

18359

BHAGAVADVISHAYAM.

Vol. VI

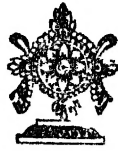
LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MUMBAI 400 001

ஸ்ரீ ஸூக்திமாலா

ஸ்ரீ:

மலர் - 29

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருவிச்செய்த

திருவாய்மொழி மூலமும்

அதன் வ்யாக்யானங்களான:

ஆரூபிரப்படி, ஒன்பதியூபிரப்படி, பன்வீராயிரப்படி,
இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படிகளும்,
ஈட்டிற்கு அடையவளைந்தான்—ஜீயர் அருள்பதவிகளும்
ப்ரமாணத்திரட்டும், த்ரமிடேரபரிஷத் ஸங்கத்தியும், (வ்யாக்யானத்துடன் கூடிய)
த்ரமிடேரபரிஷத் தரத்பர்ய ரத்நாவளியும், த்ரமிடேரபரிஷத் ஸாரமும்,
(வ்யாக்யானத்துடன் கூடிய) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி,
ஆதேஸோபரிஷத்சூரைய ஆகியவையும் அடங்கிய

பகவத் விஷயம்

மூன்றாம் பத்து

கிடைக்குமிடம் & பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி

ஆசிரியர். "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரம்"
3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி - 620 617.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ கி. ஸ்ரீ நிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம சொத்துக்களின்
ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

ட்ரஸ்டிகள்:—

1. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் M. A. B. L., அட்வகேட்
2. S. ராமய்யங்கார் B- Sc. B. L., அட்வகேட்

மூன்றாம் பத்து தனிப்பிரதி ரூ. 80.

தபாலில் செலவு ரூ. 10.

ஸ்ரீ நிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ACADE.	OFFICIALS
MI	TARY
Acc.	18359
Date	21.9.93

Q 20: 211721, 411 - 3111.4

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

“ஸ்ரேயாம்ஸி பஹுவித்,நாநி ப,வந்தி மஹதாமபி” [மிகப் பெரியவர்களாயினும் (அவர்கள் தொடங்கும்) சிறந்த காரியங்களுக்குப் பல இடையூறுகள் விளையும்] என்ற ஆன்றோர் வாக்கிற்கேற்பப் பல்வேறு காரியங்கள் சூறுக்கிட்ட படியாலும், ஏழரைச் சனியின் ஆதிக்கத்தாலே அடியேனது இரு கண்களிலும் கண்புரை நோய் ஏற்பட்டு, மறுபடி எம்பெருமானருளாலே முழுக் கண்பார்வை பெற இரு கண்களிலும் அறுவைசிகிச்சை செய்யவேண்டியிருந்ததாலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகிற்குக் கணபோனற S. R. S. K. S. டிரஸ்டாலும் நம் அச்சகத்தினாலும் பல வகையில் லாபமடைந்த சிலரால் அச்சகத்திற்குப் பலவகையான இடையூறுகள் இழைக்கப்பட்டமையாலும், இவ்வெளியீட்டின் அச்சத் தாள்களை மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதிலும், திருத்துவதிலும் முழுநேர உதவியாளராகப் பேருதவி புரிந்து வந்த கோழியாலம் ரங்கநாத,சார்ய ஸ்வாமி இடையில் பரமபதமடைந்ததாலும் இரண்டாம்பத்து வெளிவந்ததற்கு எட்டு வருடங்கள் கழித்து, ப்ரபுவ வருடம் வைகாசி விசாகத்தில் புகுவத்,விஷயத்தில் மூன்றும்பத்து முழுவதுமடங்கிய இந்த நான்காவது புகும் நிறைவடைகிறது.

முதற்பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வமாகிற பெருங்குணத்தை அநுபுவித்து, இரண்டாம்பத்தில் அந்தப் பரத்வத்திற்கு உறுப்பாயிருக்கும் காரணத்வத்தை அநுபுவித்தார். உலகிலுள்ள குயவன் முதலிய மற்ற காரண புருஷர்களைப்போல் நிமித்தகாரணமாக மாத்திரமாயிராமல் எம்பெருமான் உலகிற்கு உபாதான காரணமாகவுமிருக்கையாலே, கார்யமான எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபித்திருக்க வேண்டுமாகையாலே அந்த வ்யாபகத்வத்தை இம்மூன்றாம் பத்தில் அநுபுவிக்கிறார் ஆழ்வார்.

ஆசார்யஹ்ருத்யத்தின் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தின் இறுதியானதான 218-வது சூர்ணையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில் அநுபுவித்த குணம் வ்யாபகத்வம் என்று காட்டிய அழகிய மனவாளப்பெருமாள் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை “மோக்ஷபுல வ்ருத்தி செய்ய அர்த்தி,த்து” என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். இதன் கருந்தாவது:— இரண்டாம் பத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்,கப்பெற்ற மோக்ஷத்திற்குப் புலன் கைங்கர்யமெனப்படும் ஸோஷவ்ருத்தியே யாகையாலே, அதனை மூன்றும்பத்தில் மூன்றும் திருவாய்மொழியில் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினார் என்றபடி.

இனி, மூன்றும்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதாய். நாலாம் ப்ரகரணத்தில் மூன்றும் சூர்ணையாக அமைந்ததான —

I முழுதுமாய் எங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனம் ஸர்வ வ்யாபகன் II தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளினைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன்படிக்கும். நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தம்காதலுக்கும் ஸத்,ருஸ்ரமாக, கண்டு கொள்ளென்னும் ஊன மில்மோக்ஷபுலமான முடிச்சோதியிலநுபுவத்தாலே III நித்யவஸ்து நீடு பெற்று. IV அவச்சேதமற்ற அடிமை செய்யவேண்டும்படி V ஸர்வாத்மபுவத்தைப் புகழ்ந்து. VI சொல்லிப்பாடி ஏத்திப் பிதற்றி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நடட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள், VII தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர, VIII பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் IX பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ஸ்லோகக்ருத்தாய், X குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர் XI செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமினைவனாமென்றவை பரத்வமாம்படி அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, XII வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னாவது. வேண்டிற்றெல்லாம் தரும். தன்னாகவே கொள்ளும், கவிசொல்லவம்மினென்று முக்தைஸ்வரயத்தை முன்னிட்டு ஸ்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும்பத்தில்.

என்னும் ஆசார்ய ஹ்ருத்ய சூர்ணையின் கருத்தை விளக்குவோம்.

இந்தச் சூர்ணை மேலே குறிப்பிட்டபடி பனிரண்டு பகுதிகளாக உள்ளது. அதில் முதற்பகுதியாலே இந்தப்பத்தில் நிரூபிக்கப் பட்ட புகுவத்குணம் ஸர்வவ்யாபகத்வமே என்றும், அப்படி அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பதால் அவ்வனைத்தின் தோஷங்களும் தன்மேல் படாதபடியிருப்பவன் எம்பெருமான் என்றும் காட்டப்படுகிறது. அதாவது:- “முழுதுமாய் முழுதியன்றும்” [3-1-8] “ஏழ்ச்சிககேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்” [3-2-4] “எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்துநின்ற” [3-2-7] “அளவுடையம்புலன்கள் அறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும்” [3-10-10] “யாவையும் எவரும் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்” [3-4-10] என்கிறபடியே தேஸம், காலம், வஸ்து என்னும் மூவகையாலும் அளவிடவொண்ணாதபடி ஸர்வகாரணான தன்னால் படைக்கப்பட்ட எல்லாச் சேதநாசேதங்களையும் வியாபித்து “அநஸ்நந் அந்யோ அபிசாகஸீதி” [ஸ்வே 4-6 & முண்டூக 3-1-1] என்கிறபடியே வியாபிக்கப்படுமவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் படாதபடியிருக்கும் ஸர்வவ்யாபகனை ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது இப்பத்து என்றபடி.

இனி இரண்டாம் பகுதியில்—தன் வண்மைக்கும் ஆழ்வாருடைய ஆசைக் கும் தகுதியாகத் தான் (எம்பெருமான்) காட்டிக்கொடுப்பதாய், சென்ற பத்தில்

நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட மோக்ஷத்தின் பூலமாயிருப்பதான தன் அனுபுவத்தை மூன்றும் பத்து முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆழ்வாரை அநுபூவிக்கச் செய்தான் என்கிறார். அதாவது: “தீர்ந்த அடியவர் தம்மை” [3-5-11] என்கிறபடியே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானே என்று உறுதிபூண்டிருக்கும் அடியார்களை “சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் அப்பனை” [3-7-7] என்கிறபடியே பிறவித் துயரிலிருந்து காத்து மரணமானவுடன் அர்ச்சிராதி, மார்க்குத்தாலே பரம பதத்திற்கு அழைத்துச்சென்று ஸ்வரூபவிளக்கம் பெறும்படி செய்து, தன் திருவடிகளுக்கு ஆட்படுத்தும் தன்னுடைய வண்மைக்குணத்திற்கும், “அந்நான் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்” [3-2-1] “பனமாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்” [3-2-2] “பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை” [3-2-3] “வினையியல் பிறப் பழுந்தி” [3-2-7] “கொடுவினைத் தூற்றுள நின்று பாவியேன பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்” [3-2-9] என்று “உன்னைப் பெறுவதற்காக நீ தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப்பெற நினையாமல், அதன்வழியேபோய் எனக்கு நானே கேட்டை விளைத்துக்கொண்டு, கடக்கவரிய பலவகைப்பட்ட உடல்களிலே அழுந்தி, இதிலிருந்து மீள வழிதெரியாமல் உன்னைக் கூப்பிடுகின்றேன்” என்றும், “வினைகளை வேரறப் பாய்நது” [3-2-1] “தொன்மா வல்வினைத் தொடர் களை முதலரிந்து” [3-2-2] என்கிறபடியே அநாதியாய். அளவிடவொண்ணாத தாய், என முயற்சியால் கடக்க அரிதாமபடி மிக வலியதான பாபங்களை வேரோடு களைந்து, “எந்நாள யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன்” [3-2-1] “எங்கு வந்து அணுகிற்பன்” [3-2-5] “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” [3-2-9] என்று ‘நான் உன்னைக் கிட்டுவதற்கு நாளிட்டுத் தரவேண்டும்’ என்றும் உடலோடுள்ள தொடர் புக்கு நொந்து, அதில் அருவருப்பாலே, “காயம் கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகும் காதல்” [3-9-8] என்று எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபூ விததுக்கொண்டு போதுபோக்கி ‘உடலைவிட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புக வேணும்’ என்று கதறும் அடியவரான தம்முடைய ஆசைக்கும் தகுதியாக “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்” [3-9-9] என்று எம்பெருமான் குற்றமற்ற மோக்ஷத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்; ஆகவே சென்ற பத்தில் “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீகே எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பே” [2-9-4] என்று ஆழ்வாரால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பெற்றதாய், “ஊனமில் மோக்கமென்கோ” [3-4-7] என்கிறபடியே தாழ்ந்த மோக்ஷமான கைவல்ய மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததான அந்த மோக்ஷத்தின் பூலமான புகுவது, நுபுவத்தை “முடிச்சோதியாய்” [3-1] என்னும் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்கு அளிக்கிறான் என்கிறது இவ் விரண்டாம் பகுதி என்றபடி.

இனி, மூன்றாம் பகுதி இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத் தைத் தெரிவிக்கிறது, அதாவது: — முதல் திருவாய்மொழியில் அநுபூவித்த அழகருடைய * வடிவழகம் ஆபரணச் சேர்த்தியும் அளவிடவொண்ணாதிருக்க, இது தம் இந்திரியங்களின் குறையாலே ஏற்பட்டது என்று ஆழ்வார் கலங்க,

IV

"இது அநுபவிக்கப்படும் வடிவழகு முதலானவற்றின் சிறப்பால் விளைந்தது என்று அறிவித்து எம்பெருமான் அக்கலக்கத்தைத் தீர்க்கையாலே, "நிலைப் பெற்று என் நெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே" [3-2-10] என்று அநுஸந்தித்துக் கலக்கம் தீர்ந்து நித்யவஸ்துவான தம் ஆத்மா தூரிக்கப்பெறுகிறார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி நான்காம் பகுதி மூன்றாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் "நிலைப்பெற்று, பெற்றது நீடுயிரே" [3-2-10] என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸத்தை உண்டாவது கைங்கர்யம் செய்வதாலேயே ஆகையாலே, "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" [3-3-1] என்று எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும், எல்லா வகையான கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டுமபடியான ஆசை ஆழ்வாருக்கு மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் அதிகரிக்கப்பெற்றது என்றபடி.

இனி ஐந்தாம் பகுதி நாலாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- முந்திய திருவாய்மொழியில் எல்லாவிடங்களிலும், காலங்களிலும், நிலைகளிலும் அடிமை செய்யவேண்டுமென்ற ஆழ்வாருடைய பாரிப்பையொட்டி எம்பெருமான் தான் எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்து எங்கும் நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்ட ஆழ்வார் "புகழுநல்லொருவனென்கோ, பூமி யென்கோ, குன்றங்களனைத்துமென்கோ, சாதிமாணிக்கமென்கோ, நளிர்மதிச் சடையனென்கோ, நான்முகக்கடவுளென்கோ" [3-4] என்று அவன் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பதைப் புகழ்ந்து நாலாம் திருவாய்மொழியில் வாயாலே அடிமை செய்தார் என்றபடி.

இனி ஆறாம் பகுதி ஐந்தாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- "மொய்ம் மாம் பூம் பொழில்" என்னும் ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் "எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி" [1] "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" [2] "முனிவின்றி ஏத்தி" [6] "பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றி" [8] "எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்" [1] "ஏத்திக் குனிப்பார்" [6] "தடுகுட்டமாய்" [3] "சூம்பிடு நட்மட்டி டாடி" [4] "உலோகர் சிரிக்கின்றாடி" [8] "நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே" [7] என்று அருளிச்செய்தபடியே அடியார்களுடைய மனம் மொழி மெய்ச் செயல்களாலே களிக்குமபடி ஆழ்வாருக்கு முந்தின திருவாய்மொழியில் உண்டான ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சென்றது என்றபடி.

இனி ஏழாம் பகுதி ஏழாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. [-ஆறாம் திருவாய்மொழி உபதேசப்பத்தாகையாலே கடைசியில் விவரிக்கப்படுகிறது] அதாவது:- கீழ் இரண்டாம் பத்தில் "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது

என்று கொலோ” [2-3-10] என்று ஆழ்வார் வேண்டிய புகழுவதஸமாகுமமாகிற பேருனது “தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம் அடியாரடியோங்களே” [3-7-10] என்று ‘புகழுவதஸேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள்’ என்று அருளிச்செய்யுமளவிற்கு ஆழ்வாருக்கு வளர்ந்தது என்றபடி.

இனி எட்டாம் பகுதி “முடியானே” என்னும் எட்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:— ‘கட்செவி’ என்றும் “சக்ஷு:ஸ்ரவா:” என்றும் பெயர் பெற்ற “பைகொள் பாம்பு” [3-8-4] எனப்படும் திருவனந்தாழ்வானுக்குக் கண்ணே காதாயிருப்பது போலே. வாக்கின் செயலை மனமும் அதன் செயலை வாக்கும், கண்ணின் செயலைக் கையும் கையின் செயலைக் கண்ணும ஆசைப்படுமபடியாகப் பெருவிடையை உடையவரானார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி ஒன்பதாம் பகுதி ஒன்பதாம் திருவாய் மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது [இது உபதேசப் பத்தாகவுமிருக்கையால் கடைசியிலும் தொடர்கிறது] அதாவது:— “வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனலேன்” [3-9-9] என்கிறபடியே நீசரான மானிடரைப் பாட வந்த கவியாயிராமல், “ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு” [3-9-10] என்கிற பாசுரப்படியும், “அஹம் ஸ்லோகக்ருத்” [தை-ப்.ருகு.10-6] என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தின்படியும், ‘எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே கவிபாடுபவன் நான்’ என்று அருளிச்செய்பவரானார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி, பத்தாம் பகுதி பத்தாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:— “சன்மம் பலபல” என்கிற திருவாய்மொழியின் பத்துப் பாட்டிலும் முறையே “நானோர் குறைவிலனே” “யானொரு முட்டிலனே” “யானென் மனத்துப் பரிவிலனே” “யானிறையேனும் இட்டிலனே” “ஒன்றுர் துயரிலனே” “யானோர் துன்பிலனே” “ஏதுமல்லலிலனே” “யானோர் துக்கமிலனே” “தளர்விலனே” “யானென்றும் கேடிலனே” என்று தாமே பேசும்படியாக, மரணமற்றவரான முக்தர் எம்பெருமானை அநுபூவித்து இன்புறுவதுபோலே ஆழ்வாரும் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்குகிறார் என்றபடி.

இனி, பதினோராம் பகுதி உபதேசப்பத்தான ஆறாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:— பரம்பொருளுக்குரிய அடையாளமான “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” [3-6-1] அன்றோ இவன்; “அமரர் குலமுதல்” [3-6-9] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனன்றோ இவன்; ஸம்ஸாரிகளான நம்மால் இவனை ஆஸ்ரயிக்கமுடியுமோ? என்று அஞ்சவேண்டாதபடி “எளிவரு மியல்வினன்” [1-3-2] என்றும், “இணைவனும் எப்பொருட்கும்” [2-8-1] என்றும் வெளியிட்ட விபுவாவதாரத்தில் எளிமை, அர்ச்சாவதாரத்தைப் பார்க்கும்போது பரத்வத்தை ஒத்ததேயொழிய! எளிமையானது, என்று சொல்லலாம்படியாக, “செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்னும் ஆறாம் திருவாய்மொழியில் “நெஞ்சினால் நினைப்

VI

பான். யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே” [3-8-9] என்கிற பாசுரத்தினால் அர்ச்சாவதாரமே எளிமையின் எல்லையிலம் என்று மக்களுக்கு உபதேசுபித்தார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி, இறுதியான பனிரண்டாம் பகுதி மற்றொரு உபதேசப்பத்தான ஒன் பதாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவித்து, தாம் பெற்ற வாசிக கைங்கர் யத்தைச் செய்யும்படி ஆழ்வார் புலவர்களைத் தூண்டுவதைக் காட்டுகிறது. அதாவது:—“போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க-இழியக் கருதி ஓர் மானிடம் பாடல் என்னுவதே” [3-9-3] “வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” [3-9-5] “தன்னாகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்” [3-9-4] “கோதில் என் வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ” [3-9-5] என்று, “அர்ச்சிராதி, மார்க்குத்தைத் தருகிற எம்பெருமான வாய்ப்படைத்த பயன் பெறத் தனனை ஒரு கவிசொல்லுவார் ஆரோ? என்று எதிர்பார்த்து நிற்க, அவனைவிட்டு, தகாதவர் களான நீசர்களைக் கவிபாடி மேலும் மேலும் தாழ்ந்துபோக நினைப்பதனால் என்ன பயன் உண்டாகும்? அற்பப்பயன்களையும் மனமாரக் கொடுக்கமாட்டாத அவர் களைப்போல்லாமல் இவன் வேண்டுவார் வேண்டியது அனைத்தையும் நிறை வாக்க கொடுப்பான்; பிறவித் துன்பத்தை நீக்கி உங்களைத் தன்னிடம் அழைத்துச் சென்று தன்னை ஒத்த பெருமையை அளிப்பான்; ஆகையால் வீணாக மனித ரைத் துதித்துத் தாழ்ந்து நிற்கும் நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானைத் துதிப்பதே நீங்கள் செய்யவேண்டியது; அதற்காக வாருங்கள்” என்று உபதேசித்து, “போம் வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க” [3-9-3] “சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்” [3-9-4] என்று முத்தர்கள் பெறும் செல்வமான பேரின்பத்தைப் பெறலாம் என்பதைக் காட்டி, “ஸேவா ஸ்வருத்திராக், யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” [மது 4-6] [தாழ்ந்தார்க்குப் பணிபுரிவது நாய்த்தொழில்; ஆகையால் அதைக்கைவிடவேண்டும்] என்று மனுமஹர்ஷி இழித்துரைத்த நாய்த் தொழில் செய்யவேண்டாம் என்று தடுத்து. தாம் செய்யும் ஸ்வருபத்திற்குத் தக்க தொழிலான கவிபாடுதலைச் செய்யும்படி புலவர்களைத் தூண்டுகிறார் என்றபடி.

ஆக, மூன்றாம் பத்தால் ஸர்வவ்யாபகமான ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து தாம் அவன் விஷயமான கைங்கர்யத்தைத் திருமலையில் பெற வேண்டிய ஆழ்வார், எளிமையின் எல்லை நிலமான அர்ச்சை நிலையில் அவனைப் பற்றிப் பணிபுரியும்படி மக்களுக்கும், தம்மைப்போல் அவனைப்பாடுவதாகிற கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படி புலவர்களுக்கும் உபதேசிக்கிறார் என்றதாயிற்று.

இந்தப் பத்தை அச்சிடுவதற்கு ஸத்ஸம்பரதூய க்ரந்த, ப்ரகாசந ஸமிதியின் மூலம காகிதம் வாங்க ரூபாய் பத்தாயிரம் உதவிசெய்த சென்னை அம்பத்தூர் டிவைன் ஸயின்ஸ் ட்ரஸ்டின் ஸ்தாபகர் (கிரீத்தி மூர்த்தி) ஸ்ரீ உ. வே. A. K. சட

கோபாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், சென்ற பத்துக்களிற்போலவே பல வகைகளில் உதவி செய்த ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபிஷேகம் கேட்கவிந்து நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, (கீர்த்தி மூர்த்தி) கோழியாலம் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி, வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஆகியோர் திறத்திலும், அதிகமாகப் பிழை நேராதபடி ப்ருப்களைப் பார்த்து உதவிய திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ. வே. P. B. K. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை ஸௌம்யநாராயணன் ஸ்வாமி திறத்திலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் சிறப்பாக நன்றி பாராட்டக் கூடமைப்பட்டுள்ளது.

நமது அச்சகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சிக்கல்கள் தீர்ந்து, ட்ரஸ்டின் நிதி நிலைமை பன்மடங்கு பெருகி, உதவியாளர்களும் பெருகி, இந்த புகுவத்விஷயப் பதிப்பு விரைவில் நிறைவடைய வேண்டும் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பார்களாக.

ப்ரபவ-ஸ்ரீ
வைகாசி விசாகம் }
10-6-'87

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்
(ஸுதர்சனர்)
ஆசிரியர், "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனம்"

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
201	27	அவதார துஸையோடு வாசியற	அவதார துஸையோடு அர்ச்சாவதார துஸையோடு வாசியற
253	23	ஸம்ஸருதி	ஸம்ஹருதி
441	21	கரியும்	சுரியும்

பகவத்விஷயப் பதிப்புக்கு இதுவரை உபகாரம் செய்தவர்கள்

1. ஸ்ரீ உ. வே. K. R. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, M A., ரூ. 5000
24, தாண்டவராய முதலித்தெரு
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.
2. T. V. S. ஸ்தாபனத்தார் ரூ. 5000
3. Dr. R. சம்பத் அய்யங்கார் ஸ்வாமி ரூ. 5000
பத்மா நர்ஸிங் ஹோம்
சூளைமேடு நெடுஞ்சாலை, சென்னை-94
4. கீர்த்திமூர்த்தி A. K. சடகோபாசார்ய ஸ்வாமி ரூ. 20,000
டிவைன் சயின்ஸ் டிரஸ்ட்
26, K. K. ரோடு, அம்பத்தூர், சென்னை-53
[மூன்றாம் பத்துக்கும், நாலாம் பத்துக்கும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய
க்ரந்த ப்ரகாஸந ஸமிதி மூலம்]

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராம நுஜாய நம:

பகவத்விஷயம் - விஷயஸூசிகை

(மூன்றாம் பத்து)

ஸூசிகை விஷயஸூசிகை

பக்கம்

விஷயம்

1. முடிச்சோதி ப்ரவேஸம் (9, 12), அழகர் வைபவத்ரயம் (9), அழகர் அனூபவம் (9), பரனுடைய ஆகாரத்வயம் (12), ஜீவனுடைய ஆகாரத்வயம் (12), மூன்றாம் பத்து ப்ரமேய நிஷ்கர்ஷம் (12), மூன்றம்பத்தின் துஸக அர்த்தங் களின் சுருக்கம் (12).
2. மூன்றம்பத்து முதற்றிருவாய்மொழி அர்த்தஸங்க்ரஹம் (12), புகுவதேக ஸேஷத்வத்தின் ஸ்வாபூவிகத்வம் (12), அந்தாமத்தன்பும் முடிச்சோதியும் (24), அடைவுகெட ஒப்பனை (24), அடைவுபட ஒப்பனை (24), இருபத்து நாலாயிரப்படி அவதாரிகை.
3. ஈடு அவதாரிகை (மூன்றாம் பத்து), விரோத ஸங்கா பரிஹாரங்கள் (36) அஜ்ஞாநத்வவித்யம், நித்யர்க்கும் அஜ்ஞாநம், வருஷலோத்வாஹ மந்த்ரம் (அ. உரை), நித்யரும் ஆழ்வாரும், நித்யரும் ஆழ்வார்களும், ஆழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும், திவ்ய மஹிஷிகளும் அஜ்ஞாநமும்.
4. வடமாமலையுச்சி-விஸேஷார்த்தம் (36), துஸகப்ரமேய நிருபணம் (36), திவ்ய மஹிஷிகளும் நித்யரும், பரிஹார அநாவஸ்யகதா, ஸங்கா பரிஹாரங்கள், வ்யாஸவைபவம், உக்தார்த்தப்ரமாண ப்ரதர்ஸநம், திருமலை சரமபர்வம்.
5. முடிச்சோதி பாட்டு வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), சேர்த்தியழகு, ஸுகூடி தத்வம்.
6. 'திருமாலே' விஸேஷார்த்தம் (12), ஸம்ஸய நிருபணம், ஸம்ஸாயகம் (24), பட்டர் நிர்வாஹம், முடியும் அடியும் (24), திருப்பாணாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும், ஸம்ஸயமற்றவரின் ஸம்ஸயம் நித்ய ஸம்ஸயம்.
7. ஸமானதூர்ம ஸப்ததூர்த்தம் (அ. அ. உரை), அநேகதூர்ம ஸப்ததூர்த்தம் (அ. அ. உரை), விமதி ஸப்ததூர்த்தம் (அ. அ. உரை), பஹுவித்ய ஸம்ஸய நிருபணம் (அ. அ. உரை), உபய வேதாந்த நிருபணம் (24).
8. முதற்கண் முடிச்சோதி கூறக்காரணம், தாமரையும் திருவடிகளும், ஆஸந பத்ம வைபவம், ப்ராப்ய சரமாவதி.
9. அநேக ஸம்ஸயங்கள், வையர்த்த்ய பரிஹாரம், ஸௌந்தர்ய தரங்க, தாடூநம், உபயத்ர அந்வயம், ஓடும் அவ்யயம்.

10. படி ஸப்ஜதார்த்தம், கர்த்து ஸமுச்சயம், கார்ய ஸமுச்சயம், ஏகாரார்த்தம், 'திருமாலே' விஸேஷார்த்தம்.
11. "என்றுமோரியல்வினர்" — விஸேஷார்த்தம் கலியனும் நித்யரும், தென் கலையும் வடகலையும், அந்வயப்ரதூர்ஸநம், கட்டுரை - முழுச்சொல்.
12. கட்டுரைக்கில் பாசுரார்த்தம் (6, 9, 12), நீலக்குவடு அழகர், கட்டுரைக்கில் ஸப்ஜதார்த்தம் (6, 12), ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
13. கண் பாதம் கை அடைவு (24), அநுபுவம் பின்னாடினபடி, உபலக்ஷணம், திவ்ய விக்ரஹ வைபவம், பட்டுரை ஸப்ஜதார்த்தம், கட்டுரைக்கில்-இல் விஸேஷார்த்தம் (24).
14. உபயவேதாந்த நிர்ணயம், குமிழ்நீருண்பது ஸப்ஜதார்த்தம், ஏகவசந தாத்பர்யம், பா தூதி கேஸாந்தாநுபுவம் கேஸாதி, பா தூந்தாநுபுவம் ஆக்ஷேப ஸமாதாநம், அநுபுவ பரீவாஹ நிருபணம்.
15. கீழும் மேலும், முதற்பாட்டும் இரண்டாம் பாட்டும், நிர்விஸேஷண நிர்தேஸதாத்பர்யம், ப்ரஸக்தப்ரதிஷேதம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
16. "மஞ்சா: க்ரோஸந்தி" ந்யாயம். திருமேனி கருமேனியா பொன்மேனியா, நிர்வாஹ பேதங்கள், உபயவேதாந்த ஸாமரஸ்யம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
17. 'உலகு' ஸப்ஜதார்த்தம், லக்ஷண, ஸ்தோத்ரத்வவைவித்யம், ஸாரீரக ப்ரதூர்ஸநம், 'புகழ்வெல்லாம்' ஸப்ஜதார்த்தம், விசேஷார்த்தம் (36).
18. அவதாரிகா வ்யாக்யாநயோ: விரோதபரிஹாரம், அந்வயப்ரதூர்ஸநம், "புற்கு" ஸப்ஜதார்த்தம், "பெருமபாலும்" ஸப்ஜதார்த்தத்வம் (12, 36), ப்ரமாணத் திரட்டு, ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
19. "பரஞ்சோதி" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24) கேஸாவிந்த ஸப்ஜதார்த்தம் ஸௌஸீல்யம் (6) (12) "படைத்த பரஞ்சோதி" விஸேஷார்த்தம் (12) "பண்பு" (12) குணசதுஷ்டயம்,
20. 'தேஜஸ்' சதுஷ்டயம் (24) ஆழ்வார் வைலக்ஷண்யம்.
21. அத்வைத நிர்வாஹம். காரணத்வப்ரயுக்த 'தேஜஸ்'த்வவைவித்யம்.
22. மேன்மையும் புகரும், கைமுதிந்யாயம், மேன்மையும் நீர்மையும், திரு விருத்தமும் திருவாய் மொழியும்.
23. "மாட்டாதே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9) லோகஸ்வபூவம், அந்வயப்ரதூர்ஸநம் (அ. அ. உரை) ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
24. "மாட்டாதே" பாசுரவ்யாக்யாநம் (12, 24) ஏகாரார்த்தநிருபணம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வங்கள், தன்னைப்போல் பிறரைக் காண்கிறார் ஆழ்வார், ஸம்ஸாரிகளுக்குப் புலமான க்லேஸமும் தந்நிதூநமும், 'மாடு' ஸப்ஜதார்த்தம் (12), மலர்தலை ஸப்ஜதார்த்தம், மாடு:ஸப்ஜதார்த்தங்கள் பல (24).

25. பூர்வோத்தரபராமர்ஸம், நடுவே ஓர் விலக்ஷணநுபுவம், ஹேத்வாகாங்கக்ஷாஸமநம், பாசுரத்தின் தாத்தர்யவர்ணநம்.
26. மதாந்தர தெளஸ்த்த்யம், “மதி” ஸப்ஹார்த்தத்தவவித்யம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
27. உபயத்ராந்வயம், துழாய் என்னுதே மலர்த்துழாய் என்று விஸேஷித்தது, வருந்தாதே-ஏகாரார்த்தம், நோவுக்கு ஹேதுக்கள், நோவுபடும் ப்ரகாரங்கள்.
28. உபேக்ஷை புகுவானுடையதா ஜீவனுடையதா? ஆழ்வாருடைய கரை புரண்ட கருணை, அந்வய ப்ரத்யர்ஸனர், ப்ரமாணத்திரட்டு.
29. “வருந்தாத” பாசுர வ்யாக்ய்யாநம் (6, 9, 12) ஆதேஸ உபநிஷச் சூாயை அபரிச்சிந்வைபுவ கதநம், உலக்க-முடிய, அயத்ந ஸித்த, குண விக்ரஹாதி.
30. ப்ராஸங்கிகத்வ நிருபணம் (36), “சீர்” நிருபணம் (12), “வருந்தாதவருந்தவத்த” அர்த்தபேதம், ஆழ்வாருடைய வைக்ஷண்யமும் ஈஸ்வரனுடைய அபரிச்சிந்வத்வமும், நாட்டாரும் ஆழ்வாரும், தென்கலையும் வடகலையும்.
31. மூன்றும்பாட்டுக்கும் ஐந்தாம் பாட்டுக்கும் வாசி,விரோதபரிஹாரம், ஸம்ஸாரிகளுக்கு விண்ணுளாரிலும் ஏற்றம் ஆபாத ப்ரதீதியும் நிர்ணயமும்
32. திவ்ய மங்குள விக்ரஹ வைபுவம், ஸங்காபரிஹாரம், “நாகாரணத்” ஸ்லோகார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
33. பிள்ளை எங்களாழ்வான் நிர்வாஹத்வயம், நிர்வாஹ பேதங்கள், ப்ரமாணத்திரட்டு.
34. த்ர்மத்ராண ஸப்ஹார்த்தம், புநருக்திஸங்காபரிஹாரம், லக்ஷணபீஜம்; லக்ஷணயா உக்தார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
35. குணத்ரயம், பரனுடைய ஜ்ஞாநத்தின் பெருமை, ஆதேஸ உபநிஷச் சூாயை,
36. “ஓதுவார்” பாசுரவ்யாக்ய்யாநம் (6, 9, 12), வேத அபரிச்சேத்யத்வம், “தகை” “பிறிது” ஸப்ஹார்த்தம் (12);
37. “சாதுவாய்” விஸேஷார்த்தம் (24), வாசாம் அகேசாசரம் எது? (12) (24), ஸப்ஹார்த்தத்துக்கு ஸாதுத்வம் (24), ஸர்வஸப்ஹார்த்தவாச்சயன்பரன் (64) ஓதுவார் பாசுர வ்யாக்ய்யாநம் (24) (36).
38. லோக அத்யேதநு ஸாக்யாத்யயநபேதம், ஸ்ரீராமாயணத்தின் அளவு, ஸ்ரீராமாயணமும் வேதமும், வ்யாஸர் செய்த உபகாரம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
39. “சாதுவாய்” ஸப்ஹார்த்தம், விஸேஷம் (36), பட்டாரும் ஆழ்வாரும், அப்ரஹ்மாத்தமக வஸ்த்வபுவம். ப்ரமாணத்திரட்டு,
40. திருத்துழாய் விகாஸத்திஹேது, “பூவின் மேல் மாத” “புனந்துழாய்” ஓப்பனைக்கும் ஒப்பனை, காதார்த்தம், பேதம்.

41. “வாழ்த்துவார்” பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), அந்வயப்ரதூர்ஸநம் (அ. அ. உரை) ஆதேஸ உபநிஷச் சூாயை, கல்யாணகுணதிரஸ்காரம்.
42. “வாழ்த்துவார்” பாசுர வ்யாக்யானம் (9, 12, 24), ஏகார்ணவ ஸயநம்.
43. “ஸங்கராத் ஜ்ஞாநந்விச்சேத”, நிர்வாஹத்வயத்தில் ஏகத்ரநைர்ப்பூர்யம் (24), பட்டர் நிர்வாஹம் (36), பட்டர் நிர்வாஹ தாத்பர்யம், வேதமும் வைதி கரும்.
44. “மூழ்த்த நீர்” ஸப்ததூர்த்தம், தமிழ் நிகுண்டு, “கால் கடியர்” ஸப்ததூர்த்தம். “மசக்குப்பரல்” ஸப்ததூர்த்தம்.
45. முசுகுவாலெடுப்பது. “அமர” ஸப்ததூர்த்தம், பட்டர் அருளிச்செய்த நிர்வாஹ ஸ்ரைஷ்ட்யம், பூர்வார்த்தம் பூர்வகூத்யாஸேஷம். உரை அந்வயம், அந்வயப்ரதூர்ஸநம், ஆதேஸ உபநிஷச்சூாயை, தேவாபரிச்சேத்யத்வம்.
46. “மாகுண” பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), “உத்ப்ரேக்ஷித சதுர்முக்யன்” (9) (12), சதுர்முக்யாபரிச்சேத்யத்வம், திவ்யவிக்ரஹவைபவம் (6, 9).
47. பிரமணம் வநஸ்பதியும் (24), பூவநாத்ரய நிருபணம் (அ. அ. உரை), பூவநா ஸப்ததூர்த்தம், பூவநாத்ரய த்ருஷ்டாந்தம்.
48. பட்டர் நிர்வாஹம் (36), “யுவா அகுமார:” தென்கலையும் வடகலையும், யுவத்வகுமாரத்வயோ: மத்யமாவஸ்த்தா, ப்ரமாணத்திரட்டு, “அவிகா ராய” ஸ்லோகார்த்தம்.
49. அந்யதூ பூவ த்வைவித்யம், ஜ்ஞாநஸ்வபூவம், “அவிகாராய”, ஸ்லோகார்த்தம்.
50. திவ்யஸூரி வைபவம், “சதுர்முக்யாயு” ஸ்லோகார்த்தம், அடிக்கழிவு ஸப்ததூர்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும், ப்ரமாணத்திரட்டு.
51. நிதூநகதநம், திரோதூநஹேது, அதிகாராவஸானேமோக்ஷம், தத்ரப்ர மாணம், பஞ்சத்வ ஸப்ததூர்த்தம், ஸங்கா பரிஹாரம், வடிவுக்கும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் மாசு, சேஷாத்வா நுகுணவார்த்தை.
52. “மமுங்காத” பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யம் ஸத்ருஷ்டாந்தம் உக்தம் (9), பகுவத்ஜ்ஞாநவைபவம். பரனுடைய தேஜஸ்ஸு நிருபணம், ‘தொழும்பு’ ஸப்ததூர்த்தம் (9). ஆதேஸ உபநிஷச் சூாயை (எட்டாம பாட்டு).
53. வாத்ஸல்யமும் பரத்வமும் (12), ப்ரத்வத்தைக் கபுளிகரிக்கும் வாத்ஸல்யம் (24) “தொழங்காதல” ஸப்தவிஸேஷார்த்தம் (24), ஸம்ஸாரத்திலே நித்யர் பரிமாற்றம் உடையவர்கள், சிற்றூட்கொண்டாள் ஐதிஹ்யம்.
54. நீர்மை வாசாமகேசரம் (36), பரனுடைய விஸ்மருதி, ஸங்காபரிஹாரம், ஹேது கார்ப்பு விஸேஷணம்.

55. கஜேந்த்ரனுக்கு நிரூபகம், “தோன்றினையே” விசேஷார்த்தம் (36, 24), ஏகார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
56. சிற்றூட்டு கொண்டாள் வார்த்தை, ஏகார்த்தம், க்ராதா தாத்பர்யம், அந் வயப்ரதர்ஸநம்.
57. “மறையாய” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), “மறை” ஸப்ஹார்த்தம் (6), “மறை” “வேதம்” ஸப்ஹார்த்தம் (9) (12), ஏகார்த்தம் (12), ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை (ஒன்பதாம்பாட்டு), ‘புள்ளூர்ந்து’ விசேஷார்த்தம் (ஆதேஸ 36).
58. இறைமைக்கு ஹேது நிரூபணம் (12), “வீறு” ஸப்ஹார்த்தம் (12) “உள் நின்ற” விசேஷார்த்தம் (12, 24), யௌக்யபத்ய வைஷம்ய ஹேது (24), தேவதாந்தர அவரத்வம்.
59. வேதவைபவம், “ஆதேஸவேதா:” ஸ்லோகார்த்தம், வ்யாகரண விசாரம் (அ.அ. உரை) த்விதீயாவிபுத்திவிசாரம், த்விதீயா விதிஸ்த்தவம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
60. வேத பூர்வோத்தர பாக்யார்த்த நிரூபணம் (36). “ஆம்ரேடித ஸப்ஹார்த்தம், உபப்ஹுண விசாரம், தேவதாந்தரமும் பரதத்வமும், பரனுடைய ஆகாரத்வம்.
61. பூர்வோத்தர பாக்யார்த்த நிரூபணம், ரக்ஷணபேதம், ஸ்ருஷ்டி த்வை வித்யம், ரக்ஷணப்ரதிபாதக ஸ்ருதிவாக்யம், கர்மமும் அநுகூரஹும்,
62. பொம்மையும் தேவதாந்தரங்களும், “புனல் பண்ணி நான் முகனைப்-பண்ணி” விசேஷார்த்தம், ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
63. “வியப்பாய” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), “சயப்புகழார்”-“சய” ஸப்ஹார்த்தம், (6, 9, 12), முநீர் ஸப்ஹார்த்தம் (12), யர்ப்பிலக்கணம் (12), பக்ஷபேதம் (12).
64. வியப்பு வியப்பின்மையும் (36, 24).
65. த்ரிஜடசரித்ரம், “மெய்ஞ்ஞானவேதியன்”-ஸப்ஹார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு. நிர்த்துநன் பஹுபுத்ரன் த்ரிஜடன், ஸ்ரீராமன் பரிஹாஸம்.
66. உஜ்ஜீவனமும் பிறவியறுதலும், ஸைவையும் தொழுகையும், பத்துப்பாட்டுக்களின் அர்த்தஸங்க்ரஹம்.
67. ஆரம்பாட்டுக்கு அர்த்த விசேஷ ப்ரதர்ஸநம், ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை த்ரமிடேபநிஷத் ஸங்க்யதி.
68. த்ரமிடேபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி வ்யாக்யாநம்.
69. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம், மலையின்கொடிமுடி, மலையையுடைய மலை, ஸுகூடிதத்வம்.

70. தென்கலையும் வடகலையும், ஆழ்வாரும் பெரிய ஜீயரும். “முந்நீர் ஞாலம்” ப்ரவேசம் (6, 9)
71. துஸகார்த்த, ஸங்க்ரஹம் (12), ஆழ்வாருடைய பெருவிடாய், ஆழ்வார் ஸமாதானம், பட்டர் ஐதிஹ்யம். முந்நீர் அவதாரிகை (12, 24, 36)
72. ஸங்கா ஸமாதானம், ஸங்காபரிஹாரம். விபுவமும் அர்ச்சையும். தூர்ம் யைக்யம், ப்ரதிபத்திதோஷம்.
73. குணவிஷ்காரமும் குணாவிஷ்காரமும், ஆழ்வாருடைய க்லேஸத்துக்குக் காரணம், ஜீயர் நாயனார் கதை, எழுஞாயிறு படு ஞாயிறு வ்யாதி.
74. ஆஸ்ரய தோஷமும் விஷய தோஷமும், ஆழ்வாரார்த்தி, ஆழ்வார் ஆர்த்தி பரிஹாரம், பூஷ்யகாரர் நிர்வாஹ நிதானம், முந்நீர் ஞாலம் திருவேங்கடப் பதிகம்.
75. இரண்டு திருமலைகள், சங்காஸமாதானம், ஸ்ரீபராங்குஸ வைபவம், முலையும் மலையும், தாரகமும் பூதாகமும். அந்நமும் புகுவானும், “ஆயம்” ஸப்ததூர்த்தம்.
76. “முந்நீர் ஞாலம்” பாசுரவ்யாக்யானம் (6,9), நிரவதிக காருண்ய வெள்ளம்(6). ஸௌஸ்ரியாதிஸயம், தெற்குத் திருமலையும் வடக்குத்திருமலையும் (வாசி)
77. தென்கலையும் வடகலையும் (24), முகில்வண்ணன் ஸப்ததூர்த்தம் (12), சுரதூ தாத்பர்யம் (12), யௌக்யபத்யமும் வைஷ்ணவமும் (24), ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வார்த்த, தாநுஸந்தானம் (24).
78. மேக ஸ்வபாவம், ‘முந்நீர்’ ஸப்ததூர்த்தம்.
79. யோஜநா பேதம், ப்ரமாணத்திரட்டு, மநுஸப்தஸ்லோகீ,
80. மேகஸாத்ருஸ்யம், “நீதந்த” ஸப்ததூர்த்த விசாரம், “தந்த” ஸப்ததூஸ்வாரஸ்யம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
81. சிறை வெட்டிவிடும் காலம், பிராட்டியும் ஆழ்வாரும், ப்ரமாணத்திரட்டு
82. பூரதனும் ஆழ்வாரும், “நோய்” ஸப்ததூர்த்தம், உபகோஸல சரித்ரம், எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
83. எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹம், ஆளவந்தார் நிர்வாஹம், ஸர்வஸக்தனும் அஸக்தனும், ப்ரமாணத் திரட்டு.
84. நிர்வாஹ பேதங்கள், ப்ரதிஜ்ஞா பரிபாலனம், ப்ரமாணத் திரட்டு.
85. ஒன்பதாம் பாட்டும் ஒன்பது பாட்டுக்களும், எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், ஆதேஸ உபநிஷத் சூயை, இழவுபேறுகள் பரனுக்கு.
86. “வன்மா” பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9; 12, 24) “எம்வாமனா” விஸேஷார்த்தம் (6,9).

37. வைவத்துக்கு வன்மை (24), பரிஹார்யமான இரப்பும் அபரிஹார்யமான இரக்கமும் (24), தென்கலையும் வடகலையும், பூந்தாமும் பூந்த விச்சேதமும், “படிகின்ற” விசேஷார்த்தம், வர்த்தமான நிர்த்தேசு தாத்தபர்யம், “சேர்ந்து” விசேஷார்த்தம், பரனுடம்பும் ஆழ்வார் உடம்பும்.
38. அஸுரனும் நாமும், ஸுக்ர வாக்ய உல்லங்கநம், திருவடிகளும் திருவும், ப்ரமாணத்திரட்டு.
39. மரயத்துக்குப்பன்மை, ஸம்ஸார பாந்தன், ப்ரமாணத்திரட்டு.
90. நித்யஸம்ஸாரியும் புகுவத்ஸமாஸ்ரயணமும், “ஏதஸ்மின் அத்ருஸ்யே” ஸ்ருத்பர்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
91. நாரஸிம்ஹபுராணே ஸுக்ரவசநம், ஆதேசு உபநிஷச் சூயை,
92. “கொல்லா” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), ‘அஹிம்ஸாஸாதநம்’ உழவு கோல் (9),
93. தூர்மக்ஷேத்ர ஸப்ஸூதார்த்தம் (24), துர்யோதநனும் நம் ஸரீரமும்; சூழ்ச்சி ஸப்ஸூதார்த்தம், “கொல்லா” வ்யாக்யாநாவதாரிகை (36).
94. க்ருஷ்ண சரித்ரம், அர்ஜுநனும் துர்யோதநனும், ப்ரமாணத்திரட்டு,
95. நவகோடி நாராயண கோபாலர், விரோத, பரிஹாரம், பாரதயுத்தத்திலே அழியாதவர், ப்ரமாணத்திரட்டு.
96. மாயையின் மாயாத்வம், முகில் வண்ணன் கண்ணன்.
97. “சூழ்ச்சி” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6), பூர்வார்த்தத்தில் நோக்கு, ஆதேசு உபநிஷச்சூயை.
98. ஹார்த்தனும் விபுவமும், க்ராதாதாத்தபர்யம் (12).
99. “எந்தாய்” விசேஷார்த்தம் (24); மாகஸ தீர்த்த, ஸ்நானம் (அ. அ. உரை) சூழ்ச்சி ஸப்ஸூதார்த்தம்.
100. ஸ்வரூபவ்யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும், எழுச்சி கேடில்லாமை நிருபணம் வ்யாப்தித்வயம் பரார்த்தம்.
101. வ்யாப்தி பூர்த்தி. வ்யாப்தி ஸ்வார்த்ததா, ஒருவனைப்பிடிக்க ஊரைவளை வாரைப்போலே, ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் ஸம்ஸாரியுடைய ஸாமர்த்த்யம் ஸம்ஸாரிதீக்ஷா, க்ருத்ஸ்வவ்யாப்தியிலும் பூர்த்தி (அ. அ. உரை) வ்யாப்தித்வயம் (ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் ஸ்வரூபவ்யாப்தியும்), ஜிதேந்தூரியரும் அஜிதேந்தூரியரும்.
102. தாழ்ச்சியும் வாழ்ச்சியும், ஸ்வவ்ருத்தியும் ஸவ்வ்ருத்தியும், ஸங்காபரி ஹாரம், மநுஸ்மருதிவாக்யம் ‘ஸேவாஸ்வவ்ருத்தி:’ இத்யாதி, புகுவச் சூாஸ்த்ரம் மூலஸம்ஹிதா.

103. “வந்தாய் போலே” வ்யாக்யாநம் (6, 9), “வந்தாய்” பாட்டில் ஆழ்வாருடைய நைராஸ்யம் (6, 9, 12, 24), ஆதேஸ வ்யாக்யாநம், ஆழ்வாருக்காக ஓர் அவதாரம்.
104. “யான் உன்னை”- ஜீவபரர்கள் (24).
105. ஸ்ரீராமாவதாரமாக இருந்தது பதினோராயிரமாண்டு; ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரமாக இருந்தது நூருண்டு. ஆனையும் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதானும் ஆழ்வாரும், “வந்தாய் போலே” ஸப், தூர்த்த, ஸ்வாரஸ்யம் (38), வ்யாவ்ருத்தி நிரூபணம் (அ. அ. உரை). உம்மைக்குக் கருத்து (அ. அ. உரை), அர்த்த, ஸூசகம்.
106. திவ்யவிக்ரஹ ஸௌந்தர்யமும் நிறமும், ஆழ்வாரும் ஈஸ்வரனும், “யான் உன்னை” ஸப், தூர்த்த, விசேஷம், பூஷ்யகார நிர்வாஹம், பூர்வாசார்ய நிர்வாஹம்.
107. கேஷபமும் ப்ரஸ்நமும், ஆதேஸ வ்யாக்யாநம். “கிற்பன்” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), “அபர்யந்த”-அநந்த (6).
108. “பரமா” பரமத்வ நிரூபணம் (12).
109. “உயிர் செய்கை” (24) ஜீவோத்பத்தி நிரூபணம். பரமத்வம் ஸக்தி மத்வம்.
110. “ஓம்” அங்கீகார ஸூசகம், லௌகிகவிஷய நிஹீநதா. ப்ரதிவசநாநு குணம் ப்ரஸ்நார்த்தம்.
111. “எஞ்ஞான்றும்” வ்யாக்யாநம் (6), புகுவானுடைய மெய்ஞ்ஞாநம் (6), அந்வயப்ரதூர்ஸநம் (அ. அ. உரை) “எஞ்ஞான்று”-ஸப், தூர்த்தம் (12, 38) (அ. அ. உரை) ஆதேசவ்யாக்யாநம்.
112. புகுவானுடைய மெய்ஞ்ஞானம் (9, 12, 24), ஸம்ஸாரியுடைய மெய்ஞ்ஞான மின்மை (9, 12, 24).
113. சிழகிச்சிழகி — விக்கிவிக்கி (அ. அ. உரை), ஆழ்வாரேகூறும் அவர் தம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம். ஈஸ்வராபிப்ராயம்.
114. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்லோக வ்யாக்யாநம், ஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞானமும், “ஆநுகூல்யமும் அப்ரயோஜகம்” என்றவிதுக்குத், ருஷ்டாந்தம் (அ. அ. உரை), புகுவத் கைங்கர்யாலாபமும் ஸ்வதேஷாநுஸந்தாநமும்.
115. “கண்ணன்”—ஸப், தூர்த்தத்வம், மஹாபாரத ஸ்லோக உதாஹரணம்.
116. “மேவுதுன்பம்” வ்யாக்யாநம் (6) ஆத்மகுணங்களும் ரூபகுணங்களும் (6) ஏகாரம்—ஈற்றசை (அ. அ. உரை), பூஷ்யகார நிர்வாஹம். மெய்ஞ்ஞாநம், தத்வஜ்ஞாநம்—நித்யஜ்ஞாநம் (அ. அ. உரை) ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.

117. விஹிதா நுஷ்டாநராஹித்யமும் புக்திராஹித்யமும் ஒவதலின்றி அந்வயம் (24).
118. துர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் (அ. உரை) ஸ்ரீ பராஸரவாக்ய ப்ரதூர்ஸநம் (அ. உரை), துர்மிட, பூஷ்யகாரவசந பரதூர்ஸநம் (அ. உரை). தைத்திரீய ஸ்ருதியும், ஸ்ரீ பராஸரபுகுவானும், துர்விவேசநத்வே துர்நுஷ்டாந்தம்.
119. எம்பார் நிர்வாஹம் (36), உபலக்ஷணம், ஸந்தும்ஸந்யாயம் (அ. அ. உரை), கண்ணுலப் பெண்டாட்டிக்கு உணண விரகில்லை (36), அந்வயபேதம், நிருபணம். ப்லாபிஸந்திரஹித கர்மாநுஷ்டாநம், ருக்மிணிவாக்ய உத்யாஹரணம்.
120. 'கூவிக் கூவி' — ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் திரிவிக்கிரமனும், 'துர்மஸ்ய ப்லமிச் சந்தி' ஸ்லோக உத்யாஹரணம். கொசுகும் ஆழ்வாரும், ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
121. 'கூவிக் கூவி' வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), நைராஸ்ய நிவேதநம் (6), ஸ்வரத்வவைகல்யாபாதகம் ஆத்மநாஸம் (6) அறிவில்லாதார்க்கும் அறிவுடையார்க்கும் உபகாரம் (12), ப்ராதேஸிகரக்ஷணமும் ஸார்வத்ரிகரக்ஷணமும்.
122. துர்க்கமும் நைராஸ்யமும் (24), 'பாவியேன்' விஸேஷார்த்தம், ஸ்ரீ ஜானகியும் ஆழ்வாரும், ஊரும் உலகமும்.
123. 'பாப'ஸப்தார்த்தம் (அ. அ. உரை) 'ஆநிரை காத்தவன்' ஸப்தார்த்தத்வம். 'அன்று' ஸப்தார்த்தத்வம்.
124. 'வழிகாட்டி இடையன்', பார்த்துள் வ்யாஜமாத்ரம் 'தூளி தூநம்' ஸப்தார்த்தம்.
125. "கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு" (6, 9), "பரீகை" ஸாதநாநுஷ்டாநம் ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
126. திருமலை (6, 9, 24) "கண்டுகொண்டு" அர்த்தபேதம் (12, 24)
127. நித்ய வஸ்துவுக்கு நாஸம், தூஸ்யாஸித்தி (24) திருமலை (6, 9, 24) வடக்குத்திருமலை (36), காகாக்கிந்யாயம், ஸ்ரீ வரதராஜஸ்தவ ஸ்லோகோத்யாஹரணம், (அ. அ. உரை), கீதையும் ஆழ்வாரும் (24)
128. எம்பார் நிர்வாஹம், ஆண்டான் நிர்வாஹம், "ஜ்ஞாந" ஸப்தார்த்த விஸேஷம்.
129. நிருபகாபாவே நிருப்யாபாவம், குணநாம் பாதகத்வம், கடைக்குறைத்தல், ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
130. "உயிர்கள்" வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), ஆழ்வாருடைய ஸத்தையும் புகுவாநுடைய அவிகலத்வமும் (6), ஆழ்வாரும் திருநகரியும்.

131. பெருமானும் ஆழ்வாரும் (24) திருவயோத்தியும் திருநகரியும் (24), ஜீவனும் பரனும், ஈட்டில் அவதாரிகாத்யாஹாரம், முன்னும் பின்னும் பதுஸந்தர்ப்பம்.
132. ஆழ்வாரும் புகுவதைச் சர்வமும்.
133. சொல்லுக்குக் குற்றமாவது எது?, ராஜபுத்ர வ்யாத்யாயம். சித்தும் அசித்தும்.
134. பூர்த்தி, தாநுஸ்ருத்தி, ஆழ்வார் கூப்பீடு நமக்காக, “முந்நீர்” பதிகத்தில் பூர்வார்த்த, உத்தரார்த்த, துர்ஸனம், துஸகார்த்த, ஸங்க்ரஹம் (36).
135. ஆதேஸ வ்யாக்யானம், த்ரமிடேபநிஷத் ஸங்க்யதி.
136. த்ரமிடேபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி ஸ்லோக வ்யாக்யானம், லோகைக நாதுத்வம் துஸகார்த்தம்.
137. “திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி” வ்யாக்யானம், செந்தமிழும் வடகலையும்’ ஆஸ்ரயதேஷாஷமும் விஷயதேஷாஷமும், பெரியதிருமலை திருவேங்கடம்.
138. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” ப்ரவேஸம் (9, 12, 24), பெரியதிருமலை-திரு வேங்கடம் (12), துஸகார்த்த, ஸங்க்ரஹம் (12), இளையபெருமானும் ஆழ்வாரும் (24), வேதமும் திருமலையும் (9, 24).
139. ஸ்வரூபமும் ததநுரூபஸ்ருத்தியும் (36), “முந்நீர்” பதிகத்தின் ப்ரமேயாநுவாதம் (36), “உபலக்ஷணம்” (அ, அ. உரை). கடலை உழக்காலே அளக்கலாமோ?
140. ஸங்காஸமாத்யானம் (அ. அ. உரை), ‘ஸோ஽ஸ்ருதே’ ஸ்ருத்யர்த்தம், விஷயதேஷாஷ நிருபணம், நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியும், புகுவத் ஸௌஸீல்ய நிருபணம்.
141. “ஒழிவில்” பாட்டு வ்யாக்யானம் (6), பிள்ளான் வ்யாக்யான க்யாம்பீர்யம் (6). ராமாநுஜத்வய வாக்யாநுகரணம் (6), ஊணத்யாயம் படிப்பது (36, ஊணத்யாயக்கதை (அ. உரை), நாயனாரையங்கார் கதை (36).
142. “நாம்”-விசேஷார்த்தம் (6), திருவேங்கடவன் அழகுக்கு மூலம் (9), ‘நாம்’ ஸப், தார்த்தம் (12), சேதந ஸ்வரூப நிருபணம் (12), ‘எழில் கொள் சோதி’ ஸப், தார்த்த, விசேஷம் (12),
143. ஆழ்வார் பாரிப்பும் ஈஸ்வரன் பாரிப்பும் (24), “எந்தை” ஸப், தார்த்த, விசேஷம் (24), ப்ராப்யப்ரத்யான மூலமந்த்ரார்த்தம் (24), அதிப்ரஸங்க்யகண்ட்யநம் (36).

144. “நோபஜநம்” ஸ்ருத்யர்த்தம், “ந மே து:க்கம் ப்ரியாதூரே” ஸ்லோகம்:-
145. ஸ்ரீபுரதனும் இளையபெருமானும், குற்றேவல் நிருபணம் (பிரியாவடிமை), “மூவர்” ஆநந்தம் (ஆநந்த, தாரதமய ராணிதடம்), “விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ:” என்ற நியாயம்.
146. ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையர் ஐதிற்பம், அரையர் ஆஸ்சர்யம். அந்வய வ்யதிரேகங்கள், இளையபெருமானும் ஸ்ரீபுரதாழ்வானும், புரதன் படி.
147. ஸ்வாதந்தர்யம் அநர்த்தம், “ஏபி:” ஸ்லோகார்த்தம், தாஸ்யரஸஜ்ஞன் படி, சகார அந்வய ப்ரதூர்ஸநம்.
148. ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யம், “கண்குழிவு” ஸப்ததூர்த்தம், புரதன் திருவுள்ளம், பெளநருக்த்ய பரிஹாரம், மனிசரும் ம்ருகங்களும், அத்தலையும் இத்தலையும்.
149. ப்ராதாவும் சிஷ்யனும் தூஸனும், ஸ்ரீராம ஸிஷ்யன் ஸ்ரீபுரதாழ்வான்-ஏதந்நிருபணம், கைங்கர்ய சாபலம், “நிவேஸே ஹி வ்ருத்தே” ந்யாயம்.
150. பேடாகூழும் மோக்ஷமும், ஆழ்வான் ஸ்லோகோதூஹரணம் (அ. உரை) பூரணோக்த ந்யாயம். ஸ்த்ரீ ஸாஹஸம், பேடாக, நிஹீநதா.
151. ஸ்வரூப அநுரூப அநநுரூபங்கள், மோக்ஷஸுகூவர்ணநம், “கலவிருக்கை” ஸப்ததூர்த்தம், ப்ரயோஜநமும் ப்ரயோஜநாந்தரமும்.
152. ஆழ்வார்மனோரதம்-ஈஸ்வரன் செயல், திருமலையில் ஸர்வமும் உத்தேஸ்யம், “குரல்” ஸப்ததூர்த்தவிசாரம், திருவேங்கடமும் சிங்கவேள் குன்றமும்.
153. மூன்று சோதி, பகல் விளக்கும் குன்றில் விளக்கும், திருமந்தார்த்தம் (36), நிர்வாஹபேத நிருபணம் (அ. அ. உரை) தத்வதீப உதூஹரணம்.
154. “நாராயண” ஸப்ததூர்த்தம். மாணிக்கமாலையும் நவவித ஸம்பந்தமும், ப்ரணவார்த்த விசாரம்-“ப்ரணவம் ஈஸ்வரபரமா ஜீவபரமா”-என்ற விசாரம். ஸாப்தப்ராதாந்யம், ஆர்த்த, ப்ராதாந்யம். உபயப்ரதாந ப்ரணவம், ப்ரதம சரமபதங்களிருக்கும்படி, த்வய உத்தர வாக்யார்த்த நிருபணம், த்வயார்த்தம், “மன்னி” - ஸப்ததூர்த்த, விஸேஷம், (அ. உரை). சரணப்ரபாவம்.
155. “நாராயண ஸப்ததூர்த்தம், நார ஸப்ததூர்த்த, நிருபணம், அந்தத்தில் ப்ராப்தி கதந தாத்தர்யம், ரஹஸ்ய த்ரய ப்ரமேயம், ஸங்காபரிஹாரங்கள் மூலமந்த்ரானுஸந்தூத்ருவிசாரம்.

156. “எந்தை” பாசுரார்த்தம் (6. 9, 12), ஆதேச வ்யாக்யாநம்.
157. “கார்” ஸப்தார்த்த, விசேஷம் (12), காதா ப்ரமேய கதநம் (12), ஸ்வபந் ஸ்வரூபங்கள் (24), இங்கும் அங்கும் (24), க்ரியாபத்யுவிசாரம் (24).
158. ஜீவபரயாதாத்மய நிரூபணம் (16), “எந்தை”-ஏழுதலைமுறை (அ. அ. உரை). “சிந்து பூமகிழும்” விசேஷார்த்தம்.
159. ஸங்காபரிஹாரம், திருவேங்கடவன் ஸௌரீல்யம், “ஆளி” “கோளி” ஸப்தார்த்தம், ம்ருகங்களும் செய்யும் திருவாராதநம், “மைஸ்த கல்யாண குணாத்மக:” ஸ்லோகார்த்தம்.
160. “அண்ணல்” பாசுரவ்யாக்யாநம் (8), ஆருயிரப்படி கும்பீரஸூக்தி. பெளந ருத்தய பரிஹாரம், பூர்வகாதாக்கியாந்வயம், ஆதேச வ்யாக்யாநம்.
161. “அண்ணல்” பாசுரப்ரமேயம் (12), அண்ணல்-குறிஞ்சிநிலத்தலைவன் (12, 24, 36), “தெண்ணிற” பாட்யேதம் (12).
162. பெளநருத்தயபரிஹாரம், “அம்மாண் பொடி” ஸப்தார்த்தம், ஸங்கோத் தர பூவவரீணநம், குறிஞ்சிநிலம்-ஸப்தார்த்தம்.
163. அம்மாண்பொடி கதை (அ. அ. உரை), கண்ணும் வாயும் திருமேனியும் (36) யோஜநாலப்யார்த்தம், செந்தமிழும் வடகலையும் (அ. அ. உரை).
164. திருவடியும் திருமலையும் (36), பூவாந்தர வரீணநம் (36), பூர்வத்ர அக்வயம்.
165. “நசன்” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6. 9, 12), ஏகாரார்த்தம், ஆதேச வ்யாக்யாநம்.
166. திருவேங்கடப்பெருமை, முடிசூட்டும் தட்டியிலிருப்பும், ஸ்வபரஸத்தைகள், “என்கண் பாசம் வைத்த” விசேஷார்த்தம் (24, 36).
167. ஆழ்வார் ப்ராந்தி-
168. “தட்டி” ஸப்தார்த்தம், “அமர்யாத:” ஸ்லோகார்த்தம், ‘பஸு’ ஸப்தார்த்தம்.
169. “அமர்யாத:” ஸ்லோகார்த்தம், விரோதபரிஹாரம், இராவணனுடைய சலமதித்வம், வ்யாகரண நிரூபணம், ஸ்மரபரவஸ ஸப்தார்த்தம்.
170. அநந்தாழ்வான் ஐதிஹ்யம், துவக்கு ஸப்தார்த்தம், துரிசன் ஸப்தார்த்தம், ப்ரத்யயார்த்த விசாரம். பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் ஐதிஹ்யம்.
171. “நசன்” “பாசம்” ஸப்தாஸ்வாரஸ்யம், மூத்தாளும் இளையாளும், நெஞ்சும் உடம்பும், ஷஷ்டிவிபுத்தயார்த்தம்.

172. ஜீயர் நிர்வாஹம் (36), முன்னணைக் கன்றும் அன்றின்ற கன்றும், “நஹிஸர்வதா” ந்யாயம்.
173. “சோதியாகி” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12) ஆதேஸ வ்யாக்யாநம், “எல்லாவுலகும் தொழும்” ஸப்தார்த்தம் (9), பாட்டுக்குத்தாத்தர்யம் (6).
174. “தீதில் சீர்” உபயலிங்குவைஸிஷ்ட்யம் (12), பரத்வமும் ஆஸ்ரயணீயத்வமும் (12), ஸௌலப்யமும் பேராக்யதையும் (12), “எல்லாவுலகும் தொழும்” நிர்தேஸபாவம் (24), கைமுதிக ந்யாயம் (24) “ஆதி மூர்த்தி” ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் (24), குணமும் ஸ்வரூபமும்.
175. பாட்டுக்குத் தாத்தர்யம் (36), (அ. அ. உரை) “நீலதோயத” ஸ்ருத்யர்த்தம் (அ. உரை), ஸங்கா பரிஹாரம், “பீதாபா” ஸப்தார்த்தம்.
176. “செந்தமிழும் வடகலையும்” மயிற் கழுத்துச் சாயை, “நீலதோயத” ஸ்ருத்யர்த்தம் (ப்ரமாணத்திரட்டு).
177. பூர்வோத்தரங்களான பாசுரங்கள், புரோவாதமும் அநுவாதமும், மேல் படியும் கீழ்ப்படியும்.
178. “யதாரஹம்” ஸ்லோகார்த்தம், செந்தமிழும் வடகலையும், ஸ்ருதியும் ஸூத்ரமும் திருவாய்மொழியும், காரணத்வமும் உபாஸ்யத்வமும்.
179. காரணத்வமும் ஸரண்யத்வமும், வர்ணாநுகுண தநம்.
180. ஸகலவேதவேத்யத்வம், பேராக்யதாத்வைவித்யம்.
181. பாவ கதநம் (36), ஸுமந்த்ரனும் திருவேங்கடவனும், “க்ஷத்ரிய” ஸப்தார்த்தம், ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் க்ஷத்ரியன் (அ. உரை).
182. “வேங்கடங்கள்” பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9) பூர்வோத்தராகங்கள் (6, 9). “குரூந் ப்ரச்சாத்யந் ஸ்ரியா” (அ. அ. உரை), அந்வய ப்ரதர்ஸநம் (ஜீ. அ. உரை) ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
183. ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யம் (12), நமஸ்ஸப்தவைபவம் (12), “சுமந்தார்” ஸப்தார்த்தம் விஸேஷம் (12), பூர்வோத்தராகங்கள் (12), ஆழ்வாரும் பட்டரும் (12), “வேம்” ஸப்ததாத்தர்யம் (12), ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் நிர்வாஹங்கள் (24) ஸ்ருதிப்ரமாண வைபவம்.
184. பட்டர் “மொட்டைத் தலையன்” கதை (24), மூலமந்தரத்தில் “நம:” ஸப்தார்த்தம் (36), “நம:” விரோதி, நிவ்ருத்தி, விரோதி, பூஹுஸ்ய நிருபணம், உமிழ் மரபு.
185. மூன்று கடன்கள், மநுஸ்ருந்தி நிருபணம், நிர்வாஹபேதம் செய்கையும் செய்யாமையும்.

186. வேதாந்தக் கட்டளை, பத்யாத்யாஹாரம், உபலக்ஷணம், ஸ்ருதியும் ஸூத்ரமும் திருவாய்மொழியும், அஸ்லேஷவிநாஸங்கள், “தத்யதி, க்யம்” ஸூத்ரபூஷ்யம்.
187. பூர்வோத்தராக, விசாரம் (36), அஸ்லேஷ விநாஸநிர்ணயம் (அ. உரை) ஸ்ருதப்ரகாஸிகா உத்யாஹரணம், உத்தராக, விஷயநிருபணம், ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஸ்லோகம், ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் ஓர் அஜ்ஞானம்,
188. ஸ்ருதிக்குள்ள ப்ரத்யக்ஷாத்யவைலக்ஷண்யம், ஸாஸ்த்ர ப்ராப்யம், ஸாஸ்ரார்த்தம் ஸத்யம், ப்ரமாணத்ரயம், முதற்பாட்டும் ஆரம்பாட்டும், நமஸ்ஸப்ஸ்தார்த்தம், த்ரமிட, பூஷ்ய உத்யாஹரணம்.
189. கர்மநாஸ விசாரம், பட்டர் ஐதிஹ்யம், மொட்டைத்தலையன் கதை, ப்ராயோபவேஸம், ‘த்வவிஷந்த: பாபக்ருத்யாம்’ ஸ்ருதி பூர்வாக, விஷயம், பக்யவானுடைய ஜடத்வம், வார்த்தைப்பாடு, காலும் கோலும்.
190. அதிகாரிவைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்திவைலக்ஷண்யமும், அநந்தாழ்வான் நிர்வாஹம், “நல்லன்” விவக்ஷிதார்த்தம், ஆத்மாபிமானா நுகுண புருஷார்த்த, வ்யவஸ்த்தை.
191. சதுர்த்த்யார்த்தம், ஸுஸகமும் ப்ராப்தமும், அபிப்ராயத்ரயம், சதுர்த்தீத்யவைவித்யம், அஷ்டஸ்லோகீ ஸ்லோகோத்யாஹரணம். நேர்த்தி-ப்ரயாஸம், ஆழ்வார் அபிப்ராயமும், பக்யவத்யபிப்ராயமும், உத்தியும் முக்தியும்.
192. செந்தமிழும் வடகலையும், கண்ணனும் த்ரௌபதியும். ‘பூயிஷ்ட்யாம்’ ஸ்ருத்யார்த்தம், பாரதஸ்லோகங்கள். பக்யவானுடைய நெஞ்சாறல். த்ருதராஷ்ட்ரனும் ஸஞ்ஜயனும்.
193. யாமுநார்ய நிர்வாஹே அந்வயம். பூஷ்யகார நிர்வாஹே அந்வயம், ஸப்ஸ்தஸக்தி. திருநாமவைபக்யம். ப்யாப்யங்கள், பக்யவத்ப்ரபாவமும் அதிகாரிஸ்வரூபமும், பீத்யநுதாபப்ராயஸ்சித்தங்கள், ஆதேஸ வ்யாக்யானம்.
194. “சுமந்து” பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12), ப்ரத்யேகாந்வயம் (12), நிர்ஹேதுக விஷயிகாரம் (6), “சமன் கொள் வீடு” ஸப்ஸ்தார்த்தம், திருமலைவைபக்யம், “வானவர்” ஸப்ஸ்தார்த்தவையுபயம் (6, 9, 12, 24, 86), திருமலையின் சேஷத்வம், சமன்-பரமஸாம்பாபத்தி.
195. ஐதிஹ்யம், அந்வயபேதநிருபணம், ஸப்ஸ்தவையார்த்தம், பரிஹாரம், த்யார்ய த்யாத்ருபராமர்ஸம், பாரநிருபணம்.

196. ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையான் ஐதிஹ்யம், ராஜகுமாரன் கதை. ராஜகுமாரனும் ஸ்ரேஷ்டிகுமாரனும். ஸ்ரீஜகந்நாத, சரித்ரம், திருமலைகள் ஸ்வபூவம்.
197. உபயவேதாந்தங்கள், ஸ்ருத்யர்த்தவிசாரம், ஏவகாரார்த்தம், பூர்வகாண்டமும் உத்தரகாண்டமும், கீதாவாக்யார்த்தம், மாயாவாதிமதபுங்கம்,
198. திருமலையும் நாமும். திருவேங்கடமும் திருச்சித்திரகூடமும், ஸ்ரீராமாயணமும் திருவாய்மொழியும். “ஸுபுக்ய: சித்ரகூட:” ஸ்லோகார்த்தம், “குபேர இவ நந்தநே” விசேஷார்த்தம், கிருரீராஜ ஸப்தார்த்தம்.
199. “குன்றமேந்தி” பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), பரமப்ராப்யம்திருமலை, “நந்தநம்” கோவிந்தராஜ்யமும் ஈடும், நந்தந ஸப்தார்த்தம் (அ. அ. உரை). ஆதேஸ வ்யாக்யானம்.
200. ஸ்ரீநிவாஸதேஸிகன் (12), வ்யஸந ஸப்தார்த்தம், ஆதாரமான மலையும் ஆதேயமான மலையும்.
201. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் திருமலையே, ப்ராப்யமும் ப்ராப்திஸாதநமும், சேஷசேஷிகளுக்கு உத்தேஸம், திருவேங்கடமும் கோவர்த்தநமும் அவதாரணர்த்தம் (அ. உரை) “வினை” ஸப்தார்த்தம், பரிகரம் மலை.
202. ஊருக்கு உதவினபடியும், நாட்டுக்கு உதவினபடியும், ஊரும் நாடும், ரக்ஷகத்வமும், ஏகார்த்தம், ஓய்ந்தமழை, ஆதேஸ வ்யாக்யானம்.
203. “ஓயும்” பாட்டு வ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம், க்ரியாபதவிசாரம், திருமலையும் திருமலையப்பனும், ஒளபாதிப்ராப்யத்வம், வேப்பங்குடிநீர்.
204. ஆழ்வாரும் கலியனும், ஸங்கா பரிஹாரம், சரமாவதித்யாக்யானம், உச்சிவீடும் விடாமை, செய்வான் - “ப்ரத்யயவிசாரம்”, அந்வய ப்ராந்திவாரணம்.
205. ஆக்ஷேபஸமாதானங்கள், ஸரீரஸ்வபூவகதநம், “எலியெனும்பன்” ஸப்தார்த்தம், பரமபதமும் திருமலையும், உபலக்ஷணம், அந்வயகதநம், புருக்திபரிஹாரம், ஸித்தார்த்தகதநம்.
206. செவ்விப்பூவைத்தலையிலே வைப்பார், உபலக்ஷணம், அந்வயப்ரதர்ஸநம், கால்காண நசிக்கும், ஆதேஸ வ்யாக்யானம்.
207. “வைத்த” பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), “பாம்பணையான் திருவேங்கடம்” விசேஷார்த்தம் (9), ஸவஜநோபதேஸம், திருவநந்தாழ்வானும் திருமலையும் (12), தாழ்வர்-தாழ்வரை.

208. திருமலையே திருவநந்தாழ்வான் (24), ஸரீரலாபப்ரயோஜனம் (36), ஸர்வோத்தேயஸ்யம் திருமலை, 'வைத்த' ஸப்தார்த்தவெவித்யம், ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்வ ஸ்லோகம்,
209. லக்ஷ்மண ஸட்கோபர்கள், ஸுமித்ரோபதேஸம், "ஸ்ருஷ்ட:" ஸ்லோகார் தத்யம், லக்ஷ்மண ப்ரமாத நிருபணம், ஸுமிதரா ஸங்கலபமும் நோன்பும்,
210. நடையழகு. காமநமும் காமநிரோத்யமும், லக்ஷ்மண ப்ரதர்சனம். ஸங்கா ஸமாதாநம். ப்ரஸங்கப்ரதிஷேத்யோரபாவம், செந்தமிழும் வடகலையும்.
211. அணையான் - அணையாம், மனக்கள் மாறிவரும். அந்வய ப்ரதர்சனம், நாள்-ஆயு:, ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
212. "தாள்-பரப்பி" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), உலகளந்தவன் திருவேங்கடவன் (6).
213. திரிவிக்ரமனும் திருவேங்கடவனும் (24), கலியனும் ஆழ்வாரும் (36). திரு வரங்கனும் திருவேங்கடவனும்.
214. ஆசார்யாபிமானம் உத்தாரகம், உபலக்ஷணம்.
215. ஸஹ்ருத்யஸ்துதியும், அஹ்ருத்யஸ்துதியும், தஸகார்த்தஸங்க்ரஹம், அந்வய ப்ரதர்சனம்.
216. ஆதேஸ வ்யாக்யாநம், த்ரமிடே,பபிஷத் தாத்பர்யரத்னாவளி, ஏதத், வ்யாக்யாநம்.
217. "ஒழிவிலாக்காலம்" — திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி, ஏதத்,வ்யாக்யாநம், மிதுநகைங்கர்யம், இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும், திருச்சித்ரகூடமும் திரு வேங்கடமும்.
218. "புகழும்" அவதாரிகை(6), புகுவானுடைய பெருமை (6), ஆழ்வாரும் நாமும், பூங்கழலும் பூவர்கழலும், புகுவத்கைங்கர்யம் புகுவத்கைங்கர்ய பர்யந்தம், கரணத்ரயகைங்கர்யம், முதற்பாட்டும் மேலிற்பாட்டுகளும், விவரண விவரணி பாவம்.
219. "புகழும்" பதிக அவதாரிகை. (9, 12, 24) ஜகச்சரீரத்வம் (9), கைங்கர்ய ப்ரதிமைபுந்தி, நிருபணம், விஸிஷ்டாத்வைத மதஸாரம், புகுவத் ஸர்வ வ்யாபகத்வம். புகுவத: வ்யாப்யகூத தோஷாஸம்ஸ்பர்ஸம், விபூதி வாசகஸப்தம் விபூதிமத்வாசகம். ஆழ்வார் செய்யும் கைங்கர்யம், (12), பதார்த்த, விபாக்யம் (24).

220. வாசிகைங்கர்யம், ‘புகழும்’ பதிக அவதாரிகை (36), இலையகலப்படுக்கை ஸப்தார்த்தம், புகழும், நல்குரவு, மாயா பதிகங்களின் அர்த்தபேதம், ஸந்வாத்ம பாவ ஸப்தார்த்தம், கைங்கர்யம் செய்யுமவரும் கொள்ளுமவனும்.
221. ஜ்ஞாநியும் பரனும், ஆழ்வார் ஸைதில்யம், ஸௌஸீல்யகுணநுபுவம், ஸவாராதத்வ வர்ணநம். விதுரோகதியா ஸஞ்ஜயோக்தியா?
222. ‘புகழும்’ பதிகத்தின் ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம். அர்த்தத்ரய நிரூபணம், ஸங்காபரிஹாரம். உபயவிபூதியுத்தன் ப்ராப்யபூதன், ஸாமாநாதி, கரண்ய நிர்வாஹம்.
223. ஸாமாநாதி, கரண்ய வையதி, கரண்யங்கள், லீலாவிபூத்யநுபுவநிரூபணம். குணவிபூதி விசாரம்.
224. மதீயமும் ததீயமும், குணசேஷ்டித விபூதிகள், உத்தேத்யதாநுத்தேத்யதா ஹேதுக்கள்.
225. விரோதபரிஹாரம், ப்ராப்தி ஸமய ஸப்தார்த்தம், ‘பஸ்ய’ ஸப்தார்த்தம், சிவவைபுவம், ஸங்காபரிஹாரம்.
226. தேவதாந்தர நிராகரண தாத்பர்யம். ஆழ்வாருடைய ப்ராப்தித்யஸா துல்யத்யஸை. பாட்டுக்களில் கீதங்களான புகுவதஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்கள், மயர்வறமதிநலம் அருளிய ப்ரகாரம்.
227. தஸகாந்தர்குத காதார்த்த, ஸங்க்ரஹம், விஸிஷ்டம் ப்ரஹ்ம காரணம் சேதநாசேதங்களின் புகுவத்ப்ரகாரத்வம் புகுவத: ப்ரகாரித்வம், ‘த்வாஸுபர்ண’ ஸ்ருதி.
228. ஸப்தாநாம் தத்வத்ரய ஸங்காத வாசகத்வம், நியதப்ரகாரவாசி ஸப்தாநாம் விஸேஷ: ஸாமாநாதி, கரண்யலக்ஷணம், ‘புகழும்’ பதிகத்தில் நாராயண ஸப்தமில்லை—ஸப்தார்த்தமுண்டு, ‘தஸகார்த்த’ ஸங்க்ரஹம்.
(ஜீ. உ. அ. உரை)
229. ‘புகழும்’ பாசுர வ்யாக்யாநம். (6, 9, 12) ‘இகழ்வில்’ ஸப்தார்த்தபேதம் (6, 9, 12) ‘புகழும்’ ஸப்தார்த்தபேதம் (6).
230. ‘நல்’ ஸப்தார்த்தபேதம் (12), பிள்ளான் நிர்வாஹம் (24), குணயோக்யமும் விபூதியோக்யமும், ‘ஏதாம் விபூதிம யோக்யம் ச’ — கீதாயாம் தஸமே, ‘புகழும்’ பதிகத்துக்கு முதற்பாட்டு ஸங்க்ரஹம்.
231. இருநூற்று ஐம்பத்தைந்து பாட்டுக்களைச் சொல்லும் ஒரு சொல். ‘புகழும்’—கர்த்து விசாரம்.

232. குணமும் விபூதியும், திருமுகமும் திருவபிஷேகமும், பஞ்சபூதக்ரம நிர்ந்தேசுதாத்பர்யம், 'ஸ்வரூபருபகுணவிபூவ' என்ற நிர்ந்தேசுதாத்பர்யம், கார்யங்களின் பந்தவிசேஷம், எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.
233. 'நீராய் நிலனும்' பாட்டில் வாசி, ஸங்காபரிஹாரம்.
234. உபலக்ஷணம், செந்தமிழும் வடகலையும், பகுவதஸாதாரண நாமமும் பூத நாமமும், ஸாதாரண அஸாதாரண ஸப்தங்கள், கண்ணன் ஸப்த விசேஷார்த்தம் (12, 24, 36).
235. 'கூவுமாறு' பாசுர வ்யாக்யானம் (8, 9, 12), லக்ஷண, 'ஞானநல்லாவி' ஸப்தார்த்தம், ஆதேச வ்யாக்யானம்.
236. முதற்பாட்டும் இரண்டாம் பாட்டும் (24), கார்ய காரண நிருபணம், ஜ்ஞாந ஸாரீரம் ஸப்தம் (24), 'நல்லாவி' ஸப்தவ்யாவர்த்தம், கூறவியலாமைக்கு ஹேது (24).
237. கூறவியலாமைக்கு ஹேது (36), 'மாரி' ஸப்தார்த்தம், 'மாரி'யின் பெருமை.
238. தமிழர் கூற்று—எழுத்துக்களின் பிறப்பிடம், ஸங்கா பரிஹாரம்.
239. காரண குணத்துக்கு கார்யே ஸங்க்ரமணம், ஆக்ஷேப பரிஹாரம், வேத நித்யத்வம், ஸங்காபரிஹாரம், பூஷ்யவிரோத பரிஹாரம்,
240. நிர்நுஷ்ட ப்ரமாண நிருபணம், த்வந்யுத்பத்தி நிருபணம் (அ. அ. உரை), ஸாப்திக நிர்வாஹம், ஸூக்ஷ்ம ஸ்த்தூல ஸப்தங்கள், கலை ஸப்தார்த்தம்.
241. ஆழ்வாரும் கலியுனும் வ்யாஸரும் ஜைமிநியும், நிர்வாஹபேதம், ஆதேச வ்யாக்யானம்.
242. 'பங்கயக் கண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யானம் (8, 9, 12, 24), விபூதிகதநமத்யே திவ்யமங்குள விக்ரஹ கதநம் (9), ஸங்காஸமாதானம், விபூதிமத்யே விக்ரஹ கதநதாத்பர்யம் (24), கண்ணும் வாயும் அடியும் வடிவும் முடியும், திருமறுமார்பன்—திருஸப்தார்த்தம் (12, 24).
243. ஆழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும், ஜகத்சரீரத்வமும் திவ்யமங்குள விக்ரஹமும், ஸாரீரத்வயம், ஆழ்வான் ஸ்லோகோதூஹரணம்.
244. லக்ஷ்மீ வைஸிஷ்ட்யமும் திவ்யவ்யுத வஸிஷ்ட்யமும், ஆதேச வ்யாக்யானம்.
245. 'சாதிமாணிக்கம்' பாசுர வ்யாக்யானம் (8, 9, 12), 'ஆதியம் சோதி' ஸப்தார்த்தபேதம் (9, 12), ஸ்வரூபமும் ரூபமும் (12).
246. ஆதியம்சோதி — பரமபதம் (24), அஸ்த்ரபூஷணத்யாயம், 'அச்சதன் அமலன்' ஸப்தார்த்தபேதம் 'அச்சதன் அமலன்' பதூச்சேர்த்தி, நம் முதலிகளிலே ஒருவர்—ஆழ்வான்.

247. விஸிஷ்டாத்வைதமத ஸாரார்த்தம், ஜாதிகுணங்களும் ஜகத்தும், வேத்யாந்த ஸ்வணமுடையார்படி.
248. ப்ரகாரப்ரகாரி பாவம், புப்யுத்தையையும் ஸஹகாரி ப்ரமாணம், லௌகிகமும் ஆழ்வாரும், கீதாசார்யனும் ஆழ்வாரும், கைமுதிக ந்யாயம், 'யத்யத், விபூதிமத்' ஸ்லோகார்த்தம், வேத்யார்த்த, ஸங்க்ரஹ நிஷ்கர்ஷம்,
249. 'சவி' ஸப்த்யார்த்தபேதம். நித்யவிபூதியின் காரணத்வ நிருபணம்.
250. நிர்வாஹபேதம், அஸ்த்ரபூஷணத்தயாய ஸங்க்ரஹ ஸ்லோகம், ஹரிவம்ஸ உத்யாஹரணம்
- 251, விஶ்ரஹ விஸிஷ்டனுக்குக் காரணத்வம், த்ருஷ்டாந்ததயா கதநம்; புருஷ புருஷோத்தம ஸப்த்யங்கள், உத்தம புருஷமும் புருஷோத்தமமும்.
252. 'ஆதுமில்' ஸப்த்யார்த்தபேதம், அப்யுதத்வமும் அமலத்வமும், புருஷத்தி தேயாஷ பரிஹாரம், காரணகார்யாவஸ்தா தேயாஷரஹித்யம், ஜீவமும் பரமும்.
253. "அச்சுதன்" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), குணசதுஷ்டயம் (6). அசித்ப்ர வேஸஹேதுபேதம் (36). அந்வயப்ரதர்ஸநம், ஆதேஸ வ்யாக்யாநம், "அச்சுதன் அமலன்" - விஸேஷார்த்தம் (9).
254. "அறுசுவை" நிருபணம் (12), தேஹல்-மது, நல் அம் கடல்-நலம்கடல் (12), மத்யமணி' ந்யாயம் (24). 'மாமருந்தம்' ஸப்த்யார்த்தம் (24).
- 255, கீழ்ப் பாட்டும் மேல்பாட்டும் (36), உபயவிபூதி விஸிஷ்டம் உபயலிங்க, விஸிஷ்டம் ச, லக்ஷண ஸக்தி, ஓஷதிபர்வதாநயநம், முத்த்யுலோபாக்யாநம், ஸஹாயாந்தர நிர்பேஷம் ஸித்தேயாபாயம், சரமஸ்லோக விஸேஷார்த்தம்.
256. உத்தரபாப விசாரம், ஜ்ஞாநமும் புத்திபூர்வபாபமும்; ஷட்ரஸங்கள் (36) வாலியும் ஸுக்ரீவனும்.
257. "பாலென்கோ" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), "சமயநீதி நூல்" - விலக்ஷணர்த்தம் (6), "ஹேதுமத்பிர்விநிஸ்சிதை: ப்ரஹ்மஸூத்ரபதை:" (6), ஆதேஸ வ்யாக்யாநம்.
258. "சமயநீதி நூல்" ஸப்த்யார்த்த, விஸேஷம் (12, 24), 'பால்' ஸப்த்யார்த்த, விஸேஷம் (12, 24), "வினையின் மிக்கபயன்" ஸப்த்யார்த்தவிஸேஷம் (24)
259. வேத்யூர்வோததர பாக்யார்த்தம், சதுர்தஸ வித்யாஸ்த்யாநங்கள், ப்ரமாணஜாத விபாகம் (அ. அ. உரை), வேத்யமலம், "ஸாக்யாதா" ஸ்லோகார்த்தம், ஸர்வவேத்யவேத்யத்வம்.

260. ஸித்ததார்த்த ஸப்ததார்த்தம், ஆழ்வானும் பட்டரும்.
261. க்ருஷ்ணஸப்ததார்த்தம், ஸர்வராபேகை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணவ்யாமோஹம்
262. நஞ்ஜீயரும் பட்டரும், வ்யாமோஹநிர்ணயம், மாயன் மாயம், 'க்ருதார்த்தா புருஷதே' ஸ்லோகார்த்தம், கீதாசார்யன் திருவுள்ளம் புண்பட்டது. 'வானவராதி' கதநதாத்தபர்யம்.
263. 'வானவராதி' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), ஆதேஸ வ்யாக்யானம், 'வானவர்' ஸப்ததார்த்த, பேதம்.
264. 'ஊனமில் மோக்கம்' ஸப்ததார்த்தம், 'வானவர்' (3-4-6) 'வானவர்' (3-4-7) ஸப்ததார்த்த, பேதகாரண நிருபணம் (36).
265. ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள், நியேச்சதீநம், அர்த்த விபாக ஜ்ஞாபக பதத்வயம், 'வாலாட்டு' ஸப்ததார்த்தம்.
267. 'ஒளிமணி வண்ணன்' பாசுரார்த்தம் (6, 9), 'களி' ஸப்ததார்த்தம் (9) ஊனமில் ஸப்ததார்த்தம் (அ. அ. உரை), அந்வய ப்ரதீபகம், மோக்ஷமும் பரமமோக்ஷமும், ஆதேஸ உபநிஷச்சராயை.
268. பதச்சேர்த்தியழகு (12, 24). ருத்ரவைபவம், ருத்ரப்ரபந்தி நிருபணம் (24)
269. அநுபவம் பின்னாட்டுகிறது, ப்ரகரண புலம்: ஸமபிவ்யாஹாரபுலம், ருத்ரஸங்கமும் ருத்ரனும், சாடிகதி, ருத்ர ஸப்தவாச்ய நிருபணம், பராவர ருத்ரர்கள். தென்கலையும் வடகலையும்.
270. 'கண்ணனை' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12) ஸேஷனுடைய ஸேஷத்வம் (6) அநந்த ஸப்ததார்த்தம் (12), ஆதேஸ உபநிஷச்சராயை.
271. 'கொண்ட' ஸப்ததார்த்தம் (24) அநந்த வைபவம் (24) - ப்ரயோஜக ஸப்ததார்த்தம் (அ. அ. உரை)
272. ப்ரயோஜநாத்ரபரமம், அநந்யப்ரயோஜநமும், 'அச்யுத' ஸப்ததார்த்தம், பிராட்டியும். திருவநந்தாழ்வானும், பதச்சேர்த்தி, ஆழ்வாரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும். தென்கலையும் வடகலையும், ஸம்விதநா ஸப்ததார்த்தம், ப்ரமாணத் திரட்டு.
273. 'யாவையும்' பாசுர வ்யாக்யானம் (6), அஸம்ஸர்க்குஹேது விஸேஷம், ப்ரகாரப்ரகாரி பாவ நிருபணம், அவனும் இவரும், ஸங்காபரிஹாரம் கீதையும் திருவாய்மொழியும், ஆதேஸ உபநிஷச்சராயை.
274. ப்ரத்ய க்ரத்மாவும், பரமாத்மாவும் (6), உபலக்ஷணம், ஏகாரார்த்தம் (12) 'பாவனையதனை' பதச்சேதம்,

275. நிர்வாஹபேதங்கள் (24), எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் (24), அநுவாத புரோவாதங்கள் (௩௫), ஸாமாநாதிகரணிய நிர்வாஹம், 'தான்' ஸப்தார்த்தம்.
276. அசித்தகதந தாத்பர்யம் (௩௫), 'சமய' ஸப்தார்த்தம், ருமாகாஷ்ட த்ருஷ்டாந்தம், பாதகித்ருஷ்டாந்தம், ப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம், மூலகார விவக்ஷிதம், வ்யாக்யாத்ரு தாத்பர்யம், அபஹதபாப்மத்வம், நித்ய ஸூத்தத்வம்.
277. சிறையனும் அறையனும், ப்ரவேஸ ஹேது விஸேஷம், வ்யாஸரும் ஆழ்வாரும், உபய வேதாந்தம்.
278. தென்கலையும் வடகலையும், லக்ஷண, புக்திபரயோஜனை, 'அதனை' ஸப்தார்த்தம்.
279. ப்ரபத்திபரயோஜனை, அந்திமஸ்ம்ருதிபரயோஜனை, 'பாவனையதனை' - முழுச்சொல். நிதித்யாஸநம் - உபாயாத்யவஸாயம் - ஸ்ம்ருதி.
280. 'கூடி' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9), ந்யாய நிருபணம், ஆதேஸ உபநிஷச் சூராயை
281. 'கொண்டல்' ஸப்தார்த்தபேதம் (9), துளஸீதர்ம வைஸிஷ்ட்ய கதந தாத்பர்யம் (9, 24), திருமாலையும் நிறமும் (9), 'கொண்டல்'-பரமோதாரன் (9) 'மாடு' 'பாடல்' ஸப்தார்த்தம் (9).
282. நித்யஸூரி ஆதரஹேது நிருபணம், மோக்ஷமும் ஸம்ஸாரமும், விபூதிகளின் அடக்கம், 'கிண்ணகம்' ஸப்தார்த்தம், அஸம்பத்த சோத்யம், லீலா விபூதி உத்தேஸம்.
283. 'மொய்த்து' ஸப்தார்த்தம் (௩௫), த்ருக ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம், ஆதேஸ உபநிஷச்சூராயை.
284. த்ருமிடேஹபநிஷத் ஸங்கதி. த்ருமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளி. ஸர்வஸாரீரத்வம்.
285. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, பரனும் ஜீவனும், ப்ரகார ப்ரகாரிபூவம் பூதபௌதிகாதி, ஸமூஹங்கள்.
286. 'மொயம்மாம் பூம்பொழில்' அவதாரிகை (6, 9), 'மகிழ்மாறன்' ஸப்தார்த்தம், 'மொயம்பு' ஸப்தார்த்தம், வ்யாப்த்யநுஸந்தாநரூப வாசிகைங்கர்யம், 'அங்கு' ஸப்தார்த்தம், கிருவேங்கு வனம், அம்வாரம், கிருவேங்கு மனம்.

288. வானர முதலிகளும் ஆழ்வாரும், நாமும் ஆழ்வாரும்.
289. ஸமத், மாத்ரி, நிருபணம், நம்முடைய ஸோகஹாஷங்களும, ஆழ்வாருடைய ஸோகஹர்ஷங்களும, விஷயாந்தரதேவாஷ நிருபணம், 'ஸாந்த: த்ராத்:' வாக்யார்த்தம், ஆழ்வான் ஸ்லோகம், நாரீதேவாஷ நிருபணம், விஷயபேதம்.
290. ஸாஸத்ராநுமத ராகுத், வேஷங்கள், ஸாஸ்த்ர ன்ஹித க்ரமம், விதி, நிஷேதங்கள், உத்தேஸ்ய க்ரமம், பீஷ்மரும திருவடியும்.
291. முக்தரும் நாரதனும், திருவடியும் ஸாக்ரீவஹம். 'உதாட்டுத்த நுகிறேன்' ஸப்தார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு, ஸாக்ரீவ ஹர்ஷம். இங்கித ஜ்ஞானம், ஆனந்த, பரீவாஹம்
292. பட்டர் ஐதிஹ்யம், ராமனுடைய ஜீவநாதுருஷ்டம், குரங்குகைப்பூமாலை.
293. கைமுதிகந்யாயம், த்ரஸகார்த்த, ஸங்க்ரஹம். நிந்தையும் ஸ்துதியும், ஸந்தவித, ப்ரமேயங்கள், கொய்சுபிடித்து (அ. அ. உரை). ஸந்த்யாவந்த்ரகரண விசாரம்.
294. "மொய்ய்மாம் பூம்பொழில்" பாசுரவ்யாக்யானம் (8, 9, 12), "கைம்மா" ஸப்தார்த்தம் (9), "நின்ற" ஸப்தார்த்தம் (8), ஜன்ம ப்ரயோஜனம், ப்ரேதாலங்கார துல்யம், ஆதேஸ உபநிஷச்ச, ராயை.
295. "கைம்மா" ஸப்த, ப்ரயோக, தாத்த்பர்யம் (12), "நின்ற" ஸப்தார்த்தம் (24), மூலிகை.
296. ஆனையின் சிறையும் ஆழ்வார் சிறையும். பட்டர் ஐதிஹ்யம். ப்ரஹ்ம தேஸம் அப்பன் பிள்ளை, தமிழ்நிகுண்டு. "மா" ஸப்தார்த்தம், மாமரம்.
297. "மா" ஸப்தார்த்த, த்ரயம், "மொய்ய்" ஸப்தார்த்த, த்ரயம், பூவ வர்ணம், கஜேந்த்ரனும் ஆழ்வாரும். பொய்கையை வர்ணிக்க ஹேது, கஜேந்த்ராவாநுடைய கைங்கர்ய மனோரதம்.
298. ஆண்ப்பொய்கையும் ஆழ்வார் பொய்கையும். கூத்துரன் கையிலே தோல்வி மஹாதுக்கம், கார்த்தவீரயை வேண்டின வரம், புகுவானே பொய்கை.
299. கால்வாசி, கறையடி-சாடுக்தி. ஆனையும் முதலையும்.
300. கறையடி ஸப்தார்த்தம், 'மா' ஸப்தார்த்தம், யோகமும் ருடியும், தமிழ் நிகுண்டு. 'கண்ணன்' ஸப்தார்த்தம், ரஸோக்தி த்வயம், 'விலங்கு' ஸப்தார்த்த, த்வயம், 'க்ரஹ' ஸப்தார்த்த, த்வயம்,

- 301- வ்யாகரண விசாரம், புகுவானுடைய ஆணைத்தொழில், கஜேந்திர மோகூ ப்ரத்யமோபாத்நாஹேது
302. 'காலேக்கதுவிடுகின்ற' பாசுரார்த்தம், ஈஸ்வர மர்மஜ்ஞை, வைஷ்ணவ ஸந்தானவைபவம், கஜேந்திர மோகூ வர்ணாதாத்தபர்யம், கயல்-வாளே ஸ்திரீபுருஷ மதஸ்யபேதம், பூர்வ பூரவியும் அபரபூரவியும்.
303. பட்டர் ஐதிஹ்யம், விஸல்யகரணீ ஸப்தார்த்தம், ஸந்தான கரணீ ஸப்தார்த்தம், ஆழ்வாரீடுபாடு, நாமஸங்கீர்த்தந நர்த்தகங்கள்,
304. ஆழ்வார்திருவுள்ளம், 'உள்ளீர்' ஸப்தார்த்தஸ்வாரஸ்யம் வேத்யாந்தமும் ஆழ்வார்திருவுள்ளமும், ஆனையின் துயரம்,
305. தண்கடல் பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12). பரது;க்க, ஸஹிஷ்ணுத்வமும், பரது;க்க, நிரஸனைக ஸ்வபூவத்வமும் (6), பிராட்டியும் தீங்கிழைக்கிறாள் (9), ஆதே, ஸ உபநிஷச்சூயை,
306. திருமலை ஸப்தார்த்தம் (12), ஈஸ்வரனும் அசுரரும். இருவர் வீரக்கழல், இருவர் தீ, னை, க்ருபையும் க்ரௌர்யமும், அவனும் அவளும், இறுக்குவாதுக்ரௌர்யம், கஜேந்திரக்ஷணமும் ஸம்ஸாரிரக்ஷணமும்.
307. "தேவடம்" ஸ்லோகார்த்தம்,
- 308 வால்மீகியும் ஆழ்வாரும், அழிவுக்கு ஹேது கதநம்.
309. த்யாக, நிருபணம், 'அவதாரப்ரியோஜந நிருபணம், 'பண்கள் தலைக் கொள்ளப்பாடி' வ்யாக்யாசதுஷ்டயம், தலைமை-ஸ்ரஜஷ்ட்யம்.
310. உபலக்ஷணம், அர்த்தபஞ்சகம், பறக்கையும் குனிக்கையும் பர்யாயம், ஆதே, ஸ உபநிஷச்சூயை.
311. 'மலையை யெடுத்து' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24), 'ஆதனம்' 'தடுகுட்டம்' ஸப்தார்த்தம்,
312. ஸங்கர் புரிஹாரங்கள், 'வம்பர்' ஸப்தார்த்தம், 'தடுகுட்டம்' — குணலைக் கூத்து.
313. கோவர்த்தநோத்தரணவ்ருத்தாந்த ஸங்க்ரஹம், மஹிஷீஸ்வேத்யம், உத், யோகபுங்குமும் மாநபுங்குமும், ஆகாஸவாயன்-சாடூத்தி, ஸங்காபரிஹாரம்.
314. ஸப்தஸ்வாரஸ்யம். கோக்களும் கோபாலரும், ஸங்காபரிஹாரம், ஈஸ்வரக்ருபாபாத்ரம், 'இளிம்பு' ஸப்தார்த்தம், அப்ரதிஷேதம்.

315. கிராதார்ஜுநீய ஸ்லோகம், 'தடுகுட்டம்' ஸப்தார்த்தம். புந: வ்யாக்யாநம் (௩௦), மோம்பழம்,
316. அத்வேஷம், ஈஸ்வரனுடைய பாரதந்தீர்யம். அசித்தும் பரமசேதனமும், 'அவாகீ அநாத:ர:' ஸ்ருத்யர்த்தம், தமிழிலக்கணம். அவனும் இவனும், 'அலவலை' ஸப்தார்த்தம்.
317. ஸீதையும் ஆழ்வாரும், நிரந்தத்யகாவ்யம். 'வம்பர்' ஸப்தார்த்தம், ஸ்வர்க்கநாகங்கள வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்திதம், ஆதேஸ உபநிஷ்சரயை,
318. "வம்பவிழ்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24). சிரீதரன் ஸப்தார்த்தம், (6, 9, 12), பாடபேதம் (12). 'கோகுடடுண்கை' ஸப்தார்த்தம். ப்ரணயித்வகுணம், 'செம்பவளம்' ஸப்தார்த்தம் (9).
319. 'செம்பவளம்' ஸப்தார்த்தம் (24), பொருட்டு — சதுர்த்தீதாத்தபீர்யம், 'சிரீதரன்' ஸப்தார்த்தம் (24), கோகு — அடைவுகேடு, உகட்டு — தலைமண்டையிட்டு. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் வார்த்தை (24). அஜஹத் ஸ்வார்த்தலக்ஷணம்.
320. 'செம்பவளம்' ஸப்தார்த்தம் (36), 'ஓக்கினான்' ஸப்தார்த்தம், உபலக்ஷணம்,
321. 'சிரீதரன்' ஸப்தார்த்தம் (36), 'தம த்ருஷ்ட்வா' ஸ்லோகார்த்தம் (௩௦) கேட்டதும் கண்டதும், நாரீவேஷத்தில் அகம்பநன், 'கதஞ்சித்' ஸப்தார்த்தம், ஸாதயிதா ஸத்ரு, த்ரீமழம், த்ரீமியம்.
322. 'புழுவ' ஸப்தார்த்தம் (தூத்வர்த்தம்), ப்ரீத்ருஸப்தார்த்தம் (தூத்வர்த்தம்)
323. ஆர்ஷ ப்ரயோகம், நாரீகுசயுக்யவைபவம், நடட்டம்—நட்டம், அர்த்தத்வம்.
324. பிள்ளைப் பிள்ளை ஐதிஹ்யம், ஏகார விசாரம், 'இரட்டை' ஸப்தார்த்தம், ஆதேஸ உபநிஷ்சரயை.
325. 'சாது சனத்தை' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24), சனிப்பர்—ஜபிப்பர் (9), அவதார ப்ரயோஜனம், (12), ஸாதுஜந ஸப்தார்த்தம் (12) பாவவரணம் (12)
326. ஜந்ம ப்ரமாண ப்ரதூர்ஸநம் (36), மிளகாழ்வான் வார்த்தை, ஸ்ரீ பராங்குசனம், ஸ்ரீ பரகாலனம், ஸாது ஸப்தார்த்தம், நிருபணம்.
327. திவ்யவிக்ரஹ விசாரம், கீதையும் திருவாய்மொழியும், அஸ்தர் ப்ரஷணத்வாயம், ஆதி ஸப்தார்த்தம், விக்ரஹவிஷயே ப்ரான்தி.
328. அவன்படியும், இவன்படியும், உபயபுஷா ப்ரமாண ப்ரதூர்ஸநம், யுகாநுகுண வர்ணபேதம்.

329. ஸங்காபரிஹாரம், யுவநாஸ்வனும் ஸர்வேஸ்வரனும், வேதமுதல்வன், ஸப்ததார்த்தத்வயம், ஜ்ஞாபகஹேது நிருடணம்.
330. 'தஸ்ய தீரா:' ஸ்ருத்யர்த்தம், மளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம் (அ. அ. உரை), ஜ்ஞாந ஸார உ-தூஹாணம். கைமுதிக ந்யாயம், வேதமும் ஆழ்வாரும், ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும்.
331. விதுஷ: அதிக்ரமே துண்டூபூயஸ்த்வம், கைமுதிகந்யாயம், நீதிஸ்லோகம், சவாலங்காரம். ஏகாரம் பிரிநிலை.
332. கல்வெட்டு-ஆழ்வார் திருவுள்ளம், ஸங்காபரிஹாரம், துஸாத்வயம், முழு ஷூவும் முக்தனும்.
333. ஆழ்வாருடைய இருபடிகள், அங்வய ப்ரதர்ஸநம், திவ்ய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம், யுக்சதுஷ்டயம், வர்ணசதுஷ்டயம், பொற்பு ஸப்ததார்த்தம். ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
334. 'மனிசரும்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), 'மனிசரும்' இத்யாதி பத விஸேஷார்த்தம் (12), 'முனி' ஸப்ததார்த்த, விஸேஷம் (9), 'தனீயன்' ஸப்ததார்த்தம் (6, 12), 'பிறப்பிலி' ஸப்ததார்த்தம் (6, 12), 'கனி' 'கரும்பு' 'தேன்' ஸப்ததார்த்தவிஸேஷம் (12).
335. 'முனிவு' ஸப்ததார்த்தவிஸேஷம் (12), சதுர்வித்யுபேஜ்ய நிருபணம் (12) தென்கலையும் வடகலையும் (24), 'தனியன்' ஸப்ததார்த்தம் (24), ஆண்டா னும் ஆழ்வாரும், 'சேர்ந்த கனியை' மைபிவ்யாஹாரலப்யார்த்தம், சூந் தேநாக்யமும் திருவாய்மொழியும்.
336. 'உடுத்த ஒலியல்' ஸப்ததார்த்தம், ஸம்ஸாரிகள் தண்மை, பிறந்த பிறப் பிலி-விரோதபரிஹாரம்.
337. அவதார கந்தம், கடல்பழுத்த பழம், அவன் தபஸ்சர்யை, ஷ்ரீராப்தி ஸயநபலம், திருப்பாற்கடலில் அநிருத்ததன்,
338. அநுபவம் பின்னாட்டுகிறபடி, நிர்வாஹபேதம், அஸூயா ஸப்ததார்த்தம்
339. கண்ணன் துக்கம், கீதையும் திருவாய்மொழியும், 'தூஸ்யம் ஐஸ்வர்ய வாதேந' ஸ்லோகார்த்தம், கைமுதிக ந்யாயம், 'சோறு சுட்டவாறே' ஸப்ததார்த்தம், 'பெருங்குடியாட்டம்' ஸப்ததார்த்தம், ஸ்யமந்தக வ்ருத் தாந்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ண வைபவம்.
340. ராமனும் க்ருஷ்ணனும், ஜ்ஞாந பூர்த்தி கதநம், ஏகவிஜ்ஞானே ஸர்வ விஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநி விக்ரஹ விகாரம்.

341. 'நீர்மையில்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (8), ஆழ்வான் பாசுரம், ஸ்யாமந்தகமணி சரித்ரம், ஆதேஸ உபநிஷத் சூயை, புகுவத்தேஜோ நிருபணம் (6).
342. ஜநநீ க்லேஸ காரிகள், 'நீர்மை' ஸப்தார்த்தம் (9), 'நின்று' ஸப்தார்த்தம் (12), அநுபயுக்த ஸ்வபாவர்,
343. ஸாரத்ய வேஷ நிருபணம், ஜந்ம ப்ரயோஜநம், ஈஸ்வரன் ததீய சேஷன், ஈஸ்வர விபூதி ததீயசேஷம், ஸஞ்ஜயனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம்.
344. பாண்டுவதோஷம், பாண்டுவ ரக்ஷணஹேது, நீர்மையும் அதில்லாமை யும், ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளும் விபூதிநாஸமும், 'வெட்டிதாக' ஸப்தார்த்தம், 'கோல்குத்து நிலம்' ஸப்தார்த்தம், ஸங்காபரிஹாரம்.
345. பாண்டுவர்களும் கண்ணனும்.
346. ஆயிரத்தளி ராஜா, பெரிய நம்பி பரமபதூப்ராப்தி, ஆழ்வான் சோகம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுடைய ஸநாதத்வம், ஆழ்வான், மாருதியாண்டான், எம் பெருமானுக்கு ஆழ்வான் ஸ்லோகம்.
347. திஸ்ரோஷ்டகா ஸ்லோகார்த்தம், வ்யாகரண விசாரம்.
348. 'வார்புனல்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (8, 9) 'அமரச் தொழப்படுவார்' விசேஷார்த்தம், (8, 9), புருஷார்த்த, நிஷ்கர்ஷம் (9), ஆதேஸ உபநிஷத் சூயை..
349. மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம் (24), அமரச் ஸப்தார்த்தம் (24).
350. 'பேர்பல' விசேஷார்த்தம் (36), அஸாதாரண நாமங்களும், ஸாதாரண-ஸாதாரண நாமங்களும், ஸ்லோபருப குணவிபுவவாசக நாமங்கள், ஆழ்வாருடைய ப்ராப்தத்வம்.
351. குலசேகரனும் நம்மாழ்வாரும் கலியனும், அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸ நிஷேத வசநங்கள், 'நேதம்வித்' வசநார்த்தம், ஸாத்வஸாது, ஸமாகம் பதம், ஸௌண்டியூர் ஸப்தார்த்தம்.
352. நரகஹேது நிருபணம், மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜந நிருபணம், ஸ்வீகார பரித்யாகங்கள், மிளகாழ்வானும் ஸ்ரீ விபீஷணனும் வாணம்.
353. 'வடவேங்கடம்' ஸப்தார்த்தம், ஆதேஸ உபநிஷத் சூயை.

354. 'அமரர்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24), கைவல்ய பர க்ஷாத்ரா, கேவல நிந்த்ரா, அவன்றன்னோடு ஒன்றாக - விசேஷார்த்தம் (12), நிஷ்பந்நபுத்திக அநிஷ்பந்நபுத்திகாதி, காரிபேதம் (12).
355. ஸாம்ய நிருபணம், தென்கலையும் வடகலையும், அநுவாத நிருபணம், வாதி கேஸரி க்ஷண்டநம், ப்ரகரண புல நிருபணம், கர்த்தவ்ய நிருபணம் (36) அமரர் நித்யர், ப்ரஸ்துத பராமர்ஸம். ப்ராப்யதவேந பற்றுதல்.
356. கீதையும் திருவாய்மொழியும், ப்ரமாணத் திரட்டு, ஸுத்தி நிருபணம்
357. நிந்தாகுர்ப்பு, விசேஷண நிருபணம். பஹுவசநார்த்தம், ஆதேஸ உப நிஷச்சராயை.
358. 'கருமமும்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), பேதைமை நிருபணம், லஜ்ஜாபிழ்நாந த்யாகம், அநந்யஸாத்ந அநந்ய ப்ரயோஜநபர க்ஷாத்ரா (12), புகுவத் ப்ரபாவ பஞ்சகம் (6), 'திரு' ஸப்தார்த்தம் (6). 'திரு' ஸப்தார்த்தம் (12), 'மால்' ஸப்தார்த்தம் (12).
359. உத்தேஸ்ய பாரவஸ்ய நிருபணம் (12). ஆஸ்ரயணீய வஸ்து லக்ஷணம், ஸங்கா ஸமாதாநம், அங்கும் இங்கும்.
360. கர்ம நியாமகத்வநிருபணம், புல ப்ரத்யுவிசாரம், புகுவத ஏவ புல ப்ரத்யுத்வம், புலாதி, கரண வித்யாத்நதம், அசேதநக்ரியையும், சேதநேஸ்வரணம்.
361. கருமமும் புகுவானும், உபலக்ஷணம், கேவலகர்மமும் ஸத்கர்மமும், மால்—வாத்ஸல்யம் (36), மால்—ஸ்வேஸ்வரதவம்.
362. "தேவபிரான்" ஸப்தப்ரயோகதாத்பர்யம், அர்த்த நிர்ந்தாரக ஸப்தப்ரயோகம், காரணவஸ்து லக்ஷண வித்யாயக வாக்யம்.
363. 'தீர்ந்த' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9) 'அருவினை' ஸப்தார்த்தம் (6, 9) ஆதேஸ உபநிஷச்சராயை.
364. 'வாய்ந்த' ஸப்தாந்வயம், சந்த, ஸ்ஸு விசாரம் (12). தென்கலையும் வடகலையும்.
365. அச்யுத ஸப்தார்த்தம், கேள்வியும் அநுபவமும், ப்ராப்ய ப்ராபக விரோதி நிருபணம். திருத்துகை—நியமிக்கை, அந்வய ப்ரதர்ஸநம்.
366. ஆதேஸ உபநிஷச்சராயை.
367. த்ரவிடே, பநிஷத ஸங்கதி, த்ரவிடே, பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, ஸுபு, தநு ஸுஷமோந்மாத்யகத்வம்.

368. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சமுனிமிண்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ஸர்வேஸ்வர வைபவம். ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஸக்தித்வங்கள். 'மாறன்' ஸப்ததூர்த்தவிசேஷம், ஆதார அநாதாரங்கள்.
369. 'செய்யதாமரை' அவதாரிகை (6, 9, 12). ஸுலபத்வ காஷ்டா (9), அநுபாஷணம் (9), பரத்வஸௌலப்யங்கள் (9), விபவமும் அர்ச்சையும் (9), அர்ச்சாவைபவம் (9). ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்று (12).
370. பட்டர் ஸ்லோகோதாஹரணம். அவதாரமும் அர்ச்சாவதாரமும், லௌகிக நிக்தாஹேது.
371. தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டடிப்பது, பிராட்டியும் ஆழ்வாரும், 'மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம்' ஸ்லோகார்த்தம், பரோபதேஸ ஹேது, ஸீதையும் நித்தித்தாள், எளிவரவு ஸப்ததூர்த்தம், ஒளபயிக ஸப்ததூர்த்தம்.
372. 'மித்ரமௌபயிகம்' ஸ்லோகார்த்தம், இருவர்படி, பெருமாளும் பிராட்டியும், 'உருவெளிப்பாடு' ஸப்ததூர்த்தம்.
373. 'விசைக்கொம்பு' ஸப்ததூர்த்தம், ஸௌலப்யோபதேஸம், ஸங்கா பரிஹாரம், ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வஜ்ஞாநம்.
374. அர்ச்சாவதாரபேத, நிருபணம், க்ருஹார்ச்சாவிஷயம், 'அர்ச்சய:' ஸ்லோகார்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும். விபவார்ச்சாஸாதாரண ஸங்கல்பம், 'ஸங்கல்பநாமய' ஸப்ததூர்த்தநிஷ்கர்ஷம்.
375. பரவிபவார்ச்சைகளின் வாசி, வடவாசார்யர்களில் ஸ்யாவ்ருத்தி, ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தீயம், மந்த்ரமும் பிம்பமும்.
376. தூப்பிற்பிள்ளை க்யத்யவ்யாக்யாநம், அர்ச்சாவதாரவைபவம்.
377. பரனுடைய தாழ்ச்சி. ப்ரபத்தியும் அர்ச்சையும், ஜநநீ வைபவம், தாயும் அர்ச்சையும், ப்ராமானிக பரிபாடி, பிதாவும் மாதாவும், ஆதேஸ உபநிஷ்ச்யாயை.
378. 'செய்யதாமரைக் கண்ணன்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (8, 9, 12), ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஸம்ஹர்த்தருத்வ நிருபணம். ஸ்வேநருபேண நின்று ரக்ஷகன், ஸமாச்ரயணீய நிஷ்கர்ஷம், ஜகதூகாரத்வமும் அஸாதாரணவித்ரஹமும், அப்யயபூர்விகா ஸ்ருஷ்டி, 'அத்தா சராசர க்ருஹணாத்' ஸூத்ரம்.
379. ஸாமாநாதிகரணய நிர்வாஹம், 'மூவர்' ஸப்ததூர்த்தபேதம், ஸௌலப்ய ப்ரகரணே பரத்வகதநதாத்தபீயம், புண்டரீகாக்ஷத்வே ஸ்ருதி ஸம்ருதிகள். வடிவிலே முக்யமும் குணங்களிலே முக்யமும்.

- 30 லீலா விபூதியும் நித்ய விபூதியும், உத்தேசஸ்ய விதேய நிருபணபேதம், கீரியாந்வய ப்ரதூர்ஸநம், புண்டூரீகாக்ஷத்வமும், ஜகத்காரணத்வமும் விசாரம், வேதூர்த்தஸங்க்ரஹ வ்யாக்யான உதூஹரணம், 'தஸ்யயதூ கப்யாஸம்' ஸ்ருத்யர்த்தம், வாக்யகார வ்யாக்யானம், பூர்வபக்ஷ அர்த்தத்ரயம்.
- 381 'கப்யாஸம் புண்டூரீகம்' ஸ்ருத்யர்த்தம், ஸாமாநாதிகரண்ய விசாரம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
382. தூஷண ஷட்கம், அர்த்த, ஒளசித்ய அநௌசித்ய விசாரம். ஸித்தூந் தார்த்தத்ரயம், தாத்பர்யதீபிகாவசநம்.
- 383 ஸ்ரீஷ்ணு தர்மமும் சூந்தோக்ஷமும், வ்யாகரண விசாரம், மஹாதாத்பர்யம், தேவதா விஸேஷ நிர்ந்தாரணம். ரூடபதூஸ்மாரகம், ஸுபூலோப நிஷத்தும் சூந்தோக்ஷமும், ஆழ்வார்களும் புண்டூரீகாக்ஷத்வமும், ப்ரமாணத்திரட்டு.
384. வடிவும் குணமும், தென்கலையும் வடகலையும், ஸாதூர்ம்ய நிருபணம், குலாலாதி, வ்யாவ்ருத்தி, பெளருக்த்யபரிஹாரம்.
385. உபய விபூதி யோகம், உபலக்ஷணம், ஸாரீரமும் ஆத்மாவும் பக்ஷவச்சூரீரம், ஸங்கா நிராஸம், 'மூர்த்தி' ஸப்தூர்த்தம்.
386. ஸாமாநாதிகரண்ய விசாரம், ஆர்ஷ்டிஷேண வசநம், வ்யாகரண விசாரம், கப்யாஸ ஸ்ருத்யர்த்தம் (ஜீ. அ. உரை).
387. 'மூவராகிய' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), ஆதேஸஉபநிஷச்சூயை, பிள்ளானும் ஸம்ஸ்க்ருதமும், ஆளவந்தாரும் பிள்ளானும். முதற்பாட்டுமேலிற்பாட்டுக்களும் (9), அநுபூஷணம். கார்யகாரணபூவ நிபந்தந ஸாமாநாதிகரண்யம். ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
388. தேவதேவத்வம், தென்கலையும் வடகலையும்.
389. மநுஷ்யத்வே பரத்வம், ஸ்ரீராமனுடைய பாவநத்வம், தென்கலையும் வடகலையும், பரத்வஏகாந்த லக்ஷணம். அந்யதூஸித்தி, பரிஹாரம், மாயாவாதி, நிராஸம். ஸ்வரூபைக்ய நிராஸம்.
390. ஸைகாரணத்வம், உள்ளன ஸப்தூஸ்வாரஸ்யம், ருத்ரனும் இந்த்ரனும்.
391. தேவ ஸப்தூர்த்தபேதம், 'நித்யர்' ஸ்தோத்ர ப்ரமாணம்,
392. 'பரவி' பாசுரவ்யாக்யானம் (10), ஆதேஸ உபநிஷச்சூயை.
393. ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸௌலப்யம், ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், தென்கலையும் வடகலையும், தாத்பர்ய கதூநம் (12),

394. நித்யர் துதியும் பரன் திருமேனியும், ஸேஷனுடைய ஸேஷத்வம், குரவைக் கூத்தும் குடக்கூத்தும், தென்கலையும் வடகலையும். ஸ்ரீராமபரத்வம்.
395. ப்ராப்தி-ஸ்தோத்ரம். 'விப்ராஸ:' ஸப், துர்த்தம். 'விபந்யவ:' ஸப், துர்த்தம், 'ததுவிப்ராஸ:' ஸ்ருத்யர்த்தம். ப்ரமாணத்திரட்டு. 'ஸமிந்ததே' ஸப், துர்த்தம்.
396. நித்யரும் இடைச்சிகளும், இவர்களும் அவனும், 'ஸ்வீவந்ருபேண' என்று கைங்கர்ய விவகை. 'குழகன்' ஸப், துர்த்தம், குரவையிலே அந்வய மில்லாதார், பத்யஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம், 'முற்றாட்டாக' ஸப், துர்த்தம், 'கிளர்த்தி' ஸப், துர்த்தம்.
397. அநந்தஸாயித்வமும் பரத்வமும், விஸேஷண கதந் தாத்பர்யா, வ்யாகரண விசாரம்.
398. 'வைம்மின்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9), கைமுதிகந்யாயம் (6), 'ஆயிட்டு' ஸப், துர்த்தம், ஆதே, ஸ உபநிஷச் சூயை.
399. பூக்திவாதம் (9), ஈஸ்வர ஸீலம். ஆழ்வாரும் தேவதாந்தரங்களும், அந்வய ப்ரத்யர்ஸநம்.
400. பகுவத் பரத்வம், துரபிமான் ஸ்தோத்ரம், அதிகாரி புருஷ ஸ்தோத்ரம், மேலேயும் கீழேயும் அந்வயம், 'செம்மை' ஸப், துர்த்தம், 'சீர்மை' ஸப், துர்த்தம், சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுதல், இந்த்ர ருத்ர சதுர்முக, வைபவம்.
401. ஆழ்வாரும் மதுரகவிகளும், ஆதே, ஸ உபநிஷச் சூயை, இந்த்ர சதுர் முகாதி, ஸ்வபாவம், அந்தரங்கரும் பஹிரங்கரும்.
402. 'திரியும்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12). பகுவத்ப்ரபாவ கதநம் (6), அஜஹத் ஸ்வஸ்வபாவத்வம் (9), பஞ்சபூத ஸ்வபாவங்கள், மகுடாபிஷேக ஹேதுவர்ணம் (9), வ்யஷ்டியும் ஸமஷ்டியும் (12).
403. ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹம் (12), கீதையும் திருவாய்மொழியும், அந்வய ப்ரத்யர்ஸநம், வாத்ஸல்ய கார்யம் (24), ஜகதாதாரத்வம், அஸாதாரண விக்ரஹம், 'தோற்றம்' ஸப், துர்த்தம், த்வயம், அவதார ரஹஸ்யம், பட்டநம் நம்பிள்ளையும்.
404. பூதபஞ்சக ஸ்வபாவ கதநம், விஷ்ணுமாயா நிருபணம், அத்வைத நிர்வாஹம்.
405. 'தோற்றக் கேடவை' பாசுர வ்யாக்யாநம் (8). இல்லாமையும் உடைமையும் (6), ந்ருஸிம்ஹ வைபவம், (6), சீற்றமும் அருளும் (6), 'செங்கண்மால்'

- ஹேது நிருபணம் (6), ஸர்வகரண பேதாயத்வம் (6), ப்ராப்யாந்தர நிஷேதம் (6).
406. அநவதிக வாத்ஸல்யம், மேலே அந்வயம், (12), சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன் சிசுபாலன் (12).
407. ஷட்பூவ விகாரங்கள், உபதேச நிரபேக்ஷ ஸ்வாநுபவம், உபலக்ஷணம், பரோபதேச மத்யே ஸ்வாநுபவ கதநம், ஸ்ரேஷ்டாநுபவம், தென்கலையும் வடகலையும்.
408. பக்திஸாரனும் பராங்குஸனும், வைபவாந்தரம், த்ருஷ்டாந்த விவக்ஷா, ஏககால கூடநம், விஷய பேதேந பரிஹாரம்.
409. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம் (36), ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய கார்யம், 'மால்' ஸப்தார்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும், 'நாற்றம்' இத்யாதி ஸப்தார்த்தம் (36), ந்ருஸிம்ஹ மந்திரம்.
410. 'எழுமைக்கும்' பாசர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), மனத்துக்குத் தூய்மை (6, 9) மேலேகூட்டி அர்த்தம்.
411. மனத்துக்குத் தூய்மை (12), அமரரும் முனிவரும்.
412. ஏழேழாகச் சொல்லக் காரணம், அவனும் இவரும், அகப்படுத்திக்கொள்ள ஹேதுக்கள், கன்னல் கனி ஸப்தார்த்தவயம், கன்னல் கனியும் அக்காரக் கனியும், உபலக்ஷணம், த்வந்த்வ தத்புருஷ மைஸங்கள்.
413. மாங்கனியும் கன்னல்கனியும், வேப்பங்குடிரீர், பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பது, காதா பூவவர்ணநம், காரணே கார்யேபசாரம், பூர்ணஸ்ரயண பர நிர்வாஹம், கடிகாசல மாவாத்தம்யம், 'துயரமே' பாசர வ்யாக்யாநம் (6) ஸ்ரீராமவைபவம் (6)
414. தஞ்சம்-ஆபத்தநம் (9), தென்கலையும் வடகலையும் (12), 'மற்று' ஸப்தார்த்தம் (12), துன்பமும் இன்பமும் (12), நிஷ்க்ருஷ்டபரிதாபம் (12).
415. ஸ்ரீராமவைபவம் (24), வால்மீகியும் ஆழ்வாரும் (24), தேவத்வமும் மநுஷ்யத்வமும் (24), புண்யபுண்யங்கள் (36).
416. உபயவேதாந்தம், புண்யபாபயோ: பந்தகத்வம், 'பராகே' ஸப்தார்த்தம், 'க்ஷயந்தம்' ஸப்தார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
417. ஸ்ரீவைகுண்ட வைபவம், உண்பதும் உமிழ்வதும், த்ருஷ்டாந்தகதநம், 'அச்யுத' ஸப்தார்த்த, விசேஷம், ஜ்ஞாநக்ஷோப, நிவர்த்தகத்வம், யம வஸ்யதா நிவர்த்தகத்வம்.

418. பரனுடைய ஸம்ஸாரி சேஷத்வம், பட்டர் ஜீயர் ஐதிஹ்யம், தர்மயாக்யம், ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், 'படைக்குறி' ஸப்தார்த்தம், சேஷேஷஷ்டி, தாத்ர்த்த்யே சதுர்த்தீ.
419. அவதாராந்தர விசாரம், ஆக்ஷேபஸமாதானம், ரக்ஷகத்வமும் பேடாக்யத்வமும், பட்டர் சிறியாத்தான் ஐதிஹ்யம். ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், தூது நடந்தமையும் அஃதில்லாமையும், ஆக்ஷேபஸமாதானம்
420. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம். தேவையிடாதார் வைபவம், ஸ்ரீராமவைபவம். ஸரண்ய ஸரணாக்த ஸ்வபாவங்கள். மஹாவிஸ்வாஸம். சுப்பலும் கண்ணனும், ஸ்ரீராமாயணமும் புராணந்தரமும், கம்பரும வாஸ்மீகியும்.
421. 'தஞ்சமாகிய' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9). அர்ச்சாவைபவம், (6, 9), பாதிவாதிகள் அகிஞ்சித்கரம் (6, 9). மூவரில் முதல்வன், நெஞ்சினால் நினைப்பானும் நீளகடல் வண்ணனும் (9), ஆஸ்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யமே திருமேனி.
422. விக்ரஹே விக்ரஹம் (12), 'கூழ்ப்பு' ஸப்தார்த்தம், 'தஞ்சமாகிய' விசேஷணதாத்தர்யம் (12, 24), நிதாநப்பாட்டு (24), தென்கலையும் வடகலையும், ஸர்வவிதபுந்துத்வம், 'எஞ்சல்' ஸப்தார்த்தம்,
423. 'குலம்' ஸப்தார்த்தம், நித்யர்க்கு ஜீவநஹேது புகுவான், 'மூவர்' ஸப்தார்த்தபேதம் (24), ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும், அங்கும் இங்கும், ஆண்டான் நிர்வாஹம், குணதிக்யத்தாலே வஸ்தூத்கர்ஷம், பட்டர் ஸ்லோகம், ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யம்.
424. பூந்தவாபூஸ ஸம்புந்த, நிகர்ஷம், ஸ்வார்த்தபர பந்துக்கள், கர்மோபாதிபந்துக்கள், காக ஜராஸந்த, ஸூநஸ்சேப சரித்ரம், அநப்யுபகாமவாதம், அப்யுபகாம வாதம்.
425. தனக்குத்தானும் நாஸகன், 'தான்' ஸப்தார்த்தத்வம்.
426. ஈஸ்வரன் தந்த உடலும் நாம் நடக்கும் குமாரீக்யமும், ஸர்வோபகாரகத்வம் ஸர்வவிதபுந்துத்வம், 'மூவர்' ஸப்தார்த்ததரயம், தென்கலையும் வடகலையும்.
427. ப்யஹேது நிரூபணம். அவனும் இவனும், அர்ச்சைக்கும் மூச்சுண்டு.
428. அர்ச்சாப்ராதாந்ய நிர்வாஹம், பரத்வப்ராதாந்ய நிர்வாஹம், 'அகநென திஷ்டதி' ஸ்லோகம்.
429. 'மநஸா டிபிக்லுப்த:' ஸ்ருத்யர்த்தம், உபப்யும்ஹ்யமும் உபப்ரும்ஹணமும், ஆஸ்ரிதார்த்தம், விக்ரஹம்,
430. 'கடல் வண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), ஆழ்வாரும் ஸ்ரீபார்த்த, ஸாரதியும், 'பண்டு' 'அன்று' பர்யாய ஸப்தார்த்தபேதம். (9).

431. உபதேஸமும் அநுபவமும். ஆழ்வார் தாம் அகப்பட்டதுறை, திருவடியும் ஆழ்வாரும், தகட்டில் அழுத்தின மாணிக்கம், 'கணைகழல்' ஸப்தார்த்தம் (12).
432. ரதியும் ஸாரதியும். ஸாரத்ய வேஷ நிருபணம் (24), ப்ராவண்ய கார்யம். உபதேஸமும் அநுபவமும் (36), த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம்.
433. ஆழ்வாரும் கண்ணனும், கண்ணனைக் காணுமளவே இராமன், 'பரஞ்சடர்' ஸப்தார்த்தத்தவ்யம், விபவமும் அர்ச்சையும்.
434. ஜ்ஞானியும் பரனும், பரஃபராந்தம்.
435. ஸுக்ரீவனும், ஆழ்வாரும், தமிழ் நிக்ஷுண்டு, ஆபரண த்வநிஸ்ரவண ஸௌசநம், ப்ரமாணத்திரட்டு.
436. 'கண்கள்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), பரத்வ ஸௌலப்யங்கள். ஆபரணமும், வடிவும் (36), கணை-கன-ஐகாரம் அவ்யயம், கணையிருளும் கணைசழலும், பிள்ளை (அ. அ. உரை).
437. ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ நிருபணம் (24), வண்டுகளும் ஆழ்வாரும், பகுவத்புக்தி துர்லபத்வம்.
438. த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம், 'வானவரீசன்' 'ஞால' ஸப்தார்த்தம்.
439. முக்கோட்டையும் சோலையும், முக்கோட்டை ஸப்தார்த்தம், க்ருஷ்ண புக்தி தெளர்லப்யகதநஸ்லோகம், ஸத்யமும் தபஸ்ஸும் க்ருஷ்ணபுக்தியும், பகுவத் பரத்வ ஜ்ஞாநஹேதுக்கள், நிதியும் புக்தியும்,
440. ஆழ்வாருடைய ஹர்ஷஹேது, த்ரமிடேஹபரிஷத் ஸங்கதி, த்ரமிடேஹபரிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.
441. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம், ஹரிதநுவைபவம், நிர்மலார்ச்சாவைபவம்.
442. 'பயிலும்' திருவாய்மொழி ப்ரவேஸம் (6), பரத்வே ப்ரமாணம். வ்யூஹே ப்ரமாணம், ஸமாஸ்ரயணே ஏகாந்தகுணம், ஆசார்ய ஹ்ருத்ய உபாதாநம், விபவாத் அர்ச்சாயா: ஏற்றம், ப்ரமாண சரமமும் ப்ரமேயசரமமும், மாநமேய சரமம்.
443. பகுவத்புராஸ்யம் மேட்டு நிலமும் பள்ளமடையும் (9), ஆழ்வார் உருவுதலும் அது தீர்தலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாநுபவம், எம்மாவீடும் பயிலும் சுடரொளியும் (9), ப்ரதமாவதியும் சரமாவதியும், ஸேஷித்வ காஷ்டையும் ஸேஷித்வ காஷ்டையும் (12), துஸகார்த்தஸங்க்ரஹம் (12). உபதேஸஸாபேக்ஷரும், தந்நிர பேக்ஷரும்,

444. து:க்கத்துவயமும் பரிஹாரத்வயமும், ஸேஷக்ஷ நிஷ்கர்ஷம், ப்ரப்ய நிஷ்கர்ஷவிரோதபரிஹாரம், 'அடிதாது' ஸப்ததார்த்தம். திருவிருத்தமும் திருவந்தாதியும்.
445. ஸங்குதி க்ரந்ததார்த்தம், புகுவச்சேஷத்வஸீமாபூமி, திருமந்திரமும் கலியனும், மந்த்ரார்த்தமும் தத்காஷ்டையும்,
446. தென்கலையும் வடகலையும், லௌகிகந்யாயம், 'வா' ஸப்ததார்த்தம், எம் பெருமானார் நிர்வாணம். விகல்பஸமுச்சய விசாரம், நிக்ஷண்டு.
447. ஆழ்வாரும் ஸ்ரீஸத்ருக்னாழ்வானும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்ணாழ்வாரும், 'பயிலும்' 'நெடுமாற்கு' துஸகார்த்தபேதம், ஸ்ரீஸத்ருக்னனும் ஆழ்வாரும், ஸாமாந்யமும் விசேஷமும்.
448. ஸேஷத்வமும் பாரதந்தர்யமும், ப்ரதனும் தம்பி மக்ருக்ஷணம், 'நுச்சுதா மாதலகுலம்' ஸ்லோகார்த்தம். 'ப்ரத' ஸப்ததார்த்தம், விசாரண விசாரம், தானுகந்த அடிமையும் அவனுசந்த அடிமையும்.
449. 'நுக' ஸப்ததார்த்தநிஷ்கர்ஷம், புணயபாப ஸப்ததார்த்தம். ஸ்ரீஸத்ருக்னனுடைய இந்த்ரிய ஜயம், பாவாத்வ பேதாச்சுபத்வங்கள், ஸ்ரீப்ரதனும் ஸ்ரீராமஜம், ஸ்ரீஹம்சாரமதா நிர்ருக்தி.
450. கக்ஷாண ஸத்ருக்நர்கள் எம்பெருமானார் நிர்வாணம், ப்ரஜம் ப்ரனடியார் கனம், த்ரவ்யயோ: ப்ரபா ப்ரபாவதோரிவ ப்ராத்நாயாப்ராத்நாய ஸம்யோகமும் ஸமவாயமும்.
451. ஜ்ராமனுப ஸத்ருக்நனும், புகுவானுடைய திரிதபச சிந்திபடி, ஓட்டையோடம், ஒழுக்கலோடம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ நிருபகம், குவசரண கோத்ரபேதம்.
452. 'பயிலும்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), சுநீராப்தி, வைபவம் (6), ஆளநந்தாரும் பிள்ளானும், துஸகநங்கூஹசுதா (9), குவையு ஏற்றமும், ஸேஷி நிர்ணயம்.
453. அவனுடைய பாரம்யமும் அடியாருடைய பாரம்யமும் (12), 'பாப' ஸப்ததார்த்தம், மீமிசைச்சொல் (24), திவ்ய விக்ரஹ வைபவம், கக்ஷதாள் (24), புகுவத்விஷயமும் விஷயந்தரமும், எவ்ருபா நுருபைஸ் வர்யம், மூவர் அநுபவம், அபிமானஹேது ஜன்மாதிகள், ஜன்ம நிந்தையும் ஜன்மஸ்துதியும், ததீயஸேஷத்வரஸம், அங்கும் இங்கும் (24).
454. அந்வயபேதம். வர்த்தமான நிர்தேஸதாத்பர்யம், மீமிசைச்சொல்.
455. திவ்யவிக்ரஹே ப்ரமாணம், 'ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்' ஸப்ததார்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும்.

456. கடலும் தாமரையும், ரூபகம்.
457. நித்யப்ராப்யம், தென்கலையும் வடகலையும், 'ஸ்தாமயம்' ஸ்லோகோதார ஹரணம், நித்யாபூர்வவிஷயம், விரோத, பரிஹாரம்.
458. 'நான் கேட்டேன்' (18), மாக, ஸ்லோகம், ப்ரதம தர்ஸநமும் சிரபரிச யமும், ஸப்ததேக்யேஹி அர்த்தபேதம், ப்ரஸ்நமும் பிரிநிலையும், நம் பிள்ளையும் நஞ்ஜீயரும்.
459. லௌகிக வ்யாவ்ருத்தி, 'பரம' ஸப்ததார்த்தம், 'மடியேற்கை' ஸப்ததார்த்தம், வடிவழகம் குணங்களும் மேன்மையும்.
460. ஸேஷ ஸ்ரேஷ்டிவங்களுக்கு முடி. 'அந்தரிக்ஷத: ஸ்ரீமாந்' ஸப்ததார்த்தம், 'ஸதுநாக்யவர: ஸ்ரீமாந்' ஸப்ததார்த்தம், கைமுதிக ந்யாயம். ஐஸ்வர்ய நிர்ந்தாரணம்.
461. பெருமானும் இனைய பெருமானும், ஸ்ரீபுரதாழ்வானுக்கு முடி. 'யாவந் ந சரணௌ' ஸ்லோகார்த்தம். 'பார்த்திவ வ்யஞ்ஜ' ஸப்ததார்த்தம். ஆழ்வாரும் ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமானும்.
462. குணக்ருதமும் ஸவரூபப்ராப்தமும்,
463. 'ஆனம்' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யம்.
464. 'தடம்' ஸப்ததார்த்தம் (1), திருப்பாணாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும், கண்ணனும் திருவாழியும், தென்கலையும் வடகலையும், 'தடம்' ஸப்ததார்த்தம் (24) கைகப்புகை, தாள் கூப்புகை-நிர்மமத்வம், அவனும் அடியாரும்.
465. பரம ஸப்ததார்த்தம், ததீயஸேஷத்வே ஹேது, ஸ்ரீவசந பூஷண உதார ஹரணம்
466. பரத்வஸௌல்ப்ய ஸௌஸீல்யங்கள். குணகுணிகளுக்குப் பாரம்யம், அவன் க்ருஷிபுலம். மடிமாங்காயிடுவது, ஆட்செய்து ஆட்சொண்டமை. பெரியாழ்வாரும் கலியனும்.
467. 'பெருகிலை' ஸப்ததார்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும், ஸ்ரீபீஷ்மனும் கண்ணனும், அழகம் விரோதிநிரஸநமும்.
468. பட்டர் ஐதிஹ்யம், சதுர்புஜத்வ த்விபுஜத்வ விசாரம், 'கிமர்த்தம்' ஸப்ததார்த்தம், தாத்பர்ய வர்ணநம், 'ஏகாயந' வாதம், பெரியபெருமானும் நம்பெருமானும். அஜ்ஞரும் ஜ்ஞாநாதிகரும்.
469. திருப்பாணாழ்வார் வைபவம், திருப்பாணாழ்வாரும் ஆழ்வாரும், கம்ஸனும் இடைச்சிகளும், தேவகீவஸுதேவர்களும் கண்ணனும், ப்ரதிபத்தி பேதேந. அவபுராஸ பேதம்.

470. நிலாத்துக்குறிபகவர் பட்டர் ஐதிஹ்யம், ப்ரமாணமும் ப்ராமாணிகரும், ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும், தாளும் தோளும் பணைத்தல்.
471. 'நிப்தருத: ப்ரணத:' ஸ்லோகார்த்தம், பதத்த்ரயமும் அர்த்தத்த்ரயமும், த்ராதுபாடம், மாநஸத்யாகும், பரனும் பரனடியார்களும். தன்னடையே ஸித்திதிக்குமது, நிர்ஹேதுகமும் ஸஹேதுகமும், ஓலையும் அனுபவமும்.
472. 'நாதனை' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24), துளஸீமாலா வைபவம், 'ஓதும் பிறப்பு' ஸப்ததார்த்தபேதம் (9), உபயவிபூதி ஸ்துதத்வம் (12).
473. பிடிதோறும் நெய்யும் அடிதோறும் ஆழியும், எம்ஸாரிஸவபூவம், அநஸூயத்வ வைபவம், ஸாமாந்யமும் விசேஷமும். திருத்திரை யெடுத்த அநந்தரம் போலே.
474. ஸதீர்பூலயுவ வ்ருத்த, ஸப்ததார்த்தம், அஸக்ய ஸமாஸ்ரயணம்.
475. கீதையும் அநஸூயையும், நாமும் பிறரும், கைமுதிக ந்யாயம், 'பிடார்' ஸப்ததார்த்தம், 'அளவு' ஸப்ததார்த்தம், பாக்யவானும் பாக்யவதரும், பாக்யவதவைபவ ஜ்ஞாந துரீலபத்வம்.
476. பிள்ளையாத்தான் நஞ்ஜீர் நர்பிள்ளை ஐதிஹ்யம், தண்டனிடுவதும் திருவாய் மொழி கேட்பதும், 'என்னையழைத்து' 'நான் ஒட்டாதொழிய' (36), பாக்யவத ப்ராதுர்பூவம் ஈஸ்வர ப்ராதுர்பூவம், வித்யவாலங்காரம், அளவுடையாரும் அளவிலிகளும்.
477. பங்கும் இங்கும், பாக்யவத ப்ரபூவ நிருபணம், 'துராசாரோ஽பி' ஸ்லோகார்த்தம், பாக்யவதவைபவஜ்ஞாநஹேது.
478. வீரப்பிள்ளை பாலிகைவாளிப்பிள்ளை ஜீயர் ஐதிஹ்யம், 'அராட்டுப் பிராட்டு' ஸப்ததார்த்தம், 'உடையார்த்த' பாசுரவ்யாக்யாநம் (8, 9, 12), திவ்யபூஷணவைபவம். 'புடையாரிகை' ஸப்ததார்த்தம் (9).
479. ஸேஷித்வ ப்ரதிபாதக காத்ராசதுஷ்டயம் (12), கோவை நாண்-உடைநாண், தென்கலையும் வடகலையும் (24), தருவும் ஆபரணமே, திருப்பாணழ்வாரும் ஆழவாரும்.
480. 'உடை' ஸப்ததார்த்தம், 'தாஸாமாவிரபூத்' ஸ்லோகார்த்தம், உடைவாய்ப்பு, மறம் ஆறும் வகை.
481. அங்கும் இங்கும், ஸம்ஸயமும் சீற்றமும், 'மடி' ஸப்ததார்த்தம், 'கண்டிகை' ஸப்ததார்த்தம், சாடூக்தி, பாணனும் பராங்குஸனும்.

482. நூலும் நூலும், கவித்தமுடிக்குக் காரணம் (36), சொல்லும் சொல்லாமை யும், அக்ரீய ப்ராய ந்யாயம்.
483. திருவாபுரணுழ்வார்கள், மிதுந சேஷதவம், சேஷதவசேஷித்வ ஸீமா பூமி, -அஸ்திர பூஷணத்தையாயம், உச்சிவீடும் விடாமை. ஏவகாரார்த்தம், ஸ்ரீபராங்குஸாபிப்ராயம்.
484. 'பெருமக்கள்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), 'பெருமக்கள்' ஸப்ரதார்த்தம் (6), உபகாரகத்வாதிசாயம், பாகுவதோத், தேஸ்வத்வகாலம்.
485. 'பெருமக்கள்' பெருமை (12), கைமுதிக ந்யாயம் (24), தென்கலையும் வட கலையும், ஜீவஸத்தாஹேது, எத்வாஸத்வஹேது, பாகுவானுடைய ஓளதார் யம், தென்கலையும் வடகலையும், இங்கும் அங்கும்.
486. சேஷசேஷிவார்த்தைகள், மஹச்சுப்யுப்யோகலக்ஷ்யம், தேவாஸூர விபாக்யம், 'மஹாத்மாஸ்து' ஸ்லோகார்த்தம், உள்ளவர் உண்மை.
487. நிருப்ய நிருபகங்கள், இந்திராஜீநாம் அமரத்வம், 'அப்பன்' ஸப்ரதார்த்தம், சேஷத்வமும் சேஷத்வ ஜ்ஞானமும், தாயும் சேயும்.
488. பரனுடைய பெருமை, உதாரனுடைய ஓளதார்யம், நாட்டார்படியும் நார ணன படியும் பிதந்ரஜும் பிதந்ரஜும், 'உதீயசரணௌ' ஸப்ரதார்த்தம்.
489. இங்கும் அங்கும் உபகாரகர், பரனும் பரனடியாரும், பாகுவத் வ்யாவ்ருத்தி, 'தருதுயரம் தடாதே' ஸப்ரதார்த்தம்.
490. 'அளிக்கும்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), 'அளிக்கும் பரமன்'-பத்ச் சேர்த்தியழகு (9), பித்ரநுவர்த்தநமம் மாத்ரநுவர்த்தநமம் (9).
491. அநுபவம் பின்னாட்டுகிறபடி, திரண்ட அநுபவம், பாகுவச் சேஷத்வமும், பாகுவத் சேஷத்வமும், 'கண்ணன்' ஸப்ரதார்த்தம், 'அளிக்கை' ஸப்ர தார்த்தம், த்வயம்.
492. ஈடுபடுத்தும் கண்ணி, வ்யாக்யானாந்ரீசரம், 'படி' ஸப்ரதார்த்தம்
493. பலவுருவும் ஒருருவும், பாகுவத்விஷயமும் விஷயாந்தரமும், பரனும் பாகு வதரும், 'சலிப்பு' ஸப்ரதார்த்தம், விரோதபரிஹாரம், ஆதரமும் அநா தரமும்.
494. ஸம்பத்து—நன்மை (6, 9), ஸ்வாநுபவபரகாதா (12), பாகுவதாநாம் ஸரண்யத்வப்ரதிபாதுககாதாதாயம் (12),
495. 'அடியாள்' ஸப்ரதார்த்தம் (24), ஸோபாதிக நிருபாதிக நிர்ணயம், பஞ்சாக்ஷி வித்யா நிருபணம், பஞ்சாக்ஷி நிருபணம்.

493. 'பஞ்சம்யாமாஹுநாவாப' ஸ்ருத்பாத்தம், உபலக்ஷணம், புநக்ஷ ஸப்ஸ்து வாச்ய நிர்ந்தாரணம்.
497. உபாயபுகதியும் ஸாத்தியபுக்தியும், பீஷ்டம் சரிதம் (பாரபி, பூபுலத்), தேவ ஸப்ஸ்துார்த்தம், ஸ்ரத்திக்ஷாஸப்ஸ்துார்த்தம், 'ஸோம' ஸப்ஸ்துார்த்தம், பூரந்யாஸமும் பரணும், அந்திம் ஸ்மருதி நிர்வெஷத்தம்.
493. வேதாந்த விதோத, பரிஹாரம், 'அர்ச்சிராகி' உத்யுஹரணம், தூட்டிப் பிள்ளை ஸ்லோகம், 'தேஜஸ்'ஸப்ஸ்துார்த்தம் (பூஷ்ய நிர்வெஷம்) பரபித் ப்ரவேஸ ப்ரமாணம், நாடி நிஷ்காமண ப்ரமாணம், சத்தியம் பூத்ய வானும். ஸூக்தம் ஸரீர ஸத்தியாவபுஷம், வத்யா மாஹ த்மயம், நோபி பி: ஸ்ருதபாக்ஷம், வ: ல'லிமண மாளா ஸ்ருதபாலம்.
499. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸரீரங்கள், பரமபத்யுஸோபாந உத்யுஹரணம், தென்கலையும் வடகலையும், ஐகயமும் ஸாயுஜ்யமும், ஸாமயாபகிஷ்ம மோக்ஷ: கிங்ஸர ஸப்ஸ்துார்த்தம், ஸ்யோஜநா, கன் ப்ரணு.
500. ஸங்காபரிஹாரம். அந்த:புர வந்தத்தாந்தம், ஸ்வாபாஸகேதபாரபம்.
501. 'நம்பணை' பாசுர வ்யாக்ய்யாநம் (6, 9, 12), ஸர்வஸைபநீதித்யாநம், பூஷ்ய தி, தூர்ஜ்ஞேயத்வம், உத்யுஹரணசயா உக்தம், 'கும ப்ரபாக்ஷம்' ஸப்ஸ்துார்த்தம் (6, 9), ஸ்ருஷ்டி, ஸை ஆசரபணத்யுஸை ப்ரபாயக்யுஸை (12) க்யுஸாத் ரயத்திலும் ஸ்ரி:பதித்வம் (12), பாரப்யபரக்யாக்யா (12), 'நம்பணை' பாசுரம நெடுமாற் கடிமை பதிகமும் (12).
502. பூரந்தவாபாஸ ஸைச்யம், கரண களேப, ரத்யாந நிபூநம், ப்ரபாடியம் பிரானுப, காசாஸுரணம் நாமும், ஸ்ரீஸைஷ்ண வர்களுப ஸாயுஜ்யம், விரோத, பரிஹாரம்.
503. 'ஸபித்ராச' ஸ்லோகார்த்தம், ஸிபஹ வக்ஸாகந நயாயம், சாரார்த்தம், தென்கலையும் வடகலையும் தாயும் மகனும், பரி' உபஸாக்ஷார்த்தம்.
504. பூதகாலீந ப்ரயோக்யதாத்பர்யம். ஆத்ருஸயஸ்துக்ரு வ்ஷ்ய நிபாயம், காக்கை நோக்குகை (சாடுகதி), அநநயக்யுத்தம், ஸரீரம் உள்ளும் புறமும் (ஸ்லோகம்), 'ஸம்' பரி' உபஸாக்ஷதாத்பர்யம்.
505. அசித, விஸேஷித த்யுஸா, ஆசார்ய ஸைத்யம், ஸ்ரீ பரான நயாபிப்ராயம் ஸங்கா ஸமாத்யாநம், 'அரிசினத்தால்' பாசுரார்த்தம் (ஜீ: அ உணர்), ஆழவானும், தென்கலையும் வடகலையும், தொழுகுலம் ஸப்ஸ்துார்த்தம்.
506. 'குலந்தாங்கு சாதிகள்' பாசுர வ்யாக்ய்யாநம் (6, 9, 12), 'சாண்டாஸ' ஸப்ஸ்துார்த்தம், (9), பரமபாவநை நிருபணம் (12), திருகிறமும் திரு

வாழியும் (9) அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹம் (12), ஆழியும் மணியும்—
பவித்ரத்வம் (12).

507. ஸ்வரு-ஜ்ஞானமும் அடி ஸபயும், அநுலோம ப்ரதிலோம ஜாதி நிருபணம்,
நுஸ்பாஸ்ருங்க்ய யயாதி சரித்ரம், வர்ண சதுஷ்டய நீசத்வம், ஸாஹங்காரத்வ
நிரஹங்காரத்வங்கள்.
508. வலக்ருறி - சாடுக்தி, பெரியாழ்வாரும் நயமாழ்வாரும்.
509. 'அடியார்த்த' பாசுர வ்யாக்யானம், (6, 9, 12), துர்யஸ்ய பர்யவஸான பூமி,
ஏழ் டிகால் அடிமை (12), வ்ருத்தவாஸ் ஈஸ்வான்,
510. ஏழ்படகாள் நிழைக்கக்கடி (12), சழனிப்படி ஸப்யதூர்த்தம். படி ஸப்யதூர்த்தம்,
பேடிதும். ஐஸ்வர்ய காஷ்டையும்துர்யஸ்ய காஷ்டையும, வடதள ஸாயியும்
யுசோதாஸ்தந்தையனும், ஸேஷித்வ காஷ்டையும்துர்யஸ்ய காஷ்டையும்துர்யஸ்ய
சாடுக்தி.
511. வலகைகை சீழ்ப்பட ஸபநம், அஹ்நும் இவ்நும் கூழாட்பட்டிருக்கை.
512. அநுகம் இங்கும், ஆசையின் என்லை, சந்தும் சந்தும், நஞ்ஜீயர்
திரவுள்ளம். ஆழ்வார் காலமும் ஆசார்யர்சன் காலமும், லௌகிக விருந்தும்.
513. 'அடியோங்கு' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12), துர்யஸ்யதூர்த்தம் துர்ப்பம்,
படிவத் கல்யாண குணங்கள். 'நெடியோன்' ஸப்யதூர்த்தம் (6, 9, 12)
'சுந்தரவல்' ஸப்யதூர்த்தம் (9), புருஷார்த்தம், நிருபணம் (9).
514. துஸகப்ரமேயம், 'நெடியோன்' ஸப்யதூர்த்தம் (24). ஸ்ரீ ராமாயணமும்
திரவாயமொழியும், துர்யஸ்யதூர்த்தம் க்ருதாபசாரங்கள், துர்யஸ்யதூர்த்தநாம
ஸூத்ரம்.
515. பாண்டவர்களும் ஆழ்வாரும், இங்கும் அங்கும், விஷயபேடிதும், ருக்ஷவேதம்,
ஸ்ரீ ராமாயணமும் திரவாயமொழியும், பாசுபக்யம், ருக்ஷவேதம், ருக்ஷ
வேதமும் வேதாந்தரமும். ஸ்ரீ ராமாயணமும் பூர்வதாதிதும்.
516. உபஸர்ஜகனோடி படிவத் ப்ரதிபாசம், கேதாம்ந் அஸ்வவாந் துநவான்,
ப்ரசுரணாநுக்ருண வ்யாக்யானம், துர்யஸ்யதூர்த்தம் பரிஷத் ஸங்குதி.
517. த்ருவாயமொழி நூற்றுத்தி, துர்யஸ்யதூர்த்தம் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.
ஸௌரி காந்தி ஜிதர்கள். ஸௌரி காந்தி வைபவம்.
518. 'தயஸ்' ஸப்யதூர்த்தம், ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் மோக்ஷஹேது, அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ரார்த்தியும்.
519. 'முடியானே' பதிக அவதாரிகை (6, 9, 12), செய்யதாமனாயும் முடியானே
யும் (6, 9), ப்ரஹுப்ரஜன் ப்ரஜைகள், இந்த்ரிய வ்யாபாரமும் இந்த்ரியாந்

தர வ்யாபாரமும், விடாய்க்து உத்தம்பகம், துஸகார்த்த, ஸங்கீரஹம், அபிநிவேஸாதிஸயம்.

520. பாகுவதஸ்வரூப நிரூபகம் பாகுவதஸ்வரூபம், துராகமும் ஸ்மாரகமும், சுமந்திரனும் ஆழ்வாரும், அசித்தும் சித்ஸமாதியும், ஸங்காபரிஹாரம், 'கட்செவி' நிரூபணம் (24), துஸகத்வய ப்ரமேயம்.
521. பாகுவத், விஷய வைபவம், ஸ்மாரகமாம் ப்ரகாரத்வயம், காமுகனுடைய காமிநீஸ்மரணம், ஸ்மாரகமும் நிரூபகமும்.
522. இரண்டு முதல் ஏழுபாட்டுவரை ப்ரமேயம். ஏழாம்பாட்டுத்தொடங்கி மேலிற்பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம், இந்த்ரியார்த்தியும் ஆழ்வாரார்த்தியும், கரணமும் கரணியும், துஸகப்ரமேய நிஷ்கர்ஷகூதையுள்.
523. ஸீதையும் ஆழ்வாரும், பஹுவசந - தாக்பர்யம், கரணங்கள் விடாய்த்தபடி, 'ஸகாமா' ஸப், துரார்த்தம்-கரணியின் விடாய், அபரிஹார்ய ஆர்த்தி.
524. பிரிவாலே காலம் நெடுகினபடி. மிளகாழ்வான் ஐதிற்யம், ஸுமத்தானும் ஆழ்வாரும், இராமனைப்பிரிந்த அஞ்சாம் நாள் துஸரத, மரணம், கால விசாரம் 'பஹுவத்' ஸப், துரார்த்தம், பஹுவசநார்த்த நிஷ்கர்ஷம்.
525. கைமுதிக ந்யாயம், ப்ராப்யப்ராபசத்வங்கள், வரத, ராஜஸ்தவ ஸ்லோகம்
526. 'முடியானே' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), திருவபிஷேக வைபவம், பொன் மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் (6), 'புள்ளூர் கொடியான்' ஸப், துரார்த்தம் (6, 9), க்யாத, பாவ வர்ணம் (9).
527. ப்ராபதம் ஸரண்யம் ப்ராப்யம் (12), 'அண்டத்தும்பர்' ஸப், துரார்த்த, பேதம், இசையின் ஓசையும் அபிநிவேஸமும், ப்ரத, மதுருஷ்டம், தென்கலையும் வடகலையும், வாஹநத்வே த்வஜத்வே ஹேது வர்ணம்.
528. வடிவழகும் ஐஸ்வர்யமும். ஸ்ரீபுரதனும் ஆழ்வாரும், அங்கும் இங்கும், பொய்ம்முடியும் தலைமுடியும், சாடுக்தி, அதிப்லுதஸவரம்.
529. 'பொன்முடி' அநுவர்த்தம். திருமுடியும் திருவடிகளும், அநுவம் பின் னாட்டுகிறபடி, ஸவரஸ்த்தாந தரய விசாரம். வடிம்பிடுகை ஸப், துரார்த்தம்.
530. அனவயபேதம், 'சாய்கரகம்' ஸப், துரார்த்தம், அநந்ய ப்ரயோஜனமும் ப்ரயோஜநந்தரபரமும், 'கினிய' ஸப், துரார்த்தம்.
531. பரிச்சிந்ந அபரிச்சிந்ந ஐஸ்வர்யம், சொல்ல இயலாத நிலை. அங்கும் இங்கும் (36), 'வயிறுதாரி' ஸப், துரார்த்தம், 'பாடோடிக்கிடக்கை' ஸப், துரார்த்தம்.

532. 'நெஞ்சமே' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), ஆஸ்ரிதஸமீஹா, மநஸ: சாபலம், இட்டளமில்லாத நகூரம், ஏகாரார்த்தம், உபலக்ஷணம், 'நீணகரம்' ஸப்ஜாதார்த்தம் (9, 12), ராவணமஹாபலி புகங்கததந தாத்பர்யம் (12).
533. நீணகரம்-கலங்காப் பெருநகரம் (24), ஸம்ஸாரிகளும் ஆழ்வார்களும், திரு வடிமதித்த ஐஸ்வர்யம், ப்லிவதாபாவ ஹேது, ஸ்ரீவாமனனும் ஸ்ரீராமனும், க்ரமவிவக்ஷா நாஸ்தி.
534. ஆழ்வாரும் வாக்கும், 'இட்டளம்' ஸப்ஜாதார்த்தம், வ்யாக்யானே ஸந்திஷ் தஸ்தலம். விரோதாபரிஹாரம், 'கல்லும்' பாசுரார்த்தம், 'புல்லெனல்' ஸப்ஜாதார்த்தம், தமிழ் நிக்ஷண்டு.
535. 'தண்மை' - பேடாக்யதை, லக்ஷணை.
536. துர்மாபுரஸமும் ஸாக்ஷாத் துர்மமும், ஸங்காபரிஹாரம், ஏகாரார்த்த, பேடதம், 'கலியர்' ஸப்ஜாதார்த்தம்.
537. 'வாசகமே' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), வாக்கும் கையும், நாளிளந் திங்கள் ஸப்ஜாதார்த்தம் (6, 9), ஸ்மித சந்த்ரிகா (12), உபமேய லக்ஷணை (12), தாய் போல் பரிவு, இடையரும் மூங்கிற்குடிலும், 'நாளிளம் கோள்' ஸப்ஜாதார்த்தம், விடுத்தல்-விரித்தல்.
538. கைகளின் வார்த்தை. ஸ்மிதமே கைவிளக்கு, கைகள் பார்வையிழந்தன, தசரதனும் ஆழ்வாரும், அவதாரண தாத்பர்யம்.
539. நிரபேக்ஷத்வ ஸாபேக்ஷத்வங்கள், ஸ்மிதமும் ததபாவமும், ஸ்ரீகௌஸ் துபஸ்வஸ்திதீபம், குரம்பை ஸப்ஜாதார்த்தம், அபிநவ சந்த்ரனும் முறு வலும், அவ்யயம், பெரியாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும்.
540. முற்றுவமை, கலியனும் ஆழ்வாரும், படல் ஸப்ஜாதார்த்தம், கொண் டியிலே ஸப்ஜாதார்த்தம், 'செக்கரிடை' பாசுரார்த்தம், 'வேயகம்பால்' ஸப்ஜாதார்த்தபேடதம்.
541. 'கைகளாலா' பாசுரவ்யாக்யானம் (6), 'ராமம் மேடநுகதா' ஸ்லோகார்த் தம், 'மலடு நின்று' ஸப்ஜாதார்த்தம், 'பசை' ஸப்ஜாதார்த்தம்.
542. மாநஸாநுபுவமும் பூஹ்யாநுபுவமும், 'பை' ஸப்ஜாதார்த்தம் (12), வீப்ஸா தாத்பர்யம், நித்ய ப்ராப்யம், முக்தர்படி, இத்தலையும் அத்தலையும், நித்யா க்ஷ்நிஹோத்ர வ்யாவ்ருத்தி, ஸர்வாதிகத்வ ஹேது அனந்த ஸாயித்வம், ப்ராப்தியும் பேடாக்யதவமும்.
543. லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம், ரஸோக்திகள், ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம், ப்ராப்யாந்தர ப்ராபகாந்தரபரர்.

544. முக்தலக்ஷணம், ஸ்வேதத்வீபவாஸிகள்படி, "முக்தாநாம் லக்ஷணம்" ஸ்லோகார்த்தம், தாச்சீஸ்யே ணிரிப்ரத்யயம், ஸ்வவ்ருத்தியும் ஸ்வவ்ருத்தியும், நமஸ்காரநித்யத்வம், அபீஷ்டாஞ்ஜலிகரணம்.
545. பரத்வ பேத்யத்வங்கள், பர்யங்க வித்யை, ப்ரத்யக்ஷமும் ப்ரத்யக்ஷஸமாநமும், பாவநாப்ரகர்ஷம், அபீஜ்ஞையும் ப்ரத்யபிஜ்ஞையும்.
546. 'கண்களால் காண' பாசுரவ்யாக்யாநம் (8), ஸ்ரீபுரதனும் ஆழ்வார் கண்களும் (36), ராமாநுஜத்வயம், 'ஸித்ததார்த்தக்ஷு' ஸ்லோகார்த்தம், ஸாப்த்யமும் ஆர்த்தமும், ஏவகாரார்த்த, ஸித்த்யம்.
547. ஸ்ரீவாமநன் கருடேரத்தவம், ப்ருஹத்ரதந்தர ஸாமம், 'பண்கொண்ட' ஸப்ததார்த்தபேதம், (12), ஸ்ரீபுரதனும் ஆழ்வார் செவிகளும் (24).
548. ரஸோக்தி, 'கண்களால் காண' விசேஷார்த்தம், சாடூக்தி, ஸ்ருதே: அர்த்ததாந்தரம்.
549. புகுவத்விஷயத்தில் இட்டபடை கற்படை, கருந்தரை ஸப்ததார்த்தம், வாமனனும் ஆழ்வாரும், 'பண்கொண்ட புள்' ஸப்ததார்த்தபேதம், பக்ஷிராஜனின் பக்ஷங்கள், வாமதேவ்யமும் ப்ருஹத்ரதந்தரமும்.
550. 'செவிகளாலார்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (8, 9), திருநாடும் ஸம்ஸாரமும், பக்ஷபாத ஸப்ததார்த்தம், சாடூக்தி, ஓர்க்கும் ஸப்ததார்த்தம், அந்வயப்ரதர்ஸநம்.
551. கனியும் கவியும், தேனும் பழமும், விடாய்த்தவிடத்தே விடாய் தீர்க்க, மத்தோதரியும் ஆழ்வாரும், ஆவியின் விசேஷம்.
552. மந்தோதரியும் புகுவத்ப்ரத்வமும்.
553. 'ஆவியே ஆரமுத' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), நேமியும் பாபமும் (6) தாரகத்வ பேத்யத்வங்கள் (9), ஆழ்வாருடைய சாபலாதிஸயம், மூலவ்யாக்யாந விரோத, பரிஹாரம் சிந்த்யம் (அ. அ. உரை),
554. வருகைக்கும் விரோதிரிஸந்தத்துக்கும் பரிகரம் (8), காணியின் இழவு. ஸ்வரூபஹாரியும் அபிமதஹாரியும் (12, 24), அம்ருத பேதம், அந்வயபேதம், ஸீதையும் ஆழ்வாரும்,
555. கலியனும் ஸீதையும், ஜீவபாஸ்வரூபம், சேஷத்வ ஸௌலப்யநாஸம், தென்கலையும் வடகலையும்.
556. அமுதம் ஆரமுதம், புகுவதசேஷத்வம், பேயாழ்வாரும் ஆழ்வாரும்.

557. தேவகியும் ஆழ்வாரும், 'நந்தன் பெற்றனன்' பாசுரார்த்தம், பிரமனும் ஆழ்வாரும்.
558. ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபஹானியும், உஷாசரித்ரம், வ்யுத்த்ரம் வ்யாக்யானம்.
559. 'கோலமே' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), காலமும் புகுவானிட்ட வழக்கு (6) அழகும் வடிவும், புகுவத், விஷய வைலக்ஷணயம் (36), 'கார் கலந்த' பாசுரார்த்தம்.
560. ஸீலமும் செய்ய தாமரைப்பதிகமும் (9), 'கோலமேய்' பாட்பேதம் (12), ஆஸ்ரயமும் ஆஸ்ரயியும், ஜீவனும் பரனும், கதிர் பொறுக்குகை, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் (9, 24), காலமும் புகுவானும்.
561. புகுவத், விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை, ஸ்ரீபுரதனும் ஆழ்வாரும், கண்ணும் வடிவும், ஜ்ஞாந வ்யபதேஸஸ்ருதி.
562. 'ஸீலம்' நிருபண ப்ரகாரபேதம் (36), சகாரார்த்தம், த்ருதராஷ்ட்ரனும் ஸஞ்ஜயனும்.
563. கால ப்ராத்யந்ய நிருபணம், 'உபஸேசநம் - ம்ருத்யு' ஸப்தார்த்தம், புகுவத், வைபவம், ஷஷ்டிவிபக்தி விசாரம், உபலக்ஷணம்.
564. 'கொள்வன் நான்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), மாவலியும் கஞ்சனும் வாணனும், ஸமஸ்த ப்ரதிபுந்தக நிராகைத்வம்.
565. ரக்ஷணோபாயஜ்ஞன், முக்தபுஷண விவரணம் (24), 'கள்வம்' ஸப்தார்த்தம், பூணனும் கருடவாஹனும், ஸ்வரூபஜ்ஞாந வைபவம், ஸீதை யும் ஆழ்வாரும், அஸோகவநிகையும் ஸம்ஸாரமும், மலையாளர் வளைப்பு.
566. 'கொள்வன்' ஸப்தார்த்தபேதம், சிறுபேரழைக்கக் காரணம். பூலன் பேச்சு ஆக்ஷகம், மாவலியின் அந்யபரதை, இந்த்ரனும் புவியும் தானும், கள்வம் நிருபணம்.
567. இராவணனும் மாவலியும். சுக்ராத்ரி நிராஸம், கஞ்சன் வஞ்சம். புல்லும் புள்ளையானும்.
568. ஸ்ரீபராங்குஸ விஸ்ரம்பம், லக்ஷ்மீதுல்யத்வம், பிராட்டியும் ஈஸ்வரனும், பேதாபேதவிசாரம், ப்ராஸங்கிக உபந்யாஸ விஷயம் (80).
569. 'பொருந்திய' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9), 'போய' ஸப்தார்த்தம் (6, 9) 'அடுத்தேறாக' ஸப்தார்த்தம், சாடக்தி, ஸ்லேஷோக்தி, 'இறை' ஸப்தார்த்தம், தமிழ் நிகண்டு. திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும்.

570. 'போய' ஸப்தார்த்தம் (12, 24, : காணிய-காணகைக்கு, ப்ராப்ய ப்ராபகத்வ புத்திபேதம்.
571. 'பொருந்திய மாமருது' விசேஷார்த்தம் (௮௬). பத்யஸமபிவ்யாஹார ஸப்த யார்த்தம், மரமும் நெஞ்சம், கறுப்பும் சீற்றமும்.
572. ரிஷியும் ஆழ்வாரும், ஸங்காபரிஹாரம். அடிவிடாத தன்மை, ஸர்வர்க்கும் ஜீவநாபேஷை, த்வந்யர்த்தம், நோக்குகை ஸப்தார்த்தம்.
573. ஆழ்வார் தன்மை மாலையும் மலையும், 'பட்டைப்பொதிச் சோறு' ஸப்தார்த்தம், நாமம் ஆழ்வாரும். வீபஸா தாத்தபர்யம்.
574. 'புலம்புசீர்' பாசுர வ்யாக்யானம் (8, 9, 12).
575. ஸர்வஸவாமித்வம், வலங்கொண்ட ஆயிரம், அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தி, ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ, தென்கலையும் வடகலையும், உபலக்ஷணம்.
576. முத்தனுடைய ஸஸரீரத்வம், 'இன்னார் இனையார்' ஸப்தார்த்தம். அந்வய ப்ரத்யர்ஸநம்.
577. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. த்ரமிடே, பநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்னௌஸீ, நித்ய த்ருஸ்யாங்கத்வம்.
578. பாக்ஷவத விஷயமும் பாக்ஷத்விஷயமும், புருஷார்த்த, காஷ்டாஹாநி, வாக்பாணி சக்ஷஸ் ஸ்ரோத்ரங்களுடைய மனோவாக்பாணி சக்ஷர் வ்ருத்தி வாஞ்சுரா. இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமஹாநி, ஆழ்வாருடைய ப்ராவண்யாதி ரேகம்.
579. 'சொன்னால் விரோதம்' பதிக அவதாரிகை (9), ஆழ்வாரும் ஸம்ஸாரிகளும், ஆழ்வாருடைய விஸ்மருதி. த்ஸகார்த்த, ஸங்க்ரஹம் (9), ப்ராப்தாப்ராப்த விஷயங்களில் குணதேயாஷங்கள் (9), ப்ரீதியிலே ஸமாப்தி, 'உளனில் வாழியிர்' பதிகமும் 'சொன்னால்' பதிகமும் (9). ப்ரீதியும் வ்யஸநமுட.
580. ஸதுத்யத்வ நிருபணம் (12), ஒளத்யார்யாநுகுணவைபவம் (12), பாக்ஷவத வைபவம் (12), ஆழ்வாருடைய ஸ்வநிஷ்டை, பாக்ஷத்வைபவம் (24), அப்ராப்த விஷயதேயாஷங்கள், ஸம்ஸாரிகளும் ஆழ்வாரும்.
581. ஸம்ஸாரிகளிலு ஸஹியாமை, பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் கூட்டல்லாதார், ஹர்ஷமும் உபதேஸமும், து:க்கமும் மஹாது:க்கமும், அஸேவ்யஸேவா நிவ்ருத்தி. பல உரு பாக்ஷத்விஷய காலக்ஷேபம், ஸம்ஸாரிகள் தாழ்ச்சி, 'அறியார் சமணர்' பாசுரார்த்தம், ருத்ரனுடைய அவரத்வம்.

582. ஐஹபெளத்தத், சைவவாத்ருங்கள். ஸப்தபுங்கீவாதம். பெளத்தம்மத-
கண்டநம், பட்டர் ஸ்லோகம், உபதேசு துஸகார்த்தபேதம், வாளேறு
காணத் தேளேறுமாயும்.
583. ஸம்ஸாரிகளும் ஆழ்வாரும் (36), புகுவத்விஷயமும், விஷயாத்ரமும்,
(36), உபலக்ஷணம், ஸாப்தமும் ஆர்த்தமும்.
584. ஸர்வ ஸப்த வாக்யத்வம், புகுவத் வைபவம், அஸத்ய ஸ்தோத்ரம்,
'பொய்த்தரவு' ஸப்தார்த்தம், 'வார்த்தை பதின்சுலம்' பாட்டு.
585. ஸ்தோத்ர ஹேதுத்வம், த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரயோஜன நிருபணம்,
ஸ்வார்த்த, பரார்த்த, ஸ்தோத்ரம், 'இருமருங்கும் துய்யான்' ஸப்தார்த்தம்.
586. "சொன்னால் விரோதம்" பாசுர வ்யாக்யானாவதாரிகை (6), ஹிதோப-
தேசம், ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வரணம் ஆழ்வாரும், வழிபறியிலே தப்பினாபடி,
'பத்யமங்குளிவிச்சேத்ய' ஸ்லோகம், 'கா ஜாதிபரிகல்பநா' ஸ்லோகம்,
பீமஸேனன் அநுகரித்த மேஷஸ்வரம் கதை.
587. 'சொன்னால் விரோதம்' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12), ஆழ்வாருடைய
ஸ்வலாபம், ஆழ்வார் மதம், ஸோபகார்ய உபதேசம். 'என்னப்பன்'
ஸப்தார்த்தம் (9).
588. அஸேவ்யஸேவா நிஷேதமும் தவறு, 'விரோத: கஸ்ய' இதி விசார:
ஸ்ரீப்ரஹ்மதானம் ஆழ்வாரும், ஸங்காபரிஹாரம், பஹுவசந தாத்பர்யம்,
தாமும் தம் நாவும், ஆழ்வார் நா, யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்.
589. சேஷத்வ காஷ்டா, ஸங்கா ஸமாதானம், அஸக்யதானம், வேதமும்
ஸ்ரீராமாயணமும், விபுவமும் அர்ச்சையும், முதலாழ்வார்களும் திருவேங்-
கடவனும், கவிபாடிப்பெற்ற ஆனை, புகுவானுடைய ஸத்தையும்
அஸத்தையும், வ்யக்த்யந்தரஸ்துத்யபாவஹேதுக்கள், சொன்னால் விரோ-
தம் மூன்று.
590. ஆஸூர ப்ரஜைகளும் அஸூரபாலனும், யமனும் யமபுடனும், அஜாமி-
ளோபாக்யானம், அப்ராப்த ஸ்துதியும் புகுவத்கோபமும், வாய் வகிக்கும்.
591. அஸத்யஸ்யம், சிஷ்ய லக்ஷணஹாநி, துயாகார்ய உபதேசம். ஆழ்வார் உப-
தேசமும் ஸம்ஸாரிகள் அநாத்ரமும்.
592. 'கேண்மினோ' ஓகாரார்த்தம், அஷட்கர்ண உபதேசம். ஸ்ரோத்ர க்ரஹம்-
த்வம் ஸப்தாத்ரம், பாலைக்குடிக்கக் காலப்பிடிக்கிறார்: ஹேது க்ஷப்ப-
விசேஷணம்.

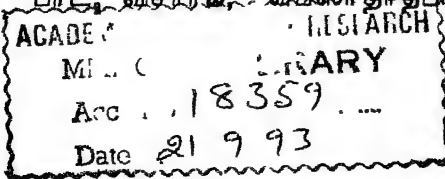
593. கவிக்கு இனிமை, சேஷ சேஷி ஸ்வபூவங்கள், மிதுநமும் சேஷ சேஷிகளும், இருதரேளம். அப்ரதாந பேடாக்த்ருத்வமும் ப்ரதாந பேடாக்த்ருத்வமும், 'என் யான்' புருக்திபரிஹாரம்.
594. அஹங்காரமகார நிவ்ருத்திகள், அநுஸந்தாநஸாமர்த்த்ய ஸப்தார்த்தம். கோதாநம், பிதாவும் புத்ரனும், 'ஆதௌ ஈஸ்வரத்தயை...' தத்வஸார ஸ்லோகம், ஈஸ்வராபிப்ராயம், ஸம்பந்தகாரியம், லோகவ்யவஹாரமும் ஸாஸ்தார்த்தமும்.
595. அடியாரும் அவனும், கைமுதிகந்யாயம், கோத்ர ஸப்தார்த்தம்.
596. ஆனையும் பரனும், ஸுமந்த்ரனும் புகுவானும், ஸம்ஸாரிகளும் ஸர்வேஸ்வரனும், ப்ரகரணஸங்கத்ய சோத்ய பரிஹாரம்.
597. 'உளனாகவே' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12), அஸத்தம் ஸத்தம், திருக்குறுங்குடி வைபவம், 'கண்ணன்' ஸப்தார்த்தம் (8, 12).
598. பரமார்த்தகுண விபூதிவிஸிஷ்டனும், ஆபிமானிக ஸம்பத்விஸிஷ்டனும் (12), 'அஸந்நேவ' 'நேஹநாநா' (24), தென்கலையும் வடகலையும், கல்ப்ரஹ்மதேஸத்தில் கரிக்கால் ப்ரஹ்மராயன், 'மானிடம்' ஸப்தார்த்தம். தமிழன் நிர்வாஹம் (24, 12), அர்த்தவாதமும் அநர்த்தவாதமும், ஸ்துதியும் ஸ்துத்யபூவமும்.
599. ஸம்ஸாரிகள் நினைவும் ஆழ்வார் நினைவும், 'நேஹநாநா' ஸ்ருத்யர்த்தம், அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்து நிஷேதம்.
600. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ஸத்தை, 'நேயமஸ்தி புரீ' 'நேஹ நானாஸ்தி' ஸ்ரீராமாயணமும் உபநிஷத்தும், க்ஷணபங்குரத்வம், 'குவாலாக' ஸப்தார்த்தம்.
601. ஜீவபரர்களுடைய ஸத்பூவம், ஜீவனுடைய ஸத்வாஸத்வங்கள், "ஸதி த, மினி, த, ர்மா, சிந்த்யந்தே", கல்ப்ரஹ்ம தேசத்தில் கரிகால்ப்ரஹ்மராயர், நஞ்ஜீயரும் நம்பிள்ளையும். உபஜீவந ஸப்தார்த்தம், "உளன் கண்டாய்" பாசுரார்த்தம்.
602. 'மானிடம்' ஸப்தார்த்தேஸ தாத்பர்யம், மறைந்த குற்றங்களின் ப்ரகாஸநம், வினோதிலமும் ஏரிக்கட்டும், தமிழர் வ்யாக்யானம், இவனும் அவனும், திருக்குறுங்குடி வைபவம். 'மெய்' சாடுக்தி, ஏரிக்கட்டு ஸப்தார்த்தம், லௌகிக நம் புகுவானும்.
603. குகாநன், பாசுரத்தின் பிண்டிதார்த்தம், 'எந்தை' ஸப்தார்த்தம், த்வயம் அந்வய ப்ரதாநஸநம்.

604. 'ஒழிவொன்றில்லாத' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24). மோக்ஷ வைலக்ஷண்யம் (6), 'வழி' ஸப்ஹார்த்தம் (12, 9), ஸ்தோத்ரு ஸ்துத்ய ஸ்துதிகள (12).
605. பேறும் வழியும் (24), வழி ஸப்ஹார்த்தபேதம், பரமபத ஓலக்கத்தின் சிறப்பு, த்ருஷ்டாத்த்ருஷ்ட ஹாநி, ஸ்வரூபாதி விரோதம்.
606. போம்வழி ஸப்ஹார்த்தத்ரயம், காலநிர்தேஸ தாத்பர்யம், அவ்யயம்.
607. 'போய்' ஸப்ஹார்த்தஸ்வாரஸ்யம், போகையும் வருகையும், தென்கலையும் வடகலையும்.
608. 'கழிய' ஸப்ஹார்த்த ஸ்வாரஸ்யம், 'வான்கவி' ஸப்ஹார்த்தம், ராமாயணமும் திருவாய்மொழியும், 'கவி' ஸப்ஹார்த்தம், 'அரணியவான' ஸப்ஹார்த்தம், அதஃபதநஹேது.
609. 'என்னாவது' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9), ஸ்வஸேஷதைகரதித்வம் உபாலம்பவசநம் (9).
610. பெறும்பேற்றின் கனம், 'தன்னாகவேகொண்டு' ஸப்ஹார்த்தபேதம் (12, 24)
611. ஸாம்யாபத்தி மோக்ஷம், நைச்ய ஸித்தி, இட்டிறை ஸப்ஹார்த்தம், 'பணையம்' ஸப்ஹார்த்தம்.
612. 'கேஷபோக்தி' (36), வானவர்முடியும் ஈசன்முடியும், 'ஸமிந்ததே' ஸப்ஹார்த்தம். தென்கலையும் வடகலையும், யத்யாலிங்கிதப்ரயோகதாத்பர்யம்.
613. ஸ்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும். தென்கலையும் வடகலையும், அப்ராப்த ஸ்தோத்ர ஹேது, இஷ்ட ப்ராப்தியும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும், ஸ்ரீ விபீஷணன் பெற்ற பேறு, அந்வய ப்ரதர்ஸனம்.
614. 'கொள்ளும் பயனில்லை' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), தேஷப்ரகாஸ மும் வாக்யமித்வநாஸமும் (9), புகுவத்வவைபுவம், ஸௌந்தர்யத்தின் ஏற்றம், 'கொள்ள' ஸப்ஹார்த்தபேதம் (12).
615. புகுவானுடைய ஸகலபலப்ரதத்வம், ரூபாபாஸமும் அப்ராக்ருத ரூபமும்.
616. கவிபாட ஹேது நிரூபணம்.
617. கறைச்சீரை ஸப்ஹார்த்தம், அஸூசிஸ்பர்ஸம், நிரூபகதர்ம நிரூபணம்.

618. வித்யா நிருபணம், வித்யா விநோத, நிருபணம், ஸ்வஸப்தவாச்யன் பகவானே, மாருடிச் சொல்லுகை, 'ஏகானே ஸ்வரூபாய' இத்யாதி.
619. இவன் கொள்வதும் அவன் கொடுக்க நினைப்பதும், பேறிழவுகளுக்கு ஹேது, கொடைக்குக் கோதில்லாமை.
620. 'படி' ஸப்தார்த்தம், ஸ்வர பாவம், அசை.
621. 'வம்மின்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), தேஹயாத்ரைக்கு வழி, ஸ்ரீமான் ஸப்தார்த்தம், கைத்தொழிலும் தேஹயாத்ரையும், 'இப்போது' ஸப்தாந்வயம் (9), இப்போது ஸப்தாந்வயம் (12),
622. காதா தாத்பர்யம் (12), ஸப்தமும் அர்த்தமும் (24) ஸரீரவாசகம் ஸரீரிபச்யந்தம் செல்லும்,
623. தென்கலையும் வடகலையும், எம்பாந் நிரவாஹம், கைத்தொழில் ஸப்தார்த்தம், கோட்டை ஸப்தார்த்தம், புற்சிரைத்தல் ஸப்தார்த்தம், 'மன்னுலகு' ஸப்தார்த்தம்.
624. தேவமருஷ்யாதி, விசாரம், ராஜஸ தாமஸ தேவதைகள், புண்டரீகாக்ஷணம் விருபாக்ஷணம்.
625. ஸப்தஸ்வபாவ கதநம், ஆத்திகரும் ஆழ்வார் உபதேஸமும், பொய்கையாரும் நம்மாழ்வாரும், ஈஸ்வர ப்ராத்தாந்ய நிருபணம், ஸப்தமும் ஆராதநமும்.
626. 'சேரும் கொடை' பாசுர வ்யாக்யானம் (8, 9). ஸ்வலாபகதநம். ஓளதாரீயத்துக்குக் கையும் திண்மைக்குத் தோளும், துஷ்ணம்ருதிவசநம்.
627. 'பச்சைப்பசும்' ஸப்தார்த்தம், சுந்த, ஸ்ஸும் திருநாமமும், மேகஸ்வபாவ கதநம், தேம்பும தோளும் பணக்கும் தோளும், தமிழன் நிர்வாஹம் (24), 'பாரி' இல் ஸப்தார்த்தம்.
628. த்ரிஜட சரிதம், பெருமாள் கொடை, ஸ்ரீ சத்ருஞ்ஜயன் பெருமாள் ஆணை.
629. 'கை' ஸப்தார்த்தம்.
630. 'வேயின்' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9) ஆழ்வார் வாய் அவிதேயமானவார், தென்கலையும் வடகலையும்.
631. 'பெயர்' ஸப்தார்த்தம் (12), புருஷகார வைபவம், பிராட்டியும் பகவானும், ஆய ஸப்தார்த்தம்.

632. தாயும் சேயும், கரணமும் கண்ணியும், நீர்க்குமிழி ஸப்ததார்த்தம். 'வேயின்' பஞ்சமீ, ப்ராப்யப்ராபக துஸைகளில் புருஷகாரம்.
633. சேர்த்தியிலே அடிமை, கைப்புடை ஸப்ததார்த்தம், பாண்டூர ஸப்ததார்த்த, விஸேஷம்.
634. த,ஸரத,னும் ஆழ்வாரும், 'வாய்கொண்டு' ஸப்த,ஸ்வாரஸ்யம், ரஸோக்தி, ஆசைப்படுவதும் பேசப்படுவதும், இத்தீரியங்களுள் ப்ரதூநம் மனம்.
635. 'வாய்கொண்டு' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), புகுவானுடைய பரமௌத்யார்யம், பிறரும் தானும் (36).
636. 'நின்று நின்றே' ஸப்ததார்த்தம் (9), 'இம்மை' ஸப்ததார்த்த, விஸேஷம் (12) இம்மை ஸப்ததார்த்த, பேதம் (12), ஸப்ததார்த்தத்த ப்ரயோஜனம்.
637. பூர்வர்கள் நிர்வாஹமும் தமிழன் நிர்வாஹமும்.
638. ஸுமித்ரையும் இளையபெருமானும், 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்' ஸ்லோகார்த்தம், 'தச்சிர: யத் ப்ரணமதி' ஸ்லோகம், கருமுகைமாலையும் வெய்யிலும்.
639. 'ராமே ப்ரமாதும் மாகார்ஷீ' ஸப்ததார்த்தம். அந்நய வ்யதிருங்கள், பெருமாள் நடையும் கண்ணன் நடையும், 'நடைச்சக்ரவத்துபிடிக்கை' ஸப்ததார்த்தம்.
640. ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம். அபரிச்சி,ன்னமும் பரிச்சி,ன்னமும்.
641. பரமபதும் வானவர் நாடு, தென்கலையும் வடகலையும், விவக்ஷிதார்த்தம், 'கண்டு கொள்' ஸப்ததார்த்த, ஸ்வாரஸ்யம்.
642. ஸ்ரீபுரதாழ்வானும் பரமபதநாத,னும், புகுவானுடைய வாதஸஸ்யம், 'வீரு' ஸப்ததார்த்தம்.
643. 'நின்று நின்று' ஸப்ததார்த்த,த்ரயம். ஸாத்வீய பேதாபுத,த்வம்.
644. 'நின்று நின்று' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம், ஸ்வஸ்ருத்தியும் ஸ்வஸ்ருத்தியும்.
645. அந்வய ப்ரதூர்ஸநம் (24), ஸாரீரம் புகுவாவஹம், வீப்ஸா தாத்பர்யம்.
646. புருக்தி பரிஹாரம், ஸமாஸ்ரயண காரிய நிருபணம்.
647. திருவத்தாதியும் திருவாய்மொழியும், புகுவான் பதத:புழவன், அநிர்விண் ணன் புகுவான்.

648. 'ஏற்கும்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6), திருவாயமொழியின் பெருமை, கவிஸப், தார்த்த, த்வயம், அன்வய ப்ரதர்ஸநம்,
- 649 பரனும் ஆழவாரும்.
650. ஜன்மமும் அப்ராப்த ஸ்தோத்ரமும், ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம்.
651. த்ரமிடே,பாபநிஷத் ஸங்கீதி, த்ரமிடே,பாபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.
652. திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி, ஸ்துத்ய அஸ்துத்ய விபாகம், லௌகிக ரும் ஆழவாரும்.
- 653, ஸம்ஸாரிகளும் ஆழவாரும், கூடூர ப்ரயோஜனமும் கூடூர மநுஷ்ய ரும், ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும், பரன் அருளும் ஆழ்வார் அருளும், அநயஸேஷத்வ மூலம் சன்மம்.
654. 'சன்மம் பலபல' பதிக அவதாரிகை (6, 9, 12, 24), ப்ரீதித்வயம்' (6), த்ரகார்த்த,ஸங்க்ரஹம் (12), ததே,காநுப,வத்வம் (12). அங்கும் இங்கும் (24), இழவும் பேறும்.
655. ஸம்ஸாரிகளும் ஆழவாரும், 'சன்மம்' 'குரவை' த்ரகத்வயபே,த,கா காரம், க்ஷண்ட, த்வயார்த்தம்.
656. 'சன்மம் பலபல' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), திவ்யாயுத,த,ரதவம், அஸுர நிரஸநஸாமர்த்த்யம், 'அஜாயமான' ஸப்த,ார்த்தம் (12). திவ்யாயுத,த,ரண ப்ரயோஜனம் (12), அஸுரர்களின் வன்மை (12).
- 657, தே,ஸாந்தர காலாந்தர தே,ஹாந்தரங்கள் (12), அர்த்த,ஸங்க்ரஹக க்ராதூ (24), அவதாரத்திலே ஈடுபாடு, வேதுவேத்யனவதி,கவசங்கள், த்ர ஸப்த,ார்த்தம், ப்ரமாணப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள். ப,க,வத: அபரிச் சிந்நவைப,வத்வம், தென்கலையும் வடகலையும். 'பிதாபுத்ரேண' ஸ்ருத்யர்த்தம், திவ்யாயுத,ங்களும் திவ்யபுருஷனும்,
658. ப்ரதஸத்ருக்,நர்கள் ஸங்க்ஷக்ரங்கள் (24), ஆயுத,ங்களும் ஆப,ரணங்களும், இதுவும் ஒருசேர்த்தியழகு, தன்னேப்போல் பிறரையும் நினைப்பது, வணக்க மும் எதிரிடுகையும், அழகும் அம்பும். நனமையும் தீமையும், சீர்-வீரமும் வாத்ஸலயமும் ஸவாமித்வமும் (24), சிசுபாலனும் அர்ஜுனனும் ஆழவாரும்.
659. அவதாரிகாத்ரயமும் விவரண விவரணி பூவமும், கர்மவஸ்ய அகர்மவஸ்ய ஜனமங்கள், பாட, விசாரம், வீய்ஸாதாத்பர்யம், நிதூந நிர்ணயம்.

660. புகுவதவதாரம் புகுவானுக்கே திவ்யம், ஈடுபாட்டுக்கு ஹேது, ஆழ்வாரும் புகுவானும், அவதாரமும் அவதாரங்களும், அவன் பிறவியும் இவன் பிறவியும், 'பரிஜாநந்தி' ஸப்தார்த்தம், ஆழங்கால் ஸப்தார்த்தம்,
661. குணமும் குணபரீவாஹமும், பரனும் அவனவதாரங்களும், 'யோநி-யோநௌ' ஸப்தார்த்தம். 'பன்னிருதிங்கள்' பாசுரார்த்தம்.
662. காரணத்வ கார்யத்வங்கள், ஸ்ருதியும் அவனும், திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸும் மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸும், தென்கலையும் வடகலையும்.
663. புகுவதர் ப்ராப்யர், ப்ரதஸத்ருக்ஷர்களும் ஸங்குசக்ரங்களும் (அ. அ. உரை) ஸாதுபரித்ராணமும் துஷ்டநிராஸமும், ஸங்குமும் சக்ரமும், பரனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயம், ஸங்குசக்ர வ்யாபார பேதம்,
664. பத்திரும் நித்யரும், விசேஷணஸ்ய ஸர்வத்ராந்வயம்-
665. அர்ஜுனனும் புகுவானும், ஸங்கல்பமும் யுத்தமும், உத்ஸர்க்காபவாத, ந்யாயம்.
666. 'குறைவில்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6), அநந்த வைபவம் (6), பரமபதமும் ஸம்ஸார மண்டலமும், அந்வய ப்ரதர்ஸநம்.
667. அவதார கந்தம் (9), 'கோள்' ஸப்தார்த்தம், 'கண்ணுறைகை' ஸப்தார்த்தம், பக்ஷிராஜனுடைய மூக்குக்கறை (9), 'ஓர்யோகு' ஸப்தார்த்தம் (12), தென்கலையும் வடகலையும்
668. கடல் வைபவம் (24), கடல்வையாஸ்யம், தென்கலையும் வடகலையும், சிந்தா பேதம், நித்யரும் புகுவானும், ராஜாவும் ராஜாதி,ராஜனும்.
669. 'கறை' ஸப்தார்த்தம், பேதம் (24), அவன் தழும்பும் இவன் தழும்பும், புருத்திதேவாஷ பரிஹாரம், ஆழ்வாரும் கடலும்.
670. திவ்யதம்பதியும் திருவநந்தாழ்வானும், கண்ணன் கண்ணழகு ஹேது, நிக்ஷண்டு, ஆதம் சிந்தை ஹேது நிருபணம்.
671. பெரியாழ்வாரும் ஆழ்வாரும்.
672. 'முட்டில்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), ப்ராப்தாப்ராப்த காமங்கள், 'வடிம் பிட்டு' ஸப்தார்த்தம். 'ப்ரதஹதி' ஸப்தார்த்தம்.
673. அந்வய பேதம் (6), உட்டி தேன் அமுது ரஸபேதம் (12), மத்யமணீ ந்யாயம் (12), புகுவத் ப்ராவண்யமும் இதர விஷய ப்ராவண்யமும்,

674. ஸேஷித்வாதித்ரயம் ஸர்வஸாதாரணம், உபமானமும் உபமேயமும், ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவும் ஆஸ்ரிதவஸ்துவும், ஸம்ஸாரி பேடாகமும் ஸர்வேஸ்வர பேடாகமும், பிரமனும் பரனும்.
675. 'ஓபாதி' ஸப்தார்த்தம், ஸரண்யனும் ஸரணாகுதனும்.
676. ஸர்வத்ராந்வித விஸேஷணம், உபயவேதார்த்தம், விலக்ஷண பேடாக்ய ஸப்தார்த்தம், கைதொடுகை ஸப்தார்த்தம்.
677. இவருடைய ஷட்ரஸமிருக்கும்படி, 'பரிவின்றி' பாசுர வ்யாக்யானம் (6) காலயவனாதிசுளம் ஆழ்வாரும், பரிவு ஸப்தார்த்தப் பேதம்.
678. அரன் ஆணவம் (6), திருவாழியும் கையுமான அழகு (6), அரிஸப்தார்த்தம் (6), அச்யுத ஸப்தார்த்தம் (6), ஆயன் ஸப்தார்த்தம், (6)
679. ருத்ரப்ரதிஜ்ஞை (24), தேவதாந்தரமும் பரதெய்வமும், வெறுமையும் ஆயுததரத்வமும். நாற்பத்தொன்பது அக்ஷிகள், ஆழியும் ஆழியானும், மஹா விஸ்வாஸம், பேரனும் ஆழ்வாரும்.
680. 'படை' ஸப்தார்த்தம், 'சேவகம்' ஸப்தார்த்தம், 'முண்டன் நீறன்' பாசுரார்த்தம், 'மோடி' ஸப்தார்த்தம்.
681. த்ரிபுரதூஹ உண்மை, பரன்செய்த செயலும் சிவன்பெற்ற புகழும், புகுவானே அச்சுதன், தந்தையும் மகனும்.
682. மாயன் மாயம், திருமழிசைப் பிரானும் ஆழ்வாரும், புருஷோத்தமன் கண்ணன், கலியனும் ஆழ்வாரும்.
683. 'இடரின்றி' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), பார்த்தன் புகழ் (6), தன்னுடைச் சோதி—ஸ்ரீவைகுண்டம் (6). வைதிக புத்ராநயநம் (9), அர்ஜுநன் புகழ் (9), 'சடையானோட' பாசுரார்த்தம்.
684. பிள்ளைகள் நால்வர் (12), பரமபதத்தின் தேஜஸ்ஸு (24).
685. வைதிகனும் ஆழ்வாரும், ஏகாஹ க்ரது.
686. மதஸ்யமும் புகுவானும், காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசம்.
687. வைதிகபுத்ரவேஷ வர்ணநம், பட்டர் ஐதிஹ்யம், ருஷிபுத்ர வைபவம், ஹரிவம்ஸோதாஹரணம்.
688. புநராவ்ருத்தி விசாரம், நாச்சிமார் ஸ்வாதந்தர்யம், வைதிகவ்யாவ்ருத்தி ஆழ்வாருக்கு.

689. 'துயரில்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), அஜஹத்ஸ்வஸ்வபாவாவதாரம் (6), விரக்தியும் புக்தியும் (36).
690. தீபாதீபப்ரவ்ருத்தி (12, 24), ஸர்வவஸீகரணம், அநுகூலரும் ப்ரதி-
கூலரும்.
691. முட்கோலும் கண்ணழகும், 'தெய்வநிலை' ஸப்ததார்த்தம் (24), திவ்ய விக்-
ரஹவைபவம், நின்றவண்ணம் ஸப்ததார்த்தம்.
692. புகுவதாவிர்பாவம், தெய்வநிலை ஸப்ததார்த்தபேதம்.
693. 'ப்ராப்தி' ஸப்ததார்த்தம், பூர்வாபரபாவி வ்யாக்யாநம்,
697. ஆத்மபேதம், தடஸ்துஸங்காஸமாதாநம், லீலாதாத்தபர்ய கதநம், மைபி-
வ்யாஹார ஸப்ததார்த்தம்,
698. 'கோல்விழுக்காடு' ஸப்ததார்த்தம், பிராட்டியும் பெருமானும், புகுவக்-
சிந்தநபலம், தைவீ ஸப்ததார்த்தம், தாது கோஸம்.
699. 'அல்லலிலின்பம்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), அப்ரக்ருதிங்குதனாய் (6),
லக்ஷ்மீப்ரீத்யர்த்தம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி (6), கண்ணன்-வண்ணுவரைப் பெருமாள்
(6), புகுவதஸங்கல்பருபஜ்ஞாநவைபவம், ஆநந்தமும் வடிவழகும், ஸ்வ-
பர விபாகு விப்ரதிபத்தி.
700. மேன்மையும் நீர்மையும். புருஷகார உபாயப்ரபத்தி, அவயவஸோபையும்
ஸமுதாய ஸோபையும், ஆநந்தமும் பரமானந்தமும்.
701. நிர்வாஹத்ரயம்.
702. தமிழ்நிகண்டு. ஸௌந்தர்யலாவண்யங்கள்.
703. ஆணைக்குக் குதிரைவைத்தல். இங்கித ஜ்ஞாநம், ஈஸ்வரதூயையும் பிராட்டி-
கடாசுஷமும்.
704. ஸ்த்ரீகளும் ஸ்ரீயும், சாடூக்தி.
705. க்ருஷ்ணனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா, அந்வய ப்ரதர்ஸநம், ஸ்ரீஸம்பந்த ப்ரலம்.
706. 'துக்கமில்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12, 24), வடதுளஸாயி வ்ருத்தாந்தம்,
மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தம், ஆபத்ஸக்த்வம்.
707. மஹாப்ரளயமும் நைமித்திக ப்ரளயமும், பதஸ்வாரஸ்ய லப்ததார்த்தம்,
அவதாரிகாத்வய தாத்தபர்யம். ஸ்தூல ஸைக்ஷ்மாவஸ்தைகள், ஸங்கர்ஷ-
ணாவதாரம், விக்ருத ஸப்ததார்த்தம்.

708. சிவனுடைய உபகாரகத்வம், ஈர்க்கில் அத்திக்காய், த்ரிவித்ரமனும் வடதள்ளுமாயியும்.
709. 'தள்ளுவினறியே' பாசுரவ்யாக்யாநம் (8, 9, 12), ஸர்வாந்தராத்மவைபுவம் காரணத்வபூர்த்தி, ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம், வ்யாப்யதேஷாஷாஸம்ஸ்பர்ஸம், ஜகத்ச்சரீரத்வம், அஸாதாரண வித்ரஹம்.
710. ஜகத்காரகத்வமும் அப்ராக்ருதவித்ரஹத்வமும், த்ரிவித்காரணத்வம். இந்த்ரியாகேசரத்வம், நியந்த்ருத்வவைபுவம், உபலக்ஷணம்.
711. 'ஒன்றாய்' ஸப்ததார்த்தம். ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்விதீயத்வம், த்ரிவித்காரணத்வ பரஸப்தங்கள்.
712. உபய விபூதியோகம், அந்வயப்ரதர்ஸநம், இவன்வைமுக்யமும் அவன் ஆபிமுக்யமும்.
713. 'கேடில்' பாசுரவ்யாக்யாநம்(8, 9, 12), அடியார் இட்டவழக்கு, புகுவதைஸ்வர்யம், ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தி.
714. முக்தனுடைய அத்விதீய நாயகத்வ நிருபணம் (12), பயிற்றவல்லார் ஸப்ததார்த்தபேதம்.
715. ஸ்ரீராமாயணமும் திருவாய்மொழியும், பயிலுகையும் பயிற்றுணுகையும்.
716. புகுவதந்தர்ப்பாவ வைபுவம், த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸங்கதி.
717. த்ரமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.
718. ஸுபுஸுபுகுதநுத்வம், த்ருதீய ஸதக துஸகார்த்தஸங்க்ரஹம்.
719. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, உயிர்ப்பாட்டு, ரக்ஷணப்ரகாரம், தென்கலையும் வடகலையும்.
720. ஆசார்ய ஹ்ருதய உதாஹரணம், புகுவானும் ஆழ்வாரும், ஸக்ருத் ஸேவையும் ஸர்வதா ஸாரஸ்யமும்.
721. த்ரமிடேஹபநிஷத்ஸாரம்-மூன்றாம் பத்தின் ஸாரம்.
722. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸாரம்- மூன்று நான்காவது பத்துகளுக்கு ஸங்கதி.

திருவாய்மொழி மூன்றம்பத்து ஸலக்ஷம் விஷயஸூசிகை
முற்றிற்று.

ஸ்தூல விஷய ஸூசிகை

(மூன்றும்பத்து 1 முதல் 10 திருவாய்மொழி வரை)

I. முதல் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் (1-70)

ப்ரவேஸங்கள் (1-5)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	I
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	1-2
3. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	2
4. ஈடு ப்ரவேஸம் (அருமபதவுரைகளுடன்)	3-5

1. முதல் பாசரம் - முடிச்சோதி (5-12)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யானம்	5
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	5
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம்	5-6
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	6
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	7-12

2. இரண்டாவது பாசரம் - கட்டுரைக்கில் (12-18)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யானம்	12
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	12
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம்	12-13
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	13
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	14-18

3. மூன்றாவது பாசரம் - பரஞ்சோதி (19-23)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யானம்	19
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	19
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம்	19
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	19-20
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	20-23

4. நாலாவது பாசரம் - மாட்டாதே (23-29)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யானம்	23
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்	23
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம்	24

4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 24
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 25-29

5. ஐந்தாவது பாசரம் - வருந்தாத (29-35)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 29
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 29
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 29-30
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 30
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 30-35

6. ஆறுவது பாசரம் - ஒதுவார் (36-41)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 36
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 36
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 36-37
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 37
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 37-41

7. ஏழாவது பாசரம் - வாழ்த்துவார் (41-45)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 41
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 42
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 42
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 42-43
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 43-45

8. எட்டாவது பாசரம் - மாகூண (45-52)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 46
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 46
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 46
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 47
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 47-52

9. ஒன்பதாவது பாசரம் - மழுங்காத (52-57)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 52
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 52
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 53
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 53
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 54-57

10. பத்தாவது பாசரம் - மறையாய (57-62)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	57
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	57
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	57-58
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	58
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	59-62

11. பதினோராவது பாசரம் - வியப்பாய (62-67)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	63
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	63
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	63
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	64
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	64-67
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி - முடிச்சோதி	67-68
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி-முடிச்சோதி (வ்யாக்யாநத்துடன்)	68
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-முடியார் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	69-70

II இரண்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (70-137)

ப்ரவேசங்கள் (70-76)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேசம்	70
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	70
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	71
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	71
5. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	71-76

1. முதல் பாசரம் - முந்நீர் ஞாலம் (76-85)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	76
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	76-77
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	77
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	77-78
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	78-85

2. இரண்டாவது பாசரம் - வன்மா (85-91)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	86
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	86

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	86
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	86-87
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	87-91

3. மூன்றாவது பாசரம் - கொல்லா (92-97)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	92
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	92
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	92
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	93
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	93-97

4. நாலாவது பாசரம் - சூழ்ச்சி (97-103)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	97
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	98
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	98
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	98-99
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	99-103

5. ஐந்தாவது பாசரம் - வந்தாய் (103-107)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	103
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	103-104
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	104
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	104
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	105-107

6. ஆறாவது பாசரம்—கிற்பன் (107- 111)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	107
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	107-108
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	108
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	108-109
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	109-111

7. ஏழாவது பாசரம்—எஞ்ஞான்று (111-116)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	111
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	112
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	112

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	113
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	113-116

8. எட்டாவது பாசரம்—மேவுதுன்ப (116-120)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	116
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	117
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	117
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	117
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	118-120

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—கூவிக்கூவி (120-125)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	121
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	121
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	121
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	122
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	122-125

10. பத்தாவது பாசரம்—தலைப்பெய் (125—130)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	125
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	125-126
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	126
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	126—127
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	127-130

11. பதினேராவது பாசரம்—உயிர்கள் (130-135)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	130
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	130
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	130-131
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	131
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	131-135
12. சூரமிடோபநிஷத்ஸங்குதி-முந்நீர்	135
13. தூரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி-முந்நீர் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	136
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-முன்னம்	136-137

III. மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (138-218)

ப்ரவேஸங்கள் (138-141)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	138

2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	138
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	138
4. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	139-141

1. முதல்பாகரம்—ஒழிவில் (141-156)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	141-142
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	142
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	142
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	143
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	143-156

2. இரண்டாவது பாகரம்—எந்தை (156-160)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	156
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	156
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	156-157
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	157
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	157-160

3. மூன்றாவது பாகரம்—அண்ணல் (160-165)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	160
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	161
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	161
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	161-162
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	162-165

4. நாலாவது பாகரம்—ஈசன் (165-173)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	165
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	165
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	165-166
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	166
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	166-173

5. ஐந்தாவது பாகரம்—சோதி (173-182)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	173
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	173

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	173-174-
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	174-
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	175-182

6. ஆறுவது பாசரம்—வேங்கடங்கள் (182-193)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	182-
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	182-183
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	183-
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	183-184
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	184-193

7. ஏழாவது பாசரம்—சுமந்து (194-199)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	194-
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	194-
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	194-195
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	195-
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	195-199-

8. எட்டாவது பாசரம்—குன்றம் (199-203)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	199-
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	199-200
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	200-
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	200-
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	201-203

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—ஒயுமுப்பு (203-206)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	203-
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	203-
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	203-
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	203-
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	204-206-

10. பத்தாவது பாசரம் - வைத்த (207-211)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	207-
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	207-

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	207
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	207-208
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	208-211

11. பதினோராவது பாசரம் - தாள்பரப்பி (212-216)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	212
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	212
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	212
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	213
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	213-216
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்க,தி - ஒழிவில்	216
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்தர்ய ரத்நாவளி-ஒழிவில் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	216
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி - ஒழிவிலாக்காலம்	217-218

IV. நாலாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (218-286)

ப்ரவேஸங்கள் (218-229)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம்	218
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	219
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	219
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	219-220
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	220-229

1. முதல் பாசரம் - புகழும் (229-235)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	229
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	229
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	229-230
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	230
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	230-235

2. இரண்டாவது பாசரம் - கூவுமாறு (235-241)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	235
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	235
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	235-236
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	236
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	236-241

3. மூன்றாவது பாசரம் - பங்கயக்கண்ணன் (241-244)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	242
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	242
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	242
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	242-243
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	243-244

4. நாலாவது பாசரம் - சாதிமாணிக்கம் (245-253)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	245
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	245
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	245
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	246
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	246-253

5. ஐந்தாவது பாசரம் - அச்சுதன் (253-257)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	253
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	253
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	254
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	254
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	254-257

6. ஆறாவது பாசரம்—பாலென்கோ (257—263)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	257
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	257-258
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	258
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	258
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	259-263

7. ஏழாவது பாசரம்—வானவர் (263-267)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	263
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	263
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	263-264
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	264
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	264-267

8. எட்டாவது பாசரம்—ஒளிமணி (267-270)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	267
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	267
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	268
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	268
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	268-270

9. ஒன்பதாவது பாசரம் — கண்ணனை (270-273)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	270
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	270
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	270-271
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	271
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	271-273

10. பத்தாவது பாசரம்—யாவையும் (273—280)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	273-274
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	274
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	274
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	274-275
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	275-280

11. பதினேராவது பாசரம்—கடிவண்டறையும் (280-283)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	280
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	280-281
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	281
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	281-282
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	282-283
12. த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி-புகழுநல்	284
13. த்ரமிடோபநிஷத் காத்பர்யாத்தூஷனி-புகழுநல் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	284
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-புகழுநல்	285-286

V. ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (286-368)

ப்ரவேசங்கள் (286-294)

1. ஆருயிரப்படி ப்ரவேசம்	286
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	286-287

3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	287
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	287-288
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	288-294

1. முதல் பாசரம் - மொய்ம்மா (294-305)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	294
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	294
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	294-295
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	295-296
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	296-305

2. இரண்டாவது பாசரம் - தண்கடல் (305-310)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	305
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	305
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	305-306
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	306
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	306-310

3. மூன்றாவது பாசரம் - மலையை (311-317)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	311
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	311
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	311
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	311-312
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	312-317

4. நாலாவது பாசரம் - வம்பனிழ் (317-324)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	318
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	318
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	318
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	318-319
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	319-324

5. ஐந்தாவது பாசரம் - சாதுசனத்தை (324-333)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	325
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	325
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	325

4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 325-326
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 326-333

6. ஆருவது பாசரம் - மனிசரும் (334-341)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 334
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 334
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 334-335
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 335
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 335-341

7. ஏழாவது பாசரம் - நீர்மையில் (341-348)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 341
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 342
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 342
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 342-343
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 343-348

8. எட்டாவது பாசரம் - வார்புனல் (348-353)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 348
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 348
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 349
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 349
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 350-353

9. ஒன்பதாவது பாசரம் - அமரர் (353-357)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 354
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 354
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 354
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 354-355
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 355-357

10. பத்தாவது பாசரம் - கருமமும் (358-363)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 358
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 358
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 358-359
 4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 359
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 359-363

11. பதினோராவது பாசரம் - தீர்ந்த (363-366)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	363
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	363-364
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	364
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	364
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	365-368
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்யதி - மொய்ம்மா	367
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி-மொய்ம்மா (வ்யாக்யாநத்துடன்)	367
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-மொய்ம்பாரும்	368

VI ஆறாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (369-442)

ப்ரவேஸங்கள் (369-377)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம்	369
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	369
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	369
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	370
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	370-377

1. முதல் பாசரம் - செய்யதாமரை (378-387)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	378
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	378
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	378-379
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	379-380
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	380-387

2. இரண்டாவது பாசரம் - மூவராகிய (387-392)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	387
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	387-388
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	388
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	388-389
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	389-392

3. மூன்றாவது பாசரம் - பரவி (392-398)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	392
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	393

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	393
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	394
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	391-398

4. நாலாவது பாசரம்—வைம்மின் (398-401)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	398
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	395-399
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	399
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	399
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	400-401

5. ஐந்தாவது பாசரம் - திரியும் (402-405)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	402
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	402
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	402-403
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	403
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	403-405

6. ஆறாவது பாசரம்—தோற்றக்கேடு (405-410)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	405
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	406
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	406
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	406-407
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	407-410

7. ஏழாவது பாசரம்—எழுமைக்கும் (410-413)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	410
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	410
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	410-411
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	411
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	411-413

8. எட்டாவது பாசரம் - துயரமேதரு (413-420)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	413
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	414

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	414
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	414-415
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	415-420

9. ஒன்பதாவது பாசரம் - தஞ்சமாகிய (421-430)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	421
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	421
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	422
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	422-423
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	423-430

10. பத்தாவது பாசரம் - கடல்வண்ணன் (430-436)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	430
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	430
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	431
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	431-432
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	432-436

11. பதினோராவது பாசரம் - கண்கள் (436-440)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	436
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	436
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	437
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	437
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	438-440
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்கதி - செய்யதாமரை	440
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்தர்ய ரத்நாவளி-செய்யதாமரை (வ்யாக்யாநத்துடன்)	440
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி - செய்ய (வ்யாக்யாநத்துடன்)	441-442

VII. ஏழாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (442-518)

ப்ரவேசங்கள் (442-452)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேசம்	442
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	443
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	443
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	443
5. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	443-452

1. முதல் பாசரம் - பயிலும் (452-463)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	452
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	452
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	452-453
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	453
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	454-463

2. இரண்டாவது பாசரம் - ஆளும் (463-471)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	463
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	463
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	464
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	464
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	465-471

3. மூன்றாவது பாசரம் - நாதனை (472-478)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	472
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	472
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	472
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	472-473
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	473-478

4. நாலாவது பாசரம் - உடையார்ந்த (478-484)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	478
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	478
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	478-479
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	479
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	479-484

5. ஐந்தாவது பாசரம் - பெருமக்கள் (484-489)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	484
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	484
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	484-485
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	485
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	485-489

6. ஆருவது பாசரம்—அளிக்கும் (489-493)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	490
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	490
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	490
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	490-491
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	491-493

7. ஏழாவது பாசரம்—சன்ம சன்மாந்தரம் (494-500)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	494
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	494
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	494
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	495
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	495-500

8. எட்டாவது பாசரம் - தம்பண (501-505)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	501
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	501
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	501
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	502
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	502-505

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—குலந்தாங்கு (506-509)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	506
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	506
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	506
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	507
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	507-509

10. பத்தாவது பாசரம் - அடியார்ந்த (509-512)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	509
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	509
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	509-510
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	510
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	510-512

11. பதினோராவது பாசரம் - அடியோங்கு (512-516)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 513
2. ஒன்பதினூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 513
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 513
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 514
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 514-516
12. த்,சமிடே,பநிஷத் ஸங்க,தி - பயிலும் 516
13. த்,சமிடே,பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி-பயிலும் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 517
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-பயிலுந் திருமால் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 517-518

VIII எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (519-578)

ப்ரவேஸங்கள் (519-526)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம் 519
2. ஒன்பதினூயிரப்படி ப்ரவேஸம் 519
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம் 519
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம் 520
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 520-526

1. முதல் பாசரம் - முடியானே (526-531)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 526
2. ஒன்பதினூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 526
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 527
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 527-528
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 528-531

2. இரண்டாவது பாசரம் - நெஞ்சமே (532-536)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 532
2. ஒன்பதினூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 532
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 532
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 532-533
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 533-536

3. மூன்றாவது பாசரம்—வாசகமே (536-541)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 537
2. ஒன்பதினூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 537

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	537
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	537-538
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	538-541

4. நாலாவது பாசரம் - கைகளால் (541-546)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	541
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	542
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	542
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	542
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	543-546

5. ஐந்தாவது பாசரம்—கண்களால் (546-550)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	546
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	547
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	547
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	547
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	548-550

6. ஆறாவது பாசரம்—செனிகளால் (550-553)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	550
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	550
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	551
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	551
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	551-553

7. ஏழாவது பாசரம்—ஆவியே (553-559)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	553
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	553-554
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	554
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	554-555
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	555-559

8. எட்டாவது பாசரம் - கோலமே (559-564)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	559
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	559-560

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 560
 4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 560-561
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 561-564

9. ஒன்பதாவது பாசரம் — கொள்வன் (564-569)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 564
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 564
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 564-565
 4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 565
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 565-569

10. பத்தாவது பாசரம் - பொருந்திய (569—573)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 569
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 569
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 570
 4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 570
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 571-573

11. பதினோராவது பாசரம்—புலம்புச்சீர் (573-576)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 574
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 574
 3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 574
 4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 575
 5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 575-576
 12. த்ரமிடேஃபநிஷத்ஸங்கதி-புகழுநல் 577
 13. த்ரமிடேஃபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்தாவளி-புகழுநல் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 577
 14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — முடியாத (வ்யாக்யாநத்துடன்) 577-578

IX. ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (579-653)

ப்ரவேசங்கள் (579-586)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம் 579
 2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம் 580
 3. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேசம் 580
 4. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 581-586

1. முதல் பாசரம் - கொன்னால் (586-597)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 586-587
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 587

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	587-588
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	588-589
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	589-597

2. இரண்டாவது பாகரம் - உன்னதாகவே (597-603)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	597
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	597
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	597-598
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	598
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	599-603

3. மூன்றாவது பாகரம் - ஒழிவிவான்றில்லாத (603-609)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	604
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	604
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	604
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	604-605
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	605-609

4. நாலாவது பாகரம் - என்னாவது (609-613)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	609
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	609-610
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	610
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	610
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	611-613

5. ஐந்தாவது பாகரம் - கொள்ளும் (614-620)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	614
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	614
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	614-615
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	615
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	615-620

6. ஆறாவது பாகரம் - வயின் (620-626)

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	621-622
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	622-623
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	623-626

7. ஏழாவது பாசரம்—சேரும் (626-630)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	626
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	626
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	627
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	627
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	628-630

8. எட்டாவது பாசரம்—வேயின் (630-635)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	630
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	630-631
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	631
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	631-632
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	632-635

9. ஒன்பதாவது பாசரம் - வாய்கொண்டு (635-643)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	635
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	635-636
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	636
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	636-637
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	637-643

10. பத்தாவது பாசரம் - நின்றுநின்று (644-648)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644-645
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	645-648

11. பதினோராவது பாசரம்—ஏற்கும் (648-651)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	648
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	649

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 649
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 649-650
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 650-651
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்குதி - சொன்னால் 651
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி-சொன்னால்
(வ்யாக்யாநத்துடன்) 651-652
14. திருவாய்மொழி: நூற்றந்தாதி - செய்ய (வ்யாக்யாநத்துடன்) 652-653

X. பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (654-720)
ப்ரவேஸங்கள் (654-655)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம் 654
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம் 654
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம் 654
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம் 654
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 655

1. முதல் பாசரம் - சன்மம் பலபல (656-666)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 656
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 656
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 656-657
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 657-658
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 658-666

2. இரண்டாவது பாசரம் - குறைவில் (666-672).

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 666-667
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 667
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 667-668
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 668-669
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 669-672

3. மூன்றாவது பாசரம் - முட்டில்பல் (672-677)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 672

4. நாலாவது பாசரம் - பரிவின்றி (677-683)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	677-678
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	678
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	678
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	679
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	680-683

5. ஐந்தாவது பாசரம் - இடரின்றியே (683-689)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	683
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	683-684
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	684
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	684-685
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	685-689

6. ஆறாவது பாசரம்—துயரில் சுடரொளி (689-693)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	689
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	689
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	690
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	690-691
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	691-693

7. ஏழாவது பாசரம்—துன்பமுமின்பமும் (694-698)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	694
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	694
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	694-695
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	695
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	696-698

8. எட்டாவது பாசரம் - அல்லலிலின்பம் (699-705)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	699
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	699
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	699-700
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	700
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	701-705

9. ஒன்பதாவது பாசரம் - துக்கமில் ஞான (705-708)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	706
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	706
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	706
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	706-707
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	707-708

10. பத்தாவது பாசரம் - தளர்வின்றி (709-712)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	709
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	709
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	709-710
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	710
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	710-712

11. பதினேராவது பாசரம் - கேடில்விழுப்புகழ் (713-716)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	713
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	713
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	713-714
4. இருபத்து நாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	714
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	714-716
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்கதி - சன்மம் பலபல	716
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - சன்மம் பலபல (வ்யாக்யாநத்துடன்)	717-718
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி - சன்மம் பல செய்து (வ்யாக்யாநத்துடன்)	719-720

XI. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸாரம் - வ்யாக்யாநத்துடன் (721-722)

மூன்றம்பத்து ஸ்தூல விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

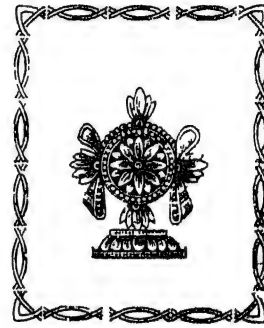
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப் பத்திரிகை

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிறாஸங்கள் முதலியவற்றி
லிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும்
பல சிறந்த தூல்களும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும்,
நாச்சியார் திருமொழி முதலான தி, வ்யப்ரப, ந்த, ங்களுக்கு
எளிய விவரணைகளோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்
களும், ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யானமான விவரணைஹித
சாரீரகாரிகாவளியும், கேள்வி-பதில்களும், தமிழ் விவரணைத்
தோடு கூடிய ப்ரபந்தநாம்ருதமும் மற்றும் பல விஷயங்களும்
வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்

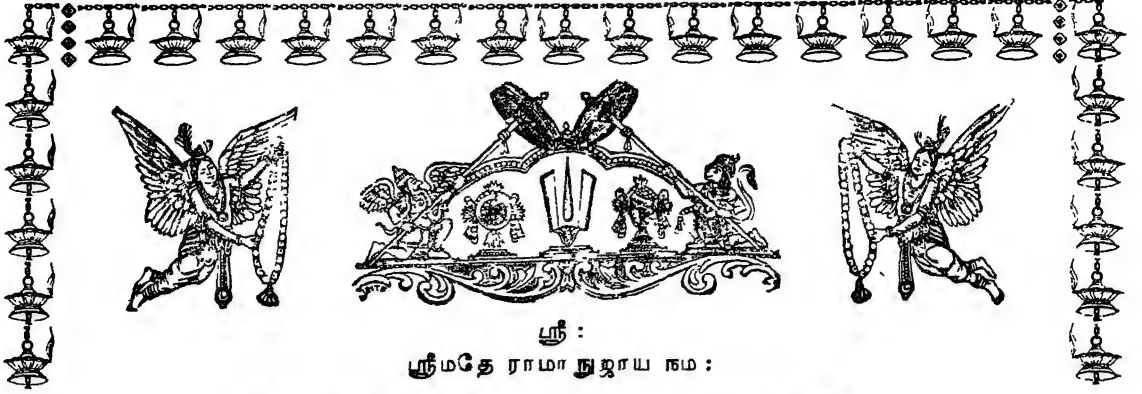
அட்வகேட்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 620 017.

வருடச்சந்தா ரூ. 20-00

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12-1-1948) முதல்

தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம :

பகவத் விஷயம்

மூன்றாம் பத்து - முதல் திருவாய்மொழி

முடிச்சோதி ப்ரவேசம்

— ❁ —

ஓ— மூன்றம்பத்தில்—முதல் திருவாய்மொழியில் - இப்படி திருமலையின் பேராக்ய தையை அநுபவித்த ஆழ்வார் — வேதங்கள் வைதீக புருஷர்கள் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தொடக்கமானருடைய ஸ்தோத்ராதிகளுக்கு அபூமியாய், ஸமாபரிதர்க்கு அத்யந்த பராதீநராய், A “ வடமாமலையுச்சி ” என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதருபோலே யிருக்கிற அழகருடைய அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஈ— மூன்றம்பத்தில்—கீழிரண்டு பத்தாலும் - ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸேஷித்வஸித்துமான ரக்ஷகத்வ பேராக்யத்வங்கள் சொல்லிற்றாய், அநந்தரம் மூன்றாம் பத்தாலும் நாலாம் பத்தாலும்—ப்ராப்தாவான ப்ரத்யக்ராத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய புகுவதேக ஸேஷத்வ ஸித்துமான ததேகாநுபுவத்வமும், ததேகப்ரியத்வமும் சொல்லுகிறது. அதில் ததேகாநுபுவத்வபரமான இம் மூன்றம்பத்தில் - புகுவச்சேஷித்வ பாரம்ய ஸித்துமான ஆத்மஸேஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாபூவிகத்வத்தையும், அதுக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தாதிக் நிவர்த்தநீயமென்னுமிடத்தையும், நிவ்ருத்தவிரோதிகளுக்கு ஸேஷவருத்தி ப்ரகாரம் ப்ரார்த்தநீயமென்னுமிடத்தையும், ஸேஷியினுடைய ஸர்வாத்மபூவப்ரயுக்தமான சேதநனுடைய அப்ருதுக்ஸித்து ப்ரகாரத்வம் - ஸேஷத்வவேஷமென்னுமிடத்தையும் எவ்வித ஸேஷக்வாஸைக்கால் வந்த ப்ரோமவிகார்க்கையம்

ஈ— வாபிவ்ருத்திநுபமான ததீயஸேஷத்வகாஷ்டையையும், ததீயபார தந்தர்ய நிதூநமான ததநுபவாபிநிவேஸத்தையும், அநுபவவிஸேஷமான வாசி காநுபவ வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவ ஸித்ததமான ஸமஸ்த விரோதிநிவ்ருத்தியையும் அருளிச்செய்து, இச்சேதநனுடைய புகுவதேகாநு புவத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார்.

இதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - ஸேஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்துக்கு மூலமான ஸேஷயினுடைய ஸர்வப்ரகார பாரம்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக, தெற்குத் திருமலையிலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதயா ஸந்நிஹிதரான அழகருடைய திவ்யஸௌந்தர்யத்தை அபரோக்ஷித்து; ஆபுரணவயவஸோபையினுடைய ஸுகூடிதத்வத்தையும், உஜ்ஜ்வலமான ஸௌந்தர்யத்தினுடைய உபமானாஹித்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலுண்டான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அந்தப் பாரம்யத்தினுடைய பேராக்யதாதிஸயத்தையும், இந்த வைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரமாஹாத்மயத்தையும், ஸமஸ்தவேத்யங்க ளாலும் ஸாகல்யோக்தி பண்ணவொண்ணாமையையும், அதிஸயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாவர்க்குமும் சொல்லநினைத்தாலும் அவ்வௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு மாலிந்யாவஹமென்னுமிடத்தையும், அபூர்வனாய் அதிஸயிதஜ்ஞாநனாயிருப்பானொரு ப்ரஹ்மா தலைப்படினும் அதேஜஸ்கரமென்னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதிஸயத்துக்கு ஸங்கல்பமுகூத்தாற்பண்ணும் ஸம்ஸ்ரித ரக்ஷண பாரம்யமும் திரஸ்காரகரம் என்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதமான பாரம்யத்தை அறிந்து ஈஸ்வராபிமானிகளும் ஆஸ்ரயிக்கை ஏற்றமல்ல என்னுமிடத்தையும் அருளிச் செய்து, பரமஸேஷியான ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே தச்சேஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தையும் உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ— மூன்றாம் பத்தில்—முதல் திருவாய்மொழியில்-திருமலையில் பேராக்யதையை அநுபவியாநிற்கச் செய்தே A “வடமாமலையுச்சி” என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவபூதமாயிருப்பதொரு கற்பகதரு பணைத்துப் பூத்தாற்போலே யிருக்கிற அழகருடைய நிரதிஸய ஸௌந்தர்யத்தையும், ஆபுரணச்சேர்த்தியையும், வேத்யங்கள் வைதிகபுருஷர்கள் ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் தொடக்க மாநுடைய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு அபூமியான மேன்மையையும், அவற்றையும் விளாக்குகிற கொள்ளும்படியான ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார். B அந்தாமத்தன்பிலும் - அழகு சொல்லிற்று, இங்கும் - அழகா விராநின்றது; இரண்டுக்கும் வாசியென்னென்னில்; C ஆடியாடிக்கு அநந்தரமாகையாலே, 1. “**सम्भूतसर्वमयायं दधानः**” (ஸ்ரக்பூஷாம்ப்யரமயத்யாயத்ம் தததாந:) என்று அடைவுகெடவொப்பித்து வந்த அழகாயிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுபவிக்கைக்காக அடைவுபடவொப்பித்து வந்த அழகு இங்கு. இவ்வழகினுடைய ஸுகூடிதத்வத்தை அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஈ— a A “பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்று அவன் கல்யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லை என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த குணவிஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். b கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்ம மாயிருக்கும். இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷயவைலக்ஷணயமாயிருக்கும். c நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்ஸயமாயிற்று இது. d ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருப்பதொரு ஸம்ஸயமாகையாலே ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

அ— முடிச்சோதி ப்ரவேசம். a கீழில் திருவாய்மொழியிற் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு. “முடிச்சோதி” என்கிற பாட்டைக் கடக்கித்து ரஸோக்தியிலே ஸங்குதியருளிச்செய்கிறார் (பொருளென்று இத்யாதி₃ வாக்யத்தாலே) b கீழே “அஜ்ஞாநமில்லை” என்று வைத்து இங்கே இதுண்டாய் ஸம்ஸயிக்கை, வருஷலோத்வாஹமந்த்ரம்போலே வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) அதாவது - ஹேதுபேத₃தாத் விரோத₄மில்லை என்றபடி. c அஜ்ஞாநமாகில் கர்மநிப₃ந்த₄நமாயிறே இருப்பது என்ன (நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி₃) அதாவது, B “மயர்வறமதிநலமருளினன்” இதி ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃ஸப்₃த₄ஜ்ஞாநவைப₄வஸ்ய அஸ்ய கத₂ம் அஜ்ஞாநாநுவர்த்தநஸம்ப₄வஃ? இத்யத்ர 1. “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” இதி ஸகல்ப்ரதிப₃ந்த₄கப்ரத₄வம்ஸபூர்வகம் ப₄க₃வந்தம் ப்ராப்ய பரமஸாம்யாபந்நாநாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக₃ந்த₄நாம் நித்யாநாம் சைதாத்த₃ருஸஸம்ஸயஸத்₃ப₄வாத் அவிரோத₄ இத்யாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கும் இதி) d இதுதான் “த்யாஜ்யம்” என்று சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கிறோமென்றாலும் தவிராதே என்கிறார் (ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் இத்யாதி₃) அதாவது, ஏதாத்த₃ருஸாஜ்ஞாநஸ்யாவதி₄: க இத்யத்ராஹ (ஸ்வரூபாநுபந்தியாதி₃) ஸ்வரூபஸப்₃தே₃நாத்ர - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபமுச்சயதே. ப₄க₃வத்ஸௌந்த₃ர்யஸௌகுமார்யப்ரயுக்தாஜ்ஞாநம் ஸூரினாம்ப்யஸ்த்தீயத்ர ப்ரமாணம் C “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” D “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலும்பூங்காரரவணையான்” இத்யாதி₃; ஸ்வதி₃வ்யாயுத₄ஸக்திப்ரத₃ர்ஸதேநாதிஸங்காம் வாரயதி ஈஸ்வர:; E “வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடரழியும்பல் லாண்டு” இதி தி₃வ்யாயுத₄ஸம்ஸர்க்க₃க₃தஸௌந்த₃ர்யவிஸிஷ்டஸ்ய கிம் வா அரிஷ்டம் ப₄விஷயதீதி புநர்மங்க₃ளாஸாஸநவிஷயத்வத₃ர்ஸநாத் தி₃வ்யாயுத₄ஸம்ஸர்க்கே₃க₃த₃பி அதிஸங்காஜநகோ ப₄வதி; ஏவமதிஸங்காதந்நிவர்த்தநயோரநுஸ்யுதத்வம் ஸூச்சயதே C “செங்கோல் நடாவுதிர்” இதி வர்த்தமாநப்ரயோகே₃ண. தி₃வ்யமஹிஷீணம் அவஸ்த₃யாம் ப்ராப்யாபி₄த₄நவேளாயாம். F “பண்டிவரைக்கண்டறிவ தெவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்” இதி

ஜீ— முடிச்சோதி ப்ரவேசம். a கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு. முதற்பாட்டோடே ரஸோக்தியாக ஸங்குதி (பொருளென்று இத்யாதி₃) b இப்படி சொன்னால் வ்யாஹதமன்றோ என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) ஹேதுபேத₃தாத் விரோத₄மில்லை என்றபடி. c ஹேதுபேத₃முண்டானாலும் அஜ்ஞாநம் த்யாஜ்யமன்றோ என்ன (நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி₃) ஆகையாலே த்யாஜ்யமன்று என்று கருத்து. d இது “த்யாஜ்யம்” என்று சொல்லித் தவிர்க்கிறோமென்றாலும் தவிராதென்கிறார் (ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் இத்யாதி₃யாலே) ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் த₂:; ஸ்வரூபஸப்₃தே₃ந-விக்க₃ரஹவைலக்ஷணயமுச்சயதே. ப₄க₃வத்விக்க₃ரஹவைலக்ஷணயப்ரயுக்தம் இத்யர்த்த₂:. ப₄க₃வத்ஸௌந்த₃ர்யஸௌகுமார்யப்ரயுக்தாஜ்ஞாநம் ஸூரிகளுக்கு

ஈ— e திருமலையை அநுபுவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, fA“ வடமாமலை யுச்சியை ” என்னுமாபோலே-g திருமலையில் ஏகதேயமென்னலாம்படியாய், h கல்பகதரு பஹுஸாக்யமாகப் பனைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுபுவித்தார்; i வேதங்களை i₂ வைதிகபுருஷர்களோடு i₃ ப்ரஹ்மருத்ராதி₃களோடு வாசியற ஸ்வயத்தந்தால் காணுமன்று காணவொண்ணாத படியிருக்கிற இருப்பையும், j தானே கொடுவந்து காட்டுமன்று j₂ ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால் குறைய நின்றார்க்கும் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து j₃ விஸ்மிதராகிறார்.

அ— புத்ரீவாக்யஸ்ய மாத்ர நுவாத₃தர்ஸநாத்-தி₃வ்யமஹிஷீணம் தத்ஸமாநாகாரநித்யஸுலீணம் ச ஸம்ஸ்யாநுபபத்திஸ்சுலீச்யதே ; ஏதத₃பி₃ப்ராயேண ஸ்யுச்ச்யதே-ப்ரத₃மபக்ஷாதே₃பந்யாஸாவஸரே, B“நித்யாநுப₃வம் பண்ணுமவர்கள் பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வுழி யாமென்றே பயிலாநிற்பர்கள்” இதி. யத்ஸவா, முந்தின அஜ்ஞானத்துக்கு ப₃க₃லாத் கடாஷமடியான கர்ம நிவ்ருத்தியிறே பரிஹாரம்; அப்படி இங்கும் பரிஹாரமேதென்ன ; ஸ்வரூபவது₃பாதே₃யமான வின்பு பரிஹாரம் தேடுவாருண்டோ? என்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி₃).

ஏரஸோக்தியாலே பாட்டு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்து, திருவாய்மொழியோடே ஸங்க₃தியும் ப்ரமேயமும் அருளிச்செய்கிறார் (திருமலையை என்று தொடங்கி) (திருமலையை அநுபுவித்துக் கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே) என்றவிடம் - கீழில் திருவாய்மொழியின் ஆர்த்தம் சொன்னபடி. f(வடமாமலையுச்சி இதி) திருமொழி. A“எங்களுக்கு அருள்செய்கின்ற எசனை” இத்த்யாதி₃. இப்படி ஸாதாரணமான வடிவேயன்றியே, அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே அத்திருமலையில் ஏகதேயமாய் நிற்கிறவனை ; g (திருமலையில் ஏகதேயமென்னலாம்படி) என்கையாலே-சரமபர்வமான திருமலையாழ்வார் அநுபுவத்தை விட்டு, ப்ரத₃மபர்வமான அழகரை அநுபுவிப்பானென் ? என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். h (கல்பகதரு பஹுஸாக்யமாக இத்த்யாதி₃) க₃த₃ா பஞ்சகப்ரமேயம். i (வேதங்கள் இத்த்யாதி₃) வேதங்களோடே கூடின வைதிக புருஷர்கள். அவர்களாகிறார்-ஸ்வயோக்யப்ரப₃ாவத்தோடே கூட மீமாம்ஸைகளாலே வேதங்களைக் கரதலாமலகவத் அபரோக்ஷிக்கவல்ல வ்யாஸாதி₃கள். ப்ரமாணங்கள் கொண்டு அறியவிறுப்பாரோடு “ ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யர் ” என்று ப்ரஸித்த₃த₃ராயிருப்பாரோடு என்றபடி. i “ஓதுவாரோத் தெல்லாம்”(6) “மறையாய நால்வேதத்துள்நின்ற”(10) என்றத்தைப்பற்ற (வேதங்களோடென்றது) i₂ “வாழ்த்துவார் பலராக”(7) என்றத்தைப்பற்ற (வைதிகபுருஷர்களோடு என்றது) i₃ “அரன்முதலா”(7) “பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்”(10) இத்த்யாதி₃யைப்பற்ற (ப்ரஹ்மருத்ராதி₃களோடு என்றது) j “தொழுங்காதல் களிறளிப்பான்”(9) என்றத்தைப்பற்ற (தானே கொடுவந்து இத்த்யாதி₃) j₂ (ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால்) என்றது-தம்மைக் கடாஷித்து. j₃ (விஸ்மிதராகிறார்) என்ற விஸ்மயம் ஆர்த்தி₃கம்; முதற்பாட்டின் அர்த்தத்தையும் “இது வியப்பே”(10)

ஐ— e கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸாஷாத்ஸங்க₃தி (திருமலையை இத்த்யாதி₃) g (திருமலையில் ஏகதேயமென்னலாம்படி) என்கையாலே “சரமபர்வமான திருமலையாழ்வார் அநுபுவத்தை விட்டு ப்ரத₃மபர்வமான அழகரை அநுபுவிப்பானென்?” என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். i “ஓதுவாரோத்தெல்லாம்”(6) “வாழ்த்துவார் பலராக”(7) “அரன்முதலா”(7) “பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும்”(10) இத்த்யாதி₃யைப்பற்ற (வேதங்களோடு இத்த்யாதி₃ விவேக்ஷணத்ரயம்) j “களிறளிப்பான்”(9) என்றத்தைப்பற்ற (தானே கொடுவந்து இத்த்யாதி₃) j₃ விஸ்மித

A பெரியதிரு 7-10-3. B 3-1-1 ஈடு.

1. முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நிற்பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே.

ஆ— 1. வ்யா:— (முடிச்சோதி) திருமலையை அநுபுவித்துச்செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருமலையிலே அழகரைக்கண்டு ப்ரீத்யதிரயத்தாலே அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கும் உண்டான சேர்த்தியழகாலுள்ள அழகை விஸ்மிதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கும் உண்டான ஸுகூடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— (முடியென்று தொடங்கி) உன்னுடைய திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் விகலிதமாயிற்றே ? திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்மமாய்க்கொண்டு விகலிதமாயிற்றே ? (படியென்று தொடங்கி) உன்னுடைய கடிப்ரதேயத்தின் விலகணமான ஒளி ஸ்வாபுரானிகமான அழகையுடைத்தான திருப்பீதாம்பூரமாயும் மற்றுமுள்ள திருவணிகலன்களாயும் திருமேனியிலே கலந்ததோ ? பிராட்டியும் நீயுங் கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். 1.

ஈ— 1. அவ:— முதற்பாட்டில் — ஸ்ரீய:பதியான சேஷியினுடைய ஆபுரணவயவஸோபைகளினுடைய ஸுகூடிதத்வத்தாலே விவேகாயோக்யமாம்மடி பிறந்த ஸம்ஸயத்தைத்தீர் அருளிச்செய்யவேணுமென்று அவன்தன்னை அபேக்ஷிக்கிறார்.

உனது—உன்னுடைய, முகம்—திருமுகத்தின், சோதி—ஒளியானது, முடி—திருவபிஷேகத்தின், சோதியாய்—ஒளியாய், மலர்ந்ததுவோ—மேலே கிளம்பிற்றே ? அடி—திருவடிகளின், சோதி—ஒளி, நீ நின்ற—நீ நின்ற, தாமரையாய்—ஆஸநபத்மமாய், அலர்ந்ததுவோ—கீழே பரம்பிற்றே ? பை—பரந்த, பொன்—அழகையுடைய,

அ—என்றதையும் பற்ற (விஸ்மிதராகிறார் என்றது) என்னவுமாம். [A அந்தாமத்தன்பிலும் அழகு சொல்லிற்றே; அதிலும் இதுக்கு வாசியென் ? என்னில், B ஆடியாடி வ்யஸநந்தீர் 1. “ஸ்ரக்ஷ-பூஷாமபூரமயதாயதம் தஃதாந:” என்று அடைவுகெட ஒப்பித்துவந்த அழகு சொல்லிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுபுவிக்கக்காக அடைவுபட ஒப்பித்துவந்த அழகைச் சொல்லுகிறது இங்கு ; ஆகையாலே அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு] (பக்கம் 2) என்று இருபத்துநாலா யிரத்திலே நிர்வஹித்த கட்டளை.

ஜீ—ராகிறார் என்றது—ஆர்த்திகமாதல்; முதற்பாட்டின் அர்த்தத்தைப் பற்றவாதல். A அந்தாமத்தன்பிலும் அழகன்றோ சொல்லிற்று, அதில் இதுக்கு வாசியேதென்னில் ; B ஆடியாடியில்

ப-நின்—உன், கடி—கடியின், சோதி—சோதியானது, படி—ஸ்வாபூவிகமான, சோதி—ஒளியையுடைய, ஆடையொடும்—திருப்பரிவட்டத்தோடே, பல்—பல, கலனாய்—தீவ்யாபரணங்களுமாய், கலந்ததுவோ—கீழும் மேலும் கலந்ததோ? திருமாலே—ஸ்ரீய:பதியாகையாலே, 1. “अथ विष्णुरियं वाणी” (அர்த்தே, விஷ்ணுரியம் வாணி) என்கிறபடியே ஸப்ஸ்தூர்த்தங்குளிரணடுக்கும் கடவனே! கட்டுரை—இத்தை ஸம்ஸயமற்ற அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸம்ஸயம் இரண்டுகோடியிலும் கிடக்கையாலே, முடிமுதலான ஆபரணத்தி லோபை முகும் முதலான அவயவஸோபையாயிற்றே? என்றும் கொள்வது. படி - ஸ்வபூவம். கடி - அரைக்கட்டு. பை - விரிவு. 1.

இ- அவ:- முதற்பாட்டில்—அழகருடைய தீவ்யாவயவங்களுக்கும் தீவ்யாபரணங்களுக்கும் உண்டான ஸுகூடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:- (முடிச்சோதி இத்யாதி) உன்முகச்சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததோ, உன்திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் மேல்நோக்கி விகசித் தாயிற்றே? “ஸமாநதூர்மாத் ஸம்ஸயமாகையாலே உபயுகோடியிலும் அநு வர்த்திக்கிறது” என்பர் புட்டர். திருவபிஷேகத்தின் ஒளியானது திருமுகத்தின் ஒளியாய்க்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சுழித்ததோ? ஸேஷித்வஸூசகமான அழகை அநுபுவித்து, தம் ஸேஷத்வாநுருபமான திருவடிகளின் அழகை அநுபுவிக்கிறார். திருமுகத்தின் அழகு நிலைகொள்ளவொண்ணாமையாலே திருவடிகளில் வரவீசிற்று, அங்ஙனல்லது அழகுக்கு அவதியுண்டாயாதல், ஆசைக்கு அவதியுண்டாயாத லன்றே. திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்வமாய்க்கொண்டு விகசிதமாயிற்றே. நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய் அலர்ந்ததோ. திருவபிஷேகத்தில் ஸம்ஸயம் இங்கே தீர வந்தார்; இங்கும் ஸம்ஸயமாயிருந்தது. (படி இத்யாதி) திருவடிகளின் அழகு மேல்நோக்கித் தள்ளத் திருவரையை அநுபுவிக்கிறார். உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான கடிப்ரதேஸுத்தின் ஒளி ஸ்வாபூவிகமான அழகையுடைய திருப்பீதாம்பூரமாயும், மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களாயும் கலந்ததோ? கடி-துடைப் பற்று, நீரிலே நீர்கலந்தாற்போலே ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி பரம்பிற்றே? மற்றைப் படியுமாம். (படிச்சோதி) படியாணியான ஒளியென்றுமாம். திருமேனி என்றுமாம்.

(திருமால் இத்யாதி) நித்யாநபாயினியாய் நித்யாநுபுவம் பண்ணுகிற பிராட்டியும், அவளை அநுபுவிப்பிக்கிற தேவருங்கூட எனக்கு அருளிச்செய்ய வேணும். இன்று அநுபுவிக்கப்புக இவரோடு, நித்யாநுபுவம் பண்ணுகிற அவளோடு, அவன்தன்னோடு வாசியில்லை இஸ்ஸம்ஸயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. (கட்டுரையே) சொல்லவேணும் என்றபடி. A “மருளில் வண்குருகூர் வண்சட கோபன்” என்று - தத்வஹிதங்களில் ஸம்ஸயமற்ற இவருக்கு, இதொரு நித்ய ஸம்ஸயம் விளைந்தது; விஜ்ஞான பூலமாய், விஷயவைலக்ஷணயமடியாகப் பிறந்த ஸம்ஸயமாகையாலே நித்யமாய்ச்செல்லும் என்கை. 1.

அ— அவ:— முதற்பாட்டில்—அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் a திருவணி கலன்களுக்கும் உண்டான b ஸுகூடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:—(c முடிச்சோதியாயினது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) d உன்னுடைய திருமுகத்தில் உண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றே? e உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றே? என்றும் e₂ வரக்கடவது.

அ— முதற்பாட்டு (முடிச்சோதி இத்யாதி₃) a திருவணிகலன்கள்-திவ்யாபுரணாதி. b ஸுகூடி தத்வம் - ஸுஸம்ஸிஷ்டத்வம்.

c “உனது முகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ” இத்யாதி₃நா - அந்யேஷாம் ஆபுரணரௌஜ்ஜ்வல்யம் ப₄வதி; ப₄க₃வத்₃விஷயே து 1. “ஸ்ர்வபூஷணபூஷார்ஹா:” இதிவத் சுவஸம்ப₃ந்த₄ாத₃ாபுரணாநாம் ஓளஜ்ஜ்வல்யம் தி ச ஸு₁ச்யதே. 2. “ஸமானாநேகதர்மாப்யாயம் கிமதேஸ்ச தது₃த்₃ப₄வ:” அஸ்யார்த்த₂:—ஸமாநத₄ர்மமாவது-ஸாதாரணமான த₄ர்மம்; ஏக த₄ர்மமாவது - ஸாதாரணத₄ர்மமாய், அநேகத₄ர்மமாவது - ஒருவனுக்கே அஸாதாரணத₄ர்மம் என்றபடி. விமதி: - வாதி₃விப்ரதிபத்தி: ; தது₃த்₃ப₄வ: - ஸம்ஸயோத்₃ப₄வ: . இதில் ஸமாந த₄ர்மமாவது - ஸ்த₂ாணுபுருஷஸாதாரணமான ஊர்த்த₄வதாத₄ர்மம். இதடியான ஸம்ஸயமாவது “ஸ்த₂ாணுர் வா புருஷோ வா” என்கிற ஸம்ஸயம். அநேகத₄ர்மமாவது - ப்ருதி₂விக்கு அஸாதாரணமான க₃ந்த₄வத்த்வம். அதுவேறுவாக உண்டான ஸம்ஸயமாவது - ப்ருதி₂விக்குண்டான க₃ந்த₄வத்த்வம் நித்யமான பரமானுவிலும் அநித்யமான க₄டாதி₃யிலுமிருக்கையாலே, “க₃ந்த₄வத்த்வாத் ப்ருதி₂வி நித்யா வா அநித்யா வா” என்கிற ஸம்ஸயம். வாதி₃விப்ரதிபத்தி யடியான ஸம்ஸயமாவது - “தத்வங்களாறு” என்றும், “பதினாறு” என்றும் சொல்லுகிற வாதி₃ களுடைய அந்யத₂ாப்ரதிபத்தியாலே ‘தத்வங்களாறே, பதினாறே?’ என்று தடஸ்த₂னுக்குப் பிறக்கும் ஸம்ஸயம். d, e ஆக, இப்படி ஸமானத₄ர்மமடியான ஸம்ஸயம் த்₃விஷ்ட₂மாகையைப்பற்ற “மலர்ந்ததுவோ” என்ற ஸம்ஸயமும் த்₃விஷ்ட₂மாக அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) மேலில் ஸம்ஸயங்களுக்கும் இந்த ரீதி கண்டுகொள்வது. c “உனது முகச் சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ” என்று அந்வயம். இவ்விடத்திலே - 3. “கிரீடகூட₃ ஶத்நாஜிராதி₄ராஜ்யஜல்பிகா | முகே₂ந்த₃காந்திருந்முக₂ம் தரங்கி₃தேவ ரங்கி₃ண: ||” என்ற ஸ்லோகம் கண்டுகொள்வது. e₂ (வரக்கடவது) ஸ்வேதாஸ்வதரத்திலே, 4. “கிம் காரணம் ப்₃ரஹ்ம குதஸ்ச ஜீவா:” என்கிற வாக்யத்திலே “காரணம் ப்₃ரஹ்ம கிம்? ப்₃ரஹ்ம வா காலாதி₃ர்வா?” என்றோரு யோஜனை சொன்னார்களிறே; அங்கே கிம்ஸப்த₃புலத்தாலே - கோட் யந்தரோபஸ்தி₂தியானாற்போலே, இங்கு “ஓ” என்கையாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்தி₂தமாகிறது.

அ— முதற்பாட்டு (முடிச்சோதி இத்யாதி₃) a திருவணிகலன்கள் - திருவாபுரணங்கள்.

c “உனது முகச்சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ” இத்யாதி₃யாலே - நாட்டில் புருஷர்களுக்கு ஆபுரணங்களாலே அவயவங்களுக்கு ஓளஜ்ஜ்வல்யமுண்டாம்; இவ்விஷயத்தில் அவயவங்களாலே ஆபுரணங்களுக்கு ஓளஜ்ஜ்வல்யமென்று தோற்றுகிறது. e ஸம்ஸயம் கோடி

ஈ— f ஸேஷபூதனுக்கு முற்படத் தோற்றுவது தன்னுடைய ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி, யான அவனுடைய ஸேஷித்வமிதே; g அவனுடைய ஸேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபி, ஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போர வீசிற்று. (அடிச்சோதி) h திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர் நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றே, நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றே?

(i நீ நின்ற) j ஏகரூபனானவனும் நீரிலே நின்றற்போலே ஆதரித்து நிற்கும்படி. k இது ப்ராப்யத்தினுடைய k₂ சரமாவதி₂யாகையாலே அவ்வருகு k₃ போக்கில்லையே.

அ—ஸமாநதத்ரம்ஜஸம்ஸயத்வாதே₃வமபி ப₄வதீதி ப₄வாவ: f கேஸாதி₃பா₃த₃ம், பாதா₃தி₃கோ₃ம் என்கிற அடைவுகெட்டு முத்துற முடிச்சோதியைச் சொல்லுகிறதற்கு ப₄வாமென்? என்ன (ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி₃) அத்வா, ஸேஷபூதனானவன் முற்படத் திருவடிகளிலேயே கண்வைக்க அடுப்பது என்ன (ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி₃) ஸாக்ஷாச்சே₂ஷித்வப்ரகாஸக கிரீட ஸோபைவ ப்ரத₂மதரம் தீயமாரோஹதீத்யர்த்த₂: 1. “கிரீடகுட₃ரதநராஜிராதி₄ராஜ்ய ஜல்பிகா” இத்யேதாவந்மாத்ரம் அத்ராபி ப்ரமாணம். 2. “ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் ப₄வநாநாம ஈ! தே பிஸாநயந் கில மௌலி: | சூலிகாமணிஸஹஸ்ரமரீசேர் ஹஸ்திபூ₄ஷண! ப₄வத்யுத்யாத₃ரி: ||” இதீச. g திருவபி₄ஷேகத்தின் அழகை முடிய அநுப₄வித்தாரோ; திருவடிகளிலே போவானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி₃) h (திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது இதி) 3. “ஸௌந்தராய மார்த்த₂வ ஸுகூந்த₄ரஸப்ரவாஹரேதே ஹி ஸூந்த₃ரப₄ஜஸ்ய பதாரவிந்தே₃ | அமபோஜதம்ப₄ பரிரமப₄ணமப₄யஜைஷ்டாம் தத்₂வ பராஜிதமிமே மிரஸா பி₃புர்த்தி ||” A “தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானே” என்னக்கடவதீதே. l (ஏகரூபனானவனும்) ஸுகூ₃தி₃நிரபேக்ஷனானவனும் என்றபடி.

| இப்படியொரு விசேஷணம் முடிச்சோதிபடிச்சோதிகளிற்காணமையாலே இதுக்குத் தாத்தர்யம்அருளிச்செய்கிறார் (ஏகரூபனென்று) l நீயின் தாத்தர்யம்—ஸவிகாஸமான தாமரை நீரிலே செவ்வி பெறுமாபோலே, திருவடிகளும் ஆஸநபத்மத்தோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே செவ்விபெற்று வருகிறதென்றபடி. k ஆனால் திருவடிகளுக்குக் கீழே போகாமல் மேலே போவானென்? என்றில் (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி₃) இது என்றது - திருவடிகள். யத்₃வா, ஸேஷபூதனுக்கு வகுத்த ப்ராப்யம் திருவடியானால் அதை அநுப₄விக்கும்த்தனையொழிய, அதைவிட்டு மேல் அவயவாந்தரங்களிலே போவானென்? என்ன (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி₃) k₂(சரமாவதி₂ யாகையாலே) என்றது - இந்தத் திருவடிகள் ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதி₂யாகையாலே

ஜீ—இங்கும் “ஓ”என்கையாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்தி₂தமாகிறது என்றபடி. fஸேஷத்வாநுகு₃ண மாகத் திருவடியை அநுஸந்தி₄யாதே, முற்படத் திருமுடியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி₃) இவ்விடத்திலே - 1. “கிரீடகுட₃ரதநராஜி: ” இத்யாத்யநு ஸந்தே₄யம். g திருவபி₄ஷேகத்தின் அழகை முடியவனுப₄வித்தாரோ, திருவடிகளிலே போவானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி₃).

l நீ.ஏகரூபனான நீ. | ஏகரூபனானவனும்-ஸுகூ₃தி₃நிரபேக்ஷனானவனும்; ஸவிகாஸமான தாமரை நீரிலே செவ்விபெறுமாபோலே, திருவடிகளும் ஆஸநபத்மத்தோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே செவ்விபெற்றுவருகிறது என்றபடி. k ஆனால் திருவடிகளுக்குக் கீழே போகாமல் மேலே போவானென்? என்ன (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி₃) இது - திருவடிகள். k₃ (போக்

முடிச்சோதி 3-1-1

௩—திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது; 1 கடலுக்குள் பட்டதொரு த்ருணம் ஒருதிரை ஒருதிரையிலே தள்ளக்கிடந்து அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகினே தள்ளக்கிடந்து அவற்றை அநுபுவிக்கிறார். m (படிச்சோதி) n திருமேனியழகு பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? n₂ சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ, கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ?

o நின்றபைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ - p உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான தி₃வ்யகடிப்ரதே₃ஸத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது, p₂ ஸ்வாபுரவிகமான தேஜஸ்ஸையுடைய தான p₃ திருப்பீதாம்புரம் தொடக்கமான பல திருவாபுரணங்களாய்க்கொண்டு

அ—கீழ்போகைக்கு அவகாஸம் இல்லாமையாலே ஏறக்கொழித்தது என்றபடி. 1 ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே₂நந்தஸௌந்த₃ர்யமாயிருக்க, அவயவாந்தரங்களிலே போகக்கூடுமோ? என்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி₃) ஓரழகு ஓரழகில் தள்ளப்போகிறுரித்தனையொழிய, அருசி பிறந்தாதல் முடிய அநுபுவித்தாதலல்ல என்றபடி. அர்ச்சிராதீ₃யிலே A “ஸௌந்த₃ர்யதரங்க₃தாட₃ந தரளசித்த வ்ருத்தியாய்” என்றாரிதே. m, n (படிச்சோதி இத்யாதி₃) முந்தின அர்த்தத்தில், “சோதி” என்றத்தை - இரண்டிலும் கூட்டுவது; “ஓடும்” என்று - அவ்யயம். யத்₃வா, “படிச்சோதியொடு - சோதியாடை பல்கலனும் கடிச்சோதியுமாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலனொடு - கடிச்சோதி படிச்சோதியும் சோதியாடையுமாய்க் கலந்ததுவோ?” இதி ப்ரத₃மோ₂ந்வய: n ஏதா₃ருஸா₃ந்வயஸ்ய ஸுக்₃ரஹத்வாய விப₄ஜ்யாஹ (திருமேனியழகு இத்யாதி₃நா, ஏவமத்ர அந்வயோ வி₃கஷிதோ ந சேத் த்ருதீயாவிப₄க்தேஸ்ச₃ ஸப்₃த₃ஸ்ய ச வையர்த்தயம் ஸ்யாத்.

o யோஜநாந்தரம் அர்த்த₂ந்தரஞ்சாஹ (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி இத்யாதி₃) p ஸப்₃த₃ார்த்தம் (உன்னுடைய இத்யாதி₃) p₃ (திருப்பீதாம்புரம் தொடக்கமான) இதி விஸேஷணத் — அஸ்மிந் நிர்வாஹே, பல்கலன் - உத₃ரப₃ந்த₄நாதி₃ தி₃வ்யகடிப்ரதே₃ஸ தி₃வ்யாபுரணந்யேவேதி ஸூ₃ச்யதே. q “கலந்ததுவோ” இத்யநேந ஸூ₃சிதமர்த்த₃மாஹ (நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே இதி) o த்₃விதீய நிர்வாஹே “படிச்சோதியாடையொடு”

ஜ₃—கில்லையே) ஆகையாலே மேலேறக்கொழித்தது என்றபடி. 1 ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே₂நந்தஸௌந்த₃ர்யமாயிருக்க, அவயவாந்தரங்களிலே போகக்கூடுமோவென்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி₃) ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளப் போகிறுரித்தனையொழிய அருசி பிறந்தாதல், முடிய அநுபுவித்தாதலல்ல என்றபடி. A “ஸௌந்த₃ர்ய தரங்க₃தாட₃ந தரளசித்தவ்ருத்தி” என்னக்கடவதிதே. m, n முந்தின அர்த்தத்தில், “படிச்சோதி” என்றும், “சோதியாடை” என்றும், “சோதி” என்றத்தை இரண்டிலும் கூட்டுவது. “ஓடும்” என்றது - அவ்யயம் இப்போது.

o “படிச்சோதி” இத்யாதி₃க்கு யோஜநாந்தரம். (நின்றபைம்பொன் இத்யாதி₃) p இதுக் ஸப்₃த₃ார்த்தம் (உன்னுடைய இத்யாதி₃) p₃ (திருப்பீதாம்புரம் தொடக்கமான) என்கிற விஸேஷணக்காலே - இங்கு நிர்வாஹக்கில், “பல்கலன்” என்ற க₃-உத₃ரப₃ந்த₄நாதி₃. தி₃வ்ய

ஈ—சேர்ந்ததுவோ? q நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே பேத₃க்₃ரஹணத்துக்கு அநுபபத் தியேயாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி - r படியாணியான ஒளி என்னவுமாம்.

(திருமாலே) s இதுவுமொரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. tA “அகலகில்லேன்” என்று t₂ பிரியமாட்டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒரு போக்கடி அருளிச்செய்யவேணும். u இன்று அநுப₄விக்கப்படுக்க

அ—பல்கலன், தீன்பைம்பொற்கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ” இத்யபி த₃ரஷ்டவ்யம். r (படியாணியான ஒளி) இதி த₃விதீயநிர்வாஹ ஏவ த₃விதீயார்த்த₂பரம். படியாணி - ஆணிப் பொன். o...r தஸ்மாத், “படி” இத்யஸ்ய - வித்₃ரஹமும், ஸ்வப₄ாவமும், ஆணிப்பொன்னும் இத்யர்த்த₂த்யயுக்தம் ப₄வதி. n₃ யத்₃வா. (சோதியாடை இத்யாதி₃) “சோதி” உப₄யாந்வயியென்று தாத்பர்யம். “ஆடையொடும்” என்கிறது - கர்த்ருஸமுச்சயமென்று தாத்பர்யம். அப்படியாகிலிறே விகாஸிவிகாஸங்களுக்கு க்ரமம் ஸித்₃தி₄ப்பதும், விகாஸிக்கும் படிச் சோதியடிச்சோதிபோலே விகாஸாத் பூர்வநிர்தே₃யம் ஸித்₃தி₄ப்பதும். கடிச்சோதி - கடிச்சோதியாய் என்றபடி. o இப்பாட்டிலே கீழ் - திருமேனியையிறே முந்துற விகாஸியாகச் சொல்லிற்று; இங்கும் அப்படியாக வேண்டாவோ? என்ன; அப்படியும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் (நின்பைம்பொன் இத்யாதி₃) p₂ (ஸ்வாப₄ாவிக்கமான) படயினர்த்த₂ம். ‘ஓடும்’ என்று-கார்ய ஸமுச்சயம். “ஆடையும் பல்கலன்களும் கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ” என்கிற கோடியை அஸந்நிஹிதாநேகப்ரதே₃ஸாப₄ரண தேஜஸ்ஸானது கடிச்சோதியாய்ச் சேர்ந்ததாகத் திருவுள்ளத்திலே தோற்றமையாலே அருளிச்செய்திலர். ஆகில், “ஓ” என்கிற இது என்செய்ய? என்னில்; அந்தவந்த அணிகலன்கள் அந்தவந்த ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களாய் விகாஸிதங்களாயிற்றே? என்று ஸூசிப்பிக்கிறது. இந்த ப்ரகாரம் முடிச்சோதியடிச்சோதிகளிலே சொல்லுகையாலே இங்கு அநுத்த ஸித்₃த₄மன்றே என்று திருவுள்ளம்.

s (இதுவுமொரு) இந்தத் திருமேனி அந்தத் திருமேனியாய் விகாஸிதமாயிற்றே இத்யாதி₃ த₃ரஷ்டவ்யம். t “திருமாலே - கட்டுரையே” என்று மேலே கூட்டி தாத்பர்யாந்தரம் (அகலகில்லேன் இத்யாதி₃) u...x (பிரியமாட்டாத பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் கூட விசாரித்தருளவேணும்) என்றவருடைய உட்கருத்து - உங்களாலும் நிர்ஸயிக்கப்போகாதென்றிறே; அதைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு; ‘இன்று அநுப₄விக்கப்படுக்க இவர்க்கன்றே நிர்ஸயிக்கப்போகாது, ந்த்யாநுப₄வம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானுக்கும் நிர்ஸயிக்கலாயிருக்குமே’என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்று அநுப₄விக்கப்படுக்க இவர்) என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே. x₂ இப்படி-இந்த ஸம்ஸயங்கள்போலே. x₃ இஸ்ஸம்ஸயம்-“முடிச்சோதி” இத்யாதி₃ ஸம்ஸயம். y₂ அவர்கள்-திருவும் மாலும். u...x யத்₃வா, “திருமாலே கட்டுரையே” என்று பிராட்டியோடே கூட உன்னாலேதான் சொல்லப்போமாவென்று, “கட்டுரையே” என்றத்தை-கோபோக்தியாக விவக்ஷித்து, ‘கோபிக்கிறதென்? ஒருவராலும் சொல்லப்போகாதோ?’என்ன (இன்றநுப₄விக்க

ஐ—q “கலந்ததுவோ” இத்யநேந ஸூசிதமர்த்த₂மாஹ (நீரிலே இத்யாதி₃) o...r முந்தின அர்த்த₂த்தில், “படி” என்று-வித்₃ரஹம். த₃விதீயார்த்த₂த்தில், ஸ்வாப₄ாவிக்காதல், ஆணிப்பொன்னுதல்.

s (இதுவுமொரு சேர்த்தி இதி) இந்தத் திருமேனி அந்தத் திருமேனியாய் விகாஸிதமாயிற்றே இத்யாதி₃ த₃ரஷ்டவ்யம். t “திருமாலே-கட்டுரை” என்று மேலே கூட்டி தாத்பர்யாந்தரம் (அகலகில்லேன் இத்யாதி₃) u...x “கட்டுரையே” என்றத்தை கோபோக்தியாக விவக்ஷித்து, “கோபிக்கிறதென், ஒருவராலும் சொல்லப்போகாதோ?” என்ன (இன்று அநுப₄விக்கப்படுக்க

ஈ—இவர் u_2A “என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர்” என்பர்; v நித்யாநுபுவம் பண்ணுமவர்கள் B “பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்” என்றே பயிலாநிற்பார்கள்; w ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவன் w_2C தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியனாயிருக்கும்; x ஆக, x_2 இப்படி இன்று அநுபுவிக்கப்படுக்க இவரோடு, நித்யாநுபுவம் பண்ணுகிறவர்களோடு, அவன்தன்னோடு வாசியில்லை x_3 இஸ்ஸம்ஸயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு y தமக்கு இந்த ஸம்ஸயம் அறுதியிடவொண்ணுதாப்போலே y_2 அவர்களுக்கும் என்றிருக்கிறார். z (கட்டுரையே) சொல்லவேணும் என்றபடி. 1-

அ—இத்யாதி₃) u_2A “என்றுமோரியல்வினர்” இத்யாதி₃க்கு-கீழ்ச் சொன்னதொழிய, வடிவழகாலே பரிச்சே₂தி₃த்து அறியவொண்ணாதவென்று அர்த்தநாதம் கண்டுகொள்வது. v (நித்யாநுபுவம் பண்ணுமவர்கள் இதி) தி₃வ்யமஹிஷ்ணம் அவஸ்தா₂ம் ப்ராப்ய அபி₄த₄நத₃ஸாயாம் ஸ்ரீபரகாலாயிரேவமபி₄த₄நாத்-தி₃வ்யமஹிஷ்ணமபி இயமேவ வார்த்தேதி ப₄வா: ஆகையாலே. B “பண்டிவரை” என்றது திருமங்கையாழ்வார் பாசரமாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கியாகச் சொல்லலாமிறே. B (பண்டிவரை இத்யாதி₃) திருமொழி. முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாப₄விகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும், முகத்தின் தண்ணளியாலுமாக “முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில் கண்டறிவது” என்னும்படியாயிருக்கும்; சிரபிசயம் பிறந்தால், பின்பும் “ஓரிடத்திலும் இவனைக்கண்டறியோமீ!” என்னும்படியாயிருக்கும்; நித்யாபூர்வமான விஷயம் என்றபடி.

w_2 (தனக்கும் தன் தன்மை இத்யாதி₃) இதுக்கு-1. “ஸோ அங்க₂ வேத₃ யதி₃வா ந வேத₃” என்றத்தை அருளிச்செய்வர்; “ஸ: ஸர்வேஸ்வர: வேத₃ யதி₃வா, ந வேத₃ யதி₃வா” என்று பொருள். z கட்டுரையென்று-முழுச்சொல்லு. y_2 2. “தே₃வி த்வம்ஹிமாவதி₃ர் ந ஹரிணா நபி த்வயா ஜ்ஞாயதே” இதி-தாவுப₄வபி ந ஜாநீத இத்யத்ர ப்ரமாணம். y “தௌ ந ஜாநீத:” இதி பராங்குஸாய: கத₂ம் ஜாநாதி. பரபு₃த₃தே₄ர்ப்ரத்யக்ஷத்வாத் இத்யத்ராஹ (தமக்கு இந்த ஸம்ஸயம் இதி) “உன்னுடைய திருமுகத்தினொளியானது, திருவபி₄ஷேகத்தினொளியாய் மேலே கிளம்பிற்றோ? திருவடிகளினொளி, நீ நின்ற ஆஸநபத்₃மமாய்க் கீழே பரம்பிற்றோ? பரந்த அழகையுடைய கடியின் சோதியானது, ஸ்வாப₄விகமான ஒளியையுடைய திருப்பரிவட்டத்தோடே பல தி₃வ்யாப₄ரணங்களுமாய்க் கீழும் மேலும் கலந்ததோ? ஸ்ரிய:பதியாகையாலே 3. “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வானீ” என்கிறபடியே ஸப₃த₄ார்த்த₃ங்கனிரண்டுக்கும் கடவனே! இத்தை ஸம்ஸயமற அருளிச்செய்யவேணும். D “படி-ஸ்வப₄வம். கடி-அரைக்கட்டு. பை-விரிவு” என்று பன்னீராயிரத்திலே. “உனது முகச்சோதி-முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ? அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ? நின்றபைப்பொற்கடிச்சோதி-படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ? திருமாலே கட்டுரை” என்று உரை அந்வயம். 1-

ஜீ—இத்யாதி₃) A “என்றுமோரியல்வினர்” இத்யாதி₃க்கு - கீழ்ச்சொன்னதொழிய, வடிவழகாலே பரிச்சே₂தி₃த்தறியவொண்ணாதென்று அர்த்தநாதம் கண்டுகொள்வது.

v (நித்யாநுபுவம் இத்யாதி₃) B “பண்டிவரை” இத்யாதி₃யும், பிராட்டி த₃ஸையில் பாசரமாகையாலே நித்யஸூரிகளுக்கியாகலாமிறே. y பரபு₃த₃தே₄ர்ப்ரத்யக்ஷத்வாத் அபெப்படி

2. கட்டுரைக்கில் தாமரைநீன் கண்பாதம் கையொவ்வா
கட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி யொளியொவ்வாது
ஒட்டுரைத்திவ் வலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!

ஆ— 2 வ்யா:— (கட்டுரைக்கில்) மெய்சொல்லில் தாமரை கண்பாதங்கைகளுக்கு நிதர்ஸமாகமாட்டாது. கட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனிக்கு நிதர்ஸமாக மாட்டாது. இப்படியிருக்கச்செய்தே இவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருந்த லோகம் உன்னைப் புகழாநிற்கும்; அத்த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறவையெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாமையன்றியே, உனக்கு நிகர்ஷத்தை ஆவஹிக்குமென்று கொண்டு திவ்யாவயவக்தமான அழகைப் பேசுகிறார். 2.

ஐ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—அழகருடைய அழகுக்கு ஒப்பாகப் போருவன இல்லாமையாலே, லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு குணத்தானம் கண்ணமாட்டாதபடி அவத்யாவஹமாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கட்டுரைக்கில்) சொல்லில், ஒட்டுரைத்து - உன்னோடு கூடுவன ஆரைத்து, ஆவன-ஸத்ருஸங்கள். பெரும்பாலும்-மிகவும். பட்டுரையாய்-இருந்தபடி வியாழியத் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையாலே அவாசகமாய். புற்கென்றே காட்டு மால் - அவத்யாவஹமாம். பரஞ்சோதி - சிலவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி ன்னுதிக்கும் ஸ்தோத்ரத்துக்கு நிலமல்லாத அழகின் மிகுதியையுடையவனே! 2.

ஈ— 2. அவ:—அநந்தரம், உக்தமான வடிவழகினுடைய உபமான ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆதே:— இரண்டாம் பத்தில் களையறுத்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலையிலே செய்யப் பாரிக்கிறார் மூன்றாம் பத்தில். கீழில் திருவாய்மொழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலையை அநுபுவித்த ஆழ்வார் அதில் ஒரு நீலக்குவடுபோலே நிற்கிற அழகருடைய அவயவஸோபைக்கும் ஆபரணஸோபைக்கும் உண்டான அழகடித்தவத்தை அநுபுவிக்கிறார் முடிச்சோதியில். உன்னுடைய திருமுகத்தி னுண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாயககொண்டு விக ணிதமாயிறறோ? உன்னுடைய திருவபிஷேக தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகணிதமாயிறறோ? திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவநின்ற ஆஸநபத்மமாய்க்கொண்டு விகணிதமாயிறறோ? திருமேனியழகு வல்கலனாய் கலந்ததுவோ? பல்கலன் படிச்சோதியாய் கலந்ததுவோ? ஜ்யோதிர் மயமான திருப்பீதாம்பரம் கடிச்சோதியாய் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடை மய கலந்ததுவோ? ஸ்ரீய:பதியாய் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் விசாரித்து இதுக்கொரு போக்கடி அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறா “முடிச்சோதி” இத்யாதி்யால்.

ய— பரஞ்சோதி—பரஞ்சோதியானவனே!, **கட்டுரைக்கில்**—நிர்ணயித்துச்சொல்லில், **தாமரை**—தாமரையானவை, **நின்**—உன்னுடைய, **கண்**—பாதம் கை—திருக்கண்கள் திருவடிகள் திருக்கைகளை, **ஒவ்வா**—ஒவ்வா, **சுட்டு**—ஒடவைத்து, **உரைத்த**—ஒப்பமிட்ட, **நன்**—நல்ல, **பொன்**—பொன்னானது, **உன்**—உன்னுடைய, **திருமேனி**—(அப்ராக்ருதமான) திருமேனியின, **ஒளி**—ஸமுதாயஸோபையு, **ஒவ்வாது**—ஒவ்வாது (ஆகையால்,) **இ**—இந்த, **உலகு**—லோகம், **ஒட்டு**—உவமைச்செறிவை, **உரைத்து**—சொல்லி, **உன்னை**—உன்னை, **புகழ்வு**—புகழமுது, **எல்லாம்**—எல்லாம், **பெரும்பாலும்**—ப்ராயேண, **பட்டுரையாய்**—தோற்றிற்றுச் சொல்லிற்றாய், (தூர்ஷ்டாந்திகமான வாக்யத்தை,) **புற்கென்றே**—புல்லியதாகவே, **காட்டும்**—காட்டாநிற்கும்.

புற்கு - புன்மை. ஒட்டு - உவமைச்செறிவு. தாமரையும் பொன்னும் ஒவ்வாமை - ஆகூந்துகவைலக்ஷணயயுக்தமானவை ஸ்வபூவதோ விலக்ஷணவஸ்துவுக்குத் தகுதியல்லாமையாலே. பெரும்பாலும்-மிகவும் என்றுமாம். 2

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—“இவ்வழகுக்கு உபமானமுண்டோ?” என்று பார்த்தார்; உபமானங்களுக்கு அவ்வருகாயிருக்கையாலே உபமானமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(கட்டுரைக்கில்) சொல்லில்; கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதாயிருக்க, பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது; சொல்லில். (**தாமரை இத்யாதி**) தாமரை ஜாதியாக ஓர் அவயவத்துக்கொப்பாகமாட்டாதென்கை. முதலுறவு பண்ணும் கண், அதுக்குத் தோற்று, 1. “**जितन्ते**” (**ஜிதந்தே**) என்று விடும் திருவடிகள், அவ்விழுக்காட்டுக்குத் தோற்று அவன்தான் “**ஜிதந்தே**” என்று அனைக்கும் கை. “**நின்கண்**” என்கையாலே—“உனது முகச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது. பாதமென்று “**அடிச்சோதி**” என்றத்தை நினைக்கிறது. கையென்று நடுவு தாம் அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம். (**சுட்டுரைத்த இத்யாதி**) பொன்னை உபமானமாகப் போராதென்கைக்கு ஸிக்ஷிக்கிறார். காய்ச்சியுரைத்த விலக்ஷணமான பொன். 2. “**रूपमायम्**” (**ருக்மாப்யம்**) என்னக்கடவதிநே. (**உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது**) 3. “**परं ज्योतिरपसम्पद्य**” (**பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய**) 4. “**एष सर्वस्वभूतस्तु परिचक्षो हनुमतः**” (**ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:**) என்று தான மதித்திருக்கும் வடிவு. (**ஒட்டுரைத்து**) ஒட்டுகை-கூடுகை. அதாவது-சேருகை; ஒப்புச்சொல்லி. (**இவ்வுலகு**) 5. “**मञ्जः कोशन्ति**” (**மஞ்சா: க்ரோஸந்தி**) என்கிற ந்யாயத்தாலே, லோகத்திலுள்ளார். ப்ராக்ருதபதூர்த்ததுவலக்ஷணயமும் அறியமாட்டாதவர்கள். (**உன்னை**) 6. “**यतो वाचो निवर्तन्ते**” (**யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே**) என்று ஸ்ருதியும் மீனாமபடியான உன்னை. (**புகழ்வெல்லாம்**) ஸ்தோதரம் பண்ணுமதெல்லாம். (**பெரும்பாலும்**) மிகவும்; ப்ராயேண. (**பட்டுரையாய்**) அவாசகமாய்; பட்டதுரைக்கை - பட்டுரை. விஷயத்தைப்பாராதே தோன்றிற்றுச் சொல்லுகையாய். (**புற்கென்றே காட்டுமால்**) அவத்யாவஹமாம். இப்படியாவானென் ? என்னில (**பரஞ்சோதி**) ரத்நபுரியா

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. ௨ அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ௨, ஸத், ரூஸ மில்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு ௨, அவத்யமா மித்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கட்டுரைக்கில்) b அநுபுவித்துக் b, குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கிச் சொல்லப்போகாது. c (கட்டுரைக்கில்) கட்டுரையென்று - முழுச்சொல் லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், d தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக் கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. e ஓரோ வ்யக்தி களுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. f குளிர நோக்கின கண், தோற்றுவிழும்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (கட்டுரைக்கில் இத்யாதி) ௨ பாட்டெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை (அழகருடைய இத்யாதி) ௨, “ஓவ்வா, ஓவ்வாது” என்கையாலே (ஸத், ரூஸமில்லாமையாலே யென்று) ௨, “புற்கென்றே காட்டும்” என்கையாலே (அவத்யமாமென்று).

b “இல்” என்கிற யதி, த்யோத்யார்த்தம் (அநுபுவித்து இத்யாதி) முதல்தன்னில் உரைக்கவே கூடாது; உரைக்கில். 1. “நேடு நேடு” என்கிறபடியே சொல்லுமித்தனையென்று தூத்பர்யம். b, குமிழிநீருண்கை-அமிழ்ந்து தலஸ்பர்ஸியாகை. c ஸப், தார்த்தம் சொல்லுகைக் காக புநருபாதநம் (கட்டுரைக்கிலென்று) d பொற்றாமரை இத்யாதி, ருபேணவிசேஷணதூஹ (தாமரை ஜாதியாக இதி) e “கண், பாதம், கை” இத்யேகவசநம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (ஓரோ வ்யக்திகளுக்கு இதி) “தாமரை” என்று ஜாத்யைக்யம் விவக்ஷிதம். f 2. “ஆபாதநாமெளலி- பர்யந்தம் பர்யத: புருஷோத்தமம் | பாதகாந்யாஸ நர்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் ||” என்கிற படியே பாதநாதிகேஸாந்தமாதல், 3. “ஆயத்திரீடமலிகோல்லஸதூர்த்த, லபுண்டூரமாகர்ண- லோசாமங்குலகர்ணபாஸம் | உத்புல்லவக்ஷஸமுதூயுதபூஹுமர் ஹந்ரீவிஞ்ச ரங்குபதிமப்யஜ- பதம் பஜாம: ||” என்கிறபடியே கேஸாதிகேஸாந்தமாதல் அநுபுவியாதொழிவானென்? என்ன (குளிரநோக்கின இத்யாதி) பாவபந்தஸ்ய ப்ரதநாந்வேதுத்வாத் சக்ஷுஷ: ப்ரதமாபிதநமிதி பாவ: ௨ சொன்ன ஸங்க்ய தியை கேஷபித்துக்கொண்டு, அநுபுவருப ஸங்க்ய தியை அருளிச்செய்கிறார் (ந ஸாஸ்த்ரம் இத்யாதி) 1 அநுபுவக்ரமத்தை உபபாதிக்கிறார் (நின்கண் என்கையாலே இத்யாதி) ௨ யத், வா, பரிஹாராந்தரமாஹ (ந ஸாஸ்த்ரம்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (கட்டுரைக்கில் இத்யாதி) ௨ பாட்டெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை (அழகருடைய இத்யாதி) ௨, “ஓவ்வா” என்றத்தைப்பற்ற (ஸத், ரூஸமில்லாமையாலே என்றது) ௨, “புற்கென்றே காட்டும்” என்றத்தைப்பற்ற (அவத்யமாமென்றது).

b “உரைக்கில்” என்ற யதி, ஸப், தார்த்தம் (அநுபுவித்து இத்யாதி) b, குமிழிநீருண்கை- தலஸ்பர்ஸியாய் அவக்ஷாஹிக்கை. c ஸப், தார்த்தகதநார்த்தம் புநருபாதநம் (கட்டுரைக்கி லென்று) d “பொற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை” என்றற்போலே விசேஷியாமையாலே அருளிச் செய்கிறார் (தாமரை ஜாதியாக என்று) e “கண், பாதம், கை” என்று ப்ரத்யேகம் சொன்னதுக்கு பாவம் (ஓரோவ்யக்திகளுக்கு இத்யாதி) “தாமரை” என்று - ஜாத்யைக்யம் விவக்ஷிதம். f, g, 1 பாதநாதிகேஸாந்தமாதல், கேஸாதிகேஸாந்தமாதல் அநுபுவியாதொழிவானென்? என்ன; த்ரேதா பரிஹரிக்கிறார் (குளிரநோக்கின இத்யாதி) f பாவபந்தத்துக்கு ப்ரதநாந்வேது வாகையாலே சக்ஷுஷ: ப்ரதமாபிதநமிதி பாவ: ௨ த், வித்யபரிஹாரம் (ந ஸாஸ்த்ரம்

ஈ— திருவடிகள், எடுத்தனைக்கும் திருக்கைகள் இவையிருக்கிறபடி. g1. “ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” (ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:) என்கிறவிடத்தில்-அடைவு சொல்லுகிற தன்றே. h இவரும் அநுபுவத்துக்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லுகிறுரித்தனையிறே; i “நின் கண்” என்கையாலே - “உனது முகச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; பாதமென்று - “அடிச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; j கையென்று - தாம் நடுவநுபுவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

(சுட்டுரைத்த இத்யாதி) k பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு ஸிக்ஷிக்கிறார்; (சுட்டுரைத்த) l காய்ச்சி l₂ ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய l₃ ஸ்வாபுரவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது.

அ—இத்யாதி) 1. “அத்யந்தபுக்தியுத்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” இதி புக்தி பாரவஸ்யேந அபித்யாநாவஸரே க்ரமமவலம்ப்யோச்யதே கிம்? இத்யர்த்த: h புக்திபரவஸத்வேந கிம் பராங்குஸார்யோ வத்யதீத்யத்ராஹ (இவரும் அநுபுவத்துக்கு இதி) l பூர்வகூத்யாநுபூதக்ரம ஏவ அத்ராபி க்ரம இத்யபிப்ராயேண புந: பரிஹாராந்தரமாஹ (நின் கண்ணென்கையாலே இத்யாதி) அன்றிக்கே, இவர் இப்படி அநுபுவித்தாரோ “ஓவ்வாது” என்கைக்கு? என்கிற ஸங்கையிலே (நின்கண் இத்யாதி) என்னுதல். j “கை” என்று-பூர்வமுபாத்தமன்றே என்ன (கையென்று இத்யாதி) கீழில் பாட்டில் சொன்ன அவயவங்களை இங்கே அநுபுவிப்பானென்? என்ன; இப்பாட்டில் - அவயவங்களுக்கு ஒப்பில்லையென்று சொல்லுகையாலே, கீழில்பாட்டில் சொன்ன அவயவங்களுக்கும் ஒப்பில்லை என்றபடி.

k (உபமானமாகப் போராதென்கைக்கு — பொன்னை — ஸிக்ஷிக்கிறார்) என்று அந்வயம். l ஸப், த₃ார்த்த₂ம். (காய்ச்சி இத்யாதி) l₂ ஓடவைத்துரைத்த-உருக்கி மெருகிட்ட. l₃ ப்ரதிசேஷோ விசேஷணபித்யாநாத், “உன் திருமேனி ஒளி” இதி நிர்விசேஷணமபித்யாநாச்ச ப₃லிதமாஹ (ஸ்வாபுரவிகமான இதி) n ஸமோ ந புவதீதி வக்தும் ஏவம் ஸிக்ஷணீயம் கிம்? இத்யத்ராஹ (இத்தனை ஸிக்ஷித்தாலாயிற்று இதி) n₂பாத்தம் போராதது-கலவாசி போராததென்றபடி. n ஸ்வர்ணோ புகூவத்யவிக்ரஹஸ்ய த்ருஷ்டாந்தத்வேநாபித்யஹிதே ஸதி ஹி தந்நிஷேத: கர்த்தவ்ய: ப்ரஸக்த ப்ரதிஷேத₂ந்யாயாத்; தத்யபித்யாநம் குத்ராபி த்ருஷ்டமஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ருக்மாபுமிதி)

ஜீ—இத்யாதி) 1. “அத்யந்தபுக்தியுத்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்று-புக்திபரவஸ்யத் தாலே சொல்லுகிறவிடத்திலே, க்ரமத்தை அவலம்பித்திராதிறே என்றபடி. l கீழிற்பாட்டில் அநுபுவம் பின்னொடுகிறதென்று த்ருதீயபரிஹாரம் (நின்கண் இத்யாதி).

k பொன்னை - ஸிக்ஷிக்கிறார் இத்யந்வய: l ஸப், த₃ார்த்த₂ம். (காய்ச்சி இத்யாதி) l₂ ஓட வைத்துரைத்த - உருக்கி மெருகிட்ட. l₃ பொன்போலே திருமேனிக்கு விசேஷணமடாமையாலே ப₃லிதம் (ஸ்வாபுரவிகமான என்று) n “ஓவ்வாது” என்கைக்கு இத்தனை ஸிக்ஷிக்கவேணுமோ? என்ன (இத்தனை இத்யாதி) n₂ பாத்தம் - விஷயம். “ஒப்பன்று” என்கைக்கும் இத்தனை

m இத்தனை ஸிகித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் m பாத்தம்போராதது.
n 1. “रुक्माभम्” (ருக்மாபம்) என்னக்கடவதிறே.

(ஒட்டுரைதது) ஒட்டாவது - கூடுகை. அதாவது - சேருகை, ஸத்ருஸமா யிருக்கை. o உனக்கு o₂ ஸத்ருஸமாகச் சொன்னார்களாய். p (இவவுலகு) q 2. “मञ्जुः क्षोन्ति” (மஞ்சா: க்ரோஸந்தி) என்கிறபடியே q₂ காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர். r ப்ராக்ருத பதார்த்த₂ வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள்

அ—யத்வா, காளமேக₄நிப₄ர்யாமஸ்ய ப₄குவத்₃விக்₃ரஹஸ்ய ஸ்வர்ணம் ஸாம் ந ப₄வதீதி வக்தும் ப்ரஸங்கோஸ்தி கிம்? இத்த்யத்ராஹ (ருக்மாப₄மீதி) நநு 3 “அதஸீபுஷ்பஸங்காஸ: பீதவாஸா ஜநார்த்த₃ந: | வ்யப்₄ராஜத ஸப₄ராமத்₄யே ஹேம்நேவோபசிடோ மணி: ||” இத்த்யாத்த₃யுத்த ப்ரகாரேண காளமேக₄ர்யாமளஸ்ய ருக்மாப₄த்வம் கத₂ம் ஸம்ப₄வதீதி சேத் “சந்த்₃ரவந்முக்₂ம்” இத்த்யத்ரேவ ஸ்ப்ருஹணீயதாயாம் தாத்பர்யம் வா; 4. “கச்சிந்ந தத்₃தே₄மஸமாநவர்ணம் தஸ்யாநம் பத்₃மஸமாநக₃ந்தி₄ | மயா விநா ஸுஷ்யதி ரோகதி₃நம் ஜலாத்யயே பத்₃மமிவாதபே₄ ||” இதி ஹேமஸமாநவர்ணத்வஸ்ய ஸ்ப்ருஹணீயதாமவலம்ப்ய ஜாநக்யோக்தத்வாத்; 5. “லக்ஷ்மீ ஸம்பர்க்காந் மயூரக்₃ரீவாஸத்ருஸம்” இதி ப்ரகாரேண வர்த்தத இதி வா; ஸ்யாமத்வே ஸதி ருக்மவர்ண இதி யாவத். A “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” இதி ப்ரகாரேண ஸ்வர்ணாஸமாந தேஜஸ்கமேவ வர்த்தத இதி வா; 6. “ய ஏஷோ₂ந்தராதி₃த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே ஹிரண்யஸம்ஸூர் ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணகூத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:” இத்த்யாதி₃த்யாந்த ரவஸ்தி₂தஸ்ய ச 7. “ஸ யஸ்சாயம் புருஷே யஸ்சாஸாவாதி₃த்யே ஸ ஏக:” இத்த்யந்தர்யாமிண- ஸ்சைகத்வாத்வா. இந்த ஸ்லோகத்தில் 1. “ஸ்வப்நதி₃க்யம்யம்” என்றது - மாநஸஜ்ஞாநக்யம்யம் என்றபடி. இஸ்லோகம் மாநவஸம்ருதியிலே.

o (உனக்கு ஸத்ருஸமாக இதி) அத்ர பதார்த்த₂ம்ஸ்தவ ஸத்ருஸத்வேந இதி த்₃ரஷ்ட வ்யம். p, q ரதச்ச₂ப₃த₃க₃ர்ப்பி₄தமாஹ (மஞ்சா: க்ரோஸந்தீத்யாதி₃) r அசேதநவாசிஸ்ப்தே₃நாபி₄ த₄ந க₃ர்ப்பி₄தமாஹ (ப்ராக்ருத பதார்த்தே₂தி) r (காண்கிற இத்த்யாதி₃) “உலகு” (p) என்கிற நிர்த்தே₃ஸத்தின் தாத்பர்யம். p “லோக்யத இதி - லோக:” - பரித்ருஸ்யமாந பதார்த்த₂ங்கள்

ஜீ—ஸிகித்கவேணும் என்றபடி. o “ஓவ்வாது” என்கைக்கு-ஒப்பாமென்று ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன (ருக்மாப₄ம் இத்த்யாதி₃) 1. “ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் | ருக்மாப₄ம் ஸ்வப்நதி₃க்யம்யம் வித்யாத்து புருஷம் பரம் ||” இதி மாநவே த்வாத₃ஸே₂த₄யாயே. “ருக்மாப₄ம்” என்கிறது - “சந்த்₃ரவந்முக்₂ம்” என்றிற்போலே த்₃ர்ஸநீயதையைப்பற்ற வாதல், 5. “மயூரக்₃ரீவாஸத்ருஸம்” என்கிறபடியே ஸ்யாமமாய்ச் சிவந்தும்ருக்கையாலே மயூரக்₃ரீவாஸத்ருஸதையைப் பற்றவாதல், ஹிரண்யவர்ணையான பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி யாலேயாதல், 6. “ஹிரண்மய: புருஷ:” என்கிற அந்தராதி₃த்ய புருஷவிஷயமாதல். 1. ஸ்வப்நதி₃ க்யம்யம் - மாநஸஜ்ஞாந க்யம்யம்.

o ஸத்ருஸமாகச் சொன்னார்களாய்-இதர பதார்த்த₂ங்களை ஸத்ருஸமாகச் சொன்னார்களாய். p, q “இ” என்றதுக்கு பாவம் (காண்கிற இத்த்யாதி₃) p, r “உலகு” என்று-அசேதநஸமாதி₄யாகச்

ப்ர—n1. (உன்திருமேனிபொளி)—मानवे द्वादशाध्याये—“प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणीय-
साम्। रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात् पुरुषं परम् ॥ २२ ॥”

A மூன்-திருவ-1.

ஈ—(உன்னை) s ஸாஸ்த்ரைக ஸமதி₃க₃ம்யனாய், அவைதானும் புகழ்ப்புக்கால் 1. “यतो वाचो निवर्तते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும்படியான உன்னை. t (புகழ்வெல்லாம்) u உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களாயிருக்கிறதுமெல்லாம். (பெருமபாலும் v மிகவும். v₂ப்ராயேண. w (பட்டுரையாய்) x பட்டது உரைக்கை - நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை. விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. y (புற்கென்றே காட்டுமால்) y₂புன்மையையே காட்டா நின்றது. z இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னான் விஷயத்தில் ஸ்பர்ஸியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படி என்? என்னில்; ரத்ந மறியாதானொருவன் “z₂ குருவிந்தக்கல்லோடொக்கும் இது” என்றால், அவ்வளவாக விநே z₃ இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி. z₄ அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமிறே; a அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும்.

அ—என்றபடி. “உலகு” என்கிறது-ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞையபாவ ஸம்பந்தத்தாலே புருஷரை லக்ஷிக்கிறது என்றபடி; அதுவும் ‘அப்யபுக்ஷோ வாயுபுக்ஷி:’ போலே என்று தாத்தர்யம். s பூர்வ வாக்யத்தவயோக்தார்த்தப்ரதிபதிகோத்தேன (ஸாஸ்த்ரைகேதி) t, u “புகழ்வு” இத்தயுத்தே நாலம்கிம்; “எல்லாம்” இதி கிமர்த்தம்? இத்தயத்ராஹ (உள்ளதுஞ்சொல்லி இதி) ஸ்தோத்ரம் த்விவிதம் வித்யமாநகுணாபித்யாதம், அவித்யமாநகுணாத் ஆரோப்யாபித்யாதநஞ்ச. 2. “ஸதா சாஸதா ச ஸதுதி:” இத்தயுத்தம் ஹிதி பாவ: 3. “ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி கவடோ யத்யுயந்யதீயாந் குணாந்யத்ர த்வஸ்தோடதி, ரோப்ய பூணிதிஸ ஸா தர்ஹி வந்த்யா தவயி! ஸம்யக ஸத்ய-குணாபிவரணமதோ ப்ருய: கதம் தாத்ருஸீ வாக் வாசஸபதிநாபி ஸகயரசநா த்வஸத்ய-குணாணோநிதேன II” 4. “அந்யதராதத்ருகுணேக்தி:” இத்தயாதி₃. v₂ அர்த்தந்நரமாஹ (ப்ராயேணேதி) w, x பட்டுரையாய் - அவாசகமாய் என்று ப்ரஸிதார்த்தம். y, y₂ புன்மை அவத்யம். z தடஸ்த்யங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவன் இத்தயாதி₃) z₃ இவனுக்கு - ஸ்ரோதாவுக்கு. z₄ (அவ்வழியாலே இதி) குருவிந்தஸிலாஸமாநம்தி பூத்யதி₄போத்யத்வரூபம் அவத்யம் புவேத்கில இத்தயர்த்தம். a (அப்படியே இதி) ஆபாதத: ஸ்தோத்ரமிவாபாதி; வஸ்துதோ நிரூப்யமானோ அவத்யாவஹமேவ புவதீத்யர்த்தம். y “புற்கென்றே காட்டும்” என்கிற ப்ரஸங்கத்திலே-5. “ப்ரஹ்மத்ருஷ்டிருத்கர்ஷாத்” என்று அருளிச்செய்வர்; ஆல் - அசை.

ஜ—சொன்னதுக்கு பாவம் (ப்ராக்குத இத்தயாதி₃) t, u “புகழ்வு” என்றத்பாராதோ, “புகழ்வெல்லாம்” என்கிறதென்? என்ன; புகழ்தான் - உள்ளதைச் சொல்லுகையும், இல்லாததை ஏற்றிட்டுச் சொல்லுகையுமே; ஆகையாலே, அவை இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளது இத்தயாதி₃) t “புகழ்வெல்லாம்” என்றவிடத்திலே - 3. “ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி” இத்தயாதி₃. 4. “அந் ப்ராதத்ருகுணேக்திர் புகுவதி” இத்தயாதி₃ அநுஸந்தேயம். w, x பட்டுரையாய்-அவாசகமாயிதி ப்ரஸிதார்த்தம். y, y₂ புன்மை-அவத்யம். y புற்கென்றே-அவத்யமாயே. z தடஸ்த்யங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவன் இத்தயாதி₃) z₂ குருவிந்தக்கல்-காவிக்கல். z₃ இவனுக்கு-ஸ்ரோதாவுக்கு. z₄ (அவ்வழியாலே இதி) “குருவிந்தஸிலாஸமாநம்” இதி பூத்யதி₄போத்யத்வரூபம் அவத்யம் உண்டாய்நே என்றபடி. a (அப்படியே இதி) ஆபாதத: ஸ்தோத்ரமிவ பாவதி; வஸ்துதோ நிரூப்யமானோ அவத்யாவஹமேவ புவதீத்யர்த்தம். y ஆல் - அவ்யம்.

ஈ— b இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தனமென்? என்னிங் (பரஞ்சோதி) c1. “नारायणपरो ज्योतिः” (நாராயணபரோ ஜ்யோதி:) என்கிறபடியே நீ c2 ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயனாகையாலே. 2.

அ— b இங்குத்தைக்கு - இவ்விஷயத்துக்கு; புகழ்வானுக்கு என்றபடி. c1. “नारायणपरो ज्योतिः” இதி “பரோஜ்யோதிஸ்ஸப்தவாச்யனும் நாராயணன்” என்றபடி. “பரமாத்மஸப்தவாச்யனும் நாராயணனே என்றபடி” என்று தீரட்டிலே. அத்ர—ஸௌகிகஸ்தோத்ரஸ்ய அவத்யா-வஹத்வே ஹேது: ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வமித்யுச்யதே, அவதாரிகாயாம்—ஸுந்தரராஜ ஸௌந்தர்யஸ்ய ஸாத்ருஸ்யாபுரவாதீத்யுச்யத்; வாக்யத்யவயஞ்ச ஹேதுஹேதுமத்யபுரவேந ஏகஹேதுபரம் வா, ஹேதுத்யவயபரம் வா; ஹேதுத்யவயபரத்வே பூர்வார்த்தவிவக்ஷயா—அவதாரிகோக்தோ ஹேது:; பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப்தவிவக்ஷயா — அத்ரோக்தோ ஹேது:; ஏகஹேதுபரத்வே பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வஞ்ச ஸௌந்தர்யாதீயஸ்யஸ்யவ ஹேதுர் புவதி. ததம்ச பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வம் ஸௌந்தர்யாதீயஸ்யப்ரதர்ஸநத்வாரா ஸௌகிகஸ்தோத்ரஸ்ய-அவத்யாவஹத்வம் தர்ஸயதி. “பரஞ்சோதி-கட்டுரைக்கில் இத்யாரப்ய, ஓவ்வாது-இவ்வுலகுன்னை-ஓட்டுரைத்து - புகழ்வெல்லாம் - புகழும் புகழ்வெல்லாம், பட்டுரையாய்-பெரும்பாலும் - புற்கென்றே காட்டும்” இத்யந்வய: y புற்கென்றே காட்டும்-தார்ப்டாந்திகமான வாச்யத்தைப் புல்லியதாகவே காட்டாநிற்கும் இத்யர்த்த:; புற்கு-புன்மை இதி ஸப்தார்த்த: v, v2 “பெரும்பாலும்” இத்யஸ்ய (மிகவும், ப்ராயேண) இதி வாக்யத்யவயஞ்ச அர்த்தத்யவயபரம். இதம் வாதிகேஸரிபி: ஸ்பஷ்டமப்யதயாமி, o “ஓட்டு-உவமைச் செறிவு” இதி ச. c கட்டுரைக்கில்-நிர்ணயித்துச் சொல்லில். l சுட்டுரைத்த-ஓடவைத்து ஒப்பமிட்ட. l3 ஒளி-ஸமுதாயசோபை. இதஞ்சோக்தம். 2.

ஜீ—ஹத்வத்திலே ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று. அவதாரிகையிலே ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸாத்ருஸ்யமில்லாமையை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையாலே, இரண்டையும் ஹேதுவாகக் கண்டுகொள்வது. v, v2 “பெரும்பாலும்” என்றதுக்கு, மிகவும், ப்ராயேண இதி வாக்யத்யவயஞ்ச-அர்த்தத்யவயபரம். o ஓட்டு-உவமைச் செறிவாதல். c கட்டுரைக்கில் - நிர்ணயித்துச் சொல்லில், “கட்டுரைக்கில் இத்யாரப்ய, ஓவ்வாது, பரஞ்சோதி - இவ்வுலகு உன்னை ஓட்டுரைத்து - புகழ்வெல்லாம் - பட்டுரையாய் - பெரும்பாலும் - புற்கென்றே காட்டுமால்” இத்யந்வய: 2.

ஃர—c1.(பரஞ்சோதி) नारायणानुवाके “नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः॥११॥”

ஆதே:— அநுபுவித்துப்போமதொழியச் சொல்லவொண்ணாது. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக லககளுக்கும் ஒப்பாகாது. காய்ச்சி ஓட வைத்துரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபுரவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது. உனக்கு ஸத்ருஸமாகச் சொன்னார்களாய் ஜ்ஞானலௌகிகர் ஸாஸ்த்ரைக ஸமதிக்கூம்யமான உன்னை உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக் கொண்டு சொன்னார்களாயிருக்கிறதுமெல்ல ம ப்ராயேண விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னதாய், புன்மையையே காட்டா நின்றது. இது என்ன கார்யம்? என்கிறார் “கட்டுரைக்கில்” இத்யாதி்யால். 2.

3. பரஞ்சோதி நீபரமாய் நிண்ணிகழ்ந்து பின்மற்றோர்
பரஞ்சோதி யின்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்தளம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (பரஞ்சோதி) நீ இப்படி அழகினால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு வர்த்தியாநின்று, பின்பு, மற்று உன்னைப்போலே அழகியாரில்லாமையாலே படியோவி வர்த்திக்கையாலே பரஞ்சோதியிற்சாப்தூபிதேயனாய், ஸர்வஜக்த்காரணத்வ ப்ரயுக்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையவனாய், நரவதிக ஸௌரீய விரிஷ்டனாயிருந்த உன்னுடைய இந்த குணங்கள் எனக்குச் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார். 3.

ஐ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—‘எம்முடைய படி வேறு சிலர்க்குப் பேச நிலமல்ல வாகில், நீர் பேசினாலோ?’ என்னில், ‘எனக்கு முடியாது’ என்கிறார்.

வ்யா:— (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) பரஞ்சோதி நீயே; அழகால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு மிக்கிருக்கையால். (நிண்ணிகழ்ந்து பின்னென்று தொடங்கி) உன்னைத் தவிர மற்றொரு பரஞ்சோதியில்லாமையாலே ஒப்பின்றிக்கே வர்த்தியாநிற்கையாலும். பரஞ்சோதியாய் இப்ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜக்த்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான உத்க்ருஷ்ட தேஜஸ்ஸையுமுடையையாய் ஆபரிதஸுலபனுனவனே! பண்பு-படி. 3.

ப— 3 அவ:— அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரௌஜ்ஜ்வல்யாதிசயததையுடைய உன் ஸ்வபூாவம் எனக்குச் சொல்லமுடியாது என்கிறார்.

பரமாய்—ஸர்வஸ்மா த்பரனாய்க்கொண்டு, பரஞ்சோதி—நிரதிசய தேஜோ ரூபன், நீ—நீ; நின்—உனனை, இகழ்ந்து—ஒழிந்து, பின்மற்று—வேறு, ஓர் பரஞ்சோதி - பரமாயிருப்பதொரு உஜ்ஜ்வலவஸ்து, இன்மையில்—இல்லாமையாலே, படி ஒவி—உபமானம் இல்லாதபடி, நிகழ்கின்ற—வர்த்தியாநிற்கிற, பரஞ்சோதி—பரஞ்சோதியிற்சாப்தூபிதேயனான, நின்னுள்ளே—உன் ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, படர்—விஸ்தீர்ணமான, உலகம்—லோகத்தை, படைத்த—ஸ்ருஷ்டித்து, எம் பரஞ்சோதி—ஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடைய ஸ்வபூாவம் உனக்குத் தட்டாதபடி நிற்கிற நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்யத்தை எனக்குப் ப்ரகாஸிப்பித்தவனாய், கோவிந்தா—அந்தப் பரத்வத்திலுங்காட்டில கேட்பாலநாதிஸீலௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! பண்பு—உன்னுடைய விலக்ஷணவிக்ரஹபாரம்யத்தாலும், உபமானரஹித்யாதிசயத்தாலும், ஜக்த்காரணத்வபாரம்யத்தாலும், ஸீலாதிசயத்தாலும் உன்னுடைய லௌஜ்ஜ்வல்ய ஸ்வபூாவத்தை, உரைக்க-பாசுரமிட்டுச் சொல்ல, மாட்டேன்-ஸக்தனல்லேன. 3.

இ- வ்யா:— (பரஞ்சோதி இத்யாதி₃) பரமாய் - பரஞ்சோதி நீ. அழகாலே எல்லாரிலும் மேற்பட்டிருக்கையாலே பரஞ்சோதி நீ; 1. “तस्य भासा सवैसिद् विभाति” (தஸ்ய ப்ராஸா ஸர்வமித்யம் விபாதி). (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி₃) நின்னிகழ்ந்து- உன்னையொழிந்து, (மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையில்) வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே. (படியோவி) ஒப்போவி. (நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி) வர்த்திக்கிற பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ. (நின்னுள்ளே இத்யாதி₃) ஸங்கல்பகதேயுத்திலே தேவாதிருபேண விஸ்த்ருதமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரமமான ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ. ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ப்ரஜ்யோகஸ்ஸும் உன்னது என்கை. (கோவிந்தா) நீர்மையைப் பார்த்தால் பசுக்களோடும் பொருந்தும்படியாயிருக்கை. A “செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்”; ஸுலபுத்தையால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; அழகுக்கு மேற்பட்டார் இல்லாமையாலே அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; லோகத்தில் உபமானரஹிதன் நீயே யாகையாலே உபமான ராஹித்யத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸும் உன்னது. (பண்புரைக்க மாட்டேனே) பண்பு-படி. உன் படிகள் இவையான பின்பு என்னுல பேசப்போகாது என்கிறார். 3.

ஈ- அவ:— மூன்றும் பாட்டு. ‘a நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும், a₂ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்; பேசினாலோ?’ என்ன; ‘b என்னாலேதான் பேசப்போமோ?’ என்கிறார்.

வ்யா:—(c பரஞ்சோதி நீ e₂ பரமாய்) பரமாய்-பரஞ்சோதி நீ. d வடிவழகிலேயாதல், ஐஸ்வர்யத்திலேயாதல் அல்பமேற்றமுடையான் ஒருவனைக் கண்டால். “d₂ உன் தனை தேஜஸ்ஸுடையான் ஒருவனில்லை; d₂ உன் தனை ஐஸ்வர்யமுடையான் ஒருவனில்லை”

அ- மூன்றும் பாட்டு. (பரஞ்சோதி இத்யாதி₃) a “லௌகிகர் சொன்னது அவத்யமாம்” என்ற அதந்தரத்திலே, தாம் “சொல்லமாட்டேன்” என்னும்போது. “நீர் சொல்லும்” என்றோர் உக்தி கிடந்ததாகவேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்பக்கல் இத்யாதி₃) a₂ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்-விருத்தரே நீர்; யத்வா, B மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே வ்யாவ்ருத்தர் என்றபடி. b “உரைக்கமாட்டேன்” என்றதின் பொருள் (என்னாலே என்று).

c, d “பரஞ்சோதி” இத்யுத்தே நாலம் கிம்? “பரமாய்” இதி விஸேஷணம் கிமர்த்தம்? இத்யத்ராஹ (வடிவழகிலேயாதல் இதி) d₂ உன் தனை - உன்னத்தனை. c₂ “பரமாய்” என்றது- ஐஸ்வர்யத்தை. c “பரஞ்சோதி” என்றத்தாலே வடிவழகு அர்த்தாத் ஸித்தம். e அவை-ஸௌந்

ஜீ- மூன்றும் பாட்டு. (பரஞ்சோதி இத்யாதி₃) a “லௌகிகர் சொன்னது அவத்யமாம்” என்ற அதந்தரத்திலே, தாம் “உரைக்கமாட்டேன்” என்னும்போது. “நீர் சொல்லும்” என்றோரு உக்தி கிடந்ததாகவேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்பக்கல் இத்யாதி₃) a₂ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்-B மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே வ்யாவ்ருத்தரே நீர் என்றபடி. b “உரைக்க மாட்டேன்” என்றத்தைப்பற்ற (என்னாலே தான் இத்யாதி₃).

c, d “பரஞ்சோதி” என்ன அமையாதோ, “பரமாய்” என்று விஸேஷிப்பானென்? என்ன (வடிவழகிலே இத்யாதி₃) d₂ உன் தனை - உன்னத்தனை. c ஸௌந், க₃ர்யைஸ்வர்யங்களால் வந்த A திருவிருத்தம் 98. B 1-1-1.

ஈ—என்பர்களிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, “இனியொரு வ்யக்தியில் e அவையில்லை” என்னும்படி பூர்ணமாகவுள்ளது உன்பக்கலிலேயாகையாலே, பரமாய்க்கொண்டு பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸாயிருக்கிறாய் நீ; f 1. “तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” (தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடியே. g (நின்னிதயாதி) h லோகத்தில் தன்னோடொத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச்செய்தே, “உனக்கு ஸமராதல், அதிகராதலுண்டோ?” என்னக்கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸ இல்லாமையாலே உபமான ரஹிதனாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸ நீ. i தனக்குங்கூடக் i₂ கடவனல்லாதான் ஒருவனை “நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்” என்னக்கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே,

அ—தர்யைவ்யே. c ஏதேந-ப்ரத₂ம பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸப்₃தே₃ந-ஸௌந்த₃ர்யைவ்யாயாத பரஞ்ஜயோதிஷ்ட்வமுச்யதே இதி வ்யஜ்யதே. f ப₄க₃வத்தேஜ: ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் த்யத்ர ப்ரமாணா காங்க்ஷாயாமாஹ (தஸ்ய ப₄ஸேதி) 1. “ந தத்ர ஸர்வோ ப₄தி ந சந்த்ரதாரகம்” இத்யாதி₃; 2. “யத₃தி₃த்யக₃தம் தேஜ:” இத்யாதி₃. g (நின்னிகழ்ந்து பின்) பின் - பின்பும்; அதுக்கு மேலே. நின்னிகழ்ந்து-உன்னையொழிந்து; மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில்-வேறொரு உஜ்ஜ்வல வஸ்து இல்லாமையால் இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₂; படியோவி நிகழ்கின்ற - உபமானமில்லாதபடி வர்த்தியாநிற்கிற. “படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி-நீ” என்று “நீ” என்றத்தை-இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது. 3. “நேஹ னாநாஸ்தி கிஞ்சந” இதி ப்ரகாரேண அப்₃ரஹ்மாத்தமக வஸ்துநோ₂ப₄வாபி₄த₄ாநாத் ஸர்வப்ரகாரகத்வாயாதபரஞ்ஜயோதிஷ்ட்வம் த்₃விதீய பரஞ் ஜ்யோதிஸ்ஸப்₃தே₃ந அபி₄தீ₄யத இதி வ்யஜ்யதே; வடிவழகாலும், ஐஸ்வர்யத்தாலும் வந்த மேன்மையை வ்யதிரேகமுகூத்தாலே த்₃ரு₂க₄ரிக்கிறார் (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி₃யாலே) என்னுதல்; ஸத்₃ருவஸ்த்வப₄வத்தால் வந்த மேன்மையைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். h “மற்றோர் பரஞ் சோதியின்மை” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (லோகத்தில் இத்யாதி₃) i “உலகம்படைத்த” எனனாதே, “நின்னுள்ளேபடர்” என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (தனக்குங்கூட இத்யாதி₃) i₂ கடவனல்லாதான் ஒருவனை என்றது-காரணத்வேந கர்த்தாவல்லாத ப்₃ரஹ்மாதி₃களிலே ஒருவனை என்றபடி. j “படைத்த எம்பரஞ்சோதி” என்றதுக்கு-காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வரூபதேஜஸ்ஸு

ஐ—பரஞ்ஜயோதிஷ்ட்வம் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. f ப₄க₃வத்தேஜஸ்ஸு ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (தஸ்ய ப₄ஸா இத்யாதி₃) கட₂வல்லியிலே. g பின்-பின்பு; அதுக்கு மேலே; நின்னிகழ்ந்து - உன்னையொழிந்து; மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில் - வேறொரு பரஞ் ஜ்யோதிஸ்ஸ இல்லாமையாலே; படியோவி நிகழ்கின்ற-உபமானரஹிதமாய் வர்த்திக்கிற. “பரஞ் சோதி - நீ” என்று “நீ” என்றத்தை - இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது. வடிவழகாலும் ஐஸ்வர்யத்தாலும் வந்த மேன்மையை வ்யதிரேகமுகூத்தாலே த்₃ரு₂க₄ரிக்கிறார் (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி₃யாலே) என்னுதல். ஸத்₃ருவஸ்த்வப₄வத்தால் வந்த மேன்மையைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். h “மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில்” என்று-விசேஷித்ததுக்கு ப₄ாவம் (லோகத்தில் இத்யாதி₃) i “உலகம் படைத்த” எனனாதே, “நின்னுள்ளேபடர்” என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (தனக்குங்கூட இத்யாதி₃) மேலுக்கு அவதாரிகையாதல். i₂ கடவனல்லாதான் ஒருவனை - காரணத்வேந கர்த்தாவல்லாத ப்₃ரஹ்மாதி₃களிலே ஒருவனை. j “படைத்த எம்பரஞ்சோதி”

ப்ர— f1 (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) कठवल्ल्यां (२-५)—“न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः। तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति॥”

ஈ-உன்னுடைய ஸங்கல்பவலையிலேயே எத்திலே கார்யாகாரமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின எம்பரஞ்சோதி!

j “புத்ரஸ்தே ஜாத:” என்னுமாபோலே, அவற்றை உண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர். k ஸ்வாபுரவிசுமான மேன்மை அது; k₂ காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகர் இது. இப்படியிருக்கிற k₃ மேன்மையை எல்லைகாணிலும். (கோவிந்தா) l நீர்மை தறைகாணவொண்ணாதாயிருக்கிறது. (பண்பு) m உன்னுடைய m₂ ப்ரகாரம், n அது என்னுற்சொல்லப்போகாது, அநுபுவித்துப்போமித்தனை. (o கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே) pA “நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்” என்று நெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணாதது சொல்லத்தானே போகாதிதே. 3.

அ-என்று அருளிச்செய்து, காரணத்வ ப்ரயுக்தமான வடிவின் தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று அர்த்தத்வம் அருளிச்செய்குநர் (புத்ரஸ்தே ஜாத இத்யாதி) “புத்ரஸ்தே ஜாத:” என்று லோகத்திலே சொல்லுமாபோலே, “அவற்றையுண்டாக்கினான்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபின்பு, அதுகேட்டு, இவர் பாசுரத்தாலே கேட்கையிலுண்டான இன்மையாலே திருமேனியிலே பிறந்த புகரென்னவுமாம் என்றபடி. k, k₂, k₃ உக்தத்தை நிகழ்த்துகொண்டு, மேலில் பதத்துக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்குநர் (ஸ்வாபுரவிசுமான இத்யாதி) k “பரஞ்சோதி நீ” இத்யாரப்ய, “படியோவிநிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி” இத்யந்தம் பராமருஸத் ஆஹ (ஸ்வாபுரவிசுமான இத்யாதி) k₂ “நின்றுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்பரஞ்சோதி” இத்யேதத் பராமருஸத் ஆஹ (காரணத்வ ப்ரயுக்தமான இத்யாதி) k₃ (மேன்மையை எல்லை காணிலும் இத்யாதி) அநேந பரத்வமபி வக்தும் ந ஸக்தோமிதி பாவஸூச்யதே. l “கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேன்” இத்யாதி பதாஸங்கதி ம்ருதி நத்யாஹ (நீர்மை தறைகாண இத்யாதி) m உன்னுடைய ப்ரகாரம் என்றது-உன்னுடைய ஸௌலப்யம் என்றபடி. அன்றிக்கே, “பண்பு” என்று-உக்தத்தையெல்லாம் பராமருஸத்தென்று அருளிச்செய்குநர் (ப்ரகாரமென்று) என்னவுமாம். n “உரைக்கமாட்டேன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுஎன்னால் இத்யாதி) p அப்படி சொல்லப்போகாதோ? என்ன; கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (நெஞ்சால் இத்யாதி) o, p “கோவிந்தாபண்பு” என்றதுக்கு பாவாந்தரமாதல். o “பரஞ்சோதி கோவிந்தா” என்றது - ஸம்போதனை. p (நெஞ்சால் இத்யாதி) திருவிருத்தம். இப்படி பெரியவனாவனுடைய ஆர்ச்சய சேஷிதமானது நேரே நெஞ்சால் பரிச்சேதித்து நினைக்க அரிது; ஆர்ச்சயமேதென்னில்; வெண்ணெயுணென்னுமீனச்சொல்லே - வெண்ணெய் அமுது செய்தான் என்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசநம். இவ்வபதாநத்திலும் இவ்வபதாந மம்ஸி

ஜ-என்றதுக்கு - காரணத்வ ப்ரயுக்தமான மேன்மையாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, அபரபுரவிசுமான காரணத்வ ப்ரயுக்தமான வடிவின் தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று அர்த்தத்வம் (புத்ரஸ்தே ஜாத இத்யாதி) k, k₂, k₃ உக்தத்தை நிகழ்த்துகொண்டு மேலில் பதத்துக்கு ஸங்கதி (ஸ்வாபுரவிசுமான இத்யாதி) k₃ (மேன்மையை எல்லைகாணிலும் இத்யாதி) அநேந-பரத்வ மபி வக்தும் ந ஸக்யத இத்யாதி பாவஸூச்யதே. m₂ ப்ரகாரம் - ஸௌலப்யமாதல், கீழ்த்தமெல்லாமாதல். n “உரைக்கமாட்டேன்” என்றதுக்கு பாவம் (அது என்னால் இத்யாதி) p அப்படி சொல்லப்போகாதோ? என்ன; கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (நெஞ்சால் இத்யாதி) o “பரஞ்சோதி கோவிந்தா” என்றது-ஸம்போதனை. pA “மாயம்செவ்வே நெஞ்சால் இத்யாதி” திருவிருத்தம். “அவனுடைய ஆர்ச்சய சேஷிதமானது நேரே நெஞ்சால் நினைக்கவரிது; ஆர்ச்சயமேதென்ன; வெண்ணெயுண்டானென்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசநம்” என்று A திருவிருத்தம் 98.

4. மாட்டாதே யாகிலுமீம் மலர்தலைமா ஞாலம்நின்
மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க
மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீ மனம்வைத்தாய்(ல்) மாஞாலம் வருந்தாதே?

ஆ— 4 வ்யா:— (மாட்டாதே) “இப்படி பேராக்யனாயிருந்த எம்பெருமானே இந்த லோகம் இழந்துபோகிறபடியாகாண்!” என்றுகொண்டு இன்னொருபுறம்.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — “ஸமஸ்தசேதநரும், அத்யந்தவிலக்ஷணனாய், உப நிஷத்ரஹஸ்யனான உன்னை இழந்தேபோமத்தனையாகாதே!” என்றுகொண்டு, அழகருடைய திருவழகின் மிகுதி சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (மாட்டாதேயென்று தொடங்கி) ப்ரஹ்மாதியபீலிகாந்தமான ஸமஸ்தசேதநரும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தங்கள் அஜ்ஞாநத்தாலே நிதி, போலே ஸ்லாக்யமாய் நிரதிஸயபோக்யமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய திருவடிவை அநுஸந்திக்கக்கூகு அறிவுடையாரன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே அதுக்கு மேலேயும் அறிவைக்கெடுக்கும் ஸ்வபாவமாய், ஒன்றோடொன்று சேராத பூரஹ்யஸமய புத்தி, களை ப்ரவர்த்திப்பித்தாய். (மலர்த்துழாயென்று தொடங்கி) பேரளவுடைய உன்னுடைய திருவுள்ளத்தையுங்கூட அந்யபரமாக்கவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யஜாதத்திலே நீ ப்ரவணசித்தனாய்.

அ—யான வசநஸாரஸ்யந்தான் தம்மால் பரிச்சேத்திக்க அரிதென்று கருத்து. “நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்பரஞ்சோதி கோவிந்தா - நீ பரமாயிருக்கிற பரஞ்சோதி; பின்னும், நின்னிகழ்ந்து - மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதியாகையால் - பண்புரைக்கமாட்டேன்” இத்யந்வய: . “ உன்னுடைய விலக்ஷணவிக்ரஹபாரமயத்தாலும், உபமாநராஹித்யாதிசயத்தாலும், ஜகத்காரணத்வபாரமயத்தாலும், ஸீலாதிசயத்தாலும் உன்னுடைய ஓனாஜ்ஜ்வல்யஸ்வபாவத்தைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல ஸக்தனல்லேன்” (பக்கம் 19) என்று உரையிலே. “பரமாய் - பரஞ்சோதிநீ; நின்னிகழ்ந்து பின்னென்று தொடங்கி, பண்புரைக்கமாட்டேன்” என்று உரை அந்வயம்.

ஜீ—பாசுரார்த்தம். “நின்னுள்ளே படருலகம் தொடங்கி, கோவிந்தா-நீ-பரமாயிருக்கிற பரஞ்சோதி; பின்னும் - நின்னிகழ்ந்து - மற்றோர் ப்ரஞ்சோதி தொடங்கி, பரஞ்சோதியாகையாலே-பண்புரைக்கமாட்டேன்” இத்யந்வய:.

ஆதே— பரமாய் பரஞ்சோதி! நீ உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே உபமாநராஹிதனாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள பரஞ்

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இந்த வைலக்ஷணயத்தினுடைய பேராக்யதையிலே நீ அந்யபரணனால் அறிவில்லாத ஜகத்துக் கலேஸியாதோ? என்கிறார்.

மலர்—திருநாபீகமலத்தை, தலை—(தனக்குத்) தலையாகவுடைய, இ—இந்த, மா—பெரிய, ஞாலம்—ஜகத்தானது, நின்—(ப்ராப்தனை) உன்னுடைய, மாட்டாய—ஸ்வரூபத்திலேயாய், மலர்புரையும்—புஷ்பம்போலே ஸுகுமாரமான, திருவுருவம்—திருமேனியை, மனம்—நெஞ்சிலே, வைக்க—வைக்கைக்கு, மாட்டாதேயாகிலும்—அநாதியாக மாட்டாதிருக்கச்செய்தேயும், மாட்டாத—விக்காஹாநுஸந்தானத்துக்கு யோக்யமல்லாத, பலசமயமதி—பல சமய ஜ்ஞாநங்களை, கொடுத்தாய்—கொடுத்தாய்; நீ—நீதான், மலர்—விகஸிதமான, துழாய்மாட்டே—திருத்துழாயினிடத்திலே, மனம்—நெஞ்சை, வைத்தால்—வைத்து பேராக்யப்ரஸக்தானால், மாஞாலம்—இந்த மஹாலோகம், வருந்தாதே—அந்யபரமாய் கலேஸியாதோ?

கலேஸித்தே விடுமிதே என்று கருத்து. மாடு - இடம். மலர்தலை - மலர் மேல் என்றுமாம்.

4.

இ— அவ:— நாலாம பாட்டில்—இப்படி விலக்ஷணனாய், உபநிஷத்ரஹஸயனான உன்னை ஸம்ஸாரிகள் இழந்து கலேஸப்பட்டேபோமித்தனையாகாதே! என்று, அழகருடைய அழகின் மிகுதியே பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (மாட்டாதே என்று தொடங்கி) திருநாபீகமலத்தைத் தலையாக உடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவி உன்பக்கலிலேயான புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருமேனியிலே நெஞ்சைவைக்கமாட்டாதேயிருக்கச்செய்தேயும். (நின்மாட்டாய்) உன்னிடத்திலேயான; உன்பக்கலிலேயான. அன்றிக்கே. மாட்டென்று - மாட்டாய், நிதிபோலே ஸ்ராக்யமான என்னுதல்; மாட்டென்று - மட்டாய், 1. “मख उत्सः” (மத்வ உத்ஸ:) என்று மதுஸயந்தியாகையாலே நிரதிஸயபேராக்யம் என்னுதல். (மலர்தலைமா ஞாலம்) என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தனம் ஸ்ருஜ்யத்வகர்ம வஸ்யத்வங்கள் என்கை. (மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய்) திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாதவையாய், ஒன்றோடொன்று சேராத பூரஹ்யஸமயமதி பேதங்களை உண்டாக்கினாய். பண்டே, உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு இம்மதிபேதங்களையும் உண்டாக்கினாய். (மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழ்ப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் முதலான பேராக்யஜாதங்களிலே ப்ரவணனாய். மாடு-இடம். அதன்பக்கலிலே. (மாஞாலம் வருந்தாதே) இம்மஹாப்ருதிவி உன்னை இழந்து நோவுபடாதோ பிரானே? தமக்கு புகுவத்வீஸ்லேஷம் கலேஸகரமாயிருக்கையாலே, “எல்லார்க்கும் இப்படியிருக்கும்” என்றிருக்கிறார். பண்டே அறிவில்லாத ஸம்ஸாரிகள்; அதுக்குமேலே விலக்கடிகளுமுண்டாயிற்று; ரக்ஷகனான நீ பேராக்யப்ரவணனாய், இனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு கலேஸமேயோ ஸேஷித்தது?

4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. a தாம் “உரைக்கமாட்டேன்” என்றார். a₂ இவனுடைய பேர்க்குயதாதிசயமிருந்தபடியால் a₃ சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுப்பட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய a₄ அழகின் மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (மாட்டாதே இத்யாதி₃) b நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க-இம்மலர்தலைமாளுலம் - மாட்டாதேயாகிலும். (நின்மாட்டாய) c உன் னிடத்திலேயான; உன் பக்கலிலேயான. d மட்டை-“மாட்டு” என்று நீட்டிக் கிடக்கிற

அ— நாலாம் பாட்டு. (மாட்டாதேயாகிலும் இத்யாதி₃) a₂பூர்வோத்தரகதாஸு ப₄குவத₃நு ப₄வபரதயா வர்த்தமாநாஸு மத்யே ஸம்ஸாரிவிஷய விஷாதாநுரு₃ணம் ஸங்க₃திமாஹ (இவனுடைய இதி) (பேர்க்குயதாதிசயமிருந்தபடியால் இதி) “மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ” என்றத்தைப் பற்றுவாதல், “நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்” என்றத்தைக் கடாக்கித் தாதல். முந்தின அர்த்தத்தில், பேர்க்குயதாதிசயம் என்றது-பேர்க்குப்ராவண்யம் என்றபடி. இரண்டாமதிலே, யத்யாவஸ்தி₂தமே அர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. a₃ அஸ்மிந் பக்ஷே (சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை) ஸர்வார்ம்ஸித்வைவாநுபேர்க்குத்தவ்யம் இத்யர்த்த₂:. அயம் பக்ஷ: பதார்த்தே₂பந்யாஸே ஹேதுபரவாக்யைர் விருத்த₃த்யதே. a₄(அழகருடைய அழகின் மிகுதி பேசுவிக்க இதி) அநேந-ஸுந்தரராஜ ஸௌந்தர்யாநுப₄வமத்யே ஸம்ஸாரிவிஷய விஷா த₃ஸ்ய ஹேத்வாகாங்கா ஸமிதா ப₄வதி. முந்தின பக்ஷத்திலே - 1. “மந்தாரகுந்த₃குரவோத் பலசம்பகாரணபுந்நாகூநாகூவகுளாம்புஜ பாரிஜாதா: | கூந்தே₄ர்ச்சிதே துளளிகாபுரணேர தஸ்யா அஸ்மிம்ஸ்தபஸ்ஸுமஸோ பூஹுமாமயந்தி ||” என்றது அநுஸந்தேயம். a₂ இப்பக்ஷத்திலே (பேர்க்குயதாதிசயம்) இவனுடைய பேர்க்குயகூதமான பேர்க்குயதையை இவனுடைய பேர்க்கு யதை என்று நிர்த்தே₃ஸிக்கிறது. இப்படி நிர்த்தே₃ஸத்தாலே அவனுடைய பேர்க்குயவிஷயமான ஸ்ப்ருஹாதிசயம் சொன்னபடி. நான் சொல்லமாட்டாதே போனேன், நீ பேர்க்குயஸக்தனாய், இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்தே போமித்தனையன்றோ என்று வெறுக்கிறார் என்றபடி. b அந்வயிக்கி ருர் (நின்மாட்டாய இத்யாதி₃) c,d,e “மாட்டாய” இத்யஸ்ய அர்த்த₂த்ரயம்-c மாடு-இடம்; ப₄வத₃ தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபக₃தபுஷ்பஹாஸஸுகுமாரவிக்க₃ரஹ இதி ப்ரத₃ம: d த்₃விதீயமாஹ (மட்டை மாட்டென்று இதி) மட்டென்றது - தேன். e த்ருதீயமாஹ (மாட்டை இத்யாதி₃) மாட்டை- மாடாக்கி, மாடென்று - நிதி₄யாய், உன்னுடைய, நிதி₄போலே ஸ்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனி என்றபடி. d₃,f “தலை” என்று - காரணமாய், மலரைக்காரணமாக

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (மாட்டாதே இத்யாதி₃) a ஸ்வாநுப₄வத்தை விட்டு ஸம்ஸாரிகளிலே நெஞ்சு செல்லுமது 2. “யத்ர நான்யத் பஸ்யதி” என்னும்படியான விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன (தாம் உரைக்க இத்யாதி₃) a₂பேர்க்குயதாதிசயம் என்றது-“மலர்த் துழாய் மாட்டே நீ” என்றத்தைப் பற்றுவாதல், “நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்” என்றத்தைப் பற்றுவாதல். முந்தின பக்ஷத்தில், பேர்க்குயதாதிசயம் - பேர்க்குப்ராவண்யம். த்₃விதீய பக்ஷத்தில் யத்யாவஸ்தி₂த ஏவார்த்த₂:. b அந்வயிக்கிறார் (நின்மாட்டாய இத்யாதி₃) c,d,e “மாட்டு” என்றதுக்கு அர்த்த₂த்ரயம்-இடமும், தேனும், நிதி₄யும். c முந்தின அர்த்தத்தில் “மாடு” என்னுமத்தை - “மாட்டு” என்கிறது. மாடு - இடம். மட்டு - தேன். மாடு-நிதி₄. d த்₃விதீயமர்த்த₂மாஹ (மட்டை மாட்டென்று இத்யாதி₃) e த்ருதீயமர்த்த₂மாஹ (மாட்டை மாடாய் இத்யாதி₃) d₃ தலையென்று - காரணமாய், திருநாபீகமலத்தைக் காரணமாகவுடைய ஞாலம்

ஈ—தாய், d, 1. “मन्व उत्सः” (மத்வ உத்ஸ:) என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே திரதிஸயபூக்யமான திருமேனியை என்னுதல். d₃ (இம்மலர் தலைமாஞாலம்) என்கிறது-மாட்டாமைக்கு நிபுந்தம்—ஸ்ருஷ்யத்வகர்மவஸ்யத்வங்கள் என்கை. மமாட்டை-மாடாய், நிதியாய், உன்னுடைய, நிதிபோலே ஸ்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸஸுருமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க, f திருநாபீ, கமலத்தை அடியாக வுடைத்தான இம்மஹாப்ருதி₂ வியானது மாட்டாதேயாகிலும், (ஆகிலும்) என்றது-மாட்டாதிருக்கச்செய்தே என்றபடி. g இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம், h கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்ப்ருந்தம் அற்றால் அநுபூவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கப்போகாதிறே, i அவ்வநர்த்தத்துக்கு மேலே—(நின் j திருவுருவம் மனம் வைக்க) மாட்டாத பல₃ சமய j₄ மதி கொடுத்தாய் k உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். அவைதான் பலவாயிருக்கிற சமயமுண்டு-மதாந்தரங்கள்; அவற்றின்பக்கவிலே நெஞ்சை வைக்கப்பண்ணினாய். l திருவுருவம்

அ—வுடைத்தான ஞாலம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (திருநாபீ, த்யாதி₃) d₃-g, h, i இம்மூன்று அர்த்தத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு, அநந்தரம் (இம்மலர் தலைமாஞாலம்) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் (இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்) என்று அநுஸந்தித்து, (அவ்வநர்த்தத்துக்கு மேலே) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ஸங்க்யதமாயிருக்கும். d₂ தூஷணிம் “ஞாலம்” இத்யநபீதாய, “இம்மலர் தலைமாஞாலம்” இதி விசேஷிது: கிம் ஹ்ருத்யயம் த்யத்ராஹ (இம்மலர் தலை இதி) g “இம்மலர் தலை மாஞாலம் நின் மாட்டாய் மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாதேயாகிலும்” இத்யஸ்ய பூவமாவஹ (இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம் இதி) h ஏததே₃வ விவ்ருணோதி (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான இதி) j₄ “மதி” என்று-மதஸ்ஸாதல், ஜ்ஞாநமாதல், k மனஸ்ஸென்ற அர்த்தம் (உன் திருமேனியிலே இத்யாதி₃) j₂, j₃ “மாட்டாத” என்றது - சமயத்துக்கு விசேஷணம். k (உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டாதவையாய்) என்றது - திருமேனியை ப்ரதிபாதி₃ க்கையிலே நோக்கில்லாதவை என்றபடி. j₃ சமயங்களிலே - ஸாஸ்த்ரங்களிலே. யத்₃வா, “மனம் வைக்கமாட்டாத” என்கையாலே-சமயஸ்த₂ புருஷர்களைச் சொல்லவும். j, l “திருவுருவம் மனம்வைக்க” இத்யேதத் “மாட்டாதேயாகிலும்”

ஜீ—என்றபடி, “ஞாலம்” என்னுமல், “இம்மலர் தலைமாஞாலம்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? அன்ன (இம்மலர் தலை இத்யாதி₃) g “இம்மலர் தலைமாஞாலம் நின்மாட்டாய்” இத்யாரப்ய, “மாட்டாதேயாகிலும்” இத்யஸ்ய பூவமாவஹ (இதுதானே இத்யாதி₃) h ஏததே₃வ விவ்ருணோதி (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான இத்யாதி₃) h, g ஏதத்₃வாக்யாநந்தரே (இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்) என்ற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். j₄ மதியென்று - மதஸ்ஸாதல், ஜ்ஞாநமாதல். k மனஸ்ஸென்ற அர்த்தம் (உன் திருமேனியிலே இத்யாதி₃) j₂, j₃ “மாட்டாத” என்றது - சமயத்துக்கு விசேஷணம். திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டாதவையாய் - திருமேனியிலே நோக்கில்லாதவையாய், சமயங்களிலே - ஸாஸ்த்ரங்களிலே. யத்₃வா, “மனம் வைக்கமாட்டாத” என்கையாலே, சமயஸ்த₂ புருஷர்களைச் சொல்லவும். j, l “திருவுருவம் மனம்வைக்க” என்கிற இது - மாட்டாதேயாகிலும் என்றத்தோடு அந்வயித்த, நிறையென்ன

d, 1. यजुषि द्वितीयेऽष्टके चतुर्थप्रश्ने “तदस्य प्रियमभिपाथो अस्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति । उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मन्व उत्सः॥”

ஈ—மனம்வைக்க என்கிறவிடம்-கீழ்மேல் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. ம உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கவொண்ணாதபடி பூர்வமாய் m_2 பலசமய மதிபேதங்களை உண்டாக்கியும் பண்ணிவைத்தாய். n பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபேதங்களை உண்டாக்கினாய். o இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாயிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி இருந்தாயாகில்—(p மலர்ததுழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) q உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் q_2 தொடக்கமான பேராக்யஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். r இத்தால்- r_2 உன்னுடைய பேராக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. s “மாட்டு” என்கிற இத்தை - மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாட்டு - இடம். அதின்பக்கலிலே என்றபடி. t (மாருாலமித்தயாதி) இம்மஹாப்ருதி, வியானது இங்ஙனே u நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! v கர்மவஸ்யராகையாலே தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டிற்று.

அ—இத்யநேந யோஜித: கிலேத்யத்ராஹ (திருவுருவம் மனம்வைக்க என்கிறவிடம் இத) j, m ‘மதி’ என்று - ஜ்ஞாநமென்ற பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உன் திருமேனியிலே இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில், “மனம்வைக்கமாட்டாத” என்றது-க்ரியாவிசேஷணம். m_2 (பலசமய மதிபேதங்களை) என்றது-பலசமயங்களடியாகவுண்டான புத்திபேதங்களை என்றபடி. n கீழெல்லாம் கடாக்கித்து மேலுக்கு அவதாரிகை (பண்டே உன்னை இத்யாதி) o (இவையித்தனையும்) என்று ஸ்ருஜ்யத்வாதிகள்; w_2 விலக்கடிகள் என்றபடி. p, q கேவலம், “துழாய்” என்னுதே, “மலர்த்துழாய்” என்றத்தைப்பற்ற (உன் திருவுள்ளத்தையும் இத்யாதி) q_2 திருத்துழாயைச் சொன்னது-அல்லாத பேராக்யஜாதத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி (தொடக்கமான என்றது) r (இத்தால் என்றது) கீழில் “மாட்டாதேயாகிலும்” என்று தொடங்கிச் சொன்ன பதங்களெல்லாம் கடாக்கித்தாதல். அன்றிக்கே, அவ்யவதானேந கீழில் பதமான “மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்” என்றத்தைக் கடாக்கித்தாதல். r_2 இந்தப் பக்ஷத்தில், (உன்னுடைய பேராக்யதை) என்றது - உன்னுடைய பேராக்யப்ராவண்யம் என்றபடி. s “மாட்டே” என்றால்-இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்ன (மாடென்கிற இத்யாதி) t, u வருந்தாதே-வருந்தியே போமித்தனையாகாதே. என்றபடி; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நோவுபட்டே இத்யாதி) u, v நோவுபட்டுப்போகைக்கு ஹேதுக்களையும், நோவுபடும் ப்ரகாரங்களையும் பாட்டின் அர்த்தங்களைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (கர்மவஸ்யராகையாலே என்று தொடங்கி) “நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்

ஜீ—(திருவுருவம் மனம்வைக்க என்கிறவிடம் இத்யாதி) j, m ‘மதி’ என்று-ஜ்ஞாநமென்ற பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உன் திருமேனியிலே இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில், “மனம்வைக்க மாட்டாத” என்று - க்ரியாவிசேஷணம். மனம்வைக்கவொண்ணாதபடி இத்யர்த்தம்; m_2 பலசமயமதிபேதங்களை - சமயங்களடியாக உண்டான புத்திபேதங்களை. n கீழெல்லாம் கடாக்கித்து மேலுக்கு அவதாரிகை (பண்டே உன்னை இத்யாதி) o (இவையித்தனையும்) என்றது - ஸ்ருஜ்யத்வாதிகள். p, q கேவலம் துழாய் என்னுதே, “மலர்த்துழாய்” என்றத்தைப்பற்ற (உன் திருவுள்ளத்தையும் இத்யாதி) q_2 திருத்துழாய் - பேராக்யஜாதத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் என்றபடி. r இத்தால் என்றது-கீழில் பதங்களெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்தாதல், கீழ்ப்பதமாத்திரத்தைப் பற்றுவாதல். r_2 இந்த த்விதீய பக்ஷத்தில், உன்னுடைய பேராக்யதையென்றது - பேராக்யப்ராவண்யம் என்றபடி. s “மாட்டே” என்றால் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனேயென்ன (மாடென்கிற இத்யாதி) t வருந்தாதே-வருந்தியே போமித்தனையாகாதே. u, v நோவுபட்டே போகைக்கு, ஹேதுக்களையும், நோவுபடும் ப்ரகாரங்களையும், பாட்டின் அர்த்தங்களைக் கடாக்கித்து

ஈ - நிலர், w அதுக்குமேலே நீ பல w₂ விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கிவைத்தாய், x நீயோ, நிரதிஸ்யபே₄க்₃யஜாதத்திலே ப்ரவணஞ்ஞய், y உன்னைவிட்டால் பின்னை, y₂1. “बुद्धिनाशात्प्रणश्यति” (பு₃த்₃தி₄நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி) என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய் y₃ இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே. 4.

அ-மனம்வைக்க-இம்மலர் தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும்”இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப₄ாவமாஹ (கர்மவஸ்யராகையாலே இதி) w “நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாத பலசமய மதிக்கொடுத்தாய்” இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப₄ாவமாஹ (அதுக்குமேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் இதி) x “நீ-மலர்த்துழாய் மாட்டே-மனம்வைத்தாய்” இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப₄ாவ மாஹ (நீயோ நிரதிஸ்ய பே₄க்₃யஜாதத்திலே இதி) y “மாஞாலம் வருந்தாதே” இத்யஸ்ய ப₄ாவமாஹ (உன்னைவிட்டால் இத்யாதி₃) y₃ (இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே) இவர்கள் இழவுக்கு அவனை வெறுக்கிறான்று; அவன் (இவர்களை?) A “சோமாரதிப் பல்லுருவை” என்றும் B “ஒன்றியொன்றி” என்றும், C “பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்” என்றும்- “ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் இவர்கள் கரையரஞ்சேருமோ?” என்று இவற்றை உண்டாக்குகிறவன் இவற்றை உபேக்ஷிக்கிறானன்றே; இவைகள்தானே 2. “விசுதிரா தேஹஸம்பந்தி:” என்கிறபடியே-அவன் தன்னை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜிவிக்கும்படி கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகிறபடியைக் கண்டு, “ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இவர்கள் இழப்பதே!” என்று தாம் பராநர்த்தம் பொருதவராகையாலே “இவர்கள் இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடவிட்டிருப்பதே!” என்று இவர்கள் பேற்றுக்கு அவனை அபேக்ஷிக்கிறார் என்றபடி. “நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்” இத்யந்தர-3. “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” 4. “யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் ததஸ்மிந் ஸமாஹிதம்” இத்யாதி₃கள் ப்ரமாணம், d₃ “மலர்தலை-திருநாபீ₄கமலத்தைத் தனக்குத் தலையாக வுடைய. மலர்தலை - மலர்மேல் என்றுமாம்” என்று உரையிலே. இம்மலர்தலைமாஞாலம் நின் மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க - மாட்டாதேயாகிலும், மாட்டாத பலசமய மதிக்கொடுத்தாய்; நீ - மலர்த்துழாய் மாட்டே-மனம்வைத்தால் மாஞாலம் வருந்தாதே” என்று உரை அந்வயம். 4.

ஜீ-அருளிச்செய்கிறார் (கர்மவஸ்யராகையாலே இத்யாதி₃) கர்மவஸ்யராகையாலே என்றது-“இம்மலர்தலைமாஞாலம்” என்றத்தைப்பற்ற. y (உன்னைவிட்டால் இத்யாதி₃) y₂1. “த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஸங்க்யஸ்தேஷுபஜாயதே | ஸங்க்யாத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதே₄பி₄ஜாயதே || க்ரோதா₄த்₄பி₄வதி ஸம்மோஹஸம்மோஹாத் ஸம்ருதிவிப்₄ரம: | ஸம்ருதிப்₄ரம்ஸாத்₄பு₄த்₄தி₄நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி |” இதி கீ₃தாஸு த்₃விதியே, நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க - இம்மலர்தலை மாஞாலம் - மாட்டாதேயாகிலும் - திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பலசமயமதிக்கொடுத்தாய், மலர்த்துழாய் தொடங்கி, வருந்தாதே இத்யந்வய:.. 4.

ப்ர—y₂1. (மாஞாலம் வருந்தாதே) भगवद्गीतासु द्वितीयेऽध्याये “ध्यायतो विषयान् पुंससङ्गस्तेषूपजायते। सङ्गात्संजायते कामः कामात् क्रोधोऽभिजायते॥६२॥ क्रोधाद्भवति सम्मोहस्सम्मोहात् स्मृतिविभ्रमः। स्मृतिभ्रंशत् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ ६३॥”

5. வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்
வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக வளிப்பாய்சீ ரெங்குலக்க வோதுவனே.

ஆ— 5. வ்யா:— (வருந்தாத) “இப்படி என்ன தபஸ்ஸுபண்ணிப் பெற்றதோ?” என்னும்படி அதிகல்யாணமாய், ஸ்வாபுரவிகமாய், நிரதிஸ்யதேஜோமயமாயிருந்த திருவுடம்பை உடையனாய், ஸ்வாபுரவிகாஸங்குசித்திவ்யஜ்ஞாநவிஸிஷ்டனாய், ஸர்வ காலமும் ஒருபடியே ஸர்வாத்மரக்ஷணைகஸ்வபுரவனாயிருந்த உன்னுடைய குணங்களை நான் எங்கே முடியச்சொல்லுவது? என்கிறார். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ‘அஜ்ஞமான லோகம் மாட்டாதாகில், தீர் பேசினாலோ?’ என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; ‘நிஸ்ஸீமமான குணவிபூத யாதிகளையுடைய உன்னை என்னால் முடியப் பேச முடியாது’ என்கிறார்.

வ்யா:— (வருந்தாத என்று தொடங்கி) யத்நஸித்தமன்றிக்கே ஸஹஜ மாயுள்ள நிரதிஸ்யதப:புலருபமாய் விகஸ்வரதேஜோருபமான திருவடிவை உடையையாய், யத்நேந ஸம்பாதிக்கவேண்டாதே ஸஹஜமான ஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும் எல்லையில்லாத குணவிபூதயாதிகளையும் உடையையாய், காலதர்யத்திலும் லோகத்தை ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய குணங்களை. உலக்க - முடிய. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்விதுவைலக்ஷண்யயுக்தனுன உன் குண க்ஷணங்களை எங்ஙனே முடியச்சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

வருந்தாத—யத்நஸாத்யமன்றியிலே, அரு(ம்)—பெறுதற்கரிய, தவத்த— தபஸ்ஸினுடைய பூலம் என்னலாம்படி, மலர்—விகஸிதமான, கதிரின்—ப்ர- பையை உடைத்தான, சுடர் — தேஜஸ்தத்தவத்தை, உடம்பாய் — வடிவாக உடையவனாய், வருந்தாத—யத்நஸித்தமன்றியே ஸ்வாபுரவிகமான, ஞான மாய் ஜ்ஞாநத்தை உடையையாயகொண்டு, வரம்பு—பரிச்சேதும், இன்றி— இல்லாதபடி, முழுது — ஸர்வபதாரத்தத்திலும், இயன்றாய் — வர்த்திப்பானாய், வருந்தாத—நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் — காலதர்யத்திலும் ஸந்நிஹிதனாய்,

ஆதே:— நாலாம் பாட்டு. உன்னிடத்திலேயான புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாயிருந் துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க—திருநாபீகமலத்தை அடியாக உடைத் தான இம்மஹாப்ருதிவியானது மாட்டாதேயிருக்கச்செய்தே, உன்திருமேனி யிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். பலவாயிருக்கிற மதாந்தரங்களிலே நெஞ்சை வைக்கப்பண்ணினாய். உன்திருவுள்ளத்தையும் திருத்துழாய் முதலான பேராக்யத்திலே வைத்தாய். இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! என்கிறார்—“மாட்டாதே” இத்யாதி்யால். 4.

ப—உலகை—லோகத்தை, ஒருங்காக—ஒருபடிப்பட, அளிப்பாய்—ரக்ஷிக்குமவனே!
சீர்—(உன்னுடைய ஸ்வரூபௌஜ்வலயத்தாலும் ஜ்ஞானௌஜ்வலயத்தாலும்
வ்யாப்தியாலும் ரக்ஷணத்தாலும் உள்ள) சூணங்களை, எங்கு—எங்கே, உலக்க—
முடிய, ஒதுவன்—சொல்லுவேன்.

முடியச்சொல்ல முடியாது என்று கருத்து. உலக்க - முடிய.

5.

இ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில—‘அஜ்ஞமான லோசம் மாட்டாதாகில்
மயர்வற மதிநலமுடைய உமக்குச் சொல்லக்குறையென்?’ என்ன; ‘நீ ஸாவதி,
கனூயாகிலன்றோ பேசலாவது’ என்கிறார்.

வ்யா:—(வருந்தாதவருந்தவத்த) யத்நத்தால் வந்ததன்றிக்கே
ஸஹஜமாய், நிர்திஸ்யதப:பூலம் என்று சொல்லலாயிருக்கை. வருந்தாதே
வருமதாய், ‘தவ’ என்று - மிகுதியாகவுமாம். 1. “नाकारणात् कारणाद्वा”
(நாகாரணத் காரணத்வா). (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்) விகஸரதேஜோரூப
மாய், அதில் மண்பறறைக் கழித்த ஒளியை உடம்பாகவுடையையாய். (வருந்
தாத ஞானமாய்) ஸஹஜஸார்வஜ்ஞயத்தை உடையையாய். (வரம்பின்றி முழுதி
யன்றாய்) எல்லையில்லாத ஸகல பதூர்த்தங்கனையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! (வருந்
காலம் இத்யாதி₃) காலதர்யத்திலும் லோகத்தை, ஒருங்காக—ஒருமடைப்பட—
ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய சூணங்களை எங்கே முடிய நான் பேசுவேன்?
உலக்க—முடிய. விலக்ஷண விக்ரஹம், ஸஹஜஸார்வஜ்ஞயம், உடைமையை
நிர்வஹிப்பான் - உடையவனாகையாலே எல்லாவற்றையும் உடைய உன் ஸர்வ
ரக்ஷகத்வம் இவற்றை எங்கே நான் முடிவுகாண?

5.

ஈ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. a மூன்றாம் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் a₂ நேரே
ஸங்க₃தி; நாட்டாரிழவு நடுவுப் பரஸங்க₃ாத் ப்ரஸ்துதமித்தனை. “கோவிந்தா பண்புரைக்க
மாட்டேனே” என்று சொல்லுவானென்? a₃ நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடர், மயர்வற
மதிநலமருளப் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்த
ரானவளவேயோ, a₄ விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேச

அ—அஞ்சாம் பாட்டு. (வருந்தாத இத்யாதி₃) a (மூன்றாம் பாட்டுக்கும் இத்யாதி₃) a₂ நேரே
என்கையாலே - கீழில் பாட்டோடும் ஸங்க₃தியுண்டென்று தோன்றுகிறது; நேரே ஸங்க₃தி-
“கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே” என்று சொல்லுவானென்? மயர்வற மதிநலம் அருளப்
பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே நாட்டாரில், ஆகையாலே நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ?
என்ன; என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கிலுயல்லது உன்னை ஸாவதி₄யாக்கிற்றில்லையே என்கிறார்
என்று. அநந்தரப்பாட்டோடே ஸங்க₃தி-நாட்டார் பேரிழவுகிடக்கிடர், நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்த
ரானவோபாதி விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே நீர், ஆகையாலே நீர் பேசாவிடில் நம்ம

ஜீ—அஞ்சாம் பாட்டு. (வருந்தாத இத்யாதி₃) a₄ மூன்றாம் பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு ஏற்றம்.
(விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தர் என்றது). b பதூரவதாரிகை (இவ்வடிவழகை இத்யாதி₃)

ஈ—மாட்டிரோ ? என்ன ; என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினாயித்தனையல்லது உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே என்கிறார்.

வ்யா:—(வருந்தாத இத்யாதி₃) b இவ்வடிவழகை என்னாலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? (வருந்தாதவருந்தவத்த)^dஸ்வாபுராவிகமாய் வருவதாய், e மிகவும் விகஸிதகிரண தேஜோருபமாய். தவ-மிருதி. f திருமேனியைக் கண்டவாறே, “அரிய தப:புலமோ ?” என்று தோற்றியிருக்கும்; g சிறிது அவகூஹித்தவாறே, “ஒரு தப:புலமல்ல; g₂ ஸஹஜ g₃ பூக்யபுலம்” என்று தோற்றியிருக்கும். (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய)

அ—தன்றோ பேரிழவு, ஆனபின்பு நம்மைப் பேசமாட்டிரோ என்ன; என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கின யல்லது உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே என்கிறார் என்று இங்ஙனே பொருளாகக்கடவது. a (என்று சொல்லுவானென் - வ்யாவ்ருத்தரே - கிடக்கிடர் - விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே - மாட்டிரோ) என்று யோஜிப்பது. a₃ (நாட்டார் பேரிழவு) என்கிறது-“புற்கென்றே காட்டுமால்”(2) என்றத்தைப்பற்றி; நமக்கு அவத்யாவஹராகையாலே அவர்களுக்கு வருகிற இழவு கிடக்கிடர்; வ்யாவ்ருத்தரான நீர் “மாட்டேன்” என்பானென்? என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். a₄ மூன்றாம் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் விசேஷம் (விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே நீர்) என்றது. A “பாற்கடல் பரம்பணமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சிதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” இதி ப்ரகாரேண-புகுவத₃ நுபுவவிரோதி₄ தே₃ நு ந்த்யஸு₁ரிவத் புகுவத₃ நுபுவம் குர்வாண: கிலேதி பூவ: b பதாவதாரிகை (இவ்வடிவழகை இத்யாதி₃) யத்வா, அ₁த₄நா ஸக்தெள ஹேதுகூர்ப்ப₄ம் “வருந்தாத” இத்யாதி₃கம் இத்யபி₄ப்ராயேணாஹ (இவ்வடிவழகை இதி) யத்வா, “சீரெங்குலக்கவோ துவன்” என்கிறத்தைக் கடாஷித்து (இவ்வடிவழகை என்னாலே தான் என்கிறார்) c வருந்தாதவரும் - வருந்தாதே வருமதாய். d இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபுராவிகமாய் வருவதாய்) என்று. e “தவ” என்றதின் அர்த்தம் (மிகவுமென்று) மிகவும் விகஸ்வரகிரண தேஜோருபமான விக்கூரஹமுடையனாய் என்றபடி. c இப்பக்ஷத்தில், “வருந்தாத வரும் தவத்த” என்று பத₃ச்சே₂தம்; “தவத்த” என்றதிலே, “அத்து, அ” என்று-சாரியைச் சொல். c, f, g வருந்தாததாய்-வருந்தி லபி₄க்கப்படாததாய், அதாவது-ஸ்வாபுராவிகமாய், அருந்தவத்த-அரிய தபஸ்ஸினாலே வாய்த்ததாயிருக்கிற, மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய் என்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, “வருந்தாத என்றுவைத்து, அருந்தவத்த என்றால் வ்யாஹதமன்றோ ?” என்ன (திருமேனியை இத்யாதி₃) f, g முதல் வாக்யம் - ஆபாதப்ரதீதி. இரண்டாம் வாக்யம் - நிருபித்து ஸித்தி₄த்த அர்த்தம். இந்தப் பக்ஷத்தில், “வருந்தாத அருந்தவத்த” என்று பத₃ச்சே₂தம். “அருந்தவத்த-வருந்தாத” என்று அந்வயிக்கவுமாம். c “வருந்தாத” என்று தொடங்கி - உடம் புக்கு விசேஷணம். g (சிறிது இத்யாதி₃) “தபஸ்ஸுக்கு இத்தனையுண்டோ” என்றபடி. g₂ ஸஹஜம்-ஸ்வாபுராவிகம். g₃ தத்புலமென்கையாலே - புலமும் ஸ்வாபுராவிகம் என்றபடி; பூக்யபுலம் என்றது-பெறுதற்கரியதென்று தோன்றுகைக்காக, g₃, g₄ யத்வா, ஸஹஜபூக்யபுலம் என்றது - 1. “நித்யம் ப்ரியாஸ்தவ து கேசு தே₃பி நித்யா:” என்கிறபடியே, நித்யேச்ச₂ஸித்தி₄தம் என்றபடி. இந்த வாக்யம்-வருந்தாதவின் தாத்பர்யம். h கதிர் இத்யுத்த்வா, புநர்ச “சுடர்” இதி வக்தவ்யம் கிம்?

ஜீ-c, d, e “வருந்தாத வரும் தவத்த” என்று பத₃ச்சே₂தமாக்கி அர்த்தம் (ஸ்வாபுராவிகம் இத்யாதி₃) அத்து, அ-சாரியை; அவ்யயம் என்றபடி. c, f யத்வா, வருந்தாததாய்-ஸ்வாபுராவிகமாய், அருந்தவத்த-அரிய தப:புலமாயிருப்பதாய் என்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து; “வருந்தாத” என்றுவைத்து “அருந்தவத்த” என்றால் வ்யாஹதமன்றோ என்ன (திருமேனியை இத்யாதி₃) இந்தப் பக்ஷத்தில், “அருந்தவத்த-வருந்தாத” என்று அந்வயமாதல். h “கதிரின் சுடருடம்பு” என்றதுக்கு பூவம் (அது

A திருவிருத்தம் 76.

A 1.3.2.

ஈ—என்கிறது - மூலப் ப்ரக்ருதியை. காரணகாரணம் என்கிறது - 1₂ மஹத்யாதிகளை. || ம (அன்றியே, ஸுக, ஸரீரமோ, து₃:க்க, ஸரீரமோ, உபயத்தாலுமான ஸரீரமோ. கம் - ஸுக, ம். அகம் - து₃:க்க, ம். து₃:க்க, ம் காரணமோ, ஸுக, ம் காரணமோ, ஸுக, து₃:க்க, ம் களிரண்டும் காரணமோ? என்னில்; இவை இத்தனையுமன்று)

அ—(காரணமென்று) காரணகாரணமென்று-புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஹே வ்யாபிந்! தவ ஸரீரக்ஷ்ரஹணம் அகாரணந்த-து₃:க்கப் ப்ராபகாத் பாபாச்ச ந ப₄வதி; காரணந்த-ஸுகப் ப்ராபகாத் புண்யாச்ச ந ப₄வதி; காரணகாரணந்த-உபயாச்ச ந ப₄வதி; ஸ்தாவராதிஸரீரபரிக்ஷ்ரஹ: கேவலபாபாத்; தேவாதிஸரீரபரிக்ஷ்ரஹ: கேவலபுண்யாத்; மநுஷ்யஸரீரபரிக்ஷ்ரஹஸ்து உபயாத்; ஏவம் தவ ஸரீரபரிக்ஷ்ரஹ: ஏதைர் ந ப₄வதி; கேவலம் து₃:ம்த்ராணயேத்யந்வய: இது பிள்ளை எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது; இத்தையநுஸரித்து இவ்விடத்திலே இப்படி அருளிச் செய்தது; எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது இன்னமும் ஓரர்த்தமுண்டு, அதாவது—“அகாரணம்-அப்ரயோஜநம் - து₃:க்க, ம். காரணம் - ப்ரயோஜநம் - ஸுக, ம். காரணகாரணம் - உபய மிஸ்ரம். நாரகியைப்போலே பாபப₂லாநுப₄வத்துக்காகவுமன்று உம்முடைய ஸரீரபரிக்ஷ்ரஹம்; ஸ்வர்க்கிகளைப்போலே புண்யப₂லாநுப₄வார்த்தமுமன்று; மநுஷ்யாதிகளைப்போலே உபய ப₂லாநுப₄வார்த்தமுமன்று; கேவலம் து₃:ம்த்ராணய” என்று. ம அஸ்யார்த்தஸ்யோபபாதக த்வேத (து₃:க்க, ம் காரணமோ, ஸுக, ம் காரணமோ, ஸுக, து₃:க்க, ம் களிரண்டும் காரணமோ) இத்யபி ப்ரக்ஷிப்தவாக்யாநி கேஷுசித் ஸ்ரீகோஸேஷு வர்த்தந்தே. 12. “மூலப் ப்ரக்ருதிவிக்குதி: மஹத்யாத்யா: ப்ரக்ருதிவிக்குதயஸ்ஸப்த! ஷோடசகர்ச விகாரோ ந ப்ரக்ருதிர் ந விக்குதி: புருஷ: ||” இதீச்சுராயயா அர்த்தாந்தரமாஹ (அகாரணமென்கிறது கார்யத்தை இதி) ஷோடச விகாராநித்யார்த்த: 1₂ மஹத்யாதிகளை என்றது-மஹத்யாதிஸப்தகத்தை என்றபடி. ஏதேந ப₄க₂வத்

ஐ—(காரணமென்று). காரணகாரணமென்று-புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகிறது, ஹே வ்யாபிந்! தவ ஸரீரக்ஷ்ரஹணம், அகாரணந்த-து₃:க்கப் ப்ராபகாத் பாபாச்ச ந ப₄வதி; காரணந்த-ஸுக-ப்ராபகாத் புண்யாச்ச ந ப₄வதி; காரணகாரணந்த-உபயாச்ச ந ப₄வதி. ஸ்தாவராதிஸரீர பரிக்ஷ்ரஹ: கேவலம் பாபாத், தேவாதிஸரீரபரிக்ஷ்ரஹ: கேவலாத் புண்யாத், மநுஷ்யஸரீர பரிக்ஷ்ரஹஸ்துபயாத்; ஏவம் தவ ஸரீர பரிக்ஷ்ரஹ: ஏதைர் ந ப₄வதி, கேவலம் து₃:ம்த்ராணய இத்யார்த்த: 1₂ இந்த அர்த்தம் பிள்ளையெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது. இத்தை அநு ஸரித்து இவ்விடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்தது. பிள்ளையெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது இன்னமோர்த்தமுண்டு; அதாவது - அகாரணம் - அப்ரயோஜநம் - து₃:க்க, ம். காரணம் - ப்ரயோஜநம் - ஸுக, ம். காரணகாரணம் - உபயமிஸ்ரம். நாரகியைப்போலே பாபப₂லாநு ப₄வத்துக்காகவுமன்று உன்னுடைய ஸரீரபரிக்ஷ்ரஹம்; ஸ்வர்க்கியைப்போலே புண்யப₂லாநு ப₄வார்த்தமுமன்று; மநுஷ்யாதிகளைப்போலே உபயப₂லாநுப₄வார்த்தமுமன்று; கிந்து கேவலம் து₃:ம்த்ராணயேதி. 1 இப்படி எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தையமொழிய, த்ருதீயார்த்தம் (அகாரணமென்கிறது இத்யாதி) இதம் வசநம் பஞ்சமேம்ஸே ப₄க₂வத்தம் ப்ரதி ப்ரஹ்மணே விஜ்ஞாபநம். கார்யத்தை-ஷோடசவிகாரமாகிற கார்யத்தை. 1₂ மஹத்யாதிகளை -

ப்ர—k 1. “एतदुक्तं भवति—न नारकिवद्धर्मफलानुभवाय तव शरीरग्रहणं; नच स्वर्गिवद्धर्म-फलानुभवार्थं; नापि मनुष्यादिवदुभयफलानुभवार्थं; किन्तु केवलं धर्मत्राणायेति। यद्वा कस्य-सुखस्य अणत्वात्-प्रापकत्वात् कारणं-धर्मः; तद्विरुद्धमकारणं-अधर्मः तदुभयं-कारणाकारणम्। एभ्यः क्रमात् तिर्थदेवनराणां जन्म; तव तु नैवं, अकर्मवश्यत्वात्; किन्तु केवलमिच्छया धर्मत्राणायेति।”

ப—5 || ( ) இவ்வடைப்பிணுள் இருப்பது ப்ரக்ஷிப்தம் என அடையவளைந்தான்.

சு—v₂ உடையவனாய்க் கடக்கநிற்கையன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. w(வருங்காலம் இத்யாதி₃) காலத்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை என்னாலே முடியச் சொல்லித் தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ? x உன்னுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷணயம் அது. y ஸர்வத்தையும் யுக்யபத் ஸாக்ஷாத்காரஸமர்த்த₂னாயிருக்கிற இருப்பு அது. ரக்ஷகத்வம் அது. z ஏதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவன்? 5.

அ—அளிக்கை-அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராபணம் என்றபடி என்வாவுமாம். v₂ மேலுக்கு அவதாரிகை (உடையவனாய் இத்யாதி₃) உடையவனாய்-ஸேஷியாய். w வருங்காலம் - ப₄விஷயத்; நிகழ்காலம் - வர்த்தமாநம்; கழிகாலம் - பூ₄தம்; ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட; உலக்க - முடிய. x “வருந்தாத வருந்தவத்த” இத்யாதி₃ க₃த₂மாத்ரம் பராம்ருஸந் ப₄வமாவஹ (உன்னுடைய விக்ரஹவைலக்ஷணயம் இத்யாதி₃) y1. “யோ வேத்தி யுக்யபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸத₃ஸ்வத: | தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் ஸாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்த்வம் ப்ரசக்ஷமஹே ||” என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வத்தையும் இத்யாதி₃) 2. யுக்யபத₃கி₂லம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸ்வதஸ்ஸததம் வித₃ந் நிரவதி₃ த்யாதி₃ வ்யோத₃ந்வாஸக்யவிவர்ஜித: | ஜலதி₃ஸூதயா ஸார்த்த₃ம் தே₃வோ ஜக₃த் பரிபாலயந் பரம்புருஷஸ் எரித்₃தே₃பாய: ப்ரதி₃ஷ்டப₃ரஸ் ஸதாம் ||”. z “எங்கு - ஒதி - உலக்குவன்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஏதென்று பேசித்தலைக்கட்டுவன்) என்று. 3. “நாந்-திதோ₃ஸ்தி மம தி₃வ்யாநாம்” A “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார்” “மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்-விக்ஷிதமான ப்ரப₄யை உடைத்தான தேஜஸ்தத்த்வத்தை வடிவாக உடையவனாய்: வரம்பு இன்றி முமுத்யின்றாய் - பரிச்சே₃த₃யில்லாதபடி ஸர்வபத₃ார்த்த₃த்திலும் வர்த்திப்பானாய்; எங்குலக்க ஒதுவன் - எங்கே முடியச் சொல்லுவேன், முடியச்சொல்ல முடியாது என்று கருத்து” (பக்கம் 29, 30) என்று உரையிலே. வருந்தாத என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 5.

ஐ—இத்யாதி₃) லக்ஷணயா சொல்லுகிறது என்றபடி. v₂ மேலுக்கு அவதாரிகை (உடையவனாய் இத்யாதி₃) உடையவனாய்-ஸேஷியாய். w வருங்காலம் - ப₄விஷயத்; நிகழ்காலம் - வர்த்தமாநம்; கழிகாலம் - பூ₄தம்; ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட; உலக்க - முடிய. x “வருந்தாத வருந்தவத்த” இத்யாதி₃ க₃த₂மாத்ரம் பராம்ருஸந் ப₄வமாவஹ (உன்னுடைய விக்ரஹ இத்யாதி₃) y1. “யோ வேத்தி யுக்யபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸத₃ஸ்வத:” என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வத்தையும் இத்யாதி₃) z “எங்கு - ஒதி - உலக்குவன்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஏதென்று பேசித்தலைக்கட்டுவன்) என்று. க்ரமேணந்வய: 5.

ஆதே,— ஐந்தாம் பாட்டு. ஸ்வாப₄விகமாய் வருவதாய் மிகவும் விக்ஷிதகிரண தேஜோரூபமாய் ஸூ₃த₃ஸத்வமயமாய் நிரவதி₃கதேஜோரூபமாய் சூ₃ணப்ரகாஸகமான திருமேனியுடையனாய், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய், வரம்பில்லாத எல்லா வற்றையும் நிர்வஹித்தாய். காலத்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், லோகங்களை ஒரு படிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோருகிற உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ? என்கிறார் “வருந்தாத” இத்யாதி₃யால். 5.

பகவதஸஷயம் - முடிச்சோதி

6. ஓதுவா ரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்! பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய்! என்சொல்லியான் வாழ்த்துவனே.

ஆ— 6. வ்யா:— (ஓதுவார்) ஸர்வலோகங்களிலும் உள்ள அத்தேவதாக்கள் எல்லாராலும் ஓதப்படுகிற ஸர்வவேதங்களாலும் அளவிடமுடியாத கல்யாண குணங்களை யுடையவனாய், நிரதியெனெளந்தூர்யாதிகல்யாணகுணகூலியாய், ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை நாடுருவன் எத்தைச் சொல்லிப் புகழ்வது? என்கிறார்.

ஒ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — “வேதங்கள் எங்ஙனே நம்மை ஸ்துதிக்கிறபடி, அப்படியே நீரும் நம்மை ஸ்துதிப்பீர்” என்ன; “அவையும் உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே உபக்ராந்தமாய் நிவ்ருத்தமானவத்தனை, இங்ஙனையிருக்கிற உன்னை அளவில்லாத நான் ஸ்துதிக்க விரகுண்டோ?” என்கிறார்.

வ்யா:— (ஓதுவார் என்று தொடங்கி) லோகந்தோறும் தரதமபூவேந உண்டான அத்தேவதாக்களுக்கிடாகச் சிறுத்தும் பெருத்துமிருக்கிற ப்ரதிபாத, கமான வேதங்களெல்லாம் உன்னுடைய குணகதே, ஸவிஷயமாயிற்றெழிய, புறம்பு போயிற்றில்லை. வேதங்கள் உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமாயிற்று என்னு மித்தனையல்லது, உன்னை உள்ளபடி எல்லாமறிந்து பேசிற்று என்ன முடியாது என்றுமாம். (போதுவாழ் என்று தொடங்கி) பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றற்போலே செவ்வி மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையையாய், நிரதியேபோக்யையான பெரியிராட்டியார் நித்யாநுபுவம்பண்ணி வாழுகிற திருமார்வையுடையவனே!

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வவேதங்களுங்கூடிச் சொல்லப்படுக்காலும் முழுக்கச் சொல்லவொண்ணாத உன்னை என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஓதுவார்—நியதஸாக்ரான அதிகாரிகளுக்கு அத்தேவதவ்யமாய், ருக்யஜுஸ் ஸாமாதியேபேதத்தை உடைத்தான, ஒத்தெல்லாம்—வேதங்களெல்லாம், எவ்வுலகத்து—எல்லா லோகங்களிலுமுண்டான, எவ்வெவையும்—ஸாக்ரபேதங்கள் எல்லாவற்றையுமுடைத்தாய், சாதுவாய் — (யதூவதூர்த்தபேதாதகத்வமாகிற) நன்மையையுடைத்தாய்க்கொண்டு, நின்—உன், புகழின்—குணகூலங்களினுடைய, தகையல்லால்—ப்ரகாராவ்யமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்குமதொழிய, பிறிது—முழுக்கச் சொல்லுதல் புறம்புபோதல் செய்கை, இல்லை—இல்லை; போது—பூவையுடைத் தான, புனம் வாழ் துழாய்—தன்னிலத்தில செவ்வித் துழாயாலே அலங்க்ருத மான, முடியினாய்—திருவபிஷேகத்தையுடையையாய், (அவ்வொப்பனையழகை

அநுபூவிக்மைக்கு.) பூவின்மேல்—தாமரைப் பூவின்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாது—லக்ஷ்மியானவள், வாழ்—(அத்தை விட்டு உகந்து) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மார்பினாய்—திருமார்பையுடையவனே ! என் சொல்லி—(பேராக்யதைக்குப் பாசுர மிட்டுச் சொல்லுவேனோ ? ப்ரணயித்வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேனோ ?) எத்தைச் சொல்லி, யான்—யான், வாழ்த்துவன்—வாழ்த்துவது ?

சாதுவாய் - நன்றாய். தகை - ப்ரகாரம்.

6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—“வேதங்கள் ஸ்துதிக்கவில்லையோ, அவ்வோபாதி நீரும் பேசமாட்டீரோ ?” என்ன; “அவையும் ஸ்துதியிலே உபக்ரமித்து முடிவு காணமாட்டாமையாலே மீண்டனவித்தனை; என்னுற்பேசப்போமோ ?” என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒதுவார் இத்யாதி₃) ஒதுவாரென்கையாலே - அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஒத்தெல்லாம்) ருக்யாதி₃ சதுர்வேதங்களும், அத்யேதருபேதத்தாலே பிறந்த ஸாக்யாபேதங்களும். (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்) ஊர்த்வேலாகங்களிலுள்ளார் ஜ்ஞாநாதிகருமாய் ஆயுஸ்ஸால் அதிகருமாயிருக்கையாலே, அவர்களுக்கு அநுரூபமாக அவ்வோ லோகங்களிலும் இந்த பேதங்களுமுண்டு (சாதுவாய்) ஸப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது - அர்த்தத்தை இருந்தபடியே காட்டுகை; ஸர்வஸப்தங்களும் அசிஜ்ஜீவவிஸிஷ்ட பரமாத்ம பர்யந்தாபித்யாநம் பண்ணுகை; சாதுவாகைக்காக என்றுமாம். (நின்புகழ் இத்யாதி₃) “உன் கல்யாணகுணங்களிலே அந்வயித்தன” என்னுமித்தனையல்லது, “புறம்பு போயின” என்று சொல்லவொண்ணாது. கடலில் வர்ஷபிஷ்டு போலே, “புறம்பு போயிற்று” என்னவுமொண்ணாது, “எங்கும் வ்யாபித்தது” என்னவுமொண்ணாதேயிருக்கை. தகை - அளவும், அழகும். (போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்) பூமாருதே, தன்னிலத்திலே நின்றிற்போலே செவ்வி மிகாநின்ற திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையவனே! (பூவின்மேல் இத்யாதி₃) பூவிலே வர்த்திக்கிற பிராட்டி உன்மார்விற சுவடறிந்தபின்பு, அப்பூ நெரிஞ்சி முள்ளாம்படி மார்வுபடைத்தவனே! (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்நமான திருத்துழாயாகையாலே, அவ்வைஸ்வரயத்தைப் பேசுவோ? பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவோ? 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. ௨“எங்குலக்க ஒதுவன்?” என்றார். “௨ வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றனவே, உமக்குப் பேசத்தட்டென்?” என்ன; “அவையும் ௩ இவ்வளவன்றோ செய்தது” என்கிறார்.

அ— ஆறும் பாட்டு. (ஒதுவார் இத்யாதி₃) ௨ “நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்காபரிஹாரமுகே₂ந ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார். (எங்குலக்க

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (ஒதுவார் இத்யாதி₃) ௨ “நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்காபரிஹாரமுகே₂ந அவதாரிகை (எங்குலக்க இத்யாதி₃) ௩ வேதங்

ஈ— வ்யா:— b (ஒதுவார் b, ஒத்தெல்லாம்) ஒதுவார் என்கையாலே-அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஒத்தெல்லாம்) ருக்யாதியேதேவதங்கனும். c ஆக, அத்யேத்ருபேதத்தாலே ஸாக்யாபேதங்களாய்க்கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். d (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும) எல்லா லோகங்களிலும் உண்டான எல்லாம். e ஸ்வர்க்குலோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும், அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; f ஸ்ரீராமாயணம் என்றால், ப்ரஹ்மலோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமாயிருக்கச் செய்தே, இங்கு f, இருபத்து நாலாயிரமாயிராநின்றது. g (சாதுவாய) ஸப்தத்துக்கு ஸாது,

அ—இத்யாதியை a₂ (வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றன) என்றது—1. “தஸ்ய ருக் ச ஸாம ச கேஷ்ணௌ” 2. “ஸர்வே வேதா யத் பதமாநந்தி” இத்யாதியைப்பற்ற. கேஷ்ணௌ-க்யாதம் பண்ணுநின்றன என்றபடி. a₃ (இவ்வளவன்றே செய்தது) என்றது - உன் குணங்களைச்சொல்லி ஸத்தை பெற்ற இத்தனையன்றே செய்தது என்றபடி. c வேதங்களெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருக்க, இந்த பேதங்களென்? என்ன; (ஆக என்று தொடங்கி) அதாவது - “வேதங்களெல்லாம் ஒருபோகியாய்க் கிடக்கையாலே மந்தமதிகளுக்கு அதிகரிக்கக் கூடாது” என்று ஸமஸ்தமான இத்தை வ்யாஸர் ருக்யாதியேதேந பிரித்தாரிறே; அப்போது தொடங்கி அத்யேத்ருபேதங்களும் காடகாண்வாதியேதேதங்களும் தந்நிபந்தநமான அத்யயநபேதங்களும் என்றபடி. b, d “எவ்வுலகத்து எவ்வெவையுமான-ஒதுவார் ஒத்தெல்லாம்” என்று அந்வயம். d, e “எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும” என்று விசேஷிப்பானென்? இந்த லோகத்திற்காட்டில் லோகாந்தரத்தில் ஏற்றமாக உண்டாகைக்கு ஹேது வேது? என்ன; (ஸ்வர்க்குலோகத்திலும் என்று தொடங்கி) f இவ்வர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ஸ்ரீராமாயணமென்றால் இதி 3. “சரிதம் ரகுநாதஸ்ய ஸதகோடிப்ரவிஸ்தரம்” இதி ஸ்ரீமத் சாமாயணஸ்ய லோகாந்தரே யதா விஸ்தர: ததா வேதாநாஞ்ச 4. “அஸந்தா வை வேதா:” இத்யாதியாதாநத் விஸ்தரோ புவதீதி புவாவ: 8 “சாதுவாய” என்றதுக்கு மூன்று பொருள்—

ஜீ—கள் நம்மைப் பேசாநின்றன) என்றது—1. “தஸ்ய ருக் ச ஸாம ச கேஷ்ணௌ” 2. “ஸர்வே வேதா யத் பதமாநந்தி” இத்யாதியைப்பற்ற. a₃, h (இவ்வளவன்றே செய்தது) என்றது—“தகையல்லால் பிறிதில்லை” என்றத்தைப்பற்ற. c வேதங்களெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருக்க, இந்த பேதங்கள் எங்ஙனையென்ன (ஆக இத்யாதியை) அதாவது—“வேதங்களெல்லாம் ஒருபோகியாய்க் கிடக்கையாலே மந்தமதிகளுக்கு அதிகரிக்கக் கூடாது” என்று ஸமஸ்தமான இத்தை வ்யாஸர், ருக்யாதியேதேந பிரித்தாரிறே; அன்று தொடங்கி அத்யேத்ருபேதங்களும், காடகாண்வாதியேதேதங்களும், தந்நிபந்தநமான அத்யயந பேதங்களும் என்றபடி. b, d “எவ்வுலகத்து எவ்வெவையுமான - ஒதுவாரோத்தெல்லாம்” என்று அந்வயம். e “ஒத்தெல்லாம்” என்றால் அமையாதோ? “எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும” என்று விசேஷிப்பானென்? இவ்விடத்திற்காட்டில் லோகாந்தரத்திலே பரந்திருக்கைக்குத்தான் அடி ஏது? என்ன (ஸ்வர்க்கு, இத்யாதியை) f இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ஸ்ரீராமாயணம் இத்யாதியை 3. “சரிதம் ரகுநாதஸ்ய ஸதகோடிப்ரவிஸ்தரம்” என்னக்கடவதிறே. f₂ (இருபத்து நாலாயிரமாயிராநின்றது) அப்படி வேதங்களும் 4. “அஸந்தா வை வேதா:” என்கையாலே பரந்திருக்கும் என்றபடி. 8 குணவிசேஷணமானபோது, சாதுவான புகழ் - கல்யாணகுணங்கள்; நின் சாதுவாய

ஹ— f (ஆறும் பாட்டு) (ஒதுவார் இத்யாதியை) (ஸ்ரீராமாயணமென்றால்) “चरितं रघुनाथस्य श्रुतकोटिप्रविस्तरम्। एकैकमधुरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्॥”

ஈ-த்வமாவது - அர்த்தத்துக்கு பேராதகமாயிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான-புகழென்று - குணவிசேஷணமாகவுமாம். (சாதுவாய் நின் புகழின் h தகையல்லால் h₂பிறிதில்லை) i உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமான இத்தனைபோக்கிப் புறம்பு போயிற்றில்லை - j விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க j₂ விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை. k 1. “वर्षबिन्दोरिवाचौ संवत्स्रात्मलाभः” (வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்ததாத் ஸ்வாத்மலாப:) என்னுமாபோலே - l கடலிலே ஒரு வர்ஷபிந்து, விழுந்தால்

அ-(1) எவ்வுலகத்தில் உண்டான எவ்வெவையான-ஒதுவார் ஒத்தெல்லாம் சாதுவாய்க்கொண்டு என்னுதல், அதாவது - அர்த்தபேராதகமாய் என்றபடி. (2) அன்றிக்கே, குணங்களுக்கு விசேஷணமாய், சாதுவாய் நிற்புகழ்; அதாவது - சாதுவான நின் புகழ் - கல்யாணகுணங்கள் என்றபடி. (3) அன்றியே, எவ்வெவையான ஒதுவாரோத்தெல்லாம் சாதுவாகைக்காக, அதாவது-ஸத்தைபெறுகைக்காக என்னுதல். h₂l தகை-ஸ்பர்ஸம்; தகையல்லால்-ஸ்பர்ஸிக்கிறதொழியப் பிறிதில்லை - ஸ்பர்ஸித்த இடத்தை விட்டுப் புறம்புபோயிற்றில்லை; இத்தை அருளிச்செய்கிறார். (உன்னுடைய இத்யாதி₃) அப்ரஹ்மாத்மகவஸ்துநோடபாவாதி₃தி பாவ: h₂l (விஷயந்தன்னை இத்யாதி₃) இதுவும் தகையின் தாத்பர்யம். j₂ விளாக்குலைகொள்ளுகை - எங்குமொக்க வ்யாபிக்கை; விளாக்குலை கொண்டதும் இல்லை - புறம்பு போனதுமில்லை என்றபடி. h₂l “பிறிதில்லை” என்றால் விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலை கொண்டதில்லை என்று சொல்லும் வழியென்? என்ன; “ஒரு குணத்திலேயாதல், ஒரு விபூதிமேலேயாதல் இழிந்தால் அத்தைப் பரிச்சேதி₃த்து அப்பால் போகவேணும்; அப்பால் போகமாட்டாமையாலே விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை” என்று அருளிச்செய்வார். k ஆனால் ஸம்பந்தி₃த்திருக்கிற துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்ன (வர்ஷபிந்தோ: இத்யாதி₃) அதாவது - ஸ்வஸத்தாஸித்தி₃யே ப₂லமென்றபடி. யத்₃வா, ஒதுவார் ஒத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும், சாதுவாகைக்காக - ஸத்தை பெறுகைக்காக; ஸ்வஸத்தாலாப₄ார்த்தம் என்கிற யோஜநாந்தரத் திலே தாத்பர்யம். k.l1. “ஸம்பந்ததாத் ஸ்வாத்மலாப:” என்றத்தோடே 1. “ந து கபுலநத:”

ஜீ-புகழ் என்றபடி. h தகை-ஸ்பர்ஸம்; தகையல்லால் பிறிதில்லை-ஸ்பர்ஸிக்கிறதொழிய ஸ்பர்ஸித்த இடம் விட்டுப் புறம்பு போயிற்றில்லை என்றபடி. h₂l (விஷயந்தன்னை இத்யாதி₃) இதுவும்-தகையின் தாத்பர்யம். j₂ விளாக்குலை கொள்ளுகை - எங்குமொக்க வ்யாபிக்கை; விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை - புறம்பு போயிற்றதுமில்லை என்றபடி. k ஆனால், ஸம்பந்தி₃த்திருக்கிற துக்கு ப்ரயோஜநம் ஏது? என்ன (வர்ஷபிந்தோ: இத்யாதி₃) அதாவது - ஸ்வஸத்தாஸித்தி₃யே ப₂லம் என்றபடி. l இதுக்கு அர்த்தம் (கடலிலே இத்யாதி₃) அதாவது - ஸ்வஸத்தாலாப₄ார்த்தமாக என்று பஷத்தில் “சாதுவாய்” என்றதுக்கு - சாதுவாகைக்காக; ஸ்வஸத்தாலாப₄ார்த்தமாக என்று அர்த்தாந்தரம் (வர்ஷபிந்தோ: இத்யாதி₃) என்னுதல். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே பூர்வஸதகே. 1. “अन्यत्वातद्गुणोक्तिर्भगवति न तदुत्कर्षचौयैः परेषां स्तुत्यत्वाद्यावदथा फणितिरपि तथा तस्य निस्सीमकत्वात् । आम्नायानामसीमामपि हरिविभवे वर्षबिन्दोरिवाचौ सम्बन्धात्स्वात्मलाभो नतु कबलनतः स्तोतुरेवं न किं मे ॥ २० ॥”

ப்ர- k1. (பிறிதில்லை) श्रीरङ्गराजस्तवे पूर्वशतके — “अन्यत्वातद्गुणोक्तिर्भगवति न तदुत्कर्षचौयैः परेषां स्तुत्यत्वाद्यावदथा फणितिरपि तथा तस्य निस्सीमकत्वात् । आम्नायानामसीमामपि हरिविभवे वर्षबिन्दोरिवाचौ सम्बन्धात्स्वात्मलाभो नतु कबलनतः स्तोतुरेवं न किं मे ॥ २० ॥”

ஈ—கடலை எங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டாதே! தன் ஸத்₃பூவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே. (போது இத்யாதி₃) m வேத₃ங்களுங்கூட ஏங்குவதினைப்பதாகாநிற்க, நான் இச் சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? n பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றூர் போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபி₃ஷேகத்திலே உடையவனே! o திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது. p இவ்வொப்பனை என்னுலே பேசலாயிருந்ததோ? (பூவின்மேல் இத்யாதி₃) q பிராட்டி பிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. q₂ இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவனோட்டைச் சேர்த்தி தான் என்னுலே பேசலாயிருந்ததோ? r தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடைய பெரிய பிராட்டியார் பூ r₂ அடிகொதித்துப்போந்து வர்த்திக்கும் மார்வை உடையவனே! s பிராட்டி பெருமானாக் கைப்பிடித்த பின்பு, பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதி₃லையை நினைக்கு மன்றாயிற்று இவளும் இம்மார்வைவிட்டு, பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. t (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) u இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னுலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ?

6.

அ—என்றதையுங்கூட்டி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே இத்யாதி₃). h, t, m “தகையல்லால் பிற்திலை” என்றத்தையும், “என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே” என்றதையுங்கூட்டி தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார். (வேத₃ங்களும் இத்யாதி₃) n “போது - புனம்வாழ் - துழாய் முடியினாய்” என்று அவ்வயித்து ஸப்₃தார்த்தம் (பூவையுடைத்தாய் இத்யாதி₃) o (திருத்- துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது) இதி ரஸோக்தி: p “போதுவாழ் புனத்துழாய் முடியினாய் - பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினாய்” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவ்வொப்பனை என்று தொடங்கி) பூர்வவாக்யேந ஸஹ ஏகபூவபரம் வா. q, q₂ “புனத்துழாய் முடியினாய்” என்ற அதந்தரம், “மாதுவாழ்மார்பினாய்” என்கையாலே, இவள் இல்லாதபோழுது இவ்வொப்பனை ஒப்பனையாக மாட்டாது என்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி இத்யாதி₃) r “பூவின்மேல் மாது” என்று-அவளுக்குப் புஷ்பவாஸித்வத்தை நிருபகமாகச்சொல்லி, மார்விலே வாழ்கிறாள் என்றத்தால் ப₃னித்ததை அருளிச்செய்கிறார் (தாமரைப்பூவை இத்யாதி₃) s அடி கொதித்து-பாதம் தபித்து. s “வாழ்” என்ற வர்த்தமாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (பிராட்டி இத்யாதி₃) u பிரித்துச் சொன்னத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வொப்பனைக்கும் இத்யாதி₃) “புனத்துழாய் - போதுவாழ் - முடியினாய்! பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார்பினாய்! எவ்வுலகத்திலும்

ஜீ—அதாவது—சாதுவாய்-அர்த்த₂பே₃த₄கமாய் இதி ப்ரத₂ம:; சாதுவான புகழ் இதி த்₃வித்ய:; சாதுவாகைக்காக - ஸத்தை பெறுகைக்காக இதி த்ருத்ய:, m மேலுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (வேத₃ங்களுங்கூட இத்யாதி₃) n “போது - புனம் வாழ் - துழாய் முடியினாய்” இத்யந்வயே ஸப்₃தார்த்தம் (பூவையுடைத்தாய் இத்யாதி₃) o (திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது) இதி ரஸோக்தி: p (இவ்வொப்பனை) இத்யாதி₃வாக்யம் பூர்வவாக்யேந ஸஹ ஏகபூவபரம். q “பூவின் மேல்” இத்யாதி₃க்கு-கீழே கூட்டிப் பூர்வபூவியாகத் தாத்பர்யம் (பிராட்டி இத்யாதி₃) q₂ மேலே கூட்டி அபரபூவியாகத் தாத்பர்யாதந்தரம் (இவ்வொப்பனை இத்யாதி₃) r “பூவின்மேல் மாது” என்று - புஷ்பவாஸித்வத்தை - நிருபகமாகச் சொல்லி, மார்விலே வாழ்கிறாள் என்றத்தால் ப₃னிதம் (தாமரைப்பூவை இத்யாதி₃) s “வாழ்” என்ற வர்த்தமாதார்த்தம் (பிராட்டி இத்யாதி₃) u பிரித்துச் சொன்னத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வொப்பனைக்கும் இத்யாதி₃) b₃ ஒத்து - வேத₃ம். “புனத்துழாய் - போதுவாழ் முடியினாய்! பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார்பினாய்!

7. வாழ்த்துவார் பலராக நின்றுள்ளே நான்முகனை
முழ்த்தநீ ருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தசீ ரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வ மாய்க்கிளர்ந்து
சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ்மா துணாதே.

ஆ— 7. வ்யா:— (வாழ்த்துவார்) “ நீர் ஒருவராகையாலே வாழ்த்த முடியாதது என்கிறீராகில், பலரோடே நின்று வாழ்த்தினாலோ?” என்னில். “வாழ்த்துவார் பலராக ஆகிறார், நீ படைத்த பூரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ருத்ராதி, தேவதைகளிறே ஏத்துவார்; அவர்களும் உன்னுடைய குணங்களை முடிய ஏத்தவல்லரோ? ஏத்துகைக்குத் தான் அர்ஹரோ? அல்லரிறே” என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — “இருந்ததே குடியாக எல்லாருமேத்துதல், அதிக ஜ்ஞாநரான ருத்ராதி, களேத்துதல் செய்தாலோ?” என்னில்; “த்வத்ஸ்ருஷ்டனான பூரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராகையாலே, ஸங்குசிதஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஸ்தோத்ரமும் உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களுக்குத் திரஸ்காரத்தைப் பண்ணுமித்தனை” என்கிறார்.

அ—உண்டான எவ்வெவையுமான - ஓதுவாரோத்தெல்லாம் - சாதுவாய்க்கொண்டு நிற்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை; என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவன் இத்யந்வய: . “நிற்புகழின் தகையல்லால் - உன் குணங்களினுடைய ப்ரகாராந்வயமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்குமதோழிய, சாதுவாய் - நன்றும். தகை - ப்ரகாரம்” [பக்கம் 36, 37] என்று பன்னீராயிரத்திலே. ஓதுவார் என்று தொடங்கி. போது - புனம் - வாழ் - துழாய் முடியினாய் என்று தொடங்கி, வாழ்த்துவன் என்று உரை அந்வயம். 6.

ஜீ—எவ்வுலகத்திலும் உண்டான எவ்வெவையுமான-ஓதுவாரோத்தெல்லாம் சாதுவாய் நிற்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை, என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவன் இத்யந்வய: . 6.

ஆதே— ஆரூப பாட்டு. அத்யேத்ருபே, துத்தாலே ஸாக்ஷாபே, துங்களாயக கொண்டு பிரியுண்ட ஸர்வலோகங்களில் உண்டான வேதங்களை எல்லாம் அர்த்தபே, துங்களாய உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமானவித்தனை போக்கி, புறமபு போயிறுந்றில்லை. பூவையுடைத்தாய், தன நிலத்தில் நின்றிற்போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே உடையவனே! தாமரைப்பூவை இடமாக உடைய பெரியபிராட்டியார் பூவடி கொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே! இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னுலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாய் இருந்ததோ? என்கிறார் “ஓதுவார்” இத்யாதியால். 6.

ஒ— வ்யா:— (வாழ்த்துவார் பலராக) ஒருவரேத்தினவிடம் ஒருவரேத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்தமுடியாது. (நின்னுள்ளே என்று தொடங்கி) ஏகார்ணவத்திலே ஸயானனாய்க்கொண்டு 'லோகங்களையெல்லாம் படை' என்று கொண்டு சதுர்முகனை உன் ஸங்கல்பத்தாலே முதலிலே படைத்தவனே! (கேழ்த்த சீரென்று தொடங்கி) மிக்கிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதிக்ருணங்கையுடையரான ருத்ர முகரான தேவர்கள் ஸ்தோத்ரகரணஸக்தியோடே உத்யுக்தராய், ஓரோ ப்ரயோஜகங்களில் உன்னுடைய குணசேஷத்தாதிகளெல்லாம் அகப்படும்படி விரகுகளாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால். சூழ்த்து-சூழ்ந்து என்னவுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், அதிஸயித ஜ்ஞாநரான ருத்ராதிகளெல்லாரும் திரண்டு ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லப்பார்த்ததாலும் உன்னுடைய ஸ்வாபுரவிக்ருணங்களுக்கு மாலிந்யாவஹம் என்கிறார்.

(ஸ்தவப்ரியனாகையாலே) வாழ்த்துவார்—உன்னை வாழ்த்துவார், பலர்—பலர், ஆக—உண்டாகைக்காக, நின்னுள்ளே—உன் ஸங்கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, நான்முகனை—சதுர்முகனை, மூழ்த்த நீர்—காரணஜலமான ஏகார்ணவத்துக்குள்ளே, 'உலகெல்லாம் — ஸமஸ்தலோகத்தையும், படை — ஸ்ருஷ்டி', என்று—என்று, முதல்—ப்ரதமனாக, படைத்தாய்—படைத்தவனே! (அவனாலே ஸ்ருஷ்டமாய்) கேழ்த்த—கெழுமின, சீர்—ஜ்ஞாநாதிக்ருணங்கையுடைய, அரன்—ருத்ரன், முதலா—முதலாக, கிளர்—கிளர்ந்த திவ்யஸக்தியுத்தராய்க்கொண்டு, அமரர்—நித்யத்வவிஸிஷ்டரான, தெய்வமாய்—தேவர்கள் யாவதூயுஷம், கிளர்ந்து—உத்யுக்தராய், சூழ்த்து—(ப்ரயோஜகங்களாலே குணங்களை) வளைத்து, துதித்தால்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், உன்—உன்னுடைய, தொல்—ஸ்வாபுரவிகமான, புகழ்—சூனெளஜ்வலயம், மாகுணதே—மாசேருதோ.

மூழ்த்த - நிரம்பின. கேழ்த்த - செறிந்த.

7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—“உம்மால் தனியே முடியாதாகில், இருந்ததே குடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு பேசுதல், ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகள் ஏத்துதல் செய்தாலோ?” என்ன; “லோகமடங்கத் திரண்டு, ஒருவரேத்தினவிடம் ஒருவரேத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாது” என்கிறார்.

வ்யா:— (வாழ்த்துவார் பலராக) வாழ்த்துவார் அஸங்க்யாதராயிடுக; ஆனாலும் ஏத்தமுடியாது. எத்தாலே? என்னில்,—(நின்னுள்ளே இத்யாதி,) (மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று-நின்னுள்ளே நான்முகனை-முதல்படைத்தாய்) ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்து 'சதுர்துஸ புஷங்கையும ஸ்ருஷ்டி' என்று ஸங்கல்பத்திலே சதுர்முகனை ப்ரதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தாய். த்வத்ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ஸங்குசிதஜ்ஞாநர் உன் பெருமையைப் பேசமாட்

இ—டார்கள் என்கை. ஆனால் இவர்களை யொழிய ஜ்ஞாநாதி, கரான ருத்ராதி, களைக் கூட்டிக்கொண்டாலோ? என்ன; அவர்களுக்கும் நிலமன்று என்கிறது— (கேழ்த்த இத்யாதி,) கேழென்று - கிளர்த்தியாய், பெருமையைச் சொல்லுகிறது. சீர் - ஜ்ஞாநாதி, கள். 1. “**शङ्करात् शानमन्विच्छेत्**” (ஸங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்)- (கிளர்த்தெய்வமாய்) அதிகாரா நுருபமான ஜ்ஞாநாதிகளால் பெரிய தேவஜாதியாக. (கிளர்ந்து) ஸ்தோத்ரத்திலே உத்யுக்தராய். (கூழ்த்து) விரகாலே ப்ரயோஜகங் களிலே சொல்லி. சூழ்ந்து என்றுமாம். அமரர்-ஆயுஸளாலும் அதிகரானவர்கள் துதித்தால். (உன்னித்யாதி) ஸ்வாபூவிகமாய், கர்மஸபர்ஸமில்லாமையாலே உஜ்ஜ்வலமான உன் குணங்கள் அழகுகேருதோ? அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பல ராகைக்காக என்னவுமாம். அப்போது, நீ செய்தாயாகிலும் வாய்த்ததில்லை என்கை. இந்த நிர்வாஹம் ஸங்குதமேயாகிலும் சொல்லிப் போருவதொன்றன்று. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a“வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று; சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை ஏத்தக் குறையென்?” என்ன, “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்கிறார்.

வ்யா:— b (வாழ்த்துவார் பலராக) c“ஆனால்தான் வந்ததென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?” என்றும் பட்டராளிச்செய்வது. d அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக என்னுதல். (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரகதேயுத்திலே, சதுர்முகனை. e ‘கடல் சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (வாழ்த்துவார் இத்யாதி) a பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை. (வேதங்கள் இத்யாதி) b, c “வாழ்த்துவார் பலராக” என்கிற காகுவாலே - வைதிக புருஷர்களாலும் ஏத்தமுடியாது என்னுமிடம் தோன்றுகிறதென்று அதைத் துச்சீகரித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஆனால்தான் இத்யாதி) “நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய், அத்தாலே வாழ்த்துவார் பலராக - ஸ்தோதாரோ வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதி நோநேகே புவந்து; தைஸ்ச ஸ்தோதும் ஸக்யதே கிம்? தைர்வேதேப்ய: க்ருதோநிஸ்ய: க:?” இதி பட்டார்யநிர்வாஹார்த்த:—இதி வதந்தி. கீழிற்பாட்டோடே கூட்டி பட்டர் அருளிச்செய்த ஸங்குதி; அவதாரிகையும், வ்யாக்யாநமுமெல்லாம் பட்டர் நிர்வாஹத்திலேயாகக் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நித்ய நிர்தேயாஷமான வேதம் சொல்ல மாட்டாதத்தையோ ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதி, களையுடைய இவர்கள் சொல்லப்போகி.

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (வாழ்த்துவார் இத்யாதி) a பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை. (வேதங்கள் இத்யாதி) இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் வ்யாக்யானமும் எல்லாம் பட்டர் நிர்வாஹத்திலே. இது வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். இவர் நிர்வாஹத்திலே, பூர்வார்த்த மெல்லாம்-கீழிற்பாட்டுக்கு ஸேஷம். அதாவது-நித்ய நிர்தேயாஷமான வேதம் சொல்லமாட்டாத. இத்தை ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதி, களையுடைய இவர்கள் சொல்லமாட்டுவார்களோ? என்றபடி. b, c “வாழ்த்துகிற வ்யாஸாதி, கள் பலருமுண்டாயிடுக” என்று காகுவாக ஸப்தார்த்தம் (ஆனால்தான் இத்யாதி) “நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்; அத்தாலே வாழ்த்துவார் பலருமுண்டாயிடுக - ஆனால்தான் வந்ததென்? அவர்களாலேதான் ஏத்தப் போமோ? வேதங்களிற்காட்டில் இவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?” என்று பாவம். d “வாழ்த்துவார்

ஈ—உண்டாக்கு' என்று e_2 முதல் படைத்தாய். f மூழ்த்த நீரிலே-ஏகார்ணவத்திலே, 'லோகங்களை உண்டாக்கு' என்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம். g உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்றெரு பொருளுண்டோ? h "ஆனால் h_2 இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதி₄ கரான ருத்₃ ராதி₃ களையும் கூட்டிக்கொண்டாலோ?" என்ன; "அவர்களுக்கும் நிலமன்று" என்கிறது மேல்— i (கேழ்த்த) j இப்பங்களத்தைவிட்டுக் j_2 கால்கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? k கிளர்ந்த சீருண்டு-ஜ்ஞாநாதி₃ குணங்கள்; l அவற்றை உடையனான ருத்₃ ரன் தொடக்கமாக ஈஸ்வரனோடு மமசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தே₃ வதைகள்

அ—ருக்கள்? என்றபடி. d "வாழ்த்துவார் பலருண்டாகக்காகப் படைத்தாய்" என்ற பக்ஷத்தில், நீ படைத்தாயாகிலும் அது வாய்த்து கார்யகரமாயிற்றில்லை என்று கருத்து. b "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றது - ப்ரத்யேகம் க்ரியையாய், கீழ்ப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாயிருக்கிறது. c பலராக - பலருண்டாயிடுக; ஆனால்தான் வந்ததென், அவர்களாலேதான் உன்னை ஏத்தலாமோ? என்றபடி. e, f "மூழ்த்த நீர்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - நீர் மூழ்த்த உலகென்னுதல், மூழ்த்த நீரிலே உலகெல்லாமென்னுதல். e முந்தினது (கடல் சூழ்த்தவென்று) இவ்வர்த்தத்தில், "நீர்" என்று - கடலைச் சொல்லுமோ? என்ன; A "நீர் புணரி பரவை பாராவாரம் பௌவம் ஆர்கலி அத்தி நரலை காராழி வாரி கடல்" என்னக்கடவதிறே. f இரண்டாவது (மூழ்த்த நீரிலே-ஏகார்ணவத்திலேயென்று) இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-1. "மஹார்ணவே ஸயானோட்பஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:" என்றது. அஜீஜந: - ஜதிப்பித்தாய். e_2 முதல் படைத்தாய் - ப்ரத₂ மத்திலே உண்டாக்கினாய் என்றபடி. g இத்தால் p_4 ட்டர் நிர்வாஹத்திலே p_2 லிதம் (உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான இத்யாதி₃) h (ஆனால் இவர்களையொழிய) என்றது-வைதி₃ க புருஷர்களான வ்யாஸாதி₃ களையொழிய என்றபடி. i, k கேழ்த்த சீர்-கிளர்ந்த சீர். j மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்பங்களத்தை இத்யாதி₃) பங்களம் - கூட்டுப்படை. j_2 கால்கடியர் - ஸக்திமான்கள் என்றபடி. l (அவற்றை உடையனான ருத்₃ ரன்) 2. "ஆரோக்யம் புஸகராதுச்சே₂த் ஸ்ரியமிச்சே₂த்₃ துதாஸநாத் | ஸங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே₂த் மோக்ஷமிச்சே₂ ஜ்ஜநார்த்₃ நாத் ||" என்று - ருத்₃ ரனை ஜ்ஞாநாதி₄ கனாகச் சொல்லக்கடவதிறே. mB "திண்ணன்விட்டிலே" C "மிகுந்தேவும்" என்கிறவிடத்திலே (மசக்குப்பரல்) ஸ்புடமாக எழுதியிருக்கிறது. மசக்குப்பரல் - மசங்கின விரையாதல். துலுங்கா விரை. n முசுரு - கேசுரலாங்குலம்; வால் - புச்சம். o "சூழ்த்து" என்றது - "துதித்தால்" என்கிற க்ரியைக்கு விசேஷணம்; சூழ்த்து - விரகராய் என்றபடி; அன்றிக்கே, வ்யாபித்து

ஜீ—பலருண்டாகக்காகப் படைத்தாய்" என்ற இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு-படைத்தாயாகிலும் அது கார்யகரமாயிற்றில்லை என்று கருத்து. e "நீர் மூழ்த்த" என்று ப்ரத₂ மார்த்தத்துக்கு அந்வயம்; நீர் - கடல், மூழ்த்த - சூழ்த்த. f த்₃ வித்யார்த்தத்துக்கு மூழ்த்தநீர் - ஏகார்ணவம். இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 1. "மஹார்ணவே ஸயானோட்பஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:" என்றது. அஜீஜந: - ஜதிப்பித்தாய். e_2 முதல் படைத்தாய் - ப்ரத₂ மத்திலே உண்டாக்கினாய். g இத்தால் p_4 ட்டர் நிர்வாஹத்திலே p_2 லிதம் (உன்னாலே இத்யாதி₃) h_2 இவர்களையொழிய-வைதி₃ க புருஷர்களான வ்யாஸாதி₃ களையொழிய. j மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்பங்களத்தை இத்யாதி₃) பங்களம் - பதர்கூட்டம். j_2 கால்கடியர்-ஸக்திமான்கள். i, k, l கேழ்த்தசீரரன்-செறிந்த ஜ்ஞாநாதி₃ குணங்களையுடைய ருத்₃ ரன். k கிளர்ந்த - மிக்க. l (அவற்றை உடையனான ருத்₃ ரன் இதி) 2. "ஸங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே₂த்" என்று - ருத்₃ ரனை ஜ்ஞாநாதி₄ கனாகச் சொல்லிற்றிறே என்றபடி. m மசக்குப்பரலிடலாம்படி - ஸம்ஸிக்கும்படி. n முசுரு-கொண்டைமுசுரு; கேசுரலாங்

அ தம்பி நிகண்டு.

B 2-2.

C 2-2-5.

8. மாத்ருச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
மாத்ரு ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்
மாத்ரு வான்கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்
மாத்ரு வுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே.

ஈ-n முசு கு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து, o ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல் லாதே p ஓரோ p₂ப்ரயோஜகங்களிலே, p₃ மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களையுடையராயிருக்கிற வர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், q உன்னுடைய ஸ்வாபுராவிகமான கல்யாண குணங்கள் r மாகுணத்தோ? s “இவர்களேத்துமளவோ இவன் குணங்கள்” என்ன, அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? 7.

அ-என்னவுமாம்; சூழ்கை-ஏகதே₃ஸத்தை வளைத்துக்கொள்கை; அதாவது-ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே அவச்சே₂தி₃த்துக்கொண்டு; அதாவது - கூறிட்டுக்கொண்டு. p₂ப்ரயோஜ கங்களிலே - குணவிபூ₄த்யாதி₃களாகிற ஓரோ அவச்சே₂த₃கங்களிலே என்றபடி. p₃ ந ம்ரியந்த இதி - அமரா:; இத்தைச் சொல்லுகிறது (மிகைத்த இத்யாதி₃) r மாகுணத்தோ - மாலிந்யத்தை அடையாதோ? என்றபடி. s துதித்தால் மாசுண்பானென்? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி₃) மூழ்த்த நீரென்று தொடங்கி, நின்னுள்ளே நான்முகனை முதல் படைத்தாய்; வாழ்த்துவார் பலராக கேழ்த்தசீரென்று தொடங்கி அந்வயம். பலகாலும் அருளிச்செய்வது—“பட்டர் நிர்வாஹம், பூர்வார்த்த₄மெல்லாம் - கீழிற்பாட்டுக்கு ஸேஷம்” என்றே. “மூழ்த்த-நிரம்பின. கேழ்த்த-செறிந்த. வாழ்த்துவார் பலராகவென்று தொடங்கி, கிளர் தெய்வமாய் - அமரர் - கிளர்ந்து - சூழ்த்து - துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாகுணத்தே” (பக்கம் 42) என்று உரை அந்வயம். 7.

ஜீ-கூலம். “சூழ்த்து” என்றது-“துதித்தால்” என்கிற க்ரியைக்கு விசேஷணம். கிளர்தெய்வ மாய் - மிக்க தி₃வ்யஸக்தியுத்தராய்; இது-அமரர்க்கு விசேஷணம். o கிளர்ந்து-உத்யோகி₃த்து, சூழ்த்து - அவச்சே₂தி₃த்துக்கொண்டு; அதாவது - ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே கூறிட்டுக்கொண்டு என்றபடி. சூழ்த்து-ஏகதே₃ஸத்தை வளைத்துக்கொண்டு என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த் தம்- p (ஓரோப்ரயோஜகங்களிலே) குணவிபூ₄த்யாதி₃களாகிற ஓரோ(r) அவச்சே₂த₃கங்களிலே. p₂ ந ம்ரியந்த இதி-அமரா: என்றத்தைச் சொல்லுகிறது (மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி₃) r மாகுணத்தோ-மாலிந்யத்தை அடையாதோ? s துதித்தால் மாசுண்பானென்? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி₃) மூழ்த்த நீர் என்று தொடங்கி, நின்னுள்ளே நான்முகனை - முதல் படைத்தாய். வாழ்த்துவார் பலராக, கேழ்த்த சீர் என்று தொடங்கி அந்வயம். “பட்டர் நிர்வாஹம், பூர்வார்த்த₄மெல்லாம் - கீழிற்பாட்டுக்கு ஸேஷம்” என்றே பலகாலும் அருளிச்செய்வார். 7.

ஆதே₃— ஏழாம் பாட்டு. வாழ்த்துவார பலருணடாகைக்காக, உன்னுடைய ஸங்கலப ஸஹஸ்ரைகதே₃ஸத்திலே சதர்முக₃னை, ‘கடல் சூழ்ந்த பூமியையெல் லாம் உண்டாக்கு’ என்று முதல படைத்தாய்; உஜ்ஜ்வலமான குணங்களையுடைய ரான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈஸ்வரனோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள் முசு கு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து, ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஓரோ ப்ரயோஜகங்களிலே மிக்க ஆயுஸ்ஸுக்களை உடைய ராயிருக்கும் அவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் உன்னுடைய ஸ்வாபுராவிக மான கல்யாண குணங்கள் ‘இவ்வளவோ இதுவும்?’ என்னும் மாலிந்யத்தை அடையாதோ? என்கிறார்—“வாழ்த்துவார்” இத்யாதி₃யால். 7.

ஆ— வ்யா:—(மாகுண) அந்த தேவதைகளோடே கூட, ஸர்வாதிபதியாய் நிர்தேவாஷ் ஜ்ஞாநான சதுர்முகன் நின்று ஏத்தினாலோ? என்னில் : ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தேஜோ மயமாய், வ்ருத்தி,க்ஷயாதி, விகாரரஹிதமான திவ்யரூபத்தையுடையாய், ஹேயப்ரத்யநீக ஸர்வஜ்ஞாயாத்யரோஷ கல்யாண குணங்களை யுடையாயிருந்த உன் திருவடி மலர்களை அந்தச் சதுர்முகுன்தான் ஏத்தவல்லனோ? யோக்யனோ? இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் எத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துவது? என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உபயபூவநையுடையான ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி, அதிசயிதஜ்ஞாநனாக உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா ஏத்தினாலும் உன்னுடைய வைலக்ஷணயத்துக்குத் திரஸ்காரமாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:—(மாகுண) என்று தொடங்கி) ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸுத்தி, ஸத்வமய தேஜோரூபமாய், ஸங்குசிதமாதல் விகலிதமாதல் செய்யாதே நிரதிசயபேக்யமாய்க் கொண்டு என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கிற திருமேனியையுடையாய், ஹேயப்ரத்யநீக மாய், ஜ்ஞாநப்ரமுகமான குணவிபூத்தியாதிகள் எல்லாவற்றையுமுடையாய், அவற்றை நிர்வஹிக்கும் ஸ்வபூவானவனே! (மாகுண) வான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்) அப்ராக்ருதமான ஜ்ஞாநாதி, பூஷணங்களை யுடையானிருப்பான் ஓர் அமரர்கோனுண்டாய், அவன் திருவடிகளிலே ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யைகளைப் பண்ணினால். சதுர்முகுன்தானாகவுமாம். (மாகுண) உன் பாதமலர்ச்சோதி) ஹேயப்ரதிபுடமான உன்னுடைய திருவடிகளின் அழகு. 8.

ப— 8. அவ:— அந்தரம், அதிசயித ஜ்ஞாநனாய்க்கொண்டு ஒரு ப்ரஹ்மா திருந்தி, அவன் ஸ்துத்தியாதிகளிலே தலைப்பட்டாலும் உன் ஒளஜ்வல்யம் மழுங்காதோ? என்கிறார்.

மாகுண—அவத்யஸ்பர்ஸமின்றியிலே, சுடர்—தேஜோரூபமான, உடம் பாய்—வடிவையுடையாய், மலராது குவியாது—ஸங்கோச விகாஸ ரஹித மாய், மாகுண — ஸம்ஸயவிபர்யயாதி, ஹேயகூந்த, ரஹிதமான, ஞானமாய்— ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வபூவமாக உடையையாய், முழுதுமாய்—ஸமஸ்தகுணவிபூதி களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாய்க்கொண்டு, முழுது—அவையெல்லாம், இயன்றாய்—உன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி ஆஸ்ரயமானவனே! மாகுண—மாலிந்ய ரஹிதமான, வான் கோலத்து—விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதி, பூஷணனாயுள்ள, அமரர் கோன்—தேவஸேவ்யனான ப்ரஹ்மாவானவன், வழிப்பட்டால்—ஸ்தோத்ர ரூப பரிசர்யையிலே ஒருப்பட்டால், மாகுண—ஹேயப்ரதிபுடமாயிருக்கிற, உன்— உன், பாதமலர்—திருவடித்தாமரைகளுடைய, சோதி—தேஜஸ்ஸானது, மழுங் காதே—மஸ்ருணமாகாதோ?

ஸ்வாபூவிகௌஜ்வல்யத்தையுடைய திருவடிகளுக்கு ஆக்கனான ப்ரஹ்மா கிட்டுகை அதேஜஸ்கரம் என்று கருத்து. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உபயபுராவநையையுடைய ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி, ப்ரஹ்மபுராவநையையிருப்பானொரு ப்ரஹ்மா உத்ப்ரேக்ஷிதமய், அவன் ஏத்திலும் உன் வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ் காரமாம் என்கிறார். வர்த்தமாநசதுர்முகுன்தானாகவுமாம்.

வ்யா:— (மாகுண இத்யாதி₃) ஹேயபரத்யநீகமாய், ஸுத்ததுஸத்வ மாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையாய். (மலராது குவியாது) ஸுயவ்ருத்திகளின்றிக்கே ஏகரூபமாய் என்னுதல்; (மலராது குவியாது) A “அரும்பினையலரை” என்னுமாபோலே செவ்விமாருத பேராக்யதை யைச் சொல்லுதல். (மாகுண ஞானமாய்) ஹேயகூந்தியில்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையாய். விக்ரஹத்துக்கு ஸ்வரூபாந்யதூபாவமில்லை, ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வபூவாந்யதூபாவமில்லை என்கை. “மலராது குவியாது” எனறவிடம் - ஜ்ஞா நத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் பொது. (முழுதும் இத்யாதி₃) அநுத்தமான குண விபூத்யாதிக்களையுடையாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! “வரம பிந்நி முமுதியன்ருய்” என்கிற இடத்தில் - இவற்றையுடையவனே! என்கிறது; இங்கு - இத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்கிறது. (மாகுண இத்யாதி₃) அஸங்குசிதமாய் - ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதிபூஷணங்களையுடையான ப்ரஹ்மா என்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன ருத்ராதிக்களிலுண்டான ஆதிக்கயத்தால் ப்ரஹ்மாதன்னைச் சொல்லுதல். வழிப்பட்டால் - ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே இழிந்தால். (மாகுண இத்யாதி₃) ஹேயப்ரத்யநீகமான உன் திருவடிகளின் விஸ்த்ருதமான ஒளி திரஸ்க்ருதமாகாதோ? தம்முடைய ஸேஷத்வாநுரூபமாக, திருவடிகள் என்றிறே திருமேனியைச் சொல்லுவது 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. “கீழ்ப்பாட்டில் - ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்கள்” என்றதாய், இப்பாட்டில் - “அவன்தனக்கும்கூட ஜநகண ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்” என்பாரும் உண்டு. “அவனையும் - கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றய், இதில் - 2 உபயபுராவநையும் உடைய இவனைப் போலன்றியே, கேவலம் ப்ரஹ்மபுராவநையையிருப்பான் ஒரு

அ— எட்டாம் பாட்டு. (மாகுணச்சுடர் இத்யாதி₃) 2 உபயபுராவனை - கர்மப்ரஹ்மபுராவனை; பூராவனை என்றது - யத்நமாய், ப்ரஹ்மம் என்றது - த்யாநமாய், ப்ரஹ்ம பூராவனை என்றது - த்யாந விஷயமான யத்நம் என்றபடி. கர்மபூராவனையாவது - ஸ்ருஷ்ட்யாதி விஷயமான யத்நம் என்றபடி. பூராவனையாவது - 1. “யத்நாக்யா பூராவநாநாம ஸர்வத்ராக்க்யாதகோசர:” என்னக்கடவதிறே. கர்மபூராவநாநிஷ்ட₂ர் - த₃க்ஷாதி₃கள். ப்ரஹ்மபூராவநாநிஷ்ட₂ர் - ஸநகாதி₃

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (மாகுண இத்யாதி₃) 2 உபயபுராவனை - கர்மப்ரஹ்மபூராவனைகள். பூராவனை என்று - யத்நமாய், ப்ரஹ்மம் என்று - த்யாநமாய், த்யாநவிஷயயத்நம் என்ற படி. கர்மபூராவனை - கர்மவிஷயயத்நம். பூராவனையாவது - 1. “யத்நாக்யா பூராவநாநாம ஸர்வத்- ராக்யாதகோசர:” என்னக்கடவதிறே. “கர்மபூராவனை-கர்மாநுஷ்ட₂நம்; ப்ரஹ்மபூராவனை- உபாஸநம்” என்றும் சொல்லுவார்கள். கர்மபூராவநாநிஷ்ட₂ர்-த₃க்ஷாதி₃கள். ப்ரஹ்மபூராவநா

A:பெரியதிரு 7-10-1.

ஈ—ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து. அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமாயித்தனை யன்றோ என்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

வ்யா:— (b மாகுணச் c சுடருடம்பாய்) ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸுத்தஸத்வ மாகையாலே d நிரவதி₄க தேஜோருபமான தி₃வ்ய விக்₃ரஹத்தை உடையையாய். (e மலராது f குவியாது) gA “அரும்பினை அலரை” என்னும்படியாயிருக்கும்; h1. “யுவாகுமார:” (யுவாகுமார:) என்கிறபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தை யும் சொல்லலாயிருக்கை. i2. “சுதேகரூபாய” (ஸதை₃கருபருபாய) என்கிறபடியே.

அ—கள். உபயபு₄வநாநிஷ்டுன் - ப்ரஹ்மா. “ப்ரஹ்மபு₄வனை - உபாஸநம்” என்றும் சொல்லுவார்கள்; “கர்மபு₄வனை - கர்மாநுஷ்டு₂நம்” என்றும். b மாகுண - மாலிந்யமடையாத; c,d சுடரையுடைத்தான உடம்பு என்னுதே சுடரான உடம்பு என்றது-தத்ப்ராகர்யத்தைப் பற்ற வாகையாலே (நிரவதி₄க தேஜோருபமான என்றது) e,f “மலராது குவியாது” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். அதாவது - யௌவநோந்முக₂ாவஸ்தையைச் சொல்லுதல், வருத்த₃தி₄க்ஷய ராஹித்யத்தைச் சொல்லுதல். g முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (அரும்பினையலரை இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி. இரண்டவஸ்தையும் ஒரு காலத்திலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி இருக்கிற வனை. h இப்படி இருக்குமோ? என்ன; ப்ரமாணந்தரம் (யுவேத்யாதி₃) அன்றிக்கே, பாசுரத்தை விவரிக்கிறார் (யுவேத்யாதி₃) என்னவுமாம். இதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - யுவா ச குமாரர்சு என்னுதல்; அன்றிக்கே, யுவா *அகுமார: என்னுதல். யுவாவுமாய், அகுமாரனுமாய் இருக்கிற வன் என்றபடி; ‘ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:’ இறே; ஆகையாலே கௌமாரமும் அல்பம் உண்டு என்றபடி. ததர்ச யுவத்வகுமாரத்வ மத்யமாவஸ்தாவாநித்யர்த்த₂:. g “அரும்பினை யலரை” இத்யஸ்ய ச அயமேவார்த்த₂: i (ஸதை₃கேத்யாதி₃) e,f,j மலர்கை-வருத்த₃தி₄; குவிகை-

ஜீ—நிஷ்டு₂ர்-ஸநகாதி₃கள். உபயபு₄வநாநிஷ்டுன்-ப்ரஹ்மா. b மாகுண-மாலிந்யமடையாத- e,f மலராது குவியாது - விகாஸஸங்கோச ரஹிதமாய்; “மலராது குவியாது” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம். அதாவது - யௌவநோந்முக₂ாவஸ்தையைச் சொல்லுகிறதாதல், வருத்த₃தி₄க்ஷயராஹித்யத்தைச் சொல்லுதல். g முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம். (அரும்பினை இத்யாதி₃) திருமொழி. இரண்டவஸ்தையும் ஏககாலத்திலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி இருக் கிறவனை. h பாசுரவிவரணம் (யுவேத்யாதி₃) இதுக்கு இரண்டர்த்தம் - யுவா ச குமாரர்சு என்னுதல்; யத்வா, யுவா *அகுமாரர்சு என்னுதல். யுவாவுமாய் அகுமாரனுமாயிருக்கும் என்றபடி. ‘ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:’ இறே; ஆகையாலே கௌமாரமும் அல்பம் உண்டு என்றபடி. ததர்ச, யுவத்வகுமாரத்வ மத்யமாவஸ்தாவாநித்யர்த்த₂:. g “அரும்பினை யலரை” என்றதுக்கும் இதுவே அர்த்தம். i த்₃வித்யார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸதை₃க-

ப்ர—i2. (ஸ்டாம் பாட்டு) (மாகுண இத்யாதி₃) (மலராது குவியாது) वैष्णवे पुराणे प्रथमेशे द्वितीयेऽध्याये “अविकाराय शुद्धाय नित्याय परमात्मने। सदैकरूपरूपाय विष्णवे सर्वजिष्णवे॥” तत्र कारणत्वाभिधानतः प्रसक्तं विकारित्वं निरस्यति (अविकारायेति); अनेन-अचेतनव्यावृत्तिः। “न जायते म्रियते” (कठ १-२-१८) इत्यादिश्रुतेः क्षेत्रज्ञस्यापि समान-मविकारत्वमिति तद्व्यावृत्तिमाह (शुद्धायेति); शुद्धिः-क्लेशकर्मादिराहित्यम्। ईदृशी शुद्धिः मुक्तस्याप्य-स्तीति तद्व्यावृत्तिमाह-(नित्यायेति); शुद्धत्वाकारेण नित्याय। अविकारित्वशुद्धत्वनित्य(शुद्ध)त्वानि.

A பெரியதிரு 7-10-1.

h* அகுமார:-‘ஈஷத₃ர்த்தே₂ நஞ்ஞாய் ‘சிறிது குமாரன்’ என்றுமாம்.

ஈ—j கூடியவ்ருத்தி₁களின்றிக்கேயிருக்கும் என்றுமாம். (மாகுண ஞானமாய்) ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக்கடவதல்லாத ஜ்ஞானத்தையுடையையாய். “மலராது குவியாது” என்கிறது-k கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக்கடவது. l ஸம்ஸாரிகள் கர்ம நிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த தேஹத்துக்கு l₂ வரக்கடவதான ஸ்வரூபந்யத₂ப₂ாவமுமில்லை இவன் திருமேனிக்கு; m அவர்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வப₂ாவந்யத₂ப₂ாவமுமில்லை m₂ இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு என்கை, (முழுது

அ—கூடியம். “அரும்பினை யலரை” என்ற வாக்யமும் ஒரு தாத்பர்யமாய், ஆக மூன்றும் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது முந்தின தாத்பர்யம்-செவ்விமாறாத பே₄ாக்யதையைப்பற்றி. 1. “யுவாகுமார:” என்ற இடத்திலே-2. “வபுர்மந்தாரஸய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய: கஷமா லக்ஷ்மீபிருங்கீஸகலகரணோம்மா தநமது | விகாஸஸ் ஸௌந்தரயஸரஜி ரஸிகதாஸீதுகளகோ யுவத்வம் ரங்கேந்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகூதாம் ||” என்கிற ஸ்லோகம் அருளிச் செய்வர். k (கீழும் மேலும்) “மலராது குவியாது - மாகுணச்சுடருடம்பாய்” என்று கீழே கூட்டுதலும், “மலராது குவியாது - மாகுண ஞானமாய்” என்று - மேலே கூட்டுதலும் என்றபடி. l, m பூர்வோத்தரந்வயங்களுக்கு யதாஃகரமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி₃) l₂ (வரக்கடவதான ஸ்வரூபந்யத₂ப₂ாவமில்லை) விக்ரஹஸ்வரூபத்தினுடைய வ்ருத்தி₁ கூடியாதி₃களில்லை என்றபடி. n (அவர்கள் இத்யாதி₃) ஜ்ஞானஸ்ய ஸ்வப₂ாவோ நாம ப்ரகாஸ கத்வம்; தஸ்யாந்யத₂ப₂ாவோ நாம — ஸங்குசிதத்வம். ஜ்ஞானத்துக்கு மாசாவது - ஸம்ஸய விபர்யயங்கள். ஆக ஜ்ஞானத்துக்கு வருகிற அந்யத₂ப₂ாவத்தை - ஸ்வப₂ாவந்யத₂ப₂ாவ மென்கிறது. “அத்ரத்யஜ்ஞாநஸப்த₃:-த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநவாசீ” இத்யபி வத₃ந்தி. தத₃ாநிம்

ஜீ—ரூபேத்யாதி₃) ப்ரதமேதம்ஸே த்₃விதியே, 3. “அவிகாராய ஸுத்த₃ாய நித்யாய பரமாத்மனே₄ ஸதைகருபருபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே ||” 1. “யுவாகுமார:” என்றவிடத்திலே - 2. “வபுர்-மந்தாரஸய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய:” இத்யாத்யநுஸந்தே₄யம். k (கீழும் மேலும் அந்வயிக்கை)யாவது—“மலராது குவியாது-மாகுணச் சுடருடம்பாய்” என்று - கீழே கூட்டுதலும், “மலராது குவியாது - மாகுண ஞானமாய்” என்று மேலே கூட்டுதலும் என்றபடி. l, m இப்படி அந்வயித்ததுக்கு யதாஃகரம் ப₂ாவம் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி₃) n₂ “(இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு) என்று - ஜ்ஞாநமயஸ்வரூபத்துக்கு என்றபடி” இதி ச வத₃ந்தி. n அர்த்த₂ாந்தரம் (ஜக₃ச்

ப்ர-நித்யஸூரிணாமபி சாधारणानीत्यत आह (परमात्मने इति); परो यसान्नास्ति, सः-परमः-अपराधीनः; नियन्तृतया सर्वस्य व्याप्तत्वादात्मा; नित्यसुरयस्तेन परवन्तः। अतः पदचतुष्टयेन—प्रधानाद्यचेतन-ब्रह्मसनकादिभावनायुक्तक्षेत्रज्ञ-मुक्त-नित्यसुरिभ्यो व्यावृत्त परस्वरूपं शोधि३म्। अथ ज्ञानशक्त्यादि-वदसाधारणं तद्वदेव सर्वविलक्षणं खानुरूपं ज्योतिर्मयं “आदित्यवर्णम्” इत्यादिवेदान्तसिद्धं रूपमप्यस्तीत्याह (सदैकरूपरूपायेति); प्रथमो रूपशब्दः-स्वभाववाची; यद्वा, सदैकरूपं-तुल्यप्रकारं, द्वेयप्रत्यनीकतया कल्याणैकतानतया च स्वरूपतुल्यम्; द्वितीयो रूपशब्दः-विग्रहवाची। अथ सर्वव्याप्तिलक्षणमैश्वरं गुणं ख्यापयन् विशेषं निर्दिशति (विष्णव इति); चिदचिद्व्याप्त्या प्रसक्तं दोषं परिहरति (सर्वजिष्णव इति); जयो हि परस्य स्वशे स्थापनम्। ताच्छीन्यप्रत्ययेन-व्याप्तिजयै स्वाभाविकावित्युक्तम् ॥ [श्रीविष्णुचिन्तीयं व्याख्यानम्]

ஈ—மாய்) அநுத்தமான குணங்களை யுடையையாய். (முழுதுமாய்) n ஜக₃ச்ச₂ரீரனாய் நிற்கும் நிலை. (முழுதியன்றாய்) o “வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்” (5) என்றதின் அநுவாத₃மாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. p (மாகுண) இத்யாதி₃ p₁. “चतुर्मुखायुः” (சதுர்முக₂யு₃:) இத்யாதி₃; q அப்படிப்பட்ட அமரர்கோன் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் q₂ அடிக்கழிவு செய்தானாய் விடுமித்தனை. r ஆழ்வார்களேயிறே அவனடியறிந்து மங்கு₃ளாஸாஸநம் பண்ணுவார். s திரோ-

அ—ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய ஆத்மநோ யஸ் ஸ்வப₄ாவ:-த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம் தஸ்ய ஆக₃ாமீ யோ₂டநயத்₂ா ப₄ாவ:-ஸங்கோசவிசாலாவஸ்தே₂தி. n அர்த்த₂ாந்தரமாஹ (ஜக₃ச்ச₂ரீரனாய் இதி) “முழுதி யன்றாய்” என்று - ரக்ஷணஞ்சொல்லுகையாலே, ரக்ஷிக்குமதுதான் ஸரீரியாயிருந்தேயாகையாலே, தத₃நுருணமாக ஜக₃ச்ச₂ரீரனாய் என்றபடி. o பௌநருக்த்யம் பரிஹரந் அர்த்த₂மாஹ (வரம்பின்றி இதி) யத்₃வா, ரக்ஷயஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ப்ராயிகத்வ வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂மாக அருளிச்செய்கிறார் (வரம்பு இத்யாதி₃) p, p₂ இப்படி உத்ப்ரேக்ஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்முக₂யு₃: இத்யாதி₃) (1. “சதுர்முக₂யு₃ர் யத்₃ கோடிவக்த்ரோ ப₄வே₃ந்ர: க்வாபி விஸு₃த்த₄சேதா: | ஸ தே கு₃ணா மயுகதைகதே₃ஸம் வதே₃ந்ரவா தே₃வவர ப்ரஸீத₃ ||” சதுர்முக₂யு₃: என்றது - ஸமஸ்தபத₃ மாகையாலே சதுர்முக₂நாமாயு: என்றபடி. சேதஸ்ஸுக்கு விஸு₃த்த₄யாவது - ப்ரஹ்ம ப₄ாவதைநகநிஷ்ட₂மாகை; அதிகாராந்தத்தில் வரும் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாதல்; இத₃ஞ்சோபலக்ஷணம். p “வான்கோலம்” என்கிற இடத்திலே - ஆயுஸ்ஸும், கோடிவக்த்ரதை முதல₃னவையும் விவக்ஷிதமென்று தாத்தர்யம். p, q “அமரர்கோன் வழிப்பட்டால்-உன பாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே” என்னுமளவுக்கும் தாத்தர்யம் (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி₃) அப்படிப்பட்ட என்றது - உத்ப்ரேக்ஷிதனான என்றபடி. q₂ அடிக்கழிவு - மூலஹானி; திருவடிகளுக்கு அவத்₃ய மென்றுமாம். r இவன் திருவடிகளுக்கு அவத்₃யாவஹனாகில், திருவடிகளுக்கு அதிஸயம் செய்கிற வர்களார்? என்ன,—(ஆழ்வார்களிறே இத்யாதி₃) A “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” இத்யா தெ₃ள ஹ்ருத₃யம். p, a, s “மாகுண வான் கோலத்து அமரர்கோன்” என்ற இடத்தில் “மாசு” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - உப₄யப₄ாவநயாதல், அதிகாராந்தத்திலே வரக்கடவதான ஜ்ஞாநஸங்கோசமாதல்; முந்தின அர்த்தம் - அவதாரிகையிலே கண்டுகொள்வது; இரண்-

ஜீ—ச₂ரீரனாய் இத்யாதி₃ o புநருக்தி பரிஹாரம் (வரம்பின்றி இத்யாதி₃) p, p₂ உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்முக₂யு₃: இத்யாதி₃) வராஹபுராணே 1. “சதுர்முக₂ யு₃ர் யத்₃ கோடிவக்த்ரோ ப₄வே₃ந்ர: க்வாபி விஸு₃த்த₄சேதா: | ஸ தே கு₃ணா மயுகதைகதே₃ஸம் வதே₃ந்ரவா தே₃வவர ப்ரஸீத₃ ||” சதுர்முக₂நாமாயு: இத்யர்த்த₃:. சேதஸ்ஸுக்கு விஸு₃த்த₄த்வமாவது-ப்ரஹ்மப₄ாவதைநக நிஷ்ட₂தையாதல், அதிகாராந்தத்தில் வரும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசராஹித்யமாதல். p, q “அமரர்கோன் வழிப்பட்டால்-உன பாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே” என்னுமளவுக்கும் ப₄ாவம் (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி₃) அப்படிப்பட்ட-உத்ப்ரேக்ஷிதனான. q₂ அடிக்கழிவு - மூலஹானி; திருவடிகளுக்கு அவத்₃யமும். இத₃ம் சாடு. r இவன் அவத்₃யகரனாகில், பின்னை அதிஸயகரரார்? என்ன,—(ஆழ்வார்கள் இத்யாதி₃) p, a, s “மாகுண வான்கோலம்” என்ற இடத்திலே-“மாசு” என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே உப₄யப₄ாவணியாக ஓரர்த்த₃ம் அருளிச்

ப்ர-p, p₂ | (மாகுண வான்கோலத்தமரர்கோன்) वाराहे पुराणे—“चतुर्मुखायुर्दि कोटिवक्त्रो भवेन्नरः कापि विशुद्धचेताः। स ते गुणानामयुर्वैकदेशं वदेन्न वा देववर! प्रसीद॥”

A-திருப்பல்லாண்டு 1.

ஜி-செய்து, அதி₄ காராந்தத்தில் வரக்கடவதான ஜ்ஞாநஸங்கோசமாக அர்த்ததாந்தரம் (திரோதாந ஹேது இத்யாதி₃) p,a முந்தின அர்த்தத்தில், “மாகுண” என்றது - அமரர்கோனுக்கு விசேஷணம்; கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனைக நிஷ்ட₂ன் என்றபடி, p,s₃ விதீயார்த்தத்தில், “மாகுண” என்றது-கோலத்துக்கு விசேஷணம். s₃ உண்டாக்குவது-பு₃ த்த₃யா கல்பநம், p,s₄ இது என்றது- “மாகுண வான்கோலம்” என்ற விசேஷணம் என்றபடி. t இது எப்படி நிதானமா? என்ன; (இவ்வருகில் இத்யாதி₃) p,u “கோலம்” என்றால் ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன; (வழிபடுகைக்கு இத்யாதி₃) வழிபடுகை-ஸ்தோத்ரரூப பரிசர்யயிலே இழிகை, v வி₃ க்ரஹதேஜ: (வழிபடுகைக்கு இத்யாதி₃) வழிபடுகை-ஸ்தோத்ரரூப பரிசர்யயிலே இழிகை, v வி₃ க்ரஹதேஜ: ப்ரகரணத்துக்குச் சேரத் திருமேனி என்ன வேண்டாவோ? என்ன (தம்முடைய இத்யாதி₃) வடிவுக்கு மாசு அவத்யயஸ்பர்ஸம்; ஜ்ஞாநத்துக்கு மாசு ஸம்ஸயவிபர்யயங்கள். மழுங் காதே - மஸ்ருணமாகாதோ? p மாகுண வான் கோலத்து அமரர்கோன்-மாஸிந்யரஹிதமான அதி விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதி₃ பூ₃ஷணங்களையுடைய ப்ரஹ்மா என்று ஸப்₃தார்த்தம். “மலராஹி

9. மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்
தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே
மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்
தொழும்பாயார்க் களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே.

ஆ— 9 அவ:— (மழுங்காத) பின்னையும் அவனுடைய குணங்களை ஏத்தியல்லது துரிக்கமாட்டாமையாலே, அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி ஏத்துகிறார்.

வ்யா:— உன்னுடைய ஆபிரிதவாத்ஸல்யமாகி மஹாகுணத்தை ஒருவரும் அறியாத தொருபடி ஸங்கடஜ்ஞாந்தாலே ஆபிரிதனான ஸ்ரீ கஜேந்த், ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளாதே, அந்த ஆபிரிதவாத்ஸல்யம் ஸர்வலோகவிஜிதமாம்படி திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டு பெரிய திருவடிமேலே வந்து தோன்றியருளி, என்னை உண்டாக்கியருளினாய் என்கிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய ஆபிரிதவாத்ஸல்யத்தை துருஷ்டாந்த ஸஹிதமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (மழுங்காத என்று தொடங்கி) மழுங்காத கூர்மையையுடைய நேமியோடு கூடின திருவாழியை துர்ஸநீயமாம்படி வலவருகே துரியாறின்று கொண்டு, தொழவேணுமென்னும் காதலையுடைய ஸ்ரீகஜேந்த், ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக, பெரியதிருவடியை ப்ரேரித்து நடத்திக்கொண்டு தோற்றினாயே! (மழுங்காத என்று தொடங்கி) அநேக கார்யங்களிலே ப்ரயோகித்தாலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே மிகவும் உஜ்ஜ்வலமாகக்கடவதான உன்னுடைய ஸங்கடப் ரூப ஜ்ஞாந்தத்தையே ஸாதநமாகக்கொண்டு திருநாபீகமலத்தை அடியாகவுடைய ஸம்ஸாரத்திலே அடிமையானார்க்கு ரக்ஷைபண்ணினால் “பெருமுதலியாயிருந்து வைத்துத் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்குத் தானே தடுமாறிக்கொண்டு வந்து உதவும்” என்னும் இவ்வழகிய தேஜஸ்ஸை இழந்தாயாகாதே! தொழும்பு - அடிமை; ஆயார் - ஆனார். 9.

ஜீ— குவியாது-மாகுணச்சுடருடம்பை உடையையாய், முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்; இப்படிப்பட்ட மாகுண உன பாதமலர்ச்சோதியானது - மாகுண வான்கோலத்து அமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மழுங்காதே” இத்யந்வய: 8.

ஆதே— எட்டாம் பாட்டு. ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸுத்த ஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையையாய், வருத்தி, க்ஷயங்களின்றிக்கே மாசேறககடவதல்லாத ஜ்ஞாந்தத்தை உடையையாய், அநுக்தமான குணங்களை உடையையாய், ஜக்ச்சுரீரனாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்த வஹனாய்; திரோதந ஹேதுவில்லாத ஜ்ஞாநாதிபூஷணங்களை உடையானொரு அமரர்கோன் உண்டாய், அவன் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஒரு ஸம்ஸர்க்குத்தாலே மாகுணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ‘இவன் ஏத்துமளவோ இத்திருவடிகள்?’ என்று மழுங்காதோ? என்கிறார் — “மாகுண” இத்யாதிப்யால். 8.

ப— 9. அவ:— அந்தரம், உன்னுடைய ஆழிதவாத்ஸல்யாதிஸயத்துக்கு, ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸமாழிதரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற மேன்மை திரஸ் காரஹேது என்கிறார்.

மழுங்காத—மழுங்குதலில்லாத, **வை**—கூர்மையையுடைத்தான, **நுதிய**—வாயையுடைய, **சக்கரம்**—திருவாழியை, **நல்**—தூர்ஸநீயமான, **வலத்தையாய்**—வலத்திலேயுடையையாய், **தொழும்**—பரிசர்யை பண்ணுகையாலே, **காதல்**—அபிநிவேஸத்தையுடைய, **களிறு**—ஆனையை, **அளிப்பான்**—ரக்ஷிக்கைக்காக, **புள்**—பெரிய திருவடியை, **ஊர்ந்து**—அதித்வரையோடே நடத்தி, **தோன்றினையே**—அதின் முன்னே வந்து தோன்றினாயே; (இப்படியிருக்க), **மழுங்காத**—அமோகமான, **ஞானமே**—ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானமே, **படையாக**—பரிகரமாக, **மலர்**—விகசிதமான, **உலகில்**—லோகத்திலே, **தொழும்பாயார்க்கு**—(உனக்குத்) தொழும்பாநார்க்கு. **அளித்தால்**—உபகரித்தால், (ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற) **உன்**—உன்னுடைய, **சுடர்**—அத்யுஜ்ஜ்வலமான, **சோதி**—தேஜஸ்ஸு, **மறையாதே**—திரஸ்க்ருதமாகாதோ? 9.

இ—அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—இந்த மேன்மையையும் விளாக்குகை கொள்ளும் ஆழிதவாத்ஸல்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (**மழுங்காத இத்யாதி**) அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே, எதிரிகள் மேலே படப்பட கூர்மை மிகாநின்றுள்ள வாயையுடைய திருவாழியை. வை - கூர்மை. நுதி - வாய். நுனி என்றுமாம். “ஒரு வினை செய்யவேண்டா, இச்சேர்த்தியே அமையும்” என்னும்படி தூர்ஸநீயமாம்படி வலவருகே உடையையாய். A “வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னவேண்டும்படி இருக்கை. (**தொழுங்காதல் இத்யாதி**) ஆனையினுடைய ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே, கையில் திருவாழியையும் மறந்து மடுவின் கரையிலே த்வரித்துக்கொண்டு வந்தான்; இப்படி செய்ய வேண்டிற்று, து:க்கநிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றிக்கே “தொழுதேனாகவல்லேனே” என்றிருக்குமவனாகை. (**காதல் களிறு**) காதலே நிருபகமாயிருக்கை. (**அளிப்பான்**) அதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக. (**புள்ளூர்ந்து**) நினைவுக்கும் அவ்வருகே போகவல்ல வேகத்தை உடையவனைக் குழைச்சரக்காம்படி திருவடிகளாலே ப்ரேரித்துக்கொண்டு வந்தபடி. அவ்விடாய் தம்மதாய், தமக்கு உதவவந்து தோற்றினையிருக்கிறபடி. (**மழுங்காத இத்யாதி**) இடைவிடாமல் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணாநின்றாலும் அமோகமான ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தையே ஸாதூநமாகக்கொண்டு, திருநாபீகமலம் அடியாகப் பிறந்த லோகத்திலே அடிமையானார்க்கு. தொழுமபு - அடிமை; ஆயார்க்கு - ஆனார்க்கு. ஸம்ஸாரத்திலே நிதயஸூரிகள் பரிமாற்றத்தை உடையவர்கட்கு என்கை. (**அளித்தால்**) ரக்ஷித்தால். (**உன்சுடர் இத்யாதி**) “மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தாய்” என்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு மறையாதே? சிற்றூட்கொண்டான் “மறையும் மறையும்” என்று அநுபூஷித்தான். 9.

A திருப்பல்லாண்டு 2.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a மேன்மைதானே பேசுவொண்ணுதென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது? என்கிறார்.

வ்யா:— (மழுங்காத) b ஸத்ருஸரீரங்களிலே படப்பட, சாணையிலே இட்டாற் போலே புகர்பெற்று வாராநிற்குமாயிற்று திருவாழி. மழுங்கக்கடவதன்றியே c கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை. d “வடிவார் சோதி வலத்துறையும்” என்னும்படியே வலவருகே உடையையாய். e (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) f கையில் திருவாழி இருந்தது அறிந்திலன்; அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அதை ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாமிறே. g ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவாறே g₂ தன்னை மறந்தான். h நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலே இருந்து து:க்க, நிவ்ருத்தி பண்ண h₂ ஒண்ணது; i தொழுங்காதல் களிரூயிற்று - j கையும் திருவாழியுமான அழகு.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மழுங்காத இத்யாதி₃) a கீழ்ப்பாட்டுக்களின் அர்த்தத்தை அநுவதித்து, இப்பாட்டின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மை இத்யாதி₃) b “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (ஸத்ருஸரீரங்களிலே இதி) c வை-கூர்மை; நுதி - முனையும், வாயும். d “வடிவார்சோதி வலம்” இத்யுத்ததக்ஷிணபார்ஸ்வ இத்யபி₄ப்ராயேண - “நல்வலத்தையாய்” இத்யஸ்ய அர்த்தமாஹ (வடிவார்சோதி இதி) “வலத்தையாய்” என்கிற இதுவும், “புள்ளூர்ந்து” என்கிற இதுவும்-“தோன்றினையே” என்கிறத்தோடே அந்வயிக்கிறது. e அதில், “வலத்தையாய் தோன்றினையே” என்கிறவிடத்திலே வரும் ஸங்கையைப் பரிஹரிக்க நினைத்து, ஸங்கோத்தாநம் ஆர்த்தமாக, “வலத்தையாய் - தோன்றினையே” என்று அந்வயத்தைக் காட்டுகிறார் (நல்வலத்தையாய்த் தோன்றினையே) என்று. f திருவாழி திருக்கையிலேயிருக்க, வரவேணுமோ? என்றிறே ஸங்கை; அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (கையில் இத்யாதி₃) யத்வா. “சக்கரநல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே” இத்யதேந ப₂ஸிதமாஹ (கையில் இத்யாதி₃) ஸ்வயம் அப்ரதிஹதஸங்கல்ப: க₂லு; தாத்ருஸம் ஸ்வாத்மாநஞ்ச ந ஜாநாதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆர்த்தநாதமீதி) யத்வா, ஆலஸம் தன்னுடைய ஸக்தியுண்டே; அதைக்கொண்டே கார்யம் பண்ணலாமே என்ன (ஆர்த்தநாதமென்று தொடங்கி) அன்றிக்கே, தன்னுடைய மேன்மைக்கு அப்படி வருகை தரம்போருமோ? என்ன (ஆர்த்தநாதம் இத்யாதி₃) என்னவுமாம். g₂ (தன்னை) திருவாழி நிருபகமாகையாலே, திருவாழியோடே கூடின தன்னை என்று தோன்றுகிறது என்று கீழோடே கூட்டவுமாம், h மேலில் பத₃த்துக்கு அவதாரிகை (நினைத்தாலும் இத்யாதி₃) யத்வா பரிஹாராந்தரம் (நினைத்தாலும் என்று) ஸங்கல்பவிஷயமாக மேலே அருளிச்செய்கிறது இங்கும் ஒக்குமிறே என்று தாத்பர்யம். h₂ (ஒண்ணது) என்னுமளவும் பரிஹாரம், உத்தரஸேஷமன்று. i “தொழுங்காதல்” என்கிறது-ஹேதுக₃ர்ப்ப₄ம் என்கிறார் (தொழுங்காதற்களிரூயிற்று) என்று.

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு, (மழுங்காத இத்யாதி₃) a கீழ்ப்பாட்டில் அர்த்தத்தை அநுவதித்து, இப்பாட்டின் தாத்பர்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மை இத்யாதி₃) b “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (ஸத்ருஸரீர இத்யாதி₃) c வை - கூர்மை. நுதி-முனை. d “நல்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (வடிவார் இத்யாதி₃) e “வலத்தையாய்” என்கிற இது - “தோன்றினையே” என்கிறத்தோடே அந்வயிக்கிறதென்று காட்டுகிறார் (நல்வலத்தையாய்த் தோன்றினையே என்று) f இத்தால் ப₂ஸிதம் ஹார்த்தப₄வமாஹ (கையில் இத்யாதி₃) g அறியாமைக்கு அடியேதென்ன (ஆர்த்தநாதம் இத்யாதி₃) g₂ கையும் திருவாழியுமான தன்னை மறந்தான் என்றபடி. h மேலுக்கு அவதாரிகை (நினைத்தாலும் இத்யாதி₃) i “தொழுங்காதல்” என்கிறது ஹேதுக₃ர்ப்ப₄ம் என்கிறார் (தொழுங்காதல் களிரூயிற்று என்று) ஸேவிக்கவேணும்.

A திருப்பல்லாண்டு-2

சு—காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாயிற்று இவன். (காதல் களிறு) k “சதுர்தந்தி” என்னுமாபோலே, காதல் இதுக்கு நிரூபகமாயிருக்கை. (அளிப்பான்) l இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காக. (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) n ஸங்கல்பத்துக்கு (ம்) முற்பட்டாயிற்று திருவடி வேக, மிருப்பது; அவன் வேகம் போராமல் n அவனையுமிடுக்கிக்கொண்டிறே வந்து விழுந்தது. o (தோன்றினையே) p இடர் பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினாற்போலேகாணும் இருக்கிறது! (மழுங்காத ஞானமே படையாக) q “திருவாழியை மறந்தான்” என்கைக்கு, அதிலும் q₂ அண்ணிய q₃ ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?

அ—ஹே தூபஸ்தாபகமாய்க்கொண்டு பரிஹாரஸேஷமாகவுமாம். ஸேவிக்கவேனுமென்னும் காதலையுடைய களிறு என்றபடி; அதாவது—காணவேனுமென்னும் காதலுடைய என்றபடி. l இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கையும் இத்யாதி) k “களிறு” என்றதே, “காதல் களிறு” என்றதுக்கு பாவம் (சதுர்தந்தி இத்யாதி) l (இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே) என்றது-1. “கரஸ்துகமலாயேவ பாத்யோரர்ப்பிதம் விபேதா:” என்றத்தைப்பற்ற. m, n கருடவாஹநஸந் ஆவிர்-கூடத இத்யநபிதாய, “புள்ளூர்ந்து” இதி ப்ரயோககூர்ப்பிதமர்த்தமாஹ (ஸங்கல்பத்துக்கும் இதி) இவ்விடத்திலே - 2. “யம் பர்யந் விஸ்வதூர்யாம் இயம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். m, n₂ (அவனையும் இடுக்கிக்கொண்டு) “ஊர்ந்து” வின்அர்த்தம். 2. “உதஞ்சந்” என்றிரிறே பட்டரும், o, p சென்றும் என்றதே, “தோன்றினையே” என்றதுக்கு பாவம் (இடர்பட்டார் இத்யாதி) யத்யவா ஏகாரேண - வித்யதா ஸஞ்சயத இதி ஹ்ருதி நிடாயாஹ (இடர்பட்டார் இதி) q “மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் மழுங்காத ஞானமே படையாக - தோன்றினே” என்று அந்வய விவகூயா அருளிச்செய்கிறார் (திருவாழியை மறந்தான் இத்யாதி) அன்றிக்கே, “மறையாதே” என்னுமளவுக்குத் தாத்பர்யம் (திருவாழி இத்யாதி) என்னவுமாம். q₂ அண்ணிய-ஸமீபஸ்தமான. q₃ (ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?) என்றது - ஸங்கல்பரூப

ஜீ—என்னும் காதலையுடைய களிறு. l இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கையும் இத்யாதி) k “களிறு” என்றதே “காதற்களிறு” என்றதுக்கு பாவம் (சதுர்தந்தி இத்யாதி) ஆக இத்தால்-திருவாழியாழ்வான் கையிலேயிருக்க, ஜ்ஞாநம்ருக்க, ஸர்வாதிகூலாயிருக்கிற நீதானே ஒரு திரயக்குக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய விழுந்து ரக்ஷித்த இந்த நீர்மை ஒருவரால் பேசலாயிருந்ததோ? என்றபடி. l (இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே) என்றது-1. “கரஸ்துகமலாயேவ பாத்யோரர்ப்பிதம் விபேதா:” என்றத்தைப்பற்ற. m, n “ஊர்ந்து” என்றதுக்கு பாவம் (ஸங்கல்பத்துக்கு இத்யாதி) இங்கே - 2. “யம் பர்யந் விஸ்வதூர்யாம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். o, p “சென்றும்” என்றதே, “தோன்றினையே” என்றதுக்கு பாவம் (இடர்பட்டார் இத்யாதி) q “சக்கரநல் வலத்தையாய் - ஞானமே படையாக - தோன்றினையே” என்று அந்வய விவகூயா தாத்பர்யம் (திருவாழியை மறந்தான் இத்யாதி) “ஞானமே படையாக” என்றத்தையோ கீழும் மேலும் அந்வயிப்பது. q₂ அண்ணிய-ஸமீபஸ்தமான. q₃ (ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?) என்றது - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைத்தானில்லை என்றபடி. நினைத்த என்னுமத்தைப்பற்ற. ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையும் நினைத்தானில்லை என்றபடி. நினைத்த

ப்ர— m (ஒன்பதாம் பாட்டு) (மழுங்காத இத்யாதி) (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) श्रीभागवते अष्टमस्कन्धे (३) “तं तद्वदार्तमुपलभ्य जगन्निवासस्तोत्रं निश्चय दिविजैस्सह संस्तुवाहि:। छन्दोमयेन गरुडेन समुद्यमानश्चक्रायुधोऽभ्यगमदाशु यतो गजेन्द्रः ॥ ३१ ॥”

ஈ—r அநேககார்யங்களிலே ஏவாநின்றனும் மழுங்கக்கடவதன்றியே புகர்பெற்றுவாரா நின்றனும் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே r_2 கருவியாக, r_3 திருநாபீகமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில், s தொழும்பாயார்க்கு - t ஸேஷபூதராணார்க்கு. u மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக - அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே - v இருந்தவிடத்தே இருந்து ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், “ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே w அரைகுலையத் தலைகுலைய உணர்த்தி யற்று வந்து விழுந்தான்” என்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு இழந்ததேயன்றே. x “மறையாதே” என்ற இதுக்கு “மறையும், மறையும்” என்று சிற்றூட்டுகொண்டான் வார்த்தை. 9.

அ—ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமது அவத்யமாம் என்னுமத்தைப் பற்ற. ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையும் நினைத்தானில்லை என்றபடி. r ப்ரஸக்தப்ரதிஷேத ந்யாயம் ஹ்ருதி₃ நித்யாஹ (அநேக கார்யங்களிலே இதி) r_2 கருவியாக - ஸாத₄நமாக. r_3 மலர் - திருநாபீகமலம். “ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநமே பரிகரமாக விகலிதமான லோகத்திலே” [பக்கம் 53] என்று உரை இவ்விடத்திலே. s தொழும்பு - அடிமை; ஆயார்க்கு. t இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷபூதராணார்க்கு என்று) u வைஸத்யார்த்தம் அந்வயிக்கிறார் (மலருலகில் இத்யாதி₃) v, w அந்வயித்ததுக்குத் தாத்தப்யம் (இருந்த இடத்தே இத்யாதி₃) w அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது - ஸைக்ஷாதிஸயத்யோதகம். x “மறையாதே” என்றது - பிரிநிலை ஏகாரமாய், மறையும் என்றபடி; இதுக்கு அபியுக்தோக்தி (மறையாதே என்று தொடங்கி) ஹஸ்தே ஸுதர்ஸநே வித்யமாநே₂பி, ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநே - ஸத்யபி, ஸர்வாதிகஸ்த்வமேவ, 1. “அதந்த்ரிதசமுபஜிப்ரஹிதஹஸ்தம்” இத்யாதி₃ப்ரகாரேண ஆக்ய அரக்ஷ; ஏதாத்ருஸஸ்தவ நிஸ்ஸமாதிஸய:—ஸம்ஸாரே ஸேஷபூதநாம் ஸ்வஸங்கல்பேநைவ ரக்ஷாமகரிஷ்யஸ்சேத் க்ஷிணோ₂பிஷ்யத்; தாத்ருஸாதிஸயஹாநிநிவ்ருத்தயை ஸுந் த்ரராஜத்வேநாவதீர்ய வர்த்தஸே; ஏதாத்ருஸம் ஸௌரீர்யம் கைம்சித்ஸுவக்தும் ஸக்யதே கிம்? இதி க்ஷாத்யாஸ்தாத்தப்யமிதி அவதாரிகாவாக்யேந ச உத்தரார்த்தாபி₄ப்ராயாபி₄த₄ந - பரவாக்யேந ச வ்யஜ்யதே. “தொழுங்காதற் களிற்றிப்பான் புள்ளூர்ந்து - மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே; மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக - அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே” என்று அந்வயம். 9.

ஜீ—வற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டாலும் அவத்யமாம் என்கிறார் (மழுங்காத ஞானமே இத்யாதி₃) என்று மேலுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. r2. “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹிப்ரதிஷேத₄” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி₃நித்யாஹ (அநேக கார்யங்களிலே இத்யாதி₃) r_2 கருவியாக - ஸாத₄நமாக r_3 மலர் - திருநாபீகமலம். s தொழும்பு - அடிமை; ஆயார்க்கு - ஆனார்க்கு. t இதுமாஹ (ஸேஷ பூதராணார்க்கு இதி) u வைஸத்யார்த்தம் அந்வயிக்கிறார் (மலருலகில் இத்யாதி₃) v, w இப்படி அந்வயித்ததுக்கு ப₄ாவம் (இருந்தவிடத்தே இத்யாதி₃) w அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது - ஸைக்ஷாதிஸயத்யோதகம். x “மறையாதே” என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை ஏகாரம்; மறையும் என்றபடி; அதுக்கு அபியுக்தோக்தி (மறையாதே இத்யாதி₃) n ஊர்ந்து - நடத்தி, தோன்றினையே - தோன்றினையே. படையாக - பரிகரமாக. யத்₃வா ஸாத₄நமாக என்னுதல். “தொழுங்காதற் களிற்றிப்பான் புள்ளூர்ந்து - மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றினையே, மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக - அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே” இத்யந்வயம். 9.

10. மறையாய நால்வேதத் துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே !
முறையாலிவ் வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண் டுமிழ்ந்தளந்தாய்!
பிறையேறு சடையானும் நான்முகனு மிந்திரனும்
இறையாத லறிந்தேத்த வீற்றிருத்த லிதுவியப்பே?

ஆ— 10. வ்யா:— (மறை) புக்திஹீநர்க்கு உன்னை அறியவொண்ணாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸர்வவேதங்களினாலும் ப்ரதிபாத்யனாய், ப்ராப்தியாலே ஜகத், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதி, ஹேதுபூதனாயிருந்த உன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை அறிந்து உன்னை ஏத்துகைக்கு விஷயமாக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்கோர் ஏற்றமோ? அன்றிறே. இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் ஏத்தைச் சொல்லி ஏத்துவது? என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — வேதே, கஸமதி, க்யம்யனாய் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த உனக்கு, த்வத்ஸ்ருஷ்டராய், உன்னாலே லப்யத, ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் “ஈஸ்வரன்” என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமிது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (மறையாய என்று தொடங்கி) அநாபுரிதர்க்குத் தோற்றமே. ஆபுரிதர்க்குக் காட்டும் ஸ்வபூவமான வேத, ப்ரதிபாத்யமான நிரதிசய பேராக், யதையயுடையையாய், ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாத், யுகாரங்களைப் பண்ணினவனே! 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம, ஈஸ்வராபி, மானிகளும் உன் ஸேஷித்வத்தை அறிந்து ஆஸ்ரயிக்க இருக்கிற இருப்பு ப்ராப்தமாகையால் ஆஸ்சர்யமல்ல என்கிறார்.

மறையாய — (ரஜஸ்தம:ப்ரசுரர்க்கு ஸ்வார்த்தத்துத்தை) மறைப்பதாய், நால்வேதத்து-(ஸத்வ ப்ரக்ருதிகளுக்கு அர்த்தப்ரகாஸகமான ருகூதி)சா துர்வித்யத்தை

ஆதே,— ஒன்பதாம் பாட்டு. மமுங்கக்கடவதன்றியே கூரிய முனையை உடைய திருவாழியை நல்ல வலவருகே உடையையாய், கையுந்திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிற ஆனையின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை இடுக்கிக் கொண்டு வந்து தோன்றினையே. அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றனும் மமுங்கக்கடவதன்றியே புகர்பெற்று வாராநின்றுள்ள ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநமே கருவியாக, திருநாபீ, கமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில் தொழும் பாணர்க்கு இருந்தவிடத்தே இருந்து ரக்ஷித்தாயாகில் உன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு மறையாதோ? என்கிறார் — “மமுங்காத” இத்யாதி, யால். 9.

ப—உடைத்தான வேதங்களுக்கு, **உள்ளின்ற**—ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்ற, **மலர்**—விகாஸத்தையுடைத்தான, **சுடரே!**—ஜ்யோதீரூபனாய், **முறையால்**—பர்யாயந்தோறும், **இ—இந்த**, **உலகெல்லாம்**—லோகங்களை யெல்லாம், **படைத்து**—ஸ்ருஷ்டித்து, **இடந்து**—(ப்ரளயத்திலே புக்கு) இடந்தெடுத்து, **உண்டு**—(மஹாப்ரளயத்திலே) உண்டு, **உமிழ்ந்து**—உமிழ்ந்து, **அளந்தாய்**—(அந்யாபிமானம் கழியும்படி) அளந்துபோந்தவனே! **இறையாதல்**—(இப்படி வேதாதேவ வேத்யதையாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி, வ்யாபாரங்களாலும்) சேஷியாக, **அறிந்து**—(உன்னை) அறிந்து, **பிறையேறு சடையானும்**—சந்த்ரகலாதாரணத்தாலும், ஜடாதாரணத்தாலும் பேராகுதபஸ்ஸுகளிலே தத்பரனான ருத்ரனும், **நான்முகனும்**—(ஸ்ர்வதோமுக, ஸ்ருஷ்ட்யாதி, ஸகதியையுடைய) ப்ரஹ்மாவும், **இந்திரனும்**—(த்ரைலோக்யேஸ்வரனான) இந்த்ரனும், **ஏத்த**—(ஸ்துத்த்யாதி, முக்யத்தாலே) ஆஸ்ரயிக்க, **வீறு**—(ஆஸ்ரயணீயத்வாகாரத்தாலே) வ்யாவ்ருத்தனாய், **இருத்தல் இது**—இருக்கிற இந்த இருப்பு, **வியப்பே**—ஆஸ்ரயமோ?

ப்ரமானோபபத்தி ஸித்தமான இது ப்ராப்தமென்று கருத்து. **முறையால்** என்று - உடையவனாகையாலே என்றுமாம். **மலர்** - மலர்த்தியாய், விகாஸம். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை “ஈஸ்வரன்” என்றறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (**மறை இத்யாதி,**) துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறையாய், ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்கு வேதமாயிருக்கும். (**உள்ளின்ற மலர்ச்சுடரே**) வேதங்களிலே ஸர்வாதிகளாகவும், நிரதிஸ்ய பேராக்யனாகவும் ப்ரகாஸிக்கிறவனே! (**முறை இத்யாதி,**) ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். (**இவ்வுலகெல்லாம் படைத்து**) விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிதே சேதநர் பண்ணிவைப்பது; யௌக்யபத்யம் அநுக்யஹகார்யம் என்கை. பேராக்யமோக்ஷஸூத்ரமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றையுண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் இடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபுலி போல்வார் பருந்து இருயுமாபோலே அபஹரிக்கில், எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டாய். (**பிறை இத்யாதி,**) பிறையை ஸிரோபூஷணமாக உடையனாகையாலே பேராக்யப்ரதானாகையும், ஜடாத்ரனாகையாலே - அந்த பேராக்யம் தபஸ்ஸாலே ஸாத்யமென்கையும். 1. “**चतुर्मुखो जगते**” (**சதுர்முகே ஜாயதே**) என்று-உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனாய், ருத்ரனுக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும், கேஷத்ரஜ்ஞதயா ஸம்ப்ரதிபந்நான இந்த்ரனும். (**இறை இத்யாதி,**) நீ ஸ்வாமி என்றறிந்து ஏத்த, அத்தாலே ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கும் இது விஸ்மயமோ? உன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ண, நீ இருக்கும் இருப்பு உனக்கு அவத்யமன்றே.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a வேதைகஸமதி₃க₃ம்யனாய், b ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த உனக்கு, c த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்த₃ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் d “ஈஸ்வரன்” என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (மறையாய) e1. “आदौ वेदाः प्रमाणं स्मृतिरुपकुर्वते सेतिहासैः पुराणैरन्यायैः सार्धं त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः। ऊर्ध्वो भागस्त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैस्त्वत्पदासौ वेद्यो वेदैश्च सर्वैरहमिति भगवन्! स्वेन च व्याचक्षथ॥” (ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர் ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சா-விதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக₃:। ஊர்த்₃வோ பாக₃ஸ்த்வதீ₃ஹாகு₃ணவிபுவ-பரிஜ்ஞாபநைஸ்த்வத்பத்யாப்தௌ வேத்யோ வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமிதி பக₃வந்!

அ— பத்தாம் பாட்டு. (மறையாய இத்யாதி₃) a ப்ரதமபாதார்த்தம் (வேதைகஸமதி₃க₃ம்யனாய் என்று) b த்விதீயபாதார்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த உனக்கு என்று) c த்ருதீயபாதார்த்தம் (த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் இத்யாதி₃) d சதுர்த்தபாதார்த்தம் (ஈஸ்வரன் என்று இத்யாதி₃) e எல்லா ப்ரமாணங்களும் உண்டாயிருக்க, வேதத்துக்கு ஏற்றமேது? என்றும், வேதத்திலே தேவதாந்தரங்களையும் சிறித்திடத்திலே சொல்லாநற்க, இவையே வேதங்கள் எல்லாம் ப்ரதிபாதிக்கிறபடி எங்ஙனே? என்றும் உண்டாகிற இரண்டு ஸங்கைக்கு உத்தரமாக இம்மூலகத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் (ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் இத்யாதி₃) ப்ரமாணந்தராணி ஸாஸ்த்ராந்தராணி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி ச விஹாய, வேதாந் கிமர்த்தமுபாதாத்த இதி ஸங்கா ச (ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்) இத்யநேந பரிஹ்ருதா புவதி. ஸ்ம்ருதிஸ் ஸேதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயைஸ்ஸார்த்தமுபகுருதே-உபப்யும்ஹணம் பண்ணுகிறது. இத்தால் - வேதம் ஸ்வயம் ப்ரமாணம், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் வேதோபப்யும்ஹணதயா வேதமூலகத்வேந ப்ரமாணங்கள் என்றபடி. (த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி) தவ அர்ச்சாவிதே₃ருபரீத்யர்த்த₃:. ஆனால் (அர்ச்சாவிதி₃ம்) என்று த்விதீயையை ப்ரயோகிப்பா-னென்? என்னில்; 2. “உபஸர்வதஸோ: கார்யா திகுபர்யாதிகு த்ரிஷு। த்விதீயாம் ரேடிதாந்தேஷு ததோ₃ந்யத்ராபி த்ருஸ்யதே॥” என்றிருக்கையாலே. அதாவது - தஸிஸந்த்மான உபயஸப்ய₃தஸர்வஸப்ய₃தஸாமீப்யத்திலும், திக்ச்ய₃ப்யதஸாமீப்யத்திலும், ஆம்ரேடி₃தாந்தங்களும் அநாம்ரேடி₃தாந்தங்களுமான உபர்யத்யத₃ஸ்ப்ய₃தங்களினுடைய ஸாமீப்யத்திலும்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (மறையாய இத்யாதி₃) a ப்ரதமபாதார்த்தம் (வேதைகஸமதி₃க₃ம்யனாய் என்றது) b த்விதீயபாதார்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த உனக்கு என்றது) c த்ருதீயபாதார்த்தம் (த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் இத்யாதி₃) d சதுர்த்தபாதார்த்தம் (ஈஸ்வரன் என்று இத்யாதி₃) e ஸகல வேதப்ரதிபாத்யதைக்கு ப்ரமாணம் (ஆதௌ இத்யாதி₃) ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவே உத்தரஸ்தகே. ஸ்ம்ருதி:-ஸேதிஹாஸை: புராணைர்ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம், உபகுருதே-உபப்யும்ஹணம் பண்ணுகிறது. இத்தால் - வேதம் ஸ்வத: ப்ரமாணம், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்கள் வேதோபப்யும்ஹணதயா வேதமூலகத்வேந ப்ரமாணங்கள் என்றபடி. (த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி) தவ அர்ச்சாவிதே₃ருபரி இத்யர்த்த₃:. பரிக்ஷீயதே - பரிக்ஷணமாகாநிற்கிறது - தத்

ப்ர—e1. (பத்தாம் பாட்டு) (மறையாய) श्रीरङ्गराजसत्वे उत्तरस्तके—“आदौ वेदाः प्रमाणं स्मृतिरुपकुर्वते सेतिहासैः पुराणैरन्यायैस्सार्धं त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः। ऊर्ध्वो भागस्त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैस्त्वत्पदासौ वेद्यो वेदैश्च सर्वैरहमिति भगवन् स्वेन च व्याचक्षथ॥ १९॥”

ஈ—ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த, ||) i மறை என்றும், வேத்யமென்றும், இரண்டுபடியாகச் சொல்லுகிறது - பூர்வபாக்யம் நான்ஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் புகளை மறைக்கை யாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகை யாலும். g பூர்வபாக்யம் - ஆராத்யநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரி தநபாக்யம் - ஆராத்யநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், 1. “वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதைய்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்கிறபடியே ஸகல வேத்யங்களும் h தன் னையே ப்ரதிபாதிக்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது, i வேத்யங் களிலே, i₂ ஸர்வாதிகளுக்கும் i₃ நிரதிஸ்யபேத்யாக்யனாகவும் ப்ரகாஸிக்கிறவனே!

அ—த்யவித்யா கார்யா என்று அநுஸாஸிக்கையாலே என்றபடி. 2. “ஆம்ரேடிதம் த்யவிஸ்தரி ழுத்தம்” இதி நிக்ஷண்ட: பரிக்ஷயதே - பரிக்ஷணமாகாநிற்கும். அது தத்ப்ரதிபாத்யநபரம் என்றபடி. பூர்வோ பாக்ய: - ஸ்ம்ருத்யுபப்யும்ஹிதமான பூர்வபாக்யம் என்றபடி. ஊர்த்தவோ பாக்ய: இதிஹாஸ புராணங்களாலே உபப்யும்ஹிதமான வேத்யாந்தம் என்றபடி. ஈஹா - ஷக்ஷணர்த்தவ்யாபார:; விப்யவ: - உப்யவிபூத்யைஸ்வர்யம். த்வத்பத்யாப்தேன - “பரிக்ஷயதே” இதி அத்ராபி யோஜநீயம். தேவரீருடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலே பரிக்ஷணமாகா நிற்கிறது. இப்படி வேத்யங்களெல்லாவற்றாலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனென்று சொல்லுவாரா? என்ன (வேத்யோ வேதைய்ச ஸர்வை: என்று தொடங்கி). 3. “ப்ராயேண பூர்வபாக்யார்த்தபூரணம் த்யம்ஸாஸ்த்ரத: | இதி ஹாஸபுராணோப்யாயம் வேத்யாந்தார்த்த: ப்ரகாஸ்யதே ||” என்னக்கடவ திறே. f “மறை” என்றும், “வேத்யம்” என்றும் த்யவிருக்திக்குக் கருத்தென்? என்ன (மறை யென்றும் இத்யாதி:) “வேத்யதீதி - வேத்ய:” என்னக்கடவதிறே. g “நால்வேதத்துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே” இதி பத்யஸங்க்யதம் ஹ்ருதி, நித்யாய “ஆதேன வேத்யா:” இதி ஸ்லோகார்த்த்யந்ச விவ்ருண்வந், “மலர்ச்சுடர்” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ (பூர்வபாக்யம்த்யாதி:) h (தன்னையே இத்யாதி:) 4. “யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந்” 5. “ஸ ஆத்மா அங்க்யாந்யந்யா தேவதா:” 6. “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவஸஸேந்த்ரஸ ஸோடகர: பரமஸ்ஸ்வராட்” 7. “யோ யோ யாம் யாம் தநம் புக்த:” A “நிஸ்ஸூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்” என்றது அநுஸந்தேயம். i புகரை விவரிக் கிறார் (வேத்யங்களிலே என்று) யத்யவா, ப்ரதிபாத்யாகாரமேதென்ன (வேத்யங்களிலே இத் யாதி:) அத்யவா, “நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே” இத்யஸ்ய பிண்டிதார்த்தமாஹ (வேத்யங்களிலே இதி) ஸர்வாதிகத்வ நிரதிஸ்யபேத்யாக்யத்வே “மலர்ச்சுடர்” இத்யநேந ப்ரதிதே. i₂8. “பதம் விஸ்வஸ்ய” 9. “பதம் பதீநாம்” 10. “தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமஞ்ச தைவதம்” 11. “ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்ச த்ருஸ்யதே” இத் யாதி: நா - ஸர்வாதிகத்வம் ப்ரதிபாத்யதே. 12. “ஸர்வக்யந்த்யஸ்ஸர்வரஸ:” 13. “ஆநந்தோ

ஜீ—ப்ரதிபாத்யநபரமாகாநிற்கிறது. பூர்வபாக்ய: - ஸ்ம்ருத்யுபப்யும்ஹித பூர்வபாக்ய இத்யார்த்த:; ஊர்த்தவோ பாக்ய: - இதிஹாஸபுராணோப்யாயம்ஹித வேத்யாந்த பாக்ய இத்யார்த்த:; ஈஹா - ஷக்ஷணர்த்தவ்யாபார:; விப்யவ: - உப்யவிபூத்யைஸ்வர்யம். (த்வத்பத்யாப்தேன) “பரிக்ஷயதே” இதி அத்ராபி யோஜநீயம். இப்படி வேத்யங்கள் எல்லாவற்றாலும் ப்ரதிபாத்யன் அவன் என்று சொல்லுவாரா? என்ன—(வேத்யோ வேதைய்ச ஸர்வை: இத்யாதி:) f “மறை” என்றும், “வேத்யம்” என்றும் சொன்ன த்யவிருக்திக்குக் கருத்தேது? என்ன; (மறை என்றும் இத்யாதி:) “வேத்யதீதி-வேத்ய:” என்னக்கடவதிறே. g “நால்வேதத்துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே” என்றதுக்கு அர்த்தம் (பூர்வபாக்யம் இத்யாதி:) i ப்ரதிபாத்யாகாரமேதென்ன (வேத்யங்களிலே இத்யாதி:) 40. “தமீஸ்வராணாம்” 11. “ந தத்ஸமஸ்ச” இத்யாத்யும். 12. “ஸர்வக்யந்த்யஸ்ஸர்வரஸ:” A திருவிருத்தம்-96.

சு—(முறையால் இத்யாதி) j வேதங்கள் தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. (முறையால்) ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். k கரணகளேப்யரவிதுரமாய், பேக்யமோக்ஷஸாந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாயிடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி; பின்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து, மஹாபுலிபோல்வார் l பருந்து l, இருஞ்சிறற்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! m விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிதே சேதநர் பண்ணிவைப்பது. n யௌக்யபத்யம் அநுக்யஹகார்யம் என்கை. (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி) o ஜடை கழற்றுவதே ஸாதகவேஷத்தோடேயிருக்கச்செய்தே. கலாமாத்ரமான சந்த்ரண த்ரித்துக்கொண்டு ஸுக்யப்ரத்யாநனாயிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங் கூட ஜநகனான சதுர்முகனும், p இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படியிருக்கிற

அ—புரஹ்ம” 1. “ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹயேவாயம் லப்யத்வாநந்தி பவதி” 2. “யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத்யஸ்யிந் ஸமாஹிதம்” இத்யாதி நா நிரதிஸ்யபேக்யயத்வம். “அத்ர, ஸர்வாதித்யகத்வம் பூர்வபாக்யப்ரதிபாத்த்யம்; தத்ர பாக்யவத்யவிபூதிப்ரதிபாத்யநாத். நிரதிஸ்யபேக்யயத்வம் து - உத்தரபாக்யப்ரதிபாத்த்யம்” இத்யபி வத்யந்தி. மலர்ச்சுடரே - விஸ்த்ருதனய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிறவனே! என்று ஸப்யதார்த்தம். | பூர்வோத்தரபாத்யஸங்க்யதம் ஹருதி ந்தியாய பாவாந்தரமாவ (வேதங்கள் தான் இதி) 3. “த்ரீணி பத்யா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அத்யாப்ய:” 4. “ஸ வராஹோ ரூபம் க்ருத்வோபந்யமஜ்ஜத் ஸ ப்ருதிமீமத ஆர்ச்சத்” இத்யாதி யாலே. ரக்ஷகத்வம் ப்ரதிபாதித்தம். k பர்யாயோபபாத்யநபூர்வகமாக ஸப்யதார்த்தம் (கரணகளேப்யர இத்யாதி) | பருந்து இருஞ்சிறற்போலே-க்ருத்ரவிசேஷம் அபஹரித்தாற்போலே. n ஸ்ருஷ்டி: கர்மாதீநா ஹி பவதி பாக்யவத்யஸாதாரணகாரணகை: பூய்யுத்த்யரணதிபிஸ் ஸஹ கத்யம் நிக்யத்யத இத்யத்ராஹ (விஷமேத்யாதி) n “எல்லாம்” என்று - யௌக்யபத்யம் தோன்றுகிறதிதே. 5. “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” 6. “அசித்யாவிஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத:” இத்யாதி. o (சடைகழற்றுவதே) 7. “ஸஸுக்யம் கர்த்தம்” என்கிறபடியே - பாக்யவத்யபாஸநந்தான் ஸுக்யரூபமாயிதே இருப்பது. அது தோன்றுகைக்காகப் பிறையை த்ரித்தானாயிற்று; “இந்த பாவஹ்யஸுக்யம்போலேயிதே எனக்கு ஆந்தரஸுக்யம்” என்று காட்டுகிறாயிற்று; p (இவர்களோடொக்க இதி) 8. “ஸ புரஹ்மா ஸஸ்ரிவஸஸேந்த்ர:” 9. “புரஹ்மா ஸிவஸ் ஸதமக:”. q “ஆதல்”-ஆகையென்று திருவுள்ளம்பற்றி

ஜீ—1. “ரஸோ வை ஸ:” 2. “யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி” இத்யாதியும் விவக்ஷிதம். “மறையாய” இத்யாதி - ரஜஸ்தம:ப்ரகரராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைப்பதாய், ஸத்வப்ரகரராய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தப்ரகாஸகமான நாலு வேதங்களுக்கு ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்று விகாஸத்தையுடைய தேஜோரூபனவனே! என்று ஸப்யதார்த்தம். | மேலே கூட்டித் தாத்பர்யம் (வேதங்கள் தான் இத்யாதி) “படைத்து” என்றதுக்கு - 10. “யதோ வா இமாரி” இத்யாதி; 3. “த்ரீணி பத்யா விசக்ரமே” 4. “ஸ வராஹோ ரூபம் க்ருத்வோபந்யமஜ்ஜத் ஸ ப்ருதிமீமத ஆர்ச்சத்” இத்யாதியிலே ரக்ஷகத்வம் ப்ரதிபாதித்தம். k பர்யாயோபபாத்யநபூர்வகமாக ஸப்யதார்த்தம் (கரணகளேப்யர இத்யாதி) | 2 இருஞ்சிறற்போலே-அபஹரித்தாற்போலே. n கர்மானுருதுணமான ஸ்ருஷ்டி உபகாரமானபடி யென்? என்ன (விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி) n “எல்லாம்” என்று - யௌக்யபத்யம் தோன்றுகிறதிதே. p 8. “ஸேந்த்ர:” என்றத்தைப்பற்ற (ஒக்கவெண்ணலாம்படி என்றது) r வியப்பே -

11. வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்க்குஞான வேதியனை
சயப்புழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த வாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர் ஞாலத்தே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ—இந்த்ரனும், q நீ ஸ்வாமியான முறை அறிந்து ஏத்த.அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு r விஸ்மயமோ? s ஒருவன் ஒரு s₂ குழமணைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப்பொண்ணைத் s₃ தொற்றி, அதின் தலையிலே காலை வைத்து, “இது என்னை வணங்கிற்று” என்று s₄ இறுமாந்திருக்குமா போலே, tA “ நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி ” என்கிறபடியே உன்னாலே t₂ மனையப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டரான இவர்களும் உன்னை ஏத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனையன்றோ. 10.

அ—(நீ ஸ்வாமியான முறையென்றது) r விஸ்மயமோ-இந்த வ்யாவ்ருத்தி விஸ்மயமன்று என்றபடி. s “ வியப்பே ” - விஸ்மயந்தானென்றும், “ வ்யாவ்ருத்தன் ” என்று அபி₄மாநித்திருக்கிற இது அவத்யமாகையாலே அந்த இருப்பு அதிவிஸ்மயமென்று அர்த்த₂ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனிட்யாதி₃) யத்₃வா, பூர்வவாக்யம் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் விவ்ருணேதி (ஒருவனொரு இத்யாதி₃) s₂ குழமணன்-மரப்பாச்சி. s₃ தொற்றி - ஓட்டி. s₄ இறுமாந்து-கூர்வித்து t₂ மனையப்பட்ட-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட. 10.

ஜீ—விஸ்மயமோ? s பூர்வவாக்யம் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் விவ்ருணேதி (ஒருவனொரு இத்யாதி₃) s₂ குழமணன் - மரப்பாச்சி. s₃ தொற்றி - ஓட்டி. s₄ இறுமாந்து - கூர்வித்து. t (நன்மைப்புனல் பண்ணி) கார்யோத்பத்தி₂ஹேதுவாலா நன்மையுடைய காரணஜலத்தை உண்டாக்கி இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₂ஃ. இறையாதல் - ஸ்வாமியாக. க்ரமேணந்வய:. 10.

ஆதே,— பத்தாம் பாட்டு. பூரஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்த₂த்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும் “மறை” என்றும், “வேதம்” என்றும் சொல்லப் படுகிற அவற்றிலே ஸர்வாதி₃களுகவும், நிரதி₃ஸய பேராக்யனாகவும் ப்ரகாஸிக் கிறவனே! ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே கரணகளேபூரவிதுரமாய் பேராக்யமோக்ஷ ஸ₂ுந்யமாய்க் கிடந்தவனறு இவற்றை உண்டாக்கி, ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்துநோக்கி, பின்னையும் வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபூலிபோல்வார் பருந்து இருஞ்சிறுற்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி ஸர்வவித₃ ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! ஜடையில் கலாமாத்ரமான சந்த்ர₂னை த்₂ரித்துக்கொண்ட ருத்₂ரனும், தஜ்ஜநகனான சதுர்முக₂னும், இவர்களோடு எண்ணப்பட்ட இந்த்ரனும், நீ ஸ்வாமியான முறையறிந்து ஏத்த, அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால், அது உனக்கு விஸ்மயமோ? என்கிறார் — “ மறையாய ” இத்யாதி₃யால். 10.

A 7.5.4.

ஆ— 11. (வியப்பாய) லோகத்தில் விஸ்மயநீயமானவற்றை விஸ்மயநீயமாகவுடையனன்றியே, யத்யூதவாதியான ஸர்வவேதங்களாலும் ப்ரதிபாத்யனாயிருந்தவனை, புகுவத் கைங்கர்யரதித்வமாகிற கல்யாணமான புகழையுடையார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர்ச் சடகோபன், ஓரஜ்ஞாநகூந்த்யமில்லாதபடி ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தொழுதுரைத்த இத்திருவாய்மொழி, புகுவத்ஸாக்ஷாத்கார விரோதி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும் என்கிறார்.

11.

திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழ்மத்தில் — இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்து, பின்னை ஸாம்ஸாரிக து:க்கத்தையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழிதானே போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வியப்பென்று தொடங்கி) வேறொரு ஆஸ்ரயத்திலே கண்டதாகில் விஸ்மயமாம்படி இருக்குமவையெல்லாம், இங்கே கண்டதாகில் விஸ்மயமில்லாத புகழையுடையனாய், யத்யூதவாதியான வேதப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனை, (சயப் புகழ்) ஸம்ஸாரத்தை வென்ற புகழ். (துயக்கின்றி) ஸம்ஸயவிபர்யய ஜ்ஞாநங்களில்லாதபடி.

11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக ஸாம்ஸாரிக ஜ்நம்ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வியப்பாய—(ஏகதேஸ ஸம்பந்தத்தாலும் புறம்புள்ளவிடத்தில்) ஆஸ்சர்யாவஹமான குணசேஷிதா திசுகள், வியப்பில்லா—(ஸ்வவிஷயத்தில்) ஆஸ்சர்யமாகையன்றியே (தன்னைப்பற்றி அவைதான் மினுங்கும்படியான,) மெய்ஞ்ஞானம்—இந்த யாத்ராத்மய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற, வேதியனை—வேதங்களாலே வேத்யனானவனை, சயம்—(ஸம்ஸார) ஜயத்தால் வந்த, புகழார்—(ஜ்ஞாநவைராக்ய) ப்ரதையையுடையரானார், பலர்—பலரும், வாழும்—(இவருடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவித்து) வாழ்கிற, தடம்—பேரிடமுடைத்தான, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், துயக்கு—(ஸம்ஸயவிபர்யயரூபமான) மனந்திரிவு, இன்றி—அற்று, தொழுது—(யத்யூர்த்த ஜ்ஞாநகார்யமான) ஸேஷவ்ருத்தியோடே, உரைத்த—அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்—ஆயிரத்துள் இப்பத்தும், ஒலி—கோலாஹலோத்தரமாய், முந்நீர்—(ஆற்றநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் ஆகிய) மூன்று நீருங்கூடின கடலையுடைத்தான, ஞாலத்து—பூமியிலே, உயக்கொண்டு—(ஜ்ஞாந ப்ரத்யானாதிகளாலே) உஜ்ஜீவிப்பித்து, பிறப்பு—ஜ்நம்ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கும்—அறுக்கும்.

வியப்பு - ஆஸ்சர்யம், துயக்கு - மனந்திரிவு. இது நாலடித்தாழிசை.
“ கலிவிருத்தம் ” என்பாரும் உளர்.

11.

வாழ்கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகுமத்தில்—இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிக து:க்கத்தை இத்திருவாய்மொழி தானே போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வியப்பாய இத்யாதி,) புறம்பு விஸ்மயநீயங்களானவை இவ் விஷயத்தில் விஸ்மயநீயங்களன்றிக் கேயிருக்கிறபடி. தங்களுடைய அங்கீகாரம் புறம்புள்ளார்க்கு ஏற்றமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிசுகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது இவன் பெருமைக்கு ஆஸ்சர்யமன்றிக் கேயிருக்கை. (மெய்ஞ்ஞான வேதியனை) இவனைச் சொல்லும்போது, சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யாம்படியிருக்கிற யத்யூதவாதியான வேதமே சொல்லவேண்டாவோ? மெய்யான ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கிற வேதப்ரதிபாத்யனை. (சயப்புகழார்) ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகரை உடையராயிருக்கை. ஆழ்வாரோடு ஸம்யாபந்நராயிருக்கை. இப்படியிருப்பார் அநேகர் ஆழ்வாரை அநுபூவித்திருக்கை. (தடங்குருகூர்) ஸாத்விகருக்கு அநுபூவிக் கைக்குப் பரப்புடைத்தான திருநகரி. துயககாவது - மனந்திரிவு. ஸம்ஸயவிபர்யய ரஹிதமான ஸம்யக் ஜ்ஞானததாலே கண்டு ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்த்தொழுது, அந்த ப்ரீதிவழிந்த சொல்லான ஆயிரத்திலும் இப்பத்து, (ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) ஒலியையுடைய முந்நீரையுடைய பூமியிலே, 1. “असन्नेव” (அஸந்நேவ) என்று அஸத்கல்பரானவர்களை, 1. “एतमेनं ततो विदुः” (ஸந்தமேநம் ததோ விது:) என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து, பின்னை தத்விரோதியான ஜந்மத்தைப்போக்கும்.

11.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகுமத்தில்—இத்திருவாய்மொழி தானே இது கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலது,ரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— b (வியப்பாய வியப்பில்லா) c வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமவையடைய, இவன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். d ஒருவன் ஒருவனுக்கு நாலு பசு கொடுத்தால் அது விஸ்மயஹேதுவாயிருக்கும், “பெருமாள் செய்தார்” என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிதே. e ஸர்வ

அ— நிகுமம். (வியப்பாய இத்யாதி) a “இப்பத்தும் உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்குமொலிமுந்நீர் ஞாலத்து” என்கிறத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நிகுமத்தில் இத்யாதி) b வியப்பாய வியப்பில்லா - விஸ்மயஹேதுவாய், விஸ்மயஹேதுவுன்றிக் கேயிருக்கிற வ்யாபாரத்தை உடையவன் என்றபடி. c இத்தைக் காட்டுகிறார் (வேறு சில என்று தொடங்கி) d இதரஸ்மிந் விஸ்மயஹேதுபூதஸ்ய கார்யஸ்ய புகுவத், விஷயே விஸ்மயஹேதுவாபாவ: குத்ர த்ருஷ்ட

ஐ— நிகுமம். (வியப்பாய இத்யாதி) a “இப்பத்தும் உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்” இத்யாதி, யைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நிகுமத்தில் இத்யாதி) b வியப்பாய வியப்பில்லா - விஸ்மயஹேதுவாய் விஸ்மயஹேதுவுன்றிக் கே இருக்கிற வ்யாபாரத்தையுடையனாய் இதி ஸப்த்யார்த்த: c இத்தைக்காட்டுகிறார் (வேறு சில இத்யாதி) d இதரத்ர விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமது இவ்விஷயத்தில் விஸ்மயஹேதுவன்றிக் கே ப்ராப்தமாயிருக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன (ஒருவன்

4-9

ஈ—உடையவனை. h (சயம் இத்தியாதி) A “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறுமை” என்ற இவர்தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுபூவித்து வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (துயக்கின்றி) துயக்காவதும் எனத்திரிவு. ஸம்ஸாரவிபர்யரஹிதமாக i ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச் செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும். j (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே-உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) ஒலியையுடைத்தான j₂ முந்நீரையுடைய பூமியிலே 1. “அசன்நேவ” (அஸந்தேவ) என்று அஸத்கல்பரானவர்களை 1. “சுந்தமேநம் ததோ விது:” என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். k அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து k₂ விலங்கு வெட்டிவிடுமா போலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத்₃விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில்—அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸாக்ஷாத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் — “அதுக்கு

அ—புகழ்வத் துர்ஸநத்தை - ஸேஷத்வாநுகுணமாக “ஸேவை” என்றிறே வ்யவஹரிப்பது; அப்படியே, “தொழுது” என்று ஸாக்ஷாத்காரத்தை விவக்ஷிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். | ஒலி-ஸப்₃தம்; முந்நீர் - கடல். k ப்ரக்ருதிஸம்பந்தவிமோசநாநந்தரம் ஹி கைங்கர்யப்ரத்யாநம் இத்யாஸங்காம் பரிஹரத் பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அராஜகமான இதி) k₂ விலங்குவெட்டி-ஸ்ருங்குலத்தை நிவர்த்திப்பித்து. “சயப்புகழார் பலர்வாமும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்-வியப்பாய வியப்பில்லாதவனாய் - மெய்ஞ்ஞானவேதியனான ஸர்வேஸ்வரனை - துயக்கின்றியென்று தொடங்கி. இப்பத்தும் - ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்து - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்” என்று அந்வயம். “புகழ்-ஜ்ஞானவைராக்யப்ரத்யா. தொழுது-யதார்த்தஜ்ஞானகார்யமான ஸேஷவ்ருத்தியோடே. ஒலி முந்நீர் - கோலாஹலோத்தரமாய், ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமாகிற இம்முன்றுநீரும் கூடின கடல்” (பக்கம்-63) என்று உரையிலே. l (வேதங்கனும் இத்யாதி) அத்ர ஈஷத்₃விஸேஷோத்₃ருஸ்யதே; ஸ த்₃ரஷ்டவ்ய:.

11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—i தொழுது-ஸேவித்து; கண்டு என்றபடி, புகழ்வத் துர்ஸநத்தை-ஸேஷத்வாநுகுணமாக, “ஸேவை” என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. |₂ முந்நீரையுடைய - கடலையுடைய. ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமுமான மூன்று நீரையுமுடைத்தாகையாலே (முந்நீர்) என்கிறது. k பிறப்பறுத்து உயக்கொள்ளவேண்டாவோ? என்ன (அராஜகேத்யாதி) b “வியப்பாய வியப்பில்லா” என்றத் தால் ப்ரகரணத்துக்குப் ப₂னிதம் - வ்யதிரித்தர்க்கு ஆஸ்சர்யாவஹமான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதிகள் பண்ணுகிற ஸ்தோத்ரம் இவன் பெருமைக்கு ஆஸ்சர்யமன்றிக்கே இருக்கை. இது வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். l (வேதங்கனும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ) என்றதுக்கு - அல்பபேத்யம்கண்டு கொள்வது. சயப்புகழார் இத்யாரப்ய, சடகோபன் - வியப்பாய வியப்பில்லாதவனாய் - மெய்ஞ்ஞான வேதியனான ஸர்வேஸ்வரனை - துயக்கின்றி தொடங்கி, இப்பத்தும் - ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்து-உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும் இத்யந்தவ்ய:.

11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

A திருவித்தம் 1

ஈ—நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளக்கும்” என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில்—“நாட்டாரை விடும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர்” என்ன, “என்னால் சொல்லி முடியாது” என்றார்; நாலாம் பாட்டில்—“இப்படி விலகண்ணாய் நிரதிசய பேடாக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிபுரங்களைப் பண்ணினாய்” என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில்—“நாட்டாரில் வ்யாவருத்தரல்லீரோ; உம்மால் பேசவொண்ணு மைக்குக் குறையென்?” என்ன, “என்னை வ்யாவருத்தனக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதியாக்கிறநிலையே” என்றார்; ஆறாம் பாட்டில்—1“வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?” என்ன, அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது” என்றார்; ஏழாம் பாட்டில்—“வேதங்கள் கிடக்கிடும், வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் ஏத்தக் குறையென்?” என்ன, “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்றார்; எட்டாம் பாட்டில்—கர்மபூவணியின்றிக்கே ப்ரஹ்மபூவணியேயாயிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேகித்து “அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்” என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில்—“மேன்மை பேசவொண்ணுதென்கைக்கு நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது?” என்றார்; பத்தாம் பாட்டில்—“உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை ஏத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ” என்றார்; நிகுமத்தில்—“இத்திருவாய்மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத்தரும்” என்றார். 11.

வடக்குத்திருவீதப்பிள்ளை இருவடிகளே ஸரணம்.

ஆதே— பதினோராம் பாட்டு. வேறே சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவாயிருக்கும் அவையடைய, தன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும் யத்யூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையவனை, ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழை உடைய வைஷ்ணவர் கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுபூவித்து வர்த்திக்கைக்கு ஈடான பரப்பை உடைத் தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸம்ஸய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைததுக்கொண்டு இப்பத்தும், ஒலியையுடைத்தான முந்நீரை உடைய பூமியிலே “அஸந்நேவ” என்னப்படு மவர்களை “ஸந்தமேநம்” என்னும்படி உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும் என்று உக்தார்த்தத்தை நிகுமிக்கிறார்—“வியப்பாய” இத்யாதி்யால. 11.

ஜீயர் இருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி - முடிச்சோதி

1. आद्ये तृतीयशतकस्य वनाद्रिभर्तुरापादमौन्यवयवाभरणामिरूप्यम् ।
ब्रह्मादिवागविषयश्च महाप्रभावं सौन्दर्यमग्रहृदयश्चठजिच्छंस ॥ २१ ॥

1. ஆத்யே த்ருதீயஸாதகஸ்ய வநாத், ரிபுர்த்து:

ஆபாத, மௌல்யவயவாபுரணுபி, ருப்யம் |

ப், ரஹ்மாதி, வாக, விஷயஞ்ச மஹாப்ரபாவம்

ஸௌந்த, ர்யமக், நஹ்ருத, யஸ் ஸட, ஜிச்ச, ஸம்ஸ ||

1.

வாதி, கேஸரி அழகிய மணவானச்சீபர் நிருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே, ராபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முடிச்சோதி

2. सुखिष्ठाकल्पमङ्गैरनुपमसुखं वक्ति निस्सीमदीप्तं

खान्तखादुखदेहं सुखभजनपदं मण्डिताङ्गं महिष्या |

स्तोत्रातिक्रान्तकीर्तिं मलिनिमरहितिौज्ज्वल्यमिष्टौपवाहं

वीतार्थत्रिणेत्रप्रभृतिशूरनुतिं चित्रसौन्दर्यविदम् || 3-1 ||

2. ஸுக்ஷிஷ்டாகல்பமங்கை, ரநுபமஸுஷம் வக்தி நிஸ்ஸீமதீ, ப்தம்

ஸ்வாந்தஸ்வாது, ஸ்வதே, ஹம் ஸுக, ப, ஜநபத, மண்டி, தாங்க, மஹிஷ்யா |

ஸ்தோத்ராதிக்ரந்தகீர்த்திம் மலிநிமரஹிதௌஜ்வல்யமிஷ்டௌபவாஹ்யம்

வீதாஸ்சர்யத்ரிணேத்ரப்ரபு, ருதிஸுரநுதிம் சித்ரஸௌந்த, ர்யவித், த, ம || 3-1 ||

வ்யா:— (1) (ஸுக்ஷிஷ்டாகல்பமங்கை,) [முடிச்சோதி இத்யாதி,] தன்னுடைய அவயவ ஸோபைகளைத்தானே ஆபுரணங்களாக உடையனுமாய்; (2) (அநுபமஸுஷம்) [சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது] நிருபமமான திருமேனியொளியை உடை யனுமாய்; (3) (நிஸ்ஸீமதீ, ப்தம்) [பரஞ்சோதி நீபரமாய்] பரமமான பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸுமாய்; (4) (ஸ்வாந்தஸ்வாது, ஸ்வதே, ஹம்) [மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க] நிதி, போலே ஸ்லாக்யமாய் நிரதிஸ்யபேக்யமுமாயிருக்கிற திருமேனியை உடையனுமாய்; அத்வா, ஸுலர்த்துழாய் மாட்டே நீமனம் வைத்தாய் தன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழ்ப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான பேக்யஜாதத்தை உடைய திருமேனியை உடையனுமாய்; (5) (ஸுக, ப, ஜநபத, ம்) [வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்] ஸுகே, ந ஸுஜிக்கப்படுமதாய் விகஸ்வரகிரணதேஜோருபமாய் ஸுத், த, ஸத்வமயமான தி, வ்யவிக், ர ஹத்தை உடையனுமாய்; (6) (மண்டி, தாங்க, மஹிஷ்யா) [பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினாய்] பிபசியபிராட்டியாராலே பரிஷ்க்ருதமான திருமார்வையுடையனுமாய்; (7) (ஸ்தோத்ராதிக்ரந்த- கீர்த்திம்) [சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ் மாகுணதே] ஸமஸ்தருடைய ஸ்தோத்ரங்களை யும் அதிக்ரமித்திருக்கிற கல்யாணகுணங்களை யுடையனுமாய்; (8) (மலிநிமரஹிதௌஜ்வல்யம்) [மாகுணச்சுடருடம்பாய்] ஹேயப்ரத்யநீகமாய் உஜ்ஜ்வலமுமான திருமேனியை உடையனுமாய்; (9) (இஷ்டௌபவாஹ்யம்) [புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே] பெரியதிருவடியை இஷ்டமான வாஹன ளாக உடையனுமாய்; (10) (வீதாஸ்சர்யத்ரிணேத்ரப்ரபு, ருதிஸுரநுதிம்) [பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி,] தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டருமாய் லப்த, த, ஜ்ஞாநருமான த்ரிணேத்ர சதுர்முக, ஸஹஸ்ர நேத்ரர்கள் தன்னை ஸ்வாமியென்றறிந்து ஏத்த வீற்றிருக்குமது விஸ்மயநீயமாகாதபடியுமா யிருக்கிற எம்பெருமானை அத்யாஸ்சர்யயுக்தனாக “முடிச்சோதி” என்கிற த, ஸகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

3-1.

வேதாந்தாசார்யர் நிருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

21. முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்
அடிவாரந் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்
பற்றி முடியு மடியும் படிகலனும்
முற்று மனுபவித்தான் முன்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டு. (முடியார் திருமலையில்) இதில்—திருமலை யில் ஏகதேயஸஸ்துரான அழகருடைய அழகை முழுதும் அநுபுவித்த பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ் - அயல்மலையோடு புறமலையோடு திருப்பதியோடு உத்தேயஸ்யமாகத் திருமலையாழ்வாரை அநுபுவித்துக்கொண்டுவருகிற A “மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோப” என ஆழ்வார் B “வடமாமலையுச்சி” என்கிறபடியே அம்மலையிலே ஒரு கொடிமுடியென்னலாம் படியாயும், அதுக்கு அவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு ஸதஸாகூமாகத் தழைத்துப் பூத்தாற்போலேயுமாயிருக்கிற C மேலிருங் கற்பகமான அழகருடைய திவ்யாவய வங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்குமுண்டான ஸுகூடிதவத்தையும், வேத வைதிக புருஷர்களாலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையும், அத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆழிதவாத்ஸல்யத்தையும் அநுபுவித்து விஸ்மிதராகிற “முடிச்சோதி”யின் அர்த்தத்தை “முடியார் திருமலையில்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்) 1. “விராஜதே வ்ருஷாத்ரேஸ்ச ஸிக்ரம் த,ஸத,தாதுபி: | பூ,ஷிதோ பூ,பதிரிவ கிரீடேநார்க்க வர்ச்சஸா ||” என்கிறபடியே D விண்முதல் நாயகன் நீண்முடியோடொத்த E மதிதவழ் குடுமி தொடக்கமான கொடிமுடிகளாலே மிக்கிருப்பதாய், F “ஆயிரம் பைந்தலையவனந்த(ன்)” என்னும்படியான திருமலையாழ்வாரிலே மண்டியநுபுவித்த ஆழ்வார். (அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி) திருமலையில் திருத்தாழ்வரையிலே C மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடைய மலையான அழகர் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யகுணம் முதலாயுள்ளவையெல்லாம் குமரிருக்கும்படி அவர் திவ்யவிக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுபூவ்ய விஷயமாகப் பற்றி அத்தை அநுபுவிக்குமிடத்தில். (முடியுமடியும் படிகலனும் முற்றுமனுபவித் தான் முன்) “முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ நின்றதாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ, திருமாலே கட்டுரையே ” (1) என்று-அப-ரிச்சேத்யமாமபடியை அருளிச்செய்ததை அடியொற்றினபடி, 2. “ரூபஸம்ஹநம்

A 2-10-11. B பெரியதிரு 7-10-3. C பெரியாழ்திரு 4-3-11. D திருவிருத்தம்-50.

E 2-10-2. F பெரியாழ்திரு 4-3-10.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி முந்நீர்ஞாலம் ப்ரவேசம்

ஆ— (முந்நீர்ஞாலம்) இப்படி ஸாக்ஷாத்த்க்ருதனான எம்பெருமானோடு, தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே யதாமனோரதும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெருமே நிரம்பாததவ்ய ஸநஸாக்ராத்நிமிக்கநராய்க்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்..

ஒ— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமான தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமா போலே, தமக்கு பேர்க்யமமான விஷயம் ஸந்நிஹிதமாய், ஆசையும் மிக்கிருக்கச் செய்தே விஷயத்தின் பெருமையாலே தமக்கு விளாக்குலை கொள்ளவொண்ணா தொழிய, அத்தை “ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்யத்தமான கரணஸங்கோச நிபந்தநம்” என்று பார்த்து மிகவும் அவஸந்நராய், “இப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்து எல்லாரும் தன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்காக எம்பெருமான் பண்ணின ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திற்பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை; இனி நான் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று எம்பெருமானைப் பெற விரகில்லையாகாதே” என்று நைராஸ்யத்தோடே முடியப்புக்க ஆழ்வார், அவ்வவதாராதிகளில் தப்பினார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையில் நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு உஜ்ஜீவித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

தி.நா— லக்ஷ்மீம்-தத்த்ருஸூர் விஸ்மிதாக்காரா:”என்னககடவதிறே. முடியுமடியும்-கிரீடாதிநாபுராந்தமாக அநுபுவித்தபடி. படிகலனும் - நடுவுள்ளவையாய்ப்படியிலேயுள்ள திருவணிகலன்கள என்னுதல், படிந்து ஸுகூடிதமானவை என்னுதல். முடிகொண்டான் வெள்ளக்கால்களாய், பின்பு பெருவெள்ளமான நட்டாருய்ச் சுழித்து அரையாற்றுக்குஅடியானபடி. இப்படி Aஸௌந்தூர்யஸாக்ரதரங்கூதாடூந தரளசித்தவ்ருத்தியாய். (முற்றுமனுபவித்தான் முன்) முழுதும் அநுபுவித்தார் முற்காலத்திலே என்னுதல்.முந்துறமுன்னம் அநுபுவித்தார் என்னுதல். “முற்றும்”. என்கிறது-“முடிச்சோதி”(1) என்கிற பாட்டில் உகதமானவை எல்லாம் என்னுதல்; மற்றும்“கட்டுரைக்கில-சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன்திருமேனியொளி ஒவவாது”(2) என்றும், “பரஞ்சோதி”(3) என்றும், “நின்மாட்டாய மலர் புரையுந்திருவுருவம்”(4) என்றும், “மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்”(5) என்றும், “போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினாய்”(6) என்றும், “மாகுணச்சுடருடம்பாய்”(8) என்றும், “உன்சுடர்ச்சோதி”(9) என்றும் - முதற்பாட்டின் விவரணமாக அருளிச்செய்தவையாகவுமாம்.

21.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும் பத்தில்

முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ப— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸ்வாபுரவிகமான ஸேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷியினுடைய திவ்யஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபுவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அது ஸித்தியாதொழிகிறது தத்விரோதியான ஸரீரஸம்பந்தாதிகளடியாக என்று அநுஸந்தித்து, தந்நிவ்ருத்தியில் அபேகையாலே, அது அவன்தனக்கு விதேயமாம்படியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின அபதூரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநஸ்வபூவத்தையும், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமான வ்யாப்தியையும், அநுபுவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸமஸ்தசேதநரும் ஸ்வாதீநராம்படியான பாரம்யத்தையும், வ்யாப்தியிலும் கார்யகரமான ஸௌலப்யத்தையும், அந்த ஸௌலப்யமடியாக வந்த குணவிக்ரஹௌஜ்வலயத்தையும், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாக்யமில்லாதபடியான உபகாரகத்வத்தையும், அதுககு ப்ரகாஸகமான ஸகலவேத்யவேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்துச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, ஸ்வஸந்நிதியாலே ஆர்த்தி ஸமிப்பித்த ஸுலபுனான ஈஸ்வரனை அபரோக்ஷித்து ப்ரதிஷ்டிதராகிரார்.

இ— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் — பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே, தமக்கு பேராக்யமான விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய், விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேத்யித்து அநுபுவிக்கவொண்ணாதொழிய; “இது விஷயஸ்வபூவத்தால் வந்தது, நித்யாநுபுவம் பண்ணுவார்க்கும் ஒக்கும் இது” என்றறியாதே, “கரணஸங்கோசநிபுந்தநம்” என்று பார்த்து அவஸந்நராய், “ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று உன்னைப் பெறுகைக்கு நீ பண்ணின ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் நீ பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் கார்யகரமாயிற்றில்லை. இனி நான் இழந்தே போமத்தனையாகாதே” என்று நைராஸ்யத்தோடே முடியப்புக, ஈஸ்வரன் வந்து முகங்காட்டி; “நீர் இங்ஙனே படுகிறதென்? நித்யாநுபுவம் பண்ணுவார்க்கும் உள்ளதொன்றுகாணும; இவ்வுடம்போடே நீர் அநுபுவிக்கவன்றோ நாம் இங்கு வந்து நிற்கிறது” என்று வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதூரம்பண்ண ஸமாஹிதராய் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிரார்.

ஈ— a பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, b ஸ்ரீராமப்பிள்ளை “c இவர் பரத்வாநுபுவத்தை ஆசைப்பட்டு, அது ஒரு தேஃஸவிஸேஷத்திலே

அ— முந்நீர்ஞால ப்ரவேசம். a...எம்மாவீட்டிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணின இவர்க்கு, பரமபத்யத்திலே போய்ச்செய்யும் அடிமையை இங்கே செய்யலாம்படி திருமலையிலே வந்து ஸந்நிதூரநம் பண்ணினால், மேன்மேலெனக் கைங்கர்யஞ்செய்து அநுபுவிக்குமதொழிய இழந்து நோவுபடுவானென்? என்கிற ஸங்கைக்கு அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேத்யித்து

ஐ— முந்நீர்ஞாலம் ப்ரவேசே. a...(பட்டர் இத்யாதி) கீழில் திருவாய்மொழியிலே அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தவர், மேன்மேலென அநுபுவியாமல் இதிலே துஃக்கிடுக்கிறதென்?

ஈ—போனால் அநுபுவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறார்லர்; அவதாரங்களில் அநுபுவிக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடரானேம்' என்று நோவுபடுகிறார்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், d அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபுவிக்க இழிந்தது. பின்னை e மேன்மேலென அநுபுவிக்குமதொழிய, இவரிழந்து நோவுபடுகைக்குக் f காரணமென்?" என்று f₂ கேட்க; g "பரவ்யூஹவிபுவங்களோடு, அர்ச்சாவதாரத் தோடு வாசியற தூர்மையக்யத்தாலே g₂ விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; h குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் h₂ ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தே₂ஷத்தாலே.

அ—அநுபுவிக்கமாட்டாமல் து₂:க்கப்படுகிறார் என்று பரிஹரித்த ப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாத₂. முகத்தாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (புட்டர் இத்யாதி₂) b, f₂ "சீராமப்பிள்ளை கேட்க" என்று அந்வயம். c இவர் - ஆழ்வார். அவர்கேட்டதென், இவர் பரிஹரித்ததென், ஒன்றும் தெரிந்ததில்லை!; தே₂ஸகால ஸந்திகர்ஷஞ்சொல்லும்போது, ப்ரஸ்நம்-ஐந்த்₂ரியிகாநுபுவவிஷயமாக வேணுமிறே; அது இங்குப் பின்னையில்லாமெ இல்லைமிறே; அங்குக் கொடுபோனாலாகாதோ? என்று ஸங்கையாகில், பரத்வத்திலும் வ்யூஹத்திலும் ஸங்கிக்கலாமிறே; d (அதுதன்னிலும் என்று) மற்றைத் திருப்பதிகளில் வாசி தோன்றுகிறதிறே; அதுவுமொன்றிலும் கண்டிலோமீ!; e (மேன் மேலெனவென்று) முன்பு அநுபுவித்தமை தோன்றுகையாலே மாநஸாநுபுவத்திலே ஸங்கையென்று தோன்றுகிறது; இது சேரும்படியென், பரிஹாரமுந்தான் ப்ரஸ்நாநுபுவணமாம்படியென்? என்னில்; ப்ரஸ்நம் ஐந்த்₂ரியிகாநுபுவ விஷயமே, தே₂ஸகால ஸந்திகர்ஷத்தாலே லௌகிக ஸாமக்யரியாலே ஐந்த்₂ரியிகாநுபுவம் கடிப்பிக்கலாமிறே; அதில் தே₂ஸஸாமிப்பயத்தில் லௌகிக்யமுண்டிறே. e (மேன்மேலென என்று) அவிச்சி₂ந்நைந்த்₂ரியிகாநுபுவத்தைக் கொடுக்குமதொழிய என்றபடி; மாநஸாநுபுவத்தையிட்டுப் பரிஹாரம், மாநஸாநுபுவம் எப்போதும் உள்ளதாகையாலே இழவுக்கு நித்யநம் இதுவே என்றபடி. d (அது தன்னிலும் திருமலையிலேயாகி விதி) A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும்" இத்யபி₂த₂நாத், காந்தஸ்ய காமந்யவயவாந்தரேபி₂யோ₂பி₂ தத்குசகலஸ ஏவாத்₂ராதிஸயதூர்ஸநாத், தத்₂வத் ப₂க₂வத்₂த₂யந்தாபி₂மதஸ்த₂லத்வேந ப₂க₂வந்நித்யஸந்நிதி₂விஸேஷே, B "புனத்தினைக் கிள்ளிப் புதுவவி காட்டி" இத்யாத்யுத்தலௌஸப்யஸௌஸரீல்யாதெ₂ஸ ச ஹ்ருத்யம். அத் த₂லையில லௌஸப்யாதி₂கள் குறைவற்றிருக்க, ஆசைப்பட்ட இவர் நோவுபடுகைக்கு ஹேதுவேதென்று சீராமப்பிள்ளைக்கு அபி₂ப்ராயம். g "து₂ர்ஸப₂ம்" என்று து₂:க்கப்படுகிறார்லர், அபரிச்சி₂ந்ந மாகையாலே பரிச்சே₂தி₂த்து அநுபுவிக்கமாட்டாமல் து₂:க்கப்படுகிறாரென்று இந்த ஸங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "அபரிச்சி₂ந்நத்வம் அர்ச்சாவதாரத்திலேகூடாதீ!" என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரவ்யூஹேத்யாதி₂) g₂ (விஷயமெங்குமொக்க இத்யாதி₂) பஞ்சாவஸ்தைகளிலும் ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணானுயேயிருக்கும் என்றபடி. h நது; பரத்வமேவ ஹ்யபரிச்சி₂ந்நம் புவதி, அர்ச்சாவதாரஸ்து பரிச்சி₂ந்நதயைவ ஹி த்₂ருஸ்யத இத்யாஸங்காம் பரிஹாரதி (குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் இதி) அர்ச்சாவதாரத்தில் பராதீ₂நதா

ஜீ—என்று சீராமப்பிள்ளை ஸங்காபி₂ப்ராயம். அழகருடைய லௌந்த்₂ர்யம் அபரிச்சி₂ந்நமாகையாலே பரிச்சே₂தி₂த்து அநுபுவிக்கமாட்டாதே "இதுக்கடி கரணஸங்கோசமன்றே" என்று ஸோகிக்கிறார் என்று புட்டர் பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. f (காரணமென்னென்று கேட்க) (காரணமென்?) அர்ச்சாவதாரத்திலே பே₂க₂யதாதி₂ குணபூர்த்தி போராமையாலேயோ? (என்று கேட்க) என்று அத்யாஹார்யம். b, f₂ "சீராமப்பிள்ளை. கேட்க" இத்யந்வய: g இதுக்கு புட்டர் பரிஹாரம் (பரவ்யூஹேத்யாதி₂) h ஆனால் அஸ்மத்யாதி₂களுக்கு இப்படி தோற்றவில்லையே? என்ன (குறைந்து இத்யாதி₂) i ஆனால் நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்? என்ன: அழகருடைய A பெரியதிருமடல் 7. B பெரியாழ்திரு 5-3,3.

ஈ—i கடலருகே போகாநின்றால் தன் கண்ணிலே i₂ முகக்கலாமளவினே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதி₃களை j அநுப₄விக்கப்புக்கவிடத்தில் விளாக் குளிகொண்டு அநுப₄விக்கலாயிருந்ததில்லை; k பெருவிடாய்ப்பட்டவன். k₂ சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க ஆஸ்யம் k₃ பிஹிதமானால் துடிக்குமா போலே, விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே. அபரிச்சி₂ந்ந

அ-ஸங்கல்பத்தாலே ஸூர்த்தி அநாவிஷ்ஞதமாயிருக்கும். h₂ப்ரதிபத்தாக்கள்-ஜ்ஞாதாக்கள். இவ் விடத்திலே - 1. “பரோ வா வ்யூஹோ வா விப₄வ உத வார்ச்சாவதரணோ ப₄வான் வான்தர் யாயி வரவரத₃ யோ யோ ப₄வஸி வை | ஸ ஸ த்வம் ஸந்நைஸாந் வரகுணக₃ணாந் பி₂ப்ரத₃பி₂வான் ப₄ஜத₃ப்யோ ப₄ஸ்யேவம் ஸததமிதரேப்யஸ்த்விதரத₃ || ” என்ற து அநுஸந்தேயம். 1 ஏவம் அர்ச்சாவதாரே அபரிச்சி₂ந்நத்வம் ஸாத₄யித்வா, ஸ்ரீராமஸுரி பி₂ருக்த ஸங்காயாஸ் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் பரிஹாரமாஹ (கடலருகே போகாநின்றால் இதி) i₂ முகக்க லாம் அளவினே - கே₃ாசரிக்கவேண்டும் மாத்ரமினே என்றபடி. | (அநுப₄விக்கப்புக்கவிடத்தில் இத்யாதி₃) ஓரவயவ ஸௌந்தர்யம் பின்னையோர் அவயவத்திற்போகவொட்டாது; ஆசையும் தவிராது; ஒரு குணம் ப்ரத்யக்ஷம்போலே ஸ்பஷ்டமாக ஆவிஷ்ஞதமாய்போது அதினுடைய பே₄ாக்யதாப்ரகர்ஷம் மற்ற குணங்களில் தாத்₃ருஸாவிஷ்காரத்துக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பா யிருக்கும்; தத்₃விஷயமாக அநுப₄வமாத்ரம் உண்டாகையாலே, “இது இங்ஙனே தோற்றதொழி வாளைன்?” என்று வ்யதி₃தராவர்; ஏவஞ்ச ஸாகல்யேந அநுப₄வாஸாமர்த்யமேவ க்லேஸகாரண மிதி ப₄வாஃ. k...k₄ தமக்குப் பரிச்சே₂தி₃த்து அநுப₄விக்கப்போகாவிட்டால் விட்டுப்பிடிக்கவொண் னாதோ? எனின்; “அவனை அநுப₄விக்கவேணும்” என்கிற ஆசையாலே விடமாட்டார் என்னு மத்தை ஸநித₃ர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (பெருவிடாய்ப்பட்டவன் என்று தொடங்கி, பரிச் சே₂தி₃த்து அநுப₄விக்கவொண்ணாதொழிய என்னுமளவும்) k₂ (சேர்ந்த, ஸந்நிஹிதமாய்) இதி பத₃த்₃வயத₃ர்ஸநாத், (சேர்ந்த) இத்யஸ்ய அநுருபத்வே தாத்பர்யம்; யத்₃வா சேர்ந்த - ஏலாதி₃ஸம்ஸ்க்ருதமான. k₃ பிஹிதத்வம் - வ்யாத்யாதி₃பி₂ர் நிருத்₃த₄த்வம். இவ்விடத்திலே - ஜீயர் நாயனார் கதையை அருளிச்செய்வார். அதாவது-ஜீயர் நாயனார், ஆழ்வார் ஸ்ரீகார்யார்த்த மாகக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினாராய், அவ்விடத்திலே விடிவே தொடங்கினால் அஸ்தம்ப்பதுக் குள்ளே முடிப்பதான - “எழுஞாயிறு படுஞாயிறு” என்கிற வ்யாதி₃ வந்ததாய், அவ்வள விலே தீர்த்த₃த₃ஹமாய், பல் கிட்டி வாய்திறக்கப்போகாமையாலே “என் வயிறைப் பிறீ தீர்த்த₃ம் வார்ப்பாரில்லையோ?” என்று ஆஸ்யம் பிஹிதமாய்த் துடித்தார் என்று. k₄ (பரிச் சே₂தி₃த்து அநுப₄விக்கவொண்ணாதொழிய) ஸகலகுணங்களும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப₄ விக்கவொண்ணாதொழிய என்றபடி. l...y ஆனால், “ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துத் தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பாளென்? என்ன; அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ-ஸௌந்தர்யம் அபரிச்சி₂ந்நமாகையாலே பரிச்சே₂தி₃த்து அநுப₄விக்கமாட்டாதே, “இதுக்கு அடி கரணஸங்கோசமன்றே” என்று ஸோகிக்கிறாரென்று ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக உத்தரமருளிச் செய்கிறார் (கடலருகே இத்யாதி₃) i₂ முகக்கலாமளவினே - க்₃ரஹிக்கலாமளவினே. k...k₄ அப்படி அநுப₄விக்கப் போகாவிட்டால் விட்டுப்பிடிக்கவொண்ணாதோ? எனின்; “அவனை அநுப₄விக்க வேணும்” என்கிற ஆசையாலே விடமாட்டார் என்னுமத்தை ஸநித₃ர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (பெருவிடாய்ப் பட்டவனித்யாதி₃, அநுப₄விக்கவொண்ணாதொழிய என்னுமளவும்) k₄ (சேர்ந்த- ஸந்நிஹிதமாய்) இதி பத₃த்₃வயத₃ர்ஸநாத், (சேர்ந்த) என்கிறதுக்கு - ஏலாதி₃ஸம்ஸ்காராத் அநுருபத்வாபி₄மதத்வாதெ₃ள தாத்பர்யம். k₃ பிஹிதமானால்-வ்யாதி₃யாலே அடைக்கப்பட்டால். l...y ஆனால் “ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துத்தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பாளென்?

ஈ—விஷயமாகையாலே k_4 பரிச்சேதித்து அநுபுவிக்கவொண்ணதொழிய. l 'இது விஷயம் l_3 தெள்ளர்ஜநயத்தாலே வந்தது' என்று அறியமாட்டாதே. தம்முடைய கரண ஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்தது என்று அநுஸந்தித்து; 'அவன்தான் முதலிலே m இத்தைக்கழித்துத் தன்னை அநுபுவிக்கைக்குறுப்பாக n ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான். ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே o தான் வந்து o_3 அவதரித்தான், அதுக்கு மேலே p அந்தர்யாமிருபேண நின்று ஸத்தாதிசுகளை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி q உபகாரபரம்பரைகளைப்பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் r அஸத்ஸமமாக்கிக் கொண்டேன், s இனி நான் அவனைக்கிட்டுகையென்றென்று உண்டோ' என்று நிர்மர்யாத்வ்யஸநஸாக்ரந்தர்நிமக்நராய், 'முடிந்தேனேயன்றே' என்று இவர் s_3 ஸோகிக்க, t "நீர் 'கரணஸங்கோசத்தாலே வந்தது' என்று ஸோகிக்கவேண்டா; u கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபுவிக்குமிடத்தில் v இப்படியேகாணும் படுவது" என்று இவரிழவைப் w பரிஹரிக்கக்கோலி; 'நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் யரிமாறுகைக்கீடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுபுவியும்' என்று தான் x அங்கு நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, y ஸமாஹித

அ—(இது இத்யாதி, வாக்யஸேஷமெல்லாவற்றாலும்). m (இத்தைக்கழித்து) என்றது-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக் கழித்து என்றபடி. n "முநீர் ஞாலம்"(1) இத்யாதிசுகம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான் இதி). o "வன்மாவையமளந்த எம்வாமனா"(2) இத்யாதிசுகம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (தான் வந்து அவதரித்தான் இதி). p "ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்"(4) இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (அந்தர்யாமி ருபேணேதி) q உபகாரபரம்பரைகள்-தன்னை அநுபுவிக்கைக்கு ஈடான ஸாமக்ஸீஸம்வித்யாநம். r "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்"(1) என்றத்தைப்பற்ற (அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன் என்றது). s s_3 (இனி நான் அவனைக்கிட்டுகை என்று இத்யாதி, ஸோகிக்க என்றதிறு) u பூஷ்யகாரர் நிர்வாஹத்தில், ஒன்பதாம் பாட்டிலே ஹ்ருத்யம். t ததஸமகாத்யாம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே இதி) u (கரணஸங்கோசமில்லாதாரும்) A எண்ணில் தொல்புகழ்வானவரிசனிலே நோக்கு. v (இப்படியே காணும் படுவது) நீர் அநுபூத்யாம்ஸத்தில் த்ருப்தி பிறவாமல் படுகிற பாட்டை ஸர்வத்யாஸர்வகுணங்களை யும் அநுபுவியாநிற்கிற நித்யஸூரிகளும் த்ருப்தி பிறவாமல் படாநின்றார்கள் காணும். w (பரிஹரிக்கக்கோலி இதி) அநேந பரிஹாரஸ்து உத்தரத்யஸகே இதி ஸூச்யதே. x (அங்குநிற்கிற நிலையை இதி) அநுபுவித்துக் கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திசுக்க வேண்டுகையாலே, இத்திருவாய்மொழி யும்-திருவேங்கடமுடையான் விஷயம் என்று கருத்து. y "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம்"(10) என்றத்

ஜீ—என்ன; அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இது விஷயேத்யாதி, வாக்யஸேஷமெல்லாவற்றாலும்) இது-பரிச்சேதித்தநுபுவிக்கவொண்ணதது. l_3 தெள்ளர்ஜநயம்-வைலக்ஷணயம். m இத்தைக் கழித்து - ஸீரஸம்பந்தத்தைக் கழித்து, n "ஞாலம்படைத்த"(1) என்றத்தைப்பற்ற (ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினானென்றது) o_3 "எம்வாமனா"(2) என்றத்தைப்பற்ற (அவதரித்தானென்றது) p "எங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்"(4) என்றத்தைப்பற்ற (அந்தர்யாமி இத்யாதி) r "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்"(1) என்றத்தைப்பற்ற (அஸத்ஸமமாக்கிக் கொண்டேன் என்றது) s_3 "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்"(9) என்றத்தைப்பற்ற (ஸோகிக்க என்றது) t மேலில் திருவாய்மொழியைக் கடாக்கித்து ஸமாதாந ப்ரகாரம் (நீர் கரணேத்யாதி) vB "சிந்துபூமகிழும்" என்றத்தைப்பற்ற (இப்படியே காணும் படுவதென்றது) y "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம்"(10) என்றத்தைப்பற்ற (ஸமாஹிதராய்த்

ஈ—சாய்த் தலைக்கட்டுகிறார். z தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையை அநுபுவிக்கக் கோலிப் பெருதே நோவுபட்ட இவரை, வடக்குத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ணினபடியென்? என்னில், a முலைவேண்டியமுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்குமித்தனையிறே, 'இன்ன முலையைத் தரவேணும்' என்று அமுதால், அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ? என்னில், வேண்டா; இவர்தாம் b வழிதிகைத்தலமருகையாலே 'அதுவே வேணும், அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. c இன்னமுந்தான், ஒரு வஸ்துதானே ஒரு போது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பூதாதகமாகக் c₂ காணுநின்றே மிறே, d ஆமத்தில் பூதாதகமான சோறுதானே அது கழிந்தவாறே தாரகமாகா நின்றதிறே; e இவர்க்கு 'இன்னது இன்னபோது தாரகமாம்; இன்னது இன்னபோது பூதாதகமாம்' என்று தெரியாது, f குணவிஷ்காரத்தாலே தூரிப்பித்துக்கொண்டு

அ—தைப்பற்ற (ஸமாஹிதராய் என்றது). z தடஸ்துஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (தெற்குத் திருமலை இத்யாதி) a, c, g ஸங்கைத் தரிதா பரிஹரதி (முலைவேண்டி இத்யாதி, நா, இன்னமுந்தான் இத்யாதி, நா, ஆரியர்கள் இகழ்ந்த இத்யாதி, நா ச) a (முலைவேண்டி இதி) A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையுமென்னுமீவையே முலையா வடிவமைந்த அன்னநடைய அணங்கே" இத்யத்ர ஹருத்யம். b (வழிதிகைத்தலமருகையாலே இதி) "கூவிக்கூவிக்கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று" (9) இத்யாதி. c கி₃ ரிராஜத்வயஞ்ச ஸ்ரீபூம்யா: குசஸ்தாநீயஞ்சேத் தத்ர ஸ்தாநீ சைக ஏவ சேத் கதம் வநஸைஸ்தஸுந்தராராஜாநுபுவஸ்ய பூதாதகத்வம் ஸ்ரீவேங்கடநாதாநுபுவஸ்ய தாரகத்வஞ்சேத்யாஸங்காயாம் பரிஹாராந்தரமாஹ (இன்னமுந்தான் இதி) அத்வா, "வடக்குத்திருமலையும் நிரதியபேதாக்க்யமன்றே; அது ஸாத்மிக்கும்படியென்?" என்ன, (இன்னமுந்தான் என்று தொடங்கி). c₂ (காணுநின்றே மிறே) அப்படியே, தெற்குத்திருமலையில் நிலை அபரிச்சேத்யமாகையாலே பூதாதகமாய், வடக்குத் திருமலையில் நிலை கண்கொண்டு அநுபுவிக்கலாம்படியிருக்கையாலே அந்நிலையைக் காட்டி அநுபுவிப்பிக்கிறான் என்றபடி. d ஏகமேவ வஸ்து காலபேதேந தாரகம் பூதாதகஞ்ச புவதீதி குத்ர த்ருஷ்டமித்யத்ராஹ (ஆமத்தில் இதி) ஆமத்தில் - அஜீர்ணதஸையில் என்ற படி. e அந்நம் கூடாத்தஸாயாம் தாரகம் புவதி, இதரதஸாயாம் பூதாதகம் புவதி; தத்ர - படி. e அந்நம் கூடாத்தஸாயாம் தாரகம் புவதி, கதா பூதாதகம் புவதீத்யத்ராஹ (இவர்க்கு வத்ரதாரஷ்டாந்திகம் கதா தாரகம் புவதி, கதா பூதாதகம் புவதீத்யத்ராஹ (இவர்க்கு இன்னது இன்னபோது இதி). f பின்னையார்க்குத் தெரியுமென்ன (குணவிஷ்காரத்தாலே இத்யாதி)

ஜீ—தலைக்கட்டுகிறார் என்றது) z தடஸ்துஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (தெற்குத் திருமலையிலே இத்யாதி) a, c, g ஸங்கையை மூன்றுவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (முலைவேண்டி இத்யாதி, நா, இன்னமுந்தான் இத்யாதி, நா, ஆரியர்களிகழ்ந்த இத்யாதி, நா ச) a (முலைவேண்டி) இத்யாதிக்கு - A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையுமென்னுமீவையே முலையா வடிவமைந்த" இத்யத்ர ஹருத்யம். b (வழிதிகைத்தலமருகையாலே) என்றது - "வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்" (9) என்றதைப்பற்ற. c த்ருஷீய பரிஹாரம் (இன்னமுந்தான் இத்யாதி) c₂ (காணுநின்றேமிறே) அப்படியே தெற்குத்திருமலையில் நிலை அபரிச்சேத்யமாகையாலே பூதாதகமாய், வடக்குத்திருமலையில் நிலை கண்கொண்டு அநுபுவிக்கலாம்படியிருக்கையாலே அந்நிலையைக்காட்டி அநுபுவிப்பிக்கிறான் என்றபடி. d அப்படி ஒரு வஸ்துதானே தாரகமாய், பூதாதகமாயிருக்குமோ? என்ன (ஆமத்தில் இத்யாதி) ஆமத்தில் - அஜீர்ணதஸையில், e இவர்க்கு இன்னபோது பூதாதகமாம், இன்னபோது தாரகமாம் என்றறியும் ப்ரகாரமென்? என்ன (இவர்க்கின்னது இத்யாதி) f பின்னையார்க்குத்

A பெரியதிருமடல் 6, 7.

1. /முந்ரி ஞாலம் படைத்தவம் முகில்வண்ணனே
அந்நாள் தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய் விய வினைகளைவோர் அறப்பாய்ந்து
எந்நாளாயான் உன்னை யினிவந்து கூடுவனே.

ஆ— 1. வடா:— ஸம்ஸாரயாத்மாக்கள் எல்லாப்பக்கிலும் சென்று வெள்ளங் கொள்ளும்படி கரைபுரண்டு பெருகுகிற உன்னுடைய நிரவதிக காருண்ய வெள்ளத் தாலே, உன் திருவடிகளைச் சேர்க்கைக்கு உபாயமாக, கரணகளேபுராத்யுபகரணங் களை ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் கொடுத்தருளினவனே! அன்று நீ எனக்குத் தந்தருளின அந்த உபகரணத்தைக் கொண்டு உன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டாதே பின்னையும் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலே போய்விழுந்தேன்; இப்படி உன்னைப் பிரிந்திருக்கிற இந்தக் காலமாகிற காலாக், நிஸத், ருஸமான நோய் விடுப்படி, உன்னைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஹேது வான என்னுடைய வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து என்று நான் உன்னை வந்து கூடுவது? என்கிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — “உன்னை ஸமாஸ்ரயிக்கைக்குத் தந்த ஸரீரத்தைக் கொண்டு உன்னை ஸமாஸ்ரயியாதே அதின் வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன், தான் உன்னை என்று காண்பது?” என்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

ஈ— போருகிற ஈஸ்வரனுக்கும் த,ரித்த இவர்க்கும் தெரியுமத்தனை இதுதான். ௭ ஆரியர் கள் இகழ்ந்த ம்லேச்ச, பூ,மியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மை யிறே ௭, அங்கு; கானமும் வானமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மை யுண்டிறே ௭, இங்கு. *

அ— ௭ வநஸைஸ்தி, தேரபி வேங்கடாசலஸ்தி, தெள ஸீலாதிகதாம் ப்ரத, ச்ஸ்ய ஸமாத, த்த இதி பரிஹாராந்தரமாவ (ஆரியர்கள் இதி) A “புனத்தினைகிள்ளிப் புதுவனிகாட்டி” இத்யாதெ, ள ஹ்ருத, யம். யத், வா அலமாப்பாலே பரிஹரித்த அர்த்த, த்தை கு, ணாதி, க்யத்தாலும் பரிஹரிக் கிறார் (ஆரியர்கள் இத்யாதி,) “இப்படிப்பட்ட நீர்மையையுடைய இடமாகையாலே தம் அபேக்ஷிதமெல்லாம் கிடைக்கும்” என்று தோன்றுகையாலே ஸமாத, நம் பிறக்குமிறே. ௭, அங்கு-தெற்குத்திருமலையிலே. ௭, இங்கு-வடக்குத்திருமலையிலே; இங்கு என்ற அநந்தரம்-அரு ளிச்செய்தார் என்று ஸேஷம். 72 f, f, ௭, யத், வா, அடியில் சீராமப்பிள்ளை ஸங்காவாக்யத்திலே (இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்) அர்ச்சாவதாரத்தில்- பே, டாக்யதை பரிச்சி, ந்நமர்கை யாலேயோ (என்று கேட்க) என்று அத், யாஹரித்துக்கொண்டு, தத்பரிஹாரத்வேத - ப, ட்டர் கர்க்யம் (பரவ்யூஹ இத்யாதி,) என்றே பலகாலும் நிர்வஹிப்பது. 72g பரவ்யூஹேத்யாதி, வாக்க்யே- அர்ச்சாவதாரவிஷயே 1. “ஸர்வாதிராபி ஷாட்யுண்யம்” 2. “பிம்ப, டாக்ஞத்யாத்மனா பிம்பே” இத்யாதி, நி த், ரஷ்டவ்யாதி. *

ஐ— தெரியும் என்ன (கு, ணாவிஷ்காரத்தாலே இத்யாதி,) ௭மூன்றாம் பரிஹாரம் (ஆரியர்கள் இகழ்ந்த இத்யாதி,) இத்தால்-இங்குத்தைப் பற்றவும் ஸௌரீல்யம் அங்கு அதி, ஸயித்திருக்கையாலே அங் குத்தை நிலையைக்காட்டி அநு, ப, டிப்பிக்கிறுள் என்றபடி. ௭, அங்கு-தெற்குத்திருமலையிலே. ௭, இங்கு- வடக்குத் திருமலையிலே. “இங்கு” என்ற அநந்தரம் “என்று அருளிச்செய்தார்” என்று ஸேஷம். *

ஒ— வ்யா:— (முந்நீர் என்று தொடங்கி) எனக்காகக் கடலோடு கூடின ப்ர பஞ்சத்தை உண்டாக்கின பரமோதாரானே! அக்காலத்திலே உன் திருவடிகளிலே சேரவற்றான ஸரீரத்தை நீ தர. அதைக்கொண்டு உன் திருவடிகளைப் பெறும் விரகு பார்க்கமாட்டாதே. அதின் வழியே ஒழுகி து:க்கப்படுகிற நான் உன்னோட்டை விஸ்வலக்ஷத்தாலே து,ஸ்வஹமாய்க்கொண்டு செல்லுகிற நாளில் பிரிந்து நோவு படுகைக்கிடான பாபங்களை வேரறுத்து. 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ‘ஸைலஜகூத்ஸர்ஷ்டாவான நீ ஆஸ்ரயணர்த்து, மாகத்தந்த ஸரீரத்தின் வழியே அலமருகிற நான் தத்,தே,துக்களைப் போக்கி உன்னை ப்ராபிப்பதென்றே?’ என்கிறார்.

முந்நீர்—மூன்று வகைப்பட்ட நீரையுடைய, ஞாலம்—ஜகூத்தை, படைத்த எம்முகிலவண்ணானே — ஸ்ருஷ்டித்து (அத்தாலே ஜலஸ்துலவிப,ாக்யமில்லாத) மேகூத்தின் ஸ்வபூவத்தை உடையனாய்க் கொண்டு எனக்கு உபகாரகனானவனே! அந்நான்—அந்த ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே, (த்யுமாநமநாவாய்க் கொண்டு) நீ—நீ, தந்த—(ஆஸ்ரயணர்த்துமாகத்) தந்த, ஆக்கையின்—ஸரீரத்தினுடைய, வழி—(பூந்த,கத்வ) மார்க்கூத்திலே போய், உழல்வேன்—(கூர்ப்ப,நரகாதி,களிலே போய்) அலமருகிற நான், வெம்—(ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு) பரிதாபஹேதுவான, நான்—நாளிலே, நோய்—(அஹங்காரார்த்த,காமாதி, ரூபமான) வ்யாதி,கள், விய—நஸிக்கும்படி, வினைகளை—(தத்,தே,துவான) கர்மங்களை, வேர்—ஸவாஸநமாக, அறப்பாய்ந்து—கொத்தியெடுத்துப் பொகட்டு, யான்—(அநுகூலிக்கத் தந்த கரணங்களை ப்ரதிகூலிகைக்கு உறுப்பாக்கின) நான், உன்னை—(ப்ரத்யுமோபகாரக னான) உன்னை, இனி—இப்படி க்ருதக்,நனான பின்பு, வந்து—(இந்நிலையை விட்டு) வந்து, கூடுவன்—கூடுவது, எந்நான்—எந்நாளாயிருக்கிறது?

நான் அறுதியிடிலும் தூரிக்கலாமிதே என்று கருத்து.

1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—‘உன்னை ஆஸ்ரயிக்கத் தந்த ஸரீரத்தைக்கொண்டு அதின் வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன்; நான் உன்னை என்று கிட்டக்கடவேன்?’ என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:— (முந்நீர்ஞாலம் படைத்த) மூவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியைப் படைத்த கட்டளைதான் தன் விசித்ரஸக்தி யோகும் தோற்ற இருக்கை. 1. “अथ एष ससर्जदौ” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதே,ள) என்கிறபடியே, முன்னே நீரைப்படைத்த என்றுமாம். த்யுநீயத்யுஸையைக்கண்டு, “இவை கரணங்களைப்பெற்றுக் கரைமரஞ்சேரவேணும்” என்று த்யுபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. கர்மாநுகூணமாக ஸ்ருஷ்டியாகிலும் யௌக்யபத்யம் அநுகூஹ க்ருதம் என்கை. (எம்) ஸ்ருஷ்டி ஸர்வஸாதாரணமாகிலும், இவர் “தமக்காக” என்றிருக்கிறார். எங்கும் ஒக்க வர்ஷித்தாலும் அதுகொண்டு விளைத்துக்கொண்ட

இ—வன் “எனக்காக” என்றிருக்குமாபோலே, எல்லார்க்கும் ஒக்க அவன் செய்தாலும் க்ருதஜ்ஞன் “எனக்காக” என்றிருக்குமிதே, (முகில்வண்ணனே) மேகமும் ஜலஸ்துலவிபாக்யமின்றிக்கே வர்ஷிக்கிறது ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுகைக்கன்றிதே; 1. “बहु स्यात्” (புஹு ஸ்யாம்) என்று தன்பேருக ஸ்ருஷ்டிக்கை. (அந்நாள்) அசித்விஸிஷ்டனாய் ஸோச்யத்யுஸாபந்நனா நான். (நீ) அத்த்யஸையிலே 2. “एकानि न रमेत” (ஏகாகீ ந ரமேத) என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. (தந்த) திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப்பெறுகைக்கு உறுப்பாம் உடம்பை உபகரித்த; 3. “दुर्लभो मानुषो देहः” (துர்லபேயா மாநுஷோ தேஹ:) 4. “मानुष्यं प्राप्य” (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய). தன்னைப் பெறுகைக்கு உபகரணமும் தானே தர வேண்டியிருக்கிறபடி. (ஆக்கையின் இத்யாதி₃) விஷயப்ராவண்யத்தை வினைத்துக் கொண்டு ஸரீரத்தின் வழியேபோய் அநர்த்தப்பட்டுடன். (உழல்வேன்) சுழிதோறும் முழுகாநின்றேன். கரையேறக்கொடுத்த தெப்பத்தைக்கொண்டு அதின் வழியேபோய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, உடம்பின் வழியேபோய் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே புக்கு நஸிக்கை. (வெந்நாள்) ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், இப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற நான் அஸோகவநிகையில் பிராட்டியிருந்தாற்போலே. (நோய் வீய) நோயென்று - ஸரீரஸம்பந்தமாதல், விஸ்லேஷமாதல். வீய - முடிய. (வினைகளை) ஸரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான பாபங்களை. (வேரித்யாதி₃) ஸவாஸநமாகப் போக்கி. (பாய்ந்து) என்று-சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வஸுகதி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? (எந்நாள்) “இந்நாள்” என்று ஓரவதிபெற்றாராகிலும், அத்தைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பர். (யான்) உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த உபகரணத்தை அழித்துக்கொண்ட நான். (உன்னை) “என்பேற்றுக்குப் போக்கடி சொல்லவேணும்” என்று வளைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னை. (இனி வந்து கூடுவனே) நீ தந்த கைம்முதலையும் அழித்துக்கொண்டபின்பு, கிட்டுகைக்குப் போக்கடியுண்டாகில் சொல்லவேணும் என்கிறார். 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்—a “ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, a₂ உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபுரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன், இங்ஙனேயிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும்” என்கிறார்.

அ— முதற்பாட்டு. (முந்நீர் ஞாலம் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்தத்தையும், “எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்” என்ற பதங்களையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை இத்யாதி₃) எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே இவ்வவதாரிகை. a₂ உன்னை வழிபடுகைக்கு - தேவரீர்க்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு என்றபடி. b ஆற்றுநீர்-நதீஜலம்; ஜல

ஜீ— முதற்பாட்டு. (முந்நீர் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்தத்தையும், “எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்” என்ற பதங்களையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை இத்யாதி₃). எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே இந்த அவதாரிகை. a₂ உன்னை வழிபடுகைக்கு-உனக்கு அடிமைசெய்கைக்கு. b ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்கிற மூன்று வகைப்பட்ட

சு— வ்யா:— (முந்நீர்) b ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்று சொல்லுகிற வற்றை. c1. “अप एव ससर्जदौ” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்று முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, d பின்பிறே அண்ட்ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. (ஞாலம் படைத்த) e விசித்ரமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின, f த்யநீய த்யஸையைக் கண்டு, “இவை கரணகளேபுரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ்சேரவேணும்” என்று த்யாபரதந்தரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. g (எம்முகிலவண்ணனே) h அவன் ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கச்செய்தே, h₂ “மதர்த்தம்” என்றிருக்கிறார் h₃ இவர். i “ஒருவன்

அ-த்யமயமான ஸமுத்ரத்தையும் பூமியையும் படைத்த என்று முதல் அர்த்தம். c முன்-முன்னே. நீரை - ஜலோபலக்ஷிதமான பூதங்களைப் படைத்து, பின்னை, ஞாலத்தை - அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் என்று யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (1. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ” என்று) d “முன்” இதி பத்யஸாமர்த்த்யாத் (பின்பு) இதி ச ஸித்த்யம். e (விசித்ரமாக) என்றது ஸ்வபாவோக்தி. யத்வா, A “இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி” இதிவத், ஞால ஸப்த்ய: வைசித்ரியஸ்யாபி வாசீத்யபிராயேணஹ (விசித்ரமாக இதி) அத்வா, உண்டாக்கின என்னுதே, “படைத்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (விசித்ரமாக இத்யாதி) f “நீதந்த” என்றதைக் கடாக்கித்து “படைத்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (த்யநீய இத்யாதி) யத்வா, “படைத்த” என்று அதுதான் ஒரு புருஷார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (த்யநீய த்யஸையை என்று) த்யாவான்களுக்கு தீநரக்ஷணம் ஸ்வப்ரயோஜநமாயிறே இருப்பது. அத்வா, “சேதநரை ஸ்ருஷ்டித்த” இத்யநபித்யாய, “ஞாலம்” இத்யசேநவாசி ஸப்தேந அபித்யாநபத்யஸிதம் நிர்ஹேதுகத்வமாஹ (த்யநீயத்யஸையைக்கண்டு இதி). g, h “எம்” என்ற துக்குத் தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி) h₂ (மதர்த்தம்மென்றிருக்கிறார்) என்ற அநந்தரம் க்ருத ஜ்ஞராகையாலே என்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. i தமக்கானால் எல்லார்க்கும் உபகாரகனான படியென்? என்ன (ஒருவனித்யாதி) யத்வா பத்யஸங்கதிஸித்த்யமர்த்தமாஹ (ஒருவனிதி)

ஜீ—நீரையுடைய கடல்குழந்த பூமியைப் படைத்த என்று முந்தின அர்த்தம். c முன்-முன்னே. நீர்-ஜலோபலக்ஷிதமான பூதங்களைப் படைத்து, பின்னை, ஞாலத்தை-அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்த என்று அர்த்தாந்தரம் (அப ஏவ இத்யாதி) 1. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்ய மபாஸ்ருஜத்” என்கிற வசநம், 1. “ஆஸீதித்யம்” என்றதுக்கு மேலே. d “முன்” இதிபத்ய ஸாமர்த்த்யாத் (பின்பு) இதி ச ஸித்த்யம். e விசித்ரமாக என்றது-ஸ்வபாவோக்தி. f “நீ தந்த” என்றதைக் கடாக்கித்து, “படைத்த” என்றதுக்கு பாவம் (த்யநீய இத்யாதி) g, h “எம்” என்றதுக்கு பாவம் (அவன் இத்யாதி) h₃ “இவர்” என்ற அநந்தரம்-“க்ருதஜ்ஞராகையாலே”இதி அத்யாஹார்யம். i தமக்கானால் எல்லார்க்கும் உபகாரகனானபடியென்? என்ன (ஒருவன் இத்யாதி)

ப்ர— c1. (முந்நீர் ஞாலம்) मानवस्मृतौ—“आसीदिदं तमोभूतं अप्रज्ञातमलक्षणम्। अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः॥५॥ ततस्वयंभूर्भगवानव्यक्तो व्यञ्जयन्निदम्। महाभूतादि वृत्तौजाः प्रादुरासीत्तमोनुदः॥६॥ योऽसावतीन्द्रियग्राह्यस्सहस्रोऽव्यक्तस्सनातनः। सर्वभूत-मयोऽचिन्त्यस्स एष स्वयमुद्भवौ॥७॥ सोऽभिध्याय शरीरात्खात्सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः। अप एव ससर्जदौ तासु वीर्यमपासृजत्॥८॥ तदण्डमभवद्वैमं सहस्रांशुसमप्रभम्। तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः॥९॥ आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरस्रनवः। ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः॥१०॥”

ஈ—ஸாத,நாநுஷ்ட,நமப்பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாவொழ்ந்து போமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்துபோயிற்று” என்றிருக்கிறார். j ஸர்வவிஷயமாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இராமையும் பற்ற “முகில்வண்ணனே” என்கிறார். (அந்நாள்) கரணகளேபு,ரவிது,ரமாய், k தமோபூ,தமாய். த்யநீயத,ஸையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். (நீ) l இத்த,ஸையில் 1. “एकाकी न रमेत” (ஏகாகீ ந ரமேத) என்று இழவு உன்னதாய் முகங் காட்டின நீ. m (தந்த) n திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை உபகரித்த. (நீ தந்த) o பரமத்யாளுவான நீ தந்த. p இவை அர்த்தி,க்கச் செய்கையன்றிக்கே. தன் த்யையாலே தந்தவித்தனை. 2. “सुखो मातुषो ह्यः” (சூ,ர்லபே,ர மாநுஷோ தே,ஹ:) 3. “मातुष्यं प्राप्य” (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய) இத்யாதி, q “இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுரு,ணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டியிருப்பது” என்னில், ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்கித்தாகிலும், r யௌக்யபத்யம்

அ—அன்றிக்கே, ஸர்வவிஷயமானத்தை மத்யூர்த்த,மென்னும்படியென்? என்ன (ஒருவன் இத்த,பாதி, . என்னவுமாம். j “வண்ணம்” என்றத்தை ஸ்வபூ,வபரமாக்கி, தத்ஸ்வபூ,வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வவிஷயேத்யாதி) k தமோபூ,தமாய். தமோவஸ்துமாய்; தமோவஸ்தையாவது - ப்ரக்ருதியினுடைய ஸுஷ்மாஸ்தை. 4. “ஆஸீ,த்யம் தமோபூ,தம்” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். m, n “தந்த” இத்யதேநோபகாரகத்வம் ஸுஷ்யத இதி ஹ்ருதி,நித்யாய தே,ஹஸம்பந்த,ஸ்ய த்யாஜ்யத்வாத் கத்யுபகாரகத்வம்த்யாஸங்காம் பரிஹரந் அர்த்த,மாஹ (திருவடிகளிலே இதி) 5. “விசித்ரா தே,ஹஸம்பத்தி:” A “நாடாதமலர்நாடி”. l “நீ” இத்யஸ்ய-பித்ருத்வரூபஸம்பந்த,மவலம்ப்ய, அர்த்தே,ரூபி,ஹித: (இத்த,ஸையிலே இதிவாக்யேந) o அர்த்த,ந்ரமாஹ (பரமத்யாளுவான நீ இதி) p ஸ்வரஸுஷிதர்த்த,மாஹ (இவை அர்த்தி,க்கச் செய்கையன்றிக்கே இதி) யத்,வா, “நீ தந்த” அப்ய,பூ,ஷவத் என்கிறார் (இவையர்த்தி,க்கவென்று) “ஞாலம்” இத்யதேந அசேதநவாசிபதே,நாப்யமர்த்த,ஸ் ஸுஷ்யதே; “அந்நாள் நீ தந்த” இதி ஹி பராம்ருஸ்யதே. அன்றிக்கே பூர்வவாக்ய தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி) என்னவுமாம். q புநர் முக்யாந்தரேண ஸங்க்ய பரிஹரதி (இத்தை உபகாரமாக இதி) r, s நிர்ஹேதுகத்வே யௌக்யபத்யஸ்ய

ஜீ—j “வண்ணம்” என்றத்தை-ஸ்வபூ,வபரமாக்கி, தத்ஸ்வபூ,வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி) k தமோபூ,தமாய். தமோவஸ்துமாய். தமோவஸ்தையாவது - ப்ரக்ருதியினுடைய ஸுஷ்மாஸ்தை. தமோபூ,தமாயென்றது - 4. “ஆஸீ,த்யம் தமோபூ,தம்ப்ரஜ்ஞாத-மலக்ஷணம்” என்ற மநுஸ்மருதி வசநத்தைப்பற்ற. 1. (ஸ. ஏகாகீ ந ரமேதே) மஹோபநிஷதி, m, n “தந்த” இத்யதேந-உபகாரகத்வம் ஸுஷ்யத இதி ஹ்ருதி,நித்யாய, ப்ரக்ருதிஸம்பந்த,ஸ்ய த்யாஜ்யத்வாத் கத்யுபகாரகத்வமிதி ஸங்காம் பரிஹரந் அர்த்த,மாஹ (திருவடிகளிலே இத்யாதி) 5. “விசித்ரா தே,ஹஸம்பத்திரீ,ஸ்வராய” இத்யாதி. l “நீ” என்றதுக்கு-பித்ருத்வரூபஸம்பந்த,மவலம்ப்யார்த்தே,ரூபி,ஹித: (இத்த,ஸையிலே) இத்யாதி, வாக்யே. o அர்த்த,ந்ரமாஹ (பரமத்யாளு இத்யாதி) p ஸ்வரஸுஷிதர்த்த,மாதல், “அப்ய,பூ,ஷ:” இதிவத் ஸாவத்யாரணமாக்கி அர்த்த,மாதல் (இவை அர்த்தி,க்க இத்யாதி) q புநர்முக்யாந்தரேண ஆஸங்க்ய பரிஹரதி (இத்தை உபகாரமாக இத்யாதி) r, s நிர்ஹேதுகத்யையாலே ஸ்ருஷ்டித்தான் என்னுமதுக்கும்,

ப்ர— 1. महोपनिषदि—“एको हवै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि नापो नाग्निर्न सोमो न सूर्यः स एकाकी न रमेत”

A 1.4-9.

ஈ—அநுக்,ரஹகார்யம், s1. “अचिद्विशेषितान् प्रलयसीमनि s, संसरतः करणकलेवरैर्घटयितुं दय-
मानमनाः” (அசித,விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி s, ஸம்ஸரத: கரணகலேப,ரைர்க,டயி-
தும் த,யமாநமநா:) என்னக்கடவதிறே, t ஓரோ காலங்களிலே சிறைவெட்டி-
விடுமாபோலே தன் த,யையாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. (ஆகையின்வழி யுழல்-
வேன்) u நீ u, ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்தேன்-
v “தெப்பத்தை v, தூக்கிப்போய்ப் பெருமானை அநுப,விக்கலாயிருக்க, ‘ஸரீரம்
v, பாங்கன்று’ என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே. இதர
விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்த,த்தை வினைத்துக்கொண்டேன்”
என்றார் எம்பார். w (வெந்நாள்) x ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரத்தில்
இருக்கிற இருப்பு—பிராட்டி லங்கையிலேயிருந்தாற்போலே தோற்றநின்றதுகாணும்

அ—அநுக்,ரஹ கார்யத்வே ச ப்ரமாணம் (அசித,விசேஷிதாநிதி) s, (ஸம்ஸரத இதி) ப,ஹுவச-
நேந யௌக,பத்யம் ஸுலிச்யதே. r, t “அநுக்,ரஹகார்யம்” இத்யத்ர த்,ருஷ்டாந்தமாஹ
(ஓரோ காலங்களிலே இதி) ராஜாக்கள் புத்ரோத்ஸவாதி, காலங்களிலே சிறையிலே கிடக்கிற
வர்கள் எல்லாரையும் ஒருகாலே விடுவார்களிறே. u (நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்) என்றது
“அந்நாள்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து. ஒன்றைநினைத்து - சரணகமல ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு
உடலாமென்று நினைத்து. v அபி,யுக்தோக்தியாலே விவரிக்கிறார் (தெப்பத்தை இத்யாதி,)-
உக்தத்தை ஸத்,ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (தெப்பத்தை இத்யாதி,) என்னவுமாம்-
2. “ஸ்ருதே,ஹமாத்யம் ப்ரஹ்மப,ய தூர்ஸப,ய” இத்யாதி, v, தூக்குகை-தள்ளுகை. v, (பாங்கன்று)-
ப,க,வத்ஸமாஸ்ரயண ஸமர்த்தம் ந ப,வதீதி, போதப்ரேரண ஸமர்த்தம் ந ப,வதீதி ச
அர்த்த, x, y ஹேதுத்,ருஷ்டாந்தபூர்வகமர்த்தமாஹ (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி,)
3. “தூர்ப்போத,க்யுரத,ஸேந்த்,ரியாநமஸோக்தஞ்சராதி,ஷ்டி,தே” இத்யாதி, w, y “நோய்”
என்றதுக்கு - பிறவி என்றும், வில்லேஷம் என்றும் இரண்டு அர்த்தம் உண்டாகையாலே,
முந்தின அர்த்தத்துக்கு அநுகு,ணமாக, “வெந்நாள்” என்றதுக்கு ஓரர்த்தம் அருளிச்
செய்த அநந்தரம், இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு அநுகு,ணமாக அர்த்தாந்தரம் அருளிச்

ஜீ—யௌக,பத்யம் அநுக்,ரஹகார்யம் என்னுமதுக்கும் ஸ்ரீரங்க,ராஜஸ்தவே ப்ரமாணம் (அசித,வி-
சேஷிதாநித்யாதி,) 1. “வரத, ! நிஜேச்ச,யைவ பரவாநகரோ: ப்ரக்ருதிம மஹத,பி,மாநபூ,த
கரணவளி கோரணீம்” இத்யுத்தரார்த்த,ம். s, (ஸம்ஸரத: இதி) ப,ஹுவசநேந-யௌக,பத்யம்
ஸுலிச்யதே. r, t “யௌக,பத்ய மநுக்,ரஹகார்யம்” என்றதுக்கு த்,ருஷ்டாந்தம் (ஓரோ காலங்-
களிலே இத்யாதி,) ராஜாக்கள் புத்ரோத்ஸவாதி,களிலே சிறையிலே கிடந்தவர்களையெல்லாம்
ஒருகாலே விடுவார்களிறே. u (ஒன்றைநினைத்து) சரணகமல ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு உடலாமென்று
நினைத்து. v ஸத்,ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் (தெப்பத்தை இத்யாதி,) v, தூக்கி - தள்ளி-
v, (பாங்கன்று) ப,க,வத்ஸமாஸ்ரயண ஸமர்த்தம் ந ப,வதி, போதப்ரேரண ஸமர்த்தம் ந
ப,வதீதி ச அர்த்த, x த்,ருஷ்டாந்தபூர்வகமர்த்தமாஹ (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி,) w, y “வெம்”

ப்ர—s1. (தந்த) श्रीरङ्गराजस्तवे — “अचिद्विशेषितान् प्रलयसीमनि संसरतः करणकलेवरैः
घटयितुं दयमानमनाः। वरद ! निजेच्छयैव परवानकरोः प्रकृतिं महदमिमानभूतकरणावलि-
कोरकिणीम् ॥ ४१ ॥

ஈ—இவருக்கு y புகுவத், வில்லேஷத்தோடேயிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினுற் போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். z (நோய்) பிறவி. a ஸ்ரீபுரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்தி, கமாயிராதே சாமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே; அப்படியே இவர் நோயும் ப்ரஸித்தங்கானும். (வீய) முடிய. (வினைகளை வேரறப்பாயந்து) b1. “राक्षसानां क्षयं कृत्वा सदयित्वा च रावणम्। लङ्कासुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः॥” (ராஷ்ஸாநாம் ஷயம் க்ருத்வா ஸலித்யித்வா ச ராவணம்। லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா

அ—செய்கிறார் (புகுவத், வில்லேஷத்தோடே இத்யாதி) ஏகார்த்தமாகவுமாம். w “வெந்நாள்” என்று - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. z, a “நோய்” இத்யுத்தே ஜநம் வத்யதி கிம்? இத்யத்ர, தத்தத்ஸ்வரூபாதுருணம் வ்யாத்யோ பிந்நா புவந்தீத்யபிப்ராயேணாஹ (ஸ்ரீபுரதாழ்வானுடைய இதி) z “நோய்” என்றால் - பிறவியைச் சொல்லுமோ? என்னில்; “உபகோஸல வித்யையிலே, உபகோஸலன் என்பான் ஒருவன் நெடுநாள் ஆசார்யஸூக்ருஷணம் பண்ணின விடத்திலும் ஆசார்யன் ஒன்றும் உபதேஸியாமல் யத்ருச்சயா ஓரிடத்துக்குப் போவானாக, இந்த உபகோஸலனைத் தன்னுடைய அக்ருஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் சொல்லிப்போக, அவனும் அப்படி நோக்கிக்கொண்டிருந்து ‘ஆசார்யன் அல்லாதார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநோபதேஸம் பண்ணுகிறவன் நமக்கு உபதேஸித்தானில்லையே’ என்று து:க்கி, தனயிருக்கிறவள விலே, ஆசார்ய பத்நியானவள் ‘உபகோஸல ப்ரஹ்மசாரிந்! அப்யவஹாரார்த்தமாகுச்சு’ என்றழைக்க, அப்போது z. ‘வ்யாதிபி: பரிபூர்ணோஸ்மி’ என்று ஸம்ஸாரத்தை வ்யாதி யாகச் சொன்னானிறே” என்று அருளிச்செய்வார். ஆக “நோயாவது ஜநம் ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயாதிகள்; அன்றிக்கே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது” என்பார்கள். a, c அன்றிக்கே, (வில்லேஷ வ்யஸநத்துக்கடியான) இதி வாக்யே, “நோய்” வில்லேஷவ்யஸநமித்யுச்சயதே; தம் த்விதீயமர்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாய (ஸ்ரீபுரதாழ்வான்) இத்யாதிவாக்யம் வா. இப்பகூத்தில் புகுவத், வில்லேஷத்தால் வந்த நோய் என்றபடி. b எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, “வினை

ஜீ—என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (புகுவத், வில்லேஷ இத்யாதி) ஏகார்த்தமாகத். w “வெந்நாள்” என்று ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பரிதாபஹேதுவான நாளிலே இதி ஸப்தார்த்தம், z, a “நோய்” என்றால் பிறவியைச் சொல்லுமோ? என்னில்; “உபகோஸல வித்யையிலே - ஆசார்யன் தேஸாந்தரத்துக்குப்போக, தந்நியமநத்தினாலே அக்ருஷண ஏதன உபகோஸலனை அப்யவஹாரார்த்தமாக ஆசார்யபத்நி அழைக்க, அவன் z. ‘வ்யாதிபி: பரிபூர்ணோஸ்மி’ என்று வ்யாதி ஸப்தத்தாலே-ஜநமத்தையும் தத்ப்ரயுக்த தாபத்ரயங்களையும் வ்யாதியாகச் சொன்னானிறே” என்று அருளிச்செய்வார். a “நோய்” என்றதுக்கு-ஜநம்ப்ரயுக்தமான நோய் என்று ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, புகுவத், வில்லேஷத் தால் வந்த நோயாக அர்த்தாந்தரம் விவகித்து, “நோய்” என்றால்-வில்லேஷ வாசகமாகக் கூடுமோ? என்ன; (ஸ்ரீபுரதாழ்வான் இத்யாதி) b எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே “வினைகளை

ப்ர—b1. (வேரறப்பாயந்து) सुन्दरकाण्डे सप्तविंशे हनुमन्तं प्रति सीता—“विधिर्नमसंहार्यः प्राणिनां पुवगोत्तम!। सौमित्रि मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान्॥४॥ शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति। पुवमानः परिश्रान्तो हतनौस्सागरे यथा॥५॥ राक्षसानां क्षयं कृत्वा सदयित्वा च रावणम्। लङ्कासुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः॥६॥ स वाच्यः संत्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते। अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम्॥७॥

சு-த, ரக்ஷயதி மாம் பதி: ||) (என்கிறபடியே இவரும் மனோரதி, த்து)* சனிஸ்லேஷ்வயஸ-
நத்துக்கு அடியான அவித்யாதி, களை வாஸனையோடே போக்கி. d 'பாய்ந்து' என்று-
சினம் தோற்றுகிறது. e ஒரு ஸர்வஸக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? f (எந்-
நாள்) g எனக்கு "இப்போதே பெறவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையில்லை, "இன்ன
நாள் பெறக்கடவை" என்று ஒரு நாளிட்டுத் தரஅமையும்; h 1. "ஸ்ரீ சதுர்ஷே" (பூர்ணே சதுர்துஸே வர்ஷே) என்னுமாபோலே. (யான்) i நீ தந்த உபகரணங்களை

அ-களை வேறப்பாய்ந்து எந்நாள் யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்னுமளவுக்கும் ஸம்வாத-
மாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸாநாமென்று தொடங்கி) c ஸப், தார்த்தம் (விஸ்லேஷ வ்யஸநத்-
துக்கு இத்யாதி.) d போக்கி என்னுதே, "பாய்ந்து" என்றதுக்கு வாஸனை (பாய்ந்தென்று
இத்யாதி.) எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே (85 m) - 'வினைகளை ஸவாஸதமாகப்போக்கி உன்
திருவடிகளை நான் என்று கிட்டுவன்? அந்த நானைச் சொல்லவேணும்' என்று கேட்கிறார் என்று-
முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹத்திலே (84 l) - 'நான் என்னுடைய பாபங்களை ஸவாஸதமாகப்
போக்கி, உன்னை என்று கிட்டப்போகிறேன், நான் கிட்டுகை என்றொரு பொருளுண்டோ?' என்று
நிராஸராகிறார் என்று. e ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸர்வஸக்தி
இத்யாதி.) 2. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" இதிவத் பாபவிமோசநபூர்வகதத்ஸம்-
ஸ்லேஷஸ் ஸர்வஸக்திதைவ ஹி ஸக்யத இதி பூவா: f "எந்நாள் என்று-கேட்பம் என்றபடி,
g எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே தாத்பர்யாந்தரம் (எனக்கு இப்போதே இத்யாதி.) f "எந்நாள்"
என்று - ப்ரஸ்நம் என்றபடி. h 1. "பூர்ணே சதுர்துஸே வர்ஷே" என்னுமாபோலே இதி);
3. "சதுர்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷே஽ஹி ரக்ஷத்தம்! | ந த், ரக்ஷயாமி யத் த்வம் து ப்ரவேக்ஷ-

ஜீ-வேறப்பாய்ந்து எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்னுமளவுக்கும் ஸம்-
வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸாநாம் இத்யாதி.) ஸுந்தர காண்டே, /ஷட்தீர்ம்ஸே
ஹநாமந்தம் ப்ரதி ஸீதாவசநமீதம். c ஸப், தார்த்தம் (விஸ்லேஷ இத்யாதி.) d போக்கி
என்னுதே, "பாய்ந்து" என்றதுக்கு வாஸனை (பாய்ந்தென்று இத்யாதி.) "வினைகளை"
இத்யாதிக்கு எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் (85 m) - "வினைகளை வாஸனையோடே போக்கி உன் திருவடி-
களை நான் என்று கிட்டுவன், அந்நானைச் சொல்லவேணும் என்று கேட்கிறார்" என்று; முன்-
புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹம் (84 l) - "நான் என்னுடைய பாபங்களை வாஸனையோடே போக்கி
உன்னை என்று கிட்டப்போகிறேன்-நான் கிட்டுகை என்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராஸ-
ராகிறார்" என்று. e இந்த நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸர்வஸக்தி இத்யாதி.)-
ஸர்வபாப விமோசந பூர்வகதத்ஸம்ஸ்லேஷம் ஸர்வஸக்தியானவனுக்கே ஸக்யமித்தனயல்லது-
எனக்கு ஸக்யமோ? என்றபடி. g பூவாஷ்யகார நிர்வாஹே தாத்பர்யாந்தரம் (எனக்கு இப்போதே
இத்யாதி.) f "எந்நாள்" என்று ப்ரஸ்நம் என்றபடி; பூர்வர்கள் நிர்வாஹே, "எந்நாள்"
என்று கேட்பம் என்றபடி. h 1. "பூர்ணே சதுர்துஸே வர்ஷே பஞ்சமயாம் லக்ஷ்மணக்ரஜ: |
புரத்ஸவாஜாஸ்ரமம் ப்ராய வவந்தே நியதோ முநிம் ||" இதி யுத்த, காண்டே, ப்ரதிப்ரயாணே
வால்மீகிவசநம். 3. "சதுர்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷே஽ஹி ரக்ஷத்தம்! | ந த், ரக்ஷயாமி

ப்ர—h 1. (எந்நாள்) अयोध्याकाण्डे द्वादशोत्तरशततमे पादुकाप्रदानानन्तरे स्वामिप्रायं विज्ञापयन्तः
भरतं प्रति रामस्य प्रतिज्ञा—“चतुर्दश हि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्यहम् ॥ २३ ॥ फलमूलाश्रनो
वीर! भवेयं रघुनन्दन! । तवागमनमाकाङ्क्षन् वसन् वै नगराद्वहिः ॥ २४ ॥ तव पादुकयोर्न्यस्ताराज्यतन्त्रः

* ( ) இவ்வடைப்பிழைள்ளது பல சுவடிகளில்லை. / 'ஸப்ததீர்ம்ஸே' என்றிருக்கலாம்.

ச—இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்ட நான். (உன்னை) j “நான் வினைத்துக்கொண்ட அநர்த்தத்துக்குப் போக்கடி சொல்லாய்” என்று j₂ வினைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னை. (இனி) k நீ தந்த k₂ கைம்முதலை k₃ அழித்துக்கொண்ட பின்பு. (இனி வந்து கூடுவனே) l “இனி வந்து கிட்டுகை என்று l₂ ஒரு பொருளுண்டோ என்று நிராஸராகிரூர்” என்று முன்புள்ள முதலிகள்.

அ—யாமி ஹுதாஸநம் ||” இதி ப₄ரதேநோக்தேஸதி 1. “ததே₂தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஸாத்ரம் | ஸத்ருக்₂நஞ்ச பரிஷ்வஜ்ய வசாஞ்சேதும்ப்ரவீத் ||” இதி ப்ரத்யாக₃மநதி₃வஸம் திஷ்க்ருஷ்யாபி₄த₄ய, 2. “பூர்ணே சதுர்த்யஸே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ: | ப₄ரத்ய-வாஜாஸ்ரம் ப்ராய்ய வவந்தே₂ நியதோ முநிம் ||” இதி ப்ரதிஜ்ஞாம் பர்யபாலயச்ச. தத₂ர ப₂லவ்யாப்தம் தி₃வஸநிர்த்த₂ரணம் கர்த்தவ்யமிதி ப₄ரவ: 1. “ததே₂தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய” என்றது-ஸ்ரீ ப₄ரதாழ்வானுக்கு நாளிட்டுக் கொடுத்ததாயிருக்க, 2. “பூர்ணே சதுர்த்யஸே” என்று எடுக்கிறது - ஸ்புடார்த்த₂மாகையைப்பற்ற. | பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே (நீ தந்த இத்யாதி₃) “ஆக்கையின் வழியுமில்வேன்” இத்யத்ர ஹ்ருத₂யம். | (நான் வினைத்துக்கொண்ட இதி) “ஞாலம் படைத்த” இத்யத்ர ஹ்ருத₂யம். |₂ (வினைக்கலாம்படி) த₂யாவானாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. k பூர்வர்கள் நிர்வாஹாநுரு₃ணம் (நீ தந்த இத்யாதி₃) k₂ (கைம்முதலை இதி) சாடு: அபி₄ஷ்டார்த்த₂ஸாத₄நபூ₄தம் த்₃ரவ்யமிதி த்₄வநி: 3. “அஞ்ஜலி: பரமா முத்₃ரா ச்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதி₂” இதி ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃நோபகரணபூ₄தகரணநி இதரவிஷயைப்ராவண்யேந விந்ஷ்டாநீத்யர்த்த₂:. k₃ (அழித்துக்கொண்டபின்பு) “ஆக்கையின் வழியுமில்வேன்” என்று அழித்துக்கொண்ட பின்பு என்றபடி. |₂ (ஒருபொருளுண்டோ) இது கேட்பபகும். | பூர்வர்கள்

ஜீ—யதி₃ த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாஸநம் ||” என்று ப₄ரதாழ்வான் சொன்னதுக்கு ப்ரத் அபுத்தரமான 1. “ததே₂தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய பரிஷ்வஜ்ய ச ஸாத்ரம்” இத்யாதி₃யையெடாதே, 2. “பூர்ணே சதுர்த்யஸே வர்ஷே” இத்யாதி₃யை எடுத்தது - விஸத₂மாயிருக்கையாலே. | பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிரூர் (நீ தந்த உபகரணங்களை இத்யாதி₃) “ஆக்கையின் வழியுமில்வேன்” இத்யத்ர ஹ்ருத₂யம். |₂ (வினைக்கலாம்படி) த₂யாவானாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. k பூர்வர்கள் நிர்வாஹே (நீ தந்த கைம்முதலை இத்யாதி₃) k₂ கைம்முதலிதி சாடு: இஷ்ட ஸாத₄நபூ₄தம் த்₃ரவ்யமிதி த்₄வநி:, k₃ 3. “அஞ்ஜலி: பரமா முத்₃ரா ச்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதி₂” இதி ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃நோபகரணபூ₄தகரணங்களை இதரவிஷயப்ரவணமாக்கி அழித்துக் கொண்டபின்பும் இத்யர்த்த₂:. |₂ (ஒரு பொருளுண்டோ) இது கேட்பபகும். | பூர்வர்கள்

अरन्तप। चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम॥ २५॥ न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम्। तथेति च प्रतिज्ञाय संपरिष्वज्य सादरम्॥ २६॥ शत्रुघ्नं च परिष्वज्य वचनञ्चेदमब्रवीत्। मातरं रक्ष कैकेयीं मा रोषं कुरु तां प्रति॥ २७॥ मया च सीतया चैव असोसि रघुनन्दन!। इत्युक्त्वाश्रुपरीताक्षो आतरं विसर्जज ह॥ २८॥

एवं युद्धकाण्डे (१२७) प्रतिप्रयाणे वाल्मीकिवचनं—“पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः। भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम्॥ १॥

2. வன்மா வைய மனந்திவம் வாமனா!நின்
பன்மா மாயப் பல்பிறவியில் படிசீன்றயான்
தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலறிந்து
நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதிஞ் ஞான்றுகொலோ.

சு-III எம்பெருமானார் “நிராஸரானால் பின்னைமுடிவாரொருவர், ஒன்பதாம் பாட்டில்-
நிராஸராக, பத்தாம் பாட்டில் - அவன் வந்து ஸமாதானம் பண்ணினானாக அமை
யும்” என்று அருளிச்செய்வார். II “நான் வந்து உன்னைக்கிட்டுவேனாக நீ பார்த்து
வைத்த நாளைச் சொல்லாய்” என்கிறார். 1.

அ-நிர்வாஹம்-ஒன்பது பாட்டிலும் நைராஸ்யம். II எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்-ஒன்பதாம் பாட்டிலே
நைராஸ்யம். எம்பெருமானாரது - ப்ரஸ்நபக்யம். II பூர்வியகாரநிர்வாஹே “எனக்கு இப்போதே
பெறவேணும்” (ப 83) இத்தயாதி, வாக்கியோக்தம் பூர்வமேவ கிஞ்சித், விஸிஷ்ய தர்ஸயதி (நான்
வந்து உன்னை இதி) “எந்நாள் கூடுவன்” இத்தயஸ்ய “கதா கேநோபாயேந ப்ராபஸ்யமீதி
பூர்வ:” இதி ச வதந்தி. பூதஸூக்யமாத்யநுவ்ருத்த்யாதி, நா - “அந்நாள் நீ தந்த
ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்” இத்யுச்சயதே. 1.

ஜீ-நிர்வாஹம் - ஒன்பது பாட்டிலும் நைராஸ்யம். II எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ஒன்பதாம்
பாட்டிலே நைராஸ்யம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் ப்ரஸ்நபக்யம். II பூர்வியகாரநிர்வாஹே,
“எனக்கு இப்போதே பெறவேணும்” (ப 83) இத்தயாதி, வாக்கியோக்தம் பூர்வமேவ கிஞ்சித், விஸிஷ்ய
தர்ஸயதி (நான் வந்து இத்தயாதி). க்ரமேணந்வய: 1.

ஆதே, — கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர் அநுபூவித்த விஷயம் அபரிச்சிதந்
மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபூவிக்கப்போகாமையாலே கரணஸங்கோசத்தை
ஸங்கித்து ஸோகிக்கிற இவரை “கரணஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகளுக்கும்
இவ்விஷயம் இப்படியேகாணுமிருப்பது” என்று ஈஸ்வரன் ஸமாதானம் பண்ண
ஸமாஹிதராகிறார் “முன்னீர் ஞால”த்தில்.

பூர்வம் ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி பின்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்
பண்ணின — ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபூர்வத்தை
யுடைய இவனே கரணகளேபூரவிது, ரமாய் தமோபூதமாய் துயநீய
துஸையை ப்ராப்தமாய்க்கிடந்த அந்நாள், இழவுபேறு உன்னதாயிருக்கும்
நீ திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாகப்
பண்ணித் தந்த ஸரீரத்தின் வழியேபோய் இத்தை இதர விஷயப்ராவண்யத
துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டேன்; க்ரூரமான பிறவி
நோயானது நஸிக்கும்படி என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபூந்த, கங்களை ஸவாஸந
மாகப் போக்கி எக்காலத்திலே—நிறைந்த உபகாரத்தைக் கெடுத்துக்கொண்ட
நான் உபகாரகனான உன்னை, கைம்முதலே அழித்துக்கொண்டபின்பும் வந்து கிட்ட
விரகு சொல்லவேணும் என்கிறார் “முன்னீர் ஞாலம்” இத்தயாதியால். 1.

ஆ— 2. வ்யா:— (வன்மா) இப்படி நீ தந்த உபகரணத்தைக்கொண்டு பின்னையும் நான் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே போய் விழுமளவில் என்னை எடுத்தருளுகைக்காக இங்கே புகுந்தருளினாய்; பின்னையும் உனக்கெட்டாததொருபடி நான் அந்த ஸம்ஸாரமாகிற கடலின் உள்ளேபோய் அழுந்தாநின்றேன். இப்படி இக்கடலிலே அழுந்துகைக்கு ஹேதுவாய் அநாத்ரிஷித், தமாய் மஹாபலமாயிருந்த என்னுடைய பாபபரம்பரைகளை முதலிந்து உன்னுடைய நிரவதிகபேராக்யமான திருவடிகளை நான் சேர்ந்து பின்னை ஒருகாலமும் பிரியாதே நிற்பது என்றோ? என்கிறார். 2-

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ‘ஜலஸ்த, லவிபாக்யமின்றிக்கே எல்லார் தலைமேலும் வைத்தருளின திருவடிகளையும் தப்பின நான் உன் திருவடிகளிலே சேருவதென்று?’ என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:— (வன்மா என்று தொடங்கி) என்னை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் எடுத்தருளுகைக்காக உன் அழகைக் கண்டாலும் ஈடுபடக்கடவதன்றிக்கேயிருந்துள்ள மஹாப்ருதி, வியை அளந்தருளின ஸ்ரீ வாமநனே! ஸத்வாதி, குணபேதத்தையுடைத்தாய் துரத்யயையான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, ப்ரயுக்தமாய் தேவமநுஷ்யாதி, ரூபத்தினாலே பலபடியான ஜந்மங்களிலே அபிநிவிஷ்டனாய் விழுகிற நான். (தொனமா என்று தொடங்கி) பழையதாய் ஈஸ்வரனான உன்னாலும் அறுக்கமுடியாதபடியான பாபத்தொடர்ச்சிகளை முதலிலே அறுத்து, உன்னுடைய பரமபூஜ்யமான திருவடிகளைச் சேர்ந்து நான் ப்ரதிஷ்டிதனாவது என்றோ? 2-

ப— அவ:— அநந்தரம், அர்த்தியாய்வந்து ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின உன் ஸ்லாக்யமான திருவடிகளைச் சேருவதென்றோ? என்கிறார்.

வல்—காடியந்யத்தாலே சிக்கென்ற, மா—பெரிய, வையம்—ப்ருதி, வியை, அளந்த—(ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே) அளந்து, எம் — அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின, வாமனா—வாமநனே! நின்—உனக்கு லீலோபகரணமாய், பல்—(குணபேதத்தாலும் கார்யபேதத்தாலும்) பலவகையாய், மா—துரத்யயையான, மாயம்—மாயையாகிற ப்ரக்ருதியடியான, பல்பிறவியில்—(தேவாதி) பூஹுவித, ஜந்மத்திலே, படிகின்ற—பொருந்தி வர்த்திக்கிற, யான்—நான், தொல்—அநாதியாய், மா—அபரிச்சேத்யமாய், வல்—விடுவிக்க அரிதான, வினை—பாபங்களினுடைய, தொடர்களை—அநுபந்தங்களை, முதல்—ஸமூலமாக, அரிந்து—அறுத்து, நின்—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, மா—(பெறுதற்கரிய) பெருமையை உடைத்தான, தாள்—திருவடிகளை, சேர்ந்து—சேர்ந்து, நிற்பது—(கூதாகூதம்பண்ணாதே) நிற்பது, எஞ்ஞான்றுகொல்—எக்காலமாயிருக்கிறதோ? 2-

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — எனக்குத் தந்த கைம்முதலைக்கொண்டு உன்னைக் கிட்டமாட்டாதொழிந்தால், நீ அர்த்தியாய் வந்து கிட்டினவன்றும் கிட்டப்பெற்றிலேன் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (வன்மாவையமனந்த) கடிநமான மஹாப்ருதிவியை ஸுகுமார
மான திருவடிகளாலே அளந்த என்னுதல், மஹாபுலி மிடுக்காலே புக்கு அளக்க
அரிதான பூமியை என்னுதல், தந்தாம் பேற்றுக்கு அவன் அர்த்தியாய் வந்த ஸீலத்
துக்கும் அழகுக்கும் நெகிழாத பூமி என்னுதல். (அளந்த) இருந்தார் இருந்த
விடங்களிலே சென்று அவர்கள் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தபடி. அவர்கள்
இரங்காவிட்டாலும் தன் இரக்கத்துக்குப் பரிஹாரமில்லையே. (எம் வாமனா) இவ
வவதாரத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி தமக்கேயாயிருந்தபடி. எனக்காக வந்து பிறக்க
இழந்தேன் என்கிறார். இப்படி வரநின்ற உன்னாலும் மீட்கப்போகாதபடி ஸம்ஸாரத்
திலே கைகழியப் போந்தேன் என்கிறார். (நின் பன்மாமாயம்) 1. “मम माया” (மம மாயா)
என்று உன்னுடையதாய், தானொன்றுபிருக்க குணத்ரயபேதத்தையுடைய
தாய், துரத்யயையாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி. நீ முடிந்த முடியை நான் அவிழ்க்கவோ?
ஸுகூத்திலே ஸங்கிப்பிப்பது, ப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுவது, உணர்த்தியறப்
பண்ணுவது ஆகிற குணங்களைத் தப்பவோ? (பல்பிறவி) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த,
ப்ரயுகதமான தேவாதிபேதங்கள். ‘விழுகின்ற’ என்னுதே ‘படிகின்ற’ என்
கிறது - இவ்வளர்த்துத்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமான
நிர்த்தேஸத்தால் இன்னம் தரைகண்டதில்லை என்கை. (தொன்மா இத்யாதி.)
அநாதியாய், அநேகமாய், ஸர்வஸக்திக்கும் நெஞ்சுளுக்க வேண்டும்படி ப்ரபுல
மான பாபத் தொடர்ச்சிகளை; ஒன்றோடொன்று அநுபந்தித்திருக்கை. (முதலரிந்து)
வாஸனையோடே போக்கி. (நின் மாதாள்) ப்ராப்தமாய், ஸுலபுமாய், நிரதிஸய
பேராக்யமான திருவடிகளை. ‘கிட்டி’ என்கிற ஸ்தூநத்திலே, ‘சேர்ந்து’ என
கிறது - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலேயிருக்கை. (நிற்பது) 2. “आनन्
दो विद्वान् न विमेषि कुतश्चन” (ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந் ந பிபேதி
குதஸ்சந) என்று ஸுஸ்திரஞாயிருப்பது. (எஞ்ஞான்றுகொலோ) “இன்ன நாள்”
என்றோர் அவதி, பெறிலும் பெற்றத்தோடு ஓகும். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a “உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்த
விடத்தேவந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில்; நம் உடம்பைக்கொண்டு நீர் இருந்த
விடத்திலே வந்து கிட்டினோமே; b வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு மஹாபுலிமுன்னே
வந்து நின்றோமே; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ” என்ன; “அதுக்கும் தப்பினேன்”
என்கிறார்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (வன்மா இத்யாதி.) a பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை.
(உம்முடைய இத்யாதி.) (உம்முடைய உடம்பு கொண்டு) “ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்” (1)
என்று சொன்னீரே, அப்படியிருந்தாலும் - அது செய்யவொண்ணாவிடிலும் இதுக்குத் தட்டென்?
என்றபடி. b தத் குத்ரேத்யத்ராஹ (வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு இதி) c,d “வையம்” என்றது-

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (வன்மா இத்யாதி.) a பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை.
(உம்முடைய உடம்பு) என்றது-“ஆக்கையின்வழி” (1) இத்யாதியைப்பற்ற. b “அது எவ்விடத்தே?”
என்ன (வாமநவேஷத்தை இத்யாதி.) c,d “வையம்” என்றது - வையத்திலுள்ளாரையாய்,

ஈ— வ்யா:— c (வன்மாவையமளந்த) d அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டின இடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே இருந்த பூமிபிரே. e ஆஸூரப்ரக்ருதியான மஹாபுலிக்குள்ள e₂ இரக்கமும் இல்லையிதே. f ஸூக்ராதி₃கள் விலக்கச் செய்தேயும் f₂ அவர்கள் வழிபோயிற்றிலனிறே அவன். g மஹாபுலி g₂ மிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூமி என்னுதல்; g₃ இப்படி வன்மையை உடைத்தான மஹாப்ருதி₃வியை அளந்த. h வடிவினையிலா மலர்மகள் மற்றையநிலமகள் பிடிக்கும். மெல்லடியைக் கொண்டுகிடர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல்.

அ—“மஞ்சா: க்ரோஸந்தி” என்கிற நய்யத்தாலே வையத்திலுள்ளாரை; இவர்களுக்கு வன்மையாவது - மந:காடி₂ந்யம் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தானே இத்யாதி₃) e தானே தன்னைக்கொண்டு வந்து காட்டின இடத்திலே நெஞ்சு நெகிழ்ந்தவர்கள் உண்டோ? என்ன (ஆஸூரப்ரக்ருதியான இத்யாதி₃) யத்₃வா, பூமிஸ்த₂நாம் ஹ்ருத₃யகாடி₂ந்யாவதி₄ம் த₃ர்ஸயதி (ஆஸூரப்ரக்ருதியான இதி) யத்₃வா, காடி₂ந்யாதி₄காப்ருதி₃வீதி மஹச்ச₂பு₃த₃ஸ்ய காடி₂ந்யாயாதாதி₄க்யமர்த்த₂ இதி ஹ்ருதி₃ நித₄ய காடி₂ந்யாதி₄க்யமேவோபபாத₃யதி (ஆஸூரப்ரக்ருதி இதிவாக்யேந) e₂ இரக்கம் - மார்த₃வம். f அவன்தான் இரங்கினானே? என்ன (ஸூக்ராதி₃கள் இத்யாதி₃) 1. “தேவாநாமுபகாராய ப₄வதாம் ஸங்க்ஷயாய ச | ஸ நூஸமாயாதி ப₄லே! தவ யஜ்ஞம் ஸ ஸம்ஸய: || ஆக₃தே வாமஸே தேவே த்வயா தஸ்ய மஹாத்மந: | பரஜிஜ்ஞா ஸைவ கர்த்தவ்யா த₃த்யாமேதத் தவேதி வை ||” என்றிறே ஸூக்ரன் விலக்கிற்று. f₂ (அவர்கள் வழிபோயிற்றிலன்) தது₃க்தப்ரகாரேண ந சகாரேதி யாவத். g இரண்டாம் அர்த்தம் (மஹாபுலி மிடுக்காலே என்று) A “கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி” என்று முக்த₄பு₄ஷணத்தாலே அவனுக்கு மனந்திரிவைப் பண்ணிற்றிலனாகில், அவன் நமுகியைப்போலே B “முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்று த₃ர்மமார்க்க₃த்தைச் சொல்லி “ராஜ்யத்தை விடேன்” என்றிருக்கில் அளக்கை அருமைப்படுமிறே. g₂ மிடுக்கென்கிறது-த₃ர்மத்தை. அவன் கொடுத்தபின்பு “பிறருடைமை” என்று சொல்லவொண்ணாது. கொடாவிடில் அளக்கைக்குப் ப்ரஸங்க₃மில்லை; ஆகையாலே கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்தனந்தான் என்றபடி. h த்ருதீயமர்த்த₃மாஹ (வடிவினையிலா மலர்மகள் இதி) “நின் மாதான்” இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம்.

ஜீ—வன்மையாவது-ஹ்ருத₃யகாடி₂ந்யம் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தானே இத்யாதி₃) e தானே தன்னைக்கொண்டு வந்து காட்டின இடத்தில் நெஞ்சு நெகிழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன (ஆஸூர இத்யாதி₃) f அவன்தான் அப்படி இரங்கினானே? என்ன (ஸூக்ராதி₃கள் இத்யாதி₃) f₂ அவர்கள் வழிபோயிற்றிலன் - அவர்கள் சொன்னபடி செய்திலன். g த₃வீதீயார்த்தம் (மஹாபுலி மிடுக்காலே இத்யாதி₃) g₂ ஸப்₃த₃ார்த்தம் (இப்படி இத்யாதி₃) h கடினமான பூமி என்று மூன்றாம் அர்த்தம் (வடிவினை இத்யாதி₃) வடிவுக்கு ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிற பத்₃மோத₃ப₄வையான பெரியபிராட்டியாரும், மற்றையவளான பூமிப்பிராட்டியும்

ப்ர— f (இரண்டாம் பாட்டு) (வன்மா வையம்) श्रीनारसिंहे पुराणे शुकादीनां विमोक्ति:— “इति सञ्चोदितशुक्रस्स राज्ञा बलिना नृप!। तमुवाच बले! वाक्यं मम च शृणु सांप्रतम्। देवानामुपकाराय भवतां संक्षयाय च। स नूनमायाति बले! तव यज्ञं न संशयः॥४॥ आगते वामने देवे त्वया तस्य महात्मनः। प्रतिज्ञा नैव कर्तव्या दद्यामेतच्चवेति वै॥५॥

ஈ-/(i ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சில் வன்மையைச் சொல்லுதல், j பூயியினுடைய காடி, நயத்தைச் சொல்லுதல், k மஹாப,லி தோள்யிடுக்காலே ஒருவருக்கும் ப்ரவேசிக்க அரிதான வன்மையைச் சொல்லுதல்.) (எம்வாமனா) l அபஹ்ருதராஜ்யனா இந்த்ர னுக்காக அல்ல, வாமநாவதாரமும் மத,ர்த்தம் என்றிருக்கிறார். m (நின்) m₁. “मम माया दुरत्या” (மம மாயா து,ரத்யயா) என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் ப,லித்துவிட்டது. n (பன்மாமாயம்) மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை. பன்மையாவதென் ? என்னில் ; n₂ கார்யக,தமான தே,வாதி,நாநாத்வத்தைக் காரணத்தே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, கு,ணத்ரயங்களுக்கு ஆ,ஸ்ரய மாயிருக்கையாலே, கு,ணபே,த,ங்கனையிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல். o (பலபிற வியில) o₂ ப்ரக்ருதி ஸம்ப,ந்த,நிப,ந்த,நமாகவிறே அநேக ஜந்மங்கள்தான் உண்டா கிறது. அவற்றிலே—p(படிகின்ற) p₂ தரைகாணாதே அவக,ஹிக்கிற. “விழுகின்ற” என்னாதே “படிகின்ற” என்கிறது-இவ்வநர்த்த,த்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தி யிருக்கை. p₂ வர்த்தமாநநிர்த்தே,ஸத்தால்-இன்னம் தரைகண்டதில்லை என்கை. (யான்) q ஸம்ஸாரபாந்த,னா னான். r (தொனமா இதயாதி) இச்சேதநனுள்ள

அ—கடி,நமான பூ,மியென்று இவ்வர்த்தம். i,j,k உக்தமர்த்த,த்ரயம் வ்யுத்க்ரமேண விஸத்யதி (ஸம்ஸாரிகளுடைய இத்யாதி) திருத்து (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி,வாக்யத்ரயமும். l “எம்” என்ற துக்கு ப,ாவம் (அபஹ்ருத இத்யாதி) m...p, n₂ “நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியிற்படிகின்றயான்” இத்யந்தஸ்ய ப,ாவமாஹ (மம மாயேதி) n₂ கார்யக,தமான தே,வாதி,நாநாத்வத்தை-தே,வாதி, கார்யக,தமான நாநாத்வத்தை என்றபடி. o₂ மாயமடியாக உண்டான பிறவி என்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ருதி ஸம்ப,ந்த, என்று தொடங்கி)p,p₂ வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்தம் (தரை காணாதே இத்யாதி) q ஸம்ஸாரபாந்த,ன் - ஸம்ஸாரமார்க்க,சரன். r “தொடர்” என்று-பரஸ்பர

ஜீ—பிடிக்கும் ம்ருது,வான திருவடிகளை என்று பாசுரார்த்தம். l,j,k உக்தமர்த்த,த்ரயம் வ்யுத்க்ர மேண த,ர்ஸயதி (ஸம்ஸாரிகளுடைய இத்யாதி,வாக்யத்ரயேண) இந்த மூன்று வாக்யமும்-திருத்து வாக்யம். l “எம்” என்றதுக்கு ப,ாவம் (அபஹ்ருத இத்யாதி) m...p, n₂ “நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியிற்படிகின்ற யான்” இத்யந்தஸ்ய ப,ாவமாஹ (மம மாயா இத்யாதி) கீ,தாஸு ஸப்தமே. பூர்வமேவ லிகி,தம். n₂ கார்யக,தமான தே,வாதி,நாநாத்வத்தை - தே,வாதி,கார்யக,தமான நாநாத்வத்தை, o₂ மாயமடியாக உண்டான பிறவி என்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ருதிஸம்ப,ந்த, இத்யாதி) “மா” என்றது 1. “து,ரத்யயா” என்றபடி. p,p₂ வர்த்தமா நார்த்தம் (தரைகாணாதே இத்யாதி) p₂,p₂ “தரைகாணாதே” என்றதின் விவரணம் (வர்த்தமாந

ப்ர—m₁.l.(மாமாயம்) भगवद्गीतायां सप्तमेऽध्याये—“दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्या । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते॥ ४॥”

q (யான்) (ஸம்ஸாரபாந்த,னா) वैष्णवे पुराणे षष्ठे अंशे (७) अध्यात्मशुश्रूषुं खाण्डिक्यजनकं प्रति केशिच्वजः—“अनेकजन्मसाहस्रीं संसारपदवीं व्रजन् । मोहश्रमं प्रयातोऽसौ वासनारेणुकुण्ठितः॥ १९॥ प्रक्षान्यते यदा सोऽस्य रेणुर्ज्ञानोष्णवारिणा । तदा संसारपान्यस्य याति मोहश्रमश्चमू॥ २०॥”

ஈ—வன்றே உண்டாய், அநுபூவித்தாலும் நஸியாததாய், ஈஸ்வரன் போக்குமன்று ஒரு நிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபுலமாய், s ஒன்றோடொன்று அநுபூந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸநையோடே போக்கி. u (தொடர்) என்று விலங்கு. (v நின் v₂ மாதாள் சேர்ந்து) w பரமப்ராப்யமாய் x நிரதிஸயபேக்யமா யிருக்கிற திருவடிகளைக்கிட்டி. y (நிற்பது) z பறக்கிறதொன்றிலே பூரம் வைத்தாந் போலேயிருப்பதொன்றிறே நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு புகுவத்ஸமாஸ்யணம். a1. “अथ सोऽभयङ्गतो भवति” (அத, ஸோ஽பயங்க்தோ புவதி) என்னக்கடவதிறே. (நிற்ப தெஞ்ஞான்று கொலோ) அது b எந்நாளாகவற்றே. c 2. “अपीदानीं स कालः स्यात्”

அ—ஸம்பூந்தத்தைச் சொல்லுதல், விலங்கைச் சொல்லுதல். s முந்தினது (ஒன்றோடொன்று அநுபூந்தித்து என்று) t பஹுவசநதாத்பர்யம் (தான் குவாலாயிருக்கிற என்று) u இரண்டாம் அர்த்தம் (தொடர் இத்யாதி) வல்வினையாகிற விலங்கு என்றபடி. v,w “நின்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (பரமப்ராப்யமாய் என்றது) பரமப்ராப்யமாய் என்றது - பரமப்ராப்தமாய் என்றபடி. 3. “मर्त्यो मृत्युयुष्याप्येतः पलायन् सर्वान् लोकान् निरूप्यन् नात्यक्ष्येत् | त्वत्प्राप्त्याप्येत् प्रप्य यत्सुक्ष्मयाऽत्येत् स्रवस्त्युत्प्लवे मृत्युरस्मात्प्रापेत् ||” v₂,x மாவுக்கு அர்த்தம் (நிரதிஸயபேக்யமாயென்று) y,z நித்யனான சேதநனுக்கு நிலையாவதே தென்ன (பறக்கிறதொன்றிலே இத்யாதி) பறக்கிறதென்றது-உச்சிஷ்டபத்ரம். a உக்தார்த்தத் துக்கு ப்ரமாணம்(அதே,த்யாதி) a1.திரட்டிலே; அத்ருஸ்யே-அதீந்த்ரியே; அநாத்மயே-ப்ராக்குத ஸரீரஹிதே; ஆத்மயம்-வ்யாப்யம்-ஸரீரம்; “ஆப்லு-வ்யாப்தேள” இதி த்ரூது:; அநிருக்தே-

ஜீ—இத்யாதி)ஸம்ஸாரபாந்தன்-ஸம்ஸாரமார்த்துச்சரன்; ஸம்ஸாரபாந்தன் என்றது-“4.अनेक जन्मसांख्येनैव सन्सारापन्थीनं ब्रह्म” இத்யாரப்ய, 4. “ததா ஸம்ஸாரபாந்தஸ்ய யாநி மோஹம்ரமஸ்ஸம்” இத்யந்தம் ஆறும் அம்ஸத்தில் கேஸித்வஜோக்தவசநத்தைப் பற்ற. r,s “தொடர்” என்று-ஒன்றோடொன்று அநுபூந்தித்திருக்கிற இதி ப்ராத்யமிகார்த்தம். t பஹுவசநதார்த்தம் (தான் குவாலாயிருக்கிற என்று) u இரண்டாம் அர்த்தம் (தொடர் இத்யாதி) வல்வினையாகிற விலங்கு என்றபடி. v,w “நின்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (பரம ப்ராப்யமாய் என்றது) பரமப்ராப்தமாய் என்றபடி. v₂,x “மா” என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிரதிஸய பேக்யமாய் என்று) y,z நித்யனான சேதநனுக்கு நிலையாவதேது? என்ன (பறக்கிறது இத்யாதி) பறக்கிறது - எச்சிலிலை. a உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் (அத, இத்யாதி). b,c எந்நாளாகவற்றே னன்றது - இன்றாகவற்றே என்றதாய், அப்படிச் சொன்ன பேருண்டோ? என்ன (அபீத்யாநீம் இத்யாதி)அயோத்யாகாண்டே, வநப்ரயாணேத்யுத்தம் ராமம் ப்ரதி கௌஸல்யா—2“अपिदानीं स कालः स्याद्वनात्प्रत्यागतं पुनः। यत् त्वं पुत्रक! पश्येयं जटामण्डलधारिणम्॥३६॥” ஹே புத்ரக! ஜடாமண்டலதாரிணம் வநாத் புந: ப்ரத்யாக்யத் த்வம் யஸ்மாத் காலாத்

ப்ர—a1. (நிற்பது) “तैत्तिरीयोपनिषदि (७) “यदा ह्येवै एतस्मिन् दृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयङ्गतो भवति; यदा ह्येवै एतस्मिन् दुरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति ||”.

c2. (எஞ்ஞான்றுகொலோ) श्रीमदयोष्याकाण्डे (२४) वनप्रयाणोद्युक्तं रामं प्रति कौसल्या— “गच्छेदानीं महाबाहो! क्षेमेण पुनरागतः। नन्दयिष्यसि मां पुत्र! धाम्ना शुक्लेन चारुणा॥३६॥ अपीदानीं स कालः स्याद्वनात्प्रत्यागतं पुनः। यत्वा पुत्रक! पश्येयं जटामण्डलधारिणम्॥३७॥”

ஈ—(அபீத்யாநீம் ஸ கால: ஸ்யாத்) என்னுமாபோலே, d “இந்நாள்” என்றோர் அவதி,பெற்றதாகில் இன்று பெற்றத்தோடொக்கும் என்றும் சொல்லுவார்கள். 2.

அ—ப்ராக்குத நாமரஹிதே; அநிலயநே - ஆதாரரஹிதே; ஏவம்விதே ப்ரஹ்மணி, ஏஷ:- புருஷ:, அப்யம் - ப்யாப்யாவாய, தாபத்ரயாதி,களால் நலிவு வாராமையின் பொருட்டு; யத்யா ப்ரதிஷ்ட்யாம் விந்த்யதே - யாதொருபோது த்யாநத்தையடைகிறான், அத் ஸ: அப்யங்க்யதோ ப்யதி - ப்யம்ன்றிக்கே இருக்கையை அடையும்; யத்யா ஹ்யேவ, ஏஷ:- உபாஸக:, ஏதஸ்மிந் - பரப்ரஹ்மணி, அரம் - அல்பம், அந்தரம் - ஜ்ஞாநவிச்சேத்யம். குருதே - அத் தஸ்ய ப்யம் உத்யப்யதி - உண்டாகும். b (எந்நாளாகவற்றோவென்று) இந்நாளாகவற்றோ என்றபடி. b,c “எந்நாளாகவற்றோ” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அபீத்யாநீ மித்யாதி) திரட்டிலே (கச்சேத்யாநீம்த்யாதி) ஹே மஹாப்யாஹோ! இத்யாநீம் கச்ச: கேஷமேண புநராக்யதஸ்ஸந் சாருணா ஸுக்லேந த்யாம்நா மாம் நத்த்யமிஷ்யஸி - அழகியதா யிருக்கிற ஸுத்த்யமான தேஜஸ்ஸாலே என்னை ஸந்தோஷிப்பிக்கக்கடவீர்; (அபீத்யாநீம்த்யாதி) ஹே புத்ர! ஜடாமண்டலத்யாரினம் வநாத் புந: ப்ரத்யாக்யதம் யஸ்மாத் காலாத் பல்யேயம் ஸ கால: இத்யாநீம் ஸ்யாத்யபி. d “எந்நாளாகவற்றோ” என்றதுக்கு ப்ரந்நபரமாக்கித் தாத்பர்யம் (இந்நாள் இத்யாதி). 2.

ஜீ—பல்யேயம், ஸ கால: இத்யாநீம் ஸ்யாத்யபி இத்யந்வய: d எந்நாளாகவற்றோ என்றதுக்கு ப்ரந்ந பரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (இந்நாள் என்று இத்யாதி) அவனொரு நாளிட்டுக் கொடுத்தால் பெற்றதாகக்கொண்டு துரித்திருக்கலாம் என்றபடி. m...r (நின் பன் மாமாயம் இத்யாதி) நின்- உன்னுடையதாய், உனக்கு ஸீலோபகரணமாய், குணபேதத்தாலும் தேவாத்யகார்ய பேதத்தாலும் பலவாய், மா - துரத்யயையான, மாயம் - ப்ரக்குதியடியான தேவாத்யநேகவித ஜந்மங்களிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நான், தொல் - அநாத்யாயம், மா - அபரிச்சேத்யமாய், வல் - விடுவிக்க அரிதாம்படி ப்ரபுலமான, வினைத்தொடர்களை - பாபத்தொடர்ச்சிகளை என்று ஸப்த்யார்த்தம். 88f (ஸுக்ராத்யுகள் விலக்கச்செய்தே) என்கிற இடத்திலே-1. “இதி ஸஞ்சோதி தஸ்ஸுக்ரஸ்ஸவராஜ்ஞா ப்யினா ந்ருப” இத்யாதி, 1. “ஆக்யதே வாமநே தேவே த்வயா தஸ்ய மஹாத்மந: | ப்ரதிஜ்ஞா நைவ கர்த்தவ்யா த்ய்யாமேதத் தவேதி வை ||” என்ற நாரஸிம்ஹ புராணத்தில் ஸுக்ரவசநம் அநுஸந்தேயம். க்ரமேணந்வய: 2.

ஆதே— இரணடாம பாட்டு. வன்மையையுடைத்தான மஹாபருதிவியை அளநதுகொண்ட என வாமநே! குணபேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத யயமாயிருக்கிற மூலபரகருதியிலே பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் தரை காணாதே அவக்யாஹிக்கிற நான் — இச்சேதநனுள்ளவன்றேயுண்டாய், அநுபுவிததாலும ஸரியாததாய், ஈஸ்வரன போககுமன்று ஒருநிலைநின்று போககவேண்டும படி பரபுலமாய், ஒன்றோடொன்று அநுபுந்திததுக் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸனையோடே போக்கி, பரமபராப்யமாய் நிரதிஸயபேக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கிட்டி நிலைநிற்பது என்னுளாகவற்றோ? என்கிறா “வன்மா” இத்யாதியால. 2.

3. கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தவெந்தாய்
பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை யறுக்கலறு
சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே.

ஆ— 3. வ்யா:— (கொல்லா) இப்படி ஸ்ரீவாமனாய் வந்து புகுந்தருளின அதுவும் எனக்குக் காரியகரமன்றியேயொழிந்தவாறே, பின்னையும் என் பக்கலுள்ள அபிநிவேசத் தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஸர்வவஸீகரணமாய், நிரதி ஸயாஸ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணியருளாநின்றுகொண்டு ஸர்வஸுலப, னாய் நின்றருளின அன்றும் உன் திருவடிகளைச் சேர்ப்பெற்றிலேன்; இப்படி அநர்த்த, கரமாய், உன்னாலல்லது அறுக்க முடியாதிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை நீயே அறுத்து நான் உன்னைச் சேருவதொரு விரகு பார்த்தருளாய் என்கிறார். 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — ஸ்ரீவாமநான அக்காலம் தப்பிபுரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருள, அத்தை யும் தப்பின நான் உன்னைப் பெறும் விரகு நீயே பார்த்தருளாய் என்கிறார்.

வ்யா— (கொல்லா என்று தொடங்கி) என்னை விஷயீகரிக்கைக்கென்று வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அஹிம்ஸாலாத நமான உழவுகோலைக்கொண்டு பாரதஸமரத்திலே ஸேநையையடைபக் கொன்று தரைப்படுத்தினவனே! (பொல்லா வாக்கை என்று தொடங்கி) உன்பக்கல் நின்று அகற்றக்கடவதான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்னால் அறுக்க முடியாது. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆழிதவிரோதி, நிரஸநஸீலனான உன்னை நான் கிட்டுகைக்கு ஒரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

கொல்லா—கொல்லுகைக்குக் கருவியன்றியே, மா—குதிரையை நடத்துவ தான, கோல்—முட்கோல் கருவியாக, [1. “मयैवै निहताः” (மயைவைதே நிறதா:) என்று ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே] கொலை—கொலையை, செய்து—செய்து, பாரதப் போர்—பாரதயுத்தத்திலே, எல்லாச் சேனையும்—(ஸத்ருஸேனையோடு பாண்டுவ ஸேனையோடு வாசியற பூபாரமான) ஸமஸ்த ஸேநையையும், இருநிலத்து— (தூர்மக்ஷேத்ரமான) பெரிய பூமியிலே, அவித்த—நஸிப்பித்த, எந்தாய்—என் னுடைய ஸ்வாமியே! பொல்லா—அநர்த்த, ஹேதுவான, ஆக்கையின்—ஸரீரத் தோடுண்டான, புணர்வினை—ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கல்—அறுக்க உத்யோகித் தாலும், அறு—(என்னால்) அறுக்கலாம்படியல்ல; யான்—(இதிலே அகப்பட்ட) நான், உன்னை—(விரோதியை அழித்துக்கொடுக்கவல்ல) உன்னை, சார்வது—கிட்டலாம்படி, ஓர்—அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, சூழ்ச்சி—நல்விரகு, சொல்லாய்—(அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற்போலே) சொல்லவேணும். 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — ஸ்ரீவாமநான காலத்தில் தப்பினாரையும் விஷயிகரிக்க க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரிக்க, அத்தையும் தப்பினேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொல்லாமா இத்யாதி,) ஹிம்ஸாஸாதநமன்றிக்கே, குதிரையை நடத்தக்கடவதான முட்கோலாலே கொலையை விளைத்து; ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் வந்தால் எடுத்ததே ஆயுதமாயிருக்கை. “ஆயுதமெடுக்கவொண்ணது” என்றார்கள்; அவர்கள் இசைந்ததொன்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு உழக்கிப் பொகட்டான்; A“பார்மிகுத்த பாரமுன்னெழிச்சுவான் அருச்சுனன் தேர்மிகுத்து” என்னக்கடவதினே. (பாரதப்போர்) பாரதஸமரத்திலே. (எல்லாச் சேனையும்) இரண்டுதலையிலும் அஸுராவேஸத்தாலே பூபாரமானரெல்லாரையும். (இருநிலத்து) 1. “अर्मेक्षे कुक्षेक्षे” (தார்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே) என்கிறபடியே, அவர்கள் பக்கல் நன்மையிலையேயாகிலும், அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கும் கிட்டும் தேஸம். (அவித்த) பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து வர, அதை அவித்துக்கொண்டு ஒரு காளமேகம் உலாவினாற்போலேயாயிற்று வர, அதை அவித்துக்கொண்டு ஒரு காளமேகம் உலாவினபடி. (எந்தாய்) பாண்ட, ஸாரத்யவேஷத்தோடே தேரைக்கொண்டு உலாவினபடி. (பொல்லாவாக்கை) துர்யோ வர்களுக்கு உதவினதும் தமக்கு என்றிருக்கிறார். (பொல்லாவாக்கை) துர்யோ தநனளவன்று உடம்பின் ப்ராதிகூல்யம். அவன் ப்ரதிகூலனாய்த் தோற்றினான்; இது அநுகூலம்போலேயிருந்தாயிற்று ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுவது. எல்லா அநர்த்தமும் பண்ணினாலும், பரிணதரானார் “பொல்லாதாகச் செய்தாய்” என்னுமித்தனையினே. 2. “अगवत्स्वरूपतिरोधानकरीम्” (புகுவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்) இத்யாதி. (புணர்வினை) ஸரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான கர்மம் என்னுதல்; ஸரீரஸம்பந்தந்தனை என்னுதல். (அறுக்கலறு) “அறுக்க” என்றால் போகாது. ராவணஸரீரஸைப்போலே முளையாநிற்கும் என்கை. (சொல்லாய்) தன்னால் பரி ஹாரமில்லாதவன்று—அர்ஜுநனுக்கு ப்யம் பிறந்தவன்று, 3. “मायुचः” (மாஸுச:) என்றற்போலே, எனக்கும் “மாஸுச:” என்னாய். (யானித்யாதி,) சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற நான், ஒரு தேஸவிஸேஷத்திலே நித்ய ஸூரிகள் அநுபூவிக்கும் உன்னைக் கிட்டலாவதொரு விரகு சொல்லவேணும். நான் கிட்டவும் வேணும்; நானறியில் இருப்ப்பன்; நான் அறியாதபடி சூழ்ச்சி யாகவும் வேணும்; “இது இன்ன நான்” என்று சொல்லவும்வேணும் என்கிறார். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. ௧ வாமநாவதாரம் ௨ முற்காலத்திலேயாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டபெற்றிலீராகில். ௨ ஒருத்தியுடைய

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (கொல்லாமாக்கோல் இத்யாதி,) ௧ “எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவித்த எந்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (வாமநாவதாரம் இத்யாதி,) ௨ (முற்காலத்

தீ— மூன்றாம் பாட்டு. (கொல்லா இத்யாதி,) ௧ “எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவித்தவெந்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (வாமநாவதாரம் இத்யாதி,) ௨ (முற்காலத்திலே) என்றது—

ஈ-மங்குள ஸுத்திரத்துக்காக, பாண்டுவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து திரிந்தோமே, a அங்கே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ? என்ன; அங்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

வ்யா:—b (கொல்லா) c துர்யோதனனும் அர்ஜுனனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளி கொண்டருளாநிற்கச்செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதனன் திருமுடிப்பக்கத்திலே இருந்தான்; அர்ஜுனன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே இருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, c, “ராஜாக்கள் போந்ததென்?” என்ன; துர்யோதனன் “நான் முற்பட வந்தேன்” என்ன; d1. “भवानभिगतः पूर्वमत्र मे नास्ति संशयः” (புவாநபிகுத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்ஸய:) என்று “நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை, e நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கவிலே” என்று அவனுக்காகத் தான் f சில

அ—திலே) “அளந்த” என்கிற பூதநிர்த்தேசுதாத்பர்யம்; “முற்காலம்” என்கிறது - பஹுவ்ய வத்யாநாபிப்ராயம். a (ஒருத்தியுடைய மங்குள ஸுத்திரத்துக்காக இதி) A “பாண்டுவர்களையும் நிரளிக்கப் பராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியினுடைய மங்குள ஸுத்திரத்துக்காக” இதி ஹ்யுக்தம். a (அங்கே) ஸந்திஹிதம்நே என்று தாத்பர்யம். b கொல்லா-கொலைக்கு ஸாத்யந மன்றிக்கேயிருக்கிற. மாக்கோல் - குதிரையை நடத்துகிற கோல். c சக்ராதி, ந விஹாய அஸ்வ ப்ரேரணத்யண்டே, ந ஹிம்ஸநே ஹேதுமாஹ (துர்யோதனனும் இத்யாதி) c (ராஜாக்கள் போந்ததென்? என்ன) என்றது—முற்பட்ட அர்ஜுனனை பஹுமாதம் பண்ணிச் சொன்னாபடி. e (நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கவிலே) என்றது—1. “த்ருஷ்ட: ப்ரத்யம” இத்யாதியைப் பற்ற. f (சில வழக்குச்சொல்லி இதி) அத்ர, 1. “ப்ரவாரணம் ஹி பூலாநாம்” இத்யாதி,

ஜி—“அளந்த” என்கிற பூதநிர்த்தேசுதாத்பர்யம். b கொல்லா - கொலைக்கு ஸாத்யநமன்றிக்கேயிருக்கிற, மாக்கோல் - குதிரையை நடத்துகிற கோலாலே, கொலை செய்து - கொலையைச்செய்து. கொலை - கொல்லுகை; முடிக்கை என்றபடி. c திவ்யாயுதங்கள் இருக்க, மாக்கோலாலே கொலைசெய்வானென்? என்ன; (துர்யோதனனும் இத்யாதி) e (நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கவிலே) என்றது—1. “புவாநபிகுத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்ஸய: | மயா து த்ருஷ்ட: ப்ரத்யமம்

பர—d1. (முன்னும் பாட்டு) (கொல்லா இத்யாதி.) महाभारते उद्योगपर्वणि षष्ठाध्याये—
“तमेव दिवसं चापि कौन्तेयः श्वेतवाहनः। स्वयं जगाम कौरव्यः कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः॥
तौ यात्वा परवीरघ्नौ वाष्ण्यमभिजग्मतुः। सुप्तं महति पर्यङ्के रम्यास्तरणसंवृते॥ दुर्योधनस्तु
प्रथमं वासुदेवमुपाद्रवत्। स शीर्षतस्तु कृष्णस्य निषसाद वरासने॥ ततः किरीटी
तस्यानु प्रविवेश महामनाः। पश्चार्धेन स कृष्णस्य प्रहोऽतिष्ठत्कुताञ्जलिः॥ प्रतिबुद्धस्तु वाष्ण्यो
ददृशाग्ने किरीटिनम्। स तयोः स्वागतं कृत्वा यथाहं प्रतिपूज्य तौ॥ पप्रच्छैतौ महाभागौ किं कार्यं
युवयोरिति। ततो दुर्योधनः कृष्णमुवाच प्रहसन्निव॥ विग्रहेऽसिन् भवान्दातुं मम साद्यमिहार्हति।
समं हि भवतस्सख्यं मयि चैवार्जुनेऽपि च॥ तथा संबन्धकं तुन्यमस्माकं त्वयि माधव!। अहं
त्वमिगतः पूर्वं त्वामद्य पुरुषोत्तम!॥ पूर्वञ्चाभिगतं सन्तो भजन्ते पूर्वसारिणम्। त्वञ्चापि
पुरुषव्याघ्र! सत्तमोऽसि सतामपि॥ सततं सम्मतं लोके सद्बुत्तमनुपालय॥ भगवानुवाच—
भवानभिगतः पूर्वं अत्र मे नास्ति संशयः। मया तु दृष्टः प्रथमं कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः॥ तव

சு—வழக்குச்சொல்லி, “உங்களுக்கு வேண்டுவதென்?” என்ன; “g படைத்துணை வேண்டுவந்தோம்” என்ன; “ஆகில் h நாராயணகேடாபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது” என்ன; i அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்று வாரைப்போலே து₃ர்யோத₄நன் அவர்களைக்கொண்டுபோக, j பீஷ்மாதி₃கள் கேட்டு, “தப்புச்செய்தாய், இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுத₄மெடாதொழிவானாக வேண்டிக்கொண்டு போராய்” என்ன; அவனும் வந்து “நீ ஆயுத₄மெடாதொழியவேணும்” என்ன; “அப்படியேயாகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப்போகட்டான். (பாரதப்போர்) ப₄ரதஸமரத்திலே. (எல்லாச்சேனையும்) k து₃ர்வர்க்க₃மடையத் திரண்டதிறே உப₄யஸேனையிலும். l இங்கே நாலைந்துபேரும், l₁அங்கே ஒன்றிரண்டுபேருமொழிய முடித்துப் போகட்டானாயிற்று. m (இருநிலத்து) அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லையேயாகிலும்

அ—கஞ்ச த்₃ரஷ்டவ்யம்; g படைத்துணை-யுத்₃த₄ஸஹாயம். h (நாராயணகேடாபாலர்) என்கிறது- “நவகோடி நாராயணகேடாபாலர்” என்கிற ததீயரென்றபடி. i அசேதந ஸப்₃த₃த்தாலே - ப₃லப்ரத₃நாஸக்தியும், க்ரியாஸப்₃த₃த்தாலே - த்ரிக்ஷணாவஸ்தாயித்வமும் விவக்ஷிதம். j (பீஷ்மாதி₃கள் கேட்டு இத்யாதி₃) 1. “ந்யஸ்தஸஸ்த்ரோ஽ஹமேகத:” என்று - நான் நிராயுத₄னாய் ஒரு தலையென்று அப்போதே சொல்லியிருக்க, பீஷ்மாதி₃கள் சொன்னபின்பு து₃ர்யோத₄நன் மீளவும் சென்று “நீ ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணாது” என்று சொன்னான் என்று இவர் அருளிச்செய்கிற ராகையாலே - கல்பபே₄தே₃ந வா, புராணந்தரேண வா இப்படியும் உண்டு என்று ஸித்₃த₃ம். k து₃ர்யோத₄ந ஸைந்யமாத்ரத்தையொழிய உப₄யஸேநையையும் அழிக்கிறதென்? என்ன; (து₃ர்வர்க்க₃ம் இத்யாதி₃) l உப₄யகோடௌ ச ஸர்வாஸஸேநாஸ்ஸஞ்ஜஹார கிம்? இத்யத்ராஹ (இங்கே நாலைந்து பேரும் இதி) m இருமை - பெருமையாய், மஹநீயதையைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ—குந்திபுத்ரோ த₄ரஞ்ஜய: ||” என்றத்தைப்பற்ற. g படைத்துணை-யுத்₃த₄ஸஹாயம். i அசேதந ஸப்₃த₃த்தாலே - ப₃லப்ரத₃நாஸக்தியும், க்ரியாஸப்₃த₃த்தாலே - த்ரிக்ஷணாவஸ்தாயித்வமும் விவக்ஷிதம். j (பீஷ்மாதி₃கள் கேட்டு இத்யாதி₃) 1. “ந்யஸ்தஸஸ்த்ரோ஽ஹமேகத:” என்றது கேட்டிருக்கச் செய்தையும் பீஷ்மாதி₃கள் சொன்னபின்பு து₃ர்யோத₄நன் மீளவும் வந்து “ஆயுத₄மெடாதொழியவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டது ப₄ரதத்தில் இல்லாவிட்டாலும், இவர் அருளிச்செய்கையாலே கல்பபே₄த₃ங்களிலேயாதல், புராணந்தரங்களிலேயாதல் இப்படியும் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது. k து₃ர்யோத₄நஸேனை மாத்ரமொழிய, உப₄யஸேனையையும் அழிக்கிறதென்? என்ன; (து₃ர்வர்க்க₃ம் இத்யாதி₃) l உப₄யகோடியிலும் எல்லா ஸேனையையும் கொண்டுனோ? என்ன; (இங்கே நாலைந்து இத்யாதி₃) l (இங்கே நாலைந்து பேர்) என்றது - த₄ர்மபுத்ராதி₃களை. l₂ (அங்கே ஒன்றிரண்டு பேர்) என்றது-அவ்வத்த₃ரம் க்ருபாசார்ய க்ருதவர்மாக்களை, m இருமை - பெருமையாய், மஹநீயதையைச் சொல்லுகிறது. இருநிலத்து -

पूर्वाभिगमनात्पूर्वश्चाप्यस्य दर्शनात्। साहाय्यमुभयोरैव करिष्यामि सुयोधन!॥ मत्संहननतुन्यानां शोपानामर्बुदं महत्। नारायणा इति ख्यातास्सर्वे संग्रामयोधिनः॥ ते वा युधि दुराधर्षा भवन्त्वेकत्र सैनिकाः। अयुष्यमानस्संग्रामे न्यस्तशस्त्रोऽहमेकतः॥ आभ्यामन्यतरत्पार्थ! यत्ते ह्युत्तरं मतम्। तद्बुणीतां भवानग्रे प्रवार्यस्त्वं हि मे मतः॥”

ஈ—அங்கே பட்டார்க்கு. n வீரஸ்வர்க்கும் கிட்டும் தே, ஸத்திலே. o (அவித்த) p பீஷ்மாதி, கன் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே வர. q காளமேகும் வர்ஷிக்குமாபோலே அவித்தான். r A “மழைகொலோ வருகின்றது” என்றிறே அவன்வரத்துத்தான் இருப்பது. s (எந்தாய்) t பாண்ட, வர்களுக்கு அன்று உதவிறும் தமக்கு என்று இருக்கிறார். u (பொல்லா வாக்கை) v நீ அழியச்செய்த து, ர்யோத, நாதி, களவல்லகிடாய் v, இதின் தண்மை. w அநுகூலம்போலேயிருந்து ப, ராத, கமாமிறே இது. x தன் பக்கலிலே பே, ராக், யதா பு, த், தியைப் பிறப்பித்து ஈஸ்வரனுடைய பே, ராக், யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். y ஸிஷ்டர்கள்—ஒருவனுக்கு அநேக தே, ராஷ்முண்டானால் “அவன் தண்ணியன்” என்று விடுமித்தனையிறே. அப்படியே இவர் இதின் தண்மைகளையெல்லாம் திரள நினைத்து (பொல்லாவாக்கை) என்கிறார். z ஸரீரத்துக்கு அடியாய் z, ஒன்றோடொன்று பிணைந் திருக்கிற பாபங்களானவை. புணர்வினை என்று-ஸரீரஸம்ப, நத, ந்தன்னை என்னுதல். (அறுக்கலரு) ராவணன் தலைபோலே முனையாநிற்கும். (சொல்லாய்) இத்தைக் கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டமுதொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும்; a நான் அறியில் தப்புடன், நான் அறியாதபடி b விரகு பார்க்கவேணும், அதுதன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார். (யான) சிறையிலே கிடப்பாரைப் போலே,

அ-n (வீரஸ்வர்க்கும் கிட்டும் தே, ஸம்) என்றது-1. “தூர்மசுஷேத்ரே குருசுஷேத்ரே” என்றத்தைப்பற்ற. o, p அடர்த்த என்னுதே “அவித்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பீஷ்மாதி, கள் இத்யாதி,) q காளமேகும் என்ற இடத்திலே - 2. “ராவணாவக்ரஹக்லாந்தமிதி வாக்யம்ருதோ ஸ: | அபி, வ்ருஷ்ய மருத்ஸஸ்யம் க்ருஷ்ணமேக, ஸ்ரோத, தே, ||” என்றது அநுஸந்தேயம். r ஸ ச தத, ர வவர்ஷ கிம்? இத்யத்ராஹ (மழைகொலோ இதி) யத், வா, ஸ்ரீபீஷ்மர் ப்ரஸ்துதராகையாலே அவர் 3. “ஏஹ்யேஹி” என்று வடிவழகை அநுபடித்து, நெஞ்சினகிளபடியாலே அருளிச் செய்கிறார். (மழைகொலோ) என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி. s, t ‘என்’னின் தாத்பர்யம் (பாண்ட, வர் களுக்கு இத்யாதி,) n, o, u, v “இருநிலத்தவித்த” என்றவநந்தம், “பொல்லாவாக்கை” என்கையாலே “து, ர்யோத, நாதி, களிற் காட்டிலும் ஸரீரம் க்ருரம்” என்று ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (நீ அழியச்செய்த இத்யாதி,) w அவர்களிலும் இதுக்குத் தண்மை ஏதென்ன (அநுகூலம்போலே இத்யாதி,) x ஏதத், விவரணம் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி,) 4. “பு, க, வத்ஸவ, ருபத்ரோத, ராகரீம்” இத்யாதி, யைப் பற்ற - இந்த வாக்யம். y “பொல்லாவாக்கை” இதி ஸாமாந்யேநோக்தே ஸதி - ஏதாத், ருஸாநேகதே, ராஷாஸ் ஸ்பு, ரந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஸிஷ்டர் கள் இதி) விஸிஷ்ய ந வத, ந்தி கிலேதி பு, ராவ: z ஸப், த, ரார்த்தம் (ஸரீரத்துக்கு இத்யாதி,) z “புணர்” என்று-தான் புணர் என்று-தான் பதம் அத்யாஹார்யம். a சார்வதோர் விரகு

ஜீ-புண்யபூ, யியிலே. n (வீரஸ்வர்க்கும் கிட்டும் தே, ஸம்) என்றது-1. “தூர்மசுஷேத்ரே குருசுஷேத்ரே” என்றத்தைப்பற்ற. o, p அடர்த்தவென்னுதே “அவித்த” என்றதுக்கு பு, ராவம் (பீஷ்மாதி, கள் இத்யாதி,) r அவன்தான் அப்படி மழையோ? என்ன; (மழைகொலோ இத்யாதி,) பெரியாழ்வார் திருமொழி. மேகமோ வருகிறது இத்யார்த்தம். s, t எந்தாய் தாத்பர்யம் (பாண்ட, வர்கள் இத்யாதி,) v, w இதின் தண்மையேது என்ன (அநுகூலம் போலே இத்யாதி,) x ஏதத், விவரணம் (தன் பக்கலிலே இத்யாதி,) இந்த வாக்யம் - 4. “பு, க, வத்ஸவருபத்ரோத, ராகரீம்” இத்யாதி, யைப் பற்ற. y “பொல்லா வாக்கை” என்று ஸாமாந்யேந சொன்னால், ஏதாத், ருஸாநேக தே, ராஷாஸ் கள் தோன்றுமோ? என்ன (ஸிஷ்டர்கள் இத்யாதி,) விஸிஷ்ய சொல்லுவதில்லையிறே என்று கருத்து. z ஸப், த, ரார்த்தம் (ஸரீரத்துக்கு இத்யாதி,). a விரகு என்னுதே “சூழ்ச்சி” என்றதுக்கு

A பெரியாழ் திரு 3-4-1

4. துழ்ச்சிஞானச் சுடரொளி யாகி என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கே டின்றி யெங்கணும் நிறைந்தவிவந்தாய் !
தாழ்ச்சிமற் றெங்கும் தவிர்ந்துநின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சியான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே.

ஆ— 4. வ்யா:— (சூழ்ச்சி) ஸர்வாத்மாக்களையும் உன் கருத்தில் வர்த்திப்பிக்க வற்றாய், நித்யஸித்தமாய், ஸர்வகருமாயிருந்த உன்னுடைய திவ்யஜ்ஞானமும் எனக்குக் காரியகரமன்றியெயொழிந்தது; இப்படி உன்னுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி திவ்யாவதான சேஷ்டித திவ்யஜ்ஞானாதிகளை எனக்குக் காரியகரமாகாமே ப்ரதிபுந்திக்கிற ஸமஸ்த ப்ரக்ருத விஷயப்ராவண்யத்தையும் தவிர்ந்து, நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் படி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாயும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாயும் வந்து பிறந்தருளினான் போலே இன்னமும் வந்து பிறந்தருளியே செய்தருளவேணும் என்கிறார். 4.

ஈ—ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான். (உன்னை) ஒரு தே, ஸாவிஸேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபூவிக்கும் உன்னை. (சார்வதோரோ குழ்ச்சியே) சேருவதொரு ப்ரகாரஞ்சொல்லாய். அதாவது-1. “सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्ये” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அருளிச்செய்கையிறே. 3.

அ—என்னதே, “சூழ்ச்சி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நானறியில் இத்யாதி). c சூழ்ச்சி-அறியாதபடி செய்கை. சேதநபரிஜ்ஞாதத் பூர்வமேவ புகுவதா சேதநவரீகாரோபாயே நிர்ணீதே, பஸ்சாத் சேதநேந ஜ்ஞாதேடீ லங்கிதும் ந ஸக்யதே; புகுவத: ஸத்யஸங்கல்பத்வாத் வரீகாரோபாயநிர்ணயாத் பூர்வம் சேத், புகுவத: ஸ்வதந்த்ரத்வேந உத்யஸீநத்வாத் லங்கிதும்பி ஸக்யத இதி பாவ: . ‘ஏதேந ஸ்வதேநாஷாநுஸந்தாநாதிக்யம் ஸலிச்யதே d இவ்விடத்தில், “விரகு” என்றதின் ப,லிதம் (ப்ரகாரமென்றது) e 1. “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றதுக்கு - பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு. 3.

ஜீ—பாவம் (நானறியில் இத்யாதி) c சூழ்ச்சியாவது-அறியாதபடி செய்கை. d “விரகு” என்றதின் ப,லிதம் (ப்ரகாரம் என்றது) e 1. “ஸர்வபாபேப்ய:” இத்யாதிக்கு - பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு. அறுக்கல் - அறுக்கப் பார்க்கில், அரு - அறுக்கலம்படியிராது, க்ரமேணந்வய: . 3.

ஆதே— மூன்றும் பாட்டு. கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கொலைக்கொண்டுவந்து முடித்துப் பொகட்டு பூரதஸமரத்திலே எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்திலே காட்டுத்தீயை அவித்தாற்போலே அவித்த என் ஸ்வாமிர் அநுகூலம்போலேயிருந்து பூரதகமாயிருக்கிற என் ஸாரீரத்தினுடைய ஸ்திதி ஹேதுவாய் ஒன்றோடொன்று புணர்ந்திருக்கிற பாபங்களானவை ராவணன் தலைபோலே முளைக்கையாலே அறுக்கப்போகிறதில்லை. சித்ததைக் கழித்து நான் உன்னைக்கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார் “கொல்லா” இத்யாதியால்.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்காக நீ' ஸர்வகூதனா
யிருக்கிற இருப்பும் எனக்குக் காரியகரமாயிற்றதில்லை, நான் உன்னைப் பெறும் வழி
தீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சூழ்ச்சி என்று தொடங்கி) ஸமஸ்தசேதநரையும் உன்பக்கலிலே
சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றான அத்யந்த விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தையுடையாய், வருத்தி,
நாஸங்களின்கீதே என்றும் எங்கும் என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக வ்யாபித்த
வனே! (தாழ்ச்சி என்று தொடங்கி) திருவடிகளொழிய பூஹ்யவிஷயங்களில்
நசையெல்லாமற்று, உன் திருவடிகளில் நிரதிஸாயபேடாக்யமான கைங்கர்யத்தை,
இன்னுமோர் திருவவதாரம் பண்ணியாகிலும், நான் பெறும்படி பண்ணியருள
வேணும். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ரக்ஷணர்த்தமான வ்யாப்தியையுடைய உன்திரு
வடிகளை நான் கிட்டும் ப்ரகாரம், என் முன்னே வந்து முகந்தோன்ற நின்று
அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

சூழ்ச்சி — (எல்லாவற்றையும்) சூழ்ந்திருக்கிற, ஞானச்சுடர் — ஜ்ஞாநப்ர
பையையுடைத்தான, ஒளியாகி — ஸ்வயம்ப்ரகாஸஸ்வரூபனாய், என்றும்—ஸர்வ
காலத்திலும், ஏழ்ச்சி—விகாஸமும், கேடு—ஸங்கோசமும், இன்றி—இன்றிக்கே,
எங்கணும் — ஸர்வப்ரதேஸத்திலும், நிறைந்த — பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து,
எந்தாய்—(ஊரை வளைந்து ஒருவனைப் பிடிக்குமாபோலே) என்னை அங்கீகரித்த
ஸ்வாமியே! மற்று—(உன்னை) ஒழிந்த, எங்கும்—ஸமஸ்த விஷயங்களிலும்,
தாழ்ச்சி—கால்தாழ்கை, தவிர்ந்து—தவிர்ந்து, நின்—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய,
தான்—(பேடாக்யமான) திருவடிகள், இணை—இரண்டின், கீழ்—கீழே, வாழ்ச்சி—
(ப்ரதந்த்ரனாய்) வாழும் வாழ்க்கையை, யான்—(இதுக்குமுன் அந்வயித்தறியாத)
நான், சேரும்—ப்ராபிக்கும், வகை—ப்ரகாரத்தை, வந்து—(அவதார முகத்தாலே
என் முன்னே) வந்துகின்று, அருளாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யாப்தமான ஸ்வரூபத்தால் போராதென்று கருத்து.

4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அவதாரங்களுக்கும் தப்பினவளவேயோ?
1. “द्वामि बुद्धियोगं तम” (த,த,யாமி பு,த்தி,யோக,ம் தம்) என்கிறபடியே - நீனைவுக்கு
வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து நல்வழிபோக்குகைக்கு நிற்கிற
நிலையும் எனக்குக் காராயகரமாயிற்றதில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (சூழ்ச்சி இத்யாதி,) எல்லாரையும் சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றாய்,
விஸத்யதமுமான ஜ்ஞாநத்தையுடையாய். (என்றும்) இவனில்லாத காலத்தி
லும். (ஏழ்ச்சி) எழுச்சி - விகாஸம். (கேடு) குறைவு - ஸங்கோசம். ஸங்கோச
விகாஸரஹிதமான ஜ்ஞாநமென்கை. (எங்கணும்) எல்லாப் பதூர்த்தங்களிலும்,

இ—கண் - இடம். (நிறைந்த) ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமா போலே. (எந்தாய்) ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளையுமாபோலே, வ்யாப்தியும் என்னை உத்யேஸித்து என்கை. உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்கு விரகு தேடி உணர்ந்து என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷயபரவணனாயத தப்பினேன் என்கை. (தாழ்ச்சி இத்யாதி.) உன்னையொழிந்த விஷயங்களில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்ந்து; நீயன்றிக்கே யொழிய அமையும் நான் மேல விழுகைக்கு. (நின்தாள் இத்யாதி.) வகுத்த திருவடிகளில் அநுபூவத்தை - தாழ்ச்சி என்னாதே (வாழ்ச்சி) என்கிறார் வகுத்த விஷயமுமாய், பேராக்யமுமாயிருக்கையாலே. 1. “ஞாய வா சர்வமநுஷ்டே” (சாயா வா ஸத்த்வமநுகச்சேத்) 2. “வாஸுதேவதருச்சாயா” என்னகதவ திறே. 3. “சர்வ பரவர து:க்ம்” (ஸ்ர்வம் பரவரம் து:க்ம்) என்று விஷயாந்தரம் அப்ராப்தமாகையாலே து:க்ம்ரூபம் எனறிட்டு (தாழ்ச்சி) என்கிறார். (யான்) இதுக்கு முன்பு புதியதுண்டறியாத நான். (சேரும் வகையருளாய்) சேரும்வகை அருளவேணும். அது செய்யுமிடத்து முகந்தோற்றாத அந்தாயாமிதவத்தால ஒண்ணது. வந்து அவதரித்து உன் குணசேஷ்டிதங்களாலே புறம்பு போகாதபடி பண்ணிச்சேர்த்தருளவேணும். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்தீராகில், அவதாரங்களைப் போலே ஒரு காலவிஸேஷத்திலே ஆகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமிதவேந. உகவாதார் பக்கலிலும் விடமாட்டாமை யாலே புகுந்து நின்றோமே; b அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகமாட்டிற்றிலீரோ? என்ன; அதுக்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (c சூழ்ச்சி இத்யாதி.) d சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகையாலே, வ்யாப்தியை “சூழ்ச்சி” என்கிறது. எங்குமொக்க e, வ்யாபித்திருப்ப

அ— நாலாம் பாட்டு. (சூழ்ச்சி ஞானச்சுடர் இத்யாதி.) a “எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி.) b (அங்கே அநுகூலித்து இத்யாதி.) 4. “ஜ்ஞாநஹரதே த்யாஜலே ராக்ஷேஷமலாபஹ | யஸ் ஸ்நாதி மாஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் க௃ம் ||”, 5. “சேஷத்ரஜ்ஞஸ்யஸ்வரஜ்ஞாநத் விஸுத்தி: பரமா மதா” 6. “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹருதி ஸ்தித: | தேந சேத்யவிவாத்யஸ்தே மா க்ஷங்காம் மா ரூந் கம்: ||” இத்யாதி அநுஸந்தேயம். c, d வ்யாப்தி என்னாதே, “சூழ்ச்சி” என்கிறதென்? என்ன; (சேதநரை இத்யாதி.) c, e சூழ்த்துக்கொள்ளுமதாகையாலே “சூழ்ச்சி” என்கிறது என்று, முக்யவ்ருத்த்யா அர்த்தநாதம் (எங்குமொக்க இத்யாதி.) ஏகார்த்தமாதல்;

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (சூழ்ச்சி இத்யாதி.) a “எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி.) c, d “சூழ்ச்சி ஞானச்சுடரொளி” இத்யாதியாலே- ஸ்வரூபத்தையாதல், ஜ்ஞானத்தையாதல் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபவ்யாப்தி பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (சேதநரை இத்யாதி.) c, e ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (எங்குமொக்க இத்யாதி.) c, e, சூழ்ச்சி-சூழ்த்திருக்கிற; சூழ்ச்சி-வலையும், விரகும். e, “சுடரொளி”

ஈ—தாய் e_1 விஸத₃தமமாயிருக்கிற e_1 ஜ்ஞாநப்ரபையுடையதாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல். f_1 ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல். f_2 ஸ்வரூப வ்யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லக்கடவதிறே, g இரண்டும் g_2 பரார்த்த₂ மாகையாலே, (என்றும் ஏழ்ச்சிககேடின்றி) எல்லாக்காலத்திலும், ஏழ்ச்சியாதல் கேடா தல் இன்றிக்கே, h கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின் திக்கேயிருக்கை. ஏழ்ச்சி - எழுச்சி - விகாஸம். கேடு - குறைவு - ஸங்கோசம். i (எங்கனும் நிறைந்த) j இப்படி வ்யாபிப்பது ஒரு ப்ரதே₃ஸத்திலேயோ? என்னில்,

அ—இப்படித்திலே ஸப்₃தார்த்த₂ம் (எங்குமொக்க இத்யாதி₃) e_2 (வ்யாபித்திருப்பதாய்) சூழ்ச்சி வினுடைய அர்த்த₂ம். e_3 (விஸத₃தமமாய்) ஒளியினுடைய அர்த்த₂ம்; e_4 ஒளி - ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸேஷணம்; ஒளியையுடைய ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரபையே என்றபடி. (ப்ரபை₄) சுடரினுடைய அர்த்த₂ம், எங்கும் வ்யாபி சூழ்ச்சியாய், ஞானச்சுடரொளியும் உடையதாய் என்றபடி. f_1 (ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல்) “எங்குமொக்க” இத்யாதி₃ வாக்யார்த்த₂நுவாத₂ம். யத்₃வா, ஸ்வரூபவ்யாப்திபகேஷ ஸப்₃தார்த்த₂ம். g “உகவாதார் பக்கலிலும்” என்று அவன் பக்கல் சொன்ன அர்த்த₂ம் g ரண்டுக்கும் ஒக்குமோ? என்ன; ஒக்கும் என்கிறார் (இரண்டும் இத்யாதி₃) (பரார்த்த₂பாசையாலே - இரண்டும்) சொல்லலாம் என்று ஸேஷம். த₄ரணநியம தாதி₃கள் ஸாக்ஷாத்கரித் தயாகையாலும், ஜ்ஞாநந்தான் விஷயத்தினுடைய வித்யமாந த₃ஸை யில் ஸம்ப₃ந்தி₄த்துக்கொண்டே அததை ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பரார்த்த₂ மாகிறது. ஸ்வரூபவ்யாப்திபகேஷ, “என்றுமேழ்ச்சிக்கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞான மாகி-எங்கனும் நிறைந்தவெந்தாய்” இத்யந்வய: ஸர்வகாலேடபி ப்ரக்ருதிஸ்வரூபஸ்ய ஆக₃ரமி- ஸங்கோசவிகாஸரஹிதேந சேதநாசேதநவரீகாரிணா அதிவிஸத₃ஜ்ஞாநப்ரப₄ாகேண ஸ்வரூப- தோடபி ஜ்ஞாநரூபேண ஸ்வரூபேண ஸர்வத்ர வித்யமாநஸர்வவஸ்துஷு வ்யாப்திமத்ஸ்வாமிந்! இதி ஸப்₃தார்த்த₂ம். ஜ்ஞாநவ்யாப்திபகேஷ ஸப்₃தார்த்த₂ம்—ஸர்வகாலேடபி கர்மநிமித்தத்தவேந ஜீவாத்மநோ த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநஸ்யாக₃ரமிஸங்கோசவிகாஸரஹிதேந ஸர்வத்ர வ்யாப்தேந, “சுடரொளி” இதி வீப்ஸயா - விஸத₃தமேந ஜ்ஞாநேந ஸர்வத்ர வித்யமாநஸர்வவஸ்துஷு வ்யாப்திமத்ஸ்வாமிந்! இதி. அஸ்மிந் பகேஷ, 1. “வாஸுதே₃வஸ்ய வீர்யேண வித்யுருதாநி மஹாத்மந:” இத்யாதி₃. 2. “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே” 3. “ஜகத்யுவஸே வர்த்ததேத₂ம்” என்று இத்யாதி₃யாலே ஸங்கல்பத்தாலும் ரக்ஷணமுண்டிறே என்றபடி. ஆகையாலே ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் பரார்த்த₂ம் என்றபடி. 4. “யோ வேத்தி யுகுபத் ஸர்வம்” இத்யாதி₃யாலேயும்-ஜ்ஞாநவ்யாப்தி சொல்லப்பட்டது. h ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄: ஈஸ்வரனுக்கு எழுச்சியும் கேடும் வர ப்ரஸக்தி உண்டாய்க் கழியவேணுமே என்ன; ப்ரஸக்தியை அருளிச்செய்கிறார் (கர்மமடியாக இத்யாதி₃) இத்தால் தாத்பர்யம் (கர்மமடியாக இத்யாதி₃) என்னவுமாம். 1, j கீழ், ஞானஸப்₃த₂ம்-ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற பக்ஷத்திலே, “சூழ்ச்சி” என்று - வ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றே என்ன; அங்குச்சொன்ன வ்யாப்தி ப்ராதே₃ஸிகமாகவும் கூடுமென்று, க்ருத்ஸநவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் என்று

ஜீ—என்கிற வீபஸைக்கு அர்த்த₂ம் (விஸத₃தமமென்று) “சுடரொளி - ஞானமாகி” இத்யந்வய: f_2 அர்த்த₂த₃வ்யத்துக்குத் “ரயோஜநம் ஏதென்ன (ஸ்வரூப இத்யாதி₃) g_2 பரார்த்த₂ம்-பரரக்ஷ ணார்த்த₂ம். h ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄: ஸங்கோசாதி₃சங்குக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கர்மமடி யாக இத்யாதி₃) 1, j கீழ் ஜ்ஞானஸப்₃த₂ம் - ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற பக்ஷத்திலே, “சூழ்ச்சி” என்று-வ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றே என்ன; அங்குச்சொன்ன வ்யாப்தி ப்ராதே₃ஸிகமாகவும் g டுமென்று, க்ருத்ஸநவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது இங்கேயென்று விவ

சு—எங்கணும்; கண்ணென்று-இடமாய், k A“இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்து” என்கிறபடியே, எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லாவற்றிலும், l ஜாதி. வ்யக்தி தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். (எந்தாய்) ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து m ஊரை வளைவாரைப்போலே, வ்யாப்தியும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். n உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள விரகு தேடி n₂ உணர்ந்து n₃ என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தேயும், விஷயபாவணனாய்த் தப்பினேன் என்கை. o(தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிராது) p உன்னையொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிரந்து. B“யாதானும்பற்றி” என்கிற படியே, p₂ நீயன்றிக்கேயொழிய அமையுமே நான் மேல்விழுகைக்கு. q (நினை

அ—விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி வ்யாபிப்பது என்று தொடங்கி) பூர்வோக்தவ்யாப்த யநுபுராஷணம் என்னவுமாம். l ஜ்ஞாநவ்யாப்தியை - “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்று இத்யாதி₃ யாலே சொல்லுகிறபோது, “எங்கணும் நிறைந்த” என்றது - ஸ்வரூபவ்யாப்தி பரமென்று கண்டுகொள்வது. k (இடந்திகழ் இத்யாதி₃) “நிறைந்த” என்றதுக்கு அர்த்தம். l (ஜாதி வ்யக்திதோறும் இத்யாதி₃) க்ருத்ஸநவ்யாப்தி தன்னிலும், ஜாதிவ்யாப்திபோலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. m (ஊரை வளைவாரைப்போலே) அவர்கள் செய்யும் வ்யாபாரம் போலே என்றபடி. n உக்த வ்யாப்தித்வய ப்ரயோஜநஞ்ச த₃ர்ஸயந், ‘மற்று எங்கும் உண்டான - தாழ்ச்சியும் தவிரந்து’ இத்யபி₄த₄நஸித்₃த₄மர்த்த₂மாஹ (உன்பக்கலிலே அகப் படுத்திக்கொள்ள இதி) n₃ “ஞானச்சுடரொளியாகி” என்றதைப்பற்ற (உணர்ந்தென்றது) n₃ “எங்கணும் நிறைந்த” என்றதைப்பற்ற (என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு என்றது) இத்தால் தாத்தர்யம் - அந்தர்யாமித்வம் ஜிதேந்த்₃ரியராய் அஷ்டாங்க₃யோக₃நிஷ்ட₃ரானவர்களுக்கு ஸாத்₃யமாகையாலே, தாம் விஷய ப்ரவணராகையாலே அத்தையும் தப்பினமை ஸித்₃த₄மென்று. o,p “மற்றெங்கும் - தாழ்ச்சி தவிரந்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் (உன்னையொழிந்த இத்யாதி₃) “மற்றெங்கும்” என்றதுக்கு ஹார்த்த₃பாவம். q,r (வகுத்ததாய்) என்றது-“நின்” என்றதைப்

ஜீ—கிதித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி வ்யாபிப்பது இத்யாதி₃) பூர்வோக்த வ்யாப்த்யநுபுராஷண மாதல், l “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்றவிடத்திலே - ஜ்ஞாநவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறபோது, “எங்கணும் நிறைந்த” என்றது - ஸ்வரூபவ்யாப்தி பரமென்று கண்டுகொள்வது. இதுவும் ஒரு பகடி. l “நிறைந்த” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஜாதி வ்யக்திதோறும் இத்யாதி₃) n இத்தால் தாத்தர்யம் (உன்பக்கலிலே இத்யாதி₃) “சூழ்ச்சி ஞானம்” இத்யாதி₃ - ஸ்வரூபபரமானபோது, “என்றும் ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞானமாகி - எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்” என்று அந்வயித்து-ஸர்வகாலத்திலும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றியிலேயிருப்பதாய், சேதனரைத் தப்பாதபடி விரகாலே அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாய், மிக்க தேஜஸஸையுடைத்தான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தையுடையனாய், அந்த ஸ்வரூபத்தாலே எங்குமுண்டான எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்த எந்தாய்! என்று ஸப்₃த₃ார்த்தம்; ஜ்ஞாநபரமானபோது, கீழ்ச்சொன்னபடியே அந்வயித்து - ஸர்வகாலத்திலும் கர்மமடியாக ஆத்மாவினுடைய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநத்துக்கு வரக் கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருப்பதாய், எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய், விஸத₃தமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமுண்டான எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிற எந்தாய்! என்று ஸப்₃த₃ார்த்தம். o,p “மற்றெங்கும்-தாழ்ச்சி தவிரந்து” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (உன்னையொழிந்த இத்யாதி₃). “மற்று” என்றதுக்கு ஹார்த்த₃பாவம். q,r (வகுத்ததாய்) என்றது-“நின்” என்றதைப்பற்ற. s (நிரதிஸயபே₄க்₃யமாய்)

ஈ—தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி) r வகுத்ததாய் s நிரதிஸயபேக்யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை, t இதுக்குமுன் t₂ புதியதுண்டறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். u இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும் u₂ வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிறார்-v1. “सर्वं परवशं दुःखम्” (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்ஷம்) என்றும், 2. “सेवा श्ववृत्तिः” (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:) என்றும் அவற்றைச் சொல்லாநின்றதிறே; 3. “छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्” (சாயா வா ஸத்வ-மநுகக்ஷேத்) என்று இத்தை விதியாநின்றது; w அவற்றைப்பற்ற, x இவ்வாழ்ச்சிக்கு

அ—பற்ற. s (நிரதிஸயபேக்யமாய்) என்றது “இணை” என்றத்தைப்பற்ற. t மேலுக்கெல்லாம் தாத்தர்யம் (இதுக்கு இத்யாதி₃). t₂ புதியது-நூதநமானது. u (இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க) என்றது-இத்திருவாய்மொழியில் ஓடுகிற விஷயப்ராவண்யமும், ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமும் ஒத்திருக்க என்றபடி. அத்வா, u (இரண்டிடத்திலும்) என்றது-பூர்வாவஸ்தையில் இதர ப்ராவண்யமும், இதரநீந்தநாவஸ்தையில் ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமும் ஒத்திருக்க என்னவுமாம். u₂ (வாழ்ச்சி என்றும் சொல்லுகிறார்) இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்—என்று கூட்டிக்கொள்வது. “இதரவிஷய ப்ராவண்யமுடையவனுக்கு ப₄க₃வத்ப்ராவண்யம் கூடாது. ப₄க₃வத்ப்ராவண்யம் உடையவனுக்கு இதர ப்ராவண்யம் கூடாது. இரண்டு இடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்குமோ?” என்று ஸங்காதாத்தர்யம். v இதுக்குப் பரிஹாரம் (ஸர்வம் இத்யாதி₃) அதாவது-இதர விஷய ப்ராவண்யம் ஸவாஸநமாகப் போகாமையையும், ப₄க₃வத்ப்ராவண்யத்திலே நித்யஸூரி களைப்போலே நிரந்தரமாக உட்புகுராமையையும் பற்ற, “தாழ்ச்சி, வாழ்ச்சி” என்று விசேஷமாக ப்ரார்த்திக்கிறார் என்றபடி. o “மற்றெங்கும்-தாழ்ச்சி தவிர்ந்து” இத்யபித்யாநாத்-விக்ஷரஹாநுவ்ருத்த்யா இதரவிஷயப்ராவண்யமப்யஸ்தீதி ப₄ாவஸ் ஸூச்யதே-p₂,t,w,x“அருளாய்” இதி ப்ரார்த்தநயா-ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமும், (நீ அன்றிக்கே) இதி, (இதுக்குமுன்) இதி வாக்யத்வயேந, (இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்து) இதிவாக்யேந ச-“யான்” இத்யஸ்ய

ஜீ—என்றது - “இணை” என்றத்தைப்பற்ற. t “யான்” என்றதுக்கு மேலையும் கூட்டிக்கொண்டு ப₄ாவம் (இதுக்குமுன் இத்யாதி₃) t₂ புதியதுண்டறியாத - ஏகதே₃ஸாநுப₄வமுமறியாத. புதியதுண்கை - ஏகதே₃ஸாநுப₄வம். u (இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யமொத்திருக்க) என்றது—இத்திருவாய்மொழியில் ஓடுகிற விஷயப்ராவண்யாநுஸந்தானமும்,ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமுமொத்திருக்க என்றபடி. u₂ (வாழ்ச்சி என்றும் சொல்லுகிறார்) இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்—என்று கூட்டுவது. v இதுக்குத் தாத்தர்யம் (ஸர்வம்த்யாதி₃) w அவற்றைப்பற்ற - அந்த ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. x“யான்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யாந்தரம் (இவ்வாழ்ச்சிக்கு இத்யாதி₃) x₂ இட்டுப் பிறந்துவைத்து-யோக்யயனம் வைத்து. y,z “வந்தே” என்றதுக்கு ப₄ாவம் (அதுதானும்) இத்யாதி₃) 2.“ஸேவா-

ப்ர—v1. (நூலாம் பாட்டு) (நீன்தாளிணைக்கீழ் இத்யாதி₃) மானவே धर्मशास्त्रे (४) “ऋता-मृताभ्यां जीवेत मृतेन प्रमृतेन वा। सत्यानृताभ्यां जीवेत न श्ववृत्त्या कदाचन॥ ४॥ ऋतमुच्छसिलं ज्ञेयममृतं सादयाचितम्। मृतन्तु याचितं भैक्षं प्रमृतं कृषिरुच्यते॥ ५॥ सत्यानृतं तु वाणिज्यं येन केनापि जीव्यताम्। सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत्॥ ६॥”

v3. भगवच्छास्त्रे, —मूलसंहितायां “यथा तरुणवत्सा वत्सं वत्सो वा मातरं छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्”

5. வந்தாய்போ லேவந்து மென்மனத் தினைநீ
சிந்தாமல் செய்யா யிதுவே யிதுவாகில்
கொந்தார்கா யாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த
எந்தாய்யா னுன்னை யெங்குவந் தணுகிற்பனே?

ஆ— 5. வ்யா:— (வந்தாய்) அப்படி வருகை திருவுள்ளமன்றாகில், ஸ்ரீக, ஜேந்த், ஶாழ்வானுக்கு வந்தாற்போலேயாகிலும் வந்து என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய்கிறீலை. நீ செய்யாதொழிந்தால் நான் என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை வந்து சேருகை என் றொரு பொருளில்லை; இனி உன்னுடைய அழகைக் காணப் பெருதே இழந்துபோ யித்தனையாகாதே நான்? என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — நீயேவந்து என்னை விஷயீகரித்து த,ரிப்பி யாயாகில், என் ஸாமர்த்யத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமில்லை. அத்யந்த பே,ாக்யமான உன் திருவழகை, நான் இழந்தே போயித்தனையாகாதே? என்கிறார்.

ஈ—x, இட்டுப் பிறந்துவைத்து அதை இழந்திருக்கிற நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். y (வந்தே) z அதுதானும் முகந்தோற்றதபடி நின்றருள வொண்ணாது; என்கண்ணுக்குஇலக்காம்படி, ராமக்ருஷ்ணத்,யவதாரங்கள்போலே எனக்காக ஓர் அவதாரத்தைப் பண்ணியேயாகிலும் வந்தருளவேணும். 4.

அ—பாவத்யம்—“தாழ்ச்சி மற்றெங்கும்”இதி பத,ாநுகு,ண்யேந, ப்ரார்த்த,நாநுகு,ண்யேந ச ஸ்வரூபமவலம்ப்ய சேதி த்,ரஷ்டயம். x, இட்டுப்பீற்ற்துவைத்து,யோர்க்யனாய். y,z“வந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுதானும் இத்யாதி,). 4.

இ—ஸ்வவருத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” இதி மாநவே த,ர்மஸாஸ்த்ரே, ப,க,வச் ச,ாஸ்த்ரே மூலஸம்ஹிதாயாம், 1. “யத,ா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதர்ம் ச,ாயா வா ஸத்த்வமறுக,ச்சேத்”. க்ரமேணந்வய: 4.

ஆதே, — நான்காம் பாட்டு. சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகை யாலே சூழ்ச்சியென்று சொல்லப்படுவதாய், எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய், விஸ்துதமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநப்ரபையையுடையாய், எல்லாக் காலத்திலும் கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின் நிக்கே, எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிற என் ஸ்வாமி! உன்னையொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிரந்து, வகுத்ததாய் நிரதிஸ்ய பே,ாக்யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை இதுககு முன்பு அறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். அது தானும் வந்து அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார் “சூழ்ச்சி” இத்யாதி,யால். 4.

ஒ— வ்யா:— (வந்தாய் என்று தொடங்கி) ராமக்ருஷ்ணாதி, களாய்த் திருவ்வதாரம் பண்ணினாற்போலேயன்றிக்கே ஸ்ரீக, ஜேந்த், ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலேயாகிலும் வந்து பரமத, யானுவான நீ என் மனஸ்ஸு சரிதி, லமாகாதபடி பண்ணுகிறிலை. என்னை அங்கீகரியாமையாகிற இதுவே உருவச்செல்லுமாகில். (கொந்தார் என்று தொடங்கி) பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருந்துள்ள காயாவின் கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! 5.

ப— அவ:— அநந்தரம் விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனான நீ வந்து என் நெஞ்சை துரிப்பியாயாகில், உன் அழகை நான் இழக்குமித்தனையிறே என்கிறார்.

வந்தாய்போலே—(ப்ரஹ்லாத, சூஜேந்த், ரார்களுக்கு) வந்தாற்போலே, வந்தும்—(ஒரு ப்ராதூர்ப்பாவம் பண்ணி) வந்தாகிலும், என்—(உனைக்கிட்ட ஆசைப்பட்ட) என்னுடைய, மனத்தினை—நெஞ்சை, நீ—(ஆபத்திலே உதவின) நீ, சிந்தாமல்—(விரோத்யநுஸந்தானத்தாலே) சரிதி, லமாகாதபடி, செய்யாய்—பண்ணுகிறிலை, இதுவே—(உதவாமையாகிற) இதுவே, இது—(ஸ்வபூவமென்னும்) இதுவாய், ஆகில்—நடக்குமாகில், கொந்து—கொத்துக்களாலே, ஆர்—நிறைந்த, காயாவின்—காயாவினுடைய, கொழுமலர்—செவ்வப்பூவின், திருநிறத்த—நிறத்தையுடையனாய், எந்தாய்—(அவ்வழகைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமிழையான்—(உன் அழகொழியச் செல்லாத) நான், உன்னை—(இவ்வழகைக் காட்டின) உன்னை, எங்கு—எங்கே, வந்து—வந்து, அணுகிற்பன்—கிட்டவல்லேனாவது? 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—நீ முகந்தோற்ற வந்து அவதரித்து துரிப்பியாயாகில், உன்னழகை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (வந்தாய்போலே வந்தும்) நெடுநாள் இங்கே கால்தாழவேண்டும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஆனைக்கு உதவினாற்போலேயாதல், தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல் வந்தாகிலும். (என் மனத்தினை) A “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்னும் மனஸ்ஸை. (நீ) உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்ல நீ. (சிந்தாமற்செய்யாய்) நீராய் மங்கிப்போகாதபடி பண்ணுகிறிலை. (இதுவே இதுவாகில்) உதவாதொழிகையே ஸ்வபூவமாய்ச் செல்லுமாகில். (கொந்தார் இத்யாதி,) நீ உதவாதபோது ஆறியிருக்கலாயோ உன் வடிவிருக்கிறது? கொத்துக்களாலே நிறைந்த காயாவினுடைய கொழுவிய பூப்போலே இருக்கிற விலக்ஷணமான வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! உதவாதொழியப்பார்த்த நீ, உன் வடிவைக்காட்டிற்றென்? (யான்) உன்னைக் கிட்டுகைக்குக் கைமுதலில்லாத நான். (உன்னை) 1. “तस्यैव आत्मा विवृणुते तन् स्वाम” (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்) என்று நீயே அனுபவிப்பிக்கும் உன்னை. (எங்கு இத்யாதி,) எங்கே கிட்டப்புகுகிறேன்?

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a “நீர் ‘வந்தே அருளவேணும்’ என்னுந்நீர்; b இது நமக்குத் c தட்டுப்படும்; d ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறுண்டிருந்தோம்; வருகை நமக்குப் e பணியுண்டு காணும்”—என்ன; “எனக்கு f அவைபோலே சிலநாள் இருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகிது; அதுசெய்யத் திருவுள்ளமல்லவாகில், ஆணைக்குத் தோற்றினாற்போலேயும், ப்ரஹ்லாத்னுக்குத் தோற்றினாற்போலேயும் எனக்கும் ஒரு g தோற்றரவு g₂ தோற்றியேயாகிலும் உதவ வேணும்” என்கிறார்.

வ்யா:— (h வந்தாய்போலே h₂ வந்தும்) i வந்து சிலநாளிருந்தவை போலன் றிக்கே.வந்தாய்போலே வந்தும். (என மனததனை நீ,உன்னையொழிய த₄ரியாதபடியான என் மனஸ்ஸை j த₃ஸையறிந்து த₄ரிப்பிக்கும் நீ; k உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்க வல்ல நீ. (l சிந்தாமற l₂ செய்யாய) m இது n த₃ரவீழ்தமாய் o மங்கிப்போகாதபடி

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வந்தாய்போலே இத்யாதி₃) a, h வந்திருந்தாய்போலே வந்திருந்து இத்யநி₄தாய “வந்தாய்போலே வந்து” இதி நிர்தே₃ஸஞ்ச, அபிநா - அபரிதோஷஸ் ஸ₁ஸ்யத இதி ச ஹ்ருதி₃ நித₄ய ஸங்க₃திமாஹ (நிர்வந்தே அருளவேணும் இத்யாதி₃) b இது- வருகை. c தட்டுப்படும்-ப்ரயாஸமாம்; ப்ரதிப₃த₃த₄மாம் என்றுமாம். d “இது நமக்குத் தட்டுப் படும்” இத்யேதத்₃ விவ்ருணோதி (ஒருவிசை இதி) ஒருவிசை - ஒருகால். e பணியுண்டு - கார்யமுண்டு; ப்ரயாஸ ஸாத்யம் என்றபடி. f (அவைபோலே) என்றது - ராமக்ருஷ்ணத்₃ யஸ்தாரம்போலே என்றபடி. g தோற்றரவு-ப்ராத₃ர்ப்ப₄வம். h, i வந்திருந்து என்னுதே, “வந்தாய் போலே” என்கையாலே - வந்திருந்தவையை வ்யாவர்த்திக்கிறதாக அருளிச்செய்கிறார் (வந்து சிலநாள் இத்யாதி₃) h A தொடுவுண்ணப்போந்தாற்போலே என்று இப்புடைகளிலே நிர்தே₃ஸி யாமல், “வந்தாய்போலே” என்று இவ்வளவை நிர்தே₃ஸிக்கையாலே - அது தோன்றும்நே; h₂ “வந்தும்” என்கிற உம்மையாலும்-தோன்றும் அது; ஆகிலும் என்றிறே அர்த்தம், ஆகிலும் என்று - வருகையை லக்ஷ₄கரிக்கையாலே, இப்படிப்பட்ட வரவாக வேணும்நே. இவைமிறே - ப்ரவேஸத்திற்சொன்ன ஸம்வாத₃த்துக்கு ஸ₁ஸகம். j (த₃ஸையறிந்து) என்கிறது-“என்மனத்தினை- நீ” என்ற ஸமபி₄வ்யாஹாரஸப்த₄ர்த்தம்; “என் மனஸ்ஸை இப்போது செய்கிறீ” என்றால் - முன்பு த₄ரிப்பித்தமை தோன்றும். l₂ வர்த்தமான நிர்தே₃ஸத்தாலே - இப்போது என்று தோன்றும்; வர்த்தமானமென்றது - செய்யாய் என்றத்தைப்பற்ற. k (உருவழிந்தவற்றை) என்கிற இது-ப்ரஸித்₃தி₄ லப்த₄ர்த்தம். m இது-மநஸ்ஸு. o (மங்கி) சிந்தினது தரையிலே

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வந்தாய் இத்யாதி₃) a, h “வந்தாய்போலே வந்தும்” என்ற பத₃த்திலே நோக்காக அவதாரிகை (நீர் வந்தே அருளவேணும் இத்யாதி₃) c தட்டுப்படும் - ப்ரதிப₃த₃த₄ மாம்; ப்ரயாஸப்படும் என்றபடி. d ததே₃வ விவ்ருணோதி (ஒருவிசை இத்யாதி₃) ஒருவிசை - ஒருகால். e பணியுண்டு - கார்யமுண்டு; ப்ரயாஸ ஸாத்யம் என்றபடி. f அவைபோலே - ராம க்ருஷ்ணத்₃யவதாரங்கள் போலே. g தோற்றரவு-அவதாரம். g₂ தோற்றியேயாகிலும் பண்ணியே யாகிலும். h வந்தாய்போலே வந்தும்-ப்ரஹ்லாத்₃ க₃ஜேந்த்₃ராதி₃களுக்கு வந்தாற்போலே ஒரு ப்ராத₃ர்ப்ப₄வம் பண்ணிவந்தாகிலும், h, i வந்திருந்து என்னுதே, “வந்தாய்போலே” என்கை யாலே-வந்திருந்தவையை வ்யாவர்த்திக்கிறதாக அருளிச்செய்கிறார் (வந்து சிலநாள் இத்யாதி₃) h₂ “வந்தும்” என்ற ச₁ஸப்த₃ம்-அந்வாசயத்திலே. j (த₃ஸையறிந்து) என்கிறது-“என்மனத்தினை நீ” என்ற ஸமபி₄வ்யாஹார ஸித்₃த₄ர்த்தம். k விவரணம் (உருவழிந்த இத்யாதி₃) m இது-மநஸ்ஸு. l சிந்தாமற்செய்யாய்-ஸிதி₃ஸமாகாதபடி செய்கிறீ. p, r “இதுவே” என்றதுக்கு

ஈ—செய்கிறீர். (இதுவே இதுவாகில்-எங்கு வந்தனாகிற்பன்) என்கிறார். (p இதுவே q இதுவாகில்) r உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வபூவமாய், இது s மங்கக்கொடுத்துப் பார்த்திருக்கும்து உனக்கு ஸ்வபூவமாய்விட்டதாகில். (tகொந்தார் இதயாதி) t₁ “சிறியதுக்கு இனியது இடேன்” t₂ என்று இப்படி செய்யக்கடவதாக இருந்த நீ இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு t₃ அறிவித்ததென்? u கொந்தார்ந்து- u₂ தழைத்திருந்துள்ள u₃ காயாவினுடைய u₄ கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! (v யான் இதயாதி) w உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு w₂ கைம்முதலில்லாத நான்; x இவ்வடிவில் பேராக்யதையறிந்த நான். y பிரியில் y₂ துரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை. z1. “तस्यैव आत्मा विद्युते तस्य खास” (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்) என்று - நீயே அநுபுவிப்பிக்கும் உன்னை. a என்ன ஸாதநானுஷ்டானத்தைப்பண்ணி எங்கேவந்து கிட்டக்கடவேன்? b “நான் உன்னைக் கிட்டுகை” என்றொரு பொருளுண்டோ? 5.

அ—மங்கும்றே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. n த்ரவீபூவம் சிந்துகைக்குக் காரணமாகையாலே சொல்லுகிறது. p,r “இதுவே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னையொழிய என்று தொடங்கி) q,s “இதுவாகில்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (மங்கக்கொடுத்து என்று தொடங்கி) t,t₂ “திருநிறத்த வெந்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிறியதுக்கு என்று தொடங்கி) t₃ “என்று” என்ற அநந்தரம்-இராமலென்று ஸேஷம். t₄ (அறிவித்ததென்) என்றத்தோடே அந்வயம். u₂ ஸப்தார்த்தம் (தழைத்திருந்துள்ள இதயாதி) u₃ காயா-அதஸீ. u₄ கொழுவிய-ஸ்நிக், துமான. v,w,x “யான்” இத்யஸ்ய பூவத்யவயமாஹ (உன்னைக் கிட்டுகைக்கு இதயாதி, வாக்யத்யவயேந) w₂ “சிந்தாமற் செய்யாய்” என்றத்தால் ஸித்ததம் - கைம்முதலில்லாமை; அர்த்தாஸித்ததமாநல். y,z உக்தார்த்தத்யவயாநுருணம் “உன்னை” இத்யஸ்யாபி அர்த்தத்யவயம் வ்யுத்த்ரமேணஹ (பிரியில் துரியாத இதயாதி, வாக்யத்யவயேந) y₂ துரியாத-துரிக்கவொண்ணாத. w,z “உன்னைக் கிட்டுகைக்கு” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி அருளிச்செய்கிறார் (தஸ்யைஷ இதயாதி) a,b (என்ன ஸாதநானுஷ்டானத்தைப்பண்ணி) இதயாதி, வாக்யத்யவயம் - க்ரமேண பூவத்யகார பூர்வாசார்ய நிர்வாஹாநுருணம். “கொந்தார்காயாவின் கொழாமலர்த் திருநிறத்தவெந்தாய்-நீ-வந்தாய்போலே வந்தும் என்மனத்தினை - சிந்தாமல் செய்யாய்; இதுவே இதுவாகில் - யான் உன்னை எங்கு

ஐ—அர்த்தம் (உன்னையொழிய இதயாதி) q,s “இதுவாகில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இது மங்கக் கொடுத்து இதயாதி) t,t₂ “திருநிறத்த எந்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிறியதுக்கு இதயாதி) t₃ “என்று” என்ற அநந்தரம்-இராமல் என்று ஸேஷம். t₄...t₄ (சிறியதுக்கு இனியதிடேன்) என்றிராமல் - (எனக்கு அறிவித்ததென்) என்று அந்வயிப்பது. u₂ ஸப்தார்த்தம் (தழைத்திருந்துள்ள இதயாதி) t,u கொந்தார்-கொந்தார்ந்து - கொத்துக்களினுலே நிறைந்து. u₄ கொழுவிய-ஸ்நிக், துமான. v,w,x “யான்” என்றதுக்கு அர்த்தத்யவயம் (உன்னைக் கிட்டுகைக்கு இதயாதி, வாக்யத்யவயேந) w₂ அர்த்தாஸித்ததம் (கைம்முதலில்லாமை) y,z உக்தார்த்தத்யவயாநுருணம் “உன்னை” என்றதுக்கும் அர்த்தத்யவயம் வ்யுத்த்ரமேணஹ (பிரியில் துரியாத இதயாதி, நா, தஸ்யைஷ இதயாதி, நா ச) y₂ துரியாத-துரிக்கவொண்ணாத. w,x,y,z ஆக இந்த இரண்டார்த்தமும்- “யான்” என்கிற ஸப்தத்தினுடைய இரண்டார்த்தத்துக்கும் ப்ரதிகோடியாயிருக்கிறது. w,z அதில் முந்தின அர்த்தத்துக்கு இதில் இரண்டாமர்த்தம், x,y அதில் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு இதில் முந்தின அர்த்தம். a,b (என்ன ஸாதநானுஷ்டானத்தைப்பண்ணி) இதயாதி, வாக்யத்யவயமும்-

6. கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசா ரங்க ளவைசுவைத் தகன்செறிந்தேன்
பற்பல் லாயிர முயிர்செய்த பரமா!நின்
நற்பொற்சோ தித்தாள் நணுகுவ தெஞ்ஞான்றே.

ஆ— 6. வ்யா:— (கிற்பன்) “இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸூக்ருதத்தைச் செய்வோம் என்று செய்தல், அதுக்கு விரோதியான துஷ்க்ருதத்தைத் தவிரவோமென்று தவிர்தல் செய்திலேன்; எடுத்த படிசெய்து திரிந்தேன்; இப்படிசெய்து திரிந்து அதிஷ்டாந்தரமான விஷயஸத்தை புலித்து உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு அர்ஹனன்றிக்கே அகன்று போனேன்” என்று நசையற்றுப்போய்த் துவளப்புக்கவாறே பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வாத்மநிர்மானாநுகுண நிரதிஸாயஸக்தியோகத்தை அநுஸந்தித்துப்போய் உஜ்ஜீவித்து, “இந்த அபர்யந்தமான ஆத்மாக்கள் எல்லாரையும் ஸ்ருஷ்டித்தருளின உனக்கு என்னை ஒருவனையும் உன் திருவடிகளுக்கு ஈடாம்படி பண்ணியருளுகை ஒரு பொருளோ? ஆனபின்பு உன் திருவடிகளை என்று நான் சேர்வது?” என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — மீளவும் சாபலாதிஸயத்தாலே, நிரதிஸய போக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

அ—வந்தனுகிற்பன்” இத்யேவ நிர்வாஹத்வயேத்யந்வய: அஸ்மிந்நேவந்வயே நிர்வாஹத்வயாநுகுணம் பூர்வோ த்யரஷ்டவ்ய: பூர்வாசார்ய நிர்வாஹத்தில், “எங்கு” என்று-கூப்பம். 1 சிந்தாமல் - விரோத்யநுஸந்தானத்தாலே ஸித்திலமாகாதபடி. 2, கொந்தார்-கொத்துக்களாலே நிறைந்த. 5.

ஜீ—கரமேண எம்பெருமானார் பூர்வாசார்ய நிர்வாஹத்வயாநுகுணம். “கொந்தார் காயாவின் இத்யாரப்ய, எந்தாய் - வந்தாய்போலே தொடங்கி, இதுவே இதுவாகியாய்ன். உன்னை எங்கு வந்து அணுகிற்பன்” இதி நிர்வாஹத்வயேபி அந்வய: “எங்கு” என்றது - பூர்வர்கள் நிர்வாஹே கூப்பம்; பூர்வாகார நிர்வாஹே ப்ரஸ்நம். அணுகிற்பன்கிட்டவல்லேன். 5.

ஆதே:— ஐந்தாம் பாட்டு. வந்து சில நாள் / (இருந்த) அவை போலன்றிககே, வந்தாய்போலே வந்து, உன்னையொழிய தூரியாதபடியான என் மகஸ்ஸின் துஸையறிந்து தூரிப்பிக்கும் நீ இது த்யரவீழ்தமாய் மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறிலே; உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வபூவமாய், *தலழத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு முதலில்லாத நான் பிரியில் தூரியாத வடிவுபடைத்திருக்கிற உன்னை என்ன ஸாதூநாநுஷ்டூநம் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? என்கிறார் “வந்தாய்போலே” இத்யாதிபால். 5.

/ இருக்கவேண்டிய இப்பதும் முன்பதிப்பில் இல்லை; * “இது மங்கக்கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபூர்வமாய்விட்டதாகில்” என்னும் பங்க்தி விடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

ஓ— வ்யா— (கிற்பன் கில்லேன் என்று தொடங்கி) போன காலமெல்லாம் அல்பயத்நமாய், பஹுபுலமான புண்யங்களைப் பண்ணுவேன் என்னுதல் செய்திலேன்; அல்பபுலமாய் பஹ்வநர்த்தமான பாபத்தைப்பண் னுவேனல்லேன் என்னுதல் செய்திலேன்; அல்பாஸ்வாதாமம் விஷயரஸங்களை அநுபூவித்து ஸர்வ ஸக்தியான உன்னாலும் அப்ரதிஸமாதேயத்யஸாயாம்படி அகன்றேன். (பற்பல் என்று தொடங்கி) ப்ரளயகாலத்திலே மங்கி அஸத்கல்பராய் அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களைக் கரணகளேபுரங்களோடே கூட்டி உண்டாக்கின அபரிமித ஸக்திகளுனவனே!

6.

ப— 6. அவ:— அநநதரம், அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணஞய் அகன்ற நான், எல்லாவற்றையும் நினைத்தபடி செய்யவல்ல நிரவதிக ஸக்தியுத்தன உன்னைக் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

முனநான் ஆல் — முற்காலமெல்லாம், கிற்பனென்றிலன்—(“குர்யாத்” என்று - நன்மை செய்ய அடுக்கும் என்றால்) வல்லேன் என்று இசைந்திலேன்; கில்லேனென்றிலன் — (“ந குர்யாத்” என்று - தீமை செய்யலாகாதென்றால்) மாட்டேனென்று தவிர்த்திலன்; (இப்படி விதிநிஷேதங்களுக்கு அவிஷயபூதனாய்க் கொண்டு) அற்பம் — அத்யல்பமான, சாரங்கள்—பசையையுடைத்தான, அவை—நானாவிததுர்விஷயங்களை, சுவத்து—(பசையுண்டாக பூமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்தது) புஜித்து, அகன்ரெழிந்தேன்—(அதடியாக) தூரஸ்துஞய்விட்டேன்; பற்பல் — நானாவிதமாய், ஆயிரம்—அஸங்க்யாதமான, உயிர்—ப்ராணிஜாதங்களை, செய்த—(நினைத்தபடி) உண்டாக்கவல்ல, பரமா—ஸக்திபாரமயத்தையுடையவனே! நின்—(வகுத்த ஸ்வாமியான) உன்னுடைய, நல்—அப்ராக்ருதமாய், பொன்—அதிரமணீயமாய், சோதி—தேஜோமயமான, தான்—திருவடிகளை, நணுகுவது—கிட்டுவது, எஞ்ஞான்று—எக்காலம்?

ஸக்திமானான நீ கிட்டுவிக்குமதொழிய, என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை என்று கருத்து.

6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை; உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு நிரதிஸயபேடாக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

வ்யா:— (கிற்பன்) “ அல்பயத்நமாய், பஹுபுலமான ஸுக்ருதத்தைச் செய் ” என்றால், ‘ஓம்’ என்றிசைந்திலேன்; “மித்ரபூவத்தாலே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பேடாகூத்தைப் பெறலாம்” என்றால், ‘அத்தைச் செய்வேன்’ என்றிலேன். (கில்லேனென்றிலன்) “ இப்போது அல்பமாய், மேலே பஹ்வநாத்மாயிருக்கிற விஷயப்ராவணயத்தைத் தவிரும் ” என்றால், ‘அத்தைத் தவிரவேன்’ என்றிலேன். இப்படி செய்கிறது எத்தனைநாள் போரும்? என்ன—(முனநாளால்) நீ விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணுவதுக்கு முன்பெல்லாம். இந்நெடு

இ—நாளெல்லாம நம்மை அகன்றது எத்தாலே? என்ன (அற்பசாரங்கள்) உன்னை யிழப்பிக்கவேண்டுவதுண்டு; அநுபூவிககலாவது ஒன்றிலலை. (அவை) இப்படியிருப்பன அநேகம். (சுவைத்து) இவையெல்லாவற்றிலுமாக நா நனையப் பெற்றதோ? என்னில; நாவில பசைகொடுததுக் கைகொடுத்து புஜிக்க வேண்டுமபடியிருக்கை. இத்தால பெற்றதேதென்ன (அகன்றெழிந்தேன்) ஸர்வஸக்தியான உனக்கும் எட்டாதபடி கைகழிந்தேன். நான என்னை முடித்துக் கொண்டேன்; உடைய நீ எடுத்துக்கொள்ளிற் கொள்ளுமித்தனை. நீர் நின்ற நிலை அமைதேயம் என்னும்படியாயிருந்ததீ! என்ன (பற்பல்லாயிரம் இத்யாதி,) இல்லாதவன்று உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதொன்றாககு ஒரு குணத்தானம் பண்ணுகை அரிதோ? பற்பல்லாயிரமென்று-ஜீவாநந்த்யம். உயிர்செய்கையாவது-ஸரீரததோடே ஸம்பூந்திப்பிக்கை. (பரமா) நிரவதிக ஸக்தியுக்குனவனே! (நின் இத்யாதி,) ப்ராப்தமாய், அப்ராக்ருதமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை. (நணுகுவதெஞ்ஞான்றே) என்னைப் பார்த்தால் பெற விரகில்லை; உனக்கு ஸக்தியிற்றுகறையில்லை; இனி நாளறியுமித்தனை என்கிறார்.

6.

ஈ— அவ— ஆறும் பாட்டு. a என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை, a₂ உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிஸயபேடாக்யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிறார். b விதி₄நிஷேத₄ங்களுக்கு வஸ்யனன்றிக்கே இதர விஷயப்ரவணனாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

வ்யா:—(c கிற்பன் கில்லேனென்றிலன்) d “ஆழ்வீர்! புகுவத், விஷயத்தில் வந்தால் இச்சைக்கு மேற்பட ஓராயாஸமின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவ்ருத்தி

அ— ஆறும் பாட்டு. (கிற்பன் இத்யாதி₃) a தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, “நின் நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதெஞ்ஞான்று” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (என்னைப்பார்த்தால் இத்யாதி₃) b கீழ்வாக்யவிவரணம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃) a₂ (உன்னைப்பார்த்தால்) உன்னுடைய பேடாக்யத்தைப் பார்த்தால் வரீக்ருதனாய் நிற்குமதொழியத் தப்ப விரகில்லை என்றபடி. b அன்றிக்கே, பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காய், தாத்பர்யாந்தரம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃) c கிற்பன் - ஸக்தனாகிறேன்; கில்லேன் - ஸக்தனாகிறிலேன்; “கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன்” என்று அந்வயிப்பது - வல்லேன் என்றிலன், மாட்டேன் என்றிலன் என்றபடி. d “கிற்பன்” என்றதற்கு அர்த்தம் (ஆழ்வீர்

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (கிற்பன் இத்யாதி₃) a தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, “நின் நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதெஞ்ஞான்று” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (என்னைப்பார்த்தால் இத்யாதி₃) b கீழ்வாக்யவிவரணம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃). c “கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன்” என்று அந்வயிப்பது; வல்லேன் என்றிலன், மாட்டேன் என்றிலன் என்றபடி. d “கிற்பன்” இத்யாதி₃க்கு அர்த்தம் (ஆழ்வீர் இத்யாதி₃) d₂ அதுக்கு

ஈ—லக்ஷணமோக்ஷமாயிருக்கும்; d_2 அதுக்கு ஈடாக d_3 ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே” என்றால்; ‘ d_4 ஓம், அப்படி செய்கிறேன்’ என்றிலன். “இதரவிஷய ப்ராவண்யமாகிறது; ஆயாஸம் க்ஷனத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே இருப்பதொன்று; அத்தைத் தவிர வல்லீரே” என்றால்; “ஓம், தவிருகிறேன்” என்றிலன். ‘இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி?’ என்ன—(முனநாளால்) காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றே யாத்நீர். இப்படி நெடுநாள்பட, நம்மை யொழியப் புறம்பே துவக்க வல்லபடி பேராக்ஷயபூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றே? என்னில்: (அற்பசாரங்கள்) e உன்பக்கல் வாராதபடி e_2 தகைய வேண்டுவது உண்டு, அதுதன்பக்கல் ஒன்றில்லை. f முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், f_2 தன்னாவில் பசைகொடுத்து புஜிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வஸக்தியான தேவரை A “ஓடினேன்” என்கிற படியே கைகழியப்போனேன். நெடுநாள் இப்படி நம்மைக்கைகழிந்தீராகில் f_3 நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (பற்பலலாயிரம் g உயிர் செய்த பரமா) h உயிர்செய்கையாவது - ஸ்தித்திக்ஷயநாதிக்களுக்கு யோக்ஷயமாம்படி ஸரீரத் தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. i எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதிக்களை! j இல்லாத வஸ்துவை உண்டாக்கின உனக்கு, j_2 உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு j_3 குணத்தானம் பண்ணுகை அரிதோ? (நினை இத்யாதி) உன்னுடைய—நன்றாய்,

அ—இத்யாதி) d_3, d_4 (அதுக்கு ஈடாக ஒன்றை) தாத்தருஸேச்சுரஜநகத்வேந ஸத்ஸேவாம். மோக்ஷத்துக்கு ஈடாக அத்வேஷாபிமுக்ஷயாதியை என்னவுமாம். d_4 (ஓமிதி) அங்கீகாரஸூசகம்அவ்யயம். இத்தால் - விஹிதாநநுஷ்டானமும், நிஷித்தாநுஷ்டானமும் பண்ணிப்போந்தேன் என்றபடி. e தாத்தர்யம் (உன்பக்கல் இத்யாதி) e_2 தகையவேண்டுவது - ப்ரதிபந்திக்கவேண்டுவது, f “அற்பம்” என்றதுக்கு முன்பு ப்ரதிபாதித்த அல்பவத்தை ஸந்திதர்ஸநமாக அருளிச்செய்யாநிற்குகொண்டு, “சாரங்கள்” என்கிற பஹுவசநத்துக்கும், “சுவைத்து” என்கிறதுக்கும், “அகன்ருழிந்தேன்” என்கிறதுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி) f_3 (தன்னாவில்) புஜிக்கிறவனுடைய நாக்கில் ஈரத்தாலே பேராஜ்யத்துக்கு ஈரிப்பை உண்டாக்கி என்கை. g உயிர்செய்கைசேதநஸ்ருஷ்டி: h நித்யானம் ஸ்ருஷ்டி: k நாமேத்யத்ராஹ் (உயிர்செய்கையாவது இதி) i ஸப்தார்த்தம் (எண்ணிறந்த இத்யாதி) j இத்தால் ப்ரஸித்ததேது? என்ன; (இல்லாத வஸ்துவை இத்யாதி) f_3, j_2 (உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குணத்தானம் பண்ணுகை அரிதோ) இதுத்தரக்ஷரந்ததர்ஸநாத் 1. “ப்ரதிவசாப்ரகாரேண

இ—ஈடாக—மோக்ஷத்துக்கு ஈடாக. d_3 ஒன்றை-இச்சையை; அத்வேஷாதிக்களையாதல். d_4 (ஓமிதி) அங்கீகாரஸூசகம் அவ்யயம். இத்தால் விஹிதாநநுஷ்டானமும் நிஷித்தாநுஷ்டானமும் பண்ணிப்போந்தேன் என்றபடி. e தாத்தர்யம் (உன்பக்கல் இத்யாதி) f அல்பதையை ஸந்திதர்ஸநமாக அருளிச்செய்யாநிற்குகொண்டு “சாரங்கள்” என்கிற பஹுவசனத்துக்கும், “சுவைத்தகன்ருழிந்தேன்” என்கிறதுக்கும் அர்த்தம் (முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி) f_3 (தன்னாவில் பசை கொடுத்து) புஜிக்கிற தன் நாக்கில் ஈரத்தாலே ஆர்த்திரதையை உண்டாக்கி. g உயிர் செய்கை - சேதநஸ்ருஷ்டி: h நித்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் செய்கையாவதென்? என்ன (உயிர் செய்கையாவது இத்யாதி) i ஸப்தார்த்தம் (எண்ணிறந்த இத்யாதி) j ப்ரஸிதம் (இல்லாத இத்யாதி) f_3, j_2 (உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குணத்தானம் பண்ணுகையரிதோ) என்று உத்தரக்ஷரந்ததர்ஸநாத் 1. “ப்ரதி

7. எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்திரங்கி நெஞ்சே !
மெய்ஞ்ஞான மின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி
எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்துநின்ற
மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும்) புகுவத்ப்ராப்த்யுபாயமான தத்ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி விஷய யாதாதம்யஜ்ஞாநஹீநராய், தத்ப்ராப்தினிரோதிஸம்ஸாரத்திலே ப்ரவணருமாயிருப்பது; ஸர்வஜ்ஞானகையாலே நம்முடைய இந்த அநர்ஹதையை அவனறிவது; ‘எஞ்ஞான்று நாம் இருந்திருந்து அவனைக் காணவேணும்?’ என்று வ்யஸநப் படுகை; அவனைக் காண்கைக்கு நமக்கு எங்கே உபகரணம்? என்கிறார். 7.

ஈ—ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்? 6.

அ—ப்ரஸ்நார்த்தோ வர்ணநீய:” இதி ந்யாயேந, (நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன) இதி ப்ரஸ்நவாக்யே஽பி-இத: பரம் அஸ்மாபி-ருஜ்ஜீவயிதம் ஸக்யதே கிம்? இத்யபி-ப்ராய இதி த்யூரஷ்டவ்யம். “பற்பல் ஆயிரம் உயிர்செய்த பரமா-கிற்பன் கில்லேன்” என்று தொடங்கி அந்வயம். “நணுகுவதெஞ்ஞான்றே” என்று பாடும் அருளிச்செய்யும்படி. சாரம் - பசை. பரமா - நினைத்தபடி உண்டாக்கவல்ல ஸக்திபாரம்யத்தை உடையவனே! நல் - நன்றான, அதாவது - அப்ராக்ருதமான. “நணுகுவதெஞ்ஞான்று - கிட்டுவது எக்காலம்? ஸக்திமானான நீ கிட்டுவிக்குமதொழிய, என்னைப்பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை என்று கருத்து” [ப 108] என்று உரையிலே. 6.

இ—வசந்ப்ரகாரேண ப்ரஸ்நார்த்தோ வர்ணநீய:” என்கிற ந்யாயத்தாலே, (நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன) என்கிற ப்ரஸ்ந வாக்யத்திலேயும்-இத: பரம் நம்மால் உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் போமோ? என்று அபி-ப்ராயம் கண்டுகொள்வது. “பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா-கிற்பன் கில்லேன்” இத்யாரப்ய அந்வய: “நணுகுவதெஞ்ஞான்றே” என்று-பாடும் அருளிச்செய்யும்படி. சாரம்-ஸாரம். முனநாள் - முற்காலமெல்லாம். ஆல் - அவ்யயம். 6.

ஆதே,— ஆறும் பாட்டு. “ஆழ்வீர்! புகுவத்விஷயத்தில் இச்சையே அதிகார மாய்,பூலம் மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்காக ஒன்றைச்செய்யவல்லீரே” என்றால் “ஓம் அப்படியே செய்கிறேன்” என்றிலன்; “இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயாஸம் க்ஷனத்துப் பேற்றிலொன்றின் றிக்கேயிருப்பதொன்று; அதைத் தவிரவல்லீரே” என்றால் “ஓம் தவிருகிறேன்” என்றிலன்; காலமெல்லாம் இதுவேயன்றே எனக்கு யாத்ரை. அல்பஸாரங்களாய், பலவாயிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வஸக்தியான தேவரைக் கைகழியப் போனேன். எண்ணிறந்த பதூர்த்தங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதிகளே! உன்னுடைய நன்றாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்? என்கிறார் “கிற்பன் கில்லேன்” இத்யாதிப்யால். 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—திருவடிகளில் பேராக்யதையை அநுஸந்தித்துப் பதறுகிற திருவுள்ளம் பதறாமெக்காக அயோக்யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும் என்று தொடங்கி) ஸம்யக்ஜ்ஞாநமின்றிக்கே அவித்யாகர்மாதிசுனைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தியிருக்கிற நாம். நெஞ்சே! காலமுள்ளதனையும் இருந்திருந்து து:க்கப்பட்டு. (எஞ்ஞான்றும் என்று மேலுக்கு) எல்லாக் காலத்திலும் ஒன்றெழியாமே எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதும் செய்து, இவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாம்படி விஸத்யமான ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய க்ருஷ்ணனை ப்ராபிக்க விரகுண்டோ? எஞ்ஞான்று - மேவுதும்? என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம்—வ்யாப்தனவன் ஸுலபஞ்ஞான் என்றால், ப்ராப்தி ஸாத்யநமிலலாதார் புக்குக கிட்டப்போமோ? என்கிறார்.

நெஞ்சே—நெஞ்சே!, எஞ்ஞான்றும்—எப்போதும், இருந்திருந்து—இருந்திருந்து, இரங்கி—(ப்ராப்யாகாங்கக்ஷயாலே) து:க்கித்து, மெய்ஞ்ஞானம்—(தத்ஸாத்யநமான) தத்வஜ்ஞாநம், இன்றி—இன்றியே, வினை—(தத்விரோதியான) பாபத்தாலே, இயல்—ப்ரவ்ருத்தமான, பிறப்பு—ஜந்மங்களிலே, அழுந்தி—அழுந்தி, நாம்—(இதுவே யாத்ரையான) நாம், எஞ்ஞான்றும்—என்றுமொக்க, எங்கும்—எல்லா வஸ்துக்களிலும், ஒழிவற—ஒன்றும் சோராத்படி, நிறைந்து—பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து, நின்ற—நின்ற, மெய்ஞ்ஞானம்—நித்யஜ்ஞாநமான, சோதி—தேஜஸ்ஸை உடையனாய், கண்ணனை—(ஆஸ்ரித ஸௌலப்யார்த்தமாக வந்து அவதரித்த) க்ருஷ்ணனை, மேவுதுமே—எக்காலம் கூடக்கடவோம்? 7.

இ— அவ:— 'ஏழாம் பாட்டில்—“நின் நற்பொற்சோதித்தாள்” என்று ப்ரஸ்துதமான பேராக்யதையை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ‘அயோக்யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ?’ என்கிறார்.

வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி,) அநாதிகாலம் மூலையடியே திரிந்த நாம் இனி அநந்தகாலம் இருந்து க்லேஸப்பட்டால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (நெஞ்சே) அநாதிகாலமெல்லாம் பண்ணின அதிக்ரமத்துக்குக் கூட்டு நீயன்றே. நமக்குக் குறையென்? எனன (மெய்ஞ்ஞானமின்றி) புருஷார்த்தோபயோகியான ஸம்யக்ஜ்ஞானமின்றிக்கே. (வினையியல் இத்யாதி,) அவித்யாகர்மாதிசுனைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே முழுகியிருக்கிற நாம். அவித்யாகர்மாதியான பிறப்பிலே அழுந்தியிருக்கிற நாம் என்றுமாம். (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி,) இப்படி நாம் இருந்தாலும் அவன் அஸந்நிஹிதனாதல், அஜ்ஞானதலாகப் பெற்றோமாகிலுமாமிறே; ஸர்வகாலமும் ஸகல பதார்த்தங்களிலும் குறைவற வ்யாபித்து நிற்குமவனுமாய், விஸத்யதமான ஜ்ஞாநத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை. நினைவுக்கு

இ—வாய்த்தலையிலே புகுந்து நம் படியை உள்ளபடி அறியுமவனானவனை. (கண்ணனை) ஸுலபுனென்றால் அவனை கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; நிர்வாஹக னென்றால் அவனை கிட்டலாமோ? என்னுதல். யதூபாடும் அந்வயமாதல்; எஞ்ஞான்று-மேவுதும் என்னுதல். 1. “एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं न हृच्छं वेत्सि मुनि पुराणम्। यो वेदिता कर्मणः पापकस्य तस्यास्तिके त्वं वृजिनं करोषि॥” (ஏகோஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹ்ருச்ச்யம் வேத்ஸி முநிம் புராணம்। யோ வேதிதா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி॥). 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a “நின் நற்பொற்சோதித்தாள்”(6) என்று-திருவடிகளின் பேராக்யதையை அநுஸந்தித்தவாறே. திருவுள்ளம் a₂ பதறத்தொடங்கிற்று; b “கெடுவாய்! உன்படியாராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ?” என்கிறார்.

வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி₃) காலமெல்லாம் நாம் இருந்து c சிழகிச் சிழகி அழுதால் c₂ என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? d (கெடுசே) e உன்னை நீ அறியாயோ? f இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப₂ந்த₄ஹேதுவாய்ப் போந்தாயல்லையோ? “என்தான்? நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென், g அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற?” என்ன— h இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்; h₂ மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே—

அ— ஏழாம் பாட்டு. (எஞ்ஞான்று இத்யாதி₃) a, b “எஞ்ஞான்று நாம் இருந்திருந்து இரங்கி-மேவுதும்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸங்காபரிஹார ரூபேண பேடிகை அருளிச்செய்கிறார் (நின் நற்பொற்சோதித்தாள் இத்யாதி₃) b “மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினாயியல் பிறப்பழுந்தி” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவாய்! உன்படி என்று தொடங்கி) a₂ (பதறத் தொடங்கிற்று) என்ற அநந்தரம்-“அத்தைப்பார்த்து” என்று அத்தியாஹரிப்பது. c சிழகிச்சிழகி-பொருமிப்பொருமி; விக்கிவிக்கி என்றபடி. d, e “நெஞ்சே!” என்று ஸம்பேதாதி₃க்கிறவருடைய ஹார்த்தபூராவம் (உன்னை நீ அறியாயோ இத்யாதி₃) c₂, e யத்வா, “என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு” என்கைக்கு நமக்குக் குறையேது? என்ன (உன்னை நீ இத்யாதி₃) “மெய்ஞ்ஞானமின்றி” இத்யாதெ₃ள ஹ்ருத்யம். f விவரணம் (இதுக்கு இத்யாதி₃) f, h இவ்வாக்யாநந்தரம் (இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்) என்றத்தை யோஜிப்பது. g (அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தை இதி) 2. “மித்ரபூராவே ஸம்ப்ராப்தம்” A “கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையிர்”. h₂ “மெய்ஞ்ஞானமின்றி” என்கையாலே - அல்பாநுகூல்யமும் இல்லை என்று கருத்து; “மெய்ஞ்ஞானம்” என்றது-இவ்விஷயத்தில் மித்ரபூராவனையை; அத்தை “மெய்ஞ்ஞானம்” என்னலாமோ? என்ன; அவன் கருத்தாலே ஆம். i “மெய்ஞ்ஞானம்” இதி விசேஷணவ்யாவர்த்தம் த₃ர்ஸயந்

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (எஞ்ஞான்று நாம் இத்யாதி₃) a, b “எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி-மேவுதும்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை (நின் நற்பொற்சோதி இத்யாதி₃) b “மெய்ஞ்ஞானமின்றி” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (கெடுவாய்! உன்படி இத்யாதி₃) c சிழகி-விக்கி. d, e ஸம்பேதாதி₃க்கிறவருடைய ஹார்த்தபூராவம் (உன்னை நீ இத்யாதி₃) g 2. “மித்ரபூராவே” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (அல்பாநுகூல்யம் அமையும்) என்றது. h₂ “மெய்ஞ்ஞானமின்றி” என்கையாலே - அல்பாநுகூல்யமும் இல்லை என்று கருத்து. i “மெய்ஞ்ஞானம்” இதி விசேஷண

ஈ—i1. “तद्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम्” (தத்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்) 2. “विद्यान्या शिल्पनैपुणम्” (வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்) என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனையல்லது j ஸம்யக்ஜ்ஞாநமில்லைகண்டாயே. k ஆமாற்றிவினோமே. k₂ மெய்ஞ்ஞானமில்லாதவளவேயோ? k₃ பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான

அ—அர்த்தமாஹ (தத்ஜ்ஞாநம் இத்யாதி) j, k ஸம்யக்ஜ்ஞாநாப₄வமேவோபபாத₃யதி (ஆமாற்றிவினோமே இதி) k₂, k₃ ஸப்₃த₃ார்த்த₂கத₂ந பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (மெய்ஞ்ஞானமில்லாத இத்யாதி) k₃ வினை இயல் பிறப்பு - வினையிலே இயல்பண்ணுவதான ஜநம்; இயலுகை - கூடுகை. g, k₃ “மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினை இயல் பிறப்பமுந்தி” இத்யநேந - ஸங்காயா: கிமுத்தரம் ஜாதமிதி சேத், A “நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த ப₄ார்யை, லஜ்ஜா ப₄யங்களின்கீகே ப₄ர்த்துஸகாஸத்திலே நின்று, ‘என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி” இதிவத் ஸ்வதே₃ஷாநுஸந்த₄ாநாதிஸயேந இத₃ாநீத்தநாநுகூல்யமபி அப்ரயோஜகமேவ ப₄வேதி₃த்யபி₄ப்ராய: . இத₃ாநீம் ப₄க₃வச் சரணாவிந்த₃ கைங்கர்யாலாப₄ாத் தே₃ஷாஷாநுஸந்த₄ாநாதிஸயாச்ச ஏவம் வத₃தி.

ஜீ—வ்யாவர்த்தம் த₃ர்ஸயந் அர்த்தமாஹ (தத்ஜ்ஞாநம் இத்யாதி) j, k ஸம்யக்ஜ்ஞாநாப₄வமேவ உபபாத₃யதி (ஆமாற்றிவினோமே இதி) k₂, k₃ ஸப்₃த₃ார்த்த₂கத₂ந பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (மெய்ஞ்ஞானமில்லாத இத்யாதி) k₃ வினை இயல் பிறப்பு - கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜநம்; இயலுகை -

* ப்ர—(ஏழாம் பாட்டு) (எஞ்ஞான்று இத்யாதி) (மெய்ஞ்ஞானமின்றி) i1. श्रीमति वैष्णवे पुराणे षष्ठोऽध्याये पञ्चमेऽध्याये मैत्रेयं प्रति पराशरस्य परविद्योपसंहारवचनम्—“स ज्ञायते येन तदस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलमेकरूपम्। संदृश्यते वाप्यधिगम्यते वा तद्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम् ॥८७॥” / अथ परविद्यां प्रशंसन् उपसंहरति (स ज्ञायत इति) स इति उक्तलक्षणः पुरुषोत्तमः परामृश्यते। तदिति-हेतौ। यस्मात् भगवत्प्राप्तिरेव तापत्रयस्य भेषजं, तस्मात् स येन आगमोत्थेन ज्ञानेन ज्ञायते, येन विवेकज्ञानेन सन्दृश्यते, येन दर्शनसमानाकारेण भक्तिरूपापन्नेन गम्यते, तदेव ज्ञानम्; (अज्ञानमतोऽन्यत्) भगवद्भ्यतिरिक्तविषयं ज्ञानं अज्ञानं-अज्ञानापररूपं; बन्धकमित्यर्थः। अस्तदोषमिति-विकारास्पदाचिद्विषयज्ञानाद्वयावृत्तिः। शुद्धमिति-तत्संसृष्टचेतनविषयात्। परं निर्मलमिति मुक्तविषयात्। एकरूपमिति-स्रविषयात्; तेषामनेकरूपत्वात्॥ i2. तत्र प्रथमेशो एकोनविंशोऽध्याये हिरण्यं प्रति प्रह्लादः—“विद्याबुद्धिरविद्यायामज्ञानात्तात! जायते। बालोऽयि किं न खद्योतमसुरेश्वर! मन्यते ॥४०॥ तत्कर्म यन्न बन्धाय सा विद्या या विमुक्तये। आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिल्पनैपुणम् ॥४१॥” / ननु-अर्थशास्त्रादेः राज्याद्युपायज्ञापकत्वात्कथमविद्यास्थानत्वं? तत्राह (विद्येति) अर्थशास्त्रादिजन्यविद्याया अल्पास्थिरफलसाधनत्वात् विद्यात्वं नास्तीति भावः। का तर्हि विद्येतत्राह (तत्कमेति) या विमुक्तये, सा विद्या; अर्थशास्त्रादिविद्या शिल्पनैपुणम्। (यन्न बन्धाय) अपितु विद्याङ्गत्वेन मोक्षाय, तत्कर्म; कर्मनिरूपणं प्रासङ्गिकम् ॥४१॥

A ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்-147. * இப்ரமாணங்களும், அவற்றின் வ்யாக்யானங்களும் மஹாப்ரவேஸம் (முதல்பாகம், பக்கம் 119, 120) ப்ரமாணத்திரட்டிலும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.
/ ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த (எங்களாழ்வான்) வ்யாக்யானம்.

ஈ—ஜந்மங்களிலே அழுந்திப்போரும்படியாயன்றோ நம் நிலையிருக்கிறது. (I எஞ்ஞான்று மெங்கும் I₂ ஒழிவற நிறைந்துநின்ற) எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் n பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்துநின்ற. (n மெய்ஞ்ஞானச்சோதக் கண்ணை) நம் நிலையறியாதானொருவனுய்க் கிட்டப்பார்க்கிறோமோ? o நித்யவஸ்து வாயிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸார்ஹமாகாநின்றதிறே o₂ இவ்வஸ்து அங்ஙனன்றிக்கே, மெய்யான ஞானச்சோதியையுடைய க்ருஷ்ணை; p1. “एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं” (ஏகோஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம்) என்னும்படியே. (நெஞ்சே! p₂ மெய்ஞ்ஞானச்சோதக் p₃ கண்ணை மேவுதுமே) q “ஸுலப₄ன்” என்னு, q₂ நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; r நிர்வாஹகனுனவனை நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்னுதல். “மெய்ஞ்ஞானச்சோதக் கண்ணை மேவுதுமே” — நம்மாலே கிட்டப்

அ—I நாம் பண்ணின பாபமெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறோ? என்ன; (எஞ்ஞான்றும் எங்கும் என்று தொடங்கி) I₂ ஒழிவற - ப்ரச்யுத்யப₄வேந. n பிரிகதிர்ப்படாமே - சிதநிப் போகாமே. n, o ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஸ்வரூபம் நித்யமானால் ஜ்ஞாநமும் இப்படியிராதோ. “மெய்ஞ்ஞானம்” என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்ன, — (நித்யவஸ்துவாய் இத்யாதி₃) o₂ இவ்வஸ்து-ஆத்மவஸ்து. p மத்க்ருதபாபாநி ஸர்வாண்யபி ஜாநாதீத்யத்ர ப்ரமானாகாங்குடியா மாஹ (ஏகோஹமஸ்மீதி) 1. “ஏகோஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹருச்சூயம் வேதஸி மூரீம் புராணம் I யோ வேதஸிதா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி II” p₃, q, r “கண்ணன்” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸுலப₄ன் இத்யாதி₃ வாக்ய த்வயத்தாலே) p₃ “கண்ணன்” என்றது-ஸுலப₄ன் என்னுதல், நிர்வாஹகன் என்னுதல். q₂ பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாலே கிட்டப்போமோ என்று) கிட்டமாட்டோம் என்ற படி. இந்தப் பக்ஷத்தில், “நெஞ்சே - எஞ்ஞான்றும் - மெய்ஞ்ஞானமன்றி வினை இயல் பிறப் பழுந்தி-இப்போதாக இருந்திருந்திரங்கும்-நாம்-எஞ்ஞான்றும் எங்கும் இத்யாரப₄ய, மேவுதுமே” இத்யந்வய: ஏதத்பக்ஷே, ஏகார: - வ்யதிரேகபர்யவஸாயீ; “பிரிநிலை” என்று தமிழர்.

ஜீ—ப்ரவர்த்திப்பிக்கை; மூட்டுகை என்றபடி. I நாம் பண்ணின பாபமெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறோ? என்ன, — (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி₃) I₂ ஒழிவற-ப்ரச்யுத்யப₄வேந. n பிரிகதிர்ப்படாமே - தப்பிப்போகாமே. n, o “மெய்” என்கிற விசேஷண வ்யாவ்ருத்தி (நித்யவஸ்துவாய் இத்யாதி₃) o₂ இவ்வஸ்து - ஆத்மவஸ்து. p எல்லாப்படியும் அறியும் என்னுதுக்கு ப்ரமானம் (ஏகோஹம் இத்யாதி₃). p₃ “கண்ணனை” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம்-ஸுலப₄ன் என்னுதல், நிர்வாஹகன் என்னுதல். q, r இந்த இரண்டு அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸுலப₄ன் இத்யாதி₃ வாக்யத்வயேந) q₂ பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே (நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று) ஏகாரம் - பிரிநிலையிலே; கிட்டமாட்டோம் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில், “எஞ்ஞான்றும்”

ப்ர—p1. (மெய்ஞ்ஞானச்சோதி) சம்பவபர்வணி அஷ்வினே டுஸ்யந்த் ப்ரதி ஷக்ருந்தலா—“योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा॥ २८॥ एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं न हृच्छयं वेत्सि मुनिं पुराणम्। यो वेदिता कर्मणः पापकस्य तस्यान्तिके त्वं वृजिनं करोषि॥ २९॥ धर्म एव हि साधूनां सर्वेषामिह कारणम्। न तु मिथ्याविनीतानां तेषां दुःखावहो भवेत्॥ ३०॥”

8 மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்
ஒவத லின்றி யுன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்
பாவுதொல் சீர்க்கண் ணாவென் பரஞ்சுடரே !
கூவுகின்றேன் காண்பா னெங்கெய்தக் கூவுவனே ?

ஆ— 8. வ்யா:—(மேவு) கர்மயோக்யமாதல், புக்தியோக்யமாதல், ஜ்ஞானயோக்யமாதல் ஒன்றும் செய்கிறிலேன் ; செய்யாதிருந்துவைத்து, ஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்ய காருண்யாத்யஸங்க்யேய திவ்யாத்மகுணங்களாலும், நிரதிரயௌஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌக்யந்த்யாத்யஸங்க்யேய திவ்யரூபகுணங்களாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த உன்னைக் காணவேணும் என்றென்று கூப்பிடாநின்றேன் ; இப்படி கூப்பிடு உன்னைக் காண்கைக்கு எங்கே காரியகரமாகிறது ? என்கிறார். 8.

ஈ—போமோ? 8 “நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக கண்ணனை - எஞ்ஞான்று - மேவுதும்” என்று அந்வயமாகவுமாம். 7.

அ—புரஷ்யகாரநிர்வாஹாநுகுணந்வயமாஹ (நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச் சோதி இதி) அதாவது— “நெஞ்சே - மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி - நாம் இருந்திருந்திரங்கி - எஞ்ஞான்றும் என்று தொடங்கி, கண்ணனை - எஞ்ஞான்று மேவுதும்?” இத்யந்வய: ; இந்தப் பக்ஷத்தில், ஏகாரம் - ஈற்றசை ; “ எஞ்ஞான்றும் - நாம் இருந்திருந்திரங்கி ” என்று, “ எஞ்ஞான்றும் ” என்றத்தை ஸர்வகாலமும் இருந்து நாம் து:க்கூப்பட்டு என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு ? என்று கூட்டுதல் ; “என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு” என்று அத்யாஹார்யம் ; “எஞ்ஞான்று-மேவுதும்?” என்று கூட்டுதல். h, மெய்ஞ்ஞானம்-தத்வஜ்ஞாநம். l, ஒழிவற-சோராதபடி. p, மெய்ஞ்ஞானம்-நித்யஜ்ஞாநம். 7.

ஜீ—என்றுதுக்கு - யத்யந்வயம். s எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர அர்த்தம் (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானம் இத்யாதி.) “நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினை இயல் பிறப்பழுந்தி - நாம் இருந்திருந்திரங்கி - எஞ்ஞான்றும் எங்கும் என்று தொடங்கி, கண்ணனை - எஞ்ஞான்று-மேவுதும்”இத்யந்வய:; அஸம்நி பக்ஷே, ஏகாரம்-ஈற்றசை,அவ்யயமித்யர்த்த:.. p,மெய்ஞ்ஞானச்சோதி-நித்யஜ்ஞாந தேஜஸ்ஸை உடையவன். i (தத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி.) ஷஷ்டே:யம்ஸே பஞ்சமே ஸைத்ரேயம் ப்ரதிபராஸர:-1. “ஸ ஜ்ஞாயதே யௌ”இத்யாதி;மஹாப்ரவேஸே(I-119,120)லிகி,தம். ப்ரத்யமே:யம்ஸே ஏகோநவிம்ஸே:த்யாயே—2. “தத் கர்ம யந்ந பூந்த்யாய” இத்யாத்யபி லிகி,தம் தத்ராவ. p ஸம்பூவபர்வணி அஷ்டத்ரிம்ஸே துஷ்யந்தம் ப்ரதி ஸகுந்தலா—3. “ஏகோ:ஹ-மஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹ்ருச்ச்யம் வேதஸி முநிம் புராணம் I யோ வேதிதா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வருஜிநம் கரோஷி||”. 7.

ஆதே:— ஏழாம் பாட்டு. காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிழுகி அழுதால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு ? நெஞ்சே! உன்னை நீ அறியாயோ ? மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே. அது இல்லாதவளவேயோ ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக் கூடவதான ஜம்மங்களிலே அழுந்திப்போருமபடியாயன்றோ நம் நிலை இருக்கிறது. எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற மெய்ஞ்ஞானச்சோதியுடைய க்ருஷ்ணனை ஸுலபுன் என்னு கம்மாலே கிட்டப்போமோ ? என்கிறார்—“எஞ்ஞான்று நாம்” இத்யாதித்யால். 7.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்— உன்னைப்பெறுகைக்கு ஈடான விரகுகள் என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே உன்னைக்காணவேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே வந்து பூலிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (மேவென்று தொடங்கி) து:க்கத்தை வினைப்பதாய், அனாதி, காலம் அனுசரித்திருக்கிற த்வத்ப்ராப்தி விரோதிகளை ஏதேனும் ஒரு விரகாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன்; நிரந்தரமாக உன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கவும் பெற்றிலேன். (பாவென்று தொடங்கி) எங்கும் ப்ரஸித்தமான கல்யாணகுணங்களை யுடைய உன்னுடைய அழகை எனக்குக்காட்டினவனே! 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஸௌலப்யகாரிதமான குணவிக்ரஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தை அனுஸந்தித்து, நிஸ்ஸாதநான நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுவது? என்கிறார்.

மேவுதுன்பம்— அவிநாபூதது:க்கதையுடைத்தான, வினைகளை—பாபங்களை, விடுத்துமிலேன்— (தந்நிவர்த்தகமான தபோஜ்ஞானஸமாதிகளாலே) போக்குவதும் செய்திலேன்; ஓவுதலின்றி—நிரந்தரமாக, உன்—(ப்ராப்தனான) உன், கழல்— திருவடிகளை, வணங்கிற்றிலேன்— (A வணக்குடைத்தவநெறியாலே) வணங்குவதும் செய்திலேன்; பாவு—(எங்குமொக்கப்)பரம்பி, தொல்—ஸ்வாபூவிகமான, சீர்—(ரக்ஷணைகாந்த)குணங்களை யுடைய, கண்ணு—க்ருஷ்ணனாய், என்—எனக்கு ஆஸாஜனகமான, பரஞ்சுடரே—நிரவதிகதேஜோருபனானவனே! காண்பான்—காணவேணும் என்று, கூவுகின்றேன்—(ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி இழந்தார் கூப்பிடுமாபோலே) அழைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கு—எங்கே, எய்த—கிட்டுவதாக, கூவுவன்—கூப்பிடுவேன்? 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—“உன்னைக்கிட்டுகைக்கு என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, காணவேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே பூலிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்?” என்கிறார்.

வ்யா:— (மேவு இத்யாதி,) “இவ்வாத்மாவுக்கு நிரூபகமோ?” என்னும்படி பொருந்தின, ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கத்தை வினைப்பதான தத்ப்ராப்திவிரோதிகளை, 1. “अमेण पापमपनुदति” (தர்மேண பாபமபநுததி) என்ற விஹிதானுஷ்டானத்தாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன். 2. “निदिष्यासितः” (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிற படியே அனவரதபூவநாரூபமான புக்தியைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். “ஓவுதலின்றி—மேவு துன்பவினைகளை” என்றுமாம். (பாவு இத்யாதி,) 3. “विदितः” (விதித:). ஸத்ருக்கள் கேட்காஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வாபூவிகமான கல்யாணகுணங்களை யுடைய க்ருஷ்ணனே! (என் பரஞ்சுடரே) தாழநின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றுட்டாக்கித் தந்தவனே! B “பரஞ்சுடருடம்பாய்” என்னக்கடவதிறே. (கூவுகின்றேன் காண்பான்) ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிப் பூலம் தாழ்த்தாரைப் போலே கூப்பிடாநின்றேன். (எங்கெய்தக் கூவுவனே) ஒரு கூஃத்ரன் கூப்பீடு எங்கே பூலிக்க? சாபலமிதே. 8.

ஈ— அவா:— எட்டாம் பாட்டு. a ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் பண்ணினார் ப₂லம் தாழ்த்துக் கூப்பிடக்கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு a₂ கைம் முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக்கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

வ்யா:—b (மேவு) c 1. “तिलतैलवत् दारुहिवत्” (திலதைலவத்₃ த₃ாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், c₂ து₃:க்க₂த்தை வினைப்பதாயிருக்கிற c₂ பாபங்களை, d2. “धर्मो पापमनुदति” (த₄ர்மேண பாபமபநுத₃தி) என்கிறபடியே d₂ விஹிதகர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே போக்கிற்றிலேன். (e ஓவுதலினி றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) e₂ 3. “निदिश्यासितव्यः” (நிதி₃த்₃யாஸிதவ்ய:)

அ— எட்டாம் பாட்டு. (மேவு துன்பம் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தையும், ‘காண்பான் எங்கெய்தக் கூவுவன்’ என்றத்தையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் இத்யாதி₃) a₂ கைம்முதல்-ஸாத₄நம் என்றபடி. b,c ஆத்மாவோடே மேவியிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (திலதைலவத் இத்யாதி₃) 4. “த₃ாருண்யக்₂ நிர்யத₂ா தைலம்” இத்யாதி₃ ஸ்லோகஸ்சாத்ர த்₃ரஷ்டவ்ய: . c (திலதைலவத் இத்யாதி₃) ஆத்மாவோடே ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்றிறே சொல்லிற்று; இவ்விடத்தில், “ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிற வினை” என்று கர்மத்தைச் சொல்லுகிற இடத்தில் அவை ப்ரமாணமானபடியென்? என்னில்; ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்றபோதே தத்கார்யமான கர்மமும் பொருந்தியிருக்கும் என்று, அதுக்குச் சொன்னது - இதுக்கும் உப லக்ஷணம் என்று இவ்வழியாலே அருளிச்செய்கிறார். c₂,c₃ துன்பவினை-துன்பத்தை உண்டாக்குகிற வினை என்றபடி. d த₄ர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (த₄ர்மேண இத்யாதி₃) c₂ பாபம் என்றது-காம்யகர்மத்தையும், நிஷித்₃ த₄ கர்மத்தையும். d₂ விஹிதகர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே-ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித கர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே என்றபடி. 5. “வர்ணஸ்ரமாசாரவதா” 6. “ப₂லஸம்பி₃புத்ஸயா கர்மபி₄ராத்மாநம் பிபீஷந்தி; ஸ ப்ரீதோ₂லம் ப₂லாய” இதி வாக்க்யகார:.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (மேவு துன்பம் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தையும், “கூவுகின்றேன் காண்பான் எங்கெய்தக் கூவுவன்” என்றத்தையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் இத்யாதி₃) a₂ கைம்முதல்-ஸாத₄நம். b மேவு-அவிநாபூ₄தமாய்ப்பொருந்தி வர்த்திக்கிற. c ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கும்துக்கு ப்ரமாணம் (திலதைலவத் இத்யாதி₃) க₃த்₃யத்ரயே. இத₃ம்-ப்ரக்ருத்யாத்ம விஷயமபி, து₃ர்விவேசத்வே த்₃ருஷ்டாந்ததயாஉக்தம். c₂,c₃ துன்பவினை - து₃க்க₂த்தை உண்டாக்குகிற வினை. d த₄ர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (த₄ர்மேண இத்யாதி₃) இயம் ஸ்ருதி: ; தைத்திரீயகே. c₂ பாபங்களை-நிஷித்₃ த₄ காம்ய கர்மங்களை- d₂ விஹிதகர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே-ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித கர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே. e (ஓவுதலினி றி

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (மேவு) c 1. “तिलतैलवद्दारुहिवत्” इत्यं दुर्विवेचनत्वे दृष्टान्तयोक्त: ||

d2.(விடுத்தியிலேன்) तैत्तिरीयके नारायणे पञ्चाशेऽनुवाके “धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा, लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसर्पन्ति, धर्मेण पापमनुदति, धर्मे सर्वं प्रतिष्ठितं, तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति ||”

e₂3.(ஓவுதலினி) बृहदारण्यके (४-४) मैत्रेयीब्राह्मणे —“आत्मा वा अरे द्रष्टव्यश्चोत्तमोऽन्तमो निदिश्यासितव्यः”

ஈ—என்கிறபடியே e_3 அனவரதபூவனை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்தகரிக்க விரகு பார்த்திலேன். f “ஓவுதலின்றி-மேவு துன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஓவுதலின்றி-உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. g “கண்ணுலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை” என்னுமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு g_3 இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம் பார்த்திலேன். (h பாவு தொல் சீர்க்கண்ண) h_2 இங்ஙனே இருக்க, உன்னை அனுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன். $i1$. “विदितः” (விதி, த:) என்கிறபடியே, உகவாதார் கேட்காஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிக கல்யாணகுணங்களை உடைய க்ருஷ்ணனே! (என் j பரஞ்சுடரே)

அ— e_3 (அனவரதபூவனை இதி) e_3 2. “த்ருவா ஸ்மருதி: ; ஸ்மருதிலம்பே ஸர்வக்ஷரந்திராம் விப்ரமோக்ஷ:” இதி ஹி / வாக்கார இதி பூவா: . கர்மயோக்யபூக்தியோக்யாபித்யாநாத் ஜ்ஞாநயோகேட்யபார்த்ததஸித்த: t_4 : ஸந்தம்ஸந்யாயாதி, தி பூவா: . f யோஜநாந்தரம் (ஓவுதலின்றி இத்தயாதி) g பிந்தின யோஜனையிலே “ஓவுதலின்றி” என்றதுக்கு விஷயம் அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இத்தயாதி) விஷயானுபவத்தில் ஓவுதலின்றி என்றபடி. யத்வா, “ஓவாதே மேவாநிற்பதாய் - வந்து பொருந்தாநிற்பதாய், து:க்காவஹங்களாயிருக்கிற புண்ய பாபரூபகர்மங்களை, பூலாபி, ஸந்திரஹித ஸத்கர்மத்தாலே போக்கிற்றிலேன்” இதி ஸப், தார்த்தம்: . ஸர்வத்யாபி இந்த்ரியவஸ்ய ஏவ அபவம்தி யாவத். தேநைவ ஹேதுநா ஸாத்யநாநுஷ்ட்யாநாக்ஷமஸ்சாஸமியமுமர்த்தமாஹ (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இதி) f பிந்தின யோஜனையிலே “ஓவுதலின்றி” என்றது-“மேவு” என்றதுக்கு விசேஷணமாதல். வினைகளுக்கு விசேஷணமாதல், “விடுத்துமிலேன்” என்றதுக்கு விசேஷணமாதல். g_3 இரை-ஆஹாரம் என்றபடி. h பாவுதல்-பரம்புதல். h_2 கீழில் நோக்காகத் தாத்தர்யம் (இங்ஙனே இத்தயாதி) i ஸப், தார்த்தம் (விதி, த இத்தயாதி) j “பரஞ்சுடர்” இதி - ஸர்வப்ரகாரோத்தக்ஷ: , விக், ரஹஸௌந்த்யர்யஞ்சேத்யர்த்த: . பே, த: . இவ்விடத்திலே - 3. “ஸ்ருத்வா குணாந் புவஸுந்தர! ஸ்ருண்வதாம் தே நிர்விஸ்ய கர்ணவிவரேர் ஹரதோடங்க, தாபம் | ரூபம் த்ருஸாம் த்ருஸிமதாமக்டுலார்த்தலாபம் த்வயயச்-புதாவிஸதி சித்தமப்தரபம் மே ||” இதி பூக்யவதே ருக்மிண்யுக்தமான ஸ்லோகம் அனுஸந்தேயம்.

ஜீ—இதி நிரந்தரமாக உன் திருவடிகளை வணக்குடைத்தவநெறியாலே வணங்குவது செய்திலேன். கர்மபூக்தியோக்யராஹித்யஞ்சொன்னது-ஜ்ஞாநயோக்யராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம், ஸந்தம்ஸந்யாயத்தாலே. f யோஜநாந்தரம் (ஓவுதலின்றி இத்தயாதி) ஓவாதே-விச்சே, தியாதே பொருந்தியிருக்கிற து:க்காவஹபாபங்களைப் போக்கிற்றிலேன் என்று ஸப், தார்த்தம். ஸர்வத்யா இந்த்ரியவஸ்யனயே இருந்தேன் என்றபடி. தேநைவ ஹேதுநா ஸாத்யநாநுஷ்ட்யாநாக்ஷமஸ்சாஸமியர்த்த: . g அமுமேவார்த்தமாஹ (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இத்தயாதி) யத்வா வ்யதிரேகத்தால் பூஸிதம் (கண்ணுலம் இத்தயாதி) f “ஓவுதலின்றி” என்றது “மேவு” என்றதுக்கு விசேஷணமாதல், வினைகளுக்கு விசேஷணமாதல். g_3 இரை-ஆஹாரம். h பாவுதல்-பரம்புதல். h_2 கீழே கடாஷித்து பூவம் (இங்ஙனே இத்தயாதி) i ஸப், தார்த்தம் (விதி, த இத்தயாதி) 1. “விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞஸ்ரணாக்ஷதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ புவத தே யதி ஜீவிதுமிச்சுஸி ||” இதி ஸுந்த்யரகாண்டே, ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. j “பரஞ்சுடர் என்றதுக்கு

ப்ர— $i1$. (பாவுதிதாஸீர்) श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (१२) रावणं प्रति सीताया हितोपदेशः—“विदितस्स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः । तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥ २० ॥ प्रसादयस्व त्वञ्चैनं शरणागतवत्सलम् । माश्वास्यै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि ॥ २१ ॥”

/ இது சு, நத்தே, தாக், ய (7.26-2) வாக்கம்; வாக்கார வாக்கம் என்று.

9 கூவிக் கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று
பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத் தலமர்கின்றேன்
மேவியன் ஸ்ரீரெ காத்தவ னுலகமெல்லாம்
தாவிய வம்மாளை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே?

ஈ—ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! (k கண்ணு என் பரஞ்சுடரே) l தாழ்நின்று இவ்வடிவழிகை எனக்கு l₂முற்றுட்டாக்கினவனே! என்றுமாம். A “பரஞ்சுடருடம்பாய்” என்னக்கடவதினே. (கூவுகின்றேன் காண்பான்) ஸாத்நாநுஷ்டானம் பண்ணி, ப₂லம் கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமா போலே. ‘காணவேணும்’ என்று கூப்பிடாநின்றேன். m (எங்கெய்தக் கூவுவனே) “ஒரு n கொசுக்கு கூப்பிட்டது” என்று ப்₂ரஹ்மாவின் ஒலக்கத்திலே கேட்கப் புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்? 8.

அ—j,k,l இரண்டாம் அர்த்தத்திலே “கண்ணு” என்றத்தைக்கூட்டித் தாத்பர்யம் (தாழ்நின்று இத்யாதி) l₂முற்றுட்டாக்கினவன்-பூர்ணபேஜனமாக்கினவன். n கொசுக்கு-மஸகம். m “எங்கெய்தக் கூவுவன்” என்ற இடத்திலே-1. “தூர்மஸ்ய ப₂லமிச்சுந்தி தூர்மம் நேச்சுந்தி மாநவா: | ப₂லம் பாபஸ்ய நேச்சுந்தி பாபமேவாசரந்தி ச ||” என்ற ம்லோகம் அருளிச்செய்வார். “பாவுதொல்சீர்க் கண்ணு என் பரஞ்சுடரே - மேவுதுன்பம்” என்று தொடங்கி அந்வயம். 8.

ஜீ—இரண்டு அர்த்தம்-ஸர்வப்ரகாரோத்கர்ஷமாதல், வடிவழகாதல். j,k,l த்₂விதியார்த்தத்தில் “கண்ணு” என்றத்தைக்கூட்டி ப₂ாவம் (தாழ்நின்று இத்யாதி) l₂முற்றுட்டாக்கினவன் - பூர்ணபேஜனமாக்கினவன். n “எங்கெய்தக் கூவுவன்” என்ற இடத்திலே 1. “தூர்மஸ்ய ப₂லமிச்சுந்தி தூர்மம் நேச்சுந்தி மாநவா: | ப₂லம் நேச்சுந்தி பாபஸ்ய பாபமேவாசரந்தி ச ||” என்றது அநுஸந்தேயம். “பாவுதொல்சீர்க் கண்ணு என் பரஞ்சுடரே-மேவு துன்பம்” இத்யாரப்ய அந்வயம். 8.

ஆதே₃— எட்டாம் பாட்டு. திலதைலவத் தூருவஹ்நிவத் இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், து:க்கூத்தை விளைப்பதாயிருக்கிற பாபங்களை, விஹிதகர்மாநுஷ்டானத்தாலே போக்கிறதிலேன்; அவரதபூாவநை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பார்த்திலேன்; உகவாதார் கேட்காஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபூவிக கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! ஸாத்நாநுஷ்டானம் பண்ணி, ப₂லங்கள் கைபுகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே காண வேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; “ஒரு கொசுக்கு கூப்பிட்டது” என்று ப்₂ரஹ்மாவின் ஒலக்கத்திலே கேட்கப்புகுகிறதோ? என்கிறார் — “மேவுதுன்பம்” இத்யாதி₂யால். 8.

ஆ— 9. வ்யா:— (கூவிக்கூவி) அஸக்ய நிஷ்க்ரமணமாய், நிரதிரய து:க்கூஸ்பத, மாயிருந்த கொடுவினைத் தூற்றுள்ளே நின்று பாவியேன் பலகாலமும் கூவிக்கூவி, எம்பெருமான் திருவடிகளில் சென்று சேர்வழி அறியாதே திகைத்து அலமருகின்றேன்; திருவாய்ப்பாடியிலே ஸர்வஸுலப்யுயக்கொண்டு வர்த்தித்தருளினவன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டிற்றிலேன்; அன்றொரு தேயுவிதேயுஷத்திலே வர்த்திக்கையாலே சேரப் பெறுதொழியவும் ஸம்பவிக்குமன்றோ? என்னில்; ஸர்வதேயுஷவர்த்திகளான ஸர்வாத் மாக்களும் தன் திருவடிகளினுள்ளே அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவியருளினவன் உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன். அன்று சேரப்பெறாத நான் என்று சேர விருக்கிறேன்? சேராதொழியில் இவ்வாத்மா முடிகை நிர்சிதம். இனி அவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் விகலமாகவாகாதே புகுகிறது, இனி ஆத்மாவதி, கமாக அவன் திருவடிகளைச் சேருகை என்றொரு பொருளில்லை என்று நசையற்றுக் கூப்பிடுகிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — க்ருஷ்ணனாயும் ஸ்ரீ வாமனனாயும் நீ லோகத் துக்குப் பண்ணின மஹாநுக்ரஹத்துக்குப் புறம்பானேன்; இனி நான் உன்னைப் பெறுகையென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராஸராகிறார்.

வ்யா:— (கூவியென்று தொடங்கி) ஸம்ஸாரத்திலே நின்று, அத்தோடு பொருத்தமில்லாமையாலே பெரிய ஆர்த்தியோடே பலகாலம் கூப்பிட்டு, என்னுடைய பாபத்தின் மிகுதியாலே அவனைப்பெறுகைக்கு விரகும் அறியாதே நெடுங்காலம் அலமராதின்றேன். (மேவியென்று தொடங்கி) திருவுள்ளத்தில் பொருத்தத் தோடே கூட பசுநிறை மேய்ப்பதுஞ்செய்து, அதுபோலையன்றிக்கே தன்னுடைய திருவடிகளை எல்லா தலைமேலும் படுப்படி லோகத்தையெல்லாம் அளப்பதுஞ் செய்து இச்செயலாலே லோகத்தையடைய அடிமை கொண்டிருக்கிறவனை அன்றும் தப்பின நான் இனிப் பெறுகைக்கு விரகுண்டோ? 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியறும்படி உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தப்பின நான் கிட்டுவது எங்கே? என்கிறார்.

கொடு—க்ருரமான, வினை—பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், தூற்றுள்—(புக்கால் புறப்படவொண்ணாத ஸம்ஸாரமாகிற) தூற்றில் அகப்பட்டு, நின்று—நின்று, பலகாலம்—அநேக காலம், (புறப்பட) வழி—வழி, திகைத்து—அறியாதே ப்ரமித்து, அலமருகின்றேன்—(அதுக்குள்ளே) அலமரநிற்கிற, பாவியேன்—மஹாபாபியான நான், அன்று—(கோபவ்ருத்து, துர்கள் பசு மேய்க்கக் கோலைக் கொடுத்த) அன்று, மேவி—(கார்யப்பாடாகவன்றியே) நெஞ்சு பொருந்தி, ஆநிறை—பசுக்களை, காத்தவன்—ரக்ஷித்தவனாய், உலகமெல்லாம்—(இப்படி ப்ரா தேயுசிகமன்றியே) ஸர்வலோக விஷயமான, தாவிய—த்ரைவிக்ரமபத்யானத்தை யுடைய, அம்மாலை—ஸர்வ ஸ்வாமியை, இனி—அன்றைக்குத் தப்பினபின்பு, கூவிக்கூவி—(ஆர்த்தியாலே) பலகாலம் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு, எங்கு—எங்கே, தலைப்பெய்வன்—கிட்டுவேன்? 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸ்ரீவாமனாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் சொல்லி, அவற்றைத் தப்பின நான் இனிக் கிட்ட வென்றெரு பொருளுண்டோ? என்று இன்னொதாகிரூர்; நிராஸராகிரூர் என்றுமாம்.

வ்யா:— (கூவிக்கூவி) ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தமாட்டார்; கால் வாங்குகைக்கு யோக்யதையில்லை. A “காணவாராய்” என்று கூப்பிடுகிரூர்; ஒருகாற்கூப்பிட்டுப் பின்பு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே மேன் மேலெனக் கூப்பிடுகிறபடி. இவர் கூப்பிட்டால் ஈஸ்வரனுக்குக் கைநீட்டி எடுக்க வொண்ணாத தூற்றிலேயாயிற்று இவர் புக்குநிற்கிறது. (கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று) கொடிதான பாபத்தை விளைக்கவற்றாய். புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாததான ஸம்ஸாரத்திலேயாயிற்று நிற்கிறது. (பாவிபேன்) ஸ்ரீ ஜனக ராஜன் திருமகள், ஸ்ரீவால்மீகிபுக்யுவான் ஆஸ்ரமபரிஸரத்திலே கூப்பிட்டாற் போலே, சிலர் “ஐயோ” என்னக் கூப்பிடுகிறேனோ? என்னுதல்; உன்னைக்கிட்ட விரகறியாதே அலமருகைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னுதல். (பலகாலம் இத்யாதி,) நெடுங்காலம் உன்னைப் பெறும் விரகறியாதே அலமரா நின்றேன். (மேவி இத்யாதி,) ஆபத்துக்கு உதவாதானாய்த்தான் படுகிறேனோ? நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைததந்து “பசுமேய்” என்றால், “ரக்ஷகரான நமக்கு விஹிதமிதே” என்றிருக்கையன்றிக்கே, அலப்ய லாப்யமாகப் பொருந்தி. (அன்று) அதுவும் ஒரு காலமே! (உலகமெல்லாம் தானிய) அது ஒருரளவேயாய்த் தப்பவுமாம்; எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளாம்படி ஸர்வலோகங்களையும் அளந்தவன்று ‘எம்முலையிலே கிடந்தேன்? (அம்மாண) எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனை. (எங்கினித்தலைப்பெய்வனை) அந்த தூள் தூனத்திலும் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்புகுகிறேன்? அவன்தான் வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாத்யநாநுஷ்ட்யானம்பண்ணி அங்கே சென்று கிட்டப்புகுகிறேனோ? என்று நிராஸராகிரூர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. உவரையாதே எல்லாருக்கும் ஒக்க முகங் கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான் இனி உன்னைக் கிட்டுகையென்றெரு பொருளுண்டோ? என்று உ₂ நிராஸராகிரூர்.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூவிக்கூவி இத்யாதி₃) உ இரண்டாம் பாட்டிலும், மூன்றாம் பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான வாமனாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அனுஸந்தித்துக்கொண்டு நிராஸராகிரூர் இப்பாட்டில் என்கிரூர் (வரையாதே இத்யாதி₃) b1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” இதி ஸ்தூதவ்யத்வேதபி கதுமாக்ரோஸதி? இத்யாஸங்காம் பரிஹரந் அர்த்தமாஹ

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூவி இத்யாதி₃) உ த்₃விதீயத்ருதீயகூ₃தை₂களிற்சொன்ன வாமன க்ருஷ்ணாவதாரங்களை அனுவதி₃த்துக்கொண்டு நிராஸராகிரூர் இப்பாட்டில் என்கிரூர் (வரையாதே இத்யாதி₃) உ₂ (நிராஸராகிரூர்) என்றது - “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” என்றத்தைப் பற்ற. b1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்றிராதே கூப்பிடுவானென்? என்கிற ஸங்கை

ஈ— வ்யா:— (கூவி) b ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத் திலேயிருந்து கூப்பிடாநிற்பர். (கூவி) c ஒருகால் கூப்பிட்டு c₂ அனுதபித்து மீருமதன்- றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பர் d(கொடுவினைத d₂தூறுறுளநின்று,) e கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈஸ்வரன் கைநீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலேயிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது. f (பாவியேன்) g ஒருவால்மீகபரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப்பெற்றேனோ? (பலகாலம் h வழிதிகைத்து h₂அலமருகின்றேன்) காலமெல்லாம் i அறிவுகெட்டுத் j தடுமாறுகிற நான். k (மேவி இதயாதி) l ஆபத் துக்கு உதவாதவனுய்த்தான் படுகிறேனோ? m 1. “गोगोपीजनसंकुलं अतीवा”

அ—(ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே இதி) ப்ராப்யத்வராதிஸயாதி₃தி ப₄ாவ: b,d அஸ்மிந் வாக்க்யே-“கொடு வினைத் தூற்றுள்-கூவி” இத்யந்வயம்ச விவக்ஷித: d₂தூறு-ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூறு என்றபடி. c வீபஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருகால் இத்யாதி₃) c₂ (அனுதபித்து) ஸ்வரூபவிரோத₄நுஸந்த₄ானத்தாலே. e (கூப்பீடுகேட்டிரங்கி இதி) 2. “ராஜ்யாத் ப்ரமஸோ வஸே வாஸ:” இத்யாதி₃. f,g,h “வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்” இதி வர்த்தமாநதிர்தே₃ஸாநுரு₃ண்யேந, “பாவியேன்” இத்யஸ்ய ப₄ாவமாஹ (ஒரு வால்மீகி இதி) வால்மீக்யாஸ்ரமஸம்பவர்த்தநாத் ஜாநகீவிஷாத₃ஸ்ய தத₃ாநீமேவ அபக₃மோ ஜாத: இதி ப₄ாவ: இவ்விடத்தில் பாபமாவது - த₄ார்மிகபரிஸரா லாப₄ம். d,f,g யத்₃வா, “கொடுவினைத் தூற்றுள்நின்று-கூவிக்கூவி” என்ற பத₃த்தைக் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம் (ஒரு வால்மீகி இத்யாதி₃) h வழிதிகைத்து-புறப்பட வழியறியாதே ப்ரமித்து என்று ஸப்₃த₃ார்த்தம். i தாத்பர்யம் (அறிவுகெட்டு என்று) h₂/அலமருகை-தடுமாறுகை. k,l கே₃ாவர்த்த₄ நோத்₃த₄ரணம் பண்ணின அபத₃ானத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த₃ப₄ாவம் (ஆபத் துக்கு உதவாதவனுய் இத்யாதி₃) k “ஆநிரைகாத்தவன்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் — மலே யெடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுதல், பசக்களை மேய்த்தான் என்னுதல். n முந்தின அர்த்தம் (கே₃ாகே₃ாபீஜநேத்யாதி₃) k அஸ்மிந் பகே₃—“அன்று”-ஆபத்₃த₃ஸாயாம், “மேவி”-ஸாவத₄ாந

ஜீ—யையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு அர்த்தம் (ஸ்வரூபஜ்ஞான இத்யாதி₃) ப்ராப்யத்வராதி ஸயாதி₃தி ப₄ாவ: b,d “கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று - கூவி” என்று அந்வயம் விவக்ஷிதம் இவ்வாக்யத்தில். d₂ ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூறு என்றபடி. c வீபஸைக்கு ப₄ாவம் (ஒருகால் இத்யாதி₃) c₂ (அனுதபித்து) ஸ்வரூபவிரோத₄நுஸந்த₄ானத்தால் இதி ப₄ாவ: d “கொடுவினை” இத்யாதி₃க்கு—க்ருமான பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், புக்கால் புறப்படவொண்ணாத ஸம்ஸாரமா கிற தூற்றிலே அகப்பட்டு நின்று — என்று ஸப்₃த₃ார்த்தம். e (கூப்பீடுகேட்டு இரங்கி இதி) 2. “ராஜ்யாத் ப்ரமஸோ வஸே வாஸ:” இத்யாதி₃. d,f,g “தூற்றுள் நின்று-கூவிக்கூவி” என்ற பத₃த்தைக் கடாக்கித்து “பாவியேன்” என்றதுக்கு ப₄ாவம் (ஒருவால்மீகி இத்யாதி₃) வால்மீக் யாஸ்ரமஸம்பவர்த்தநத்தால் பிராட்டிக்கு அப்போதே க்லேஸம் போயிற்றிறே என்றபடி. இங்கு பாப மாவது - த₄ார்மிகபரிஸராலாப₄ம். h வழிதிகைத்து - புறப்பட வழியறியாதே ப்ரமித்து. l தாத் பர்யார்த்தம் (அறிவுகெட்டு என்று) k,l இவ்வபத₃ானத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த₃ ப₄ாவம் (ஆபத்துக்கு இத்யாதி₃) k “காத்தவன்” என்றதுக்கும் இரண்டர்த்தம் - ரக்ஷித்தான் என்னுதல், மேய்த்தான் என்னுதல்; “மேவி” என்றதுக்கும் இரண்டர்த்தம் - ஸாவத₄ானமாக என்னுதல், ஸ்வப்ரயோஜனமாக என்னுதல். n ப்ரத₃மார்த்தம் (கே₃ாகே₃ாபீ இத்யாதி₃)

ப்ர—(ஒன்பதாம் பாட்டு) (கூவிக்கூவி இத்யாதி₃) (ஆநிரைகாத்தவன்)m 1. वैष्णवे पुराणे षष्ठमेशो(११)—“ततस्तद्रोकुलं सर्वं गोगोपीजनसंकुलम् । अतीवातं हरिर्दृष्ट्वा मैत्रेयाचिन्तयत्तदा ॥१३॥”

ஈ—(கே₃ாகே₃ாபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே நோவுபட்டவன்று ஒரு பசுவின்மேலே ஓர் இடையன்மேலே ஒரு துளிவிழாதபடி தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்து உபகரித்தவனை. (மேவி) n நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத் தந்து, “பசுமேய்” என்றால் “n, ரக்ஷகனான நமக்கு விஹிதமிதே” என்றி னுக்கையன்றிக்கே n₃ அலப்யலாப₄மாகப் பொருந்தி, (அன்று) o அதுவும் ஒரு காலமே! (வழிதிகைத்தலமருகின்றேன் — மேவியன்றருகிரை காத்தவன்) p காட்டிலே வழிதிகைத்தார்க்கு இடையர்போலேகாணும் வழிகாட்டுவார். q1. “மாமேக் ஶரணம்” (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்று வழிகாட்டினவனிறே, r வேறு வழி காட்டினார் இல்லையே. s திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக் கும்படி வழிகாட்டினான் அவனிறே. t (உலகம இத்யாதி₃) u ஓருர்க்கு உதவினவளவன் றிக்கே, ஸகலபத₃ார்த்த₃ங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலைகளிலும் ஓக்கத் திருவடிகளை வைத்து, “தான் ஸ்வாமி” என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. (எங்கினிததலைப்பெய்வனே) எங்ஙனே கிட்டப்போகிறேன்? v அந்த தூ₄ளித₃ானத்

அ—தயா கே₃ாவர்த்த₄நோத்₃த₄ரணமுகே₃ந கே₃ாஸமூஹரக்ஷக இத்யர்த்த₂:. n ப₄க₃வத்ஸந்த₃ர் ஶநாதுகு₃ணஸ்ஸாக்₄யதமகாலே ஸ்வலாப₄த்வேநாத்யாத₃ரயுத்தஸந் கே₃ாஸமூஹபோஷக இதி த்₃விதீயமர்த்த₃மாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) n₃ (ரக்ஷகனான) கே₃ாரக்ஷகனான இடையனுக்கு. n₃ “மேவி” இத்யஸ்ய நிஷ்க்ருஷ்டமர்த்த₃மாஹ (அலப்யலாப₄மாகப் பொருந்தி இதி) o (அதுவும் என்று) ஆபத்திலே உதவியவன்தானே ரக்ஷித்ததும் ஒரு காலமே! என்றபடி. p இச்சேர்த்திக்கு ப₄ாவம் (காட்டிலே இத்யாதி₃) இது - ரஸோக்தி. q இப்படி சொல்லுகைக்கு ஸம்ஸாரமாகிற தூற்றிலே அகப்பட்டார்க்கு வழிகாட்டினானே இவன்? என்ன (மாமேகம் இத்யாதி₃) x1. “மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ” என்று-வழிகாட்டினது அர்ஜுனனுக்கன்றே; எல்லார்க்குமில்லையே என்ன—2. “பார்த்தம் ப்ரபங்மத₃ஜி₃ஸ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்” என்கிற வசனத்தை ஹ்ருதீ₃ கரித்துக்கொண்டு, எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வழிகாட்டினவன் இவன் என்கிறார் (திருத்தேர்த்த டட்டிலே இத்யாதி₃) q, r, s “மாமேகமித்யாதி₃ வாக்யத்ரயம்-அத்ர ப்ரக்ஷிப்தம்” இதி ச வத₃ந்தி; p “அப்போது, காட்டிலே இத்யாதி₃க்கு - இத்தால் ஸம்ஸாரத்திலே ப்₄ரமிக்கிறவர்களுக்குச் சரம ஸ்லோகத்தைக்காட்டி ரக்ஷிக்குமவனென்று ஹார்த்த₃மான ப₄ாவம்” என்று அருளிச்செய்வார். x, p “உலகமெல்லாம்” இத்யாதி₃க்கு அர்த்தம் (ஓருர்க்கு இத்யாதி₃) v (அந்த தூ₄ளித₃ானம் இதி) ரஸோக்தி: தூ₄ளித₃ானம் - பூ₄ரித₃ாநமிதி த்₄வநி: ஸ்ரீபாத₃தூ₄ளிப்ரத₃ாநமிதி ஸ்வ

ஜீ—k அன்று-ஆபத்₃த₃ஸையிலே. n த்₃விதீயார்த்தம் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) o “அன்று” என்றதுக்கு ப₄ாவம் (அதுவும் இத்யாதி₃) ஆபத்திலே உதவியவன்தானே ரக்ஷித்ததும் ஒரு காலமே! என்றபடி. p பத₃ச்சேர்த்திக்கு ரஸோக்தியாக ப₄ாவம் (காட்டிலே இத்யாதி₃) q அப்படி வழிகாட்டினானே இவன்? என்ன (மாமேகம் இத்யாதி₃) s அது அர்ஜுனனுக்கன்றே, எல்லார்க்கு மில்லையே என்ன, 2. “பார்த்தம் ப்ரபங்மத₃ஜி₃ஸ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்” என்கிறத்தை உட்கொண்டு எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வழிகாட்டினவன் இவன் என்கிறார் (திருத்தேர்த்த இத்யாதி₃) q, r, s “மாமேகம் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயம்-அத்ர ப்ரக்ஷிப்தம்” என்றும் சொல்லுவார்கள். “அப்போது, காட்டிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்துக்கு - இத்தால்-ஸம்ஸாரத்திலே ப்₄ரமிக்கிறவர்க ளுக்குச் சரமஸ்லோகத்தைக்காட்டி ரக்ஷிக்குமவன் என்று ப₄ாவம்” என்று அருளிச்செய்வார். t, p “உலக மெல்லாம்” இத்யாதி₃க்கு அர்த்தம் (ஓர் ஊர்க்கு இத்யாதி₃) v (அந்த தூ₄ளித₃ானம் இதி) ரஸோக்தி: தூ₄ளித₃ானம் - பூ₄ரித₃ாநம் இதி த்₄வநி: ஸ்ரீபாத₃தூ₄ளித₃ானம் இதி ஸ்வ

10. தலைப்பெய் காலம் நமன்றமர் பாசம்விட்டால்
அலைப்பூ னுண்ணுமவ் வல்லலெல் லாமகலக்
கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு
நிலைப்பெற்றென் னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே.

ஆ— 10. வ்யா:— (தலைப்பெய்காலம்) உத்க்ரந்தி வ்யஸனம்போலே அதிகோரமாய் அதித்யுஸ்ஸஹமாயிருந்த என்னுடைய அந்த புகுவத், விஸ்லேஷ ஐந்திரவதிகவ்யஸநமும், “அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு வைகல்யம் வருகிறது” என்றுள்ள மஹாப்யமும் நிஸ்ஸேஷமாக எல்லாமும்போய், என் நெஞ்சம் நிலைநின்று, என்னுடைய ஆத்மாவும் நித்யமாம்படி ஸாஸ்த்ரகருமதிகும்யனான எம்பெருமானைத் திருமலை யிலே கண்ணாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்— இப்படி நிராஸராய் முடியப்புக்க ஆழ்வார், எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரத் திருமலையிலே நின்றருளின படியைக் காட்டியருளக் கண்டு துரிக்கிறார்.

ஈ—துக்கும் தப்பின நான் v_3 பரிக்ஷைசொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? w இத்தால்— அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம்பண்ணி எங்கே சென்று w_3 கிட்டப்புகுகிறேனோ? என்று w_3 நசையறுகிறார். 9.

அ—ப₄ாவார்த்த₂:. v_3 (பரிக்ஷைசொல்லி இதி) அத்ர, 1. “ஸ்வாத்யாயாத்யோக்யமாஸீத யோக்யாத் ஸ்வாத்யாயமாவஸேத்” இத்யுச்ச்யமாநபரிக்ஷாசித வேத்யாத்யாயநாதி₃ருப ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ா நம் விவக்ஷிதம். w ரஸோக்த்யா உக்தமார்த்த₂ம் ஸ்வப₄ாவோக்த்யா வத₃தி (இத்தால் இதி) w_3 நச-ஆசை. w_3 தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. 9.

ஜீ—ப₄ாவார்த்த₂:. v_3 பரிக்ஷை என்றதுக்கு - ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் என்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம்; வேத்யாஸத்ராதி₃பரிக்ஷை இதி த₄வனி: w ரஸோக்தியாலே சொன்னத்தை ஸ்வப₄ாவோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி₃) w_3 நச-ஆசை. w_3 தலைப்பெய்கை-கிட்டுகை. 2. “ததஸ்தத்யோக்யுலம் ஸர்வம் கே₃ாகே₃பீஜநஸங்குலம்! அதிவார்த்தம் ஹரிர்த்துருஷ்ட்வா க்மத்யோயாசிந்தயத்தத்யா ||” க்ரமேண அந்வய: 9.

ஆதே₃— ஒன்பதாம் பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே கொடிய வினையாகிற தூறுமண்டியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு, ஒரு நல்ல துணை இல்லாத பாவியேன், காலமெல்லாம் அறிவு கெட்டுத் தடுமாறுகிற நான் நோவுபட்டவன்று ஒருபசுவினமேலே ஒரு இடையன்மேலே ஒரு துளி விழாதபடி தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்துப் பெருப்பேறு பெற்றுகைப் பரிஹரித்தவனை, கைலபத்யார்த்த₃ங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளைவைத்து “தான் ஸ்வாமி” என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை எங்கே கிட்டப்போகிறேன்? என்கிறார் “கூவிக்கூவி” இத்யாதி₃யால். 9.

9— வ்யா:— (தலைப்பெய் என்று தொடங்கி) கிட்டுங்காலம் யமபுடர் பாஸத்தை வீசினால் படும் து:க்கம்போலேயிருக்கிற புகுவத்விஸ்லேஷஜநிதமான நிரதிஸய து:க்கம்மெல்லாம் அகல. (கலையென்று தொடங்கி) வேதைகஸமதி₄கும்யனயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று என்னுடைய மனஸ்ஸும் நிலைநின்று ஆத்மநித்யத்வமும் நிலைநின்றது. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், “எங்கினித்தலைப்பெய்வன” என்கிற நைராஸ்யத்தைக் கண்ட க்ருஷ்ணன் தான் பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி ப்ரமாண ஸித்திமான ஆஸத்தியை ப்ரகாஸிப்பிக்க, அத்தாலே க்லேஸநிவ்ருத்தி பிறந்து ஸைதுஷ்டராகிறார்.

நமன்தமர் — நமன்தமர், தலைப்பெய்காலம் — தலைப்படுங்காலம், பாசம்— பாஸத்தை, விட்டால்—வீசினால், அலைப்பூண்—(அவர்களால்) அலைக்கப்படுகையை, உண்ணும்—அனுபவிகுமாபோலே (விரோதி தர்ஸநத்தால்) வந்த, அ—அந்த, அல்லெல்லாம் — து:க்கம்மெல்லாம், அகல — விட்டுப்போம்படியாக, பல் — பல வகைப்பட்ட, கலை—வேதங்களாலே, ஞானம்—அறியப்பட்டு, என்—எனக்கு ஸுலபுன, கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை, கண்டுகொண்டு—கண்டுகொண்டு, என் நெஞ்சம்—(ஸித்திலமான) என் நெஞ்சு, நிலை—ஸ்தையத்தை, பெற்று—பெற்று, உயிர்—(ஆர்த்தியாலே முடியப்படுக்க) ஆத்மாவும், நீடு—நித்யதையை, பெற்றது—பெற்றது. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இப்படி நிராஸராய் முடியப்படுக்கவளவிலே, “அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்கன்றோ நாம் திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது” என்று திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு துரிககிறார்.

வ்யா:— (நமன்தமர் - தலைப்பெய்காலம்) யமபுடர்கிட்டுங்காலம். ஏற்கவே முகங்காட்டினார்களாகில இவர் பாபம் பண்ணாரிறே; 1. “मत्तकस्थायिनम्” (மஸ்தகஸ்தாயினம்). (பாசம் விட்டால்) ஸரீரவிஸ்லேஷத்துக்குப் பாஸத்தை வீசினால். (அலைப்பூணுண்ணும்) வாஸனை இங்கே இழுக்க, அவர்கள் ஸரீரத்தை விஸ்லேஷிப்பிக்கத்தேட, படும் வ்யஸனம் “அவ்வல்லல்” என்னுமித்தனை; த்ருஷ்டாந்த மில்லை. அந்த து:க்கம்போலேயிருக்கிற புகுவத்விஸ்லேஷஜநிதது:க்கம்மெல்லாமாதல். 2. “वसति मनसि यस्य सोऽव्ययात्मा पुरुषवरस्य न तस्य दृष्टिपाते। तव गतिरथवा ममास्ति चक्षुतिहृत्वीर्यबलस्य सोऽन्यलोक्यः॥” (வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோடவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய ந தஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே। தவ கதிரதவா மமாஸ்தி சக்ர்ப்ரதிஹதவீர்யபுலஸ்ய ஸோடந்யலோக்ய:॥) “புகுவதலாபுமேயானபின்பு யமவஸ்யதையும் வந்த தன்றோ” என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான். (கலை இத்யாதி₃) பல கலைகளாலும் அறியப்படுமவன். 3. “वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:ய:) என்று வேதைகஸமதி₄கும்யன க்ருஷ்ணனைக் கண்டுகொண்டு. (நிலைப் பெற்றென்னெஞ்சம்) “என் மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய்யாய்”(5) என்று ஸித்தில

இ—மான நெஞ்சந்தான் துரித்தது. (உயிர் - நீடு - பெற்றது) “எங்கினித்தலைப் பெய்வன்” என்று முடியப்புக்க ஆத்மவஸ்துவும் நித்யமாயிற்று. நித்யவஸ்துவுக்கு நாஸமாவது-தூஸ்யாஸித்தி. தூஸ்யமே நிருபகமானால், ததூலாபுத்தில் நிருப்யமுமில்லையாமிறே. சேத்யாதிவிஸஜாதீயமென்னு. புகுவதூலாபுத்தில் அழியாதொழியுமோ? 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a இவர் a₂ நசையற்றவாறே “க்ரமப்ராப்தி b பற்றது போலேயிருந்தது” என்று. “நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு” என்று அறிந்து உமக்காகவன்றோ வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிறது” என்று c அந்நிலையைக்காட்டி துரிப்பிக்க துரித்து d இனியராகிரார்.

வ்யா:—(e தலைப்பெய்காலம் e₂ நமன்தமர்) தலைப்பெய்காலம்-யமபுடர் வந்து கிட்டுங்காலம். f இவன் ஜீவிக்கும்நாள் / (“நமக்கெதிருண்டோ” என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும்; நமன்தமர் நாடோறும்) செய்த குற்றங்களுக்குப் பட்டோலை எழுதி, புலானுபுவ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவார்கள். (பாசம் விட்டால்) அவர்கள் தங்கள் கையில் பாஸத்தை வீசினால். (g அலைப்பூணுண்ணும்) h இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே h₂ அது இங்கே h₃ இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, h₄ படும் க்லேஸத்துக்கு ஓர் அவதியில்லையிதே;

அ— பத்தாம் பாட்டு. (தலைப்பெய் இத்யாதி) a “எங்கினித்தலைப்பெய்வன்” என்றதைப்பற்ற (இவர் நசையற்றவாறே என்றது) b பற்றது - ஸஹியாது. c “கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு” என்றத்தாலே (அந்நிலையைக் காட்டி துரிப்பிக்க இத்யாதி) d இனியராகிரார் - ப்ரீதோ புவதி. e₂ (நமன்தமர்) காகாக்கிந்யாயம். அந்யதராந்வயம். ஸமபிவ்யாஹாரலப்யமாகவுமாம். “நமன்தமர் தலைப்பெய்காலம் - அவர் கையில் பாஸத்தை விட்டால் இத்யாரப்ய, கண்ணனைக்கண்டு கொண்டு - என்னெஞ்சம் நிலைப்பெற்று-உயிர் நீடு பெற்றது” இத்யந்வய: f “தலைப்பெய்காலம்” என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவன் ஜீவிக்கும் நாள் இத்யாதி) g அலைப்பு-அலைதல்; அதாகிற ஊண். g, h “அலைப்பூணுண்ணும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (இவனுக்கு இத்யாதி) h₂ அது-ஆசை. h₃ இசிக்க-இழுக்க. h (இவனுக்கு இவ்வருகே நசைகிடக்கையாலே இதி) அஸ்மித்வாக்யே-1. “புத்ராதுய: கதூமீ மயி ஸம்ஸ்திதே ஸ்யுரித்யப்ரதிக்கிரியநிர்த்தகசிந்தனே | தூயே ஈ து ஸ்வயமஹம் புவிதாஸ்மி கீத்ருக்யுத்யஸ்தி ஹஸ்திசுரீநாத, விமர்ஸலே: ||” இத்யமும் ம்லோகமுதாஹரணதயா வதந்தி. A “எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்றில்லத்தாரும் புறத்தாரும்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (தலைப்பெய் இத்யாதி) a₂ (நசையற்றவாறே) என்றது-“எங்கினித்தலைப் பெய்வன்” என்றதைப்பற்ற. b பற்றது-பொருது. c “கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு” என்றத்தைப்பற்ற (அந்நிலையைக்காட்டி இத்யாதி) d இனியராகிரார்-ப்ரீதராகிரார். e, f “தலைப்பெய்காலம்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு புவாம் (இவன் ஜீவிக்கும் இத்யாதி) e “நமன்தமர்தலைப்பெய்காலம்” “நமன்தமர் பாசம்விட்டால்” இதி காகாக்கிந்யாயேநஉபயத்ராந்வேதவ்யம். g “அலைப்பு-அலைதல். ஊண் - அதாகிறஊண். உண்ணும் - அனுபவிக்கும். அவ்வல்லலெல்லாம் - அந்த தூக்கமெல்லாம்—அவர்களால் அலைக்கப்படுகையை அனுபவிக்கும் அந்த தூக்கமெல்லாம்” என்று ஸப்யதார்த்தம். h₂ அது-நசை. h₃ இசிக்க-இழுக்க. h (இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே இதி) அத்ர - 1. “புத்ராதுய: கதூமீ மயி ஸம்ஸ்திதே ஸ்யு:” இத்யனுஸந்தேயம்.

/ ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது பல ஸ்ரீகோஸங்களிலிலை.

A 8-8-8.

ஈ—i “அவ்வல்லல்” என்னுமித்தனை; த்ருஷ்டாந்தமில்லை. அதெல்லாம் காணக் காண விட்டுக் கடக்கநிற்க. j “அத்தோடு ஸஜாதீயமான அல்லல்” என்று எம்பார் அருளிச் செய்வது; j₂ அவ்வோபாதி க்லேஸம்போருமாயிற்று புகுவதவிஸ்லேஷத்தால் வருமது இவர்க்கு. k அன்றிக்கே, “புகுவதலாபமேயானபின்பு யமவஸ்யதையும் வந்ததேயன்றே” என்று அந்த யமவஸ்யதை போம்படியாக என்று k₂ ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. (கலை இத்யாதி) 1. “वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதே, ஸ்வை-ரஹமேவ வேத்ய:) என்கிறபடியே, பல 1 கலைகளாலும் 1₂ அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை யுடையனாயிருந்துவைத்து. m நெடுங்கைநீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டு கொண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்) “சிந்தாமற்செய்யாய்” (5) என்ற நெஞ்சம்.

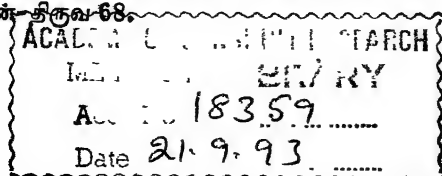
‘அ—மொய்த்து’ இதி க₃ாத₂ தத்ர ஸம்வாத₃; A “அனுராகம் பொழியும்போது” இத்யஸ்ய “தேஹாநுப₂ந்திபுத்ரமித்ரகளத்ராதீவிஷயாநுராக₃ாபிவர்த்த₂நகாலே” இதி வ்யாக்யாநாத். h₂ “ஊனுண்ணும்” என்கிறதின் தாத்பர்யம் (படும் க்லேஸத்துக்கு இத்யாதி) i தச்ச₂ப₂த₂தாத்பர்யம் (அவ்வல்லல் இத்யாதி) j, k 2. “ஸ்வபுருஷமபிவிஷய” B “நமனும் தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு” இதிப்ரகாரேண யமாதீ₃நாம் புகுவங்கர்ஸ்ய பராங்குஸார்ஸ்ய யமபுடப₃த₃ாப்ரஸங்கே₃ஸ்தி கிம்? இதி ஸங்காம் த்வேத₄ா பரிஹரதி (அத்தோடு ஸஜாதீயமான இதி) வாக்யேந ச. (அன்றிக்கே இதி) வாக்யேந ச. j₂ பூர்வவாக்யம் விவ்ருணேதி (அவ்வோபாதி இதி) அவ்வோபாதி - யமவஸ்யதையோபாதி. k₂ ஆண்டான் - முதலியாண்டான்; “முன்னீர்ஞாலம்” இத்யாரப்ய நவக₃ாத₃ாபி₃ராக்ரோஸத்யபி பராங்குஸார்யே புகுவாநுபேக்ஷதே சேத் யமவஸ்ய தாபி புகுவேதி₃தி த₃ாஸரதே₂ர் புகாவ; நித்யஸூரிகளோபாதி நித்யானுபுகுவயோக்யதையுண்டாயிருக்க, விஸ்லேஷம் கூடினற்போலே; ஸூப₄ரதாழ்வான் பக்கலிலே கண்டதி₂றே. j₂ (அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை இதி) “ஜ்ஞாயத இதி-ஜ்ஞாநம்” இதி வ்யுத்தபத்த்யா உத்கர்ஷ உச்சயத இதி புகாவ. n நெடுங்கை நீட்டாக-அதிதூ₃ரமாக என்றபடி. “அத்து” என்றது-சாரியை. q முக்யநாஸந்தானேயாகவுமாம் என்கிறார் (சே₂த்யாதீ₃த்யாதி) r பூர்வார்த்த₂த்தை உபபாதி₃க் கிறார் (ஸேஷவஸ்துவுக்கு என்று தொடங்கி) த₃ாஸ்யத்திலே நோக்கு. n அன்றிக்கே, “உயிர் நீடு பெற்றது” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்: o முந்தினது (அச்சே₂த்யமாய் இத்யாதி₃).

ஜி—i தச்ச₂ப₂த₂ தாத்பர்யம் (அவ்வல்லல் இத்யாதி) j, k 3. “ந க₂லு புகுவதா யமவிஷயம் க₃ச்ச₂நி” என்றிருக்க, வைஷ்ணவனுக்கு யமவஸ்யதை உண்டாகக் கூடுமோ? என்ன; த்வேத₄ா பரிஹரிக்கிறார் (அத்தோடு ஸஜாதீயேத்யாதி₃நா, அன்றிக்கே இத்யாதி₃நா ச) j₂ விவரணம் (அவ்வோபாதி இத்யாதி) அவ்வோபாதி-யமவஸ்யதையோபாதி. k₂ ஆண்டான் நிர்வாஹத்துக்குக் கருத்து - ஸ்வதந்த்ரண ஈஸ்வரன் உபேக்ஷித்தால் யமவஸ்யதையுண்டாமென்று; நித்யஸூரிகளோபாதி நித்யானுபுகுவயோக்யதையுண்டாயிருக்க விஸ்லேஷம் கூடினற்போலே; இது ஸூப₄ரதாழ்வான் பக்கலிலே கண்டதி₂றே. l (கலைகளாலும் அறியப்பட்ட இதி) “ஜ்ஞாயத இதி-ஜ்ஞாநம்” என்றும், அறியப்பட்ட என்றபடி. n நெடுங்கை நீட்டாக-அதிதூ₃ரமாக. n “உயிர் நீடு பெற்றது” என்றதுக்கு இரண்டு புகாவம். o முந்தினது (அச்சே₂த்யமாய் இத்யாதி₃).

ப்ர—(பத்தாம் பாட்டு) (தலைப்பெய் இத்யாதி) 1. भगवद्गीतासु पञ्चदशे — “सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥

A 8-8-8.

B நான்-திருவ-68

ஈ—ஒருபடி த₁ரிக்கப்பெற்றது. n (உயிர்-நீடு-பெற்றது) o அச்சே₂த்யமாய், அதாஹம் மாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவம் அழியப்புகுது, o₂ இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. p நித்யமான ஆத்மவஸ்துவக்கு நாஸமாவது - p₂ தாஸ்யாஸித்தி₂. q “சே₂த்யாதி, விஸஜாதீயம்” என்றவித்தனைபோக்கி, தன்னில் ஸலக்ஷ்மமாய்ப்புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல ப₂க, வத், குணங்களுக்கு அழியாமையில்லையிறே. r ஸேஷவஸ்துவக்கு ஸேஷத்வம் நிரூபகமானால், நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்தி₂யில்லையே. 10.

அ—p இரண்டாவது (நித்யமான இத்யாதி₂) o₂, q (இப்போது நித்யத்வம் பெற்றது) என்கைக்கு அச்சே₂த்யமான வஸ்துவக்கு அழிவுண்டோ? என்ன (சே₂த்யாதி₂ இத்யாதி₂) p, r இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குச்சேர, நித்யமான வஸ்துவக்கு தாஸ்யாஸித்தி₂ விநாஸமானபடியென்? என்ன (ஸேஷவஸ்துவக்கு இத்யாதி₂) என்னவுமாம். p, q யத்யவா, “நித்யஸ்ய ஆத்மவஸ்துநோ விநாஸோ஽ஸ்தி கிம்? ‘க்ருஷ்ண தர்ஸநாத் பூர்வம் ஆஸந்ந விநாஸமப₂த, க்ருஷ்ண தர்ஸநாதந்தரம் நித்யத்வமப₂த’ இதி கத₂முச்சயதே?” இத்யத்ர க்ருஷ்ண ஸாக்ஷாத்காராப₂யாவே விநாஸம் த்வேத₂ உபபாத்யதி (நித்யமான ஆத்மவஸ்துவக்கு இத்யாதி₂ வாக்யத்வயேந) p₂ (தாஸ்யாஸித்தி₂ இதி) ‘நாகிஞ்சித்ருர்வதஸ்ஸேஷத்வம்’ இதி ப₂யாவ; r தாஸ்யாஸித்தி₂தெ₂ள ஸ்வரூபநாஸ: கத₂ம்? இத்யத்ராஹ (ஸேஷவஸ்துவக்கு இத்யாதி₂) q (சே₂த்யாதி₂ விஸஜாதீயமீதி) A “கூடிநீரைக் கடைந்தவாறும்” இத்யாதி₂ப்ரகாரேண விஸ்ஸேஷதஸ்யாயம் கு₂ண: ஸ்ம்ருதிவிஷயதயா ப₂யாத₂கா₂ ப₂வந்தி; தேந ஸத்தாஹாநிர்ப₂வேதி₂தி ப₂யாவ: 10.

ஜீ—p இரண்டாவது (நித்யமான இத்யாதி₂) o₂, q முந்தின அர்த்தத்திலே (இப்போதாயிற்று, நித்யத்வம் பெற்றது) என்கைக்கு அச்சே₂த்யமான ஆத்மவஸ்துவக்கு அழிவுண்டோ? என்ன (சே₂த்யாதி₂ இத்யாதி₂) p, r த்விதீயார்த்தத்தாலே, தாஸ்யாஸித்தி₂ விநாஸமானபடியென்? என்ன (ஸேஷவஸ்துவக்கு இத்யாதி₂) “நமன்றமர்-தலைப்பெய்காலம்-நமன்றமர் பாசம்விட்டால்-இத்யாப₂ய, கண்டு கொண்டு - என்னெஞ்சம் - நிலைப்பெற்று - உயிர் - நீடுபெற்றது” இத்யந்தவய: நிலை - ஸ்தைர்யம். நீடு - நித்யத்வம். பெற்று-கடைக்குறைத்தல்; பெற்றது. கீதாஸு பஞ்சதஸோ—1. “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி, ஸர்வநிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்த்ஜ்ஞாநமபோஹாஞ்ச₂ வேதைய்ச ஸர்வரஹமேவ வேத்யோ வேத்யாந்த்ருத்வேத₂விதேவ சாஹம் ||” q தத்தரண: த்விதீயே—2. “அச்சே₂த்யோதயமதாஹ்யோதயமக்வேத்யோதஸோஷய ஏவ ச | நித்யஸ் ஸர்வகத: ஸ்தாநுரஸலோதயம் ஸநாத: ||” 10.

ப்ர—(பெற்றதுநீடுயிர்) q तत्र द्वितीयेऽध्याये पुनरपि “अविनाशि तु तद्विद्धि” (१७) इति पूर्वोक्तमविनाशित्वं सुग्रहाय व्यञ्जयन् ददयति—“नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः॥ २३॥ अच्छेद्योऽयमदाहोऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च न नित्यस्सर्वगतस्थाणुरचलोऽयं सनातनः॥ २४॥”

ஆதே₂— பத்தாம் பாட்டு. யமபுடர் வந்து கிட்டுங்காலம் அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசினால், இவனுக்கு இவ்வருகே நசைகிடக்கையாலே அது இங்கே இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, இவன் நடுவிலிருந்து படும் க்லேஸங்க

11 உயிர்க ளெல்லா வுலகமு முடையவனைக்
குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
செயிரிற்சொல் லிசைமலை யாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயிரின்மே லாக்கை யூனிடெ யொழிவிக்குமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:—(உயிர்கள்) இப்படி ஆழ்வார் உளராகையாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தமும் அனிகலமாய், திருநகரியுடங்க ஸம்ருத், தமாயிற்று என்கிறது— (உயிர்களெல்லாவுலகமுமுடையவனைக் குயில்கொள் சோலைத்தென்குருகூர்) என்கிற விடம். இனிமேல் இத்திருவாய்மொழி புகுவது, ஐயவனிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்புந் துத்தைப் போக்கும் என்கிறது. 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— அவ:— நிகழத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் தம்மைப்போலே நோவு படாதே ஸம்ஸாரவிமோசனத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (உயிர்களென்று தொடங்கி) தம்மைப்பெறுகையாலே பூர்ணமான ஐஸ்வர்யத்தையுடையனானவனை, தாம் உஜ்ஜீவிக்கையாலே ஸம்ருத், தமான திருச் சோலையோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்தே, ஷமான ஸப், து, ஸந்த, ர்ப்ப, த்தையுடைய ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியானது தன்னை அப்யஸித்தார்க்கு ஆத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பு, ந்த, ஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும் என்கிறது. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் புலமாக—தாம் அபேக்ஷித்த ஸாரீர ஸம்பு, ந்த, நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

எல்லாவுயிர்கள்—எல்லா உயிர்களையும், எல்லாவுலகமும்—எல்லா லோகங் களையும், உடையவனை—உடையவனை, குயில்கொள்—குயில்களையுடைத்தான, சோலை—சோலைகளையுடைய, தென்—அழகிய, குருகூர்ச்சடகோபன்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, செயிர்—லக்ஷணக்குறை, இல்—அற்ற, சொல்—சொல்லையுடைத்தாய், இசை—இசையோடுங்கூடின, மலை—தொடையை யுடைத்தான, ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள், இப்பத்தும்—இப்பத்தும், உயிரின்

ஆதே—எல்லாம் காணக்காணவிட்டுக் கடக்கநிற்க, பல கலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையனாயிருந்துவைத்து, நெடுங்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டுகொண்டு என்னெஞ்சமானது நிலைபெற்றது; உயிர் நீடுபெற்றது என்கிறார் “தலைப்பெய்காலம்” இத்யாதியால். 10.

ப-மேல்—ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் பூந்துகமான, ஊனாக்கையிடை—மாம்ஸாதிமயம்
ஸரீரத்தினிடையினின்றும், ஒழிவிக்கும்—கழியும்படி பண்ணும்.

செயிர்—குற்றம். இது — கலிவிருத்தம்

11.

வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழ்மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி—அப்யஸித்தார்க்கு ஸரீரஸம்பூந்த்
தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (உயிர் இத்யாதி₃) “உயிர்-நீடு பெற்றது” (10) என்று இவர் துரித்த
வாறே, அவன் எல்லாவுயிர்களையும் எல்லா லோகங்களையுமுடையவனானான். ஸர்வ
ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்திலே ஒன்று குறையிலும் ரக்ஷகத்வமொன்று ஒருவாயாமிறே.
(சூயில் இத்யாதி₃) இவர் உருவினவாறே 1. “अपि वृक्षाः परिरक्षणाः” (அபி வ்ருக்ஷா:
பரிம்லாநா:) என்று திருச்சோலையும் உருவி, இவர் துரித்தவாறே 2. “अकालफलिनो वृक्षाः”
(அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியேயாய், அங்குள்ள சூயில்களும் ஹர்ஷத்
துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிக்கும்படியாயிற்று. (செயிர் இத்யாதி₃) செயிர்—
குற்றம். இல - இல்லாமை. ஆக, நிர்ஜோஷமான ஸப்ஹிதஸந்தூர்ப்புத்தையுடைய
ஆயிரம். இப்பததுக்குக் குற்றமில்லாமையாவது - “எங்கினித்தலைப்பெய்வன்” (9)
என்றது மெய்யாயிருக்கை. (உயிரின்மேல் - ஊனாக்கையிடை - ஆக்கையொழிவிக்கும்) :
ஸரீரஸம்பூந்த், ஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும். 11.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழ்மத்தில், a (இத்திருவாய்மொழி — அப்யஸித்தார்க்கு ஸரீரஸம்பூந்த்
தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.)/

வ்யா:— b தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன் வந்து
முகங்காட்ட, “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்றாயிவர்
c அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே d, அவனுயிர் நீடு பெற்றதாயிருந்தது—
(உயிர்கள் இத்யாதி₃) d இவர் துரித்தப்பின்பாயிற்று அவன் d₂ எல்லா உலகமும்
எல்லா உயிருமுடையவனாயிற்று; d₃ இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழக்கப்

அ— நிகழ்மம். (உயிர்கள் இத்யாதி₃) a “இத்திருவாய்மொழி—அப்யஸித்தார்க்கு ஸரீரஸம்பூந்த்
தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்” என்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது—
b, c “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்ற அனந்தரம் “உயிர்களெல்லாவுலகமும்
உடையவனை” என்கிற பதப்ரயோகம் பண்ணுகிறவருடைய ஹார்த்தப்பூவத்தை அருளிச்செய்
கிறார் (தம்முடைய இத்யாதி₃ வாக்யத்துவத்தாலே) d “உயிர்களெல்லாவுலகமும் உடையவனை”
என்றதுக்குப் ப்ரணயித்வத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (இவர் துரித்தப்பின்பாயிற்று இத்யாதி₃)

ஜீ— நிகழ்மம். (உயிர்கள் இத்யாதி₃) a “இத்திருவாய்மொழி—அப்யஸித்தார்க்கு ஸரீரஸம்பூந்த்
தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்” என்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது—
b பதாவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி₃) d ப்ரணயித்வத்தைப் பற்றத் தாத்தர்யம் (இவர் துரித்தம்

/ குண்டலீதக்ரந்தம் அரும்பதவுரைகளோடு முரண்பட்டது; சில கோஷங்களிலும் லீலை.

ஈ—புக்கது, d₁ அங்கு ஸவிபூதி கனனவணியாயிற்று இழக்கப் புக்கது. ஏகாங்கம் விகல ஹானுலும் e₂ அங்கு வைகல்யமுண்டிறே. f இவரைப் பெற்ற பின்பாயிற்று ஈஸ்வரத்வம் பூர்ணமாயிற்று. (குயில் இதயாதி) ப்ரகாரியானவன் த₁ரித்து, ப்ரகாரபூதரான இவரும் த₁ரித்து, இவர்தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் த₁ரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் த₁ரித்து, அங்குண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த₁வனியும் கேட்கும்படியாயிற்று. 1. “अकालफलिनो वृक्षाः” (அகாலபுலிநோ வ்ருக்ஷா:)

அ—d₂ “எல்லாம்” என்றத்தை—இரண்டிடத்திலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாவுலகமும் எல்லா வுயிருமென்று) c ப்ரணயித்வ தாத்பர்யஸூசகம் (அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே) இத்யாத்₃ ஷவதாரிகாவாக்யம். eதத்வஸ்தி₂ தியைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஏகாங்கம் இத்யாத்₃) c, d, e அன் றிக்கே முந்தின தாத்பர்யம்—அவதாரிகாவாக்யத்திலே ஈஸிப்பித்து, (இவர் த₁ரித்த பின்பாயிற்று) இத்யாத்₃ வாக்யத்வயத்தாலே - தத்வகதையைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரமாய், (ஏகாங்கம் விகல ஹானுலும்) இத்யாத்₃ வாக்யம் - இவரோருவருமீன்றிக்கேயொழியில் ஐஸ்வர்யம் குறைந்திருக்குமோ? என்கிற ஸங்கையின்மேலே அருளிச்செய்கிறார் என்னவுமாம். c₂, d₂ யத்வா, (அவனுயிர் நீடுபெற்ற தாயிருந்தது) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (இவர் த₁ரித்த இத்யாத்₃) d₃ உக்தார்த்தத்தைத் த்ருடிக் கரிக்கிறார் (இங்கு இத்யாத்₃) இங்கு - ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே. d₄ அங்கு-ஈஸ்வராபிப்ராயத்திலே. e அவன் அபிப்ராயம் அப்படியாவானேன்? என்ன (ஏகாங்கம் இத்யாத்₃) e₂ அத்வா, “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” இத்யுவாச; அநந்தரம் “உயிர்கள் எல்லாவுலகமும் உடையவனை” இதி வத₃தி; தத்வதுகுணமவதாரிகாமாஹ (தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் இத்யாத்₃) d, d₂ ப்ரத்யுமபாதஸ்ய ஸ்வரூபஸ்தி₂ திம் ப்ரணயதாராஞ்ச அவலம்ப்ய பாவத்வயமாஹ (இவர் த₁ரித்த பின்பு இத்யாத்₃ வாக்யேந, இங்கு இவர் இத்யாத்₃ வாக்யேந ச) பராங்குஸார்யஸ்ய விஸ்லேஷே புகுவதஸ்வர்யம் ஸர்வம் அஸத்தஸமத்வேந விகலத்வேந ச அவர்த்தத இதி-ப்ரத்யுமவாக்யஸ்ய ஹ்ருத்யம்; 2. “மயி ஜீவிதமாயத்தம் ராகுவஸ்ய மஹாத்மந: | ப்ராத்ருணஞ்ச மஹாபூஹோ! தவ ராஜகுலஸ்ய ச ||” 3. “தவயி கஞ்சித்

ஜீ—இத்யாத்₃) d₂ “எல்லாம்” என்றத்தை - இரண்டிடத்திலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா வுலகமும் எல்லாவுயிருமென்று) d₃ உக்தார்த்தத்தைத் த்ருடிக் கரிக்கிறார் (இங்கு இவர் இத்யாத்₃) இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே. d₄ அங்கு-ஈஸ்வராபிப்ராயத்திலே. 2. “மயி ஜீவிதமாயத்தம் ராகுவஸ்ய மஹாத்மந: | ப்ராத்ருணஞ்ச மஹாபூஹோ! தவ ராஜகுலஸ்ய ச ||” 3. “தவயி

ப்ர— (நிகமம்) (உயிர்கள் எல்லா இத்யாத்₃) (குயில்கொள் சோலை இத்யாத்₃) 1. शुद्धकाण्डे अष्टविंशतिशततमे रामभरद्वाजयोः परस्परभाषणं—“सर्वमेतन्मया दृष्टं तपसा धर्मवत्सल! || १६ || अहं चापि ददाम्येकं वरं शस्त्रभृतां वर! || अर्घ्यं प्रतिगृहाणेदं अयोध्यां श्वो गमिष्यसि || १७ || तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः। बाढमित्येव संहृष्टो धीमान् वरमयाचत || १८ || अकालफलिनो वृक्षास्सर्वे चापि मधुस्रवाः। भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रति गच्छतः || १९ || तथेति च प्रतिज्ञाते वचने तदनन्तरम्। अभवन्पादपास्तत्र स्वर्गपादपसन्निभाः || २० || निष्फलाः फलिनश्चासन् विपुष्पाः पुष्पशालिनः। शुष्कास्समग्रपत्रास्ते नगाश्चैव मधुस्रवाः || २१ || सर्वतो योजना त्रीणि गच्छतामभवंस्तदा || २१½ ||

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ—என்னும்படியாயிற்று. g (செயிரில் சொல் இதயாதி) குற்றமற்ற இயலையும் இசை யையுமுடைத்தான மாலை. h தேஹஸம்பந்தத்தோடே பொருத்தமுண்டாயிருக்கச் சொல்லுதல். புகுவல்லாபுமொழியச் செல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. i “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பி யிருக்குமாகில் i₂ அது குற்றமிறே. இப்பத்தும் செய்வதென்? என்னில் j (உயிரின மேல-ஊனிடை-ஆகையொழிவிக்கு மே) ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப்பினைத் தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த, லக்ஷணமாய் ஈஸ்வரஸேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும், பரிணமித், ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே ப₃ந்தித்துக் கிடக்கிற k அவித்யாதி, களை வாஸனையோடே போக்குவிக்கும். l இவர்க்கு இப்

அ—ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” இதி ப்ரகாரேண புகுவதஸ்வரூபமேவ நாஸ்தி; தத்புராவே விபூதிர் நாஸ்தி; தஸ்மாதேதத்தாரணநந்தரமேவ ஸவிபூதிர்நவர ஆஸீதி; தி- த்விதீய வாக்யஸ்ய ஹருத்யம். e ப்ரதமே, கஸ்யசித் பராங்குஸார்யஸ்ய அபுராவே புகுவத ஸ்வர்யம் ந்யூநம் புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஏகாங்கம் இதி) f (இவரைப்பெற்ற பின்பா யிற்று இதி) அஸ்மாத்வாக்யாத் பூர்வம்-அப்படியன்றிக்கே இத்யத்யாஹார்யம். g, h செயிரில் - தேஹஸம்பந்த இதி ஸப்தார்த்தம்; தேஹோ நாம - “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு” (3) - “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” (9) இதி வாசோ மநஸஸ்ச வைருப்யமித்யபி- ப்ராயேணஹ (தேஹஸம்பந்தத்தோடே இதி) l மநஸோ தேஹஸங்கித்வம் புகுவதபுவேந விநா தாரணஸாமர்த்யஞ்ச வாசோ தேஹோ புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (எங்கினித் தலைப்பெய்வன் என்கிற உக்திக்கு இதி) “பொல்லாவாக்கை” இத்யாத்யுத்திரப்யத்ர விவக்ஷிதா. j “மேல்” என்று - ஸப்தமியாய், “உயிரின்மேல்” என்று - உயிரிடத்திலே என்றபடி. உயிரிடத் திலும் ஊனிடத்திலுமுண்டான ஆக்கை என்றபடி. “ஆக்கை” என்று-கட்டாய், அவித்யாதி, களைச் சொல்லுகிறது. உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத்திலும் உண்டாகையாவது - இரண்டையும் ப₃ந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கை. ஸீரமாத்மாநஞ்ச ப₃ந்த்யந்த: அவித்யாத்ய இதி யாவத், k (அவித்யாதி, களை) ஆக்கையை நலிப்பிக்குமென்னதே, “ஒழிவிக்கும்” என்றதின் தாத்பர்யம். l “ஸீரஸம்பந்தம் விநாஸயதி” இதி ஸாமாந்யேநாபித்யாநாத் கஸ்ய ஸீரஸம்பந்தம் விநாஸயதி, ப்ரப₃ந்தகர்த்துஸ்ஸீரஸம்பந்தம் வா; தத்யேத்யேத்ருணம் ஸீரஸம்பந்தம் வா? இத்யாஸங்காயாமாஹ (இவர்க்கு இப்போதுண்டாய் இத்யாதி) m தர்ஹி “பொல்லாவாக்கையின்

ஜீ-கிஞ்சித் ஸமாபந்நே” இத்யாத்ய நுஸந்தேயம். e வஸ்துஸ்தி, தியைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஏகாங்கம் இத்யாதி) e₂ (அங்குவைகல்யமுண்டிறே) என்ற அனந்தரம் - அப்படியன்றிக்கே இத்யத்யாஹார்யம். g, h “செயிர்”-குற்றம்; இயலுக்குக் குற்றம் ஏது? என்ன (தேஹஸம்பந்தம் இத்யாதி) l (எங்கினித் தலைப்பெய்வன்) “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு” (என்கிற வுத்தி)களு(க்கு) என்று கூட்டுவது. i₂ உக்தியும் நினைவும் ஏகரூபமாயிராமெ குற்றமென்றபடி. l மநஸோ தேஹஸங்கித்வம் புகுவதபுவேந விநா தாரணஞ்ச உக்தேத் தேஹோ புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (எங்கினி இத்யாதி) j “மேல்” என்று-இடமாய், உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத் திலும் உண்டான ஆக்கை ஒழிவிக்கும் என்றபடி. “மேல்” என்றது - ஸப்தமி. ஆக்கை - அவித்யாதி, ப₃ந்தம். உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத்திலும் உண்டாகையாவது - இரண்டையும் தன்னிலே ப₃ந்தித்துக்கொண்டிருக்கை. ஸீரமாத்மாநஞ்ச ப₃ந்த்யந்தோஷித்யாத்ய இதி யாவத். l 1. “ஸவரக்ஷணேப்யஸக்தஸய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே” என்று, தாம் “பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு” என்று கூப்பிடாநிற்க, ஸ்வப்ரப₃ந்தத்தாலே தம்மை யிட்டு அவர்களுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் அறக்கூடுமோ? என்ன (இவர்க்கு இப்போது இத்யாதி)

ஈ—போதுண்டாய்ப் போக்குவிக்கும் என்கிறதல்ல; m “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு” என்கிறது-m₂ ப₃ாதி₄தாநுவுருத்தியாலே; m₃ “இந்நின்ற நீர்மையினிர் யாமுருமை” என்றபோதே ஈஸ்வரன் இவர்க்கு இது போவதாக m₄ நினைப்பிட்டான். n ஆனாலும் n₃ இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒரு ப₂லம் வேணுமே; இவரோடு ஸம்ப₃ந்த₄ முடையாரானவர்கள் ஸரீர ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில்—நீ தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அநர்த்தத்தை வினைத்துக் கொண்ட நான் உன்னை வந்து கிட்டுகை என்றென்றுண்டோ? என்றார்; o இரண்டாம் பாட்டில்—இப்படி சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்களைப்போக்கி தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக் கடவேனென்றார். மூன்றாம் பாட்டில்—இதுக்கு

அ—புணர்வினை அறுக்கலறு” இதி ப்ரார்த்த₂நாயா: ஹேது: க இத்யத்ராஹ (பொல்லாவாக்கையின் இதி) n₃ யத₂ா ரஜ்ஜெள ஸர்ப்ப₄ராந்தி: ரஜ்ஜுத்வஜ்ஞாநேத ப₃ாதி₄தாபி ஈஷுத்கால மநுவர்த்ததே, தத₂ா A “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுருமை” இதி ப்ரார்த்த₂நாவஸர ஏவ ப₄க₃வத்ஸங்கல்பதோ ப₃ாதி₄தமபி, B “நாடுதிருந்த, நச்சுப்பொய்கை ஆகாமைக்கு” இத்யா சார்யஹ்ருத₃யவாக்யோக்த ப்ரகாரேண கார்யவஸாதீ₃ஷுத்காலமநுவர்த்தத இதி ப₄ாவ: n₂ (இவர் கூப்பீட்டுக்கும் இத்யாதி₃) இவர் கூப்பீடுகேட்ட ஈஸ்வரனுக்கு இவர்க்கு உபகரியாமலிருக்கலா யிருந்ததிஸ்ஸை, தான் நினைத்த கார்யம் முடியுமளவும் தே₃ஸவிஸேஷ ப்ராப்தி பண்ணிக்கொடான்: 1. “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற ஸங்கல்பமும் முந்துறவேயாயிற்று, இப்போது இவர்க்குச் செய்ய வடுப்பது இதுவேயிறே என்று இத்தை நினைப்பிட்டான்; இந்நினைவைத் தாம் அறிந்து அருளிச் செய்கிறார் என்றபடி. “நிலைப்பெற்று என்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” (10) என்று சொல்லும்படி பண்ணிக்கொடுத்திருக்கவும், பின்னையும் அத்ருப்தனய்ச் செய்தானாயிற்று. m₄ (நினைப்பிட்டான் இதி) C “நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான்” D “சார்ந்த இருவல் வினைகனும் சரித்து” இத்யாதி₃ஷ்வயமர்த்ததோ வ்யஜ்யத இதி ப₄ாவ: n ஆனால் இவர் இப்படி சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (ஆனாலும் இத்யாதி₃) o நிக₃மத்தில் - இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேல் ஐந்து பாட்டுக்கும் உத்தரார்த்த₄ங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டு கொள்வது; இப்பாட்டுக்களுக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறவிடத்தில் பூர்வார்த்த₄ங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை அருளிச்செய்தார். p கு₃ணாது₄நம் - கு₃ணாஸம்பாது₃னம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—m ஆனால் “அறுக்கலறு” என்று ப்ரார்த்தி₃க்கைக்கு அடியேது? என்ன (பொல்லாவாக்கையின் இத்யாதி₃) m₃ ப₃ாதி₄தாநுவுருத்தியாவது-ரஜ்ஜுவில் வந்த ஸர்ப்ப₄ராந்தி ப₃ாதி₄தமாயிருக்கச் செய்தேயும் மீளவும் அனுவர்த்திக்கை. m₃ அப்படி முன்பே ப₃ாதி₄தமோ இது? என்ன (இந்நின்ற நீர்மை இத்யாதி₃) n ஆனால் இவர் இப்படி சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (ஆனாலும் இத்யாதி₃) o இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி அஞ்சு பாட்டு வ்யாக்யானாவஸரத்திலும், பூர்வார்த்த₄த்திலே நோக்காக அவதாரிகை அருளிச்செய்து, நிக₃மத்திலே - உத்தரார்த்த₄த்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது. “உயிர்கள் எல்லா இத்யாரப்ய, இப்பத்தும் உயிரின்மேல் - ஊனிடையாக்கை ஒழிவிக்கும்” இத்யந்வய: 2. “அகாலப₂லினோ வருக்ஷா: ஸர்வே சாபி மது₂ஸ்ரவா: | ப₄வந்து மார்க்கே₃ ப₄க₃வந்யோத்யாம் ப்ரதி க₃ச்ச₂த: ||” இதி யுத்₃த₄காண்ட₃ாந்தே ப₄ரத்₃வாஜம் ப்ரதி ராம: 11-

ராமாநுஜஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

A திருவிருத்தம்-1. B ஆசார்யஹ்ருத₃யம் 229. C திருவிருத்தம் 100. D 1-5-10.

ஈ—முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரண களேபூரங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் “நான் போக்கிவர்” என்றால் அது செய்யப்போகாது. இனி நான் அறியாததாய், நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேணும் என்றார்; நாலாம் பாட்டில் — உன்னையொழிந்த வ்யதிரித்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து, உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ண வேணும் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் — அப்படி செய்யப்பார்த்திலையாகில் உன் பேராக்யதையை எனக்கு என்றிய அறிவித்தாய்? என்றார்; ஆறாம் பாட்டில் — இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு பஞ்சுணத்தானம் பண்ண? என்றார்; ஏழாம் பாட்டில்—நம்படி அறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென்? என்றார்; எட்டாம் பாட்டில்—தீரக்கழிய ஸாத்நாநுஷ்டானம் பண்ணி னேனோ நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக்கு? என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் — அந்தத் தரைவிக்ரமபத்யானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன்? என்றார்; பத்தாம் பாட்டில் — அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டி துரிப்பிக்க துரித்தார்; நிகழ்மத்தில் - பல்ஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை இருவடிகளே ஸரணம்.

ஆதே—இவர் துரித்தப்பின்பாயிற்று அவன் எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிருமுடைய னாயிற்று; இப்படிப்பட்ட ப்ரகாரியானவன் துரித்து, ப்ரகாரபூதரான இவரும் துரித்து, இவர்தம்மளவிலன்றிக்கே திருநகரியும் துரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் துரித்து, திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸௌசகத்வவியும் கேட்கும்படியாயிற்று. இப்படியான திருக்குருகருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்த குற்றமற்ற இயகையும் இசையையுமுடைத்தான மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும் செய்வதென்? எனனில்: ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் பிணைத்தாற்போலே நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், ஈஸ்வரஸேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும் பரிணமித்வரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே பூந்தித்துக்கிடக்கிற அவித்யாதிசுகளை வாஸநையோடே போக்கிவைக்கும் — என்று உக்தார்த்தத்தை நிகழ்மிக்கிறார் “உயிர்கள்” இத்யாதி்யால். 11.

ஜீயர் இருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுரமிடேர்பநிஷத் ஸங்குதி - முந்ரீர்

1. सङ्कोचितस्वकरणस हर्षि यथेष्टं भुञ्जे न चाहमिति भिन्नमतिश्शठारिः।

आश्वासितश्च हरिणा स्वमहत्तयैव भोगेव्यक्तिरिति तत्कथितं द्वितीये ॥ २२ ॥

1. ஸங்கோசிதஸ்வகரணஸ்ஸ ஹரிம் யதேஷ்டம்

புஞ்ஞே ந சாஹமிதி பிந்நமதிஸ்ஸடாரி: ।

ஆஸ்வாஸிதஸ்ச ஹரிண ஸ்வமஹத்தயைவ

பேராகேஷ்வஸக்திரிதி தத் கதிதம் த்விதீயே ॥

22.

வாதிசுகேஸரி சமுகிய மணவாளச்சீயர் இருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

22. மூன்ன மழகரெழில் மூழ்கும் குருகையர்கோன்
இன்ன வளவென்ன வெனக்கரிதாய்த்—தென்ன,
கரணக் குறையின் கலக்கத்தைக் கண்ணன்
ஒருமைப் படுத்தா னெழித்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யாமிடேயாபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முந்நீர்

१. सृष्टा क्रान्ता च लोकान् हृत्धरणिभरोऽनन्यभोग्याद्भिर्युग्मः
चिन्तोद्यन्निलरूपो निरवधिरसदखाद्भिरध्यक्षमूर्तिः ।
नित्योपास्यस्वपादो निखिलवसुमतीगोपनखाद्भिरवृत्तिः
मुष्णन् मूर्तिप्रतीत्या यमपरवशतां प्रेक्षि लोकैकनाथः ॥ ३-२ ॥

1. ஸ்ரஷ்டா க்ராந்தா ச லோகாந் ஹ்ருதத்யரணிபரோ஽நந்யபேயாக்யாங்க்யரியுக்ம:
சிந்தோத்யந்நீலரூபோ நிரவத்யஸதஸ்வாங்க்யிரத்யக்ஷமூர்த்தி:
நித்யோபாஸ்யஸ்வபாதேயா நிகிலவஸுமதீகேயாபநஸ்வாங்க்யிவ்ருத்தி:
முஷ்ணந் மூர்த்திப்ரதீத்யா யமபரவஸதாம் ப்ரேக்ஷி லோகைகநாத:
॥ 3-2 ॥

வ்யா:— (1,2) (ஸ்ரஷ்டா க்ராந்தா ச லோகாந்) [முந்நீர் ஞாலம் படைத்த, வன்மா
வையமளந்த] லோகங்களை யெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தவனுமாய், அளந்தவனுமாய், (3) (ஹ்ருதத்யரணி
பர:)[பாரதப்போரெல்லாச்சேனையும்ருநிலத்தவித்த எந்தாய்] ப்யாரதயுத்தத்திலே எல்லாஸேனை
யையும் நசிப்பித்து பூய்யினுடைய ப்யாரத்தை ஹரித்தவனுமாய்; (4) (அநந்யபேயாக்ய-
யாங்க்யரியுக்ம:) [தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்
வகையருளாய்] அநந்யரான பேர்களுக்கு பேயாக்யமான திருவடிகளையுடையனுமாய்; (5)
(சிந்தோத்யந்நீலரூப:) [கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்தவெந்தாய்] தழைத்
திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை ஹ்ருத்யத்திலே
தோற்றும்படி ப்ரகாசிப்பிக்குமவனுமாய்; (6) (நிரவத்யஸதஸ்வாங்க்யிர:) [நின் நற்பொற்சோதித்
தாள்நனுகுவதெஞ்ஞான்றே] “ஸ்ப்ருஹணீயமான தன் திருவடிகளைப் பெறுவது கதூகதூ”
என்னும் நிரவத்ய ப்ரேமத்தையுண்டாக்குமவனுமாய்; (7) (அத்யக்ஷமூர்த்தி:) [எஞ்ஞான்று
மெங்குமொழிவற நிறைந்துநின்ற மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்கண்ணை] எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா
வஸ்துக்களிலும் குறைவற வ்யாபித்துநின்று நிர்வஹிக்குமவனுமாய்; (8) (நித்யோபாஸ்யஸ்வ
பாத:) [ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்] ஸர்வகாலமும் ஸேவ்யமான திருவடிகளை
யுடையனுமாய்; (9) (நிகிலவஸுமதீகேயாபநஸ்வாங்க்யிவ்ருத்தி:) [உலகமெல்லாம் தானிய
அம்மாளை] பூய்ப்பரப்படங்கத் திருவடிகளாலே அளந்து ரக்ஷித்தருமவனுமாய்; (10) (முஷ்
ணந் மூர்த்திப்ரதீத்யா யமபரவஸதாம்) [தலைப்பெய்காலம் நமன்றமரித்தாயிது] ஸ்வாவதார
விஷயஜ்ஞானத்தாலே யமபரவஸ்யத்தைப் போக்குமவனாயிருக்கிற எம்பெருமான் “முந்நீர்
ஞாலம்” என்கிற த்யாகத்திலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனாக ஆழ்வா
ராலே அறுதியிடப்பட்டானென்கிறார்.

3-2-

வேதாந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (முன்னமழகர்) இதில்—“ஸௌந்தூர் யாதிடிகள் முகந்துகொண்டு அனுபவிக்கவொண்ணுமைக்கு ஹேது கரணஸங்கோசம்” என்று கலங்க, அந்தக் கலக்கத்தை அவன் தீர்த்தபடியைப் பேசின பாகரத்தை அனுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; கீழ்—அழகருடைய அழகு முதலானவற்றை அனுபவிக்கப்பெற்றதில் விளாக்குகை கொண்டு அனுபவிக்கவொண்ணுதொழிய, “அதுக்கு அடி விஷயபௌஷ்கல்யம்” என்று அறியமாட்டாமல் “கரணஸங்கோசம்” என்று அனுஸந்தித்து, “இஸஸங்கோசமற்றுத் தன்னை அனுபவித்து வாழுகைக்கு உடலாக அவன் பண்ணின ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைத் தப்பி அனர்த்தப்பட்டு நான் இவனைக் கிட்டுகையென்றெரு பொருளுண்டோ?” என்று ஸோகபரவஸராய்க் கூப்பிட்ட முந்நீர் ஞாலத்தின் அர்த்தத்தை “முன்னமழகர்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(முன்னமழகரெழில் மூழ்கும்) முந்துறமுன்னம் ஸவருபகுணாதிகளில் அகப்படாதே, அழகருடைய அழகிலேயாயிற்று அகப்பட்டது. மூழ்குகையாவது—அந்த ஸௌந்தூர்யஸாகூரத்திலே ஆழங்காற்பட்டு அழுநதுகை. (மூழ்கும் குருகையர்கோன்) அந்த ஸௌந்தூர்ய ஸாகூரத்திலே மகூனரான ஆழ்வார். (இன்னவளவென்ன) இவ்வளவென்று பரிச்சேய்திடுக்க. (எனக்கரிதாய்த்தென்ன) A மயர்வறு மதிநலமருளப்பெற்ற எனக்கு அரிதாயிற்று என்று அருளிச்செய்ய. B “திருமாலே கட்டுரையே” என்று—அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே எல்லையில் ஞானத்தனைய ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனைக் கேட்கையாலே, “தமக்குப் பரிச்சேய்திடுக்க அரிது” என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (கரணக்குறையின் கலக்கத்தை) அவன் அனுபவ பரிகரமாகக்கொடுத்த கரணஸங்கோசத்தால் வந்த காலுஷ்யத்தை - அஜ்ஞாதையை. அதாவது—“அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்”(1) “வினைகளை வேரறுப்பாய்ந்து எந்நாள் யானுனை இனிவந்து கூடுவன்”(1) “பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ” (2) “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலரு சொல்லாய் யான உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே” (3) என்று இத்யாதிடிகளில் அருளிச்செய்தவை. 1. “லங்காமுந்முலிதாம் க்ருத்வா கதூரத்ரக்ஷயதி மாம் பதி:” இதே. இப்படி கரணஸங்கோசமடியாக வந்த கண்கலக்கத்தை. (கண்ணன் ஒருமைப்படுத்தானொழித்து) 2. “மாஸுச:” என்று - ஆனந்தருடைய ஸோகநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் அக்கரணஸங்கோச நிபுந்தனமாய் வந்த து:க்கூத்தைப் போக்கிக்கொடுத்து, அக்கரணங்களைக்கொண்டு அனுபவிக்கும் படி திருவுள்ளத்தை ஒருதலைக்கும்படி பண்ணினான். “கலைப்பல் ஞானத்தென்கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு நிலைப்பெற்று என்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” (10) என்றத்தை நினைத்து அருளிச்செய்தபடி. கரணஸங்கோசமுடைய தீர்யக்குகளும் பரிசர்யை பண்ணும்படியான பெரியதிருமலையில் நிலையைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ணினொழிற்று.

22..

பின்னாலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முன்றும் பத்தில்

இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து மூன்றாந்திருவாய்மொழி ஒழிவில்காலம் ப்ரவேசம்

ஓ— மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் — “உன்னை அனுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதியைப்போக்கவேணும்” என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் அர்த்தி,க்க; “உமக்கு அப்ரக்ருதி நம்மோட்டைப் புரிமாற்றத்துக்கு விரோதியல்ல, அனுகூலம், இப்ரக்ருதியோடே கூட உம்மை அடிமைகொள்ளுகையிலுள்ள அபி,நிவேஸத்தாலே யன்றே இங்கு நிற்கிறது” என்று வேதை,கலமதி,கும்யனான தான் திருமலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அவன் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார்.

ப— மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் — இவர் ‘ஸேஷத்வ விரோதியான தேஹ ஸம்புந்தாதி,களை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்க, “நிவ்ருத்தவிரோதி,க ணைக்கொள்ளும் ஸேஷவ்ருத்தியைக் கொள்ளுகைக்கன்றே நாம் ஸந்நிஹித ஞாயிநு” என்று பெரியதிருமலையில் நிற்கிற நிலையை ப்ரகாஸிப்பித்த ஈஸ்வர னுக்கு ஸர்வப்ரகாரஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகையே ஸேஷபூ,தனுக்கு ஸ்வரூபம் என்று அறுதியிட்டு, அதிலே உத்யோக,ததைப் பண்ணுவதாக; கைங்கர்ய ஷ்ரத்திஸம்புந்தி,யினுடைய ஸர்வாதி,க ஸேஷிதவத்தையும், ஸேஷியினுடைய கு,ணவிக்ரஹாதி,கைவலக்ஷண்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணனுடைய ஸு,ரி ஸேவ்யத்வத்தையும், இப்படி ஸர்வாதி,கனுடைய ஸீலாதி,ஸயத்தையும், ஸீலவா னுடைய பே,க்யயதையையும், பே,க்யூர்த்த,மாண ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யத்தையும், அவன் நிற்கிற திருமலையானே பரமஸாம்யப்ரதூ,மென்னுமிடத்தையும், அது தன்னை அனுபவிக்கவே ப்ரதிபுந்த,கம் ஸ்வயமேவ நிவ்ருத்தமா,மென்னுமத்தையும், அந்த தே,ஸஸம்புந்த,த்தாலே தே,ஸிகளுன ஈஸ்வரனும் அநிஷ்டநிவர்த்தக,னான னன்னுமத்தையும், அவன் தே,ஸமான திருமலையானே பரமப்ராப்யம் என்னு மிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஏவமவித, தே,ஸவர்த்ததியான ஈஸ்வரன்பக்கல் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபானுரூப புருஷார்த்தம் என்று உத்யுக்தராகிறார்.

இ— மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் — உன்னை அனுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதியைப் போக்கவேணுமென்று இவர் ப்ரார்த்தி,க்க; “இப்ரக்ருதி நம் மோட்டைப் புரிமாற்றத்தகு விரோதியல்ல; இப்ரக்ருதியோடே உம்மை அடிமைகொள்ளுகையிலுள்ள அபி,நிவேஸத்தாலையன்றே இங்கு நிற்கிறது” என்று வேதை,கலமதி,கும்யனான தான் திருமலையிலே நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அவன் திருவடிகளிலே எப்போபப்பட்ட அடிமை களும் செய்யவேணுமென்று 1. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று பாரித்த இளையபெருமானைப்போலே மனோரதி,க்கிறார்.

ஈ— aA “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீயிர்” என்று - அவனைக்கிட்டித் தம்முடைய a₂ ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபானுரூபமான அடிமை பெறவேண்டுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். b ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே வந்த கரணஸங்கோசத்தை அனுஸந்தி₄த்து, நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெருமை யாலே நொந்து, “அவன் முதலிலே இத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னை அனுப₄விக்கைக் குறுப்பாக b₃ அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்து வைத்தான். அவற்றைத் தப்பினேன். b₃ அவதாரங்களைத் தப்பினேன். b₄ அந்தராத்தமையைத் தப்பினேன், இப்படி அவன் பார்த்து வைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான், c இனிக் கிட்டியனுப₄விக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனேயன்றோ” என்று நைராஸ்யத்தோடே முடியப்புக. “வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்றோ திருமலையிலே வந்துநிற்கிறது, உம்மை இவ்வுடம்போடே அனுப₄விப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்றோமே, c₃ நீர் போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கேவந்து காட்டினோமே, c₃ இனித் தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டை அனுப₄வத்துக்கு விரோதியுமன்று காணும். நீர்தாம் c₄ கரணஸங்கோசாநுஸந்த₄நந்தாலே நோவுபடுகிறீராகில்.

அ— ஒழிவில்கால ப்ரவேசம். a ஸங்க்ரஹஸங்க₃திமாஹ (நிலைப்பெற்று இதி) a₂ (ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே இதி) ஸேஷத்வவிரிஷ்டஸ்வரூபத₄ாரணநந்தரம் இத்யர்த்த₂:. b...f விஸ்தரேண ஸங்க₃திம் ப்ரமேயஞ்சோபந்யஸ்யதி (ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே இத்யாதி₃நா) b “B முடிச்சோதி யிலே அழகருடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களை அனுப₄விக்கக்கோலி, விஷயம் அபரிச்சே₂த்யமாகையாலே கடலை உழக்காலே அளக்கவொண்ணாதுப்போலே பரிச்சே₂தித்து அனுப₄விக்க வொண்ணாமையாலே விஷண்ணாராய், இதுக்கு அடி ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தால் வந்த கரண ஸங்கோசமென்று” என்று அடியிலே சற்றுக் கூட்டி நிர்வஹிக்கும்படி. b₃ (அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்துவைத்தான் இதி) C “முந்நீர்ஞாலம் படைத்த” இத்யேதத் வேத₃ஸாஸ்த்ரபுராணே தி ஹாஸப்ரவர்த்தநாதே₃ரப்யுபலக்ஷணம் இதி ப₄ாவ: b₃ பூர்வத₃ஸகே த்₃வீதீயத்ருதீயக₃ாத₃ா ப்ரமேயமாஹ (அவதாரங்களைத் தப்பினேன் இதி) b₄ சதுர்த்த₂க₃ாத₃ாப்ரமேயமாஹ (அந்தராத்த மையைத் தப்பினேன் இதி) c நவமக₃ாத₃ாப்ரமேயம் (இனிக் கிட்டி இத்யாதி₃) D “யானுன்னை யெங்குவந்தனுக்கிப்பன்?” நீர் போய் என்றபடி. c₄ “பொல்லா” இத்யேதத் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (நீர்போய்க் காணக்கடவ காட்சியை இதி) நீர்போய் - தே₃ஸவிரேஷத்திலே. c₃ E “ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலரு” இத்யாதி₃கம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு இத்யாதி₃) 1. “கூத்தரை: ஸோகாபி₄கர்ஸிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்” இதீவத். F “முடியானே” இதி த₃ஸகே அபி₄தீ₃யமாநகரணத்வாதி₃தி ப₄ாவ: c₄ D “என் மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய்யாய்” G “நெஞ்சே - எஞ்ஞான்று, மேவுதும்” இத்யேதச்ச ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (கரண

ஜீ— ஒழிவில்கால ப்ரவேசே. a ஸங்க்ரஹஸங்க₃தி (நிலைப்பெற்று இத்யாதி₃) a₂ ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே-ஸேஷத்வவிரிஷ்டஸ்வரூபத₄ாரணநந்தரம் இத்யர்த்த₂:. b...f வ்ருத்தாநுவாத₃பூர்வக மாக விஸ்தரஸங்க₃தி (ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ இத்யாதி₃) b₃, b₃, b₄ (அனேகம் உபாயங்கள்) என்றது: தன்னைக் காட்டுகிறார் (அவதாரங்களை இத்யாதி₃) இது கீழில் திருவாய்மொழியில் த்₃வீதீயத்ருதீய க₃ாத₃ாப்ரமேயம். b₄ அந்தராத்தமதை - சதுர்த்த₂க₃ாத₃ாப்ரமேயம். c (இனிக் கிட்டி இத்யாதி₃) நவமக₃ாத₃ாப்ரமேயம். c₄ போய்-தே₃ஸவிரேஷத்திலே போய். c₃ (விரோதி₄யுமன்று) என்றது- F முடியானேயிற் கரணங்களாகையாலே. d “சிந்துபூமகிழும்”(2) என்றத்தைப்பற்ற (முதலிலே

ஈ—d முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை அனுபவிக்கும்போது படும்பாடு இது காணும்; d₁ அவர்களும் வந்து அனுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம். ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைகளெல்லாம் செய்யும்” என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண d₂ ஸமாஹிதராய்; d₃ “த₄ர்மி ஒன்றே யாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமானபின்பு, ஒரு தே₅ஸவிஸேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கீடாகக் e குறையற்றிருந்ததாகில்; நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையுமன்றிக்கே அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில்; e₂ இனித் தான் அங்குப்போனாலும். e₃ 1. “सोऽनुते सर्वान् कामान्” (ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்கிறபடியே கு₆ணநுப₇வமிறே பண்ணுகிறது. e₄ அந்த ஸீலாதி₈கு₉ணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது இங்கேயாகில்; f இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயாகில் நாமும் அங்கேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்வோம்” என்கொண்டு.

அ—ஸங்கோசாநுஸந்த₁நத்தாலே இதி) கரணம் - வி₂க்₃ரஹோ வா. d “வானவர்கோனோடும் சிந்துபூமகிழும்”(2) இத்யாதி₄யைப்பற்ற (முதலிலே இதில்லாதாரும் இத்யாதி₅) முதலிலே இதில் ஸாதார் - நித்யஸலிரிகள். d₂ A “பாவினேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்” இத்யத்ர-அஸஹாயதாப்ரயுக்தவிஷாத₆ஸ் ஸலிச்யதே. “(பாவினேன்) ஒரு வால்மீகிபரிஸரத்திலேயிருந்து நான் கூப்பிடப்பெற்றேனோ”(ப123) இதி ஹி தத்ர ப₇டாவோடபி₈ஹித₉; தத்₁₀த்₁₁ருதி₁₂ நித₁₃ர₁₄யாஹ (அவர்களும் வந்து இதி) d₃ B “உயிர்-நீடு-பெற்றது” என்றத்தைக் கடாக்கித்து (ஸமாஹிதராய் என்றது) d₄ கைங்கர்யவிஷயம் பூர்ணனான பரமபத₁₅நாத₁₆னாக வேண்டாவோ? என்ன (த₁₇ர்மி ஒன்றேயாகையாலே இதி) (த₁₈ர்மியொன்றேயாகையாலே) என்றதுக்கு - பரமபத₁₉நாத₂₀னும் திருவேங்கடமுடையானும் ஒன்றென்று கருத்து. e (குறையற்றிருந்ததாகில்) “வேங்கடத் தெழில்கொள்சோதி”(1) என்கையாலே-குறையற்றிருக்கை ஸித்₂₁த₂₂ம். e₂ (ஸோஸ்நுத இத்யாதி₂₃) திரட்டிலே ப்ரஹ்மவித் - பரமாப்நோதி; ஹ்ருத₂₄யகு₂₅ஹராயாம் நிஹிதம் யோ வேத₂₆ ஸ: பரமே வ்யோமந்-பரமவ்யோமத்தில் என்றபடி. e₃ (இனித்தான் அங்குப்போனாலும்) இதி வாக்யே ஸாகல்யேநாநுப₂₇வாஸாமர்த்த்யம் விஷயஸ்வப₂₈டாவாத் தத்ராபி ஸமாதமிதி க₂₉ர்ப்பி₃₀தம். e₄ ததோப்-யத்ராதி₃₁க்யம் த₃₂ர்ஸயதி (அந்த இத்யாதி₃₃) நித்யவிபூ₃₄தௌ ஸர்வேஷாம் பரமஸாம்யாபந்நத்வாத், அத்ர C “கானமும் வாளரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” இதி ஸர்வஸமாப்ரயணீயத்வேந வர்த்தமாநத்வாச்ச ஸீலாதி₃₅கு₃₆ண₃₇: அத்ரைவ ஸ்பு₃₈டா இதி ப₃₉டாவ: f “வானவர் வானவர்கோனோடும்”(2) என்றத்தைப்பற்ற (அங்குள்ளாரும் வந்தடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயாகில் என்றது)

ஜ—இதில்லாதாரும் இத்யாதி₄₀) இதில்லாதார்-கரணஸங்கோச₄₁ில்லாதார்; நித்யஸலிரிகளும் என்றபடி. d₅ (ஸமாஹிதராய்) என்றது-B “உயிர்-நீடு-பெற்றது” என்றத்தைப்பற்ற. d₆ கைங்கர்யவிஷயம் பூர்ணனான பரமபத₄₂நாத₄₃னாகவேண்டாவோ? என்ன(த₄₄ர்மி ஒன்றே இத்யாதி₄₅)e₅ “அந்தமில்புகழ்” என்றத்தைப்பற்ற (அந்த ஸீலாதி₄₆கு₄₇ணங்கள் இத்யாதி₄₈) f “வானவர் வானவர்கோனோடும்”(2)

பர்-e₆ l. (ஒழிவில் கால ப்ரவேஸே) तैत्तिरीयकोपनिषदि(आ-१) “ब्रह्मविदामोति परं तदेवाम्युक्ता सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् सोऽनुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति”

1. ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி
வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுநாம்
தெழிகு ரலரு வித்திரு வேங்கடத்
தெழில்கொள் சோதியெந் தைதந்தை தந்தைக்கே.

ஆ— வ்யா:— (ஒழிவில் காலம்) இப்படி நிரவதிக ஸௌந்தரியாதி, கல்யாணகுண கிரிஷ்டான திருவேங்கடமுடையானைக்கண்டு லப்து, தாம் ஸஞ்ஜீவனராய். அவனுடைய குணங்களாலே தூஸ்யமுபாகதராயிருந்த ஆழ்வார், “திருவேங்கடமுடையானே புஜிக்க வேணும்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கோவி; அதுக்குத் துணையாகத்

க—பசியுமுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டாயிருக்குமவன் f, நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப்பார்க்குமபோலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பார்க்கிறார். g இவ்விஷயத்தில் அடிமைசெய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றுயிற்று முன்பே யாரித்துக்கொண்டு இழியுமது. h1. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிறே இனையபெருமாள்படி. i பேராஜநபரனாயிருக்குமவன் i, ஊணத்தயாயம் படிக்கு மபோலே இருப்பதொன்றுயிற்று இவருடைய கைங்கர்யமநோரதம்.

அ—(நீரும் நிழலும் கண்டால் இதி) தூர்ஷ்டாந்திகேபி “தெழிகுரலருவி”(1) “தெண்ணிறைச் சுனைநீர்” (3) “மொய்த்தசோலைமொய்பூந்தம்” (10) இத்யத்ர ஹ்ருதயம். g தர்ஹி மநோரத; கிமர்த்த;? கைங்கர்யமேவ குர்யாதி, த்யத்ராஹ (இவ்விஷயத்தில் அடிமைசெய்ய இதி, h தத் குத்ர த்ருஷ்டமித்யத்ராஹ (அஹம் ஸர்வம் இதி) i ஆத்யாதிஸ்யத்தாலே பார்க்குமதுக்கு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தமும் அருளிச்செய்கிறார் (பேராஜநபரனாயிருக்குமவன் இதி) i, ஊணத்தயாயம் - பேராஜநவிஷயவார்த்தாமாலா. இவ்விடத்திலே “ஒரு ப்ராஹ்மணனை ஒருவன் ஸ்ராத் தத்துக்குச் சொல்லுவதாகப்போய் அவனை க்ருஹத்தில் காணுமையாலே அவனுடைய ஸ்த்ரியோடே சொல்லிவைத்துப்போனான், அவளும் தன் பூர்த்தாவோடே ஏற்கவே சொல்லாமல் பேராஜந வேளையிலே சொன்னாள்; அவன் அந்த ஸ்த்ரியை ப்ரஹரித்தான்; ‘ஏற்கவே சொல்லாமல் பேராஜந வேளையிலே சொல்லுகிறாய்; இனிமேல் மநோரதிக்க அவஸரமெங்கே? புஜிக்க அவஸரமெங்கே?’ என்றானும். அப்படிப்போலே” என்று நாயனாரையங்கார் கதையையும் அருளிச்செய்வார்.

ஜீ—என்றதைப்பற்ற(அங்குள்ளாரும்இத்யாதி, f, நீரும் நிழலும் கண்டால் இதி)தூர்ஷ்டாந்திகே “தெழிகுரலருவி”(1) “தெண்ணிறைச்சுனைநீர்”(3) “மொய்த்தசோலை”(10) இத்யாதி, த்ருஷ்ட ம்யம். g பார்க்கிறதென், அடிமைசெய்யவொண்ணாதோ? என்ன (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி, h அது என்கே கண்டோம்? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி, i) லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம் (பேராஜந இத்யாதி, j). ப139b “Aமுடிச்சோதியிலே உழக்காலே கடலை அளக்கவொண்ணாதப்போலே அபூச ருடைய ஸௌந்தர்யாதி, களைப் பரிச்சே, தித்து அநுப, விக்கவொண்ணாமையாலே விஷண்ண ராய் இதுக்கு அடி ப்ரக்ருதி ஸம்ப, ந்த, நிப, ந்த, நமான கரணஸங்கோசமென்று” என்று அடியிலே சில கூட்டி அருளிச்செய்வார்.

h1. अयोध्याकाण्डे (३१) “भवास्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंयते। अहं सर्वं करिष्यामि आश्रयस्त्वपतश्च ते॥२५॥”

1.

1.

15

A 2-7-4.

இ— வ்யா:— (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) முடிவில்லாத காலமெல்லாம். (உடனும்) ஸர்வதேயஸத்திலும். காட்டிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்த இனையபெருமானைப் போலே. (மன்னி) ஸர்வாவஸ்தையிலும். ஒலக்கத்தோடு ஏகாந்தத்தோடு வாசியற. (வழுவினா அடிமை) ஸர்வஸேஷவருத்தியும். (செய்யவேண்டும்) ஸாஸ்த்ரங்களாலே “இதுவே புருஷார்த்தம்” என்றறிகை போராது, அநுஷ்டான பர்யந்தமாகவேனும். (நாம்) திருவுள்ளத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராதல், A கேசவன் தமருக்குப் பின்பு தனியரல்லாமையாலே திருவுள்ளத்தோடு ஒக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாராதல். (தெழிகுரல் இத்யாதி) அடிமைகொள்ளுகைக்கு அத்தலையில் பாரிப்பிருக்கிறபடி. இவர் இருந்தவிடத்தேயிருந்து பாரித்தார்; அவன் B கலங்காப்பெருநகரின்னும் வந்து பாரித்தான். தெழிகுரலருவி - கும்பீரமான த்வரியையுடைய அருவி. கைங்கர்ய ஸூசியுடையாரை அழைத்தாற்போலேயிருக்கை. (திருவேங்கடத்து) அர்ச்சிராதி, கத்தியாலே ஒரு தேயுஸவிஸேஷத்திலே விலக்ஷணஸாரீரத்தைப்பெற்று அநுபுவிக்கக கடவ இவன் இச்சாரீரத்தோடே அநுபுவிக்கலாம்படி ஸுலபுனய் நிற்கிற திருமலையில். (எழில்கொள் சோதி) தூர்லபுனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகு. அந்நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற அழகு. (எந்தை) விருபனானும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. ஸௌலப்யத்தாலும் அழகாலும் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று என்றுமாம். (தந்தை தந்தைக்கு) பரமஸேஷியானவனுக்கு. ப்ராப்ய ப்ரதூநமான திருமந்தரத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில்— a திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேயஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:—b (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) c முடிவில்லாத காலமெல்லாம்; d அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி. e “‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்று-கீழே கழிந்த காலத்தையுங்கூட்டி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார்” என்று இங்ஙனே e, அதிப்ரஸங்கும்

அ— முதற்பாட்டு. (ஒழிவில் காலம் இத்யாதி) a “‘தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத் தெழில் கொள்சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று தொடங்கி, அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி) b,c,d “‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்றது - முடிவில்லாத காலமெல்லாம் என்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முடிவில்லாத காலமெல்லாம் இத்யாதி) d (அநந்தமான) என்றது— 1. “‘நாந்தோடஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்றத்தைப்பற்ற. e அன்றிக்கே, காலத்ரயத்திலும் என்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று கீழே கழிந்த இத்யாதி)

ஜீ— முதற்பாட்டு. (ஒழிவில் இத்யாதி) a உத்தரார்த்தத்தையும், பூர்வார்த்தத்தையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி) d (அநந்தமான) என்றது — 1. “‘நாந்தோடஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்றத்தைப்பற்ற. e “‘காலத்ரயமெல்லாம்” என்று அர்த்தத்ரயம் (ஒழிவில் காலமெல்லாமென்று கீழே கழிந்த இத்யாதி) e, அபி,திவேஸாதிஸயம் எத்தைச் சொல்லுவிக்காது? என்று அதிப்ரஸங்குவாதிசுக்குக் கருத்து. f இது அதிப்ரஸங்குமோ? என்ன

ஈ—சொல்லுவாருமுண்டு. f அதாகிறது—“கீழ் கழிந்த காலத்தை மீட்கை” என்றொரு பொருளில்லையிறே. g 1. “नोपजनं सरन्” (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிறபடியே—கீழ் h கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது. i 2. “न मे दुःखं” (ந மே து:க்ஃம்) இத்யாதி, j ஆகையாலே இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்றபடி. k (உடனாய்) l காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தே, ஸாநு:

அ—e, அதிப்ரஸங்க்யாத், ந:—அபி, நிவேஸாதிஸ்ய: கிந்த வாசயதீதி பாவ: f ஸர்வஸப், தே, ந: க, தகாவோடி ஸமுச்சீயதே சேத் அதிப்ரஸங்க்ய: கதம் பவதீத்யத்ராஹ (அதாகிறது இதி) g ஏவமதிப்ரஸங்க்யத்வேந மநோரதே, க்ருதே ஸதி ஸ்வர: கிம் குர்யாதீ, த்யத்ராஹ (நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதி) உபஜநம் - ஜநஸமீபே வர்த்தமாநம் இதம் ஸரீரம் பக்யவத், பேக்யதயா ந ஸ்மரந். h (கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி இதி) அத்ர, 3. “தயோர் யதாப்ரார்த்தித் தமிந்த்ரீயார்த்தாநாஸேதுஷோஸ் ஸதம்ஸு சித்ரவத்ஸு | ப்ராப்தாநி து:க்ஃந்யபி துண்டுகேஷு ஸஞ்சிந்த்யமானாநி ஸுகிப்யபூஷு: ||” இதி ஸ்லோகம் வத்யந்தி. A “பழுதே பலபகலம்” இதிப்ரகாரேண ஆக்யாம்வ்யஸநம் B “அரக்கியை மூக்கீரந்தாயை அடியென் அடைந்தேன் முதன்முன்னமே” இதிப்ரகாரேண சூத்யதீத்யர்த்த: தாவந்மாநம் ந, பூர்வ வ்ருத்தஸ்யாபி பக்யவல்லாந்தர்க்க, தத்வாநுஸந்தாநாத் தத்யி பேக்யாயைவ பவதீத்யத்ரோபபாத்ய: 3. “தயோர் யதாப்ரார்த்தித்” இதி ஸ்லோக: i “கழிந்த காலத்தை மீட்கை என்றொரு பொருளில்லையிறே” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (ந மே து:க்ஃம் இத்யாதி) “காலம் ஸாவதி, கமாகில் காலஸம்பந்தியாக ப்ரார்த்தி, க்கிற கைங்கர்யம் ஸாவதியாமிறே, அப்படியன்றியே காலம் திரவதியாகப் பெற்றோமிறே” என்று ஹர்ஷத்தாலே “ஒழிவில்” என்கிறார். | ஆக, அதிப்ரஸங்க்யம் சொல்லுகிறவர்களுக்குக் கருத்து இதுவேயாகையாலே தாம் அருளிச்செய்ததுவே அர்த்தமென்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி) k, l “காலமெல்லாம்” என்றால் போராதோ, “உடனாய்” என்று - தே, ஸாநுப, ந்த, மும் வேணுமோ? என்ன (காலமெல்லாம் இத்யாதி) (காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி) இதி த்ருஷ்டாந்தஸாமர்த்த்யாத் - ஸர்வ:

ஜீ—(அதாகிறது இத்யாதி) g இவர் இப்படி அதிப்ரஸங்க்யமாக அபேக்ஷித்தால் ஸர்வாபேக்ஷித் ப்ரத்யான ஸர்வேஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ணும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (நோபஜநம் இத்யாதி) 1. “நோபஜநம் ஸ்மரந்நித்யம் ஸரீரம்” இதி சூந்தே, க்யே. ஜநஸமீபே வித்யமாநமீதம் ஸரீரம் ந ஸ்மரந்நித்யர்த்த: | போன காலத்தை மீட்கவொண்ணுமைக்கு ஸம்வாதம் (ந மே து:க்ஃம் இத்யாதி) “காலம் ஸாவதியாகில் காலஸம்பந்தியாக ப்ரார்த்தி, க்கிற கைங்கர்யமும் ஸாவதியாமிறே; அப்படியன்றிக்கே காலம் திரவதியாகப் பெற்றோமிறே” என்று ஹர்ஷத் தாலே “ஒழிவில் காலம்” என்கிறார் என்று கருத்து. | ஆகையாலே - அதிப்ரஸங்க்யம் சொல்லு மவர்களுக்கும் கருத்து இதுவாகையாலே. k, l “காலமெல்லாம்” என்றப்போராதோ, “உடனாய்” என்று - தே, ஸாநுப, ந்த, மும் வேணுமோ? என்ன (காலமெல்லாம் இத்யாதி) தே, ஸாநு:

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) g 1. छान्दोग्ये (८-१२) प्रजापतिवाक्ये “एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परंज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणामिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः स तत्र पर्येति जश्तृकीडन् रममाणः स्त्रीमिवा यानैर्वा ज्ञातिमिवा नोपजनं सरन्निदं शरीरम्”

i 2. युद्धकाण्डे (६) समुद्रतीरे सेनानिवेशात्पश्चात्पार्श्वस्थं लक्ष्मणं प्रति रामः—“न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हृतेति वा। एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते॥५॥”

ஈ—ப₃ந்த₄மும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு. n இனையபெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமைசெய்து வநவாஸத்திலும் அடிமைசெய்தாற்போலே. n (மன்னி) o ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், o₃ படிக்கம் குத்துவிளக்குப்போலே o₃ அவ்வளவிலும் o₄ நின்று அந்தரங்கமான வருத்திகளைப் பண்ணவேணும். p இத்தால் - ஸர்வாவஸ்தை₂களையும் நினைக்கிறது. q 1. “रममाणा वने त्रयः” (ரமமாணா வநே த்ரய:) என்னக்கடவதிறே; r இருவருக்கு உண்டான அநுப₄வத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே—அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் s அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. (ஒழிவில் காலம் இத்யாதி₃) t ஸர்வகாலத்தையும், ஸர்வதே₃ஸத்தையும், ஸர்வா

அ-தே₃ஸோப்யபேக்ஷதோ ப₄வதீதி ஸஞ்சயதே. தே₃ஸாநுப₃ந்த₄:-ஸர்வதே₃ஸம்ப₃ந்த₄:- அத்ர 2. “योर योर त्राता कृच्छ्रति तेन तेन सख कृच्छ्रति”இதி ஸ்ருதிர் த்₃ரஷ்டவ்யா. n ஸர்வ தே₃ஸத்திலும் அடிமைசெய்வாருண்டோ? என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி₃) ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் அடிமைபோலே ஆகாதொழியவேணும்; அநுப₄வஜநிதப்ரீதிகாரிதமாகவேணும்றே. n. o இன்னபோது “மன்னி” என்று வினேஷியாமையாலே-ஒலக்கத்திலிருந்தபோதோடு அத்த: புரத்திலிருந்தபோதோடு வாசியின்றிக்கேயென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனும் என்று தொடங்கி) o₃ படிக்கம்-த்ருப்படிக்கம்; குத்துவிளக்கு-தீ₃பஸ்தம்ப₄ம். o₃ (அவ்வளவிலும் இதி) அபிநா - ஆஸ்தாநா தீ₃ஷ்வவஸ்தாநத₃ஸாஸ் ஸமுச்சயந்தே. o₄ (நின்று) 3. “राकृषत्वैप्युषत्वै रीता” என்கிறபடியே தத்தத₃வஸ்தாநுரு₃ணாஸீரபரி₃க்ரஹணம் பண்ணவேணும் என்றபடி. p “ஸர்வகாலத்திலும்” என்று சொன்னதிற்காட்டில் இதுக்கு வாசி ஏதென்ன (இத்தால் இத்யாதி₃) அதாவது - 4. “यावज्जीवमक्षुणिहोत्रம் ஜுஹ்யாத்” என்றால்-“ஸாயம்ப்ராத:” என்றதே; அப்படி காலநியதியில்லை என்று கருத்து. q இப்படி ப்ரார்த்தி₂க்கைக்கு, கைங்கர்யம் ஸுக₂ருபமாயிருக்குமோ? என்ன (ரமமாண இத்யாதி₃) யத்₃வா, சேர்த்தியிலே செய்கிற அடிமை பே₄க்₃யமாகிறபடிக்கு ப்ரமாணம் (ரமமாண இத்யாதி₃) ராடுத்த வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இருவருக்குண்டான இத்யாதி₃) s (அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் இதி) தது₃ப₄யாநுப₄வஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யாந்தர்க்க₃ததயா விநா அநவஸ்தாநாத். r 5. “विस्तरस्य स सङ्क्रामः” இதி ந்யாயேந பே₃ராத்₄யபு₃த்₃தி₄ஸமாத₄நார்த்த₂ம் புநர் நிஷ்க்ருஷ்டமார்த்த₂மாஹ (ஸர்வகாலத்தையும் இத்யாதி₃) u ஆழ்வார்க்கு இதில் ஒடுகிற

ஜீ—ப₃ந்த₄:- ஸர்வதே₃ஸம்ப₃ந்த₄:- n இப்படி ஸர்வதே₃ஸத்திலும் அடிமைசெய்வாருண்டோ? என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி₃). n. o இன்னபோது “மன்னி” என்று வினேஷியாமைக்கு ப₄ாவம் (ஸர்வேஸ்வரனும் இத்யாதி₃) o₃ (அவ்வளவிலும்) என்கிற சஸப்₃த₃த்தாலே - ஆஸ்தாநா தீ₃களில் அவஸ்தாநத₃ஸையை ஸமுச்சயிக்கிறது. o₄ (நின்று) தத்தத₃வஸ்தாநுரு₃ணாஸீரபரி₃க்ரஹம் பண்ணிநின்று. p ப₂லிதம் (இத்தால் இத்யாதி₃) q இப்படி ப்ரார்த்தி₂க்கைக்கு, கைங்கர்யம் ஸுக₂ருபமாயிருக்குமோ? என்ன (ரமமாண இத்யாதி₃) r இதுக்கு அர்த்த₂ம் (இருவருக்கு இத்யாதி₃) t 5. “विस्तरस्य स सङ्क्रामः” இதி ந்யாயேந ஸ்ரோத்ருபு₃த்₃தி₄ஸமாத₄நார்த்த₂ம் புநர் நிஷ்க்ருஷ்டம் அர்த்த₂மாஹ (ஸர்வகாலத்தையும் இத்யாதி₃) “ஒழிவில்லாத

ப்ர—q 1. (மன்னி) श्रीसङ्क्षेपे “रममावसथं कृत्वा रममाणा वने त्रयः। देवगन्धर्वसंकाशः तत्र ते न्यवसन् सुखम्॥ ३१॥”

ஈ—வஸ்தையையும் நினைக்கிறது. u ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் இத் திருவாய்மொழி பாடப்படுக்கால், “ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்” என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப்போவாராம். v (வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும்) w அடிமையில் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று; x எல்லா அடிமையும் நான் செய்யவேணும். y இனையபெருமாள் பிரியாதே காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும்; z ஸ்ரீபுரதாழ்வான் படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும். a ஸ்ரீபுரதாழ்வானை a₂ கைகேயி, a₃ 1. “ராஜந்” (ராஜந்) என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் பொறுக்க

அ—கைங்கர்யபி₄நுவேஸம் நிரவதி₄கமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வார் திருவரங்க இத்தயாதி₃) லௌகிகேஷு ஸர்வேஷு 2. “நந்தந்தயுதி₃தே” இத்தயாதி₃ப்ரகாரேண வர்த்தமாநேஷ்வபி, அயம் “ஸர்வதே₃ஸஸர்வகாலஸர்வாவஸ்து₃ஸ்வபி ஸர்வவித₃கைங்கர்யஞ்ச கரவாணி” இதி ஸீலாவிபூ₄தௌ ஸ்தி₂த்வைவ ப்ரார்த்த₂யதே கில; கஸ்யசித் கைங்கர்யருசிமாஹாத்ம்யம் கிம் த்யதிவ வித்₃தே₃ப₄வதி₃தி₃ப₄வா: v (வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்) “வழுவுதலில்லாத படி - நழுவுதலில்லாதபடி, ஒன்றும் குறையாதபடி அடிமைசெய்யவேணும்” இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₂: 3. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” ப்ரார்த்த₂நாயா: ப்ராயிகத்வாபி₄ப்ராயேணபி நிர்வாஹ: ஸ்யாத் இதி “வழுவினா அடிமை” இதி வ்யதிரேகமுகே₃நோக்தம். w “நழுவுதலில்லாத” என்றதுக்கு வாஸனை (அடிமையில் இத்தயாதி₃) x ப₂லிதார்த்த₂ம் (எல்லா அடிமையும் இத்தயாதி₃) y பூர்வ வாக்யம் விவ்ருணேதி (இனையபெருமாள் இதி) z (ஸ்ரீபுரதாழ்வான் இதி) பிரிந்திருந்து செய்த வற்றையும் பிரியாதேயிருந்து செய்யவேணும் என்றபடி. a 4. “ஸர்வம் பரஸம் து:க்க₂ம்” 5. “ஸேவா ஸ்வ்ருத்தி:” என்று, த₃ாஸ்யம் து:க்க₂ரூபமாயன்றே இருப்பதென்ன (ஸ்ரீபுரதாழ்வான் இத்தயாதி₃) அன்றிக்கே, ஸ்ரீபுரதாழ்வான் படைவீட்டிலிருந்து ராஜ்யம் பண்ணினது ஐய்வர்யத்துக்காகவன்றே, கைங்கர்யத்துக்காகவன்றே என்ன (ஸ்ரீபுரதாழ்வான் இத்தயாதி₃) என்னவுமாம். a₃ (ராஜந் என்ன இதி) 1. “உத்திஷ்டே₃த₃திஷ்டே₃ கிம் ஸேஷே ராஜந்! புத்ர மஹாயச:” இத்தயத்ர ஹ்ருத₃யம். a₄ படுகுலைப்படுகை-குலையிலே பட்டுவிழுகை. b (ஸீலாப)

ஜீ.காலமெல்லாம் ஸர்வதே₃ஸத்திலும் உடனாய்ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாதுதின்று” (ப142) என்று உரையில் அர்த்த₂ம். u ஆழ்வாருக்கு இதில் ஓடுகிற கைங்கர்யபி₄நுவேஸம் நிரவதி₄கம் என்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் இத்தயாதி₃) அதாவது - 2. “நந்தந்தயுதி₃தே ஆதி₃த்யே” இத்தயாதி₃ப்படியே ப்ராப்தவிஷயவிமுக₃மான இவ்விபூ₄தயிலே ஸர்வகாலாதி₃ விஸிஷ்ட கைங்கர்யத்தை ப்ராப்தவிஷயத்தில் இவர் பாரிப்பதே! என்று ஈடுபடாதிப்பர் என்றபடி. v (வழுவினா அடிமை) ஒன்றும் நழுவாதபடி எல்லா அடிமைகளையும்; வழுவுதல் - நழுவுதல். w “வழுவினா” என்றதுக்கு வாஸனை (அடிமையில் இத்தயாதி₃) x ப₂லிதார்த்த₂ம் (எல்லா அடிமையும் இத்தயாதி₃) y பூர்வவாக்யவிவரணம் (இனையபெருமாள் இத்தயாதி₃)

ப்ர-a₃l & b1. (வழுவினாவடிமை) श्रीमदयोग्याकाण्डे द्विसप्ततितमे मातुलकुलादागत्य पितुरालये नमपश्यन्तं तन्मरणश्रवणशोकनिपतितं भरतं प्रति कैकेयी—“तच्छ्रुत्वा भरतो वाक्यं धर्माभिजनवान् शुचिः। पपात सहसा भूमौ पितृशोकबलादितः॥१६॥ हा हतोस्मीति कृपणो दीनां चाचमुदीरयन्। निपपात महाबाहुर्बाहू विशिष्य वीरवान्॥१७॥ ततश्शोकेन संवीतः

ஈ—மாட்டாமே a₄ படுகுலைப்பட்டாற்போலே; b 1. “விலலாப” (விலலாப) என்று கூப் பிட்டானிறே; c பாரதந்தர்யரஸமறிவார்க்கு “ஸ்வாதந்தர்யம் அநர்த்தம்” என்று தோற்றுமிறே. d2. “எமிஷ சசிவீஸாஹ்” (ஏபி₄ஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) e தன்னிற்

அ—என்றது 1. “விலலாப” என்று மஹர்ஷியும் வித்₃த₄னும்படி என்றபடி. c ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னால் படுகுலைப்பட்டாற்போலே கூப்பிடவேனுமோ? என்ன (பாரதந்தர்யரஸம் இத்தயாத்₃) லோகே கஸ்யாபி ஸ்வாதந்தர்யம் அஸஹ்யம் ப₄வதி கிம்? இத்தயத்ராஹ (பாரதந்தர்யரஸம் அறிவார்க்கு இதி) ஆக, ரஸஜ்ஞருக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் அஸஹ்யம் என்றபடி. d அப்ராப்தவிஷயத₃ாஸ்ய மேவ து₃:க்க₂ரூபம் ப₄வதி; ப்ராப்தவிஷயத₃ாஸ்யம் ஸுக₂ரூபம் ப₄வதி; அத: கைங்கர்யப்ரார்த்த₂நா உபபத்த₃யதே இத்தயபி₄ப்ராயேண ஸம்வாத₃மாஹ (ஏபி₄ஸ்சேதி) யத்₃வா, ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் பாரதந்தர்யரஸமறிவர் என்கைக்கு நியாமகம் (ஏபி₄ஸ்சேத்யாத்₃) ஏபி₄ரிதி.ஸசிவவிஸேஷணம் ந₃: கிந்து ப்ரத்தேயகம் ப்ராணிவாசகம்; சகாராத். ஏபி₄: என்றது .ரத₂க₃ஜதுரக₃பத₃ாதிகள் என்றபடி. eA “ஹ்வனோடே சொல்லி” இதி த்₃ரமடே₃ரக்தமாக்க₃ம் வா, 3. “ஸஹயுக்தே-

ஜீ—பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் பிரியாதேயிருந்து செய்யவேணும் என்றபடி. a₂ 4. “ஸ்ரீவம் பரவஸம் து₃:க்க₂ம்” 5. “ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:” என்று - த₃ாஸ்யம் து₃:க்க₂ரூபமாயன்றோ இருப்பதென்ன; ப்ராப்தவிஷய கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த₂யம் என்கிறார் (கைகேயி இத்தயாத்₃) a₄ படு குலைப்படுகை - குலையிலே பட்டு விழுகை. குலை - ஹ்ருத₃யப்ரதே₃ஸம். படுகோலை - கே₄ரமான ஹம்ஸை. c ராஜ்யத்திலே இருக்கச்சொன்னால், படுகுலைப் பட்டாற்போலே கூப்பிடவேனுமோ? என்ன (பாரதந்தர்யரஸம் இத்தயாத்₃) ஆக, த₃ாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு ஸ்வாதந்தர்யம் அஸஹ்யம் என்றபடி. d கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த₂யம் என்கைக்கு ஸம்வாத₃ம் (ஏபி₄ஸ்ச இத்தயாத்₃) “ஏபி₄:” என்றது.ஸசிவவிஸேஷணமன்று, e ஏபி₄ஸ்ச ஸசிவைஸ்ச என்று பி₄ந்த விதே₃ஷ்யமாக்கி, ஏபி₄:

ப்ர—பிதும்ரணது:ஸ்தி:। விலலாப மஹாஜா: ப்ரான்தாகுலித்சேதன:॥ 18॥ एतत्सुरुचिरं भाति पितुर्मे शयनं पुरा। शशिनेवामलं रात्रौ गगनं तोयदात्यये॥ 19॥ तदिदं न विभात्यद्य विहीनं तेन धीमता। व्योमेव शशिना हीनमुच्छुष्क इव सागरः॥ 20॥ बाष्पमुत्सृज्य कण्ठेन स्वार्तः परमदुःखितः। प्रच्छाद्य वदनं श्रीमान् वस्त्रेण जयतां वरः॥ 21॥ तमातै देवसंकाशं समीक्ष्य पतितं भुवि। निकृत्तमिव सालस्य स्कन्धं परशुना वने॥ 22॥ माता मातङ्गसंकाशं चन्द्रार्कसदृशं भुवः। उत्थापयित्वा शोकार्तं वचनञ्चेदमब्रवीत्॥ 23॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शोफे राजन्! पुत्र! महायशः। त्वद्विधा नहि शोचन्ति सन्तस्सदसि सम्मताः॥ 24॥ दानयज्ञाधिकारा हि शीलश्रुतिवचोनुगा। बुद्धिस्ते बुद्धिसंपन्न! प्रमेवार्कस्य मन्दरे॥ 25॥”

*d2. तत्रैवैकशततमे, किमागमनकार्यमिति पृच्छन्तं रामं प्रति भरतः—“इमाः प्रकृतयस्सर्वाः विधवा मातरश्च याः। त्वत्सकाशमनुप्राप्ताः प्रसादं कर्तुमर्हसि॥ 9॥ तदानुपूर्व्या युक्तं च युक्तं चात्मनि मानद!। राज्यं प्राप्नुहि धर्मेण सकामान्सुहृदः कुरु॥ 10॥ भवत्वविधवा भूमिस्समग्रा पतिना त्वया। शशिना विमलेनेव शारदी रजनी यथा॥ 11॥ एमिष्य सचिवैस्साधैः शिरसा याचितो मया। भ्रातुश्शिष्यस्य दासस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि॥ 12॥”

ஈ-காட்டிலும் e_3 கண்குழிவுடையார் இத்தனைபேர் உண்டாயிற்று. f தன்னோடொத்த ஆற்றுமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். f_2 எனக்கன்றோ “இவந்தம்மி” என்று ஸ்வாதந்தர்யம்பண்ணி அவர்க்குக் f_3 கண்ணழிக்கலாவது. g இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே. h இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, “நீர் இப்படி செய்யும்” என்று அவர்கள் ஏனினால் அப்படி செய்யவேண்டிவருமிதே அவர்க்கு. i அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றுமையை அறிவிக்கப்போகிறானாகில் தனியேபோய் அறிவிக்கவுமாமிறே, j இவர்களையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் j_2 கருத்தென்? என்னில், “நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருப்பார் இத்தனை பேரைக் கண்டால் மீளாரோ” என்னும் கருத்தாலே. k பூசலுக்குப் போவாரைப் போலே யானை குதிரையகப்படக் கொண்டுபோகிறானிறே k_2 அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றுமை உண்டாகையாலே. 1. “शिरसा यचितः” (ஸிரஸா யாசித:) என் பேற்றுக்குத் தாம் அபேஷித்துத்தருமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? 1. “मया” (மயா) அத்தலை இத்தலையானால் செய்யாதொழிவரோ?

“அ—ப்ரதானே” இத்யத்ர-ஸஹயுத்தே ப்ரதான இதி நிர்வாஹாந்தரம் வா ஹ்ருதி: நித்யாஹ (தன்னிற்காட்டிலும் இதி) அநேத வாக்யேத - ப்ராணிபி:ஸஸஹ க:மதஹேதுருச்யதே. e_3 கண்குழிவு - தை:ந்யம். கூட்டிக்கொண்டு போகிறதற்கு ஹேது கண்குழிவு. f கீழ்க்காய் விவரணம் (தன்னோடொத்த இத்யாதி:) f_2 1. “न निवे:” என்றதுக்கு அர்த்தம் (எனக்கன்றோ இத்யாதி:) f_3 கண்ணழிக்கலாவது - த:யைபண்ணுதொழிவது. g (இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே) என்றவிடத்திலே-2. “तद्वा नृणां” என்றத்தை அருளிச்செய்வார். h கீழ்க்காய்விவரணம் (இவர்கள் இத்யாதி:) i ஸம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே மீளவும் 1. “ஏபி:ஸ்ச” என்ற பத:த்துக்கு ஸங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி:) ப:ஹுவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். j_2 யத்:வா, (கருத்தென் என்னில் இதி) கிம் ப்ரயோஜநமுத்:தி:ஸ்ய ஏதைஸஸஹ க:ச்ச:தீதி ஸங்கிதூரபி:ப்ராய: அதோ ந பௌநருக்த்ய தே:வா: i யத்:வா, அநுத்தஸமுச்சயார்த்தமான சகாரதாத்பர்யத்தை ஸங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி:) | இவர்களையெல்லாம் - ஸசிவரையொழிந்த இவர்களை என்றபடி. k ப்ராணிநாம் ஸர்வேஷாமபி ராமவிஹக்லேஸோ:ஸ்தி கிம்? இத்யத்ரஹ (பூசலுக்குப்போவாரைப்போலே இதி) k_2 (அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றுமை உண்டாகையாலே) என்றவிடத்திலே - 3. “पुत्रं प्रतुमज्जं लप्त्वा ஜநீ நாப்யநந்த:” 4. “मम त्वर्वा निवृत्तस्य न प्रवर्तत न वर्यमि | உஷ்ணமஸ்க்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்தி:தே

“ஜீ—என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்னிற்காட்டிலும் இத்யாதி:) அதாவது-ரத:க:ஜதூரக:பத:ாதிகளைச் சொல்லுகிறது. e_3 கண்குழிவு-தை:ந்யம். f விவரணம் (தன்னோடொத்த இத்யாதி:) f_2 1. “न निवे:” என்றதுக்கு ப:வாம் (எனக்கன்றோ இத்யாதி:) f_3 கண்ணழிக்கலாவது-த:யைபண்ணுதொழிவலாவது. h விவரணம் (இவர்கள் தாங்களே இத்யாதி:) i ஸம்ஹாவலோகநந்யாயேத புநஸ்ச 1. “ஏபி:ஸ்ச” இத்யாதி:க்கு ஸங்காபூர்வகம் ப:வாமாஹ (அவருடைய இத்யாதி:) | இவர்களை யெல்லாம்-பௌநருக்தியெல்லாம். k_2 (அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றுமை உண்டாகையாலே) என்ற விடத்திலே 3. “पुत्रं प्रतुमज्जं लप्त्वा ஜநீ நாப்யநந்த:” 4. “मम त्वर्वा निवृत्त

எ-1. “भ्रातुः” (ப்,ராது:) 1 2. “भस्सात्कुरुतां शिखी” (புஸ்மஸாத்த்குருதாம் ஸிகீ) என்னும்படி தம் பின்பிறந்தவனல்லேனோ நான்? 1, “என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்திக்கு விருந்திட்டேன்” என்றாரிறே. m2. “यद्विना” (யத்,விநா) இத்யாதி₃. 1. “शिक्ष्य” (ஸிஷ்யஸ்ய) ப்,ராதாவாகக் n கூறுகொண்டு முடிசூடி யிருக்குமவனோ நான்? o அஸேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றே அதி,கரித்தது. 1. “दास्य” (தூஸஸ்ய) p ஸிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருந்தேனோ? ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்த காரியத்தை மறுப்பரோ? q இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையாரிருக்கும்படி. (வழுவிலா வடிமை) r ஓர் அடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. (செய்ய) s முன்புமுண்டிறே இக்கைங்கர்ய ஹநோரதம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது. அநுஷ்ட,நபர்யந்தமரகவேணும்.

அ-உரம் ||” 3. “व्यस्त्रुजन् कपुलान् नाकुराः कुरावो वत्सलान् न पाययन् । पक्षिणोऽपि प्रयस्यन्ते सर्वे लघ्व्युत्तायकम्पिन् ||” இத்யாது₃யநுஸந்தே₄யம். 1 (புஸ்மஸாத்த்குருதாம் ஸிகீ, என்னும்படி) 2. “यद्विना पुरतम् त्ववाஞ்ச लत्तुङ्कञ्चापि लक्ष्मण ! पृथ्वेर्मम सुकृत् किञ्चिदप्युस्मसात्कुरुताम् शिखी ||” என்று பெருமாள் சொல்லும்படி என்கை. பூர்வம் “எனக் கன்றோ இவன் தம்பி” (148f₂) இதி வாக்யே-லோகஸாமாந்யேநோக்தம்; அத்ர து-ராமாபி,ப்ராயே னோச்யதே. n புஸ்மஸாதி₃த்யாதி₃ ஸ்லோகஸ்ய ஆதி₃க்,ரஹணம் கரோதி (யத்,விநேத்யாதி₃) ன கூறுகொண்டு-புராகுத்தைக்,ரஹித்து. o (அஸேஷரஹஸ்யமும் இதி) லக்ஷம்யா: த்,வயோப தே₃ஸவத் நித்யஸூரித்வேநாவஸ்தாநத₃ஸாயாமேவ ப₄க₃வதா மந்த்ரோபதே₃ஸ: க்ருத இதி தத₃வலம்ப்யோச்யதே வா. அவதாரத₃ஸாயாமி ராமேண மந்த்ரோபதே₃ஸ: க்ருத இதி தத₃வலம்ப்யோச்யதே வா. p ஸிஷ்யனாய் இதி) ஸிஷ்யஸ்ய வித்யாதி₄க₃மாநந்தரம். 4. “निवेष्टे धृति वृत्तं ते नैयमिकानि स्मृत्यन्ते” இதி ந்யாயேந ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமோசித கர்மாநுஷ்ட,நார்த்தம் ஸ்வக்,ருஹம் ப்ரதி நிவ்ருத்திரஸ்தீதி ப₄ாவ: q (இதிறே இத்யாதி₃) பெருமாள் திருவபி,ஷேகங்கொண்டருளி, தான் சாமரவ்யஜந ஹஸ்தனாய் அடிமைசெய்கைக்கிறே அவன் படுகிறான் என்று கருத்து. ஆக, “प्रपुत्रताम्बवान्” (146z) இத்யாதி₃யால்-ஸ்வாதந்தர்யம் அநர்த்த,மென்னுமத்தையும், பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்னுமத்தையும், ரஸாபி,ஜ்ஞரான பூ,புரதாழ்வான் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂த்தாற்போலே இவரும் ப்ரார்த்தி₂க்கக்கூடும் என்ற தாயிற்று. r “அடிமையிலொன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாது.” (146w) என்றத்தை வ்யதிரேகமுக்,த்தாலே த்,ருட₄கரிக்கிறார் (ஓரடிமை இத்யாதி₃) s (முன்புமுண்டிறே இதி)

ஜீ-தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி” 3. “व्यस्त्रुजन् कपुलान् नाकुराः” இத்யநுஸந்தே₄யம். 1 (புஸ்மஸாத்த்குருதாம் ஸிகீ, என்னும்படி) என்று பெருமாள் சொல்லும்படி இத்யர்த்த₃: பூர்வம், “எனக்கன்றோ இவன் தம்பியென்று” (148f₃) இத்யாதி₃வாக்யே-லோகஸாமாந்யேநோக்தம்; அத்ர து-ராமாபி,ப்ராயேனோச்யதே. 1₂ புஸ்மஸாதி₃த்யாதி₃ ஸ்லோகத்துக்கு ப₄ாவம் (என் தம்பிமார்க்கு இத்யாதி₃) n 1. “पुस्मसात्” இத்யாதி₃ ஸ்லோகத்துக்குஅடி (யத்,விநேத்யாதி₃) r கூறுகொடுக்க வொண்ணாதென்று கீழே (146w) சொன்னத்தை வ்யதிரேகமுக்,த த்,ருட₄கரிக்கிறார் (ஓரடிமை

1 2. तत्रैव सप्तनवतितमे भरतो वधाह इत्युक्तवन्तं लक्ष्मणं प्रति रामः—“भ्रातृणां सद्ग्रहार्थञ्च सुखार्थञ्चापि लक्ष्मण! । राज्यमप्यहमिच्छामि सत्येनायुधमालमे ॥ ६ ॥ नेयं मम मही सौम्य! दुर्लभा सागराम्बरा । नहीच्छेयमधर्मेण शक्रत्वमपि लक्ष्मण! ॥ ७ ॥ यद्विना भरतं द्वाञ्च शत्रुघ्नं चापि मानद! । भवेन्मम सुखं किञ्चित् भस्सात्कुरुतां शिखी ॥ ८ ॥”

ஈ-(அடிமைசெய்யவேண்டும்) t கைங்கர்யமநோரதமேபிடித்து உத்தேசம்மாயிருக்கிற தாயிற்று இவர்க்கு. u “க்ஷுத்ரவிஷயாநுபுவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால், இரண்டுதலைக்கும் ஒக்க ரஸமான பேராகுத்துக்கு ஒருதலையிலே த்ரவ்யத்தை நியமித்து, v பேராகுகாலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி. பேராகுகாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள்; w இனி “ஸ்வர்க்குரநுபுவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால். w₁. “खर्गोऽपि पातमीतस्य क्षयिणोर्नास्ति निर्वृतिः” (ஸ்வர்க்கே஽பி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி) என்கிறபடியே; w₃ அருகே சிலர் நரகாநுபு

அ-A “தொழுதெழென்மனனே” B “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப் போதயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்” C “தனக்கேயாக” இத்யாத்ராவிதி பாவம். t அடிமைசெய்தும் இத்யபித்யாய, “செய்யவேண்டும்” இத்யபித்யாத்ராவிதிதமாஹ (கைங்கர்யமநோரதமே பிடித்து இதி) u கைங்கர்யமநோரதப்ரபுருத்யுத்தேசம்மாயாம ஹேது: ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமிதி வக்தும், தத்ரவையக்ஷண்யஸ்ய ச ப்ரதிகோடிப்ரதத்ரநேத விநா அஸ்புரணத், ப்ரதிகோடிப்ரதத்ரநேத பூர்வகம் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமேவ த்ரஸ்யதி (க்ஷுத்ரவிஷயாநுபுவம் இத்யாத்ரநா) யத்ரவா ஹிவ்யாத்ரவ்ய புருஷார்த்தத்தயா அபித்யமாதேஷ்வபி தாந்யுபேக்ஷய ஏதத் கிமர்த்தம்மபேக்ஷத் இத்யத்ர தேஷாம் தேஷாபேத்யாஸ்பூர்வகம் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யம் த்ரஸ்யதி (க்ஷுத்ர இத்யாத்ரநா) 2. “பேராகு இமே விதிவாதிபத்யஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதிநிதி யா கிவ முக்திருக்தா | ஸர்வம் தத்ரவ்யஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்ரிநாதத்ர தவ த்ரஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ: ||” இதி ஸ்லோகோ஽த்ர விவக்ஷித: v (பேராகுகாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள் இதி) 3. “குக்குடரவம் பண்ணதி” இதி ப்ராணோக்தந்யாயேந, கபடோபாயைர் நிர்க்கம்மந்தீதி பாவம். 4. “ஸம்பாசலம் பூஹுலது:க்ஷம்நர்த்தத்ரஹேதுரஸ்பீய இத்யபி விம்ருஷ்டிஷு த்ருஷ்டதேஷாம்” 5. “ஆயு: பரிஸ்ரவதி பிந்ரகடாதிவாம்பு:” 6. “அஸந்-தோஷம்ச புவதி த்ருஷ்ட்வா த்ரப்தாம் பரஸ்ரியம்” 7. “தூரித்ர: ப்ரார்த்த்யயத்யர்த்தம்” இத்யாத்ரகஞ்சாத்ர த்ரஷ்டவ்யம். w (இனி ஸ்வர்க்குரநுபுவம் இதி) 1. “ஸ்வர்க்கே஽பி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:” என்கிறபடியேயும், அருகே சிலர் நரகாநுபுவம் பண்ணக் கண்கையாலேயும், இருந்து அநுபுவிக்கிறபடிதான் உண்டதுருக்காட்டாதேயிருக்கும். யத்ரவா, இனித்தான் - 1. “ஸ்வர்க்கே஽பி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:”

ஜீ-இத்யாத்ர s (முன்புமுண்டிதே, என்றது-A “தொழுதெழென்மனனே” B “அயர்ப்பிலனலற்றுவன்” C “தனக்கேயாக” இத்யாத்ரவ்யப்பற்ற. t அடிமைசெய்தும் என்னுதே, “அடிமைசெய்யவேண்டும்” என்றதுக்கு பாவம் (கைங்கர்யமநோரதமே பிடித்து இத்யாத்ர) u மநோரதமே பிடித்து உத்தேசம்மாயாகைக்கு அடி ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமென்று விவக்ஷித்து, தத்ரப்ரதிகோடியான இதர புருஷார்த்தத்தின் தேஷாபேதத்ரநேத பூர்வகமாக ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை த்ரஸிப்பிக்கிரூர் (க்ஷுத்ர இத்யாத்ரநா) w...w₄ (இனி ஸ்வர்க்குரநுபுவம் பண்ணவேணுமென்று புக்கால்) என்ற அநந்தரம் (அருகே சிலர் நரகாநுபுவம்) இத்யாத்ரவ்ய அநுஸந்தித்து, (இனித்தான்) என்ற அநந்தரம் (1. “ஸ்வர்க்கே஽பி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:”) என்கிறபடியே

ப்ர—w₁. (ஸ்ய) वैणवे पुराणे षष्ठे पञ्चमे मैत्रेयं प्रति पराशरः—“नरके यानि दुःखानि षापहेतुद्वानि वै । प्राप्यन्ते नारकं विप्र ! तेषां सङ्ख्या न विद्यते ॥ ९ ॥ न केवलं द्विजश्रेष्ठ नरके दुःखपद्धतिः । खर्गोऽपि पातमीतस्य क्षयिणोर्नास्ति निर्वृतिः ॥ १० ॥”

எ—ப₄வம் பண்ணக் காண்கையாலே, இருந்து அநுப₄விக்கிற இதுதானும் w₃உண்டது உருக்காட்டாதபடியாயிருக்கும்; w₄ இனித் தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே கூடியித்தவாறே “த்₄வம்ஸ” என்று முகம் கீழ்ப்படத் தள்ளுவார்கள்; x இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுருபமாய் அஹங்கார மமகாரங்களடியாக வரும் இவ்வநுப₄வங்கள் போலன்றிக்கே, x₂ ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய், அடிமைகொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய், அடிமைசெய்கிறவனும் நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தே₃ஸமும் நித்யமாய், ஒருகாலமும் மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷமாய், கூழாத்தூரவிஷயாநுப₄வம்போலே து₃:க்க₃மிஸ்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே x₃ நிரதிஸ்ய ஸுக₂மாயிருப்பதொன்றிறே இது. (நாம்) y தம் திருவுள்ளத்தையும்கூட்டி நாம் என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, A கேசவன் தமார்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, z திருவுள்ளம்போலேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு (நாம்) என்கிறாராதல். (தெழிசூரல் இத்யாதி₃) உ அடிமைசெய்யக் கோலுகிற இவருடைய a₂ பாரிப்பேயன்றிக்கே, அடிமைகொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல்; b இருந்த

அ—என்கிறபடியே, அவ்விருப்புக்கடியான புண்யமானது இத்யுத்தரத்ர யோஜநா வா. 1. “தேவாஸ்தோமுக்யாந் ஸர்வாநத₄: பஸ்யந்தி நாரகாந்” 2. “கூதாகூதம் காமகாமா லபுந்தே” இத்யாத்யயிச்ச, அஸுரராக்ஷஸாயாத விஷாத்யாஸ்சாத்ர த்₃ரஷ்டவ்யா: . x ஏவம்வித₄மான தே₃ரஷங்கொன்றுமின்றிக்கே, கைங்கர்யம் நிரதிஸ்ய ஸுக₂மாயிருக்கும் என்கிறார் (இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு இத்யாதி₃) x₂ (ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய் இத்யாதி₃) ஸ்ரீமத₃ஷ்டாக்ஷர த்₃வய ஸித்₃த₄வாத் ஸ்வரூபாநுரூபத்வாதி₃: x₃(நிரதிஸ்ய ஸுக₂மாய் இதி) 3. “ஐஸ்வர்ய கைவல்யோத்திரணம் த்வதூரந்த₃ாத்₃விலக்ஷணம் | லக்ஷ்மீபேக்யாத்₃விலிஷ்டஞ்ச கைங்கர்ய ஸுக₂மாப்ருயாம் ||” 4. “த்வத்ஸாக்ஷாத்கரணஹலாத்₃ஸமுத்₃ராவஸ்திதஸ்ய மே | ஸுக்யாநி கோஷ்பத்யாயந்தே ப்ரஹ்மணயபி ஜகத்பதே ||” 5. “நிரஸ்தாஸ்யாஹ்லாத்₃ஸுக₂ப்ராவைகலக்ஷண | பேஷஜம் புகுஷத்ப்ராப்திரேகாந்தாயந்திகி மதா ||” 6. “ஸோடஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸ்சிதா” 7. “ரஸம் ஹயேவாயம் லப்த்₃வாநந்தி₃ ப₄வதி” 8. “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாமயமுபைதி” 9. “ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவத்யாயுஷம் ப்ரஹ்ம லோகமபிஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே” 10. “ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே” 11. “மாமுபேத்ய புநர்ஜநம்” 12. “ஆப்ரஹ்மபுகவ ஸால்லோகா:” இத்யாத்யயோ த்₃ரஷ்டவ்யா: . y (தம் திருவுள்ளத்தையும் இதி) B “எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி நெஞ்சே” இதி ஹ்ருத்யம் ஹி ஸமாநது₃:க்கீ₃தி ப₄வா: . z (திருவுள்ளம் போலே) “நாம்” என்கைக்கு அண்ணியராகவேணும்றே. a “திருவேங்கடத்து-எத்தை” என்றதுக்கு அவதாரிகை (அடிமைசெய்ய இத்யாதி₃) a₂பாரிப்பு-உத்யோகம். b அதிலே முக்த கண்ட₂மாகத் தோற்றுகிறது இவர் பாரிப்பேயன்றோ, அவன் பாரிப்புத்தோற்றுகிறதோ? என்ன (இருந்தவிடத்திலே இத்யாதி₃) c கலவிருக்கை - ஸபை; C “என்னில் முன்னம் பாரித்து”

ஜீ—என்று அநுஸந்தித்த அதந்தரம் (அவ்விருப்புக்கடியான) இத்யாதி₃ அநுஸந்தேயம். 13. “பேக்யா இமே விதி₃ஸிவாதி₃ பத்யஞ்ச” இத்யாத்யத்ர அநுஸந்தேயம். x ஏவம்வித₄மான தே₃ரஷங்கொன்றுமின்றிக்கே கைங்கர்யம் நிரதிஸ்ய ஸுக₂ரூபமாயிருக்கும் என்கிறார் (இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு இத்யாதி₃) w₃ உண்டதுருக்காட்டாது-ஆஹாரஸௌக்யம் தே₃ஹத்தில் தெரியா திருக்கை; அநுப₄விக்கிறது அநுப₄வமாய்த் தோன்றுது என்றபடி. a மேலுக்கு அவதாரிகை

▲ 2.7. B 3-2.7. C 9.6-10.

ஈ—விடத்திலே இருந்து மனோரதி,க்கிருரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான Aகலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும்வர வந்து,திருமலையிலே நின்று, தன் அருஷ்ட,நத்தாலே தெரிவிக்கிறுனிறே தன் பாரிப்பை, (தெழிசுரல இதயாதி₃) கும்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய, d திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதே₃யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றுகையாலே. e “கைங்கர்ய ருசியுடையார் அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்” என்றற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இத்₃வநி. fஇவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உத்₃தே₃ய்யமாகச் சொல்லவேணுமோ— gB“சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பருத” என்று அங்குத்தைத் திருவேடர் பறிக்கிறபோதை ஆரவாரமு மகப்பட உத்₃தே₃ய்யமாயிருக்கச்செய்தே? h திருவேங்கடயாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்₃தே₃ய்யமாயிருக்கிறதிறே h, அந்நிலத்தில் உள்ளதாகையாலே. (திருவேங்கடத்தெழிலகொள் சோதி) “அடிமைகொள்ளு கைக்குப் பாங்கான நிலம் இது” என்று அவன்வந்து வர்த்திக்கிற தே₃ய்யமாயிற்று, i இஸ்ஸரீரஸம்ப₃ந்த₃மற்று அர்ச்சிராதி,மார்க்க₃த்தாலே ஒரு தே₃ய்யவிசேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை, இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்ய லாம்படி அவன்வந்து வர்த்திக்கிற தே₃ய்யமிறே. j (எழிலகொள் சோதி) k அஸந்நிஹிதனையாகிலும் மேல்விழவேண்டும்படியாயிற்று வடிவழகிருப்பது. l (வேங்கடத்

அ—1.“ஸ்ரீவேஷாம ஹி ஸ தர்மாதமா” இத்யாதி₃. d கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₃நோ₃த்யாத₃ரம் வத₃தி சேத் “தெழிசுரலருவி” இதி கிமர்த்தம் விசேஷயதீத்யத்ராஹ (திருவருவியின் இதி) e (கைங்கர்யருசி இதி) குரலின் தாத்பர்யம். ப்ரவாஹத்₃வநியைக் குரலென்பாரில்லையே; சேதன ருடைய மிடற்றோசையையாயிற்று. யத்₃வா, உத்₃தே₃ய்யதைக்கு ஹேத்வந்தரம் (கைங்கர்யருசி இத்யாதி₃) அத்வா, கேநாகாரேணேத்₃தே₃ய்யம் ப₃வதீத்யத்ராஹ (கைங்கர்ய இத்யாதி₃) f இதினுடைய உத்₃தே₃ய்யதையை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி₃க்கிரர் (இவர்க்கு இந்த இத்யாதி₃) g (Aசிலைக்கைவேடர் இத்யாதி₃) திருமொழி. தெழிப்பு-ஆரவாரம். h ஸ்ரீமத்₃வேங்கட நாத₃ஸேவார்த்தம் க₃ச்ச₃தஸ்ஸர்வஸ்வாபஹரணம் குர்வதாமாக்கரோஃ கத₃முத்₃தே₃ய்யோ ப₃வதி? இத்யத்ராஹ (திருவேங்கடயாத்ரை இதி) h, அந்நிலமென்றது-சிங்கவேள்குன்றத்தை i இது பாங்கானபடியென்? என்ன “திரு” என்கிற விசேஷண ஸாமர்த்த்யத்தாலே ஸஞ்சிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிரர் (இஸ்ஸரீரஸம்ப₃ந்த₃மற்று இத்யாதி₃) j, k எழிலின் தாத்பர்யம் (அஸந்நிஹிதனையாகிலும் இத்யாதி₃) l, m “வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி” என்றத்தால் வ்யா

ஜீ—(அடிமைசெய்ய இத்யாதி₃) b அவனுக்குப் பாசிப்பேதென்ன (இருந்தவிடத்திலே இத்யாதி₃) c கலவிருக்கை - ஓலக்கமும், நெஞ்சு பொருந்தியிருக்கையும், கொலுச்சாவடியும். d தம்முடைய உத்₃தே₃ய்யத்தை விட்டு அருவிகளின் த்வநியை வர்ணிக்கிறதென்ன (திருவருவி இத்யாதி₃) e உபாதே₃ய்யதையிலே ஹேத்வந்தரம் (கைங்கர்யருசி இத்யாதி₃) f இதினுடைய உத்₃தே₃ய்யதையை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே த்₃ருடிகரிக்கிரர் (இவர்க்கு இந்த இத்யாதி₃) g A (சிலைக்கைவேடர்) “வில்லைக்கையிலேயுடைய வேடருடைய; தெழிப்பருத-ஆரவாரம் மாருத” என்று திருமொழிப் பாசுர அர்த்தம். h ஆரவாரத்துக்கு அடியேது, அது உத்₃தே₃ய்யமாகிறபடி தான் எப்படி? என்ன (திருவேங்கடயாத்ரை இத்யாதி₃) h, அந்நிலத்தில்-சிங்கவேள்குன்றத்தில். i அது பாங்கானபடியென்? என்ன (இஸ்ஸரீரஸம்ப₃ந்த₃மற்று இத்யாதி₃) j, k எழிலின் தாத்பர்யம் (அஸந்நிஹிதனே இத்யாதி₃) j (எழில்

A மூன்திருவ 51. B பெரியதிரு 1.7-2.

ஈ—தெழில்கொள் 1₂சோதி) mA வாணர்சோதியையும் B நீலாழிச்சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது; nA வாணர்சோதி n₂ பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கும், B நீலாழிச்சோதி கடல் கொண்டு கிடக்கும். வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி o குன்றத்திட்ட விளக்காயிருக்கும்; p C வேங்கடமேய விளக்கிறே. q அந்நிலமிதியாலே q₂ அழகு நிறம்பெற்றபடி. r (எனதை) s விருபனையாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது. t ஸௌஸ்ப்யத் தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி என்றுமாம். (தந்தை தந்தைக்கே) பரமஸேஷி என்றபடி. u இப்பாட்டால் - u₂ ப்ராப்ய ப்ரத்யாநமான திருமந்தரத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். v “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலந்

அ—வருத்தி (வாணர் சோதியையும் இத்யாதி₃) (வாணர்சோதி) A “மானேய நோக்கி மடவானை” (நீலாழிச்சோதி) B “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை”. நவ்யாவருத்தி ப்ரகாரம் ரஸோக்த்யா ஆஹ (வாணர்சோதி இத்யாதி₃) பரமஸாம்யபந்நாநாமேவ ஸௌவப்ரத்யாநாத். ப்ரஹ்மாதீநாமபீ ஸ்வேதத்₃வீபே ஸ்தி₂த்வா ஆக்ரோஸு₂கே₂ந விஜ்ஞாபநீயத்வாத், D “காணமும் வானரமும் வேடுமுடை” இதி ஸர்வாதீ₄காரத்வாச்சேத் ப₄ாவஃ. n₂ (பகல்விளக்குப் பட்டிருக்கும்) 1. “ஸக்ருத்₃தி₃வா ஹாஸ்தை ப₄வதி” 2. “அது யத₃த: பரோதி₃வோ ஜ்யோதி₃ தீப்யதே” என்கிற வாக்யத்திலே கடைக்காம். o (குன்றத்திட்ட) என்றது—“வேங்கடத்து” என்றத்தைப்பற்ற. p ஸ்ரீமத்₃ வேங்கடநாதே₂ தீ₃ப: கிம்? இத்யத்ராஹ (வேங்கடமேய விளக்கிறே இதி) திருமொழி. j, k, q “எழில் கொள் சோதி” என்றது - ஸ்வாப₄ாவி₃கமான வடிவழகு என்று கீழே அருளிச்செய்து, அபரப₄ாவி₃யாக அருளிச்செய்கிறார் (அந்நிலமிதியாலே இத்யாதி₃) நிலமிதி - பூ₄ஸ்வப₄ாவம். தத்யா ச₄ கார்யகாரணப₄ாவப்ரகாராத் இத₃ம் வாக்யம் ப₄ாவாந்தரபரம். n அமுமேவ ப₄ாவம் ஹ்ருதி₃நித்யா₄ய (வாணர்சோதியையும் இத்யாதி₃நா) வ்யாவர்த்தயமபி₄ஹிதம் வா. j, k, l₂ q₂ “(வடிவழகிருப்பது) (அழகு நிறம்பெற்றபடி) இதி ப்ரயோக₃ாத் - ஸௌந்த₃ர்யம், தேஜஸ்சேதி ஜ்யோதி₃ஸ்ப்₃த₃ஸ்ய அர்த்த₃த்வயம்” இதி ச வத₃ந்தி. r “எந்தை” என்ற ஸ்வாமித்வம் ஸ்வாப₄ாவி₃கமாதல், கு₃ணக்ருதமாதல்; s முந்தினது (விருபனையாகிலும் இத்யாதி₃) t கீழ்ப்பத₃ங்களைக் கடைக்கித்து இரண்டாவது (ஸௌஸ்ப்யத்தாலும் இத்யாதி₃) l, r ஆக, “வேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி, எந்தை” இதி பத₃ாநி - ஸ்வாதந்தர்யேண ப்ரத்யேகமர்த்த₃பராணி. ஹேதுஹேதுமத்₃ப₄ாவ பராணிதி ச நிர்வாஹபே₄த₃:. u (இப்பாட்டால் இதி) அத்ர வக்தவ்யம் ஸர்வம் தத்வதீ₃பே₃ வாதி₃கேஸரிபி₄: ஸ்ரீமத₃ஷ்டாக்ஷரமந்த்ரார்த்த₃ நிருபணவஸரே நிபுணதரம் அப்யத₃ாபி₄:. u₂ ப்ராப்யப்ரத்யாநமான-கைங்கர்யப்ரத்யாநமான என்றபடி. v அருளிச்செய்யும்படியென்? என்ன (ஒழிவில் இத்யாதி₃) நாராயண ஸப்₃தே₃—3. “ஜஹந் நாராயணே நர:” “நிங் கடியே”

ஜீ—இத்யாதி₃) அழகையுடைத்தான தேஜோமயவி₃க்₃ரஹத்தையுடையான. l, m “வேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி” என்றத்தால் வ்யாவருத்தி (வாணர்சோதி இத்யாதி₃) n வ்யாவருத்தி ப்ரகாரம் ரஸோக்த்யா ஆஹ (வாணர்சோதி பகல்விளக்கு இத்யாதி₃) p இவன் விளக்கோ? என்ன (வேங்கடமேய இத்யாதி₃) திருமொழி. திருமலையிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற விளக்கு இத்யர்த்த₃: j, k, q “எழில் கொள்சோதி” என்றதுக்கு—“ஸ்வாப₄ாவி₃கமான அழகு” என்று கீழே அருளிச்செய்து, அபரப₄ாவி₃யாக அர்த்த₃ாந்தரம் (அந்நிலமிதியாலே இத்யாதி₃) நிலமிதி - நிலஸ்வப₄ாவம். r “எந்தை” என்ற ஸ்வாமித்வம் - ஸ்வாப₄ாவி₃கமாதல், கு₃ணக்ருதமாதல். s முந்தினது - (விருபனே இத்யாதி₃) t கீழ்ப்பத₃ங்களைக் கடைக்கித்து இரண்டாவது (ஸௌஸ்ப்யத்தாலும் இத்யாதி₃) l, r “வேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி, எந்தை” இதி பத₃ாநி - ஸ்வாதந்தர்யேண ப்ரத்யேகம் அர்த்த₃பராணி. ஹேதுஹேதுமத்₃ப₄ாவபராணிதி ச நிர்வாஹத்₃வயபே₄த₃:. u₂ ப்ராப்ய ப்ரத்யாநமான—

ஈ—அடிமைசெய்யவேண்டும்” என்கிற இத்தால்-சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது; “நாம்” என்கிறவிடம்- v_2 ப்ரணவ ப்ரதிபாத்தியான இவனுடைய ஸ்வ ரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. w“இது ஸப்தஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு சொன்னோம்” என்று w_2 அருளிச்செய்தருளின வார்த்தை; “தெழிகுரல்” இத்யாதி₃யால்-நாராயண ஸப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்; x ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்ய

அ—இதி த₄து: தஸ்யாபத்யம் நாரா: தேஷாமயநம் இத்யாதி₃நா, ஷயரஹிதா: நாரா: இத்யாதி₃நா ச-கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி₄ந: கைங்கர்யகர்த்துர்ச நித்யதாபி₄த₄நாத், தத்புருஷ ப்ரஹுவீஹிப்யாம் - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி₄நோ விபுத்வாபி₄த₄நாத், ஸரீரஸரீரிபுவாபி₄த₄நாத் 1. “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஸ்ரணம் ஸுஹ்ருத்க்ஷத்ரீர் நாராயண:” இத்யாதி₃ மாணிக்யமாலா ப்ரபுத்தே₄க்த நவவித₄ஸம்பந்த₄ ப்ரபுருத்யநேகவித₄ ஸம்பந்த₄பி₄த₄நாச்ச, “ஸர்வதே₃ஸஸ்வகாலஸ்ரவஸ்த்ராஸ்வபி ஸர்வவித₄கைங்கர்யஞ்ச கரவாணி” இதி ப்ரார்த்த₂நா-நாராயண ஸப்தே₃தாத்தர சதுர்த்தியா அர்த்த₂ இதி ப₄வா: v_2 ப்ரணவ ப்ரதிபாத்தியான - ப்ரணவத்தில் மகாரப்ரதிபாத்தியான w2. “ஓங்காரோ புகுவாந் விஷ்ணு:” 3. “ஓம் இதி ப்ரஹ்ம” 4. “ஓங்காரோ விஷ்ணுவாசக:” இத்யாதி₃நா ப்ரணவ: ஈஸ்வரஸ்யைவ வாசக:, சேதந: கத₂ம் ப₄வேதி₃த்யத்ராஹ (இது ஸப்தஸ்வபாவத்தை இதி) w₂ (அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை) நம்பிள்ளை இதி ஸேஷ: 5. “ப்ரணவோ புகுவத்வாசீ ப்ராத₄ந் யாத₄ர்த்த₂ஸம்புவாத் | ஸப்ததோ ஜீவவாசீ ஸ்யாத்₃ ராஜபுருஷ ஸப்தவத் ||” இதி ஸப்த ப்ராத₄ந்யேந 6. “ஓம் இத்யாத்மாநம் யஞ்ஜீத” இதி சேதநம் வத₃தி, அர்த்த₂ ப்ராத₄ந் யாத₃ஸ்வரம் இதி ப₄வா: “ராஜபுருஷ:” என்றால் - ஆர்த்த₂மாக ராஜரு: ப்ரதீதியுண்டா னும, தத்புருஷரிடத்திலேயே இஸ்ஸப்தத்துக்கு ப்ராத₄ந்யேந பே₃த₄கத்வமுள்ளது. ப்ரணவத்தில் ஸப்தப்ராத₄ந்யம் தோற்றும்படியென்? என்னில்; அகாரோகாரமகாரங்கள் கூடி ப்ரணவமாகையாலே, “ராஜபுருஷ:” என்னுமாபோலே “ஆயம்” என்றும், “அகாரார்த்த₂ய ம:” என்றபடி. இங்கு அப்படி ஸப்தப்ராத₄ந்யமுண்டு என்கைக்கு நியாமகமேது? என்னில்; மேலே கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே கைங்கர்யகர்த்தாவே ப்ராத₄ந்யேந ப்ரதிபாத்தியானவேனுமே, ஆகையாலே என்றபடி. “நாம்” இத்யாரப்ய, உத்தரார்த்த₂ பூர்வகமந்வய:; உத்தரார்த்த₂பூர்வகம், “நாம்-ஓழிவில் காலமெல்லாம்” இத்யாரப்யாந்வயோ வா. இயம் க₃த₂ - த்வயோத்தரார்த்த₂க₃தோபேயத்வமபி₄த₃த₄தி; பூர்வவாக்யோச்ய மாநோபாயத்வம் A “உலகமுண்ட பெருவாயா” இத்யாதி₃நாபி₄தீ₄யதே. இதில்-கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂த்து. A உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - ஸரணம்புகுகிறாராகையாலே, இதில்-உத்தர க₃ண்ட₃ார்த்த₂மும், அதில் - பூர்வக₃ண்ட₃ார்த்த₂மும் சொல்லிற்றாயிற்று. “மன்னி” என்ற கிடத்திலே, ஸ்ரீஸம்பந்த₄ம் க₃ர்ப்பி₄தம்தே. தஸ்மாதுபாயோபேயெள ஸ்ரீவேங்கடேஸசரண னித்யுத்தம் ப₄வதி.xகைங்கர்யமநேரத₂வஸரே நாராயணஸப்தார்த்த₂ம் கிமர்த்த₂மபி₄த₃த₄தி இத்யத்ராஹ (ப்ராப்தவிஷயத்தில் இதி) yஉத்தரார்த்தே₄ந-நாராயணஸப்தார்த்தே₄ஸபி₄தீ₄யத

ஜீ—புருஷார்த்தப்ரத₄நமான. v உபபாத₃நம் (ஓழிவில் இத்யாதி₃) w3. “ஓம் இதி ப்ரஹ்ம” 4. “ஓங்காரோ விஷ்ணுவாசக:” என்று ஈஸ்வரவாசகமாயிருக்க, சேதநனைச் சொல்லும்படியென்? -என்ன (இது ஸப்தஸ்வபாவம் இத்யாதி₃) w₂ வார்த்தை - நம்பிள்ளை இதி ஸேஷ: 5. “ப்ரணவோ புகுவத்வாசீ ப்ராத₄ந்யாத₄ர்த்த₂ ஸம்புவாத் | ஸப்ததோ ஜீவவாசீ ஸ்யாத்₃ ராஜபுருஷஸப்தவத் ||” என்னக்கடவதிதே. 6. “ஓம் இத்யாத்மாநம் யஞ்ஜீத” என்னவும் கடவதிதே. x ஸ்வாமித்வகத₂நத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (ப்ராப்தவிஷயத்தில் இத்யாதி₃)

ஈ—மிறே ப்ராப்யமாவது; y இனி, ஸௌஸ்ப்யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமுமெல்லாம்-
நாராயண ஸப்ஜத்துக்கு அர்த்தம்,மிறே. 1.

அ—இதி கதம் ஜ்ஞாதும் ஸக்யத இத்யத்ராஹ (இனி ஸௌஸ்ப்யமும் இதி) “வேங்கடத்து”
இத்யநேந - ஸௌஸ்ப்யம், “எழில்கொள்சோதி” இத்யநேந - ஸௌந்தர்யம், “எந்தை
தந்தை தந்தைக்கே” இத்யநேந-ஸ்வாமித்வம், குணவிக்ரஹௌ - நாராயணஸப்ஜாத்ர
புத்தௌ. தத்புருஷபஹுவீஹிபுலிதம் ஸ்வாமித்வம் இதி ச பாவஃ. A “நாரங்களாவன நித்ய
வஸ்துக்களினுடைய திரள்; அவையாவன—ஜ்ஞாதநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாத ஸக்யாதிக
களும், வாத்தஸல்யஸௌஸீல்யாதிகளும், திருமௌரியும், காந்திஸௌகுமார்யாதிகளும்” இதி
ஹ்யுச்சயதே. “ஸ்வாமித்வம் கிமர்த்தம்பித்யத இத்யாகாங்குயாமுத்தரம்-ப்ராப்தவிஷயத்தில்
இதி வாக்யம்” இதி ச வதந்தி. யத்வா, ஸ்வாமித்வத்திலே தலைக்கட்டினதுக்கு ப்ரயோஜந
மாதல். x,y (இனி ஸௌஸ்ப்யமும்) இத்யாதிக் வாக்யாநந்தரே - இவ்வாக்யம் அநுஸந்தேயம்.
இப்பகூங்களிலே, “தெழிகுரல்” என்று தொடங்கி, “அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று அந்.
வயமாதல். “இப்பாட்டால்”(1534) இதி வாக்யே (ப்ராப்யப்ரத்யாநமான திருமந்தர்த்தில்)பு) இதி
விஸேஷணத் - ப்ராபகப்ரத்யாத: சரமஸிலோக: உபயப்ரத்யாதம் த்வயம் இதி ச ஸுச்சயதே.
நநு-“அநயா க்யாத்யா-ஹீமத்யஷ்டாகுரமந்த்ரார்த்தேத்யாபித்யத இத்யுத்தம்; மந்த்ரே ஸார்வ
காலீந கைங்கர்ய ப்ரார்த்தத்யோச்யதே இதி ப்ரத்யபாதி; அஸ்யாம் க்யாத்யாம் து உத்தர
காலீந கைங்கர்ய ப்ரார்த்தத்யாபித்யத இதி நிர்ணயம்; கதமேகார்த்தத்வம்?” இதி சேத்-
ஸத்யம் முமுக்ஷுபூத பராங்குஸார்யரூபாதிகாரிவிஸேஷாபேக்ஷயா தத்யா நிர்ணயம்.
அயமாகாரோ மந்த்ரானுஸந்த்யாயிநாம் முமுக்ஷுவினாமபி ஸமாந:; ஸப்ஜத்வஸ்ரூபாவமர்ஸே
த்ரைகாலிகைங்கர்யப்ரார்த்தத்யாஸ்புரணமுபயத்ர ஸமாநம். ஹீமத்யஷ்டாகுரமந்த்ரஸ்ய
நித்யைர் முக்தைர் முமுக்ஷுபித்யாநுஸந்தேயத்வாத் நித்யேஷ்வஸங்குசிதார்த்தத்வம்,
தேஷாம் கைங்கர்யாகரணகாலாபாவாத். “தெழிகுரல் - மஹாத்வநியாம்படி ஸப்ஜதிக்கிற
‘எழில்கொள் சோதி’ என்று - 1. ‘அட்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா’
என்கிறபடியே ஸௌந்தர்யரூபிணியான லக்ஷ்மியோட்டை ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுவாருமுளர்.
தெழித்தல் - முழங்குதல்” என்று உரையிலே. 1.

ஜீ—y உத்தரார்த்தேந - நாராயண ஸப்ஜாத்ரேத்யாபித்யத இதி கதம் ஜ்ஞாதும் ஸக்யத
இத்யத்ராஹ (இனி ஸௌஸ்ப்யமும் இத்யாதிக்) “வேங்கடத்து” இத்யநேந - ஸௌஸ்ப்யம்,
“எழில்கொள்சோதி” இத்யநேந ஸௌந்தர்யம், “எந்தை” இத்யாதிக்நா ஸ்வாமித்வம்.
x,y “இனி ஸௌஸ்ப்யமும்” இத்யாதிக் வாக்யாநந்தரே - (ப்ராப்தவிஷயத்தில்) இத்யாதிக் வாக்யம்
அநுஸந்தேயம். “தெழிகுரல் இத்யாரப்ய, அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” இத்யந்வயஃ.
2. “நமே து:க்கம் ப்ரியா து:ரே நமே து:க்கம் ஹருதேதி வா! ஏததேஷ்வாநுரோசாமி வ்யோட-
ஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே||” இதி யுத்தகாண்டே பஞ்சமே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம:
ஸங்க்ஷேபே—3. “ரமயமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாண:” இத்யாதிக். 4. “விலலாப ஸப்யாமத்யே”
இத்யாதிக் ச, ராமம் ப்ரதி 5. “ஏபித்ய ஸசிவஸஸார்த்தம்” இத்யாதிக் ப்ரதவசநஞ்ச
பூர்வமேவ லிகிதம்; 6. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாத்யபி ப்ரதம் ப்ரதி கைகேயி.
7. “உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் ரோஷே ராஜந! புத்ர மஹாயஸ:” இத்யாத்யபி லிகிதம்.
தத்ரைவ ஸப்தநவதிதமே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம:—8. “யத்விநா ப்ரதம் த்வாஞ்ச ஸத்ருக்-
நஞ்சாபி மாநத! புவேந்ம ஸுக்யம் கிஞ்சித்புஸம்ஸாத்க்ருதாம் லிகி:”. ஷஷ்டேத்யமே
பஞ்சமே மைத்ரேயம் ப்ரதி பராஸர:—9. “நகேவலம் த்விஜஸ்ரேஷ்ட நரகே து:க்க பத்யதி: ||
ஸ்வர்க்கேத்யபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:||” 1.

A முமுக்ஷுப்படி 96, 97.

2.

2.

1.

ப—விகஸிதமாம்படியான, திருவேங்கடத்து—திருமலையில் வாஸத்தாலே, அந்தம்—முடிவு, இல்—இல்லாத, புகழ்—குணப் பரதையையுடையனாய், கார்—ஸ்யாமமான, எழில்—வடிவழகையுடைய, அண்ணல்—ஸ்ர்வாதிகன்.

குணத்தாலும் அழகாலும் ஸர்வாதிகன் என்று கருத்து. கார்-மேகமுமாம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — இவ்வடிமை ஒரு தேசுவிசேஷத்தே சென்றால் செய்யுமதன்றோ? என்ன; அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்யாநின்றால் எனக்கு அடிமைசெய்யக் குறையென்? என்கிறார்.

வ்யா:— (எந்தை இத்யாதி,) “அடியாரடியார்” என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும்போது அத்தலையே தொடங்குமாபோலே, பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் போது இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்லுகிறார். (வானவர் இத்யாதி,) நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸூரபதியாழ்வானோடுங்கூட ஆராதனார்த்தமாகத் தூவின புஷ்பங்கள் நிலமிதியாலே செவ்விபெறும்படியான திருமலை. (சிந்து பூ) திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குத் தோற்று அக்ரமமாக ப்ரயோகிக்கிறபடி. இங்குள்ளார் அங்கே சென்றால் மேன்மைகண்டு படும்பாடெல்லாம் அங்குள்ளார் எல்லாரும் இங்குத்தை நீர்மைகண்டு படும்படி. A கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (அந்தமில் புகழ்) பரமபத்யத்தில் ஸாவதியென்னும்படி திருமலையிலே வந்தபின்பாயிற்று, புகழ் நிரவதி,கமாயிற்று. (காரெழில்) நிர்க்குணனாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. அண்ணல் - விருபநானும் விடவொண்ணாத ஸ்வாமித்வம். காரெழிலண்ணல் - எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தையான பின்பு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a “பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மனோரதியாநின்றீர். அதுபின்னை, இஸ்ஸரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி, மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசுவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே” என்ன; “அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இந்நிலத்திலேயாகையாலே இங்கே பெறக் குறையில்லை” என்கிறார்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (எந்தை இத்யாதி,) a “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிற பத்யத்தை துளமாகக்கொண்டு ஸங்கித்து, “வானவர் வானவர் கோனெனும்” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தை இத்யாதி,) b,c “எந்தை” என்று - தம்மளவிலே சொல்லாதே, முடிந்த எல்லையளவும் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (எந்தை இத்யாதி,) a “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்ற பத்யத்தை துளமாகக்கொண்டு ஸங்கித்து, “வானவர் வானவர் கோனெனும்” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ண இத்யாதி,) b,c ஏழு தலைமுறைக்கு ஸ்வாமியென்பானென்? என்ன (அடியார் இத்யாதி,) “எந்தை” என்று - தானும் பிதாவுமாய்,

A நான்-திருவ 47.

ஈ— வ்யா:—b (எந்தை இத்யாதி) cA “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியா
ரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்படுக்கால்
அத்தலையேபிடித்து இவ்வளவும்வர நிரூபிக்குமாபோலேயாயிற்று, பரஸ்வரூபத்தை
நிரூபிக்கப்படுக்காலும் இத்தலையேபிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி
d1. “तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्” (தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்) என்னக்
கடவதிறே. (வானவர் இத்யாதி) வானவருண்டு - நித்யஸூரிகள், வானவர்
கோனுண்டு - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான், அவனோடேகூட e அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்
களைக்கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் B கானமும் வானரமுமான இவற்
றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸௌரீல்யகுணத்தை அநுஸந்தித்து
ஸூரிதி, லராய், பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தா
நிற்பார்களாயிற்று. f இங்குள்ளார் அங்கே போய் மேன்மையைக் கண்டு அநந்யார்ஹ
ராமாபோலேயாயிற்று—அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அநநீர்மைகண்டு ஈடுபடும்படி
g மேன்மையநுபுவிக்கையாவது அந்நிலத்திலே, நீர்மையநுபுவிக்கையாவது இந்நிலத்
திலேயிறே. (சிந்துபூமகிழும்) h கொம்பில் நின்றபோதையிற்காட்டிலும், நிலத்திலே
விழுந்தபோது செவ்விபெற்று விகலிதமாகாநிற்குமாயிற்று நிலஸ்வபாவத்தாலே.

அ—(அடியார் அடியார் இத்யாதி) “எந்தை” என்று தானும் பிதாவுமாய், மேல் அஞ்சுமாக
ஏழு தலைமுறையும் கண்டுகொள்வது. ப்ரணவநாராயணபதே சாத்ர ப்ரமாண தயா த்ரஷ்டவ்யே
d இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் பரமஸேஷியோ? என்ன (தமீஸ்வராணாம் இத்யாதி) 7.
1. “ஈஸ்வராணாம்” என்று த்ரவாரபரம்பரையை விவக்ஷிக்கிறது என்று த்ருவுள்ளம். e புஷ்பம்
கீத்ருக்ஸ்பூதம், கரத்ருதபுஷ்பஸைத்ரீல்யஸ்ய கோ ஹேது: இத்யாகாங்கூரம் பூரயந்நர்த்தமாஹ
(அப்ராக்ருதமான இத்யாதி) f ஸூரீணாம் நித்யாநுபுவே ஸத்யபி ஏவம் வித்ரத்யாயாம் கிந்நி
மித்தமித்யாகாங்கூரம் ஸநித்ரஸநம் ஸமயதி (இங்குள்ளார் இத்யாதி) g நித்யவிபூதௌ
ஸௌரீல்யம் நாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (மேன்மை இதி) B “ஆளியும் கோளரியும்” இத்யாதி, நா
உச்யமாநஸௌரீல்யம் தத்ர நேதி பாவ: h “சிந்துபூமகிழும் - திருவேங்கடம்” இதி
பத்யஸங்கதம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (கொம்பில் நின்றபோதையில் இதி) C “குளிரருவி
வேங்கடம்” என்னக்கடவதிறே. D “கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடமிலின் நன்னறு

ஜீ—மேல் அஞ்சுமாக ஏழுதலைமுறையும் கண்டுகொள்வது. d இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் பரம
ஸேஷியோ? என்ன (தமீஸ்வராணாம் இத்யாதி) இயம் ஸ்ருதி: ஸ்வேதாஸ்வதரே. e புஷ்பம்
கீத்ருக்ஸ்பூதம், கரத்ருதபுஷ்பஸைத்ரீல்யஸ்ய ச கோ ஹேது: இத்யாகாங்கூரம் பூரயந்நர்த்தமாஹ
(அப்ராக்ருதமான இத்யாதி) h “சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து—தூவின விபூக்கள்
ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமாம்படியான திருமலையில்” என்று உரையில் அர்த்தம். f நித்யாநுபுவ
முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அவர்கள் வித்ரத்யாகைக்கு அடியை ஸநித்ரஸநமாக அருளிச்
செய்கிறார் (இங்குள்ளார் இத்யாதி) g அங்கு நீர்மையில்லையோ? என்ன (மேன்மை இத்யாதி) h
“சிந்துபூமகிழும் - திருவேங்கடம்” என்ற பத்யச்சேர்த்திக்கு பாவம் (கொம்பில்நின்ற இத்
யாதி) C “குளிரருவிவேங்கடம்” என்னக்கடவதிறே. i, j “வேங்கடத்து - அந்நதமிட்குழி” என்ற

ப்ர—(இரண்டாம் பாட்டு) (எந்தை தந்தை இத்யாதி) d1. श्वेताश्वतरे (६) “तमीश्वराणां
परमं महेश्वरं तं दैवतानां परमञ्च दैवतम्। पतिं पतीनां परमं परस्तादिदाम देवं भुवनेशमीड्यम्॥”

A 3.7-10.

B நான்-திருவ 47.

C நாச்-திரு 8.3.

D பெரியதிருமடல் 88,89.

ஈ—i (அந்தமில் புகழ்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே. k அப்ராக்குத
மான விக்ரஹத்தோடே, அவ்வடிவை அநுபுவயோக்யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியா
யாய்க்கொண்டு கிட்டினார்க்கு k₂ அநுபுவயோக்யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியா
யிருக்கும் அங்கு; இங்கு 1A ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமான
வற்றுக்குத் m தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே, புகழுக்கு அந்தமில்லை
யிறே. n ஆக, n₂ 1. “समस्तकल्याणशुणामकोऽसौ” (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ)
என்றபடி. o (காரெழில்) || (ஸ்யாமளமான வடிவழகு). p நிர்க்குணானாலும் விட

அ—வாசமற்றாரானுமெய்தாமே மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குத்ததுபோல்” ந ப₄வதி ப₄ாவ:
நநு—அப்ராக்குதபுஷ்பஸ்ய க்ஷ்லாநிஸம்ப₄ாவநா அஸ்தி கிம்? இதி சேந்ந 2. “சிம்மைய: ஸ்வப்ரகா
ஸைஸ்ச” இதிப்ரகாரேண சிந்மயத்வாத்த₄ப₄க₂வதஸ்சரணாவிந்த₄ப்ராப்த்யா க்ஷ்லாநிஸம்ப₄வாத்.
1. “திருவேங்கடத்து—அந்தமில்புகழ்” இதி பத₃ஸங்க₃தீம் ஹருதி₃ நித₄யாஹ (ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்
தில் புகழுக்கு இதி) k அதெப்படி? என்ன; உபபாதி₃க்கிரூர் (அப்ராக்குதமான இத்யாதி₃)
k, k₂ (அப்ராக்குதமான விக்ரஹத்தோடே—அநுபுவயோக்யனாயிருக்கையாலே) என்று அந்வயிப்பது.
1 (ஆளியும் கோளரியும் இதி) ஆளி - ஸரப₄ம். ஸ து ஸஸுண்ட₃ம்ருக₃விஸேஷ:
மடுக்கையுடைய ஸம்ஹம். பொன்மணி - ஸ்லாக்யமான ரத்தம். 3. “இந்த்ரீயாணம் ஹி
ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் ஷரதீந்த்ரீயம் | தேநாஸ்ய ஷரத ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாத்ரா த்ருதோதகம் ||”
4. “அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தூவரேஷு ததோடிகா | ஸரீஸ்ருபேஷு தேப்யோடபி
அதிலக்த்யா பததரிஷு ||” இத்யாதி₃. n (தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே இதி)
அத்ர - B “வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்றெப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானை”
C “புகுமத்தால் வாய்ப்புசிக் கீழ்தாழ்ந்தருவி யுகுமத்தால் கால்கழுவிக்கையால் மிகுமத்தேன்
விண்டமலர்கொண்டு விறல்வேங்கடவனையே கண்டுவணங்கும் களிறு” D “பெருகுமதவேழம்
மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இருகணிளமூங்கில்வாங்கி அருகிருந்த தேன்கலந்துநீட்டும் திருவேங்கடம்”
இத்யாதி₃ப்ரகாரேண—தீ₃பாரோபணதி₃ஸகலவித₃கைங்கர்யமபிதா: ஸ்லீகரோதீதி₃த்ரஷ்டவ்யம்.
1 ப₂ஸிதம் (ஆக இத்யாதி₃) o (காரெழில்) காரென்று—மேக₄மாய். மேக₄ம்போன்றிருக்கிற வடி

ஈ—பத₃ச்சேர்த்தியால் வ்யாவ்ருத்தி (ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தில் இத்யாதி₃) k அதெப்படி? என்ன
(அப்ராக்குத இத்யாதி₃) k, k₂ (அப்ராக்குதமான விக்ரஹத்தோடே) என்றதுக்கு (அநுபுவ
யோக்யனாய்) என்றத்தோடே அந்வயம். 1 (ஆளியும் இத்யாதி₃) ஆளி - யாளி. ஸரப₄
இத்யர்த்த₂:. கோளரி - மடுக்கையுடைய ஸம்ஹம். பொன்மணி - ஸ்லாக்யரத்தம். முத்தம் -
முத்து. பூமரம்—புஷ்பஸ்ருக்ஷம். n ப₂ஸிதம் (ஆக இத்யாதி₃) n₂ ஷஷ்டே₂ம்ஸே பஞ்சமே (ஸமஸ்த
கல்யாண இத்யாதி₃) பூர்வமேவ விகிதம். / “அத்ர ஆத்மஸப்த₃: ஸ்வப₄ாவ வசந:
க்ஷ்லாநிதாபி₄மதோருதே₃ஹ: - நித்யேச்ச₃யா க்ஷ்லாநிதாபி₄மதபூஜ்யதே₃ஹ:; யத்ஸவா ஜக₃த்₃தி₃
தாய அவதாரகாலே இச்ச₃யா க்ஷ்லாநிதத்தத்தகார்யாபி₄மதாநேகதே₃ஹ:” இத்யர்த்த₂:. காரெழி
லண்ணல் - ஸ்யாமமான அழகையுடைய ஸர்வாதி₃கனென்னுதல்; காரென்று - மேக₄மாய்,

ப்ர—n₂ 1. (அந்தமில் புகழ்) वैष्णवे पुराणे षष्ठे शो पञ्चमे परविद्योपदेशप्रकरणे—“समस्तकल्याण-
शुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्भूतभूतसर्गः। इच्छागृहीतामिमतोर्देहस्संसाधिताशेषजगद्धितोऽसौ
॥८४॥” / “अत्र आत्मशब्दः स्वभाववचनः, नित्येच्छया गृहीतामिमतपूज्यदेहः; यद्वा जगद्धिताय
अवतारकाले विच्छया गृहीततत्तत्कार्यामिमतानेकदेहः”

A நான்-திருவ 47. B நான்-திருவ 46. C மூன்-திருவ 70. D இர-திருவ 75. || ( ) இவ்
வடைப்பிலுள்ளது பல ஸ்ரீகோஸங்களில்லை. / ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்திய (எங்களாழ்வான்) வ்யாக்யானம்.

3. அண்ணல் மாய னணிகொள்செந் தாமரைக்
கண்ணன் செங்கனி வாய்க்கரு மாணிக்கம்
தெண்ணி றைச்சுனை நீர்த்திரு வேங்கடத்து)
எண்ணில் தொல்புகழ் வானவ ரீசனே.

ஆ— 3. அவ:— (அண்ணல்) ஏவம்ருபமான ஸ்வாதுபுவருப ஸம்ருத்தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்; நித்ய நிரவத்ய நிரதிரயெளஜ்வல்ய ஸௌந்தரீயாத்ய ஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண மஹாத்யாயிருந்த தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்ய ஶித்த்யபுருஷர்கள் எல்லாருக்கும் புஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறுனோரு பரமோதாரனல்லனோ அவன், ஆதலால் உங்களுக்கும் தன்னை புஜிக்கத் தந்தருளும் என்கிறார். 3.

ஈ—வொண்ணாததாயிற்று வடிவழகிருப்பது. q (அண்ணல்) r வடிவழகு இல்லையானாலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது. s “வானவர் வானவர்கோனெனும் சிந்துபூமகிரும் திருவேங்கடத்து அந்தமில் புகழ்க்காரெழில் அண்ணல் - எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆனபின்பு அங்கே வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிறார். 2.

அ—வழகையுடையவன் என்றபடி. p பூர்வப்ரதிகோடியாக பாவம் (நிர்க்குணானாலும் இத்யாதி₃). q, r “அண்ணல்” என்றதுக்கு பாவம் (வடிவழகில்லையானாலும் இத்யாதி₃) s அஸ்யாம் சுராத்யாயாம் க்ரியாபத்யாபாவாத் குளகத்வேந பூர்வசுராத்யாக்ரியாயா யோஜநாம் தர்ஸயதி (வானவர் வானவர்கோனெனும் இத்யாதி₃) b, q “அண்ணல், முந்தை” என்றதிலே 1. “அகிலஜகத்ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” இதிவத் பெளநருக்த்ய பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. b “(முந்தை) - நமக்கு உத்பாதக பாரம்பரியத்திலே ப்ரதமோத்பாதகன ப்ரந்தத்தையுடையவன். சிந்து-தூவின, மகிரும்-ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமாம்படியான. கார் - ஸ்யாமமான. அண்ணல்-ஸர்வாதி₄கன் குணத்தாலும் அழகாலும் ஸர்வாதி₄கள் என்று கருத்து” என்று உரையிலே. 2.

ஜ—மேக₃ம் போன்ற வடிவழகையுடையவன் என்னுதல். p பூர்வப்ரதிகோடியாக பாவம் (நிர்க்குணானாலும் இத்யாதி₃) q, r “அண்ணல்” என்றதுக்கு பாவம் (வடிவழகில்லையானாலும் இத்யாதி₃) s பாட்டுக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் (வானவர் வானவர் இத்யாதி₃) b, q “அண்ணல் முந்தை” என்றதுக்கு - 1. “அகிலஜகத்ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” இதிவத் பெளநருக்த்ய பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. 2.

ஆதே₃— இரண்டாம் பாட்டு. அஸ்மத்குலநாதானுகையாலே பரமஸேஷியாய், நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸௌநாபதியாழ்வானோடே கூட அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்து ஸௌஸீல்யகுணநுஸந்தாரத்தாலே ஸித்திலராய், க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்த, அந்தப் புஷ்பங்கள் தன்னிலத்தில் போலே செவ்விபெற்று விகஸிதமாகாநிற்கும் திருவேங்கடத்திலே நிற்கிறான் அநந்த கல்யாணகுணாத்மகனான வடிவழகிய ஸ்வாமியாகையாலே வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் என்கிறார் “எந்தை தந்தை” இத்யாதியால். 2.

ஐ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — ஏவம்விதமான ஸ்வாநுபுவுருப ஸம்ருத்தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்; நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் எண்ணில்லாத கல்பாணகுணங்களையுமுடைய தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்யஸித்தபுருஷர்கள் எல்லார்க்கும் புஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறானெரு பரமோதாரனல்லனோ அவன்; ஆதலால் நமக்குத் தன்னை புஜிக்கத் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (மாயன் என்று தொடங்கி) திருமலையில் வந்த ஐஸ்வர்யத்தினாலே அத்யாஸ்சர்யபூதனாய், தானே ஆபுரணமாம்படியான அழகிய திருக்கண்களையுடையான். (தெண்ணிறை என்று தொடங்கி) தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைத்தான சுணைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், இப்படி விக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் நித்யஸூரி ஸேவ்யன் என்கிறார்.

அண்ணல்—வடிவு தன்னிலே ஸ்வாமி என்று தோற்றும்படியாய், மாயன்— (தத்யுருபமான) ஆஸ்சர்யகுணவிபூதியுத்தனாய், அணி— (அந்த ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான) அழகை, கொள்—உடைய, செந்தாமரைக்கண்ணன்—புண்டரீகாக்ஷனாய், (அப்பார்வைக்குத் தோற்றாரை ஸாத்த்வகம் டண்ணுகைக்கு உறுப்பாய்), செம்— சிவந்த, கனி—கனிபோன்ற, வாய்—திருப்பவளத்தையுடையனாய், கருமாணிக்கம்— (இவ்வவயவஸோபையிலே அகப்பட்டாரை அநுபுவிப்பிக்கைக்கு) நீலரத்நம்போலே உஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தையுடையவன், தெள் — (அவன்தன் நிறம்போலே), தெளிந்து ப்ரகாஸமான, / நிறம் — நிறத்தையுடைய, சுணைநீர் — சுணைநீரையுடைத்தான, திருவேங்கடத்து — திருமலையிலே நிற்கையாலே, எண்ணில் — எண்ணிறந்து, தொல்—ஸ்வாபுரவிகமான, புகழ்—குணப்ரதையையுடையவனாய், வானவர் — (அப்புகழை அநுபுவிக்க வந்த) பரமபதூவாஸிகளுக்கு, ஈசன்— (பேராகுப்ரதூநம்பண்ணி நிற்கிற ஏற்றத்தையுடைய) ஸ்வாமியானவன்.

அண்ணல்—குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவனாகவுமாம்.

3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — நீர் அநுபுவிக்கப் பாரியாநின்றீர்; இது உமக்கு ஸித்திக்குமோ? என்னில்; சுண்ணழிவற்ற ருசியையுடைய நித்யஸித்தபுருஷர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவன் நமக்குத் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (அண்ணல்) குறிஞ்சி நிலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல், ஸ்வாமி த்வத்தைச் சொல்லுதல். (மாயன்) திருமலையிலே நிலையாலே அத்யாஸ்சர்யமான ஐஸ்வர்யத்தையுடையவன். (அணிகொள் இத்யாதி) அந்த ஐஸ்வர்யஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவன். தனக்குத்தானே ஆபுரணமான திருக்கண்கள். (செங்கனிவாய்) அந்நோக்கில் அகப்பட்டாரைத் துவக்கும் முறுவல். (கருமாணிக்கம்) ஸ்மிதத்திலே துவக்குப்பட்டாரைக்கொண்டு மூழ்க்கும் ஸ்ரமஹரமான

இ—வடிவு. (தெண்ணிறை இத்யாதி₃) தெளிந்து நிறைந்த சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. (எண்ணில் தொல்புகழ்) எண்ணிறந்த ஸ்வாபுரவிகமான குணங்களை யுடையவன். 1. “यथा रत्नानि जलधेः” (யதா ரத்நாநி ஜலதே₃:). (வானவர் ஈசனே) அக்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிசுகளை நடத்துகிறவன். கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை அனுபவிப்பிக்கும் என்கை. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a “நாம் இங்ஙனே அடிமைசெய்யவேணும்” என்று மனோரத்திக்குமிதுவேயோ வேண்டுவது, அவன்தான் நமக்கு அநுபவஸம்ருத்தியைத் தருமோ? என்ன; a₂ நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (அண்ணல்) b குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல். (மாயன்) c ஸௌந்தர்யஸீலாதி₃களால் ஆஸ்சர்யபூதன். அவற்றில் ஒரு d அம்மான்பொடி சொல்லிக்காணும் என்ன (e அணிகொள்) செந்தாமரைக்

அ— மூன்றும் பாட்டு. (அண்ணல் இத்யாதி₃) a நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவ்யமான ஆகாரம் - கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அவிர்ஷ்டமாகையாலே புதருத்தமென்று விவக்ஷித்து, அதிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஸங்காபரிஹாரங்களை வ்யாவ்ருத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நாம் இங்ஙனே இத்யாதி₃) (நாம் இங்ஙனே அடிமைசெய்யவேணுமென்று) இதி ஸங்கா-தஸ்தஸங்கா. அத்யாப்யேவம் ஸங்கோத்தரயோர் புவோ த்ரஷ்டவ்ய:—பூர்வகூத்யாயாம் ஸூரிஸமாபீரயணியதாபி₄த₄நாத் ஸூரிஷ்வேவ தஸ்ய பக்ஷபாதோ புவேத், தஸ்மாத்ஸமகம் கைங்கர்யஸம்ருத்தி₄ம் த்ராஸ்யதி கிம்? இதி ஸங்கிதூர் புவாவ:; க்ருதகுட்பாயஸாதி₃நா அதி த்ருப்தாநபி புநரபி “பேகாத்வயம், பேகாத்வயம்” இத்யந்ததாநஸீல: கஸ்தித் பரமோத்யார: தத்ப்ரதீயமாநாந்நேந விநா ஜீவிதுமஸக்தஸ்யாதி₃க்ஷுதார்த்தஸ்ய அந்நம் ந த்ராஸ்யதி கிம்? தத்ஸவத் பரிபூர்ணநாமபி ஸ்வாநுபவமநுக்ஷணம் தத்ஸதீஸ்வரோட்ஸமகம் ந த்ராஸ்யதி கிம்? இத்யுத்தரஸ்ய புவாவ:; a₂ (நிரபேக்ஷரானவர்களுக்கு) என்றது பகுவதநுபவரஸபூர்த்தியைப் பற்ற. b (குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன்) அதாவது - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவன் என்றபடி. டலைச்சார்வு குறிஞ்சிநிலமாகையாலே, தாத்ருஸதே₃ஸம் திருமலையாகையாலே தத₃தி₄பதி என்றபடி. கைங்கர்யத்துக்காகக் கூடுமடமாகையாலே, திருமலையைக்குறிஞ்சி என்கிறது; A “கூடுமிடம் குறிஞ்சி” இதி ப்ரகாரேணா ஸம்ஸ்லேஷோகிததே₃ராத₄பதித்வாபி₄த₄நஸ்ய ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வபுவத்வே ஹ்ருத்யம். c (ஸௌந்தர்யஸீலாதி₃களால் இதி) “அணிகொள்” இத்யாரப்ய, “வேங்கடத்தெண்ணில் தொல்புகழ்” இத்யந்தம் விவக்ஷிதம். d அம்மான்பொடியாவது - சிலரை வரிகரிக்கக்காக அவர்கள் மேலே ஓரௌஷத₄சூர்ணத்தைத் தூவினால், அவர்கள் “அம்மா

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (அண்ணல் இத்யாதி₃) a “வானவர் ஈசனே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை (நாம் இங்ஙனே இத்யாதி₃) a₂ நிரபேக்ஷர் என்றது - பகுவதநுபவரஸபூர்த்தியைப் பற்ற. b (குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன்) டலைச்சார்வு-குறிஞ்சி நிலமாகையாலே, ஏதாத்ருஸதே₃ஸமா திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவன் என்றபடி. c (ஸௌந்தர்யஸீலாதி₃களால் இதி) “அணிகொள்” இத்யாரப்ய, “எண்ணில் தொல்புகழ்” இத்யந்தம் விவக்ஷிதம். d அம்மான்பொடி - வரிகரண ஸாத₄நமான மூலிகாகூர்ணம். அதாவது - கள்ளர் பூலர்களை வரிகரிக்க

A குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், தெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலங்களுக்குரிய ஒழுக்கம் முறையே கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்பது தமிழ் மரபு.

ஈ—கண்ணன்) f “இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பினைவேண்டா” என்னும் படியிருப்பதாய், தனக்குத் தானே ஆபுரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை f₂ ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவன். g முதலுறவு பண்ணும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது. (செங்கனிவாய்) அந்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியாயிற்று ஸ்மிதமிருப்பது. h முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது. (கருமாணிக்கம்) அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச்

அ—னம்மான்” என்று அழைத்துக்கொண்டு தூவினவர்களின்னே செல்லுவர்கள் என்று ப்ரஸித்த₃த₄மீறே; தஸ்மாத் கௌணவ்ருத்த்யாத்ர ஆம்சர்யம் யத₂ா தத₂ா வரீகர்த்ருனௌந்த₃ர் யாதிகம் அபி₄தீ₄யதே. e அணிகொள் - அணியாய்க்கொண்டிருக்கிற இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₂:- f கஸ்ய ஆபுரணத்வேந வர்த்தத இத்யாகாங்குபாயாம், விக்₃ரஹமாத்ரஸ்ய ஸ்வஸ்ய வேதி ப்ரதி யோகி₃பே₄தே₃ந அர்த்த₂பே₄த₃ம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாய அர்த்த₂த₃வயஞ்ச ஸமுச்சித்த்யாஹ (இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு இதி) 1. “தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம்” இத்யாதி₃. f₂ (ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி இதி) அநேந - “ஸௌந்த₃ர்யரீலாதி₃களால் ஆம்சர்யபூ₄தன்” (c) இத்யநேந விரோத₂:- பரிஹ்ரியதே. r யத்வா, “அணிகொள்” என்று - ஆபுரணங்களை ஜயித்து அத்தைத் தன் னுகையும், அந்யநிரபேக்ஷமாக அலங்காரத்தையுடைத்தாயிருக்கையும். f இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இக்கண்ணழகு இத்யாதி₃) g அல்லாத அவயவங்களுக்கு முன்னே திருக்கண்களைச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் ஏதென்ன; ஒருவன் ஒருவனோடு கலக்கும் போது த்₃ருஷ்டிப₃ந்த₄ம் முன்னுகவாயிருக்கும்மீறே; ஆகையாலே என்று விவகசித்து அருளிச் செய்கிறார் (முதலுறவு என்று தொடங்கி) சக்ஷு₃ராக₃: ப்ரத₃ம:, தன்னுடைய செல்லாமையைக் காட்டி எதிர்த்தலையை வரீகரிக்கிறது என்றபடி. h “செங்கனிவாய் - அண்ணல்” இதீ யோஜநாம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (முறுவலாலேயாயிற்று இதி) இத₃ஞ்சோபலக்ஷணம், ஏதேந அவயவஸௌந்த₃ர்யானாம் ப்ரத்யேகமநந்யாந்ஹத்வகரத்வம் ஸ₃ஞ்சயதே. “செந்தாமரைக் கண்ணன், செங்கனிவாய்” என்றது—2. ‘லோசநாப்யாம் பிபூந்நிவ—வசஸா ஸாந்தவயித்வைநம்’ என்றந்ரோலேயிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்வார். h முறுவலாலே என்றது-A “அவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. 3. “யோ₃ஹ்ந: க்ஷயே வ்ரஜமநந்தஸக₃: பரீதோ கோபைந் க₃வாம் கு₃ரரஜஸ்பூ₃ரிதாளகஸ்ரக்! வேணும் க்வணந் ஸ்மிதகடாக்ஷிரீக்ஷணேந சித்தம்

ஜீ—கைக்காக அவர்கள்மேலே “அம்மான்” என்று சொல்லி ஒரு பொடிவிசேஷத்தைத் தூவினால் அந்த பூலர்கள் கள்ளர்பின்னே “அம்மானம்மான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போவார்கள்; அந்தப்பொடி என்றபடி. அப்படியே ஆம்சர்யமாக வரீகரிக்கும் ஸௌந்த₃ர்யாதிக ளிலே ஒன்றைச் சொல்லும் என்றபடி. e (அணி e₂ கொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) e₂ கொள்கை- உடைத்தாகை. ஆபுரணமாகக்கொண்டிருக்கிற சிவந்த தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன். “அணிகொள்” என்று - வடிவுக்கெல்லாம் ஆபுரணமாயிருக்கிற என்னுதல், தனக்குத் தானே ஆபுரணமாயிருக்கிற என்னுதல். f உப₃யத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இக் கண்ணழகு இத்யாதி₃) g முற்படத் திருக்கண்களைச் சொன்னதுக்கு ப₄ாவம் (முதலுறவு இத்யாதி₃) த்₃ருஷ்டிப₃ந்த₄ம் முன்னுகவீறே கலப்பது என்று கருத்து. h “செங்கனிவாய்- அண்ணல்” என்று அந்வயித்து ப₄ாவம் (முறுவலாலே இத்யாதி₃) “செந்தாமரைக்கண்ணன், செங்கனிவாய்” என்றவிடத்திலே—2. ‘லோசநாப்யாம் பிபூந்நிவ—வசஸா ஸாந்தவயித்வைநம்’ என்றந்ரோலேயிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்வார். சிவந்த கனிபோன்ற திருப்பவளத்தையும்.

ஈ— சொல்லுகிறது: i (தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) j தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே. k வடிவையன்றிக்கே திருமலையும் ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. l “அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்” என்றத்தோடு, “செங்கனிவாய்” என்றத்தோடு, “கருமாணிக்கம்” என்றத்தோடு, “தெண்ணிறைச் சுனைநீர்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. m அதுவும் அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றாகையாலே. n (எண்ணில் தொல்புகழ்) o1. “यथा रत्नानि जलधेरसंख्येयानि पुत्रक!। तथा गुणा ह्यनन्तस्य” (யத்யா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்ரக!। தத்யா குண ஹ்யநந்தஸ்ய) என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாய், ஸ்வாபுராவிகமான குணங்களை யுடைய. p (வானவர் ஈசனே) q குணங்களை அநுபுவிப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன். r கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை அநுபுவிப்பிக்கும் என்கை. 3.

அ—கூடுகிற தம்ருதே து கதாம் புவேம ||” என்று கண்டுகொள்வது. l, j “தெண்ணிறை-நீர்-சுனை - திருவேங்கடத்து” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள இதி) k “கருமாணிக்கம்” என்கிற கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டித் தாத்பர்யம் (வடிவே இத்யாதி:) ிவிக்ரஹாநுபுவம் விஹாய ஸராம்ஸி கிமர்த்தம் நுபுவதி? இத்யத்ராஹ (அணிகொள் இத்யாதி:) 2. “உத்புல்ல பங்கஜ தடாகமிவோபயாநி”. n அது எத்தாலே என்ன (அதுவும் இத்யாதி:) “அந்தம்ல்புகழ்”(2) இத்யத்ர ப்ரத்யேகமேகைக்குணஸ்யைவ அநுவதித்வமுச்ச்யதே; “எண்ணில் தொல்புகழ்” இத்யத்ர - தாத்ருஸாதாம் குணநாம் அஸங்க்யேயத்வமுச்ச்யதே இத்யதோ நுபௌநருக்த்யம். n, o “எண்ணில்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (யதேத்யாதி:) n, p, q “எண்ணில் தொல்புகழ் - வானவர் ஈசன்” இதி பத்யஸங்க்யதில் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (குணங்களை அநுபுவிப்பித்து இதி) r அவதாரிகாயாம் தடஸ்த்யஸங்காயா உத்தரத்வேநோக்தம் புவாம் க்யாதேத்யாபந்யாஸாந்தேத்யபிராமாருஸ்ய, ததுபரி ஸாபேக்ஷாணம் ஸர்வேஷாம் ஸ்வாநுபுவம் தத்யாதி கிம்? ஸ்ரீவேங்கடநாத்யாநுபுவகைங்கர்யேச்சுவ: கியந்தோ தேத்யாந்தரஸ்த்யா த்ருஸ்யந்தே இத்யத்ராஹ (கண்ணழிவற்ற இதி) ஏதத்வாக்யம் அவதாரிகோக்தபுவாவாபேக்ஷயா புவாந்தரபரம் இதி ச வத்யந்தி. அவதாரிகையிலே ஸௌஸ்ப்யபரமாக அருளிச்செய்து, இங்கே - பரத்வபரமாக அருளிச்செய்தது புவாந்தரம். இப்பக்ஷத்தில் மேலிற்பாட்டோடு ஸங்க்யதி சேரும். ஏகார்த்தப்பக்ஷே—“அண்ணல்மாயன் இத்யாரப்ய, வானவர் ஈசனான-எந்தை தந்தை தந்தைக்கு-நாம் - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்” இதி ஆர்வேணந்வய: “அண்ணல் - வடிவுதன்னிலே ஸ்வாம் என்று தோற்றும்படியாய், மாயன் -

ஜீ—கறுத்த மாணிக்கம்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையும் உடையவன். i, j ஸப்த்யார்த்தம் (தெளிந்து இத்யாதி:) “நிறை-நீர்-சுனை” இத்யந்வய: k “கருமாணிக்கம்” என்றத்தையுங்கூட்டி புவாம் (வடிவே இத்யாதி:) l ிவிக்ரஹாநுபுவத்தைவிட்டுச் சுனைகளை வர்ணிக்கிறதென்? என்ன (அணிகொள் இத்யாதி:) n அது எத்தாலே என்ன (அதுவும் இத்யாதி:) o “எண்ணில்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (யதேத்யாதி:) 1. “தத்யா குண ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:” இதி மாத்ஸ்யபுராணே. n, p, q கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டி புவாம் (குணங்களை இத்யாதி:) r “வானவர் ஈசன்” என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே - ஸௌஸ்ப்யபரமாக அருளிச்செய்து இங்கே - பரத்வபரமாக அர்த்த்யாந்தரம் (கண்ணழிவற்ற இத்யாதி:) இப்பக்ஷத்தில் மேலில் பாட்டோடே

புர—o1. (மூன்றும் பாட்டு) (அண்ணல் மாயன் இத்யாதி:) (எண்ணில் தொல்புகழ்) मात्स्ये पुराणे—“यथा रत्नानि जलधेरसंख्येयानि पुत्रक!। तथा गुणा ह्यनन्तस्य असंख्येया महात्मन:॥”

4. ஈசன் வானவர்க் கென்ப னென்னுலது
தேச மோதிரு வேங்கடத் தானுக்கு
நீச னேனிறை வொ(யொ)ன்றுமி லேனென்கட்
பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே.

ஆ— 4. வ்யா:— (ஈசன்) ஸ்வரூபத்தினாலும், ஸ்வபூவத்தினாலும், மற்றும் ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் “இனியில்லை” என்னும்படி தண்ணியனாயிருந்த என்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப் பண்ணி, எனக்குத் தன்னை பேராக்யமாகத் தந்தருளின மஹாகுணத்தையுடைய அவனுக்கு, ‘A அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கும்’ என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார். 4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—அதிநிக்குஷ்டமான என்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப் பண்ணினவனுக்கு ‘A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஆத்மதூநம் பண்ணினான்’ என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை) அநாத்மகுணத்துக்கெல்லாம் ஓர் ஆகரமாய், ஆத்மகுணகந்தயில்லாதேன். (என்னென்று தொடங்கி) என்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப்பண்ணி ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிற வனுக்கு. 4.

ப— 4 அவ:— அநந்தரம், நித்யஸூரிளேவ்யத்வமாகிற ஆதிக்கம்—என்னை அங்கீகரித்த அம்ஸீலத்தையுடையவனுக்குத் தேஜஸ்ஸோ? என்கிறார்.

அ—தத்யுருபமான ஆஸ்சர்யகுணவிபூதியுத்தமம். தெண்ணிறைச் சுனைநீர்-தெளிந்து ப்ரகாஸமான நிறத்தையுடைய சுனைநீரையுடைத்தான்” (ப161) என்று பன்ஸீராயிரத்திலே. 3.

ஜீ—ஸங்குதி சேரும்; ஏகார்த்தமாதல். “அண்ணல் இத்யாரப்ய, வானவர் ஈசனான-எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” இதி பூர்வேணந்வய: 3.

ஆதே:— மூன்றாம் பாட்டு. ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளாலே ஆஸ்சர்யபூதமாய் வேறொரு ஒப்பனை வேண்டாதே தனக்குத் தானே ஆபுரணமாய், விகாஸாதிகளாலே தாமரையை ஒரு வகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவனாய், சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தையும் உடையவனாய், இவற்றுக்குப் பரபூரகமான நீலரத்நம் போன்ற திருமேனியுடைய திருவேங்கடமுடையான்—தெளிந்து நிறைந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே அஸங்க்யேயமாய், ஸ்வாபூவிகமான குணங்களையுடையனாய், நித்யஸூரிகளே ஸ்வாநுபூவத்தாலே நிர்வஹிக்குமவன் என்கிறார் “ அண்ணல் ” இத்யாதியால். 3.

1-1-1.

ப— வானவர்க்கு—நித்யஸூரிகளுக்கு, **ஈசன்**—நிர்வாஹகன், **என்பன்**—என்று சொல்லாநிற்பன்; **என்றால்** — இப்படி சொன்னால், **நீசனேன்** — (ஹேயகுணங்களால் பூர்ணனாகையாலே) தண்ணியனாய், **நிறைவு**—(ஸத்சுக்ஷணங்களாலே வரும்) பூர்த்தி, **ஒன்றுமில்லை** — ஒன்றுமின்றியேயிருக்கையாலே, **என்கண்** — (தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீக கல்பாணைகதாநத்வத்துக்குப் ப்ரதிபுடஸ்வபூவனான) என்பக்கலிலே, **பாசம்**—நிரவதிக ஸங்க்ஷத்தை, **வைத்த**—வைத்து, **பரஞ்சுடர்**—(அத்தாலே) நிரதிஸ்யௌஜ்ஜ்வல்யவிஸிஷ்டமான, **சோதிக்கு**—தேஜோமய திவ்ய விக்ரஹயுக்தனாய், **திருவேங்கடத்தானுக்கு**—(இந்நீர்மைக்குச் சிரமஞ்செய்த) திருமலையில் நிலையையுடையவனானவனுக்கு, **அது** — (வானவர்க்கு ஈசனென்ற) அது, **தேசமோ**—தேஜஸ்ஸோ?

4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அத்யந்தம் நீசனான என்பக்கலிலே ஸங்க்ஷத்தைப் பண்ணினவனுக்கு 'நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தான்' என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (ஈசன் இத்யாதி₃) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்பன். (என்றால் அது தேசமோ) A அயர்வறும் அமரர்களதிபதி என்கை ஏற்றமன்றோ என்னில்; அது ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஏற்றமத்தனைபோக்கித் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தேஜஸ்ஸோ? திருமலையையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்க வேண்டும்படி நிற்கிறவனுக்கும் இது ஓர் ஏற்றமோ? B கானமும் வானரமும் வேடுமான இவற்றுக்கு ஒலக்கங்கொடுக்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கங் கொடுக்கை ஏற்றமோ? முடிசூடினவனைத் தட்டியிலேயிருந்தபடி சொல்லுகை ஏற்றமோ? திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைத்ததென்? என்ன (நீசனேன் இத்யாதி₃) என்பக்கல் ஸங்க்ஷத்தைப் பண்ணின இதிதே. அநாத்ம குணங்களுக்கு ஆகரமாய், ஆத்மகுணகூந்த்மில்லாதவன். (என்கண் பாசம் வைத்த) வானவர்க்கு ஈசனானவன் என்கண் பாசம்வைத்தான். அவர்களோடு கலந்தது அவர்கள் ஸத்தைக்காக; என்னோடு கலந்தது தன் ஸத்தையுண்டாகைக்காக. "தன் விஷயத்திலே பாசமுண்டாம்படி என்னைப்பண்ணினான்" என்றும் சொல்லுவர். (பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே) என்னோட்டைக் கலவியாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனானபடி. ஸங்க்ஷத்தாலே கலந்தான் என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றியிருக்கை. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் என்றார்-கீழ்; b அத்யந்தஹேயனான என்பக்கலிலே ஸங்க்ஷத்தைப் பண்ணினவனுக்கு

அ— நாலாம் பாட்டு. (ஈசன் இத்யாதி₃) a "வானவர் ஈசன்" என்கையாலே (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) b "நீசன்" என்று தொடங்கி - "திருவேங்கடத்தானுக்கு - வானவர்க்கு ஈசன்"

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (ஈசன் இத்யாதி₃) a "வானவர் ஈசன்" என்றத்தைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) b "நீசனேன்" இத்யாரப்ய, "சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு"

A 1-1-1. B நான்-திருவ 47.

௪—b₂ “நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான்” என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(௮சன் வானவர்க்கு ௮₂ என்பன்) d நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொன்னேன். (என்றால்) நான் இப்படி சொன்னால். (e அது e₂ தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு) f திருமலையிலே வந்து ஸுலப₄னாய் நிற்கிறவனுக்கு A “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்றிருக்கிற g இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ? ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு (கிறே அது ஏற்றம், திருவேங்கடத்தானுக்கு) ஏற்றஞ்சொல்லுகிறேனாக ப₄ரமித்தேன்; iB கானமும் வானரமும் வேமொனார் i₂ ஓலக்கங்கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு i₃ நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்கநிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ— j பரமபத₃த்தைவிட்டு இங்கேவந்து இந்நிலத்தைவிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியிருக்கிறவனுக்கு. k முடிசுடி ராஜ்யம் பண்ணுவனுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லும்போது, k₂ தட்டியி

அ—என்பன்; என்றால் அது தேசமோ” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த ஹையன இத்தயாதி₃) ௮₂ என்பன்-என்றேன் இத்யேதத் ப₄தார்த்த₂பரம். b₂ “என்றால் அது தேசமோ” இத்தயநுதாபாதுகு₃ண்யாதி₃த்யபி₄ப்ராயேணாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்தயாதி₃) e (அது) “ஈசன் வானவர்க்கு” என்ற அது. e₂ தேசம்-ஏற்றம். f திருவேங்கடத்தானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமாகாதபடியென்? என்கிற ஸங்கையிலே, ஸௌஸ்ப₄யம் கொண்டாடியிருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை ஏற்றமாமோ? என்கிறார் (திருமலையிலே இத்தயாதி₃) g (இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ) அன்றே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறேனோ? என்றபடி. h ஏற்ற மல்லாதத்தைச் சொல்லுகைக்கு ஹேது என்னுடைய ப₄ராந்தி; நெருப்புக்கு உவந்து “ப்ரஸாத₃ப் படுகிறேன்” என்கிறவனைப்போலே என்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு இத்தயாதி₃) உப₄ய விப₄திநாத₂னாயிருக்கிற இருப்பாகையாலே அல்லாதாரைக்காட்டில் அவனுக்கு ஏற்றமேயாகிலும், இங்கே வந்தபின்பு இந்த அவஸ்தையில் அவனிலும் விலக்ஷணானவனுக்கு அத்தை ஓர் ஏற்றமாகச் சொல்லப் பாத்மம்போருமோ? என்றபடி. i “ப₄ரமித்தேன்” என்கிறதென், ஏற்ற மல்லவோ? என்ன (கானமும் இத்தயாதி₃) f₁யத்யவா, “திருமலையிலே வந்து ஸுலப₄னாய் நிற்கிறவனுக்கு” இதி வாக்யம் விவ்ருணேதி (கானமும் இத்தயாதி₃) i₂ ஓலக்கம் - ஸபை₄. f₁ அத்யவா, “வானவர்க்கு ஈசன் என்னுமது இவனுக்கு ஏற்றமன்று” என்னுமதுக்குத் திருவேங் கடத்தானுக்கு அல்லாதவற்றிற்காட்டில் அதிசயம் ஏதென்ன (கானமும் வானரமும் இத்தயாதி₃) j “திருவேங்கடத்தானுக்கு” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரயம் (பரமபத₃த்தை இத்தயாதி₃) i₃ “நித்யஸூரிகள்” இத்தயாதி₃ வாக்ய க₂ண்ட₃த்தை இவ்வாக்யத்திலே அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. k ஸௌஸ்ப₄யமே ஏற்றமாய்ப்படி இருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை தாழ்வாயிருக்கும் என்னுமத்தை லௌகிக

ஐ—வானவர்க்கு ஈசனென்பன் என்றால் அது தேசமோ” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த இத்தயாதி₃) e அது. “ஈசன் வானவர்க்கு” என்ற அது. e₂ தேசமோ-தேஜஸ்ஸோ; ஏற்றமோ என்றபடி. f திருவேங்கடத்தானுக்கு அது ஏற்றமாகாதபடியென்? என்கிற ஸங்கையிலே, ஸௌஸ்ப₄யங்கொண்டாடியிருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை ஏற்றமோ? என்கிறார் (திருமலையிலே இத்தயாதி₃) g (இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ) அன்றே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறேனோ? என்றபடி. h ஏற்றமல்லாதத்தைச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, என்னுடைய ப₄ராந்தி கார்யம் என்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு இத்தயாதி₃) i “ப₄ரமித் தேன்” என்கிறதென், ஏற்றமன்றோ? என்ன (கானமும் இத்தயாதி₃) கானமும் - காடும். வேடு-வேடர். i₂ ஓலக்கம் - ஸபை₄. j “திருவேங்கடத்தானுக்கு” என்றதுக்கு ப₄ரவம் (பரமபத₃த்தை

4) இவ்வடைப்பிழுவளது சில பிரதிகளிலேயே. A 1-1-1. B நான்-திருவ 47.

ஈ—லிருந்தபோதைப்படியையிட்டு ஏற்றஞ்சொல்லவொண்ணாதே. திருவேங்கடத் தானுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன; (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சடர்ச்சோதி) என்னவேண்டாவோ? இதுகிடக்க l அத்தையோ சொல்லுவது? (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) m நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங்கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறாயிற்று. n1.“அமர்யாத்” (அமர்யாத்:) o1.“நுபஸு” (நுபஸு:) என்னுமாபோலே p ஜநநிக்கும் மற்றொன்றுக்கும் வாசுவையாதே பரிமாரும் ஜந்மமிறே. q ஸாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாது” என்று நிஷேதித்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றில் நின்றும் q₂ மீளமாட்டாதே போந்தேன். 1.“ஆத” (ஆதத்:) r “கெடுவாய்”

அ—ந்யாயத்திலே துர்ப்பிக்கிறார் (முடிசுடி இத்யாதி) k₂ தட்டி-சிறை. 2. “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” 3. “பூலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச” இத்யாதி, A “சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே” l (அத்தையோ சொல்லுவது) என்றது-“ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்றத்தையோ சொல்லுவது என்றபடி. m இவைகளை நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு பூாவம் (நீசத்வத்தையும் இத்யாதி) அல்பநீசத்வத்தையும் என்ற பாடத்தில்-அத்யல்பமாய் அதிநீசமாயிருக்கிற பதார்த்தத்தையும் தமான நைச்யத்தையும் என்றபடி. nB மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார் “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்று இப்படி மீத்யை சொல்லலாமோ? என்ன; நைச்யாநுஸந்தாத் திலே அது தேவாஷமன்று என்று காட்டுகிறார் (அமர்யாத் இத்யாதி) o எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (நுபஸு: இத்யாதி) பஸ்வாதிகளும் அமர்யாத்ங்களாயிருக்க மநுஷ்யனான வாசி அவற்றில் ஏற்றமன்றோ? என்ன (நுபஸு: என்னுமாபோலே இதி) “பஸு:” என்று - /நாவான பஸு என்றும், /நாவாகையாலுண்டான வாசி இதிலும் தண்ணிமை என்கிறார் என்று கருத்து. n (அமர்யாத்:) நிஷித்தத்தாஜ்ஞாநமுண்டாய், ஸாஸ்த்ரவஸ்யமான ஜந்மத்திலே பிறந்து செய்தமையிலையே அவற்றுக்கு; ஆகையால் என்னைப் பார்க்கில் அவற்றை “வஸிஷ்டத்” என்னவேண்டாவோ? p ப்ரஸித்தேதந ஹ்யப்ரஸித்தத்தாம் பேராதநீயம் இத்யத்ர, “பஸு:” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ (ஜநநிக்கும் மற்றொன்றுக்கும் இத்யாதி) q இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப₂லிதமான அர்த்தத்தை உபஜிவித்து, “அமர்யாத்:” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸாஸ்த்ரங்கள் என்று தொடங்கி) (ஸாஸ்த்ரங்கள் ஆகாதென்று இதி) அஸ்மாத் பூர்வம், “அப்படியே” இதி த்ரஷ்டவ்யம். q₂ (மீளமாட்டாதே) காலவிசேஷநிர்த்தேஸாபாவனித்தத்தாம். r உத்தரோத்தர

ஜீ—இத்யாதி k கீழ் எல்லாவற்றிலும் ப₂லிதம் (முடிசுடி இத்யாதி) k₂ தட்டி-சிறை. l அத்தையோ- “ஈசன் வானவர்க்கென்பன்” என்றத்தையோ. m இவற்றை நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு பூாவம் (நீசத்வத்தை இத்யாதி) n இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன (அமர்யாத் இத்யாதி) இதம் ஸ்தோத்ரே—o, p “பஸு:” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி) n, q இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ப₂லித அர்த்தத்தை உபஜிவித்துக்கொண்டு, “அமர்யாத்:” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸாஸ்த்ரங்கள் இத்யாதி) இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே - “அப்படியே” இத்யத்யா ஹார்யம். q₂ (மீளமாட்டாதே) என்றது-காலவிசேஷ நிர்த்தேஸாபாவனித்தத்தாம். r உத்தரோத்தர

ப்ர— (நாலாம் பாட்டு) (ஈசன் இத்யாதி) (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) n1. स्तोत्रे—“अमर्यादः क्षुद्रजलमतिरस्रयाप्रसवभूः कृतघ्नो दुर्मानि सरपरवशो वञ्चनपरः नृशंसः पापिष्ठः कथमहमितो दुःखजलधेरपारादुत्तीर्णस्त्व परिचर्यं चरणयोः ।”

A திருப்பா-28. B1-1-1. / (நா) நுபஸுத்தின் முதல்வேற்றுமையொருமை; மனிதன் என்றுபொருள்-

சு—ஸாஸ்த்ரமர்யாதத்யைத் தப்பி நிற்கவாகாதுகாண்” என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன். 1. “சலமதி:” (சலமதி:) s அத்வா, s₂ சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அதுதன்னை s₃விர்வலிக்கப்படாது; tA “நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்” என்னுமாபோலே. 1. “அஸ்யாபரஸவபூ:” (அஸுலியாப்ரஸவபூ:) u ஹிதஞ்சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொராதது. 1. “கூதப:” (கூததக்ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே. அதை v இல்லைசெய்து w அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன். 1. “தூர்மாநீ” (தூர்மாநீ) அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையன்றிக்கே x ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப்போந்தேன். y1. “ஸரபரவ:”

அ—பத்யாநாம் பூர்வபூர்வ ஸங்கடத்தில் ஹ்ருதி ந்த்யாய தததுகுணமேவார்த்தமாஹ (கெடுவாய் ஸாஸ்த்ரமர்யாதத்யை இதி) இவன் மிகவும் புல்லியனாகையாலே “ஸாஸ்த்ரமர்யாதத்யைத் தப்பி நிற்கவொண்ணாது” என்றால், “நீதான் எப்படிப்பட்டவன், அவன்தான் எப்படிப்பட்டவன்” என்றாற்போலே சொல்லுகிறத்தையொழிய, கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன் என்றபடி. r,s1. “கூதப:” இத்யத்ர கேநசிதுபதிஷ்டார்த்தக்ரஹணாநுரூபஜ்ஞாநம் நாஸ்தீத்யுத்தம்; 1. “சலமதி:” இத்யத்ர-ஜ்ஞாநமங்கீக்ருத்ய தஸ்ய சலத்வமுத்யதே; தயோர் விரோதமப்யபகமவாதேந பரிஹரந்நாஹ (அதவேதி) s₂ 2. “ஸுலபா: புருஷா ஶாஜந்! ஸததம் ப்ரியவாதிந:! அப்ரியஸ்ய து பத்யஸ்ய வக்தா ஸ்ரோதா ச தூர்லப:!” இத்யேதத் த்ருதி ந்த்யாயாஹ (சொல்லுவாரையும் பெற்று இத்யாதி) (சொல்லுவாரையும் பெற்று) இவன் அமர்யாத்யனாகையாலே இவனருகிற்சேருவாரில்லையே. இவன் B மறம் சுவர் மதிலெடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே ஒருவரும் சொல்லார்களென்று தோற்றுகிறது என்றமாம். s₃ (விர்வலிக்கப்படாது இதி) 3. “ப்ரஸீத்ய லங்கேஸ்வர ராஷ்டேஸந்த்ர லங்காம் ப்ரஸந்நோ புவ ஸாத்ய கச்சு! த்வம் ஸ்வேஷு த்யாரேஷு ரமஸ்வ நித்யம் ராமஸ்ஸபூர்யோ ரமதாம் வநேஷு!” இதி மாரீசேநோக்தோ ராவணோ லங்காம் கத்வாபி ஸூர்ப்பணக்யாதிபி: கூபிதஹ்ருத்ய ஷஸ்ஸந் புநர் மாரீசாஸ்ரமம் ப்ராப்ய தம் ஸஹாயத்வேந ப்ரார்த்த்யாமாஸ; ததிஹ உத்யா ஹரணத்வேந த்ய்ரஷ்டவ்யம். t ஸம்வாதம் (நின்றவாநில்லா இத்யாதி) திருமொழி. 4. “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண! ப்ரமாதி புவலத்ய்ருடம்! தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்!” u (ஹிதம் சொன்னவனுடைய) “சலமதி” என்கிறவிடத்திலே ப்ரஸ்துதன் அவனிறே. v இல்லைசெய்து - அஸத்ஸமமாக்கி. ஹநநமாவது - இல்லைசெய்கை. w இவரான வாசிக்கு அர்த்தநாதம் அருளிச்செய்கிறார் (அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன் என்று) க்ருதமஸ்யாஸ்தீதி - க்ருத: கர்த்தரி க்த:; அத்வா அர்ஸஆத்யஸ்ப்ரத்யய:; புக்தா: ஃப்ரஹ்மண:, பீதா காவ: இதீவத். x (ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கு) 1. “சலமதிரஸுலியாப்ரஸவபூ:” என்று அவர்களிறே ப்ரஸ்துதர். y1. “ஸமரபரவஸ.” என்று-ஸமரஸ்ய பரவஸ: என்னுதல், ஸ்மரபரஹம் வஸ: என்னுதல். y₂ இவ்விடத்தில் இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஜ—பத்யாநாம் பூர்வபூர்வ பத்யஸங்கடத்தில் ஹ்ருதி ந்த்யாய தததுகுணமேவார்த்தமாஹ (கெடுவாய் இத்யாதி) r,s1. “கூதப:” என்கிறவிடத்திலே. கேநசிதுபதிஷ்டார்த்தக்ரஹணாநுரூபஜ்ஞாநம் நாஸ்தீத்யுத்தம்; 1. “சலமதி:” இத்யத்ர-ஜ்ஞாநே ஸத்யபி விர்வாஸராஹித்யமுத்யதே. s2. “அப்ரியஸ்ய து பத்யஸ்ய வக்தா ஸ்ரோதா ச தூர்லப:” என்றத்தைப்பற்ற (அத்வா சொல்லுவாரையும் இத்யாதி) t இதுக்கு ஸம்வாதம் (நின்றவாநில்லா இத்யாதி) திருமொழி. ஒருபடிப்பட்டிராத நெஞ்சையுடையேன் இத்யர்த்த: 4. “சஞ்சலம் ஹி மந:” இத்யாதி.

ஈ—(ஸ்மரபரவஸ:) y_1 அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது,காமுக்கர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது. z_1 . “ वञ्चनपरः ” (வஞ்சநபர:) z_2 புறம்பே பறித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்திரீபக்கலிலே ஒதுச்சுமாயிற்று; அங்கே தீரண்டவாறே அவ்விடத்தன்னில் நின்று அபஹரிக்குமாயிற்று. 1. “ चुञ्चः ” (நஞ்சம்ஸ:) “நம்மை விடவலித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினோம்” என்று இரக்கமுமின்றிக்கேயிருக்கை. 1. “ पापिष्टः ” (பாபிஷ்ட:) a இதுதான் உருவச் செல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக்காரியம்பார்ப்பது. a_2 பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. b “இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாகரம் சொல்லமாட்டேன்” என்னுமாம் அநந்தாழ்வான். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்)- c அநாத்மகுணமே என்பக்கலிலேயுள்ளது, ஆத்மகுணங்கள் ஒன்றுமில்லை. d “என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிதே நான் d_2 இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்” என்பராம் பிள்ளை

அ—(அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி) A “தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்” என்னக்கடவதே. y, z, z_2 “ஸ்மரஸ்ய பரவஸ:” என்ற அர்த்தத்துக்குச்சேர, “வஞ்சநபர:” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (புறம்பே பறித்து இத்யாதி) இவ்விடத்தில் B “துவர்த்த செவ்வாயினர்க்கே துவக்கறத் துரிசனேன்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. துவக்கு-ஸங்கும். துரிசன்-கள்ளன். துவக்கற-அவர்களுக்கு என்பக்கல் ஆசையறும்படி என்றபடி. a 2. “ $\text{अतिशयने तमपिष्ठादुनेन}$ ” இத்யேதத்திருதி நித்யாஹ (இதுதான் உருவச்செல்லும்படி இதி) a_2 “பாபே திஷ்டத்தி-பாபிஷ்ட:” என்று ஸப்தத்துக்கு வ்யுத்தப்பண்ணித் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பாபத்திலேயாயிற்று இத்யாதி) b ப்ராஸங்கிகம் (இது ஆளவந்தார் இத்யாதி) யாமுநாசார்ய: ஸ்வதைச்யாநுஸந்தாநாதியேந ஏவமவோசத்; அஸ்மாபிரபி ததேதாச்யமாநே ஸதி யாமுநாசார்யவிஷயே மஹாநபசார: ஸ்யாத்; ஏதாத்ருநாகாராணம் யாமுநாசார்யவிஷயேநுஸந்தாநாதித் பூர்வ: c “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” இத்யஸ்ய பிண்டிதார்த்தமாஹ (அநாத்மகுணமே இத்யாதி) d “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லைகையாலே-திருவேங்கடத்தானை-வானவர்க்கு ஈசனென்பன்” இத்யந்வயம் ஹருதி நித்யாஹ (என் தண்மையும் இத்யாதி) d_2 (இவ்வார்த்தை) என்றது - “வானவர்க்கு-ஈசன்” என்ற வார்த்தை என்றபடி. “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” என்று - அநாத்மகுண பரிபூர்ணமாய் ஆத்மகுணரஹிதனாயிருக்கையாலே திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றம் சொல்லப்பெற்று “வானவர்க்கு ஈசன்” என்று சொன்னேன் என்றபடி. நம்பிள்ளை நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் - “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு - வானவர்க்கு ஈசனென்பன், என்றால் அது தேசமோ” என்று. d அன்றிக்கே, பிள்ளை திருநறையூரையர்

ஜ— y, y_2 “ஸ்மரபரானம் வஸ:” என்று இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம். A “தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்” என்னக்கடவதே. z_1 . “ वञ्चनपरः ” என்றவிடத்திலே- B “துவர்த்த செவ்வாயினர்க்கே துவக்கறத் துரிசனேன்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. துவக்கு - ஸங்கும். துரிசன் - கள்ளன். துவக்கற-அவர்களுக்கு என்பக்கல் ஸங்குமறும்படி. a 2. “ $\text{अतिशयने तमपिष्ठादुनेन}$ ” என்று இஷ்டந்ந்ரத்யயாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானுருவ இத்யாதி) a_2 “பாபே திஷ்டத்தி-பாபிஷ்ட:” என்று வ்யுத்தப்பத்தப்பண்ணித் தாத்பர்யாந்தரம் (பாபத்திலேயாயிற்று இத்யாதி) b ப்ராஸங்கிகம் (இது ஆளவந்தார் இத்யாதி) c “நீசனேன்” இத்யாதிக்குப் பிண்டிதார்த்தம் (அநாத்மகுணமே இத்யாதி) d “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லைகையாலே - வானவர்க்கு ஈசன் என்பன்; என்றால் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதியான-திருவேங்கடத்தானுக்கு-

A திருமாலை-16. B திருமாலை-31.

சு—திருநறையூரறையர். / (இவ்வார்த்தையென்றது - “சுசன் வானவர்க்கென்பன்” என்றத்தை) e என்஁ண் பாசம்வைத்த-என்பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. f நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஈரூரூபிருந்தான். என்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப் பண்ணினான். g அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான். தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடேவந்து கலந்தான். h ப்ராத்மயத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி h₂ அவர்கள்பக்கல்; h₃ நெஞ்சம் உடம்பும் தந்தது

அ—நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் - “நீசனேன் நிறைவொன்றும் லேனாகையாலே - வானவர்க்கு சுசனென்பன், என்றல் - என்஁ண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு-அது தேசமோ” என்று. e “என்஁ண் பாசம்வைத்த” இத்யஸ்யார்த்தத்வம் மயி நிரதிஸ்ய ஸ்நேஹயுக்தஸ்யேதி ப்ரத₂ம: A “மயர்வற மதிநலம் அருளிஎன்” இதிப்ரகாரேண ஸ்வ விஷயம் ப₄க்திம் மயி ப்ரதிஷ்டாபிதவத இதி த்வித்ய: f “வானவர்க்கு சுசனென்பன்” இத்யபி₄த₄நாத₃பி “என்஁ண் பாசம்வைத்த” இத்யாத்₃வதிஸ்யம் ஈப₃த₃ ஏவ த₃ர்ஸ்யதி (நித்யஸூரிகளுக்கு இதி) g இத்தாலே - அவர்கள் பக்கல் ஸ்நேஹம் குறைந்திருக்குமென்று ஁துவும், இவர்பக்கல் ஸ்நேஹம் அதி₄கமென்றும் தோற்றுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன; “வானவர்க்கு” இத்யத்ரத்யாம் ஷஷ்டி₂விப₄க்திம் “பாசம்வைத்த” இத்யத்ர - ஸங்குஸ்தாபந விஷயே ப₄க₃வந்நிஷ்ட₂ம் கர்த்தருத்வஞ்ச ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி₃) ஈ “வானவர்க்கு சுசன்” இதி பத₃ஞ்ச “என்஁ண் பாசம் வைத்தவனான - என்஁ண் - வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியையுடையவனுக்கு” இதி யோஜநாஞ்ச ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (ப்ராத்மயத்துக்கும் இத்யாதி₃) ப்ரத₂மத: பாணிக்₃ரஹணேந ச, “ஜ்யேஷ்ட₂ப₄ர்யாஜீவநம் ந த₃த₃ரதி” இதி லோகாபவாத₃ப₄யேந ச, ஜ்யேஷ்ட₂ப₄ர்யாயா: காஷாயவஸ்த்ரபூர்வகபி₄க்ஷார்த்தே₃ பர்யட நாத₃ாக₃மம்ஹாபவாத₃ப₄யேந ச தேஹத₄ாரணமாத்ரஜீவநம் த₃த₃ரதி. 1. “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” என்கையாலே - ப்ராத்மயம் சொல்லிற்று. h₃ “பாசம்வைத்த” என்கையாலே - நெஞ்சுகொடுத்தமை சொல்லிற்று. “பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு” என்கையாலே - உடம்புகொடுத்தமை சொல்லிற்று. l “பரஞ்சுடர்ச்சோதி” இத்யேதத் - “என்஁ண் பாசம்வைத்த”

ஜீ—அது தேசமோ” இத்யந்வய: இந்த அந்வயம் பிள்ளை திருநறையூரறையர் நிர்வாஹத்துக்கு. “நீசனேன் நிறைவொன்றும் லேனாகையாலே-வானவர்க்கு சுசன் என்பன்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (என் தண்மையும் இத்யாதி₃) d₂ இவ்வார்த்தை-“வானவர்க்கு சுசன்” என்ற வார்த்தை. f “வானவர்க்கு - சுசன் - என்஁ண் பாசம்வைத்த” என்று கூட்டி ப₄வம் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) g ப₂லிதம் (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி₃) யத்₃வா, “வானவர்க்கு சுசன்-என்஁ண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதியான” என்கிறார் (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி₃) என்னுதல், h வானவர்க்கு சுசன் - என்஁ண் பாசத்தையும் - பரஞ்சுடர்ச் சோதியையும்-வைத்தான் என்கிறார் (ப்ராத்மயத்துக்கும் இத்யாதி₃) ப்ராத்மயத்துக்கும் - ப்ரத₂மத: பாணிக்₃ரஹணம் பண்ணின துக்கும், “ஜ்யேஷ்ட₂ ப₄ர்யைக்கு ஜீவநம் கொடுக்கவில்லை” என்கிற லோகாபவாத₃ப₄யத் துக்கும், காஷாயவஸ்த்ரத₄ாரணம்பண்ணிப் பிச்சை புக்காளாகில் வருகிற மஹாபவாத₃த்தாலும் மூத்தாளுக்கு தேஹத₄ாரணமாத்ரத்துக்கு ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி இத்யர்த்த₂: h₂ அவர்கள்-ஸூரிகள். h 1. “பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” என்கையாலே ப்ராத்மயம். h₃ “பாசம் வைத்த” என்கையாலே - நெஞ்சு கொடுத்தமை சொல்லிற்று; “பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கு” என்கையாலே - உடம்புகொடுத்தமை சொல்லிற்று. h₄ “என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயமான ஸங்குத்தை அண்டாக்கின்” என்று அர்த்த₂நதரம் (அன்றியே இத்யாதி₃) h₁l “பரஞ்சுடர்” என்றதுக்கு

A1-1-1. / ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது பல ஸ்ரீகோசங்களிலில்லை; உரைகளுக்கு முரண்பட்டது.

ஈ—எனக்கு என்கிறார். h_4 அன்றியே, “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்குமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார்— அதாவது:— என்கண் பாசம்வைத்த-என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயபாசத்தையுண்டாக்கினான் என்றபடி. (பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே) i_1 அஹ்ருத்யமாயிருக்கச்செய்தே i_2 மனிச்சுக்காகக் கலந்தானாயிருக்கையன்கிலே ஸஹ்ருத்யமாகக் கலந்தான் என்னுமிடம் தோற்றநின்றதாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர். j உஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றான்— k கலந்தபின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லாமுண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. l பிராட்டியோடே கலந்தாற்போலே இராநின்றான். 4.

அ—இத்யஸ்மிந்நர்த்தே ஜ்ஞாபகஹேதுகூர்ப்புவிஸேஷணம் இத்யபிப்ராயேண பாவாந்தர மாஹ (அஹ்ருத்யமாயிருக்க இதி) i_2 மனிச்சுக்காக - மாநுஷ்யத்துக்காக, j “சுடர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (உஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றனென்று) k “என்கண் பாசம்வைத்த பின்பு-பரஞ்சுடர்ச்சோதியானவனுக்கு” இத்யர்த்தாந்தரம் ஹ்ருதி i_3 நித்யாஹ (கலந்தபின்பு இதி) யத்வா, “பரம்” என்ற விஸேஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம் (கலந்தபின்புஇத்யாதி) i, k (அஹ்ருத்யமாயிருக்கச்செய்தே) இதி வாக்யம் (கலந்தபின்பு) இதி வாக்யஞ்ச-ஏகபாவபரம் வா. ஆக, பாசமும்வைத்துப் பரஞ்சுடர்ச்சோதியுமானான் என்னுதல்; அதாவது-நெஞ்சையும் உடம்பையும் எனக்குக் கொடுத்தான் என்றபடி. அன்றிக்கே, “என்கண் பாசம்வைத்த பிற்பாடு, ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல்; நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு” என்கிறார். h_4 அன்றியே “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்குமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு” என்று ஜீவர் அருளிச்செய்வார். k என்கண் பாசம்வைத்தபின்பு பரஞ்சுடர்ச்சோதியானான் என்னுதல். l பராஹ் குஸாரியேண ஸஹ ஸம்ஸலேஷாந்தரம் நிரவதி i_3 கதி i_3 பதியுத்தோ i_3 த்யத்ர த்ருஷ்டாந்த மாஹ (பிராட்டியோடே இதி) 1. “தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோ i_3 பிராமயா ஸமேயிவாருத்தமராஜ கன்யயா j அதிவ ராமஸ்ஸுஸுபே i_3 திகாமயா விபு: i_3 ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஸ்வர: i_3 ” d பிள்ளை திருநறையூரையார் நிர்வாஹே—2. “லவணவணிஜ: கர்ப்பூரார்க்கும் கிமித்யபிமர்வதே” இதி ஸ்லோகோ i_3 த்ர த்ருஷ்டவ்ய: i_3 h (ப்ராதும்யத்துக்கும்) இதி வாக்யே- A “பற்றிலனிசனும்” B “அந்தாமத் தன்புசெய்து” 3. “தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம்” C “அந்நின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி, முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமா போலே, i பிராட்டிமாரையும் ஸூரிகளையும்விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்” இதி ஹ்யுச்யதே. k (கலந்தபின்பு இதி வாக்யம்) த்ருத்யபாவபரம்த்யுத்தி:— i_3 த்ருஷ்டாந்தே அநுமாபசு பரத்வவிவக்ஷாயா அபாவாத். i, k தத்ராப்யநுமாபகத்வவிவக்ஷாபி ஸம்பவதீதி (அஹ்ருத்யமாயிருக்கச்செய்தே) இதி வாக்யேந ஸஹ ஏகபாவபரம் சேத்யுத்தம். 4. “ந ஹி ஸர்வதா ஸாம்யம்

ஜீ—(ப்ராதும்யத்துக்கும்) இத்யாதி i_3 வாக்யத்திலே-பூர்வபாவியாக அருளிச்செய்து, அபரபாவியாக அர்த்தாந்தரம் (அஹ்ருத்யமாய் இத்யாதி) “பரஞ்சுடர்ச் சோதி” என்கிற இது-என்கண் பாசம்வைத்தமைக்கு ஜ்ஞாபகஹேதுகூர்ப்புவிஸேஷணம் என்றபடி. i_2 மனிச்சுக்காக-மாநுஷ்யத்துக்காக. j ஸப்தார்த்தம் (உஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றான் என்று) k “பரம்” என்ற விஸேஷணத்துக்கு பாவம் (கலந்தபின்பு இத்யாதி) i இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பிராட்டி இத்யாதி) 1. “தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோ i_3 பிராமயா” இத்யாதி i_3 பாலகாண்டாந்த ஸ்லோகோ i_3 த்ர நுஸந்தேய: i_3 “வானவர்க்கு ஈசன் என்பன், என்றல், நீசனேன் என்று தொடங்கி-சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு - அது தேசமோ” இத்யந்வய: i_3 “பரஞ்சுடர்” இத்யாதி i_3 க்கு-“நிரதிஸ்யெனஜ்ஜ்வல்ய விஸிஷ்டமான தேஜோமயவிக்ரஹயுக்தனுக்கு” i_3 “நீசனேன்”

A 1-2-6 B 2-5-1 C தத்வத்ரயம் 151. / (பா) பெரியபிராட்டியாரையும்.

5. சோதி யாகியெல் லாவுல குந்தொழும்
ஆதி மூர்த்தியென் றுலள வாருமோ
வேதி யர்முழு வேதத் தழுதத்தைத்
தீதில் சீர்த்திரு வேங்கடத் தானேயே.

ஆ— 5. வ்யா:— (சோதியாகி) எனக்குங்கடத் தன்னைத் தந்தருளிான் என்னும் இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, தன்படியைப் பார்த்தால்? அவனுடைய ஓளதார்யாதி, குணங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த வேதங்களைச் சொல்வேண்டாபோ? நமக்கு நிலமோ? ஆதலால் இப்படி பரமோதாரான திருவேங்கடமுடையான், தன் திருவடிகளில் அடிமை செய்கையாகிற ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளும் என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான்படிக்கு என்னை விஷயீகரித்தான் என்றால்தான் குணமாகப் போருமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (சோதியென்று தொடங்கி) அத்தயந்த விலக்ஷணமான ஸௌந்தர்யாதி, கல்யாணகுணங்களையுடையான தன்னை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தான் என்று இது அவனுக்கு ஓர் ஏற்றமாகப்போருமோ? நிக்ருஷ்டதைக்குத் தமக்குஅப்பாலில்லாமை யாலே, எல்லாவுலகும் தொழுமென்னவே - தம்மையே சொல்லிற்றும். வைதிகருடைய தநுமான வேதங்களுெல்லாவற்றாலும் நிரதிஸ்யபேதாயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவனை. அவனுடைய சீருக்குத் தீதிலாமையாவது - “இன்னாராவர், இன்னாராகார்” என்று வரையாமை ஒரு குணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை. 5-

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ‘ஸீலவான்’ என்கிற இவ்வளவோ? அந்த ஸீலத்தோடே நிரதிஸ்யபேதாயபூதானவனுக்கு ஸர்வேஸ்வரன் என்றும் பெருமையோ? என்கிறார்.

வேதியர் — வைதிகருடைய, முழுவேதத்து — ஸமஸ்தவேதங்களிலும்,
[1. “आनन्दो ब्रह्म” (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) 2. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) என்று

அ-த்யுஷ்டாந்தஸ்ய”இதி ந்யாயாத் ஏகபூவபரத்வேதீஅநுமாதகத்வவிவக்ஷாராஹித்யேதப்யேக தேஸே த்யுஷ்டாந்தோ வா. 4-

ஜீ—இத்யாதிக்கு - “ தண்ணியனய் குணபூர்த்தியொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்பக்கல்” இதீ ஸப்தார்த்த: 4-

ஆதே:— நாலாம் பட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்று சொன்னேன் என்றால், திருமுகையிலே வந்து ஸுலப்யனய் நிற்கிறவனுக்கு இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ — அநந்த தேவாஷதுஷ்டனய, ஆத்மகுணலவலேஸரஹிதனயிருக்கிற என்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப்பண்ணி, பெரும் பேறுபெற்றற்போலே உஜ்ஜ்வலனய் விளங்காநின்றவனுக்கு? என்கிறார் “ ரசன் ” இத்யாதியால். 4.

ப—ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட.] அமுத த்தை—பேரக்யதாதிசயத்தை உடையனும், தீது—
(பேரக்யதாக்களுடைய யோக்யத்தைப் பார்த்து அநுபூவிப்பிக்கையாகிற) தீது,
இல்—இன்றியே, சீர்—(அகானையும் வானரமும் வேடுமான தாழ்ந்தாரை அநு
பூவிப்பிக்கும்) குணத்தையுடையனான, திருவேங்கடத்தானை — திருவேங்கட
முடையானை. சோதியாகி — உ—ஜ்ஜ்வலவிக்கூரஹஸிஸிஷ்ட—ரூபங்கொண்டு, எல்லா
வுலகும்—(உத்சர்ஷாபகர்ஷவிபுராக்ரமம்)எல்லாரும், தொழும்—ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய்,
ஆதி — ஸமஸ்தகாரணபூதனான, மூர்த்தி — ஸர்வேஸ்வரன், என்றால்—என்றால்,
அளவாகுமோ—பெருமையோ ?

மேன்மையும் ஆஸ்ரயணியத்வமும் நீர்மையோடு கூடியன பேரக்யதைக்குத்
தகுதியல்ல என்று கருத்து. அளவு-பெருமை. 5.

இ— அவ :— அஞ்சாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான் படிக்கு என்னை
விஷயீகரித்தான் என்றால் அது குணமாகப்போமோ, என்னிலும் தாழ்ந்தாரையும்
தேடி, அது பெருதேயிருக்கிறவனுக்கு ? என்கிறார்.

வ்யா:—(சோதியாகி) நீரவதிக தேஜோநுபமான திருமேனியையுடையனும்;
1. “तेजसां राशिर्जितम्” (தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம்). (எல்லாவுலகும் தொழும்
இத்யாதி.) எல்லாவுலகும் தொழும்படியானவன். இப்படி சொன்னால்தான்
அவனுக்கு இது ஒரு ஏற்றமோ ? “எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்” (3)
என்ன, “ஈசன் வானவர்க்கு என்டன்” (4) என்று அநுபூஷித்தாற்போலே,
“எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதி மூர்த்தி” என்கிறாரோ? என்னில்; விழுக்காட்டாலே
சொன்னார். எங்ஙனே என்னில்; கீழே “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்”
என்று சொன்னாரே - தம்மைத் தாழ்வுக்கு எல்லாரிலும் உவ்வருகாக; மேலிற்படி
அமிழ்ந்ததென்றால் கீழிற்படி அமிழ்ந்தது என்னலெண்டாவிதே; தாம் தொழுத
போதே எல்லாவுலகும் விழுக்காட்டாலே தொழுததாகக் குறையிலலை. (தொழும்)
2. “यथाहं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे” (யத்யாஹம் கேஸவே வருத்திமவஸா: ப்ரதி
பேதி,ரே) என்று விமுக்யரும் தொழும்படியிறே அழகால் வந்த ஒளியிருப்பது.
(ஆதிமூர்த்தி) ஜகத்காரணபூதன்; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்னவுமாம்.
(என்றால் அளவாகுமோ) என்கண் பாசம்வைத்த இது ஓர் ஏற்றமோ? (வேதியர்
இத்யாதி.) 3. “ब्राह्मणानां धनं वेदः” (ப்ரஹ்மணநாம் தநம் வேத:) என்கிற
வேததநருடைய 4. “वेदेषु सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதேஸுஸர்வைவரஹமேவ வேத்ய:)
என்கிறபடியே வேதேசுஸமதிக்கம்யனும் பரமபேரக்யானுவகை. 5. “अनन्दा ब्रह्म”
(ஆநந்தேயா ப்ரஹ்ம) 6. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) 7. “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:)
என்னக்கடவதிதே. (தீதில்சீர் இத்யாதி.) சீருக்குத் தீதாவது-ஆஸ்ரயிப்பாருடைய
குணகுணநிருபணம் பண்ணுகை. (திருவேங்கடத்தானை) வரையாமை
குணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை.

ஈ— அவ :— அஞ்சாம் பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு? என்றார்—கீழ்; a எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, b என்னிலும் தாழ்நின்றாரைத் தேடிப் பெருதேயிருக்கிறவனுக்கு? என்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(சோதியாகி) c நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய். d1. 'नीलतोयदमध्यस्था' (நீலதோயதமத்யஸ்தா) என்னுந்நிற்கச்செய்தே, d2. 'पीतामा' (பீதாபா) என்கிறது. அதாவது:—e ஸ்ரமஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக் கிட்டிருக்கும் என்கையும், அந்தப் புகர்தன்னையே ஸ்ரமஹரமான வடிவதான்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சோதி இத்யாதீ) a "சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழுமாதிரும்பி யென்றால்" இத்யேதத் - "நீசனேன்" இத்யாதேரநுவாத:; தஸ்மாத் "எல்லாவுலகும் தொழும்" இத்யஸ்ய - "நான் தொழும்" இத்யேவார்த்தத் இத்யபிராயேணாஹ (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான் என்கிற இதி) b (என்னிலும் தாழ்நின்றாரை இதி) "தீதில்சீர்" இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். c "சோதி" என்றத்தால் ப்லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிக தேஜோ ரூபமான இத்யாதீ) d ரக்தவர்ணம் ஹி தத்தேஜ:; ஸ்யாமள: க்ஷு விக்ரஹ:; தஸ்மாச்ச்யாமளஸ்ய விக்ரஹஸ்ய ரக்தவர்ணதேஜோரூபத்வம் கதம்பிரதீயத இத்யத்ராஹ (நீலதோயத இதி) e நீலதோயதேர மத்யஸ்தேர யஸ்யாஸஸா - நீலதோயதமத்யஸ்தா, நீலதோயதமத்யே திஷ்டதீதி - நீலதோயதமத்யஸ்தேதி வ்யுத்பத்தித்வயஞ்ச ஹ்ருதி ந்திராய, 1. "நீலதோ யதமத்யஸ்தா வித்யுயுல்லேகேவ பூர்வரா" இத்யேதாவந்மாத்ரஸ்யார்த்தமாஹ (ஸ்ரமஹர மான வடிவை இதி) d2, e பீதாபா பீதவர்கா-ப்ரதப்தகார்த்தஸ்வராபா, தஸ்ய தநோ: உபமா- உபமானம் ஸ்யாதீதி ஸிம்ஹாவலோகநேத 1. "நீலவாரஸ்கவத்தந்வி பீதாபா ஸ்யாத் தநூபமா" இதி ஸ்ருதேர்த்தபூர்வகம் 1. "நீலதோயதமத்யஸ்தா" இதி ஸ்ருதேர்த்தஞ்ச வததி (ஸ்ரமஹரமான வடிவை இதிவாக்யேந) இதி ச வதந்தி. 1. "நீலதோயதமத்யஸ்தா"

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சோதியாகி இத்யாதீ) a "சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழுமாதிரும்பி யென்றால்" என்கிற இது - "நீசனேன்" இத்யாதீயின் அநுவாதம், "எல்லாவுலகும் தொழும்" என்றதுக்கு - நான் தொழுமென்று அர்த்தம் என்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான் என்கிற இத்யாதீ) b (என்னிலும் தாழ்நின்றாரைத்தேடி) என்றது - "தீதில்சீர்" என்றத்தைப்பற்ற. c ஸ்பந்தார்த்தம் (நிரவதிக இத்யாதீ) d தேஜஸ்ஸாகில் சிவந்தன்றே இருப்பது; ஸ்யாமமான திருமேனியைச் சிவந்த சோதியாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன; திருமேனிக்கு ஸ்யாமளதையுமுண்டு, தேஜஸ்ஸுமுண்டு, இரண்டும் அந்யோந்யம் விட்டிராது; இரண்டுமுண்டானாலும் தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஸ்ருதியிலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (நீலதோயத இத்யாதீ) e ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம் (ஸ்ரமஹர இத்யாதீ) இவ் வாக்யத்வயத்தாலும் - 'நீலதோயதேர மத்யஸ்தேர யஸ்யா: ஸா' என்கிற ப்லஹுவீஹியும், 'நீலதோயதஸ்ய மத்யே திஷ்டதீதி - நீலதோயதமத்யஸ்தா' என்கிற தத்புருஷஸ்மாமஸமும்

ப்ர—(அஞ்சாம் பாட்டு) (சோதியாகி இத்யாதீ) d1. नारायणानुवाके, (११) "तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वं व्यवस्थितः। नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेन भासरा। नीवारशकवचन्वी पीतामा स्यात्तनूपमा।" "अथोपास्यस्य नारायणस्य स्वरूपरूपगुणादिकं दर्शयति (तस्य मध्ये वह्निशिखेति) तस्य-अग्नेर्जीवात्मनो मध्ये; (वह्निशिखा) वहतीति वह्निः; उक्तं तत्त्वज्ञातं आत्मतया स्थित्वा

ஈ—கூரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும். i இத்தால் ஒன்றையொன்று விடாதே
 \$இரண்டும் f₂நிரபேக்ஷம் என்கை. /[g1.“பீதாப₄” (பீதாப₄) என்றது-ஸ்வதேஜஸ்ஸை
 விக்கூரணந்தான் பாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் என்றபடி.] h2. “तेजसां राशिमुजितम्”

அ-என்றாற்போலேயிருக்கிறது காணும் A‘நீலமுண்டின்னன்னமேனி’ என்றதும்” என்று அருளிச்
 செய்வர். f வஸ்துநோ த்வைரூப்யாஸம்ப₄வாத் உக்தமாகாரத்வயஞ்ச கத₂ம் ஸங்க₃ச்ச₂தே
 இத்யத்ராஹ (இத்தால் இதி) e,f(இத்தால்) என்றது-(முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும், கூர
 ஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும்) என்கிற இத்தால் என்றபடி. f₂ (இரண்டும் நிரபேக்ஷம்
 என்கை இதி) ஏகைகாவலோகதே “இதுமேவ ஸ்வரூபம், இதுமேவ ஸ்வரூபம்” இதி ப₄ஸத
 இதி ப₄வஃ. மயூரக்₃ரீவாஸத்ருக்ஷதி யாவத். d,e,f இத்தால்-(நீலதோயத₃) இத்யாதி₃யாலே
 வ்யுத்தபத்தித்வயத்தாலும், ஸ்யாமளதையும் தேஜஸ்ஸுமுண்டு என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே,

விவக்ஷிதம். “இந்த ஸமாஸத்வயமும் தோற்றம்படி A‘நீலமுண்டின்னன்னமேனி’ என்பதே”
 என்று ஈடுபட்டு அருளிச்செய்வர். fவஸ்துநோ த்வைரூப்யாஸம்ப₄வாத் உக்தமாகாரத்வயம் எப்படி
 கூடும் என்ன (இத்தால் இத்யாதி₃) இத்தால்-(முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும் கூரஸித்துக்கொண்
 டிருக்கும் என்கையும்) என்கிற இத்தால். f₃ நிரபேக்ஷம்-பூர்ணம். அதாவது-ஒரொன்றைப் பார்த்
 தால், “இதுவே ஸ்வரூபம், இதுவே ஸ்வரூபம்” என்று தோன்றும் என்று தாத்பர்யம். மயில்
 கழுத்துப்போலேயிருக்கும் இதி ப₄வஃ. d,e,fஇத்தால்-(நீலதோயத₃) இத்யாதி₃யாலே வ்யுத்தபத்தி
 த்வயத்தாலும், ஸ்யாமளதையும், தேஜஸ்ஸுமுண்டு என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே “பீதாப₄”
 என்று விமோஷிக்கையாலே - தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்று கருத்து. யத்₃வா, பீதாப₄

वहति-धारयतीति वह्निः-परमात्मा; तस्य शिखा-वह्निशिखा; शिखावच्छिखा; दिव्यमप्राकृते
 पञ्चशक्तिमयं शरीरं प्रकाशमानत्वविधेयत्वादिना शिखाशब्देनोक्तम्। अणीया - अणीयसी।
 ऊर्ध्वा-ऊर्ध्वप्रकाशा। व्यवस्थितः-लिङ्गव्यत्ययश्छान्दसः। पुनरपि सैव विशेष्यते—(नीलतोयद-
 मध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा) मध्यस्थितनीलतोयदा विद्युल्लेखा यथा प्रकाशते आत्मनो वर्णेन
 तोयदवर्णेन च, एवं भास्वरा-मयूरग्रीवासदृक्षा। पुनरपि सैव विशेष्यते—(नीवारशुकवत्) नीवार-
 पुच्छवत्। तन्वी-तनुतरा। पीताभा-पीतवर्णा; प्रतप्तकार्तस्वराभा। भास्वरत्वातिशयेन पिङ्गलत्वमेव
 श्यामलत्वं ग्रसतीति भावः। (तनूपमा) एवरूपा शिखा, तस्य तनोरूपमा-उपमानम्। स्यादिति-
 संभावनायां लिङ्; तत्तनोर्वाङ्मनसागोचरप्रकाशत्वेन एवंप्रकाशा स्यादिति अतृप्तिं द्योतयति” इति
 नारायणयतिना व्याख्यातम्। तस्मिन् व्याख्याने तस्येत्यस्य—“तस्याग्नेर्जीवात्मनो मध्ये” इति वचनं
 आश्वात्येन केनचित् प्रक्षिप्तमिति मन्तव्यम्; अप्राकृताचिदंशस्य दिव्यविग्रहस्य जीवस्वरूपान्तर्व्या-
 प्त्यसंभवात् शुद्धसंप्रदायनिष्ठेन श्रीमता नारायणयतिना एवं व्याख्यानकरणस्यायोगात्, भगवता
 भाष्यकारेण वेदार्थसङ्ग्रहे “सेयं दहरपुण्डरीकमध्यस्थाकाशवर्तिनी शिखा स्वान्तर्निहितनीलतोयदा
 विद्युदिव भातीत्यर्थः” इत्युक्तत्वात्, अस्य व्याख्यात्रा श्रुतप्रकाशिकाकारेण “‘तस्य मध्ये’ इत्यत्र
 तस्येति पदं सुषिरपरामर्शीत्यर्थः” इति व्याख्यातत्वाच्च॥

சு—(தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம்) என்னக்கடவதிநே. i (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் i, அளவாகுமோ) இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ j “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ” என்கைக்கு? “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்றாரோ பின்னை? என்னில் — k “எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்” k, என்னு, “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று அநுபூஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில்: l விழுக்காட்டாலே சொன்னார்; எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில்; கீழே, “நீசனேன் திறைவொன்றுமிலேன்” என்றாரே தம்மை; m தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் அவ்வுருகாகச் சொன்னாரே; தான் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் n விழுக்காட்டாலே தொழுததாயிற்று; o “எல்லாவற்றுக்கும் o, மேல் படி அமிழ்ந்தது” என்றால்,

அ—(பீதாபூ) என்று விசேஷிக்கையாலே-தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்றதாயிற்று. h “சோதியாகி” இத்யுச்சயமாந ஜ்யோதிர்மயத்வே ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் ராஸிம் இத்யாதி) d யத்வா, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலும் திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியாலும் திருவணிகலங்களோட்டைச் சேர்த்தியாலுமுள்ள தேஜஸ்ஸும் விவக்ஷிதம் என்கிறார் (நீலதோயதம் மத்யஸ்தா என்னுநிற்கச்செய்தே என்று தொடங்கி) அதாவது-திருமேனியானது ப்ரஸ்ருதமான தன்னுடைய காந்திக்கு நடுவேயிருக்கும்போது, நீலமேகத்தின் நடுவே இருக்குமாபோலே யிறே இருப்பது; d, e பீதாபூ என்று-பிராட்டியுடைய காந்தி முட்டாக்கிட்டபடி சொல்லுகிறது (புகர் முட்டாக்கிட்டு என்று) (புகர்தன்னை) என்கிறது-பீதாபூயை க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் நீலதோயதம்மத்யஸ்தாவின் தாத்தர்யம்; ஸ்வகாந்தியாலே க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. f, (நிரபேஷம்) ஓரொன்றே போரும் உயர்த்திக்கு, இரண்டும் கூடினால் சொல்லவேண்டாவிதே. g இரண்டு தேஜஸ்ஸையும் இங்கே சொல்லுக்கைக்கு நிபந்தனம் அருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸாம் ராஸிம் என்று) i, அளவாகுமோ - அதிசயமாகுமோ? என்றபடி. j அவதாரிகாயாம் “எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ”(a) இத்யத்ர - புரோவாதாநுருண்யேந அநுவாதஸ்யார்த்தேதாஸ்பீஹித: ; அத்ர து அநுவாதாநுருண்யேந புரோவாதஸ்யார்த்தம் ஸங்காபூர்வகம் ப, லயதி (எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி) k ததா வக்தவ்யமிதி நிர்ப்பந்தேதாஸ்தி கிம்? இத்யாஸங்காயாம் உக்தஸங்காபுபோத்ப, லயதி (எண்ணில் தொல்புகழ் இதி) k, என்னு-என்று. l விழுக்காட்டாலே-அர்த்ததாதி, தி யாவத், n விவரணம் (தாழ்வுக்கு இத்யாதி) n, o (விழுக்காட்டாலே

ஜீ—என்கிறது-பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாதல். h “சோதியாகி” என்கிற மூலபதத்துக்கு ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் இத்யாதி). i, அளவு-ஏற்றம். j (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான்)(a) இத்யாத், யவதாரிகாவாக்யத்திலே - புரோவாதாநுருண்மக அநுவாதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லி, இங்கே - அநுவாதாநுருண்யேந புரோவாதத்துக்கு அர்த்தத்தை ஸங்காபூர்வகமாகப் ப, லிப்பிக்கிறார் (எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி) k “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று - கீழே சொல்லவேணுமோ? என்ன (எண்ணில் தொல்புகழ் இத்யாதி) k, என்னு - என்று சொல்லி. l விழுக்காட்டாலே-அர்த்ததாத், n விவரணம் (தாழ்வுக்கு இத்யாதி) o இதுக்கு உதாஹரணம் (எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி) o, (மேல்படி) என்று தாழ்வுக்கு ஸர்வாதிக்யம் சொல்லுகிறது

ப்ர—h2. वैणवे पुराणे प्रथमेशे नवमे—“तं दृष्ट्वा ते तदा द्वाश्शङ्खचक्रं गदाधरम्। अपूर्वरूपस्थानं तेजसां राशिमूर्जितम्॥ ६७॥”

ஈ—“கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது” என்று சொல்லவேண்டாவிதே. “தொழும்” / [p1. “यथाई केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे” (யதாரஹம் கேஸவே வருத்திமவஸா: ப்ரதிபேதி,ரே)] q “தொழக்கடவோமல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று கண்டவாரே. r (ஆதிமூர்த்தி) r₂ “ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம்” என்னு, ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏதென்ன, ஜக,ஜ்ஜந்மாதி,காரணம் என்றதிறே- s/[காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனையென்னில்; 2. “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते-तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म” (யதோ வா இமாநி பூ,தாநி ஜாயந்தே-தத்,விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ-

அ-தொழுததாயிற்று) என்றதுக்கு உதாரஹரணம் (எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி₃) த₃ார்ஷ்டாந்திகே- நைச்யதஸ்ஸர்வாதி₄க இதி யாவத். p “சோதியாகையாலே - எல்லாவுலகும் தொழும்” இதி ஹேதுஹேதுமத்₃பூாவம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (யதாரஹம் இதி) யத்₃வா, நீசராயிருக்கிறவர்கள் தொழுவார்களோவென்ன (யதாரஹம் இத்யாதி₃) r, r₂, s, t “ஆதிமூர்த்தி” இதி காரணத்வாபி₄ த₄ாநாத் 3. “கஸ்ச த்யேய: - காரணம் து த்யேய:” இதி காரணவஸ்துந ஏவோபாஸ்யத்வேந- அபி₄த₄ாநாத், அத்ராபி “எல்லாவுலகும் தொழும்” இத்யுபாஸ்யத்வேநோக்தஸ்ய வஸ்துநே- லக்ஷணத்வேந காரணத்வமுச்யத இதி ஹ்ருதி₃ நித₄ாய, 3. “காரணம் து த்யேய:” இதி காரணத்வஸ்யோபாஸ்யலக்ஷணத்வே ஸம்மதித்வேந 4. “அதாரதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” 5. “ஜந்மா த்யஸ்ய யத:” இதி ஸுத்ரத்₃வயார்த்தம் ஸ்ருதிஞ்ச த₃ர்ஸயதி (ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம் இத்யாதி₃) s (காரணவாக்யங்களென்று) திருத்து. t (ஆஸ்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன) இதி

ஜீ—என்று கருத்து. p “சோதியாகையாலே-எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று-ஹேதுஹேதுமத்₃ பூாவேந தாத்பர்யம் (யதாரஹம் இத்யாதி₃) q இதுக்கு அர்த்தம் (தொழக்கடவோமல்லோம் இத்யாதி₃) 1. “த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணம் தத்யாயாந்தம் ப்ரதபந்தமிவெளஜஸா | யதாரஹம்” இத்யாதி₃—ஸபூபர்வணி ராஜஸுலயே பஞ்சஸப்ததிதமே₅த்யாயே. 6. “தம் த்ருஷ்ட்வா தே- ததார தேவாஸ்ஸங்குசக்ரகூதாரம் | அபூர்வருபஸம்ஸ்தாராம் தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம் ||” இதி ப்ரத₃மே₅மே₅ஸே நவமே. r ஆதிமூர்த்தி-காரணபூ₄தன ஸர்வேஸ்வரன். r, r₂, s, t “ஆதி மூர்த்தியாகையாலே - காரணவஸ்துவாகையாலே, எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று விவக்ஷித்து- காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்கைக்கு, ஸுத்ரத்தையும் ஸ்ருதியையும் அருளிச்செய்கிறார் க்ர மேண; r₂ அதில் முற்பட 4. “அதாரதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” 5. “ஜந்மா த்யஸ்ய யத:” என்கிறு ஸுத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம் இத்யாதி₃) s (காரணவாக்யங்களென்று)

ப்ர—p1. (தொழும்) सभापर्वणि राजसूये पञ्चसप्ततितमेऽध्याये शिशुपालेन कृतसङ्केता राजानः— “स्थितं पुष्परथे दिव्ये पुष्पकेतुमिवापरम्। दृष्ट्वा कृष्णं तथायान्तं प्रतपन्तमिवौजसा। यथाई केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे॥ तानुवाच महाबाहुर्महासुरनिबर्हणः। वृष्णिवीरस्तदा राजन् सान्त्वयन् परवीरहा॥ ९॥”

r₂ (ஆதிமூர்த்தி) (ब्रह्म जिज्ञास्यमित्यादि) उत्तरमीमांसायां प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे— “अथातो ब्रह्मजिज्ञासा” “जन्माद्यस्य यतः”। अनेन सूत्रद्वयेन ब्रह्मणो जिज्ञास्यत्वं, जिज्ञास्यब्रह्मणो लक्षणं चाप्युक्तम्॥

/ [ ] இவ்வடைப்பிழைகள் உள்ளவை திருத்து வாக்யம் என்பர்.

ஈ—தத்,ப்,ரஹ்ம) என்று,] t ஆஸ்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன 1. “காரணம் து த்யேய:” (காரணம் து த்யேய:) 2. “यो ब्रह्मार्थं विदधाति पूर्वम् - मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये” (யோ ப்,ரஹ்மாணம் விதத்யாதி பூர்வம்-முமுக்சூர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்று ஜகத்காரணவஸ்து என்றதிதே. u அப்படியே, கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று-ஆஸ்ரயணத்தைச் சொல்லி, “ஆதிமூர்த்தி” என்று-ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவைச் சொல்விற்றிதே. v அளவாகாதென்று சொல்லும்போதும் சிறிது இடஞ்சொல்லிப் பின்னை 3.“यतो वाचो निवर्तन्ते”(யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)என்னும் வேதும் வேண்டாவோ?— (w வேதியர் முழுவேதத்து w₂ அமுதத்தை) x 4. “सा हि श्रीमृता सताम्” (ஸா ஹி ஸ்ரீர்மருதா ஸதாம்) என்கிறபடியே வேதத்தநரான ப்,ராஹ்மணருடைய எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட y பேர்க்யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை. z5. “सर्वे वेदा

அ—வாக்யம்-பூர்வவாக்யோபாத்தாயா: 1. “காரணம் து த்யேய:” இதி ஸ்ருதேர்த்தம். u தத்,வத் ப்ரக்ருதே கிம்? இத்தய்ராஹ் (அப்படியே இதி) v “என்றால்”-நான் சொன்னால் இதி அபிதத்யாநகர்த்தா ச பராம்ருத்யத இத்தயபிப்ராயேணோத்தரார்த்ததாவதாரிகாமாஹ் (அளவாகாதென்று இதி) x “ப்,ராஹ்மணர்க்கு வேதும் தநம்” என்னுமதாகக் கோலி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் (ஸா ஹித்யாதி) “ஸா-ஸ்ருதி: ஸதாம்-அம்ருதா ஸ்ரீ:-நித்யமைஸ்வரீயம்” இதி ஷாவத். 6. “ப்,ராஹ்மணநாம் தநம் வேத: க்ஷத்ரியாணாம் பராக்ரம: | வைஸ்யாநாம் க்ருஷி-வாணியம் ஸூத்ராணாம் குருவ்ருத்திதா ||” என்னக்கடவதிதே. w வேதியர் - வேதத்தநர். x யத்,வா, இந்தப் பாசுரத்துக்கு இந்த ஸ்ருதியை ஸம்வாத்யமாகச் சொல்லுகையாலே, “அம்ருதா-அம்ருதவதீ” என்று அர்த்தம்; அர்ஸஆத்யச்ப்ரத்யயாந்தம். w₂ “அமுதம்” என்றது-ஸ்வருப

ஜீ—திருத்து வாக்யம். tஅநந்தரம் 1.“கஸ்ச த்யேய: காரணம் து த்யேய:” என்கிற ஸ்ருத்யர்த்தம் (ஆஸ்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன இத்தயாதி) இயம் ஸ்ருதிரதர்வஸிக்யாயாம். u தத்,வத் ப்ரக்ருதே கிம்? இத்தய்ராஹ் (அப்படியே இத்தயாதி) v மேலுக்கு அவதாரிகை (அளவாகாதென்று இத்தயாதி) x (ஸா ஹி ஸ்ரீர்மருதா ஸதாம் இதி) யஜுஷி. “ஸா-ஸ்ருதி: ஸதாம் அம்ருதா-நித்யா ஸ்ரீ:-தநம்” இத்தயர்த்தம். 6. “ப்,ராஹ்மணநாம் தநம் வேத:” என்னக்கடவதிதே. w வேதியர்-வேதத்தநர். z...d “அமுதத்தை” என்றதுக்கு ஸ்வருபநிஷ்டுபேர்க்யதாபரமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து,குணக்ருத

ப்ர— (ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவேதென்ன) 1. अथर्वशिखायां —“पैप्पलादोऽङ्गिरासनकुमारश्च अथर्वाणमुवाच — किमादौ प्रयुक्तं ध्यानं किं ध्यायितव्यं किं ध्यानं को ध्याता कश्च ध्येयः” इति प्रश्नस्योत्तरनिगमने “न कारणं कारणानां धाता ध्याता कारणं तु ध्येयः” इत्युक्तम् ||

3. (அளவாகுமோ) आनन्दवल्याम्—“यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह”

x4. (வேதியர் முழுவேதம்) यजुषि शाखायाम् (अष्ट-३-प्र-७) “यमृषयस्त्रयीविदा विदुः। ऋचस्सामानि यजुषि। सा हि श्रीमृता सताम् ||”

5. कठवल्याम् (१-२) “अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रासात्कृताकृतात्। अन्यत्र भूताद्भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद॥१४॥ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तर्पांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति। अनेनैव ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीम्येमित्येव॥१५॥”

॥—यत्पदमामनन्ति” (ஸர்வே வேதா யத்பத்யமாமநந்தி) a1. “सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति” (ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் ப,வந்தி) b2. “वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதை,ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ் வேத்ய,ய:) என்கிறபடியே, எல்லா வேத,ங்களாலும் ப்ரதிபாதி,க்கப் படுகிற b₂ ஆநந்த,குணத்தையுடையவனை. c3. “आनन्दो ब्रह्म” (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) d4. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) என்னக்கடவதிறே. (e தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத் தானையே) e₂ தீதென்று-குற்றம். இல்லென்று-இல்லாமை. குற்றமற்ற குணங்களை யுடையவனை. f விஷயிகரிக்குமிடத்தில் f₂ “இன்றாராவார், இன்றாராகார்” என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. g கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால்

அ-பேடாக்யதையாதல்; γஇத்தை அருளிச்செய்கிறார். (பேடாக்யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை என்று) w₂ அன்றிக்கே, குணத்தால் வந்த பேடாக்யதையாதல்; z...d இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வே வேதா இத்யாதி₃) c,d ஸ்வரூபம் நிரதிஸ்யபேடாக்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம, ரஸோ வை ஸ இத்யாதி₃) அன்றிக்கே, எல்லாவற்றிலும் பேடாக்யதையிலே நோக்காய் ஏகார்த்தமாதல். z...b யத்யவா, பேடாக்யதாப்ரகர்ஷ:-ஸ்வரூபதோ குணதர்ஸ ப,வதீதி ஹ்ருதி, நித்யாய, குணதோ பேடாக்யதாப்ரகர்ஷம் ப்ரத்யமாஹ (ஸர்வே வேதா இத்யாதி₃) c,d ஸ்வரூப தோடபி பேடாக்யதாப்ரகர்ஷவாநித்யத்ர ப்ரமாணம் (ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேத்யாதி₃) b₂ ஏகார்த்தமான பஷுத்தில் (ஆநந்த,குணத்தை) ஆநந்த,த்வகுணத்தை. c (ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேத்யாதி₃) ப்ரஹ்மத்தை ஆநந்த,ஸ்வரூபனாக அறியக்கடவன். e,f சீருக்குகுற்றம் ஏதென்ன (விஷயிகரிக்கும் இத்யாதி₃) g “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்றதிற்காட்டில், “தீதில் சீர்த் திருவேங்கடத்தான்” என்கிறவிடத்தில் ஏற்றம் சொல்லுகைக்காக, தடஸ்த,ஸங்கையை அநுவதி,க்கிறார் (கீழ் இத்யாதி₃) g₂ ஏற்றமாகச்சொன்ன - இவ்விடத்தில் ஏற்றமாகச் சொன்ன என்றபடி. h விவரணம் (ஈசனென்று தொடங்கி) அப்படி ஏற்றம் சொல்லவேணுமோ? என்ன

ஜீ—பேடாக்யதாபரமாக அர்த்த,ாந்தரம் (ஸர்வே வேதா இத்யாதி₃) b (வேதை,ஸ்ச ஸர்வை இத்யாதி₃) கீ,தாஸு பஞ்சத,ஸே. பூர்வமேவ லிகி,தம். c,d ஸ்வரூபபேடாக்யதைக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம இத்யாதி₃) e,f சீருக்குக் குற்றம் ஏதென்ன (விஷயிகரிக்கும் இத்யாதி₃) e,g “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்றதிற்காட்டில் “தீதில்சீர்” என்கிறவிடத்தில் ஏற்றம் சொல்லுகைக்காகத் தடஸ்த,ஸங்கையை அநுவதி,க்கிறார் (கீழ் எல்லாவுலகும் இத்யாதி₃) g₂ ஏற்ற

ப்ர—a1. तैत्तिरीयके होतारे (आ-प्र-३)—“शतं शुक्राणि यत्रैकं भवन्ति, सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति, सर्वे होतारो यत्रैकं भवन्ति॥”

b2. श्रीमगवद्गीतायां पञ्चदशे—“सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥”

c3. तैत्तिरीयकोपनिषदि (भृ-६)—“आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । आनन्दाद्ब्रह्मेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्यमिसंविशन्तीति ॥”

d4. एतत्पूर्वानुवाके (आ. ७) “यद्वैतसुकुतं । रसो वै सः । रसं होवायं लब्ध्वानन्दी भवति ॥”

ஈ—அளவாகுமோ” என்றதிற்காட்டில் g, ஏற்றமாகச் சொன்ன அர்த்தம்? என்னில்—
h “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்றதிற்காட்டில், “என்கண் பாசம்வைத்த”
என்னுமிடத்தில் ஏற்றங்கண்டோம்; அவ்வோபாதி “எல்லாவலகும் தொழும்”
என்றதிற்காட்டில், i “தீதில்சீர்” என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில்; j என்னை
விஷயிகரித்தான் என்ற இது ஓர் ஏற்றமோ, j, என்னில் தாழ்ந்தாரைத்தேடிக்கிடை
யாமையாலே j, பட்டினிவிட்டு j, 1. “आशया यदि वा रामः” (ஆஸயா யதி, வா ராம:)
என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனயிருக்கிறவனுக்கு? k “நீசனேன் நிறைவொன்று
மிலேன்” என்ற இவருடைய குற்றத்தை குணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து,
இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத்தேடிக்கிடையாமையாலே நிற்கிருனாயிற்று—
l ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கும் பெற்றவளவிலே த்ருப்தி வருமது ரக்ஷகதவத்துக்குக்
குற்றமாமிறே; m2. “सन्तुष्टः मन्त्रियस्तथा” (ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ் ததா) n சீருக்குத்
தீதாவது - ஆஸ்ரயிப்பார் குணகுணநிருபணம் பண்ணுகை. 5.

அ.—(ஈசன் இத்யாதி) என்னவுமாம். i (தீதில்சீர் என்றவிடத்தில்) என்றது—“தீதில்சீர்த்திருவேங்கடத்
தான்” என்கிறவிடத்தில் என்றபடி. j, e (என்னில் தாழ்ந்தாரை இதி) தீதில்சீரின் அர்த்தம். j, பட்டினி
விட்டு - உபவஸித்து. j, (ஆஸயா யதி, வா ராம:) திருவேங்கடத்தானின் அர்த்தம்; அங்கே
தானே ஸ்திரப்ரதிஷ்டனாய் நிற்கையாலேயேறே அத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறது.
j, k “என்னில் தாழ்ந்தாரை” என்றத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (நீசனேன் இத்யாதி) e, i “தீதில்சீர்”
என்றதுக்கு அர்த்தநாந்தரம் (ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி) அப்படி தேடிநிற்கவேணுமோ? என்ன
(ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி) என்னுதல். j, l யத்யவா “என்னை விஷயிகரித்தானென்ற” இத்யாதி
வாக்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (ரக்ஷகனுக்கு என்று தொடங்கி) ஸப்ரதீக்ஷயவர்க்குமாத்திரேண
பர்யாப்திர் தேஜாஷோ ரக்ஷகஸ்யேதி பாவ: . n இவ்வர்த்தத்தாக்கு ப்ரமாணம் (ஸந்துஷ்ட
இத்யாதி) m (க்ஷத்ரிய:) “க்ஷதாத் த்ராயத இதி-க்ஷத்ரிய:” என்கிற வ்யுத்தத்தியிலே நோக்கு,
ரக்ஷணதிக்கருதவாத் ஸ்வைகுண்டநாதேஜாஸி க்ஷத்ரிய ஏவேதி பாவ: . e, n “தீதென்று

ஐ—மாகச் சொன்ன-இவ்விடத்தில் ஏற்றமாகச் சொன்ன. h ஏற்றம் சொல்லவேணுமோ? என்ன
(ஈசன் இத்யாதி) e, j தீதில்சீரின் அர்த்தம் (என்னில் தாழ்ந்தாரைத்தேடி இத்யாதி) e, j திருவேங்க
டத்தானின் அர்த்தம் (ஆஸயா யதி, வா இத்யாதி) 1. “कुक्षेण सार्वभौमं तत्तरेण
ஸந்தோஸமி திவஸாந் பஹுந் | ஆஸயா யதி, வா ராம: புஸஸ்ப்த்யாபயேதி ||” இத்யமயோ
த்யாகாண்டே ஏகோந்ஷஷ்டிதமே தஸரதம் ப்ரதி ஸம்நந்த: . k விவரணம் (நீசனேன்
இத்யாதி) e, i “தீதில்சீர்” என்றதுக்கு அர்த்தநாந்தரம் (ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி) n இவ்வர்த்தத்
துக்கு ப்ரமாணம் (ஸந்துஷ்ட இத்யாதி) 2. “अलन्तुष्टो दा त्रुविज्ञो नष्टसन्तुष्टः
க்ஷத்ரியஸ் ததா | ஸலஜ்ஜா க்ஷணிகா நஷ்டா நிர்லஜ்ஜா ச குலாங்குரா ||” n “தீதில்சீர்” என்றதின்

ப்ர-j, l. श्रीमदयोध्याकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे रामे चित्रकूटं गते सति दशरथं प्रत्ययोध्यः
पुनरागतस्सुमन्तः—“उभाभ्यां राजपुत्राभ्यां अथ कृत्वाहमञ्जलिम्। प्रस्थितो रथमास्थाय तद्दुःख-
मुपधारयन्॥२॥ गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽसि दिवसान्वहन्। आशया यदि वा रामः
पुनश्शब्दापयेदिति ॥ ३॥”

ப்ர—m2. “असन्तुष्टो दिजो नष्टस्सन्तुष्टः क्षत्रियस्तथा। सलजा गणिका नष्टा निर्लजा च कुलाङ्गना ॥”

6. வேங்க டங்சன்மெய்ம் மேல்வினை முற்றவுந்
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லன வேசெய்வார்
வேங்க டத்துறை வார்க்கு நமவென்னல்
ஆங்க டமைய துசுமந் தார்கட்கே.

ஆ— 6. வ்யா:— (வேங்கடங்கள்) இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயம்
ஏதென்னில்; ஸர்வாதிக்காரமாய் அத்யந்த ஸுகரமாயிருந்த வேங்கடத்துறைவார்க்கு
“நம:” என்கிற இச்சொல்லைச் சொல்லவே, அந்தக் கைங்கர்யப்ரதிபுந்த,கமான பாபங்களும்,
கரிஷ்யமாணமான பாபங்களும் எல்லாம் விர்ஸேஷமாக தக்ஷதாமாய்ப்போம்; பின்னைத்
தந்தாம் உகந்தபடியெல்லாம் செய்யப்பெறலாம் என்கிறார். 6.

ஓ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—ப்ரதிபுந்த,ககர்மங்கள் அடிமைக்கு விக்ஷந்ததைப்
பண்ணுவோ? என்னில்; “ அடிமைசெய்வோம் ” என்று இசையவே தானே
நஸிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேங்கடங்கள் என்று தொடங்கி) ருணத்ரயங்களும் தே,ஹோ
பாதி,கமான பாபங்களும் தானே நஸிக்கும்; உத்தரபூர்வாக,ங்கள் நஸிக்கும்; இது
ஸத்யம் என்றுமாம். (தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்) தாங்கள் தங்கள்

அ—குற்றம்” இத்யாதி,யை விவரிக்கிறார் (சீருக்குத் தீதாவது) இத்யாதி, n யத்,வா, “தீதில்” இத்
யேதத்-பூரீவேங்கடநாத, விஸேஷணமீத்யபி,ப்ராயேண அர்த்தே,டபி,ஹித: ; கு,ணவிஸேஷண
த்வேநார்த்த,மாஹ (சீருக்குத் தீதாவது இதி) f, n அத,வா, “இன்னாராவார், இன்னாராகார்”
-என்றத்தை விவரிக்கிறார் (சீருக்கு இத்யாதி,) த்ருப்திக்கும் உபலக்ஷணம். “சோதியாகி எல்லாவுல
-கும் தொழும்” இத்யத்ர-1. “பாணௌ க்ருஹீத்வா விதுரம் ஸாத்யகிம் ச மஹாயஸா: | ஜ்யோ-
-தீம்ஷ்யாதி,த்யவத்,ராஜந்! குருந் ப்ரச்ச,ாத்யந் ஸ்ரியா ||” இதி ஸ்லோகஞ்சோத,ாஹரந்தி. உத்த
ஏர்த்த,பூர்வகம் பூர்வார்த்த,ாநுஸந்த,ாநமந்வய: . “சீர் - கானமும் வானரமும் வேடுமான
தாழ்ந்தாரை அநுப,விப்பிக்கும் கு,ணம். அளவாகுமோ - பெருமையோ? மேன்மையும் ஆஸ்ர
யணீயத்வமும், நீர்மையோடே கூடின பே,ாக்யதைக்குத் தகுதியில்ல என்று கருத்து” (ப 174)
என்று உரையிலே. 5.

ஜீ—முந்தின அர்த்த,விவரணம் (சீருக்கு இத்யாதி,) உத்தரார்த்த,பூர்வகம் பூர்வார்த்த,ாநுஸந்
த,ாநம் அந்வய: . 5.

ஆதே, — அஞ்சாம் பாட்டு. நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியையுடைய
-வனாய், ஸைஸ்தலோகங்களும் தொழாநின்றுள்ள காரணபூ,தன் என்றால், அவனுக்கு
-இது ஓர் ஏற்றமாகப்போருமோ? வேத,த,நரான ப்ராஹ்மணருடைய எல்லா
-வேத,ங்களாலும் ப்ரதிபாதி,க்கப்பட்ட பே,ாக்யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை,
-குற்றமற்ற கு,ணங்களையுடையவனை, “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி”
-என்றால் அளவாகுமோ? என்கிறார் “சோதியாகி” இத்யாதி,யால். 5.

ஒ—ளுக்கு ப்ராப்யமென்று இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும். (வேங்கடத்து என்று தொடங்கி) 'திருவேங்கடமுடையானுக்கே ஸேஷம்; எனக்குரியேனல்லன்' என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய் எளிதுமாயிருக்கிற இந்த உக்திமாத்ரத்திலே உத்யுக்தரானவர்களுக்கு. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநிஷ்டநிவருத்திபூர்வமான புகுவதுநுபுவ ப்ராகுத்துக்கு உறுப்பான ஆஸ்ரயணஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வேங்கடத்து—திருமலையிலே, **உறைவார்க்கு—**(ஸ்வஸமாஸ்ரயணீயனும்படி வந்து) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமிக்கு (அந்யார்ஹமாம்படி), **நமவென்னலாம்—**(ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியுத்தமான அத்யந்தபாரதந்தர்ய ஸூசகமாய், ஸுலபமாய், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான) நமோவாசகமாகிற, **அது—**[1. "भूयिष्ठं ते नम उक्तिं विधेम" (பூயிஷ்டம் தே நம உக்திம் விதேம) என்று ஸ்ருதிஸித்தமான] **அந்த, கடமை—**வ்யாபாரத்தை, **சுமந்தார்க்கு—**(அதிகாரவிசேஷத்தோதகமாம்படி தங்கள் தலையிலே) சுமந்தவர்களுக்கு, **கடங்கள்—**(அநுபுவவிநாஸ்யமாம்படி) ருணரூபமான பூர்வார்ஜித பாபங்கள், **மேல்வினை—**(ஆஸ்ரயணநந்தர பூவியான) உத்தராகுங்கள், **முற்றவும் வேம்—**[A "தீயினில் தூசாகும்" என்கிறபடியே] துக்ஷங்களாம்; **மெய்—**(இது நிர்ந்தேஷவேதூந்த ஸித்தமானாகையாலே)ஸத்யம். (இப்படி அநிஷ்டம் ஸ்வயமேவ நிவ்ருத்தமாதலால்) **தாங்கள்—**(ஆஸிராரன்) தாங்கள், **தங்கட்கு—**தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு, **நல்லனவே—**இனிமையை விளைப்பதான புகுவத் ஸ்வரூபாத்யநுபுவத்தையே, **செய்வார்—**செய்வார்கள்.

"கடம்" என்று-ருணத்ரயத்தையும், **"மெய்மேல் வினை"** என்று-தேஹாநுபுந்திகர்மங்களையும் சொல்லுவார். உத்தராகுத்தை வேமென்றதுபுலப்ரரோஹ மில்லாதஸாம்யத்தாலே. **"சுமந்தார்"** என்றது-2. "अज्ञानम्" (அஞ்ஜ்னம்) என்னுமாபோலே, ஈஸ்வரஹ்ருத்யத்தாலே கனத்திருக்கை. 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—அவன்படி இதுவானாலும், ப்ரதிபுந்திகர்மங்கள் விக்ரத்தைப் பண்ணுதோ? என்னில்; அடிமையில் இழியவே தானே நஸரிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேங்கடங்கள்) கடமென்று-கடனாய், ருணத்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. (மெய்மேல்வினை) தேஹோபாதிசுமான கர்மங்களும் அடங்க நஸரிக்கும் என்று ஆளவந்தார். "உத்தரபூர்வாகுங்கள் நஸரிக்கும்; இது மெய்" என்று எம்பெருமானார். உத்தராகுத்துக்கு விநாஸம் சொல்லுகிறது - நாஸபர்யாயமான நைஷ்புல்யத்தைப்பற்றி. இரண்டும் இவனை ஸ்பர்ஸியாது என்கை. மெய் என்கிறது - துஷ்டகாரணப்ரஸங்குமுள்ள ப்ரத்யக்ஷம்போலன்றிக்கே, நிர்ந்தேஷ ஸாஸ்த்ரஸித்தம என்கை. ஆனால் கர்த்தவ்யமென்? என்னில் (தாங்கள் இத்யாதி,) தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றென்று இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும்.

A திருப்பாவை.5.

இ—நன்றென்று இருக்கிறதென்? என்னில் (வேங்கடத்துறைவார்க்கு) சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. (நம:) தனக்காயிருக்கும் இருப்பைக் கழிக் கிறது. (என்னல்) உக்திமாத்ரமே அமையும். வருணனுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்தே விட்டாற்போலே. இவ்விடத்தில் பூட்டர் - மொட்டைத் தலையன் விஷயமான இதிஹாஸம். (ஆம்) ஸுஸகம். (கடமை) ப்ராப்தம். (அது சுமந்தார் கட்கே) இக்கோட்டையெல்லாம் சுமந்தார்கட்கு என்று ஆழ்வார் கருத்தாலே யாதல, இதுதான் குவாலாயிருக்கும் புகுவத்பிப்ராயத்தாலேயாதல்; 1. “युधिष्ठि र्ने ऋ ऋक् विष्णवे” (பூயிஷ்ட்யம் தே நம உக்திம் விதேயம்). 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a கீழ் - திருமந்த்ரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்; அதிலே அருளிச்செய்யாததோர் அர்த்தமுண்டிறே - a₂ நமஸ்ஸப்தார்த்தம். i (அதாவது - அவித்யாதி,களும் கழிகை) b அதை அருளிச்செய்கிறார். c அவன் ரக்ஷயவர்க்குத்திலே பெற்றவளவால் ப்ராயப்தனன்றிக்கேயிருந்தாலும், நாம் அபி, நி விஷ்டரானாலும், c₂ ஸரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக அநாதி,காலம் நாம் பண்ணிவைத்த புகுவத்ப்ராயப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன; d நாம் d₂ இதிலே துணியவே d₃ அவையெல்லாம் தன்னடையே நயிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேங்கடங்கள்) கடமென்று-e கடன் என்றபடி. கடங்களென்றது - f கடன்கள் என்றபடி. g அவையாவன-2. “त्रिमिरक्षणवा जायते” (த்ரிபி,ரக்ஷணவா

அ—ஆறும் பாட்டு. (வேங்கடங்கள் இத்யாதி) a,b அஸ்யா க்ராத்யா: ப்ரதமக்ராத்யா பூர்வ க்ராத்யா ச ஸங்க்ரதிமாஹ (கீழ் திருமந்த்ரார்த்தத்தை இத்யாதி வாக்யத்துவயே ந) a கீழ் என்றது-முதற்பாட்டிலே என்றபடி. a₂ நமஸ்ஸப்தார்த்த:-விரோதி,நிவ்ருத்தி:; விரோதி,நி-ப்ராயவி,ரோதி,கர்மாணி, ப்ராயஸ்வார்த்ததா ச. c₂ ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக என்று) d “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம வென்னல்” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து (நாம் இதிலே துணியவே என்றது) d₂ இதிலே என்றது-கைங்கர்யத்திலே என்றபடி. d₃ அவை-கர்மங்கள். e A “மனக்கள் உறழ வரும்” என்றுகொண்டு-மகாரனகாரங்கள் மாறாடி வரக்கடவதாகையாலே (கடனென்றபடி) என்கிறார். f கடன்கள் என்றது-

ஜீ—ஆறும் பாட்டு. (வேங்கடங்கள் இத்யாதி) a,b பரமப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர முதற்பாட்டோடே ஸங்க்ரதி (கீழ் இத்யாதி) c கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்க்ரதி (அவன் ரக்ஷய இத்யாதி) c₂ (ஸரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக) என்றது - ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. d “வேங்கடத் துறை வார்க்கு நமவென்னல்” இத்யாதியைப் பற்ற (நாம் இதிலே துணிய இத்யாதி) d₂ இதிலே-கைங்கர்யத்திலே. d₃ அவை-கர்மங்கள். e (கடன் என்றபடி இதி) A “மனக்கள் உறழ வரும்” என்று

ப்ர— (ஆறும் பாட்டு) (வேங்கடங்கள்) 2. यजुषि षष्ठे काण्डे—“त्रिमिरक्षणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनुणः”

./ [ ] சில ஸ்ரீகோஷங்களிலேயே உள்ளது. A ஆகரம் தெரியவில்லை; நன்னூல் எழுத்தியலில் 121) “மகரவிறுதி அஃறிணைப் பெயரின் னகரமோடுறழா நடப்பனவுளவே” என்று இவ்விஷயம் கூறப்படுவதிலிருந்து “மனக்கள் உறழ” எனும் பாடும் தவறென்றும், “மனக்கள் உறழவரும்” என்பதே சரியான பாடும் என்றும் விளங்குகிறது. பாகம் 1 பக்கம் 253A-யிலும், திருத்திக்கொள்ளுக.

ஈ—ஜாயதே) என்கிறபடியே - மூன்று ருணத்தோடே கூடவாயிற்று இவன் வந்து
பிறப்பது; 1. “ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यः यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः” (ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யு-
யஜ்ஞேந தேவேப்யு: ப்ரஜயா பித்ருப்யு:) என்கிறபடியே, h ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும்,
யாகுத்தாலும், ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும்
h₃தனிசு இறுக்கக்கடவன். i2. “ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य” (ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய) என்னு
நின்றதிதே. j (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) k ப்ரக்ருதிஸம்புந்த₃நிபுந்த₃நமாக வரக்
கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. lஆக, “கடன்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும், வேம்-
நஸிக்கும்” என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. m இத்தை எம்பெரு

அ—க்ருத்யாகரணம். g இவனுக்குக் கடன்களாவன எவையென்ன (அவையாவன இத்யாதி) g₃ ருணவா - ருணவாந். ச₂நந்த₃ஸப்ரயோக₃: h1. “ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந
தேவேப்யு: ப்ரஜயா பித்ருப்யு:” இதி வாக்யம் ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும்
இதி) h₃i இவனுக்குத் தனிசிறுக்கவேனுமோ? என்ன (ருணாநி இத்யாதி) (ருணாநி த்ரீண்ய-
பாக்ருத்ய) இந்த மூன்று கடன்களையும் கழித்து மதஸஸை மோக்ஷாஸ்ரமத்தில் - ஸந்யாஸா
ஸ்ரமத்திலே வைக்கக்கடவன்; இம்மூன்றும் கழியாமல் மோக்ஷாஸ்ரமத்தை அடைகிறவன் அத₃:
பதித்துப்போவன். j மெய்-ஸரீரம். j,k “மெய்ம்மேல்வினை” என்று-அக்ருத்யாகரண ப₄க₃வத₃பசார-
ப₄க₃வதாபசாராஸஹ்யாபசாரங்களைச் சொல்லுகிறது. l (ஆக இத்யாதி) ஆக ருணத்ரயமும்.
ஸரீரஸம்ப₃ந்த₃நிபுந்த₃நமாக வந்த பாபங்களும் வேம் என்றபடி. ஆனால் பின்னை “நம-
வென்னலாம் கடமை அது சுமந்தார்கட்கு - கடங்கள் - வேம்; மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும் வேம் -
நஸிக்கும்” என்கையாலே - கடன்களாகச் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மசர்யம் முதலானவை ஒன்றும்
அநநுஷ்டேயமென்றற்போலே தோற்றுகிறதே என்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை. இத்தால்
தாபர்யம் ஏதென்னில்; “அவர்களுடைய ருணபாகரணர்த்த₂மாகச் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாய்
முண்டு என்று பீ₄தனும், அவ்வழியாலே செய்யவொண்ணாது; 3. “தேவர்பிபூதாபந்த்ருணம்
பித்ருணம் ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜ்!! ஸர்வாத்மந யஸ்ரணம் ஸரண்யம் நாராயணம்
லோகஞ்சூரம் ப்ரபந்: ||” என்கையாலே - செய்யவொண்ணாதென்கிறமாத்ரமொழிய, ப₄க₃வத்
கைங்கர்யபு₃த₃த்யா அவர்யம் அநுஷ்டேயம் என்று ப்ரஸாதிப்பர். யாமுநாசார்யநிர்வாஹே
“கடங்களும் மெய்ம்மேல்வினையும் முற்றவும் - வேம்” இத்யந்வய: n (இத்தை இத்யாதி) g₃
ப₄க₃வத₃பசாரநிர்வாஹே, “கீழுண்டான கடங்கள் - வேம், மேல்வினை, முற்றவும் சாரா” இதி

ஜீ—கொண்டு-மகாரனகாரங்கள் மாறாடி வரும் என்றபடி. g₃ ருணவா-ருணவாந் இத்யர்த்த₃:
h1. “ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்யு: ப்ரஜயா பித்ருப்யு:” இதி வாக்யம்
ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும் இத்யாதி) h₃ தனிசு-கடன். i தனிசிறுக்கவேனுமோ?
என்ன (ருணாநி இத்யாதி) 2. “ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மனோ மோக்ஷே நிவெஸயேத்த
அபாக்ருத்ய மோக்ஷம் து ஸேவமானோ வ்ரஜத்தயத₄: ||” மோக்ஷே என்றது - மோக்ஷாஸ்ரமத்
திலே - ஸந்யாஸாஸ்ரமத்திலே என்றபடி. j ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு “கடங்கள்” என்று-
ருணங்களையும், “மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும்” என்று பூர்வோத்தராக₃ங்களையும் சொல்லுகிறது-
மெய் - சரீரம். n எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே “கடங்கள்” என்று கடன்போலே அவர்யாநு

ப்ர—i 2. (म. स्मृ. ६) “ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् । अनपाकृत्य मोक्षं तु
सेवमानो व्रजत्यधः ॥ ३५ ॥”

ஈ—மாணர் கேட்டருளி, “இதுக்கு வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாகவமையாதோ?” என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார். அதாவது-1. “उत्तरपूर्वाघयोरश्लेष-
विनाशौ” (உத்தரபூர்வாக₄யோரஸ்லேஷவிநாஸௌ) என்றும். 2. “एवं हास्य सर्वे
प्राप्मानः प्रदूयन्ते” (ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மான: ப்ரதூயந்தே) என்றும் சொல்லு-
கிறபடியே, வேம் என்கையாலே - பூர்வாக₄த்துக்கு விநாஸமும், உத்தராக₄த்துக்கு
n₂அஸ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; n₂அன்றிக்கே, இவ்விநாஸந்தான்-n₂மற்றையதுக்கும்

அ—ப்ரத₂மோ நிர்வாஹ: அஸ்மிந் நிர்வாஹே, “மேல்வினை” இதி விஸேஷணத்-கீழுண்டான
இத்யர்த்த₂ஸித்த₂த₄ம்; “சாரா” இத்யேதத்- 1. “உத்தரபூர்வாக₄யோரஸ்லேஷவிநாஸௌ தத்-
வ்யபதேஸாத்” இதி வேதாந்தஸ-லித்ரப₃லாத், 3. “யத₂ா புஷ்கரபலாஸ ஆபோ ந ஸ்லிஷ்யந்தே
ஏவமேவம்விதி₃ பாபம் கர்ம ந ஸ்லிஷ்யதே” இதி ஸ்ருதிப₃லாச்சாத்யாஹ்ருதம். n₃ ஏதத்
ஸ-லிஷயதி (அஸ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல் இதி) n “வேம்” இத்யேததே, வ விநாஸஸ்ய வாசகம்,
அஸ்லேஷஸ்யாப்யுபலக்ஷணம்; 4. “சுத்திரீணே க₃ச்ச₂ந்தி” இத்யத்ர - ச₂த்ரீயச்ச₂த்ரிஸமுத்யாய
வாசகச₂த்ரிஸப₃த₃வதி₃தி த்₃விதி₃; ஏதத்பக்ஷமாஹ (அன்றிக்கே இத்யாதி₃) n₃ (அஸ்லேஷமு-
மாகச் சொல்லுதல் இதி) அத்ர, “அஸ்லேஷ ஸப₃த₃த்தைச் சொல்லுதல்” இதி பாடே₂,
அஸ்லேஷ ஸப₃த₃த்தை - அஸ்லேஷத்தினுடைய ஸப₃த₃த்தை. அஸ்லேஷ ப்ரதிபாதுகமான
“சாரா” என்கிற பத₃த்தை என்றபடி. o, p பூர்வோத்தர ஸப₃த₃யோராபேக்ஷிகத்வாத் 5. “நாவிரதோ
தூர்ச்சரிதாந்நாஸாந்தோ நாஸமாஹித: | நாஸாந்தமானஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநநமாப்நுயாத் ||”
இத்யாத்யவிறோதே₄ந உத்தராக₄விஷயே ஸிக்ஷணீயாம்ஸஸ்ய ஸத்த்வாத் உத்தரபூர்வாகே₄
விவிச்சய த₃ர்ஸயதி (பூர்வாக₄மாவது இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) 6. “ப்ரபந்ந இதி க₃ர்வேண
ந குர்யாத் புருபாதகம் | ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம குர்வந் முட₄: பதத்யத₄: ||” இத்யாதி₃

ஜி—ப₄வ்ய கர்மங்களைச் சொல்லி “மேல்வினை முற்றவும்” என்று உத்தராக₄த்தைச் சொல்லுகிறது.
n₃ (அஸ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்), என்றது-1. “அஸ்லேஷ விநாஸௌ” 3. “பாபம் கர்ம ந
ஸ்லிஷ்யதே” என்ற ஸ-லித்ரஸ்ருதிக்குக் கேர “சாரா” என்ற பத₃ம் அத்யாஹார்யம் என்றபடி.
n₃ மற்றையதுக்கும்-அஸ்லேஷத்துக்கும். n₃ உபலக்ஷணமாய்-நாஸபர்யாயமான நைஷ்ப₂ல்யத்தை
லக்ஷிக்கிறதாய் இத்யர்த்த₂: ஆக “கடங்கள்-வேம்-மேல் வினைமுற்றவும் சாரா” இதி ப்ரத₂ம
நிர்வாஹ: “சாரா” என்கிற பத₃த்தை அத்யாஹாரியாதே நாஸவாசகமான “வேம்” என்கிற
பத₃ந்தானே 4. “சுத்திரீணே க₃ச்ச₂ந்தி” இத்யத்ர ச₂த்ரீயச்ச₂த்ரி ஸமுத்யாய வாசகச₂த்ரி
ஸப₃த₃வத₃ஜஹல்லக்ஷணயா அஸ்லேஷத்தையும் சொல்லும் என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம்.
n₃ (அஸ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்) என்கிறவிடத்திலே “அஸ்லேஷ ஸப₃த₃த்தைச் சொல்லுதல்”
என்று பாட₂மானபோது - அஸ்லேஷ ப்ரதிபாதுகமான “சாரா” என்கிற பத₃த்தை என்றபடி.
o, p உத்தரபூர்வாக₄ங்களை விவிச்சய த₃ர்ஸயதி (பூர்வாக₄மாவது இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) q ப்ர-
பந்நனுக்கு உத்தராக₄ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன (பின்பும் விரோதி₄யான இத்யாதி₃) 6. “ப்ரபந்ந
இதி க₃ர்வேண ந குர்யாத் புருபாதகம் | ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம குர்வந் முட₄: பதத்யத₄: ||”

ப்ர—1. उत्तरमीमांसायाम् चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे, विद्यास्वरूपशोधनात् पश्चात् विद्याफल-
चिन्तनारम्भे—“तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् || १३ ||”

अस्य भाष्यम्—“विद्याप्राप्तौ पुरुषस्य विद्यामाहात्म्यादुत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशोऽवुपपद्येते।
कुतः, एवंविधं हि विद्यामाहात्म्यमवगम्यते; ‘एवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते’ एवं हास्य सर्वे
प्राप्मानः प्रदूयन्ते’ इत्यादिव्यपदेशात् ||”

ஈ— n_3 உபலக்ஷணமாய், ஸ்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். o பூர்வாக₄மாவது—ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு p_3 த்₃ தி₄ பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதி₃கூல்யம். p உத்தராக₄மாகிறது - ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதி₃கமாகப்பண்ணும் ப்ராதி₃கூல்யம். q பின்பும் விரோதி₄யான தேஹஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே பாபங்குளிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கும்; அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் q_3 பிறவா, கடுமீண்டு முன்பு செய்ததுக்கு “நாம் என்செய்தோமானோம்!” என்று அநுதிபித்துப்படும். r கடங்கள்—மேல்வினை முற்றவும்—வேம்; இதுமெய்—இதுஸத்யம். $s1$. “एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते”

அ—கஞ்சாத்ர விவக்ஷிதம். பூர்வாக₄த்துக்கு விநாஸமென்றும், உத்தராக₄த்துக்கு அஸ்லேஷமென்றும் நியமிக்கிறதென், அஸ்லேஷவிநாஸங்களை மாறடிச் சொன்னாலோ? என்னில்; “பாபமாவது - p_4 க₃ வந்தி₃ ரஹ ரூபமாகையாலே, இச்சேதநன் அநாதி₃யாகப் பண்ணின ப்ராதி₃கூல்யாசரணத்தாலேயுண்டான p_4 க₃ வந்தி₃ ரஹ p_3 த்₃ தி₄, இவன்பக்கல் உள்ளதொரு ஆநுகூல்ய லேஸத்தைக் கண்டு 2. ‘உபகாரேண ஸ ஹர்: க்ருதேநேகேந துஷ்யதி’ 3. ‘ந ஸ்மரத்யபகாராணம் ஸதமப்பாத்தமவத்தயா’ என்கிறபடியே அந்த தி₃ ரஹ p_3 த்₃ தி₄ ஸமிக்கும துண்டாகையைப்பற்ற பூர்வாக₄த்துக்கு விநாஸமாகவேணும்; ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்புண்டான ப்ராதி₃கூல்யத்தில் 4. ‘அவிஜ்ஞாதா ஹி புக்தாநாம் ஆக₃ ஸ்ஸு கமலேக்ஷண: | ஸதா ஜகத். ஸமஸ்தஞ்ச பர்யந்நபி ஹருஜி ஸதி: ||’ என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ப்ராதி₃கூல்யத்தில் கண்வையாமையைப்பற்ற உத்தராக₄த்துக்கு அஸ்லேஷமுகமாகவேணும், இப்படி நியாமகமுண்டாகையாலே மாறடிச் சொல்லப்போகாது” என்று அருளிச்செய்வார். 5. “ஸம்ஸ்லிஷ்டஸ்ய பூர்வாக₃ ஸ்ய அஸ்லேஷாயோகாத் விநாஸ ஏவ, உத்தராக₃ ஸ்ய து அஸ்லேஷ ஏவேதி யோக்யதாவஸாத். விபாக₃:” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் அருளிச்செய்தது. ஸூத்ரத்தில்—உத்தராக₄ ஸ்லேஷ வசநம் - ப்ராமாதி₃ கவிஷ்யம். 6. “நாவிரத:” 7. “ப்ரபந்ந:” இத்யாதி₃. q ப்ரஸக்தஸ்ய ஹ் ப்ரதிஷேத₄: p_4 க₃ வத்ஸமாஸ்யனாநந்தரம் ப்ராமாதி₃ கமப்பக₄ம் கத₂ம் ஸம்ப₄வதி? இத்யத்ராஹ (பின்பும் விரோதி₄யான இதி) q_2 பிறவா - பிறந்து. 8. “அநுதாபேந ஸூத்₃ த்யதி” 9. “க்ருதே பாபேடருதாபோ வை” 10. “ப்ராரப்தேதர பூர்வபாபமகூலம் ப்ராமாதி₃ கஞ்சோத்தரம் ந்யாஸேந க்ஷயந்நப்யபுகத ப்ராரப்த₄ க₃ ண்டஞ்ச ந: | தி₃ பூர்வோத்தரபாபமநாமஜநாஜ்ஜாதேடி தந்நிஷ் க்ருதே: கௌடில்யே ஸதி ஸிஷ்யாப்யநக்யந் க்ரோடி₃ க்ரோதி ப்ரப₄: ||” 11. “உபாயாபாய ஸம்யோகே” இத்யாதி₃. r p_4 ஷ்யகாரநிர்வாஹக₃ தத்₃ வித்யநிர்வாஹேடந்வயமாஹ (கடங்கள் மேல்வினை முற்றவும் வேம் இதுமெய் - இது ஸத்யம் இதி) s இத₃ம் ஸத்யமிதி கத₂ம் ஜ்ஞாதும்

ஜ்—என்னக்கடவதிறே. பூர்வாக₄த்துக்கு விநாஸமென்றும், உத்தராக₄த்துக்கு அஸ்லேஷமென்றும் நியமிக்கிறதென்? அஸ்லேஷவிநாஸங்களை மாறடிச் சொன்னாலோ? என்னில்; “பாபமாவது - p_4 க₃ வந்தி₃ ரஹமாகையாலே இவன்பக்கல் ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு 3. ‘ந ஸ்மரத்யபகாராணம் ஸதமபி’ இத்யாதி₃ ப்படியே பூர்வாக₄த்தை விஸ்மரிக்கும், 4. ‘அவிஜ்ஞாதா ஹி புக்தாநாமா க₃ ஸஸு கமலேக்ஷண: ||’ இத்யாதி₃ ப்படியே ப்ராமாதி₃ கத்தில் கண்வையாமையாலே அதில் நெஞ்ச செல்லாது; ஆகையாலே பூர்வாக₄த்துக்கு நாஸமும் உத்தராக₄த்துக்கு அஸ்லேஷமுகமோழிய மாறடிச் சொல்லப்போகாது” என்று அருளிச்செய்வார். q_2 பிறவா - பிறந்தவுடனே. r எம்பெருமானுருடைய த்₃ வித்ய நிர்வாஹத்தில் அந்வயம் காட்டுகிறார் (கடங்கள் இத்யாதி₃) s இது.

ப்ர— $s1$. छांदोग्ये (५-२४) वैश्वानरविद्यायां “अथ य एतदेवंविद्वान् अग्निहोत्रं जुहोति, तस्य सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वैवात्मसु हुतं भवति, तद्यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते॥”

ஈ—(ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே) என்றதிறே. t ப்ரத்யக்ஷாதி, கள்
 ௧, ப்ரமத்துக்கு மூலமாய் t, ப்ரமதிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே, 1. “யதா-
 யுதவாதி ஹி ஶாஸ்ரம்” (யத்யூதவாதி, ஹி ஶாஸ்த்ரம்) என்கிறபடியே - ஶாஸ்த்ரஞ்
 சொல்லிற்று என்றால் அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிதே. u முதற்பாட்டிலே சொல்ல
 வேண்டுவது u, ஓர் அர்த்தம் சொல்லாதேபோந்ததிறே. அவ்வம்ஸம் u, இங்கே

அ—ராக்யத இத்யத்ராஹ (ஏவம் ஹாஸ்யேதி) tவேதேத்யாதிக்ஷம் ஸர்வம் ஸத்யம் புவதி கிம்?
 இத்யத்ராஹ (ப்ரத்யக்ஷாதி, கள் இதி) (ப்ரத்யக்ஷாதி, கள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய்) என்றது -
 2. “இதம் ரஜதம்” என்றதைப்பற்ற. t, (ப்ரமதிவர்த்தகமும்) என்றது-3. “நேதம் ரஜதம்”
 என்றதைப்பற்ற. 4. “ப்ரத்யக்ஷமநுமாதஞ்ச ஶாஸ்த்ரஞ்ச விவிதாக்ஷமம் | த்ரயம் ஸுவிதிக்ஷம்
 க்ஷம் த்ரமஸித்திமபிபஸ்தா ||” இத்யுச்சமாந ப்ரமாணத்ரயமத்யே ஶாஸ்த்ரமேவ முக்ய
 ப்ரமாணம் இதி புவா: u “தாங்கள் தங்கள்” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலே
 இத்யாதி) யத்வா, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ஏதென்ன (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி)
 அத்வா, அவதாரிகையாம் “கீழ்” இதி ஸாமாந்யேநோக்தமத்ர விஸத்யதி (முதற்பாட்டிலே
 இதி) அன்றிக்கே, அவதாரிகையில் எங்கே அருளிச்செய்தார்? என்கிற ஆகாங்கக்ஷையைப்
 பரிஹரிக்கிறார் (முதற்பாட்டிலேயென்று) என்னவுமாம். u (ஓர் அர்த்தம்) என்றது - நமஸ்
 ஶப்ரதார்த்தம். u (இங்கே சொல்லுகிறார்) வ்யாக்யாதமான “வேங்கடங்கள்” என்கிற வாக்யத்
 திலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. A “இதிலே அவித்யாதி, களும் கழியுண்ணும்” என்று - நமஸ்
 ஶப்ரதார்த்தமாக அவித்யாதி, களை அருளிச்செய்தாரிதே. v ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந, மேல்
 வினைமுற்றவும் சாராதாகில் அவற்றுக்குப் போக்கடி ஏதென்ன (கடலுக்கு இத்யாதி) இது
 மூர்வவாக்யப்ரத்யமாவதாரிகைக்குச் சேரும். யத்வா; “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம்
 -கடமை அது சுமந்தார்க்கு-கடங்கள்-வேம், மேல்வினைமுற்றவும்-சாரா இதுமெய்” இத்யுச்சமேதே;
 ஸம்ஸாரிசேதநாஸ்த்வநாதி, க்ஷாநத்யார்ப்ய மஹாபாபாநி குர்வந்த: 5. “தாஹம் த்விஷத:
 க்ருராக் ஸம்ஸாரேஷு க்ருராத்மாந் | க்ஷிபாமயஜஸ்ரமஸுபுராநாஸுரீஷுவேவ யோநிஷு ||”
 இதி ப்ரகாரேண திக்ஷுரஹவிஷயா புவந்தி, ஏதாத்ருஸாநப்பாபி, முக்யமாத்ரேணது

ஐ-ஸத்யமென்று எப்படி அறியலாம்?என்ன (ஏவம் ஹாஸ்யேத்யாதி) tவேதும் சொன்னால் மெய்யாக
 வேணுமோ? என்ன (ப்ரத்யக்ஷாதி, கள் இத்யாதி) 1. “யத்யூதவாதி, ஹி ஶாஸ்த்ரம்” இதி
 த்ரமத்யூதவாதி. t, (ப்ரமத்துக்கு மூலமாய்) என்றது-2. “இதம் ரஜதம்” இத்யாதியைப்பற்ற.
 ௩, (ப்ரமதிவர்த்தகம்) என்றது - 3. “நேதம் ரஜதம்” என்றதைப்பற்ற. u “தாங்கள் தங்கள்”
 இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி) u ஓர் அர்த்தம் - நமஸ்ஸப்ரதார்த்தம்.
 யத்வா, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ஏதென்ன (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி) என்னுதல்.
 u (இங்கே சொல்லுகிறார்) - வ்யாக்யாதமான “வேங்கடங்கள்” என்கிற வாக்யத்திலே சொல்லு
 கிறார் என்றபடி. v ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந மேல்வினைமுற்றவும் சாராவாகில் அவற்றுக்குப்

ப்ர—1. द्रमिदमाध्वे—“अध्वसैव विश्वसृजो रूपं, तत् न चक्षुषा ग्राह्यं; मनसा त्वक्लृपेण
 साधनान्तरवता गृह्यते। ‘न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा मनसा तु विशुद्धेन’ इति श्रुतेः, न हारूपाया
 देवताया रूपमुपदिश्येत; यथाभूतवादि हि शास्त्रम्। ‘माहारजनं वासः’ ‘वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं
 आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्’ इति प्रकरणान्तरनिर्देशाच्च साक्षिणः॥ २॥”

ஈ—சொல்லுகிறார். v கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை, v_2 அவன் நாலடி வரநின்றவாரே, அநந்தரத்தே “உன் விரோதிகளைச் சொல்லாய்” என்றானிறே. / w இவ்விடத்திலே ஷட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வார் - “பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பான் ஒருவன் நெற்பரிமாருநின்றனாய், அங்கே ஒருவன் சென்று ‘மயிரைப் பேணுதே நீர் தனியேநின்று பரிமாருநின்றீர்’ என்ன, ‘ஏன்தான் நடந்ததீ!’ என்ன; ‘ஒன்றுமில்லை, கண்டுபோக வந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில் ஒரு x கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ’ என்று எடுத்துவிட, அவன் அத்தைக் கொண்டுவாராநிற்கச் செய்தே. எதிரே ஒருவன் வந்து ‘இது எங்கே பெற்றது?’ என்ன, ‘உன்தன(னை) y மொட்டைத்தலையன் தந்தான்’ என்றனாய், அவன் அத்தைச்சென்று அங்கே ‘இன்னான் உம்மை z வைதுபோகாநின்றனீ!’ என்ன, ‘ a அடா! என்னெல்லையுங்கொண்டு என்னையும் z வைதுபோவதே!’ என்று தொடர்ந்து வந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து ‘ஏன்தான் குழல்கள் b அலையவலைய ஓடிவாராநின்றதீ!’ என்ன, ‘ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒருகோட்டையைக் கொண்டுபோகச் சொல்லவந்தேன்’ என்றனாய்; அப்படியே, கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் c காலைப்பிடிப்பது c_2 கோலைத்தொடுப்பது

அ—கூருஹ்ணதி இதி ஸம்படவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கடலுக்கு இத்யாதி₃) ஏதேந கர்மவிநாஸோ நாம - கர்மணம் ஸ்வரூபநாஸோ ந, அபிது தேஷாம் தஸ்மிந்நாஸ்யே ப்ரஸஜநநஸாமர்த்த்ய விநாஸ:; தாந்யேவ 1. “த்ய்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் ஸுஹ்ருதஸ்யஸாதுக்ருத்யாம்” இதி ப்ரகாரேண த்ய்விஷத்ஸு ஸுஹ்ருத்ஸு ச ப்ரக்ஷிபதி இத்யுக்தம் படவதி. அந்நிக்கே, அஸ்மிஷ்டமானது எங்கேபோமென்ன; 1. “தஸ்ய புத்ரா த்யாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருதஸ்யஸாதுக்ருத்யாம்” இத்யாதி₃யாலே சொன்ன அர்த்தத்தை ப்ரஸங்க்யாத் அருளிச்செய்கிறார் (கடலுக்கு இத்யாதி₃) என்னவுமாம். 1. “த்ய்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்று - அசல்பிளந்தேற்குகிறது ஆர்வாக₄த்துக்கு என்று ப₄ஷ்யத்தில் நிர்வாஹம். w உப₄யவிபூ₄தி நாதே₂ ப₄குவதி ஸ்வயமே வாக்ய₃த்ய ஸ்வதீரே வர்த்தமாதேநீபி, தத்ராபி, 2. “பு₄ஹும் பு₄ஜக்யபு₄க்யாபும் உபத்யாயாரி ஸூத₃ந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்கு₃: க்ருத்வா ப்ரதிக்ஷி₃யே மஹோத்யதே: ||” இதி ப்ராயோப வேலே க்ருதேநீபி, தது₃பர்யபி ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸந்த₄நபர்யந்தமஸமாக₃த: ஸமுத்₃ர: ஸ்வஸீர ரக்ஷணயாக₃த இதி தாவந்மாத்திரேண ஏதாத்த்ரு₃ஸ: ப்ரஸாத₃ஸ் ஸம்படவதி கிம்? இத்யத்ர, ஈஸ்வரஸ்ய ஆபி₃தவிஷயே அத்யந்தஜட₃த்வாது₃பபத்யத இத்யபி₄ப்ராயேண ஐதிஹ்யமாஹ(இவ் விடத்திலே இதி) v_2, w (இவ்விடத்திலே) என்றது-(அவன் நாலடிவரநின்றவாரே உன் விரோதிகளைச் சொல்லாய்) என்றவிடத்திலே என்றபடி. கடலுக்கு அம்புதொடுத்த ப்ரஸங்க்யத்திலே என்றபடி என்றுமாம். x கோட்டை-வீரஹ்பு₄ர: y மொட்டைத்தலையன்-மழுங்கல்தலையன். z வைது-திட்டி. a அடாவென்று-வார்த்தைப்பாடு. b அலைய-அசைய. c (காலைப்பிடிப்பது கோலைத்தொடுப்பது)

ஐ—போக்கடி ஏதென்ன (கடலுக்கு இத்யாதி₃) யத்யவா, ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே ஆர்வோத்தராக₃ங்களைக் கூடிக்குமோ? என்ன; கூடிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே ஸத்ருக்கள் மேலே போக்கும் என்கிறார் (கடலுக்கு இத்யாதி₃) என்றுமாம். w ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே இவன் பண்ணின தே₃ரஷங்களை மறக்கும் என்கைக்கு ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்கிறார் (இவ்விடத்திலே ப₄ட்டர் இத்யாதி₃) v_2, w (இவ்விடத்திலே-இவன் நாலடிவர நின்றவாரே அநந்தரத்தே உன் விரோதிகளைச் சொல்லாயென்றான்) என்றவிடத்திலே; கடலுக்கு அம்பு தொடுத்த ப்ரஸங்க்யத்திலே இதி வா அர்த்த₂: y மொட்டைத்தலையன்-மழுங்கல் தலையன். c காலை-

/ இவ்விதிஹாஸம் “வைகுந்தா”[2-6-1] ஈட்டின் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையிலும் எடுக்கப் பட்டது. அங்கு (பக்கம் 363) அடிக்குறிப்பு பிழை; திருத்திக்கொள்க.

ஈ—தாகாதிநிக, அவன்வந்து முகங்காட்டினவாரே, 'உனக்கு அம்புதொடுத்தோம்' என்ன லஜ்ஜித்து, 'உன் விரோதிகளைச்சொல்லு c₃ நாம் இத்தைவிட' என்றாரிறே- (தாங்கள் இத்யாதி) d இதுதான், ப₂லபேகத்தாவானவனுக்கு d₄ உத்தே₃ஸ்யத்தோ பாதி ப்ரதீபந்நத்தைப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்; e "அதுவேண்டா, தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணாநிற்க அமையும்; இவ்விரோதி₄ தன்ன டைபே போம்" என்கிறார். f "தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான f₂ ப்ரதிபந்நத்தைச் செய்ய வமையும்" என்னவொண்ணாதிறே, g "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்"(1) என்கிற g₂ அதிகாரியைக் குறித்துச்சொல்லுகையாலே. h அதிகாரிவைலக்ஷணயமும் வ்ருத்திவைலக்ஷணயமும் தோன்றும்படி "தாங்கள் தங்கட்கு" என்று இங்ஙனே ஊழிச்சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான். (தாங்கள்) i இதர விஷயங்களில் விரக்த ராய், கைங்கர்ய ருசிபுடையராயிருக்குமவர்கள். (தங்கட்கு) இப்படிப்பட்ட ருசி

அ—பதாகாதிநிக இதி) கால் - விற்கால். கோல்-அம்பு. d (இதுதான்) விரோதி₄ நிருத்தி₃ உத்தே₃ஸ்யத்தோபாதி என்றபடி. e (அதுவேண்டா இதி) A "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" இத்யாதி, B "மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை" இத்யாதி. f "நல்லன" இதி-கைங்கர்யம் கிமர்த்தம் வக்தவ்யம்? யத்கிஞ்சித் ஸ்வாபீஷ்டம் குர்வாணநாம்த்யேவார்த்தே₂ ப்ரயாத்—இத்யாஸங்காமநூத்ய பரிஹரதி (தாங்கள் தங்களுக்கு இதி) f₂ (ப்ரதிபந்நத்தை இதி) அத்ர-அக்ருத்யகரணாதி₃ர்ச விவக்ஷித: C "சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்தின் மொழியார் மதுர போகம் துற்றவரே" என்று. அக்ருத்யகரணாதே₃ரபி கேஷாஞ்சித₃பி₄மதத்வாத். g (வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம் என்கிற அதிகாரியைக் குறித்து இதி) ஏதத்₃த₃ஸ்கோபதே₃ஸ பாத்ரத்வாது₃பதே₃ஸ்யோ₃பி ததத்₃வ வர்த்தத இதி ப₄ாவ: h ஆனால் "தாங்கள்" என்ன அமையாதோ, "தங்கட்கு" என்ற த்₃விருக்திக்கு ப்ரயோஜனம் ஏதென்ன (அதிகாரி வைலக்ஷணயமும் இத்யாதி) யத்₃வா, "நல்லன" இத்யத்ர - கைங்கர்யமேவ விவக்ஷிதம் இத்யத்ர ஸம்வாத₃மாஹ (அதிகாரி இதி) "தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்" இத்யத்ர-1. "ஆத்மாபிமானா நுகுணபுருஷார்த்தவ்யவஸ்துயா" இத்யாதி. தாத்பர்யஸித்₃த₃ஸப்₃தார்த்தம் (இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி) j (இவர்களை எங்ஙனையாக நினைத்து) என்றது - எப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளாக நினைத்து என்றபடி. கீத்₃ருயம் ஸாத₄நாநுஷ்ட₄நம் குர்வாணத்வேந விசார்யேதி வா. இந்த ஸங்க₃தி - "நமவென்னல்" என்றத்தைக் கடாஷித்து. அதாவது -

ஜீ—விந்₃க₃ஜீ. c₄கோ₃ஜீ-அம்பை. 188ப, c₃ (நாம் இத்தைவிடவென்றாரிறே) என்ற அநந்தரம்-(முதற் பாட்டிலே சொல்லவேண்டுவது) இத்யாதி₃ வாக்யம் அநுஸந்தே₃யம். d இதுதான்-விரோதி₄ திருத்திதான். d₄ உத்தே₃ஸ்யத்தோபாதி - ப₂லத்தோபாதி. f "தாங்கள்" இத்யாதி₃க்கு - தங்களுக்கு ஸாக்₃ருபமான ஸ்வேச்ச₃ாவிஹாரங்களைச் செய்வாரென்று அர்த்தமாறலோ? -என்ன (தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தை இத்யாதி) g₂ (அதிகாரியைக்குறித்துச் சொல்லுகையாலே இதி) உபதே₃ஸ்யமும் அதிகாராநுகுணமாயிருக்கவேனுமென்று கருத்து. h ஆனால்; "தாங்கள்" என்னவமையாதோ, "தங்கட்கு" என்ற த்₃விருக்திக்கு ப்ரயோஜனம் ஏதென்ன (அதிகாரிவைலக்ஷணயமும் இத்யாதி) யத்₃வா "நல்லன" இத்யத்ர - கைங்கர்யமே விவக்ஷிதம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (அதிகாரிவைலக்ஷணயமும் இத்யாதி) என்னுதல். i தாத்பர்யஸித்₃த₃ஸப்₃தார்த்தம் (இதர விஷயங்கள் இத்யாதி) j (எங்ஙனையாக நினைத்து) என்றது-எந்த ஸாத₄நாநுஷ்ட₄தாக்களாக நினைத்து என்னுதல், எந்த அதிகாரிகளாக நினைத்து என்னுதல். இந்த ஸங்க₃தி - "நமவென்னல்" என்றத்தைப்பற்ற. அதாவது - அல்பாநுகூல்ய

A 10-4-9. B திருப்பாவை 5. C 9-1-5.

ஊ—யுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார். “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்கிறது - j இவர்களை எங்ஙனையாக நினைத்து? என்னில் (வேங்கடத்து இத்யாதி) k (வேங்கடத்துறைவார்க்கு) l சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. (நம:) m எனக்கன்று, அவனுக்கு என்றபடி. (என்னல்) இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா, n உக்திமாத்தரமே அமையும். இதுதான் o அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ? என்னில்: p ஆம்-ஸுஸகம். “எளிது” என்னு, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ? என்னில்: (கடமை) ப்ராப்தம். (அது சுமந்தார்கட்கே) q பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், இவனுடைய q₂ நேர்த்தியில் அல்பதையையும் யார்த்து, “இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சுமவானே” q₃ என்பாரைப்போலே “அது சுமந்தார்கட்கு” என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றுகவுமாம். r பெறுகிற பேற்றின்

அ-அல்பாநுகூல்ய ஸுஸகோக்தியையுடையவர்களுக்கு என்றபடி. நல்லனவேசெய்வார் என்கிறபேர் எப்படிப்பட்டவர்கள்தான்! என்று போந்தபொருள். k, l “வேங்கடத்துறைவார்க்கு” என்கிற வாக்யமும்- நமஸ்ஸப்தார்த்தம் என்கிறார் (வேங்கடத்துறைவார்க்கு என்று தொடங்கி) / அத்ர சதுர்த்தியஸ்ப்தேந அகாராத்தபரலுப்தசதுர்த்தியபித்யதே, 1. “அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத₂ மஹ்யம் ந” இதி ஹயவோசந் பட்டார்யா: n இந்த நமஸ்ஸப்தமம் மந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸப்தமத் துக்கு வ்யாக்யாரூபம் என்கிறார் (எனக்கன்று அவனுக்கு என்று) n (உக்திமாத்தரமே அமையும் இதி) 2. “நம இத்யேவ யோ ப்ருயாந்மத்புக்தத் ஸ்ரத்த்யாந்வித: | தஸ்யாக்ஷயோ புவேல்லோகஸ் ஸ்வபாகஸ்யாபி நாரத: ||” என்று, 2. “ப்ருயாத்” என்று - உக்திமாத்தரத்தைச் சொல்லிற்றிறே; 3. “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்” இத்யாதி. o ஓளஷத₄ம் அல்பமாகிலும் ஸ்விகரிக்கும்டத்தில் அருமையாயிருக்குமதுண்டாகையாலே (அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ என்றது) p (ஆம் ஸுஸகம்) ஸுஸகமாம் என்றபடி. q, r, s அதுதான் ஸுஸகமானால், “சுமந்தார்கட்கு” என்கிறதென்? என்ன; மூன்றுவகையாக நிர்வஹிக்கிறார் (பெறுகிற இத்யாதி) q₂ நேர்த்தியில்-ப்ரயாஸத்தில். உபேயத்தில் ப்ரார்த்தனை உபாயஸ்வீகாரபர்யந்தம். q₃ (என்பாரைப்போலே) உபாஸம்ப₄ம் பண்ணுவாரைப்போலே என்றபடி. q, r இதில், முந்தின நிர்வாஹத்வமும்- ஆழ்வார் அபிபிராயத்தாலேயாம், முந்தினது - ஆக்ஷேபத்திலே; இரண்டாவது - தத்வகத₂ நத்தைப்பற்ற; s மூன்றுவது-புகுவத₃பிபிராயத்தாலே. q யத்வா க்ஷேபகூர்ப்பதயா-ப்ரத₂ம:; x த்விதீய வாக்யம் தத்விவரணம். ஏதத்வ்யாஜீக்ருத்ய ப்ரவர்த்தமாநப₂லபுகுவத்க்ருபா

ஜீ—ஸுஸகோக்தியையுடையவர்களுக்கு என்றபடி. “நல்லனவே செய்வார்” என்றபேர் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில் என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தம். k, l “வேங்கடத்துறைவார்க்கு” என்கிற வாக்யமும் - நமஸ்ஸப்தார்த்தம் என்கிறார் (வேங்கடத்துறைவார்க்கு இத்யாதி) / சதுர்த்தியின் அர்த்தம் - அகாராத்தபரலுப்தசதுர்த்தியின் அர்த்தம்; 1. “அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத₂ மஹ்யம் ந” என்றாரிறே பட்டார். n (உக்திமாத்தரமேயமையும் இதி) 2. “நம இத்யேவ யோ ப்ருயாந்மத்புக்தத் ஸ்ரத்த்யாந்வித: | தஸ்யாக்ஷயோ புவேல்லோக:” என்று 2. “ப்ருயாத்” என்று - உக்திமாத்தரத்தையே சொல்லிற்றிறே என்று கருத்து. (அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோவென்னில் என்றது) ஓளஷத₄ஸேவை அல்பமாகிலும் அருமையாகக் காண்கையாலே. p (ஸுஸகம்) ஸுஸகமாம். q, r, s ஸுஸகமானால் “சுமந்தார்கட்கு” என்கிறதென் என்ன; த்ரேத₄ா பரிஹரிக்கிறார் (பெறுகிற இத்யாதி) q₂ நேர்த்தியில்-ப்ரயாஸத்தில். q, r முந்தின நிர்வாஹத்வமும் - ஆழ்வார் அபிபிராயத்தாலேயாம், q முந்தினது-ஆக்ஷேபோக்தி; r இரண்டாவது-தத்வகத₂நத்தைப்பற்ற; s மூன்றுவது-புகுவத₃பிபிராயத்தாலே. t அவன் நினைவு அப்படி

ஈ—கனத்தையும் புகுவத்க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர் கருத்தாலே சொல்லிற் றதல்; 8 இவன்பக்கலுள்ளதைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே சொல்லிற்றதல்; t1. “भूयिष्ठा” (பூயிஷ்டாம்) என்றிறே அவனிருப்பது. u த்ரௌபதி திருநாமஞ்சொல்ல - “கேவலிந்தா” என்றவாறே, “நம் பேரைச் சொன்னாள்” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. v2. “कृणा मां द्रवा सिनम्” (க்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம்) w அவனைக்கொண்டாடா, தன்னை w₂ நிந்தியா வ்யஸநம் பட்டானிறே. x அப்போது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த பரிபுவம் பரிஹ்ருதமாகச்செய்தேயும் “நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டப்பெற்றி லோம்” என்று x₂ உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. y “நம்பேர் தன் காரியஞ்

அ—குருத்வ விவக்ஷயா-த்யவித்யா: r (பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும்) ஸ்வரூபம் லகு₄வேயாகிலும் புகுகெளரவத்தாலே இப்படி சொல்லுகிறார் என்றபடி. t அவன் நினைவு அப்படியிருக்குமோ? என்ன (பூயிஷ்டாம் இத்யாதி₃) தே-பூயிஷ்டாம் நம உக்திம். உக்தி: நம இத்யேதாவந் மாத்ராபி புகுவத்யபிப்ராயேண பூயிஷ்டாம் புவதி இத்யர்த்த₂: u ப்ரமானா நுகு₃ணமநுஷ்டா நஞ்ச தர்ஸயதி (த்ரௌபதி₃ இதி, 3. “ஹா க்ருஷ்ண த்வாரகாவாஸந் க்வாஸி யாத்₂வ- ஸந்த₂ | இமாமவஸ்துரமபந்நாமநாதாம் கிமுபேக்ஷஸே | ஸங்குசக்ரகதூரபாணே த்வாரகா ஸிலயாஸ்ப்த | கேவலிந்த₂ புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஸரணாகுதாம் ||” v2. “கேவலிந்தேதி யதூர க்ரந்த₂த் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி ||” இத்யாத்யதுஸந்தேயம், w (அவனைக்கொண்டாடா இதி) த்ரௌபதி₃ ஸ்வஸ்வரூபா நுகு₃ணம் மம நாம ஆஹ: அஹமவதீர்யைவ அவதாரப்ரயோஜநம் நாலப₄ம்தி - கேவலிந்தேதி யத₂ர- க்ரந்த₂தி₃த்யர்த்த₂ஸ்ய புவா இதி புவா: கொண்டாடா-கொண்டாடி. w₂ நிந்தியா-நிந்தி₃த்து. 2. “தூரவாலிநம்” என்று தன்னை நிந்தியா என்றபடி. x பூர்வவாக்யம் விவ்ருணேதி (அப் போது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த இதி) x₂ (உள்ளதனையும்) 2. “ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி” என்றதைப் பற்ற. யத்₂வா, 4. “நாதிஸ்வஸ்துமநா யயெள” இறே. y தத்யபிஷ்டம் வஸ்த்ரப்ரதாநம்

ஜீ—யிருக்குமோ? என்ன (பூயிஷ்டாம் இத்யாதி₃) யஜுஷி₁. “அக்ஷுநே நய” இத்யாதி₃. (பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதே₄ம) தே - பூயிஷ்டாம் நம உக்திம் விதே₄ம. நம இத்யுத்திமாத்ரமபி₁ புகுவத்யபிப்ராயேண பூயிஷ்டம் புவதித்யர்த்த₂: u நினைத்திருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அதுஷ்டாநமும் உண்டென்கிறார் (த்ரௌபதி₃ இத்யாதி₃) 2. “கேவலிந்தேதி யதூரக்ரந்த₂த் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி ||” இதி உத்யேகபர்வண்யேகோநபஞ்சாஸே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம். w₂ நிந்தியா-நிந்தி₃த்து. w கொண்டாடா-கொண்டாடி. தூரவாலிநமென்று-தன்னை நிந்தியா என்றபடி. x பூர்வவாக்ய விவரணம் (அப்போது இத்யாதி₃) x₂ 2. “ருணம் ப்ரவ்ருத்த₂ம்” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (உள்ளதனையும் இழவு இத்யாதி₃) y இழவுபடுகிறதென்? கார்யஞ்செய்ய

ப்ர—(கமந்தாங்கீ) t1. यजुषि प्रथमकाण्डे (प्र-४) “अग्ने नय सुपथा राये अस्वान्विधानि देव वयुनानि विद्वान्। युयोध्यसञ्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नम उक्ति विधेम॥”

v 2. उद्योमपर्वणि एकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयोक्तं कृष्णवचनम्—“गोविन्देति यदाक्रन्दत्कृष्णा मां द्रवा सिनम्। ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति॥६॥”

ஈ-செய்ததத்தனைபோக்கி நாம் இவளுக்கொன்றும் செய்திலோமிறே” என்றிருந்தான்-
 ௨ அஸங்குதமாக இரண்டு ஸப், தத்தைச் சேர்த்துச்சொல்ல. அது விஷஹரணத்துக்கு
 உடலாகாநின்றதிறே ஸப், த, ஸக்தியாலே; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லைமிறே
 திருநாமம். (வேங்கடத்துறைவார்க்கு ௨, நமவென்னல் ௨, ஆம் கடமை அது சுமந்தார்
 கட்டு - கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும் வேம். மெய்; ஆகையால் தாங்கள்
 தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்.)/

6.

அ-ததாநீமேவாகரோத் கில இத்யத்ராஹ (நம்பேர் இதி) ௨ கேவலம் நாமைவாபிஷ்டம் கர்த்தும்
 ஸக்தோதி கிம்? இத்யத்ராஹ (அஸங்குதமாக இதி) “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்க
 ளாய்க்கொண்டு, வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்கட்கு-கடங்களும்-
 த்ரிவிதமான ருணங்களும், மெய்ம்மேல்வினையும், முற்றவும்-வேம்” இதி யாமுநாசார்ய நிர்வாஹே
 அந்வய: “கடங்கள்-ருணவதுவல்யாநுபுய்ய பூர்வாகாநி, வேம்; மேல்வினைமுற்றவும் சாரா-
 இதுமெய்” இதி பூர்வாகாரநிர்வாஹே அந்வய: 1. “உபாயபாயஸம்யோகே, நிஷ்டயா
 ஹீயதேஸ்யா | அபாயஸம்பலவே ஸத்ய: ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் || ப்ராயஸ்சித்திரியம்
 ஸாத்ர யத் புநஸ்ரணம் வ்ரஜேத் | உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேட்ப்யேததேவ ஹி ||” 2. “வாஸ-
 தேவம் ப்ரபந்நாநாம் திபூர்வாகுஸ்யநுத்யம: | மத்யாநாமநுதாபாபிஸ்சகா கடிந சேதஸம் ||”
 யத்து 3. “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்யவாந் ந பிபேதி குதஸ்சந” இத்யாதி, கமவலம்ப்ய -
 ஜ்ஞாநஜநநாநந்தரபுரவி புத்யதிபூர்வபாபேப்யோ பிதிந்நேத்யுச்யதே தத்யபக்யவத்,
 ப்ரபுரவாவமர்ஸே, ததைவாதிசுகாரிஸ்வரூபாவமர்ஸே க்ரியமானே பித்யநுதாபப்ராயஸ்சித்தாநி
 அவஸ்யம்புரவிநி.

6.

ஜீ-வில்லையோ? என்ன (நம்பேர் இத்யாதி) ௨ க்ருஷ்ணையொழியத் திருநாமமே கார்யஞ்செய்ய
 வற்றே? என்ன (அஸங்குதமாக இத்யாதி) “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வாராய்
 வேங்கடத்துறைவார்க்கு இத்யாரப்ய சுமந்தார்கட்கு - கடங்களும் மெய்ம்மேல் வினை முற்றவும் -
 வேம்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் அந்வயம். முன்புபோலே “தாங்கள் இத்யாரப்ய
 அது சுமந்தார்கட்கு - கடங்கள் - வேம்; மேல் வினைமுற்றவும் சாரா; இது மெய்” என்று
 எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் அந்வயம். ௨ நமவென்னல்-நமோ வாசகத்தை, நமஸ்ப்யத்யத்தை
 இத்யர்த்த: ௩ “ஆம் கடமை அது” என்கிற மூன்று பதமும் - “நமவென்னல்” என்கிறதுக்கு
 விசேஷணம்; அதாவது - வேங்கடத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு அந்யார்ஹமாம்படி
 ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியுத்தமான அத்யந்தபாரதந்தர்ய ஸுசகமாய், ஸுசகமாய், ப்ராப்த
 மாய், 4. “பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம” என்ற ஸ்ருதிப்ரஸித்தமாயிருக்கிற நமோ
 வாசகத்தை அதிகாரி விசேஷத்யோதகமாம்படி சுமந்தவர்களுக்கு என்று ஸப், தார்த்தம். 6.

ஆதே- ஆறும் பாட்டு. பூர்வாகுங்கள் நசிக்கும்; உத்தராகுங்களெல்லாம்
 ஸ்லேஷியாது; இது ஸத்யம். தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப்
 பண்ணாநிற்க அமையும். ‘நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷன், எனக்குரியே
 னல்லேன்’ என்கை ஸுஸகமாய் ப்ராப்தமாயிருக்கும் இம்மலையைச் சுமக்குமவர்க
 ளுக்கு-என்கிறார் “வேங்கடங்கள்” இத்யாதியால்.

6.

7. சுமந்து மாமலர் நீர்கடர் தூபங்கொண்
டமர்ந்து வானவர் வானவர் கோடுனும்
நமன்றெ ழுந்திரு வேங்கட(ம்) நங்கட்குச்
சமன்கொள் வீடு தருந்தங் குன்றமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சுமந்து) இஸ்ஸைருத்தி, பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானே இப்படி வருந்தவேனுமோ? பரமப்ராப்யபூத புகுவத்தைங்கர்யாபேக்ஷராயிருந்த நம்பக்கல் குணநிருபண பூர்வமாக நமக்கு அந்த ப்ராப்யத்தைத் தவிரகையாகிற இப்பழுதொன்றும் வாராதபடி நிர்ஹேதுகமாகத் திருமலைதானே அயர்வறும் அமரர்க ளுக்குக் கொடுத்தார்போலே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே தான்செய்யும் சோஷவருத்தியெல்லாம் நமக்குத்தரும் என்கிறார். 7.

ஓ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—நம்முடைய அபி, லலிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானே ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுவதில்லை; திருமலைதானே தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சுமந்து என்று தொடங்கி) ஸ்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங் களை ஸாத்யமாக தரித்துக்கொண்டு. (அமர்ந்து என்று தொடங்கி) பரமைகாந்தி களைப்போலே இந்த, ராதி, தே, வர்களும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை மறந்து பூண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான நிலமிதியையுடைய திருவேங்கடமான தடங் குன்றமே நமக்குத் தன்னுடைய சேஷத்வம்போலேயிருக்கும் சேஷத்வத்தைத் தரும். “சமன்கொள்” என்றது - ஆத்மாவுக்கு ஸத், ஸுமமாகவுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ப்ரஸ்துதமான ஆஸ்ரயணத்தினுடைய காஷ்ட்ய ஸூட்சனார்த்தமாக அவன் நின்றருளின திருமலைதானே பரமஸாம்யாபத்தியைத் தரும் என்கிறார்.

மா—ஸ்லாக்யமான, மலர்—புஷ்பங்களையும், மா—நன்றான, நீர்—ஜலத் தையும், மா—விலக்ஷணமான, கடர்—தீபத்தையும், மாதூபம்—அக்யுருதூபத் தையும், சுமந்துகொண்டு—ஸாத்யமாக வஹித்துக்கொண்டு, அமர்ந்து—(ப்ரயோஜ னாந்தரங்களில் பரகுபரகற்று) அநந்யப்ரயோஜநராய் அமர்ந்து, வானவர்—நித்ய ஸூரிகள், வானவர் கோடுனும்—(தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான) ஸேநைமுதலியா ரோடேகூட, நமன்று—(அத்யந்தபாரதந்தர்ய ப்ரகாஸகமான) நமநத்தைப்பண்ணி, எழும்—(ஸ்வரூபலாபும் பெற்று) க்ருதார்த்ததூரம்படியாய், திருவேங்கடம்—திருவேங் கடமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாய், தடம்—(லக்ஷ்மீ ஸஹாயனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வைர விஹாரம்பண்ணும்படி) ஸுவிஸ்தீர்ணமான, குன்றம்—திருமலை, நங்கட்கு— (ப்ராப்ய ருசியையுடைய) நமக்கு, சமன்—பரமஸாம்யாபத்தியை, கொள்—உடைத் தான, வீடு—மோக்ஷாநந்தத்தை, தரும்—தரும்.

ப— புகுவச்சேஷதைகரஸமான ஸ்வஸாம்யத்தை மோக்ஷரூபபுலமாகத் தரும் என்றுமாம். நமன்று - வணங்கி. “வானவர் வானவர் கோனோடும் என்று - ப்ரஹ்மாதிகளோடுகூடின தேவர்கள்” என்றும் சொல்லுவர். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—அபேக்ஷிதமான அடிமையைத் திருமலைதானே தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சுமந்து இத்யாதி) ஸ்லாக்யமான புஷ்பாதுபுகரணங்களைச் சுமந்துகொண்டு. “சுமந்து” என்கிறது - கனத்த ஆதூரத்தோடே செய்கை என்னுதல், இவ்வாதூரத்தை அவன்தான் கனக்க நினைத்திருக்கையாலே என்னுதல். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகப்பூவின் கனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதாப் போலே. (அமர்ந்து இத்யாதி) நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸைநாபதியாழ்வானோடே என்னுதல், தேவர்களோடே ப்ரஹ்மாவென்னுதல். (அமர்ந்து) அநந்யப்ரயோஜநராய். (நமன்றெழும்) A “தொழுதெழு” என்னும் தம்மைப்போலே என்கை. புகுநாபிமானராய் உத்யோகிக்கும். (திருவேங்கடம்) ப்ரயோஜநாந்தரபரரை அநந்யப்ரயோஜநராக்கும், நிலமிதியாலே. (நங்கட்கு) ருசியுடைய நமக்கு. (சமன் கொள் வீடுதரும்) 1. “परमं साध्यमुपैति” (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) 2. “अष्ट वेद अष्टैव भवति” (புஷ்டம் வேத, ப்ரஹ்மைவ பவதி) என்கிறபடியே ஸாம்யாபத்தி என்னுதல், ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்ருஸமானதென்னுதல், திருமலையாழ்வார் தம்முடைய ஸேஷத்வத்தை நமக்குத் தருவர் என்னுதல். (தடங்குன்றமே) திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகைக்கு இடமுடைத்தாயிருக்கை. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலைதானே தருமென்கிறார். a ப்ராப்திபுலமாய் வருமதிதே கைங்கர்யம்.

வ்யா:— (சுமந்து இத்யாதி) b மாமலர், நீர், சுடர், தூபம் இவற்றைச் சுமந்து கொண்டு என்னவுமாம்; b, அன்றிக்கே “மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு” என்னவுமாம். c ஒரு கருமுகை மாலையேயாகிலும், “இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே.

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சுமந்து மாமலர் இத்யாதி) a இந்தப் பாட்டில், “சமன்கொள் வீடு தரும்” என்று - ப்ராப்தியையன்றே பண்ணித்தருமென்று சொல்லுகிறது; கைங்கர்யத்தைத் தருமென்று சொல்லிற்றே பின்னை? என்ன (ப்ராப்திபுலமாய் இதி) b, b, “சுமந்து” என்றதல். “கொண்டு” என்றதல் சொன்னால் போராதோ, இரண்டு ஏதுக்கென்னில்; “சுமந்துகொண்டு” என்று - முழுச்சொல்லாதல், “மாமலர் - சுமந்து, நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு” என்னுதலென்று விஷயவிபாக்யம் பண்ணுகிறார் (மாமலர் என்று தொடங்கி) c புஷ்பஜலதூபதீபா: தூபம் பதார்த்தா: தூர்த்தாரஸ்தவதிஸயிதஸக்திமந்தோ தேவாஸ் ஸூரயஸ்ச; ததூபி “சுமந்து கொண்டு” இதி கதமுச்யத இத்யத்ராஹ (ஒரு கருமுகைமலை இத்யாதி) c புகுவத்வநி

ஐ— ஏழாம் பாட்டு. (சுமந்து இத்யாதி) a “வீடுதரும்” என்றால் - ப்ராப்தியைத் தருமென்றன்றே சொல்லும், கைங்கர்யத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன (ப்ராப்திபுலமாய் இத்யாதி) b ப்ரதமநிர்வாஹே “சுமந்துகொண்டு” என்று-முழுச்சொல். c மலை சுமையாமோ? “சுமந்து” என்கிறதென்? என்ன (ஒரு கருமுகை இத்யாதி) c, d அநுகூலன் இட்டது கனத்துத்தோற்றுமென்னு

ஈ-சாத்தியருளக்கடவனே, நம்மை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணக்கடவனே” என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதாராதிஸயத்தாலே க்ஷனத்துத் தோற்றிற்றுகவுமாம்; e_2 அன்றிக்கே அணு கூலனிட்டதானையாலே ஸர்வேஸ்வரன்தனக்கு க்ஷனத்துத் தோற்றிற்றுகவுமாம். e_1 ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு சாஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது-ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில சாஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடைபிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி த்ரவ்யத்தைப் போர இட்டுக் கொண்டுவந்து சாத்தினான்; d_2 அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நங்காண்கிறான்; “நீவிட்ட பூ எனக்கு க்ஷனத்துச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார். (அமர்ந்து இத்யாதி) நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். e அமர்ந்து- e_2 பொருந்தி. f_1 ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரையாகிலும். அவர்களையும் f_2 அநந்யப்ரயோஜநாக்குமாயிற்று f_3 இதுதன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராத, நோபகரணங்களைக்கொண்டு. g நமன்றெழுவுகளாயிற்று — வணங்கிக் கொண்டு எழுவுகளாயிற்று. hA “துயரறு சுடர் தொழுதெழு” என்கிற h_2 தம் வாஸனை

அ—யோக, ப்ரகாராதுஸத்தாநஜநிதயா புஷ்பாதிவிஷய கௌரவபுத்த்யா பூரத்வேந ஸ்புரதி இதி ப்ரதமம். c_2 ப்ரகவத, c_1 ப்ராயேண குருத்வாதி, தி த்விதீயம். c_2, d அல்பமபி ப்ரகவ த், c_1 ப்ராயேண குரு ப்ரவதி இத்யந்தர ஸம்வாதத்வேந கஞ்சித் ஐதிஹ்யமாஹ (ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையானுக்கு இதி) ஸேயம் கதா—கேசந ராஜகுமாரா க்ஷ்ஞ்ஞத: கிஞ்சந சம்பகருஸுமம் த்ருஷ்ட்வா ததாநீம் தஸ்ய அத்யந்தாபூர்வதயா அஹமஹமிகயா “க்ரயதஸ்தத், க்ருஷீத்வா ஜகந்நாதஸ்ய ஸமர்ப்பயாம:” இத்த்யுத்தா:; தத: க்ரயத், த்ரவ்யாதி, க்ஷஞ்ச ஜாதம்; தேஷு கஞ்சித் கேநாபி த்ரதாமக்யம் த்ரவ்யம் தத்வா தத் புஷ்பமாதாய ஜகந்நாதஸ்ய ஸமர்ப்பி தவாத்; தஸ்யாம் தாத்ரயாம் ஜகந்நாத: தஸ்ய ச தத் தே, ரீயாநாஞ்ச ஸ்வப்நே “ராஜ குமாரதத்தம் புஷ்பம் அதிபூரம் ஜாதம்” இத்தயவோசத் இதி. ராஜகுமாரஸ்ய ப்ரதிபுட: கஞ்சித், வணிக் இதி ச க்வசிது, ச்யதே. d_2 (அன்றிரா இத்யாதி) ராஜபுத்ரனுக்குச் சுமை யானமை ஆர்த்திகம், “அவன் அரியன செய்தான்” என்று தோன்றுகையிறே தனக்குச் சுமை யாகத் தோன்றுகைக்கு நிபந்தம். / [இது-கதையெழுதின பாடாந்தரத்திலே.] e_2 பொருந்தி- அநந்யப்ரயோஜநாகி. f_1 ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லும்போது, “அமர்ந்து” என்னும்படியென்? என்ன (ப்ரஹ்மாதிகளை இத்யாதி) f_3 (இது தன்னின் ஸ்வபாவம்) என்றது-இந்நிலத்தின் ஸ்வபாவம் என்றபடி. B “மலமறு மதிசேர் மாவிருஞ்சோலை” இதிவதி, தி பாவம். g நமன்று- வணங்கி. h ப்ரயோஜநாந்தரபரரை “எழும்” என்கிறதென்? என்ன (துயரறு சுடர் இத்யாதி) f_2, h_2 “அமர்ந்து” என்றதுக்கு-திருமலையாழ்வார் ஸ்வபாவத்தாலே (அநந்யப்ரயோஜநர்) என்று

ஜீ—மதுக்கு ஸம்வாதம் (ஸ்ரீபுருஷோத்தமம் இத்யாதி) e அமர்ந்து-அநந்யப்ரயோஜனராய், f_1 ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமர்கை கூடுமோ? என்ன (ப்ரஹ்மாதிகளை இத்யாதி) f_3 இதுதன்னின் ஸ்வபாவம்-இந்நிலத்தின் ஸ்வபாவம். g நமன்று-வணங்கி. h ப்ரயோஜநாந்தரபரரை “எழும்” என்கிறதென்? என்ன (துயரறு இத்யாதி) f_2, h_2 கீழே-திருமலையின் ஸ்வபாவத்தாலே (அநந்யப்ரயோஜநர்) A 1-1-1. B 2-10-7.

இவ்வாக்யம் இரு வாக்யங்களுக்கு முன் “க்வசிது, ச்யதே” என்பதை அடுத்து இருப்பது உசிதம்.

A பெரியதிரு 11-3-5.

ஈ—எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டே 1, திருமலையாழ்வார்தாம் இருப்பது. அப்படியே
A “நின்செம்மரபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை. (தடங்
குன்றமே-தரும்) திருமலையாழ்வார் தாமே தந்தருளுவர். (மதடங்குன்றம்) திருவேங்கட
முடையானுக்கு n, ஸ்வைரலஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை.
o1. “சுமர:” (ஸுப,க,;) p விறுடைத்தாயிருக்கை. 1. “गिरिराजोपम:” (கி,ரிராஜோபம:)
திருமலையோடொத்திருக்கை. 1. “यसिन् वसति” (யஸ்மிந் வஸதி) q அதுக்கு ஹேது
சொல்லுகிறது. 1. “काकुत्स्थ:” (காகுத்ஸ்த:;) பேராக,த்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்த,லந்
தேடி அதுபு,விக்கும் குயிலே பிறந்தவர் r விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தார் s என்பது
யாதொன்றுண்டு. 1. “कुवेर इव नन्दने” (குபே,ர இவ நந்த,நே) t து,ஷ்டஸத்வப்ரசுர

அ—என்றதுக்கு அத்தம் (திருமலையாழ்வார்) என்று. யத்,வா, அவதாரணர்த்தம் (திருமலை
யாழ்வார் இத்யாதி,) m,n “தடம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருவேங்கடமுடையானுக்கு இத்யாதி,)
o 1. “ஸுபுகுஷ்டிகடோடென” இதி ஸ்லோக: (திருவேங்கடமுடையானுக்கு) இதி பூர்வவாக்
யோதி,தேடர்த்தே, த்ருஷ்டாந்தவத் ஸ்பு,ரதி; ஸம்வாத, ஏவ, 1. “கி,ரிராஜோபம:” இதி ப்ர
யோக,ரத்; 1. “கி,ரிராஜோபமோ கி,ரி:” இத்யஸ்ய மோவாதி,ஸத்,ருஸ இத்யர்த்த,கிந் ஸ்யாதி,தி
சேந்த, ராமபீதி விஷயத்வேந ராமஸந்திதாநஸ்த,லத்வேந ச ஆயாதாதிஸயபே,க்ய
த்வாபி,தாநாத். “நந்த,தே குபே,ர இவ காகுத்ஸ்தே,ர யஸ்மிந் வஸதி, கி,ரிராஜோபம
அலென சித்ரகடோ கி,ரிஸ்ஸுப,க,;- ப,க்யவாத்” இத்யந்வய: . இத்தால் - இடமுடைமை
யுண்டானாலும், பேராக்யதாதிஸயமே ஸ்வைரலஞ்சரணே ப்ரதாநஹேதுவென்று தாத்பர்யம்,
p விறு-ஸ்லாக்யதை, q அதுக்கு என்றது-1. “ஸுபுக,;-” இத்யஸ்ய-ஒளபம்பத்துக்கு என்னவுமாம்.
r “வஸதி” என்கிற வந்தமாநர்த்தம் (விடாதே இத்யாதி,) s உத்தரார்த்தே,ர ஹேதுக,ர்ப்ப
இதி ஸ்பு,ரணயோக்தம் (என்பது யாதொன்று இதி) s, “யாதொன்றுண்டு, அது ‘ஹேது’”
என்று கூட்டுவது. t,x (து,ஷ்டஸத்வப்ரசுரமான தே,ஸத்திலே இதி) அஸ்ய - (ஸஞ்சரித்தம்)

ஜீ—(திருமலையாழ்வார் இத்யாதி,) m,n “தடம்” என்றதுக்கு பாவம் (திருவேங்கடமுடையானுக்கு
இத்யாதி,) n, o “ஸ்வைய ஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி” என்றதுக்கு - ஸம்வாத,மாதல்
த்ருஷ்டாந்தமாதல் (ஸுபுக, இத்யாதி,) “நந்த,நே குபே,ர இவ காகுத்ஸ்தே,ர யஸ்மிந்
வஸதி, கி,ரிராஜோபமோடென சித்ரகடோ கி,ரிஸ்ஸுப,க,;-” இத்யந்வய: . ஸுபுக,;-
ப,க்யவாநித்யர்த்த: . இதுமயோத்யாகாரண்டே, அஷ்டநவத்தமே. p விறு - ஸ்லாக்யதை,
q அதுக்கு-திருமலையோடே ஒத்திருக்கைக்கு. r “வஸதி” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (விடாதே
இத்யாதி,) s, (யாதொன்றுண்டு) அது ஹேதுவென்று கூட்டுவது. t,x (து,ஷ்டஸத்வப்ரசுரமான
தே,ஸத்திலே) என்றதுக்கு- (ஸஞ்சரித்தார்) என்றத்தோடே அந்வயம். u செருக்கன-மத்தன.
v “நந்த,யதீதி - நந்த,ந:” இதி வ்யுத்தபத்த்யா, நந்த,ந ஸப்,தே,ந-குபே,ரோத்யாநமுச்யதே-
“வானவர் வானவர்கோனெனும் - மாமலரென்று தொடங்கி, அமர்ந்து-நமன்றெழும்படியிருக்கிற -
தடங்குன்றமான-திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள்விடுதரும்” இத்யந்வய: . மாமலர்-ஸ்லாக்ய-
மான புஷ்பம். சுபர் - தீபம். எழும்-ஸ்வரூபம்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்படியிருக்கிற; திருமலைக்கு
விசேஷணம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தின
கதையாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமத்தலே கடைவீதியிலே ஒரு ராஜபுத்ரனும் ஒரு செட்டிப்பிள்ளையு

ப்ர—(துங்குன்றமே) o1. अयोध्याकाण्डेऽष्टनवतितमे चित्रकूटगिरिं दृष्ट्वा भरतस्य वचनम्—
“सुभगाश्चित्रकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः। यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुवेर इव नन्दने॥१२॥”

8. குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்
அன்று ஞால மளந்த பிரான்பரன்
சென்று சேர்திரு வேங்கட மாமலை
ஒன்று மேதொழ நம்வினை யோயுமே.

ஆ— 8. வ்யா:— (குன்றமேந்தி) ஸ்வரூபகுணசேஷ்டிதாதிகள் எல்லாவற்றாலும் ஸ்வஸ்ய பரஸ்ய ச நிரதிஸ்யபேக்ஷ்யபூதான எம்பெருமானுக்குங்கூட பரமப்ராப்யமான திருமலை, தான் வேறென்றைத் தரவேணுமோ, தானே பரமப்ராப்யமன்றோ; ஆதலால் திருமலைதன்னையே அநுபுஷிக்க, நம்முடைய க்லேஸமெல்லாம்போம் என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—கோவர்த்தநோத்திராணதிகளாலே நிரதிஸ்ய பேக்ஷ்யான எம்பெருமானுக்குங்கூட பரமப்ராப்யமான திருமலைதான் நமக்கொன்று தரவேணுமோ, அதுதானே பரமப்ராப்யம் என்கிறார்.

ஈ—மான தேயுத்திலே u செருக்கனான வைஸ்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் உத்யாநத்தில் w உலாவுமாபோலே x ஸஞ்சரித்தார். 7.

அ—இத்யநேநாந்வய: . u செருக்கனான-மத்தனான. w உலாவுகை-ஸ்வரஸஞ்சாரம் பண்ணுகை. x நந்த்யதீதி வ்யுத்தபத்த்யா, நந்த்யநஸப்யதேயந-குபேரோத்யாநமுச்சயதே. “வானவர் வானவர் கோனோடும் - மாமலர் என்று தொடங்கி, அமர்ந்து - நமன்றெழும்படியிருக்கிற தடங்குன்றமான-திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள் வீடுதரும்” என்று அந்வயம். “மாமலர் நீர் சுடர் தூபம்-ஸ்வலக்ஷ்யமான புஷ்பங்களையும், நன்றான ஜலத்தையும், விலக்ஷணமான தீபத்தையும், அக்யுரு தூபத்தையும், அமர்ந்து - ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலே பரகுபரகற்று அநந்யப்ரயோஜநராய், எழும் - ஸ்வரூபலாபம்பெற்று க்ருதார்த்தரம்படியாய், வீடுதரும் - புகுஷ்சேஷதைகரஸமான ஸ்வஸாம்யத்தை மோக்ஷரூப பூலமாகத்தரும்” என்று உரை. 7.

ஐ—மாக ஒரு த்வாத்ஸரிநாள் அந்தியம்போதாகக் கூடவாராநிற்க, ஒரு கடையிலே ஒரு செண் டிகப் பூவைக்கண்டு “இது ஸ்வாமிக்கு ஆகவேணும்” என்று “இது நான்கொண்டு சாத்துவன்” “நான்கொண்டு சாத்துவன்” என்று ஒன்றுக்கொன்றிசலி, அவன் “ஒரு காச கொடுக்கிறேன்” என்ன, “நான் இரண்டு காச கொடுக்கிறேன்” என்ன, இங்ஙனே கோடிதநத்தளவாக ஏற்ற, அவ்வளவிலே செட்டிப்பிள்ளை இளைத்துக் கைவாங்க, ராஜபுத்ரன் தநமுடையவனாகையாலே அந்த த்வாத்ஸத்துக்கு அந்தப்பூவைக்கொண்டு ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்குச் சாத்த, அவனும் அவ்வளவிலே திருவுள்ளமுகந்து “ராஜபுத்ரன் நமக்கு ஆதரத்தோடே இட்ட பூ சுமக்கவொண் கிறதில்லை” என்று ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளினாராம். 7.

ஆதேய— ஏழாம் பாட்டு. நல்ல புஷ்பங்களையும் அர்க்யஜலங்களையும் தூப தீபங்களையுமாகிற இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு வந்து நித்யஸூரிகளும் ஸ்ரீஸேநா பதியாழ்வானும் வணங்கிக்கொண்டு எழாநின்றள்ள திருவேங்கடமானது கைங்கர்ய ருசியுடைய நமக்கு அவனோடு ஸாம்யாபத்திருபமான மோக்ஷத்தைத் தருமதான, திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வரஸஞ்சாரம் பண்ணலாம்படி இட முடைத்தான திருமலை என்கிறார் “சுமந்து” இத்யாதி்யால். 7.

ஒ— வ்யா:— (குன்றம் என்று தொடங்கி) கேடாவர்த்தநோத்திரணம்பண்ணி ஆஸ்திரகூடப ஆபத்தைப்போக்கும் ஸ்வபூவனாய் அவ்வளவன்றிக்கே ஆஸ்திரகூட காக லோகத்தையெல்லாம் அளக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின ஸர்வேஸ்வரன். (சென்று என்று தொடங்கி) சென்று தனக்குப் பரம்பராப்யமாகப் பற்றும் திருமலை ஒன்றையுமே அநுபூவிக்க, “ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும். ஆஸ்ரபிப்பார்க்குண்டான அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலை தானே போக்கும் என்றுமாம். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்பூதமான திருமலையை அநுபூவிக்க, ப்ராப்தி ப்ரதிபூத்தகங்கள் ஸ்வயமேவ நஸிக்கும் என்கிறார்.

குளிர் மழை — கல்மாரியாலே (கேடாகேடாபீஜநங்கள் ஈடுபட்டவன்று)* குன்றம்—ஒரு மலையை, ஏந்தி—சுமந்து, காத்தவன்—காத்தவனாய், அன்று— (மஹாபூலியாலே அபஹ்ருதமான) அன்று, ஞாலம்—பூமியை, அளந்த—அளந்து வ்யாபரித்து, பிரான்—(அநத்யாஹ்மாக்கிக்கொண்ட) உபகாரகனான, பரன்— பரமசேஷியானவன், * சென்று—சென்று, சேர்—சேர்ந்த, திருவேங்கடம்— திருவேங்கடமாகிற, மா—பெரிய, மலை—திருமலை, ஒன்றுமே—ஒன்றையுமே (தேசிகளையெல்லாவேணும் என்கிற நிர்ப்பூத்தமற்று) தொழ—அநுபூவிக்க, நம்—நம்முடைய, வினை—(தேசிகாநுபூவ) ப்ரதிபூத்தகபாபங்கள், ஓயும்—(தன் னடையே) கழலும். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — திருமலையென்கொண்டாயிற்று தூக்கநிவ்ருத்தி பண்ணிற்று; அவனுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலை நமக்கொன்று தரவேணுமோ, அதுதானே ப்ராப்யம் என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (குன்றம் ஏந்தி) ஒருமலையைக்கொண்டாயிற்று தூக்கநிவ்ருத்தி பண்ணிற்று. 1. “गोपीजनकुलम्-अतीवार्त्तम्” (கேடாகேடாபீஜநஸங்குலம்-அதீவார்த்தம்) என்று அவர்கள் குளிரடியுண்கிற துஸையிலே ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி,) அது ஒருரளவிலேயே; இந்த்ரனுடைய பூமியை மஹாபூலி பறித்துக்கொள்ள, எல்லை நடந்து பூமியை மீட்டு ரக்ஷித்த உபகாரகன். (பரன்) ஸர்வேஸ்வரன். (சென்று இத்யாதி,) சேஷியானவன் விரும்புகிற தேசம் சேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? (ஒன்றுமே தொழ) ஒன்றையுமே அநுபூவிக்க, உள்நிற்கிற வனைத் தேடிப்போகவேண்டா என்கை. (நம் வினை ஓயுமே) அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலையானே போக்குமென்னுதல், “ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும் என்னுதல். 8.

* இவ்விடத்தில் “ஒரு மலையை மேற்கொண்டு ரக்ஷிக்கலாமென்றும், நின்றவிடத்தே நின்றே ரக்ஷிக்கலாமென்றும்” என்னும் அதிக பாடும் காண்கிறது.

சு— அவ:— a “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற்சொன்ன விரோதி, நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார்தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். b ஒரு புருஷார்த்தத்தையத் தரவேணுமோ, திருமலையானே நமக்கு உத்தேசம்; c ஸேஷிக்கு உத்தேசம்மானது ஸேஷத்தனுக்கு உத்தேசம்மாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறாராகவாம்.

வ்யா:—d (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) d, என்றும் து:க்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையையாழிற்று. 1. “गोपीजनसङ्कुलम् । अतीवार्तम्” (கோபகேயஜனஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும், வர்ஷத்திலேதொலையப்புக. கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் f பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட துரித்துக்கொண்டுநின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி)

அ— எட்டாம் பாட்டு. (குன்றம் இத்யாதி) a “வினை” என்றதுக்கு இரண்டு பொருளாகையாலே, அதில் முந்தியது “வேங்கடங்கள்” என்றவிடத்திற்சொன்ன வினையென்று விவக்ஷித்து, “ஒன்றுமே” என்கிற அவதாரணத்தாலே - விரோதி நிவ்ருத்திக்குத் திருவேங்கடமுடையான் வேணுமோ, திருமலையாழ்வார்தாமே போக்குவர் என்று, “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டோடே ஸங்கதியென்று ஒரு தாத்தர்யமாக் அருளிச்செய்கிறார் (வேங்கடங்கள் என்கிற பாட்டிற்சொன்ன என்று தொடங்கி) b அன்றிக்கே, “வினை” என்று-புருஷார்த்தாலாபத்தானுண்டான து:க்கத்தைச் சொல்லி, “ஒன்றுமேதொழ” என்றதுக்கு - கீழிற்பாட்டிலே “சமன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றம்” என்கொண்டு, ஸாம்யாபத்திருப்புருஷார்த்தத்தைத் தருமென்றதே இஷ்டப்பிராப்தி சொன்னபோதே அதிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றும், ‘அப்படி ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தரவேணுமோ? திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்கு உத்தேசம்’ என்றபடியாய், இப்படி திருமலையே உத்தேசம்மாகையாலே-ப்ராப்யமாகையாலே, “ஒரு புருஷார்த்தம் வேணும்” என்று அபேக்ஷித்து அது பெருமையாலே வரும் து:க்கம் போமென்று விவக்ஷித்து - கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதியாக ஒரு தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு புருஷார்த்தத்தை என்று தொடங்கி) c திருமலையானே உத்தேசம்மாகைக்கு நிபந்தனம் ஏதென்ன (ஸேஷிக்கு என்று தொடங்கி) h, c “சென்றுசேர்” என்றத்தைக்கொண்டு (ஸேஷிக்கு உத்தேசம்மானது) என்றது. ஆக, “வினை” என்றதின் அர்த்தத்துவயத்தையும் கடாக்கித்து அவதாரிகையாக இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்தாராயிற்று j, l, d, d₂ “குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்” என்றத்தோடே “ஒன்றுமேதொழ” என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு, அவதாரதூஸையோடு வாசியநஸர்வகாலமும் து:க்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையே என்கிறார் (என்றும் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி) e தொலைய-நலிக்க. f பிடுங்கி-உத்தேசம். g உக்தமர்த்தத்துவம் ஸம்ஹாவலோகந

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (குன்றம் இத்யாதி) a, b “நம் வினை ஓயும்” என்றதின் அர்த்தத்துவயநாசுணமாக அவதாரிகாத்துவம். b து:விதீயாவதாரிகைக்கு-கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதி. c இதுக்கு அடியெதென்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி) h, c “சென்றுசேர்” என்றத்தைப்பற்றி (ஸேஷிக்கு உத்தேசம்) என்றது. h, j, l, d, d₂ “திருவேங்கடமாமலை” இத்யாதியையும் கடாக்கித்து பூரவம் (என்றும் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி) e தொலைய-நலிக்க. g அவரோஹக்ரமேண பதத்துவயபுலிதம்

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (குன்றம் ஏந்தி) 1. पञ्चमेशो एकादशे “ततस्तद्रोक्तुं सर्वं गोपीजनसङ्कुलम् । अतीवार्तं हरिर्दृष्टा मैत्रेयाचिन्तयत्तदा ॥ १३ ॥”

ஈ—ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று-கீழ்; ஒருநாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது-மேல். விரோதியான மஹாபுலியாலே பூமி அபஹ்ருதையானவன்று எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாசகன். g ஸர்வரக்ஷகனுமாய் g₂ ஆஸ்திரசக்ஷகனுமாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (பரன்) ஸர்வஸம்மாத்தபரன். (h சென்று h₂ சேர் h₃ திருவேங்கட h₄ மாமலை) அவன் “தனக்கு i உத்தேசம்” என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (j ஒன்றுமே தொழ) k உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும்வேண்டா; திருமலையாழ்வார்தாமே அமையும். (நம் l வினை l₂ ஓயுமே) m “ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்” என்கிற வினை என்னுதல். n “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற்சொன்ன ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கும் என்னுதல். 8.

அ—தயாயேத பராமருத் ப₂விதமாஹ (ஸர்வரக்ஷகனுமாய் இதி) யத்₃வா, அவரோஹக்ரமேண ப த₃த்₃ வய ப₂ வி தம் (ஸர்வேத்யாதி₃) g₂ அத₃வா, ஆஸ்திரசக்ஷகனு-இந்த்₃ரணையாதல். 1. “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய - ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா” இதி யாவத். h₂, i (உத்தேசம்யமென்று) சேரின் தாத்பர்யம். j, k “ஒன்றுமே” இத்யேகாப்தாத் அவதாரணாச்ச - ஸாத₃நாந்தராரணி னித்தே₃பாபயஸ்ச வ்யாவந்த்யந்த இத்யபிப்ராயேணாஹ (உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் இதி) m, n த்₃வித்யாவதாரிகாநுகுணம், ப்ரத₃மாவதாரிகாநுகுணஞ்ச க்ரமேண ப₄வ வஹ (ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) ப்ரத₃மப₄வே “வினை” இத்யதேத-லக்ஷணயா, பாபகர்யம் து₃:க்க₂முச்சயதே. l₂ “ஓயும்” என்கையாலே-“மழை பெய்து ஓய்ந்தது” என்னக்கடவதிதே, அப்படியே 2. “புஹுதா ஸந்ததது:க்க₂வரஷிணி” என்கிற மழை ஓயும் என்றபடி. “ஒன்றுமே தொழ-தே₃ஸிகளளவும் செல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த₃ மற்று அநுப₄விக்க, தம்முடைய தே₃ஸிகாநுப₄வப்ரதிபந்த₃கபாபங்கள் தன்னடையே கழுவும்” என்று உரை. 8.

ஜீ—(ஸர்வரக்ஷகனுமாய் இத்யாதி₃) g₂யத்₃வா, ஆஸ்திரசக்ஷகனு-இந்த்₃ரணையாதல்; 1. “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய - ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா” என்னக்கடவதிதே. j, k “ஒன்றுமே” என்கிற அவதாரணாத்துக்கு அர்த்தம் (உள்ளே இத்யாதி₃) m, n த்₃வித்யாவதாரிகாநுகுணம் ப்ரத₃மாவதாரிகாநுகுணஞ்ச க்ரமேண ப₄வமஹ (ப்ராப்யத்தை இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) l முந்தின அர்த்தத்திலே “வினை” என்று - லக்ஷணயா, பாபகர்யமான து₃:க்க₂த்தைச் சொல்லுகிறது. l₂ ஓயும்-விட்டுக்கழியும். h சென்றுசேர்-வந்து வர்த்திக்கிற. h₄ மாமலை-பெரியமலை, 3. “ததஸ்-தத்யகோசுலம் ஸர்வம் கோகோபீஜநஸங்குலம் | அதிவார்த்தம் ஹாரித்ருஷ்ட்வா மைத்ரேயா-ஸந்தயத்ததா ||” இதி பஞ்சமேடம்ஸே ஏகாத்₃ஸே. க்ரமேணாவய: 8.

ஆதே₃— எட்டாம் பாட்டு. பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தூரித்துக் கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன், விரோதியான மஹாபுலியால் பூமி அபஹ்ருதையானவன்று எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாசகன், ஸர்வஸம்மாத்தபரன் தனக்கு உத்தேசம்யமென்று வந்து வர்த்திக்கிற திருவேங்கடமாமலை ஒன்றுமே தொழ நம்முடைய ப்ராப்ய விரோதியான பாபங்கள் ஓயும் என்கிறார் “ஒன்றுமேந்தி” இத்யாதியால். 8.

9. ஓயு முப்புப் பிறப்பிறப் புப்பிணி
வீயு மாறுசெய் வான்றிரு வேங்கடத்
தாயன் நாண்மல ராமடித் தாமரை
வாயுள் ளும்மனத் துள்ளும்வைப் பார்க்கே.

ஆ— 9. வ்யா:— (ஓயுமுப்பு) திருவேங்கடமுடையானன்றோ ப்ராப்யம், திருமலையே ப்ராப்யமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்; திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ராப்யத்வமும் திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே வந்ததாதலால் திருமலையே ப்ராப்யம் என்கிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அடிமை தருகைக்கும் அதுக்கு விரோதி, நிரஸநத்துக்கும் திருமலையெல்லாம் வேண்டா, திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஓயுமுப்புப் பிறப்பு இறப்பு) ஜந்மாதி,ஸகலது:க்கூங்களும் ஓயும். (பிணி என்று தொடங்கி) ஸகலது:க்கூநிவர்த்தகனும், திருமலையிலே நின்றருளின ஸர்வஸுலபுனான திருவேங்கடமுடையானுடைய நீரதிசயபேடாக்யமான திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களினால் அநுபூவிப்பார்க்கு. 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், தேசுரிகனான திருவேங்கடமுடையானுக்கும் விரோதி, நிவர்த்தகத்வம் தேசுரஸம்பந்தத்தாலே என்கிறார்.

நாண்மலராம்—(“நாட்பூ மலர்த்தது” என்னலாம்படி) ஸுசுமாரமான், அடித் தாமரை—திருவடித் தாமரைகளை, வாயுள்ளும்—வாக்குள்ளும், மனத்துள்ளும்— நெஞ்சினுள்ளும், வைப்பார்கட்கு—வைக்கும்வர்களுக்கு, ஓயும்—புலஹாநிடைப் பிறப்பிக்கக்கடவ, மூப்பு—மூப்பு, பிறப்பு—(அந்த ஸரீரத்துக்கடியான) பிறப்பு, இறப்பு—(அதின்) விநாஸம், பிணி—(மூப்போடு பிணைந்து வருகிற) வ்யாதிகள், (இவற்றை) வீயுமாறு—ஈசரிக்கும்படி, செய்வான்—பண்ணுமவன், திருவேங்கடத்து— திருமலையிலே வர்த்திக்கிற, ஆயன்—க்ருஷ்ணன். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — து:க்கூநிவ்ருத்திக்குத் திருமலையாழ்வார் எல்லாம் வேணுமோ, திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஓயும் இத்யாதி) ஜந்மஜராமரணாதிகள் ஓயும். ஓயும் என்கையாலே - இதுக்கு முன்பு உச்சிவீடும் விடாதே சென்றது என்கை. (பிணி) ஸரீரஸம்பந்தஹேதுவான கர்மம். (வீயும் இத்யாதி) து:க்கூநிவ்ருத்திக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்று ஸுலபுனானவன். (நாண்மலராமடி இத்யாதி) நீரதிசயபேடாக்யமான திருவடிகளை. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) மனோவாக்காயங்களாலே அநுபூவிக்கப் பார்ப்பார்க்கு. இதுவிதே து:க்கூநிவ்ருத்திக்குக் குடிக்கிற வேப்பங்குடி நீர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. நம் விரோதியையும் போக்கி, ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார்தாமே தருவர் என்றார் - கீழிரண்டு பாட்டாலே; a இப்படி விரோதி, பாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ, திருமலையாழ்வாரில் ஏகதேயமமையாதோ? என்கிறார் இதில். / (ஏக தேயம் என்கிறது அப்பணை;) b A “வடமாமலையுச்சி” என்னக்கடவதிறே - திருவேங்கடமுடையானை.

வ்வா:—(c ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) d ஜந்மஜராமரணதிகள் ஓயும். இப்போது “ஓயும்” என்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் e உச்சிவீடும் விடாதே போந்தது என்னு மிடம் தோன்றுகிறது. f “பிணிவீயுமாறு செய்வான்-திருவேங்கடத்தாயன்” என்று- f, அவனோடே அந்வயம். g பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன். h “இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக” என்றிருந்தானாகில் B கலங்காப்

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஓயும் இத்யாதி.) a இப்பாட்டில்-திருவேங்கடத்தாயன் திருவடிகளை அதுலத்தித்துத் தொழுதவர்களுக்கு, “ஓயுமூப்பு” இத்யாதியாலே - விரோதி, பாபங்களையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் தருமென்கிறதாயிருக்கிறதே; இப்படியானால், கீழிரண்டு பாட்டிலும்- ப்ரத்யாவதி, யான திருவேங்கடமுடையானை விட்டு, சரமாவதியான திருமலையாழ்வாரே இஷ்ட ப்ராபணத்துக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் கடவர் என்றன்றே சொல்லிற்று; இப்போது - திருவேங்கடமுடையானே இரண்டுக்கும் கடவனென்றுகொண்டு, திரிய சரமாவதியைவிட்டு ப்ரத்யாவதியிலே போகிறதென்னென்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமுமாய் ரஸோக்தியுமாய்க் கிடக் கிறது (இப்படி விரோதி, பாபங்களை என்று தொடங்கி) இத்தால் - சரமாவதியான திருமலையை விடவில்லை, திருவேங்கடமுடையானும் திருமலையில் ஏகதேயமாகையாலே என்றபடி. b இப்படி ஏகதேயமோ? என்ன (வடமாமலை இத்யாதி.) திருமொழி. c, d “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு” இதி- அதிபித்த விகாரத்ரயஸ்யாப்யபலக்ஷணமித்யபிப்ராயேணஹ (ஜந்மஜராமரணதிகள் இத்யாதி.) c ஓயும் - விச்சித்தமாம். e உச்சிவீடு - மத்யாஹந்தே விடுகை. f “பிணிவீயுமாறு செய்வான்” என்றது - ப்ரத்யமைகவசநமாய், இவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபூவனென்று திருவேங்கடத்தாய னுக்கு விசேஷணமாக்குதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிணிவீயுமாறு செய்வான் இத்யாதி.) g அன்றிக்கே, துமுறக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக இத்யாதி.) h இத்தால் தாத்பர்யம் (இவர்கள் பிணியும் இத்யாதி.) f யத்யவா, “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்” இதிவத் “பிணி - வியும்” இதி ப்ரத்யேகாந்வயப்பூராந்தம் வாரயதி (பிணிவீயுமாறு செய்வான் இதி) g ஸப்த்யார்த்தமாஹ (பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக இதி) h சேதநாநாம் து:க்கநிவர்த்தநார்த்த

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஓயும் இத்யாதி.) a கீழே-சரமாவதியான திருமலையைப் பற்றினவர், ப்ரத்யாவதியான திருவேங்கடமுடையானைச் சொல்லுவானென்? என்ன (இப்படி விரோதி இத்யாதி.) b ஏகதேயமோ? என்ன (வடமாமலை இத்யாதி.) திருமொழி. c ஓயும்-விச்சித்தமாம். e உச்சிவீடு - மத்யாஹந்தத்தில் விடுகை. f (அவனோடே அந்வயமென்றது) “பிணிவீயுமாறு செய்வான்” என்றது - ப்ரத்யமைகவசநமாய், இவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபூவனென்று திருவேங் கடத்தாயனுக்கு விசேஷணம் என்றபடி. g துமுந்ப்ரத்யயாந்தமாக அர்த்தநாதரம் (பிணி வீயுமாறு செய்கைக்காக இத்யாதி.) h “திருவேங்கடத்தாயன்” என்றதுக்கு பூாவம் (இவர்கள் பிணியும் இத்யாதி.) i பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக வந்த திருவேங்கடத்தாயனை ஆஸ்ரயித்தால் பிணி வியும் என்ன வேண்டியிருக்க, “மூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும்” என்கிறதென்? என்ன

1 ( ) பல ஸ்ரீகோஷங்களிலில்லை. A பெரியதிருமொழி 7-10-3. B மூன்-திருவ 51.

ஈ - பெருநகரத்திலேயிரானோ ? i இங்கு, பிணி என்கிறது-ஸரீரஸம்பந்த, நிபந்த, நமாக வருமவை i, எல்லாவற்றையும் நினைத்து. j கீழே, (ஓயுமப்புப் பிறப்பு இறப்பு) என்றதாகில், இனி (பிணிவீயுமாறு செய்வான்) என்றதுக்குக் கருத்தென் ? என்னில்: k இவனுடைய k₂இங்குத்தை து₃:க்க₂நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கைக்காக என்கை. l ஆக, து₃:க்க₂த்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவன் என்கை. m அவனே வந்து போக்கானாகில் m₂ இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக்கொள்ளப்போகாதினே.

அ-மேவ கிம் வேங்கடாசலே திஷ்ட₂திதி ஸங்காம் வ்யத்ரேகமுகே₂ந பரிஹரதி₁ இவர்கள் பிணியும் இதி₁ விரோதி₄யிஷ்ட₂தே₃ஸே வர்த்திதவ்யம் கிம் ? இதி ப₄ாவ: i பிணி ஸப்₃த₃:வ்யாதி₄ஷுப்ரஸித்த₄: வ்யாதி₄நிவர்த்தநார்த்தம் ஸமாக₃த்ய திஷ்ட₂தி சேத், ஷட்₃ப₄ாவவிகாராபக₃ம: கத₃ம் ப₄வேதி₃தி ஸங்காம் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (இங்குப் பிணியென்கிறது இதி) j ஹ்ருத₃ய ஹ்ருதாநாந்ஸங்கதே (கீழே ஓயுமப்பு இதி) k கார்பகாரணப₄ாவபே₄த₃விவக்ஷயா பே₄த₃: இதி பரிஹரதி (இவனுடைய இதி) “பிணிவீயுமாறு செய்வான்” இத்யேதத் சேதநக₃தாந் ஷட்₃ப₄ாவவிகாராநபநேஷ்யாமி இதி ப₄க₃வத்ஸங்கல்ப இதியாவத். l து₃:க்க₂நிவர்த்தநார்த்தம் வர்த்தத இத்யேதாவந்மாத்ரம் கிம்? இத்யத்ர ப₂லிதமாஹ (ஆக து₃:க்க₂த்தை இதி) n சேதந பாபாபநோத₃நாய ஸ்ரீவேங்கடாசலே ஸமாக₃த்ய ந திஷ்ட₂தி சேத் சேதநை: ப்ராயஸ் சித்தாதி₃நா பாபாபநோத₃நம் ந ஸ்க்யதே கர்த்தும் கிம்? இத்யத்ராஹ (அவனேவந்து இதி) n₂ எலியெலும்பன்-ஷு₃த₃ரன், l யத்₃வா, பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிற வனை, ஆஸ்ரயித்தால் பிணி ஓயுமென்னவேண்டியிருக்க, “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு - ஓயும்” என்று சொல்லுகிறதென் ? என்ன (இங்குப் பிணியென்கிறது இத்யாதி₃) l₂ (எல்லாவற்றையும்) என்றது - பிறப்பு முதலான ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்களையும் என்றபடி. j “பிணி” என்கிறது - ஸரீரஸம்பந்த, நிபந்த, நமான ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகில், “ஓயுமப்பு” இத்யாதியோடு புநருத்தமன்றோ? என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிரர் (கீழே ஓயுமப்பு இத்யாதி₃) அதாவது - “பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருவேங்கடத்தாயனானவனுடைய, அவனுடைய நாண்மலராம் அடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்டு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்” என்று அந்வயமாகையாலே புநருத்தமன்று என்றபடி. l “பிணிவீயுமாறு செய்வான்” என்றதின் ப்ரத₃மைகவசநமான முந்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிரர் (ஆக து₃:க்க₂த்தை இத்யாதி₃) இந்தப் பக்ஷத்தில் “பிணிவீயுமாறு செய்யும் ஸ்வபாவனா - திருவேங்கடத்தாயன்” என்று தொடங்கி அந்வயம். n இத்தால் ப₂லிதம் (அவனே வந்து இத்யாதி₃) k₂ அத்வா, (இங்குத்தை) இத்யாதி₃க்கு - இந்த ஸரீரத்தோடேயிருக்கும் நாள் து₃:க்க₂ப்படாமலிருக்கை. § “ஓயுமப்புப் பிறப்பிறப்பு” என்றத்தாலும், “பிணிவீயுமாறு செய்வான்” என்றத்தாலும் ஸித்த₃தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிரர் (ஆக து₃:க்க₂த்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவன் என்கை என்று), இந்த அர்த்தம் ஸித்த₃தி₃க்கவேண்டியிருக்க, “பிணி - ஓயும்” என்று கூட்டி,

ஜீ-(இங்குப் பிணி இத்யாதி₃) அதாவது ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. j புநருத்தியை ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிரர் (கீழே ஓயும் இத்யாதி₃) “து₃:க்க₂த்தைப் போக்க வேணும்” என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வந்துநின்றான் என்றபடி. “பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருவேங்கடத்தாயனானவனுடைய நாண்மலராம் இத்யாரப்ய வைப்பார்கட்டு - மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்” இத்யந்வய: l “வீயுமாறு செய்வான்” என்று - ப்ரத₃மைகவசநமான பக்ஷத்தை விவரிக்கிரர் (ஆக து₃:க்க₂த்தை இத்யாதி₃) ஆகவேன்று - அந்நிக்கே என்றபடி. n அவன்வந்து போக்கவேணுமோ, இவனாற்போக்கிக்கொள்ளவொண்ணுதோ? என்ன (அவனே இத்யாதி₃) n₂ எலியெலும்பன்-அஸ்பஸக்திகன். n₂ “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு” இத்யாரப்ய,

ஈ—(n நான்மலராம் இத்யாதி) n₂ அவன் கால்காண, “மூப்பு பிறப்பு இறப்பு o பிணி” என்கிற இவையெல்லாம் நூலுக்கும். p இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்றுக் குடிக்கச்சொல்லு கிறது விரோதிபோகைக்கு. q செவ்விப் பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே இருப்பதொன்றிறே. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) இவையிரண்டும் - காயிகத்துக்கும் உபவகஷணமாய், திருவடிகளை r மனோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு, வாயுன் வைக்கையாவது-s A “ஓவாதுரைக்கும் உரை” என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துன் வைக்கையாவது - மறவாதிருக்கை. t இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே, ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். r பிணி n₂ வியுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்துபு ஆயனுடைய நான்மலராமடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு-புமூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும் 9.

அ—மூப்பு முதலான எல்லாவற்றையும் ஸமபிஷ்யாஹாரத்தாலே “வியுமாறு” என்றதுக்கு விஷய மாக்கி விவக்ஷிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், “பிணி-வியுமாறு” என்று அந்வயித்தது. n₂ ரஸோக்தி மாஹ (அவன் கால்காண இதி) யத்வா “மூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணிவியுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் நான்மலராம் அடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - மூப்புப்பிறப்பிறப்புப் பிணி - ஓயும்” என்று அந்வயவிவக்ஷையாக பூவாம் (அவன் கால்காண இத்யாதி) o இதுக்கு தியாமகம் (பிணியென்கிற இவையெல்லாம் என்றது) இந்தப் பக்ஷத்தில், “பிணி” என்று - வ்யாதி₂யைச் சொன்னாலும் விரோதமில்லை. p “நான்மலராமடித் தாமரை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவ்வேப்பங்குடி என்று தொடங்கி) இவ்வேப்பங்குடி நீர் இதி-வ்யங்க்யோக்தி: n “தாமரை-நான்மலராமடியை” இத்தயத்வய:; பரமபேக்யசரணாவிந்த்யமிதி யாவத். q வாங்மநஸயோர்சரணாவிந்த்யநித்யாதம் பரமபேக்யம் பூவதி கிம்? இத்தயத்ராஹ (செவ்விப்பூவை இதி) s (ஓவாதுரைக்கும் உரை இதி) முதல்திருவந்தாதி. r, t (மனோவாக்காயங் களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு) இதிவாக்யமவலம்ப்ய ப்ரவ்ருத்தாம், “காயதோநுஸந்த்யாதம் நாம கிம்?” இதி ஸங்காஞ்ச, “வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்” இதி யோஜநாமவலம்ப்ய ப்ரவ்ருத்தாம் ஸாத்யநத்வஸங்காஞ்ச பரிஹரத்நாஹ (இப்படி கரணங் களுக்கு இதி) u அந்வயப்ரகாரமாஹ (பிணிவியுமாறு செய்வான் இத்யாதி) n அஸம்ந்நத்வயே. “தாமரை - நான்மலராமடி” இதி த்ரஷ்டவ்யம். u₂ ஆயன் - க்ருஷ்ணன். 9.

ஜீ—“வைப்பார்கட்கு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்புப் பிணி-ஓயும்” என்று அந்வயவிவக்ஷையாக பூவாம் (அவன்கால்காண இத்யாதி) p “நான்மலர்” என்ற விசேஷணத்துக்கு பூவாம் (இவ்வேப்பங் குடி இத்யாதி) இவ்வேப்பங்குடி நீரை-இதி வ்யங்க்யோக்தி: n “தாமரை நான்மலராமடியை” இத்தயத்வய: “தாமரையினுடைய ஸத்யோவிக்ஷிதமான புஷ்பமென்னலாம்படி ஸுகுமாரமாய் நிரதீஸ்யபேக்யமான திருவடிகள்” என்று ஸப்₂த்யார்த்தம். q அப்படி வாங்மநஸ்ஸுகளிலே வைக்கைக்கு பேக்யமாயிருக்குமோ? என்ன (செவ்விப்பூ இத்யாதி) t “வாயுள்ளும் மனத் துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு - ஓயும்” என்கிறவிடத்தில் - ஸாத்யநத்வ ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) u அந்வயம் காட்டுகிறார் (பிணிவியுமாறு இத்யாதி) u₂ மூப்பு - வ்ருத்த்யத்வம். u பிணி - வியாதி₂. u₂ வியுமாறு - நூலுக்கும்படி. 9.

ஆதே₃— ஒன்பதாம் பாட்டு. ஜராமரணாதிசுகள் ஓயும்—ஸகல பாபங்களையும் நஸிப் பிக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிற ஆயனுடைய திருவடித்தாமரைகளை மனோவாக் காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு என்கிறார் “ஓயும் மூப்பு” இத்யாதியால். 9.

A முதல்-திருவ 95.

10 வைத்த நாள்வரை யெல்லே குறுகிச்சென்
றெய்த்தி னைப்பதன் முன்ன மடைமினே
பைத்த பாம்பிணை யான்றிரு வேங்கடம்
மொய்த்த சோலைமொய் பூந்தடந் தாழ்வரை.

ஆ- 10 வ்யா:—(வைத்த) ஆதலால் ஈண்டெனச்சென்று திருமலையை அநுபவியுங்கள் என்கிறார். 10.

ஓ- அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — தம்முடைய பரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே எல்லீரும் திருத்தாழ்வரையை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (வைத்தநாள்வரை என்று தொடங்கி) திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஸ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் எல்லையளவில் அணித்தாகச் சென்று திருமலையை அநுஸந்திச்சுவொண்ணுதபடி கலங்கி அவஸந்நராவதற்கு முன்பே ஆஸ்ரயியுங்கோள். (பைத்த பாம்பிணை என்று தொடங்கி) தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகூதிரயத்தாலே விகலிதமான பூணங்கையுடைய திருவநந்தாழ்வானைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு நிரதிரயபேக்யமான திருமலையினுடைய செறிந்திருந்துள்ள திருச்சோலைகளையும் அழகிய பூத்த பொய்கைகளையுமுடைய திருத்தாழ்வரையை. 10.

ப- 10. அவ:— அநந்தரம், நிரதிரயபேக்யமான திருமலையைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கோள் என்று ஸ்வஜாததைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார்.

பைத்த —விரிகிற பூணங்கையுடைய, பாம்பு—அநந்தனை, அணையான்— அணையாகவுடையான ஈர்வேஸ்வரன், திருவேங்கடம் — (தத்ஸாரூப்யத்தாலே ஆதூரிக்கிற) திருமலையில், மொய்த்த — செறிந்த, சோலை — சோலையினுடைய, மொய்—அழகிய, பூ—பூக்களையுடைத்தான, தடம்—இடமுடைய, தாழ்வர்—திருத் தாழ்வரையை, வைத்த—(உங்களுக்கு) ஸங்கல்பித்துவைத்த, நாள்—நாளினுடைய, வரை — அவதியான, எல்லை — முதலெல்லையானது, குறுகி — உங்களைக்கிட்டி, எய்த்து—(கரணங்களுக்கு) பூலஹாநி பிறந்து, இளைப்பதன் முன்னம்—(அதடியாக நெஞ்சு) இளைப்பதற்கு முன்னே, சென்று—(A “போங்குமரருள்ளீர் புரிந்து” என்கிற படியே) சென்று, அடைமின்—ப்ராபியுங்கோள்.

தாழ்வர்—தாழ்வரை, மொய்—செறிவும், அழகும். 10.

இ- அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—திருமலையே ப்ராப்யமான பின்பு எல்லாரும் கரணபாடவம் உள்ளபோதே திருத்தாழ்வரையை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (வைத்தநாள் இத்யாதி) திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஸ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் இறுதியினுடைய எல்லையான நாள் குறுகி. (எய்த்து A நான்-திருவ 44.

இ- இத்தபாதி, “ஸ்ரீரத்தையேயாய், கரணபாடவமின்றியேயிருக்கும் துஸையிலே சென்று திருமலையை அநுபூவிக்கவொண்ணாதபடி கலங்கி அவைந்நராவதுக்கு முன்னே ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்று இருந்ததே குடியாக அபேக்ஷிக்கிறார். (பைத்த இத்தபாதி,) ஸ்வஸ்பர்ஸஸுகூதிராயத்தாலே விகலிதமான பூணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வானிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருமலை. திருமலையைத் திருவனந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவது. (மொய்த்தவித்தபாதி,) செறிந்த சோலையையும் பரப்பு மாறப் பூத்த பொய்கையைமுமுடைய திருத்தாழ்வரையை. தாழ்வரையை எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் அடைமினே; வைத்தநாள்வரை எல்லை குறுகி - எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் - சென்று - அடைமினே என்றுமாம். 10-

ஈ- அவ:- பத்தாம் பாட்டு. a ஆக, திருமலையாழ்வார் a₂ எல்லார்க்கும் ஒக்க உத்தேசம்மான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:- (b வைத்த நாள்வரை எல்லை குறுகி) c ஸர்வேஸ்வரன் இச்சேதனுக்கு ஸரீரஸம்பத்தியைக் c₂ கொடுத்தது - நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப் போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு c₃ என்றயிற்று; d1. “विचित्रा देहसंपत्तिरिष्वराय

அ- பத்தாம் பாட்டு. (வைத்த இத்தபாதி,) a “மொய்த்தபூந்தம் தாழ்வார்-சென்று-அடைமினே” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆக இத்தபாதி,) a₂ “வானவர் வானவர்கோனெடும் தமன்றெழும் திருவேங்கடம்” (7) என்கையாலே - நித்யஸலிரிகளுக்கும், “பரன்சென்று சேர் திருவேங்கடம்” (8) என்கையாலே-ஸ்வரனுக்கும், ஆக எல்லாருக்கும் உத்தேசம்மம் என்றபடி. b,c “அடைமினே” என்னுமளவும் கடாஷித்து, “வைத்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்தபாதி,) b “வைத்த” என்றது - ஸ்ருஷ்டித்துவைத்த என்னுதல், ஸங்கல்பித்து வைத்த என்னுதல். c அதுவா “எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் - திருவேங்கடம் - அடைமினே” என்கையாலே, “வைத்த” என்றது - ததார்த்தம் என்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்தபாதி,) b வைத்த-உங்களுடைய ஸரீரத்தை வைத்த என்றபடி. c₂, c₃ (நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப்போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றயிற்று - ஸர்வேஸ்வரன் இச்சேதனுக்கு ஸரீரஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. d உகத்ததுக்கு ப்ரமாணம் (விசித்ரா இத்தபாதி,) e இதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்தபாதி,) 2. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்

ஜீ- பத்தாம் பாட்டு. (வைத்த இத்தபாதி,) a “தாழ்வார் - சென்று - அடைமினே” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆக இத்தபாதி,) a₂ (எல்லார்க்குமொக்க உத்தேசம்மம்) என்றது—“வானவர் வானவர்கோனெடும்” (7) இத்தபாதியாலே - நித்யஸலிரிகளுக்கும், “பரன் சென்றுசேர்” (8) என்று-ஸ்வரனுக்கும் உத்தேசம்மம் என்றபடி. b,c “அடைமினே” என்னுமளவும் கடாஷித்து “வைத்த” என்றதுக்கு பூாவம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்தபாதி,) b வைத்த-ஸ்ருஷ்டித்து வைத்த. c₂, c₃ (என்றயிற்று-கொடுத்தது) என்று அந்வயிப்பது. d,e உகத்ததுக்கு ப்ரமாணமும் த்ருஷ்டாந்தமும் (விசித்ரா இத்தபாதி,) 1. “विचित्रा देहसम्पत्तिरिष्वराय निवेदितम्। पूर्वमेव कृता श्रद्धा हस्तपादादिसंयुता ॥ १॥” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே. e (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்

ப்ர- (பத்தாம் பாட்டு) (வைத்தநாள்) d1. श्रीविष्णुत्वे “विचित्रा देहसंपत्तिरिष्वराय निवेदितम्। पूर्वमेव कृता श्रद्धा हस्तपादादिसंयुता ॥ १॥”

॥—निवेदितुम्” (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்) என்னக்கடவதிநே-
e1, “सृष्ट्वं वनवासाय” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)—e, “ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்ய
வேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார், நானும் கூட ஸேவித்துப்
போவேன்”என்ன; “அவர் காட்டிலே எழுந்தருளாநிற்கப் படைவீட்டிலேயிருக்கைக்கோ
நாம் உம்மைப்பெற்றது? நீர் f இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் g பெற்ற
ப்ரயோஜநம் பெற்றேனாகிறேன். h அவர்க்கு யாதொருபோது துணைவேண்டிற்று-
அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப்பெற்றது.” 1. “खनुरक्तः
सृष्टज्ञे” (ஸ்வநுரக்தஸஸுஹ்ருஜ்ஜநே)—i “நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநு
ரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமானை நோக்கித்
தாரீர்.” அன்றிக்கே, 1. “सृष्टज्ञे-रामे” (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே-ராமே) என்றாய், “பெருமாள்
பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீரிருப்பது, இப்போது ‘போம்’ என்று நான்
உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ?” 1. “रामे प्रमादं मा कार्षीः” (ராமே ப்ரமாதும்
மா கார்ஷீ:)—“இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு - ப்ரமா
தத்தைப் பண்ணுதேகொள்ளும்.” “என்தான்? ப்ரமாதம்மென்?” என்னில்:

அ—வநவாஸாய” என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐயர் இத்யாதி.) f (இப்படி
செய்தீராகில்) என்றது - பெருமாள் பின்னே போனீராகில் என்றபடி. g, h பெற்ற ப்ரயோஜநம்
ஏதென்ன (அவர்க்கு இத்யாதி.) இங்ஙனத்த ஆபத்துக்களில் உதவவன்றோ உம்மைப்
பெற்றது என்றபடி. யத்வா “ராமோ வநம் க்ருமிஷ்யதி” இதி ஜ்ஞாத்வா தத்யுக்ரும
நார்த்தம் லக்ஷமணம் லேபே4 கிம்? இத்யத்ர, வநவாஸ ஸப்5த்யஸ்ய தாத்பர்யமாஹ
(அவர்க்கு யாதொருபோது இதி) கௌஸல்யாவிஷய ஸ்நேஹாதிஸயாத் ஜ்யேஷ்ட5புத்ரஸ்யை
அபி4ஷேகோசித்தவாச்ச கௌஸல்யாஜ்யேஷ்ட5புத்ரநுவர்த்தநபரோ ப4வேந்மத்புத்ர
இத்யபி4ஸந்தி4பூர்வகம் வ்ரதோபவாஸாதி5கம் க்ருத்வா லக்ஷமணம் லேபே4 இதி ப4ாவ:-
i அனுப்புகிறவள் இருக்கைக்கு ஹேதுவானத்தைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜ

ஜீ—த்வம் இத்யாதி.) 1. “ஸருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸஸுஹ்ருஜ்ஜநே | ராமே
ப்ரமாதும் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி க்ருச்சுதி ||” இதி அயோத்யாகாண்டே5 சத்வாரிம்ஸே
லக்ஷமணம் ப்ரதி ஸும்த்ரா. e1. “ஸருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” என்று சொல்லுகைக்கு
ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐயர் இத்யாதி.) f இப்படி செய்தீராகில் - பெருமாள் பின்னே
போனீராகில் இத்யர்த்தம். h “பெருமாள் காடேறப்போகக் கூடப்போகவேணும்” என்று ஏற்கவே
அறிந்தோ என்னைப் பெற்றது? என்ன (அவர்க்கு யாதொருபோது இத்யாதி.) i அனுப்புகிறவள்
இருக்கைக்கு ஹேதுவானத்தைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின் இத்யாதி.)

ப்ர—1. श्रीमद्योष्याकाण्डे चत्वारिंशसर्गे वनवासार्थं कौसल्यामिवादनानन्तरं वन्दमानं लक्ष्मणं
प्रति सुमित्रा—“तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत्। हितकामा महाबाहुं मूर्धन्युपाधाय
लक्ष्मणम्॥४॥ सृष्टत्वं वनवासाय खनुरक्तस्सृष्टज्ञे। रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र! आतरि
गच्छति॥५॥ व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेषा तवानघ!। एष लोके सतां धर्मो यज्येष्ट-
वशगो भवेत्॥६॥”

ஈ-1. “புன ஞாதரி ரக்ஷதி” (புத்ர ப், ஞாதரி க, ச்ச, தி) உங்கள் தமையனார் j நடப்பர் கிளர், அவர் j நடையிலே நடைகொள்வர், அவர் நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற்சோர்வுபடவிடாதே கொள்ளும். l அப்படியே, இச்சேதநனையும் இங்குவைத்தது திருமலைக்குப் போகைக்காகவாயிற்று. (m வைத்த நாள் m, வரை எல்லை m, குறுகிச் சென்று) n ஈஸ்வரன் நியமித்துவைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய n, முடிவான எல்லையைச் சென்று n, கிட்டி. o (எய்த்தினைப்பதன் முன்னமடைமினோ) “திருமலைக்குப் போக வேணும்” என்னும் ஸ்ரத்தையும் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே “பானியேன் கரண பாடவ த, ஸையுண்டாகப் பெற்றிலேன்” என்னும் த, ஸை வருவதற்கு முன்னே போகும்

அ-தத்தின் இத்யாதி, j, j (நடப்பர், நடையிலே நடைகொள்வர்) இதி ஈடு. நடப்பர்-அதீவ ப்ரவர்த்தக இதி த், வநி. ஜீவத்த்வாக்ய இதி யாவத். அதிமநோஹரக, மநவாநிதி ஸ்வப, வார்த்த, ஸ்வயமபி க, மதைகரீலோ பூ, த்வா த்வாமபி க, மதைகரீலம் கரிஷ்யதி; குத்ராபி விஸ்ரமோ ந ப, வேதி, தி த், வநி. ஸ்வக, மநஸௌந்த்ய, ரீயேண பரேஷாம் ஹ்ருத, யக, தம் - ஸதோஷ்யாபாரம், அபஹரேத் இதி வா, A “காலமும் நெஞ்சழியும்” இதி ப்ரகாரேண, ஸாரீரக, மதஞ்ச மதோஷ்யாபாரஞ்சாபஹரேத் இதி வா ஸ்வப, வார்த்த, 2. “ப்ரமாதோ ஸந-வத, ஞாதா” இத்யமர. கஸித்த, ப், ஞாதா அந்யரவிஜ்ஞாதத்தேந மாது: பத்ரிகாம் ப்ரேஷ யித்வா மாத்ருமுக்ஷேத ஞாஜ்யமபஹ்ருத்ய வதம் ப்ரதி க, மயாமாஸ, தத, த்வா த்வமபி ப், ராத்ருத்வாத் யங்கஞ்சநாபாயம் மா கார்ஷி: இத்யர்த்த, கிந்த ஸ்யாத்? இதி சேந்ந; 3. “பூர்வ்யாத் ப், ருஷி-ஸு-ஸிக்கு, 4. “ஈ ச ஸீதா த்வயா ஹிண ஈ சாஹமபி ராக, வ” இதி ராமஸம்ஸ்லேஷக த், ரகே லக்ஷமணே தத, ப்ரஸங்க, ப்ரதிஷேத, யோரயோக்ய, யத்வாத். k (காவற்சோர்வுபட விடாதே என்றது) உம்முடைய காவலுக்கு-ஸாவத, நதைக்கு, சோர்வுபட-நமுவுதலுண்டாம்படி விடாதே கொள்ளும் என்றபடி. படுகை - உண்டாகை. l உக்தார்த்த, ததை நிக, மிக்கிரார் (அப்படியே இத்யாதி, n, n “வைத்த” என்றதுக்கு - ஸங்கல்பித்துவைத்த என்ற இரண்டாம் அர்த்த, (ஈஸ்வரன் நியமித்து இத்யாதி, ஏகார்த்த, மென்று ஒரு பக்ஷமுண்டு; அதிலே, ஸப்த, ரார்த்த, (ஈஸ்வரன் நியமித்துவைத்த இத்யாதி, என்றுமாம். n, n “வரையெல்லை”-முடிவான எல்லை. n, n (குறுகிச்சென்று) - சென்று குறுகி-கிட்டி. n முடிவான எல்லையாவது-வார்த்த, கம். o (எய்த்தினைப்பதன் முன்னமடைமினோ இதி) B “போங்குமரன் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே போங்குமரருள்ளிர் புரிந்து” C “கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - மாலிருஞ்சோலை-சார்வது சதிர்” இதிவத். 5. “அஸ்தி, லகரணே ஸ்மிந்நக்ஷதஸ்வாஸவ்ருத்தௌ வபுஷி க, மந-யோக்யே லாஸமாஸாத்யேயம் l வ்ருஷ்டி, ரிகடகேஷு வ்யஞ்ஜயத்ஸு ப்ரதிதைர்ம து, மத, ஞத, யே! த்வாம் வாகித, ஞாவினோஷை: ||”. எய்த்து-ஸிதி, மநஸ்கராய், அத ஏவ இளைப்பதன்முன்னம்

ஜீ-ப்ரமாத, மென்று-அதவத, நத்தைச் சொல்லுகிறது. 2. “ப்ரமாதோ ஸநவத, ஞாதா” இத்யமர. j (நடையிலே நடைகொள்வர்) தம்முடைய நடையழகிலே A “காலமும் நெஞ்சழியும்” என்கிற படியே உம்மை ஈடுபடுத்துவர். k காவற்சோர்வுபடவிடாதே - ஸாவத, நதைக்கு நமுவுதலுண்டாம்படி விடாதே இத்யர்த்த, படுகை - உண்டாகை. l உக்தார்த்த, நிக, மநம் (அப்படியே இத்யாதி, n, n “வைத்த” என்றதுக்கு-ஸங்கல்பித்துவைத்த என்று அர்த்த, ந்தரம் (ஸர்வேஸ்வரன் நியமித்துவைத்த இத்யாதி, n தாள்-ஆயுஸ்ஸு. n, n வரையான எல்லை-முடிவான எல்லை. n, “சென்று-குறுகி” என்று அந்வயிப்பது. n, n “குறுகி”-கிட்டி. n முடிவான எல்லையாவது-வார்த்த, கம். o எய்த்து-கரணங்களுக்கு ப, லஹாநி பிறந்து, இளைப்பதன் முன்னம்-அதடியாக

A பெரியதிருவ 34. B தான்-திருவ 44. C 2-10-1.

ஈ—கோள். p (பைத்த இத்யாதி) q தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விரித்த ப₂ணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தே₃ஸம். r அன்றியே, திருமலையாழ்வார்தம்மைத் திருவனந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவதிறே. s (மொய்த்த இத்யாதி) s₂ செறிந்த சோலையையும், பரப்புமாறப் பூத்த s₃ தடாகங்களையுமுடைத்தான s₄ திருத்தாழ்வரையை- எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் - சென்று அடைமினே. t எய்த்தினைக்கையாவது - ஒன்று நெஞ்சினைப்பு, ஒன்று ஸரீரத்தின் இளைப்பு. 10-

அ—என்றபடி. p பைத்தபாம்பணையானுடைய திருவேங்கடம் என்னுதல், பைத்தபாம்பணையாம் திருவேங்கடம் என்னுதல். q முந்தினது (தன்னோட்டை இத்யாதி) r இரண்டாவது (அன்றியே இத்யாதி) p “பாம்பணையான்-பாம்பணை” என்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்; “பாம்பணையாம் என்றது- பாம்பணையான் என்றிருக்கிறது” என்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்; “மனனகம்” என்னுமாபோலே, A மனக்களுறழ வரக்கடவதிறே. ஸேஷாத்₃ ரிரிதி ஹி ப்ரஸித்₃ திரிதி ப₄ாவ: . பைத்த பாம்பணை தானுயிருக்கிற திருவேங்கடம் இதி ஸப்₃தார்த்த₂: . s₃ தடங்கள் - தடாகாநி. t புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் (எய்த்தினைக்கை இத்யாதி) “வைத்தநாள்வரை எல்லையை - சென்று குறுகி- எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் - பைத்த பாம்பணையானுடைய திருவேங்கடம் மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையை அடைமினே” இத்யந்வய: . “வைத்தநாள் எல்லை குறுகி - எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் - பைத்த பாம்பணையாகிற திருவேங்கடத்தினுடைய மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையை-சென்று-அடைமின்” இதி த்₃விதீயாந்வய: . s₂ இதுக்கு ஸ₂சகம் (செறிந்த சோலை இத்யாதி₃ வாக்யம்) n நாள் - ஆயு: . p பைத்த-விரித்த ப₂ணங்களையுடைய- s₄ தாழ்வர் - தாழ்வரை. s மொய்-செறிவும், அழகும். 10-

ஜீ—நெஞ்சினைப்பதற்கு முன்னே. p, q பாம்பணையானுடைய-திருவேங்கடமென்று முந்தின அர்த்தம்- p, r த்₃விதீயார்த்த₂த்துக்கு A “மனக்களுறழவரும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே பாம்பணையாம் திருவேங்கடம் என்றபடி. p அணை - படுக்கை; திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கைதானுயிருக்கிற திருவேங்கடம் இத்யார்த்த₂: . பைத்த-விரித்த. ப₂ணங்களையுடைய என்று கூட்டுவது. s மொய்த்த- செறிந்த; நிபி₃ட₃மான. மொய்பூந்தடம்-அழகிய பூக்களையுடைய தடாகங்களையுடைய. மொய்- அழகும் செறிவும். s₃ தடம்-தடாகங்கள். t புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் (எய்த்தினைக்கையாவது இத்யாதி) “வைத்தநாள்வரை எல்லையை-சென்று குறுகி - எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் பைத்த பாம்பணையான் இத்யார்ப்₄ய, தாழ்வரையை - அடைமினே” இத்யந்வய: . யத்₃வா, “சென்று” என்கிற பத₃த்தை - சென்று அடைமினே என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். s₂ இதுக்கு ஸ₂சகம் (செறிந்த சோலை இத்யாதி₃ வாக்யம்) s₄ தாழ்வர்-தாழ்வரை. தாழ்வரையை என்று அர்த்தம். 10-

ஆதே₃— பத்தாம் பாட்டு. ‘வைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டித் திருமலைக்குப் போகவேணுமென்னும் ஸ்ரத்தையும் அநுவர்த்தியா நிற்க, பாவியேன் கரணபாடவம் உண்டாகப் பெற்றிலேன்’ என்னும் துஸை வருவ தற்கு முன்னே போகுங்கோள்; தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விரித்த ப₂ணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருமலையுடைய செறிந்த சோலையையும் பரப்பு; மாறப் பூத்த தடாகங்களையுமுடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினே என்கிறார் “வைத்த நாள்வரை” இத்யாதி₃யால். 10-

A 184-வது பக்கம் அடிக்குறிப்பு காண்க.

11. தான்ப ரப்பிமண் டாவிய வீசனை
நீன்பொ ழிற்குது கூர்ச்சட கோபன்சொற்
கேழி லாயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்
வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (தான்பரப்பி) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் புஜிக்கலாம்படி திருவடிகளைப் பரப்பி இந்த லோகத்தை அளந்தருளின திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்—லோகமெல்லாம் புகழும்படி எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட திருமலையாகிற மஹாஸம்பத்தைப்பெற்று வாழ்வர் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஓ— அவ:— நிகுமத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் மனோரத்திப்படியே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:—(தாள் என்று தொடங்கி) ஸ்ரீவாமநான தன்னுடைய குணசேஷி தாதுகளாலே லோகத்தையுடைய அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானை, பரம்பியிருந்த திருச்சோலையாலே அலங்கருதமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலான ஒப்பில்லாத ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர். (வாழ்வர் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜகூத்திலுள்ளார் “இவனைப் புகழப்பெற்று க்ருதார்த்தரானோம்” என்று புகழும்படி இத்திருவாய்மொழியில் தாம் மனோரத்தித்தாற்போலே அடிமை செய்யப் பெறுவர். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக கைங்கர்யைஸ்வர்ய லாபுத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(படிக்களவாக) தாள்—திருவடிகளை, பரப்பி—பரப்பி, மண்—பூமியை, தாவிய—அளந்துகொண்ட, ஈசனை—ஸ்ரீவேஸ்வரனை, நீள்—உயர்ந்த, பொழில்—பொழிலையுடைத்தான, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த, கேழ்—ஒப்பு, இல்—இல்லாத, ஆயிரத்து—ஆயிரத்து, இப்பத்தும்—இப்பத்தையும், வல்லவர்—(அர்த்தா நுஸத்தானதோடே) அப்யஸிக்கவல்லார்கள், வாழ்வு—(இவர் ப்ரார்த்தித்த) கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை, எய்தி—பெற்று, ஞாலம்—லோகமடங்க, புகழ்—கொண்டாடும்படி, வாழ்வர்—(அடிமைசெய்து) வாழப்பெறுவர்.

இது - கலிவிருத்தம்.

11.

வாதிடேஸரி சுழடிய மணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் மனோரத்தியே அடிமைசெய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (தாள் பரப்பி) கடிநமான தரையிலே நாட்பூவைப் பரப்பினுற் போலேயாயிற்று திருவடிகளைப் பரப்பிற்று. (மண்தாவிய ஈசனை) A “உலக மளந்தபொன்னடி” என்று - திருவேங்கடமுடையாளை ஸ்ரீ வாமநாகைச் சொல்லக் கடவது; வரையாதொழிகையாலும், ஜகத்தையடையத் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ள நிற்கிற நிலையாலும். ஈசனை - ஸ்வாமியை. (நீள்பொழில் இத்யாதி) இவர்க்கு அடிமையில் மனோரத்தியில் பரப்போபாதி போருமாயிற்று திருச்சோலையிற்பரப்பு. (கேழில்) ஒப்பில்லாத இப்பத்து. ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஒப்பில்லாத என்கிறது. (வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ - வாழ்வார்) இவர் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைப்பெற்று, சிறியார் பெரியார் என்றின்றிக்கே தந்தாம் பேருகப் புகழும்படி அடிமைசெய்யப் பெறுவார்கள்.

11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— ௩ நிகழத்தில்—இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ௩ எப்பேர்ப்பட்ட அடிமை களும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (தாள்பரப்பி மண் b தாவிய ஈசனை) கடிநஸ்தலத்திலே பூவைப் பரப்பினுற்போலே. ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடும் மலையுமான பூமியை c அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. d திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவிபாடிற்று? என்னில்; eB “கொண்டாய் குறளாய் நிலமீடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா” என்றும், fC “மண்ண ளந்த இணைத்தாமரைகள்” என்றும், gA “உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யாநிற்பர்கள்; h எல்லாரையும் h₂ க்ரமத்திலே திரு

அ— நிகழம். (தாள் இத்யாதி) a “வாழ்வெய்தி-வாழ்வார்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவ தாரிகை (நிகழத்தில் இத்யாதி) ௩ எப்பேர்ப்பட்ட-ஸகலவிதமான. b,c “தாவி” என்கையாலே (அநாயாஸேந என்றது) d...g தடஸ்துஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருவேங்கட முடையானை இத்யாதி) e (கொண்டாய் குறளாய் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. f (மண்ண ளந்த இத்யாதி) C “எந்நாளேநாம்”. g (உலகமளந்த பொன்னடி இதி) திருமொழி. A “துளங்குநீண் முடி” இதி க₃ாதா ஸ்ரீரங்க நாதபரா கிலேதி சேந்ந, தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திந: ஸ்ரீவேங்கடேஸ ஏவ ஸ்ரீமதுஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யாமுபதிதே₃ஸேதி ப்ரஸித்தே₃: h ப்ரத₃ர்ஸித ப்ரமாணாக்₃ராஹகோபபத்திமாஹ (எல்லாரையும் இதி) h₂ (க்ரமத்திலே இதி) ரஸோக்தி:

ஜீ— நிகழம். (தாள்பரப்பி இத்யாதி) a “வாழ்வெய்தி - வாழ்வார்” என்றத்தைப்பற்ற அவ தாரிகை. b,c “தாவிய” என்கையாலே-(அநாயாஸேந என்றது) d...g தடஸ்துஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருவேங்கடமுடையானை இத்யாதி) e (கொண்டாய் இத்யாதி) A பெரியதிரு 5-8-9. B பெரியதிரு 1-10-4. C 6-10-6.

ஈ—வடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே. A கானமும் வானமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும் திருவேங்கடமுடையான ஸ்ரீவாமநனாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நீள்பொழில் இத்யாதி) i திருவுலகனந்தருளின திருவடிகளுக்கு i₂ அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல் செப்பும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. j (கேழிலாயிரம்) j₂ கேழென்று-ஒப்பாய், ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள். இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது - ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுருபமான k கைங்கர்யத்தை மநோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில் லாமை. (வாழ்வார் வாழ்வெய்தி) கைங்கர்யத்தை மநோரதித்துவிடுகையன்றிக்கே. l இவருடைய மநோரத₂மே மநோரத₂மாக கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபுஷிக்கப்பெறுவர்கள். (ஞாலம் புகழுவே-வாழ்வார்) m “இனையபெருமாள் ஒருவரே! அவர்பெற்ற பேறென்!” என்று இங்ஙனே படைவீடாகக் கொண்டாடினாற்போலே. n அன்றிக்கே, n₂ (வாழ்வெய்தி-ஞாலம்புகழ-வாழ்வார்) என்னவுமாம்; o க்ருரராயிருக்கும்-

அ—“க்ரமு பாதுவிசேஷே” இதி த₄து: காலக்ரமேணேதி ச. i பத₃ஸங்க₃தம் ஹருதி₃ நித₄ர யாஹ (திருவுலகனந்தருளின திருவடிகளுக்கு இதி) i₂ அணுக்கன்-ச₂த்ரம். j, j₂ “கேழில்-இப்பத்து” என்று அந்நயித்து அருளிச்செய்கிறார் (கேழென்று இத்யாதி) k “வாழ்வெய்தி-வாழ்வார்” என்று விசேஷித்ததால் வ்யாவ்ருத்தி (கைங்கர்யத்தை இத்யாதி) l ஹேத்வாகாங்குபாம் பூரயதி (இவ்ருடைய மநோரத₂மே மநோரத₂மாக இதி) ஆசார்யாபி₄மாந ஏவோத்தாரக இத்யுத்தம் ப₄வதி. n ஞாலம்புகழ வாழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி) அதாவது - 1. “ஸித்த₃த₄ர்த்த₃: க₃லு ஸௌமித்திரீர் யஸ்சந்த்ரவிமலோபமம்! முக₃ம் த்ரக்ஷயதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்யுதி ||” என்று கொண்டாடினார்களிறே; ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் கொண்டாடினது - மஹையவர்கள் கொண்டாடினதுக்கும் உபலக்ஷணம். n “வாழ்வெய்தி” இத்யஸ்ய - கைங்கர்ய ஸம்பதம் ப்ராயேயி பூர்வமர்த்த₃மபி₄த₄ய, அர்த்த₃நந்தரமாஹ (அன்றக்கே இதி) n₂ “ஞாலம் புகழுவே - வாழ்வெய்தி - வாழ்வார்” என்று முந்தின அர்த்த₃த்திலே நிர்வாஹம்; “ஞாலமானது - வாழ்வெய்திக்கொண்டே - புகழ வாழ்வார்” என்று இரண்டாவதிலே நிர்வாஹம். இப்பக்ஷத்திலே, “வாழ்வெய்தி” என்று - ப்ரீதியையடைந்து என்றபடி. o “ஞாலமானது-

ஜீ—திருமொழி. “வாமநனாய் பூ₄ய்யை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டாய், விண்ணிலே-ஆகாசத்திலே, கிட்டின ஸிக்ரங்கனையுடைய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியானவனே!” இத்யர்த்த₃:. h ப்ரமாணங்காட்டி உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (எல்லாரையும் க்ரமத்திலே இத்யாதி) h₂ (க்ரமத்திலே இதி) ரஸோக்தி: க்ரமத்திலே-பத₃விசேஷபத்திலே; “க்ரமு பாதுவிசேஷே” இதி த₄து: காலக்ரமேணேதி ச. i பத₃ச்சேர்த்திக்கு ப₄ாவம் (திருவுலகனந்தருளின இத்யாதி) i₂ அணுக்கன் - ருடை. j, j₂ “கேழில்-இப்பத்து” என்று அந்நயித்து அர்த்த₃ம் (கேழென்று ஒப்பாய் இத்யாதி) k “வாழ்வார்” என்னுதே, “வாழ்வெய்தி - வாழ்வார்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன (கைங்கர்யத்தை இத்யாதி) n வாழ்வெய்தி - கைங்கர்யத்தைப்பெற்று ஞாலம்புகழ வாழ்ந்தபேருண்டோ? என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி) 1. “ஸித்த₃த₄ர்த்த₃: க₃லு ஸௌமித்திரீர் யஸ்சந்த்ரவிமலோபமம்! முக₃ம் த்ரக்ஷயதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்யுதி ||” என்று ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் கொண்டாடினது - படைவீட்டுக்கும் உபலக்ஷணம். “ஞாலம் புகழுவே-வாழ்வெய்தி-வாழ்வார்” என்று முந்தின நிர்வாஹம். “ஞாலம் - வாழ்வெய்தி - புகழ - வாழ்வார்” என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம். த்₃விதியபகேஷ வாழ்வெய்தி-ப்ரீதியையடைந்து. o து₃:க்கி₂த்துக்-

ஈ—ப்ரபுக்களை, அவர்கள் க்ரௌர்யமும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே ஏத்தாநிற்பர்க ளிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, “இவனை ஏத்தப்பெற்றோமே! p இற்றை விடிவுமொரு விடிவே!” என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். (ஞாலம் புகழுவே) q விசேஷஜ்ஞரானார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அதுதன்னிலும் சிலர் நெஞ் சிலே த்,வேஷமும் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதி யோடே புகழ்வர்கள்.

முதற்பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதே, ஸ ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று ஹநோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில்—‘அது ஒரு தே, ஸவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றே’ என்ன; ‘அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமைசெய்கிற தே, ஸமன்றே, நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை’ என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில்—‘r நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் s குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ?’ என்றார்; நாலாம் பாட்டில்—‘அவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?’ என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில்— ‘எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடிக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?’ என்றார்; ஆறாம் பாட்டில்—‘இவ்வடிமையிலே யிழிய, விரோதிகளும் தன்னடையே போம்’ என்றார்; ஏழாம் பாட்டில்—‘இக் கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்குத் தருவர்’ என்றார்; எட்டாம் பாட் டில்—‘அத்திருமலையாழ்வார்தாமே நம்விரோதிகளைப்போக்கித் தம்மையும் தருவர்’ என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில்—‘திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும்’ என்றார்; பத்தாம் பாட்டில்—‘சேஷிக்கு உத், தே, ஸ்யமாகையாலே சேஷபூ, தரானார் எல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்றார்; நிகழ்மத்தில்—புலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—வாழ்வெய்தி-ஸந்தோஷத்தை ப்ராபித்து, புகழ்” என்கைக்கு-து:க்கி, த்துக்கொண்டு புகழு மதுமுண்டோ? என்ன (க்ரௌராயிருக்கும் இத்யாதி,) p இற்றைவிடிவும்-ஏதத், தி, நப்ரபு, தமும். q “ஞாலம்” என்றதுக்கு புவம் (விசேஷஜ்ஞரித்யாதி,) “தாள்பரப்பி என்று தொடங்கி, இப் பத்தும் வல்லவர் - ஞாலம்புகழுவே - வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்” இத்யந்வய: “வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழுவே - வாழ்வர்” இதி வா. r நிறைவாளர் - பூர்ணர். s குறைவாளர் - நீசர். 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—கொண்டு புகழுமதுமுண்டோ? என்ன (க்ரௌராயிருக்கும் இத்யாதி,) p இற்றை விடிவு- இன்றையில் விடிவு. q “ஞாலம்” என்றதுக்கு புவம் (விசேஷஜ்ஞர் இத்யாதி,) “தாள்பரப்பி இத்யாரப்ய, வல்லவர்-ஞாலம்புகழுவே-வாழ்வெய்தி-வாழ்வர்” இத்யந்வய: “வாழ்வெய்தி - ஞாலம் புகழுவே - வாழ்வர்” இதி வா அந்வய: r நிறைவாளர்-பூர்ணர். s குறைவாளர்-தாழ்ந்தவர். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆதே.— பதினேராம் பாட்டு. ஸுகுமாரமான திருவடிகளைப் பரப்பி, கடிநையான பூமியை அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனை, நீண்ட பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த உபமானஹிதமான ஆயிரத்தில் இப்பத்தை யும் அப்யஸிக்கவல்லார்—லோகமெல்லாம் புகழும்படி நித்யகைங்கர்யத்தை அடைந்து வாழ்வார் என்று உக்தார்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் “தாள் பரப்பி” இத்தயாதியால். 11-

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்,

த்யுமிடேபாபிஷத் ஸங்குதி - ஒழிவில்

१. सर्व सर्वसमये सकलाखवस्थाखम्यर्थयन्निखिलदास्यरसान्मुनीन्द्रः।

श्रीवेङ्कटाद्रिनिलयस्य परस्य पुंसो निस्सीमशीलगुणमप्यवदत् तृतीये॥ २३॥

1. ஸர்வத்ர ஸர்வஸமயே ஸகலாஸ்வஸ்த்யா-

ஸ்வப்யார்த்த்யந்நிகிலத்யாஸ்யரஸாந் முநீந்த்யுரஃ।

ஸ்ரீவேங்கடாத்யநிலயஸ்ய பரஸ்ய பும்ஸோ

நிஸ்ஸீமஸீலகுணமப்யவதத் த்ருதீயே ॥ 23 ॥

அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுமிடேபாபிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி - ஒழிவில்

२. स्थानोत्कर्षात्सुदं प्तं श्रमहरवपुषं स्वाङ्गपर्याप्तभूषम्

तेजिष्ठं नीचयोगात्प्रणमितशुवनं पावनं सन्नतानाम्।

प्राप्त्यर्हस्थानमहप्रशमनविषयं बन्धविच्छेदिपादम्

भेजे शीघ्राभियानक्षमशुभवसति लभितार्चाभिमुख्यम्॥

2. ஸ்தானோத்கர்ஷாத் ஸுதீப்தம் ஸ்ரமஹரவபுஷம் ஸ்வாங்குபர்யாப்தபூஷம்
தேஜிஷ்டம் நீசயோக்யாத் ப்ரணமிதபூவநம் பாவநம் ஸந்நதாநாம்।
ப்ராப்த்யர்ஹஸ்த்யநமம்ஹப்ரஸமநவிஷயம் ப்ரந்தவிச்சேத்யுபாத்யம்
பேஜே ஸீக்ராபியாநக்ஷமஸுபவஸதம் லம்பிதார்ச்சாபிமுக்யம் ॥

வ்யா— (1) (ஸ்தானோத்கர்ஷாத் ஸுதீப்தம்) [திருவேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி] திருமலையிலே நின்றருளுகையாலே நிரதியாய தீப்தியுத்தனுமாய், (2) (ஸ்ரமஹரவபுஷம்) [காடுழிலண்ணலே] காளமேகம்போலே கண்டாருக்கு ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுமாய், (3) (ஸ்வாங்குபர்யாப்தபூஷம்) [அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன் செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கம்] ஸரளிஜலத்ருமாமான தன்னுடைய திருக்கண் மலர்களாலே தானே பர்யாப்த பூஷணனுமாய், (4) (தேஜிஷ்டம் நீசயோக்யாத்) [நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்] இத்தயாதிய்; தீசதையையும் அபூர்த்தியையும் உடையாரோடே ஸம்பந்திக்கையாலே அத்தேஜிஷ்டனுமாய், (5) (ப்ரணமிதபூவநம்) [எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி] ஸகலலோகங்களாலும் தொழப் படுமவனுமாய், (6) (பாவநம் ஸந்நதாநாம்) [வேங்கடங்கள்] இத்தயாதிய்; வணங்கின பேர்களை விரோதியைப்போக்கிப் பரிசுத்தராக்குமவனுமாய், (7) (ப்ராப்த்யர்ஹஸ்த்யநம்) [திருவேங்கடம் நங்கட்குச் சமன்கொள் விடுதரும்] ஸ்வரூபமான மோகத்தைத்தரவல்ல ஸ்த்யநத்தையுடையனுமாய்,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

23. ஒழிவிலாக் கால முடனாகி மன்னி
வழுவினா வாட்செய்ய மாலுக்கு—எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்கநலம் சேர்மாறன்
பூங்கழலை நெஞ்சே! புகழ்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. (ஒழிவிலாக்காலம்) இதில் - கைங்கர்யத் தில் பெரிய பாரிப்பைப் பேசினபடியை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; இப்படி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந் தித்து ஸோகாவிஷ்டரான இவருடைய ஸோகத்தை மாற்றுகைக்காகத் தான் வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, A “நிலைப்பெற் றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்று அவரைக்கிட்டி, தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, “ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமைசெய்து வாழவேணும்” என்று ஸீலாதிபிகளான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே வழுவினாவடிமை செய்து வாழப்பார்க்கிற “ஒழிவில் காலத்”தின் தாத்தாயத்தை “ஒழிவிலாக்காலம்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (ஒழிவிலாக்கால முடனாகி மன்னி) ஸர்வதேயு ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்தைகளுடைய நிலைக்கிறது. (வழுவினா ஆட்செய்ய மாலுக்கு) அடிமையி லொன்றும் நழுவுதலின்றிக்கே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்குச் செய்யவேணுமென்று. (எழுசிகர வேங்கடத்துப் பாரித்த) எழுச்சியையுடைத்தான ஸிகரங்களையுடைய திருமலையிலே பாரித்த. 1. “புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிநிலாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸவபதஸ்ச தே॥” என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே இருவருமான. சேர்த்தியிலே. அனைத்தடிமையும் செய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட . இனையபெருமானைப்போலே, இவரும் B அலர்மேல் மங்கையுறை மாற்பனய், C ஓங்கு வேங்கடம் மேவி, D தானேங்கி

(8) (அம்ஹ:ப்ரஸந விஷயம்) [திருவேங்கடமாமலையொன்றுமே தொழ நம் வினையோயுமே] ப்ராப்திப்ரதிபுந்தகங்களைப் போக்கவற்றான ஸ்தாநத்தையுடையனுமாய், (9) (புத்தவிச் சேதிபாதம்) [ஓயும் மூப்பு இத்யாதி] ஜந்மஜராமரணதிவ்யாதிக்களை ஸம்பிக்கவற்றான திருவடிகளையுடையனுமாய், (10) (ஸீக்ஷராபியாநக்ஷமஸுபுவஸதிம்) [எய்த்தினைப்பதன் முன்னம் அடைமினே] “மெள்ளப்போகிறோம்” என்று ஆறியிராதே ஸித்திலகரணராய் E தண்டு காலாயுன்றி யுன்றித் தள்ளி நடவாமுன்னே செல்லவேண்டுப்படியான திருமலையிலே நித்த வாலம் பண்ணுமவனாயிருக்கிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” என்கிற, துலகத்திலே தாம் நினைத்தபடியே உகப்போடே கண்டு அநுபுவித்தருளினார் என்கிறார். 26.

வேதாந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப—28 A 3-2-10. B 6-10-10. C பெரியதிரு 2-1-1. D நான்-திருவ 45. E பெரியதிரு

திருவாய்மொழி முன்றும்பத்து நாலாம் திருவாய்மொழி புகழம் ப்ரவேசம்

ஆ— (புகழம்) இப்படி திருவேங்கடமுடையான புலிக்கவாருங்கள் என்று, தம் முடைய திருவுண்ணத்தையும், திருவுள்ளம்போலே புகுவத்கைங்கர்யைகரதிகளாயிருப்பாரையும் அழைத்து. அவனை புலிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, நடுவே திருமலையினுடைய பேர்த்தபதையைக்கண்டு திருமலையை அநுபவித்து, பின்னையும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸர்வவஸ்து ஸரீரித்வத்தையும், ஸர்வவஸ்துகூதாரோஷ தேதாரோஷம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும், தீவ்யரூப பூஷணயுத, மஹிஷி பரிஜநாஸ்தந விஸிஷ்டத்வத்தையும் சொல்லி புலிக்கிருர்.

தி.நா—நிற்கிற A சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று உத்ஸாஹித்த. (மிக்க நலம் சேர்மாநன்) 1. “அநூக்தஸ்ச புக்தஸ்ச” என்று - B ஆராவன்பினையவனைப் போலே C “ஆராவன்பிலடியேன்” என்னும்படி நிரவதிக புக்தியுத்தரான ஆழ்வார். (பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ்) அவர் D பூவார்கழலிலே அடிமைசெய்தாற் போலே, மநஸ்ஸே! நீயும் அபிராமமாய், புஷ்பம்போலே ம்ருதுளமாயிருக்கிற அவர் சரணங்களை ஸ்துதித்துப்போரு. அவர் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யப்பார். உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிற கைங்கர்யந்தான் ததீயபர்யந்த மாயாபீற்றிருப்பது. இத்தால் - “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்ற முதற்பாட்டில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தபடி. மேல் “சிந்துபூமகிழும்” (2) என்று காயிக கைங்கர்யத்தையும், “தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடம்” (3) என்று மாநஸை மான அடிமையையும், “ஈசன் வானவர்க்கு” (4) என்று வாசிகமான அடிமையையும் சொல்லி, “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:” (5) என்று ஸ்வபேராக்ருத்வ நிவ்ருத்தி சொல்லி, “சமன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றம்” (7) என்று அந்தக் கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வாரே தந்தருளுவர் என்றும், “திருவேங்கடமாமலை யொன்றுமே தொழ நம் வினையோயும்” (8) என்று அந்தக் கைங்கர்யவிரோதி, நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வாரே பண்ணியருளுவரென்றும், இப்படி முதற் பாட்டில் அர்த்தத்தை விவரித்தருளினவைகளும் இவர்க்கு விவகூழிதம். 23.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே மரணம்.

முன்றும் பத்தில்

முன்றும்பத்துவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒ— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமை கொள்கைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபூவத்தைக்காட்டியருளக் கண்டு ஸம்பூரந்தரான ஆழ்வார், பூதங்களையும் பெளதிகங்களையும் விளக்குக்களில் உஜ்ஜ்வலபதார்த்தங்களையும் ரஸ்யமான பதார்த்தங்களையும் செவிக்கினியக் கூநாதிகளையும் மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும் ஜகத்துக்கு ப்ரதாரநான ப்ரஹ்மருத், ராதிகளையும் ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய், அந்த ஸரீரபூதமான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத், க, ததே, தைஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான மாத்ரமன்றிக்கே, இவ்விபூதியோகத்தாலே தன்னுடைய அஸாதாரணமான திருமேனியால் பெறும் ஏற்றத்தையுமுடையனாய், ஸிப:பதியாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை அநுஸந்தித்து, ப, க, வத், கு, ணுஸந்த, தாம் பண்ணினால் A “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழும்” என்னும் கணக்காலே காயிகமான அடிமையில் கூமரல்லாமையாலும், B கோவை வாயாளிற்படியாலே எம்பெருமான் இவர்தாம் பேசின பேச்சை எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளுவா னெருவனாகையாலும், விபூதிவாசகமான ஸப்தம் விபூதிமுகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும் அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லாலே அவற்றையுடையனான இவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ப— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதி ஸம்பூந்தி, ஸகலசேதநாசேதநவிரிஷ்டனான நாராயணனாகையாலே அவனுடைய ஸ்வப்ரகாரவிரிஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து; பூதபெளதிகாத்மக ஸகல் ப்ரகாரத்வத்தையும், பூதகார்யவிரிஷேஷ ப்ரகாரத்வத்தையும், அஸாதாரண விக்ரஹ யோகத்தையும், ரத்நாதிவிலக்ஷண பதார்த்த ப்ரகாரத்வத்தையும், ஸரஸமான பேராக்யவஸ்து ப்ரகாரத்வத்தையும், வேதவைத்திக்ரஹமான கூநாபர்யந்த ஸப்த ராஸி ப்ரகாரத்வத்தையும், பேராக்யமோக்ஷரஹமான புருஷார்த்த ப்ரகாரத்வத்தையும், லோகப்ரதாரந ப்ரஹ்மாதி, ஸரீரகத்வத்தையும், இப்படி எமஸ்தசேதநாசேதந ப்ரகாரத்வத்தையும், தத்குததே, தைஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து; ப்ரகாரவாசகஸப்தங்களாலே ப்ரகாரியான தன்னைச் சொல்லும்படியான அவிநா பூவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷபூதராய்ருக்கிற இவர், ப்ரகாரவாசகஸப்தங்களும் அஸாதாரண திவ்யநாமங்களோபாதி அங் குத்தைக்கு வாசகமாகையாலே, தத்தச்சப்தங்களாலே தம்முடைய ஸ்வரூபாநு ரூபமான வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணுகிறார்.

இ— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமைகொள்ளு கைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸர்வாத்மபூவத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, ப, க, வத், கு, ணங்களோபாதி விபூதியும் ததீயத்வாகாரேண உத்தேஸ்யமாகையாலே, பூதங்களையும், பெளதிகங்களையும், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தையும், மாணிக்யாதிஸ்ப்ருஹணீய பதார்த்தங்களையும், பேராக்யமான ரஸவத்பதார்த்தங்களையும்,

இ—கூகாதிசுப்துராஸியையும், மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும், ஜகத்துக்குப் ப்ரத்யக்ஷான ப்ரஹ்மநுத்ராதிகளையும், ஸர்வகாரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய், அந்த ஸரீரபூதமான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்குததேஷைஷரணம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவ்வளவன் றிக்கே இவனுக்கு இது தகுதி யாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, A “காலாழும் நெஞ்சழியும் சண்சுழிலும்” என்கிறபடியே காயிகமான அடிமையில் கூமரல்லாமையாலும், B கோவை வாயாளிப்படியே இவர் பேச்சை எல்லா அடிமையுமாக அவன் கொள்ளுகை யாலும், விபூதிவாசகமான ஸப்தும் விபூதிமுகுத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதக மாகையாலும், விபூதிவிஷயமான ஸப்துத்தோடு நாராயணாதி நாமங்களோடு வாசியத்திருக்கிறபடியாலே ஸர்வஸப்துங்களாலும் அவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிருர்.

ஈ— ௨கீழே, “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று - அடிமைசெய்யப் பாரித்தார்; b இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈஸ்வரனும் தன்னுடைய c ஸர்வாத்மபூவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். d இருவரும் d இலையகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமைகொள்ளமாட்டான்.

அ— புகழுதல்லொருவன் ப்ரவேசம். ௨...ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வம் சொல்லுகிற திருவாய் மொழிகள் - புகழுதல்லொருவன் C தல்குரவு D மாயாவாமனன் இம்மூன்று திருவாய்மொழியும்; இம்மூன்றுக்கும் பேதும் தத்தத்ப்ரகரணநுருணமாகச் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமென்று திருவுன்னம்பற்றி, இத்திருவாய்மொழியில் ஸர்வாத்மபூவத்துக்கு, கைங்கர்யப்பாரிப்பு கீழே ப்ரஸ்துதமாகையாலே தத்யநுருணமாக பேதமருளிச்செய்கிருர் (கீழே இத்யாதி) b (இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி) வாய்வந்தபடி எல்லா வாசிகமான அடிமைசெய்யவும், தின்றவிடத்தே நின்று காயிகமான அடிமை செய்யவுமாயிற்றே. c (ஸர்வாத்ம பூவத்தைக்காட்டிக் கொடுத்தான் இதி) ஸ்வவ்யதிரித்தவஸ்துநாம் ஆத்மத்வேநாவஸ்தாநம் ப்ராத்யர்ஸயதித்யர்த்தம். அந்த ஸர்வாத்மபூவத்தை அநுஸந்தித்து வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிருரென்று வாக்யஸேஷம். d E “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” இதி ப்ரார்த்தயித்வா, இத்யாதீம் வாசிககைங்கர்யமாத்ரம் கத்யமயம் கரோதி? ஈஸ்வரஸ்ச ஸர்வவித்ய கைங்கர்ய ஸ்வீகாராய ஸர்வாத்மபூவம் ப்ரத்யர்ஸயித்வா ஏகவித்யம் கைங்கர்யம் கத்யம் ஸ்வீகரோதித்யத்ராஹ (இரு வரும் இதி) d இலையகலப்படுக்கை மிகவும் பாரிக்கை. d (இவரும் இத்யாதி) காயிக கைங்கர்ய விஷயம். e அவன் அடிமைகொள்ளமாட்டாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிருர் (ந சேச்சுதி யென்று) இது பூர்த்தியைப்பற்றி. f இவரும் அப்படி அப்பஸந்துஷ்டராயோ அடிமைசெய்ய

ஜீ— புகழுதல்லொருவன் ப்ரவேசமே — ௨...கீழில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இத் திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி (கீழே ஒழிவில்காலம் இத்யாதி) c (ஸர்வாத்மபூவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்) என்ற அநந்தரம் “அத்தை அநுஸந்தித்து வாசிகமான அடிமைசெய்கிருர் இத்திருவாய்மொழியில்” என்று அத்யாஹரிப்பது. d E “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று பாரித்துவைத்து, வாங்காத்ரத்தாலே அடிமைசெய்வானென்? என்ன (இருவரும் இத்யாதி) d இலையகலப்படுக்கை மிகவும் பாரிக்கை. e, f இருவரும் மாட்டாமைக்கு அடியேதென்ன (ந சேச்சுதீத்யாதி வாக்யத்யவயேந) g, h இந்த வாக்யத்யவயத்தையும் வ்யுத்த்ரமமாக விவரிக்கிருர்

ஈ-d இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார்; e1. “न चेच्छति जनार्दनः” (ந சேச்சு, தி ஜநார்த்த, ந:) என்கிறபடியே ஸ்வாராத, னாய் இத்தையிலுள் பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனுவனேவன்; f இவரதுதானே f₂A ஆராதகாதலிறே; g இவருடைய பாரிப்புக்கீடாக அவன் ஸர்வாத்மயாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தவிடத்தில் g₂ அடிமைசெய்கைய(யி)ன்றிக்கே, h அவனுடைய h₂ குணங்களை அநுஸந்தித்து ஸிதி, லாந்த:கரணராய், iB “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்னும் ஸ்வபுராவரே இவர். jC “புணையும் கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ்செய் மாலையே வான் பட்டாடையும:தே” என்று-இவருடைய

.அ-மாட்டாதது? என்ன (இவரதுதானே இத்யாதி,) ஆகையால் அந்த ஹேது இங்குச் சொல்ல வொண்ணாது. g ஆகில் அடிமைசெய்யமாட்டாமைக்கு நிதூநம் ஏதென்ன (இவருடைய பாரிப்புக்கு இத்யாதி,) g₂ (இன்றிக்கே) என்ற அநந்தரம் - ஒழிந்தது என்று அதுயாஹரிப்பது. ஈஅதுக்கு ஹேது (அவனுடைய குணங்களை இத்யாதி,) f₂, g₂ (ஆராதகாதல்) ஆகையாலேயொழிந்த தென்று யோஜிக்கவுமாம்; h (அவனுடைய இத்யாதி,) த்வாரஹேதுபரம். h₂ (குணங்களையது ஸந்தித்து) நானொரு கூறுத்ரஸம்ஸாரி இப்படி பாரித்ததுகொண்டு, ஸர்வோத்த்ருஷ்டனாய், அவாப்தஸம்ஸதகாமனாயிருக்கிற தான், என்னுடைய பாரிப்புக்கு அநுகுணமாகத் தன்னுடைய ஸர்வாத்மயாவத்தைக் காட்டுவதே! இது ஒரு குணமிருந்தபடியென்! என்று அநுஸந்தித்து என்றபடி. I (காலாமும் இத்யாதி,) B “காலாமும் நெஞ்சழியும்” என்னும்படியானால் வாசிகமான அடிமைதான் கூடுமோ? 2. “மந: பூர்வோ ஷாருத்தர:” அன்றோ? என்னில்; D முடியானே யிற்கரணங்களையுடையராகையாலே கூடும் என்றபடி. B (காலாமும்) பெரியதிருவந்தாதி. திருப் பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் குணங்களையும் நாங்கள் கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால் தடுமாறுநின்றது, நெஞ்சு ஸிதி, லமாகாநின்றது, கண் பரிப்பு, ரமியாநின்றது. j ஸ்வாராத, னேயாகிலும் இவர்பக்கலிலே சிறிதாகிலும் வேணுமே. அது ஏதென்ன (புணையும் கண்ணி இத்யாதி,) e, j அத்வா ஸ்வாராத, னாகையாலே பிணையும் சில அடிமை அபேகிதமாயிருக்கவும் த்ருப்தன் என்கிறபடியன்று, எல்லா அடிமையும் கொண்டவ னாயே த்ருப்தனாகிறான் என்று (ந சேச்சு, தி) என்று தொடங்கிச் சொன்ன வாக்யத்தின் தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புணையும் என்று தொடங்கி) j அன்றிக்கே, (புணையும் கண்ணி) என்கிற வாக்யம் - ‘ஆனால் த்ரிவித, கரணத்தாலும் அடிமைசெய்யப்பெருமையானுண்டான இழவுண்டானதோ?’ என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாகவுமாம். அத்வா, ஸர்வரன் அடிமை கொள்ளமாட்டாமைக்கு ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற ஹேத்வந்தரபரமாதல் (புணையும் இத்யாதி,)

‘ஜீ—(இவருடைய இத்யாதி, வாக்யத்வயேந) I (காலாமும் இத்யாதி,) பெரியதிருவந்தாதி. “திருப் பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் குணங்களையும் நாம் கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால்தடுமாறுநின்றது, நெஞ்சு ஸிதி, லமாகாநின்றது, கண்சுழலாநின்றது” இதி பாஷார்த்த: j (புணையும் இத்யாதி,) “சாத்தும்திருமலை என்னுடைய வாக், வ்ருத்தியான ஸப்த, த்தாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையேயாயிராநின்றது; சீரியதான பரிவட்டமும் அந்த

ப்ர—(புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஸே) e1. उद्योगपर्वणि एकोनवतितमे — “अन्यत्पूर्णादपां कुम्भात् अन्यत्पादावनेजनात्। अन्यत्कुशलसंप्रश्नान्न चेच्छति जनार्दनः॥ १३॥” अयं श्लोको घृतराष्ट्रं प्रति विदुरोक्तिरिति वर्तमानेषु कोशेषु दृश्यते; “घृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयोक्तिः” इति पूर्वैरुत्तरत्र व्याख्यातः। अस्य वैषम्यस्य हेतुर्निरूप्य निर्णयः॥

ஈ—உக்திமாத்தத்தை எல்லாமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபூவணிதே அவனும்; k அவன் ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷத்தங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தே, ஸ்வரூபிருக்குமிதே k இவர்க்கு; l அவைதன்னைக் l₂ கண்ட கண்டவிடங்களிலே அநுபூவிக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் முத்தையும் ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுபூவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையடைய l₃ அவன்பக்கவிலே சேர்த்து அநுபூவிக்கிறார். m இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு

அ—இத்தால் - இவர் புக்திபாரவஸ்யத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவனும் இவர் வாசிகமான அடிமையையே எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபூவனாகையாலும், பாரித்தபடியே எல்லா அடிமைகளும்செய்து தலைக்கட்டுகிறார் என்றபடி. k...இனி 'அவன் ஸ்வரூபத்தோடு' என்று தொடங்கி மேல்வாய்க்களெல்லாம் உபந்யாஸக் கட்டளைக்கு மஹாதுஷவக்யாஹமாயிருக்குமென்று, புத்தியுடையவர்களுக்காக இங்ஙனே ஒருருவிலே ப்ரணாதிக்கும்படி அதாவது:—இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றுகிற அர்த்தந்தான் - விபூதியோக்யமும், ஸாமாநாதிக்கரணமும், அஸமாப்தம் ஸம்ஸயமுமென்று ப்ரதிபாத்தியம் த்ரிவித்யமாயிருக்கும். "பொருவிச்சீர்ப்பூமி" (1) இத்தியாதியாலே விபூதியோக்யமும், பொருவிச்சீர்ப்பூமிக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதே "பூமி" என்கையாலே - ஸாமாநாதிக்கரணமும், "என்கோ" என்கையாலே - அஸமாப்தம் ஸம்ஸயமுமென்று மூன்றுவிதமாகக் க்ரோடிக்காரமாய் அதில், அஸமாப்தம் ஸம்ஸயமும் விஷயமானத்தை - (மஹாவாதத்தில்) இத்தியாதியாலே மேலே உபபாதிப்பாராக விட்டுவைத்து, விபூதிவிஷயமாயும் ஸாமாநாதிக்கரண விஷயமாயுமுள்ள வற்றை எங்காபரிஹாரருபேண அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு என்று தொடங்கி, வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது என்னுமளவும்) k அதில் இவர்தாம் பாரித்தபடியே அவன் தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து, தாமும் வாசிகமாக அடிமைசெய்கிறாராகில், அவனுடைய ஸ்வரூபருபுருணசேஷத்தங்கள், நித்யவிபூதி இவற்றைச் சொல்லி அநுபூவியாமல் ஹேயமான லீலாவிபூதியோக்யத்தைச் சொல்லி அநுபூவிப்பானென்? என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு என்று தொடங்கி) k (இவர்க்கு இதி) A "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இதி புகுவத்ப்ரஸாத்யுபத்தியுடையதாய் இத்தியர்த்தம்: ஏதேந ஸர்வேஷமாபி லீலாவிபூதியோக்ய உத்தே, ஸ்வரூபத்தே ந ஸ்பூரதி கிலேதி ஸங்கா பரிஹிருதா புவதி. l இனி ஸாமாநாதிக்கரண பகூத்திலே இழிந்தருளி, ஆனால் பின்னை விபூதியநுபுவம் பண்ணுகிறாராகில் வையதிக்கரணயேத அநுபூவிக்கையன்றிக்கே ஸாமாநாதிக்கரணயத்தாலே அநுபூவிப்பானென்? என்கிற எங்கையிலே, அநுபூவிதாவான இவர் "இப்படி அநுபூவித்தால் ஒரு ரஸமுண்டு" என்று அவ்வழியாலே அநுபூவிக்கிறார் என்கிறார் (அவைதன்னை என்று தொடங்கி) l₂ (கண்ட கண்டவிடங்களிலே) என்றது-வையதிக்கரணயத்தாலே என்றபடி. l₃ (அவன்பக்கவிலே சேர்த்து) அதாவது - மண்ணியாதிக்கரண சேர்த்தியைப்போலே அவன்பக்கவிலே சேர்த்தால் பேராக்ய

ஐ—வாக்யவருத்தியே. இத்தால் இவர் புக்திபாரவஸ்யத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்ய மாட்டாமையாலும், அவனும் வாசிகமான அடிமையையே எல்லா அடிமையுமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபூவனாகையாலும், பாரித்தபடியே இவரும் செய்து தலைக்கட்டமாட்டார். அவனும் கொள்ள மாட்டான் என்றபடி. k பேராக்யமான ஸ்வரூபாதிகளோடே ஹேயமான லீலாவிபூதியைச் சேர்த்தநுபூவிக்கிறதென்? என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்தியாதி) l ஆனால் வையதிக்கரணயத்தாலே அநுபூவிக்கிறதே ஸாமாநாதிக்கரணயத்தாலே அநுபூவிக்கிறதென்? என்ன (அவைதன்னை இத்தியாதி) அதாவது - மாணிக்யாதிக்கரண சேர்த்தியைப்போலே, அவன்பக்கவிலே சேர்த்தால் பேராக்யதாதிதயம் பிறக்கையாலே சேர்த்து அநுபூவிக்கிறார் என்றபடி. l₂ கண்ட

—வாசியின் நிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதிபாதல் உபலம்பு, மூலம் இல்லாதாப்போலே, நுவிபூதிக்கும் அவலிபொழிவ ஸ்திதிபாதல்கு உபலம்பு, மூலம் இல்லாதபடியும். 0 இன்னமும் முத்தனுக்கு லீலாவிபூதியுள் அநுபூவ்யமாகாநின்ற திற ததீயத்வாகாரத்தாலே, p3. “**अपेक्ष्यं सत्यं**” (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிறவிடத்தில்—

—தாதிசயம் பிறக்கையாலே சேர்த்து - அநுபூவிக்கிரூர் என்றபடி. வையதி, கரண்யேநாநு பூவாதபி பூகுவத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதீ, கரண்யாநுபூவே பேடாக்யதாப்ரகர்ஷோ஽ஸ்தி இதி பூவா: 2. “மயி ஸாவமிதம் ப்ரோதம் ஸுதரே மணிகுண இவ”. k, n “அவன் ஸ்வரூபத் தோடு” என்ற வாக்யவிவரணம் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி) n ஏதானாலும், ஸ்வதோ பேடாக்யமான குணங்களோபாதி லீலாவிபூதி ததீயத்வாகாரேண பேடாக்யமாகக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையின் மேலே விவரணமாகவுமாம்; அன்றிக்கே ‘மானிக்கம், முத்து, வயிரம் இவைகள் விலக்ஷணதயா ஸுஸத்ருஸங்களாகையாலே ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுபூவிக்கும் போது பேடாக்யதையுண்டாகக் கூடும்; ஹையதயா விஸத்ருஸவிபூதியை குணங்களோடே கூட அவன்பக்கல் சேர்த்து அநுபூவிக்கும்படியென்? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி) என்றுமாம். இது கீழில் வாக்யஸேஷம். n, n அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம் - மேல்வாக்யத்துக்கு அதிஷ்டிகையாதல். n, n ஸாமாநாதீ, கரண்யத்தாலே அநுபூவிப்பானென்? என்கிற ஸங்கைக்கு (அவை தன்னை) இத்யாதி, வாக்யத்திலே பரிஹாரமருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஆகாரத்தைப்பற்ற பரிஹாராத் தாம் அருளிச்செய்கிறார் (குணங்களுக்கு இத்யாதி) யத்வா, ப்ருதக்ஸ்தி, த்யுபலம்பு, ஃபுவி தூநாம் குணநாம் ப்ருதக்ஸ்தி, த்யுபலம்பு, வதாம் ப்ருதி, வ்யாதீ, நாம் ச கதம் விஸேஷா பூவா இத்யத்ரஹ (குணங்களுக்கு இதி) அதாஷது - ப்ரபூ, ப்ரபூவான்களும் த்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தே. பிரித்து ஸ்திதிபாதல் உபலம்பு, மாதலிநிக்கேயிருக்கக் காணுநின்றோம்றே; ஆகையாலே இதுக்கும் கூடும் என்றபடி. அத்வா, குணங்களைச் சொன்ன அநந்தரம் விபூதியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (குணங்களுக்கு) இத்யாதி, பாதல். இது - முதற் பூட்டிலே வ்யக்தம். 0 நநு, ஸ்வரூபரூபகுணசேஷ்டிதவத் அஸ்ய விபூதி, ரப்யுத்தே, ஸ்யா பூவதி இத்யுத்தம்; விபூதேருத்தே, ஸ்யத்தவே கோ ஹேது: ? விபூதேருத்தே, ஸ்யத்தவேநாநுபூவி தாரர்ச ஸந்தி கிம்? இத்யத்ரஹ (இன்னமும் முத்தனுக்கு இதி) இன்னமும் என்றது வார்த்தைப்பாடு. 3. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி” என்று - அநுபூவ்யமாகாநின்றதிறே

—கண்டவிடங்களிலே என்றது - வையதி, கரண்யத்தாலே என்றபடி. வையதி, கரண்யேநாநு பூவாதபி பூகுவத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதீ, கரண்யேநாநுபூவே பேடாக்யதாப்ரகர்ஷோ஽ஸ்தி இதி பூவா: 2. “மயி ஸாவமிதம் ப்ரோதம் ஸுதரே மணிகுண இவ” என்னக் கடவதிறே. k, n “அவன் ஸ்வரூபத்தோடு” இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி) n குணங்களுக்குப்போலே த்ரவ்யமான விபூதிக்கும் ப்ருதக்ஸ்தி, த்யுபலம்பு, பூதி, களில்லாமை யாலே ஸாமாநாதீ, கரண்யத்தாலே அநுபூவிக்கிரூர் என்று பரிஹாராத் தாம் (குணங்களுக்கு இத்யாதி) இது ப்ரபூ, ப்ரபூவான்களிலே கண்டுகொள்வது. 0 த்யாஜ்யமான விபூதி, ஸ்வ ரூபகுணதிகளோபாதி உத்தே, ஸ்யமாகைக்கு அடியேது? அப்படி ததீயத்வாகாரேண அநுபூவித்த பேர்தானுண்டோ? என்ன (இன்னமும் இத்யாதி) 3. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி”

ப்ர—pl. **छान्दोग्ये (८-१२) “एष संसृतादोऽसाच्छरीरात्समुत्थाय परञ्ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणासिनिषद्यते; स उत्तमः गुरुषः; स तत्र पर्येति जघनम्रीड्य मण्डपान्स्वीयिष्यति चानैवां हसतिभिर्वा नोपजनं सरसिदं शरीरम्”**

ஈ-p, கர்மநிப, ந்த, நமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியான் என்கிறவித்தனையிறே. q கர்மநிப, ந்த, நமான ஆகாரம் ஸ்மருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீ, யமாபே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபூவ்யமாக இருக்குமிறே. r இவ்விபூ, திதன்னிலே, r, A "எண்ணுத மானிடத்தை எண்ணுதபோதெல்லாம் இனியவாறே" என்று சிலரைச் சொல்லி, r, "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் r, சொல்லாநின்றதிறே; s ஜ்ஞானம் பிறந்த த, ஸையிலே இருக்கும்படியாயிற்று இது. t ப்ராப்திஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுபூவ்யமாகாநின்றதிறே. u ஈஸ்வரவிபூ, தியா

அ-என்றுபடி. p தர்ணி, 1. "நோபஜநம் ஸ்மரன்" இதி - ஸீலாவிபூ, த்யநநுஸந்த, நாம் ஹ்யுச்சயத. இத்தயத்ராஹ (நோபஜநம் இதி) p, தர்ணி கர்மநிப, ந்த, நவிக், ரஹே வர்த்தமாநே ஸீலாவிபூ, தேஃ கர்மநிப, ந்த, ததாசாரோ ந ஸ்பு, ரதி கம்? கதும் ஸவிக், ரஹஸ்ய பராங்குஸார்யஸ்ய ப, க, வத், ரு, ணவல்ஸீலாவிபூ, தீரதுபூ, வ்யா ப, வேத்? இத்தயத்ராஹ (கர்மநிப, ந்த, நமான இதி) k...p (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்தயதி, இவ்வளவுக்கு) ப்ரகாராத்ரேணப்யபபாத, நம். அதாவது - k ரு, ணவங்களை அநுபூ, வித்தாநிறே ஸிதி, ஸந்த: கரணதையுண்டாவது, விபூ, தியிறே காட்டிக்கொடுத்தது என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்தயதி,) l ரு, ணசேஷ்டிதங்கள் தத், க, ததையவா நுஸந்தே, யங்களாகையாலே ரு, ணதி, கள் பே, யாக், யமாகிறது; விபூ, தி அங்ங னன்றே என்ன (அவைதன்னை இத்தயதி,) l, (கண்டகண்டவிடங்களிலே) லௌகிகரைப்போலே என்று ஹ்ருத, யம். n ரு, ணசேஷ்டிதங்கள் ப்ருத, ரு, பலம்ப, யோக், யமன்றிக்கேயிறே இருப்பது, விபூ, தி அங்ஙனன்றிக்கே ப்ருத, ரு, பலம்ப, யோக், யமாயிருக்க பே, யமாம்படி எங்ஙனே? என்ன (இவர்க்கு அவன் இத்தயதி,) n, (விபூ, திக்கும் இத்தயதி,) n, உபலம்ப, யம் என்கிறவிடத்தில் - இவர்க்கு என்று ஸேஷம், அதுக்கு ஹேது அப்ருத, ரு, க்ஸ்தி, த்யதி, . o த், ருஷ்ட, நந்தத்தாலே உபபாதி, க்கிருர் (இன்னமுமென்று) அத, வா, அப்ருத, ரு, பலம்ப, த்தாலே உத், தே, ஸ்யதையை உபபாதி, த்து, ததீ, யத்வா நுஸந்த, நத்தாலும் உத், தே, ஸ்யதையை உபபாதி, க்கிருர் (இன்னமுமென்று) p, கர்மநிப, ந்த, நமான ஆகாரமாவது - ஸ்வகீயத்வ - பரகீயத்வ - இஷ்டத்வ - த், விஷ்டத்வாதி, . r "ததீ, யத்வாகாரேண ஸர்வேஷாமுத், தே, ஸ்யத்வே காம்ஸித் பரித்யஜ்ய கேஷாஞ்சிது, த், தே, ஸ்யதயாபி, த, நாம் கதும்?" இதி ஸங்காமநுவத, தி (இவ்விபூ, தி தன்னிலே இத்தயாப, ய மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லாநின்றதிறே இத்தயந்தேந) u (ஈஸ்வரவிபூ, தி

ஐ-என்று விவக்ஷிதம். இன்னமும் என்றது-வார்த்தைப்பாடு. p ஆனால், 1. "நோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னுநின்றதே என்ன (நோபஜநம் இத்தயதி,) q முமுக்ஷுவான இவர்க்கு முக்தர்ப்படி கூடுமோ? என்ன (கர்மநிப, ந்த, ந இத்தயதி,) r ஸங்காவாக்யம், (இவ்விபூ, தி இத்தயதி,) r, (சொல்லா நின்றதிறே) எல்லாம் உத், தே, ஸ்யமானால் இது சேருமோ? என்று அத், யாஹார்யம். s அவஸ்தா பே, தே, ந விரோத, ம்ஃலையென்று பரிஹரிக்கிருர் (ஜ்நாநம் பிறந்த இத்தயதி,) ஜ்ஞாநம் பிறந்த த, ஸை-முமுக்ஷு, து, ஸை. t ப்ராப்திஸமயம்-முக்தாவஸ்தை, . r, u (ஈஸ்வரவிபூ, தியாயிருக்கச் செய்தே) இத்தயதி, வாக்யம் - (இவ்விபூ, திதன்னில்) இத்தயதி, ஸங்காவாக்யத்துக்கு ஸேஷமாகையாலே, (ஈஸ்வரவிபூ, தியாய்) இத்தயதி, வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தி, த்து, அநந்தரம் (இவ்விபூ, தி தன்னிலே 'எண்ணுத' இத்தயதி, வாக்யம் அநுஸந்தே, யம். அதாவது-(தேறென்மீன் என்கிறது) (இனியவாறே என்று சிலரைச் சொல்லி) என்று மேலேயிருக்கிற வாக்யத்தை இங்கே அந்வதித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் (பேராளன் பேரோதும்) இத்தயதி, அநுஸந்தி, த்து, அநந்தரம். r, (எண்ணுத மானிடத்தை இத்தயதி,) திருமொழி. கண்ணமங்கை நகராளனுடைய

ஈ—யிருக்கச்செய்தேயிறே சிலரை u_2 A “பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின்” என்கிறது; v நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேயவிபாக்யம்பண்ணி அநுஸந்திதிக்கவேண்டிவருமிறே ஸாஸ்த்ரங்கள் எங்கு

அ—யாயிருக்கச்செய்தே) இதிவாக்யஞ்ச ஏதச்சங்காஸேஷம் இதி வதந்தி. r_4 (சொல்லாநின்றதிறே) இது கூடும்படியென்? என்று வாக்யஸேஷம் அத்யாஹார்யம். r_5 (எண்ணுத இத்யாதி) திருமொழி— “திருக்கண்ணமங்கை நின்றனை ஹ்ருத்யத்திலே எண்ணுத மநுஷ்யரை எண்ணுதபோதெல்லாம் இனியவாறே; புகுவதஜ்ஞாநமும் வேண்டா, வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா, அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது இனியது” என்கை. r_6 (பேராளன் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி— ஸர்வேஸ்வரன் திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணும் மஹாப்ரபுராவர்களை ஒரு கூணகாலமும் பிரிய கூடினல்லேன். s அவஸ்தாபேதாத்விதேநா நான்மதியென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்ஞாநம் பிறந்த இத்யாதி) ஜ்ஞாநம் பிறந்ததூழை - முமுக்ஷுத்வாவஸ்தை. இது என்றது - சிலரைக் கூட்டிச் சிலரைக் கழிக்கை என்றபடி. t ப்ராப்தி ஸமயமாவது - முத்தனுடைய அநுஸந்தானதூழை. இவர்க்கு இப்போது அப்படிப்பட்ட அவஸ்தையிறேயென்று ஹ்ருத்யம். 1. “ஈர்வம ஹ பர்ய: பர்யகு ஸர்வமாப்னோதி ஸர்வஸ:” பர்ய:-ப்ரஹ்மதர்ஸீத்யர்த்தம். u “ஜ்ஞாநம் பிறந்த” என்ற அர்த்தத்தை முக்யாந்தர ஸம்வாதத்தாலே த்ருடிகரிக்கிறார் (ஈஸ்வரவிபூதித்வாதி) என்னவுமாம். u_2 (பொல்லாத தேவர் இத்யாதி) நான்முகன் திருவந்தாதி. கட்டின சடையும், பூசின சாம்பலும், நெற்றியிற்கண்ணுமான பொல்லாத வடிவையுடையவராய், 2. “ஹுத்வாத்மாநாம் தேவதேவோ பிபூவ” என்கிறபடியே ஏறிட்டுக்கொண்ட தேவத்வத்தையுடையவராய், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே தேவத்வத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுக்கக்கடவ ஸ்ரீஸம்பந்தம் முதலிலேயின்றிக்கேயிருக்கிற ருத்ராதிசுளான கூடாத்ரதேவதைகளை ஸமாஸ்ரயணீய தேவதைகளாக விஸ்வஸியாதே கொள்ளுங்கோள். v “ஏவமவஸ்தாபேதேந விஷயவிபாக்ய: கிமர்த்தம் கிரியத இத்யத்ராஹ (நின்றநின்ற நிலைகளிலே இதி)” இதி வதந்தி. v_2 (சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது) என்றது-சேரவொருங்கவிடும்போது என்றபடி. r அத்வா புகுவதஸ்வரூபரூப குணசேஷ்டிவத் ஸீலாவிபூதிரப்யஸ்யோத்தேய்யா புவதீத்யுத்தம்; அஸ்ய விபூதே ருத்தேய்யத்வே கோ ஹேது: ? ஸீலாவிபூதே ருத்தேய்யத்வேந அநுபூவிதாரஸ்ச ஸந்தி கிம்? இத்யாகாங்க்யாயாம், ஸீலாவிபூதே ருத்தேய்யத்வே ததீயத்வாகாராநுஸந்தானம் ஹேது: , முக்தாஸ்ததாநுபூவந்தி சேத்யுத்தம்; தத்த்ருஷ்டாந்தபுலேந பராங்குஸார்யஸ்யாபி கர்மநிபந்தநாகாராஸ்புரணேந கேவலததீயத்வாகாராநுஸந்தானேந ஸீலாவிபூதிருத்தேய்யா புவதீத்யுப்பாதிதஞ்ச; ஸீலாவிபூதௌ ததீயத்வாகாரஸ்ய கர்மநிபந்தநாகாரஸ்ய ச ஸத்த்வாத் முக்தாநாமபி ஸீலாவிபூதிஸ்ஸர்வதாநுபூவ்யா புவதீதி வக்தும் ந ஸக்யதே இத்யா ஸங்காயாமாஹ (இவ்விபூதிதன்னிலே இதி) s, t நநு அதாபி கேஷாஞ்சிதேவ ஸர்வதேய்யத்வேயத்வம் ப்ரதிபாதிதம், ந து ஸீலாவிபூத்யவச்சேதேந; தஸ்மாந் முக்தாநாம் ஸீலாவிபூதித்வாவச்சேதேந ஸர்வதேய்யத்வேய்யத்வம் புவதீத்யத்ரோபபாத்யகம் கிம்? இத்யத்ராஹ

ஜீ—திருவடிகளை ஸிரஸாவஹித்து. அவனை நெஞ்சிலே எண்ணுத மநுஷ்யரை எண்ணுதபோதெல்லாம் இனியதாயிருக்குமிறே. r_6 (பேராளன் இத்யாதி) திருமொழி. ஸர்வேஸ்வரன் திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணும் மஹாப்ரபுராவவான்களை ஒரு கூணகாலமும் பிரிய கூடினல்லேன். u_2 (பொல்லாத இத்யாதி) நான்முகன் திருவந்தாதி. பொல்லாத வடிவையுடையவராய், ஏறிட்டுக்கொண்ட தேவத்வத்தையுடையவராய், தேவத்வஹேதுவான ஸ்ரீஸம்பந்தமுமில்லாத்ருத்ராதி, கூடாத்ரதேவதைகளை ஆஸ்ரயணீய தேவதைகளாக விஸ்வஸியாதே கொள்ளுங்கோள் இதி பாசுரார்த்தம். v இப்படி அவஸ்தாபேதேந விஷய விபாக்யம் பண்ணுகிறதென்? என்ன

உ-மொக்கச் v_1 சேரக் கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. w இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதிபோடு வாசியற அநுபூவ்யமாம்படியிறே w_1A மயர்வற மதிநலம் அருளிற்று. x கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னாடாதபடியிறே x_2 இவர்க்கு ஈஸ்வரன் வெளிச் சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. y இவர்க்குத் தன் y_1 ஸ்வரூப y_2 ரூப y_3 குண z ஆதிகளை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு; a விபூதிகாரணமான பூதங்கள், b பெளதிகங்கள்.

அ- (ஜ்ஞாதம் பிறத்த துணையிலே இத்யாதி, வாக்யத்வயேந) 1. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி ஸர்வமாப்னோதி ஸர்வஸ:”. பவஸ்துதோ லீலாவிபூதித்வாவச்சே₂தே₃ந ததீயத்வாகாரேணேத்₃ தே₃யத்வே தே₃வதாந்தராதி₃நிராகரணம் கிமர்த்தம் க்ரியத இத்யத்ராஹ (ஈஸ்வரவிபூதி₃
₃யாதிருக்கச்செய்தேயிறே இதி) v முத்தாநாம் பராங்குஸார்யஸ்ய ச லீலாவிபூதித்வாவச்சே₂தே₃ந
உத்₃தே₃யத்வா புவதி. அந்யேஷாம் ந புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (நின்ற, நின்ற நிலைகளிலே இதி) v_2 (எங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது இதி) ஆபாதப்ரதீதௌ ஸாஸ்த்ராணம் தே₃வதாந்தரபரத்வாநுரு₃ணப்ரகாராவமர்ஸே க்ரியமானே
‘இத்யர்த்த₂:. w “கர்மநிபந்த₃நத்வாகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால்”
(224q) இதி பூர்வமுக்தம், தாத்₃ருஸபாகோடஸ்ய கத₂ம் ஜாத இத்யத்ராஹ (இவர்க்கு
இத்யாதி₃) யத்₃வா, இவர்க்கு இப்போது ப்ராப்தி₃ஸாதுல்யமான துணை வருகைக்கு ஹேதுவை
அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி₃) w_2, x “மயர்வற” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கர்ம
நிபந்த₃நமான இத்யாதி₃) x யத்₃வா, ஸவிக்₃ரஹத்வேநாவஸ்த₂நாத் நிபந்த₃நாகாரோடபி
ஸ்ம்ருதிகே₃சரோ ந புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கர்மேத்யாதி₃) w_2 “மயர்வற” இத்யத்ர
ஹ்ருத்யம். y, z பாட்டுகளின் புவங்களை அருளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு ஸங்க₃தியை நிக₃
யிக்கிறார் (இவர்க்கு இத்யாதி₃) y_2 ஜ்ஞாநாநந்த₃ராமலத்வாநந்தத்வாநி ஹி ஸ்வரூபநிருபகத₃ர்மா:,
அத: “உணர்வின்மூர்த்த” (10) “நலங்கடலமுதம்” (5) இத்யாரப₃ய, “நுடங்குகள்வியிசை
யென்கோ” (6) இத்யந்தம், “அமலனென்கோ” (5) “அனந்தனை” (9) இத்யாதி₃கம் ஹ்ருதி₃ நித₃யோ
யோக்தம் (ஸ்வரூபேதி) y_3 “பங்கயக்கண்ணென்கோ” (3) இதி க₃ரத₃யம், “சாதிமாணிக்கம்
என்கோ” (4) இதி க₃ரத₃யம், “ஓளிமணிவண்ணன்” (8) “கூடிவண்டறையும் தன்டார்க் கொண்டல்
போல் வண்ணன்தனை” (11) இத்யாதி₃கம் ஹ்ருதி₃ நித₃யோக்தம் (ரூபேதி) y_4 “புகழுநல்லொரு
வன்” (1) “பாவு சீர்க்கண்ணன்” (2) “அளிமகிழ்ந்து” (8) இத்யாதி₃கம் ஹ்ருதி₃ நித₃யோக்தம்
(ரு₃ணேதி) z ஆதி₃ஸப்₃தே₃ந விபூதிசேஷ்டிதாந்யுச்சயந்தே, விபூதிவாசகஸப்₃த₃: ஸ்புடா:
சேஷ்டிதாநி - “கடல்கடைந்தமுதங்கொண்ட வண்ணலை” (9) இத்யாத₃வச்சயந்தே. a ப்ரத₃யம்
க₃ரத₃யம் ஹ்ருதி₃ நித₃யாஹ (விபூதிகாரணமான பூதங்கள் இதி) b “கூவுமாறறியமாட்டேன்” (2)

ஜீ- (நின்றநின்ற இத்யாதி₃) v_2 (சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது) அவிரோதே₃ந நிர்வஹிக்கும்
போது இத்யர்த்த₂:. w கர்மநிபந்த₃நமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம்
பிறக்கைக்கு அடியேதென்ன (இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு இத்யாதி₃) x ஈஸ்வரணம் (கர்ம
நிபந்த₃ந இத்யாதி₃) y பாட்டுகளின் புவங்களை அருளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு, ஸங்க₃தியை
நிக₃யிக்கிறார் (இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூப இத்யாதி₃) y_2, y_3, y_4 “உணர்வின்மூர்த்த” (10) “அமல
னென்கோ” (5) இத்யாதி₃, “பங்கயக் கண்ணென்கோ” (3) “ஓளிமணிவண்ணன்” (8) “கொண்
டல்போல்வண்ணன்” (11) இத்யாதி₃, “புகழுநல்லொருவன்” (1) “பாவுசீர்க்கண்ணன்” (2); இத்யாதி₃
களைப்பற்ற (ஸ்வரூபருபகு₃ண இத்யாதி₃) z ஆதி₃ஸப்₃தே₃ந விபூதிசேஷ்டிதாந்யுச்சயந்தே, விபூதி
வாசகஸப்₃த₃ங்கள் ஸ்புடங்கள். சேஷ்டிதங்கள் - “கடல்கடைந்தமுதம் கொண்ட அண்ணலை” (9)
இத்யாதி₃களிலே சொல்பபடுகிறது. a முதற்பாட்டிலே- (பூதங்கள்) b இரண்டாம்பாட்டிலே -

அ-இதி த்விதீயகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (பௌதிகங்கள் இதி) c "சாதிமாணிக்கமென்கோ" (4) இதி சதுர்த்தகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்காதிகள் இதி) d "அச்சுதனமலென்கோ" (5) இதி பஞ்சமகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள் இதி) e "பாலென்கோ" (6) இதி ஷஷ்டகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (செவிக் கினிய கூநாதிங்கள் இதி) f "வானவராதியென்கோ" (7) இதி ஸப்தமகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (மோக்ஷாத் புருஷார்த்தங்கள் இதி) g "ஓளிமணிவண்ணென்கோ" (8) இத்யஷ்டமகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (இஜ்ஜகூத்துக்கு ப்ரதூநரான ப்ரஹ்மாதிகள் இதி) h "கண்ணை மாயன்றனை" (9) இதி நவமகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (இவற்றுக்கு அடைய காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் இதி) ஸுக்ஷ்மசித்யுத் த்விஸிஷ்டப்ரஹ்மண ஏவ காரணத்வாத் அசித்யம்ஸ- வத் சித்யம்ஸோ஽பி விஸேஷணதயா காரணம் இதி பூாவ: i "யாவையும் யவரும் தானம்" (10) இதி த்ஸமகூதாம் ஹ்ருதி ந்தூயாஹ (இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனும் இத்யாதி) j "தோய்விலன்" (10) என்றத்தைப்பற்ற (தத்கூததேகாஷைஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமம் என்றது) k.11. "அபிசாகஸிஜி" என்றதுக்கு அப்த்தம் (நியாமகத்வத்தால் இத்யாதி) l "தோய்விலன்" (10) என்றதினாலே - புகரும் ஸித்தம். m "கண்ணை" (9), "பங்கயக்கண்ணை" (2), "சங்குசக்கரத்தன்" (3), "ஆதியம்புருடன்" (4), "அச்சுதன்" (5), "அமலன்" (5), "மால்" (6), "மாயன்" (6), "வானவராத்" (7), "அண்ணை" (9) இத்யாத்யஸாதாரண ஸப்தைர் விபூதிவாசகஸ்ப்தூநாம் ஸாமாநாதி கரண்யேநாபிதூநஹேதம் த்ரஸ்யதி

ஜீ—(பெ. ள. தி. க. ங். கள்). c “சாதிமாணிக்கம்”(4) இத்யாதி. யைப்பற்ற (உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்
யாதி. 3. கள் என்றது) d “நலங்கடலமுதம்”(5) இத்யாதி. 3. பத. 3. ங்களைப்பற்ற (ரஸ்யமான இத்யாதி. 3.)
e “நுடங்குகேள்வியிசை”(6) இத்யாதி. 3. யைப்பற்ற (செவிக்கினிய இத்யாதி. 3.) f “வானவராதி.
யென்கோ”(7) இத்யாதி. 3. பாட்டைப்பற்ற (மோஷாதி. 3. இத்யாதி. 3.) g “ஔரிமணிவண்ண
னென்கோ”(8) என்கிற எட்டாம்பாட்டைப்பற்ற (ஜக. 3. துக்கு ப்ரத. 4. ன இத்யாதி. 3.) h “யாவையும்
யவரும் தானே”(9) என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் இதி) i “யாவையும் யவரும் தானும்”(10)
என்கிற பாட்டைப்பற்ற (இவற்றையடைய வீபூ. 3. தியாக இத்யாதி. 3.) j “தோய்விலன்”(10)
என்றத்தைப்பற்ற (தத். 3. க. ததே. 3. ஶாஷை இத்யாதி. 3.) k, l. “அபி. 3. சாகரீதி” என்றதின் அர்த்தம்
(நியாமகத்வத்தால் இத்யாதி. 3.) l. “தோய்விலன்”(10) என்றதினாலே-நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரும்
ஸித்தம். m “கண்ணனை”(9), “சங்குசக்கரத்தன்”(3) இத்யாதி. 3. ய. ஶா. த. 4. ஶரண ஸப்த. 3. ங்க.
ளோடே விபூ. 3. தி. வா. ச. க. ஶப்த. 3. ங்களுக்கு ஸாமாநாதி. 3. கரண்யம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்

पं०—kl. ऋग्वेदे मृष्टकोपनिषदि (३-१) “द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥”

ஈ-நிற்கையேயன்றிக்கே ! நியாமகத்வத்தால் வந்த 1, புகரையுடையவனுமாய்; மவிபூ, தி
யில் ம₂ அவ்வோ பத₃ார்த்த₃ங்களுக்கு வாசகமான ஸப்₃த₃ங்கள் அசித்தையும் ம₂ அசித்
துக்கு அபி₃மாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற ம₄ கணக்கிலே தத₃ந்தர்யாமியான பரமாத்
மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்க₃தத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்ய
வஸித்திருக்கையாலே. அஸாத₃ாரணமான ம₂ நாராயணாதி, ஸப்₃த₃ங்களோடு விபூ, தி
வாசகமான ஸப்₃த₃ங்களோடு வாசியற ஸர்வஸப்₃த₃ங்களும் அவனையே சொல்லு
கிறவாயிருக்கிறபடியையும், ௦ இவ்விபூ, திதான் புறம்பாய் விஞ்சிக்காட்டுகை
யன்றிக்கே ௦₂தோளில் தோன்மாலையோபாதி தருதியாய், அநுப₃ாவ்யத்திலே அந்தர்
பூ, தமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தி, த்து க்ருதார்த்த₂ராய்; p பாரித்தபடியே
எல்லா அடிமையும் செப்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் A கோவை வாயாளிற்
படியே ஒன்றையே எல்லா அடிமையுமாகக்கொள்ளும் ஸ்வப₃ாவனாகையாலும்,
வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்; q மஹாவாதத்தில் ப₂லோபாத₃ாநம்

அ—(விபூ, தியில் அவ்வோ பத₃ார்த்த₃ங்களுக்கு இத்யாதி₃) ம₂ அவ்வோ பத₃ார்த்த₃ங்களுக்கு
வாசகமான ஸப்₃த₃ங்கள் இதி) “தே₃வோ஽ஹம் மநுஷ்யோ஽ஹம்” இத்யாதி₃ ஸமாநாதி₃கரண
ப்ரயோகேஷு தே₃வமநுஷ்யாதி₃ஸப்₃த₃ா இத்யார்த்த₂ஃ. ம₃(அசித்துக்கு அபி₃மாநியான ஜீவனை
யும் காட்டுகிற கணக்கிலே இதி) ப்ருதக்ஸ்தி₂த்யுபஸம்ப₃ரஹித ப்ரகாரவாசினாம் ப்ரகாரிவாசி
பத₃ஸமாநாதி₃க்ருதாதாம் ஸப்₃த₃ாதாம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்த₂பி₃த₃ாயித்வநியமாதி₃தி
ப₃ாவஃ. ம₄ கணக்கு - ந்யாயம். 1. “பி₃ஷ்ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தநாம் ஸப்₃த₃ாநாம் ஏகஸ்மிந்நர்த்தே₂
வ்ருத்தி: ஸாமாநாதி₃கரணயம்” இதி ப₃ாவஃ. n “யாவையும் யவரும் தானம்” (10) இத்யாதி₃நா
அர்த்த₂தோ நாராயணஸப்₃தே₃ா஽ப்யபி₃ஹித இத்யபி₃ப்ராயேணஹ (நாராயணாதி, இதி) ௦ “கூடி
வண்டறையும் தண்டார்க் கொண்டல்போல் வண்ணன்றனை” (11) இத்யேதத் ஹ்ருதி₃ நித₃ாயாஹ
(இவ்விபூ, திதான் இதி) p “இவரது தானே ஆராதகாதல்” (221 f) என்றத்தையும், “புனையங்
கண்ணி” (221 i) இத்யாதி₃யையும் மீளவும் அநுவதி₃க்கிரார் (பாரித்தபடியே என்று தொடங்கி)
q “என்கோ” இதி ஸம்ஸயநிர்ந்தே₂ஸம் ஹ்ருதி₃ நித₃ாயாஹ (மஹாவாதத்தில் இதி) r 2. “விஸ்த

ஜீ—செய்கிருர் (விபூ, தியில் அவ்வோ இத்யாதி₃) ம₂ வாசகமான ஸப்₃த₃ங்கள்-தே₃வமநுஷ்யாதி₃
ஸப்₃த₃ங்கள். ம₄ (காட்டுகிற கணக்கிலே இத்யாதி₃) ப்ரகாரவாசி ஸப்₃த₃ாநாம் ப்ரகாரி பர்யந்த
ஸ்வார்த்த₂பி₃த₃ாயித்வநியமாத் இதி ப₃ாவஃ. கணக்கிலே - ந்யாயத்திலே. n “யாவையும்
யவரும் தானம்” (10) இத்யாதி₃யாலே-அர்த்த₂த: நாராயணஸப்₃த₃மும் அபி₃ஹிதம் இத்யபி₃
ப்ராயேணஹ (நாராயணாதி, இத்யாதி₃) ௦ “கூடிவண்டறையும் தண்டார்” (11) என்றதைப்பற்ற
(தோளில் தோன்மாலையோபாதி) என்றது. p “இவரதுதானே ஆராதகாதலிறே” (221 f) என்றத்தை
யும், “புனையங்கண்ணி” (221 i) இத்யாதி₃யையும், மீளவும் அநுவதி₃க்கிரார் (பாரித்தபடியே இத்
யாதி₃) q “என்கோ” இதி ஸம்ஸயம் ஹ்ருதி₃ நித₃ாயாஹ (மஹாவாதத்தில் இத்யாதி₃) r விஸ்தரே
ணோக்தம் அர்த்த₂ம் ஸங்க்₃ரணேண த₃ர்ஸயந் யதே₃ாபக்ரமம் நிக்₃மயதி (ஆக இத்தால்
இத்யாதி₃) “இத்திருவாய்மொழியிலே - தத₃க₃ததே₃ஷாஸ்பர்ஸம், ஸர்வஸப்₃த₃வாச்யத்வம்,
தோளில் தோன்மாலையோபாதி பொருத்தியிருக்கை, இவர்க்கு முக்தாவஸ்த₂ாப்ராப்தி முதலான
அதி₃கார்த்த₂விசேஷங்களுண்டானாலும், விபூ, தியோகூடும், ஸாமாநாதி₃கரணயமும், ‘என்கோ’,
‘என்கோ’ என்கிற ஸம்ஸயமுமாகிற அர்த்த₂த்ரயமும் ப்ராத₃ாந்யேந ஸங்கித்துப் பரிஹரித்து
ஸ்த₂ாபிக்கிரூர்” என்று ப்ரவேஸத்தின் அடியிலே ஸுக்₃ரஹார்த்த₂மாக அருளிச்செய்வர்.
q ஸம்ஸயம் என்றதுக்கு ஸ₃ஸகம் (மஹாவாதத்தில் ப₂லோபாத₃ாநம் இத்யாதி₃ வாக்யம்)

1. புகழநல் லொருவ னென்கோ பொருவில்சீர்ப் பூமி யென்கோ
திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயு வென்கோ
நிகழுமா காச மென்கோ நீள்கட ரிரண்டு மென்கோ
இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவு மாறே.

ஆ - 1 வ்யா:— ஸர்வைஸ்ஸப் ஸ்தாயமானாய், ஸகல கல்யாணகுணவிரிஷ்டனாய், ஸ்ருபமனாயிருந்தவனென்று சொல்லுவேனோ? ஸுமாதி, குணயுக்தமான ப்ருதி, வ்யாதி, பூ, தங்களுக்கு அந்தராத்மபூ, தனென்று சொல்லுவேனோ? ப்ரக்ருஷ்ட தேஜோ விரிஷ்டரான சந்த்ரஸ-ஸூரியாகி, களுக்கு அந்தராத்மபூ, தனென்று சொல்லுவேனோ? அன்றியே, ஒன்றெழியாமே இந்த ஸர்வபதார்த்த, தங்களுக்கும் அந்தராத்மபூ, தனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில்— இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த, ததை ஸங்க், ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (புகழநல்லொருவனென்கோ) ஸ்ருதில்மருத்யாதி, களாலே புகழப் பட்ட நன்மையையுடையனான அத், விதீயபுருஷனென்பேனோ? (பொருவில்சீர்ப் பூமி, யென்கோ) ஒப்பில்லாத ஸுமாதி, குணங்களை யுடைய பூ, மியென்பேனோ? (நிகழுமா காசமென்கோ) ஸ்வவ்யதிரித்த பூ, தசதுஷ்டயம் ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சில நாள் வர்த்திக்கும் ஆகாஸமென்பேனோ? (நீள்கட ரிரண்டுமென்கோ) மிக்க ஒளியை யுடைய சந்த்ர ஸூரியர்களென்பேனோ? (இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ) ஒன் றெழியாமே இப்பதார்த்த, தங்களெல்லாம் என்பேனோ? 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில்— பூ, தபௌதிகாத்மக ஸகல ப்ரகாரத்வத்தை ஸங்க், ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணனை— (ஸர்வாத்மபூ, வப்ரகாஸகனான) க்ருஷ்ணனை, கூவுமாறு— சொல்லும் ப்ரகாரம், புகழும்—(வேத, தங்களுக்கும் வைதிகபுருஷர்களாலும்) புகழப்

பி— பண்ணுவாரைப்போலே, அத்தைச் சொல்லுவேனோ? இத்தைச் சொல்லுவேனோ? என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். 1 ஆக, இத்தால்— “வழுவினா அடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்” என்று தாம் r_2 பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அ— ரஸ்ய ச ஸங்க், ரஹ:” இதி ந்யாயேந விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி, தமர்த்தம் ஸங்க், ரஹேண த்ரஸ்யந் யதே, தாபக்ரமம் நிக்ருயதி (ஆக இத்தால் இதி) r_2 (பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து) ஸஸ்வராபி, ப்ராயத்தாலே என்றபடி.

ஜீ— 1. “அந்யத் பூர்ணாத், பாம் குமபூ, தந்யத பாதூ, வநேஜநாத! அந்யத் குஸலஸம்ப்ரஸநாந சேச்சுதி ஜநார்த்தந: ||” இதி உத், யோக, பர்வண் யேகோநவதிதமே. 2. “அஸஸ்ஸந்யே அபி, சாகரீதி” இதி முண்ட, கோபநிஷதி. 3. “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஸரீரம்” இதி ச, தந்தே, தாக், யே.

ப—பட்ட, தல்—விலக்ஷணகுணவிக்ரஹவிபூதியுத்தான, ஒருவன்—அத்வவிதீயன், என்கோ—என்பேனோ? பொரு—ஒப்பு, இல்—இல்லாத, சீர்—(தாரகத்வாதி) குண பூர்த்தியையுடைய, பூமியென்கோ—பூமியென்கோ? திகழும்—ப்ரஸநநதையாலே உஜ்ஜ்வலமாய், தண்—ஸீ தளஸ்வபூவமான, பரவையென்கோ—ஜலராசியென்கோ? தீபென்கோ—(ஜாட்ய நிவர்த்தகமான) அக்ஷியென்கோ? வாயுவென்கோ—(ப்ராண னாதி ஹேதுவான) வாயுவென்கோ? நிகழும்—(ஸ்வகார்ய வஸ்துக்களை ஆவரித்து) ஸந்நிஹிதமான, ஆகாசமென்கோ—ஆகாஸமென்கோ? நீள்—(கிரணத்வாரத் தாலே) எங்கும்போய் ப்ரகாஸகமான, சுடரிரண்டுமென்கோ—(சந்த்ராதீத்யர்க ளாகிற) இரண்டு தேஜஸ்ஸுமென்கோ, இகழ்வில்—ஒன்றொழியாமல், இ—இவை, அரித்தமென்கோ—எல்லாமென்கோ?

இகழ்வில் என்றது - த்யஜிக்கப்படாத; உபாதேயம் என்றமாம்.

1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (புகழுதல்லொருவனென்கோ) ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப் பட்ட கண்மனையுடையனான அத்வவிதீயபுருஷனென்பேனோ? “என்கோ” என்றது - என்பேனோ? என்றபடி. பிள்ளான் “ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்தூயமானன் என்பேனோ” என்னும். கீழ்ச்சொன்ன குணயோகத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தோடு ஒக்க, விபூதியோகஞ்சொல்லுகிறது மேல்—(பொருவில்சீர் இத்யாதி) ஒப்பில்லாத கூமாதிக்குணங்கடையுடைய பூமி என்பேனோ? பொரு - ஒப்பு. (திகழும் இத்யாதி) காரணத்வத்தால் வந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், குளிர்த்தியையுமுடைய ஜலதத்வம், தத்காரணமாய், ஊர்த்வஜ்வலநமான அக்ஷி, தத்காரணமான வாயு. (நிகழுமாகாசம்) நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை. இதர பூதங்களுக்கு முன்பே ஸ்ருஷ்டமாய், இவை ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சிலநாள் நிற்குமென்னுதல்; தன்னையொழிந்தவை தன்னுள்ளே வர்த்திக்கும்படியாயிருக்குமென்னுதல். (நீள்சுடரிரண்டும்) மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்ரஸூரியர்கள். கார்யவர்க்குத்துக்கு உபலக்ஷணம். தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும், நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் உறுப்பான சந்த்ரஸூரியர்கள். (இகழ்வில் இவ்வரித்துமென்கோ) ஒன்றொழியாமே எல்லாமென்னுதல், உபாதேய தமமான எல்லாமென்னுதல். (கண்ணனைக் கூவுமாறே) அர்ஜுநன், 1. “ஹே யாதவ” (ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ) என்றத்தோடு “பூமி” என்றத்தோடு

1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில்—a அவனுடைய a குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் a பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

சு— வ்யா:— b (புகழுநல்லொருவன் என்கோ) b₂A உயர்வற உயர்நலம் தொடங்கி இவ்வளவும்வரத் தாம் அநுபுவித்த குணங்கனையுடைய ஒரு சொல்லாலே திரள அருளிச்செய்கிறார். c ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி, களெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனான அத், விதீய புருஷனென்பேனோ? “என்கோ” என்றது-என்று சொல்லுகேனோ? என்றபடி. d குணயோகத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் d₂ சொல்லி; மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது (புகழுநல் இத்யாதி) e ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்தூயமானென்பேனோ? நல்-ஆநந்த்யாதி, குணங்களை

அ— முதற்பாட்டு. (புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி) a “புகழுநல்” என்று தொடங்கி, “நிகழுமாகாசம் என்கோ” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி) a₂ “புகழுநல்லொருவன்” என்றத்தாலே (குணங்கனையும்) என்றது. a₃ பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்தமாவது- விபூதியோகம். b, b₂ “நல்” என்று-ஸாமாந்யேந குணத்தைச் சொல்லுகையாலே முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி இவ்வளவும்வர உண்டான குணங்களெல்லாம் ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது என்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி) c “புகழுநல்லொருவன் என்கோ” என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருதி இத்யாதி) b, b₂ யத், வா, என்னாலே புகழப்பட்ட நலங்களை - குணங்கனையுடைய அத், விதீயனென்பேனோ இதி ப்ரதம:, தமாஹ (A உயர்வற உயர்நலம் தொடங்கி இதி) b, c ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி, ஸ்தோத்ருபேதம் “நல்” இத்யத்ர ச - ஸ்வரூபரூபகுணசேஷ்டிதாயாதவைலக்ஷண்யஞ்ச அர்த்தத்தேந ஹ்ருதி, நித்யாயார்த்தாந்-தரமாஹ (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி, களெல்லாம் இதி) d ப்ரவேஸத்திலே - விபூதியைச் சொல்லுகிறாராகச் சொல்லிற்றே, குணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன (குணயோகத்தால் இத்யாதி) யத், வா, ப்ராத்யமிகார்த்தம் அநுவதத் உத்தரஸங்கதிமாஹ (குணயோகத்தால் வந்த இதி) அத்வா, க்ரமநிபந்த்யநம் அருளிச்செய்கிறார் (குணயோகத்தால் இத்யாதி) d₂ (சொல்லி, மேல்) என்கையாலே-விபூதியோகத்துக்கு குணமே நிபந்த்யனமென்று ஹ்ருத்யம். b, e புநஸ்ஸம்-ஹாவலோகநந்யாயேந நிவ்ருத்தஹ்ருத்யஸ்ஸந் “புகழும், நல்” இதி பத்யத்வயஞ்ச - ப்ரத்யேகம் புகுவத்யபித்யாயி, ப்ரத்யேகம் “என்கோ” இதி க்ரியாபர்யவஸாயீதி ச ஸ்தோத்ருபேதஞ்ச ஹ்ருதி, நித்யாய அர்த்தாந் தரமாஹ (ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்தூயமானன் இத்யாதி) b முந்தின இரண்டர்த்தத்துக்கும் “புகழும்” என்றது - நன்மைக்கு விசேஷணம்; முந்தின அர்த்தத்துக்கும் மூன்றாம் அர்த்தத்துக்கும், “நல்” என்று - ஆநந்த்யாதி, குணத்தைச்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி) a “நிகழுமாகாசம் என்கோ” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி) a₃ பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தமாவது- விபூதியோகம். b “புகழுநல்லொருவன்” என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம். அதாவது - “நல்” என்று - குணங்களைச் சொல்லி என்னாலே புகழப்பட்ட குணங்கனையுடைய ஒருவனென்று முந்தினது; b₂ இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி) b, c யத், வா, “நல்” என்று- ஸ்வரூபாதி, வைலக்ஷண்யமாய், ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி, களாலே புகழப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனென்று இரண்டாவது; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி இத்யாதி) b, e அத்வா, ப்ரத்யேக பத்யங்களாக மூன்றாம் அர்த்தம் (ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்தூயமானன் இத்யாதி) b இதில், “நல்” என்று - ஆநந்த்யாய், குணந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். முந்தின இரண்டு அர்த்தத்திலும் “புகழும்” என்றது - “நல்” என்றதுக்கு விசேஷணம்; த்ருதீயார்த்தத்தில், “புகழும், நல், ஒருவன்” என்று - ப்ரத்யேகம் புகுவத்யவாசகம்; ப்ரத்யேகம் “என்கோ” என்கிற க்ரியாந்வயி. d மேலில் பத்யத்துக்கு அவதாரிகை (குணயோகத்தால்

ஈ—உடையனென்பேனோ? (ஒருவன்) ஸமாப்யதி₃கத₃ரித்₃ரனென்பேனோ? (பொருவில் இத்யாதி₃) fA“முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று-திருமுகத்தின் அழகையும் திருவபி₃ஷேகத்தின் அழகையும் சேர்த்து அநுப₃வித்தாற் போலே. கு₃ணங்களுக்கும் விபூ₃திகளுக்குமுண்டான f₂ சேர்த்தியாலே கு₃ணங்களோ டொக்க விபூ₃தியையும் சேர்த்து அநுப₃விக்கிறார். பொருவென்று - ஒப்பு. இல் லென்று-இல்லாமை. g ஒப்பில்லாத கூமாதி₃கு₃ணங்களையுடைய பூ₃மியென்பேனோ? h அடியிலே பிறந்துடையதொன்றிறே, ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூ₃மியென்கிறார். i1. “*पद्मं मृगः*” (பத்₃ப்யாம் பூ₃மி:) இறே. (j திகழும் இத்யாதி₃) k கீழ்ச்சொன்ன பூ₃மிதான் கடி₃னையாபிறையிருப்பது. அத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும்போது கடி₃த்பத்தை நெகிழ்த்துக் கொள்ளவேணுமிறே, l அத்தை நெகிழ்த்துத்தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. m காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹர

அ—சொல்லுகிறது; இரண்டாமர்த்தத்தில் - கு₃ணயோக₃த்தால் வந்த வலைக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. f கு₃ணயோக₃யாத வலைக்ஷண்யாபி₃த₃நாநந்தரம் விபூ₃திமபி₃த₃த₃தி இதுபுத்தம்; கு₃ணயோக₃யாத வலைக்ஷண்யாபி₃த₃நாநந்தரம் விபூ₃த்யபி₃த₃நம் ஸங்க₃ச்-ச₃தே கிம்? கு₃ணவத்₃விபூ₃திர்ச வஸ்துநோ₃திஸயக₃ கிம்? இதுயத்ராஹ (முடிச்சோதியாய் இதி) f₂ (சேர்த்தியாலே) என்றது-கு₃ணங்களோபாதி, அப்ருத₃க்ஸித்₃த₃மாகையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே, 2. “*स्वपुत्रपुत्रकुणविपुल*” என்ற நிர்த்தே₃ஸப்ரத்யாஸத்தியாதல், யத்₃வா, சேர்த்தியாவது - ஸ்வாஸ்யவஸ்துநோ₃திஸயகரத்வரூபம் ஸாத₃ர்மம். அத₃வா, சேர்த்தி - ஜத்யஜநக₃ப₃வம். ஸாமாநாதி₃கரண்யமாகவுமாம். அன்றியே, சேர்த்தியாவது - விபூ₃தி ததீ₃யத்வாகாரத்தாலே உத்₃தே₃ஸ்யமாகையாலே இரண்டும் பே₃க₃யமாகையால் வந்த சேர்த்தி. 2 “*स्वपुत्रपुत्रकुणविपुल*” என்று - கு₃ணங்களைச்சொன்ன அநந்தரம் பே₃க₃யதையாலே விபூ₃தியைச் சொன்னுமிறே எம்பெருமானார். g “பொருவில்” என்றது - சிருக்கு விசேஷண மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பில்லாத கூமாதி₃ இத்யாதி₃) h அன்றிக்கே, “பொருவில்” என்றது பூ₃மிக்கு விசேஷணமாய் ஒப்பில்லாமை ஏதென்ன (அடியிலே இத்யாதி₃) இயம் ரணோக்திர்ச. ஏதேந-பூ₃ம்யா: ப்ராத₃ம்யஹேதுர்ச த₃ர்ரிதோ ப₃வதி. i இதுக்கு ப்ரமானம் (பத்₃ப்யாம் இத்யாதி₃) j, k பூ₃மியைச் சொன்ன அநந்தரம் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) j திகழும்-விளங்காநின்றன. k (கீழ்ச்சொன்ன பூ₃மி தான்) கீழ்ச்சொன்ன ப்ருத₃விபூ₃தகார்யமான பூ₃மிதான் என்றபடி. l...ஆகாசம் முதலாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க, பூ₃மி முதலாகச் சொன்ன இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தத்தத் கார்யங்களினுடைய ப₃ந்த₃விசேஷத்தாலே என்று, (நெகிழ்த்துத்தரும்) இத்யாதி₃ விசேஷ-ணங்களாலே அருளிச்செய்கிறார். l (அத்தை நெகிழ்த்துத்தரும் ஜலத்தை) ஜலத்துக்குக் காரண மான அப்தத்வத்தை என்றபடி. n ஸப்₃த₃ர்த்தம் (காரணத்வ இத்யாதி₃) n (கார்யங்கொள்ள

ஜீ-இத்யாதி₃) i அநுப₃வ்யமான கு₃ணங்களோடொக்க விபூ₃தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (முடிச்சோதி இத்யாதி₃) f₂ சேர்த்தியாலே என்றது-கு₃ணவத்₃ப்ருத₃க்ஸித்₃த₃மாகையாலே என்ற-படி. யத்₃வா, “*स्वपुत्रपुत्रकुणविपुल*” என்கிற நிர்த்தே₃ஸப்ரத்யாஸத்தியாதல். h “பொருவில்” என்றத்தை - சிருக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழே அருளிச்செய்து, பூ₃மிக்கு விசேஷணமாக்கி ஒப்பில்லாமை ஏதென்ன (அடியிலே இத்யாதி₃) i இதுக்கு ப்ரமானம் (பத்₃ப்யாம் இதி) k பூ₃ம்யதந்தரம் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) n ஸப்₃த₃ர்த்தம் (காரணத்வ இத்யாதி₃) j திகழும் - விளங்காநின்றன. n (கார்யங்கொள்ள

ஈ-மான ஜலமென்பேனோ? (தீயென்கோ) அந்நெகிழ்ச்சி n கார்யங்கொள்ளவொண்ணாத வளவானால் அத்தை வலிக்கப்பண்ணித்தரும் தேஜுபத்யார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. o ஊர்த்தவஜ்வலந ஸ்வபூவமான o₂ அக்யநியென்பேனோ? (வாயுவென்கோ) p அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங்கொள்ளவேணுமிறே. அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்றென்பேனோ? q (நிகழும்) r எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாஸப்ரத்யாநம் பண்ணவேணுமே. s நிகழுகையாவது-வர்த்திக்கை. இவ்வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன்பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கும் என்றதல்; அன்றிக்கே, பத்யார்த்தங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாஸப்ரத்யாநம் பண்ணும் என்றதல். ஆக, காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று. (6 நீள் சுடரிரண்டு

அ—வொண்ணாத வளவானால் இதி) அதித்யரவிபூததயா அண்டூதிஸ்ருஷ்ட்யுபயோகீ ந பூவதி சேத் இத்யர்த்தம். j, o “நிகழும்” இத்யேதத்-அக்யநேரபி விசேஷணம், திகழுகை-ஜ்வலந ஸ்வபூவதவம் இதி ச ஹ்ருதி₂ நித்யாய, கேநாகாரேண ஜ்வலதீத்யாகாங்கூடம் ஸமயந்நாஹ (ஊர்த்தவஜ்வலநஸ்வபூவமான இதி) o (ஊர்த்தவஜ்வலநஸ்வபூவமான அக்யநியென்பேனோ) ஜ்வலநஸ்வபூவம் அத்தை வலிப்பிக்கைக்கு ஹேது, அது ஊர்த்தவமாகையாலே (ஊர்த்தவ ஜ்வலநஸ்வபூவமான) என்கிறார் என்னவுமாம்: p (அது உறைத்தால் இதி) அத்யுஷ்ணே ஸதி இத்யர்த்தம். r வாய்வபி₄த்யாநாநந்தரம் ஆகாஸாபி₄த்யாநஸ்ய ஸங்க்யதிமாஹ (எல்லார்க்கும் இதி) q நிகழுகையாவது-வ்யாபரிக்கை; அதாவது-மூச்சுவிடுகை; அதாவது-உச்ச்வாஸநிஸ்வாஸங்கள் விடுகை, நிரவகாஸமாகில் மூச்சுவிடப்போகாதிறே. நிகழுகைக்கு ஹேதுவான ஆகாஸம் என்றபடி. இத்தால்-பூதத்தவயத்துக்கும் கார்யமுகேந ஸம்பந்தம் சொன்னபடி. இதுவாயிற்று இவர் கீழே கார்யமுகேத: ஸம்பந்தம் சொல்லிக்கொண்டு போந்ததுக்கு நித்யாநம். வாய்வவஸ்த்யா விசேஷபூதோச்ச்வாஸ நிஸ்வாஸாவகாஸப்ரத்யத்வாத் வாயோரநந்தரம் ஆகாஸோடபி₄தீயத இதி பூவா: r ப்ருதி₂வ்யவஸ்த்யாவிசேஷபூதகூடாத்யவகாஸப்ரத்யத்வாத் ப்ருதி₂வ்யாநந்தரம் ஆகாஸஸ்ய கிந்த ஸ்யாத், ஏவம் ஜலாதந்தரம், தேஜுஆநந்தரயஞ்ச கிந்த ஸ்யாதி₂தி ஸங்கா ச (எல்லார்க்கும்) இதி பதேந பரிஹ்ருதா பூவதி. ப்ருதி₂வ்யாத்ய யபி₄மாநி தேவதாநாஞ்ச ஸர்வஸப்தேந க்ரோடிக்குதத்வாத் தாஸாம் ஸர்வாஸாம் உச்ச்வாஸநிஸ்வாஸாவகாஸப்ரத்யஸ்ய ஆகாஸஸ்ய ஸர்வாநந்தரயஸ்யைவ ந்யாய்யத்வாத். தர்ஹி ஸர்வேப்ய: பூர்வபூவஸ்ஸ்யாத்யாகாஸஸ்ய இதி சேந்ந, ப்ருதி₂வ்யா: ப்ராத்யம்யஹேதோ ரபி₄ஹிதத்வாத். q, s நிகழுகைக்கு அர்த்த்யாந்தரம் (நிகழுகை இத்யாதி₂) u (கார்யவர்க்குத்துக்கு

ஜீ—வொண்ணாத இதி) அண்டூதிஸ்ருஷ்ட்யுபயோகியாகாத இத்யர்த்தம்: o (ஊர்த்தவஜ்வலநேதி) ஸ்வபூவாகத்யனம். o₂ அக்யனி-அக்யனிகாரண தேஜுஸ்தத்வம். r வாய்வநந்தரம் ஆகாஸகத்யநஸ்ய ஸங்க்யதிமாஹ (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₂) q நிகழுகை - வ்யாபரிக்கை; அதாவது மூச்சு விடுகையாய், உச்ச்வாஸநிஸ்வாஸங்கள் விடுகை. நிரவகாஸமாகில் மூச்சுவிடப்போகாதிறே. நிகழுகைக்கு ஹேதுவான ஆகாஸமென்றபடி. இத்தால் - வாய்வாகாஸங்களுக்குக் கார்யமுகேந ஸம்பந்தம் சொன்னபடி. வாய்வவஸ்த்யாவிசேஷோச்ச்வாஸநிஸ்வாஸாவகாஸப்ரத்யத்வாத் வாயோரநந்தரமாகாஸகத்யநம் இதி பூவா: இதுவாயிற்று இவர் கீழே பூதங்களுக்குக் கார்யமுகேதஸ் ஸம்பந்தம் சொல்லிக்கொண்டு போந்ததுக்கு நித்யாநம். s “நிகழும்” என்ற துக்கு அர்த்த்யாந்தரம் (நிகழுகையாவது இத்யாதி₂) அதாவது-பூதசதுஷ்டயமும் தன்பக்கல்

ப்ர— (முதற்பாட்டு) (புகழம் இத்யாதி₂) (பூமியென்கோ) 232 i 1. श्रीपुरुषसुक्ते “श्रीर्णा

द्यौस्समवर्तत। पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्। तथा लोकौ अक्षयन्॥”

ஈ—மென்கோ) உ கார்யவர்க்கு, துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாக சந்த்ரஸுலிர்யர்களைச் சொல்லுகிறது - u_3 இவற்றின் u_3 நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும். v (இகழ்வில்) ஒன்றெழியாமே w எல்லாம் என்பேனோ? $x1$. “मया विना यस्यात् न तदस्ति” (மயா விநா யத்யாத் ந ததஸ்தி) என்றானிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்தமாத்மாயத் தோன்றுகையன்றிக்கே, அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகை யாலே, அதுபாதேயமொன்றுமன்றிக்கே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனோ? y (கண்ணனைக் கூவுமாறே) z அர்ஜுநன் 2. “हे कृष्ण” (ஹே க்ருஷ்ண) என்றத்தோடு. தாம் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றத்தோடு ஒரு z_2 வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. a கண்ணனைக் கூவுமாறு - புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி₃. 1.

அ—இத்யாதி₃) சந்த்ரஸுலிர்யாபி₄த₄ய நம்-கார்யவர்க்குமாத்ரோபலக்ஷணஞ்சேத் ப்ராத₄ந்யேந சந்த்ரஸுலிர்யாவபி₄த₄ய தந்ருகேநாந்யாநி கிமர்த்தம் லக்ஷயதீதி சேத்; ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணே 3. “ஸுலிர்யாசந்த்ரஸுலென த₄தா யத்யாபூர்வமகல்பயத்” இதி விபிஷ்யாபி₄த₄ய நாத். t, u_3 சந்த்ரஸுலிர்ய ஸ்ருஷ்டே: ப்ரயோஜநமாஹ (இவற்றின் நீர்க்களிப்பை இதி) நீளின் தாத்பர்யம்; r நீட்சியாவது - பெருமை. u_2 இவற்றின் - கீழ்ச்சொன்ன பூ₄தபஞ்சகத்தினுடைய. இது-4. “ஸுலிர்யாம்ஸுஜகிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிர் ஸமம் | அஹம்மானோத்ப₄வம் து:க்ஷம் விவேகஸ் ஸுமஹாநிவ ||” என்றத்தைப்பற்ற. v “இகழ்வில்” என்றது-குறையாமல் என்னுதல், த்யாஜ்யமல்லாமல் என்னுதல். w, x “எல்லாமென்பேனோ” என்றதுக்கு நியாமகம் (மயா விநேத்யாதி₃) y, z (கண்ணனைக் கூவுமாறு) என்று கூவவேண்டினால் அஸாதாரணமான திருநாமங்களைச் சொல்லாதே “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்பானென்? என்ன (அர்ஜுநன் இத்யாதி₃) அதாவது-அஸாதாரண ஸப்₃தத்தோடு, ஸாதாரண ஸப்₃தத்தோடு வாசியில்லை என்றபடி. z யத்யவா, விஸேஷநாமாபி₄த₄ய நவேளாயாமேவ “கதம் வத்யாநி” இதி விமர்ஸப₂லிதமாஹ (அர்ஜுநன் இதி) z_2 (வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று) என்றது-விஸேஷபர்யந்தாபி₄த₄யித்வத்தைப்பற்ற. a அந்வயிக்கிறார் (கண்ணனை இத்யாதி₃) கண்ணனை-ஸர்வாத்மபூ₄வ ப்ரகாஸகனு க்ருஷ்ணனை. 1.

ஐ—வருமளவும் நிற்குமென்னுதல், தன்னையொழிந்தவையடையத் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படியா யிருக்கிற என்னுதல். u_3 சந்த்ரஸுலிர்ய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் (இவற்றின் இத்யாதி₃) t நீள் கூர்-மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்ரஸுலிர்யர்கள்; நீட்சி-பெருமை. u_2 இவற்றின் - கீழ்ச்சொன்ன பூ₄தபஞ்சகத்தினுடைய. u_3 4. “ஸுலிர்யாம்ஸுஜகிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிர் ஸமம்” என்றத்தைப் பற்ற (நீர்க்களிப்பை இத்யாதி₃) v “இகழ்வில்” என்றது - குறையாத என்னுதல், த்யாஜ்ய மல்லாத என்னுதல். w, x “எல்லாமென்பேனோ” என்றதுக்கு நியாமகம் (மயா விநேத்யாதி₃) z அஸாதாரண நாமத்தையிட்டுக் கண்ணனைக் கூவவொண்ணாதோ? “பூ₄மி” என்பானென்? என்ன (அர்ஜுநன் இத்யாதி₃) அஸாதாரண ஸப்₃தத்தோடு ஸாதாரண ஸப்₃தத்தோடு வாசியில்லை என்றபடி. a அந்வயிக்கிறார் (கண்ணனை இத்யாதி₃) 1. “यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन। न तदस्ति विना यस्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९॥” இது கீ₃தாஸு த₃ஸமே. 2. “ஸகே₃தி மத்வா ப்ரஸப₄ம் யது₃கதம் ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத்ய₃வ ஹே ஸகே₃தி | அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத₃ம் மயா ப்ரமாத₃த் ப்ரணயோந வாபி ||” இதி தத்ரைவைகாத₃ஸே. 1.

ப்ர—(இகழ்வில்) இவ்வனைத்துமென்கோ $x1$. श्रीभगवद्गीतायां दशमे “यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन। न तदस्ति विना यस्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९॥”

(கண்ணனைக் கூவுமாறே) 2. तत्त्वैकादशे — “सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण इह यादव हे सखेति। अत्रानन्त महिमानं तवेदं मया प्रमादात् प्रणयेन वापि॥ ४१॥ यच्चापहासार्थ-मसत्कृतोऽसि विहारश्चयासनभोजनेषु। एकोऽथवाप्यच्युत! तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम्॥ ४२॥”

2. கூவுமா றறிய மாட்டேன் குன்றங்க ளனைத்து மென்கோ
மேவுசீர் மாரி யென்கோ விளங்கு தாரகைக ளென்கோ
நாவியற் கலைக ளென்கோ ஞானநல் லாவி யென்கோ
பாவுசீர்க் கண்ண னெம்மான் பங்கயக் கண்ண னையே.

ஆ— 2. வ்யா:— (கூவுமாறு) மஹீதர வர்ஷ நக்ஷத்ர ஸ்ருதிஸ்மருதீதிஹாஸபுராணத்தி, ருபஸப்த, தஜ்ஜந்யஜ்ஞாநாதி,களுக்கு ஆத்மபூதன் என்கிறது. 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பூதங்கள் ஐந்தினுடைய கார்யமான பதார்த்தங்களையும் அடைவே பேசி, அவற்றை விபூதியாகவுடையனான தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நாவியல் கலைகளென்கோ) நாவாலே இயற்றப்படாநின்றனவாய்கார்யமான வித்யைகள் என்பேனோ? வித்யைகளுக்கு வாயுகார்யத்வமாவது— வித்யாருபஸப்தேதாச்சாரணம் வாயுஜந்ய ப்ரயத்ந கார்யம். (ஞானநல்லாவி யென்கோ) ஆவியென்று - லக்ஷணையாலே ஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத் துக்கு ஸரீரமென்று - ஜ்ஞாநஸாத்யமான ஸப்தத்தைச் சொல்லுகிறது. 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், உக்தமான மஹாபூதங்களினுடைய கார்ய விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குன்றங்கள் அனைத்தும் — (காடிந்யத்தாலே பூமிகார்யமான) எல்லாப் பர்வதங்கள், மேவுசீர்—(ஸகலஜீவநத்வருப) குணேந்மேஷத்தையுடையதாய் ஜலகார்ய விசேஷமான, மாரி—வர்ஷம், விளங்கு—(ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே) தேஜ: கார்யமான, தாரகைகள்—நக்ஷத்ராதி,கள், (வாயுகார்யமான) நா—நாவில், இயல்—இயற்றியையுடைத்தான, கலைகள்—வித்யாஸ்தூநங்கள், ஞானம்—அர்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கு, நல்லாவி—ஸரீரமாய், ஆகாஸகார்யமான ஸப்தவிசேஷங்கள்,

ஆதே, — கீழில் திருவாய்மொழியில் கைங்கர்யத்தைப் பாரித்த இவருக்கு அவன் ஸர்வாத்மபூவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுபூதித்து வாசிகமாக அடிமை செய்கிறார் 'புகழுநல்லொருவ'னில். ஸ்ருதிஸ்மருதீதிஹாஸாதி,களெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றனவையெல்லாம் வைலக்ஷண்யத்தையுடையனான அத்வவிதீய புருஷனென்பேனோ? ஒப்பில்லாத ஸுமாதி,குணங்களையுடைய பூமியென்பேனோ? காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ? ஊர்த்வஜ்வலநல்பபூவமான அக்ஷுநி என்பேனோ? அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்றென்பேனோ? பதார்த்தங்களெல்லாம் 'தன் பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாஸப்ரதூநம் பண்ணும் ஆகாஸமென்பேனோ? நீர்க்களிப்பையும் தாபத்தையும் ஆற்றும் சந்த்ரஸூர்யர்களென்பேனோ? ஒன்றொழியாமே எல்லாமென்பேனோ? க்ருஷ்ணனைச்சொல்லும் ப்ரகாரம் ஏது? என்கிறார் " புகழுநல்லொருவன் " இத்யாதி,யால்.

ப-என்கோ—என்று சொல்வேனோ? **பாவு**—பரந்த, சீர்—குணவிபூதிகளையுடையனாய், **கண்ணன்**—எனக்கு ஸுலப்யனாய், **பங்கயம் கண்ணன் எம்மாண**—பங்கயம் போன்ற கண்ணழகாலே என்னைத் தோற்பித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியை, **கூவுமாறு**—சொல்லும் ப்ரகாரம், **அறியமாட்டேன்**—அறியமாட்டுகிறிலேன்.

நல்லாவிபென்றது—ஜ்ஞாநத்துக்கு அவ்யவத்யாநேந உத்பாத்யகமாகை. 2

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—கார்யவர்க்குத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (**கூவுமாறு இத்யாதி**,) புக்திபாரவஸ்யத்தாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டேன் என்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லமாட்டேன் என்னுதலல்லது, அர்த்தங்குளில் அவிஸ்துமாயிருப்பதொன்றுண்டாய்ச் சொல்லுகிறுல்லர். (**குன்றங்கள் இத்யாதி**,) கீழ்ச்சொன்ன “பூமியென்கோ”(1) என்கிறதின் கார்யமாய், அதினுடைய காடிந்யம் திரண்டாற்போலேயாய், பூமிக்கு த்யாகமான பர்வதங்கள் என்பேனோ? (**மேவுசீர் இத்யாதி**,) திகழும் தண்பரவையினுடைய கார்யம். வடிவழகாலும் குளிர்த்தியாலும் எல்லாறாலும் மேவப்படும் ஸ்வபூவத்தை யுடைய மேகம் என்பேனோ? இவர்க்கு இரண்டொரு கார்யமாயிருக்கிறதிறே திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கையாலே. (**விளங்கு இத்யாதி**,) “தீயென்கோ”(1) என்கிறதின் கார்யம். விளக்கத்தையுடைய நகூத்ராதிடிகள். (**நாவியல் கலைகள்**) “வாயுவென்கோ”(1) என்கிறதின் கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். வாயுகார்யம் ப்ரயத்நம், ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்யமிதே வித்யை; ஆகையாலே சொல்லுகிறது. (**ஞானநல்லாவி**) “நிகழுமாகாசம்”(1) என்றதின் கார்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாத்யநமான ஸப்யத்யம். ஆவியென்று-லக்ஷணையாலே ஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாந ஸரீரமென்று - ஜ்ஞாநஸாத்யநமான ஸப்யத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. குணவாசி ஸப்யத்யத்தாலே குணியை நினைக்கிறது. நல்லாவிபென்று-இந்த்ரியங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (**பாவுசீர்க்கண்ணன்**) பரந்த குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (**எம்மான் பங்கயக் கண்ணனை**) தன் கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹ னாக்கினவனை. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுடைய கார்யங் களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

வ்யா:— (**கூவுமாறு**) பாசுரமிட்டழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது- அழைக்கை; b A “கூவக்கூவ நீ போதியேல்” என்னக்கடவதிறே. c புகுவத்ப்ரஸாத்யத்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (**கூவுமாறு இத்யாதி**,) a “குன்றங்கள்” என்று தொடங்கி, “ஞான நல்லாவிபென்கோ” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி), b (கூவக்

ஜ— இரண்டாம் பாட்டு. (**கூவுமாறு இத்யாதி**,) a “குன்றங்கள்” என்று தொடங்கி “ஞான நல்லாவிபென்கோ” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி,)

*இ பெரியாழ்திரு 1.4-5.

ஈ—தால் வந்த c, வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிராநின்றது. புக்தி பாரவஸ்யத்தாலே பேசமாட்டுகிறிலென்னுதல்; d இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேச மாட்டேனென்னுதல். (குன்றங்கள்) “பொருவில்சீர்ப்பூமி” (1) என்றதினுடைய கார்யம். e பூமியினுடைய காடி, நயம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், f பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற f₂ பர்வதங்களென்பேனோ? g (மேவுசீர்) h “தண்பரவை” (1) என்ற தினுடைய கார்யம்; கண்டார் மேவுப்படியான வடிவழகையும், குளிர்த்தியையுமுடைய மேகமென்பேனோ? i இவர்தமக்கு i₂ இரண்டொரு கார்யமிறே இது; j திருமேனியில் அழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும் விடமாட்டார். (விளங்கு) “தீயென்கோ” (1)

அ—கூவ நீ போதியேல்) பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஒருகால்போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவுதியாகில். c₁ மயர்வற மதிநலம்பெற்றவர் “கூவுமாறு அறிய மாட்டேன்” என்பானென்? என்ன, (புகுவத்ப்ரஸாதத்தால் இத்யாதி) யத்வா, “அறிய மாட்டேன்” இத்யநபிததாய, “கூவுமாறு அறியமாட்டேன்” இதி விசேஷணபுலிதம் பூவம் விஸத்யந்நர்த்தமாஹ (புகுவத்ப்ரஸாதத்தால் இதி) c₂ வெளிச்சிறப்பு - ஜ்ஞாதவைஸத்யம். d இயத்தாராஹித்யாத் பரிச்சித்ய வக்தும் ந ஸக்தோமீதி த்வித்ய: e (பூமியினுடைய) இது- பார்த்திவத்வத்யோதநார்த்தம். f (பூமிக்கு இத்யாதி) குணத்தோபாதி பூமியும் உபாதேய ஸாகையாலே, “புகழும்நல்” (1) என்று-குணத்தை விசேஷித்தாற்போலே, “மேவுசீர், விளங்கு, நாவியல், ஞானநல்” என்று-விசேஷிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, பஹுவசநகார்த்ஸந்யோக்திக ளாலே பூமிக்கு ஆதாரத்வரூப விசேஷணம் விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யம். பஹுவசநத்தாலே- குலபர்வதங்களை விவக்ஷித்து, “அனைத்தும்” என்கையாலே - கௌரவத்தை விவக்ஷித்து, குலபர்வதங்களுக்குப் புராணதி, ப்ரஸித்ததமான பூததரத்வத்தை விவக்ஷிக்கலாமிறே. h (தண்பரவையென்றதின் இத்யாதி) ஜலபூர்ணமான மேகத்தையிறே - “மாரி” என்று விவக்ஷி கிறது. தாரகாஸாதேய்யத்தாலே, “மாரி” என்று - மழையை விவக்ஷியாமல் மேகத்தை விவக்ஷிக்கிறதே உசிதமென்று தாத்பர்யம். g “மேவுசீர்” இத்யத்ர, “சீர்” ஸௌந்தர்யம், ஸைத்யஞ்ச. g, i “மேவுசீர்மாரி” இத்யஸ்ய - நான் மேவும் சீரையுடைய மாரி இத்யர்த்ததந்நதம் ஹ்ருதி, நிததாய, “நான் மேவும் சீர்மாரி” இதி விசேஷிதும் அதிரித்தபூதசதுஷ்டயகார்யே- ய்யோடபி அஸ்ய மேகஸ்ய விசேஷ: க: ? இத்யத்ராஹ (இவர்தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இதி) அயம் மேகவிஷயாபிமானவிசேஷ: ப்ரயோஜநத்வயாயாத இத்யர்த்தம். j ததீயத்வா காரேண உத்தேத்யஸ்யத்வம் கிஞ்சிந்நிமித்தம் ஜ்ஞாயதே; நிமித்தாந்தரம் கிம்? இத்யத்ராஹ (திரு

ஜீ—b (கூவக்கூவ இதி) பெரியாழ்வார்திருமொழி. பலகாலழையாநிற்க நீபோவுதியாகில் இத்யர்த்தம். c கூவமாட்டாமைக்கு அடியேதென்ன (புகுவத்ப்ரஸாத இத்யாதி) c₂ வெளிச்சிறப்பு-ஜ்ஞாத வைஸத்யம். e (பூமியினுடைய) என்றது-பார்த்திவத்வத்யோதநார்த்தம். f (பூமிக்கு ஆதார மாயிருக்கிற) என்றது “மேவுசீர், விளங்கு, நாவியல், ஞானநல்” என்று விசேஷிக்கிற ப்ரகரண மாகையாலே பூமிக்கு ஆதாரத்வ ரூபவிசேஷணம் இதுக்கும் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி. f₂ “குன்றங்களனைத்தும்” என்று-குலபர்வதங்கள் விவக்ஷிதங்கள். g “சீர்”-என்று குண மாய், வடிவழகையும் குளிர்த்தியையும் சொல்லுகிறது; மேவுகை-விரும்புகை; மாரி - மேகம். g, i இத்தை “மேவுசீர்” என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன (இவர் தமக்கு இத்யாதி) i₂ இரண் டொரு கார்யமென்றது - ததீயத்வாகாரேணவும் உத்தேத்யஸ்யமாய், ஸாத்ருஸ்யத்தாலும் உத் தேத்யஸ்யமாயிருக்கும் என்றபடி. இரண்டொரு கார்யமிறே-ப்ரயோஜநத்வயாயாத இத்யர்த்தம்; j ததீயத்வாகாரேண உத்தேத்யஸ்யத்வம் ஒரு நிமித்தம், நிமித்தாந்தரம் ஏதென்ன (திருமேனி

ஈ-என்ற தேஜுகார்யமான kவிளக்கத்தையுடைய நகைத்ராதி, kஎன்பேனோ? l இவை- எல்லாத் தேஜுகார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். m(நாவியல்)“வாயுவென்கோ”(1) என்ற வாயுகார்யம்; nநாவாலே n₂ இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள்; oஸப்₃த₃ங்களினுடைய o₂அபி₄வ்யக்தி வாயுகார்யமிறே; pப்ரயத்நாபி₄வ்யங்க்யமாயிருக்கையாலே. qப்ரயத்நந்- தான் q₂வாயுவைத் (௨)தாற்றியிறேயிருப்பது. r(ஞானநல்லாவியென்கோ) s“ஆகாச மென்கோ”(1) என்ற s₂ ஆகாசகுணமிறே ஸப்₃த₃ம். t த்ரவ்யத்தினுடைய காரண

அ-மேனியில் அழகுக்கு இதி) kவிளக்கத்தை-ப்ரகாஸத்தை. l(இவை எல்லாத் தேஜுகார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்) இத்யபி₄த₄நாத் பூ₄தாந்தரைகைககார்யாபி₄த₄நஞ்ச - தத்தகார்யமாத்திரோப லக்ஷணம் த்யுத்தம் ப₄வதி. m, nஸப்₃த₃ார்த்தம்(நாவாலே இத்யாதி₃); n₂இயற்றப்பட்ட-சொல்லப்பட்ட. o சதுஷ்ஷஷ்டிகலாஸ வாயுகார்யாணி கத₃ம் ப₄வந்தீத்யத்ராஹ (ஸப்₃த₃ங்களினுடைய இதி) p ஸப்₃த₃ாபி₄வ்யக்தேர் வாயுகார்யத்வம் கத₃மீத்யத்ராஹ (ப்ரயத்நாபி₄வ்யங்க்யேதி) q ப்ரயத்நாபி₄ வ்யங்க்யத்வே வாயுகார்யத்வம் ஸித்₃த₃யதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ப்ரயத்நந்தான் இதி) அயமர்த்த₂:— “கலைகள்” இத்யதேந - ஸப்₃த₃ாபி₄வ்யக்திர் லக்ஷயதே; லக்ஷிதயா ஸப்₃த₃ாபி₄வ்யக்த்யா - தத்- காரணபூ₄த: ப்ரயத்தேந லக்ஷயதே; ஏவம் லக்ஷிதலக்ஷிதேந ப்ரயத்தேந - தத்காரணபூ₄த - உத்₃ாநவாயுர் லக்ஷித இதி. தது₃க்தம் த்₃ரவிடை:—A “உந்தியினின்றும் உதானவழிபிறந்து, கந்தமனிடெஞ்ச தலை கண்டத்து — வந்தபின், ஆசின அண்ணம் இதழ் இருமுக்கெனப், பேச- மெழுத்தின் பிறப்பு” இதி. பின், ஆசில், நா இதி பத₃பே₄த₃: r “ஞானநல்லாவியென்கோ”- வேத₃ாக்ய ஸப்₃த₃குணககார்யாகாஸமென்பேனோ? இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₃: குணநாம் குணய ப்ருத₃க் ஸித்₃த₃த்வாத், “தேவத₃த்தஸ்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷ:” இத்யாதி₃ஷு குணவாசி ஸப்₃த₃வத் அத்ராபி கார்யாகாஸ - குணபூ₄த - வேத₃ாக்ய ஸப்₃த₃ாரஸிவாசி “ஞானநல்லாவி” இத்யஸப்₃த₃: குணிபர்யந்தஸ்வார்த்த₃ாபி₄த₄ாயி ப₄வதி, s நநு பூர்வக₃ாதே₃ாதி₃தாநாம் தத்வா நாம் கார்யாணி அத்ரோச்யந்த இத்யுத்தம்; கார்யாகாஸ: காரணகாஸகார்யம் ப₄வேத்; தஸ்ய குணபூ₄தோ வேத₃ாக்ய ஸப்₃த₃ாரஸி: கஸ்ய கார்யம் ப₄வேத்? இத்யத்ராஹ (ஆகாசமென்கோ என்ற இதி) t தத: கிம் இத்யத்ராஹ (த்₃ரவ்யத்தினுடைய இதி) கார்யாகாஸஸ்ய காரண பூ₄தோ ய: காரணகாஸ:, தஸ்ய குணபூ₄தஸப்₃த₃ ஏவ கார்யாகாஸகுணபூ₄த வேத₃ாக்ய

ஜீ-யில் அழகுக்கு இத்யாதி₃) (இருக்கையாலேயும்) என்ற ஸஸப்₃த₃த்தாலே-ததீயத்வாகாரேணவும் விடமாட்டார் என்றபடி. o ஆகாஸகுணமான ஸப்₃த₃ம் வாயுகார்யமானபடியென்? என்ன (ஸப்₃த₃ங்களினுடைய இத்யாதி₃) p அதுக்கடி ஏதென்ன (ப்ரயத்ந இத்யாதி₃) q ப்ரயத்நாபி₄ வ்யங்க்யமானால் வாயுகார்யத்வம் எப்படியென்ன (ப்ரயத்நந்தான் இத்யாதி₃) q₂ வாயுவைத்- தொற்றியிறேயிருப்பது - வாயுவைக் காரணமாகவுடைத்தாயிறேயிருப்பது. ஆக, தால்வோஷ்ட₃ புடாதி₃வ்யாபாரூப ப்ரயத்நத்துக்கு நாபி₄வாயு காரணமாகையாலே பரம்பரயா ஸப்₃த₃ம் வாயுகார்யம் என்றபடி. m, n(நாவாலே) இத்யாதி₃வாக்யம்-ஸப்₃த₃ார்த்த₃ம். n₂இயற்றப்பட்ட-சொல்லப்- பட்ட. o₂ அபி₄வ்யக்தி-ப்ரகாஸ: r “ஞானநல்லாவியென்கோ” என்று- “நிகழுமாகாசமென்கோ”(1) என்ற ஆகாஸகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. s “நல்லாவி” என்று அர்த்த₂பே₄த₃கமான ஸ்தூ₃லா காஸகுணபூ₄தஸப்₃த₃த்தைச் சொல்லுமதொழிய காரணகாஸ கார்யமான ஸ்தூ₃லாகாஸத்தைச் சொல்லாதே என்ன (ஆகாஸமென்கோ என்ற இத்யாதி₃) s₂(ஆகாஸகுணமிறே ஸப்₃த₃மென்று) இங்குச் சொல்லுகிற ஸப்₃த₃ம் காரணகாஸகுணகார்யமான ஸப்₃த₃மிறே இத்யர்த்த₂: ஆகையாலே காரணகாஸகுணகார்யத்தை குணகுணிநோரக்யவிவக்ஷயா ஆகாஸகார்யம் என்கிறது என்றபடி. t காரணகுணம் கார்யகுணத்துக்குக் காரணமோ? என்ன (த்₃ரவ்யத்தி- னுடைய இத்யாதி₃) த்₃ரவ்யத்தினுடைய - கார்யத்தினுடைய, காரணம் யாதொன்றுண்

ஈ—குணமேயிறே தத்குதகுணத்துக்கும் காரணம், u தந்துகதமான ஸௌகல்யமே யிறே படகதமான ஸௌகல்யத்துக்கும் காரணம்; vபாரிஸேஷ்யாத் v₂ப்ரயத்நத்தாலே v₃ஆகாஸகுணத்தையே சொல்லிற்றமத்தையிறே இதில்; w“ஆவி” என்று கொண்டெ- ழுலக்ஷணையாலே ஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறது; xஜ்ஞாநத்தைப் x₂பொதிந்துகொண்டிறே ஸப்₃த₃மிருப்பது. y இந்த்₃ரியாதி₃களைப் போலன்றிக்கே ஸப்₃த₃த்துக்கு ஸ்வதோ

அ—ஸப்₃த₃ராலே: காரணமிதி யாவத். u கார்யத்₃ரவ்யக₃தகுணஸ்ய தத்₃த்₃ரவ்யகாரணபூ₃த வஸ்துநோ குண ஏவ காரணம் இதயத்₃ரத்₃ருஷ்டாந்தமாஹ (தந்துகதமான இதி) ஏதத்துக்₃தம் ப₃வதி - பூர்வக₃த₃யாம் ஆகாஸஸப்₃த₃: ஸகுணாகாஸபர: நிருபகேண விநா நிருபயாஸித்₃தே₃; தஸ்மாத்₃த்ராபி குணவிரிஷ்டாகாஸகார்யபூ₃தஸ் ஸகுணாகாஸ உச்யத இதி. ஏவம் தர்ஹி வேது₃நித்யதாவ்யாகோப இதி சேந்ந, ஆநுபூர்வீநித்யதாயா வ்யாகோபா ப₃வாத். காரணகுண ஹி கார்யகுணநாரப₃ந்த இதி ப₃வா: v நநு, “ஞானமும் நல்ல ப்ராணனுமென்பேனோ?” இதி வா, ‘ஜ்ஞாநத்தையுடைய நல்ல ஆத்மாவென்பேனோ?’ இதி வா அர்த்தே₃ர பூ₃யாத்; ஏவமதிப்ரயாலேந ஸகுண: கார்யாகாஸோ₃பி₃தீ₃யத இதி வக்தவ்யம் கிம்? இதயத்ராஹ (பாரிஸேஷ்யாதி₃தி) பூ₃தசதுஷ்டயகார்யாணஞ்ச அபி₃ஹிதத்வாத் ஆகாஸ கார்யஸ்யைவ அவலிஷ்டத்வாத் தஸ்யைவ அத்ர அவஸ்யம் வக்தவ்யத்வாதி₃தயர்த்த₃: v₂ நநு, “ஞானநல்லாவி” இத்யேதத் - கார்யாகாஸகுணபூ₃தவேத₃ாக்யஸப்₃த₃ம் வத₃தி சேத், தத₃நீம் குணஸ்ய குணயபுருதக்₃ளித்₃த₃த்வாத் ஸகுணம் கார்யாகாஸம் வதே₃த்; அஸ்ய கார்யாகாஸ குணபூ₃த வேத₃ாக்யஸப்₃த₃பி₃த₃யித்வம் கத₃ம்? இதயத்ராஹ (ப்ரயத்நத்தாலேஇதி) v₃(ஆகாஸ குணத்தையே இதி) கார்யாகாஸகுணபூ₃த வேத₃ாக்யஸப்₃த₃மேவ இதயர்த்த₃: w ப்ரயத்நத: கார்யாகாஸகுணபூ₃தவேத₃பி₃த₃நப்ரகார: க: இதயத்ராஹ (ஆவியென்று இதி) ஆவிஸப்₃த₃வாச்ய ப்ராணத்மநோரிஹாபி₃த₃நுபபத்தே: தாப்யாம் ஸரீரஸ்ய ஸம்ப₃ந்த₃ ஸத்₃ப₃வாச்சேதி ப₃வா: x தர்ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய ஸமீசீநம் ஸரீரமித்யுக்₃தம் ஸ்யாத், ஸப்₃த₃ வாகித்வே கிமாயாதம்? இதயத்ராஹ (ஜ்ஞாநத்தை இதி) x₂பொதிந்து கொண்டிருக்கை - ஸாத₃ந த்வேந வர்த்தநம். y வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் விஸேஷணஸ்யார்த்த₃மாஹ (இந்த்₃ரியாதி₃களை இதி) ஆதி₃ஸப்₃த₃ராத் - அநுமாநமுச்யதே: “இந்த்₃ரியாணமபி ப₃ஷ்யே ஸ்வதோ நிர்ந்தே₃ரஷத்வ ப்ரதிபாத₃நாத் தத₃நுகுணயேந ஸ்வதோ தே₃ரஷமின்றிக்கே இருக்கிற இந்த்₃ரியாதி₃

அ—அதினுடைய குணம் கார்யக₃தகுணத்துக்குக் காரணம் என்றபடி. uஅதெங்கே கண்டோம்? என்ன (தந்துகதேத்யாதி₃) v அப்போதும் ஆகாஸகுணகார்யமாகையாலே குணகுணிகளுக்கு ஐக்யத்தை விவக்ஷித்து காரணாகாஸகார்யமென்னலாம் என்று ஸப்₃த₃த்தைச் சொல்லுமதொழிய, கார்யாகாஸத்தைச் சொல்லாதே என்ன (பாரிஸேஷ்யாதி₃த்யாதி₃) பாரிஸேஷ்யாத் என்றது-கீழே காரணமான பூ₃தங்களினுடைய கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இதயர்த்த₃: v₃ ப்ரயத்நத்தாலே - க்ருச்சீ₃ராத். v₃ (ஆகாஸகுணத்தையே சொல்லிற்றமத்தனை) என்றது - குணம் நிராத₃ராமாயிராமையாலே குணிபர்யந்தாபி₃த₃நம்பண்ணி, கார்யாகாஸத்தையே சொல்லுகிறது என்றபடி. w (ஆவியென்று இதி) “ஆவி” என்று-ப்ராணனும், ப்ராணஸ்யமான ஸரீரத்தை லக்ஷிக்கிறது என்றபடி. x ஆனாலும் “ஆவி” என்று - ஸப்₃த₃த்தைச் சொல்லும்படி எப்படியென்ன (ஜ்ஞாநத்தை இத்யாதி₃) x₂பொதிந்துகொண்டிருக்கை-நிறைத்துக்கொண்டிருக்கை. ஸாத₃நத்வேந வர்த்தநம் இதயர்த்த₃: ஆக, அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு ஸரீரமம்போது ஸப்₃த₃ மாகவேணுமிறே என்று இவ்வழியாலே “ஆவி” என்று-ஸப்₃த₃த்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. y ஜ்ஞாநஸாத₃ந ஸப்₃த₃த்துக்கு நன்மை ஏதென்ன (இந்த்₃ரிய இத்யாதி₃) ஆதி₃ஸப்₃த₃தே₃நுநுத்₃ மாநமுச்யதே. rஇத்தால்-ஆவிஸப்₃த₃ம்-ஸப்₃த₃குணகார்யாகாஸபரம்; n₃ந₃ “கலைகளென்கொ”

ஈ—தேவாலயமில்லாமையாலே-‘நல்லாவி’ என்கிறார். (2 பாவுசீர்க்கண்ணன்) 1. “विदितः” (விதித:) என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாணகுணங்கடையுடைய க்ருஷ்ணன். (எம்மான் இத்யாதி) கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ௨ ஓடி-

அ—களைப்போல்-ஸப், துத்துக்கு தேவாஷம் இல்லாமையாலே நல்லாவியென்கிறார்” இதி கேசித் தேவாலயந்தி; தந்த; வ்யாவர்த்யாஸித் தேவா: , அத்தயாஹாராத், யோஜநாவ்யத்யயாச்ச. தஸ்மாதித்திரியாணம் ஸ்வதோ நிர்ந்தேவாஷத்வேதபி காசகாமிலாதிவஸாத் ஸதேவாஷத்வமபி கேஷாஞ்சிதித்திரியாணம் வா, காலபேதேந ஸர்வேஷாம் இந்திரியாணம் வா ப், வதி; ததேவாபாதிவஸாதபி ஸ்வத: - ஸ்வருபேண வேதத்வாவச்சேதேநைவ வேதாநாம் தேவாஷாபாவாத் - “நல்லாவி” இத்யபித்யாதீத்யர்த்த: . யத்வா (238q) (ப்ரயத்தந்தான் வாயுவை) என்று அதின் கர்மம் சொல்லுகையாலே தோற்றுவித்து என்றபடி. அத்வா, (238q) (வாயுவைத் தோற்றி) வாயுவுக்கு முதலாயென்று. vப்ரயத்தமென்று-ஸ்ப்ருஷ்டதாதி, ப்ரயத்தங்களைச் சொல்லுகிறது; அது வாயுவைத் தோற்றிவருமிதே. தத்ர “நாபிப்ரதேவஸாத் ப்ரயத்தப்ரேரிதோ வாயு: ப்ராணோ நாம ஊர்த்தவமுத்த்ரமந் உர:ப்ரபுருதீநாம் ஸ்தாநாநாம் அந்யதரஸம்நிந் ஸ்தாநே ப்ரயத்தேந வித்யார்யதே; ஸ வித்யார்யமாண: ஸ்தாநமபிஹந்தி: தஸ்மாத் ஸ்தாநாபித்யாதாத் த்வநிருத்தப்த்யதே ஆகாஸே; ஸா - வர்ணஸ்ருதி: ஸ: - வர்ணஸ்யாத்மஸாப: . தத்ர த்வநாவுத்தப்த்யமாதே யத்யா ஸ்தாநகரணபர்யந்தா: பரஸ்பரம் ஸ்ப்ருஸந்தி, ஸா - ஸ்ப்ருஷ்டதா, ஈஷத் யத்யா ஸ்ப்ருஸந்தி, ஸா - ஈஷத்ஸ்ப்ருஷ்டதா ஸாமீப்யேந யத்யா ஸ்ப்ருஸந்தி, ஸா - ஸம்வ்ருததா. தூரேண யத்யா ஸ்ப்ருஸந்தி, ஸா - விவ்ருததா, ஏதே சத்வார: ஆப்யந்தரப்ரயத்தநா: . ஆப்யந்தரத்வம் புநரேஷாம் ஸ்தாநகரணவ்யாபாரேணோத்தத்திகால ஏவ பாவாத்” இதி ஸாப்திகா: . 238m “நாவியல்” என்கையாலே ஸ்தூலஸப், தம் சொல்லப்பட்டது, அதுவேயிதே வாயுகார்யம். 238s (குணமிதே ஸப், தம்) ஸலிஷ்டம் ஸப், தம் என்றபடி. 238n (சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள்) என்றும், 238s (குணம்) என்றும்- ஸ்தூலஸலிஷ்டமரூபவிபாகம் விவக்ஷிதம்; குணமென்கையாலே - அவஸ்தாந்தரவ்யவச்சேதம் தோன்றுகிறது. 238t ஆகில், “ஞானநல்லாவி” என்னும்படி எங்கனே? ஸ்தூலஸப், தம்மே ஜ்ஞாந ஜநகமென்ன (த்யவ்யத்தினுடைய இத்யாதி) ஸ்வகார்யமான ஸ்தூலஸப், தம் முகேந ஜ்ஞாநஜநகம் என்றபடி. 239v ஜ்ஞாநஜநகத்வம்சொல்லுகையாலே ஸ்தூலஸப், தம் தன்னையே சொல்லிற்றாலோ? முதல்தன்னிலே “ஆவி” என்று - ஸப், தத்தைத்தான் சொல்லும்படி எங்கனே? என்ன (பாரிஸேஷ்யாத் இத்யாதி) “நாவியல் கலைகள்” என்று முன்னே சொல்லுகையாலும், ஜ்ஞாநஸம்ப், தந்த்ஞாநசொல்லுகிற இதுவும், ஆகாஸ ஸம்ப், தந்த்ஞாநசொல்லுகிற இதுவும் ஸப், தத்துக்கே உசிதமாகையாலும் ஸலிஷ்டம்ஸப், தத்தையே சொல்லுகிறது. 239w ப்ரயத்தத்தை விவரிக்கிறார் (லக்ஷணையாலே என்று) 239x (பொதிந்துகொண்டு) என்கையாலே, ஞானஸப், தம்-அர்த்தப்ரமென்றும் தோன்றுகிறது; அப்படி நிர்வஹித்தாலும் குறையிலை- 2 பாவுகை - பரவுகை. ௨ ஓடியெறிகை - அப்பால் போகவொட்டாமை. அந்யத்ர க்ருத்ருமஸக்ததா

ஜீ—என்கிறவிடத்தில் கலாஸப், தம் - ஸப், த்யாபிவ்யஞ்ஜக ப்ரயத்தஜநக வாயுபரம். இப்படி- சொல்லுகிறதுக்கடி - பூதங்களினுடைய அவஸ்தாவிஸேஷங்களான கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே. 2 பாவுகை - பரவுகை. ௨ ஓடியெறிந்தது - காற்கட்டிற்று; அப்பாற்போக

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (கூஷ்மாறு இத்யாதி) (பாவுசீர்) 1. सुन्दरकाण्डे (२१) रावणं प्रति सीताया हितोपदेशः — “विदितस्स हि धर्मश्चशरणागतवत्सलः । तेन मैत्री भवतु, ते यदि जीतिं चिन्तयन्ति ॥ २० ॥”

3. பங்கயக் கண்ண னென்கோ பவளச்செவ் வாய னென்கோ
அங்கதி ரடிய னென்கோ வஞ்சன வண்ண னென்கோ
செங்கதிர் முடிய னென்கோ திருமறு மாப்ப னென்கோ
சங்குசக் கரத்த னென்கோ சாதிமா ணிக்கத் தையே.

ஈ—யெறிந்தது. b “பங்கயக்கண்ணன்” என்றத்தோடு, “குன்றங்களனைத்தும்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. c “c₂A ‘பெரும்புறக்கடல்’ என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே, ‘குன்றங்களனைத்தும்’ என்றது - B ‘நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி’ என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், ‘மேவுசீர் மாரி’ என்று மேகத்தைச் சொன்னவிடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது” என்று c₂ நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. 2.

அ—கரணம் இத்யர்த்தம். b “பங்கயக்கண்ணன்” என்றத்தோடே, “குன்றங்களனைத்துமென்கோ” என்றத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்னில் (பங்கயக்கண்ணன் என்றத்தோடு இத்யாதி) c₂ (பெரும்புறக்கடல் இதி) திருமொழி. ஸாமாநாதி₂ கரண்யமாகவன்றிக்கே, கடல்போலே என்று போலியாக நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே என்றபடி. c ததீயத்வாகாரேணேதே₂தே₂யத்வேநாநு ஸந்த₂நபரத்வம் விஹாய த்₂ருஷ்டாந்தபரதயாபி நிர்வஹந்தீத்யர்த்தம். c₂ ப்ரகரணஸாங்க்யம் “விளங்கு தாரகைகள்” இத்யாத்த்யஸாங்க்யஞ்ச ஹருதி₂ நித₂யோக்தம் (நிர்வஹிப்பாருமுண்டு இதி) “பாவுசீர்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனை-குன்றங்களனைத்துமென்கோ இத்யாரப்ய, ஞானநல்லாவியென்கோ - கூவுமாறு அறியமாட்டேன்” இத்யந்வயம். 2.

ஜீ—வொட்டாதே பண்ணிற்று என்றபடி. b “பங்கயக்கண்ணன்” என்றத்தோடே “குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ” என்றத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்ன (பங்கயக்கண்ணன் என்றத்தோடு இத்யாதி) c (பெரும்புறக்கடல் இத்யாதி) A “பெரும்புறக்கடல்” என்கிற திருமொழியிலே - ஸாமாநாதி₂ கரண்யமாகவன்றிக்கே, ‘பெரும்புறக்கடல்போலே இருக்கிறவன்’ என்று போலியாக நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே என்றபடி. “பாவுசீர்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனை - குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ இத்யாரப்ய, நல்லாவியென்கோ - கூவுமாறு அறியமாட்டேன்” இத்யந்வயம். 1. “விதிதஸ்ஸ ஹி த₂ர்மஜ்ஞஸ்ஸரணகூதவத்ஸல: | தேந மைதீர் ப₂வது தே யதி ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி ||” இதி ஸுந்த₂ரகாண்டே₂ ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. 2.

ஆதே₂— இரண்டாம் பாட்டு. பாசுரமிட்டு அழைக்கும்படி அறிகிறிலென்; பூமியின் கார்யமான பர்வதங்களெல்லாமென்பேனோ? கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும் குளிர்த்தியையுமுடைய ஜலகார்யமான மேகமென்பேனோ? தேஜ:கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதி₂களென்பேனோ? வாயுகார்யமான நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகளென்பேனோ? ஆகாஸகார்யமாய், ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்துகொண்டுமிருக்கிற ஸப்தமென்பேனோ?—எங்கு மொக்கப் பரம்பின கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், புண்டரீகாக்கூனாய், எனக்கு ஸேஷியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை என்கிறார் “கூவுமாறு” இத்யாதி₂யால். 2.

ஆ— 3. வ்யா:— (பங்கயக்கண்ணன்) அரோஷதேவாஷப்ரத்யநீகமாய், கல்யாணேச தாமாய், நிரதிரய தேஜோமயமாய், நிரதிரய தீப்தியுத்த திவ்யபூஷணயுதவிரிஷ்ட மான திவ்யரூபத்தையுடையவனென்று சொல்லுகிறது. 3.

ஓ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — இந்த விபூதியோகும் அவனுடைய அப்ராக்ருத மாய், திவ்யபூஷணதிகளாலே அலங்கருதமான திருமேனியோடொக்கத் தகுதியாயிருக்குமென்னுமிடந்தோற்றுகைக்காக, விபூதிகத், நத்தின் நடுவே அவனுடைய திருமேனியின் அழகைப் பேசுகிறார். மற்றைப் பாட்டுக்களிலும் அவனுடைய அஸாதாரணமான படியைப் பேசினவிடங்களுக்கும் இதுவே ப்ரயோஜனம். கதிரென்று - ஒளி.

வ்யா:— (சாதிமாணிக்கத்தை) சாதிமாணிக்கமென்றது - நிர்த்தேவாஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவன் என்கை. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், இந்த ப்ரகாரங்களினுடைய ஆநுரூப்பஸூச நாந்த்யமாக மத்யே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

சாதி-ஆகரஜமான, மாணிக்கத்தை-மாணிக்கம்போலே (அத்யுஜ்ஜ்வலமான) விக்ரஹத்தையுடையவன், பங்கயம்—பங்கயம்போலும், கண்ணன்—கண்ணையுடையவன், பவனம்—பவனம்போலும், செம்—சிவந்த, வாயன்—வாயன், அம்—தூர்ஸரீயமாய், கதிர்—ஒளிவிரிகிற, அடியன்—திருவடிகளையுடையவன், அஞ்சனம்—அஞ்ஜனம்போலும், வண்ணன்—நிறத்தையுடையவன், செம்—சிவந்த, கதிர்—ப்ரபையையுடைத்தான, முடியன் — திருவபிஷேகத்தையுடையவன், திரு — லக்ஷ்மீஸ்தூநமான, மறு—(ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே) சிஹ்ரிதமான, மார்பன்—திருமார்பையுடையவன், சங்குசக்கரத்தன் — (அந்த:புரத்துக்குக் காவலென்னலாம்படியான) ஆயுதபூர்த்தியையுடையவன், என்கோ—என்று சொல்லுவேனோ? 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை அநுபூவிக் கிறார். விபூதியின் நடுவே திவ்யமங்களுள் விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது-விபூதியும் திருமேனியோபாதி தகுதியாயிருக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

வ்யா:— (பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி,) கிட்டினாரோடு முதலுறவு பண்ணும் கண். (பவனச்செவ்வாயன்) கண்ணழகிலே துவக்குண்டாரை ஆதூரித்து ஸ்மிதம் பண்ணும்போதைத் திருவதாரத்தின் பழுப்பை அநுபூவிக் கிறார். (அங்கதிரடியன்) நோக்குக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார் விழும் திருவடிகள். (அஞ்சனவண்ணன்) திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபூவ்யமாய், ஸ்ரமஹரமாய், ஸூபாஸ்யமான வடிவு. (செங்கதிர்முடியன்) அநுபூவிக்கிற விஷயம் ப்ராப்தமுமாய், ஸர்வாதிகமுமாயிருக்கிறபடியைக் கோட்சொல்லித் தருகிற திருவபிஷேகம். செம்மை - அழகு. (திருமஹமார்பன்) அவன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தைக்கண்டு அகலவேண்டாதபடியான லக்ஷ்மீஸம்பூந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவையும் மறுவையுமுடைய மார்பை

இ—யுடையவன். (சங்கு) “இவர்கள் சேர்த்திக்குஎன்வருகிறதோ?” என்று புயப்பட வேண்டாதபடி ஆழ்வார்களுையுடையவன். A “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ் கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்ற, A “வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுட ராழியும் பல்லாண்டு” என்னக்கடவதிநே. (சாதிமாணிக்கத்தையே) ஆகரத்திலே பிறந்ததாய், பெருவிலையான ரத்நம்போலே ஸ்லாக்யமான திருமேனியை யுடையவன். நிர்த்தேதூஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவன் என்கை. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a ஜகத்சுரீராய் நின்றத்தோடு அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் நின்றத்தோடு a₂ வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதூகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுபூவிக்கிறார்.

வ்யா:— (பங்கயக்கண்ணனென்கோ) b சேதநரோடு கலப்பது b₂ கண்வழியே யிநே. c தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார். (பவளச் செவ்வாய் என்கோ) d அந்நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. (அங்கதிரடியென்கோ) e நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. f அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவ னென்பேனோ? (அஞ்சனம்) அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபூவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. g (செங்கதிர்முடியென்கோ) g₂ இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுபூவமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தருவது ஸேஷிதவப்ரகாஸகமான திருவபிஷேக

அ— மூன்றும் பாட்டு. (பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி) a ஜகதூகாரத்தைச் சொல்லுகிற ப்ர கரணத்திலே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்சுரீராய் இத்யாதி) a₂ (வாசியற்றிருக்கையாலே இதி) ததீயத்வேநோத்தேய்யதாயாம் விஸேஷாபூவாதித்யர்த்தம். b ப்ரதமதோ த்ருஷ்டியபிதூநஹேதுமாஹ (சேதநரோடு இதி) b₂ (கண்வழியே இதி) த்ருஷ்டிபுந்ததூபூர்வகம் இத்யர்த்தம். 1. “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ” என்றானிநே சேதநரில் ப்ரதூநன சதுர்முகன்; அந்தக் கண்ணையும் தண்ணளியையுங் கண்டு அவிக்குதனமிருக்குமாகில் சைதந்யமில்லையாமித்தனை என்று திருவுள்ளம். c (தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின) ஆகையாலே தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின என்றபடி. d ஸமபிவ்யா ஹாரதாத்தர்யம் (அந்நோக்குக்கு இத்யாதி) e தாத்தர்யம் (நோக்குக்கும் இத்யாதி) f ஸப்ததார்த்தம் (அழகிய இத்யாதி) g₂ இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் இதி 2. “ஆதிராஜ்யமதிகம் பூவநாமீஸ! தே பிஸுநயந் கில மௌளி! குளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசேர் ஹஸ்திபூஷண! பூவத்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி) a விபூதியோகும் சொல்லுகிற ப்ரகரண மான இத்திருவாய்மொழியில் அஸாதாரண விக்ரஹயோகஞ்சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஜகத்சு ரீராய் இத்யாதி) a₂ வாசியற்றிருக்கையாலே - ததீயத்வேநோத்தேய்யதாயாம் விஸேஷ மில்லாமையாலே. b முந்துறக் கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன (சேதநரோடு இத்யாதி) b₂ கண்வழியே - த்ருஷ்டிபுந்ததூபூர்வகம் இத்யர்த்தம். c ஆகையாலே (தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின) என்று கூட்டுவது. d ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தர்யம் (அந்நோக்குக்கு இத்யாதி) e தாத்தர்யம் (நோக்குக்கும் இத்யாதி) f ஸப்ததார்த்தம் (அழகிய இத்யாதி) g₂ தாத்தர்யம் (இது ப்ராப்த இத்யாதி) g செங்கதிர்முடியன் - சிவந்த ப்ரபையையுடைய திரு

A திருப்பல்லாண்டு 2.

ஈ—மிறே. (திருமறுமார்பனென்கோ) h திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுபந்தித்து h₂ இருய்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத்தருவது லக்ஷ்மீஸம்பந்த, மிறே. i திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனோ? (சங்கு இத்யாதி₃) j “இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ” என்று அஸ்தானே ப்யஸங்கைபண்ணும் ப்ரேமாந்த, ரூடைய j₂ வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது தி₃ வ்யாயுத₃ங்களிறே; k A “வடிவாய் தின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்ன, A “சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னுதின்றார்களிறே. (சாதி இத்யாதி₃) l போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தே₃ஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்த₃மான வடிவழகையுடையவனை.

3.

அ—யுத்யாதி₃||” 1. “கீர்ட்ரூட₃ரத்நராஜிராதிராஜ்யக(ஜ)ல்பிகா | முகேந்த்ரூகாந்திரும்முகம் தூங்குதேவ ரங்குண: ||” “அங்கதிர்” என்று—ஸேஷித்வம் சொல்லிற்றே, தத்ப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகம் என்றபடி. h₂ இருய்க்குமத்தை—சேதநன் இருய்க்குமத்தை என்றபடி. l “திரு” என்கிறது - மறுவுக்கு விஸேஷணமோ? என்ற ப்யஸத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் (திருவையும் இத்யாதி₃) அம்மறுவுக்குப் பிரிவுண்டாகிலாயிற்று இவளுக்குப் பிரிவுள்ளதென்று தோன்றுகைக்காக இரண்டையும் கூட அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. j பிராட்டியைச்சொன்ன அநந்தரம் ஆழ்வார்களைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (இச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி₃) j₂ (வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது தி₃ வ்யாயுத₃ங்களிறே) ஆகையாலே “திருமறுமார்வன்” என்ற அநந்தரத்திலே “சங்குசக்கரத்தன்” என்றுது என்றபடி. k லக்ஷ்மீவையரிஷ்ட்யாநுஸந்த₃ாநாநந்தரம் அஸ்தானே ப்யஸங்கம் க்ருதவத்தல் ஸத்தி கிம்? இத்தயத்ராஹ (வடிவாய்நின்வலம் இதி) லக்ஷ்மீவையரிஷ்ட்யாநுஸந்த₃ானேத அஸ்தானே ப்யஸங்காயாம் ஜாதாயாம், தந்நிவருத்தயர்த்த₂ம் ப₃க்யவதா ஸ்ரீஸு₃த₃ர்ஸநே ப்ரத₃ர்ஸநிதே ஸதி, தஸ்யாபி மங்குளாஸாஸநம் ரூர்வந்தி கிலேத் யர்த்த₃:. l “சாதி” என்றதிலே நோக்காக (போலியன்றிக்கே இத்யாதி₃) ரத்தஸத்₃ருஸமித்யே தாவந்மாத்ரம் விநா இத்தயர்த்த₃:.

3.

ஜீ—வபிஷேகத்தை உடையவன் இத்யர்த்த₃:. h திருவபிஷேகாநந்தரம் பிராட்டியைச் சொல்லுகிற துக்கு ப்யாவம் (திருவபிஷேகத்தை இத்யாதி₃) ஸப்₃த₃ார்த்த₃ம் (திருவையும் இத்யாதி₃) j பிராட்டிக்கு அனந்தரம் ஆழ்வார்களைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (இச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி₃) j₂, k வயிறெரித்தலைத் தவிர்க்கைக்கு உடலாயிருக்குமோ? என்ன (வடிவாய் இத்யாதி₃) l “சாதி” என்றதிலே நோக்காக (போலியன்றிக்கே இத்யாதி₃) ரத்த ஸத்₃ருஸமித்யேதாவந்மாத்ரமன்றிக்கே இத்யர்த்த₃:. சாதி மாணிக்கத்தை - பங்கயக்கண்ணென்கோ இத்யாரப்ய அந்வய:.

3.

ஆதே₃— மூன்றும் பாட்டு. பங்கயம்போன்ற கண்ணையுடையவனென்பேனோ? பவளம்போல் சிவந்த வாயையுடையவனென்பேனோ? அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவனென்பேனோ? அஞ்ஜநம்போல் கறுத்த வடிவழகையுடைய வனென்பேனோ? ஸேஷித்வப்ரகாஸகமாய், சிவந்த கதிரையுடைய திருவபிஷேகத்தையுடையவனென்பேனோ? திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனோ? இச்சேர்த்திக்குக் காவலாயிருக்கிற ஆழ்வார்களையுடையவனென்பேனோ?—போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தே₃ஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்த₃மான வடிவழகையுடையவனை என்கிறார் “பங்கயக்கண்ணன்” இத்யாதி₃யால்.

3.

▲ திருப்பல்லாண்டு 2.

4. சாதிமாணிக்க மென்கோ சவிகொள்பொன் முத்த மென்கோ
சாதிநல் வயிர மென்கோ தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ
ஆதியஞ் சோதி யென்கோ வாதியம் புருட னென்கோ
ஆதுமில் காலத் தெந்தை யச்சுத னமல னையே.

ஆ— 4. வ்யா:— (சாதிமாணிக்கம்) ஏவம்விதத்திவ்யரூபத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் என்கிறது. 4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தேஜோவிரிஷ்டமான மாணிக்கயாதிபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (சாதி மாணிக்கமென்கோ) ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்க மென்பேனோ? (சவிகொள்பொன் முத்தமென்கோ) நிறைந்த ஒளியையுடைய பொன்னென்பேனோ? நீர்மையுடைய முத்தமென்பேனோ? (தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ) விச்சேத்தியாத அழகையுடைய ப்ரகாஸமென்பேனோ? (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருநாட்டைத் தனக்கு விபூதியாக இருக்கிற இருப்பு. (ஆதியம் புருடனென்கோ) ஸர்வகாரணமாய், ஸர்வவிலக்ஷணமாய், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு. (ஆதுமில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனையே) எனக்கு ஒரு துணையில்லாத காலம் நிர்ஹேதுகமாக அடிமை கொண்டு என்னை மங்காதபடி காத்தவன். 4.

ஃ— 4. அவ:— அநந்தரம், உஜ்ஜ்வலமான ரத்நாதிப்ரகாரத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

ஆதும்—ஒன்றும், இல்—இல்லாத, காலத்து—ஸம்ஹ்ருதிகாலத்தில், எந்தை—நிருபாதி, கஸம்பூந்த், மடியாக அவிபுத்த நாமரூப சித்துசிச்சுரீரியாய், அச்சுதன்—(ஸ்வஸ்வரூபாதி, கஸங்கு) ப்ரச்சுதியின்றியே, அமலனை—(ஸரீரபூதசித்து, தோஷந்தட்டாத) ஹேயப்ரத்யநீகனை, சாதி—ஆகரோத்பத்தி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாணிக்கம்—மாணிக்கம், சவி—ஒளியை, கொள்—உடைய, பொன்—பொன், முத்தம்—முத்துக்கள், சாதி—ஆகரஜமாய், நல்—ரத்நாந்தரவிலக்ஷணமான, வயிரம்—வயிரம், தவி(ர்)வில்—விநாஸரஹிதமாய் சீர்—ப்ரகாஸகுணவிரிஷ்டமான, விளக்கம்—தீபம், ஆதி—ப்ரத்யுமபாவியாய், அம்—ஸௌந்தர்யகுணயுக்தமான, சோதி—தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹவிரிஷ்டன், ஆதி—ப்ரத்யாந்ருதனாய், அம்—ஆநந்தாதி, குணவிரிஷ்டனாய், புருடன்—பரமபுருஷன், என்னோ—என்று சொல்வேனோ?

ஆதி, விக்ரஹமென்றது - பரமபத்யுநிலயவிக்ரஹத்தை, ஆதி, புருஷன் என்றது - திவ்யபாத்மஸ்வரூபத்தை. இவற்றினுடைய ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தோபாதி உஜ்ஜ்வலரத்நாதி, கஸங்களும் அஸாதாரணப்ரகாரம் என்று கருத்து. சவி—ஒளி. தவி(ர்)வு—விநாஸம். விளக்கம்—ப்ரகாஸகத்வமாகவுமாம்.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தேஜோவிரிஷ்டமான மாணிக்யாதிபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார். வேதார்த்த வ்யுத்பத்தி பிறந்தால் 1. “यद्यद्विभूतिमत्त्वं श्रीमद्विस्तमेव वा” (யத்யத்யவிபூதிமத் ஸத்த்வம் பூம்தூர்ஜிதமேவ வா) என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரமன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சாதி மாணிக்கம்) ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? (சவிகொள் பொன்முத்தம்) புகர் விஞ்சின பொன்னென்பேனோ? நீர்மைமிக்க முத்தென்பேனோ? சவியென்று-பொன்னிலையானபோது புகராய். முத்திலேயான போது நீர்மையாகக்கடவது. (சாதிநல்வயிரம்) ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வயிரம். (தவிவிஸீர் விளக்கம்) விச்சேத்யுமில்லாத நன்றான விளக்கென்பேனோ? விளக்க மென்று-அந்த தீபத்தினுடைய ப்ரகாஸாம்ஸத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (ஆதியஞ்சோதி) ஐகூத்தாரணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமான பரபதம். 2. “कार्यान् कारं पूर्वम्” (கார்யானும் காரணம் பூர்வம்) 3. “अत्यन्तद्वि” (அத்யர்க்காநலதீப்தம்). “ஸ்ரீநெளஸ்துப்தத்தைப்பற்றி ஜீவஸமஷ்டியும், ஸ்ரீவத்ஸத்தைப்பற்றி அசேதநமும் கிடக்கும்” என்கிற அஸ்த்ரபூஷணத்யாயாக்ரமத்தாலே திருமேனியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (ஆதியம் புருடன்) ஸர்வகாரணமாய் அத்தேஸுஸத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமன். (ஆதுயில் காலத்து எந்தை) எனக்கு ஒரு துணை யில்லாத ஸம்ஸாராவஸ்தையிலே தன்னோடுண்டான ஸம்பந்தத்தை அறிவித்தவன். (அச்சுதன்) என்னை நழுவவிடாதவன். (அமலனை) இந்தச் செயல் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றிக்கே தன்பேருகச்செய்தவன். அன்றிக்கே, ப்ரளயகாலத்திலே தன் ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே இவை நழுவாமே தன்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டுநின்று தத்கூததேஸாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நிற்கிறவன் என்றுமாம். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நம் முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் “எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்” என்ன, a₂ “நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன், நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவல்லையே” என்று. ஈம். bஅதுக்குக் கருத்து-புகுவத்யவ்யதிரித்தஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவனை

அ— நாலாம் பாட்டு. (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி) a ப்ரவேஸத்திலே சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரணய ப்ரக்ரியையில் வக்தவ்யாம்ஸத்தை இப்பாட்டிலே விஸத்யமாக அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. இப்பாட்டில் இவர்க்குத் தோற்றுகிற விபூதிவிஷயமான புகுவத்யநுஸந்தாரதம் நம் ஆசார்யர்கள் பக்கனிலும் காணலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம் முதலிகளிலே இத்யாதி) a₂(நான் உனக்கு இதி)அதுக்கு அடி கர்மம், இதுக்கு அடி க்ருபை, இரண்டும் உபதேஸஸாத்யமன்றுகாண் என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. b4. “தூர்ம

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி) a ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாக இருக்கும் என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (நம் முதலிகளிலே இத்யாதி) b₂ முன்னிட்டக்கொண்டு -

சு- யொழிய வஸ்துத்வநாமபுரகத்தவங்களில்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை b₂ முன்னிட்டுக்கொண்டாயிற்று தோற்றுவது. c ஜாதி குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்புமாதல் இல்லாதாப்போலே த்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் அவனையொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்புமாதல் இல்லை யாம்படியிருக்கிறதிதே c₂ ப்ரமாணபுலத்தாலே. d அல்லாதார்க்கு விசேஷணம்ஸம் தோற்றுகிறவோபாதி விசேஷ்யம் d₂ தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிதே d₃ இவர்களுக்கு. e விசேஷணம்ஸத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்கும்துவுமன்றிக்கே, e₂ விசேஷ்டத்திலும் e₃ விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விசேஷ்ய e₄ப்ராதாந்யத்தாலே. / (விசேஷ்யமே அதிஸ்பூடமாயிருக்கும் என்றபடி.) f இதிலே வேதாந்தஸ்ரவணமுடையாருக்கு

அ-ஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாந்ஸ" 1. "தர்க்கோட்பரதிஷ்ட: ஸ்ருதயோ விபிந்நா:" இத்யாதி, பி₂ ஸ்ரிஷ்டபரிக்ஷ ரஹஸ்ய வேதேப்யோட்பய்யர்ஹிததம்ப்ரமாணத்வேநாபி₂ தாநாத், 2. "ஸ்தித்யுத்தபத்திப்ரவ்ருத்திக்ரஸநநியமநவ்யாபணரா த்மநஸ்தே" 3. "ஸகலமிதம்ஹம் ஸ வாஸு தேவ:" 4. "த்ருஷ்டேட்பஹ்ருத்யபூவாத் அநுமிதிவிஷயே லாக்ஷவஸ்யாப்யபூவாத்" இத்யாதி, 5. "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டுந்" இத்யாத்யந்தர்யாமிப்ரஹ்மணஞ்ச ஹ்ருதி, நித்யாஹ(அதுக்குக் கருத்து இதி) b₂ முன்னிட்டுக்கொண்டு - ப்ரதாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு. விசேஷ்யமாகப் பண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. c ஸ்வதந்த்ரத்ரவ்யாணமபி பகுவத்ஸ்புரண பூர்வகமேவ ஸ்புரணம் இதி கதம் ஸம்பவதி? இத்யத்ராஹ (ஜாதி குணங்களுக்கு இதி) c₂ ப்ரமாண புலத்தாலே - 6. "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" 7. "யஸ்ய ப்ருதி ஸரீரம்" 8. "ந ததஸ்தி விநாயத் ஸ்யாத்" இத்யாதி, ப்ரமாணபுலத்தாலே என்றபடி. d ஆனால் எங்களுக்கு விசேஷணம்ஸம் தோற்றுகிறதொழிய விசேஷ்யம்ஸம் தோற்றுகையென்ன (அல்லாதார்க்கு என்று தொடங்கி) d₂, d₃ (தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிதே) Aமயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே (இவர்களுக்கு) என்றபடி. d₃ (இவர்களுக்கு) என்றது - நம் முதலிகளுக்கு என்னவுமாம்; ஆழ்வார்களுக்கு என்னவுமாம். e ஆனால் இவர்களுக்கு விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்பர்யமில்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (விசேஷணம்ஸத்திலே என்று தொடங்கி) அதாவது - மாயாவாதிகளைப்போலே விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே, விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டிலும் தாத்பர்ய முண்டாயிருக்கச்செய்தே விசேஷ்ய ப்ரதாநராயிருப்பார்கள் என்றபடி. e₂ "விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விசேஷ்யப்ரதாந்யத்தாலே" என்னுமளவேபோரும், (விசேஷ்டத்திலும்) என்றதுக்கு-அத்யந்த ப்ரயோஜநமில்லை" என்று அருளிச்செய்வார்; த₃ண்ட, குண்ட, லாதி, களில் வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்ற அருளிச்செய்தாராதல். அதாவது-அப்ருதக்ஸித்த₃ த₄ விசேஷண விசேஷ்டத்திலும் என்றபடி. யத்வா (விசேஷணம்ஸத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே) அதில் அநுபாதேயதா புத்₃ தி₄ பர்யந்தமான உபாதேயதாபுத்₃ த₄ யபூவருபதாத்பர்யாபூவம் முமுக்ஷுக்களுக்கெல்லாம் உள்ளதொன்றிதே. e₄ப்ராதாந்யம்-அத்யாத்ரவிஷயதா, விசேஷ்யம் தோன்றாதாகில் விசேஷணம்

ஜீ-ப்ரதாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு; விசேஷ்யமாகப் பண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. c ஜாதி குணங்களுக்கொழிய த்ரவ்யமான இவற்றுக்கு அப்ருதக்ஸித்த₃ த₄ விசேஷணத்வம் கூடுமோ? என்ன (ஜாதி குணங்களுக்கு இத்யாதி) c₂ ப்ரமாண புலத்தாலே-6. "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" 7. "யஸ்ய ப்ருதி ஸரீரம்" இத்யாதி, ப்ரமாணபுலத்தாலே என்றபடி. d ஆனால் நமக்கு விசேஷணம்ஸமொழிய விசேஷ்யம்ஸம் தோற்றவில்லையோ? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்யாதி) d₃ (இவர்களுக்கு) என்றது - நம் முதலிகளுக்கு என்னுதல், ஆழ்வார்களுக்கு என்னுதல். e ஆனால் இவர்களுக்கு விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்பர்யமில்லையோ? என்ன (விசேஷணம்ஸத்திலே இத்யாதி) அதாவது-மாயாவாதிகளைப்போலே விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே

f ( ) சில பிரதிகளிலேயே. A 1-1-1.

ஈ—இருக்கும்படி. g1. ‘वेदान्तश्रवणेन हि व्युत्पत्तिः पूर्यते’ (வேதாந்தஸ்ரவணேந ஹி வ்யுத்-
பத்தி: பூர்யதே) என்னுந்நின்றதிறே. h இத்தால் - ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகார
மாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. i இதுதன்னிலும்-i, 2. “यद्यदि-
भूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽसम्भवम्॥” (யத்யத், விபூதி-
மத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா। தத்ததேவாவகச்ச, த்வம் மம தேஜோம்ஸ-
ஸம்பவம்॥) என்கிறபடியே - எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச்செய்தேயும் உத்-
க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விசேஷித்து என்னுடைய விபூதி என்றாணிறே.

அ-தோற்றதபடியாயிருக்க. e, (விசேஷ்யமே) பு, பு, த்ஸையையும் க்வசித்ப்ரமாண ஸஹகாரியாகச்
சொல்லுவார்களிறே. பு, பு, த்ஸாதாரதம்யத்தாலே ஸ்வாத்யத்திலே தாரதம்யமுண்டாமிறே;
இவர்க்கு ப்ரதாநநாகும் விசேஷ்யத்திலேயிறே. தத்ஸம்ப, ந்த, நிப, ந்த, நமாக வரும்த்தனை
யிறே விசேஷணத்திலுள்ளது. f லௌகிகநாம் ஸர்வேஷாம் விசேஷணம்மாத்ரே ஸ்புர-
த்யபி அஸ்மத், த, ர்ஸநஸ்த, நாம் விஸிஷ்டபு, ரவே, தத்ராபி விசேஷ்யப்ரதாந்யபு, ரவே ச
ஹேது: க இத்யத்ராஹ (இதிறே வேதாந்த இதி) g தர்ஹ்யந்யேஷம்ப்யேவம் கிமிதி ந பு, ஸத-
இத்யத்ராஹ (வேதாந்தஸ்ரவணேந இதி) h இத்தால் என்றது-கீழுத்தங்கள் எல்லாவற்றையும்
ப்ராமர்ஸிக்கிறது. i ஆக, இவ்வளவும் - இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை ப்ராஸங்கி, கமாக
அருளிச்செய்து, இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதன்னிலும் இத்யாதி,)
h யத், வா, (இத்தால் இதி) உக்தாதே, திஹ்யாத் இத்யர்த்த: . i (இதுதன்னிலும் இதி) அஸ்யா
ருப்யவித்யாயாம் விபூ, தெள இத்யர்த்த: . ஆனால் பின்னை, ஸர்வத்துக்கும் தத்ப்ரகாரதயா
அநுபு, ரவ்யத்வமுண்டு என்றால் “சாதிமாணிக்கம்” இத்யாதி, யாலே - உத்க்ருஷ்டபதார்த்த, நு
ப, வம் எதுக்காக? என்ன (இது தன்னிலும் இதி) என்று இதுக்கு அவதாரிகை.
i, மம தேஜோம்ஸஸம்ப, வம் - ஸங்கல்பகதே, ஸஸம்ப, வம் விபூ, திவிஸ்தரஸ்ய ப்ரத, ர்ஸநார்த்தம்
உத்க்ருஷ்டம் வஸ்து ப்ரவீம்; தாவத, வக, ச்சே, தி ஹ்ருத்யம்; (தத்ததேவ இதி) f
ஏவகார: - உத்கர்ஷத், யோதநார்த்த: . உத்க்ருஷ்டநாம் விபூ, தித்வகீர்த்ததே, இதரேஷாம்
விபூ, தித்வே ஸந்தே, ஹோ நோத்பத், யதே; “ஸர்வம் மம விபூ, தி:” இத்யுத்தாவபி, அநுத்

ஜீ-விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டிலும் தாத்பர்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விசேஷ்யப்ரதாந-
ராயிருப்பார் என்றபடி. f இதுக்கு அடியேதென்ன (இதிறே இத்யாதி,) g வேதாந்த ஸ்ரவணமே
ஹேதுவாகவேணுமோ? என்ன (வேதாந்தஸ்ரவணேந இத்யாதி,) இதம் வாக்யம்
வேதாந்த, ஸங்க், ரஹே. h கீழுத்தத்தையெல்லாம் ப்ராமர்ஸிக்கிறார் (இத்தால் என்று) i ஆக,
கீழெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை ப்ராஸங்கி, கமாக அருளிச்செய்து, இப்-
பாட்டுக்கு அவதாரிகை (இதுதன்னிலும் இத்யாதி,) விபூ, திதன்னிலும் இத்யர்த்த: .
i, (யத்யத், விபூ, திமத்ஸத்த்வம் இத்யாதி,) கீ, தாயாம் த, ஸமே. தேஜோம்ஸஸம்ப, வம் - ஸங்

பு—(நாலாம் பாட்டு) (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி,) g1. वेदार्थसंग्रहे “तत्र लौकिकाः पुरुषाः
शब्दान् व्यवहरन्तः शब्दाच्चे प्रधानांशस्य परमात्मनः प्रत्यक्षाद्यपरिच्छेद्यत्वाद्वाच्यैकदेशभूते
वाच्यसमाप्तिं मन्यन्ते; वेदान्तश्रवणेन हि व्युत्पत्तिः पूर्यते; एवं वैदिकास्सर्वे शब्दाः
परमात्मपर्यन्तान् स्वार्थान् बोधयन्ति॥”

i, 2. ममवद्गीतायां दशमे “यद्यदिभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम
तेजोऽसम्भवम्॥ ४१॥”

ஈ—அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி, பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியை அநுபுவிக்கிறார். (சாதிமாணிக்கமென்கோ) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்யமென்பேனோ? (j சவிகொள்) சவியென்று - பொன்னிலே வந்தால் j, புகராகக்கடவது; k முத்திலே வந்தால், நீர்மையாகக்கடவது. புகரையுடைத்தான பொன்னென்பேனோ, நீர்மையையுடைத்தான முத்தென்பேனோ? (சாதி) l நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனோ? (l, தவிவில்சீர் விளக்கமென்கோ) தவிவென்று - விச்சே,தம். விச்சே,தத்தில்லாத அழகையுடைய விளக்கமென்பேனோ? ப்ரகாஸவத்,த்யவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாஸாம்ஸத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - m ஆதி,த்யாதி,களைச் சொல்லுதல், ஆதி,த்யாதி, தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். (n ஆதியஞ்சோதியென்கோ) o 1. “कार्याणां कारणं पूर्वं” (கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்) என்கிறபடியே, p இவ்வருகுண்டான கார்யங்களுக்கெல்லாம் தான் p, காரணமாய் - q இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு q, முன்னேயுண்டாய், q, தான் ஏக ரூபமாய், r 2. “अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानम्” (அத்யர்க்காநலதீ,ப்தம் தத் ஸ்த்,நம்) என்கிறபடியே s நிரவதி,கதேஜோரூபமா

அ—கருஷ்டவிஷயதாஸந்தே,ஹ: ஸ்யாத,பி, அத உத்க்ருஷ்டைரூபலக்ஷ்யந்த இதி ஹ்ருத்யம்.- |,j, (புகராகக்கடவது) “சவி”-ச,வி என்றபடி. k முத்துக்கு நீர்மையாவது-அழகாதல், குளிர்த்தியாதல். n உக்தமர்த்த,த்யவ்யம் விவ்ருனோதி (ஆதி,த்யாதி, இத்யாதி,) l வயிரம் - வஜ்ரம். o (கார்யாணாம் இத்யாதி,) தே பரமம் பதம் கார்யாணம் பூர்வம் காரணம், வசஸாம் உத்தமம் வாச்யம், யோக்யாநாம் பரமாம் ஸித்தி,த்யம் விது: n, p, q காரணமாய் என்றது-ஆதியின் அர்த்தம். q இதுக்குக் கருத்து (இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னேயுண்டாய் என்றது) q, (தான் ஏக ரூபமாய்) l, தவிவில் சீரினுடைய அநுஷங்க,த்திலே திருவுள்ளம். n, s அம்மின் அர்த்தம் (நிரவதி,கேதி) n, q, ஐகரூப்யமும் இதுக்கு அர்த்தமானாலும் குறையிஷ்டை. t, u, w நித்யவிபூ,தேஃ ஸீலாவிபூ,த்யபேக்ஷயா காரணத்வம் த்ரேத்யா ஸாத்யதி (கார்யத்துக்கு நியமேந இத்யாதி,) t காரணஸப்த,த்யப்ரயோக்யம் ஏகதே,ஸலக்ஷணையாலே என்கிறார் (கார்யத்துக்கு இத்யாதி,) “இத்தால்தான் - நியமேந பூர்வபூ,வித்வமுண்டானாலும் நித்யவிபூ,தி எந்த ஆகாரத்தாலே ஐக,தஸ்ருஷ்டியிலே உபகரிக்கிறதென்றால், ஈஸ்வரனுக்கு ஆத்யாரத்வேந நின்றுகொண்டு

ஜீ—கல்பைகதே,ஸஸம்ப,வம் இத்யர்த்த,த்ய: | “சவி”-ச,வி-காந்தி. k முத்துக்கு நீர்மையாவது-அழகாதல், குளிர்த்தியாதல். l வயிரம் - வஜ்ரம். n உக்தார்த்த,த்யவ்யவிவரணம் (ஆதி,த்யாதி, இத்யாதி,) o 1. “கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் | யோக்யாநாம் பரமாம் ஸித்தி,த்யம் பரமம் தே பதம் விது: ||” இதி ஜிதந்தாயாம். r 2. “அத்யாககாநலதீ,ப்தம் தத, ஸ்த்,நம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபூ,யா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தே,வத்யாநவை: ||” இத்யாரண்ய பர்வணயார்ஷ்டிஷேண: n, p, q, ஆதி,ஸப்த,த்யார்த்த,த்யம் (இவ்வருகுண்டான இத்யாதி,) ப்ர—(ஆதியஞ்சோதி) o 1. जितन्तायाम्—“कार्याणां कारणं पूर्वं वचसां वाचस्पृत्तमम् | योगान्तरमां सिद्धिं परमं ते पदं विदु: ||”

r2. महाभारते आरण्यपर्वणि (१६३) आर्षिषेणः “अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महत्मानः । स्वयैव प्रभया राजन् ! दुष्प्रेक्षं देवदानवैः ॥ १९ ॥”

ஈ—யிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவனென்பேனோ? * [1. “कार्यान् कारणम्” (கார்யானும் காரணம்) என்கிற க்ரந்தத்துக்கு - நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் போஜனையுண்டு]. † கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே - காரணத்வமுள்ளது. ‡ அன்றிக்கே, * (ஆதித்யம் - ஈஸ்வரத்வவாரா). ஆதியென்கிறது - ‡ அஸ்த்ரபூஷணத்தையாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். § ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தை துரிக்குமென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை துரிக்குமென்றும் சொல்லாநின்ற திறே. ¶ அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிதே.

அ-ஸ்ருஷ்டியிலே உபகரிக்கும்; நித்யவிபூதி த்ரவ்யமாய் பஞ்சஸக்திமயமான விக்ரஹவிஸிஷ்டனான ஈஸ்வரனுக்குக் காரணத்வமாகையாலே, தத்வ்வாரா நித்யவிபூதிக்கும் காரணத்வம் சொல்லுகிற தென்று பதிலிக்கிறது” என்று அருளிச்செய்வார். n, p அன்றிக்கே, “அஞ்சோதி” என்று - சோதியீ லுள்ள நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுக்குக் காரணத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, “ஈஸ்வரனுக்கன்றே காரணத்வமுள்ளது, அவர்களுக்குக் காரணத்வமுண்டோ?” என்ன (அன்றிக்கே என்று தொடங்கி) இப்போது ஆதிஸப்தம் - நிர்வாஹகபரம். 2. “சேதஸ்சக்ரதி சேதநா-ஸிரமதிஸ்தத்ஸம்வருதிர்மாலிகா பூதாநி ஸ்வரூணைஹங்க்ருதியுக்ம் ஸங்கேந ஈரர்ங்காயதே! பூஷண: க்ஷாநி த்ரவ்யபிகௌஸ்துபுமணிர்ஜீவ: ப்ரத்யாகம் புந: ஸ்ரீவத்ஸ: கமலாபதே! தவ க்ஷத்ரா மஹூர் மஹாந்தம் பூதா:” இத்த்யஸ்த்ரபூஷணத்தையாஸங்க்ரஹஸ்ஸோக: v அஸ்த்ரபூஷணத்வயாயோக்தமர்த்தம் ஸங்க்ரஹேண த்ரஸ்யதி (ஸ்ரீவத்ஸேதி) தத்வீபூதிஸ்த்யாதாம் லீலா விபூத்யபேக்ஷயா நிர்வாஹகத்வமவஸம்ப்ய உபசாராத் நித்யவிபூதி: காரணமத்யுச்யத இதி த்விதீய: w த்ருதீயமாஹ (அந்தத் திருமேனிதானும் இதி) பஞ்சஸக்திமத்த்வாத் இதி பாவ:.

ஜீ—முன்னேயுண்டாய் இத்தயந்தம் n, q “அம்” என்றதின் அர்த்தம் (தானேகருபமாய் என்று) n, r “சோதி” என்றதின் அர்த்தம் (அத்யர்க்க இத்யாதி) † நித்யவிபூதி, காரணமானபடியென்? என்ன (கார்யத்துக்கு இத்யாதி) v உபபாதம் (ஸ்ரீவத்ஸ இத்யாதி) n, w “ஆதியஞ்சோதி” என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் (அந்தத் திருமேனிதானும் இத்யாதி) அதாவது - ஸவிக்ரஹனய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகையாலே பரமபதஸ்த்மான விக்ரஹம் காரணம் என்றபடி. w “ஆதியஞ்சோதி” என்று - விக்ரஹந்தன்னைச் சொல்லலாயிருக்க, பரமபதஸ்தத்வமென்கிறது (அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிதே) என்றத் தைப்பற்றி. ஆக, நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தித்வத்தாலேயாதல், ஸ்வாந்தஸ்தி, தேஸ்வரவிக்ரஹாந்தர்ப்பூதாஸ்த்ரபூஷணத்தித்வ்வாராவாதல், ஸ்வாந்தர்ப்பூதேஸ்வரவிக்ரஹத்வ்வாராவாதல், நித்யவிபூதி லீலாவிபூதிக்குக் காரணமென்று த்ரேத்யா நிர்வாஹ: p (அஸ்த்ரபூஷண இதி) ப்ரத்யமேதம்சே த்வாவம்ஸோ, 3. “ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணமலம் | பிபுர்த்தி

ப்ர— p, श्रीमति वैष्णवे पुराणे प्रथमेशे अक्षभूषणप्रकरणे “आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम् । विमर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः ॥ ६८ ॥ श्रीवत्संस्थानधरमनन्ते च समाश्रितम् । प्रधानं बुद्धिरप्यास्ते गदारूपेण माधवे ॥ ६९ ॥”—प्रथममात्मनोऽधिदेवतामाह (आत्मानमिति) एकवचनम् - समष्टयमिप्रायम् । श्रीवत्सः - रोमावर्तविशेषः “श्रीवत्सेनोरसि श्रीमान् रोमजातेन राजते” इति हरिवंशोक्तेः । स च लक्ष्मीनिवासस्थानम् ॥

* ( ) 250, 251 பக்கங்களில் அடைப்பில் உள்ளவை சில பிரதிகளிலேயே.

எ—*(நித்யவிபூதி — ஸ்வாந்தஸஸ்தி, தேஸ்வரவிக், ரஹாந்தர்பூ, தாஸ்தரபூ, ஷணதி, த்ஷாரா காரணம் என்றபடி.) x (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) என்றதும் - “சாதிமாணிக்கமென்கோ” என்றதுபோலே இருக்கிறது. (y ஆதியம்புருடென்கோ) விபூதிமாணச் சொல்லுகிறது. z ஸர்வகாரணபூதனாய், உபயவிபூதியுத்தனாய், b புருஷஸப், தத்தாலும் b₂ புருஷோத்தமஸப், தத்தாலும் சொல்லப்படாநின்றதுள்ள ஸர்வேஸ்வரனென்பேனோ? (ஆதுமில் இத்யாதி) ஆதுமில் காலத்திலே- c ஸம்ஸாரகாலத்திலே. d எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு d₂ முதலொன்றுமில்லாத

அ—விக்கிரஹவிஸிஷ்டஸ்யைவ காரணத்வம் இதி ஹ்ருதயம். “ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபமணீ விக்கிரஹஸம்பந்திநௌ கில; தாப்யாமசிஜ்ஜீவௌ தூரயதி சேத் நித்யவிபூதே: காரணத்வே கிமாயாதம்? இத்யத்ராஹ (அந்தத் திருமேனி தானும் இதி)” இதி ச வத்யந்தி. x லீலாவிபூதிச் சொல்லுகிறவிடத்திலே நித்யவிபூதியோகும் சொல்லுவானென்? என்ன. (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி) (ஆதியஞ்சோதியென்கோ என்றதுபோலேயிருக்கிறது - சாதிமாணிக்கமென்கோ என்றதும்) என்னவேனும். அதாவது-நித்யவிபூதி எப்படி அவனுக்கு அஸாதாரணமோ, அப்படியே லீலாவிபூதியும் என்றபடி. y, z “ஆதி” என்கையாலே- (ஸர்வகாரணபூதனாய் என்றது) y, a “அம்” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ (உபயவிபூதியுத்தனாய் இதி) உபத்யவா, “சாதிமாணிக்கமென்கோ” “ஆதியஞ்சோதியென்கோ” என்றத்தைக் கடைகித்து (உபயவிபூதியுத்தனாய் என்றது) y, b “புருடன், அம்புருடன்” என்று விபாகும்பண்ணி (புருஷஸப், தத்தாலும் புருஷோத்தமஸப், தத்தாலும் என்றது) 1. “புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்” என்று - புருஷஸப், தத்தாலும், 2. “புஸ்மாத் ஷ்ரமதீதோடஹம் அக்ஷராதபி சோத்தம: | அதோடஸமி லோகேவேதே: ச ப்ரத்ய: புருஷோத்தம: ||” என்று - புருஷோத்தமஸப், தத்தாலும் என்றபடி. வேதத்திலே 3. “ஸ உத்தம: புருஷ:”. ஸ்ம்ருதியிலே 4. “அம்ஸாவதாரம் புருஷோத்தமஸ்ய” என்றது. c (ஸம்ஸாரகாலத்திலே) என்றது - அத், வேஷாபி முக்யங்களொன்றும் இல்லாத காலத்திலே என்றபடி.

ஜீ—கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம் புக்யவாந் ஹரி: || ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தூராதரமநந்தே ச ஸமாஸரிதம் | ப்ரத்யாகம் புக்யதிரப்யாஸ்தே கதாரூபேண மாதேவே ||” இத்யாதி. ஆத்மாதம் இத்யேகவசநம் - ஸம்ஷ்ட்யபிப்ராயம். ஸ்ரீவத்ஸ: - ரோமாவர்த்தவிஸேஷ: 5. “ஸ்ரீவத்ஸேனோரஸி ஸ்ரீமாத் ரோமாவர்த்தே ராஜதே” இதி ஹரிவம்ஸோக்தே: . ஸ ச லக்ஷ்மீநிவாஸஸ்தூதம். x லீலாவிபூதியோகும் சொல்லுகிறவிடத்திலே நித்யவிபூதியோகும் சொல்லுவானென்? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி) நித்யவிபூதியும் லீலாவிபூதியைப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது என்னுதல், “ஆதியஞ்சோதி” என்றவோபாதி “சாதிமாணிக்கம்” என்கிறதும் பேராக்யமா யிருக்கிறது என்னுதல். இந்தப் பக்ஷத்தில், (ஆதியஞ்சோதியென்கோ - என்றதுபோலே யிருக்கிறது-சாதிமாணிக்கமென்கோ-என்றதும்) என்று அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. y, z “ஆதி” என்றதின் அர்த்தம்- (ஸர்வகாரணபூதனாய் என்றது) y, a “அம்” என்றதின் அர்த்தம் (உபயவிபூதியுத்தனாய் என்றது) b1. “புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்” என்றத்தைப்பற்ற (புருஷஸப், தத்தாலும் என்றது) b2. “ப்ரத்ய: புருஷோத்தம:” என்றத்தைப்பற்ற (புருஷோத்தமஸப், தத்தாலும் என்றது) d, e உக்தவிவரணம் (எனக்குத் தன்னை இத்யாதி) c ஸம்ஸாரகாலத்திலே.

ப்ர— b (புருஷஸப், தத்தாலும் புருஷோத்தமஸப், தத்தாலும் சொல்லப்படாநின்றதுள்ள) (புருஷசுக்) - “புருஷ எவெத் சர்வம்”; (மூடக் 2:1-1) - “நெனெத் பூர்ண புருஷேண சர்வம்”; (காந்த்ய 4:12-3) - “ச உத்தம: புருஷ:” इत्यादयो विवक्षिता:।

ஈ—காலத்திலே, தான் d_3 எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பொரு காலமும் d_4 நடுவவிடாதே ரக்ஷித்து. இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங் கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுமமாகத் e தன்பேராக ரக்ஷித்தவனை; அத்வா. ஆதுமில் காலமுண்டு-ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இதடங்கலும் அழிந்து ஸத்வஸ்த்மாய்க் கிடக்கிறவன்று. தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக்கொண்டு நாமரூபங்களை இழந்த இவற்றை ஸத்தையிழந்துபோகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றை தரித்து, f “தான்” என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தேவாஷங்கத் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. g “நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரியநின்றபோதும், இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் h தேவாஷம் தன்பக்கல் h_2 தட்டாதபடி நிற்கும், இவை ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்துநின்றபோதும், தத்வத்வோஷை:

அ. d, e அதாவது ஏதென்ன (எனக்கு இத்யாதி) d_3 முதல்-அத்வேஷாதி: d (எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து இதி) A “மயர்வற மதிநலம் அருளினன்” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். d_4 “ந ச்யா வயதீதி - அச்யுத:” என்கிற வ்யுத்பத்தியைப் பற்ற (நடுவவிடாதே ரக்ஷித்து என்றது) e “அமலன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன் பேராக ரக்ஷித்தவனை என்றது) g “அமலன்” என்று- இரண்டாம் பொருளில் தத்வத்வோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்குமென்று சொன்னால், “தோய்விலன்” (10) என்று மேலேயும்-தத்வத்வோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொன்னால் புநருத்தமன்றோ என்ன (நாமரூபங்களை யுடையனவாய் என்று தொடங்கி) f (தானென்று சொல்ல உண்படி) 1 . “ஸதேவ” என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி என்றபடி. இத்தால்—காரணவஸ்தையில் தேவாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு; கார்யாவஸ்தையில் தேவாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொல்லுகிறது மேல்; ஆகையாலே புநருத்தமன்று என்றபடி. h (தேவாஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும்) என்கிறது அவ்விடத்தில் என்றபடி. i (அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது) இவ்விடத்தில் என்றபடி. | ஆனால் சேதநனுக்கு ஸ்வத்வ: தத்வத்வோஷை: த்வங்களின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயன்றோ சேதநனுக்கு அசித்வம்ஸர்க்குத்வாலே உண்டாகிறது; அப்படியே ஈஸ்வரனுக்கும் வாராதோ? என்ன (அதுக்கடி என்று தொடங்கி) அதாவது - சேதநன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கும், ஈஸ்வரன்

ஜீ-அத்வேஷாதி: முதல்யாதி:களொன்றும்ல்லாத காலத்திலே, d_3 முதல்-அத்வேஷாதி: d_4 (எனக்கு அறிவித்து) என்றதுக்கு - A “மயர்வற மதிநலம் அருளினன்” என்றதிலே தாத்பர்யம். d_4 “ந ச்யா வயதீதி-அச்யுத:” என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (நடுவவிடாதே ரக்ஷித்து என்றது) e “அமலன்” என்றதின் அர்த்தம் (தன்பேராக ரக்ஷித்தவன் என்றது) g “அமலன்” என்றதுக்கு - தத்வத்வோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்று இரண்டாமர்த்தம் சொன்னால், “தோய்விலன்” (10) என்றத்தோடு புநருத்தமன்றோ? என்ன (நாமரூபங்களை இத்யாதி) இங்கு - காரணவஸ்தையில் தேவாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமும், அங்கு - கார்யாவஸ்தையில் தேவாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமும் சொல்லுகிற தாகையாலே விரோத்யமில்லை என்றபடி. f (தானென்று சொல்லலாம்படி) 1 . “ஸதேவ” என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இத்யர்த்தம். h_2 (தட்டாதபடி நிற்கும்) என்கிறது அவ்விடத்திலே என்றபடி. i (அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது) இவ்விடத்தில் என்றபடி. | ஜீவனைப்போலன்றிக்கே தத்வத்வோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்துக்கு அடியேதென்ன (அதுக்கடி இத்யாதி) அதுக்கடி - தத்வத்வோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்துக்கு அடி. j ப்ரவேசஹேது விசேஷமாகது-சேதநன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கும், ஈஸ்வரன் அனுக்ரஹமடியாக ப்ரவேசிக்கும்,

5. அச்சுத னமல னென்கோ வடியவர் வினிகெ டுக்கும்
நச்சுமா மருந்த மென்கோ நலங்கட வழத மென்கோ
அச்சுவைக் கட்டி யென்கோ வருசுவை யடிசி வென்கோ
நெய்ச்சுவைத் தேற லென்கோ கனியென்கோ பாலென் கேளே.

ஆ— 5. வ்யா:— (அச்சுதன்) அரோஷதோஷ ப்ரத்யநீகனாய், ஆழிதரோடு நித்ய ஸம்ஸலேஷ ஸ்வபாவனாய், ஆழிதஜநஸமஸ்த து:க்க, நிரஸநஸ்வபாவனாய், பரம பேராக்யனாயிருக்கும் என்கிறது. 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ரஸ வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்கு விபூதி என்கிறார்.

வ்யா:— (அச்சுதன் அமலன் என்கோ) நித்யவிபூதிபோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் ஓரழிவில்லாதானாய், தன்பக்கல் ஆஸ்ரயணலேஸமுடையாரை உபேக்ஷிக்கையாகிற தே,ராஷமின்றிக்கே அவர்களை அங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவ னென்பேனோ? (நச்சு மாமருந்தம்) நச்சப்படும் மஹேளஷதம். (அச்சுவை) கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதம்போலேயிருந்த சுவை. (நெய்ச்சுவைத் தேறலென்கோ) நெய்ச்சுவை என்பேனோ, மதுவென்பேனோ? 5.

ஈ—i அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது” என்று அருளிச்செய்வார். j அதுக்கடி j, ப்ரவேஸஹேதுவிஸேஷம். 4.

அ—அநுக்ரஹமடியாக ப்ரவேஸிக்கும், ஆகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு வாராது என்றபடி. j, ப்ரவேஸ ஹேதுவிஸேஷ: - கேவலேச்சுரா, அநுக்ரஹ: , ஸங்கல்போ வா. ஆதும்பில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனை - சாதிமாணிக்கமென்கோ என்று தொடங்கி அந்வயம். சவி - ஓளி; தவிவு - விநாஸம்; விளக்கம் - ப்ரகாஸகத்வமாகவுமாம். 4.

ஜீ—ஆகையால் ஈஸ்வரனுக்கு வாராது என்றபடி. ஆதும்பில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனை - சாதிமாணிக்கமென்கோ இத்யாரப்ய அந்வய: . ஆதும்பில் காலத்து ஓன்றுமில்லாத - ஸம்ஸருதி ஸமயத்தில். எந்தை - தன்னோடுண்டான ஸம்பந்தத்தை எனக்கு அறிவித்தவன். அச்சுதன் - என்னை நழுவவிடாதவன். அமலன் - நிர்மலன். 4.

ஆதே, — நாலாம் பாட்டு. நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? புகரையுடைத்தான பொன்னென்பேனோ? நீர்மையையுடைத்தான முத்தென் பேனோ? நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனோ? விச்சேது மில்லாத அழகையுடைய விளக்கென்பேனோ? நிரவதிகதேஜோரூபமாயிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையனென்பேனோ? ஸர்வகாரணபூதனான புருஷோத்தமனென்பேனோ? ஸம்ஸாரகாலத்திலே-தன்னைப்பெறுகைக்குக் கைம்முதலில்லாத காலத்திலே எந்தையான முறையை அறிவித்து என்னை நழுவவிடாதே - நிர்ஹேதுகமாக ரக்ஷித்தவனை என்கிறார் “சாதிமாணிக்கம்” இதுபாதிபாபல். 4.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், விலக்ஷணரஸவத்பதார்த்தத் து விபூதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அச்சுதன்—பேரக்தாக்களை நழுவவிடாத இனிமையையுடையவன், **அமலன்**—(தன்பேருக அநுபூவிப்பிக்கும்) நைர்மல்யத்தையுடையவன், **அடியவர்**—உறவுடையாரை, **வினை**—பேராகூலாபக்லேஸத்தை, **கெடுக்கும்**—போக்குமதாய், **நச்சம்**—(ஸாரஸ்யத்தாலே) நச்சப்படுவதான, **மாமருந்தம்**—பசுமருந்து, **நல்**—(சுநீராத்மகதையால்வந்த) வைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய், **அம்**—(புகுவத்ஸம்புந்தத்தாலே) துர்ஸநீயமான, **கடல்**—கடலில், **அமுதம்**—(அவன் கடைந்தெடுத்த) அம்ருதம், **அ**—அந்த அம்ருதத்திலுடைய, **சுவை**—ரஸத்தையுடைத்தான, **கட்டி**—கருப்புக் கட்டி, **அறுசுவை**—(மதுர அம்ல லவண கடு கஷாய திக்தாத்மக) ஷட்ரஸயுக்தமான, **அடிசில்**—அடிசில், **நெய்**—நெய்யின், **சுவை**—சுவையையுடைத்தான, **தேறல்**—மது, **கனி**—(பக்வமாய் புஜித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத) கனி, **பால்**—(ஸ்வாபூவிக ரஸவத்தான) பால், **என்கோ(கேனோ)**—என்று சொல்லுவேனோ?

பசுமருந்தென்று - விக்ரஹம். மருந்தென்கிறது - க்லேஸநாஸகரத்வத்தாலே. கடையவேண்டாத கடலில் கிடந்த அம்ருதம் என்றுமாம். நெய்த்தலையும் சுவையையுமுடைத்தான தேறல் என்றுமாம்.

5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் - ரஸவத்பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதி என்கிறார்.

வ்யா:— (**அச்சுதன் அமலன்**) அச்சுதன் என்கிறது - பரமபதூத்திருப்பை. (**அமலன்**) ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணகுணகனையிருக்கும் என்கை. (**அடியவர் வினைகெடுக்கும்**) தன்பக்கவிலே நிகழிப்பதூராயிருப்பாருடைய ஸகலதுரிதங் களையும் போக்குமவன். (**அடியவர் இத்யாதி**) “ தூரஸ்துன் ” என்று கூசாதே விஸ்வஸிக்கலாம்படி மடுவின் கரையிலே ஆனைக்கு வந்துதவுகை. (**நச்சமாமருந்தம்**) நச்சப்படும் மஹௌஷதம். மாமருந்தம் - வ்யாதியின் அளவன்றிக்கேயிருக்கை. அபத்யஸஹமான ஓளஷதம். (**நலங்கடலமுதம்**) கடையவேண்டாதே கடலிலே கிடக்கிற அம்ருதம். (**அச்சுவைக்கட்டி**) கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதத்தின் சுவையை யுடைய கருப்புக்கட்டி. (**அறுசுவையடிசில்**) ஷட்ரஸயுக்தமான அடிசில். (**நெய்ச் சுவைத்தேறல்**) சுவையையுடைய நெய்யென்பேனோ, சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ? (**கனி**) ஓர் அவஸ்தையிலே ரஸிக்குமது. (**பால்**) நைஸர்க்கிக் கமான ரஸம்.

5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. ௩ ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா விருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈ— வ்யா:— (அச்சுதன் அமலனென்கோ) b நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடியிருப்பானாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், b₂ கல்யாணை கதாநனாயுள்ளவனென்பேனோ? (c அடியவர் இத்யாதி) d இப்படி “தூரஸ்தன்” என்று ஆனந்தர்க்கு இடர்படவேண்டாதபடி, ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) e தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரரான ருடைய f ஸகல துரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன். (g நச்சுமாமருந்தம்) h இடர் பட்டபோதாகப்போய் மலைபுகவேண்டாதே. “அவன் தூரஸ்தனானேயாகிலும் நாம் ஆபன்னரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்” என்று விஸ்வஸிக்கலாம்படியிருப்பானெருவன். (g நச்சு மாமருந்தம்) i ஆசைப்படும் ஒரு ஓளஷதம். (j மாமருந்தம்) மஹேளஷதம். j₂ வ்யாதியின் அளவல்லாத பேஷஜம். அதாவது-k மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமாயிருக்கை. l ஏகமூலிகையாய் l₂ ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்கை. m அன்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (அச்சுதன் இத்யாதி) a “நலங்கடலமுதம்” இத்யாதிகளைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ரஸவத்பதார்த்தங்களை இத்யாதி) b1. “யஸ்மாந் ச்யுதபூர்வோ஽ஹமச்யுதஸ் தேந கர்மண” இத்யாதிகளுள், ஹேயப்ரத்யநீகத்வவ்யாப்தம் கல்யாணைகதாநத்வம் இதி ச ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (நித்யவிபூதியோடேகூடி இதி) பூர்வகாரதாராயாம் “ஆதியஞ்சோதி”(4) இதி பதே₃ சாத்ர ஹ்ருத்யம்; கீழிற்பாட்டில் அந்வய க்ரமத்திலே ஆதியஞ்சோதி அவ்யவஹித மிறே. b₂ (கல்யாணைகதாநனாய்) உபாயஸிங்கமவிநாபூதோபஸ்தி₂ திகமிறே. c,d,e “அடியவர்” இத்யஸ்ய ப₄ க்தப்ரபந்தநிஷயதயா பாவத்யவ்யமாஹ (இப்படி தூரஸ்தனென்று இத்யாதி₃, ரக்ஷிக்குமவன் இத்யந்தேந) d நித்யவிபூதியிலே இருக்கிறிருப்பைச் சொல்லிற்றுகையாலே அதைப்பற்றி (இப்படி தூரஸ்தனென்றது) e யத்வா, ஸப்தார்த்தம் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி) f “வினை” இதி ஸாமாந்யஸப்தத்வாதாஹ (ஸகல துரிதங்களையும் இதி) g நச்சுமை - விஸ்வாஸமும், ஆசையும். நச்சு - பேஷ்யதையினாலே ஆசைப்படும். h ப்ரத்யம மாஹ (இடர்பட்டபோதாக இதி) இந்த்ராஜித்₃ ராவணப்ரயுக்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரஸக்த்யாயாதபீடா வஸரே ஓளஷதபர்வதாநயநார்த்தம் மேருஸமீபகமநமவஸ்யம்பாவ்யபுவத்; தத்வந்தபுவதி₂ பாவ: f த்விதீயமாஹ (ஆசைப்படும் இதி) j “மா” இத்யஸ்யார்த்தத்ரயம். j₂ ப்ரத்யமமாஹ (வ்யாதியினளவல்லாத இதி) 2. “நாமனோஸ்தி யாவதி ஸக்ஷ:” இத்யாதி₃. இப்போது “மா” என்று மஹத்தையைச் சொல்லி, பெருமையைச் சொல்லுகிறது. k (மேல் காற்றிலே காட்ட) என்றதுக்கு உதாஹரணம் - A “நமனுமுற்கலனும்” இத்யாதி₃. l த்விதீயமார்த்தமாஹ (ஏக மூலிகையாய் இதி) ஏகமூலிகையாவது - ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷதை. ஸித்தேதாராயம் ஸஹா

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (அச்சுதன் இத்யாதி) a “நலங்கடலமுதம்” இத்யாதிகளைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ரஸவத் இத்யாதி) b1. “யஸ்மாந் ச்யுதபூர்வோ஽ஹமச்யுதஸ் தேந கர்மண” இத்யாதி₃கம், ஹேயப்ரத்யநீகத்வவ்யாப்தம் கல்யாணைகதாநத்வம் இதி ச ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (நித்யவிபூதியோடே இத்யாதி) (நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும்ருப்புக்கு) என்றது-கீழிற்பாட்டிலே “ஆதியஞ்சோதியென்கோ”(4) என்றத்தைப்பற்ற. c,d தாத்பர்யம் (இப்படி தூரஸ்தன் இத்யாதி) d கீழே நித்யவிபூதியில் இருப்பைச் சொல்லுகையாலே (இப்படி தூரஸ்தன் என்றது) g,h,i நச்சுதல்-விஸ்வஸித்தலாதல், ஆசைப்படுதலாதல். j “மா” என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம். j₂ முந்தினது (வ்யாதியின் அளவல்லாத இத்யாதி) k (மேல்காற்றிலே காட்ட என்று) இதுக்கு உதாஹரணம் - A “நமனும் முற்கலனும்” இத்யாதி₃. l த்விதீயமார்த்தம் (ஏகமூலிகை இத்யாதி) ஏகமூலிகையாவது-ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷயம், l₂ ஸக்ருத்ஸேவ்யம்

ஈ—றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஓளஷதமென்னுதல். nஅதாவது-0 இவன் ப்ராமாதிசுமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணுக்கண்ணிடவல்லனாயிருக்கை. p புத்திபூர்வசுமாகப் பண்ணுமன்று, பிறந்த ஜ்ஞானத்தோடு விரோதிக்குமிறே, தன்னை அறிந்த பின்பு முதலிலே இவற்றில் மூளான்; q ஆனபின்பும் q₁விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கை தவிரான்; r அநந்தரம் ஜ்ஞானம் r₁ பிறவா அநுதித்துக் கைவாங்கும்; s அங்ஙனன்றிக்கே, புத்திபூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞானம் பிறந்ததில்லையெயாமித்தனை. (t நலங்கடலமுதமென்கோ) கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? (அச்சுசுவைக் கட்டியென்கோ) r அம்ருதாநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியாமித்தனை, ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? (அறுசுவை) அவையாவன-wகைப்பு, புளிப்பு, xகார்ப்பு, தித்திப்பு, yதுவர்ப்பு, zஉவர்ப்பு-இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? (a நெய்ச்சுவைத் தேறலென்கோ) b நெய்-மிருதி. மிக்க சுவையையுடைய தேன். c சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ, சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ? (கனி இத்யாதி) d ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனோ, இனியதான பாலென்பேனோ? 5.

அ—யாந்தரநிரபேக்ஷமாய், 1. “ஸக்ருதேவ ஹி ஸாஸதரார்த்தது:” என்று ஸக்ருத்ஸேவ்யமாமயிருக்குமிறே. nமூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) n (அதாவது) என்றது-அபத்யஸஹத்வமாவது என்றபடி. oA “வேங்கடங்கள்” இத்யத்ர க்ருதயா அர்த்ததுரிக்ஷயா விரோதம் பரிஹரதி (இவன் ப்ராமாதிசுமாக இதி) p2. “ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் ந பிபேஷி குதஸ்சந” 3. “யதேத்யாம்ஸி ஸமித்ஸுதேரட்குநிர் பூஸ்மஸாத்ருநேதோஜுந | ஜ்ஞானாக்ஷிஸ்ஸர்வகர்மாணி பூஸ்மஸாத்ருநேதத்யா ||” இத்யாதிசுமவலம்ப்ய ப்ரத்யவதிஷ்டந்தம் ப்ரத்யாஹ (புத்திபூர்வசுமாக இதி) 4. “ப்ரபந்ஸ இதி க்ஷ்வேண ந ரூர்யாத் புருபாதகம் | ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம ரூர்வந் மூட: பதத்யத: ||” இத்யாதி, ஷு ஹ்ருத்யம். q₁ப்ராமாதிசுபாபாக்ஷமந்ஹேதுமாஹ (விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே இதி) r நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் அது ப்ராமாதிசுமாம் படியென்? என்ன (அநந்தரம் இத்யாதி) s ஜ்ஞாநித்வேநாபி₁மாநிதோ₁பி₁பூத்வா₁நுதாபஹிநாஸ்ச நித்யம்பதே₁ ப்ரவர்த்தமாநா: கேசந த்ருஸ்யந்தே கிலேத்யத்ராஹ (அங்ஙனன்றிக்கே இதி) t “நலம்” - அம்ருதத்துக்காதல், கடலுக்காதல் விசேஷணம். கடலில் நல்லவமுதம் - நலங்கடலமுதம். நன்மை - அயத்தநித்₁த₁த்வம். பசுவை - ரஸம். v (அம்ருதாநந்தரம் இத்யாதி) இத்தைச்சொல்லி, வழக்கமான கருப்புக்கட்டியைச் சொல்லவொண்ணாதே. w கைப்பு-தித்தம்-xகார்ப்பு - க்ஷாரம். yதுவர்ப்பு - கஷாயம். zஉவர்ப்பு - லவணம். a, b, c (நெய் இதி) அஸ்ய அர்த்தத்யவயம். d (ஒரு காலத்திலே இத்யாதி) வாக்யத்துவயே ச (ஒரு காலத்திலே) உண்டாய், எப்

ஹி—என்றது-1. “ஸக்ருதேவ ஹி” இத்யாதிசுயைப்பற்ற. nமூன்றாம் அர்த்தம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) n அதாவது-அபத்யஸஹத்வமாவது. o, p “ப்ராமாதிசும” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன (புத்திபூர்வசுமாக இத்யாதி) 4. “ப்ரபந்ஸ இதி க்ஷ்வேண ந ரூர்யாத் புருபாதகம் | ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம ரூர்வந் மூட: பதத்யத: ||” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். q ஆனால் பாபங்களிலே மூளும் ப்ரகாரமென்? என்ன (ஆனபின்பும் இத்யாதி) ப்ரக்ருதிவஸ்யனாகையாலே புத்திபூர்வசுமாகவும் ஸம்ப₁விக்கும் என்றபடி; வாலியைக்கொன்ற வ்யாஜம் மஹாராஜர்க்குமுண்டாயிருக்க, ரக்ஷித்தாரிதே. யத்வா, ப்ராமாதிசுமாதத்தான் வரும்வழி ஏதென்ன (ஆனபின்பும் இத்யாதி) என்னுதல். r நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் அது ப்ராமாதிசுமான படியென்? என்ன (அநந்தரம் இத்யாதி) r₁பிறவா-பிறந்தவுடனே. s அங்ஙனன்றிக்கே-அநு

6. பாபிலன்கோ நான்கு வேதப் பயினைன்கோ சமய நீதி
நூபிலன்கோ நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ இவற்றுள் நல்ல
மேபிலன்கோ வினையின் மிக்க பயினைன்கோ கண்ணன் என்கோ
மாபிலன்கோ மாயன் என்கோ வானவர் ஆதி யையே.

ஆ— 6. வ்யா:—(பாலென்கோ) பாலென்று சொல்லுவேனோ? ஸர்வவேதங்களாலும், ஸர்வவேதார்த்தநிர்ணயகமாய் ஹேதுமத்தாயிருந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபதங்களாலும், பரமபுருஷார்த்ததயா ப்ரதிபாத்யமானென்று சொல்லுவேனோ? பேராக்யதையால் அவன் நுடங்கு கேள்வி இசையென்று சொல்லுவேனோ? இங்குச் சொல்லப்பட்ட பேராக்யபதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட பேராக்யமென்று சொல்லுவேனோ? ஸகலபுண்யபுலமென்று சொல்லுவேனோ? ஆபுரிதஸூலப,னென்று சொல்லுவேனோ? ஆபுரிதவத்ஸலென்று சொல்லுவேனோ? ஆப்சர்யபூதனென்று சொல்லுவேனோ? வானவராதி,யை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். 6.

ஓ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸப்த,ராசியை விபூ,தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (நான்கு வேதப் பயினைன்கோ) ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ,தமான வேதம் நாலுமென்பேனோ? (சமயநீதி நூலென்கோ) வைதி,கஸமயத்துக்கு உப,ப்,ரும்ஹணமான ஸாஸ்த்ரங்களென்பேனோ? (நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ)

அ—போதும் (இனியதான) இத்யத்த்யாஹ்ருத்ய யோஜநா வா; யாத்ய்ருஸம் ப,ஸம் யத்,ருதௌ ப,வதி தத் ப,ஸம் தத்,ருதாவேவ ரஸ்யம் ப,வதீதி வா. ப்ராயேண யத்,ருதுஸம்ப,ந்தி, யத் ப,ஸம் தத் தத்,ருதாவேவ அதிஸ்யேந ரஸ்யம் ப,வதி; ருத்வந்தரே அபூர்வத்வேந ஸமுத்,பூ,தமபி தத்,வத் ஸ்வாஸாத,ாரணகாலீநவந்த ரஸ்யம் ப,வதி இதி யாவத். 5.

ஜீ—தபித்துக் கைவாங்குகையன்றிக்கே. r நலங்கடலமுதம் - கடலில் நலமான அமுதம் என்றபடி. நன்மை - அயத்நஸித்,த,த்வம். u சுவை - ரஸம். அச்சுவைக்கட்டி - அந்த அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைய கட்டி. கட்டி - வெல்லக்கட்டி. x கார்ப்பு - கூடாரம். a,c “நெய்” என்றதுக்கு அர்த்த,ாந்தரம் (சுவையையுடைத்தான இத்யாதி,) க்ரமேணந்வய: 5.

ஆதே, — ஐந்தாம் பாட்டு. நித்யவிபூ,தியோகூத்துக்கு நமுவதலில்லாத நிர்த்தோஷ, கல்யாண குணங்களையுடையவென்பேனோ? தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப்,ரரானு, ருடைய ஸகலது,ரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஆசைப்படும் ஒருமஹௌஷத், மென்பேனோ? கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? அம்ருதத்தோ, டொத்த ரஸத்தையுடைய கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? ஆறுவகைப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? ரஸவத்தான தேனென்பேனோ? ரஸவத்தான நெய்யென்பேனோ? ஒரு காலத்திலே இனியதான பழமென்பேனோ? எப்போதும் இனிதான பாலென்பேனோ? என்கிறார் “அச்சுதனமலன்”

இத்யாதி,யால்.

5

உ—ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசையென்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) இவற்றிலும் அறவிலக்ஷண பேடாக்யதமென்பேனோ? (வினையில் மிக்க பயனென்கோ) ஸாத, நரூபமான யத்நத்தின் அளவன்றிக்கே அதிமாத்ரமான ஸ, லரூபமென்பேனோ? வானவர் என்றது - ப்ரஹ்மாதி, களை. 6.

உ— 6. அவ:— அநந்தரம், வேத, வைதிகாத்தமகமாய் க்ராக்ரபர்யந்தமான ஸப்த, ஜாசிப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வானவர்—ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும், ஆதியை—ஸத்தாத்விஹேதுபூதனானவனை— நான்குவேதம்—வேதங்களினுடைய, பால்—ஸாக்ராத்விபாக்யங்கள், நான்குவேதம்— தத்ராவித, சதுர்வித, வேதங்களின், பயன்—ப்ரயோஜனம், சமயம்—அர்த்தவ்யவஸ்தாபகமான, நீதி—ந்யாயத்துக்குப் ப்ரதிபாதகமாயுள்ள, நூல்—மீமாம்ஸாஸாஸ்த்ரம், தூடங்கு—(ஸ்ரோதாக்களை) ஈடுபடுத்தும், கேள்வி—கேள்வியையுடைத்தான, இசை— கீதம், இவற்றுள்—(உத்தமான) இவற்றுக்குள்ளே, நல்ல—விலக்ஷணமாய், மேல்— அநவதி, காதிஸயமான பேடாக்யம், வினையில்—ஸாத, நத்தின் அளவன்றியே, மிக்க—அதிஸயிதமான, பயன்—பூலம், கண்ணன்—(அந்த ப்ரஹ்மனாய் ஆநந்த, த்ராத்மகனான) க்ருஷ்ணன், மால்—(தன்னை புஜிக்குமவர்களை) வ்யாமுக்ஷ்யத்யாய் ஷ்ரீஜிக்குமவன், மாயன்—(தத்ரூபமான) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதாத்விபுத்தன், என்கோ— என்பேனோ?

பால் என்று - பகுதியாய், ஸாக்ராத்விபாக்யம்.

6.

இ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில்—வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸப்த, ராஸியை விபூ, தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:—(பாலென்கோ) முன்புத்தை ரஸம் பின்னாடுகிறபடி. (நான்குவேதப் பயன்) ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ, தமான நாலு வேதம். அத்வா, ப்ரயோஜந ரூபமான நாலு வேதம். (சமயநீதிநூல்) வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான ஸாஸ்த்ரம். வேதோபப்நுமஹணமான இதிறாஸ புராணாதிகள். (தூடங்கு இத்யாதி,) ஸ்ரவண மாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை. (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) இவற்றிலும் விலக்ஷணமான பேடாக்யமென்பேனோ? (வினை இத்யாதி,) அல்பயத்நத்தாலே நிரதிஸயபூலத்தைத் தருமதென்பேனோ? ஸாத, ந ரூபமான யத்நத்தளவல்லாத அதிமாத்ரபூலமென்பேனோ? மித்ரபூ, வமடியாக வாவதூ, தம்பூ, வியான அநுபூ, வத்தைத் தரும் என்கை. (கண்ணென்கோ) “உனக்கு நானுளேன், மாஸு: - நீ சோகியாதேகொள்” என்னுமவனென்பேனோ? (பாலென்கோ) ஆஸ்திவிஷயத்தில் வ்யாமுக்ஷ்யத்யாயென்பேனோ? (மாயனென்கோ) தூ, த்பஸாரத்யங்கள் பண்ணும் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்பேனோ? (வானவராதியை) ப்ரஹ்மாதி, களுக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவனை. தன் ஸத்தை ஆஸ்திதாத், கையாயிருக்கும் என்கை. 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸப்த,ராஸியை விழுத்தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (பாலென்கோ) b கீழில் ரஸ்யதை பின்னாடினபடி. (நான்கு வேதங் பயனென்கோ) c நாலுவகைப்பட்ட c₂ ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ, த மான வேதமாகிற ப்ரயோஜநமென்பேனோ? d வேதத்திலே வேறேயும் ஓரம்ஸம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே - நான்கு வேதத்தில் பயனென்கோ என்னவேண்டுவது. e அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் - ஆராதநஸ்வரூபஞ்சொல்லுமிடமும் ஆராதநஸ்வரூபஞ்சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க இவையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தின் நாலுமுலைக்குமுள்ள e₂ ப்ரயோஜநமில்லாத இடமில்லை. f 1. “वेदेषु सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதே,ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்றானிறே. g (சமயம்) வைதிக

அ— ஆறும் பாட்டு. (பாலென்கோ இத்யாதி) a “நான்குவேதப்பயனென்கோ” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (வேதம் தொடக்கமான இத்யாதி) b புநருக்தம் கிலேதி ஸங்கம் பரிஹரதி (கீழில் ரஸ்யதை இதி) c பயனான நான்கு வேதமென்கோ? இதி ஸப்தார்த்த: c₂ (ப்ரமாண ஜாதத்தில் இதி) 2. “அங்குரி வேதாஸ்சத்வாரோ மீமாம்ஸாந்யாயவிஸ்தர: புராணம் தர்மஸாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹயேதாஸ்சதூத்யஸ||”. c யத்வா, (நாலுவகைப்பட்டி நான்கில் வேதமாகிற பயன் என்றபடி. நாலாவன - ஸ்ருதி ஸ்மருதிதிஹாஸ புராணங்கள். அத்வா, ப்ரத்யக்ஷாதி,ப்ரமாணஜாதத்தில் வைத்துக்கொண்டு நாலு வேதமாகிற ப்ரயோஜந மென்பேனோ? இதி ஸப்தார்த்த: c₂ ப்ரமாணஜாதத்தில் என்றது-அர்த்தாத் வந்தது. d நான்கு வேதமாகிற பயனென்பானென்? நான்குவேதத்தில் பயனென்றாலோ? என்ன (வேதத்திலே இத்யாதி) e அங்ஙனன்றியே என்றது-அப்படி ஒருவனை ஸ்துதியாதே என்றபடி. e₂ (ப்ரயோஜநமில்லாதவிடம் இதி) 3. “ஸா க்ஷாதா நாராஸம்ஸ்யபுவத்” இதி-புகுவத்பர்யந்தத்வவ்யதிரேகேண கேவலதே,வமநுஷ்யாதி,பரா க்ஷாதா மஸம் புவதீத்யுச்ச்யமாநப்ரதே,ஸ இத்யர்த்த: f ஸர்வே வேதா: பரமாத்மாநமேவ வதநீத்யத்ர ப்ரமாணம் (வேதே,ஸ்ச ஸர்வை: இதி) 4. “ஸர்வே வேதா யத்பத்யாமநந்தி” 5. “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் புவந்தி” இத்யாத்யஸ்சாத்ர விவக்ஷிதா: 6. “வேதே, ராமாயணே சைவ பூரதே பூரதர்ஷப: ஆதே,ள மத்யே தத்யுச சாந்தே விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர க்யதே ||” என்னக்கடவதிறே. g (சமயநீதிநூல்) ஸமயமென்று-

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (பாலென்கோ இத்யாதி) a “நான்குவேதப்பயனென்கோ” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (வேதம் தொடக்கமான இத்யாதி) b புநருக்திபரிஹாரம் (கீழில் இத்யாதி) c பயனான நான்குவேதமென்பேனோ இதி ஸப்தார்த்த: c₂ (ப்ரமாணஜாதத்தில் இதி) 2. “அங்குரி வேதாஸ்சத்வாரோ மீமாம்ஸாந்யாயவிஸ்தர: புராணம் தர்மஸாஸ்த்ரஞ்ச ||” இத்யாதி. d நான்குவேதமாகிற பயனென்பானென்? நான்குவேதத்தில் பயனென்றாலோ? என்ன (வேதத்திலே இத்யாதி) e அங்ஙனன்றியே-அப்படியொருவனை ஸ்துதிக்கையன்றியே. e₂ (ப்ரயோஜநமில்லாதவிடமில்லை இதி) புகுவத்பர்யந்தத்வவ்யதிரேகேண கேவலதே,வமநுஷ்யாதி, ப்ரதிபாதக ப்ரதே,ஸமில்லை என்றபடி. f ஸர்வேவேதங்களும் அவையே சொல்லுகிறானு என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (வேதே,ஸ்ச ஸர்வை: இதி) கீதாஸு பஞ்சத,ஸே; பூர்வமேவ

ப்ர— (ஆறும் பாட்டு) (பால் இத்யாதி) (வேதப்பயனென்கோ) f 1. श्रीमद्वेदोपायान् पञ्चदशे—“सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्मृतिर्ज्ञानमपोहनम् । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥”

அ—ஸித், தூரந்தமாய், நயத்தி - நீதி: இதி வா, நீயதே அநயேதி - நீதிரிதி வ்யுத்பத்த்யா வா வைதி, கஸித், தூரந்தத்தை நயிப்பிக்கிற, அதாவது - நிர்வஹிக்கிற இதிஹாஸ புராணங்களைச் சொல்லுகிறது. நிர்வாஹகத்வமாவது - விஸித், கரிக்கை. h நிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதிக்கிறார். (வேததூர்த்தத்தையென்று தொடங்கி) i இதுக்கு ப்ரமாணம் (இதிஹாஸ இத்த்யாதி:) j நுடங்கப் பண்ணுகையாவது-ஸ்தப், துமாக்குகை. அதாவது-துவளுகை. 2. “ஸைலோட்கூநிர்ச ஜலாம்பு பூபவ முகயோ முக்ததூம்புபூவுர் ஜடூ: ப்ராஜ்ஞாமாஸுரகூாஸ் ஸகோபமம்ருதாமாஸுர் ஹஹாரீவிஷா: | கோவ்யாக்ரூஸ்ஸஹஜாம்புபூவுரபரே த்வந்யாம்புபூவு: ப்ரபோ! த்வம் தேஷ்வந்யதமாம்புபூவித், புவத்வேணுக்வணுந்மாதநே ||” என்னும் படி பண்ணுகை. 3. “பாஸென்கோ” இத்த்யாரப்ய, கதிசந ப்ரத்தேயகமபிதூய, புதஸ்ஸமுத்யாயாகாரேண கிம் அஸ்த்தம் அபிதூயதி? இத்த்யத்ராஹ (எல்லாம் இதி) | வீணையப்பற்றவும் அதிஸயிதமான ப்ரயோஜநமென்று ஸப், தூர்த்தமாச விவக்ஷித்து, இத்தால் ப்ருதித்தை அருளிச்செய்கிறார் (அல்பயத்தந்தாலே இத்த்யாதி:) n இவ்வர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக ஸ்திரீகரிக்கிறார் (கலநெல்லை இத்த்யாதி:) n₂ போலேயென்றதுக்கு - பூர்வவாக்யத்தோடே அந்வயம். n இத்தால் ப்ருதிதம் (இத்தலையிலுள்ளது இத்த்யாதி:) o (உனக்கு நானிருந்தேனே) என்றது - அஹம்

अं—i. बर्हस्पत्यस्यै - “इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् । विमेत्यन्यश्रुताद्वेदो मामयं
प्रलियति ॥ ६ ॥”

௭-m, போலே; nஇத்தலையிலுள்ளது மித்ரபுவமாய், அதுக்கு 1. “n त्यजेय” (ந த்யஜே-யம்) என்னும்படியிருக்கை. (கண்ணனென்கோ) o “உனக்கு o, நானிருந்தேனே” என்று 2. “मा शुचः” (மா ஸுசு:) என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? p “நாம் தருமத்தை நீ p, விலக்காதே ஸ்லீகரிக்குமித்தனையே வேண்டுவது, உனக்கு நானிருந்தேன்” என்னுமவனிறே. (மா லென்கோ) / (ஆஸிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக், த, னென்பேனோ) q இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா, 3. “इदं ते नातपस्काय” (இதம் தே நாதபஸ்காய) என்னும் q, வ்யாமுக், த, னென்பேனோ? r 4. “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्यामि” (இதம் து தே கு, ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி) என்றவோபாதி, 3. “इदं ते नातपस्काय” (இதம் தே நாதபஸ்காய) என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச்சொல்லி, பின்னை 3. “इदं ते नातपस्काय” (இதம் தே நாதபஸ்காய)

அ—ஸப், த, ளார்த்தம். த்ருதீயபாத, ளார்த்த, மாகவமாய். p ஷஷ்ட, பத, தாத்தர்யகத, நபூர்வகமாக உக்தார்த்தத்தை அநுபூஷிக்கிறார் (நாம் தருமத்தை என்று தொடங்கி) தருமத்தையாவது - தருகிற ப, லத்தை என்றபடி. யத், வா, ப்ரஸ்துதஸ்ய சரமஸ்லோகஸ்யார்த்த, மாஹ (நாம் தருமத்தை இதி) p, (விலக்காதே) 2. “ஸர்வதூர்மான்”. q இப்பாசுரத்தை என்றது-சரமஸ்லோகத்தை. q, வ்யாமோஹம் என்றது-த, ரௌபதி, யினிடத்தில் வ்யாமோஹம். q (இப்பாசுரத்தை) இத்யாதிக்குத் தாத்தர்யம் - உபதே, ஸித்த அநந்தரம் “இத்தை உபதே, ஸித்துவிட்டோமே” என்று 3. “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்று அநுதபிக்கவேண்டும்படியான பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிடவேண்டும் படி ஆஸிதரிடத்தில் வ்யாமோஹத்தையுடையன் என்பேனோ? என்றபடி; r, s, t வ்யாமோஹத்தாலே இப்பாசுரத்தைச் சொன்னான் என்னுமதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (இதம் து தே என்று தொடங்கி) s, t (என்றானிறே) என்றது - கீழுக்கு ஸேஷமாய், (இதுதனக்கு இத்யாதி) ஸம்வாத, மாகவமாய். t (இதுதனக்கடியென் என்று இதி) அர்ஜுநவிஷயவ்யாமோஹோ வா,

ஜீ—இத்யாதி, யுத், த, காண்டே, அப, யப்ரத, ளாநப்ரகரணே ராமவாக்யம். o, (நானிருந்தேனே) என்றது-அஹம்ஸப், த, ளார்த்தம். p பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தையுங்கூட்டி விவரிக்கிறார் (நாம் தருமத்தை இத்யாதி) தருமத்தை - தருகிற ப, லத்தை. q இப்பாசுரத்தை-சரமஸ்லோகத்தை. q, வ்யாமுக், த, ன் - ஆஸிதர்ப்பக்கல் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். r இது வ்யாமோஹ கார்யமாக வேணுமோ? என்ன (இதம் து தே இத்யாதி) 3. “இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கத, ளாசா | ந சாஸுஸ்ருஷுவே வாச்யம் ந ச மாம் யோட்ப, யஸ்யதி ||” 4. “இதம் து தே கு, ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாயம்யஸ்யவே | ஜ்ஞாஸம் விஜ்ஞாஸஹிதம் யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ யஸே, ஸுபூ, த, ||” s, t வ்யாமோஹத்தாலே சரமஸ்லோகத்தைச் சொன்னான் என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (இது தனக்கு இத்யாதி) “மால்” என்ற வ்யாமோஹம் - த, ரௌபதி, விஷயம் என்றபடி. t, அநுஸந்தி, யா-அநுஸந்தி, த்தவுடனே. t, பதண்பதணென்றான்-தபித்தான். v தூதுபோனதுக்கு

ப்ர— 1. युद्धकाण्डे (१८) अभयप्रदानप्रकरणे “मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥ ३॥

2. (கண்ணனென்கோ) भगवद्गीतायाम् (१८) “सर्वधर्मान्” इत्यादि ॥ ६६ ॥

3. (மால்) श्रीभगवद्गीतायां अष्टादशे “इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । नचाशुभ्रववे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥”

4. (604 9) “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे । ज्ञानं विज्ञानसंहितं यत् ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १ ॥”

ஈ-என்னுனிறே t“இதுதனக்குஅடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “த்ரௌபதி, குழலை விரித்துக்கிடக்கையாலே அது முடிக்கைக்காக, செய்வது அறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை t, அதுவந்தி, பா, ‘ஆரதி, காரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலேயிட்டோம்’ என்று, t, ‘பதண்பதண்’ என்னுன்காணும்” என்று அருளிச் செய்தார். (மாயனென்கோ) ஆழிதர்க்கு தூ, த்யஸாரத், யாதி, களைப் பண்ணும் u ஆ, ஸ்சர்யபூ, தனென்பேனோ? v1. “கூதார்பூஜை தூ:” (க்ருதார்த்தா பூ, ஞ்ஜதே தூ, தா:), (வானவராதியையே) w ப், ரஹ்மாதி, களுடைய ஸத்தாதி, கள் தன்னதீ, நமாம்படி, யிருக்கிறவன் w, என்னதீ, நமான ஸத்தாதி, களையுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் x எத்தையென்று சொல்லுவது? 6.

அ—த்ரௌபதி, விஷயவ்யாமோஹோ வா, அந்யத், வேதி ஸங்கி துரபி, ப்ராய: . u ஆ, ஸ்சர்யம் நாம, உப, யவிபூ, திநாத, ஸ்ய ஸ்வமநஸாபி தூ, தத்வேதேவ ஸ்மரணம். v அவன் தூ, த்யம்பண்ணி னமையுண்டோ; இரண்டு வர்க்கு, த்துக்கும் பூ, த்துவாகையாலே, இவர்களுக்கு வ்யாஸாதி, கள் சொன்னவோபாதி ஹிதம் சொன்னவித்தனையிறே என்ன (க்ருதார்த்தா இத்யாதி,) அதாவது, தூது எழுந்தருளினபோது, தூ, ர்யோத, நன் “என்னகத்திலே அமுதுசெய்யவேணும்” என்ன, “தூதுவந்தவன் தான் வந்த கார்யமானால் தூதுவந்த க்ருஹத்திலே பூ, ஜிக்கும்; அப்படியே நானும் உன்னிடத்திலே தூதுவருகையாலே நான்வந்த கார்யம் செய்தால் உன்னகத்திலே பூ, ஜிக்குகிறேன் என்று” என்றபடி. w “மாயனென்கோ” என்றதுக்குச் சேர தாத்பர்யம் (ப், ரஹ்மாதி, கள் இத்யாதி,) w ஆ, ஸிதர்க்குள்ளே தாரும் அந்தர்ப்பூ, தராகையாலே (என்னதீ, நமான ஸத்தாதி, களையுடையன்) என்றது; “மாலென்கோ மாயனென்கோ” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். x (எத்தையென்று சொல்லுவது) எவ்வளவென்று பரிச்சே, தி, த்துச் சொல்லுவது? வானவராதியை - பாலென்கோ என்று தொடங்கி அந்வயம். பாலென்கோ - வேதுங்களினுடைய ஸாக், தி, விபூ, கங்கள், பாலென்று - பகுதியாய், ஸாக், தி, விபூ, கத்தைச் சொல்லுகிறது. நான்குவேதப் பயனென்கோ, ததூ, வித, சதுர்வித, வேதுங்களின் ப்ரயோஜனம். சமயநீதிநூல் - அர்த்த, வ்யவஸ்தூ, பகமான ந்யாயத்துக்கு ப்ரதிபாத, கமாயுள்ள மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் என்றமாம். 6.

ஜீ—ப்ரமாணம் (க்ருதார்த்தா இத்யாதி,) உத்யோக, பர்வணி சதுர்நவதிதமே, “மத், க்ருஹே பூ, ங்ஷுவ:” இதுபுத்தவந்தம் தூ, ர்யோத, நம் ப்ரதி க்ருஷ்ண: — 1. “க்ருதார்த்தா பூ, ஞ்ஜதே தூ, தா: பூ, ஜாம் க்ருஹணந்தி சைவ ஹி | க்ருதார்த்தம் மரம் ஸஹாமாத்யஸ்த்வமர்ச்சிஷ்யஸி பூ, ரத ||” இதுக்கு அர்த்தம் - க்ருஷ்ணன் தூது எழுந்தருளினபோது, தூ, ர்யோத, நன் “என்னகத்திலே அமுதுசெய்யவேணும்” என்ன; “தூதுவந்தவன் தான் வந்த கார்யமானால் தூதுவந்த க்ருஹத்திலே பூ, ஜிக்கும், அப்படியே நானும் உன்னிடத்தில் தூதுவருகையாலே நான் வந்த கார்யம்செய்தால் உன்னகத்திலே பூ, ஜிக்குகிறேன் என்று” என்றபடி. w “மாயனென்கோ” என்றதுக்குச் சேர பூ, ரவம் (ப், ரஹ்மாதி, கள் இத்யாதி,) w ஆ, ஸிதர்க்குள்ளே தாரும் அந்தர்ப்பூ, தராகையாலே (என்னதீ, நமான ஸத்தாதி, களையுடையனென்று) x (எத்தையென்று சொல்லுவது) எவ்வளவென்று பரிச்சே, தி, த்துச் சொல்லுவது? வானவராதியை - பாலென்கோ இத்யார்பூ, ய அந்வய: . 6.

ப்ர—1. उद्योगवर्णि चतुर्ववतिरमे, “मद्गृहे बृहद्व” इत्युक्तवन्तं दुर्योधनं प्रति कृष्णः—
“कृतार्था बृजते दूताः पूजां गृहन्ति चैव हि । कृतार्थं मां सहामात्यः त्वमर्चिष्यसि भारत! ॥१८६॥”

7. வானவ ராதி யென்கோ வானவர் தெய்வ மென்கோ
வானவர் போக மென்கோ வானவர் முற்று மென்கோ
ஊனமில் செல்வ மென்கோ ஹனமில் சுவர்க்க மென்கோ
ஊனமில் மோக்க மென்கோ வொளிமணி வண்ண னையே.

ஆ— 7. வ்யா:— வானவருடைய தூரகமென்று சொல்லுவேனோ? அவருடைய
தைவமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய பேரகமென்று சொல்லுவேனோ?
அவர்களுடைய ஸர்வஸ்வமென்று சொல்லுவேனோ? ஐஹிகமான பூர்ண ஸம்பத்துக்கு
ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? பூர்ணஸ்வர்க்க, புருஷார்த்தத்துக்கு ஆத்மபூத
னென்று சொல்லுவேனோ? பரமபுருஷார்த்த, லக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று
சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொன்னால் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றுவது?
என்கிறார்.

7.

ஓ— அவ:— ஏழாம் பாட்டிலே—ஐஸ்வர்யாதி, புருஷார்த்தங்கள் எல்லாவற்றை
யும் விபூதியாக உடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (வானவர் என்று தொடங்கி) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸ்வரூப
ஸ்தி, த்யாதி, களும் மற்றும்ள்ளன எல்லாமென்பேனோ? (ஊனமில் என்று தொடங்கி)
பரிபூர்ணமான மோக்ஷாதி, புருஷார்த்தமென்பேனோ? (ஒளி மணிவண்ணனை)
ஹிலக்ஷணமான அழகையுடையவனை.

7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், பேராகுமோக்ஷ விபூதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒளி—உஜ்ஜ்வலமான, மணி—மாணிக்கம்போலையிருக்கிற, வண்ணனை—
வடிவையுடையவனை, வானவர்—(பேராகுஸக்தரான) தேவர்களுக்கு, ஆதி—
உத்பாதகன், வானவர்—அவர்களுக்கு, தெய்வம்—ஆராத்யதைவதம், வான

ஆதே,— ஆறாம் பாட்டு. பாலென்பேனோ? நாலுவகைப்பட்ட வேதும் தொடக்க
மான ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜனமென்பேனோ?
வைதிகஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸபுராணமென்பேனோ? கேட்டாரை
மயங்கப்பண்ணக்கடவ ஸ்ரவணத்தையுடைத்தான கூரணமென்பேனோ? கீழ்ச்
சொன்னவை எல்லாத்திலும் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்றென்
பேனோ? அல்பயத்நத்தாலே அநேகபுலத்தைப் புலிப்பதொன்றென்பேனோ?
1. “மாஸுச:” என்னும் க்ருஷ்ணனென்பேனோ? இதைச் சொல்ல 2. “இதம் தே
நாதபஸ்காய” என்னும் வ்யாமுக்ஷுனென்பேனோ? ஆனந்தர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதி,
களைப் பண்ணும் ஆஸ்சர்யபூதனென்பேனோ? ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள்
தன்னதீநமாயிருக்கிறவனை எத்தைச் சொல்லுவது? என்கிறார் “பாலென்கோ?”
இத்யாதியால்.

6.

ப-வர்-அவர்களுக்கு, போகம்-(ஆராத்யபுலமான) பேராகும், வானவர்-அவர்களுடைய, முற்றும்-ஸர்வவிதரக்ஷணம், ஊனமில்-அநஸ்வரமான, செல்வம்-ஐஸ்வர்யம், ஊனமில்-ஆகல்பாவஸாநஸ்தூயியான, சுவர்க்கம்-ஸ்வர்க்கஸ்தூனம், ஊனமில்-(இந்த பேராகுத்துக்கு அவ்வருகுபட்ட கைவல்யம்போலன்றியே) அஸங்குசிதமான, மோக்கம்-மோக்ஷாநந்தம், என்கோ-என்பேனோ?

“வானவர் என்றவிடம் - ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது” என்பாரும் உளர். 7.

இ-அவ:- ஏழாம் பாட்டில் - ஐஸ்வர்யாதி, புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:- (வானவராதியென்கோ) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவென்பேனோ? அவர்களுக்கு A சூட்டுநன்மைப்படியே ஆராத்யனென்பேனோ? அவர்களுக்கு B உண்ணும்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாமானவன். (முற்றும்) அநுத்தமான ஸர்வவிதபூந்தமும். (ஊனமில் செல்வம்) அநஸ்வரமான ஸம்பத்து. (ஊனமில் சுவர்க்கம்) “த்வம்ஸ” என்னுத ஆகல்பாவஸாநமான ஸ்வர்க்கம். (ஊனமில் மோக்கம்) ஆத்மாநுபுவமாத்ரமன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷம். (ஒளி மணிவண்ணனை) ஸ்லாக்யமான மணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன்; விலக்ஷணமான அழகையுடையவன் என்கை. கீழ்ச்சொன்னவையோடு இவ்வழகோடு வாசியற அநுபுவிக்கிறார். 7.

ஈ-அவ:- ஏழாம் பாட்டு. a ஐஸ்வர்யாதி, புருஷார்த்தங்களெல்லாம் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:- (வானவராதியென்கோ) கீழ், “வானவராதி” என்றவிடம்-b ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூதனென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்கள் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. c இரண்டிடத்திலும் ஸப்ரதமொத்திருக்க. d இவ்விபூகும்பண்ணித்தருவாராரென்னில்,

அ- ஏழாம் பாட்டு. (வானவராதி இத்யாதி) a “ஊனமில் செல்வம்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஐஸ்வர்யாதி இத்யாதி) b ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொன்னால், “வானவர் போகம்” என்றத்தோடே தட்டுதல் பிறக்குமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இத்யாதி) c இரண்டிடத்திலும்-இரண்டுபேரிடத்திலும் என்றபடி. அன்றிக்கே, கீழும் இவ்விடத்திலும் என்றபடி. d (இவ்விபூகும்பம் இதி) பூர்வகூரதாயாம்-ப்ரஹ்மாத்யோடபிதீ-யத்தே, அத்ர ஸூரய இதி விபூகும்பம். e (அவ்வளவன்றிக்கே இதி) “வானவர்போகமென்கோ”

ஐ- ஏழாம் பாட்டு. (வானவர் இத்யாதி) a “ஊனமில் செல்வம்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஐஸ்வர்யாதி இத்யாதி) c இரண்டிடத்திலும்-கீழும் இவ்விடத்திலும். d (இவ்விபூகும்பம்) கீழ்-ப்ரஹ்மாதிபரம், இங்கு-ஸூரிபரமென்கிற விபூகும்பம். e ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லில், “வானவர்போகம்” இத்தணிதி சேராதது. ஆனபின்பு-“வானவர்போகம்” இத்யாதி.

▲ திருவிருத்தம் 21. B 6-7-1.

ஈ— ப்ரஹ்மாதி,களுக்கு அவர்கள் உத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை; e அவ்வளவன் றிக்கே நித்யஸுலிரிகளுக்கு. e₃A “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே e₃ எல்லாம் தானே யாயிருக்கும். f அவர்கள்தாங்களும். 1. “वासुदेवसर्वम्” (வாஸுதே,வஸ்ஸர்வம்) என்கிறபடியே, எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பார்கள். (வானவராதிபென்கோ) நித்யஸுலிரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? ஸத்தாஹேதுவாகையாவ தென்? அது பின்னை g நித்யையாயன்றோ இருப்பது என்னில்; h நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம்; h₂ அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிருக்கும் இதினுடைய நித்ய த்வம்; i அந்த இச்சை, நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியாயிருக்கும். j, B “எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்” என்கிறபடியே.

அ—வானவர்முற்றுமென்கோ” இதி பத, த், வயமேவ ஏதாத்த, ரூவிப,ாக,ஜ்ரூபகம் இதி ப,ாவ: e₃ (எல்லாம் கண்ணன் இதி) A “உண்ணும்சோறு” இத்யாதி, எல்லாம் தானேயாயிருக்கும்- த,ாரகபோஷகபே,ாக,யங்களெல்லாம் தானேயாயிருக்குமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கும். f A “எல்லாம் கண்ணன்” என்று அர்த்த,ஸ்தி,தி அப்படியானாலும், அவர்களுக்கு அந் நினைவில்லாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லையென்ன (அவர்கள்தாங்களும் என்று தொடங்கி) g (நித்யையாயன்றோ இதி) விபூ,திவிவக்ஷயா ஸ்தீ,லிங்க,நி,ர்த்தே,வ: h (நித்யையாகவுமாம் அநித்யையாகவுமாம் என்று) அநந்தரம், தத,தீ,நம் என்னுமதுக்குக் குறையில்லையென்று ஸேஷம். h₂ (அவனுடைய நித்யேச்சையாலே இதி) 2. “இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபதார்த்த,ஸத்தா” இத்யாதி, i தாத,தீ,ந்யத்தையுபபாதி,க்கிரூர் (அந்த இச்சையென்று) j அவனுபேக்ஷித்தால் இவர்களுக்கு ஸத்தையில்லையென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவர் இத்யாதி,) நான்முகன் திருவந்தாதி. B “அகைப்பில் மனிசரை” இத்யாதி, ஸர்வேஸ்வரன் உபேக்ஷித்து எழுவாங்கி நிற்குமாகில், எத்தனையேனும் தங்களைப் பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதி,தே,வர்களுடைய, முசுரு வாலெடுத்தாற்போலே உண்டான க,ர்வமும், அவர்களைக் குறித்து இங்குள்ளவர்கள் ப,ஹுவித,மான யாக,ாதி,ஸாத,நங்களை அநுஷ்டி,க்குமதுவும், அவ்வோ கர்மங்களை அநுஷ்டி,க்குமிடத்தில் 3. “ப்ரஹ்மாணமாவாஹயாமி இந்த்ரமாவாஹயாமி” என்றற்போலே உண்டான தத்தத்தே,வதாஹ்வாநங்களும் அவன் எழுவாங்கின அந்தக்ஷணத்திலே இன்றிக்கே போய்விடும். வாலாட்டு - க,ர்வம். ஆறு-ஸாத,நாநுஷ்ட,நம். k ஆஸ்ரயணியன்-

ஜீ—பத, த், வயமே இவ்விப,ாக,ஜ்ரூபகம் என்று கருத்து. e₃ எல்லாம் தானேயாயிருக்கும்-த,ாரக போஷகபே,ாக,யங்கள் எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். f அர்த்த,ஸ்தி,தி அப்படியானாலும் அவர்க்கு அந்நிலையில்லாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லையென்ன (அவர்கள்தாங்களும் இத்யாதி,) h₂ நித்யேச்சையாலே இத்யத்ர - 2. “இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபதார்த்த,ஸத்தா” இத்யாதி, அநுஸந்தே,யம். i தாத,தீ,ந்யோபபாத,நம் (அந்த இச்சை, இத்யாதி,) j அவனுபேக்ஷித்தால் ஸத்தையில்லே என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவர் இத்யாதி,) நாலாந்திருவந்தாதி. B “அகைப்பில்” இத்யாதி, உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில், எத்தேவர் - எத்தனையேனும் தங்களைப் போர்ப்பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதி,தே,வர்களுடைய, வாலாட்டும் - க,ர்வமும். (எவ்வாறு செய்கையும்) ஆறு - ஸாத,நாநுஷ்ட,நம்; அவர்களை உத்தே,வீத்து இங்குள்ளவர்கள் ப,ஹுவித,மான யாக,ாதி,ஸாத,நங்களை அநுஷ்டி,க்குமதுவும், அழைப்பு - 4. “இந்த்ர ஆக,்ச்ச, ஹரிவ ஆக,்ச்ச” என்றழைக்கையும், அவ்வோ கர்மங்களை அநுஷ்டி,க்கு மிடத்தில் 3. “ப்ரஹ்மாணமாவாஹயாமி” என்றற்போலேயுண்டான தத்தத்தே,வதாஹ்வாநங் களும், அப்போது - அவனுபேக்ஷித்த அந்தக்ஷணத்திலே, ஒழியும் - இன்றிக்கே போய்விடும்.

சு—அவன் தெகிழ்ந்தவன்று பின்னை இல்லையிறே; (வானவர் தெய்வமென்கோ) அவர்களுக்கு k ஆஸ்ரயணீயமென்பேனோ? (வானவர் போகமென்கோ) அவர்களுக்கு A உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாமானவன் என்பேனோ? (வானவர் முற்றுமென்கோ) அவர்களுக்கு l அநுகத்தமான எல்லாமென்பேனோ? m (ஊனமில் செல்வமென்கோ) சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்தென்பேனோ? n (ஊனமில் சுவர்க்கமென்கோ) சில நாள் இருந்து பின்னை o “தேவம்ஸ” என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்கம் மென்பேனோ? p இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றே; இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில், 1. “श्रीमद्भूतिमेव वा” (ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா) என்று விசேஷித்துச் சொல்லாநின்றதிறே. q (ஊனமில் மோக்கமென்கோ) r ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபுவ

சு—ஆராத்யன். “வானவராதியென்கோ, வானவர்தெய்வமென்கோ, வானவர்போகமென்கோ” என்கிற இத்தால் - திருமந்த்ரத்தில் பதத்தாயோகத்தான ஸேஷித்வ ஸரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வார். l (அநுகத்தமான எல்லாம்) என்றது-அநுகத்தமான ஸகலவித பதத்தூவும் என்றபடி. m (ஊனமில் செல்வம்) மநுமாந்ததூத்ராதிபூர்த்திபூக்த்ததீர்க்கக் காலைஸ்வம்; n (ஊனமில் சுவர்க்கம்) த்ருவபதூதி: q “ஊனமில் மோக்கம்” இத்யநேந-கைவல்யம் வ்யாவர்த்ததே. 2. “ஜராமரணமோக்ஷாய” இத்யஸ்ய - 3. “ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்ம துர்ஸாய” இதி வ்யாக்யாதம் பூர்வ்யகாரை:; தச்ச, 4. “பேராகூ இமே வித்யஸிவாதி பதஞ்ச கஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதிநிதி யா கில முக்திருக்தா” இத்யாதிகஞ்சாத்ர ப்ரமாணம். n, o “சுவர்க்கம்” என்று - ஸ்வர்க்கநுபுவத்தைச் சொல்லுகிறது, (தேவம்ஸ என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே) என்கையாலே. p “ஊனமில்” இதி கிமர்த்தம் விசேஷ்யதே? அல்பாஸ்த்யுரைஸ்வாதிகஞ்ச தத்யவிபூதிபூதம் ந கிம்? இத்யபிப்ராயேண ஸங்கதே (இவைதானும் இதி) q, r ஊனமுண்டான மோக்ஷமென்று - கைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி, ஊனமுண்டென்றது - அநித்தயத்தைப்பற்றவன்று, ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபுவமாத்ரமாகையையப்பற்ற என்று அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாரமான என்று தொடங்கி) r (அநுஸந்திக்கையாலே)

ஜீ—k ஆஸ்ரயணீயன் - ஆராத்யன். “வானவராதியென்கோ” இத்யாதி பதத்தாயத்தாலும் ஸேஷித்வ ஸரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. l அநுகத்தமானவெல்லாம் - அநுகத்தமான ஸ்வவித பதத்தூவும். n, o “சுவர்க்கம்” என்று-ஸ்வர்க்கநுபுவத்தைச் சொல்லுகிறது, (தேவம்ஸ என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே) என்றிருக்கையாலே. m “செல்வம்” என்று - இஹ லோகைஸ்வம். p (இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றே) என்றது - ஊனமுண்டான ஐஸ்வர்யாதிகளும் அவனுக்கு விபூதியன்றே, “ஊனமில்” என்று விசேஷிப்பானென்? என்னில் என்றபடி. q “ஊனமில் மோக்கம்” என்றவிடத்திலே, ஊனமென்று-ஸங்கோசத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்-கைவல்யவ்யாவருத்தி. s விபூதியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே, “ஓளிமணி வண்ணன்” என்கிறதென்? என்ன (இவ்வஸாதாரண இத்யாதி) ஓளிமணிவண்ணனை - வானவராதியென்கோ இத்யாப்யாயாத்வய: 1. “யத்யத்யவிபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா | தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்ஸஸம்பவம் ||” இதி கீதாஸு த்யஸமே. 7.

ப்ர— 1. श्रीमद्वेदासु दृश्ये — “यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमद्भूतिमेव वा। तत्तदेवावगच्छत्त्वं यम त्वोऽस्मिन्मय ॥ ४१ ॥”

8. ஒளிமணி வண்ண னென்கோ ஒருவனென் றேத்த நின்ற
நளிர்மதிச் சடைய னென்கோ நான்முகக் கடவு ளென்கோ
அளிமகிழ்ந் துலக மெல்லாம் படைத்தவை யேத்த நின்ற
கனிமலர்த் துளவ னெம்மான் கண்ணனை மாய னையே.

ஆ— 8. வ்யா:— (ஒளி மணிவண்ணன்) ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணைகபேபாக்யாய்-
ஸர்வஹத்யத்ஸ்ரஷ்டாவாய், சதுர்முகாதி, ஸர்வஹநைஸ் ஸம்ஸ்தாயமானாயிருக்கும் களி-
மலர்த் துளவனெம்மான் கண்ணனை மாயனை நிரவதிக ஸௌந்தர்ய மஹோத்தி,
யென்று சொல்லுவேனோ? லோகமெல்லாம் ஐஸ்வர்யத்தினாலே அத்வித்யனென்று
சொல்லி ஏத்தும்படி ருத்ரனுக்கு ஐஸ்வர்யத்தைக்கொடுத்து அவனுக்கு ஆத்மபூத
னானவன் என்று சொல்லுவேனோ? சதுர்முகாந்தராத்மபூதன் என்று சொல்லுவேனோ?
எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி,களை
விபூதிபாகவுடையானபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (ஒருவனென்று ஏத்த நின்ற நளிர்மதிச் சடையனென்கோ)
ப்ரதாநனென்று ஏத்துகைக்குப் பாத்தமுண்டாய்நின்ற ருத்ரனென்பேனோ? நளிர்
மதி - குளிர்ந்த சந்த்ரன். (நான்முகக் கடவுளென்கோ) சதுர்முகனான தைவ
மென்பேனோ? (அளிமகிழ்ந்து) க்ருபையை உகந்து. களியென்று - தேன். 8.

ஈ— மாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவுஞ்செல்ல r, அநுஸந்தி,க்கையாலே, பரமபுரு
ஷார்த்த,லக்ஷணமோக்ஷம் என்பேனோ? (ஒளி மணிவண்ணனையே) s இவ்வலக
தாரண விக்ரஹத்தோபாதியிருக்கிறதாயிற்று கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம். 7.

அ—பரமபுருஷார்த்தமாயிற்று என்றபடி. q இவ்விடத்தில், “ஊனம்” என்று-ஸங்கோசத்தைச்
சொல்லுகிறது. x விபூதியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே, “ஒளிமணிவண்ணன்” என்கிறதென்?
என்ன (இவ்வஸாதாரண என்று தொடங்கி) ஒளிமணிவண்ணனை - வானவராதியென்கோ
என்று தொடங்கி அந்வயம். “வானவராதி - பேபாக்யஸக்தரான தேவர்களுக்கு உத்பாதகன்-
கீழ் ‘வானவர்’ என்கிறவிடம் ப்ரஹ்மாதிகளைச்சொல்லி, இவ்விடத்திலே - ஸூரிகளைச்
சொல்லுகிறது என்பாரும் உளர்” என்று உரையிலே. 7.

ஆதே:— ஏழாம் பாட்டு: நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ?
அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனென்பேனோ? அவர்களுக்கு உண்ணும்சோறு பருகு
நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாமானவனென்பேனோ? அவர்களுக்கு அதுக்த
மான எல்லாமென்பேனோ? ஒருநாளாமழியாத ஸம்பத்தென்பேனோ? ஒழிவிந்
லாத ஸவர்க்குமென்பேனோ? ஆத்மாதுபூஷணத்ரமன்,திக்வே பரமபுருஷார்த்த
லக்ஷணமான - மோக்ஷமென்பேனோ? — ஒளியையுடைய கீலமணிபோன்று
வடிவழகையுடையவனை என்கிறார் “வானவராதி” இத்யாதி,யால். 7.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், லோகப்ரதநாகாரணேஸ்வர விபூதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அளி— ரக்ஷணோபகார நிமித்தமான, மகிழ்ந்து — உகப்பையுடையனாய்க் கொண்டு, உலகமெல்லாம் — ஸைஸ்தலோகங்களையும், படைத்து — ஸ்ருஷ்டித்து (உபகாரஸ்மருதியாலே,) அவை—அவை, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ண, நின்ற— (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்) நிற்பானாய், களி—மதுஸ்யந்தியாய், மலர்—விகஸித புஷ்பமான, துளவன் — திருத்துழாய்மாலையழகாலே, எம்மான் — என்னை அநந் யார்ஹனாக்கின, மாயனை—நவநீத செளர்யாத்யாஸ்சர்ய சேஷ்டிதயுக்தனான, கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை, (A“ஆயர்கொழுந்தா யவராற்புடையுண்ணும் மாயப்பிரானையென்மாணிக்கச் சோதியை” என்கிறபடியே அவர்கள் கட்டியடிக்க,) மணி— (சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்கம்போலே, ஒளி — ஒளிபெற்று ஸ்லாக்யமான, வண்ணன்—வர்ணத்தையுடையவன், (1.“ஏக ஏவ ருத்ர:” என்கிறபடியே ஸ்வா ஸ்ரீதர்,) ஒருவனென்று—ஒருவனென்று, ஏத்த—ஸ்துதிக்கும்படி, நின்ற—நிற்குமவனாய், நளிர்—குளிர்ந்த, மதி—சந்த்ரகலாதாரணத்தாலும், சடையன்—ஜடாத்ரத்வத்தாலும் பேராகுதப:பரனான ருத்ரன், நான்முகன்—(தேவதாவர்க்கும் கையெடுக்கும்படி) சதுர்முகனான, கடவுள்—தைவம், என்கோ—என்பேனோ ? 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—ப்ரதநாகாரண ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையனானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (ஒளிமணி இத்யாதி,) கீழில் வடிவழகு பின்னாடினபடி. (ஒருவன் இத்யாதி,) தம:ப்ரகரராயிருப்பார் “அத்வதீயன்” என்று ஏத்தாநின்றால், தான் ஈஸ்வரனாக ப்ரமித்து ஆஸ்ரயணீயனாயிருக்கும். (நளிர்மதிச் சடையன்) “அது ப்ரமம்” என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது ஸாத்யவேஷமும் பேராகுப்ராதந்யமும். நளிர்மதி - குளிர்ந்த சந்த்ரன். (நான்முகக் கடவுள்) அவனுக்கு ஜாகனான சதுர்முகனான தைவம். (அளி மகிழ்ந்து) க்ருபையையுந்ந்து. ஸ்ருஷ்ட்யாதி ரக்ஷணத்தை விரும்பி. (உலகம் இத்யாதி,) லோகத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம்பெற்று அவர்கள் ஏத்தும்படி நின்ற. (களிமலர் இத்யாதி,) தேனையும் மலரையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். களி - தேன். (கண்ணனை மாயனை) B “எத்திறம்” என்று மோஹிக்கும்படியான ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணனை.

8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. 2 ஜகத்தில் ப்ரதநாகாரண ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

A 1-7-3. B 1-3-1.

ஈ — வ்யா: - (ஒளி மணிவண்ணனென்கோ) b கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடின படி. c (ஒருவன் இத்யாதி) d இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரத்யாநனென்று d₂ அவிவேகிகள் d₃ ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரனென்பேனோ? e (நளர்மதிச் சடையனென்கோ) e₂ தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? f அவர்கள் ப்ரமம்போக்கித் f₂ தன்பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முக, னாகிற g தைவமென்பேனோ? h (அளிமகிழ்ந்து) ரக்ஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்கனையுடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை ஏத்தநின்ற. i யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்றுநின்ற. (களிமலர் இத்யாதி) களி யென்று-தேன். மலரென்று-பூ. மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆர்ச்சர்யமான குணசேஷிதங்கனையுடையவனுமானவனை. 8.

அ — எட்டாம் பாட்டு. (ஒளிமணிவண்ணன் இத்யாதி) a “நளர்மதிச்சடையன், நான்முகக் கடவுள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஜகத்தில் இத்யாதி) b திரியவும் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி) c ஸஜாதீய ப்ரத்யாநர்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும், சதுர்முக, னோடே ஸமபிஷ்யாஹஸிக்கவேண்டுமையாலும், 1. “ஸஹஸ்ரரணி ஸஹஸ்ரரணோ யே ருத்ரா அதிபூம்யாம்” என்று - சொல்லப்படுகிற ப்ருத்யக்ஜநமான ருத்ரா ஸங்கத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ஒருவனென்றேத்தநின்ற என்று) அதாவது - 2. “ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே” என்று ஏத்தப்பட்டவன் என்றபடி. ருத்ராஸப்தவாச்யன் இவனெருவனுமே, மற்றையவர்களெல்லாம் தர்யக்ஷத்வசந்த்ரூட்யத்வாதிகளாலே கெடாணா ப்ரமே க்ஷயபூதர் என்றபடி. d ருஜுவாகவோர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இவன் ஜகத்துக்கு இத்யாதி) d₂ “சடையன்” என்ற பதஸாமர்த்த்யத்தைப்பற்ற (அவிவேகிகளேத்தும்படியாய் என்றது) e₂ தலையான மதியென்றதுக்கு - ஸ்லாக்யமான ஜ்ஞானமென்று சாடு, தலையிலே யான சந்த்ரனென்று ஸ்வபூவம். c, e, f ஒருவனென்றேத்த-ஒருவனென்று ப்ரமித்தேத்த, நின்ற-அத்தாலே தேவதைகளாக நின்ற இத்யர்த்தஞ்ச, “சடையன்” இதுப்யமாநதாபஸவேஷயோ: யத்வம் ச ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம் சதுர்வேதே: சார்ணோபயோகிமுக: சதுஷ்டயாபித்யாநஸூசிதாக: ந்துகசைதந்யவைரிஷ்ட்யஞ்ச ஹ்ருதி: நித்யாயாஹ (அவர்கள் ப்ரமம் போக்கி இதி) f₂ (தன்பக்கலொன்றுமில்லை) e “சடையன்” என்று சொன்ன ஸாத்யவேஷத்தாலேயென்று கேவல ருத்ரபரமாகவுமாம். g கடவுள்-தேவதை. h அளி-ரக்ஷணம். மகிழ்ந்து-ஆத்ருத்ய. i பூனிதம் (யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி) A “வாழ்த்துவார் பலராக” 3. “வித்ராதே: ஹஸம்பதி:” இத்யாதி: த்ரஷ்டவ்யம். உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தபூர்வஸந்த்யாநமந்வய: 8.

இ — எட்டாம் பாட்டு. (ஒளிமணி இத்யாதி) a “நளர்மதிச்சடையன்” இத்யாதியைப்பற்ற அவதாரிகை (ஜகத்தில் இத்யாதி) b புநஸ்ச சொல்லுவானென்? என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி) d₂ 2. “ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே” என்றத்தைப்பற்ற (ஏத்தும்படி என்றது) d₂ “சடையன்” என்ற பதஸாமர்த்த்யத்தைப்பற்ற (அவிவேகிகளேத்தும்படியாய் என்றது) c ஒருவன் அத்விதீயன்; ப்ரத்யாநன் என்றபடி. ஒருவனென்று ப்ரமித்தேத்த அத்தாலே தேவதையாக நின்ற இத்யர்த்தம். e₂ சாடுவுக்கு, தலையான மதி - ஸ்லாக்யமான ஜ்ஞானம். தலையிலேயான சந்த்ரனென்று ஸ்வபூவார்த்தம். e, f “சடையன்” என்றதுக்கு பூவம் (அவர்கள் ப்ரமம் இத்யாதி) e நளர்-குளிர்ந்தி. g கடவுள்-தேவதை. h அளி-ரக்ஷணம். i பூனிதம் (யாதொரு இத்யாதி) உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தபூர்வஸந்த்யாநமந்வய: 8.

9. கண்ணனை மாயன் றன்னைக் கடல்கடைந் தழுதங் கொண்ட
அண்ணலை அச்சு தனை அனந்தனை அனந்தன் றன்மேல்
நண்ணிநன் குறைகின் றனை ஞாலமுண் டுமிழ்ந்த மானை
எண்ணுமா றறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே.

ஆ— 9. வ்யா:— (கண்ணனை) ஆபிரிதஸுலபுத்வார்த்தமாக தத்ஸஜாதியதயா அவதீர்ணனாய், ஆஸ்சர்யாதிமநோஹரதிவ்யசேஷ்டிதங்க்னையுடையனாய், ஆபிரிதரைக் கைவிடாத ஸ்வபூரவனாய், அனந்தகல்யாணகுண விரிஷ்டனாய், அனந்தகல்யாணகுண மஹோத்தியான திருவனந்தாழ்வானை திவ்யராய்யாஸநாதிகளாகவுடையனாய், ஸர்வலோக பரிபாலகனாய், ஸர்வாந்தராத்மபூதனான எம்பெருமானை இங்ஙனே சொல்லுவேன் என்று அறிகிலேன் என்கிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்— அவனுடைய விபூதிவிஸ்தாரங்கள் தனித் தனியே பேசமுடியாது; கார்யகாரண ரூபமான சேதநாசேதநங்களடைய அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ரயோஜகத்தாலே சொல்லலாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கடல்கடைந்து அமுதங்கொண்ட அண்ணலை) க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை இரந்தார்களுண்டு பாராதே, தானே ஆயாஸித்து அவர்களுடைய ப்ரயோஜநங்களை முடித்துக்கொடுத்த பெரியோனை. (அச்சுதனை) ஆபிரிதர்க்கு ச்யுதி யில்லாதபடியிருக்கிறவனை. 9.

ப— அவ:— அனந்தரம், உக்தவிபூதிமாத்ரமன்றியே ஸகலசேதநாசேதனங்களும் தானேயானவனைப் பரிச்சேசுதிக்கும் ப்ரகாரமறியேன் என்கிறார்.

யாவையும்—எல்லாவகைப்பட்ட அசேதநமும், யவரும்—எல்லாவகைப்பட்ட சேதநமும், தான் — தானேயாய் வைத்து, கண்ணனை — ஆபிரிதஸுலபுனாய், மாயன்றன்னை—ஆஸ்சர்யாவஹமான குணசேஷ்டித நிருபணீயனாய், (அர்வாசீந ப்ரயோஜநார்த்திகளுக்கும்) கடல்—கடலை, கடைந்து—கடைந்தும், அமுதங் கொண்ட — கார்யஞ்செய்யும், அண்ணலை — ஸர்வஸ்வாமியாய், அச்சுதனை— ஆபிரிதரை நமுவவிடாதவனாய், அனந்தனை—அபரிச்சிந்நஸ்வரூபாதி வைபுவத்தை

ஆதே,— எட்டாம் பாட்டு. ஒளிமணிவண்ணனென்பேனோ? இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதானனென்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய் குளிர்ந்த மதியையும் ஜடையையு முடைய ருத்ரனென்பேனோ? அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகானுகிற தேவனென்பேனோ?—ரக்ஷணத்தையே ஆதூரித்து லோகங்க்னையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை ஏத்த க்ருதார்த்தனாய் நின்று, மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், என்ரு ஸுலபுனுமாய், ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்க்னையுடையவனுமானவனை என்கிறார் “ஒளிமணிவண்ணன்” இத்யாதி்யால். 10.

பு—யுடையனும், அனந்தன்மேல்—(அத்தனையும் தனக்குள்ளே அடங்கும்படி யான) திருவனந்தாழ்வான் மேலே, தண்ணி—பொருந்தி, நன்கு—உகந்து, உறை கின்றனை — கண்வளராநிற்குமவனும், ஞாலம் — ரக்ஷயத்துக்கு ஆபத்துவந்தால், உண்டு—வயிற்றிலே வைத்துநோக்குவது, உமிழ்ந்த—வெளிநாடு காட்டுவதான, மாகை—வா த்ஸல்யத்தையுடையவனானவனை, எண்ணுமாறு—(பரிச்சேய்த்து) நினைக் கும்படி, அறியமாட்டேன்—அறிகிறிலேன். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — 1. “नास्यतो विस्तरस मे” (நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்று அவன்படிகள் என்னால் பேசமுடியாது; கார்யகாரணோ ப்யாவஸ்துமான ஸகல சேதநாசேதநங்களும் அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ர யோஜகத்தில் சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணனை இத்யாதி,) ஸௌலப்யமும் ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டி தங்களும் பின்னாகிறபடி. (கடல் இத்யாதி,) “க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்” என்னுதே, உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் ப்ர யோஜநத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வாமியை. (அச்சுதனை) அநநயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டினாரை து:க்ஷஸாகூரத்தில் நமுவவிடாதவனை. (அனந்தனை) ஸ்வருப ரூப குணங்களுக்கு எல்லையில்லாதவனை. (அனந்தன் இத்யாதி,) அபரிச்சிந்நனான தன்னையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்ல அவன் மேலே கிட்டி நாய்ச்சிமாராலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (ஞாலம் இத்யாதி,) ஆபத்துக் கண்டால் படுக்கையிற்பொருந்தாதே ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை. (எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்) இவன் படிகளுக்கு என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது. (யாவையும் யவரும் தானே) சேதநாசேதநங்கனையுடையன் என்று ப்ரயோஜகத் தைச் சொல்லலாமித்தனை என்கிறார். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. 2 அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது, கார்யகாரணரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதியென்று 3, ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணனை மாயன் றன்னை) bA“எத்திறம்” என்னவேண்டும்படியான b₂/குணசேஷ்டிதங்கனையுடையவனை. (கடல் இத்யாதி,) c ப்ரயோஜநாந்தரபரான

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணனை இத்யாதி,) a“எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி,) a₂(ப்ரயோஜ கத்திலே இதி) 2. “ப்ரயோஜகஸ்சோபாதி₂ரித்யுச்சதே” இதி ந்யாயாத் சேதநத்வாசேதநத்வ

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணனை இத்யாதி,) a“எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி,) a₂(ப்ரயோஜ கத்திலே) சேதநத்வாசேதநத்வரூபாதி₂க்ரோம₂னரேண இதணத்த₂: bபத₂ச்சேர்த்திக்கு

A 1-3-1. / “குணசேஷ்டிதங்கனையுடைய” என்று அநம்பதவுண்களுக்குப் பாடும்.

ஈ-வர்களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் அபேக்ஷித c_2 ஸம்வித $_4$ நம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. d (அச்சுதனை) e தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை ஒருநாளும் e_2 நமுவ விடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனுனவனை. f (அநந்தனை) g ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி $_1$ களால் அபரிச்சித்தனானவனை. (அநந்தன் இத்யாதி $_3$) h ஸேஷத்வகாஷ்டையிலே நிற்கையாலே ஸேஷியானவனையும் h_2 விளாக்குலை கொள்ளவல்லான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கிட்டி, h_3 பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி எழுப்ப வொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (ஞாலமுண்டு உமிழ்ந்த மாலை) i ஆபந்தருண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்தாதவனை. (எண்ணுமாறறிய மாட்டேன்) j அவனும் விபூதி விஷயமாகப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டுபோரா, 1. “नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे” (நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்றுனிதே; அப்படியே

அ—ருபோபாதி $_3$ க்ரோடி $_3$ காரேண இத்யர்த்த $_2$: b பத $_3$ த்வயஸங்க $_3$ தம் ஹ்ருதி $_3$ நித $_4$ யாஹ (எத்திறம் என்னவேண்டும்படியான இதி) எத்திறம் என்னவேண்டும்படி - ஆஸ்ரயமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடைய - க்ருஷ்ணனை என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. c தாத்தர்ய க $_3$ ர்ப்பித $_4$ ஸப் $_3$ த $_3$ ர்த்த $_2$ ம் (பிரயோஜநாந்தர இத்யாதி $_3$) c_2 ஸம்வித $_4$ நம் - நிறைவேற்றிக்கொடுக்கை. d, e (தன்னை இத்யாதி $_3$) “ந ச்யாவயதி-அச்யுத:” என்று கருத்து. f, g த்ரிவித $_4$ பரிச்சே $_2$ த $_3$ ராஹித்யம் - அநந்தஸப் $_3$ த $_3$ ர்த்த $_2$ இத்யபி $_4$ ப்ராயேணஹ (ஸ்வரூபரூபேதி) h இரண்டுபேரும் அநந்தனான ஈஸ்வரத்வவித்வம் வாராதோ? என்ன (ஸேஷத்வகாஷ்டையிலே இத்யாதி $_3$) f, h “அநந்தன்” என்று - ஸேஷத்வத்தில் உத்தராவதி $_4$ யில்லாதவன் என்றபடி. h_2 விளாக்குலை கொள்ளுகையாவது - வ்யாமுக் $_3$ த $_4$ னுக்குகை. 2. “निवासायसाधन” இத்யாதி $_3$. h_3 “நன்குறைகின்றனை” என்ற பத $_3$ த்துக்கு வாஸதை (பிராட்டிமார் இத்யாதி $_3$) i “நன்குறைகின்றனை, ஞாலமுண்டு மீழ்ந்தமாலை”

ஜீ-அர்த்த $_2$ ம் (எத்திறம் இத்யாதி $_3$) b_3 (குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய) க்ருஷ்ணனை என்று கூட்டுவது. c ப $_4$ ரவக $_3$ ர்ப்பித $_4$ ஸப் $_3$ த $_3$ ர்த்த $_2$ ம் (பிரயோஜநாந்தர இத்யாதி $_3$) c_2 ஸம்வித $_4$ நம் - நிறைவேற்றிச் கொடுக்கை. d, e (நமுவவிடாதே இதி) “ந ச்யாவயதி-அச்யுத:” என்று கருத்து. f, g அநந்தனை - அபரிச்சித்தனை, f, h “அநந்தன்” என்று - ஸேஷத்வத்தில் உத்தராவதி $_4$ யில்லாதவன் என்றபடி. h_2 விளாக்குலைகொள்ளுகை - கப $_3$ ளிகரிக்கை. அதாவது - வ்யாமுக் $_3$ த $_4$ னுக்குகை. h_3 “நன்கு” என்ற பத $_3$ த்துக்கு வாஸதை (பிராட்டிமார் இத்யாதி $_3$) i “நன்குறைகின்றனை, ஞாலமுண்டு

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (கண்ணனை இத்யாதி $_3$) (அநந்தன் தன்மேல்) j श्रीमति वैष्णवे पुराणे द्वितीयेशे पञ्चमेऽध्याये पातालवर्णनप्रकरणे “पातालानामधश्वास्ते दिणोर्य तामसी तनुः। शेषारूपा तद्गुणान्वक्तुं न शक्ता दैत्यदानवाः॥१३॥ योऽनन्तः पश्यते सिद्धैर्देवो देवर्षिपूजितः। सहस्रशिरसा व्यक्तः खस्तिकामलभूषणः॥१४॥ गन्धर्वाप्सरसस्सिद्धाः किन्नरोगचारणाः। नान्तं गुणानां गच्छन्ति तेनानन्तोऽयमुच्यते॥२४॥” तामसी-संहारहेतु-भूततमोधिष्ठात्री; खस्तिकम्-फणास्थरेखाचिह्नविशेषः॥

1. (எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்) श्रीमद्वितीयासु दशमे—“हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीनात्मनश्शुभाः॥ प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ! नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे॥१९॥”

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே பரணம்.

10. யாவையும் யவநுந் தானு யவரவர் சமயந் தோஹந்
தோய்விலன் புலனைந் துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசே ருயிரி னுள்ளா லாதுமோர் பற்றி லாத
பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூட லாமே.

ஆ— 10. வ்யா:— (யாவையும்) இப்படி ஸர்வவஸ்துக்களோடும் ஆத்மதயா ஸம்பந்த, முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயப்ரத்யாகதயா ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிஸஜாத்யனாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபபூதஸமஸ்தவஸ்துதஸர்வதேவாஷை: அஸம் ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். இதுகூடுமோ? என்னில்; இந்த ஸர்வரத்திலே வர்த்திக்கிற இந்த

ஈ—இவரும் கீழே சிலவற்றைச் j சொல்லா, இவனைச் j சொல்லும் ப்ரகாரம் அறி கிறிலேன் என்கிறார். ஆனாலும் k ப்ரயோஜகத்தில் சொன்னாலோ? என்னில்: (யாவையும் யவரும் தானே) சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை. 9.

அ—என்கிற சேர்த்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆபந்நருண்டானால் என்று தொடங்கி) j“மயர்வற மதிநஸம் அருளினன்” இதி புகுவத்ப்ரஸாத்ஸலப்தஜ்ஞாநவைபுவோடயம், “எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்”இதி கதம் வத்யதீத்யாஸங்காம் பரிஹரந்நாஹ (அவனும் விபூதிவிஷயமாக இதி) இவ்விடத்திலே-1. “அதுவா பூஹுணாதேந கிம் ஜ்ஞானேந தவார்ஜாந | விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸமேகாம்ஸேந ஸ்திதோ ஜகத் ||” என்னும் ஸ்லோகத்தையும் அருளிச்செய்வார். j கார்யே காரணோபசார இத்யபிப்ராயேணாஹ (சொல்லும் ப்ரகாரம் இதி) k ப்ரயோஜகத்தில் - ஸங்க்ஷேபத்திலே என்றபடி. 9.

ஜீ—உமிழ்ந்த மாலை” என்கிற சேர்த்திக்கு பாவம் (ஆபந்நர் இத்யாதி) j“அறியமாட்டேன்” என்கிறதென்; முடிசுச்சொல்லப்போகாதோ? என்ன (அவனும் இத்யாதி) 1. “அதுவா பூஹுணாதேந கிம் ஜ்ஞானேந தவார்ஜாந | விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸமேகாம்ஸேந ஸ்திதோ ஜகத் ||” என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம். j சொல்லா-சொல்லி. j கார்யே காரணோபசார இத்யபிப்ராயேணாஹ (சொல்லும் ப்ரகாரம் இதி) k ப்ரயோஜகம்-ஸங்க்ஷேபம். 2. “ஹந்த தே கத யிஷ்யாமி விபூதிராத்மஸம்ஸுபா: | ப்ராதாந்யத: குருஸ்ரேஷ்ட! ஸஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே||” இதி கீதாஸு த்ஸமே. 9.

ஆதே— ஒன்பதாம் பாட்டு. க்ருஷ்ணனாய் ஸுலபுனாவனை, ப்ரயோஜநாத்நர பரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்த ஸ்வாமியை, ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நமஸ்கரித்தவனை, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் அபரிச்சிந்நனாவனை, திருவநந்தாழ்வான்மேலே கிட்டிப் பிராட்டிமார்களும் எழுப்பி வொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, ஜகத்தையெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த வ்யாமுக்ஞனைச் சொல்லும் ப்ரகாரமாகுகிறிலேன்; ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லில், சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை என்கிறார் “கண்ணனை” இத்யாதிபால். 9.

ஆ—ப்ரத்யகூதமாவுக்கு இந்த ஸரீரகூததேவாஷங்களுக்கு அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாகிற இஸ்ஸவபூவங்குடமுகில் எம்பெருமானுக்கு இது கூடும் என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:—பத்தாம் பாட்டில்—சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்றால் தத்கூததேவாஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாவையும் என்று தொடங்கி) சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்த ராத்மாவாய் வைத்து அவற்றினுடைய து:க்கித்வபரிணமித்வாதிவ்யவஸ்தைக ளொன்றிலும் தோய்விலன்; அவரவரென்று-இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். (புலனைந் துக்கும் சொல்லப்படான்) சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான். (உணர்வின் மூர்த்தி) ஜ்ஞாநஸ்வரூபன். (ஆவியென்று தொடங்கி) அநாதிகாலம் கார்பகாரணேப்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே கலசியிருக்கிற ப்ரத்யகூதமாவுக்கு, ப்ரக்ருதியினுடைய பரிணமித்வாதிகள் தட்டாதேயிருக்கிறுப்போலே எம்பெருமா னுக்கும் இரண்டோடு கலசியிருந்துவைத்தே அவற்றினுடைய ஸ்வபூவம் தட்டாதே யிருக்கக்கூடும். 10.

ஊ— 10. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ப்ரகாரபூதசித்சித்துக்களின் படி அவன் தனக்குத் தட்டாதபடியை அநுஸந்திச்சுக்கிறார்.

யாவையும்—எல்லா அசேதநமும், யவரும்—எல்லாச் சேதநரும், தானாய்— தானேயாய், அவரவர்—அந்தந்தச் சேதநருடைய, சமயந்தோறும்—(அசித்ஸம்ஸர்க்கு நிபுந்தநமான) தேவாதிவ்யவஸ்தைகளில், தோய்விலன்—அவர்களைப்போல் தனக்கு ஸங்க்யுமில்லாதவனாய், புலனைந்துக்கும்—இந்த்ரியபஞ்சகத்துக்கும், சொல்லப்படான்— (விஷயமாகச்) சொல்லப்படாதவனாய், உணர்வின் மூர்த்தி—ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கும்; (ஆதலால்,) ஆவி—ப்ராணஸ்ரயமான ஸரீரத்தோடு, சேர்— சேர்ந்த, உயிரின்—ஆத்மாவினுடைய, உள்—ஸ்வரூபத்தில், ஆதும்—(ஸரீரகூத மான) ஜடத்வபரிணமித்வாதி ஸ்வபூவங்கள், ஓர்—ஒன்றிலும், பற்று—தொற்று, இலாத—இல்லாத, பாவனை—ப்ரதிபத்தியானது, அதனை—அந்த ஸ்வரூபத்தை, கூடில்—கிட்டுமாகில், ஆதுமோர் பற்றிலாத — (ஸமஸ்தசேதநாசேதநஸ்வபூவங் களிலும்) ஒரு தொற்றில்லை என்கிற ப்ரதிபத்தி, அவனையும்—(கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்ஞாந ஸ்வரூபனை) ஈஸ்வரனையும், கூடலாம்—சேரலாம், ஏ— விஸ்சிதம். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்றால் தத்கூததேவாஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(யாவையும் இத்தயாதி.) ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய், அவற்றினுடைய து:க்கித்வபரிணமித்வங்கள் தட்டாதபடியாயிருக்கிறவன்.

இ— அவரவரென்று-இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். சமயம்-வ்யவஸ்தை. அசித்தக்குட்பரிணமித்வமும், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநனுக்கு து:க்கித்வாதிசுளம் வ்யவஸ்திதம் என்கை. (புலன் இத்யாதி,) சக்ஷுராதிசுரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான். அவற்றால் அறியப்படான் என்கை. (உணர்வின் மூர்த்தி) ஜ்ஞாநஸ்வரூபன். (ஆவி இத்யாதி,) ஆவியென்று-ஸரீரம். அத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவில் ஸரீரத்திலுண்டான பரிணமித்வாதி, தேஜாஷங்கன் தட்டாதென்கிற விவேகானுஸந்தநாமம் ஆத்மாவின் பக்கலிலே கூடுமாகில். (உள்ளால்) உள் ஆல்; ஆல் அசை; உள்-உள்ளே. (ஆதுமோர் பற்றிலாத) ஏதேனும் ஒரு தொற்றில்லாத. (அதனை) ஆத்மாவை; ஆத்மாவின் பக்கலிலே என்றபடி. (அவனையும் கூடலாம்) அசித்தசுத பரிணமாதிசுளம் சேதநசுதமான து:க்கித்வாதிசுளம் தட்டாதென்கிற இதுவும் ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே கூடலாம். “இப்பாட்டில் - புக்தியுடையார்க்கு அவனைக் கிட்டலாவது என்கிறார்” என்பாருமுண்டு. “இதரவிஷய ஸங்கமற்றார்க்கு அவனைக் கிட்டலாவது என்கிறார்” என்பாருமுண்டு. “அந்திமஸ்ம்ருதியுடையார்க்குக் கிட்டலாம்” என்பாருமுண்டு. “ஸர்வாத்மபூராவம் சொல்லிநிற்கையாலே, அவற்றின் பக்கல் தேஜாஷம் தட்டாதானொருவனென்னுமிடம் சொல்லவேணும்; அததைச் சொல்லுகிறது” என்பர் எம்பெருமானார். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து a₂ நின்றால் தத்க,ததேஜாஷரஸம்ஸ்பருஷ்டன் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாவையும் யவருந்தானும்) சேதநாசேதநங்களடைய b “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். (அவரவ் இத்யாதி,) c அவரவர் என்கிறது-சேதநருடைய பன்மையைப்பற்றி. d கீழே “யாவையும் யவரும்” என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுபூஷிக்கிற இடத்திலும், அவையவை

அ— பத்தாம் பாட்டு. (யாவையும் இத்யாதி,) a “யாவையும் யவரும்” என்று தொடங்கி “தோய்விலன்” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (சேதநாசேதநங்களுக்கு இத்யாதி,) a₂ நின்றால்-நின்றாலும்; b தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்குகையாவது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அஹம்ஸப்,தத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்க யோக்யமாயிருக்கை. அஹம்ஸப்,தவிசேஷ்யமே பதநாத்ரவிசேஷ்யமானால் இதுக்குள்ளே அடங்கினதாயிருக்கும்றே; c “அவரவர்” என்கிற விபலைக்குத் தாத்பர்யம் (அவரவர் இத்யாதி,) d “யாவையும் யவரும்” இதி சேதநாசேதநேடபித்யாய, அநுவாத,ஸ்த்,லேடபி “அவையவை அவரவர்” இத்யநநாத்ய, சேதநமாத்ரானுவாத: கதம்? இத்யத்ராஹ (கீழே யாவையும் யவரும் இதி) e அத்யாப்யாஷேபத: ப்ராப்தாத்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (யாவையும் இத்யாதி,) a “தோய்விலன்” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை (சேதநாசேதநங்களுக்கு இத்யாதி,) a₂ நின்றால்-நின்றாலும். b தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்குகை - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அஹம்ஸப்,தத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்க யோக்யமாயிருக்கை. c விபலைக்கு பூராவம் (அவரவர் இத்யாதி,) d “யாவையும் யவரும்” என்றத்தை அநுபூஷிக்கிறாக்கில், “அவரவர்” என்றவோபாதி, அவையவை என்னும் அநுபூஷியாதொழிவானென்? என்ன (கீழே யாவையும் இத்யாதி,) e இத்தை ஸங்கபூர்வமாக விவரிக்கிறார்

ஈ—யென்று-அசித்தும் தன்னடையே வரும். e அவைதன்னை எடாதொழிவானென்? என்னில், f அப்ராத்தாந்யத்தாலும் g ப்ரகரணபுலத்தாலும் தன்னடையே வரும் h என்னுமிடங்கொண்டும். சமயமென்கிறது-வ்யவஸ்தை, கனை. i அசித்தினுடைய பரிணாமாதி, கனையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகித்வ து:க்கித்வங்களையும் நினைக்கிறது. j (தோய் விலன்) k சேதநாசேதநங்கள் “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்துநிற்கச்செய்தே, அவற்றினுடைய தேராஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும். l சேதநர்க்கு அசித்த, க, தமான பரிணாமாதி, களில்லையெயாகிலும், அந்த அசித்தஸம்ஸர்க்குத்தாலே ஸுகித்வ து:க்கித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்கள் எங்கும் புக்கு வ்யாபித்துநின்றால், தத்த, க, ததே, ராஷம்

அ—ஆபி, த, ரநிகஸ்யைவ ந்யாய்யத்வாத் கிமர்த்தம் நோபாத்தமியபி, ப்ராயேண ஸங்கதே (அவை தன்னை இதி) f ஆஷேபகப, ஹுத்வாதாபி, த, ரநிகவத் பரிஸ்பு, ரதீத்யபி, ப்ராயேண அநுபாத்தம் இத்யபி, ப்ராயேண (அப்ராத்தாந்யத்தாலும் இதி) g (ப்ரகரணபுலத்தாலும்) கீழே ஓக்க எடுத்து அநுபு, ரஷிக்கிற ப்ரகரணபுலத்தாலும் என்றபடி. h (என்னுமிடங்கொண்டும்) என்ற சஸ்ப், த, த்துக்கு அர்த்தம்மில்லை. i வ்யவஸ்தை, கள்தான் ஏதென்ன? (அசித்தினுடைய இத்யாதி) j “தோய்வு” என்று - ஸ்பர்ஸமாய், “இல்” என்று - இல்லாமையாய், சேதநாசேதந, க, தமான தே, ராஷஸ்பர்ஸமில்லாதவன் என்றபடி. k (சேதநாசேதநங்கள் இதி) ப, ரால்யெளவநாத், யவஸ்த, ர யத, ர ஜீவாத்மாதம் ந ஸ்ப்ருஸத்தி தத், வதி, தி ப, ராவ: ப்ரஸத்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத: , தத், க, ததே, ராஷப்ரஸத்தியுண்டாயே பரிஹரிக்கவேணுமே என்னில்; ருமாக, தகாஷ்ட, வத் பாதகிஸம்ஸர்க்க, ரத் பாதகித்வவத் வர ப்ரஸத்தியும் உண்டே என்றபடி. அசித்த, க, ததே, ராஷங்க்ரமணத்துக்கு “ருமாக, தகாஷ்ட, வத்” என்கிறது த், ருஷ்டாந்தம்; சேதநதே, ராஷம் தத்ஸம்ஸர்க்க, ரத் வரும் என்றதுக்கு த், ருஷ்டாந்தம் “பாதகிஸம்ஸர்க்க, ரத் பாதகித்வவத்” என்றது. l தத்ர ஸங்கதே (சேதநர்க்கு இதி) “அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்” என்று - தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டாநாயிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றினுடைய தே, ராஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்குமென்று சொல்லி, இங்கு த், ருஷ்டாந்தமும் - “ஆவிசேர்” இத்யாதி, யாலே மூலகாரர் அருளிச்செய்திருக்கச்செய்தேயும், (சேதநர்க்கு அசித்த, க, தமான) இத்யாதி, வாக்யத்தாலே ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிற வ்யாக், யாதாவுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; சேதநாசேதந ஸம்ஸர்க்க, க்ருதமான தத்தத், தே, ராஷங்கள் இவனைக் கிட்டாது என்னுமத்தை த், ருஷ்டாந்த மூகே, த ஸாதி, க்கிறவிடத்தில் - ஸரீர, க, தமான ப, ரால்யெளவநாதி, தே, ராஷங்கள் ஈஸ்வரனுக்கு, ருமாக, தகாஷ்ட, வத் - உப்பளத்திலே விழுந்த மரம்போலே வாராதோவென்னில்; வேணுமாகில், தத், தே, ராஷங்கள் வாராதென்று “ஆவிசேர்” இத்யாதி, த், ருஷ்டாந்தப, லங் கொண்டு ஸாதி, க்கிருர், இனி அந்த ஸரீர, க, தமான ப, ரால்யெளவநாதி, கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையெயாகிலும் அசித்தஸம்ஸர்க்க, க்ருதமான ஸுகித்வ து:க்கித்வங்களுண்டாகிறவோபாதி ஈஸ்வரனுக்கும் தே, ராஷம் வாராதோ என்கிற ஸங்கையும் பரிஹரணீயமொன்றாகையாலே அது மூலகாரர்க்கு விவக்ஷிதமென்னுமிடந்தோற்ற அருளிச்செய்கிருர் என்று கருத்து. n அபஹத பாப்மத்வாதி, கு, ணயோகி, தயா நித்யஸூத், த, த்வாத் ந ஸ்ப்ருஸதீதி பரிஹரதி (அவற்றால்

ஜீ—(அவை தன்னை இத்யாதி) h (என்னுமிடங்கொண்டும்) என்ற சஸ்ப், த, த்துக்கு அர்த்தம்மில்லை. i வ்யவஸ்தை, கள்தானேதென்ன (அசித்தினுடைய இத்யாதி) j “தோய்வு” என்று - ஸ்பர்ஸமாய், “இல்” என்று - இல்லாமையாய், சேதநாசேதந, க, தமான தே, ராஷஸ்பர்ஸமில்லாதவன் என்றபடி. k (சேதநாசேதநங்கள் இதி) ப, ரால்யெளவநாத், யவஸ்த, ர யத, ர ஜீவாத்மாதம் ந ஸ்ப்ருஸத்தி, தத், வத் இதி - ப, ராவ: . l தத்ர ஸங்கதே (சேதநர்க்கு இத்யாதி) . n1. “ஸம்போக, ப்ராப்திநி

ஜீ—சேன்னை வைசேஷ்யாத்” என்ற ஸூத்ரத்தை உட்கொண்டு உக்தார்த்ததுவிவரணம் (எல்லாம் செய்தாலும் இத்தயாதி.) ௦ (அப்படி இவனுக்குக்கூடாதோ? என்னில்) என்கிறது. 4. “ஸம்போக்யப்ராப்திரிதி சேத்” என்றதின் அர்த்தம். p, q 4. “ந வைசேஷ்யாத்” என்றதின் அர்த்தம். (கூடாது இத்தயாதி.) ஸூத்ரார்த்தத்துஸ்து - பூர்வாயே, 5. “ஜீவஸ்யேவ பரஸ்யாபிப்ரஹ்மணஸ்ஸாரீராத்ரீவர்த்தித்வமப்யபக்யதஞ்சேத் தத்வதேவ ஸாரீரஸம்பந்தப்ப்ரயுக்த ஸுக்யதுஃக்கோபப்யோக்யப்ராப்தி: இதி சேத், தன்: ஹேதுவைசேஷ்யாத். நஹி ஸாரீராத்ரீவர்த்தித்வமேவ ஸுக்யதுஃக்கோபப்யோக்யஹேது: அபிது புண்யபாபருபகம்பரவஸ்தவம். தத்தி, அபஹதபாப்மன: பரமாத்மனோ ந ஸம்பவதி. தது ச ஸ்ருதி: 1. ‘தயோரன்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸந்நஸ்யோ அபிசாகரீதி’ இதி” இதி. q, r ஹேதுவினேஷம் ஏதென்ன (இவனைப்போலே இத்தயாதி.) s உபபாதித ப்ரவேஸ ஹேதுவினேஷத்தை லௌகிக த்ருஷ்டார்த்தேந த்ருஷ்டரோதி (சிறைக்கூடத்திலே இத்தயாதி.) t ணாதி, தேதீர்த்தே, ப்ரமாணம் த்ரீஸயதி (ஸமாதம்

ஈ—(ஸமாநம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே-அதஸ்நந்தந்ய:) என்னுந்நின்றதிறே. (புலனைந்-
துக்கும் u சொல்லப்படான்) ஸ்ரோத்ராதிகள் ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான்
என்னுதல்; v அன்றிக்கே, நினைத்திறே சொல்லுவது, அச்சொலவுக்கும் முன்பில்
நினைவை லக்ஷித்து, v₂ அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான்
இருக்கும்படியென்? என்னில் w (உணர்வின்மூர்த்தி, w₂ ப்ரகாஸத்தையே வடிவாக
வுடையனுயிருக்கும். / (மூர்த்திஸப்தம் - ஸ்வரூபவாசி) x எல்லாம் செய்தாலும்
இவற்றோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கும் மெய்யாயிருக்க, இவற்றினுடைய தே₂ஷம்
தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும் என்னும் இது கூடுமோ? என்னில் y (ஆவிசேர்
இத்யாதி) ஆவியுண்டு-ப்ராணஸ்ரயமான ஸரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள,
உயிருண்டு-ஆத்மா. அதின்பக்கல் அந்த ஸரீரக₂தமான ப₂ால்யெளவநாதி₂க
ளொன்றிலும் ஒரு ஸம்பந்த₂முமில்லையாம்படியாக அநுஸந்தி₂க்கிற அநுஸந்த₂ந
மானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் z அவனையும் கூடத்
தட்டில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே. “இதுக்கு வேறேயும் a இரண்டுபொருள் சொல்லுவார்கள்”
என்று அருளிச்செய்வார்-b அவன்பக்கலிலே b₂ புக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலா

அ—என்று தொடங்கி (அதஸ்நந்தந்ய:) என்னுமளவும்-“ஆவிசேர்” இத்யாதி₂யான மூலவாக்யத்
தால் பரிஹரித்ததின்மேலே வந்த ஸங்காபரிஹாரமாகையாலே, ‘அப்பொருள் அவனையுங்கூடத்
தட்டில்லை’ என்ற வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தி₂த்தால் மிகவும் சேரும்” என்று அருளிச்செய்வார்.
u, v (அன்றிக்கே இத்யாதி₂) “சொல்” என்கிறது - நினைவை லக்ஷிக்கிறது. புலனைந்துக்கும்
ஸ்மரிக்கப்படாதவன் - இந்த₂ரியஜந்யாநுப₂வஜந்யஸ்ம்ருதிக்கு விஷயமாகாதவன், ஸப்த₂வாசி
ஸப்த₂தம்-ஸப்த₂ஜநகஸ்ம்ருதியை லக்ஷிக்கிறது. w₂ப்ரகாஸத்தையே-ஜ்ஞாநத்தையே. w உணர்வில்
மூர்த்தி - உணர்விலே உண்டான மூர்த்தியையுடையவன், அதாவது - ஸ்வரூபத்தையுடையவன்
என்றபடி. x “ஆவிசேர்” என்கிற உத்தரார்த்த₂த்துக்கு அவதாரிகை (எல்லாம் செய்தாலும்
இத்யாதி₂) y உயிரினுள் - உயிரினிடத்திலே. ஆல் - அசை. பாவனை - அநுஸந்த₂நம்.
“அதனை” என்றது - அந்த ஆத்மாவுக்கு என்றபடி. “அவனையும் கூடலாம்” என்றது-
பரமாத்தமாவுக்கும் கூடலாம் என்றபடி. a (இரண்டுபொருள் சொல்லுவார்கள்) இதி ப்ரதிஜ்ஞாய,
அர்த்த₂த்யாபி₂த₂நாம் ப்ரதிபாத₂நவேளாயாம் அதி₂கார்த்த₂ஸ்பு₂ரணத்₂வா; ஏகஸ்யைவ -
ஸாத₂நாத்ரகோடி; ப்ரபத்திகோடி₂தி கோடி₂வயவிவக்ஷயா வா. b (அவன்பக்கலிலே புக்தி
யுண்டாகில் இதி) ஆவியிலே-ஜ்ஞாநத்மாவிலே, சேர்ந்திருக்கிற உயிரினிடத்திலே-A உலகங்கட்

ஜீ-வருஷம் இத்யாதி₂) |...t.2' (சேதநர்க்கு அசித்த₂க₂தமான) என்று தொடங்கி (அதஸ்நந்தந்ய:)
என்னுமளவும் - ‘ஆவிசேர்’ இத்யாதி₂யான மூலவாக்யத்தால் பரிஹரித்ததின்மேலே வந்த ஸங்கா
பரிஹாரமாகையாலே ‘அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை’ என்ற வாக்யாநந்தரே அநு
ஸந்தி₂த்தால் மிகவும் சேரும்” என்று அருளிச்செய்வார். v₂அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் - இந்த₂ரி
யங்களால் அறியப்படான். w (உணர்வின்மூர்த்தி) உணர்வு-ஜ்ஞாநம். மூர்த்திஸப்த₂தம்-ஸ்வரூப
வாசி. உணர்விலேயான ஸ்வரூபத்தையுடையவன். ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்ஞாநஸ்வரூபன் என்றபடி.
x “ஆவிசேர்” இத்யாதி₂யுத்தரார்த்த₂வதாரிகை (எல்லாம் செய்தாலும் இத்யாதி₂) இவ்வாக்
யத்திலே-“ருமாக₂தகாஷ்ட₂வத், பாதகிஸ்ம்ஸர்க்க₂த₂ பாதகித்வவத்” என்ற த்₂ருஷ்டாந்தத்₂வயம்
அநுஸந்தே₂யம். அசித்த₂க₂ததே₂ஷஷங்க்ரமணத்துக்கு த்₂ருஷ்டாந்தம்-“ருமாக₂தகாஷ்ட₂வத்”
என்றது; சேதநக₂ததே₂ஷஷம் தத்ஸம்ஸர்க்க₂த₂தால் வருமென்றதுக்கு த்₂ருஷ்டாந்தம் - “பாதகி
ஸ்ம்ஸர்க்க₂த₂ பாதகித்வவத்” என்றது. ருமா-உப்பளம். y உயிரினுள்-உயிரினிடத்திலே. ஆல்-

/ ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது அரும்பதவுரைக்குச் சேரது.

A 8-1-5.

ஈ-மென்றும், புறம்புண்டான-உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடையவிட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும். d அன்றியே, d₂ அந்திமப்ரத்யயமுண்டாமாகில் அவனைக் கூடலாம் என்றுமாம். e இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி; “கீழ் -

அ-கெல்லாம் ஒருயிரான பரமாத்மாவினிடத்திலே பரமாத்மவிஷயமாக ப₂லஸங்குக் த்ருத்வத்யாக₂ பூர்விகையாய், விஜாதீயப்ரத்யயதிரஸ்காரபூர்வகஸஜாதீயப்ரத்யயப்ரவாஹருபையாய். தைலதாராவ த₂விச்சி₂ந்தையாய். ஸ்மர்யமாணத்யர்த்த₂பிரியத்வேந ஸ்வயமபி நிரதிஸயபிரியையாய், த₂ர்ஸந ஸமாநாகாரையான அந்த ப₄க்திருபப₄வனையை, கூடில் - பெறில், அவனையுங்கூடலாம் இதி ஸப்₂த₂ர்த்த₂ஃ. c (புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடைய விட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக்கிட்டலாம்) என்றதுக்கு ஸப்₂த₂ர்த்த₂ம் - ஆவியுண்டு - ஆத்மா, அத்தோடே சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு-பரமாத்மா, அவன்பக்கவிலே உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றையடைய விட்டு, அவனே உபாயமென்கிற அத்த₂யவஸாயமானது ஜீவாத்மாவுக்குக் கூடிற்றுகில் அவனைக் கிட்டலாமென்று. d (அன்றியே அந்திமப்ரத்யயம் இத்யாதி₂) ஆவிசேருகிறவளவிலே-தே₂ஹவியோக₂ஸமயத்திலே, உயிரினுள் - ஜீவாத்மாவின்பக்கவிலே, ஆதுமோர் பற்றிலாத - ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்களில் ஸங்க₂மற்ற, பாவனையதனை - அந்த ப₄வனையை; அதாவது - அந்திமஸ்ம்ருதி. கூடுமாகில் என்றபடி. b₂யத₂வா, (ப₄க்தியுண்டாகில்) பற்றிலாமை - விஷய வைராக்யம். d₂(அந்திமப்ரத்யயம்) பற்றிலாமை - ஸ்மரியாமை. மேல் மூன்று பக்ஷத்திலும், ஆபி₂முக்₂யார்த்த₂ம், அதில், அடியில் பக்ஷத்யவயத்தில், ப்ராணாதாரமான பரமாத்மாவிலே என்றபடி; 1. “யஸ்மிந் த்யுபேள: ப்ருதி₂வீ சாந்தரிக்ஷமோதம் மஸஸ்ஸஹ ப்ராணேர்ச ஸர்வைஸ் தமேவைகம் ஜாநத₂ாத்மாநம்” என்னுநின்றதிதே பரமாத்மாவை. இங்கே “ஆவிசேருயிர்” என்கிறது-2. “ப்ராணஸ்ய ப்ராண:” என்றதைக் கடாஷித்து. த்ருதீயபக்ஷத்தில், ப்ராணன் அடங்குகிற அவஸ்தாபந்நமான ஆத்மாவிலே என்றபடி; மூன்று பக்ஷத்திலும், பாவனையதனை என்று - முழுச்சொல்; ப₄வனையை என்றபடி. பாவனை - ப்ரத₂மபக்ஷத்தில் நிதி₂த்யாஸநம். த்₂விதீயபக்ஷத்தில் உபாயாத்யவஸாயம். த்ருதீயபக்ஷத்தில் ஸ்ம்ருதி. e (இத்தை) என்றது-

ஜீ-அசை-அவ்யயம். பாவனை, -அநுஸந்த₂நம். அதனை, -அந்த ஆத்மாவுக்கு. இது அர்த்த₂ சதுஷ்டயஸாதாரணம். அவனையும்-அந்தப் பரமாத்மாவுக்கும். a அர்த்த₂த்யயம் சொல்லாநிற்க, (வேறேயும் இரண்டு பொருள்) என்றது-ப₄க்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் ஏககோடியாகநினைத்து. ப₄க்திபரமானபோது, “ஆவி” என்று - ஆத்மா. “உயிர்” என்று-பரமாத்மா. ஆத்மாவோடு சேர்ந்த பரமாத்மாவின் பக்கவிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களொன்றிலும் ஒரு பற்றில்லாத தைல தாராவத₂விச்சி₂ந்த ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநருபமான பாவனையுண்டு-ப₄க்தி, அது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடில் அவனையும் கிட்டலாம் இதி ஸப்₂த₂ர்த்த₂ஃ. ப்ரபத்தியோஜனையில், ஆதுமோர் பற்றிலாத பாவனை-உபாயாந்தரங்களொன்றிலும் ஒரு பற்றின்றிக்கே இருக்கிற ப₄வனை. ததே₂ கோபாயத்வாத்யவஸாயவிசேஷமென்றது விசேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதிபக்ஷத்தில், ஆவி - ப்ராணானது, ஸரீரத்தைவிட்டு ஆத்மாவிலே சேருகிறவளவிலே என்னுதல்; பரமாத்மாவின் பக்கவிலே சேருகிறவளவிலே என்னுதல். ஆதுமோர் பற்றிலாத -வ்யதிரித்தவிஷயங்களொன்றிலும் ஒரு ஸங்க₂மில்லாத. பாவனை - அந்திமஸ்ம்ருதி என்றபடி. பாவனை - ப்ரத₂மபக்ஷத்தில், நிதி₂த்யாஸநம்; த்₂விதீயபக்ஷத்தில், உபாயாத்யவஸாயம்; த்ருதீயபக்ஷத்தில் அந்திமஸ்ம்ருதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் அநுஸந்த₂நம் இதி பே₂த₂ஃ. “ஆதுமோர்பற்றிலாத” என்றதுக்கு - ஸரீரக₂தமான ப₄ரல்யாதி₂தே₂ஷங்கொன்றிலும் ஒரு ஸம்ப₂ந்த₂மில்லாத என்றும், ப₄க்திபக்ஷத்தில், ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பற்றிலாத என்றும், ப்ரபத்தி பக்ஷத்தில், உபாயாந்தரங்களில் பற்றின்றிக்கே என்றும், அந்திமஸ்ம்ருதிபக்ஷத்தில், வ்யதிரித்தவிஷயங்களில் ஸங்க₂மில்லாத என்றும் பே₂த₂ம். e இத்தை-கீழ்ச்சொன்ன மூன்று அர்த்தத்தையும். f இத்தைகீழே

11. கூடிவண் டறையுந் தண்டார் கொண்டல்போல் வண்ணன் றன்னை
மாலவர் பொழிற்கு சூகூர் வண்சுட கோபன் சொன்ன
பாடலேர் ராயி ரத்து ளிவையு மொரு பத்தும் வல்லார்
வீடில போக மெய்தி விரும்புவ ரமரர் மொய்த்தே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (கூடி) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸர்வகாலமும் புகுவத்
கைங்கர்யத்தைப்பெற்று A அயர்வறும் அமரர்களுக்குப் பரமபோக்யராவர் என்கிறார் 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப்பெற்று
A அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

ஈ—வ்யாப்தியைச் சொல்லிநின்றபின்பு, இனி-வ்யாப்யவஸ்துகுதமான தே, ஷங்கன்
வ்யாபகனுனவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவஸ்யம் சொல்லவேணும். ஆனபின்பு
f இத்தையே சொல்லிற்றுக அமையும்” என்று அருளிச்செய்வார். 10.

அ—“இங்ஙனன்க்கே” என்று தொடங்கிச் சொன்ன மூன்று அர்த்தத்தையும். f (இத்தையே
சொல்லிற்றுக அமையும் என்றது) ஸரீரகுதமான பூர்வாதிசூக்ஷ்ண சேதநனுக்கு வாராதாப்போலே
சேதநாசேதநதே, ஷங்கும் ஈஸ்வரனுக்கு வாராதென்று முந்துற அருளிச்செய்த அர்த்தமே
சொல்லிற்றுக அமையும் என்றபடி. 1. “ந ஸ்தூராதோடி பரஸ்யோபயலிங்கும் ஸர்வத்ர ஹி”
இதி ஸ-ஓத்ரம். 2. “அபேக்ஷிதவிதே, ராபேக்ஷிதவிதாநஸ்ய தூர்ப்புலத்வாத்” இதி ந்யாயஸ்
சாத்ர விவக்ஷித: 10.

ஜீ—(சொல்லிற்றுக அமையும்) என்றது - ஸரீரகுதமான பூர்வாதிசூக்ஷ்ண சேதநனுக்கு வாராதாப்
போலே, சேதநாசேதநகுததே, ஷங்கும் ஈஸ்வரனுக்கு வாராதென்று முந்துற அருளிச்செய்த
அர்த்தமே சொல்லிற்றுக அமையும் என்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹமொழிந்த யோஜநா
த்ரயத்திலும், அதனை என்று - பூர்வனைக்கு விசேஷணமாய், “அந்த பூர்வனை” என்று -
அப்பன் ஸ்ரீகோஸத்தின்படி. 10.

ஆதே, — பத்தாம் பாட்டு. சேதநாசேதநங்களடைய தானென்கிற சொல்லுக்
குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், அந்தச் சேதநாசேதநங்க
ளுடைய வ்யவஸ்தைகள் தோறும் ஸ்பர்ஸமில்லாதவன்; ஸ்ரோத்ராதிசூக்ஷ்ண
ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான்; ப்ரகாஸத்தையே வடிவாகவுடைத்தா
யிருக்கும் இது கூடுமோ? என்னில்; ஸரீரத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள ஆத்மாவின்
பக்கல் அந்த ஸரீரகுதமான பூர்வயெளவநாதிசூக்ஷ்ண தே, ஷங்கனொன்றாலும் ஒரு
ஸம்பந்தமில்லையாம்படி அநுஸந்தி, க்கிற அநுஸந்தாநமானது அவ்வாத்மாவுக்குக்
கூடாநின்றபின்பு அப்பொருள் அவனையும் கூடத் தட்டில்லை என்கிறார் “யாவையும்
யவரும்” இத்தயாதியால். 10.

A 1-1-1.

ஒ— வ்யா:— (கூடிவண்டு என்று தொடங்கி) வண்டுகளெல்லாம் கூடிவந்து அலைக்கும்படியான பேராக், யதையுடையவனை. இத்திருவாய்மொழியிற் பேசின விழுதி தோளில் தோள்மாலையோடும் நிறத்தோடுமொக்கத் தகுதியென்னுமிடத்தை - நிகழ்த்திலே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. “ஏவம்விதத்திவ்யருபத்தையுடையனாய்க்கொண்டு என்றும் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும்” என்றும் சொல்லுவார். “அஸேஷதே, ஷ ப்ரத்யநீகனாய், ஆஸ்திரோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனாய், ஆஸ்திரஜநஸமஸ்த து:க்க, ரபநோத, நஸ்வபாவனாய், பரமோத, ரானுயிருக்கும்” என்றும் சொல்லுவார். மாடு-பர்பந்தம். பாடல்-கூடநம். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக அவிச்சிந்ந புகுவதுபுவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு — வண்டுகள், கூடி — கூடி, அறையும் — (மதுபாநப்ரீதியாலே) ஸப்ஸ்திக்குறி, தண்— குளிர்ந்த, தார்— திருமாலையுடையவனாய், கொண்டல்போல்— காளமேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணத்தன்னை— நிறத்தையுடையவனவனை, மாடு— சுற்றும், அலர்— அலர்ந்த, பொழில்— சோலைகளையுடையத்தான, குருகூர்— திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, வண் சடகோபன்— ஆழ்வார், சொன்ன— அருளிச்செய்த, பாடல்— இசையோடு கூடின, ஓர்— அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள்— ஆயிரத்துக்குள்ளும், ஒரு— அத்விதீயமான, இவையும் பத்தும்— (அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதிபாக அகிலவிழுதி ப்ரகாரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த) இப்பத்தையும், வல்லார்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், வீடில— அவிச்சிந்நமான, போகம்— புகுவதுபுவத்தை, எய்தி— பெற்று, அமரர்— நித்யஸூரிகள், மொய்த்து— மொய்த்துக் கொண்டு, விரும்புவார்— விரும்பும்படியாவார்கள்.

இது - அறுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்.

11.

வாழ்கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழ்த்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று நித்யஸூரிகளாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (கூடி இத்தயாதி,) கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே, வண்டுகள் திரண்டு மதுபாநம்பண்ணி துவளிக்கிற தோள் மாலையையும் வர்ஷுக வலாஹகம் போலே ஸ்ரமஹமான் வடிவையுடையவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. கீழ்ச், சொன்ன விழுதி தோள்மாலையோடும் பாதி தகுதியாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. (மாடல் - இத்தயாதி,) ப்ரபந்தமடைய அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரி. (பாடல் ஓராயிரம்) - பாடல் - கூடநம். “புஷ்பம்” பாடின தோளே “அலருமாபோலே” இசைமுன்னகைத்

இ—தோற்றின ஆயிரம். (வீடில போகமெய்தி) விச்சே, துமில்லாத கைங்கர்யபே, பாகுத் தைப் பெற்று. (விரும்புவர் இத்யாதி) நித்யஸூரிகள் சூழ்ந்துகொண்டு ஆத னிக்கும்படி ஆவர். தத்யத்வாகாரேண லீலாவிபூதியை அநுஸந்திக்கும்படி தங்கனதேயாகையாலே, இங்கேயிருந்து இவ்வநுஸந்தாநமுடையார் சென்றால் ஆதூரிப்பீர்கள். 11.

பெரியவாச்சான்பின்ன இருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகுமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி சுற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத் தைப்பெற்று A அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— b (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி) c கீழ் - பரக்கச்சொன்ன விபூதி யடைய, தோளில் தோள்மாலையோபாதி அவனுக்குத் தருதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. d கிண்ணகத்திலே இழிவாரைப்போலே வண்டுகளானவை e திரண்டு மதுபாநம்பண்ணி f த்யநியாநின்றன ஸ்ரமஹரமான மாலையையும், ஸ்ரமஹரமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுமுடைய f₂ ஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவி யாடிற்று. g (மாடலர் இத்யாதி) பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநக னிக்கு நிர்வாஹகராய், பரமோதாராரான h ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. i (பாடலோரா யிரம்) j புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வீடில போகமெய்தி) ஒருநாளும் விச்சே, து, ஸங்கையில்லாத மோகஸுகத்தை ப்ராபித்து. k (விரும்புவ ரமரர் மொய்த்தே) l அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். m லீலாவிபூதியை

அ— நிகுமம். (கூடியித்யாதி) a “இவையுமொருபத்தும்” என்று தொடங்கி, “அமரர் மொய்த்தே” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நிகுமத்தில் இத்யாதி) b, c “பொருவில் சீர்ப் பூமியென்கோ” (1) இத்யாதி, “யாவையும் யவரும் தானம்” (10) இத்யத்தேநோக்தவிபூதி யுத்தபாகு, வத்ஸ்வருபாநுவாத, த, ஸாயாம் துளஸ்த, ராமவையிஷ்ட்யாபி, த, ராநஸூசிதமர்த்தமாஹ (கீழ் பரக்கச் சொன்ன இதி) d கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். b, e கூடி-திரண்டு. b, f அறைகை- ஸப், தி, க்கை. f₂, h, j ப்ரதிபாத்யவக்த்ருப்ரந்த, வைலக்ஷணயாநி ஸூசிதாநீத்யபி, ப்ராயேணேக்தம் (ஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று, ஆழ்வாரருளிச்செய்த, புஷ்பம் பரிமளத்தோடே இதி ச) c (கீழ் பரக்கச் சொன்ன) என்றவிடத்திலே - 1. “யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்திதா” 2. “மேரோசிவானுர் யஸ்யைதத்த்ரஹ்மாண்டமகிஷம் முநே” என்று அருளிச்செய்வார். g மாடு- பர்யந்தம். i பாடல் - சு, ராம். n நித்யஸூரிமைத்யாதாரணியா புவந்தீத்யத்ர ஹேதுமாஹ (லீலாவிபூதியை இதி) k, l “விரும்புவரமரர் மொய்த்தே” இத்யத்ர (அமரராலே மொய்த்து விரும் பப்படுவர்) இதி வாக்யாவதாரிகா 3. “ஜரத்யகூல: கம்புலபாதூஷாயாம் த்வாரி ஸ்திதோ

ஜீ— நிகுமம். (கூடி இத்யாதி) a “இவையுமொருபத்தும்” இத்யாதி, மேலெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை. b, c இப்போது மாலையோட்பைச்சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனம் ஏதென்ன (கீழ்பரக்க இத்யாதி) d கிண்ணகம்-ப்ரவாஹம். b, e கூடி-திரண்டு. b, f அறைகை-ஸப், தி, க்கை. c (கீழ் பரக்கச் சொன்ன) என்றவிடத்திலே - 1. “யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்திதா” 2. “மேரோசிவானுர் யஸ்யைதத்த்ரஹ்மாண்டமகிஷம் முநே” என்றது அநு

A 1-1-1.

ஈ—ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸத்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, “தாங்கள் அநுபுவிக்கக்கடவ அநுபுவத்தை ஸம்ஸாரத்தேயிருந்துவைத்து இப்படியிருப்ப தொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸத்திப்பதே” என்று ஆழ்வார்ப்க்கல் பண்ணின ப்ரேமாதியயத்தாலே; அவருடைய ப்ரபுந்தங்களை அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேஸ் வரணவிட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரிப்பாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

முதற்பாட்டில் — இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்பத்தை க்ரமத்திலே பேசினார்; மூன்றாம் பாட்டில் — ஜகதூகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சேர்த்து அநுபுவித்தார்; நாலாம் பாட்டில் — உஜ்வலமான மாணிக்கயாதி, பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவன் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் — ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில் — வேதம் தொடக்கமான இயலுமிசையுமான ஸப்தராஸியை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் — ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் — ஜகத்தில் ப்ரதூநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி, களை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே, சேதநாசேதநங்களை விபூதி யாகவுடையனென்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம் பாட்டில் — இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்துநின்றால், தத்கததே, ததே, அஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட நென்றார்; நிகழத்தில் — இது கற்றார்க்குப் புலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பின்ன திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—கூயதி மத்ரகாணி | தம் ப்ராஹ்மணீ ப்ருச்சுதி புத்ரகாமா ராஜக் குமாயாம் லஸாஸ்ய கோர்ட்கு: ||” இதிவத்வர்த்ததே இத்யவிஜ்ஞாதத்ராமிட்யஸஸீநாம் புருஷாணம் ஸங்கா. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—ஸந்தேயம். 8 மாடு - பர்யந்தம். 11 அமரர் விரும்புகைக்கு அடியேதென்ன (ஸீலாவிபூதியை இத்யாதி.) 11.1 அமரர் - அமரராலே. விரும்புவர் - விரும்பப்படுவர். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆதே,—பதினேராம் பாட்டு. வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபாநம் பண்ணித் துவடியாநின்றன ஸ்ரமஹரமான மாலையும், மேகம்போலே திருமேனியுமுடைய வளை, பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பெரழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், ப்ரமோ தூரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இசையோடே கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஒருநாளும் விச்சேதுஸங்கையில்காத மோக்ஷஸூகூத்தை ப்ராபித்து நித்யஸூரிகளாலே மொய்த்து ஆதூரிக் கப்படுவர் என்று உக்தார்த்தத்தை கிகழ்க்கிறார் “கூடி” இத்யாதி்யால். 11

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் ஸங்கதி - புகமுநல்

१. सर्व जगत्समवलोक्य विमोक्षरीरं तद्वाचिन्ध सकलानपि शब्दराशीन् ।
तन्भूतमौतिः खान्कथयन् पदार्थान्दास्यं चकार वचसैव मुनिश्चतुर्थे ॥ २४ ॥

1. ஸர்வம் ஜகத் ஸமவலோக்ய விபே,பாப் ஸரீரம்
தத்,வாசிநஸ்ச ஸகலாநபி ஸப்,த,ராஸீந் ।
தாத் பூ,தபெ,ளதிகமுக,தந் கத,யந் பத,பர்த்த,நத்
த,ரஸ்யம் சகார வசஸைவ முநிஸ்சதுர்த்தே, ॥
வாதி,கேஸரி அழகிய மணவானச்சீயர் இருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - புகமுநல்

२. भूतैस्तत्कार्यभूतैश्शुभनिजवपुषा दीप्तिमद्भिः पदार्थैः
पथ्यास्वादोपपन्नैः श्रुतिमुखसुभगाशेषशब्दप्रपञ्चैः ।
नानाकारैः पुमर्थैर्जगदधिपतिमिश्रितनाचेतनौघैः
जुष्टं दोषैर्दुष्टं निखिलतनुतया संप्रतुष्टाव तुष्टः ॥ २७ ॥

2. பூ,ததல் தத்கார்யபூ,ததஸ்ஸாப,நிஜவபுஷா தீ,ப்திமத்,பி, பத,பர்த்ததை, :
பத்யாஸ்வாதே,பபந்நதஸ் ஸ்ருதிமுக,ஸாப,க,ராஸேஷஸப்,த,ப்ரபஞ்சை : ।
நாநாகாரை: புமர்த்ததை,ர் ஜக,த,தி,பதிபி,ஸ் சேதநாசேதநௌகை,ர்
ஜுஷ்டம் தே,ரஷைரது,ஷ்டம் நிகி,லதநுதயா ஸம்ப்ரதுஷ்டாவ துஷ்ட: ॥

வ்யா:— (1) (பூ,தத:) [பொருவில்சீர்ப்பூமி இத்யாதி,] ப்ருதி,வ்யாதி,பஞ்சபூ,தங்க
ளோடும்; (2) (தத்கார்யபூ,தத:) [குன்றங்களினைத்தும் இத்யாதி,] ப்ருதி,வ்யாதி,கார்யங்க
ளான பர்வத மேக, நகரத்ர வித்யா ஸப்,த,ங்களோடும்; வித்யாஸ்வருபையான உக்தி வாயு
வினாலே அபி,வ்யங்க,யையாகையாலே வித்யைகளை வாயுகார்யமென்றது, “ஞானநல்லாவி”
என்றவிடத்தில், ஆவியென்று - லக்ஷணையாலே ஸரீரத்தைச் சொல்லி, அத்தாலே - ஜ்ஞாநத்
துக்கு ஸரீரமென்று ஜ்ஞாநஸாத,நமான ஸப்,த,ததைச் சொன்னபடி; (3) (ஸாப,நிஜவபுஷா)
[பங்கயக்கண்ணனென்கோ இத்யாதி,] நிரதிஸய லௌந்த,ரயஸிஷ்ட தி,வ்யமங்க,ளவிக்,ர
ஹத்தோடும்; (4) (தீ,ப்திமத்,பி, பத,பர்த்ததை, :) [சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி,] நிர்மலங்களான
மாணிக்ய கதக முக்தா வஜ்ர தீ,பங்களோடும்; (5) (பத்யாஸ்வாதே,பபந்நத:) [நச்சுமாமருந்தம்
இத்யாதி,] ஹிதங்களாயும் மது,ரங்களாயுமிருக்கிற மஹௌஷ்ட,ாம்ருதகுட,ஷ்ட,ரஸயுதாந்ந
க்,ருத மது, ப,ல க்ஷீரங்களோடும்; (6) (ஸ்ருதிமுக,ஸாப,க,ராஸேஷஸப்,த,ப்ரபஞ்சை) [நான்கு
வேதப்பயன் இத்யாதி,] ஸ்ருதிஸ்மருத்திஹாஸ புரண லௌகிக க,ராநாதி,ஸப்,த,ங்களோடும்;
(7) (நாநாகாரை: புமர்த்ததை, :) [உணமில்செல்லம் இத்யாதி,] ப்ருத,க்,வித,ங்களான ஐஸ்வர்ய
ஸ்வர்க்க, மோக்ஷ புருஷார்த்த,ங்களோடும்; (8) (ஜக,த,தி,பதிபி, :) [இருவனென்றேத்தநின்ற
இத்யாதி,] லோகத்தில் ப்ரத,நாநான ஸர்வசதுர்முக,ர்களோடும்; (9) (சேதநாசேதநௌகை,ர்
ஜுஷ்டம்) [யாவையும் யவரும் தானே] சேதநாசேதந ஸமுஹங்களோடும் கூடிவனாய்;
(10) (தே,ரஷைரது,ஷ்டம்) [அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்வின் இத்யாதி,] தத்,க,த
தே,ரஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸிருக்கிற எம்பெருமானே, “புகமுநல்லொருவன்” என்கிற த,ஸகத்
திலே ஸர்வஸரீரகளுக ஆழ்வார் ஸ்தோத்ரம்பண்ணியருளினார் என்கிறார்.

3.4.

வேத,பர்த்தகார்யர் இருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

24. புகழொன்று மாலெப் பொருள்களும் தானாய்
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க—மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய விச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமை செய்தான்மொய்யம் பால்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஈரணம்.

அவ:— இருபத்துநாலாம் பாட்டு. (புகழொன்றுமால்) கீழ் — பாரித்த கைங்கர்யத்துக்கு அநுகுணமாக அவன் ஸர்வாத்மபூரவத்தைக் காட்ட, அதைப் பேசி அடிமைசெய்த பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; கீழ் இவர் 1. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று பாரித்தபடியே ஸர்வாத்மபூரவத்தைக்காட்டி அடிமைகொள்வதாக ஒருப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையும் அவன் ப்ரக்ருதிக்கும், வாசிகத்துக்கு மேற்பட்ட அடிமைசெய்யமாட்டாத தம் ப்ரக்ருதிக்கும் சேர வாசிகமான அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிற “புகழுநல்லொருவ”னின் அர்த்தத்தை “புகழொன்றுமால்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (புகழொன்றுமால்) கீழ் A எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனாய் “புகழுநல்லொருவன்” என்று - ஸர்வைஸ்ஸத்துத்யனாமது ஸத்ருஸ்ரமாய்ச்சேரும்படியான ஸர்வேஸ்வரன். B பொழிலேழும் காவல்பூண்டபடியாலே புகழும் பொருந்தி யிருக்குமிதே. அன்றிக்கே, இவரை அடிமைகொள்ளுகையால் வந்த C அந்தமில் புகழ் பொருந்தின என்றுமாம். (எப்பொருள்களுந்தானாய் நிகழ்கின்ற நேர் காட்டி நிற்க) மைஸ்தவஸ்துக்களும் தான் என்னும்படி ஸர்வஸப்துவாச்யனாய் வர்த் திக்கிற ப்ரகார ப்ரகாரிபூரவத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு இவர்க்கு ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரமாம்படிநிற்க. அதாவது - “பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ” (1) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த பூதங்கள், “குன்றங்களனைத்துமென்கோ, மேவுசீர் மாரியென்கோ” (2) என்று தொடக்கமான பெளதிகங்கள், “சாதிமாணிக்க மென்கோ” (4) இத்யாதிபூயால் - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிபூயங்கள், “அச்சுதன் — அச்சுடைக்கட்டியென்கோ” (5) இத்யாதிபூயால்-ரவைத்பதூர்த்தபூயங்கள், “நான்கு வேதப்பயனென்கோ சமயநீதிநூலென்கோ நுடங்கு கேள்வியிசையென்கோ” (6) என்று - க்ஷாநாதிபூயபூதராசிகள், “வானவரதி” (7) இத்யாதியில் - மோக்ஷாதிபூருஷார்த்தபூயங்கள், “ஒளிமணிவண்ணன்” (8) இத்யாதியில் - ஜகத்ப்ரதூநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிபூயங்கள், இவற்றுக்கடையக் காரணமான “யாவையும் யவரும் தானே” (9) என்கிற - ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாக வுடையனாய். இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து, “தோய்விலன்” (10) என்று தத்யகூததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியையும் என்கை. 2. “ஜகத்

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி மொய்ம்மா ப்ரவேசம்

ஆ— (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) ஏவம்பூதனுன எம்பெருமானுடைய ஆழிதவாத்-
ஸல்பாதி, கல்பாணகுணங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதமான பரீத்யதிரயத்-
தாலே அப்ரக்ருதிங்குதராய்க்கொண்டு அக்குணங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, ஊர் பஸ-
புக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்கின்றாடி ஆர்வம்பெருகிக் குனிக்குமவர்களுடைய
மாஹாத்மபத்தையும், இப்படி செய்யாதாருடைய அவஸ்துத்வத்தையும் சொல்லுகிறார்.

இ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — மதுவநம்புக்க ஹநுமத்ப்ரமுகரான முதலி-
களைப்போலே புகுவத்குண பாலாத்தருதராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பெற்று
ஹருஷ்டராய்க்கவித்த ஆழ்வார், ஸ்ரீகீதையில் எம்பெருமான் தேவாஸுர விபாகும்

தீ-நூ—ஸர்வம் ஸாரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம் | அக்தி: கோப: ப்ரஸாத்,
ஸ்தே ஸோம: ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண! ||” என்னும்படியே, இப்படி “புகழுநல்லொருவ
னென்கோ பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ”(1) என்று தொடங்கி, “நான்முகக்கடவு-
ளென்கோ” (2) என்னுமளவும் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் “தான்” என்னும்படி ப்ரகார
மாக வர்த்திக்கிற ப்ரகாரியைக் காட்டிக்கொண்டுநிற்க. (மகிழ்மாறன்) வகுளதூரரான
ஆழ்வார். (எங்குமடிமை செய்விச்சித்து) ஸர்வதேஃஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளி-
லும் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய இச்சித்து. (வாசிக
மாயங்கடிமை செய்தான்) அப்படி ஆசைப்பட்ட அவ்விஷயத்திலே-அவ்விடத்திலே
“என்கோ, என்கோ” என்று வாசிகமான அடிமைசெய்தார். (மொய்ம்பால்) 1. “ய
ஆத்மத, ப, ஸத, ர:” A “வலந்தரும்” B “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது
நீடுயிரே” என்று - அவன் தந்த ஆத்மபுலத்தாலே ஸத்தையுண்டானாலிறே
ஸம்ருத்தியை அபேஷிப்பது. மொய்ம்பு - மிடுக்கு ; C “கண்ணாவானென்றும்
மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்றும், D “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு”
என்றும், E “கண்ணையேழுலகுக்கு உயிராயவெங்கார்வண்ணனை விண்ணோர்தாம்
பரவம் பொழில் வேங்கடவேதியனை” என்றும், F “தாய்தந்தையுயிராகின்றாய்—பாகின்ற
தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே பரமா தண்வேங்கடமேகின்றாய்” என்றும்,
G “திருவேங்கடத்தானுக்கு — என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு” என்-
றும், H “அம்பரம்” இத்யாதியாலும்—அவனுடைய உபயவிபூதி நிர்வாஹகத்-
த்வத்தையும், அந்தர்வ்யாப்தியையும், ஸர்வகால வர்த்தித்வத்தையும் அருளிச்செய்கை
யாலே, வ்யாப்த்யநுஸத்தாநரூப வாசிககைங்கர்யம் I திருவேங்கடத்தென்னுனை
யென்னப்பெனம்பெருமானுக்கேயிறே ஏற்றிருப்பது, அத்தைப்பற்றவிதே “அங்-
கடிமை செய்தான்” என்று இவர் அருளிச்செய்தது. 24.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை ஸரணம்.

A பெரியதிரு 1.1-9. B 3-2-10. C 1-8-3. D நான்-திருவ 45. E பெரியதிரு 1-9-10-
F 2-6-10. G 3-3-4. H பெரியதிரு 1-8-8. I 3-9-1.

ஓ—பண்ணியருளி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிந்தித்து தைவப்ரக்ருதிகளைக் கொண்டாடி னாற்போலே, அறிவில்லாதாரையும், புகுவதஸம்பந்திகளன்றிக்கே ஸிஷ்டாபி, மாநிகளாயிருப்பாரையும், சதிரடிப்பாரையும், அபஹுஸ்ருதரையும், எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபாரானவர்களையும், ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும்கப்பட ஆரேனுமாக எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் பரவஸராய், கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுமூலாதாரை நிந்தித்து, புகுவத்குணப்ரஸ்தாவத்திலே கலங்கும் ப்ரக்ருதியானவர்களுடைய படிநமக்கு நினைக்கவும் பேசவும் நிலமல்லவென்று இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார், ஸாத்விகாக்ரணிகளாயிருக்கிற ஆழ்வார்க்குக் கனிக்கையும், சிலரை இகழ்க்கையும் கூடினபடியென்? என்னில்; “விஷயால்வாதத்தாலே பிறந்த தர்ப்பமும், ஒரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க, சிலரை இகழ்க்கையுமாகாது” என்றயிற்று ஸாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறது; புகுவத்தாஸ்யாநுபுவத்தால் வந்த களிப்பும், அதில்லாதாரை இகழ்க்கையும் ஸாஸ்த்ரங்களோடு அவிருத்தமென்னுமிடமும், முக்தருடையவும் ஸ்ரீநாரதபுகுவானுடையவும் வ்ருத்தாந்தங்களிலே புகுவதநுபுவஜநிதமான ப்ரீதியில் அவை ஆமென்றும் கொள்வது.

ப— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில்—கீழ்ச்சொன்ன புகுவத்ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தில் தமக்குப் பிறந்த ரஸாதிசயத்தாலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், ப்ரதிஸம் பூந்தியான சேஷயினுடைய ஆபந்நிவாரகத்வத்தையும், அஸுரநிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும், ஆர்த்தஸம்ரக்ஷணத்தையும், அபிமதவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், அவதாரப்ரயோஜனத்தையும், அதிசயித பேராக்யதையையும், ஆஸ்ரீதபக்ஷபாதத்தையும், அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தையும், உபயவிபூதிநாதத்வத்தையும், விலக்ஷண விக்ரஹயோக்யத்தையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ராந்தராகாதாரை நிந்தித்தும், உகந்து ஆடுவது பாடுவதாவாரை உகந்தும் இந்த சேஷத்வஸாரஸ்யத்தை உபபாதிக்கிறார்.

இ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில்—கீழ் தமக்குண்டான புகுவதநுபுவ ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதுக்கு தூரஸ்த்ரானரை இகழ்ந்து, அதுக்குக் கூட்டா னாரைக் கொண்டாடுகிறார். A முந்நீர் ஞாலத்தில் இவர்க்குண்டான சோகம் நமக்கு நிலமாகிலாயிற்று இந்த ஹர்ஷமும் நமக்கு நிலமாவது. வீதராகூராயிருப்பார்க்கு சோகஹர்ஷங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான ராகூத்வேஷங்களும் ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதியாநிதிக, ஸாத்விகாக்ரேஸரரான இவர்க்கு இவை கூடினபடி எங்ஙனே யென்னில்; விஷயச்செருக்காலே வந்த ஹர்ஷமும் தத்பூவத்திற்பிறக்கும் சோகமும், தத்ப்ரயுக்தமான ராகூத்வேஷமுமாயிற்று ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதித்தது; புகுவதநுபுவத்தால் வந்த ஹர்ஷமும், அதுக்கு தூரஸ்த்ரரை நிந்திக்கையும், இவ்வநுபுவத்துக்குக் கூட்டானாரைக் கொண்டாடுகையும் ஸாஸ்த்ரஸித்தம். இதுதான் முக்தாபக்கலிலும், 1. “सर्वेष्वपि नृको नारदस्सर्वैर्विव” (ஸர்வஸம்ஸய

இ—நிர்முக்தோ நாரத, ஸ்லர்வதூர்மவித்) என்கிற ஸ்ரீநாரதபுகுவான் பக்கலிலும், மதுவநமழித்த திருவடி முதலான முதலிகள் பக்கலிலும் காணலாம்; இவரும் புகுவது நுபுவ பூலாத்திருதராய், அஜ்ஞரையும், விஷயப்ரவணரையும், புகுவத் ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஸிஷ்டாபிமானிகளானாரையும், பரபரக்கு அற்று அவிசேஷ ஜ்ஞரானாரையும், எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானாரையும், ராகுஸப்ரக்ருதிகளையும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் நிந்தித்து, புகுவத்குண ப்ரஸ்தா வத்திலே விக்ருதராயிருக்குமவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஈ— a புகழுநல்லொருவனிலே - புகுவது நுபுவத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கனித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து, உடையாரைக் b கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்; b இவர்க்கு A முந்நீர்ஞாலத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அதுஸந்தித்தும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் ஸோகித்த ஸோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று—இத்திருவாய்மொழியில் - புகுவது நுபுவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது; c இவரும் புகுவது நுபுவம் பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙனிராதொழிவானென்? என்னில்; c₂ நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், c₃ ஸாஸ்த்ரங்கனெல்லாம் ஒருமுகம்செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல் தன்னிலே கிடையாதவையாய், c₄ கிடைத்தாலும் நிலைநில்லாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே

அ— மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் ப்ரவேஸம். a ஸர்வாத்மபூாவத்தைச் சொன்ன அனந்தரம் - புகுவது விஷயத்தில் அந்வயமுடையாரைக் கொண்டாடி அதில்லாதாரை நிந்தித்திருக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (புகழுநல்லொருவனிலே இத்யாதி) a₂ (புகழுநல்லொருவனிலே என்று தொடங்கி, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் என்னுமளவும்) ஸங்க்ஷேபம். b “ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே” இத்யுத்தஹர்ஷப்ரகர்ஷாவதி₄ம் த்ருஷ்டாந்தமுகே₂ந த்ர்ஸயதி (இவர்க்கு முந்நீர்ஞாலத்தில் இதி) c, d அவாஹ்நஸகே₃சரமான ஸோகஹர்ஷங்கள் நமக்குண்டாகவேண்டாவோ என்று ஸங்கித்து, அதில்லாமைக்கு ஹேது நமக்கு இதரவிஷய ப்ராவண்யம் பன்மையாயிருக்கையாலே என்று பரிஹரிக்கிறார் (இவரும் இத்யாதி) இவ்வாக்யாந்தந்தரம் - இவராகிறார் புகுவது விஷயத்தினுடைய லாபபூலாபங்களில் பிறக்கும் ஸோகஹர்ஷங்களொழிய அநியாதபடி B “நின்னலாலிலேன் காண்” என்னும் C ஆராதகாதலையுடையவர், ஆகையாலே இவர்க்கு இங்ஙனுண்டாகக் கூடும் - என்று வாக்யஸேஷம் அத்தயாஹர்த்தவ்யம்.

ஐ— மொய்ம்மா ப்ரவேஸே. a ஸங்க்ரஹ ஸங்கதி (புகழுநல் இத்யாதி) b இத்திருவாய்மொழியிலோடுகிற ஹர்ஷத்துக்கு அவதி₄ ஏதென்ன (இவர்க்கு முந்நீர் இத்யாதி) c₁ (நாமாகிறோம்) இத்யாதி, வாக்யாந்தந்தரம்—இவ்வாஹ்நஸகாராகிறார் புகுவது விஷயலாபபூலாபங்களில் பிறக்கும் ஸோகஹர்ஷங்களொழிய மற்றென்றறியாதே B “நின்னலாலிலேன்” என்னும்படியான C ஆராதகாதலையுடையவராகையாலே இவர்க்கு இங்ஙனிருக்கக்கூடும் - என்று வாக்யஸேஷத்தை அத்தயாஹர்த்தவ்யம். d (ஸோகஹர்ஷங்களொழியின்றறியவது இதி) “ஆகையால் இந்த இதரவிஷயப் ப்ராவண்யமே” புகுவது விஷய லாபபூலாபங்களில் பிறக்கும் ஸோகஹர்ஷங்களில்லாமைக்கு அது” என்று ஸங்க்ஷேபம், c₂ (ஸாஸ்த்ரங்கனெல்லாம் ஒருமுகம்செய்து நிஷேதிக்கிற;

அ-சு (ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம்) என்றது-1. “தஸ்மாநோபஸ்தித் ஸாந்தோ த்நாந்த உபரதஸ்திதிஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மநம் பஸ்யேத்” என்றும், 2. “நாவிரதோ துஸ்ஸரிதாந்நாஸாந்தோ நாஸமாஹித: | நாஸாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத் ||” என்றும், 3. “அங்குரஸத்துருரீ நாரீ க்ருதகும்புஸம: புமாந் | தஸ்மாந்நாரீஷு ஸம்ஸர்க்கும் துரத: பரிவர்ஜயேத் ||” என்றும், 4. “விஷஸ்ய விஷயானாம் ச துரமத்யந்தமந்தரம் | உபபூக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாத் ||” என்றும், 5. “புலவாநிந்த்யிக்யுராமோ வித்யவாம்ஸமபிக்ஷதி | மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா துஹித்ரா வா ந விவிக்தாஸநோ பூவேத் ||” இத்த்யாதியையும் கடாக்கித்து. 1. “ஸாந்தோ த்நாந்த:” என்றது-ஸமத்யமங்களை யுடையவன்; 1. “உபரத:” என்றது-“ஸமத்யமங்களுமுண்டு” என்று இறுமாந்திராதவன்; 1. “திதிஷு:” க்ஷமாவான்; 1. “ஏவம்வித்” ப்ரஹ்மோபாஸநிதித் என்றபடி. 2. “துஸ்ஸரிதாத்விரத ஏவம் நாப்நுயாத், அஸாந்த ஏவம் நாப்நுயாத், அஸமாஹித ஏவம் நாப்நுயாத், அஸாந்தமாநஸோ ஸ்யேநம் நாப்நுயாத்; கிந்து ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்” என்றபடி. 6. “ஸம்பாசலம் ப்ரஹுளது: க்ஷுமந்த்ததோது: அஸ்பிய இத்யபி விம்ருஷ்டிஷு த்ருஷ்டதோஷம் | துர்வாஸநாத்ரக்யமதஸ் ஸுக்யமிந்த்யிரி யோத்ததம் ஹாதம் ந மே மதிரலம் வரதத்யாதிராஜ ||” இத்த்யாதியைக் கடாக்கித்து (கிடைத்தாலும் இத்த்யாதி) 7. “கெஸுளது பைஷ்டி ச மாத்வே ச” 8. “ஸ்த்நிரியோ ஹி நரகத்த்வாரம்” இத்த்யாதி. A “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்று கொலோ” இதி ஸமுஹிபூயாநுபூவிதம் யோக்யஸ்ய. 9. “த்த்யாயீத்” 10. “உபாஸீத்” இத்த்யாதிபிஸ்ஸாஸ்த்ரைரைககண்ட்யேந விதீயமானஸ்ய 11. “பூக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே” B “பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன்” இத்த்யந்தஸுஸப்ய 12. “தச்ச ஸம்ஸம்ருத்ய ஸம்ஸம்ருத்ய” 13. “ந ச புநராவர்த்ததே” இதி ப்ரகாரேண 14. “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யஹபைதி” இத் யுச்சமாநாப்யுத்யாவஹஸ்ய பக்யவத்துவிஷயஸ்ய லாபுராஸபாஜுநிதாவஸ்ய ஸோகஹர்ஷேன; அயம் பராங்குஸார்யஸ்ச 15. “பூல்யாத் ப்ரபூருதி ஸுஸ்நிக்யதே, லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி வர்த்தந:” இதிவத் C “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து” D “முனையோ முழுமுற்றும் போந்தில” இதி ப்ரகாரேண பூல்யாத்ப்ரபூருதி E “உண்ணும்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றியெழுமெல்லாம் கண்ணன்” இதி பக்யவதேகதாரகபோஷகபோக்ய: தஸ்மாத் F “உண்டுகளித்தேற்கும்பெரென்குறை” இதி ப்ரகாரேண திஹ்ருஷ்டோ புவதி: தஸ்மாத் பராங்குஸார்யஹர்ஷஸ்ய ச அஸ்மதீயஹர்ஷஸ்ய ச கதம் ஸாம்யம் பூவேத்? இதி பூவா: e 16. “நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்தவமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு | மயி சாந்நயயோகேந பூக்திரவ்யபிசாரிணீ ||” 17. “ஸமத்யமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ விஷயஸுக்யவிரக்தோ

ஜீ—வையாய்) என்றது-1. “தஸ்மாத்தேவம்வித் ஸாந்தோ தூந்த உபரதஸ் திதிஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஸ்யேத்” 2. “நாவிரதோ துர்யோகிதாந்நாஸாந்தோ நாஸமாஹித: நாஸாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞானேநைநமாப்நுயாத் ||” 3. “அங்காரஸத்ஞுயீ நாரீ க்ருத கும்புஸம: புமாந் | தஸ்மாந்நாரீஷு ஸம்ஸர்க்கும் தூரத: பரிவர்ஜயேத்||” 5. “மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா துஹித்ரா வா ந விவிக்க்தாஸநோ ப்யேத் | பூலவாநிந்த்யியக்ஞுராமோ வித்வாஸமபி கர்ஷதி||” 4. “விஷஸ்ய விஷயானூஞ்ச” இத்த்யாதி,யைப்பற்ற. 1. “உபரத:”—“ஸமதம்ங்களுண்டு” என்னும் அபிமானம்மில்லாதவன். 1. “திதிஷு:”—ஈழமாரீல: ௧ 6. “ஸம்பாசலம்” இத்த்யாதி,யைப்பற்ற (கிடைத்தாலும் இத்த்யாதி, ௨)(ஸாஸ்த்ரங்கள் ஆகாதென்று நிஷேதி,த்தஸோகஹர்ஷங்கள்)என்றது 16. “நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்தவமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு” 18. “அவஸா தூரத: தூர்ஷேப்ய:”

A 2-3-10. B 1-3-1. C 2-3-3. D திருவிருத்தம் 60. E 6-7-1. F 10-8-7.

ஈ—கனில் பிறக்கும் d ஸோகஹர்ஷங்கனேயாயிற்று அறிவது. e வீதராகுராய் ஸாத் விகாக்ரேஸராயிருக்கிற இவர்க்கு e₂ ஸாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாது” என்று நிஷேதித்த ஸோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனையென்னில்; இவரது ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த ஸோகஹர்ஷங்களன்று; ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகனான ஸர்வேஸ் வரண அநுபுவித்து, அவ்வநுபுவஜநிதபீர்தியாயிற்று-இவர்க்கு e₂ ஹர்ஷமாகிறது; “இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து இதரவிஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே!” என்னுமதாயிற்று ஸோகம். f “காமம் ஆகாது” என்று நிஷேதியாதிற்கச்செய்தயும், 1. “நிதித்யாஸிதவ்ய:” (நிதித்தயாஸிதவ்ய:) என்று கொண்டு - ப₄குவத்காமத்தை ஸாஸ்த்ரங்கள் விதித்யாநின்றதிதே; g இனி முக்தரும்

அ—ஜ்ஞாநதி: பத: ப்ரஸாந்த: | அநியதநியதாந்ஸோ நைவ ஹ்ருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கே₂ஷே வர்த்ததே யஸ் ஸ முக்த: ||” 2. “துல்யநிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ” 3. “துல்யோ மித்ராநிபக்ஷயோ:” 4. “துல்யப்ரியாப்ரியோ தீர:” 5. “ஸமது:க்கூஸாகும் தீரம் ஸோடம்ருதத்வாய கல்பதே” இத்தயாதிவசநஜாதஞ்ச, 6. “விவேகவிமோகாப்யாஸக்கிரியா கல்பாணாகவஸாதாதுத்₂தீரேப்யஸஸம்ப₄வாந்நிர்வசநாச்ச” இத்தயத்ர அநுத்த₂தீரஷ ஸப்த₂தீரத்த₂தீரபீ₂த₂நாவஸரே 7. “அதிஸந்தோஷர்ச விரோதித்தயர்த்த₂:” இதி ப₄ஷ்ய காரோக்திஞ்ச ஹ்ருதி₂ நித்யாய ஸங்கதே (வீதராகுராய் இதி) e₂ இவ்விடத்தில் ஹர்ஷமென்றது- ப₄குவத்காமத்தை. f இதரவிஷயங்களில் காமமாகாது, ப₄குவத்₂விஷயத்தில் காமமாம் என்றதுக்கு நியாமகவசனம் (காமம் இத்தயாதி₂) யத்₂வா, விஷயபே₄தாத₂விரோத₂ம் த்₂ருஷ்டாந்த முகே₂த துர்ஷயதி (காமமாகாதென்று இதி) அதாவது - 8. “ஸாந்தோ தாந்த:” இத்தயாதி யாலே - காமமாகாதென்று நிஷேதித்திருக்கச்செய்தேயும், 1. “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று - ப₄குவத்காமமுபாதேயமென்றபாலே, “இதரவிஷயங்களைப் பற்றிவருகிற ஸோகஹர்ஷங்களே த்யாஜ்யமொழிய ப₄குவத்₂விஷயத்தில் ஸோகஹர்ஷங்கள் அநுபாதேயமன்று” என்று ஒருருவிலே அருளிச்செய்வார். ஆக, ப₄குவத்₂விஷயத்தில் ஸோகஹர்ஷங்கள் உபாதேயங்கள் என்றபடி. g ப₄குவத்₂விஷயாதீ₂ந ஹர்ஷப்ரகர்ஷஸ்த்யாஜ்யோ ந இத்தயத்ர 9. “நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்ய முபைதி” இதி ஸகலதோஷவிநிர்முக்தாந் முக்தாம்ர்ச, ப்ரக்ருத்மண்ட₂ல ஏவ ஜ்ஞாநாதீ₂கத்வேந ப்ரஸித்த₂ம் தாரத₂ஞ்ச, 10. “அந்யத்ர பீ₂ஷ்மாந்₂கூங்கேயாத் அந்யத்ர ச ஹதுமத: | ஹ்ருணீஞ்ஞரமாத்ரேண சர்மண மோஹிதம் ஜக₂த் ||” இதி விரக்தாக்ரேஸரத்வேந உச்சம்மாதம் ஹதுமத்தஞ்ச, பே₄காப்ரவணந் வாநரவீராம்ர்ச, தத்ர விஸேஷஜ்ஞம் ஸாக்₂ரீ வஞ்ச த்₂ருஷ்டாந்தத்வேநாஹ (இனி முக்தரும் இத்தயாதி₂நா) h (அஹம் இத்தயாதி₂) பரிபந்தி₂ந:-

ஜீ—2. “துல்யநிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ” 3. “துல்யோ மித்ராநிபக்ஷயோ:” 4. “துல்யப்ரியாப்ரியோ தீர:” 5. “ஸமது:க்கூஸாகும் தீரம் ஸோடம்ருதத்வாய கல்பதே” இத்தயாதியைப்பற்றி. f ப₄குவத்₂விஷயத்தைப்பற்றி வந்தவையானாலும் ஸோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமன்றோ?என்ன (காமம் இத்தயாதி₂) அதாவது-8. “ஸாந்தோ தாந்த:”இத்தயாதியாலே-காமத்தை நிஷேதிக்கச்செய்தேயும் 7. “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று - விதி₂க்கையாலே ப₄குவத்காமம் உத்₂தே₂ய்யமானவோபாதி இதர விஷயங்களைப் பற்றிவரும் ஸோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமானாலும் ப₄குவத்₂விஷயத்தைப் பற்றிவரும் ஸோகஹர்ஷங்கள் உத்₂தே₂ய்யமென்றபடி. g ப₄குவத்₂விஷயத்தில் ஹர்ஷபர்யாய மான காமம் த்யாஜ்யமன்று என்னுமதுக்கு அநுஷ்டாநம் காட்டுகிறார் (இனி முக்தரும்

ப்ர—(மொய்ம்மா ப்ரவேஸ) 1. बृहदारण्यके (४-४) मैत्रेयीब्राह्मणे “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः ओतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः”

ஈ—ப₄க₃வத₃துப₄வத்தாலே 1. “அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று கனியாநிற்பர்களிறே; g₂ 2. “सर्वसंशयनिर्मुक्तो नारदस्सर्वधर्मवित्” (ஸர்வஸம்ஸய நிர்முத்தோ நாரத₃ஸர்வத₃ர்மவித்) என்று சொல்லப்படுகிற நாரத₃ாதி₃களும் ப₄க₃வத₃ஸந்நிதி₃யிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்பர்களிறே; விரகத்தில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக்கண்டுவந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப்பார்த்து “நீங்கள் மது₃வந்ததையழித்து பு₄ஜியுங்கோள்; h 3. ‘अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः’ (அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி₃ந:) என்று-காத்திருந்த த₃தி₃மு₃க₃ாதி₃களை நான் i தொட்டுத்தருகிறேன்”என்றானிறே; j மஹாராஜர்க்கு “உம்முடைய காவற் காடு j₂ அழிந்தது” என்று அறிவிக்க, “நம்மோடு பண்ணிப்போன லமயமுந்தப்பி₃ நாம்தாம் ‘தீக்ஷணத₃ண்ட₃ர்’ என்று அறியச்செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டை அழிக்கும்போது, j₃ 4. “नैषामकृतकृत्यानामोदशस्स्यादुपक्रमः” (நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநா

அ—ஸத்ருக்களை. i தொட்டுத்தருகிறேன்-ப்ரஹரித்துத்தருகிறேன் என்றபடி. j...m (மஹாராஜர்க்கு என்று தொடங்கி, போமாயிற்று என்னுமளவும்) ப்ராஸங்கிகம் என்னவுமாம். k (அப்போது பிறந்த

ஜீ—இத்யாதி₃) g₂ (ஸர்வஸம்ஸயேத்யாதி₃) ப₄ாரதே ராஜஸூ₃யே 2. “ஆவித₃யத₃ஜிநம் ஹ்ருஷ்டோ ப₄விஷயத₃பூ₄தஜல்பக:” இதி பூர்வார்த்த₄ம். 3. “இஷ்டம் மது₃வநம் ஹ்யேதத் ப₄க்ஷயிஷ்யத₃ வாரா: | அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி₃ந:” இதி ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ பரிபந்தி₃ந:—ஸத்ருக்களை. i தொட்டு-ப்ரஹரித்து. j₃ (நைஷாமித்யாதி₃) 4. “வநம் யத₃ாபி₃பந்

ப்ர—1. तैत्तिरीयकोपनिषदि(भृ-१०)“हा बुहा बुहा वु अहमन्नमहमन्नमहमन्नम् अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः”

g₂ 2. महाभारते राजसूये “आविष्यदजिनं हृष्टो भविष्यद्भूतजल्पकः। सर्वसंशयनिर्मुक्तो नारदस्सर्वधर्मवित्”

h 3. श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (६२) “तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनूमान्मारुतात्मजः। इष्टं मधुवनं ह्येतद्भक्षयिष्यथ वानराः॥ १॥ अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः। अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः॥ २॥”

j₃ 4. (அழிந்ததிதன்று அறிவிக்க) (ரா-சு-६३) “ततो सूर्मा निपतितं वानरं वानरर्षभः। दृष्ट्वौद्विग्नहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह॥ १॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्यात्त्वं पादयोः पतितो मम। अभयं ते भवेद्वीर सत्यमेवाभिधीयताम्॥ २॥ स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना। उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत्॥ ३॥ नैर्वर्क्षरजसा राजन् न त्वया नापि वालिना। वनं निःसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः॥ ४॥ एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम्। अपृच्छत् महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा॥ ११॥ किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः। कृञ्चार्थमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत्॥ १२॥ एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मनाम्॥

ஈ மீது, ரூஸஸ்யாது, பக்ரம்:) என்று-ஸர்வதூ பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதார்களாக வேணுமென்று, k அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமே k, வாலானது ரூஸ்யமுகபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று, l நடுவே “காவற்காடு” என்றென்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநா த், ரூஷ்டமாயிற்று, அன்றாகில் முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் m முதுகோடே போமாயிற்று. n அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக் கீழேயிழிந்தவன் தன்னைத்

அ-ஹர்ஷம்) என்றது-1. “ப்ரீதிஸ்பீதாசெஷா” இத்யாதி்யைப்பற்ற. k₂(வாலானது) என்றது 2. “ததஸ்ரூத்வா நிநாதம் தம் கபீநாம் கபிஸத்தம: | ஆயதாஞ்சிதலாக்ஷு: ல: ||” என்றத்தைப் பற்ற. l வாதானாம் ஹர்ஷாதியயப்ரயுத்தவிகாரம் பராமருஸத், மத்யே மதுவநாவஸ்தித்ம் லாபத்வேநாநுஸந்ததூரதி (நடுவே காவற்காடென்று இதி) நடுவே இத்யாதி - பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி: ரஸோக்தி: இதுக்குத் தாத்தார்யம்-முதலிகளுடைய ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாக நடுவே ஒரு காவற்காடில்லாவிடில் ராஜபுத்ரர்களை வந்தனைப்பர்கள்; ஸுகுமாரமான திருமேனி யாகையாலே தீங்குவரும்; ஆகையாலே இதுண்டானது இவர்களுடைய பூக்ஷயபலம் என்ற படி. n (முதுகோடே இதி) ராஜபுத்ரயோ: ராமலக்ஷ்மணயோரதிஸுகுமாரவிக்கிரஹத்வாத் வாந ஞானம் ஸஸம்பீரமான்லேஷேணாயதிக்கூலாநிப் பூஷிஷ்யதி கபிகரகுஸுமஸ்ரஜ இவேதி பூவா: “முதுகோடே போமென்றது - முதலிகள் ஹர்ஷாதிக்கயத்தாலே வந்து குதிக்கும்போது இவர்க ளுடைய முதுகொடித்துபோம் என்றபடி.” என்றும் சொல்லுவார்கள். n பராங்குஸார்யஸ்ய ஏதா த், ரூஹர்ஷாதியயஹேதம் லௌகிகத்ரூஷ்டாந்தபூர்வகஞ்சாஹ (அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு இத்யாதி) யத்வா, இப்படி இவர்க்கு அதிமாத்ரமான ஹர்ஷம் கூடுமோ? என்ன; கிம் புநர்நயாயத்தாலே கூடும் என்கிறார் (அல்பம் இத்யாதி) அத்வா, இப்படி உந்மஸ்தகமான

ஜீ-நாஸ்தே ஸாதிதம் கர்ம வானரை:”இத்யுத்தரார்த்தம். k(அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம்)என்றது- 1. “ப்ரீதிஸ்பீதாசெஷா லம்ப்ரஹ்ருஷ்டென குமாரௌ த்ரூஷ்ட்வா ஸித்ததூர்த்தென வானரானாம் ச ராஜா | அங்கை: ஸஸம்ஹ்ருஷ்டை: கர்மஸித்தித்ம் விதித்வா பூரஹ்வோரா ஸந்நாம் ஸோ஽திமாத்ரம் நஸந்த: ||”இத்யாதி்யைப்பற்ற. 2. “ததஸ்ரூத்வா நிநாதம் தம் கபீநாம் கபிஸத்தம: | ஆயதாஞ்சிதலாக்ஷு: லஸஸோபயத், த்ரூஷ்டமானஸ: ||” என்றத்தைப்பற்ற (வாலானதித்யாதி) l ப்ரஸங்கிக்ம் (நடுவே இத்யாதி) பட்டர் ரஸோக்தி. n முதுகோடே போம் - தீங்குவரும். n இப்படி அத்யந்தஹர்ஷங்கூடுமோ? என்ன கிம்புநர்நயாயத்தாலே

ப்ர-லக்ஷ்மணம் ப்ரஸுவாசேத் வாக்யம் வாக்யவிசாரத: || 13 || ஆர்ய லக்ஷ்மண சப்ராஹ் வீரோ தபிமுஸ: கபி: | அஜ்ஜதப்ரஸுக்ஷீரீ: பக்ஷித் மபு வானரீ: || 14 || நைவாமகூதகூத்யானாமிதஷ: ச்யாதுபக்ரம: || 15 || சந் யதாமிபநாஸ்தே சாபித் கர்ம வானரீ: | தஷா தேவி ந சந்நேஹோ ந சான்யேன ஹநூமதா || 16 || நஹந்யஸாஸநே ஹே: கர்மஸோஸ்ய ஹநூமத: || 17 ||

k1. (அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம்) (ரா-சு-63) ஸ்ரீதிஸ்கிதாஸு சப்ரஹ்ஸு குமாரீ தஷா ஸித்தாரீ வானராநா ச ராஜா | அஜ்ஜஸ்ச்ஹே: கர்மஸித்தி விதித்வா வானராசநா சோதிமாந் நநந் || 26 ||

k₂ (வாலானது) (ரா-சு-64) ததஸ்ரூத்வா நிநாதம் தம் கபீநா கபிஸத்தம: | ஆயதாந்வித- லாக்ஷு: ஸோஸ்யதஷ்ரமானஸ: || 28 ||

ஈ—தானறிகிறிலன்; Aஉள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாப், Bஅமுதிலுமாற்ற வினியனாப், C “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகமென்னமுதம்” என்று தாமே n, முற்றாட்டாக இவ் வம்ருதத்தை பு,ஜித்த இவர்க்கு ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிதே. o இப்படிப் பட்ட ப,க,வத்,நுப,வத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. o(1)முதலிலே இதில் அறிவில் லாதாரையும், o(2)அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், o(3)ஸிஷ்டாபி, மாநங்கொண்டாடி “அநுஷ்ட,நகாலங்களில் திருநாள் லேவிக்கலாகாது” என்று இருப்பாரையும், o(4) அறிவுண்டாய், புறம்பே பரபரக்கற்று “அதுக்கும் o, இதுக்கும் வாசியென்?” என்று, ஸமாநபு,த்,தி,பண்ணியிருப்பாரையும், o(5)தங்களை ஆஸ்திகராக பு,த்,தி,பண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்குப் புறம்பே விநியோக,ம் என்றிருப்பாரையும், o(6) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுருபமான கூ,த்,ரப,லங்களைக் கொண்டுபோவாரையும், o(7)தத,ர்த்த,மாகத் தாமஸதே,வதைகளை ஆ,ஸ்ரயிப்பாரையும் எடுத்து,“அவர்க ளுக்குப் புறம்பே எல்லா நன்மைகளுமுண்டேயாகிலும்,ப,க,வத்,கு,ணங்களை அநுஸந்தி,த் தால் அவிக்குதராகில் அவர்கள் அவஸ்துக்கள்” என்று அவர்களை நிந்தி,த்து,p“ஒரு ஜந்ம வருத்தஜ்ஞாநங்கள் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் ப,க,வத்,கு,ணநுப,வம்பண்ணி

அ—ஹர்ஷந்தான் பிறக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (அல்பம் இத்யாதி) n, முற்றாட்டு-க்ருத்ஸ்த பே,ராஜநம்; யதே,ஷ்டமான பே,ராஜநம் என்றபடி. n,n, (அல்பம்) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (முற்றாட்டு); o இத்திருவாய்மொழியால் ப,லிதமான ப்ரமேயங்களை எழுவகையாகக் கொய்க்பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி) o(1), (2) (முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும்) இத்யாதி, கோடித்,வயஸ்ய ப்ரத,மக,த,ராயாம் “தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்”(1) இத்யத்ரோச்ய மாநார்த்த,த்,வயே ச ஹ்ருத,யம். o(3) (ஸிஷ்டாபி,மாநங்கொண்டாடி) “இத்யாதே: - பஞ்சம க,த,ராயாம் “ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா என் சலிப்பார் மனிசரே”(5) இத்யாதே,ள ஹ்ருத,யம். o(4) (அறிவுண்டாயே புறம்பே பரபரக்கற்று) இத்யாதே: - த்ருதீயக,த,ராயாம் ஹ்ருத,யம். o, இதுக்கும்,ப,க,வத்,ப்ரதிபாத,கங்களுக்கு; D“தங்கள் வாங்கொண்டு மாஸிடம்பாடாதே”இத்ய த்ராயமர்த்த,ஸ்ஸ்பஷ்ட: o(5) (தங்களை ஆஸ்திகராக பு,த்,தி,பண்ணி) இத்யாதே: ச துர்த்த, க,த,ராயாம் ஹ்ருத,யம். தத்ர க்,ராமணிஸப்த,ஸ்ய வைஷ்ணவக்,ராமணிபரத்வாத்,அந்யேஷாம் ப்ரப,ந்நஜந ஸப,ராயமாக,மநப்ரஸங்க,ப,ராவாத். o(6) (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு) இத்யாதே: ஸப்தமக,த,ராயாம் நவமக,த,ராயாஞ்ச ஹ்ருத,யம். o(7) (தத,ர்த்த,மாகத் தாமஸதே,வதைகளை ஆ,ஸ்ரயிப்பாரையும்) இத்யஸ்ய-“முனிவின்றி”(6) இத்யத்ர ஹ்ருத,யம். E“தன்னோட்டையானொருவ னுக்கோருத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே” இதி வாக்க்யே ஸ்பஷ்டோ,யமர்த்த, p “முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினுரே”(6) “ஆர்வம் பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப் படுவாரே”(8) இத்யேதே ஹ்ருதி, நித,ராயாஹ (ஒரு ஜந்மவருத்தஜ்ஞாநங்கள் இத்யாதி) 1.“விஷ்ணௌ ரத்,யாஸு சாயாதே ஆஸ்த,நகஞ்சாஸ்திதே ஸதி | மத்,யே ஸந்த,யாமநுப்ரப்தா

ஜீ—ப,லிப்பிக்கிறார் (அல்பமித்யாதி) n, முற்றாட்டாக-க்ருத்ஸ்த பே,ராஜநமாக; யதே,ஷ்டாநுப,வ மாக இத்யர்த்த, o இத்திருவாய்மொழியால் ப,லிதமான ப்ரமேயங்களை எழுவகையாக ஸங்க்,ர ஹித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி) o(3) (ஸிஷ்டாபி,மாநம் கொண்டாடி) என்றது- “ஓதியுணர்ந்தவர்”(5) இத்யாதி,யைப்பற்ற. o(6) (கூ,த்,ரப,லங்களைக் கொண்டுபோவாரையும் என்றது) “அமரத்துணியவல்லார்”(9) என்ற கேவலரைப்பற்ற. o(1) (முதலிலே இதில் அறி வில்லாதாரையும்) இத்யாதி,களுக்கும் - பாட்டுக்களின் வ்யாக்,யாநங்களில் கண்டுகொள்வது.

1. மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற கைம்மா வுக்குள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ணன் எம்மா னைச்சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பறந்துந்துள் ளாதார் தம்மாற் கருமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள் ளீரே.

ஆ— 1. வ்யா:— முதலைச்சிறையிலே அகப்பட்டுத் தன்னாலொரு செயலின்றிக்கே நின்ற கைம்மாவுக்குத் தன்னளவிலே அருள்செய்த நிரவதி, காடூதவாத்ஸல்யத்தை யுடையனான எம்பெருமானைச் சொல்லிப் பாடி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்று அவர்களை நிந்திக்கிறார். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—மூக, ஜேந்த், ராழ்வானை ரகலித்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஸிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தும் அவிக்குதராயிருப்பார் வயர்த்து, ஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) மநோஹரமாய், பெருத்திருக்கிற திருச்சோலை; கைம்மா-ஆணை. (கார்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணனெம்மானை) வடிவழகாலே என்னை அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனை. (சொல்லிப் பாடியென்று மேலுக்கெல்லாம்) வாயாலே பேசி, குணஜிதராய்ப்பாடி, இருந்தவிடத்தில் இருக்க மாட்டாதே பறப்பாரைப்போலே நெஞ்சு துடிக்கமாட்டாதார்தங்களுடைய ஸத், பாவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களிற்கொண்ட ப்ரயோஜனம் என்? இப்பூ, மியில் உள்ளீர்! சொல்லிகோள். (தண்சடல் வட்டத்துள்ளீர்) இப்பூ, மியிற்பிறந்தது அவ னுடைய குணநுஸந்த, நம் பண்ணுகைக்கு என்று கருத்து. 1.

ப— 1. அவ:— முதற்பாட்டில்—ஆபந்நமான ஆனைக்கு உதவினபடியை அநு ஸந்தித்து ஹர்ஷவிகாரம் பிறவாத அங்குத்தையுடையரால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? என்று லௌகிகரைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஈ—விக்குதராமதுண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமை” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிறார்.

அ—நரா விஷ்ணுபராங்கு: ||” 1. “மத்கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம் கர்மலோபோ புவேத்யதி, | தத்கர்மணி ப்ரவர்த்தந்தே திஸ்ர: கோட்யோ மஹர்ஷய: ||” 2. “விஷ்ணுபுக்திவிஹீநஸ்ய ஜாகிம் ஸாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப: | அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டூநம் லோகரஞ்ஜநம் ||” ஸ்ரீபூக்யவதே ஏகாத்ஸே த்விதீயே— 3. “ஹஸ்த்யதே, ரோதி, ரௌதி க்யாயத்யும்த்தவந்ருத்யதி லோகபூஹய: ||” 4. “விலஜ்ஜ உத்க்யாயதி” இத்யாதி, கஞ்சாத்ர யத்யாயோக்யம் த்ரஷ்டவ்யம்.

ஆதே, — கீழில் திருவாய்மொழியிலே புகுவதுநுபுவத்தைப்பண்ணி அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து, உடையா ரைக் கொண்டாடிச் செல்லுகிறது மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலில்.

41— மொய்—செறிந்து, மா—உயர்ந்து, பூ—பூத்த, பொழில்—பொழில்களை யுடைத்தான, பொய்கை—பொய்கையிலே, முதலை—முதலையாலே, சிறைப்பட்டு— சிறைப்பட்டு, நின்ற—(கரையேறமாட்டாமல் நில்சேஷ்டமாய்)நின்ற, கைம்மாவுக்கு— ஆனைக்கு, அருள்செய்த — (அதின் கையில் புஷ்பத்தைச் செவ்வி குலையாமல் அலங்கரிக்கையாகிற) அருளைப்பண்ணினவனாய், (அது தன் ஆர்த்தி தீர்க்கண்டு /களிக்கும்படியாய்) கார்—ஸ்ரமஹரமாய், முகில்போல்—காளமேகநிபுமான, வண்ணன்—வடிவையும்,கண்ணன்—(உள்ளே இழிந்தெடுத்துக் கரையேற்றும்படியான) ஸௌலப்யத்தையும், எம்மானை—(இரண்டுக்குமடியான) உறவையுமுடையவனை, சொல்லி—வாயாலே பேசி, பாடி—(உகப்பாலே)பாடி, எழுந்தும்—இருந்தவிடத்தில் இராதே, பறந்தும்—தரையில் கால்பாவாதபடி பறந்து, துள்ளாதார் தம்மால்— ஸஸம்பூரமந்ருத்தம்பண்ணுதாருடைய ஸத்பூராவத்தால், என்—என்ன, கருமம்— கார்யமுண்டு? தண்—குளிர்ந்த, கடல்—கடலாலே சூழப்பட்ட, வட்டத்து— பூமியிலே, உள்ளீரே—புகுவதூறுபுவார்த்துமாகவுளரான நீங்களே, சொல்லீர்— சொல்லுங்கோள்.

இங்கு, “கைம்மா” என்று ஆனையைச் சொல்லிற்று - துதிக்கையொழிய அமுந்தினபடியை நினைத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆனைக்குதவின நீர்மையை அநுஸந்தித்து ஈடு படாதே அவிக்குதராயிருப்பார் வ்யர்த்தஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) செறிந்து பரந்து தூர்ஸநீயமான பொழிலென்னுதல், செறிந்து பூத்த மாம்பொழிலென்னுதல். (மா - பொழில் - மொய் - பூ - பொய்கை) மாம்பொழிலையும், செறிந்த பூவையுமுடைய பொய்கை என்னுதல். நெடுநாள் பூத்தேடி விடாய்த்த ஆனைக்கு விடாய்கெடுகைக்கு உடலாகையாலே பொய்கையோபாதி சோலையும் உத்தேயஸ்யமாயிருக்கிறது இவர்க்கு. (பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு) வெளிநிலமல்லாமையாலே யானைக்கு நிலமன்றிக்கே முதலைக்கு நிலமாகையாலே சிறைப்பட்டதாயிற்று. (முதலைச்சிறைப் பட்டு) கூடூர்ஜந்துவின் கையிலே அகப்பட்டது; ஸிம்ஹமன்று, ஸஜாதீயமான ஆனையன்று, புலியன்று. (நின்ற) 1. “दिश्यं वर्षसहस्रम्” (திவ்யம் வர்ஷ- ஸஹஸ்ரகம்) என்று நெடுநாள் செல்லுகை. வ்யாபாரஸூந்யமாய்நின்ற என்றுமாம். (கைம்மா) எல்லாவற்றையும் கையாலே தள்ளிப் போகடவற்று என்னுதல்; துதிக்கையொழிய முழுத்தும்படி முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு வ்யாபரிக்கமாட்டாதே நின்றது என்னுதல். Aமுழுவலிமுதலையிறே. (அருள்செய்த) அதின் கையிற்பூவைச் செவ்வியழியாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதை ஆஸ்வஸிப் பித்தபடி. (கார்முகில்போல் வண்ணன்) அதின் விடாய் கெடும்படி ஸ்ரமஹரமான வடிவும் ஸௌலப்யமும்; ஆனையின் நோவாற்றவந்த விஸல்யகரணியும் ஸந்தநாகரணியுமாயிற்று இவை. (எம்மானை) அவன் வந்தபோதே ஆனையின் சிறை

/ (பா) உகக்கும்படியாய். A பெரியதிரு 5-8-3.

இ—போயிற்று; அந்நீர்மையில் இவர் சிறைப்பட்டார். 'தன்மேன்மை பாராதே ஒரு திரயக்குக்கு உதவுவதே' என்று தாம் எழுதிக்கொடுக்கிறார். (சொல்லி) அந்நீர்மையை வாயாலே பேசி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி, இருந்தவிடத்தில் இருக்க மாட்டாதே எழுந்திருந்து, தரையிலே கால்பாவாதே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதவர்கள். "நமக்கு ஓர் ஆபத்துவந்தால் இருந்தவிடத்திலிராதே விக்குத னம்போதும் அவனேவேணும்; அவன் நூறுயிரம் செய்தாலும் அவிக்குதராம் போதும் நாமே வேணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். (தம்மால் கருமமென்) தங்கள் னத்பூவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களிற்கொண்ட ப்ரயோஜனமென்? தங்கள் கருத்தால் கண்ட ப்ரயோஜனமென்? (தண்கடல் இத்யாதி.) சதுஸ்ஸாகூர பர்யந்த பூமியிலுள்ள நீங்கள் சொல்லிகோள். இப்பூமியிற்பிறந்தது புகுவதுநு புகுத்துக்காக என்கை; ப்ரஹ்மதேஸத்தில் அப்பன் பிள்ளையோடே திருவாய்மொழி கேட்டபோதை வார்த்தையை நினைப்பது. 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்—ஆஸ்திதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே, aA கலங்காப் பெருநகரில் தின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித் தால் விக்குதராகாதார் b அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— c (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) d வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில். e மா—வண்டு. f மொய்யென்று-நெருக்கமாய், சோலைச்செறிவு; g அச்செறிவுதான் மனோஹரமாயிருக்குமிதே. (மா—பொழில்) மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல்.

அ— முதற்பாட்டு. (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் இத்யாதி.) aB "உம்பராலறியலாகாவொளியுளார்-வந்தார்" என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திய்வஸுத்தியைக் கடாகுழித்து (கலங்காப் பெருநகரில் தின்றும் என்கிறார்) உம்பராலறியலாகாவொளியென்று - பரமபதம். b "தம்மால் கருமமென் சொல்லீர்" என்றத்தால் (அவஸ்துக்கள் என்கிறார்) என்றது. c, d "மா" என்று-வண்டாய், "மொய்" என்று - மொய்க்கப்பட்ட என்றாய், "பூ" என்று - பூவாய், "மா மொய்-பூம்பொழில்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட இத்யாதி.) eC "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருத்தும்" என்று நிகுண்டு ப்ரயோகமுண்டாகையாலே (மா-வண்டு) என்கிறார். c, f அன்றிக்கே மொய் என்று - செறிவாய், மாவென்று-மாமரமாய், பூவென்று-தர்ஸநீயதையாய், செறிந்த மாவாலுண்டான அழகிய பொழிலென்று அருளிச்செய்கிறார் (மொய் என்று நெருக்க

ஜீ— முதற்பாட்டு. (மொய்ம்மா இத்யாதி.) aB "உம்பரால்" இத்யாதியைப் பற்ற (கலங்காப் பெருநகரில் இத்யாதி.) உம்பராலறியலாகாவொளியென்று - பரமபதம். b "தம்மால் கருமமென் சொல்லீர்" என்கையாலே (அவஸ்துக்கள் என்கிறார்) c, d "மா" என்று-வண்டாய், "மொய்" என்று மொய்க்கப்பட்ட என்றாய், "பூ" என்று - பூவாய், "மா-மொய்-பூம்பொழில்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (வண்டுகள் இத்யாதி.) eC "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலு டையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருத்தும்" என்று நிகுண்டுப்ரயோகமுண்டாகையாலே (மா-வண்டு) என்கிறார். c, f யத்யவா, "மொய்" என்று-செறிவாய், "மா" என்று-மாமரமாய், "பூ" என்று - தர்ஸநீயதையாய், செறிந்த மாவாலுண்டான அழகிய பொழிலென்று

A மூன்-திருவ 51. B திருமலை 28. C தமிழ் நிகண்டு.

ஈ—பரத்த பொழிலென்னுதல். (பூம்பொழில்) h பூத்த பொழிலென்னுதல்; h, கீழ். செறிவு மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றுகில் இங்கு மனோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது. (பொய்கை இத்யாதி.) iA பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேய்க் கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டு வருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் i, பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானாயிற்று “உள்ளே துஷ்டஸத்வம் கிடந்தது” என்றறியாதே; i, அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு

அ—மாய்ச் சோலைச்செறிவென்று) g அன்றிக்கே, மொய் என்று அழகாய்; அதாவது—மனோஹரத்வ மாய், மாவென்று—பரப்பாய், பூவென்று - பூத்ததாய், மனோஹரமாய், பரந்திருந்துள்ள பூத்த பொழிலென்று அருளிச்செய்கிறார் (அச்செறிவு தான் மனோஹரமாயிருக்கும்றே) என்று. h (பூத்த பொழில் என்னுதல்) என்ற அதந்தரம், த, ர்ஸநீயமான பொழிலென்னுதல் என்று அத்தியாஹர்த்தவ்யம். c ஆக “மொய்” இத்யஸ்ய அர்த்தத்தரயம்; மொய்த்தல் - படிதலும், செறிவும், அழகும்; “மா” இத்யஸ்ய அர்த்தத்தரயம் - ப, ருங்க; மஹத்தா, சூதஸ்ச; “பூ” இத்யஸ்ய அர்த்தத்தவ்யம்—புஷ்பம், ஸௌந்தர்யஞ்ச. c, d அன்றிக்கே, “மொய்” என்றதுக்கு—இரண்டு பொருளாய், (வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட) என்றது - வண்டுகளாலே நெருங்கப்பட்ட என்று அர்த்தமாகவுமாம். h, இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு, “பூ” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (கீழ் செறிவு மாத்ரத்தை இத்யாதி.) மாத்ரஸ்ப்தே, ந - ஸௌந்தர்யம் வ்யா வர்த்தயதே. “மொய்” இத்யத்ர - மனோஹரத்வமப்யபிஹிதஞ்சேத், அத்ர குஸுமித்வமுச்சயத இதி ப, லா: i மஹாநக்ரவதி ஸரஸி க, ஜேந்த்ர: கிமர்த்தம் அவததார, பராங்குஸார்யஸ்ச தருஷண்டம் ஸரஸ்ச கிமர்த்தம் வர்ணயதி இத்யத்ராஹ (பூவார்கழல்களிடையார்ப்பு, அப் போது அவனுக்கு உத்தே, ஸ்யமானாற்போலே இத்யந்தேத) பரமப, லா, வதஸ்ய ஸ்ரீ, ஜேந்த்ர, ஸ்யோத்தே, ஸ்யம் ஜாதமித்யதேநைவ ஹேதுநா பராங்குஸார்யஸ்யார்ப்யுத்தே, ஸ்யம் ஜாதமித்ய ப, லா: i, “பொய்கை” என்கையாலே - (பூத்த பொய்கையும்) என்று அர்த்தாத் னித்த, தம், அன்றிக்கே “பூ” என்றத்தை இரண்டிடத்திலும் அந்வயித்துச் சொல்லுவாருமுண்டு. i, (உத்தே, ஸ்யமானாற்போலே) என்றது—உத்தே, ஸ்யமான வழியாலே என்றபடி. i அன்றிக்கே சிறைப் படுகைக்கடியென்? என்ன (பூவார்கழல்களிலே இத்யாதி.) i, உத்தே, ஸ்யமான ஈஸ்வரனைவிட்டு “மொய்மாம் பூம்பொழில் பொய்கை” என்று பொய்கையையும் பொழிலையும் வர்ணிப்பாளென்? என்ன (அச்சோலையோடு இத்யாதி.) என்று பித்தவாக்யமே என்னவுமாம். i, (அவனுக்கு)

ஜ—அர்த்தாந்தரம் (மொய்யென்று நெருக்கமாய் இத்யாதி.) g மொய் என்று அழகாய், அதாவது—மனோஹரத்வமாய், மா என்று - பரப்பாய், பூ என்று - பூத்ததாய், மனோஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பூத்தபொழிலென்று அர்த்தாந்தரம் (அச்செறிவுதான் இத்யாதி.) h (பூத்தபொழில் என்னுதல்) என்ற அதந்தரம், த, ர்ஸநீயமான பொழிலென்னுதல் என்றும் அத்தியாஹர்த்தவ்யம். h, “பூ” என்று—த, ர்ஸநீயத்தைச் சொல்லும்போது, “மொய்” என்றத்தோடு புநருத்தமன்றே என்ன (கீழ் செறிவுமாத்ரத்தை இத்யாதி.) c ஆக “மொய்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தரயம் - படிதலும், செறிவும், அழகும். “மா” என்றதுக்கும் அர்த்தத்தரயம் - வண்டும், மஹத்தையும் மஹரமும்; “பூ” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவ்யம் - புஷ்பமும், அழகும். “மா” என்கிற மகாரத்தின்மேல் பித்தவான அர்த்தாக்காரம் மாமரத்தைச் சொல்லாதபோது ச, ந்தோப, லா, க, நிவ்ருத்தயர்த்தகமென்று கண்டுகொள்வது. i சிறைப்படுகைக்கு அடியேதென்ன (பூவார்கழல்களிலே இத்யாதி.) i, உத்தே, ஸ்யமான ஈஸ்வரனைவிட்டு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கிறதென்? என்ன (அச்சோலையோடு இத்யாதி.) அதாவது - ஸ்ரீ, ஜேந்த்ர, ஸ்யோதுக்கு உத்தே, ஸ்யமான வழி

ஈ—உத்தே, ஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று அப்போது i, அவனுக்கு உத்தே, ஸ்யமானுற் போலே, jA தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிதே இப் பொய்கையும். kB “தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணெடு கனிவாயுடையதுமாய்” என்று k, உபமாந முகத்தாலும் மனோஹரமாயிருக்குமிதே. l பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. m தன்னிலமல்லாததிலே விஸஜாதீயமான அதின் கையிலே அகப் பட்டது. n வெளிநிலமாகில் ஆணையே வெல்லுமிதே; o ஆணைக்கு ஆணையன்று; ஆணைக்கு விம்மலுமன்று. p கூடத்தாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின கையிலே அகப்பட்டது.

அ—என்றது-ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு என்றபடி. j ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உத்தே, ஸ்யமான வழியாலே பொய்கையும் பொழிலும் உத்தே, ஸ்யம் என்றார் கீழ்; பொய்கை உத்தே, ஸ்யம் என்ற துக்கு ஹேத்வந்தரம் (தயரதன்பெற்ற இத்யாதி.) k பற்றின விஷயத்துக்குப் போலியான ப்ரகாரத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (தாமரைக்காடு இத்யாதி.) திருவாசிரியம். B “கற்பகக்காவு உற்பலவன்ன முடிதோளாயிரம் தழைத்த” இத்யதேந-வ்ருக்ஷஷண்ட, ஸ்யாப்யுபமாநமுகே, ந உத்தே, ஸ்யத்வம் ஸுசிஸ்யதே. j அன்றிக்கே, பூவுண்டாகையாலே அவனுக்கு உத்தே, ஸ்யமாகிறது; இவர்க்கு உத்தே, ஸ்யமானபடியென்? என்ன (தயரதன் இத்யாதி.) என்னவுமாம். k இந்தப் பக்ஷத்தில், (உபமாநமுகத்தாலும்) என்ற சஸப்தத்திற்குத் தாத்பர்யமில்லை. l “பொய்கை, முதலை” என்கிற பதத்தவயத்துக்கும் வாஸனே அருளிச்செய்கைக்காக அதிஷ்டியை (பொய்கை இத்யாதி.) ஈ சிறைப்பட்டுநின்ற என்ன அமைந்திருக்க, “பொய்கை” என்றும், “முதலை” என்றும் விஸேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (தன்னிலம் இத்யாதி.) அதுக்குத் தப்புவொண்ணாத ஆபத்தென்றும், “கூடத்தரன் கையிலே தோற்றே” என்றும் து:க்காதிரியைத் தோற்றுக்கைக்காக இப்படி விஸேஷிக்கிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கூடத்தரன் கையிலே தோற்றது து:க்காதிரியமாகையிதே. 1. “யஸ்ய நாளீந்ர ப்ரவிதா ந சாஸ்தி ஸத்யருஸ: புமாந் | தி, வி வா பு, வி வா லோகே ஸ மே ஹந்தா ப்ரவேதி, தி ||” என்கிறபடியே - என்னப்பற்ற ப்ரப, லனாவன் கையிலே படவேணுமென்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் வரம் வேண்டிக் கொண்டது. n, o, p தன்னிலமானால் தப்பலாம் என்னுமத்தையும், “கூடத்தரன் கையிலே தோற்றே” என்றதுக்குண்டாம் து:க்காதிரியைத்தையும் விஸத்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (வெளிநிலமாகில்

ஜீ—யாலே தமக்கு உத்தே, ஸ்யமாய் வர்ணிக்கிறார் என்றபடி. “பொய்கை” என்றபோதே - (பூத்த) என்று ஸித்தத்தாமதல், “பூ” என்றத்தைப் பொய்கையோடேயும் அந்வயித்தாதல்; i, அவனுக்கு- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு. j உத்தே, ஸ்யதைக்கு ஹேத்வந்தரம் (தயரதன் இத்யாதி.) k போலியான ப்ரகாரத்தை விஸத்யாக்கிறார் (தாமரைக்காடு இத்யாதி.) திருவாசிரியம். தாமரைக்காடுபோலேயிருக்கிற திருக்கண்ணோடேகூடக் கனித்த வாயையுடைத்தாயிருக்கிற இதிபாகராத் து:.. n “பொய்கை, முதலை” என்கிற பதத்தவயத்துக்கும் பாவம் (தன்னிலம் இத்யாதி.) 4 ஏதத்தாத்பர்யகத்யநார்த்தமதிஷ்டியை (பொய்கை இத்யாதி, வாக்யம்) n, o, p தன்னிலமானால் தப்பலாமென்னுமத்தையும், “கூடத்தரன் கையிலே தோற்றே” என்றதுக்குண்டாம் து:க்காதிரியைத்தையும் விஸத்யாக்கிறார் (வெளிநிலமாகில் இத்யாதி.) கூடத்தரன் கையிலே தோற்றுமது து:க்கமாகையிதே - 1. “யஸ்ய நாளீந்ர ப்ரவிதா ந சாஸ்தி ஸத்யருஸ: புமாந் | தி, வி வா லோகே ஸ மே ஹந்தா ப்ரவேதி, தி ||” - தன்னில் தாழ்த்தார் கையிலே படாதே, தன்னைப்பற்ற ப்ரப, லனாவன் கையிலே படவேணுமென்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் வரம் வேண்டிக்கொண்டது. பொய்கையிலிருக்கிற முதலையாலே து:க்கப்பட்டுநின்ற இதி

சு—q (சிறைப்பட்டுநின்ற) r 1. “दिव्यं वर्षसहस्रकम्” (திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்) என்கிற
படியே - அநேகமாயிரமாய்ந்து முதலை நீருக்கிழுக்க, ஆனை கரைக்கிழுக்க, இரண்டி
னுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது. 1. “गज आकर्षते तीरे ग्राह आकर्षते जले” (கஜ
ஆகர்ஷதே தீரே க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே) என்கிறபடியே; s பின்பு அதுதவிரந்து
முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஒவிநின்ற நிலை; t ஆனைக்குத்
தன்னிலமல்லாமையாலே ப்லக்ஷயம் பிறக்கும்; u முதலைக்குத் தன்னிலமாகை
யாலும் v அபிமதஸித்தியாலும் ப்லம் இரட்டித்திருக்குமிறே; vA “முழுவலி முதலை”
என்னக்கடவதிறே; w “தன் அபிமதஸித்திக்கு ஒரு w₂ கறையடி காணவல்லோமே”
என்று ஹருத்யக்லேஸத்தோடே கிடக்கையாலே ப்லக்ஷயம் பிறந்திருக்கும்.
இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாயிற்றே. தன் அபிமதஸித்திக்கு இதுதான்
x கால்வாசியறிந்திறே பற்றிற்று. y முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. z நெடுங்காலம்

அ—இத்யாதி, வாக்யத்தாலே q, r “சிறைப்பட்டு” என்ற அநததரம் “நின்ற” என்கையாலே
சிறைப்படுவதற்கு முன்பெல்லாம் அலைச்சல்பட்டமை தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்து, அது
அலைச்சல்பட்ட ப்ரகாரத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்
என்று தொடங்கி, க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே என்கிறபடியே என்னுமளவும்) s “நின்ற” என்ற
துக்கு வாஸனை (பின்பு இத்யாதி) t, u க்ஜஸ்ய வ்யாபாரோபரமே, க்ரஹஸ்ய சேஷ்டாதிக்கே
ச கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (ஆனைக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலே இத்யாதி, வாக்யத்வயநந்
பு க்ரஹபக்ஷே (அபிமதஸித்தியாலும்) இத்யபித்யாதாத்-க்ஜபக்ஷே ச, ப்லவச்சரணாவந்
த்யோ: பத்வஸம்ர்ப்பணரூபாபிமதாலபாச்சேத்யபி ஹேதுர் த்ரஸ்ட்வய:; அபிமதஸித்தி-
ஸாபமோக்ஷம்; v க்ரஹஸ்ய தத்வநீம் ப்லமதித்யம் ஜாதமித்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (முழுவலி
இதி) திருமொழி. A “கடிகொள் பூம்பொழில்” இத்த்யாதி. w அத்ர-க்ரஹஸ்ய க்ஜபாத்ராலம்ப
நாதத்தரம் ப்லமதித்யம் ஜாதமிதி ந ஸ்புரதி கிலேத்யாஸங்காயாம், A “முழுவலிமுதலை” இதி
தத்வநீம் விஸேஷணத் - இத்யாதீமேவ ப்லமதித்யம் ஜாதமிதி ஸ்லச்யத இத்யபிப்ராயேண
உபாத்த ப்ரமாணஸ்ய ப்ராவமாஹ (தன் அபிமதஸித்திக்கு இதி) w₂ (கறையடி இதி) சாடு:-
கறுத்தவடியென்றும், உரலென்றும்; ஆனையென்றும், ஆனைக்காலென்றும் - ஸ்வபாவார்த்தம்
அன்றிக்கே, “கறை” என்று - உரலாய், உரலோடொத்த அடையுடையவனை என்னுதல்.
x (கால்வாசி இதி) சாடு; y கால்வாசி அறிந்து பற்றினதுக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார்
(முன்பொன்றை இத்யாதி) z இது பற்றினதின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (நெடுங்காலமெல்லாம்

ஜீ—ஸப்ததார்த்தம் q, r “நின்ற” என்றதுக்கு நிர்வ்யாபாரமாய்நின்ற என்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து
முன்புத்தையில் வ்யாபாரத்தையும் ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (திவ்யம் இத்யாதி) 1.
1. “कज आकर्षते तीरे ग्राह आकर्षते जले। तयोर्द्वन्द्वसमं युद्धं दिव्यं वर्षसहस्रकम्॥” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே. t இதுக்கு அடியேதென்ன
(ஆனைக்குத் தன்னிலம் இத்யாதி) v அப்படி இரட்டித்திருக்குமோ? என்ன (முழுவலி இத்யாதி) u
திருமொழி. அதிகப்லமுடைய முதலை இத்யர்த்தம். w இதுக்கு அர்த்தம் (தன்னபிமத
இத்யாதி) w₂ (கறையடி இதி) சாடு-கறுத்த அடி; ஆனைக்காலென்று-ஸ்வபாவார்த்தம். உர
லென்று - சாடு. x (கால்வாசியென்று) சாடு, y இதுக்கு நியாமகம் (முன்பொன்றை இத்யாதி) z

பு—(சிறைப்பட்டுநின்ற) r 1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टषष्टितमोऽध्याये, — “गज आकर्षते तीरे ग्राह
आकर्षते जले। तयोर्द्वन्द्वसमं युद्धं दिव्यं वर्षसहस्रकम्॥”

அ பெரியதிருமொழி 5-3-3.

ஈ-மெல்லாம் “நம் ஸாபமோஷத்துக்கு ஒரு Z_2 கறையடி காணவல்லோமே” என்று கிடக்கிறது அது பெற்றால் விடாதினே. z கறையடியென்று - ஆனைக்குப்பேர். b (சைம்மாவுக்கு) c “ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைம்மிஞ்சிவாராது” என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், c_2 துதிக்கை முழுத்திறநென்கையும். d இடர்ப்படும்போதும் d_2 தன் k_2 னத்திலேயே படுவது. A “ஆனையின் துயரம்” என்னக் கடவதினே. (அருள்செய்த) d_3 துதிக்கை முழுத்தச்செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப்பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற்செவ்விமாறுதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. e முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்துக் e_3 குளிரக் கடாக்கித்து நின்ற நிலை. f ஆனைக்கு f_2 நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று $f_3 B$ துவாய புள்ளார்ந்து வந்தினே

அ-இத்யாதி.) யத்வா, நது 1. “இவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்” இதி-தேவஸம்வத்ஸரேஷு ஸஹஸ்ர வர்ஷம், அத ஏவ மநுஷ்யஸம்வத்ஸரேஷு அநேக ஸஹஸ்ரவர்ஷம் பராத, இத்யுத்தம்; ஏவம் அநேககாலபராத, தே ஹேது: க இத்யத்ராஹ (நெடுங்காலமெல்லாம் இதி) யத்வா, சாட்வந்தரத்துக்காக இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (முன்பொன்றை இத்யாதி.) Z_2, a “கறையடி” இத்யஸ்ய ப்ரக்ருதே விவக்ஷிதமர்த்தமாஹ (கறையடியென்று இதி) b, c k_2 ஸ்ய நாமாந்தரேஷு ஸத்ஸ்வபி “கைம்மா” இதி ப்ரயோக, ப, விதமாஹ (ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் இதி) c_2, d_2 துதிக்கை-துண்டம். b, d கையையுடைய மா-“கைம்மா” இதி யௌகிக்யகார்த்தம் அவலம்ப்ய ப, d_2 வமபி, d_2 ய ருடி, மவஸம்ப்ய ப, d_2 வமாஹ (இடர்ப்படும்போது இதி) d_2 (தன் k_2 னத்திலே) என்றது - தன் பெருமைக்குத் தக்கபடியினே என்றபடி. “கைம்மா” இத்யயம் ஸப், t_3 : k_2 ஜே ருட, z ; யோக்யஸக்தி விவக்ஷாயாம், ஸாமாந்த்யேந சதுஷ்பாத, p_4, t_4 யி-மாஸப், t_3 :; அர்த்தத் k_2 ஜம் வக்தி, C “மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாகாலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருத்தும்” இதி நிக, ண்டு: e ப, d_2 வந்தரமாஹ (முதலையின் வாயிலே இதி) e_3 (குளிரக்கடாக்கித்து நின்றநிலை) இத்யபி, t_4 நாத “கண்ணன்” இத்யத்ர - புண்ட, r_1 காஷுத்வமப்யர்த்த, இதி ஸலிச்யதே. f ஸீலாவிபூ, திஸ்த, p_4 ஜேந்த்ர கர்த்த, ருத புஷ்பச்ச, v_2 யபக, மாத் பூர்வம் தத்ஸவீகரணம் தே, v_2 ஸாந்தரஸ்த, v_2 ஸ்ய ப, k_2 வத: கதம், k_2 டத இத்யத்ர ஸ்வோக்திமாஹ (ஆனைக்கு நெடுங்கைநீட்டாக இதி) $g...k$ “கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த” இத்யேதத், t_3 ருதி, நித, t_4 ய ரஸோக்திருவாச; “முதலிச் சிறைப்பட்டுநின்ற கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த” இத்யேதத், t_3 ருதி, நித, t_4 ய, த், r ம், d_3 ரீத்யா ஸம்ஸ்க்ருதரீத்யா ச ஏஸோக்தித், v_2 வம் வத, t_3 , தத்ர தத்ர விவக்ஷிதம் அர்த்த, t_3 ருச தத்த, t_3 ருபத, மேவ விஸத, t_3 யதி (ஆனையின் காலில் விலங்கை இத்யாதி, வாக்ய சதுஷ்டயேந) h_2 விலங்கு முதலை, நிக, ண்டுச. p_4 த், r ஹ: - ஆக், r ஹ இதி த், v நி: f யத்வா, முந்தின தாத்பர்யவிவரணம் (ஆனைக்கு

அ-இதுபற்றினதின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (நெடுங்காலம் இத்யாதி.) c ஆனையென்னுதே, “கைம்மா” என்றதுக்கு ப, d_2 வம் (ஏதேனும் இத்யாதி.) d ப, v தம் (இடர்ப்படும் இத்யாதி.) d_2 தன் k_2 னத்திலேயே-தன் பெருமைக்குத் தக்கபடியினே. d_2 தாத்பர்யம் (துதிக்கை இத்யாதி.) e “அருள்செய்த” என்றதுக்கு, “கண்ணன்” என்றத்தைக் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (முதலையின் இத்யாதி.) இப்போது, “கண்ணன்” என்றதுக்கு - கண்ணையுடையவன் என்று அர்த்தம். f முந்தின அர்த்த, v_2 விவரணம் (ஆனைக்கு இத்யாதி.) f_2 நெடுங்கைநீட்டு - அதி, t_4 ரம். g_3 (துவாய இத்யாதி.) திருமொழி. ப, r ஸ, t_3 த், t_4 மாவ வாயையுடைய பெரியதிருவடியை, p_4 மேற்

A பெரியதிருமொழி 2-3-9. B பெரியதிருமொழி 6-8-3. C தம்நிகண்டு.

ஈ—பூ இடுவித்துக்கொண்டது. g (அருள்செய்த) h ஆணையின் காலில் h₂ விலங்கையிறே
வெட்டிவிட்டது; iA கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட
ஆணையின் காலத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்து, j அதினுடைய j₂ க், ராஹத்தைப்போக்கி
நின்ற நிலை. k1. “ग्राहं चक्रेण माधवः” (க், ராஹம் சக்ரேண மாதவ:) இறே. IB[காலக்

அ—இத்யாதி₃: h...k இரண்டாம் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ஆணையின் காலில் இத்யாதியாக
மாதவ: இறே என்னுமளவும்) h₂ விலங்கென்று - திரியக்காய், முதலையைச் சொல்லுகிறதென்று
ஸ்வபூவார்த்த₂: சாடு ஸ்பூடம். i விலங்கென்றால், முதலையைச் சொல்லுமோ? என்ன
(கொடியவாய் விலங்கிறே என்று) h₂ விலங்கென்று ப₃ந்த₄மாய், ப₃ந்த₄த்தைப் போக்கினான்
என்று தோற்றுகிறது. j அதினுடைய க், ராஹத்தை - அதுக்கு விரோதியான முதலையை.
(அதினுடைய க், ராஹத்தை) என்கையாலே - அதினுடைய க், ராஹத்தை என்றிறே தோன்றுகிற
தென்னில்; அப்போது 2. “க், ராஹாத்த், விபாடிதமுக்யாத்” என்றிறே எடுக்கவடுப்பது; இன்ன
மும், க், ராஹணத்தில்தான் - க், ராஹஸ்ப், த₃ய் ல், லேயிறே. 3. “க், ராஹவ்ருத், ருக்ஷிர்சிக், மர்ச”
என்று - பூவத்திலே அப்பிரத்யயம்றே வருவது, அப்போது க், ராஹ: என்றிறேயிருப்பது;
4. “விபூஷா க், ராஹ:” என்று - ‘ண’ப்ரத்யயம் கர்த்தரியிறே. விபூஷாக், ராஹணம் - வ்யவ
ஸ்தி₂தவிபூஷயா, அதுதானும் ஜலசரத்திலே நியமித்தார்கள். k அப்படி க், ராஹத்தைப்
போக்கினோ? என்ன (க், ராஹம் இத்யாதி₃) g “செய்த” என்றதின் அர்த்த₂, த், வயத்துக்கு
அனுருணமாக, “சிறைப்பட்டு” என்றதுக்கு - செவ்விமாறமல் பூப்பணிமாறப்பெறுமையால்
வந்த து₃:க்க₂மென்றும், ஆணைக்கு முதலையாலுண்டான து₃:க்க₂மென்றும் அர்த்த₂, த், வயம்
கண்டுகொள்வது. l “திண்கழற் காலகரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமலை”(2) “மலையையெடுத்துக்
கண்மாரிகாத்து”(3) “மால்விடையேழுமடர்த்த”(4) “கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியிருவை
அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த வேதமுதல்வனை”(5) “தடங்கடல் சேர்ந்தபிராணை”(6) “தீர்மையில்
நூற்றுவர்விய ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுடரை”(7) இதி-
அ நே கே ஷு வ்யாபாரேஷ்வபி₂தீ, யமாநேஷ்வபி, க், ஜேந்த், ரமோஷுணம் ப்ராதம்யேத

ஜீ—கொண்டுவந்திறே இத்யர்த்த₂: h...k த், வித்யார்த்த₂த்தின் விவரணம் (ஆணையின்காலில் இத்
யாதி₃, மாதவ: இறே என்னுமளவும்) h₂ விலங்கென்று - திரியக்காய், முதலையைச் சொல்லுகிறது என்று
ஸ்வபூவார்த்த₂: சாடு ஸ்பூடம். i விலங்கென்றால் - முதலையைச் சொல்லுமோ? என்ன
(கொடியவாய் இத்யாதி₃) க், ராஹான வாயையுடைய முதலை இத்யர்த்த₂: j அதினுடைய
க், ராஹத்தை-அதுக்கு விரோதியான முதலையை என்று ஸ்வபூவார்த்த₂ம். j₂ க், ராஹமென்று
து₃:க்க₂த்துக்கும், ஆக், ராஹத்துக்கும் பேர். k அப்படி க், ராஹத்தைப் போக்கினோ? என்ன
(க், ராஹம் சக்ரேண இத்யாதி₃) l “க், ராஹ க், ரஸ்தம் க், ஜேந்த், ரஞ்ச தஞ்ச க், ராஹம் ஜலாஸயாத்
உஜ்ஜஹாராப்ரமேயாத்மா தரஸா மதுஸுதது: | ஸ்துலஸ்தம் துாரயாமாஸ க், ராஹம் சக்ரேண
மாதவ: ||” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மே அஷ்டாஷ்டிபதமே. ஆக, “அருள்செய்த” என்றதின்
அர்த்த₂, த், வயானுருணமாக, “சிறை” என்று-து₃:க்க₂மாய், அதை-செவ்விமாறமல் பூப்பணி
மாறப்பெறுமையால் வந்த து₃:க்க₂மென்றும், முதலையாலுண்டான து₃:க்க₂மென்றும் த், வேத₄
கண்டுகொள்வது. l அல்லாத சேஷ்டிதங்களுக்கு முன்னே க், ஜேந்த், ரமோஷுத்தைச் சொல்லுவா
னென்? என்னில்: ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்தாபி₂மதத்வேத தத், வரீகாரஸாத₄னமென்று விவக்ஷித்து,

ப்ர-(அருள்செய்த) ..p1. “ग्राहं चक्रेण माधवः” इत्ययं तस्य पाठमेदो वा, अन्यत्र कुतचित्
विद्यमानो वा द्रष्टव्यः. [तस्य-२९९ पुटे उपात्तविष्णुवर्मश्लोकस्य]

A பெரிய திரு 5-8-3. B துர-திரு 3-5.

ஈ—கதுவிடுகின்ற] m ஸ்ரீகேசாபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களையிட்டுவைத்துப் பொய்கையிலிழிந்தவாறே பரிவட்டங்களைபெல்லாம் m₄வாரிக்கொண்டு ஒரு m₃குருந் தின்மேலே ஏறிநிற்க. தங்கனாலானவனவெல்லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங்கொடாதேயொழிய, அவர்களிலே m₄ ஈஸ்வரமர்மஜ்ஞையாயிருப்பா னொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாயிற்று; கயலோடேகூட வானையானது காலக் கதுவாநின்றது. n தன்னை ஆஸ்ரயித்ததொரு யானையை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்கமாட்டாமே தவிரித்துக்கொண்டுவந்து விழக்கடவ அவன், அத்தரங்க,ரான நாம் நோவுபடாநின்றால் வாராதிரானென்னுமத்தாலே சொல்லு கிறான். o யானையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது; அபுலைகளான எங்களை இரண்டு நீர்ப்புழு கிடாய் நலிகிறது என்கிறான். p இத்தைக் கேட்டபோதே பரிவட்டங் கையுங்கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துவிழுமென்றிருக்கிறான், q வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈஸ்வரமர்மங்கள் தெரியுமிறே-r “இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவார்” என்றறிவர்களிறே. s (கார்முகில் இத்யாதி) t ஆனையினிடரைப் போக்கி னபோது வடிவிற்பிறந்த t₂ துடிப்பும், குணத்திற்பிறந்த t₃ துடிப்பும். u வடிவழகை

அ—கிமீத்த,முபத்தம் இத்யத்ர; ப₄க₃வத₃த்யந்தாபி₄மதத்வாத், ஏதத₃நுஸந்த₄ரத்ருஷ₃ ப₄க₃ வாத் தியமேத த்யயம் கரோதீத்யபி₄ப்ராயாச்ச ப்ராத₃மயேநோபாத்மம் இத்யபி₄ப்ராயேண ஸம் வாத₃மாஹ (காலைக்கதுவிடுகின்ற இதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஆனைக்கு அருள்செய்தவன் க்ருஷ்ணன் என்கிறுமிறே; க்ருஷ்ணனே பின்னை ஆனைக்கு அருள்செய்தது? என்ன (காலை இத்யாதி) என்று இங்ஙனையாகவுமாம். n “காலைக்கதுவிடுகின்ற, கயலொடு வானை விரவி” என்கிற பத₃ப்ரயோக₃த்துக்கு அவதாரிகை (ஸ்ரீகேசாபிமார் இத்யாதி) n₄ வாரிக்கொண்டு—அபஹ்ருத்ய. ஈ₃குருத்து-வ்ருஷ்விஸேஷம். n₄ (ஈஸ்வரமர்மஜ்ஞை) மர்மமாவது-ஈஸ்வரத்வமும், ‘இன்னதுக்கு இவர் இரங்குவார்’ என்னுமதுவும்; ‘இவன் மர்மம்’ என்ன அமைந்திருக்க, ஈஸ்வர மர்மமென்கையாலே-ஈஸ்வரத்வமும் மர்மாந்தர்க்கு,தமென்று தோன்றும்மே. n பத₃ப்ரயோக₃த்துக்குத் தூத்பர்யம் (தன்னை ஆஸ்ரயித்ததொரு இத்யாதி) ஹார்த்த₃ப₄வமாதல். கயல், வானை - ஸ்தீர்புருஷமத்யஸ்யபே₄த₃ங்கள். o “கயலொடு வானை” என்றதுக்குத் தூத்பர்யம் (யானையை இத்யாதி) n,p (தன்னை ஆஸ்ரயித்ததொரு யானையை) இத்யாதி₃வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இத்தைத் கேட்டபோதே இத்யாதி) q கேசாபிநாம் ஈஸ்வரமர்மஜ்ஞாநம் கத₃ம் ஜாதமீத்யத்ராஹ (வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே இதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்ததநயா ஹி கேசாப்யவஸ்த₃யாம் ப்ராப்ய வத₃தி இதி ப₄வாஃ. r தெரியும் ப்ரகாரத்தை விஸத₃மாக அருளிச்செய்கிறார் (இன்னதுக்கு இத்யாதி) s,t “காச்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணன்” என்றதுக்கு அபரப₄வியாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆனையின் இடரைப் போக்கினபோது இத்யாதி) t₂ துடிப்பு - அதிஸயம். u பூர்வப₄வியாக

ஜீ—அதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (காலை இத்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. n இதுக்கு அவதாரிகை (ஸ்ரீகேசாபிமார் இத்யாதி) n₄ (மர்மஜ்ஞை இதி) மர்மமாவது - ஈஸ்வரத்வமும், இன்னதுக்கு இரங்குவரென்னுமதுவும். n பத₃ப்ரயோக₃த்துக்கு ப₄வம் (தன்னையாஸ்ரயித்தது இத்யாதி) கயல், வானை - மத்யஸ்யபே₄த₃ங்கள். o “கயலொடு வானை” என்றதுக்கு ப₄வம் (யானையை இத்யாதி) ஹார்த்த₃ப₄வமாதல். n,p “தன்னையாஸ்ரயித்ததொரு” இத்யாதி₃யை விவரிக்கிறார் (இத்தைக்கேட்ட இத்யாதி) q இடைச்சிகளுக்கு ஈஸ்வரமர்மம் தெரியுமோ? என்ன (வைஷ்ணவ ஸந்தான இத்யாதி) அதாஸது - இடைச்சிகளாக அனுகரிக்கிறவன் பெரியாழ்வார் திருமகளாகை யாலே தெரியும் என்று கருத்து. r விவரணம் (இன்னதுக்கு இத்யாதி) s,t “கண்ணன்” என்னு மளவுக்கும் அபரப₄வியாக ப₄வம் (ஆனையினிடரை இத்யாதி) t₂ துடிப்பு-அதிஸயம். u பூர்வ

ஈ—அனுபுவிப்பித்து ஆனைக்குக் v கையாளாய் நின்ற நிலை; w “க்ருஷ்ணன்” என்றால்-தன்னை அனுபுவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிதே. x ஆனையின் இடரைப்போக்கின x₂ விஸல்யகரணியும் x₃ ஸந்த்ரானகரணியுமிருக்கிறபடி. y தன்னையனுபுவிப்பித்துத் தாழ்நின்றனாயிற்று போக்கிற்று. z (எம்மானை) a ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின் சிறை விட்டது. b அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். c ஒரு ஜன்மமாதல், ஒரு ஜ்ஞானமாதல், ஒரு வருத்தமாதல் ஒன்றுமின் றிக்கே ருசிமாத்தரமேயான ஸ்ரீக₃ஜேந்த்ரதாழ்வானுக்கு உதவினபடியை அனுஸந்தித்து. “இதென்ன நீர்மை” என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநந்யார்ஹராயிற்று. d புட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே d₂ மேலேயும் இயலைச் சொல்லப்பண்ணி “அவன் நூருயிரம் செய்தாலும் விக்குதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானால் இருந்தவிடத்திலேயிருக்கமாட்டாதே விக்குதனும் போதும் அவனே வேணும்” என்று அருளிச்செய்தார். (சொல்லி இத்யாதி₃) ஆனைக் குதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே எழுந்தும், தறையில் கால்பாவாதே பாந்தும், இப்படி

அ—அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகை அனுபுவிப்பித்து இத்யாதி₃) v, w “கண்ணன்” என்கிற ப்ர யோகத்துக்கு நிமித்தமாக (கையாளாய் நின்றநிலை) என்று ப₄வ்யதாரு₃ணத்தையிதே சொல்லிற்று; இது முக்யார்த்தத்திலுண்டோ? என்ன (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி₃) x அழகையும் கு₃ணத்தையும் சொல்லுகிறதிலே ஒரு ரஸம் (ஆனையின் இடரை இத்யாதி₃) x₂, x₃ விஸல்யம் கரோதி இதி விஸல்யகரணி. சி₂ ந்தசர்மமாம்ஸாதீநாம் பரஸ்பரம் ஸந்த்ராதம் கரோதி இதி- ஸந்த்ராதகரணி. ஆனையின் ஹ்ருச்சுல்யத்தைப் போக்குகையாலே, “கார்முகில்போல் வண்ணன்” என்றத்தை (விஸல்யகரணி) என்கிறது; தாழ்நின்று திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்து அதின் காவின் புண்ணைப் பொறுப்பித்தமையெப்பற்ற, “கண்ணன்” என்று (ஸந்த்ராதகரணி) என்கிறது. y பூர்வபுரவியான அர்த்தத்தில் ப₂ஸிதம் (தன்னை அனுபுவிப்பித்து இத்யாதி₃) z, a, b “கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த” என்ற அநந்தரம் “எம்மானை” என்ற பத₃த்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்வயத்தாலே) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணேதி (ஒரு ஜன்மமாதல் இதி) d “கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த” என்றத்தோடே “துள்ளாதார்” என்ற பத₃த்தையுங்கூட்டி இத்தால் ப₂ஸித்த தாத்பர்யத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே த்ரஸிப்பிக்கிறார் (புட்டர் இத்யாதி₃) இவ்வாக்யம் விஷாத₃ப்ரயுக்தம். d₂ (மேலேயும் இயலைச் சொல்லப்பண்ணி இதி) “சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்” இத்யந்தம் வாசயித்வா இத்யர்த்த₂.

ஜீ—புரவியாக புராவம் (வடிவழகை இத்யாதி₃) v, w “கண்ணன்” என்றால் - கையாளாயென்று காட்டுமோ? என்ன (க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி₃) x வடிவழகையும் கு₃ணத்தையும் சொல்லு கிறதிலே ஒரு ரஸோக்தி (ஆனையினிடரை இத்யாதி₃) x₂, x₃ விசு₃தஸல்யம் கரோதீதி-விஸல்யகரணி; சி₂ ந்தசர்மமாம்ஸாதீநாம் பரஸ்பரம் ஸந்த்ராதம் கரோதீதி - ஸந்த்ராதகரணி. ஆனையின் மனோது₃:க்கமாகிற ஹ்ருச்சுல்யத்தைப் போக்குகையாலும், தாழ்நின்று திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்துப் புண்ணைப்பொறுப்பிக்கையாலும், வடிவழகையும் ஸௌஸ்ப்யத்தையும் - (விஸல்ய கரணியும் ஸந்த்ராதகரணியும்) என்கிறது. y பூர்வபுரவியான அர்த்தத்தில் ப₂ஸிதம் (தன்னை இத்யாதி₃) z, a, b “கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த” என்றவதந்தரம், “எம்மானை” என்றதுக்கு புராவம் (ஆனைக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்வயத்தாலே) c பூர்வ வாக்ய விஷாணம் (ஒரு ஜன்மம் இத்யாதி₃) d ப்ராஸங்கிகம் (புட்டர் இத்யாதி₃) d₂ (மேலேயும் இயலைச் சொல்லப்பண்ணி) என்றது- “எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்” என்றிருக்கையாலே மேற்பாட்டுக்குறையும் சொல்லுவித்து

ஈ—ஸஸம்ப், ரமந்ருத்தம் பண்ணுதார். eதம்மாற்கருமமென்- (தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜனம் கொள்வான் தானிறே, g இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால்கொண்ட ப்ரயோஜனமென்? h தான் ஸரீரபரிக்க, ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம் கொண்டானான்? i (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) j எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இருந்திகோளாகிலும், ஸரீரபரிக்க, ரஹத்தைப்பண்ணி புகுவத், புகுனம்பண்ணுதே j இதரவிஷய ப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு j ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற தீங்கன்தான் சொல்லிக்காணுங்கோள். k கடலுக்கு உட்பட்ட பூமியிலுள்ளாரடைய விசேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே, l விசேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் l, ப்ரஸித்த, tமென்று இருக்கிறார். 1.

அ—e, f, g “தம்மால்” என்ற விசேஷணத்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய உத்பத்தியால் இத்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) g, h “தன் ஸ்ருஷ்டியால்” என்ற வாக்ய விவரணம் (தான் ஸரீரபரிக்க, ரஹம் இத்யாதி) i, j “தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்” - பூமியிலிருக்கச்செய்தே, 1. “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத, ஸந்தமேநம் ததோ விது:” இதிப்ரகாரேண விசேஷஜ்ஞத்தவேந அபிமானவந்தோ யூயமிதி ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷுந் பாவமாஹ (எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இதி) i, k தண்கடல் வட்டத்தீர் இத்யாதி, “உள்ளீர்” இதி விசேஷண ப்ரயோஜனம் தர்ஸயதி (கடலுக்குட்பட்ட இதி) l ஏதாத்த்ருவிசேஷாவிவக்ஷயா - ஸாமாந்யேந பூம்யாம் வர்த்தமாநா யூயம் இத்யார்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாய, ஸாமாந்யேந பூவர்த்திநாம் புகுவத், விஷயபரிஜ்ஞப்திரஹிதாதாம் கேவலம் ஸப்தாதி, விஷயப்ரவணநாம் ஸம்ஸாரினாம் “சொல்லீர்” இத்யாதி, தாதயோக்யதாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (விசேஷஜ்ஞரோடு இதி) k, l “யத், வா, எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இதி வாக்யஸ்ய-ஸாமாந்யேந பூவர்த்திநஸ் ஸர்வாந் ப்ருச்சுதீத்யேவார்த்தம்; தேஷாம் ஸர்வேஷாம் ப்ரஸ்நயோக்யதா அஸ்தி கிம்? இதி ஸங்காமங்கீக்ருத்ய பரிஹாசமாஹ (கடலுக்குட்பட்ட இத்யாதி, வாக்யத்துவயேந) l (விசேஷஜ்ஞரோடு இதி) அஸ்மாந் பூர்வம், “இப்படியிருக்க” இத்யத்யாஹர்த்தவ்யம்” இதி ச வதந்தி. j அஸ்மிந் நிர்வாஹே (ஸஜாதீயராய்ப்போருகிற) இத்யத்ர, ஸஜாதீயஸப்தஸ்ய ஸ்வாரஸ்யம் நாஸ்தி. “அருள்செய்த” இத்யத்ர ப்ராத்மிகார்த்தே, 2. “நாஹம் களேப்யரஸ்யாஸ்ய த்ராணர்த்தம் மஜுஸாதீ: || க்ஷஸ்த, கமலாந்யேவ பாத்யோரர்ப்பிதம் ஹரே! ||” இதி ஸ்லோகோ

1-

ஜீ—என்றபடி. e, f, g “தம்மால்” என்றதுக்கு பாவம் (தன்னுடைய இத்யாதி, வாக்யத்துவயேந) f, g, h பூர்வவாக்யத்துவயவிவரணம் (தான் ஸரீரேத்த்யாதி) i, j “தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர்” என்றதுக்கு பாவம் (எங்களைப்போலே இத்யாதி) j இதர விஷய ப்ரவணரென்றது - துள்ளாதாரை. j அவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற தீங்கனென்றது- “துள்ளாதார்” என்று-அவர்களைப் ப்ரோக்ஷமாகச் சொல்லி, அநந்தரம் “தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்” என்று ஸம்பேதாதித் தத்தைப்பற்ற. k விசேஷஜ்ஞர் மாத்ரத்தைக்கேளாதே அவிசேஷமாக எல்லாரையும் கேட்கிற தென்? என்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி) l இதர விஷயப்ரவணரான அவிசேஷஜ்ஞரைக் கேட்டால் அவர்களுக்குத் தெரியுமோ? என்ன (விசேஷஜ்ஞரோடு இத்யாதி) l, (ப்ரஸித்த, tமென்றிருக்கிற) A வாயுந்திறையில் வாஸனையாலே என்றபடி. e துள்ளாதார் தம்மால்-துள்ளாதாராயிருக்கிற தங்கனாலே. l தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் - குளிர்ந்த கடலாலே சூழ்ந்த பூமியிலே புகுவது, பூவர்த்தம்மாக உளரான தீங்கள். க்ஷமேண அந்வய:.

1-

2. தண்கடல் வட்டத்துள் ளாரைத் தமக்கிரை யாத்தடிந் துண்ணும்
தீண்டுகழற் காவக றர்க்குத் தீங்கிழைக் குந்திது மாலிப்
பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்துங் குனிந்துழ லாதார்
மண்கொ ளுவகிற் பிறப்பார் வண்ணின மோத மீலந்தே.

ஆ— 2. வ்யா:— (தண்கடல்) பரதது:க்கூஸஹிஷ்ணுதையாலே பரதது:க்கூஸிஸனைக
ஸ்வபுராவனாயிருந்தவனைப் பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார்
நித்யஸம்ஸாரிகள் என்கிறார்.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸகலஜகத்தினுடைய உபத்ரவங்களைப்
போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபுராவனான ஸ்ரீய:பதியினுடைய இந்நீர்மையில் அகப்படாதார்
மஹாதது:க்கூம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வந்து அபிபுவிக்க ஸம்ஸாரத்திலே
வந்து பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (தண்கடலென்று தொடங்கி) ஜகத்தில் உள்ளாரை
நிர்திபுந்தநமாகக் கொண்டு தந்தாமுக்கு இரையாக புஜித்து, இங்ஙனையிருக்கும்
அநீதிகள் பண்ணுகைக்கு, காலிலே ஒருவரால் தவிர்க்கவொண்ணாத வீரக்கழ
லிட்டிருக்கிற அஸுரர்க்கு, பிராட்டியும், தானுங்கூட அநர்த்தங்களை எண்ணு
நிற்குமவனை. (பண்களென்று தொடங்கி) பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படி பாடி, நெஞ்சம்
அலமந்து கூத்தாடி, இதுவே படியாய்த் திரியாதார். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், வீபூதியையழிக்கும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கும்
ஸாமர்த்த்யத்தை அதுஸந்தித்து விக்ருதராகாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் மஹாபாபம்
மேலிடப் பிறத்தவர்கள் என்கிறார்.

தண்—குளிர்த்தியை குணமாகவுடைய, கடல்—கடல் சூழ்ந்த, வட்டத்து—
பூமியில், உள்ளாரை— உண்டானவர்களை, தமக்கு இரையா— தங்கள் ஸாரீ-
போஷணமே ப்ரயோஜனமாக, தடிந்து—கொண்டு, உண்ணும்—ஜீவிப்பாராய்,

ஆதே— முதற்பாட்டு. வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்டு மாவாலுண்டான பூத்த
பொழிலையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே சிறைப்பட்டு நிர்வயாபாரமாய்
நின்ற துதிக்கையையுடைய யானைக்கு அருள்செய்த வர்ஷுகவலாஹகம்போலே
யிருக்கிற கண்ணனாகிற என் ஸ்வாமியை, யானைக்கு உதவின நீர்மையைச்
சொல்லி பீர்திப்ரேரிதராய்ப்பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திராதே எழுந்தும், கால் தளை
யிலே பாவாதே பறந்தும் இப்படி ஸைம்புரமந்ருத்தம் பண்ணுதார் தம்முடைய
ஸாரீரபிக்ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனங்கொண்டார்களானா ?
குளிர்ந்த கடலாலே சூழ்ந்த பூமண்டலத்திலேயுள்ளீரே ! நீங்கள்தான் சொல்லிக்
காணுங்கோள் என்கிறார் “மொய்ம்மாம்” இத்யாதி்யால்.

1.

ப—(இந்த பூததுகத்வத்துக்கீட்ட), தின்—திண்ணிய, கழல்—வீரக்கழலை, கால்—காலிலையுடையரான, அகரர்க்கு — அஸுரர்க்கு, தீங்கு — (விநாசமாகிற) தீமையை, இழைக்கும்—நிரூபித்து, திருமலை—(அத்தாலே) பிராட்டி உகப்புக்கு விஷயமானவளை, பண்கள்—பண்கள், தலைக்கொள்ள—மேலாம்படி, பாடி—பாடி, பறந்தும்—ஆகாசத்தே கிளம்பி, குனித்து—ஆடி, உழலாதார்—எங்குந்திரியாதார், மண்கொள்—மண்மிஞ்சின, உலகில்—லோகத்திலே, வல்—கழிக்கவரிய, விண்—மஹாபாபங்கள், மலைந்து—மேலிட்டு, மோத—தறையோடே ஏற்றும்படி, பிறப்பார்—பிறக்குமவர்கள்.

தடிதல் - கொல்லுதல்.

2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — “தங்களுக்கு இடருண்டு” என்றும் அறியாத ஸம்ஸாரிகளுடைய விரோதியைப்போக்கும் நீர்மையிலே அகப்படாதார் மஹாபாபம் அபிபூவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (தண்கடல் இத்யாதி,) துஷ்ப்ரக்ருதிகள் நலிகைக்குப் பண்ணும் அபகாரம் ஏகதேயஸவாஸித்வமான பூந்தவமேயுள்ளது. தண்கடல் வட்டத்தில் உண்டு உடுத்துத் திரியுமதுவே ஹேதுவாக. 1. “நே வய் மவதா ரக்ஷா மவஹிஷயாஸின:” (தே வயம் புவதா ரக்ஷயா புவத்விஷயவாஸிந:) என்று - ஈஸ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்குப் பற்றாசானதுவே இவர்களுக்கு நலிகைக்குப் பற்றாசு. (தமக்கிரையா) தங்கள் ஸாரீரபோஷணத்துக்குடலாக. (தடிந்துண்ணும்) கொன்று ஜீவிக்கும். (திண்கழல் இத்யாதி,) திண்ணிய வீரக்கழலை ஹிம்ஸார்த்துமாகக் காலிலேயிட்டிருக்கும் அஸுரர்க்கு. 2. “एतद्वत् मम” (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்று ரக்ஷகன் தீக்ஷித்திருக்குமபோலேயாயிற்று இவர்கள் ஹிம்ஸையிலே தீக்ஷித்திருக்கும்படி. அவனுக்கு க்ருபைபோலேயாயிற்று இவர்களுக்கு க்ரௌர்யமும். (தீங்கு இத்யாதி,) 3. “सिद्धमावेन” (மித்ரபூவேந) என்னும் அவனும், 4. “मवेयं शरणं हि वः” (புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:) என்னும் அவளுமாக இவர்களை முடிக்கும் விரகுகளை எண்ணி பிறப்பர்கள். (பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படியென்னுதல். ஹர்ஷத்தாலே ஒரு பண்ணிலே எல்லாப் பண்ணும் கூடும்படி அடைவுகெடப் பாடி என்னுதல். (பறந்து இத்யாதி,) தறையில் கால்பாவாதே ஆடி, இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். (வல்விண் - மலைந்து - மோத - மண்கொளுலகிற்பிறப்பார்) மஹாபாபம் மேலிட்டு ஏற்றுகையாயிற்று பிறவிக்குப் பூலம். புகுவதுகுணம் கேட்டால் இறுக்குவாதம் வலித்து அவிக்குதராயிருப்பார்கள், சாதூர்த்திகமெடுத்து அறையும்போது செய்யலாவதில்லையே.

2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. உயூகஜேந்த்ராமுவானுக்கு உதவினது ஸூரிகளுக்கு உதவிற்று என்னலாம்படியன்றோ “தங்களுக்கு இடருண்டு” என்று அறியாத ஸம்ஸாரிகள் உவிரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்குதராயிருப்பார், மஹாபாபம் அபிபூவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

சு— வ்யா:— b (தண்கடல் இத்யாதி) b₂ அஸுரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. c இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகார மென்னென்னில்: (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) ஏகதே,ஸவாஸித்வத்தால் வந்த ப,நத,வமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. d ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸாஹேதுவும்; e1. 'ते वयं भवता रक्ष्याः' (தே வயம் ப,வதா ரக்ஷ்யா:)-f ஆர்த்தரான நாங்கன் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதி,கரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷ்யர். "உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸநங்கொண்டு வளைக்கிறிகோளோ?" என்ன; g அது சொல்லில் தேவர்க்குக்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (தண்கடல் இத்யாதி) a ஜக,த்திலுள்ளார்க்காக அஸுரநிரஸநம் பண்ணுகிற ஆகாரம் முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த கு,ணத்தைப் பற்றவும் மஹாகு,ணமாகை அதுள்ளுகைக்கு ஹேது என்று அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, "குனித்துழலாதார்-வல்வினை மோத மலைந்து - மண்கொளுலகிற் பிறப்பார்" என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸங்க,தி அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீக,ஜேந்த்,ராழ்வானுக்கு இத்யாதி) b, b₂ பத,ாவதாரிகை (அஸுரர்கள் இத்யாதி) யத்,வா, "திண்கழல்" இத்யாதி,க்குத் தாத்தப்யம் (அஸுரர்கள் இத்யாதி) c ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பர்களென்னுதே, "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை" என்று விமேஷித்ததுக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி) d "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும் திண்கழற் காலசுரர்" இதி, "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும் திண்கழற் காலசுரர்க்குத் திங்கிழைக்குந் திருமால்" இதி ச பராம்ருஸந்நாஹ (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு இதி) e பூ,ய்யம் வர்த்தமாநத்வம் ப,க,வதோ ரக்ஷணோ ஹேது: இத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (தே வயம் ப,வதா ரக்ஷ்யா இதி) f "தே" இதி தச்ச,ப,தே,ந-2. "ஏஹி பர்ய ஸரீராணி" இத்யாதி,தோக்தாகார: பராம்ருய்யத இத்யபி,ப்ராயேணாஹ (ஆர்த்தரான நாங்கள் இதி) g (அது சொல்லில்) அது-உபாஸநம். h, j (கண்ணழிவு) (இதில்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (தண்கடல் இத்யாதி) a ஜக,த்திலுள்ளார்க்காக அஸுர நிரஸநம் பண்ணுகிற இது முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த கு,ணத்தைப் பற்றவும் மஹாகு,ணம் என்று அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, "குனித்துழலாதார் - வல்வினை மோத" இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸ்ரீக,ஜேந்த்,ராழ்வானுக்கு இத்யாதி) a₂ (விரோதி,யைப்போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தி,த்தால்) போக்கும் நீர்மை; அந்த நீர்மையை அநுஸந்தி,த்தாலென்று கூட்டுவது. b, b₂ பத,ாவதாரிகை (அஸுரர்கள் இத்யாதி) d ப,விதம் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி) e ஏகதே,ஸவாஸித்வம் ரக்ஷணஹேது என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தே வயம் இத்யாதி) 1. "தே வயம் ப,வதா ரக்ஷ்யா ப,வத்,விஷயவாஸிந: | நகரஸ்தே,ந வஸ்தே,ந வா த்வம் நோ ராஜா ஜ்ஞேஸ்வர: ||" இதி ஆரண்யகாண்டே, ப்ரத,மே ராமம் ப்ரதி த,ண்ட,காரண்யவாஸிநோ முநய: . f ஸ்லோகார்த்தம் (ஆர்த்தரான இத்யாதி) ஆர்த்தரான என்றது - 2. "ஏஹி பர்ய ஸரீராணி" இத்யாதி,தோக்தாகார பராமர்ஸியான "தே" என்கிற தச்ச,ப,த,தார்த்தம். g அது-

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை) e1. आरण्यकाण्डे प्रथमे रामं प्रति दण्डकारण्यवासिनो मुनयः—“ते वयं भवता रक्ष्याः भवद्विषयवासिनः। नगरस्थो वनस्थो वा त्वं नो राजा जनेश्वरः॥ २०॥ न्यस्तदण्डा वयं राजन्! जितक्रोधा जितेन्द्रियाः। रक्षित-न्यास्त्वया शुश्रूक्षमभूतास्तपोधनाः॥ २१॥”

ஈ - h கண்ணழிவு சொல்லிலிடலாம்; 1. “மவத்விஷயவாஸிந:” (புவத்விஷயவாஸிந:) தேவருடைய i விஷயத்திலே தாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, j இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லைபிறே. “நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்” என்று சொல்ல லாமாகிற் சொல்லிக்காணும். kA “இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ?” என்னக் கடவதிறே. l இவர்கள் தங்கள் கண்டவட்டத்திலே l₂ உண்டுடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. (தமக்கிரையா) தங்களுடைய m ஸரீரபோஷ ணத்துக்காகவாயிற்று. n (தடித்துண்ணும்) ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. o (திண்கழற் காலசுரர்க்கு) திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்குத்துக்கு. p அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு 2. “एतद्वत् मम” (ஏதத்வரதம் மம) என்று தீ, கூடித்திருக்குமா போலேயாயிற்று இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீ, கூடித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி. q அவ னுடைய ரக்ஷணத்துக்கீடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கிட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது. (r தீங்கிழைக்கும் திருமால்) s “இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ” என்று சூடல் துடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம் விபூதி அழியும்; இவர்களை அழியச்செய்தாகிலும் விபூதியை நோக்கும் விரகேதோ?

அ—சொல்லலாம் கண்ணழிவு என்கிற உத்தராம்ஸாநுரோதத்தாலே, “தூபத்திலே தப்பிற்று, தீபத்திலே தப்பிற்று” என்கை. அங்கே, பாங்கு, ராதி, வைகல்யம் வக்கும் ஸக்யத இதயர்த்தம்: - விஷய: - தே, ஸ: 3. “இஷ்வாகுணமியம் பூமிஸ் ஸஸலவநகாநா” இறே. ரக்ஷகனுடைய அபிமானமுள்ள தே, ஸவாஸமும் ப்ரபத்தியாகக் கண்டோமிறே நிஷாத, காகாதி, கள் பக்கவிலே. k அப்படி புறம்பன்றோ? என்ன (இவற்றின் இதயாதி) (இவற்றின் புறத்தாள் இதயாதி) திருவிருத்தம், என்றெண்ணோ - அன்றே என்றபடி. b குளிர்ந்தியை குணமாகவுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுண்டானவர்களை என்று ஸப்த, தார்த்தம், l தார்ட்டாந்திகத்திலே நிக, மிக்கிரார் (இவர்கள் தங்கள் இதயாதி) b, l₂ (உண்டுடுத்து) தண்ணின் தாத்தாயம். m (ஸரீரபோஷணத்துக் காகவென்று) “உண்ணும்” என்றத்தோடு பெளநருத்தய பரிஹாரம். “தமக்கிரையா” என்கை யாலே - அத்தலைக்காக 4. “நவம் ஸவமிதம்” என்ற க, ண்டாகர்ணனில் வ்யாவ்ருத்தி. p தாத் தாயம் (அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு இதயாதி) n, o, q “தடித்துண்ணும்” இதி வர்த்தமாந நிர்ந்தே, ஸம், “திண்கழல்” இதி விசேஷணஞ்ச ஹ்ருதி, நித, ஸயாஹ (அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கீடான இதி) r, s இவர்களுக்குப் பொல்லங்கை விசரித்தால் 5. “தேவாநாம் தூநவாநாஞ்ச ஸாமான்யமதி, ஹேதுவதம்” என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தையாகாதோ? என்ன (இவர்களும் இதயாதி)

ஜீ—உபாஸதம். h (கண்ணழிவு சொல்லி இதி) அங்கே, பாங்கு, ராதி, வைகல்யம் சொல்லிலிடலாம் இதயர்த்தம்: - விஷய: - தே, ஸ: 3. “இஷ்வாகுணமியம் பூமிஸ் ஸஸலவநகாநா” இதி ரக்ஷ கனுடைய அபிமானமுள்ள தே, ஸவாஸமும் ப்ரபத்தியாகக் கண்டோமிறே நிஷாத, காகாதி, கள் பக்கவிலே. k அப்படி புறம்பன்றோ? என்ன (இவற்றின் இதயாதி) திருவிருத்தம். ரக்ஷணீய மான இந்த விபூதிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பாள் ஒருத்தி என்கிற நினைவோ? அன்றே இதி பாசுரார்த்தம்: - b குளிர்ந்த கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ளவர்களை இதி ஸப்த, தார்த்தம்: - l தார்ட்டாந்திகத்திலே நிக, மிக்கிரார் (இவர்கள் இதயாதி) “தமக்கிரையா” என்கையாலே - 4. “நவம் ஸவமிதம் புண்யம்” என்ற க, ண்டாகர்ண வ்யாவ்ருத்தி. p தாத் தாயம் (அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு இதயாதி) o, q திண்மைக்குபாவம் (அவனுடைய இதயாதி) r, s திருபாதி, கப, த்துக் களான தாங்கள் தீங்கிழைக்கக்கூடுமோ? என்ன (இவர்களும் இதயாதி) t விவரணம் (களை

A திருவிருத்தம் 33.

சு—என்று, 1. “मित्रभावेन” (மித்ரபாவேந) என்னும் தானும், 2. “भवेयं शरणं हि वः” (புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:) என்னும் அவருங்கூடவிருந்து உமநோரதி, ப்பர்க ளாயிற்று. t “களை பிடுங்கி ஆழிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகேதோ?” என்று இருவருங்கூட விசாரியாநிற்பர்கள். u (பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி) (திருமலை-பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) v “ஸ்ரீய:பதியைப் பாடாநின்றார்கள்” என்று, பண்கள்தான் “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று வந்து v₂ தலைகாட்ட. v₃ அதாவது - பண் v₄ சுமக்கப்பாடி என்றபடி. w அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமைபெறும்படி பாடி. x தலையான பண்ணிலே பாடி. y; அன்றிக்கே, ப்ரீதி

அ—t ஆகிலும் ஹிம்ஸை தேவாஷுமாமத்தனையொழிந்து குணமாகாதே என்ன (களைபிடுங்கி இத்யாதி₃) r இழைக்கும்-விசாரிக்கும். 3. “த்யஜேதேகம் குலஸ்யார்த்தே க்ராமார்த்தே து குலம் த்யஜேத் | க்ராமம் ஜபத்யஸ்யார்த்தே ஸகலம் ஹ்யாத்மஹேதுகம் ||” என்னக்கடவதிநே. யத்யவா, ஆழிதரக்ஷணமேவ ப்ரத்யாநம், துஷ்க்ருத்₃ விநாஸநம் து ஆநுஷங்கிக்மதி த்யர்₃யதி, (களை பிடுங்கிஇதி) u “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்றதுக்கு நாலுபொருள். v, v₂ அதிலே (தலைகாட்ட) என்றதில் இரண்டு பொருள். அதாவது - “ஸ்ரீய:பதியைப் பாடுகிறவர்களுக்கு நாம் கிஞ்சித் கரித்து ஸத்தை பெறவேணும்” என்று பண்கள் இவர்க்கு வந்து முகங்காட்ட என்னுதல்; ப்ரீதி யாலே அடைவுகெடப் பாடுகையாலே ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து முகங்காட்ட என்னுதல். v, y இவ்விரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீய:பதியை என்கிற வாக்யத்தாலும், அன்றிக்கே ப்ரீதியாலே என்கிற வாக்யத்தாலும்) u பாடுகிற இவன் ஸாமர்த்த்யத்தாலே தலைமை பெறும்படியென்று மூன்றாம் அர்த்தம். w இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பண்கள்

ஜீ—பிடுங்கி இத்யாதி₃) r இழைக்கை - விசாரிக்கை. 3. “த்யஜேதேகம் குலஸ்யார்த்தே க்ராமார்த்தே து குலம் த்யஜேத் | க்ராமம் ஜபத்யஸ்யார்த்தே ஸகலம் ஹ்யாத்மஹேதுகம் ||” என்னக்கடவதிநே. u “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்றதுக்கு அஞ்சர்த்தம். அதாவது— பண்கள் இவனுக்கு வந்து முகங்காட்ட என்று முந்தினது. v அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீய:பதியை இத்யாதி₃) v₂ தலைகாட்ட-முகங்காட்ட. u, v₃ பண்கள் மிகப்பாடி என்று இரண்டா மர்த்தம் (அதாவது பண் சுமக்க இத்யாதி₃) v₄ சுமக்க-மிக. u, w பண்கள் தலைமை பெறும்படி யென்று மூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே பண்கள் இத்யாதி₃) தலைமை-ஸ்ரீரஷ்ட்யம். u, x தலைக் கொண்ட பண்ணிலே - ஸ்லாக்யமான பண்ணிலேயென்று நாலாம் அர்த்தம் (தலையான பண்ணிலே பாடியென்று) பண்கள் தலைக்கொள்ள - தலைக்கொண்ட பண்ணிலே என்றபடி.

ப்ர—1. (திருமலை) யுட்காண்டேஷாदशे—“ममापि तु विवक्षास्ति काचित्प्रति विभीषणम् । श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः ॥ २ ॥ मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम् ॥ ३ ॥”

2. सुन्दरकाण्डेऽष्टपञ्चाशे अङ्गदप्रमुखान् वानरान् प्रति, जानकीं दृष्ट्वा पुनरागत्य महेन्द्रे स्थितो हनुमान्—“अग्निपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥ ८८ ॥ अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् । तत्सप्ता हीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥” ८९ ॥

ஈ—யாலே அடைவுகெட்டு; ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டிடும் படி என்னவுமாம். (பறந்தம் இத்யாதி) கால் தறையில் பாவாதே கூத்தாடி, அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். 2 பறந்துகொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். 2₂ (மண்கொள் இத்யாதி) வல்வினை-2 மலைந்து-6 மோத-மண்கொள் உலகில் பிறப்பார். 6 ப₄க₃வத்₃கு₃ணுப₄வம் பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள் “நாம் அவிக்குதராயிருக்கவேணும்” என்று 6₂ குறிக்கொண்டு 6₃ இறுக்குவாதம் பற்றினாற்போலேயிருப்பது; சாதூர்த்திகம் வந்து எடுத்தெடுத்தெற்றப் புக்கால் இவனாற்செய்யலாவதில்லையே. “பிறப்பு” என்கிற இது - அல்லாதது, க்கங்களுக்குமெல்லாம் உபலக்ஷணம். 2.

அ—தலைமை இத்யாதி; பதலைக்கொண்ட பண்ணிலே-மீலாக்யதையையுடைய பண்ணிலே என்று நாணம் அர்த்தம். x இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தலையான பண்ணிலே இத்யாதி) v₄ சுமக்க - ஆத₃ரித்துவிழ. w,x,y அன்றிக்கே, மூன்று அர்த்தமாய், (அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே) என்ற வாக்யம் - முந்தின அர்த்த₂விவரணமாகவுமாம். v₂v₃w,x,y (அதாவது பண் சுமக்கப்பாடி) என்றது-த₃விதீயார்த்தமாய், அஞ்சார்த்த₂மென்னுதல்; v₄சுமக்க-மிக என்றபடி. இது நிர்வஹித்துப் போருமதல். 2 பறக்கையும் குறிக்கையும் பி₄ந்நவ்யபாரங்களைன்று என்கிறார் (பறந்துகொண்டு இத்யாதி) 2 மலைந்து - மேலிட்டு; மலைதல் - பொருதல், 6மோத-எற்ற; அதாவது - அறைய. c “துள்ளாதார் - மலைந்து - மோத - பிறப்பார்” என்கையாலே ப₂லித்த தாத்பர்யம் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணுப₄வம் இத்யாதி) 6₂ குறிக்கொண்டு-“இன்னபடியிருப்போம்” என்று நிர்வஹித்து. 6₃ இறுக்குவாதம் - வளைத்துக்கொள்ளும் வாதம். “தண்கடல் இத்யாரப்ய உழலாதார் - வல்வினை - மலைந்து - மோத - மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்” இத்யந்வய: 308 o கழல் - விரக்கழல். 2₂ மண்கொள் உலகில் - மண் விஞ்சின லோகத்தில். 308 n தடிதல் - கொல்லுதல். 2.

ஜீ—u,y ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து முகங்காட்டப்பாடி என்று அஞ்சாம் அர்த்தம் (அன்றிக்கே ப்ரீதியாலே இத்யாதி) 2 பறக்கையும் குறிக்கையும் பி₄ந்நவ்யபாரங்களைன்று என்கிறார் (பறந்துகொண்டு இத்யாதி) 2 மலைந்து - மேலிட்டு. 6 மோத - எற்ற; அறைய. இத்யர்த்தம். c “துள்ளாதார் - மலைந்து - மோத - பிறப்பார்” என்றத்தால் ப₂லித்த ப₄வம் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணு இத்யாதி) 6₂குறிக்கொண்டு - “இன்னபடியிருப்போம்” என்று நிர்வஹித்து. 6₃இறுக்குவாதம் - வளைத்துக்கொள்ளும் வாதம். “தண்கடல் இத்யாரப்ய, உழலாதார்-வல்வினை - மலைந்து-மோத-மண்கொள் உலகிற் பிறப்பார்” இத்யந்வய: 308 o கழல்-விரக்கழல். 308 n தடிதல்-கொல்லுதல். 1. “த₃த₃ராம்பேதத்₃வ்ரதம் மம” 2. “மித்ரப₄ரவே ஸம்ப்ராப்தம்” இத்யாதி, பூர்வமேவ ஸிகிதம். ஸுந்த₃ரகாண்டே, அஷ்ட பஞ்சாஸே-3. “ததஸ் ஸா ஹீமதி ப₃ராலா ப₄ர்த்து₃விஜயஹர்ஷிதா | அவோசத்₃யதி₃ தத் தத்₃யம் ப₄வேயம் ஸரணம் ஹி வ: ||”. 2.

ஆதே, — இரண்டாம் பாட்டு. பூ₄மண்ட₃லத்தில் உள்ளாரை ஸ்வதே₃ஸ வாஸமே குற்றமாக, தங்களுக்கிரையாக ஹிம்ஸித்து உண்ணும் த்ரு₄மான வீரக்கழலு முள்ள கால்களையுடைய அஸுரர்களுக்குப் பிராட்டியும் தானுமாக இருந்து அழிக்கும் விரகுகளைச் சிந்திக்குமவனை, ஸ்ரேஷ்டமான பண்கள் கொள்ளும்படி பாடி, கால் தறையில் பாவாதே கூத்தாடி, அதுவே யாத்ரையாகத்திரியாதார் வலிய பாபங்கள் எடுத்து எற்றும்படி லோகத்திலே பிறப்பார்கள் என்கிறார் “தண்கடல்” இத்யாதியால்.

3. மலையை யெடுத்துக்கன் மாரி காத்துப் பசுநிறை தன்னைத்
தொலைவு தவிர்த்த பிராணைச் சொல்லிச்சொல் விநின்றெப் போதும்
தலையினோ டாதனந் தட்டத் தடுகுட்ட மாய்ப்புற வாதார்
அலைகொ ணரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக் கின்ற வம்பரே.

ஆ— 3. வ்யா:— (மலையை) உபகாராபி, ஞ்ஞபர்வாத், ரக்ஷணைகபே, பாகுத்வமாகிர
மஹா குணத்தையுடையனவனை அநுஸந்தித்து அப்ரக்ருதிங்க, தராகாதார் யாவர்
சிலர், அவர்கள் ரௌரவாத், நரகயாதனையை அநுபுவிக்கிறார் கிடர்! என்கிறார். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயருக்கும்
வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக கோவர்த்த, நோத்த, ரணம் பண்ணியருளின
இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்துவைத்து, அவிக்குதராயிருக்கும் இருப்புக்கிடர்
நரகாநுபுவமாவது என்கிறார்.

வ்யா:—(தொலைவு தவிர்த்த பிராணை) விநாஸத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை.
(தலையென்று தொடங்கி) கும்பிடு நட்டமும் குணையுமிட்டு ஸம்ப், ராந்தராகாதார்
து:க்க, பஹுளமான நரகத்திலே நாடோறும் து:க்கப்படாநின்றனுகொண்டு யம
புடர்க்கு பூத்யதயா அபூர்வவத் லாலநீயரானவர்கள். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆர்த்தங்களான கோக்களை ரக்ஷித்தபடியை
அநுஸந்தித்து ஸம்ப், ராந்தராகாதார் நரகவாஸிகளாய் க்லேஸிப்பர் என்கிறார்.

மலையை—கோவர்த்தனத்தை, எடுத்து—எடுத்து, கன்மாரி—(ஆராத, ந
புங்குமடியாக இந்த்ரனால் வந்த) கன்மாரியை, காத்து—தகைந்து, பசுநிறை
தன்னை—(அபேக்ஷிக்கவும் அறியாத) பசுத்திரை, தொலைவு—விநாஸம், தவிர்த்த—
அணுகாதபடி நீக்கின, பிராணை—உபகாரகனை, சொல்லிச்சொல்லி—பலகாலும்
சொல்லி, எப்போதும்—ஸர்வகாலமும், நின்று—ஓவாதேசின்று, ஆதனத்தோடு—
தரையோடு, தலை—தலை, தட்ட—தட்டும்படியாக, தடுகுட்டமாய்—கீழதுமேலாய்,
பறவாதார்—பறவாதார், அலைகொள்—அநேக து:க்கங்களை யுடைத்தான, நரகத்து—
மஹாநரகத்திலே, அழுந்தி—(கரையேருதபடி) அழுந்தி, கிடந்து—கிடந்து, உழைக்
கின்ற—க்லேஸிக்கிற, வம்பர்—புதுமைமாருதவர்கள்.

தொலைவு - நாஸம். ஆதனம் - நிலம். தடுகுட்டம் - கீழது மேலதாகை.
வம்பர் - புதியராகை. "துலைவு" என்றுமாம். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க
ளுக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்குதர
யிருக்கும்வர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போவர்கள் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (மலையை இத்யாதி,) இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க, “நம்மாலே வந்ததினே இது” என்று தான் ரக்ஷகமாக அருளிச்செய்த மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தபடி. அவனை அழியச்செய்யவேண்டும் அபராதமுண்டாயிருக்க, இயற்றியில்லாதாரைப்போலே மலையை தூரித்துக்கொடு நிற்பானென்னென்னில்; அநுகூலனுக்குக் காதாசித்தமாக வந்ததாகையாலே அஸுரர்கள் திறத்தில் செய்யுமத்தைச் செய்யவொண்ணாதென்றிருந்தான். நீர் வர்ஷமாகில் கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குமாயிற்று. (பசுநிரை இத்யாதி,) உபகார மறியாத பசுக்களுடைய விநாஸத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. (பிராணை) அது தமக்கு உபகரித்ததென்றிருக்கிறார். (சொல்லிச் சொல்லி) 1. “बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति । सक्तुच्चरितं येन हरिरित्यक्षरद्वयम् ॥” (புத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி | ஸக்துச்சரிதம் யேந ஹிரித்யக்ஷரத்யவயம் ||) என்று ஒருகாற் சொல்லிவிடுவது பூலார்த்தமாகிலிறே. (எப்போதும்) ராகுப்ராப்தமானதுக்குக் காலநியதியில்லையிறே. (தலை இத்யாதி,) தலைதறையிலே தட்டப்பண்ணும் அங்கு விகாரத்தையுடையராய் ஸம்ப்ராந்தராகாதார். (அலைகொள் நரகம்) து:க்கோர்மி பஹுஸமான ஸம்ஸாரத்திலே புறப்பட விரகறியாதே க்லேஸிக்கிற வம்பர். (வம்பரே) யமபுடர்க்கு அபூர்வவதூதரணியராகை. அப்பாபங்களுக்கு அபூர்வவத் லாலீயராயிருக்கை. புகுவத்யுக்ருணுபுவத்திலே அவிக்குதராயிருக்குமிருப்புத் தானே நரகாநுபுவம் என்றுமாம். புநரபி (மலையை இத்யாதி,) ஆபரிதருடைய ஆபத்தில் அரியன செய்து ரக்ஷிக்குமவன். (பசுநிரை இத்யாதி,) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவது ஆபத்தும் விலக்காமையும். (பிராணை) தென்றல் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயிருக்குமவன். (சொல்லி இத்யாதி,) 2. “अवाक्यनादः” (அவாக்யநாத:நாத:ர:) என்கிறவன் இப்படி விக்ருதனாய் ரக்ஷிக்கிற மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து ‘அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்கள். அவன் தன்னைத் தங்களுக்காக ஓக்கினால் அவனுக்காகத் தங்களை ஓக்காதார் அவஸ்துக்கள் என்கை. தடுகுட்டம் - குணலைக்கூத்து. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. ௧ உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் ௨ தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்குதராயிருக்கு மவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்கள் என்கிறார்.

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (மலையையெடுத்து இத்யாதி,) ௧ “பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த பிராணை - தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார் அலைகொள் நரகத்தழுந்தி” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (உபகாரமறியாத இத்யாதி,) ௨ தத்ப்ராயர்-கோபாலாதி,கள். b,c வாக்யா வதாரிகை அருளிச்செய்து, பதாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி,)

ஐ— மூன்றாம் பாட்டு. (மலையை இத்யாதி,) ௧ “பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த பிராணை, தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார் அலைகொள்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (உபகாரமறியாத இத்யாதி,) ௨ தத்ப்ராயர் - இடையர் முதலானார். b,c பதாவதாரிகை (இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி,)

ஈ— வ்யா: -b (மலையை இத்யாதி) e இந்த்ரனுக்கு c₂ ஆட்டைக்கொரு பேரானு மாயிற்று இடையரிடுவது; அவனுக்கு விருத்திடுகைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, “நீங்கள் செய்கிறவிது d என்னென்பது?” என்று கேட்க, “வரலார்த்த, மாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்” என்ன, e “தான் பிறந்து வளருகிற ஊரில் ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதாந்தரங்கொள்ளுகையாகிறவிது e₂ மஹிஷி ஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி” என்று பார்த்து, “f அவ்வாகாஸவாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மழைக்கும் காற்றுக்கும் இடந்தந்து. பசுக்களுக்கும் புகலாய், புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றோ இடுவது” என்றருளிச்செய்ய, இடையராகையாலே “அப்படியே செய்வோம்” என்று அவர்களுமிசைந்து gA துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அத்தையடைய h அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு, “கேடாவர்த்த-நோடஸ்மி” என்று அமுதுசெய்துவிட்டான்; i உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப் பெருமையாலும், பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வரலத்தை வர்ஷிக்க; (மலையை யெடுத்துக் சல்மாரிகாத்து) j “ரக்ஷகம்” என்றுசொன்ன மலைதன்னையெடுத்து ரக்ஷித்தான். k வினை k₂ முடுகினால் எதிரியுடைய ஆயுதந்தன்னைக்கொண்டு அவரை வெல்லுவார்களிறே வீரராயிருப்பார், l அப்படியே, l₂ முன்னே நின்ற B கல்லை எடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். m அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத்தோனைக்

அ—c₂ ஆட்டைக்கு-ஸம்வத்ஸரத்துக்கு. d என்னென்பது-கிம் புவதி? e “அவர்கள் இந்த்ரனுக்குச் சோறிட்டால் இட்டுப்போகிறார்கள்” என்றிராதே விலக்குவானென்? என்ன (தான்பிறந்து இத்யாதி) e₂ (மஹிஷிஸ்வேதம் இதி) அநேந மஹிஷிபேராகே₂ விவக்ஷிதம். f ஆகாஸவாயன் என்றது-ஆகாஸத்தை இடமாகவுடையவன் என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; இருப்பிடமொன்றுமில்லாதவன் என்று த்வநி. g (துன்னுசகடத்தால் இத்யாதி) பெரியதிருமடல். h (அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவை இதி) C “ஆயிரம் கண்ணுடை இந்த்ரனுக்கு” இத்யாதி. i (உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப்பெருமையாலும் இதி) அநேந-உத்யோகபுங்குயாதமாநபுங்கே₂ டி₂ தியதே. j, k, l ஸங்கல்பத்தாலே ரக்ஷியாமல் மலையையெடுத்து ரக்ஷிப்பானென்? என்ன; இதுக்கு இரண்டு வகையாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷகமென்று இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) k வினை k₂ முடுகினால் யுத்தத்திலே கார்யம் கிட்டிவந்தால். l₂ (முன்னே இத்யாதி) முன்னே தோற்றின தொரு மலையையெடுத்து என்றபடி. n தச்சிரஸ்சே₂ து:கர்த்தும் ந ஸக்யதே கிம்? பர்வதம் கிமர்த்தம் வஹதீத்யத்ராஹ (அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்கு இதி) n ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்

ஜீ—c₂ ஆட்டைக்கு-ஸம்வத்ஸரத்துக்கு. d என்னென்பது-என்ன இத்யர்த்தம். e அவர்கள் இந்த்ரனுக்குச் சோறிட்டால் விலக்குவானென்? என்ன (தான்பிறந்து இத்யாதி) e₂ மஹிஷிஸ்வேதம் - மஹிஷிபேராகம் விவக்ஷிதம். f ஆகாஸவாயனென்றது - ஆகாஸத்தை இருப்பிடமாகவுடையவனென்று ஸ்வபாவார்த்தம். இருப்பிடமில்லாதவனென்று த்வநி. g (துன்னு சகடத்தால் இதி) பெரியதிருமடல். நெருங்கின சகடத்தாலே கொண்டுபோன பெரும்சோற்றை இத்யர்த்தம். j, k, l ஸங்கல்பத்தாலே ரக்ஷியாமல் மலையையெடுத்து ரக்ஷிப்பானென்? என்ன, இரண்டுவிதமாக உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷகமென்று இத்யாதி, வாக்யத்ரயேண) k வினை முடுகினால்-யுத்தத்தில் கார்யம் கிட்டிவந்தால். l₂ முன்னே நின்ற கல்லையெடுத்து - முன்னே தோற்றினதொரு மலையையெடுத்து. n இந்த்ரனை நிரஸியாதொழிவானென்? என்ன (அவன் பண்ணின

ஈ—கழிக்கவேண்டியிருக்க, “பாவி பசிக்கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென் ?
 ன ஆஸூரப்ரக்ருதிகளப்பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணது; தானே
 ட கையோய்ந்து போகிறான்” என்று அவனல் வந்த நலிவைக் ட கணக்கிட்டு ஏழு
 தான் ஒருபடிப்பட மலையையெடுத்துக்கொண்டு நின்றனாயிற்று. (கல்மாரி காத்து)
 ட நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனாகானும் ! (பசுநிரை
 தன்னை) ட ஆணையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்ததுதான் நித்யஸுலோகனை ரக்ஷித்த
 வோபாதிபாம்படியிறே ட இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. r “பசுநிரை
 தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்பானென்? என்னில்; s ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரத்யாந
 ரைச் சொல்லவேணுமே; t பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்திருப்பாரைச் சொல்ல
 வேணுமே; u இடையர் v இனிப்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. v1. “கூதானுகாரானிவ

அ—என்றது-கீழில் பாட்டைக் கடாக்கித்து. ட கையோய்ந்து-கைநொந்து. ட கணக்கிட்டு-ஆந்தம்
 விசாரம். p “கல்மாரியை - மலையையெடுத்து - காத்து” இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி; நித்யாயாஹ
 (நீராலே வர்ஷித்தானாகில் இதி) இது பட்டர் அருளிச்செய்கிற ரஸோக்தி. q “பசுநிரை”
 இத்யேதத் - கோபாநாமப்யுபலக்ஷணம் இதி ஹ்ருதி; நித்யாய, “தன்னை” இத்யேதத்-
 அதியாயல் ஸஞ்சயத் இத்யபிபிராயேணஹ (ஆணையையும் இதி) r கோபாநாந் விவஷிதாந்சேத்
 “பசுநிரைதன்னை” இதி கிமீத்தம்மபித்யதாதீதி ஸங்கதே (பசுநிரைதன்னை இதி) ப்ரத்யாந
 னான இடையரிருக்க “பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்பானென்? என்று ஸங்காபி
 ப்ராயம். s (ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரத்யாநரைச் சொல்லவேணும்) என்றது-க்ருஷ்ண விஷயிகாரத்துக்கு
 முற்பட்டிருக்குமத்தைப்பற்றி. அதாவது - தாழ்ந்தாரிடத்திலே ஈஸ்வரன் க்ருபை மிகுந்திருக்கு
 மாகையாலே ப்ரத்யாநரைச் சொல்லவேணும் என்றபடி. யத்வா, இடையரைப்பற்றி பசுக்களுக்கு
 விலக்காமையுண்டாகையாலே ப்ரத்யாநர் என்றபடி. t இடையரையும் பசுக்களையும் பார்த்தால்,
 “பசுக்கள் சேதனரும் இடையர் அசேதனமும்” என்னும்படியிருக்கையாலே அவர்களைச் சொல்லாதே
 பசுக்களைச் சொல்லுகிறதென்று பரிஹாராந்தரம் (பண்ணின உபகாரத்தை இத்யாதி;)
 யகோபேப்யோ஽பி பஸவ உபகாரம் ஜாநந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (இடையர் இனிப்புகண்டால்
 இதி) u இனிப்பு-அசாதுர்யம். v அன்றிக்கே, அப்படி இடையர்க்கு உபகாரஸ்ம்ருதியில்லையோ?
 என்ன (இடையர் இத்யாதி;) என்னுதல். v கோபாந் பஸவோ ஹஸந்தி இத்யத்ர ப்ரமாண

ஐ—இத்யாதி;) n ஆஸூரப்ரக்ருதிகளென்றது-கீழிற்பாட்டைக் கடாக்கித்து. p பத்யச்சேர்த்தியால்
 ப்ரதித்த அர்த்தம் (நீராலே இத்யாதி;) இது பட்டரருளிச்செய்த ரஸோக்தி. q கீழிற்பாட்டுக்
 களைப்பற்றி இப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்ன (ஆணையையும் இத்யாதி;) q பசுநிரையைச்
 சொன்னது - இடையர்க்கும் உபலக்ஷணம். r ஸங்கதே (பசுநிரை இத்யாதி;) ப்ரத்யாநரான
 இடையரைச் சொல்லாதே, “பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்பானென்னென்ன என்று
 ஸங்காபிப்ராயம், இடையரைப்பற்றி பசுக்களுக்கு விலக்காமையுண்டாகையாலே ப்ரத்யாந
 ரென்றபடி. t பரிஹாராந்தரம் (பண்ணின இத்யாதி;) யத்வா, ப்ரத்யாநம் ஏதென்ன
 (பண்ணின இத்யாதி;) என்னுதல். u பசுக்களுக்கு அப்படி ஜ்ஞானமுண்டோ? என்ன (இடையர்

ப்ர—(முன்னும் பாட்டு) (மலையித்யாதி;) (பசுநிரைதன்னை) v1. கிரதாநுநியே சதுயே—
 “गतान् पशूनां सहस्रम्बन्धतां गृहाश्रयं प्रेम वनेषु विभ्रतः। ददर्श गोपानुपघेनु पाण्डवः
 कृतानुकारानिव गोभिराजिवे॥”

ஈ-ஸிமர்ஜெ” (க்ருதாநுகாராநிவ கேடாபி, ராஜவே) என்கிறபடியே. w (தொலைவு தவிர்த்த) பசுக்களும், இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. (பிராண) x அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிறதும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். y (சொல்லிச்சொல்லி) y₂ ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லிலிறே லக்ருது, ச்சாரணம் அமைவது. z (நின்று) z₂ ஒருகால்சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே. (எப்போதும்) a ஆள்கண்ட போதாக வன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். b (தலையிடுதலாதனந்தட்ட) தலை தறையிலே தட்டும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) தடுகுட்டமாவது-c குணை. அதாவது-அடைவுகெடப் பண்ணும் விகாரம். கால் தறையில் பாவாதபடி ஆடாதார். (அலைகொள் இத்யாதி) d து:க்கேடார்மி பரம்பரைகையுடைத்தான நரகத்திலே தறைகாணவொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேஸப்படுகிற. (வம்பர்) e என்றுமொக்க யமபுடர்க்குப் புதியராவர். வம்பு-புதுமை. f முனநாள் நலிந்தால், பிறறை நாள்வந்து தோற்றினால், “முனநாள் நாம் நலிந்தவன்” என்று க்ருபைபண்ணுதே, f₂ மோம்பழம் பெற்றறற்போலே, “வாரீரோ!, உம்மையன்றே தேடித்திரிகிறது” என்னும்படியாவர். g புநரபி g₂ (மலைய

அ-மாஹ (க்ருதாநுகாராநிதி) ஆர்ஜவே - அகௌடியே. கேடாபி:, க்ருதாநுகாராந் - க்ருத ஹாஸாநிதி யாவத். w தொலைவு-விநாஸம். x ஸாமான்யமாக “பிரான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அன்று அம்மழைஇத்யாதி) y₂ 1. “ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிநித்யக்ஷரத்வயம் | ப₂ த₂: பரிகரஸ் தேந மோக்ஷாய க₂ மஹம் ப்ரஜி ||” என்றிருக்க, “சொல்லிச்சொல்லி” என்கிறதெதென்ன (ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காக இத்யாதி) y, z, z₂ “நின்று” என்றதுக்கும் “சொல்லிச்சொல்லி” என்றதுக்கும் வ்யாவ்ருத்தி காட்டுகிறார் (ஒருகாற்சொல்லி இத்யாதி) a “எப்போதும்” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஆள்கண்டபோது இத்யாதி) b தலையிடுதலாதனந்தட்ட-ஆஸநத்தோடே தலைதட்ட என்றபடி. ஆதனம் - ஆஸநம்; தறையென்றபடி. ஆஸநஸ்ப்தத்துக்குத் தறையிலே லக்ஷணை-c குணை-கோணங்கி. d நரகத்துக்கு அலைகள் ஏதென்ன (து:க்கேடார்மீத்யாதி) e “வம்பர்” என்ற துக்கு ப₂ாவம் (என்றுமொக்க இத்யாதி) f புதியராகிற ப்ரகாரம் ஏதென்ன (முனநாள் இத்யாதி) f₂ மோம்பழம்-ஸௌரப்யாதிஸயத்தாலே மோந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும் பழம். அத்யந்தாபி

ஜீ-இளிம்பித்யாதி) y₂ இளிம்பு - அசாதூர்யம். v பசுக்கள் இடையரைச் சிரிக்குமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (க்ருதாநுகாராந் இத்யாதி) கிராதார்ஜுநீயே சதுர்த்தே₂. 2. “க₂தாந் பஸூநாம் ஸஹஜம்புந்தூதாம் க்ருஹார்யம் ப்ரேம வநேஷு பிப்பிரத: | த₂தூர்ஸ கோபாநுபதே₂நு பாண்ட₂வ: க்ருதாநுகாராநிவ கேடாபி, ராஜவே ||”. ஆர்ஜவே - அகௌடியே. அநுகார:— ஹாஸ: w தொலைவு-விநாஸம். x ஸாமான்யமாக, “பிரான்” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (அன்று அம் மழையிலும் இத்யாதி) y₂ 1. “ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந” என்றிருக்க, “சொல்லிச்சொல்லி” என்கிறதென்? என்ன (ஒரு ப்ரயோஜன இத்யாதி) z, z₂ “நின்று” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (ஒருகால் இத்யாதி) இத்தால். “சொல்லிச்சொல்லி” என்றத்தோடே புநருத்தி பரிஹரித்தாராயிற்று. y சொல்லிச் சொல்லி - பலகாலும் சொல்லி; z நின்று - ஸர்வகாலமும் ஓவாதே நின்று. a “எப்போதும்” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஆள்கண்டபோது இத்யாதி) b தலையிடுதலாதனந்தட்ட - ஆதநத் தோடு தலைதட்ட என்றபடி. ஆதனம் - ஆஸநம்; தறை என்றபடி. d நரகத்துக்கு அலைகள் ஏதென்ன (து:க்கேடார்மீத்யாதி) e “வம்பர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (என்றுமொக்க இத்யாதி) f புதியராம் ப்ரகாரங்காட்டுகிறார் (முனநாள் இத்யாதி) f₂ மோம்பழம்-மோக்கிற பழம். ஸௌரப்ய- யாதிஸயத்தாலே மோந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும் பழம். அத்யந்தாபி₂ மதப₂லமென்றபடி

ஈ—யெடுத்துக் கன்மாரி காத்து) h ஆபிரிதார்த்த,மான ப்ரவ்ருத்தியாயித்தனையே வேண்டுவது. h, அரியனசெய்தாலும் h, எளியதாய்த் தோற்றும். (பசுநிரைதன்னை) i அரியனசெய்து ஈக்ஷிக்கைக்கு, பண்ணும் ஈக்ஷணத்தை i, விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் i, தரையில்லை என்கிறது. (பிராணை) j நிலவு, தென்றல், சந்தனம். தண்ணீர்போலே பரார்த்த,மாயாயிற்று வல்துவிருப்பது. (சொல்லி இத்தயாதி) k1. “अवाक्यनादः” (அவாக்யநாத,ஃ) என்றிருக்கக்கடவ தத்வம் A1 “அலவலை வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்” என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக m ஒக்கிவைத்தால், தங்கள் B வாய்கொண்டு m, மானிடம்பாடாதே. n C “என் தஞ்சனே-நஞ்சனே-வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம்” என்கிற படியே “வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்றேத்தாதார். (அலைகொள்

அ—மதப,லமிதி யாவத். g,h...s இவ்வளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அவர்க்காக, முன்பு அருளிச்செய்த அர்த்த,மன்றிக்கே விசேஷார்த்த,மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆபிரிதார்த்த,மான இத்தயாதி) யத்,வா, ஸ்வாபதே,ஸார்த்தம் புதராவர்த்தயதி (புதரபீத்தயாதி) அத,வா, ஸப்,த,ரார்த்தம் அருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (புதரபி மலையையெடுத்து இத்தயாதி) h, அரியன-து,ஷ்கரங்கள். h, (எளியதாய்) அல்லவாகில் சுமந்து என்னவிறையடுப்பது. i “பசுநிரை” என்றத்தால் ப,லித்த தாத்பர்யம் (அரியனசெய்து இத்தயாதி) l, விலக்காது-நிஷேதி, யாது. l, தரம்-அதிரயம். | “உபகாரகம்” என்று இத்தை இவனுக்கு நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே ப,லித்த தாத்பர்யம் (நிலவு தென்றல் இத்தயாதி) k “மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற பத,ங்களால் ப,லித்த ஈஸ்வரனுடைய ஆபிரிதாரதந்தர்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, “சொல்லிச் சொல்லிநின்று எப்போதும்” என்கிற பத,ங்ள னால் ப,லித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (1. “அவாக்யநாத,ஃ” இத்தயாதி) அவாகீ - உக்திரஹித:; அநாத,ஃ - ஆத,ரஹித:; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வேந ஆத,ர்த்தவ்யாப,ராவாத் தூஷ்ணீமாஸ்த இதி ப,ராவ:; l (அலவலைவந்து இத்தயாதி) பெரியாழ்வார் திருமொழி. அல வலை-1. “மஹாபூரோ” என்றற்போலே சொல்லுகிற ப,ஹுஜல்பதை. n ஒக்கி - ஆக்கி; D “ஆவோவாரும் செய்யுளனே”. n (என்தஞ்சனே இதி) C “நெஞ்சமே நீணகராக” இத்தயாதி.

ஈ—g...s இவ்வளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அவர்க்காக விசேஷார்த்த,ங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் (மலையையெடுத்து இத்தயாதி) h, அரியன-து,ஷ்கரங்கள். h, எளியதாயென்றது-சுமந்தென்னுதே “எடுத்து” என்றதின் தாத்பர்யம். l “பசுநிரை” என்றத் தால் ப,லித்த தாத்பர்யம் (அரியனசெய்து இத்தயாதி) l, விலக்காதொழியும்-நிஷேதி, யாதொழி யும். l, தரம் - அதிரயம். | “பிரான்” என்று இத்தைஅவனுக்கு நிருபகமாகச் சொன்னத்தால்- ப,லித்த ப,ராவம் (நிலவு தென்றல் இத்தயாதி) k “மலையையெடுத்து” இத்தயாதி,யால் ப,லித்த ப,க,வத,ரஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு “சொல்லிச்சொல்லி நின்றெப்போதும்” இத்தயாதி,பத,ப,லிதம் ப,ராவமாஹ (அவாக்யநாத,ர இத்தயாதி) அவாகீ - உக்தி ரஹித:; அநாத,ஃ - ஆத,ரஹித:; l அலவலை-ப,ஹுஜல்பாக:; n ஒக்கி - ஆக்கி. n, மானிடம் பாடாதே - மதுஷ்யரை ஸ்துதியாதே. o “நரகம்” என்றதுக்கு, கீழ்ப் சொன்னபடியன்றிக்கே அர்த்த,ரந்தரம் (இத்தநரகத்திலே இத்தயாதி) p விவரணம் (தருட்டமாய்

ப்ர—(சொல்லிச்சொல்லி இத்தயாதி.) k1. छान्दोग्ये तृतीयप्रपाठके (१४) शाण्डिल्यविद्यायं “सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धर्वसर्वसर्वभिदमस्यातोऽवाक्यनादः॥”

A பெரியாழ்திரு 2-1-2. B 3-9-9. C 3-8-2. D

4. வம்பவிறு கோதை பொருட்டா மால்விடை யேழு மடர்த்த
செம்பவ ளத்திரள் வாயன் சிரீதரன் ளெல்புகழ் பாடிக்
கும்பிடு நட்புநீட் டாடிக் கோகுகட் டுண்ணு வாநார்
தம்பிறப் பாற்பய னென்னே சாது சனங்க விடையே.

ஈ—இத்யாதி.) o இந்நரகத்திலே போய்ப்புகுவார்கள் என்கிறார். p தடுகுட்டமாய்-
பறவாமைதானே நரகம் என்கிறார். q1. “यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना”
(யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கே, நிரயோ யஸ்த்வயா விநா) r ஸ்வர்க்கு, நரகங்கள்
தான் வ்யக்திகள்தோறும் வ்யவஸ்தி, தமாயிறேயிருப்பது. s தமக்கிருந்தபடியாலே
சொல்லுகிறார். 3.

அ—o “அலைகொள் நரகம்” இத்யஸ்ய-ஸம்ஸாரநிரயபரத்வேந அர்த்தாந்தரமாஹ (இந்நரகத்திலே
இத்யாதி.) q ஸம்ஸாரோ நரகோ புவதி இத்யத்ர ப்ரமாணம் (யஸ்த்வயேத்யாதி.) r ஸம்ஸார
மாத்ரஸ்ய நரகத்வம் ஸம்புவதி கிம்? இத்யத்ர ப்ரமாணநுக், ராஹகோபபத்திமாஹ (ஸ்வர்க்கு,
நரகங்கள்தான் இதி) s ஸர்வேஷாமேவம் ந திஷ்ட, தி கில, அத: கத, மித, மநிஷ்டத்வேந
ஆபாத்யதி? இத்யத்ராஹ (தமக்கு இருந்தபடியாலே இதி) “தடுகுட்டமாய் - கீழதுமேலாய்”
என்று உரை. 3.

ஜீ—இத்யாதி.) q யமன் தண்டலன்றோ நரகம்; இது நரகமோவென்ன (யஸ்த்வயேத்யாதி.)
1. “இதி ஜாநம் பராம் ப்ரீதிம் க்ஷுச்சு ராம மயா ஸஹ” இதுபுத்தார்த்தம். அயோத்யாகாண்டே,
த்ரிம்ஸே ராமம் ப்ரதி ஸீதா. r ப்ரமாணநுக், ராஹகோபபத்திமாஹ (ஸ்வர்க்கு, நரகேத்யாதி.)
s எல்லார்க்கும் இப்படியிருக்கவில்லையே என்ன (தமக்கு இத்யாதி.) கல்மாரிகாத்து - கல்வர்ஷத்
தைத்தகைந்து ரக்ஷித்து. (பசுநிரைதன்னை) ஐகாரம் - நிரர்த்த, கால்யயம். பசுநிரைதன்னுடைய,
தொலைவு தவிர்த்த - விநாஸத்தைப் போக்கின. “பசுத்திரனை நாஸமணுகாதபடி நீக்கின”
என்று உரையில் அர்த்தம். “தடுகுட்டமாய் - கீழதுமேலதாகை” என்றும் உரை. நரகத்
தழுந்திக்கிடந்து-நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்து. உழைக்கின்ற - க்லேஸிக்கிற. வம்பர் - புதியர்.
க்ரமேணந்வய: 3.

ப்ர—q1. अयोध्याकाण्डे विशे सर्गे वनवासार्थे भवार्ं प्रति सीता—“नच तत्र गतः किञ्चित्
द्रष्टुमर्हसि विप्रियम्। मत्कुते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा॥१७॥ यस्त्वया सह स
स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना। इति जानन् परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह॥१८॥

ஆதே.— மூன்றாம் பாட்டு. கோவர்த்தநத்தை எடுத்து, இத்தூரன் பசிக்
கோவத்தால் வர்ஷித்த கல்வர்ஷத்தை மறித்து, பசுக்களுடைய நிரைதன்னை நபி
யாதபடி ரக்ஷித்த உபகாரகனைச் சொல்லிச் சொல்லிவென்று ஸர்வகாலமும் தலை
தறையிலே தட்டும்படி குணலையாய், கால் தறையிலே பாவாதபடி ஆடாதார்
து;க்கோர்மிபரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தறைகாணவொண்ணாத
படியாக அழுந்தி க்லேஸிப்படுகிறவர்களாய் என்றுமொக்க யமபுடருக்குப்
புதியராவர்கள் என்கிறார் “மலையையெடுத்து” இத்யாதியால். 3.

ஆ— 4. வ்யா:— (வம்பவிழ்) ஸ்ரீதராகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்காக எருதேழடர்க்கப்பெற்றதினாலுள்ள ப்ரீத்யதிரயத்தினாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தையுடையவனுடைய இந்த ப்ரணயித்வாதி, குணநூ ஸந்தரஹரித ப்ரீத்யதிரயத்தாலே அப்ரக்ருதிங்கு, தராகாதார் புகுவதே, கபே, பாக, ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார். 4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் வைஷ்ணவர் நடுவே என்செய்யப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்பவிழ் என்று தொடங்கி) நறுநாற்றம் புறப்படாநின்றுள்ள பூமாலையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, பெரிய விடை ஏழையும் ஊட்டியாக நெருக்கி, அவை பாதம் போராமே. முறுவல் செய்கையாலே சிவந்து தோன்றின திருப்பவளத்தையுடையனாய், இத்தாலே பிறந்த வீரஸ்ரீயையுமுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை ப்ரீத்யா சொல்லி. (கும்பிடுநட்டம் என்று தொடங்கி) ஹர்ஷப்ரகக்ஷத்தாலே கும்பிடுநட்டமிட்டுக் கூத்தாடி அமர்யாத், மான ப்ரவ்ருத்திகள் மிக்கு. இதுவே பேராக், யமாய் வர்த்தியாதார். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், அபிமத விரோதி, நிவ்ருத்தியால் வந்த ப்ரணயித்வத்திலே விக்ருதராகாதார் ஜந்மத்தாலே ப்ரயோஜனமென்? என்கிறார்.

வம்பு—செவ்வியையுடைத்தாய், அவிழ்—மலர்ந்த, கோதை பொருட்டா— மாலையையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கிட்டுகையாகிற புருஷார்த்துமே ஹேதுவாக, மால்—மிகவும் பெரியதான, விடை—எருது, ஏழும்—ஏழையும், அடர்த்த—நெரித்துக்கொன்ற அத்தாலே, செம்—சிவந்த, பவளம்—பவளம்போலே, திரன்—திரண்ட, வாயன்—அதரத்தின் ஸ்பூரத்தையையுடையனாய்க்கொண்டு, சிரீதரன்—வீரஸ்ரீயோடே நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய, தொல்—ஸ்வாபுரவிகமான, புகழ்—குணத்தை, பாடி—பாடி, கும்பிடு நட்டமிட்டாடி—தலைகீழாகக் கூத்தாடி, கோகு—அக்ரமமான, உகட்டு—ஆரவாரத்தை, உண்டு—செய்து, உழலாதார்தம்— திரியாதார்தங்களுடைய, பிறப்பால்—ஜன்மத்தால், சாதுசனங்கள்—ஸாத்விக ஸங்கத்தின், இடையே—நடுவே, என்—என்ன, பயன்—ப்ரயோஜனமுண்டு?

கோகுகட்டுண்கை - ஆரவாரங்கொட்டுகை. “கோகுகொட்டு” என்றும் பாடும். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு ஈடுபடாதவர்கள் ஸாத்விகர் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (வம்பவழி இத்யாதி.) வம்பு - பரிமளம். அவிழ்கை - அத்தைப் புறப்படவிடுகை. கோதை-மலை. பொருட்டா-அவ்வொப்பனையழகுக்குத் தோற்று. “தவாஸ்மி” என்றபடி. (மால்விடை) எருதுகளின் பெருமை கணிசிக்க வொண்ணாதே பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (ஏழுமடர்த்த) அவளை அணைக்கையில் த்வரையாலே, க்ரமத்தாலன்றிக்கே ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தபடி. (செம்பவளம் இத்யாதி.) இவளை அணையப்பெறுகையிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணினான். எருதுகள் தனக்கு இரைபோராமையாலே ஸ்மிதம் என்றுமாம். பவளத்திரள்போல் சிவந்து தோற்றின திருப்பவளத்தையுடையவன். (சிரீதரன்) எருதுகளை நிரஸித்து வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. 1. “अतारं परिष्वजे” (புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று அவள்தான் வந்து அணைக்கவேண்டும்படி நின்ற நிலை. (தொல்புகழ்) ஸ்வரூபா நுபூந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தை. (பாடி) அந்த:புரத்திலுள்ளாரைப்போலே பாடி. கும்பிடு நட்டமிட்டுக் கூத்தாடி. (கோகுகட்டு) கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு. (உண்டு) இதுவே ஜீவனமாகை. (உழலாதார்) அதுவே யாத்ரையாக இராதார். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி.) புகுவத்குணங்களிலே விக்குதராய் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே பிறந்த இத்தால் பெற்ற ப்ரயோஜனமென்? பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வார்த்தை. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழுடர்த்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்பவழி கோதை பொருட்டா) வம்பென்று - பரிமளம். அவிழ்கையாவது - அது ப்ரவஹிக்கையாய், கோதையென்று - மாலையாய். b அத்தையிட்டு மயிர்முடியை b₂ லக்ஷிக்கிறது. c நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைய என்றபடி. d நப்பின்னைப் பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. “இந்த

அ— நாலாம் பாட்டு. (வம்பவழி இத்யாதி.) a “வம்பவழி” என்று தொடங்கி “உண்டுழலாதார் - சாதுசனங்களிடையே - தம்பிறப்பால் பயனென்னே” என்கிற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (நப்பின்னை இத்யாதி.) b (அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது இதி) அஜஹத்ஸ்வார்த்த, லக்ஷணத்ர விவக்ஷிதா. யத்வா, லக்ஷிக்கையாவது-கோதைக்கு ஆஸ்ரயமாக அர்த்த, ஸித்த, தாமாகை; லக்ஷணை சொன்னபடியன்று. c மயிர்முடி ஆர்த்தமென்று சொன்னத்தால் ப்ரஸிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நறுநாற்றம் இத்யாதி.) அத்வா, மாலையானால் மயிர்முடியிலேயிருக்குமாகையாலே மயிர்முடியை லக்ஷித்து, நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைத்தான மயிர்முடியையுடையவளுக்காக என்று போந்த பொருள். d “பொருட்டா” என்று-

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (வம்பவழி இத்யாதி.) a பாட்டெல்லாம் கடாக்கித்து அவதாரிகை (நப்பின்னை இத்யாதி.) b₂ (லக்ஷிக்கிறது இதி) அஜஹத்ஸ்வார்த்த, லக்ஷணத்ர விவக்ஷிதா. c ப்ரஸிதார்த்தம் (நறுநாற்றம் இத்யாதி.) நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைய மயிர்முடியையுடையவளுக்காக என்றர்த்தம். d “பொருட்டா” என்ற தாதூர்த்த்யே சதுர்த்திக்கு அர்த்தம் (நப்பின்னைப் பிராட்டி இத்யாதி.) c நறுநாற்றம் - ஸ்லாக்ய பரிமளம். f ஓக்கினுன்-

ஈ—ஏழையும் வென்று வீரலகம்பியோடே நின்ற நிலை. o1. “யுதர் பரிசுஜை” (புத்தாரசு பரிசுஜை) என்று அவன் அணங்கும்படியாக நின்ற நிலை. p1. “சு உறு” (தம் துருஷ்ட்வா) q ப்ரணயதாரையில் q₂ ரவிகத்வமேயாயிற்று முன்புகண்டுபோந்தது. “அந்த போகத்துக்கு விசேதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர்” என்று கண்டது இன்னுயிற்று. r வேட்டைக்குப் போனால், “இன்ன துஷ்டம்ருகத்தைக் கொன்றார். இன்ன ராகுலனைக் கொன்றார்” என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக்கேட்கும்த்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணுலே கண்டது இன்னுயிற்று. 1. “சுருஹந்தாரம்” (சுருஹந்தாரம்) s தன் திருமேனியில் ஒரு s₂ வாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படியாக, s₃ அம்போடே வெட்டோடே போகாமே

ஈ—(தம்-சுருஹந்தாரம் துருஷ்ட்வா) அவரை சுருஹந்தாவாக இப்போது கண்டாளென்கையாலே, முன்பு வேறொரகாரத்தைக் கண்டாளென்னுமிடம் ப₂ வித்திறே; அதை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரணயதாரையில் இத்யாதி) q₂ r தாடகாதாகேய நிரணநாதிகம் ந ஜாநாதிகம்? “ரவிகத்வமேயாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது” இதி கத₂ முச்யதே? இத்யாசங்கயாம். “துருஷ்ட்வா” இதி பத₂ வாஸநாமாஹ (வேட்டைக்குப்போனால் இதி) s 2. “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” இதி ந்யாயம் ஹருதி, நித்யாஹ (தன் திருமேனியில் இதி) 3. “ஜாஸ்தாஸஸ்திதா ராஜந் ப₂ ஹவோ ராகுலா ஹதா: | க₂ ரஸ்ச நிஹதஸ் ஸங்க்யே கத₂ ருஜி த₂ ஹமாசுத: ||” — (கத₂ ருசிதி, தி) ராகுலவேஷணை சாக₂ மநே ராமஸார ஹிம்ஸந்த்யேவ; அத₂ ஸ்தர்யாதிவேஷபரிசுரஹேணஹமாக₂ த இத்யபிப்ராய இத்யுத்தம் ஸ்த₂ லாந்தரே. s₂ வாட்டம் வாராமே - நவிவு வாராமே என்றபடி, s யத்வா, “சுரு” என்கிற மாத்ரத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (தன் திருமேனியில் என்று தொடங்கி) s₂ “ஹந்தாரம்” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அம்போடே என்று தொடங்கி) s அத்வா, (தன் திருமேனியில்) ஸாதயிதா-சுரு: விசேஷணே₂ பி தாத்பர்யாங்கீகாரே-தஸ்யாபி ஹநதம் ஸப்யதே; த₂ ர்மிண ஸஹைஹ ஹநதே தந்த வக்தவ்யம்; உச்யதே ச தேந ஜாதீமோ த₂ ர்மிண: ப்ராகேவ த₂ ர்மோ ஹத இதி: ஸாதயித்ருத்வம் முன்னே போயிற்று என்கையாலே - வாட்டமிண்ணை வித்து₂ ர்மீறே. t1. “சுருஹந்தாரம், மஹர்ஷீணாம் ஸுகூவஹம்” இதி விசேஷணத்₂ வயஞ்ச-பரிஷ்வங்கே,

ஈ—தச்ச₂ ப₂ த₂ ம்-4. “ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார ப₂ ஹம் குதாந்” இத்யாதி₂ களில் உக்தமான ஆகாரபராமர்ஸீத்யபிப்ராய: . இப்போது சுருஹந்தாவாகக் கண்டாளாகையாலே-முன்பு ஆகாராந்தரம் கண்டிருப்பென்னுமிடம் வித்து₂ ர்மீறே; தத₂ ஹ (ப்ரணயேத்யாதி₂ ஆதல். r “துருஷ்ட்வா” என்றதுக்கு ப₂ லாம் (வேட்டைக்கு இத்யாதி₂) s2. “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” இதி ந்யாயம் ஹருதி, நித்யாஹ (தன் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படி இதி) s₂ வாட்டம் - நவிவு. s₃ “ஹந்தாரம்” என்றதின் அர்த்தம் (அம்போடே இத்யாதி₂) t சுருஹந்தாரம் இத்யாதி₂ விசேஷணத்₂ வயம் - பரிஷ்வங்கே,

ப்ர—(கிரீதரன்) o 1. आरण्यकाण्डे त्रिंशे सर्गे खरदण्णादिविजयानन्तरे “ततो रामस्तु विजयी षूयमानो महर्षिभिः। प्रविवेशाश्रमपदं लक्ष्मणेनाभिवादितः॥३८½॥ तं दृष्ट्वा शुबहुन्तारं महर्षीणां सुखावहम्। बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिषस्वजे॥३९½॥ मुदा परमया युक्ता दृष्ट्वा रक्षोष्णान् हतान्। रामं चैवाव्यथं दृष्ट्वा तुतोष जनकात्मजा॥४०½॥”

ஈ—எதிரிகளை முதலற மர்பத்து வந்தவரை. 1. “மஹீந் சுவாவஹ” (மஹர்ஷிணம் ஸுகூடா ஹம்) பூர்வையபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜைமைய எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே, சிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரைக்கொண்டு, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பூச்சையாக வந்தார். ௨1. “வமூவ” (பூபூவ) பூ ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும், பெருமான் னெளகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “என் புருரு கிறதோ” என்று “ஸத்தையில்லை” என்னும்படியிருந்தவன் பூ வெற்றியோடே கண்டு உணவானான். 1. “ஹூ” (ஹூஷ்டா) ௨ தூர்மியுண்டானால் தூர்மங்களுமுண்டா யிறே. 1. “வீதேஹீ” (வைதேஹீ) ௩ வீரவாசி அறியங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; ௩ அன்றிக்கே “ஒரு வில்லை முறிக்க என்னைக்கொடுத்த எங்கனையர், தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக்கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோடி!” என்று அவரை நினைத்தாராகவுமாம். 1. “மதீரம்” (பூர்த்தாரம்) ௨2. “தாரா: பிதருகதா:” (தாரா: பிதருக்குதா:) போலே, “ஐயர் நீர் வார்த்துக்கொடுத்தவர்” என்று விரும்பிப்போந்தான் முன்பு; ௨3 இப்போதாயிற்று ௨3 “ஆண்டிள்ளை” என்று அணைத்தது;

அ—ஹேதுகூர்ப்பூம்; தத்ராபி குஷிணம் ஸுகூடாவஹத்வமேவ ப்ரதூநமிதி தூர்மயதி (பூர்வைய பக்கல் இதி) பூச்சை-உபஹாரம். ௪ (பூபூவ) “பூ-ஸத்தாயாம்” இதி தூத்வர்த்தே ஹ்ருத்யம். ௫ வெற்றி-ஐயம். ௬ இப்போது ஸத்தை பெற்றுள் என்கையாலே-முன்பு ஸத்தையின்றிக்கேயிருந் தமை ஸித்த்யம். 1. “ஹூஷ்டா ச-பூபூவ” என்று இவர்க்கு விவகிதம். ௩ அன்றிக்கே ஒரு வில்லை முறிக்க இதி ததூநீம் விதேஹராஜஸ்மரணயோகூத-1. “வைதேஹீ” இதி ப்ரயுக்த வாந் வால்மீகி: இதி பூவா: ௫, ௬ கராதிகள் நிரஸ்தானமையைக் கண்டு தான் அணைகிறபோது பூர்த்துத்வ ப்ரதிபத்தியோடே அணைத்தாள் என்கையாலே-இதுக்கு முன்பு பூர்த்துத்வ ப்ரதி பத்தியில்லை என்று தோற்றிற்றிறே; அதை இரண்டுமையாக அருளிச்செய்கிறார் (தாரா: பிதரு க்தா: என்று தொடங்கி - ஸ்திரீயம் புருஷவீக்ரஹம் என்றவனிறே என்னுமளவும்) ௫ ஆண் டிள்ளை - பும்ஸ்த்வகார்யவாத். “பூருஞ்-பூரணே” இதி தூத்வர்த்த: பர்யாப்த இதி இதூநீ மேவ த்ருஷ்டவதீதி பூவா: ௬ இதி: பூர்வம் ஏதத்தூத்வர்த்த: பர்யாப்த இதி த ஜாதாதி

ஐ—ஹேதுகூர்ப்பூம்; தத்ராபி மஹர்ஷிணம் ஸுகூடாவஹத்வமேவ ப்ரதூநமிதி தூர்மயதி (பூர்வையபக்கல் இத்யாதி) பூச்சை-உபஹாரம். ௫ பூபூவ “பூ-ஸத்தாயாம்” இதி தூத் வர்த்தே ஹ்ருத்யம். ௬ வெற்றி-ஐயம். ௭ இப்போது ஸத்தை பெற்றுள்ளன்கையாலே - முன்பு ஸத்தையின்றிக்கேயிருந்தமை ஸித்த்யம்; அதை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸருடைய இத்யாதி) ௮ தூர்ம இதி 1. “ஹூஷ்டா ச-பூபூவ” என்று இவர்க்கு விவகிதம். ௩, ௪ விதேஹராஜகுலோத்ஸவாத்வா, ததூநீம் விதேஹராஜஸ்மரணயோகூதூத்வா-ஸவதே ஹ் இதி ப்ரயுக்தவாந் வால்மீகி: இதி பூவா: ௫, ௬ பூர்த்தி-பூர்த்தா” என்றதைப்பற்ற (இப்போ தாயிற்று இத்யாதி) ௮ முன்பு அணைக்கவில்லையோ? என்ன (ஸ்திரீயம்-இத்யாதி) ௫ ஆண் டிள்ளை-

பா— ௨2. बालकाण्डे चरमसर्गे “रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहनुजं। मनस्यी तद्गत-
स्तीत्या नित्यं हृदि समपितः॥ २५॥ प्रिया तु सीता रामस्य दास्यः पितृकुलो इति। गुणा-
द्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयो व्यवर्धते॥ २६॥ तस्याथ रामो द्विगुणं हृदये परिवर्तते। अन्तर्जातमपि
व्यक्तमाख्याति हृदयं हृदा॥ २७॥”

ஈ—y1. “स्त्रियं पुरुषविग्रहम्” (ஸ்த்ரியம் பூருஷவிக்ரஹம்) என்றவனிடே. 2. “परिषत्सु” (பரிஷத்ஸுவே) z யுத்த, த, வடுவுள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத்தத்தாலே z₂ வேது கொண்டாள். அப்படியே அவளைக்க நின்றபடி. (தொல்புகழ்) a ஸ்வருபாநு ப, ந்தி, யான a₂ப்ரணயித்வ கு, ணத்தைப்பாடி. அந்த:புர பரிகரத்தில் b உள்ளாரைப் போலே; cA “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்பார்களிடே. d (கும்பிடு இத்தபாதி) d₂ வணங்குவது ஆடுவது. அஞ்ஜலிபுடன் ஆடவுமாம். e (கோகுசட்டு) அடைவுகேடு f தலைமண்டையிட்டு. (உண்டு) அதுவே ஜீவநமாய். (உழலாதார்) இதுவே யாத்ரை

அ—கிம் இயத்தாஹ (ஸ்த்ரியவிதி) இதி ச வத, த்தி. y1. “கிம் த்வாமம்பத வைதேஹ:” இத்தபாதி, ஹே ராம - மித்தி, ணதி, போ வைதே, ஹே, மே பிதா ஜாமாதரம் த்வாம் புருஷவிக்ரஹம் ப்ரப்ய ஸ்தி, தாம் ஸ்த்ரியமத்யத கிம்? இத்தயந்வய:; ந விசாரயேத் கிம்? இத்தயர்த்த:; லகாந வ்யத்யய ஆர்ஷ: இதி வத, த்தி. 2 “பரித:” என்றதக்கு வாஸனை (யுத்த, த, வடு இத்தபாதி, 3 “ஸீதகாலே ப, வத்யுஷ்ணம் உஷ்ணகாலேதிரீதளம்! கூபோத, கம் வடச்சூயா நாரீகுசயுக்யம் தத, 3a “ஸீதரன்” என்று கருத்து. 1n, a “சீதரன்” இத்யேதச்ச, “வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா” இத்தபாதி, ச பராம்ருந்நாஹ (ஸ்வருபாநுப, ந்தி, யான இதி) a₂ (ப்ரணயித்வகு, ணத்தை) காரணத் வாதிகள் இப்போது பாட்டுண்ண யோக்யமன்று என்று கருத்து. b, a₂ “உள்ளாரைப்போலே - ப்ரணயித்வகு, ணத்தைப்பாடி” என்று அந்வயம். c அந்த:புரத்திலுள்ளார் அப்படி பாடினவிட முண்டோ? என்ன (மங்கையும் இத்தபாதி, 3) யத், வா, அந்த:புரத்திலுள்ளாரருடைய நாயிகா பகாபாதத்தை மூதலிக்கிரர் (மங்கையும் பல்லாண்டென்று) d, d₂ கும்பிடுகை-ஸாஷ்டாங்க, ப்ரணமோ வா கேவலாஞ்ஜலிமாத்தரம் வா இத்தயர்த்த, த, வயம். கும்பிடுவது - நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல். கும்பிடுபனே நட்டமிட்டாடுவதென்னுதல் னன்னவுமாம். நட்டம் உதாப்யம். நட்டமிட்டாடி - கூத்தாடி” என்றபடி. e கோகு-அடைவுகேடு. e, f உகட்டு - (தலைமண்டையிட்டு); அதிஸயித்து

ஜீ—புமஸ்த்வகார்யவாந். ப, ரலகாண்டே, சரமஸ்ச்கே, 3, 4, “புமஸ்த, வஸிதா ஹமஸ்ய த, 3a பிதருக்குதா இதி. கு, ணத்துருபகு, ணச்சாபி ப்ரிஜி, யோ வ்யவர்த்த, த, 3b “y அயோத்ய, யாகாண்டே, த்ரிம்ஸே ராமம் ப்ரதி ஸீதா, 1. “கிம் த்வாமம்பத வைதேஹ: பிதா மே மித்தி, லாதி, ப:। ராம ஜாமாதரம் ப்ரப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்” 2 “பரிஷத்ஸுவே” என்றத்தைப்பற்ற (யுத்த, த, வடு இத்தபாதி, 3) z₂ வேதுகொண்டாள் - காய்ச்சியொத்தினள். 3. “ஸீதகாலே ப, வத்யுஷ்ணம் உஷ்ணகாலேதிரீதளம்! கூபோத, கம் வடச்சூயா நாரீகுசயுக்யம் தத, 3a “ஸீதரன் தொல்புகழ் பாடி” என்று கூட்டி ப, வம் (ஸ்வருபாநுப, ந்தி, த்யாதி, 3) b, a₂ “உள்ளாரைப் போலே - ப்ரணயித்வகு, ணத்தைப்பாடி” என்று, அந்வயம். c அந்த:புர பரிகரத்திலுள்ளார் அப்படி பாடியாடினவிடமுண்டோ? என்ன (மங்கையும் இத்தபாதி, 3) - d, d₂ கும்பிடுகை-ஸாஷ்டாங்க, ப்ரணம:; கேவலாஞ்ஜலிமாத்தரம் வேத்யர்த்த, த, வயம் (வணங்குவது இத்தபாதி, 3) கும்பிடுவது, நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல்; கும்பிடுபனே நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல் இத்தயர்த்த, த, வயம். நட்டம் - ந்ருத்த விசேஷம். ந்ருத்த விசேஷத்தையிட்டாடி - கூத்தாடி என்றபடி. e, f கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு; அதிஸயித்து இத்தயர்த்த, 3. 3 கீழ்வாக்யவிவரணம்

ப்ர—y1. अयोध्याकाण्डे त्रिंशे सर्गे वनवासार्थं भर्तारं प्रति सीता—“सा तं उत्तमसंविद्या सीता विपुलवशसम्। प्रणयाचामिमानाञ्च परिचिक्षेप राघवम्॥ २॥ किं त्वामन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः। राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम्॥ ३॥”

A திருப்பல்லாண்டு-2

5. சாது சனத்தை நவியும் கஞ்சனைச் சாதிப் பற்கு
ஆதியுட் சோதி யுதவை யங்குவைத் தீங்குப் பிறந்த
வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறுந்துள் ளாதார்
ஒதி புணர்ந்தவர் முன்கு வென்சவிய் பார்ம விசரே.

அ—யாக நடத்தாதார். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி,) கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோருகட்
கொண்டுமுடிவாகவர்கள் நடுவே இவர்கள் பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட
ப்ரயோஜனமென்? உவைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் ஸரீரபரிசுரஹம் பண்ணிற்று
என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக? h “திருப்புள்ளிக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே
நம்முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, க்ராமணிகள்,
மயிரெழுந்த h₂ பிசல்களும் பெரிய வடிவங்களும் மேல்சுற்றின h₃ இரட்டைகளுமாய்
இடைபிலே யுடுத்து நெருக்குமாபோலேகாண்” என்று பின்னைப்பிள்ளை. 4.

அ—என்றபடி. உ கீழ்வாக்யவிவரணம் (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி,) h அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள்
வைஷ்ணவர்கள் நடுவே வந்தால் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கும் என்று விவகித்து.
அதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் (திருப்புள்ளை இத்யாதி,) h₂ பிசல்கள் - அம்ஸங்கள். h₃ இரட்டை-
த்வபடி. h₄ யத்வா, “சாது சனங்களிடையே-தம் பிறப்பால் பயனென்னே” இதி ஸ்வரஸூசித
மத்தம் த்ருஷ்டாந்தமுதே, ந த்ராயதி (திருப்புள்ளை இதி) சாதுசனங்களிடையே-வம்பவழி
கோதை பொருட்டா இத்யாத்யந்தவய: / “வம்பவழி கோதை - செவ்வியையுடைத்தாய் மலர்ந்த
மாலையையுடையாளன்; கும்பிடுநட்டமிட்டாடி - தலைகீழாகக் கூத்தாடி; கோருகட்டுண்டு-அக்ரம
மாக ஆரவாரம்செய்து. “கோருகொட்டு” என்று பாடும்பொழுது கோருகொட்டுண்கை - ஆர
வாரம் கொட்டுகை” என்று பன்னிராயிரத்திலே. 4.

அ—(வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி,) h அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் நடுவே வந்தால் அவர்களுக்கு
அஸஹ்யமாயிருக்குமென்று விவகித்து; அதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் (திருப்புள்ளை இத்யாதி,) h₂
h₃ பிசல்-தோள். h₄ இரட்டை-த்வபடி. வம்பவழி தொடங்கி, உழலாதார்-சாதுசனங்களிடையே-
தம் பிறப்பால் பயனென்னே இத்யந்தவய: உழலாதார் - இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார்.
தம் பிறப்பாற் பயனென் - தங்கள் ஜன்மத்தால்கொண்ட ப்ரயோஜனமென்? ஏகாரம் - பாத,
ஐரணர்த்தம். 1. “ஸ்ரேயாம்ஸி ப்ரஹ்மவித், ப்ரஹ்ம மஹதாமபி | அஸ்ரேயஸி ப்ரபந்ஸே து
க்வாபி யாந்ஞி விசுரதகா: ||” 4.

ஆதே, — நாலாம் பாட்டு. பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற மாலையையுடைய மயிர்
மூடியையுடைய கப்பின்னையை லபிக்கக்காக, பெரிய ரிஷபங்கள் ஏழையும்
ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்த சிவந்த பவளத்திரள்போன்ற வாயையுடையனான
வீரலக்ஷ்மியோடே நின்றவன் பரிஸுத்தமான புகழைப்பாடி, அஞ்ஜலியுடனாக,
அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு, அதுவே ஜீவநமாய், இதுவே தேஹயாத்ரையாக
கடத்தாதார் பிறந்த இத்தால் தாங்கள்கொண்ட ப்ரயோஜனமென் ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள் நடுவே? என்கிறார் “வம்பவழி” இத்யாதியால். 4.

† பக்கம் 318ல் உரையில் சிறிது வேறுபாடு உள்ளது.

ஆ— ஸ்யா:— (சாது) ஸர்வவேதங்களாலும் ஸர்வேஸ்வரத்வேன ப்ரதிபாத்யமானா யிருந்துவைத்து ஆழிதஹ்விரோதி,கம்ஸாத்யஸூர நிரஸனூர்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூப விரிஷ்டனாய்க்கொண்டு இந்த ஸோகத்திலே மதுஷ்யபாய வந்து பிறந்த மஹாகுணத்தையுடையனாயிருந்தவனைப் பாடி வீதிகள் தோறும் திரியாதார் எத்தனை பேரும் அறிவுடையாரேயாகிலும் அவர்களால் ஒரு ப்ரபோஜனமில்லை என்கிறார். 5.

ஓ— அவா:—அஞ்சாம் பாட்டில்—ஆழிதவிரோதி,நிரஸனூர்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபவிரிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் வஸ்துபூதரன்று என்கிறார்.

ஸ்யா:— (ஆதியென்று தொடங்கி) நித்யமாய், அப்ராக்குததேஜோருபமான திருவுடம்பை அங்கிருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறப்பதும் செய்து இப்படி வேத,ப்ரதிபாத்யனாவனை. (ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு) ஓதியுணர்ந்து வைத்து ஜ்ஞானபுலமில்லாமையாலே அவர்கள் நிந்த,பரில் ப்ரதமபூதரிகள் என்று கருத்து. (என் சவிப்பார் மனிசரே) எத்தை ஜபிப்பது? அவர்கள் சேதநரோ? 5.

ப— 5. அவா:—அநந்தரம், ஆழிதவிரோதி,நிரஸனூர்த்தமாகிற அவதாரத்துக்கு ஈடுபடாதார் என்ன ஜபாதிகள் பண்ணுவது? என்கிறார்.

சாதுசனத்தை—ஸாத்விக ஜநமான தேவகீ வஸுதேவாதிகளை, நலியும்— நலியும், கஞ்சனை—கம்ஸனை, சாதிப்பதற்கு—நியமிக்கைக்காக, ஆதி—ப்ரதான மாய், அம்—அப்ராக்குதமான, சோதி—திவ்யதேஜஸ்ஸையுடைய, உருவை—விக்ர ஹத்தை, அங்கு—பரமபத்யத்தில், (வைத்து)—வைத்த கணக்கிலே, இங்கு வைத்து— இவ்விடத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, பிறந்த—பிறந்தவனாய், வேதம் முதல்வனை— [1. “அஜாயமாத:” இத்யாதி,யாலே] வேத,ப்ரதிபாத்யமான அவதார வைலக்ஷண் யத்தையுடையனான ப்ரதானபூதனை, பாடி—(இவ்வைலக்ஷண்யத்தைப்)பாடி, வீதிகள்தோறும்—எல்லா வீதியிலும், துன்னாதார்—ஆடாதார், ஓதி—ஸாஸ்த்ரா ப்யாஸயுக்தரான, உணர்ந்தவர்—ஜ்ஞானாதிகர், முன்னு—ஸந்நிதியிலே, மனிசர்—மதுஷ்யபரைப்போலே, என்—என்ன, சவிப்பார்—ஜபம்பண்ணுவது?

மதுஷ்யருமல்லர், ஜபமும் நிரர்த்தகம் என்று கருத்து.

5.

இ— அஞ்சாம் பாட்டில் — ஆழிதவிரோதி,நிரஸனூர்த்தமாக திவ்யமங்குள விக்ரஹவிரிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநு ஸந்தித்தால் அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

ஸ்யா:— (சாதுசனத்தை நலியும்) ஸாது,ஜநமென்று நினைக்கிறது— ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகி முதலானாரையும். தான் அவதரிக்க நினைத்த ஸ்துலத்திலே நலிந்து, நெடுநாள் சிறை வைத்துப்போந்த கம்ஸனை நிரஸிக்கைக்

இ—காக. (ஆதி இத்யாதி.) நித்யமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை அங்கிருக்கிறபடியே தன் பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த. (வேதமுதல்வரை) இப்படி வேதமுதற்பாத்தியானைவரை: 1. “अज्ञयमानो बहुधा विज्ञायते” (அஜ்ஞயமானோ பஹுதா விஜ்ஞயதே) 2. “प्रकृतिं स्वामविष्टाय सम्प्रदासि” (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்படாமி) 3. “न तस्य प्राकृता मूर्तिः” (ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:). (பாடி) அவதரித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி. 4. “तस्य वीराः परिजनान्ति योविम” (தஸ்ய தீராய: பரிஜாநந்தி யோநிம்) A “பிறந்த வாலும் வளர்த்தவாலும்”. (விதிகள் இத்யாதி.) ஓரளவில் நில்லாதே நெடுந்தெருவோடு குறுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். மிளகாழ்வான் வார்த்தை. (ஒதியுணர்ந்தவர் முன்னு) பரபரக்கற்ற அறிவுடையவராதத் தந்தனை நினைத்திருக்கு மவர்கள் ஜ்ஞானபுலமில்லாமையாலே நிந்த்யரில் ப்ரதும்பாவிகள் என்கை. 5. “विदुषोऽपि कस्य दण्डभूयस्त्वम्” (விதுஷோபிகர்மே துண்டபூயஸ்த்வம்). (என் சனிப்பார்) எத்தை ஜப்பிப்பது? (மனிசரே) ஸாஸ்த்ராதிக்ரமிகளுமல்லர். ஜப்பினை அறியாமையாலே ஜபமும் நிஷ்ப்யம். ஸாஸ்த்ரப்ரதிபாத்தியனை அறியாமையாலே ஸாஸ்த்ராதிகாரிஜம்மமும் அஸைஸம். B “ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்காளாநு ரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே.” 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a ஆழிதவிநோதிநிரஸனார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்யரூபவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்குதராகாதாச் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—b (சாதுசனத்தை கலியும்) ஸாதுஜனமென்றது-ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாணரையும். c 6. “पितरं रोचयामास” (பிதரம் ரோசயாமாஸ) என்று தான்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சாது சனத்தை இத்யாதி.) a “கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த வேதமுதல்வரைப்பாடி, துள்ளாதார், மனிசரே” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஆழிதவிநோதி இத்யாதி.) b,c “சாது சனத்தை நனியும்” இத்யேதத் - கம்ஸநிரஸதேஹதுக்யர்ப்பவிரேஷணம் இதி ஹ்ருதி நிடாய தஸ்ய ஹேதுத்வமேவ. ஸ்பஷ்டயதி (பிதரம் ரோசயாமாஸ இதி) b ஸாதுத்வம்-புகுவதுபிமான

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சாது இத்யாதி.) a “கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த, பாடி, துள்ளாதார் - மனிசரே” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஆழித இத்யாதி.) b,c அப்படி சாதுசனத்தை நனிந்தானோ? என்ன (பிதரம் இத்யாதி.) பாலகாண்டே, பஞ்சதமே, 6. “पद्मपत्रविमलालाक्षः ककुत्वात्मानम् सतुर्विधम् । पितरं रोचयामास तद्वा तद्वत्सम् ।” b ஸாதுத்வம்-புகுவதுபிமான

ப்ர— (சாதுசனத்தை இத்யாதி.) c 6. बालकाण्डे पञ्चदशे अवतारार्थे देवैर्मिथुतस्सर्वेश्वरः— “एवं दत्वा वरं देवो देवानां विष्णुरात्मवान् । मानुषे चिन्तयामास जन्मभूमिमथात्मनः ॥ २२ ॥ पद्मपत्रविमलालाक्षः ककुत्वात्मानं चतुर्विधम् । पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥ ३० ॥”

ஈ—அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தைப்பிறே அவன் நலிந்து நெடுநான் சிறையிட்டு வைத்தது. d1. “परित्याग्य साधूनाम्” (பரித்ராணய ஸாதுநாம்) இத்யாதி. கம்ஸீன d1 ஸாதி, கைக்காக. d2 (ஆதியஞ்சோதியுருவை) e இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்குத் துக்கெல்லாம் முத்தாய். ஜ்ஞாநாதி, குணங்களுக்கு ப்ரகாரகமஃப், “குண ஸமுத்யாயமே விக்ரஹம்” என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனி தான் இருப்பது. f (அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த) அங்கிருந்தபடியே வைத்துக் கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த. g2. “प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय” (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி, ஷ்டாய). h நித்யஸூரிகள் அநுபடிக்கிற h, படியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாகும் அநுபடிக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. i படியென்று திருமேனிக்குப்பேர். j A “படிகண்டறிதியே”

அ—விஷயத்வம். c “ரோசயாமாஸ” என்றது - என்றாற்போலே என்றபடி. d “சாதுசனத்தை நலியும்-கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு” என்றத்தால் சொன்ன ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும், “துஷ்க்ருத், விநாஸத்துக்கும் ப்ரமாணம் (பரித்ராணயேத்யாதி) பூர்வாத்மேல்லாம் விவக்ஷிதம். அத்ர-ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்ருதே, ஸ்யம், துஷ்க்ருத், விநாஸதமாத்மவக்ஷிதம்; ஸாதுபரித்ராண ஸ்ய ப்ரத்யமோபாத்தத்வாத் - ததேவ அவதாரஸ்ய முக்யப்ரயோஜநம் இதி ஸூச்யதே. e (இவ்வரு குண்டான கார்யவர்க்குத்துக்கு இதி) அஸ்த்ரபூஷணத்தையோக்தப்ரகாரோ விவக்ஷிதம். யத், வா, 3. “ப்ராஹ்மணோஸ்ய முக்யமஸித் ப்ராஹ்ம ராஜந்ய: கருத | ஊரு தத்யஸ்ய யத்வைஸ்ய: பத்ய்யாம் ஸூத்ரோ அஜாயத | ஸாப்யா ஆஸிதந்தரிக்ஷம் |” இத்யாதி ப்ரக்ரியயோச்யதே வா. f அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியுருவை வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த இத்யந்வய: ஆதி - அவதாரவிக்ரஹங்களுக்கு ஆதி என்றபடி என்றமாம். 4. “ஸமஸ்தஸக்திருபாணி தத் கரோதி ஜ்ஜேஸவர” என்றதிறே. g அப்ராக்ருத திவ்யமங்குள விக்ரஹேணைவ ஸஹாவதரதி இத்யத்ர ப்ரமாணம் (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி, ஷ்டாய இதி) ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிமதி, ஷ்டாய என்றதுக்கு ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனய்க்கொண்டு என்னுதல், அஜஹத்ஸ்வபாவனய்க்கொண்டு என்னுதல். h எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி) யத், வா, ரஸோக்தியஹ (நித்யஸூரிகள் அநுபடிக்கிறபடியே இதி) i ஸ்வபாவார்த்தம் தர்ஸயதி

ஜீ—விஷயத்வம். d “சாதுசனத்தை நலியும்” இத்யாதி, யாற்சொன்ன ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத், விநாஸத்துக்கும் ப்ரமாணம் (பரித்ராணய இத்யாதி) கீதாஸு சதுர்த்தே. பூர்வமேவ விக்ஷிதம். d1 சாதிப்பதற்கு-நிரஸிக்கைக்காக. e (இவ்வருகுண்டான இதி) அஸ்த்ர பூஷணத்தையோக்தப்ரகாரோத்ர விவக்ஷிதம். d2 f “அங்குத்தையில் - ஆதியஞ்சோதியுருவை - வைத்துக்கொண்டு - இங்கே வந்து பிறந்த” என்று அந்வயம்; பரமபதத்திலேயிருக்கிற, ஸர்வகாரணமாய் அப்ராக்ருத தேஜோமயமான விக்ரஹத்தை, பரமபதத்தில் இருந்தபடியே தன்பக்கவிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த என்று ஸப்தார்த்தம். g அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹத்தோடே அவதரித்தான் என்னுமடத்தில் ப்ரமாணம் (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் இத்யாதி) 2. “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி, ஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா”. இதம்பி விக்ஷிதம். ப்ரக்ருதி: - அப்ராக்ருதஸ்வபாவ; அஜஹத்ஸ்வபாவனய்க்கொண்டு இத்யர்த்தம். h எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு பாவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி) h2 படி-விக்ரஹமும், ப்ரகாரமும். i ஸ்வ

ப்ர-d 1. भगवद्गीतासु चतुर्थे जन्मनः प्रयोजनमाह—“परित्याग्य साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्। धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे॥८॥

g 2. तत्रैव चतुर्थे—“अजोपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया॥६॥”

A முதல்திருவ 85.

ஈ—என்றும், iA “செவ்விப்படிக்கோலம்” என்றும் அருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே—
 k “பலபடிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று அவன் அவதரித்தால், ஒரு
 படியாலும் திருந்தாதபடியிறே k₂ இவர்கள் படியிருப்பது. 11. “अजायमानो बहुधा विजायते”
 (அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே), m2. “न भूतसंघसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः”
 (ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாதோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:), m3. “न तस्य प्राकृता मूर्तिः”
 (ந தஸ்ய ப்ராக்குதா மூர்த்தி:), o 4. “कल्पे कल्पे जायमानः स्वमूर्त्या” (கல்பே கல்பே
 ஜாயமான: ஸ்வமூர்த்யா) pB “முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலை
 தின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்” என்றும், qC “பாலினீர்மை செம்
 பொலிர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டு
 லாம், நீலநீர்மை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே r பலபடிகளாலேயிறே திருவவதரிப்பது. பல

அ—(படியென்று இதி) j “படி”இத்யஸ்ய ஸரீரவாசகத்வே ப்ரமானோ சாஹ (படிகண்டு இத்யாதி:)
 முதல்திருவந்தாதி: இரண்டாம் திருவந்தாதியும். k “வேதமுதல்வனை” இதி பத்யஸாஹசர்யாத்,
 க்ருஷ்ணாவதாராபி, த்யாதம் - அவதாராந்தரஸ்யாபி உபலக்ஷணம் இத்யபி, ப்ராயேணா ரஸோக்தி
 மஹ (பலபடிகளாலும் இதி) k₂ இவர்கள் படி என்றது-இவர்கள் ஸ்வபுரவம் என்றபடி. 1 பல
 படியாலும் அவதரிக்குமோ? என்ன (அஜாயமான இத்யாதி:) m, n, o அப்ராக்குத விக்ரஹயுக்தத்யம்
 அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமானாந்தரங்கள் (ந பூதஸங்க இத்யாதி:) p, q பலபடியாலும்
 அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமானாந்தரங்கள் (முன்னை வண்ணம் இத்யாதி:) p முன்னை
 வண்ணம் பாலின் வண்ணம் என்றது - க்ருதயுக்தத்தில் நிறம் வெளுத்திருக்கும் என்றபடி.
 நிலைநின்ற பின்னை வண்ணம் - முழுதும் - கொண்டல் வண்ணம். q “பாலினீர்மை” என்கிற
 பாட்டுக்கு-யுக்தக்ரமத்திலே வர்ணபேதம் கண்டுகொள்வது. r பலபடிகளாலேயிறே என்றது-

ஜீ—புரவார்த்தம் த்யாயதி (படியென்று இத்யாதி:) j “படி” என்றதுக்கு-விக்ரஹவாசகத்வே
 ப்ரமானாத்யவயம் (படிகண்டு இத்யாதி:) முதல்திருவந்தாதி. திருமேனியைக் கண்டறிதியே
 இத்யாத். 1₂ (செவ்வி இத்யாதி:) இரண்டாம் திருவந்தாதி. செவ்வியையுடைய வடிவின்
 அழகைக்கண்டு பிரியாள் இத்யாத். k க்ருஷ்ணாவதாரம் அவதாராந்தரங்களுக்கும் உப
 லக்ஷணம் இத்யபி, ப்ராயேணா ரஸோக்தி (பலபடிகளாலும் இத்யாதி:) k₂ இவர்கள் படி-இவர்கள்
 ஸ்வபுரவம். 1 பலபடிகளாலே அவதரிக்குமோ? என்ன (அஜாயமான இத்யாதி:) ஸ்ருதி:
 m, n, o அப்ராக்குத விக்ரஹத்தோடே அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமானாந்தரங்கள் (ந பூத
 இத்யாதி:) p, q பலபடிகளாலும் அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமானாந்தரங்கள் (முன்னை வண்ணம்
 இத்யாதி:) p முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணமென்றது - க்ருதயுக்தத்தில் நிறம் வெளுத்தி
 ருக்கும் என்றபடி. “நிலைநின்ற பின்னை வண்ணம்-முழுதும்-கொண்டல் வண்ணம்” q “பாலி
 னீர்மை” என்ற பாட்டுக்கு-யுக்தக்ரமத்திலே வர்ணபேதம் கண்டுகொள்வது. r பலபடிகளாலே

படி- 11. उत्तर-मन्त्रे—“अजायमानो बहुधा विजायते। तस्य घीराः परिजानन्ति योनिम्।”
 m3. महाभारते, “न तस्य प्राकृता मूर्तिः मांसमेदोस्त्रिसंभवा।” m2. तत्रैव, “न भूतसंघसंस्थानो
 देहोऽस्य परमात्मनः।” o4. मौसल्यपर्वणि, “दिव्यं स्थानमजरआप्रमेयं दुर्विज्ञेयश्चागमैर्गम्यमाद्यम्।
 गच्छ प्रभो रश्च चाक्षान् प्रपन्नान्। कल्पे कल्पे जायमानस्वमूर्त्या।।”

ஈ—விக்கிரஹங்களாலே என்றபடி. s இப்படி பிறவாநின்றாலும், s₁. “नैव गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः” (நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு:) என்கிற படியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. t இதுதான் கூடுமோ? என்னவொண்ணாதினே t₂ இக்ஷவாகு வம்ஸத்திலே “யுவநாஸ்வன்” என்பாடுருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம்பண்ண, அவன் வயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றினே ஒரு சக்தி விசேஷத்தாலே; மிதுனமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமையிலையினே அங்கு, அப்படியே இங்கும் ஸர்வசக்தியோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபன்னமாகத் தட்டில்லையினே. u இதில் ப்ரமாணம் 2. “अजायमानः” (அஜாயமான:) என்ற ம்ருதியினே; அதைச்சொல்லுகிறார்—v (வேதமுதல்வனை என்று) w வேதைகஸமதி₃ கம்யனைப் பாடி. x வேதங்க ளாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைப் பாடி. yA பிறந்தவாறு y₃ எத்திறம்

அ—சாடு. s பிறவி கர்ப்பஸம்பந்தநிபந்தநமாயிருக்க, அங்குவைத்து இங்குப் பிறக்கக்கூடுமோ? என்ன (இப்படி பிறவாநின்றாலும் இத்யாதி₃) 1. “न यो न्यामवसत्” என்றது-கர்ப்பஜந்மாதிக ஹேதுமான து₃:க்கர்த்த்யநுபயமில்லை என்றபடி. t பிறக்கச்செய்தே, கர்ப்பத்தில் அந்வய மில்லை என்னுமது கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஸர்வசக்தியாகையாலே அது உபபன்னமென்று உதாரஹரணம் அருளிச்செய்வாராக, அப்படி சொல்லவொண்ணாதினே என்கிறார் (இதுதான் இத்யாதி₃) u (இதில் ப்ரமாணம் என்றது) பிறக்கச்செய்தே கர்ப்பஸம்பந்த₃ மில்லையென்றுக்கு ப்ரமாணம் என்றபடி. இதில் ப்ரமாணம் என்றது - பிறந்ததுக்கு ப்ரமாணம் என்னவுமாம். இதில் இத்யாதி₃ வாக்யம்-மேலில் பத₃த்துக்கு அவதாரிகை. v, w “வேதமுதல்வன்” என்றதுக்கு- வேதத்தைக் காரணமாகவுடையவன் என்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (வேதைகஸமதி₃ கம்யனைப்பாடி) என்று. வேதைகஸமதி₃ கம்யன்-வேதத்தை முதலாகவுடையவன்; 3. “आसत्त यो न्निத்वात्” என்னுமாபோலே வேதம் ஜ்ஞாபகஹேதுவாகவுடையவன் என்றபடி. x அர்த்த தாரந்தரம் (வேதங்களாலே இத்யாதி₃) முந்தினயோஜனை - / அவதாரிகையோடே சேர்ந்தது. y “பிறந்த வேதமுதல்வனைப்பாடி” இதி ஸமுச்சித்ய பாவமாஹ (பிறந்தவாறு எத்திறம் இதி)

ஜீ—யினே என்றது-சாடு. s பிறந்தால் கர்ப்பஸம்பந்தநிபந்தநமான ஸுக்லஸோணிதபரிணாம் உண்டாயிராதோ? “அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த” என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படி பிறவாநின்றாலும் இத்யாதி₃) s₁. “कृर्पपुत्त्वम्” என்று-கர்ப்பவாஸப்ரயுக்தமான தேவாஷத்தைச் சொல்லுகிறது. 1. “यो न्यामवसत्” என்று-யோநிநிஷ்க்ரமண ப்ரயுக்த தேவாஷமில்லை என்றபடி. t இதுதான்-கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லாமைதான். t₂ இது உபபந்தம் என்னுமதுக்கு உதாரஹரணம் (இக்ஷவாகு இத்யாதி₃) u மேலுக்கு அவதாரிகை (இதில் ப்ரமாணம் இத்யாதி₃) இதில்-கர்ப்பஸம்பந்த₃ மில்லை என்னுமதில். v, w வேதத்தை, முதலாக-ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக வுடையவனை என்று விவகரித்து அர்த்தம் (வேதைக இத்யாதி₃) x அர்த்ததாரந்தரம் (வேதங்களாலே இத்யாதி₃) y பிறந்த வேதமுதல்வனைப் பாடுகிறதென், வளர்ந்த ப்ரகாரங்

ப்ர—s₁. महाभारते,—“अनुग्रहार्थं लोकानां विष्णुलोकनमस्कृतः। वसुदेवात्स देवक्यां प्रादुर्भूतो महायशः॥ पुरुषस्य विभुः कर्ता सर्वलोकपितामहः। धर्मसंस्थापनार्थाय प्रजैस्त्वन्धकवृणिषु॥ स एव भूतं भव्यं च भविष्यच्च परंतप!। प्रादुर्भवति लोकानां पालनार्थं खलीलया॥ नैव गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः॥”

சு—என்னு, வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. y_3 எத்திறம் என்றால். பின்னையும் எத்திறம் என்னுமித்தனை; 21. “तस्य घीराः परिजानन्ति योनिम्” (தஸ்ய தீரஃ பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்கிறபடியே-அத்தைச் 2 சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்கு

அ—2, 2 தீரஃ, தஸ்ய - ஸர்வேஸ்வரஸ்ய, யோநிம் - அவதாரம், பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தீத் யர்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (சுற்றும் சுற்றும் இத்யாதி) அதாவது - அவ்வருகே போக மாட்டாதே இதிலே ஈடுபட்டிருப்பர் என்றபடி. b, c ஏவம் அநுவீதி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தகரணோ “ப்ராதந்தோடயம்” இதி லௌகிகா ந நிந்த்யந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (மிளகாழ்வான் வார்த்தையை இதி) மிளகாழ்வான், “ராஜா க்ராமம் வைக்கிருன்” என்று கேட்டு, அங்கேபோய் “எனக்கும் ஒரு புகழும் தரவேணும்” என்று கேட்க, ராஜாவும் “உமக்குப் பங்கில்லை” என்றான்; “அது ஏன், எனக்கு வேத்யாஸ்த்ராதிடிகள் வாராதென்றே? அதை வேணுமாகில் பரீக்ஷித்துக் கொள்ளும்” என்ன, ராஜாவும், “உமக்கு ஒரு குறைகளும்மில்லை, நீர் ஆந்தராளிகராகையாலே உமக்குப் பங்கில்லை” என்றான்; அப்போது மிளகாழ்வான், “நம்முடைய நெஞ்சால் வைஷ்ணவத்வம்மில்லையெய்யாகிலும், பராபிப்ராயத்தாலேயாகிலும் நமக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டா யிற்றே” என்று புடவை முடித்தேறிட்டுக் கூத்தாடினான்; ஆகையால் லௌகிகர்களுடைய உபேகைத்தானே பூஷணங்களாய்விடும் இதி பூாவ: A “உலகர் பழி தூற்றில் துதியாகும் தூற்றுவரிவரைப் போற்றிலது புன்மையேயாம்” இதி ஹ்யுச்யதே; 2. “न्यासविद्यैक निष्पन्नानां வைஷ்ணவாநாம் விஸேஷத: | ப்ராக்குதாபிஷ்டுநிர்நிந்த்யா நிந்த்யா ஸ்துதிரிதீரிதா ||” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, இதுக்கு இங்ஙனையும் ஸங்கதியாகவுமாம்; அதாவது - “வைஷ்ணவன்” என்று சொன்ன புகழ்வத்ஸம்பந்த்யாத்ரமே புடவையெறிந்து கூத்தாடினபடி பண்ணினால், புகழ்வத்வைபவமநுஸந்தித்தால் ஈடுபட்டு ஆடுகை பாடுகையாம்படி சொல்லவேண்டாவிதே; அப்படியே துள்ளாதார் என்றபடி. y யத், வா, முந்தின அர்த்தத்தைக் கடாஷித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்தவாறென்று தொடங்கி) அவதாரத்தை அநுஸந் தித்தால் ஆழ்வார் படும் பாடல்ல காணும் வேதும் படும் பாடு; ஆழ்வார், B “பிறந்தவாறு” என்றால், B “வளர்ந்தவாறு” என்பர்; வேதும், 1. “अज्ञायमानो बहुभूता विज्ञायते” — “இது எத்திறம்” என்னு, பின்னையும் வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாமல், 1. “तस्य घीराः परिजानन्ति योनिम्” என்று - பிறந்தவாறுதன்னையே சொல்லி “எத்திறம்” என்னுநிற்கும் என்கிறார் (பிறந்தவாறென்று தொடங்கி) y_3 (எத்திறமென்றால்)-1. “अज्ञायमानो बहुभूता विज्ञायते” என்று எத்திறமென்றால் என்றபடி. 2 இந்த வாக்யத்தையும் கேட்பித்து (சுற்றும் சுற்றும் வாரா நிற்குமித்தனை) என்கிறார் 1. “अज्ञायमानः, बहुभूता, घीराः” என்கிற பதங்களாலே - 3. “यतो वासो निवर्तते” என்னுமதான வேதும் “எத்திறம்” என்றமை ஸ்பஷ்டமிறே. 2 (தஸ்ய தீரஃ இத்யாதி) இந்தப் பிறந்தவாற்றைச் சொல்லும்போது, ஜகத்யுக், ரஹப்ரவண ராகையாலே தறைப்படாமல் கதஞ்சித் தூரித்துப்பேசுகிற தீரரான பராஸர பராஸர்ய ஸூக வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளாக வேண்டாவோ? (பரிஜாநந்தி) அவர்கள்தாங்கள்,

ஜீ—கனையும் பாடவொண்ணாதோ? என்ன (பிறந்தவாறு எத்திறம் இத்யாதி) 2 அவதாரத்திலே ஈடு பட்டிருப்பர் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்யேதி) 2, 2 தீரஃ, தஸ்ய-ஸர்வேஸ்வரஸ்ய, யோநிம்- அவதாரம், பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தி இத்யர்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (சுற்றும் சுற்றும் இத்யாதி) அதாவது-அவ்வருகே போகமாட்டாதே இதிலே ஈடுபட்டிருப்பர் என்றபடி. b, c அப்படி துள்ளினால் லௌகிகர் நிந்தியார்களோ? என்ன (மிளகாழ்வான் இத்யாதி) 2. “न्यासविद्यैक निष्पन्नानां வைஷ்ணவாநாம் விஸேஷத: | ப்ராக்குதாபிஷ்டுநிர்நிந்த்யா நிந்த்யா ஸ்துதிரிதீரிதா ||” இத்யாதிப்படியே-லௌகிகருடைய நிந்தைத்தானே பூஷணமாய்விடும்

ஈ-மத்தனை; b(வீதிகள் தோறுந்துள்ளாதார்) c மினகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது-
d மனிசருள்ள பெருந்தெருவேயன்றிக்கே, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு
வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய், அறிவுகேடருமாயிருப்பாரையோ நீர்
நிந்திப்பது? என்னில்; (e ஒதியுணர்ந்தவர் e₂ முன்னு) f கற்றுக் g கேட்டு ஸர்வஜ்ஞரா
யிருக்கிறவர்கள் முன்னாக; g₁. “विदुषोऽतिक्रमे ण्डभूयस्वम्” (விதுஷோடிக்ரமே
தண்டபூயஸ்த்வம்) இதே. h (என் சவிப்பார்) i அவர்களிருந்து i₂ செவிப்பறை
பறைந்து i₃ ஜபிக்கிறது i₄ என்னென்பது? என்னுதல்; (என் சவிப்பார்) அவர்
j ஸாபாநுக், ரஹஸமர்த்தரோ? என்னுதல். k (மனிசரே) l அவர்கள் ஸாஸ்த்ரவஸ்யராய்
மநுஷ்ய ஜன்மத்திலே பிறந்தமையுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிர்ஸங்கை.

அ-கடலையுப்புருமாட்டாமல் கரையிலேநின்று பார்க்குமாபோலே பார்க்குமத்தனை. மினகாழ்வான்-
புகுவதஸம்பந்தமாத்தரத்தாலே இப்படி துள்ளினபடி கண்டால், இந்நீர்மையை அநுஸந்
தித்தால் துள்ளச்சொல்லவேணுமோ? b,d “வீதிகள் தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் (மனிசருள்ள
இத்யாதி) e₂ “முன்னு” என்றது-முதலாக என்றபடி. f (கற்று) வேதத்தை. g (கேட்டு) அர்த்
தத்தை. e,h ஒதியுணர்ந்தவரோடே கூட இத்யநபித்யாய, “ஒதியுணர்ந்தவர் முன்னு” இதி-
நிந்தியத்தவே விதுஷாம் ப்ராதம்யம் கத்யமீத்யத்ராஹ (விதுஷோடிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம்-
இதி) 2. “அந்த: பதந்பி ஸ்வப்ரே கேவலம் த்வநுகம்ப்யதே | கர்ணந்தலோசந: கூபே பதந் கைந்
விடும்ப்யதே ||” 3. “விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்ய ஜாதிஸாஸ்த்ரம் ஜபஸ்தப: | அப்ராணஸ்யேவ
தேஹஸ்ய மண்டூநம் லோகரஞ்ஜநம் ||”. e,g₁ (விதுஷோடிக்ரம இத்யாதி) ‘ஒதியுணர்ந்தவர்’
முதலாக’ என்று அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் சொல்லவந்ததன்று; தெளராத்ம்யம் சொல்ல
வந்ததித்தனை; தஜ்ஜாதீயரென்றிறே அர்த்தம்; ஸஜாதீயரில் தலைவரைச் சொல்லியிறே
தத்யாதி என்பது; இவர்களிறே தெளராத்ம்யத்தில் மூர்த்த்யாபிஷித்தரென்று கருத்து.
i (அவர்களிருந்து இதி) 4. “மணிவிடும்பிநி தஸ்ய மனோஹரே வபுஷி மக்ஸமநா முநிமண்டூலீ |
ஜபமமுஞ்சத ஹோமமமுஞ்சத வ்ரதமமுஞ்சத வேதமமுஞ்சத ||”. i₂ செவிப்பறை பறைந்து-
ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி என்றபடி. செவிப்பறை - செவியிலே சொல்லக் கேட்கும்படியான
ஸப்தம். i₃ (ஜபிக்கிறது) ஸப்த்யார்த்தம். h “சவிப்பார்” என்று ஜபிப்பாரென்னுதல். ஸபிப்
பாரென்னுதல். i₄ என்னென்பது-கிம்புவதி? j (ஸாபாநுக், ரஹ ஸமர்த்தரோ) அவர்களோத்தும்
உணர்வுமெல்லாம் வ்யர்த்தங்களாயொழிந்தது என்றபடி. k “மனிசரே” என்றுது - பிரிநிலை
யேகாரம்; மநுஷ்யரே? என்றபடி. k,l (அவர்கள் ஸாஸ்த்ரவஸ்யராய்) “என்சவிப்பார்” என்று
வாக்யத்தை முடித்து, “அவர்கள் மனிசரே?” என்று ஸ்வரவிசேஷத்தோடே அநுஸந்திக்கக்
கடவது. 5. “ஸுபூமித்யுமபலப்ய மாநுஷத்வம்” 6. “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேடஸ்யிந்”..

ஜீ-இதி பாவ: c மினகாழ்வான் வார்த்தை-எட்டாம்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்; அங்கே கண்டு
கொள்வது. b,d “வீதிகள் தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் (மனிசருள்ள இத்யாதி) e₂ முன்னு-
முதலாக. f கற்று-வேத்யாதி, ஸாஸ்த்ரங்களைக்கற்று. g கேட்டு-அர்த்தத்தைக்கேட்டு. e உணர்ந்
தவர்-ஜ்ஞாநாதி, கராயிருக்குமவர்கள். g₁ இவர்கள் நிந்தியரில் ப்ரத்யானரானபடி எப்படியென்ன
(விதுஷ இத்யாதி) 2. “அந்த: பதந்பி ஸ்வப்ரே கேவலம் த்வநுகம்ப்யதே | கர்ணந்தலோசந:
கூபே பதந் கைந் விடும்ப்யதே ||” என்னக்கடவதிறே. e “ஒதியுணர்ந்தவர்முன்னு” என்று-
அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் சொல்லவந்ததன்று, தெளராத்ம்யம் சொல்லவந்ததித்தனை.
i₂ செவிப்பறை பறைந்து - ஏகாந்தமாகச் சொல்லி; ரஹஸ்யமாகச்சொல்லி இத்யர்த்தம். h என்
சவிப்பார்-என்ன ஜபம்பண்ணுவாரென்னுதல், என்ன ஸபிப்பாரென்னுதல். அவர்கள் ஜபிக்கிற
தேது, ஸபிக்கிறதேது? இத்யர்த்தம். i₄ என்னென்பது-என்னுவது? k,l “மனிசரே” என்ற ஏகாரம்-
பிரிநிலையாக அர்த்தம் (அவர்கள் இத்யாதி) பிரிநிலை - வ்யதிரேகம்; மனிசரன்று என்றபடி.

ஈ—பண்ணுகிறார். [mA மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே] n மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்குப் ப₄லம் ப₄க₄வத்சுமாமஸ்யணமாயிருக்க, அதில்லாதார் மநுஷ்யரேயல்லர் என்கிறார். [oA என்மனத்தே வைத்தேனே] p இனி ஈஸ்வரன் கிருபையாலும் செய்ய லாவதில்லை; q “செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று” என்னுமாபோலே, r ஈஸ்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என்னெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார். s கீழில் திருவாய்மொழியிலே - ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்₃தே₃ஸ்யமென்று அநுப₄வித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே - இவ்விபூதிதன்னிலே, tB “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்றும், t₃C “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளாநின்றார்; u இங்குச் செய்ததாகிற தென்? என்னில்; v இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் - உபாதே₃யமென்று அநுஸந்தித்தார், ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றுதபடியான

அ—n மநுஷ்யா ந ப₄வத்தீயத்ர ப்ரமாணமாஹ (மானிடவரல்லரென்று இதி) பெரியதிருமொழி. u உபாத்தப்ரமாணஸ்ய அர்த்தமாஹ (மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்கு இதி) o, p “என்மனம்” என்றதுக்குத் தாத்தப்யம் (இனி ஈஸ்வரன் இத்யாதி₃) q r தாம்ரஸிலானிகிதப்ராயம்த₃மித்யேததுபபாத₃யதி (ஈஸ்வரன் கைவிட்டாலும் இதி) D “நன்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே” இத்யாதே₃ள ஹ்ருத₃யம். s...x கீழில் திருவாய்மொழியிலே - விபூதியடங்க உத்₃தே₃ஸ்யமாக அநுப₄வித்து, இப்போது வத்தவாறே சிலரை உத்₃தே₃ஸ்யமாகவும், சிலரை அநுத்₃தே₃ஸ்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்போது வ்யாஹதமன்ஸேவென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி) t (எண்ணாத மானிடத்தை இத்யாதி₃) திருமொழி. u (இங்குச் செய்ததாகிறதென்) இந்தத் திருவாய்மொழியிலே - சிலரை நிந்தித்துச் சிலரை ஆதரித்துச் செய்ததாகிற இது எங்ஙனே சேருகிறபடி? என்றபடி. v இவ்வாகாரம் - கர்மநிப₃ந்த₃நாகாரம். அஸ்மிந் ப்ரகரணே வர்த்த மாந முமுக்ஷுத்வாகாரோ வா. இத்திருவாய்மொழியிலே - சிலரைக் கூட்டிச் சிலரைக் கழிக்கையாகிற முமுக்ஷுத்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. w ஆனால் பின்னை வஸ்துநோ த்வைரூப்யம் கூடுமோ? என்ன; இவர்க்கு ஜ்ஞாதத₃ஸையென்றும் ப்ராப்தித₃ஸையென்றும் இரண்டாகாரமுண்டாகையாலே விரோத₃யில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் (இவர்தாமென்று தொடங்கி) யத்₃வா, கீழில் திருவாய்மொழியிலே இப்படி அநுஸந்தித்தாரென்றும், இத் திருவாய்மொழியில் இப்படி அநுஸந்தித்திருநென்றும் சொல்லுகைக்கு நியாமகமெதென்ன (இவர்தாம் இத்யாதி₃) அத₃வா முமுக்ஷுத்வாவஸ்த₃வாதோஸ்ய ஸர்வேஷாம் ததீயத்வேந உத்₃தே₃ஸ்யத்வேந அநுஸந்த₃ரத்ருத்வரூபோ முக்தாநாமாகார: கத₃ம் ப₄வத்தீயத்ரமாஹ

ஈ—n மநுஷ்யரன்று என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (மானிடவரல்லர் இத்யாதி₃) திருமொழி. n ஈடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் (மநுஷ்யஜன்மத்துக்கு இத்யாதி₃) - o, p “என்மனத்தே” என்றதுக்கு ப₄வம் (இனி ஈஸ்வரன் இத்யாதி₃) q (செம்பிலும் இதி) தாம்ரத்திலும் கல்லிலும் எழுதிற்ற போலே இத்யர்த்த₃.. q, r தாம்ரஸிலானிகிதப்ராயமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஈஸ்வரன் கைவிட்டாலும் இத்யாதி₃) s...x கீழில் திருவாய்மொழியிலே-விபூதியடங்க உத்₃தே₃ஸ்யமாக அநுப₄வித்தவர், இப்போது சிலரை உத்₃தே₃ஸ்யமாகவும், சிலரை அநுத்₃தே₃ஸ்யமாகவும் அநுஸந்திக்கை வ்யாஹதமன்ஸே? என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி₃) u (இங்குச் செய்ததாகிறதென்) இத்திருவாய்மொழியிலே சிலரை நிந்தித்துச் சிலரை ஆதரித்துச் செய்ததாகிற இது எங்ஙனே சேருகிறபடி? என்றபடி. v இவ்வாகாரமும்-

A பெரியதிரு 11-7-9.

B பெரியதிரு 11-6-7.

C பெரியதிரு 7.4-4.

D திருவிருத்தம் 96.

ஈ—பாகம் பிறந்தவாரே. w“இவர்தாம் எல்லார்ப்புகளும் w₂ உடையராயிறேயிருப்பது. x முக்தர்ப்புகைய உடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று - கீழ்த் திருவாய்மொழியாலே : முமுக்ஷுக்கள்புகைய உடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று-இத்திருவாய்மொழியாலே ” என்று அருளிச்செய்வர். 5.

அ (இவர்தாம் எல்லார்ப்புகளும் இதி) A“மயர்வற மதிநலமருளினன்”இதி ப₄குவத்ப்ரஸாத₃லப்₃த₄ ஜ்ஞாநவைப₄வத்வாதி₃தி ப₄ராவ: w₂ அயமர்த்தே₂ா மஹாப்ரவேஸே லக்ஷ்மணப₄ரதாதி₃ஸாம்-யாபி₄த₄நமு₃கே₂ந ப்ரபஞ்சித இத்யபி₄ப்ராயேணேக்தம் (உடையராயிறேயிருப்பது இதி) x (முக்தர்ப்புகைய) இதிவாக்யாத் பூர்வம் “ஆகையாலே” இத்யத்யாஹர்த்தவ்யம். “ஆதியஞ்சோதியருவை” இத்யத்ர - 1. “ஊட்ட₃ஞ்ணயவிக்க₃ரஹம் தே₃வம்” இதி ம்லோகோ த்ய₃ரஷ்டவ்ய: “ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த - ப்ரத₄ாநமாய், அப்ராக்ருதமான த்ய₃வ்ய தேஜஸ்ஸையுடைய விக்க₃ரஹத்தைப் பரமபத₃த்திலே வைத்த கணக்கிலே இவ்விடத்திலும் வைத்துக் கொண்டு பிறந்தவனும். இத்யுணர்ந்தவர்முன்ன - ராஸ்த்ராப்யாஸயுக்தரான ஜ்ஞாநாதி₃கர் ஸந்திதி₃யிலே மநுஷ்யரைப்போலே என்ன ஜபம் பண்ணுவது?” என்று உரையிலே. 5.

ஜீ—முமுக்ஷுத்வாகாரமும். w முமுக்ஷுத்வாகாரம் கிடக்கச்செய்தே முக்தர்ப்படி கூடுமோ? என்ன (இவர்தாம் இத்யாதி₃) இத்தால் - இருவர்ப்படியுமுடையராகையாலே விரோத₄மில்கை என்று கருத்து. x (முக்தர்ப்புகைய) இத்யாதி₃வாக்யாத் பூர்வம் “ஆகையாலே” இத்யத்யாஹர்த்தவ்யம். 328n 2. “ந பூ₄த”இத்யாதி₃-மஹாப₄ரதே. 328n 3. “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி₃ர் மாம்ஸமேதோ₃ஸித்₃ஸம்ப₃வா”. மொஸலபர்வணி—328o4. “திவ்யம் ஸ்த₃ாநமஜரஞ்சாப்ரமேயம் தூர்விஜ்ஞேயஞ்சாக₃மை₃ர் க்யம்யமாது₃யம் | க₃ச்ச₃ ப்ரபே₃ர ரக்ஷ சாஸ்மாந் ப்ரபந்நாந் கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ் ஸ்வ மூர்த்தயா ||”. 329s5. “ப்ராது₃ர்ப்புவதி லோகாநாம் பாலநார்த்தம் ஸ்வலீலயா | நைஷு க₃ர்ப்பபி₃தவ மாபேதே₃ ந யோந்யாமவஸத் ப்ரப₄||”. (328qB பாலினீர்மை இத்யாதி₃) திருச்சந்தவிருத்தம் நாற் பத்துநாலாம் பாட்டு; க்ருதயுக₃த்திலே பாலினுடைய நிறத்தைக்கொள்ளும்; நீர்மை-ஸ்வப₄ாவம்; நிறமென்றபடி; த்ரேதாயுக₃த்தில் சிவந்த பொன்பொன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும்; த்ய₃வாபர யுக₃த்தில் பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலேயிருக்கிற நிறத்தைக்கொள்ளும்; கலியுக₃த்தில் அழகுடைய தடாகங்களிலே வண்டுகள் சிறகு விரித்துலாவாதின்றுள்ள நீலம்போன்ற நிறத்தையுடையயிருக்கும். பொற்பு - அழகு. நீலம் - கருநெய்தல்பூ. விள்ளல் - அலர்தல். (332nC மானிடவரல்லர் இதி) திருமொழி-தூற்றேழாந்திருமொழி-ஒன்பதாம்பாட்டு. (C தேனெடு வண்டாலும் இத்யாதி₃) ரிஷப₄ங்கள் ஏழையும் கொன்றவர்க்கு ஆளாகாதார் மநுஷ்யரல்லர் என்று என் மநஸ்ஸிலே வைத்தேன். 332t (D எண்ணாத இதி) இதுக்கு முந்திருமொழி ஏழாம் பாட்டு (Dமண்ணும் இத்யாதி₃) திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனவனுடைய திருவடிகளை விரஸ்டிலே வஹித்து, அவனை ஹருத்யத்திலேயெண்ணாத மநுஷ்யரை எண்ணாதபோதெல்லாம் அழகியதாயிருக்கும்றே. 332t₂ (E பேராளன் இதி) அறுபத்துநாலாந்திருமொழி - நாலாம்பாட்டு (E தேராளன் இத்யாதி₃) ஸர்வாதி₃கனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிற பெரியோர்களைக் கூணகாலமும் பிரிய கூடிமனல்லேன் இத்யாத்த₂:. க்ரேமேணந்தவ்ய: 5.

ஆதே₃— அஞ்சாம் பாட்டு. ஸாதுஜநங்களை ஹிம்ஸிக்கும் கம்ஸனை நிரஸிக்கைக் காக அவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்குத்துக்கெல்லாம் முதல் தனிவித்தாய், ஜ்ஞாநாதி₃ குணப்ரகாஸகமாயிருக்கிற த்ய₃வ்யமங்குளவிக்க₃ரஹத்தை அதிருந்தபடியே வைத்துக் கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த வேதங்களுலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதி₃க்கப் பட்டவனைப்பாடி, மனிசருள்ள தெருவோடு இல்லாத தெருவோடு வாசியற ஆடா தார் கற்றுக்கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர் முன்னாகச் சொல்லுகிறதென்? அவர்க ளிருந்து செவிப்பறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என்னென்பது? அவர்கள் மனுஷ்யர் களோ? என்கிறார் “சாதுசனத்தை” இத்யாதி₃யால். 5.

A 1-1-1. B திருச்சந்த 44. C பெரியதிரு 11-7-9. D ஷு 11-6-7. E ஷு 7-4-4.

6. மனிசகு மற்று முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த
தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் துங்குடற் சேர்ந்த பிராணை
கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை
முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னாரே.

ஆ— 6. வ்யா:— (மனிசரும்) ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விஸஜாதீயனாய், கர்மாதீந ஜநநஹிதனாய், க்ஷீராரீணவரிகேதனாய், ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக, ஸ்வஸங்கல்பத்தி னாலே ப்ராக்ருததேஷஷங்கனொன்றும் கந்தியாமே மநுஷ்யாதி, ஸர்வ யோநிகளிலும் வந்து அவதீர்ணனாய், நிரதிஸ்ய பேடாக்யபூதனயிருந்தவனை அநஸூயுக்களாய்க்கொண்டு ஏத்திக் குனிப்பார் யாவர் சிலர், அவர்கடர் ஸர்வஜ்ஞராகிரூர் என்கிறார். 6.

ஓ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—மநுஷ்யாதி, ரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளின எம்பெருமானுடைய பேடாக்யதையை அநுஸந்தித்துப் பரவஸராயிருப்பர்க ளாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவினுடைய ப,லமும் கைவந்தவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (மனிசரும் என்று தொடங்கி) மநுஷ்யாதி, ரூபேண அத்யாஸ்சர்ய மான பிறவியையுடையனாய்க்கொண்டு வந்து பிறப்பதுஞ்செய்து, இந்நீர்மையில் தனக்கு ஒருவரும் அகப்படாதே தானேயாம்படி தனியனானல் சோம்பிவிடக்கடவ னன்றிக்கே, இதுக்குமுன்பு ஆஸிதர்க்காகப் பிறவாதானாய், திருவவதாரங்களுக் கெல்லாமடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஸகல ஜந்துக்கள் பக்கலும் அநுக், ஸஹஸ்ரீலானவனை. (கனியை என்று தொடங்கி) நிரதிஸ்ய பேடாக்யனானவனை அநஸூயுக்களாய் ஏத்திக்குனிப்பார். முனித்வமாகிற தெளி வின்றிக்கே ஏத்திக்குனிப்பார் என்றுமாம். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அவதாரத்திலும் அவதாரகந்தத்திலுமுண்டான பேடாக்யதையை அறிந்து விஞ்ஞதரானவர்களை ஸர்வஜ்ஞர் என்கிறார்.

[ராமக்ருஷ்ணாதி, ரூபேணவும், உபேந்த்ராதி, ரூபேணவும், மத்ஸ்ய கர்மாதீ, ரூபேணவும்] மனிசரும்—மநுஷ்யரும், மற்றும்—மற்ற தேவஜாதியும், முற்றுமாய்— அல்லாத திர்யக்ஷாதிபுமெல்லாமாய்க்கொண்டு, மாயம்—ஆஸ்சர்யமான, பிறவி— அவதாரங்களை, பிறந்த—பண்ணி, தனியன்—(ஸஜாதீயனாயிருக்கச்செய்தே) அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தான அத்விதீயனாய், பிறப்பிலிதன்னை — (இந்த வ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான கர்மாதீந) ஜந்மராஹித்யத்தையுடையனாய், (இவ்வவதாரார்த்தமாக) தடம்—இடமுடைத்தான, கடல்—க்ஷீராப்தியிலே, சேர்ந்த—கண்வளர்ந்தருளும், பிராணை—உபகாரகனாய், கனியை—(கண்டபோதே நுகரவேண்டும்) கனியும், இன்— கோதற்ற இனிய, கரும்பின் சாற்றை—கருப்பஞ்சாறும், கட்டியை—(ஸர்வதோமுக்ய மான ரஸத்தையுடைய) அதின்கட்டியும், தேனை—(ஸர்வரஸஸமவாயமான) தேனும், அமுதை—(பேடாக்தாவை நித்யனுக்கும்) அம்ருதமும்போலே பேடாக்யபூதனானவனை,

ப—முனிவு—(அவதாரத்தில் கிகர்ஷபுத்தியாகிற) த்வேஷம், இன்றி—இன்றியே, ஏத்தி—(அவதாரப்பயுத்த ஸீலஸௌலப்பயாதிகளை) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, குனிப்பார்—(அந்த ப்ரீதியாலே) ஸௌம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுவார். முழுது—ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களையும், உணர்—அறிந்த, நீர்மையினார்—ஸ்வபூவத்தையுடையவர்கள்.

“கனியை” என்று தொடங்கி, “தேன்” என்னுமளவும் - பேராஜ்யமாயும், பேயமாயும், க்ஷாத்த்யமாயும், லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்விதப்பேராஜ்யத்தையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். 6.

இ—அவ:—ஆறும் பாட்டில்—ஈஸ்வரன் பேராக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவின் பூலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

வ்யா:—(மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) மற்றுமென்கிறது - தேவர்களை; மற்றுமென்கிறது - திரியக்ஸ்தாவரங்களை. 1. “सुरनरतिरश्चामवसान्” (ஸுரநாதி-ரஸ்சாமவதரத்). (மாயப்பிறவி) அத்யாஸ்சர்யமான பிறவி. ஒரு ஹேதுவின் றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கை. (தனியன்) இவ்வவதாரத்தில் நீர்மைக்கு ஒருவரும் அகப்படாமையாலே, போம்போது தனியே போமித்தனை. 2. “दास्यैश्वर्यवादेन ज्ञातीनां च करोम्यहम् । अङ्गभोका च भोगानाम्॥” (தாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்பஹம் | அர்த்தப்போக்தா ச பேராக்யநாம் ||). (பிறப்பிலிதன்னை) அநேகாவதாரங்கள் பண்ணின உபகாரத் தாலும் ஆழிதர்க்கு ஒன்றும் செய்தானாயிராதொழிகை. (தடங்கடல் இத்யாதி,) அவதாரிக்கைக்குடலாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற மஹோபகாரகனை. A “வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை” என்னக்கடவதிநே. (கனியை இத்யாதி,) அதில் சாய்ந்தபோதை அழகை அநுபூவிக்கிறார். கண்ட போதே நுகரலாய், கோதுகழிந்த ரஸமாய், ஸர்வதோமுகமான பேராக்யமாய், ஆயாஸிக்கவேண்டாதபடி பருகலாம்படியாய், இனிமையேயன்றிக்கே சாவாமைக்கு மருந்துமாயிருக்கை. (முனிவின்றி) அவதாரமாகிற மஹாகுணத்திலே அஈஸ்வரத்வ தேராஷத்தை அநுஸந்தித்திற அஸூயையில் இழியாதே. முனி வென்று - முனித்வமாய், அவதாரத்தை அநுஸந்தித்துத் தெளிவுடையராய் அவி க்ருதராகையின்றிக்கே இருக்கை. (ஏத்திக்குனிப்பார்) வாசிககாயிகமான விக்ருதி களையுடையராகை. (முழுதுணர்) முழுதுமுணர்ந்த ஸ்வபூவத்தையுடையராவர்கள். ஒன்றும் கற்றிலரேயாகிலும் 3. “एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम्” (ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வ விஜ்ஞானம்) என்கிறபடியே எல்லாமறிந்த பூர்த்தியையுடையவர்கள். 6.

ஈ—அவ:—ஆறும் பாட்டு. ஈஸ்வர உபேராக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் உ, எல்லா அறிவின் பூலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

A திருப்பாவை-6.

ஈ— வ்யா:— (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) மனுஷ்யர், தேவர்கள், அனுக்த்-
மான திர்யக்ஸ்தாவரங்களெல்லாமாய். b1. “सुरनरतिश्चामवतरन्” (ஸுரநரதிரஸ்-
சாமவதரந்). (மாயப்பிறவி பிறந்த) ஒரு ஹேதுவின்றிக்வேயிருக்கச்செய்தே,
ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கவல்லவன். c அகர்மவஸ்யனாயிருந்து, கர்ம
வஸ்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜன்மத்திலே வந்துபிறக்கை, d ஆஸ்சர்யமான அநேகா
வதாரங்களைப் பண்ணுமவன். e (தனியன்) இப்படி அவதரித்தால், போமன்று e₂ உடுத்த
வொலியலோடேயாயிற்றுப் போவது. f இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதார
மொன்றிலும் “நாலிரண்டுபேர் கூடப் போனார்கள்” என்று கேட்டோமித்தனையிறே.
g “இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்” என்று நினைக்கைக்கும் ஒருவருமில்லாதிருக்கிற
திறே. h₂ “பிறந்தான்” h என்றதுதன்னையே h₃ குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே உள்ளது.
i (பிறப்பிலி தன்னை) j இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியாநின்றால், அது ப₂ லபர்யந்த

அ— ஆறாம் பாட்டு. (மனிசரும் இத்யாதி₃) a (பேராக்யதையை) என்றது - “கனியை”
இத்யாதி₃யைப்பற்ற. b தேவமதுஷ்யாதி₃ ருபேண அவதரித்த இத்யத்ர ப்ரமாணமாவ (ஸுரநரதிரஸ்-
சாமவதரந்நிதி) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அகர்மவஸ்யனாய் இதி) d ஸப்ஸ்தார்த்தமாவ
(ஆஸ்சர்யமான இதி) e₂ உடுத்தவொலியல் - கட்டுவஸ்த்ரம். f “உடுத்த ஒலியலோடே” என்பா
னென், கூடப்போன பேரில்லையோ? என்ன (இவ்வவதாரேத்யாதி₃) யத்வா, A “அன்று சரா
சரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” 2. “ஸாந்தாநிகாநக்யமயோ வநகாலகாத” இதி வர்த்ததே
கில இத்யத்ராஹ (இவ்வவதார பரம்பரைகளில் இதி) g போமன்று இல்லையேயாகிலும் இருந்த
நாளில் பரிவருண்டேயென்ன (இவன் நமக்காக இத்யாதி₃) h பின்னை எப்படி நினைப்பார்கள்?
என்ன (பிறந்தான் இத்யாதி₃) h₃ (குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே) என்றது-3. “அவஜாநந்தி
ஸாம் மூடா:” என்றத்தைக் கடாஷித்து. e ஆக, தனியனாவது - கூடப்போவாரில்லாமையும்
இங்கு உகப்பாரில்லாமையும். h₃ உகப்பாரில்லமைக்கு உபபாத₃ நம் (அதுதன்னையென்று)
j உத்தரபத்யாநுருணம் ப₂ அவமாவ (இப்படி பரார்த்தமாக இதி) i, j யத்வா, “மாயப்பிறவி
பிறந்த தனியன்” என்றதுக்குச்சேர “பிறப்பினி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி இத்யாதி₃)
அன்றிக்கே “பிறவி பிறந்த” என்றுவைத்து “பிறப்பினி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம்.

ஜீ— ஆறாம் பாட்டு. (மனிசரும் இத்யாதி₃) a “கனியை” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (பேராக்யதையை
என்றது) a₂ “முழுதுணர் நிர்மையினர்” என்றத்தைப்பற்ற (எல்லா அறிவின் இத்யாதி₃) b தேவ
மதுஷ்யாதி₃ ருபேண அவதரிக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸுரநரதிரேத்யாதி₃) c விவரணம்
(அகர்மவஸ்யன் இத்யாதி₃) d ஸப்ஸ்தார்த்தம் (ஆஸ்சர்யேத்யாதி₃) e₂ ஒலியல் - வஸ்த்ரம்.
e, f “தனியன்” என்கிறதென், ஒருவரும் கூடப்போனபேரில்லையோ? என்ன (இவ்வவதாரேத்யாதி₃)
g போமன்றில்லையேயாகிலும் இங்கிருந்த நாளில் பரிவருண்டேயென்ன (இவன் நமக்காக
இத்யாதி₃) h பின்னை எப்படி நினைப்பார்கள் என்ன (பிறந்தான் இத்யாதி₃) h₃ 3. “அவஜாநந்தி”
இத்யாதி₃யைப்பற்ற (குற்றமாக என்றது) i, j “பிறந்த” என்றுவைத்து “பிறப்பினி” என்ற
துக்கு ப₂ அவம் (இப்படி பரார்த்தேத்யாதி₃) j₂ வருந்த - ப்ரயாஸப்பட. j₃ பிறக்கைக்கு

ப்ர—(ஆறாம் பாட்டு) (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) b1. वरदराजस्तवे — “इयं वैयूही वै
स्थितिस्थ किलेच्छाविहृतये विभूतीनां मध्ये सुरनरतिश्चामवतरन्। सजातीयस्तेषामिति तु
विभवाख्यामपि भजन् करीश! त्वं पूर्णो वरगुणगणैस्तान् स्थगयसि॥” ॥ १७ ॥

A பெரு-திரு 10-10.

“ஈ—மன்றிக்கேயொழிந்தாலும், “நாம் j_2 வருந்தச்செய்தேயும் இது p_2 வித்ததில்லையே” என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று பிறந்திலனாய், j_3 பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை) இன்னமும் பிறக்கைக்குத் k தபஸ்சர்யை பண்ணுகிறபடி. l திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்த $_3$ தருபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதாரகந்த $_3$ மிறே. mB வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த m_2 வித்திறே. n இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப்போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்துகிடக்கிறது. (கனியை) o கடல் பழுத்தபடி. p பாலிலே பழுத்தபடி. q அங்குச் சாய்ந்துகிடக்கிறபோதை வடிவழகால் வந்த பேராக் $_3$ யதை; q_1 . “சர்வரஸ:” (ஸர்வரஸ:) என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார். எல்லாம் சொல்லப்புகால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; r p_2 விதாம்ஸத்திலே சிலவற்றைச்

அ- j_2 வருந்த-ப்ரயாஸப்பட. j_3 (பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாய்) என்றது. “தடங்கடல் சேர்ந்த” என்றத் தைப்பற்ற. k (தபஸ்சர்யை பண்ணுகிறபடி இதி) A “மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும் வண் தடத்தின் உட்கிடந்தும்” இதி - ஜலாத் $_3$ வாஸோபி தபஸ்சர்யாத்வேநாபி $_3$ தீ $_3$ யத இதி p_4 அவ:.. l இவ்விடம் பிறக்கைக்குத் தபஸ்சர்யை பண்ணுகிறவிடமோ? என்ன (திருப்பாற்கடல் இத்யாதி $_3$) n உக்தார்த் த $_3$ த்தில் ப்ரமாணம் (வெள்ளத்தரவில் இத்யாதி $_3$) திருப்பாவை. m_2 (வித்து) அவதாரங்களுக்காகக் கிடக்கிறதாயினாலே அவதாரகந்த $_3$ மாகக் குறையிலையென்று கருத்து. n “முனிவின்றியேத் திக்குளிப்பார்” இத்யுச்சமாநாத் $_3$ வேஷபூர்வகஸ்தோத்ரநர்த்தநாதே $_3$: இத $_3$ ம் ஹேதுக $_3$ ர்ப்ப $_4$ விஸேஷணம் இதி ஹ்ருதி $_3$ நித $_4$ யாஹ (இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலை இதி) தபஸ்ஸு பண்ணுவார் ஓரோ p_2 லஸித் $_3$ த $_4$ க்கிறே தபஸ்ஸு பண்ணுவது; இவனுக்குப் p_2 லமேதென்ன (இவர்கள் இத்யாதி $_3$) என்னவுமாம். o, p “கடற்சேர்ந்த பிராணை” என்றவநந்தரம், “கனியை” என்கிறதிலே இரண்டு ரஸோக்தி அருளிச்செய்கிறார் (கடல் இத்யாதி $_3$) p ஸ சாப்த $_3$ த $_4$: - ஸ்ரீராப்த $_3$ த $_4$: கிலேதி ஹ்ருதி $_3$ நித $_4$ யாஹ (பாலிலே பழுத்தபடி இதி) q ஸாமாத்யேந 1 . “ஸர்வரஸ:” இதி வா வக்தவ்யம்; ஸர்வாத் ப்ரத்யேகமூபாத் $_3$ ய தத்தத் $_3$ ரஸவத் $_3$ பேராக் $_3$ யபூ $_4$ த இதி வா வக்தவ்யம்; தத் $_3$ விஹாய பஞ்சவித் $_3$ ரஸபதார்த்த $_3$ ரத் உபாத் $_3$ ய தத்தத் $_3$ ரஸவத் $_3$ பதார்த்த $_3$ வத் $_3$ பேராக் $_3$ யபூ $_4$ த இதி கிமர்த்தம் வத $_3$ தீத்யாஸங்காம் பரிஹரத் “கனியை” இத்யேதத் ஹ்ருதி $_3$ நித $_4$ யா ரஸோக்திமாஹ (அங்குச் சாய்ந்து கிடக்கிறபோதைஇதி) r p_2 விதாம்ஸத்திலே-தம் பக்கலிலே p_2 வித்த அநுபூ $_4$ தாம்ஸத்திலே என்றபடி. s பஞ்சத $_4$ பி $_4$ த $_4$ ந $_2$ விதமாஹ (கண்டபோதே நுகர

ஜீ—ஒருப்பட்டானாய் என்றது “தடங்கடல் சேர்ந்த” என்றத்தைப்பற்ற. e ஆக, தனியனாவது- கூடப்போவாரில்லாமையும், இங்கு உகப்பாரில்லாமையும். k, l உபபாத் $_3$ னம் (திருப்பாற் கடலிலே இத்யாதி $_3$) n (வெள்ளத்தரவில் இதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின அவதாரபீ $_3$ ஜமானவனை இத்யர்த்த $_3$:.. திருப்பாவை. B “புள்ளும் சிலம்பின” இத்யாதி $_3$. k, n தபஸ்சர்யை பண்ணுகைக்கு அடியேதென்ன (இவர்கள் இத்யாதி $_3$) o, p “கடற்சேர்ந்த” என்ற அநந்தரம் “கனியை” என்றதுக்கு இரண்டு ரஸோக்தி (கடல் இத்யாதி $_3$) கடல் - ஸ்ரீராப்த $_3$ த $_4$. q p_2 விதம் (அங்கு இத்யாதி $_3$) q_1 . “ஸர்வரஸ:” என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஸர்வரஸ: என்று இத்யாதி $_3$) r p_2 விதாம்ஸத்திலே - தம் பக்கல் p_2 வித்த அநுபூ $_4$ தாம்ஸத்திலே. s “கனியை”

ப்ர—(கனியை இத்யாதி $_3$) q_1 . ஞந் $_3$ டோ $_3$ யே (3-18) ஷாண்டியவித்யா $_3$ “சர்வகர்மா சர்வகாமஸ்ஸ-
கந் $_3$ ஸ்ஸ்வீரஸஸ்ஸர்வமிதம $_3$ யாதோ $_3$ வா $_3$ க்யநாத $_3$ ர:”

ஈ—சொல்லுமித்தனை. ஆகையாலே (கனியை) என்கிறார். sகண்டபோதே நுகரலாம்படி-
யாய். அதுதான் கோதுகழிந்த ரலாம்ஸமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அது
தான் பருகலாம்படியாய், பேடாக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதா
யிருக்கை. tகீழில்திருவாய்மொழியில் t₄A “நலங்கடலமுதமென்கோ” என்று தொடங்கி
அதுபடிவித்த பேடாக்யதை t₃ பின்னாடினபடி. கண்டபோதே நுகரவேண்டும் கனியும்,
கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோமுகுமான ரஸத்தையுடைத்தான
கட்டியும். ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனும், பேடாக்தாவை நித்யனுக்கும் அம்ருதமும்
போலே பேடாக்யனானவனை. (u முனிவின் றி ஏத்திக்குனிப்பார்) முனிவின்றி-புகுவத்,
குணங்களைக்கேட்டால் அஸுலியை பண்ணுதே ஏத்துமவர்கள். v தன்னோட்டையான்
ஒருவனுக்கு ஓர் v₂ உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈஸ்வரனுக்கு ஓர் உத்
கர்ஷம் சொன்னால் அது பொருதேயிறே இருப்பது. w இம்மஹாகுணத்தில் ஒரு
பொருமை கொண்டாடாதே, w₂ குணங்கண்டவிடத்தே தேடாஷாவிஷ்கரணம் பண்ணு

அ—லாம்படியாய் இதி) tபூர்வத₃ஸக வ்ருத்த புகுவத்₃துபுவஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷாத் புகுவத்₃
குணதுபுவேந அவிக்குதாந் விநித்த்ய விக்ருதாநபி₄நந்த்ய ச வர்த்தமாநே அஸ்மிந் த₃ஸகே
புகுவத்₃பேடாக்யதாபி₄த₄நத்ய ஹேதுமாஹ (கீழில் திருவாய்மொழியில் இதி) ஏதேந
பூர்வத₃ஸகஸ்ய B“பெரும் புறக்கடலை அடலேற்றினை” இதி த₃ஸகோக்தீதிபரத்வமப்யஸ்தீதி
ஸுலிசயதே. t₂அதாவது-(கீழில் திருவாய்மொழியில் A “நலங்கடலமுதமென்கோ” என்று தொடங்கி
அதுபடிவித்த பேடாக்யதை பின்னாடினபடி) என்கையாலே “நலங்கடலமுதமென்கோ” இத்
யாதிக்கு - விபூதிபரமான யோஜனையேயன்றிக்கே, B“பெரும்புறக்கடல்” என்கிற திருமொழி
நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே போலியான ஆகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்றும் ஒரு நிர்வாஹம்
அவ்விடத்திலே கண்டுக்கொள்வது என்கை. u முனிவு-அஸுலியை. v ஈஸ்வரனிடத்திலே அப்படி
அஸுலியை பண்ணுவார்களோ? என்ன (தன்னோட்டையான் இத்யாதி₃) யத்வா, “ப்ரஸக்தஸ்ய
ஹி ப்ரதிஷேத₄” இத்யத்ராஹ (தன்னோட்டையானொருவனுக்கு இத்யாதி₃) ஸம்ஸாரி
சேதநத்வேந ஸ்வஸமாநாநாம் ருத்₃ராஜீநாமுத்கர்ஷாபி₄த₄நே துஷ்யந்தி; தத்₃விஹாய
ஸர்வோஸ்வரஸ்ய உத்கர்ஷாபி₄த₄நே ந ஸஹந்த இத்யர்த்த₃:. w ஏவம் தேவதாந்தர பரத்வாத்
புகுவது₃த்கர்ஷம் ந ஸஹந்த இத்யபி₄த₄ய, ஸ்வாதந்தர்யாபி₄மாநாச்ச அஸுலியாம்
ரூர்வந்தீதி அஸுலியாஸ்வரூபஞ்ச விஸத்யந்நாஹ (இம்மஹாகுணத்தில் இதி) ஏதேந
“மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்” இத்யாதி₃நோக்த புகுவத்₃குணதிஸயஸ்ச, சேதநாநாம் ஸ்வா
தந்தர்யாபி₄மாநாச்ச அஸுலியாயாம் ஹேது₃; அஸுலியா ச - குணோஷு தேடாஷாவிஷ்கரணம்.

ஜீ—இத்யாதி₃ பஞ்சதாபி₄த₄ந ப₂லிதமாஹ (கண்டபோதே இத்யாதி₃) t புகுவத்₃குண
விக்ருதரையும் அவிக்குதரையும் கொண்டாடியும் நிந்தி₃த்தும் பொருகிற இத்திருவாய்மொழி
யிலே புகுவத்₃பேடாக்யதையைச் சொல்லுகைக்கு அடியேதென்ன (கீழில் இத்யாதி₃)
t₃ (பின்னாடினபடியென்று) C புகழுநல்லொருவனுக்கு விபூதியோகும் சொல்லுகிற யோஜனை
யன்றிக்கே Bபெரும்புறக்கடல் நிர்வாஹக்ரமத்திலே உபமானமுகுத்தாலுண்டான யோஜனையைப்
பற்ற. u முனிவு-அஸுலியை. v ஸஜாதீயரிடத்திலொழிய ஈஸ்வரனிடத்திலே அஸுலியை பண்ணு
வார்களோ? என்ன (தன்னோட்டையான் இத்யாதி₃) v₂ உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே-சொன்னால்
அஸுலியை பண்ணுகையன்றிக்கே. w அஸுலியாஸ்வரூபம் விஸத்யயதி (இம்மஹாகுண
இத்யாதி₃) மஹாகுணத்திலே பொருமை கொண்டாடுகையாவது-அவதார ஸௌலப்யமாகிற
மஹாகுணத்திலே அநீஸ்வரத்வமாகிற தேடாஷத்தை ஆரோபிக்கை. அவதரித்த குணம்

A 3-4-5. B பெரியதிரு 7-10. C 3-4.

ஈ—மவர்கள் அநேகரிறே. x1. “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे” (இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே)—“நம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் y சிவிலென்றிருந்திலை. உன்னை அதிகாரிகளைக் கண்டிலோம். z இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய்” என்றானிறே. a ஸங்குநிதி, பத்மநிதிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, கடலைச் a₂ செறுத்துப் படைவீடுசெய்து, தங்கள் எதிரிகளோடே புறப்பட்டு மராலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால். a₃சோறு சுட்டவாறே “இதொரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் a₄பெருங்குடியாட்டமும், b என்னென்பதுதான்” என்னுநிற்பார்கள். b₂. “दास्यमैश्वर्यवादेन” (தாஸ்ய மைஸ்வர்யவாதேந)-c “‘ரக்ஷகத்வம்’என்றொரு வ்யபதே,ஸமாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வுசெய்து திரிந்தேன்; நல்லது கண்டால் ‘எனக்கு’ என்றிராதே c₂ பகுத்திட்டு ஜீவித்துப்போந்தேன்; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தே இவர்கள்பண்ணும் பருஷபூஷ

ஈ—3. “அஸூயா து தேராஷாரோபோ குணேஷுவி” இத்யுத்தம் ஹி—இத்யுத்தம் ப₄வதி. xஅந ஸூயவோ து₃ர்ஸபூர் இதி ப₄க₃வதாப்யுத்தம் ஹித்யாஹ (இதம் து தே குஹ்யதமம் இதி) y சிவிலென்று-அஸூயைபண்ணி. z1. “ப்ரவக்ஷ்யாமி”இத்யத்ரோபஸர்க்குர்த்தமாஹ (இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் இதி) a அநுகூலா அபி அஸூயாம் ரூர்வந்தி, ந ஸத்ருமாத்ரம் இத்யாஹ (ஸங்குநிதீதி) யத்₃வா ப₄க₃வத்₃குணஸ்ரவணவேளாயாம் யத்யப்யஸூயா ப்ரஸங்கோடஸ்தி,தத்யாபி தத்ஸாக்ஷாத்காரவேளாயாம்ப்யஸூயாப்ரஸங்கோடஸ்தி கிம்? தஸ்மாத் 1. “அஸூயவே” இதி கிமர்த்தம் விஸேஷயதீத்யாஸங்காம் கைமுத்யந்யாயேந பரிஹரதி (ஸங்குநிதீதி) a₂செறுத்து-நெருக்கி. a₃(சோறு சுட்டவாறே) என்றது-அல்பநிமித்தத்திலே என்ற படி. a₄பெருங்குடியாட்டம்-க்₃ராமண்யம். b₂,c ஸர்வவிதே₄பகாரகரணே₅பி அஸூயாம் ரூர்வந்தி கிம்? இத்யத்ர ததே₄பக்ருதா யாத்வாஸ்ச அஸூயாம் அருர்வந் இத்யத்ர ஸார்த்தம் ப்ரமான முபத்யஸ்யதி (தாஸ்யம் இதி) c₂ பகுத்திட்டு -ப₄ாகும் கொடுத்து. d ஏவம் ப₄க₃வது₃க்தி முகே₂ந யாத்வக்ருதாஸூயாம் ப்ரத₃ர்ஸ்ய யாத்வாநாமதுஷ்ட₄நம் கைமுத்யந்யாயேந

ஜீ—சொன்னது-குணந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். v,w₂“தன்னோட்டையான்” இத்யாதி₃ வாக்ய விவரணம் (குணங்கண்டவிடத்தே இத்யாதி₃) 3. “அக்ஷாந்திரீர்ஷ்யாஸூயா து தேராஷாரோபோ குணேஷுவி” என்னக்கடவதிறே. x அநஸூயுக்கள் து₃ர்ஸபூர் என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் (இதம் து தே இத்யாதி₃) கீ₃தாஸு நவமே, १६ “ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யத்₃ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸே₅ஸுபூராத்” இத்யுத்தரார்த்தம். y சிவிலென்றிருந்திலை — அஸூயை பண்ணி யிருந்திலை. z1. “ப்ரவக்ஷ்யாமி” இத்யுபஸர்க்குர்த்தமாஹ (இன்னம் சொல்லி இத்யாதி₃) a அநுகூலர் அஸூயை பண்ணுவார்களோ? என்ன (ஸங்குநிதி இத்யாதி₃) a₂செறுத்து-நெருக்கி. a₃ சோறு சுட்டவாறே-அல்பநிமித்தத்தினாலே. a₄பெருங்குடியாட்டம்—க்₃ராமண்யம். b என்னென்பதுதான்-என்ன. b₂அப்படியெல்லாம் செய்தாலும் அஸூயை பண்ணுவார்களோ?என்ன (தாஸ்யம் இத்யாதி₃) c ஸ்லோகார்த்தம் (ரக்ஷகத்வம் இத்யாதி₃) c₂ பகுத்திட்டு -ப₄ாகும்கொடுத்து.

ப்ர—(முனிவின்றி)x1. भगवद्गीतासु नवमे “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे। ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात्॥१॥”

b₂. महाभारते—“दास्यमैश्वर्यवादेन ज्ञातीनाञ्च करोम्यहम्। अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे॥”

ஈ—ணங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போந்தேன்” என்றுனிதே. d ஒரு மணி கெட்டு ஆரேனுங்கொண்டுபோக,க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, d₂நம்பி மூத்தபிரானும் d₃இது சுட்டித் தீர்த்த,யாத்ரை போகவேண்டும்படியாயிற்றிதே. eஅன்றிக்கே,“முனிவாகிறது- e₂ முனித்வமாய், அதின்னிக்கேயொழிகையாவது - கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக்குனிப்பார் என்னவுமாம்” என்று அருளிச்செய்வார். f(முழுதுணர் நீர்மையினரே) g1. “एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम्” (ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம்) என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிறார்; g₂அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறார். h ஜ்ஞான ப,லமான h₂இது உண்டானபோதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞானம்ஸத்தில் இல்லாததில்லை யிதே. iஅவர்கள் ஸரீரத்தில் பிறந்த i₂விகாரத்தைக்கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞானாநாதி,க்யம்அறியலாம்.jமுழுதையுமுணர்ந்த ஸ்வபூவத்தையுடையவர்களாகிறார்கள்.6.

அ—ஸ்யமந்தகமணி. வருத்தாந்தமுகேந தர்ஸயதி (ஒரு மணி இதி) 2. “ஸிம்ஹ: ப்ரஸேந-மவதி,த் ஸிம்ஹோ ஜாம்புஉதா ஹத:| ஸுகுமாரக! மாரோதி: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: ||”. d₂ நம்பி மூத்தபிரானும்-ப,லராமர்ச. d₃ இது சுட்டி-இது ஹேதுவாக. e₂ முநித்வம்-ஐகாக்யம். f “முழுதுணர் நீர்மையினர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். g முந்தினது (ஏகவிஜ்ஞானேநேத்யாதி) 3. “ஸ்தப்தேதாஸ்யுத தமாதேஸம்ப்ராக்ஷயோ யேநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ப,வத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்” இதி ஸ்ருத்யர்த்தமாஹ (ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம்தி) அதாவது - காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத்தாலே கார்யமானவையெல்லாம் அறியலாம் என்றபடி. h இரண்டாமர்த்தம் (ஜ்ஞானப,லமான இத்யாதி) h₂(இதுண்டானபோதே)என்றது- ஏத்திக்குணிக்கையாகிற இதுண்டானபோதே என்றபடி. i “இதுண்டானபோதே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அவர்கள் ஸரீரத்தில் இத்யாதி) j ஸப்த,தார்த்தம் (முழுதையும் இத்யாதி) யத்யவா, g₂1. “ஏகவிஜ்ஞானே ஸர்வவிஜ்ஞானம்” இதி பூர்வவாக்யம் விவ்ருணேதி (அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறார் இதி) hஅத்வேஷ ஸ்தோத்ர ந்ருத்தைஸ்ஸர்வஜ்ஞம் கதம் ஸித்த்யேத்? இத்யத்ராஹ (ஜ்ஞானப,லமான இதி) j ஜ்ஞானாதி,க்ய ஸத்பூாவேபி பரபூத்யேதாப்ரத்யக்ஷ த்வாத் தத்யஸ்யாபி: கதம் ஜ்ஞானம் ஸக்யத இத்யத்ராஹ (அவர்கள் ஸரீரத்தில் இதி) i₂ விகாரத்தையென்று-முனிவின்றியேத்திக்குணிக்கையை. j யத்யவா, தாத்பர்யாந்தரம் (அவர்க ளென்று) இப்போது ஜ்ஞானபத்யம் - உபாதேயஜ்ஞானபரம். “‘கனியை’ என்று தொடங்கி, தேனென்னுமளவும், பேராஜ்யமாயும், பேயமாயும், காத்யமாயும், லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்வித, பேராஜ்யத்தையுஞ்சொல்லிற்றுகவுமாம்” என்று உரை. A “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி”

ஜீ-dஜ்ஞானிகளுடைய அஸுவையைய ஸ்யமந்தகமணி. வருத்தாந்தமுகேநாபி தர்ஸயதி(ஒரு மணி இத்யாதி) ஸ்யமந்தகமணிகத்யலே, 2. “ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநமவதி,த் ஸிம்ஹோ ஜாம்புஉதா ஹத:| ஸுகுமாரக! மாரோதி: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: ||” என்று அருளிச்செய்வார். d₂ நம்பி மூத்தபிரான்-ப,லராம: d₃ இது சுட்டி-இது நிமித்தமாக. e “முனிவின்றி”என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) e₂ முனித்வம் - ஐகாக்யம். g (ஏகவிஜ்ஞானேந இதி) காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானேந கார்யபூத ஸமஸ்த்தத்தையும் அறியலாம் இத்யர்த்த: g₂ விவரணம் (அவர்கள் இத்யாதி) h முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் எல்லார்க்கும் காரணபூத ப்ரஹ்மஜ்ஞானாத் கார்யஜக,ஜ்ஞானமுண்டாகைக்கு அவர்கள் வேதாந்தஸ்ரவணம்பண்ணி னார்களோ? என்ன (ஜ்ஞானப,லமான இத்யாதி) h₂ இது — ஏத்திக்குணிக்கையாகிற இது. i ஆந்தரமான ஜ்ஞானத்தை அறியும்படியென்? என்ன (அவர்கள் ஸரீரத்தில் இத்யாதி) j ஸப்த,தார்த்தம் (முழுதையும் இத்யாதி) 4. “இயம் வையூஹி வை ஸ்திதிநத, கிலேச்சுா-

A பெரு-திரு 10-10.

7. நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஜவர்க் கருள்செய்து நின்று
பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுட ரைநீனைந் தாடி
நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங் குழைந்துநை யாதே
ஊன்மல்கி மோடு பருப்பா ருத்தமர் கட்டுகன்செய் வாரே.

ஆ— 7. வ்யா:— (நீர்மையில்) பாண்டுவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்தையத்தாலே தத், விரோதிகளான துர்யோதனாதிகளையும் மற்றுமுள்ள ப்ரதிகூல வர்க்குத்தையுமடங்க நிரளித்ததுவே தனக்கு நிரதியாதேஜஸ்ஸாக இருந்தருளினவனை நினைத்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சம் குழைந்து நையாதே, கேவலம் ஸ்ரீரபோஷகராயிருப்பார் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கிற தேவர்த்திலே என் செய்யவுளரானார்? என்கிறார். 7.

அ.1 “ஆயோத்யகாந் ஸபஸ்கீடத்ருணம்ஸ்ச ஜந்தூந் கிங்கர்மணோ நு பத கீத்ருஸவேதுநாட்யாந் ஸாயுஜ்யபலப்யவிப்யவாந் நிஜநித்யலோகாந் ஸாந்தாநிகாநக்யமயோ வநஸஸநாதா ||” இத்யநயோ ரவிரோதேதா த்ரஷ்டவ்ய: . ஸத்யபுரமாயா: பித்ரா ஸத்ராஜிதா ஸலிர்யவரப்ரஸாத்ஸப்தா ஸ்யமந்தகமணி: ப்ரதமம் க்ருஷ்ணேநார்த்தித: ; ஸத்ராஜித: கநிஷ்ட: ப்ரஸேந: தமாத்யா வநம் கத: ; தத்பஹரணய ஸம்ஹ: ப்ரஸேநமவதீத: . ஸம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: க்ருஷ்ணே ஜாம்பவதத்ம் ஜித்வா மலரிமாத்யாய புநஸஸத்ராஜிதே ததெத: ; ஸத்ராஜிதம் நிஹத்ய ஸததநுஸ் தம் மணிம் க்ருஷித்வா கத: ; ஸததநுஸ்ஸம்ஹாராய க்ருஷ்ணபுல பத்யரௌ நிரக்தௌ ; தச்ச்ருத்வா ஸததநுரக்ருரே தம் மணிம் ஸ்தாபயாமாஸ: அநந்தரம் க்ருஷ்ணபுலபத்யரப்யாம் யுத்தம் க்ருத்வா பராஜிதஸ்ததநு: பலாயநம் க்ருத்வாத் ; “பலாயிதமேகாகிநம் ப்ரதி த்வாப்யாம் யுத்தம் ந யுத்தம்” இதி ப்ரஸபத்யரம் ஸ்தாப்ய க்ருஷ்ண ஏவ. ஸுதூரமநுத்ருத்ய சக்ரேண தம் நிஹத்ய தத்ர மணிமத்ருஷ்ட்வா நிவ்ருத்த: ; “மணிம் தத்ர ந பஸ்யாம்” இத்யவாச: ; ப்ரஸபத்யரஸ்ச தச்ச்ருத்வா “த்வமேவா பாஹர:” இதி தீர்த்த்யாத்ராம் ஜக்யாம். இயம் ஸ்யமந்தகமணிகத்யா. 6.

ஜீ-விஹ்ருதயே விபூதிநாம் மத்யே ஸுரநரதிரஸ்சாமவதரந் ஸஜாதியஸ்தேஷாமிதி து விபுவாக்யாய மபி பஜந் கரீஸ! த்வம் பூர்ணே வரகுணகூணஸ்தாந் ஸத்யக்யஸி ||” இதி வரத்யராஜஸ்தவே. பாரதே, 2. “தூஸ்யமைஸ்வரயவாதேந ஜ்ஞாதிநாஞ்ச கரோமயஹம் | அர்த்தபேதாக்கதா ச பேதகூரநாம் வாக்யதுருக்தாநி ச க்ஷமே ||” க்ரமேணந்வய: . 6.

ஆதே3— ஆறும் பாட்டு. மநுஷ்யர்கள், தேவர்கள் அநுத்தமான தீர்யக் ஸத்யாவரங்கள் எல்லாமாய், ஆஸ்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், இப்படி அவதரித்தால் போமன்றும் உடுத்தவொலியலோடே போமவனாய், இப்படி அவதரிக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலோம் என்று பின்னையும் அவதரிக்க ஒருப்படுமவனாய், திருப்பாற்கடலிலே அகிருத்தருபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய், அக்கடல்பழுத்த பழமாய், கோதுகழித்த ரஸம்ஸ மாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், பேதாக்க்யதையே யன்றிக்கே பிறவாமல் காக்குமதாயும் இருக்கிறவனை அஸூயை பண்ணாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆடுமவர்கள் எல்லாத்தையும் அறிந்தவர்களாகிறார்கள் என்கிறார் “மனிசரும்” இத்யாதி்யால். 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஸ்திரான பாண்டுவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கின எம்பெருமானுடைய குணநுஸந்தானத்தாலே ஸிதி, லராகாதார் ஆநதீக்லேஸகாரிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்மையென்று தொடங்கி) “புந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணும்” என்னும் நீர்மை ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டுவர்களுக்குப் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிநின்று பூமிக்குப் பாரமாம்படி பல்கின ஸேனையெல்லாம் முடிப்பதுஞ்செய்து ஸாரத்ய வேஷமாகிற விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நினைத்து ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடி. (நீர்மல்கு என்று தொடங்கி) கண்ணநீர்செற்றி ஸிதி, லாந்த:கரணராய் ஒசியாதே, சரீரங்கள் மாம்ஸளமாய், பிசல் பருத்திருக்கும்வர்கள் வைக்ஷணவர்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத் துக்கு உறுப்பல்லர்.

7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஆஸ்திரபக்ஷபாதத்துக்கு ஈடுபடாதார் பாகுவதர்க்கு எதுக்கு உறுப்பு? என்கிறார்.

நீர்மை — (“புந்துக்களோடே புஜிக்கவேணும்” என்கிற) நீர்மை, இல் — ‘இல்லாத, நூற்றுவர் — துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், வீய — நஸிக்கும்படி. ஐவர்க்கு — பாண்டுவர்கள் ஐவர்க்கும், அருள் — நிரவதிக க்ருபையை, செய்து — பண்ணி, நின்று — [1. “கூணாஜய: கூணாஜ: கூணாநாஜ ராஜவா:” (க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபுலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டுவா:) என்னும்படி அவர்களுக்கு ஸர்வ வித புந்துவுமாய்] நின்று, பார் — பூமி, மல்கு — நிரம்பும்படி விஞ்சின, சேனை — ஸேனையை, அவித்த — (விளக்கவித்தாற்போலே) நஸிப்பித்த, பரஞ்சுடரை — நிரவதிகௌஜ்வல்யயுக்தமான வடிவழகையுடையவனை, நினைந்து — (இக்குண ஸௌந்தர்யவித்துராய்க்கொண்டு) நினைந்து, ஆடி — (ப்ரேமபரவஸராய்) ஆடி, தீர் — ஆநந்தாஸ்ரு, மல்கு — பூர்ணமான, கண்ணினராகி — கண்களையுடையராய், நெஞ்சம் — (நினைத்த) நெஞ்சு, குழைந்து — கட்டுக்குலைந்து, நையாதே — (ரோமாஞ்சாதிக்களாலே) ஸிதி, லஸரீரராகாதே, ஊன்மல்கி — மாம்ஸோத்தரமாய், மோடு — பருப்பார் — பிடரியிற் பிசல்பருக்கும்படி உடம்பை வளர்ப்பார், உத்தமர்கட்கு — (ஜ்ஞாநாதிகராய்) உத்தமரான பாகுவதர்களுக்கு, என் செய்வார் — ஏது செய்கைக்கு உறுப்பாவர்?

அநுபயுத்தஸ்வபூவர் என்று கருத்து.

7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஸ்திரபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே ஸரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைக்ஷணவர்களுக்கு எதுக்குறுப் பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (நீர்மையில் இத்யாதி,) “புந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணும்” என்றிருக்கும் நீர்மையில்லாதவர்கள். “ஒரு முட்குத்துங்கொடோம்; புந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்” என்றார்களிறே, நிற்குருணராகையாலே. “ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள்” என்று நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டுவர்களுக்கு அருள்செய்து: 1. “कुणाश्रया:” (க்ருஷ்ணஸ்ரயா:) என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரராயிறே அவர்களிருப்பது. 2. “येषामयं काङ्क्षितं न:” (யேஷாமர்த்தே, காங்க்ஷிதம் ந:) என்றிறே - இத்தலையில் நீர்மையிருப்பது. 3. “यस्य मन्त्रो च गोसा च” (யஸ்ய மந்தரீ ச கே,பந்தா ச) என்று தானே அவர்களுக்கு எல்லாமாய் நின்றபடி - பூமிக்கு புரமாம்படி மிக்க ஸேனையெல்லாம் விளக்கவித்தாற்போலே அநாயாஸே முடித்தபடி. (பரஞ்சுடரை) ஸேநா தூளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க் கயிறுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை. ஆஸூரிதார்த்தமாய் நின்ற இவன் வ்யாபாரத்தை நினைத்து விக்ருதராய் ஆடி. 4. “आह्लादशीतनेवासु:” (ஆஹ்லாத, ஸீதநேத்ராம்பு:) என்று ஆநந்தாஸ்ருவையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி அகவாயும் நெகிழ்ந்து ஸித்திலராகாதே மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்கும்படி ஸரீர போஷணபரராயிருக்கிறவர்கள். (உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே) புகுவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே வார்ந்து வடிந்த ஸரீரங்களை யுடைய வைஷ்ணவர்களுக்கு பேராத்யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உறுப் பாகிறார்களோ? வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் என்கிறார். ஈஸ்வரன் தன்னையும் தன் விபூதியையும் ததீய சேஷமாக்கியிறே வைப்பது. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a ஆஸூரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே ஸரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்குறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

வ்யா:—b(நீர்மை இத்யாதி,) c முற்பட ஸஞ்ஜயனைப்போகவிட்டு அநந்தரமாகத் தான்போய் “இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ” என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒருபடியாலும் இசையாதே, “எங்கள் புந்துக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை, அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பும் கொடோம், நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை, அவர்களுக்கு க்ருஷ்ண:

அ— ஏழாம் பாட்டு. (நீர்மையில் இத்யாதி,) a “ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று - பரஞ்சுடரை நினைந்து - நையாதே, ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார் உத்தமர்கட்கு என்செய்வார்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆஸூரிதபக்ஷபாதமாகிற இத்யாதி,) b,c “நீர்மையில்” இத்யேதத் தூர்த்தராஷ்ட்ராணம் விநாஸநஹேதுகூர்ப்பும் இதி ஹ்ருதி, நித்யாய, ஹேதுபூதம் குண:

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (நீர்மையில் இத்யாதி,) a “ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று, பரஞ்சுடரை, நினைந்து - நையாதே, ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை. (ஆஸூரித இத்யாதி,) b,c நிரஸநஹேது நீர்மையில்லாமையென்று உபபாதிக்கிறார் (முற்பட

ஈ—னும் த₄ர்மமுமுண்டு, அதுக்குப் ப₂லமான ஸ்வர்க்குத்தை அநுப₄விக்கக்கடவர்கள், நாங்கள் பூ₄யியையானுவோம்” என்று e வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக் கீறிப்பார்த்தவிடத்தில் ரக்தம் புசியாமையாலே “அவர்களை அழியச் செய்வோம்” என்று பார்த்தான். f பாண்டுவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது—“நாங்கள் ப₃ந்து₄க்கையொழிய ஐவிப்பதில்லை” என்றது; g1. “येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च” (யேஷாமர்த்தே₂ காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் பே₄ராக₃ஸ் ஸுக₂ாநி ச); h “நாட்டார் அர்த்த₂ந்தேடுகிறதும் ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதி₃க்கிறதுமெல்லாம் ப₃ந்து₄க் களும் தாங்களும் கூட ஐவிக்கைக்கன்றே, ஆனபின்பு நாங்கள் ப₃ந்து₄வதும் பண்ணி ஐவிக்கப்பார்க்கிலோம்” என்றும் b₂ நீர்மையாலேயாயிற்று. i அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே “இவர்களுக்கு ஒரு i₂ கோல்குத்துநிலமும் கொடுப்பதில்லை, அவர்கள் ஐவிக்கில் நாங்கள் ஐவியோம்” என்ன, “இவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள், இவர்களை அழியச்செய்யாவிடில் விபூ₄தியுமழியும்” என்று பார்த்து அதுக்கீடாக ஒருப்பட்டான். j ஒருபடியாலும் ஒரு நீர்மையில்லாத து₃ர்யோத₄நாதிகள்

அ—ப₄ராவம் ப்ரகடயதி (முற்பட இதி) d (க்ருஷ்ணனும் த₄ர்மமுமுண்டு) என்றதுக்குக் கருத்து—தாங்கள் நினைத்திருக்கிற த₄ர்மாப₄ரஸத்தையும் க்ருஷ்ணனையும் விஸ்வஸித்து நம்மேலே படையெடுத்து வருவர்கள், அப்போது நாம் ஸம்ஹரித்தால் அந்த த₄ர்மப₄லமான ஸ்வர்க்குத்தை அநுப₄விக்கக்கடவர்கள் என்றபடி. e வெட்டிதாக-க்ருரமாக. f, g, h, i, j த்₃ரௌபதீ₃பரிப₄வ த்₃ர்யதாதி₃ருபோ தே₃ரஷ: பாண்டுவாநாமபி நாஸ்தி கிம்? அத₃ ச கேந ஹேதுநா தாந் ரரக்ஷ? ஸ ஹேது: த₄ரார்த்தரஷ்ட்ரேஷு நாஸ்தி கிம்? இத்யாஸங்காயாம் உத்தரம் ஸப்₃த₄ரார்த்த₂ஞ்சாஹ (பாண்டுவர்களை) இத்யாதி₃பி₄ஸ் சதுர்ப்பி₄ர்வாக்யை: . g, h பாண்டுவாஸ்த₂ா “ப₃ந்து₄ந் விநா ந ஐவேம” இத்யவத₃ந் கிம்? இத்யத்ர ப்ரமாணம் தத₄ர்த்த₂ஞ்சவத₃ந் உக்தமேவ த்₃ருட₄கரோதி (யேஷாமர்த்த₂ இதி) 1. “யேஷாமர்த்தே₂” இத்யாதி₃வசநம் யுத்₃த₄பூ₄யி₄யிலே அஸ்த₄நஸ்தேஹத்தாலே சொன்னதாகையாலே அத₄ர்மமாகிலும், இந்நினைவு எப்போதும் அவர்களுக்குண்டாகையாலே, மற்றப்போது இந்நினைவு மஹாரு₃ணமிறே என்று அருளிச்செய்வர். i பாண்டுவர்களுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந இன்னமொருகால் அவர்களுக்கு நீர்மையில்லாமையை உபபாதி₃க்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி₃) i₂ கோல்குத்துநிலம் - அம்புகோலாலே குத்தும் நிலம். j ஸப்₃த₄ரார்த்த₂ம் (ஒருபடியாலும் இத்யாதி₃) k வேறு

ஐ—இத்யாதி₃) e வெட்டிதாக-க்ருரமாக. f பாண்டுவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அவர்கள் நீர்மை என்கிறார் (பாண்டுவர்களை இத்யாதி₃) g அவர்கள் அப்படி சொன்னார்களோ? என்ன (யேஷாம் இத்யாதி₃) 1. “த இமே₃வஸ்தி₃தா யுத்₃தே₄ ப்ராணம்ஸ்தயக்த்வா த₄நாநி ச” இதுத்தரார்த்தம். கீ₃தாஸு ப்ரத₂மே. h ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (நாட்டார் இத்யாதி₃) யேஷாமர்த்தே₂ இத்யாதி₃வசநம் - யுத்₃த₄பூ₄யி₄யில் அஸ்த₄நஸ்தேஹ காருண்யத்தாலே சொன்னதாகையாலே அத₄ர்மமாகிலும், இந்நினைவு எப்போதும் இவர்களுக்கு உண்டாகையாலே மற்றைப்போது இந்நினைவு மஹாரு₃ணமிறே இதி ப₄ராவ: . h₂ (நீர்மையாலே யாயிற்று) பாண்டுவர்களை ரக்ஷித்தது இதி ரேஷ: . i பாண்டுவர்களுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந புதஸ்ச அவர்களுடைய நீர்மையில்லாமையை உபபாதி₃க்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி₃) i₂ கோல்-அம்புகோல். j ஸப்₃த₄ரார்த்த₂ம் (ஒருபடியாலும் இத்யாதி₃) k வேறு தஞ்சமில்லாமைக்கு

ப்ர—(ஏழாம் பாட்டு) (நீர்மை இத்யாதி₃) g1. भगवद्गीतासु प्रथमे—“येषामर्थे काङ्क्षितं नः स्वयं भोगास्तुखानि च । त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणास्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥”

சு—முடிந்து போம்படிக்கீடாக. (ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று) தானல்லது தஞ்சு மில்லாத பாண்டுவர்களுக்கு. k1. “कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः” (க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவா:) என்றிருக்குமவர்கள். (நின்று) k2. “यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृदैव जनार्दनः” (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கே,ர்ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்த,ந:) என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று. (1 பார்மல்கு சேனையவித்த) பூ,மி n நெளியும்படிக்கீடாக மிகைத்துவந்த ஆஸுர வர்க்கு,த்தை n₂ விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணுதபடி முடித்துப்பொகட்ட. n (பரஞ்சுடரை) “ஆயுத,மெடுக்கவொண்ணது” என்றார்களே; அதுக்காக, ஸேநாதூ,ளியும் n₂ முட்கோலும் n₂ சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக் கீழே n₂ நாற்றின திருவடிகளும் சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்று நிலையைச் சொல்லுகிறது. (நினைநதாடி) அவனுடைய ஆபிரிதபாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தானம் இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) o3. “आह्लादशीतनेत्राम्बुः” (ஆஹ்லாத,ஸீ தநேத்ராம்பு:)

அ—தஞ்சுமில்லாமைக்கு ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: இத்யாதி,) n நெளியும்படிக்கு - ஸாந்த்,ரதைக்கு. n₂ “அவித்த” இத்யேதத்க,ர்ப்பி,தமாஹ (விளக்கு இத்யாதி,) நஹி தீ,பே விநஷ்டே தீ,பத்யவம்ஸஸூசக: கஸ்சந த்,ருஸ்யதே; தத்யவதி,தி ப,ாவ:. n “பரஞ்சுடரை” என்றும் ஸாரத்யம் பண்ணுகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. o நீர்மல்குகையை நிரூபகதயாச சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஹ்லாதே,த்யாதி,) p குழைந்து-ஸித்தி,லமாய். q ஊன்-மாம்ஸம்.

ஜீ—ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ணாஸ்ரயா இத்யாதி,) ப,ாரதே, 1. “க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்,ரமா:” என்று மேல். n நெளியும்படிக்கீடாக - தெகிழ்ந்துகொடுக்கும்படிக்கீடாக. n₂ “அவித்த” என்றதின் அர்த்தம் (விளக்கு இத்யாதி,) 1 பூ,மி நிரம்பும்படி மிஞ்சின ஸேனையை இதி ஸப்,தூர்த்த,ன. n பரஞ்சுடரை-நிரவதி,கௌஜ்ஜ்வல்ய யுக்தமான வடிவழகையுடையவனை. இங்கு-ஸாரத்யம் பண்ணுகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. n₂ முட்கோல்-தாற்றுக்கோல். n₂ சிறுவாய்க்கயிறு-கடிவாளம். n₂ நாற்றின-நீட்டின. k₂(யஸ்ய மந்த்ரீ சேத்யாதி,) ப,ாரதே ராஜஸூ,யே / ஸஞ்ஜயம் ப்ரதி த்,ருதராவ்,ர:. 2. “ஹரிஸ்த்ரைலோக்யநாத,ஸஸ: ஸ்ரு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம்” இத்யுத்தரார்த்தம். o நீர்மல்குகையை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ப,ாவம் (ஆஹ்லாதே,த்யாதி,) ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே, 3. “ஆஹ்லாத,ஸீ தநேத்ராம்பு: புளகீக்ருத,கூத்ரவாந் | ஸதூ பரகு,ணவிஷ்டோ த்,ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதே,ஹிபி,!” p குழைந்து-ஸித்தி,லமாய்..

ப்ர—(ஐவர்க்கருள் செய்து)k1. महाभारते, “कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः कृष्णः परायणं तेषां ज्योतिषामिव चन्द्रमा:॥ २॥”

(நின்று)k2. राजसूये / वृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः—“यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृदैव जनार्दनः हरिश्चैलोक्यनाथस्सः किन्तु तस्य न निर्जितम्॥ ३॥

o3. (கண்ணினராகி) श्रीविष्णुतत्त्वे—“आह्लादशीतनेत्राम्बुः पुलकीकृतमात्रवान् । सदाः परगुणाविष्टो द्रष्टव्यस्सर्वदेहिमिः ॥ २ ॥

ஈ—என்னிறபடியே, கண்ணநீரையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடைய ஷயம். (நெஞ்சம் p கு றழந்து) ஸரீர சைதி, ல்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருத்யஸைதி, ல்யமு முடையராய் தைந்து போகாதே. (q ஊன்மல்கி r மோடு s பருப்பார்) மாம்ஸளமாம்படி ஸரீரத்தைப் t பருக்கப்பண்ணி, கனத்த u பிசல்களும் நெடிய வலிய ஸரீரங்களுமா யிருக்குமவர்கள். (உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே) ப₄க₃வத்₃கு₃ணுநுஸந்த₄நத்தாலே v மெலிகின ஸரீரத்தையுடையாயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு 'பேராத்யயந்த: பரஸ்பரம்' பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாவார்களோ? w ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்குறுப்பாமதுவே என்கிறார். x ஈஸ்வரன், தன்னையும் தன் விபூதி யையும் ததீயஸேஷமாக்கியிறே வைப்பது. y ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாப்ந்து கிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார், அவ்வள விலே - z "ஒருவருயில்லாதாரை z₃ ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவோம்" என்று திரிகிறார் சிவர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக்கண்டு "ஒருவனுண்டிறே" என்று போகப்புக, ஒருவரையும் ஒரு குறை சொல்லியறியாதவன். a "வாரிகோள் a₃ மாணிகாள்!

அ—t பருக்கப்பண்ணி-விஸ்தரிப்பித்து. r, u "மோடு" என்றது-பிசல்கள்; அதாவது-அம்ஸங்க ளுக்குப்பேர். s பருக்கை - ஸரீரத்தின் ஓளந்தத்யமும், ப₃ஸம்ருத்₃த்யும். v மெலிகின-ம்ருது, வான. w ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் ப₄க₃வத்₃கு₃ப₄வே ஸஹாயபூ₄தா ந சேத் கா ஹாநிரித்யத்ராஹ (ஜந்மத்துக்கு இதி) x ப₄க₃வத்ஸேஷத்வமேவ ஜந்மந: ப்ரயோஜநமியேதத் கைமுத்யேநோப பாத்யதி (ஈஸ்வரனிதி) y ஈஸ்வர: ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வவிபூதிஞ்ச ததீயஸேஷம் கரோதீத்யத்ர ஐதிஹ்யமாஹ (ஆயிரத்தளியிலே இதி) ஆயிரத்தளி இதி க்ரும்கண்ட₃புரஸ்ய நாம. z (ஒருவரு மில்லாதாரை இதி) 1. "அநாதூப்ரேதஸம்ஸ்காராதூஸ்வமேத₄புலம் லபேத்" இதி ப₄வா: 2. "பரிஜநபரிபுர்ஹா பூ₃ஷணந்யாயுத்யாநி ப்ரவரகுணக₃ணூஸ ஜ்ஞாநஸக்த்யாத்யஸ்தே | பரமபத்யமத்யாண்ட்யாந்யாத்மதே₃ஹஸ்தத்யாத்மா வரத₃! ஸகலமேதத் ஸம்ஸ்ரிதார்த்தத்யம் சகர்த்த₃ ||" 3. "ந தே ருபம் ந சாகாரோ நாயுத்யாநி ந சாஸ்பத்யம் | தத்யாபி புருஷாகாரோ ப₃க்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே ||" இத்த்யாத்யுதஸந்தே₄யம். a₃ மாணிகாள்-ப்ரஹ்மசாரிகளே! a₃அறவை-தீ₃நன்; a₄தேடுவிகோள்-மார்க்க₃ணம் பண்ணுவீர்கள். w (ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதி) அத்ர கூரத்தாழ்வானை மாருதியாண்டான் வினவ எழுந்தருளினபோது எம்பெருமானார் ஸந்திதி₄க்கு ஆழ்வான் அருளிச்செய்த ஸ்லோகம் ப்ரஸ்துதம்—4. "திஸ்ரோஷ்டகா அயாநாக்யா

ஜீ—q ஊன்மல்கி-மாம்ஸம் மீக்கு. r, u மோடு-பிசல்கள்; அம்ஸங்கள். s பருப்பார்-பெருக்கும்படி உடம்பை வளர்ப்பார். v மெலிகின-ம்ருது, வான. w ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் உசாத்துணையே? என்ன (ஜந்மத்துக்கு இத்த்யாதி₃) x5. "விசித்ரா தே₃ஹஸம்பதநிர்ஸ்வராய நிவேஜித்யம்" இத்த்யாதி₃ப்படியே ஈஸ்வரனுக்குறுப்பாகையன்றே ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் என்ன (ஈஸ்வரன் தன்னையும் இத்த்யாதி₃) y ததீயஸேஷமாக்கிவைக்கும் என்றதுக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆயிரத்தளியிலே இத்த்யாதி₃) ஆயிரத்தளி- க்ரிம்கண்ட₃ன் பட்டணம். z₃ ப்ரதிபத்தி-ஸம்ஸ்கார: 1. "அநாதூப்ரேதஸம்ஸ்காராதூஸ்வமேத₄ புலம் லபேத்" என்னக்கடவதிறே. இங்கே 2. "பரிஜந பரிபுர்ஹா" இத்த்யாதி₃ 3. "ந தே ருபம்" இத்த்யாதி₃ அபூஸந்தே₄யம். a₃ மாணி-ப்ரஹ்மசாரி. a₃ அறவை-தீ₃நன்; ஒருவருயில் லாதவன் இத்தயர்த்த: 4. w (ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதி) அத்ர கூரத்தாழ்வானை மாருதி யாண்டான் வினவ எழுந்தருளினபோது எம்பெருமானார் ஸன்னிதி₄க்கு ஆழ்வான் அருளிச் செய்த ஸ்லோகம் ப்ரஸ்துதம்—4. "திஸ்ரோஷ்டகா அயாநாக்யா தீ₃விஸேஷவதாம் ந்ருணாம் |

ஈ—வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதானொருவனைத்தேடிப் ப்ரதிபத்தி பண்ணவிருக்கிறிகளோ நீங்கள்; ஈஸ்வரனும் ஈஸ்வரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்தகரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் உ, அறுவையுமாயிருப்பானொருவனை நீங்கள் எங்கே உ, தேடுவீகோள்? ” என்றனும். 7.

அ—தீவிசேஷவதாம் ந்ருணம்! தத்ர பஸ்சிம பூர்வம் மாம் நஹ்யத்யந்தாய மத்யம: ||” அஸ்யார்த்த:— அஷ்டகா: - தீவிசேஷவதாம் ந்ராணம் - திஸ்ர: - ஆக்யா-அயாந்; தத்ர மத்யம: ஹே பஸ்சிம! பூர்வம் மாம் அந்தாய நஹ்யதி இத்யந்தவய:; அஷ்டகா: - அஷ்டாஷ்டராத்யேதார:, தீவிசேஷவதாம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த: ஜ்ஞாதவதாம், ந்ருணம் - ந்ராணம், திஸ்ர: ஆக்யா:- ஸ்வரூபநிஷ்ட:, உபாயநிஷ்ட:, புருஷார்த்தநிஷ்ட:ஸ்சேதி த்ரீணி நாமாநி அயாந் ப்ராபு:; அங்கீசக்ருந்தியார்த்த:; தத்ர - தேஷு மத்யே, மத்யம: - மத்யமபதைகதே:ஷ ஷஷ்ட்யந்த மகாரவாச்யோபாயவிரோதீ, பூர்வம் மாம்-ஸ்வரூபநிஷ்டம் மாம்; ஸ்வஸ்ய பூர்வதே:ஸவாஸித்வம் ச வ்யஜ்யதே. அந்தாய - மந்தாஸாய, நஹ்யதி - நிபத்யநாதி; ஹே பஸ்சிம-கைங்கர்யநிஷ்ட! யதீவ்ர! யதீஸ்வரஸ்ய பஸ்சிமதே:ஸவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; “ பஸ்சிமபூர்வம் ” இதி பத: ஸாமஸ்த்யே து - மத்யம: த்ருதீயபத்யவீக்ஷிதமகாரஸ்யார்த்தபூத: புருஷார்த்தவிரோதீ, மாம் ப்ராபுதே; ஜாதமபி ஜ்ஞாதம் ப்ராபுதவதாசார்ய கைங்கர்யாலாபே அகிஞ்சித்தகம், அதோ புவத்ஸேவயா மஜ்ஜீவநம் கத்யா ஸேத்ஸ்யதீதி பாவ:; அயம் தாத்விதார்த்த: வ்யாகரணரீத்யா து—அஷ்டகா: - அஷ்டாத்யாய்யத்யேதாரோ வையாகரண:, தீவிசேஷவதாம் ந்ருணம் - அஸ்தீதி நாஸ்தீதி திஷ்டமிதி புத்யதிவிசேஷவதாம் மநுஷ்யாணம், திஸ்ர: ஆக்யா: - ஆஸ்திக இதி நாஸ்திக இதி தைஷ்டிக இதி த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ஜ்ஞாதவந்த:; 1. “ அஸ்தி நாஸ்தி திஷ்டம் மதி ” இதி ஸுத்திரேணேதி பாவ:; தத்ர - ஆஸ்தி நாதிமத்யே, ஹே பஸ்சிம- தைஷ்டிக - ஹே யதிவ்ர! பூர்வம் - ப்ரத்யம் ஆஸ்திகம் மாம் மத்யம: - நாஸ்திக: க்ருமிகண்ட:, அந்தாய - நாஸாய, நஹ்யதி - பத்யநாதி; அஹம் கிம் கரவாணி? புவத்ஸேவா கத்யா ஸேத்ஸ்யதீதி பாவ: 7.

ஜீ—தத்ர பஸ்சிம பூர்வம் மாம் நஹ்யத்யந்தாய மத்யம: ||” அஸ்யார்த்த:—அஷ்டகா:-அஷ்டாஷ்டராத்யேதார:, தீவிசேஷவதாம் ந்ருணம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த: ஜ்ஞாதவதாம் ந்ராணம், திஸ்ர: ஆக்யா:-ஸ்வரூபநிஷ்ட:, உபாயநிஷ்ட:, புருஷார்த்தநிஷ்ட:ஸ்சேதி த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ப்ராபு:, அங்கீசக்ரு: இத்யார்த்த:; தத்ர - தேஷு மத்யே, மத்யம: - மத்யமபதைகதே:ஸஷஷ்ட்யந்த மகாரவாச்யோபாயவிரோதீ, பூர்வம் மாம் - ஸ்வரூப நிஷ்டம் மாம்; ஸ்வஸ்ய பூர்வதே:ஸவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; அந்தாய - மந்தாஸாய, நஹ்யதி - நிபத்யநாதி; ஹே பஸ்சிம - கைங்கர்யைகநிஷ்ட! ப்ராபுதவதாசார்ய பஸ்சிமதே:ஸவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; பஸ்சிம பூர்வபத்யப்யாமத்விதோ மத்யம: - த்ருதீய பத்யநிதி மகாரார்த்தபூத புருஷார்த்தவிரோதீ, மாம் ப்ராபுதே; ஜாதமபி ஜ்ஞாதம் ப்ராபுதவதாசார்ய கைங்கர்யாலாபே அகிஞ்சித்தகம்; அதோ புவத்ஸேவயா மஜ்ஜீவநம் கத்யா ஸேத்ஸ்யதி இதி பாவ:; அயம் தாத்விதார்த்த: வ்யாகரணரீத்யா து—அஷ்டகா: - அஷ்டாத்யாய்யத்யேதாரோ வையாகரண:; தீவிசேஷவதாம் ந்ருணம் - அஸ்தீதி நாஸ்தீதி திஷ்டமிதி புத்யதிவிசேஷவதாம் மநுஷ்யாணம், திஸ்ர: ஆக்யா: - ஆஸ்திக இதி, நாஸ்திக இதி, தைஷ்டிக இதி ச த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ஜ்ஞாதவந்த:; 1. “ அஸ்தி நாஸ்தி திஷ்டம் மதி ” இதி ஸுத்திரேணேதி பாவ:; தத்ர - ஆஸ்திகாதிமத்யே, ஹே பஸ்சிம - தைஷ்டிக யதிவ்ர! பூர்வம் - ப்ரத்யம், ஆஸ்திகம் மாம், மத்யம: - நாஸ்திக: க்ருமிகண்ட:, அந்தாய - நாஸாய, நஹ்யதி - நிபத்யநாதி; அஹம் கிம் கரவாணி, புவத்ஸேவா கத்யா ஸேத்ஸ்யதீதி பாவ: 7.

8. வார்புன லந்தண் ணாருவி வடதீரு வேங்கடத் தெந்தை
பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென் றேபிறர் கூற
ஊர்பல புக்கும் புகாது முலோகர் சிரிக்கநீன் றுடி
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பா ரமரர் தொழப்படு வாரே.

ஆ— 8 வ்யா:— (வார்புனல்) நிரதிஸ்ய பேடாக்யமான திருமலையிலே நின்றருளி
என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப்
பிதற்றி, வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி மநுஷ்யர் ஸந்திதநாத்
தோடு அஸந்திதநாத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரிக்க, அதுவே உத்தம்புகமாம்
படி ஸஸம்ப்ரமசேஷடிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிகுத்து ஆடுமவர்கள்,
அயர்வறும் அமரர்களிலும் ஸ்ரேஷ்டர் என்கிறார். 8.

ஐ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து ஸர்வகாலத்
திலும் ஸர்வாஸ்யணீயனான திருவேங்கடமுடையானுடைய குணங்களுக்கு ஈடுபடு
மவர்கள் அயர்வறும் அமரர்களிலும் ஸ்ரேஷ்டர் என்கிறார்.

வ்யா:— (வார்புனல் என்று தொடங்கி) நிரதிஸ்ய பேடாக்யமான திருமலை
யிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய விபூதி
முகமாக வாசகமான நாமங்களையும் அஸாதாரணமான நாமங்களையும் சொல்லிப்
பிதற்றி, (பித்தரென்றே பிறர்கூற) வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று
சொல்லும்படி, வைஷ்ணவர்களுடைய விஷயிகாரத்திலும் அவைஷ்ணவர்கள் இகழ
கையே புருஷார்த்தமென்று கருத்து. (ஊர் பலவென்று தொடங்கி) மநுஷ்யர் ஸந்தி
தநாத்தோடு அஸந்திதநாத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரித்த அச்சிரிப்பே
ஞானம்போலே உத்தம்புகமாம்படி ஸஸம்ப்ரமசேஷடிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம்
யிக்குக் கூத்தாடுமவர்கள். 8.

ஆதே, — ஏழாம் பாட்டு. பரஸம்ருத்தி, பொருத துர்யோதநாதிடிகள் நஸிக்கும்
யடி தானல்லது தஞ்சமல்லாத பாண்டுவர்களுக்கு அவர்களிழந்த பரிகரமெல்
லாம் தானேயாய்வின்று, பூமிநெளியும்படி மிகைத்து வந்த ஆஸுர வர்க்குத்தை
விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி முடித்துப் பொசட்ட ஸௌந
தூளியும், உழவுகோலும், சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும்,
சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை
இப்படி ஆஸீத பரதந்த்ரனென்று அநுஸந்தித்து அவ்வநுஸந்தநாம இருந்தவிடத்தி
லிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடிக் கண்ணீரையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான
கண்ணையுடையராய், ஸரீரஸைத் தீவ்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருத்ய ஸைத் தீவ்யமு
முடையராயிருந்து போகாதே, மாம்ஸௌமாம்படி ஸரீரத்தையுடையராயிருந்துள்ளாள்
மஹாபுருஷர்களுக்கு என்ன உபகாரம் செய்யவிருக்கிறார்கள்? என்கிறார் “நீர் மையில”
இத்யாதி, யால்.

பு- 8. அவ:- அநத்தம், திருமலையிலே அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலபுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபட்ட ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவர்கள் ஸுரிக ளாலே ஆதூரிக்கப்படுவார்கள் என்கிறார்.

வார் — வீழாநிற்கிற, புனல் — புனலையுடைத்தாய், அம் — துர்ஸநீயமாய், தண் — குளிர்ந்த, அருவி — அருவிகளையுடைய, வடக்கு — (தமிழுக்கு) வடவெல்லையான, திருவேங்கடத்து — பெரிய திருமலையில்கிற, எத்தை — ஸ்வாமியுடைய, பேர் — (ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி விஷயமான) திருநாமங்களை, பல — பலவும், சொல்லி — சொல்லி, பிதற்றி — அடைவுகெடப் பிதற்றி, (அத்தாலே) பிறர் — (புகுவத்ப்ரேமமில்லாத) அன்யர், பித்தரென்று — பித்தரென்று, கூற — சொல்லும் படியாக, பலவூர் — (மநுஷ்யர் நடையாடுகிற) பலவூர்களிலே, புக்கும் — புக்கும், புகாதும் — மநுஷ்யர் நடையாடாதவிடங்களிலும், உலோகர் — லௌகிகர், சிரிக்க — சிரிக்கும்படியாக, நின்று — (பரவஸராய்க்கொண்டு) நின்று, ஆடி — நடையாடி, ஆர்வம் — அபிநிவேஸம், பெருகி — விஞ்சி, குனிப்பார் — ஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுவார், அமரர் — நித்யாநுபுவரரான ஸுரிகளாலே, தொழப்படுவார் — ஆதூரிக்கப்படுவார்கள். 8.

இ- அவ:- எட்டாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸுரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுமவர் என்கிறார்.

வ்யா:- (வார்புனல் இத்யாதி,) வீழாநின்ற புனலையுடைத்தாய், துர்ஸநீயமாய், ஸ்ரமஹரமான திருவருவியுடைத்தாய், வடக்கேயான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய. (பேர்பல சொல்லி) விபூதிவிஷயமாகவும் ஸ்வரூப ரூப குண விஷயமாகவும் தாம் A புகழு நல்லொருவனில் அநுபவித்தவற்றை நினைக்கிறார். (பிதற்றி) அக்ரமமாகவும் சொல்லி. (பித்தர் இத்யாதி,) “B ‘பூமியென்கோ’ என்னு, B ‘கண்ணனைக் கூவு மாறே’ என்னுமின்றார், வ்யாஹதமாயிராநின்றதீ!, ப்ராத்ரோ?” என்று என்னைச் சொல்லுமாபோலே தங்களையும் கண்டார் கண்டவிடத்தே சொல்லும்படி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கீகாரத்திற்குட்பட்டில் அவைஷ்ணவ நிந்தையே உத் தேஸ்யமென்றிருக்கிறார். மிளகாழ்வான் அகரம்பெறப்போனவிடத்தில் வார்த்தை. C “பேயரே எனக்கியாவரும்” இத்யாதி. (ஊர்பல இத்யாதி,) மநுஷ்ய ஸந்நித்யாத் தோடு அஸந்நித்யாத் தோடு வாசியற. விஸேஷஜ்ஞுள்ளவிடத்தோடு இல்லாத விடத்தோடு வாசியற லௌகிகர் சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்றது. (ஆர்வம் இத்யாதி,) அபிநிவேஸம் மிக்கு வீக்ருதராமவர்கள். (அமரர் இத்யாதி,) புகுவ துநுபுவத்தாலே களித்து, 1. “அஹமஹமஹமஹமஹ” (அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்) என்னுமவர்களாலே கொண்டாடப்படுவார்கள். 8.

A 3-4. B 3-4-1. C பெரு-திரு 3-8.

ஈ- அவ:- எட்டாம் பாட்டு. a திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யா:- (வார்புனல் இத்யாதி) ஓமுகாநின்றிள்ள புனலையுடைத்தாய், துர்ஸதீபமாய், ஸ்ராமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத் திருமலை யிலே வந்துநின்றான் என் ஸ்வாமி. (பேர் இத்யாதி) அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. b தாம் A ஒழிவில் காலத்திலும் B புகழுநல்லொரு வனிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். c (பல சொல்லி, d ஸ்வரூப ரூப குணங் களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றையடையப்பேசி. (பித்த ரென்றே பிறர்கூற) புகுவத்குணங்களைக்கேட்டால் அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் “C ‘பொருளில் சீர்ப் பூமியென்கோ’ என்ன, C ‘கண்ணனைக் கூவுமாதே’ என்பது; D ‘குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ’ என்ன, D ‘பங்கயக்கண்ணனையே’ என்பது; E ‘ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையெண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே’ என்பதாகாதின்றார்; e இவர் ப்ராந்தரோ?” என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே,

அ- எட்டாம் பாட்டு. (வார்புனல் இத்யாதி) a “வடதிருவேங்கடத்தெத்தை, ஆர்வம் பெருகிக் குளிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்” என்கிறதைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையா னுடைய இத்யாதி) b “பல.பேர்” என்கிறது எத்தை விவகித்தென்ன (தாம் ஒழிவில் காலத்தி லும் இத்யாதி) அதாவது - தாம்சொன்னாற்போலே சொல்லி என்றபடி. A ஒழிவில் காலத்திலே அருளிச்செய்த - அஸாதாரணங்களான திருநாமங்களையும், B புகழுநல்லொருவனிலே - அஸா தாரணமாகவும், ஸாதாரணமாகவும் அருளிச்செய்த திருநாமங்களையும் சொல்லி என்றபடி. F “ஈசன் வானவர்க்கு, திருவேங்கடத்தானுக்கு” இத்யாதி. ஸ்வரூபவாசகம். G “அந்தமில் புகழ்” என்றது - குணவாசகம்; B புகழுநல்லொருவனிலே, H “வானவராதி” இத்யாதி. ஸ்வ ரூபவாசகம்; I “பங்கயக்கண்ணன்” இத்யாதி - ரூபவாசகம்; C “புகழுநல்லொருவன்” இத் யாதி. குணவாசகம்; விபூதிவாசகம் அதிஸ்பூடம். c, d உக்தமேவார்த்தம் ப்ரதீகோபாத்ந பூர்வகம் விஸத்யதி (பலசொல்லி-ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு இதி) e (இவர் ப்ராந்தரோ இதி) விபூதிவாசக ஸப்தாத்நாம் புகுவத்பர்யந்தத்வஜ்ஞாநாத் “அயம் ப்ராந்த: கிம்” இதி

ஜீ-எட்டாம் பாட்டு. (வார்புனல் இத்யாதி) a “திருவேங்கடத்து எத்தை” இத்யாதி. ஆர்வம் பெருகிக்குளிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்” என்கிறத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி) சொல்லப்பிதற்றி - அடைவுகெடப் பிதற்றி, b பலவற்றையும் என்றது - எத்தை விவகித்து? என்ன (தாம் ஒழிவில் இத்யாதி) அதாவது - தாம் சொன்னாற் போலே சொல்லி என்றபடி. A ஒழிவில் காலத்தில், I “வானவரீசன்” F “ஈசன் வானவர்க்கு” என்றது - ஸ்வரூப வாசகம்; G “காரெழிலண்ணல்” J “கருமாணிக்கம்” இத்யாதி - ரூபவாசகம். “திருவேங்கடத்தந்தமில் புகழ்” என்றது-குணவாசகம்; B புகழுநல் ஒருவனில், H “வானவராதி என்கோ” இத்யாதி. ஸ்வரூபவாசகம்; I “பங்கயக்கண்ணன்” இத்யாதி - ரூபவாசகம்; C “புகழு நல்லொருவன்” இத்யாதி. குணவாசகம்; விபூதிவாசகம் அதிஸ்பூடம். c, d உக்தமேவார்த்தம் ப்ரதீகோபாத்ந பூர்வகம் விஸத்யதி (பல சொல்லி ஸ்வரூபேத்யாதி) c “பல” என்று - ஸாதாரணஸாதாரண நாமங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. e (இவர் ப்ராந்தரோ இதி) விபூதிவாசகஸப்தங்களுக்கு புகுவத்பர்யந்தத்வஜ்ஞானம் இல்லாமையாலே, இவர்

A 3-3. B 3-4. C 3-4-1. D 3-4-2. E 3-4-9. F 3-3-4. G 3-3-2. H 3-4-7. I 3-4-3. J 3-3-3.

ஈ - இவர்கள் ப்ராத்ரோவென்று சொல்லும்படி. f A "அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை" என்றும், g B "பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள்செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமாபோலே, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுகிறே. h (பிறர் h₁ கூற) i வைஷ்ணவர்கள் அங்கீகாரம் பெறுமதிலும், அவைஷ்ணவர்கள் "இவன் நமக்குடலல்லன்" என்று

அ-வதும். f, g ப₄ க₃ வந்தாமாகி₄ த₄ நாத் அயம் ப்ராத் இத்யபி₄ த₄ நே ப்ரமாணம் தத்ரோப பத்திஞ்சாஹ (அத்தாவரியே இத்யாதி₃) திருமொழி. g இனித் தான் ஸம்ஸாரிகள் செயலும் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமென்கிறார் (பேயரேயன்று) பெருமாள் திருமொழி. "எனக்கு யாவரும் - பேயரே, யவர்க்கும் - யானுமோர் பேயனே" என்று அந்வயம். அநுகூலர் ஆதாரிக்கையென்றே உத்தேசம், h, i "பிறர்கூற" என்கிறதென்? என்ன (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி₃) இவ்விடத்திலே 1. "நேதும்விதநிதும்விதா ஸமுத்தி₃ஸேத், ந ஸமாபுஞ்ஜீத ந வஸதுமாதி₃ ஸ்யாத்" இத்யம்வித் - ப்ரஹ்மவித், அநிதும்விதா - அப்ரஹ்மவிதா ஸஹ, ந ஸமுத்தி₃ஸேத் - ஸஹவஸிக்கக் கடவனல்லன், ந ஸமாபுஞ்ஜீத-தத்த்க்ருஹே, தத்ஸஹபங்க்தௌ வா ந புஞ்ஜீத இத்யர்த்த₂:. ந வஸதுமாதி₃ ஸ்யாத் - தஸ்ய க்ருஹே புஜிக்கக்கடவனல்லன் என்றபடி. 1. "ந ச வஸதுமாதி₃" இதி பாடே, ஸஹஸ்ப்தஸ்தாநே வஸதுஸ்ப்தஸ்ய ஆதேசம் க்ருத்வா, தேந ஸஹ ஸந்தஸ்தோ ந ஸ்யாத்; ஸஹ மாத்யதீதி - ஸஹமாதி₃. 2. "பூயாஸ்தாம் புண்டரீகாஷு புண்யைரல்பைஸ் ஸுதூர்லபெ₄ள | அந்தர்பூவ ப₄ஹிர்யாவெள வைஷ்ணவாவைஷ்ணவேஷு ந: ||" 3. "அஹந்யஹநி தூர்மஸ்ய யோநிஸ்ஸாது₄ஸமாகும: | மோஹஜாலஸ்ய யோநிர் ஹி மூடேரேவ ஸமாகும: ||" 4. "அஸதாம் தூர்ஸாத் ஸப்ஸாத் ஸம்பர்க்காச்ச ஸஹாஸநாத் | தூர்மாசாரா: ப்ரணஸ்யந்தி யதா ஸைகதமம்பு₄ஸி ||" 5. "ந ஸ்தாதவ்யம் ந க்ருத்வம் க்ஷணமப்யஸதா ஸஹ | பயோடபி ஸௌண்டி₃ஹஸ்தே

ஜீ-ப்ராத்ரோ என்று சொல்லுவார்கள் என்றபடி. f பிறர்க்கு வைஷ்ணவர்கள் செயல் "ப்ராத்ர" என்றுமபடி அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமோ? என்ன (அத்தா இத்யாதி₃) C "கறவாமடநாகு" என்கிற திருமொழியில் எட்டாம்பாட்டு. "எனக்கு ஐநகனானவனே! விரோதி₄நிரஸதஸீலனே! என்று உன்னைச் சொல்ல, பித்தனென்று என்னைப் பிறர் சொல்லாநின்றார்கள்" இத்யர்த்த₂: g B (பேயரே இத்யாதி₃) பெருமாள் திருமொழி. எனக்கு யாவரும் - பேயரே, யவர்க்கும் - யானுமோர் பேயனே இத்யந்வயம். ஸ்பஷ்டோடர்த்த₂:. h₁ கூற-சொல்லும்படியாக. h, i "பிறர்கூற" என்று உத்தேசம்யமாகச் சொல்லுகிறதென், பிறர் "பித்தர்" என்கை உத்தேசம்யமோ? என்ன (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி₃) அத்ர - 1. "நேதும்விதநிதும்விதா ஸமுத்தி₃ஸேத் ந ஸமாபுஞ்ஜீத ந வஸதுமாதி₃ ஸ்யாத்" இத்யம்வித்-ப்ரஹ்மவித், அநிதும்விதா - அப்ரஹ்மவிதா ந ஸமுத்தி₃ஸேத்-ந ஸஹவஸேத். ஸமுத்தே₃ஸ: - ஸஹவாஸ: ந ஸமாபுஞ்ஜீத - தத்ஸஹபங்க்தௌ ந புஞ்ஜீத இத்யர்த்த₂:. ந வஸதுமாதி₃ ஸ்யாத் - தஸ்ய க்ருஹே ந புஞ்ஜீத இத்யர்த்த₂:. 2. "பூயாஸ்தாம் புண்டரீகாஷு புண்யைரல்பைஸ் ஸுதூர்லபெ₄ள | அந்தர்பூவ ப₄ஹிர்யாவெள வைஷ்ணவாவைஷ்ணவேஷு ந: ||" 3. "அஹந்யஹநி தூர்மஸ்ய யோநிஸ்ஸாது₄ஸமாகும: | மோஹஜாலஸ்ய யோநிர் ஹி மூடேரேவ ஸமாகும: ||" 4. "அஸதாம் தூர்ஸாத் ஸப்ஸாத் ஸம்பர்க்காச்ச ஸஹாஸநாத் | தூர்மாசாரா: ப்ரணஸ்யந்தி யதா ஸைகதமம்பு₄ஸி ||" 5. "ந ஸ்தாதவ்யம் ந க்ருத்வம் க்ஷணமப்யஸதா ஸஹ | பயோடபி ஸௌண்டி₃ஹஸ்தே

A பெரியதிரு 7-1-8. B பெரு-திரு 3-8 C பெரியதிரு 7-1.

ஈ- கைவிடுகைதான் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே; jராவணன் 1. “त्वां तु चिकुलपांसनम् (த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்) என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்திருந்தனிறே விபீஷணுழ்வான்; k மிளகாழ்வான் வார்த்தை-ராஜா அகரம் வைக்கிறானு அங்கே செல்ல, “உமக்குப் பங்கில்லை” என்ன, “அதுவென்? வேத்யபரிகை வேணுமாகில் அதைச் செய்வது; ஸாஸ்திரபரிகை வேணுமாகில் அதை பரிகரிப்பது” என்ன, “உமக்கு அவையெல்லாம் போதும், அதுக்கு உம்மை சொல்லவொண்ணாது” என்ன, “ஆனால் எனக்குக் குறையென்?” என்ன “நீர் வைஷ்ணவரன்றோ, ஆகையாலேகான்” என்ன, புடைவையை முடிந்தேறிட்டு கூத்தாடினாற்பிறு தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு; l ப்ராதிகூல்யஸ் வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது. m (ஊர்பல இத்யாதி) n மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோ

அ-வாருண்த்யபி, தியதே ||” செளண்டி, நீ-மத்யவிக்ரயிணி. 2. “பும்ஸாம் ஜடாபுரண மௌண்ட்யவதாம் வ்ருதைய மோக்யாரிநாமக்யுலஸௌச ப, ஹிஷ்க்ருதாநாம் | தோயப்ரத்யா பித்ருபிண்ட, விவர்ஜிதாநாம் ஸம்புராணுத்யபி நரா நரகம் ப்ரயாந்தி ||” 3. “ஆவித்ய: ப்ராக்ருத ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ்ணவ உச்ச்யதே | ஆவித்யேந ந கேநாபி வைத்ய: கிஞ்சி ஸமாசரேத் ||” 4. “ஸத்த்யேவ ஸஹாஸீத” இத்யாதி, 5. “ஸங்கம் த்யஜ” இத்யாத் அநுஸந்தேயம். j அவைஷ்ணவபரித்யாக, உத்தேச்யோ புவதீத்யேதத் குத்ர த்ருஷ்டமித் த்ராஹ (ராவணன் இத்யாதி,) k மிளகாழ்வான் வார்த்தை என்றது-ததீயவ்ருத்தாந்தம் இங்கே அநுஸந்தேயம் என்றபடி. | வைஷ்ணவ ஸ்விகாராத் அவைஷ்ணவ பரித்யாக, ஏவோத்தே ஸ்யோ புவதீத்யுத்தம்; தத்கத்யமித்யத்ராஹ, (ப்ராதிகூல்யஸ்யேதி) ப்ராதிகூல்யம்-அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸ: தத்வர்ஜதே க்ருதே வைஷ்ணவாங்கீகாரஸ்ஸ்வயமேவ ஸித்த்யேதி, தி புவ (ப்ராதிகூல்யஸ்வவர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது) ப்ராதிகூலர் விவர்ஜிக்கும்படி பண்ணும் வ்ய பாரமும் - ப்ராதிகூல்யவர்ஜநாந்தர்க்குதமிறே, அப்போதிறே அவர்கள் ஸம்ஸர்க்குத்தாடே ப்ராதிகூல்யம் வாராதொழிந்தது. அதாவது - ப்ராதிகூலர் தன்னை விடும்படி தான் அவர்களை விடுகைதான் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமென்று கருத்து. n, n’ பல ஊரும்-உலோகர்-புகாதும்-புக்கு இத்யந்வயம், “உலோகர் - புகாதும்” இதி மநுஷ்யரஹித ஸ்த, லமுச்ச்யதே இத்யர்த்தத்யர்

ஜீ-ஹஸ்தே வாருண்த்யபி, தியதே ||” செளண்டி, நீ-மத்யவிக்ரயிணி. 3. “ஆவித்ய: ப்ராக்ருத ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ்ணவ உச்ச்யதே | ஆவித்யேந ந கேநாபி வைத்ய: கிஞ்சி ஸமாசரேத் ||” 2. “பும்ஸாம் ஜடாபுரண மௌண்ட்யவதாம் வ்ருதைய மோக்யாரிநாமக்யுலஸௌச ப, ஹிஷ்க்ருதாநாம் | தோயப்ரத்யா பித்ருபிண்ட, விவர்ஜிதாநாம் ஸம்புராணுத்யபி நரா நரகம் ப்ரயாந்தி ||” இத்யாதி, அநுஸந்தேயம். j அவைஷ்ணவ பரித்யாக, உத்தேச்யோ புவதீத்யேதத் குத்ர த்ருஷ்டமித் த்ராஹ (ராவணன் த்வாம் து திக் இத்யாதி,) 1. “அந்யஸ்த்வேவ ஸித்யம் ப்ருயாத வாக்யமேதந்நிஸாசர | அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந புவேத த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம் ||” k மிளகாழ்வான் வார்த்தை என்றது-ததீய வ்ருத்தாந்தம் இங்கே அநுஸந்தேயம் என்றபடி. | புவதீதம் (ப்ராதிகூல்யஸ்ய இத்யாதி,) ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமாவது-ப்ராதிகூலர் தன்னை விடும்படி தான் அவர்களை விடுகை என்னுதல், ப்ராதிகூலரை விடுகை என்னுதல். “ஊர்பலவு

ப்ர- (ஸ்டாம் பாட்டி) (வார்புணல் இத்யாதி,) (பிறர் கூற) 1. युद्धकाण्डे षोडशे—
“अन्यस्त्वेवंविधं ब्रूयाद्वाक्यमेतन्निशाचर। अस्मिन् युद्धे न भवेत्त्वां तु चिकुलपांसनम्॥१५।
इत्युक्तः षष्ठं वाक्यं न्यायदादी विमीषणः। उत्पत्ता मदापाणिः चतुर्भिस्सचिवैः सह॥१६॥”

9. அமரர் தொழப்படு வாணை யனைத்துல குக்கும் பிராணை
அமர மனத்தினுள் யோசு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன் ளுக்
அமரத் துணியவல் லார்க ளொழியவல் லாதவ ரெல்லாம்
அமர நீனைந்தெழுந் தாடி யலற்றுவ தேகஞ் மமே.

ஈ—இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற n_2 எங்கும் புக்கு. இவ்வாசி அறியாத லெளகிகர்
“இவன் செய்யும்படியென்?” என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாகநின்று ஆடி, அபி, நி
வேஸமானது மேன்மேலெனக் கரைபுரண்டு குனிக்குமவர்கள். (அமரர் தொழப்
படுவா றே) o நித்யஸுலிரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார். p p_4 k_3 வத்ஸந்நிதியிலே
யிருந்து 1. ‘அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்’ (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்கிறபடியிலே
களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸுலிரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள்
என்கிறார். 8.

அ—ஹருதி, நித்யாஹ (மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இத்யாதி) அத்வா, ‘ஊர்பலவும் -
புகாதும்-புக்கு’ (n) என்று அத்வயமாய், n லக்ஷணயா, “ஊர்பலவும்” என்று மநுஷ்யருள்ளவிட
மெங்கும் என்றும், “புகாதும்” என்று - மநுஷ்யரில்லாதவிடத்தைச் சொல்லுகிறது என்றாக்கி
(மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு) என்றது. n_2 எங்கும்
என்றது - அர்த்தஹித்யம். அன்றிக்கே, “புகாதும்” என்று - மநுஷ்யர் புகுரப்போகாத
தேயுத்தைச்சொல்லி, ஊர்பலவும் புகாது, பலவும் புக்கு என்று அருளிச்செய்கிறாராதல்.
 o, p நித்யஸுலிரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பு, k_3 வத்
ஸந்நிதியிலே இத்யாதி) இத்தால்-நித்யஸுலிரிகள் தாங்களும் p_4 k_3 வத்ஸந்நிதியிலே விக்குது
சாவர்களாகையாலே இவர்கள் வாசியறிந்து கொண்டாடுவார்கள் என்றபடி. “வடவேங்கடத்து”-
தம்முக்கு வடவெல்லையான திருமலையிலே. 8.

ஜீ—புகாதும் - புக்கு” (n) என்று அத்வயமாய், n லக்ஷணயா, ஊர்பலவும் என்று-மநுஷ்யருள்ள
விடமெங்கும் என்றும், புகாதுமென்று - மநுஷ்யரில்லாதவிடத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும்
அர்த்தம் (மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இத்யாதி) n_2 எங்கும் என்றது அர்த்தஹித்யம்.
 o, p நித்யஸுலிரிகள் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுகத்த ந முகேத விவரணம் (பு, k_3 வத்ஸந்நிதியிலே
இத்யாதி) க்ரமேணந்தவய: 8.

ஆதே, — எட்டாம் பாட்டு. ஒழுகாநின்றள்ள புனலையுடைத்தாய், துர்ஸநீயமாய்,
ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்து
நின்ற என் ஸ்வாமியுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி,
இவர்கள் ப்ராந்தரோ என்று அந்யர் சொல்லும்படி மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு
இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசியறியாத லெளகிகர் ‘செய்யும்
படியென்!’ என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபி, நிவேஸமானது
மேலும் மேலும் கரைபுரண்டு கூத்தாடுமவர்கள் நித்யஸுலிரிகளாலே கொண்டாடப்
படுவார்கள் என்கிறார் “வார்புனல்” இத்யாதியால். 8.

ஆ— 9. வ்யா:— (அமரர்) அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், எம்பெருமானைக் கைவல்யார்த்தமாக ஆஸ்ரயிக்கும் அந்த ஈசுத்ரரானவர்! ஸொழிய அல்லாதவர் எல்லாம் இப்படி எம்பெருமானை அநுஸந்தித்து அப்ரக்ருதி கதரம்படியாக அவனை ஆஸ்ரயியுங்கள் என்கிறார். 9

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கைவல்ய புருஷார்த்த, நிஷ்ட, ரை நிந்தித்து மற்றுள்ளார் எல்லாரும் ப்ரேம பரவஸராய் குணங்களை அநுபுவிசுங்கோள்; இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர் என்று தொடங்கி) அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய் ஸர்வலோகேஸ்வரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை மநஸ்ஸிலே தயவுற யோக்யாப்யாஸப் பண்ணி அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று துணியவல்லாரையொழிய (அல்லாதவர் என்று தொடங்கி) அல்லாதவர் எல்லாம் புகுவத்குணங்களை நெஞ்சிலே ஈடுபடும்படி அநுஸந்தித்து, கிளம்பியாடி, அவற்றைச் சொல்லிக் கூட்டிடுகையே கர்த்தவ்யம். 9

பு— 9. அவ:— அநந்தரம், உபயவிபூதிநாதானவன் விஷயத்திற் யோக்யஜநித புக்திவிகாரயுக்தரானவர்களன்றியே அதில்லாத அல்லாதார்க்கும் அவர்களைக் கணிசித்தும் அவர்கள் வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகை கர்த்தவ்யம் என்கிறார்.

அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு, தொழப்படுவானை — நிரதிஸாபபேக்யபூதனாய் அனைத்துலகுக்கும்—ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், பிரானை—ஸோஷியான ஸர்வலோகேஸ்வரனை அமர—ஸதி, ரமாம்படி, மனத்தினுள்—மநஸ்ஸிலே, யோகு—யோக்யமுகூத்தாலே புணர்ந்து—செறிந்து, அவன் தன்னோடு ஒன்றாக—பரமஸாம்யாபத்தி பெறும்படி, அமர துணியவல்லார்கள்—நிலைநின்ற அத்யவஸாயத்தைப் பண்ணவல்ல புக்த் நிக்நர்கள், ஒழிய—அன்றியே, அல்லாதவர் எல்லாம்—(இந்த யோக்யஜந்ய புக்தி) கைவாராதவர்கள் எல்லாரும், அமர—இதிலே அமரவேணுமென்று, நினைந்து—நினைத்து, எழுந்து—உத்யுக்தராய், ஆடி அலற்றுவதே—(அவர்களைப்போலே) ஆடுவது அலற்றுவதாகையே, கருமம்—கர்த்தவ்யம்.

புக்திபாகம் பிறவாதார்க்கும் நிஷ்பன்னபுக்திக ப்ரவ்ருத்தியை அநுவித்யாரம் பண்ணுகை ப்ராப்தம் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—ஸீலாதிசூண விஸிஷ்டனான இவனைவிட்டு ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்புகிற கேவலரை நிந்தித்து, மற்றுள்ளார் எல்லாரும் ப்ரேம பரவஸராய் புகுவத்குணங்களை அநுபுவிக்கும் இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (அமர் இத்யாதி₃) நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பெருமையை உடையவனை. (அனைத்துலகு இத்யாதி₃) நித்யவிபூதியோடு லீலாவிபூதியோடு வாசியற ஸர்வலோகேஸ்வரனை. (அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து) அவனை நெஞ்சிலேயுற்றிருக்கும்படி யோக்யுப்யாஸம்மண்ணி. (அவன்தன் இத்யாதி₃) சரமத்யுஸையிலே அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று ஆத்ம மாத்ரத்வதயே விரும்பும் ஸாஹஸிகரையொழிய. ஸாம்யமாகிறது - ஸூத்தி₃ யோக்யுத்தால் வந்த ஸாம்யம். ஒன்றாகவென்று-ஸாம்யத்தைச் சொன்னபடியென்? என்னில்; 1. “*भजयेकत्वमाश्रितः*” (புஜத்யேகத்வமாஸ்தி₃த:) என்று அருளிச்செய்ய, 2. “*सम्येन मयुसुदन*” (ஸாம்யேந மதுஸுத₃ந) என்று அநுபூஷித்தானிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இதுதான் - விலக்ஷணத்திகாரிகளைச் சொல்லிற்றும், (அல்லாதவர்) என்று - அத்தனை அளவின்றிக்கேயி ஈக்திற யாத்யுஸதாத்யுஸஸர ‘இங்ஙனே செய்யுங் கோள்’ என்றதானாலோ? என்னில்: “*ஓத்யுணர்ந்தவர்*”(5) என்று-விலக்ஷண ரையும் நிந்தித்து, “*முழுதுணர் நீர்மையினர்*”(6) என்று-ஒன்றும் கற்றிலர்களேயாகி லும் விக்ருதையையுடையார் ஸர்வஜ்ஞரென்றும் கொண்டாடிப்போருகிற ப்ரகரண மாகையாலே அங்ஙனாவொண்ணாது. (அல்லாதவர் எல்லாம்) கைவல்யத்தில் அசம்ப டாதே புகுவத்யுக்ருணஜிதரானர் எல்லாரும். (அமரநினைந்து) புகுவத்யுக்ருணங்களை நெஞ்சிலேயுற்றிருக்கும்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக அநுஸந்தித்து. (எழுந்தாடி) கிளர்ந்தாடி, அக்ரமமாகச் சொல்லுமதுவே ப்ரயோஜனம்.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. கைவல்யபுருஷார்த்த₃(த்தை)ரை எடுத்து, “*உ₃ஸீலாதி₃ குண விஸிஷ்டமான வஸ்துவைப் உ₃பற்றுதே மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநு புவமாத்ரத்திலே நிற்பதே!*” என்று அவர்களை நிந்தித்து, உ₃அவர்களையொழிந்தாரை யெல்லாம், “*புகுவத்யு₃வ்யதிநித்த லாபங்களை ‘புருஷார்த்தம்’ என்றிராதே- புகுவத்யு₃க்ருணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள்- இதுவே கார்த்தவ்யம்*” என்கிறார்.

வ்யா:— (அமர் தொழப்படுவானே) ப்ரஹ்மருத்ராதி₃களுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை. (அனைத்துலகுக்கும் ப்ரிரானே) ஸர்வ

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமர் இத்யாதி₃) 1 “அமரத் துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவர் எல்லாம் அமர நினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதே கருமம்” என்றதைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (கைவல்ய புருஷார்த்த₃ரை இத்யாதி₃) 2 கீழே, “*திருவேங்கடத்து எத்தை*”(8) என்று - ஸௌஸீல்யாத்யுக்ருண விஸிஷ்டவஸ்து ப்ரஸ்துதமே; அத்தைப்பற்ற (ஸீலாதி₃குண விஸிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றுதே) என்றது. 3 பற்றுதே-ப்ராப்யமாகப் பற்றுதே. 4 (அவர்களை யொழிந்தாரை) “*முருக்ஷுக்களன்றோ நாம்*” என்கிற து₃ரபி₃மானம் கேவலர்க்கிருக்கையாலே

ஐ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமர் இத்யாதி₃) 2 உத்தரார்த்த₃த்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - (கைவல்ய இத்யாதி₃) 2 (ஸீலாதி₃குண விஸிஷ்டமான) என்றது-கீழிற்பாட்டிலே “*வேங்கடத்து! எத்தை*”(8) என்றதைப்பற்ற. 3 பற்றுதே-ப்ராப்யமாகப் பற்றுதே. 4 (அவர்களை யொழிந்தாரை இத்ய₃) “*நாம் முருக்ஷுக்களன்றோ*” என்கிற து₃ரபி₃மானம் கேவலர்க்கு இருக்கையாலே அவர்களிடத்தின்

ஈ—லோகேஸ்வரன். c (அமர மனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து) d நெஞ்சிலே ஊன்றி
 கிருக்கும்படி யோக்யாப்யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி. (e அவன்தன்னோடொன்றாக
 e₂ அமரத் துணியவல்லார்களொழிய) f சரமத,ஸையிலே வந்தவாரே. அவனோடே
 இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று புத்திபண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய. g “ஒன்றாக”
 என்னுங்காட்டில் - ஸமானமாக என்னும் இவ்வாத்மத்தைக் காட்டுமோ? என்னில்
 h1. “सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः” (ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வ
 மாஸ்தித:) என்று-ஏகத்வத்தைச்சொல்லி, அதுதன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே
 h2. “योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन” (யோஃயம் யோக்யஸ்த்வயா ப்ரோக்த:
 ஸாம்யேந மது,ஸுத,ந) என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. i சரமத,ஸையில்
 இவ்வஸ்து i₂ அவனோடொத்த i₃ ஸுத்தியையுடைத்தாக அத்யவஸிக்கவல்ல

அ—அவர்களிடத்தில் உபதேசம் கார்யகரமாகாது என்று கருத்து. d (நெஞ்சிலே இத்யாதி.)
 ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான ஆத்மஸ்வரூபம் நெஞ்சிலே விஸ்த,மாம்படி என்கை. b,c “பிரானைக்
 குறித்து-யோகுபுணர்ந்து” என்று அந்வயம்; மனத்தினுள் அமரும்படி யோகுபுணர்ந்து என்றபடி.
 f சரமத,ஸை-முத்தித,ஸை. e₂ அமருகை-புத்திபண்ணுகை. g,h “ஒன்றாக” என்றால்— ஏகத்வத்தை
 உய்நோ சொல்லும்; ஸாம்யமென்று அர்த்தம் சொல்லுகிறபடி எப்படி? என்று ஸங்கித்துப்
 பரிஹரிக்கிறார் (ஒன்றாக என்னுங்காட்டில் என்று தொடங்கி) f,i “சரமத,ஸையிலே வந்தவாரே”
 என்ற வாக்ய விவரணம் (சரமத,ஸையில் இத்யாதி.) i₃ அவனோடொத்த ஸுத்தியாவது -

ஜீ—உபதேசம் கார்யகரமாகாது என்று கருத்து. b,c பிரானைக்குறித்து - யோகுபுணர்ந்து
 இத்யர்த்தம். c “மனத்தினுள்-அமர” இத்யந்வயம்; அமர-பொருந்த; ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான ஆத்ம
 ஸ்வரூபம் நெஞ்சிலே விஸ்த,மாம்படி இத்யர்த்தம். f சரமத,ஸை - முத்தித,ஸை. e அவன்தன்னோ
 டொன்றாக-அவனோடு ஸமானமாக; அதாவது-ஆத்மவஸ்து அவனோடொத்த ஸுத்தியையுடைத்
 தாக. e₂ அமரத்துணியவல்லார்களொழிய-நன்றாக அத்யவஸிக்கவல்லார்களொழிய. அவனோடொன்
 றுகையை-ஸாம்யத்தை,அமர-பெறுப்படி. / “துணியவல்லார்களொழிய-நிலைநின்ற வ்யவஸாயத்தைப்
 உண்ணினவர்களையொழிய” என்று உரையில் அர்த்தம். g,h “ஒன்றாக” என்றால் - ஐக்யத்தைச்
 சொல்லுமதொழிய, ஸாம்யத்தைச் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்
 (ஒன்றாகவென்னும் இத்யாதி.) h கீ,தாஸு ஷஷ்டே, 1. “ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்
 த்யேகத்வமாஸ்தித:” ஸர்வபூத வர்த்தமானோ஽பி ஸ யோக்ய மயி வர்த்ததே!” h2. அர்ஜுன உவாச—
 “யோஃயம் யோக்யஸ்த்வயா ப்ரோக்தஸ் ஸாம்யேந மது,ஸுத,ந | ஏதஸ்யாஹம் ந பர்யாய
 சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதம் ஸ்திராம:” f,i “சரமத,ஸையிலே” இத்யாதி, வாக்ய விவரணம் ‘சரம
 த,ஸையில் இவ்வஸ்து இத்யாதி.) i₃ ஸுத்தியை-அபஹதபாபம்மத்வாதிகளை. / விஸக்ஷணத்,

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (அமரர் தொழுவியாதி.) (ஒன்றாக) h1., h2. भगवद्गीतासु
 षष्ठे—“सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः। सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥
 आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन। सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥
 अर्जुन उवाच—योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तस्साम्येन मधुसूदन। एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात् स्थितिं
 विनासम् ॥ ३३ ॥

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

✓ உரையில் அர்த்தம் (ப 354) வேறுபடுகிறது.

—ஸாஹஸிகரையொழிப. இவ்விடத்தில்-j விலக்ஷணத்தி,காரிகளைச் சொல்லிற்றுக்கி.
(அல்லாதவர் எல்லாம்) என்கிறவிடம்-k யாத்ருஸதாத்ருஸரானவர்களெல்லாம்
அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவதாடுவதாருங்கோன் என்றுதானானலோ? என்னில்,
அது செய்யவொண்ணாது.கீழே-“ஒதியுணர்ந்தவர்முன்னு”(5.என்று-ப,க,வத்,ரு,ணங்
களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பார்களாகில் அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதி,களாலே
எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்றும் சொல்லி,
ஜந்மவ்ருத்தாதி,களால் தண்ணியரேயாகிலும் ப,க,வத்,ரு,ணநுஸந்த,ானம்பண்ணி
விக்குதராம் ஸ்வபூவராகில் அவர்கள்“முழுதுணர் நீர்மையினர்”.6)என்றும் சொல்லி,
இவர்களைக்கொண்டாடியும்,அவர்களை“என் சவிப்பார் மனிசரே”(5 என்று-நிந்தி,த்தும்
வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்து மக்ஷாத்ர
ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதேயாக
வேணும். (அல்லாதவர் எல்லாம்) கேவலாத்மாநுஸந்த,நத்தைப்பண்ணி, ஸீலாதி,
ரு,ணவிஸிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சு போகாதபடி நெஞ்சையிறுக்கப்பிடிக்கவல்ல
ஹேயரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) அநந்ய
ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தி,த்து, அவ்வநு
ஸந்த,ானத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி
ம அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே ௦ கர்த்தவ்யம். 9.

அ—அபஹதபாப்தவாதி,கள் j விலக்ஷணத்தி,காரிண:-ப,கத்திஷ்ட,ர:- k யாத்ருஸதாத்ருஸர:-
ப,கத்தி,காரரஹித:- l (கீழே இத்யாதி,) கீழே அதி,காரிக்கு விஸேஷணமாக உத்கர்ஷம்
சொன்ன இது நிந்த,ாக்ர,ர்ப்ப,மாகக் காண்கையாலும், விலக்ஷணர்க்கும் விதேயாதிரித்தோத்
கர்ஷம் சொல்லக் காணாமையாலும், “அமரமனத்தினுள்” என்று தொடங்கி, “வல்லார்கள்”
என்னுமளவும் - உத்கர்ஷம் தோன்றுகையாலும், இந்த விஸேஷணம் - நிந்த,ாக்ர,ர்ப்ப,மாகிற
இதுவே ஸ்வரஸம் என்றபடி. m (க்ஷாத்ரப்ரயோஜநங்களை) என்று ப,ஹுவசனமாயிருக்கை
யாலே-ஐஸ்வர்ய காமரையும் சொல்லுகிறது. n (அக்ரமமாக) என்றது-“அலற்றுவதே” என்றத்தைப்
பற்ற. ௦ “க்ரியத இதி - கர்ம” என்று - கார்யத்தைச் சொல்லுகிறதாய், கர்த்தவ்யம் என்றபடி. 9.

ஜீ—காரிகள்-உபாஸகர். k யாத்ருஸ தாத்ருஸர்-ப,கத்தியந்தி,காரிகள். m (க்ஷாத்ரப்ரயோஜநங்
களை) என்ற ப,ஹுவசனத்தாலே - ஐஸ்வர்யகாமரையும் நினைக்கிறது. n “அலற்றுவதே”
என்றதின் அர்த்தம் (அக்ரமமாக என்றது) ௦ “கருமம்” என்றது - “க்ரியத இதி கர்ம” என்று-
கார்யமாய், கர்த்தவ்யம் என்றபடி. க்ரமேணந்வய:- 9.

ஆதேய— ஒன்பதாம் பாட்டு. ப்ராஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகாயுள்ள நித்ய
ஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை, ஸர்வலோகேஸ்வரனை நெஞ்சிலே உற்றி
ருக்கும்படி யோக்யாப்யாஸத் தக் கனக்கப்பண்ணி சமத்யஸையிலே வந்தவாறே
அவனோடு இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று புத்தி,பண்ணவல்ல ஹேயரான
கேவலரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு
அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தி,த்து அவ்வநுஸந்த,ானத்தாலே வந்த
ஹர்ஷங்கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே
கர்த்தவ்யம் என்கிறார் “அமரர் தொழப்படுவானை” இத்யாதி,யால். 9.

10. கருமமும் கரும பலனு மாகிய காரணன் தன்னைத்
தீருமணி வண்ணனைச் செங்கண் மாலினைத் தேவ பிராணை
ஒருமை மனத்தி னுன்வைத் துள்ளங் குழைந்தெழுந் தாடி
பெருமையு(ம்) நாணுந் தவிர்ந்து பிதற்றியின் பேதைமை தீர்ந்தே.

ஆ— 10. வ்யா:— (கருமமும்) புண்யபாப கர்மங்களுக்கும், கர்மபுலங்களுக்கும், நியந்தாவாய், ஸர்வஜகூத்காரணமாய், நிரதிரயௌஜ்ஜ்வல்ய நீலரத்ன ஸத்ருஸ்திவ்ய ரூபனாய், பத்மபத்ரேக்ஷணமாய், ரோஷரோஷாஸநாத்யபரிமித பரம ஸூர்பிஷ் ஸேவ்யமானனாபிநந்த எம்பெருமானை அநந்ய ப்ரயோஜன மனஸ்கராய், நிரதிரய புக்தி யுக்தராய், நிரஸ்தாஹங்காராதிதேதாஷராய், புகுவத்வ்யதிரிக்த விஷய ஸங்க்ரஹிதராய்க் கொண்டு ஏத்துங்கள் என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — புகுவத்ருக்ஷணங்களைக் கேட்டால் விக்ருத ரன்றிக்கேபிருக்கும் இருப்பாகிற அறிவுகேட்டைத் தவிர்ந்து எல்லீரும் அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து. பரவஸராய், லஜ்ஜாபிமானங்களை விட்டு அவனை ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (கருமமும் என்று தொடங்கி) புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபுலங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸர்வஜகூத்காரணமுமாய், வடிவழகையும் கண்ணழகையுங்காட்டி அயர்வறும் அமரர்களைப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவனை. (ஒருமை என்று தொடங்கி) அநந்ய ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஹ்ருத்யத்திலே வைத்து ஸித்திலாந்த:கரணராய்க் கிளம்பி ஆடி. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம்; கீழ் - விலக்ஷண விக்ரஹ விஸிஷ்டனான வர்ஷிஷ்டத்தில் உபாஸகருடைய புக்திபாரவஸ்யத்தை அதில் அந்வயமில்லாதாரும் அநுவிதானம் பண்ண ப்ராப்தமென்றார்; இதில் - அநந்ய ஸாதாரண அநந்ய ப்ரயோஜனரும் புகுவத் ப்ராவண்யபாரவஸ்யத்தாலே விக்ருதராய் வர்த்தியுங்கோள் என்கிறார்.

கருமமும்—(ஸாதாரூபமான) கர்மங்களும், கருமபலனும்—தத்ஸாத்யமான புலங்களும், ஆகிய காரணன் தன்னை—தானிட்ட வழக்காம்படி ஸமஸ்த காரணபூதனாய், திரு—(தன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றுவார்க்கு) துர்ஸநீயமான, மணி—மாணிக்கம்போன்ற, வண்ணனை—(ஸூப்பாஸ்யமான) வடிவையுடையனாய், (அவர்களைப் பூர்ண கடாக்ஷம்பண்ணும்) செம்—சிவந்த, கண்—கண்களையும், மாலினை—வாதஸல்யத்தையுமுடையனாய் தேவபிராணை— ஸூரிகளுக்குப்போலே அவர்களுக்கு அநுபூவ்யனானவனை, ஒருமை — (உபாயோபேயங்களில் பேதும் பிறவாதபடி) ஒருமைப்பட்ட, மனத்தினுள்— நெஞ்சிலே, வைத்து—வைத்து, உள்ளம் குழைந்து—(இவ்வாகாரத்வயத்துக்கு ஈடுபட்டு) நெகிழ்ந்த நெஞ்சையுடையராய், எழுந்து—கிளர்ந்து, ஆடி—ஆடி.

ஈப—பெருமையும்—(துர்மாநகார்ப்மான்) பெருமையையும் (அதடியான்) நானும் — (“மனிசர் முன்னேயாடும்படியென்!” என்கிற) லஜ்ஜையையும், தவிர்ந்து—தவிர்ந்து, பேதைமை—(இப்பாவுய்யம் நிசர்ஷமாக நினைக்கும்) அறிவுகேட்டையும், தீர்ந்து—தவிர்ந்து, பிதற்றுமின்—(அனனுடைய குணகூணங்களை) அக்ரமமாகப் பிதற்றுங்கோள்.

அநந்ய ஸாக்ஷனர்க்கும் சேஷத்வ ஸாரஸ்ய காரிதமான பாரவஸ்யம் உத்தேதேஸ்யம் என்று கருத்து. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. சேவலரை நிந்தித்தார் கீழிற்பாட்டில்; இதில்,— அநந்யப்ரயோஜநரெல்லாம் புகுவது குணங்களை புகுத்திபாரவஸ்யத்தாலே அக்ரமமாகப் பேசுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(கருமமும் இத்யாதி,) புண்யபாபருபமான கர்மங்களுக்கும் நியந்தாவாய். சர்மபுலங்களுக்கும் நியந்தாவாய். (காரணன் தன்னை) 1. “காரண து த்யேய:” (காரணம் து த்யேய:) என்கிறபடியே ஸமாஸ்ரயணீயனாவனை. (திருமணி வண்ணனை) உபாஸிப்பார்க்கு ஸாபாஸ்ரயமான வடிவையுடையவனை. திருவென்று - காந்தி. காந்தியையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை. (செங்கண்மாலினை) ஸமாஸ்ரயணீயன் புண்டரீகாக்ஷணிறே. (தேவபிரானை) இவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபூஷிப்பிக்குமாபோலே என்னையும் அநுபூஷிப்பித்தவனை. (ஒருமை இத்யாதி,) ஒரு படிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநராய் ஹ்ருதயத்திலே வைக்கை, ஒரு புலத்தக்காக அன்றிக்கே, நெஞ்சு ஸித்திலமாய் ப்ரீதியாலே கிளர்ந்தாடி, அபிமான க்ருத்யமான பெருமைடையும், “நின்றூரெதிரே விக்ருதராசவொண்ணாது” என்கிற லஜ்ஜையையும், இத்தைத் தாழ்வாக நினைக்கும் மதிசேட்டையும் தவிர்ந்து அக்ரமமாக ஏத்துங்கோள். A புகழுநல்லொருவனில்-விபூத்யாக ததீயத்தவாகாரேண உத்தேதேஸ்யமாக அநுஸந்தித்தார், இங்கு - சிலரை நிந்தித்துச் சிலரைக் கொண்டாடினார்; இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - அவன் ஸர்வசேஷியாகையாலே ஸர்வமும் ததீயமாய்த் தோற்றககடவது, அந்த சேஷித்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார்-அங்கு; தம்முடைய சேஷத்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, அஜ்ஞர் புறம்பாய், புகுவது குணஜிதர் உள்ளாராய்த்தோற்றிற்று; அந்த சேஷித்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார் - இங்கு. 10.

ஈ— அவ: - பத்தாம் பாட்டு. a கீழே-கேவலரை நிந்தித்தார்; b இதில்-“அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள்; உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்” என்கிறார்.

ஈ— வ்யா: - 'c கருமமும் இத்யாதி) d புண்யபாபருபமான d₂ கர்மங்களுக்கும் கர்ம₂ ப₂லங்களுக்கும் நியாமகனய். e கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மாநுஷ்டாதாவாயிருப்பான் ஒருவன்வேனுமே; e₂ கர்மாநுஷ்டாதாவுமாய். அநுஷ்டாத்ருத்வாரா e₃ கர்மநிர்வாஹ கன் என்றபடி. f (கருமபலனுமாகிய) g கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும், அவற்றுக்கு ஒருவன் ப₂லப்ரதாதாம் பண்ணுதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனை யிறே, அவை அசேதந க்ரியையாகையாலே; h அவற்றுக்குப் h₂ ப₂லப்ரதாதாவுமாய். i (காரணன் தன்னை) j புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப்போக்கவும் அவற்றுக்கு ப₂லங்கொடுக்கவும் ஒரு கர்த்தா வேனுமே; k அவற்றுக்குக் காரண

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கருமமும் இத்யாதி) b "ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து உள்ளம் குழைந்து எழுத்தாடிப் பெருமையும் நானும் தவிர்த்து பிதற்றும்ன் பேதைமை தீர்ந்து" என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (இதில் இத்யாதி) c, d "கருமம்" என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே (புண்யபாபருபமான கர்மங்களுக்கும் என்றது) d₂ கர்மங்களுக்கு நியாமகனையாவது - கர்மப₂லங்களைக் கொடுக்கையிறே; அப்படியாமன்று, "கருமபலனுமாகிய" என்கிற வாக்யத் தோடு புநருத்தமாய்; e இனி கர்மங்களுக்கு நியாமகனையாவது ஏதென்னிஃ; கர்மகர்த்தாவான சேதநனுக்குக் கர்மத்திலே ருசியுண்டாக்கி, அவனும் அநுஷ்டியாநின்றால், அதுக்கு விக்க₂நம் வாராதபடி இவையிறிவித்து அநுஷ்டிப்பிக்கை - கர்மங்களுக்கு நியாமகனையாவது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கர்மங்களுண்டானாலும் என்று தொடங்கி) கர்மங்களுண்டானாலும் என்றது-ஸாஸ்த்ர ஸித்த₂மாலிலும் என்றபடி. g அநுஷ்டித்தம் கர்ம ஸ்வயமேவ ப₂லம் ந த₂யஸ்யதி கிம்? அஸ்ய கர்மப₂ல நிர்வாஹகத்வம் நாம கிம்? இத்யத்ராஹ (கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும் இதி) h (அவற்றுக்குப் ப₂லப்ரதாதாவுமாய்) இதி வாக்யஸ்ய பூர்வவாக்யேந ஸம்பந்த₂: e₃ கர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனையாவது - கர்மாநுஷ்டாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அநுஷ்டிப்பித்து நிர்வஹிக்கை. f, g, h கர்மப₂லத்துக்கு நிர்வாஹகனையாவது-ப₂லப்ரதாதாக்க ளுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹிக்கை. j, k கீழ் உக்தார்த்தத்தை நிகழ்த்து, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதன் என்கிறார் (புண்யங்களிலே இத்யாதி) yத்வா, நநு; உக்தார்த்தஸ்யாஷேபே வித்தியமாதேநபி கத₂முத்தரபதமுபாதீயதே; தத₂வஹி, கர்மாணி ஸாஸ்த்ரஸித்த₂தாநி, அநுஷ்டாதா ச ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ ஸ்வபாவத்வாத் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததே. அநுஷ்டித்தம் ச கர்ம ஸஸ்யாத்யபிவ்ருத்த₂த₂வாரா க்ருஷ்யாதீவத் அத்ருஷ்டத்வாரா ப₂லப்ரதாம் ப₂வேத் இத்யாஸங்காயாம்; 1. "தேந விநா த்ருணாக்ரமபி ந சலஜி" இதி ந்யாயம், 2. "ப₂லமத உபபத்தே" இதி ந்யாயேந ப₂குவத ஏவ ஸகலப₂லப்ரதத்வாத் அத்ருஷ்டஸ்ய கல்பகாப₂வேத அப்ரமாணிகத்வஞ்ச ஹ்ருதி, நித₂ய உத்தரம் வத₂ந் அநந்தரமுபாத்த

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (கருமமும் இத்யாதி) a, b உத்தார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (கீழே கேவலரை இத்யாதி) d₂, e ஸாஸ்த்ர ஸித்த₂மான கர்மங்களுக்கு நியாமகனையாவது ஏதென்ன (கர்மங்களுண்டானாலும் இத்யாதி) உண்டானாலும் - ஸாஸ்த்ர ஸித்த₂மானாலும். e₃ அநுஷ்டாதாவுமாய்-அநுஷ்டாதாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நன்று கர்மநிர்வாஹகனய். g கர்மந் தானே ப₂லப்ரதாமாதோ? என்ன (கர்மங்களை இத்யாதி) h₂ ப₂லப்ரதாதாவுமாய் - ப₂லப்ரதாதாவுக்கு அந்தர்யாமியாய். d₂ ஆக, கர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனையாவது-கர்மாநுஷ்டாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அநுஷ்டிப்பித்து நிர்வஹிக்கை. f, g, h கர்மப₂லத்துக்கு நிர்வாஹகனையாவது-ப₂லப்ரதாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹிக்கை என்றபடி. i, j, k "காரணன் தன்னை" என்று-கீழ் உக்தார்த்தத்தை அநுவதித்து, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதன் என்கிறது என்கிறார் புண்யங்களிலே இத்யாதி) c, f "கருமமும் கரும பலனுமாகிய" என்றது - முமுக்ஷுக்களுடைய

ஈ—பூதனாயுமுள்ளவனை. 1 (திருமணிவண்ணனை) m உபாஸகனுக்கு m₂ விக்ரஹத்தை ஸுபுராஸ்யமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. இவனுக்கு / த்யேயமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. திருவென்று - காந்தி. காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணி போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. n (செங்கண் n₂ மாலினை) o அகவாயில்

அ-ப்ரதிகஸ்ய அர்த்தமாஹ (புண்யங்களிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்வயேந) அத்வா இந்த வாக்யம்-ஸத்தி₃ க்₃ த₄ ம். e, i அன்றிக்கே, “கருமம்” இத்யாதி₃ யால் 1. “தேவாந் பூவயதாநே தே தேவா பூவயந்து வ:” என்னுமத்தையும், “காரணன் தன்னை” என்றதினாலே - 1. “ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜாஸ்ஸருஷ்ட்வா” என்றத்தையும் சொல்லுகிறது என்னுதல்; அதுவுமன்றிக்கே, கீழ் நிர்வாஹய நிர்வாஹகபூவேதவும், “காரணன் தன்னை” என்று-காரியகாரணபூவேதவும் ஸாமாதாதி₃ கரணயம் சொல்லுகிறது என்னுதல். c, e அன்றிக்கே, “கருமமும்” என்ற சஸப்த₃ தார்த்தம் (கர்மங்களுண்டானாலும் இத்யாதி₃) f, g “கருமபலனும்” என்ற சஸப்த₃ தார்த்தம் (கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும் இத்யாதி₃) இது அருளிச்செய்யுமதன்று. c, i, j யத்வா, கீழ்-ஸாமாத்யேந புண்யபாபகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பித்து அவற்றுக்குப் ப₂ லப்ரத₃ நம் பண்ணும்படி சொல்லிற்று; “காரணன் தன்னை” என்கிறவிடத்தில் - தன திருவடிகளை ப்ராபிக்கவேணும் என்றிருக்குமவர்களுக்கும், அவற்றை இவன் கடுக ப்ராபிக்கைக்குறுப்பான த்யாநாச்சந ப்ரணாமாதி₃ களான ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கும், அவற்றுக்கு விரோதி₃ களான பாபங்களைப் போக்குகைக்கும், அநுஷ்டித்த த்யாநாதி₃ களுக்குப் ப₂ லம் கொடுக்கைக்கும் கர்த்தாவாய் முமுக்ஷு₃ டிபாஸ்யனான ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (புண்யங்களிலே இத்யாதி₃) j, n இது-(பாபங்களைப்போக்கவும்) இத்யாதி₃ க்கும், (உபாஸகனுக்கு) இத்யாதி₃ க்கும் சேரும். j (புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும்) என்றது - அநபி₃ ஸம்ஹித ப₂ லஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் என்றபடி; (பாபங்களை) என்றது-திஷித்த₃ த₄ கர்மங்களை; (அவற்றுக்குப் ப₂ லம் கொடுக்கவும்) என்றது - அநபி₃ ஸம்ஹித ப₂ லகஸத்கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞாநதிஷ்பத்தி ரூப ப₂ லங்களைக்கொடுக்கையும் என்று அர்த்தம். 2. “ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே” இதே. இது வ்யாக்யாநத்திலே விசுதம். c முத்தின நிர்வாஹங்களுக்கு, “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்றது - முமுக்ஷு₃ க்களுடைய கர்ம கர்மப₂ ல நிர்வாஹகத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கொள்வது. e யத்வா, காரணஸப்த₃ ம்-கர்த்துபரம் என்கிறார் (கர்மங்களுண்டானாலும் என்று) கர்மங்கள் விதி₃ நிஷேத₃ ங்களாயிருந்ததேயாகிலும் என்றபடி. f, g “கருமபலனும்” என்றத்தை ப்ரதிக க்₃ ரஹ்ண பூர்வகமாக உபபாதி₃ க்கிருச் (கருமபலனுமாகிய என்று தொடங்கி) i, j காரணஸப்த₃ துக்கு அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (காரணன் தன்னை என்று தொடங்கி) பாபம் - ப்ரதிப₂ த₄ க பாபம். இந்தப் பக்ஷத்தில் “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்கிறது - ஸத்தாநுவ்ருத்தி ப்ரயோஜகத்வபரம். n “ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து” இத்யேதத்₃ த₄ ருதி₃ நித்யாய தத₃ துரு₃ ணமாஹ (உபாஸகனுக்கு இத்யாதி₃) l, m “திருமணிவண்ணனை” என்றதுக்கு (விக்ரஹத்தை ஸுபுராஸ்யமாகச் சொல்லாநின்றதிதே) என்றிருக்கையாலே, “கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் தன்னை” என்றது-முமுக்ஷு₃ க்களுடைய கர்மப₂ லங்களுக்கும் காரணம் என்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமாகவுமாம். n உபாஸகன்-முமுக்ஷு₃. n₂, o “மால்” என்று வ்யாமோஹமாய், அதாவது - வாத்ஸல்யம் என்கிறார் (அகவாயில் இத்யாதி₃) p அர்த்தாந்தரம் (காரண

ஜீ-கர்ம கர்மப₂ லநிர்வாஹகத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். l, m “காரணன் தன்னை என்றதும்-முமுக்ஷு₃ க்களுடைய கர்ம கர்மப₂ லங்களுக்குக்காரணம் என்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணம்; (உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை ஸுபுராஸ்யமாகச் சொல்லாநின்றதிதே) என்றிருக்கையாலே, m உபாஸகனுக்கு-முமுக்ஷு₃ வுக்கு. n₂, o “மால்” என்று-வ்யாமோஹமாய், அதாவது-வாத்ஸல்யம் என்கிறார் (அகவாயில்

ஈ-வாதஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவனை. p காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்ட,ரீகாஷத்வத்தை p₂விதியாநின்றதிதே. p₃(தேவபிரானே) p₄அவ் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுப,விப்பிக்குமாபோலே என்னை அநுப,விப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனுனவனை. q (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) r ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து. s இத்தால்-கீழிற்பாட்டிலே s₂ப்ரயோஜநாந்தரபரரை நிந்தி,த்தார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறதிதே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாதே, அகவாய் t ஸிதி,லமாய் அந்த ஸாதி,ல்யத்தோடே u இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி, “புக,வத்,கு,ணங்களைக் கேட்டால் விக்குதராகை நமக்குப் போருமோ?” என்கிற அபி,மான கார்யமான v மேன்மையையும், “நாம் பிறர் அறிய விக்குதராம்படி எங்ஙனே?” என்றிருக்கிற w லஜ்ஜையையும், “எல்லா வளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?” என்றிருக்கிற x அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார். 10.

அ-வஸ்துவுக்கு இத்யாதி, 1, n “காரணன் தன்னை-செங்கண்மாளினை” என்று சேர்ப்பது. இந்த வாக்யத்தில் “காரணன் தன்னை” என்றது-ஜக,த்தகாரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். p₂(விதி,யா நின்றதிதே) என்றது-1. “யஸ்து தே,வோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்,மாயதேஷுண:” என்றத்தைப் பற்ற. n₂ த்,விதீயார்த்தத்திலே “மால்” என்று-ஸர்வேஸ்வரத்வம். 2. “தஸ்ய யதூ, கப்யாஸம் புண்ட,ரீகமேவமக்ஷிணீ” இதி ஸ்ருதிரப்யத்ர விவக்ஷிதா. r(ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக) q ஒருமை யாம்படி - அவன் ஒருவனையாம்படி - “ஒருமை” என்று - ப்ரயோஜநத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஒரு ப்ரயோஜநத்தை நெஞ்சிலே வையாமல் அவன் ஒருவனையேவைத்து என்றபடி. இவ்விடத்தில் 3. “க்வ னாகப்ருஷ்ட,க்யுமஸம் புரா,வ்ருத்திலக்ஷணம் | க்வ ஜபோ வாஸுதே,வேதி முக்தி பீ,ஜமறுத்தமம் ||” என்றத்தை அருளிச்செய்வார். s ப,ஸிதம் (இத்தால் இத்யாதி, 2) அதி,காரி விஸேஷாநிந்த,ாரணேந அநந்யப்ரயோஜநத்வஸ்யைவ வித,ாரநாதி,த்யர்த்த,ஃ. s₂ ப்ரயோஜநாந்தரபரரை என்றது - கேவலரை என்றபடி. t குழைந்து - ஸிதி,லமாய். u எழுந்து - இருந்த விடத்திலிராதே. v பெருமை-மேன்மை. w நான்-லஜ்ஜை. x பேதைமை-அறிவுகேடு. “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்று தொடங்கி, “ஒருமை மனத்தினுள்வைத்து உள்ளக்குழைந்தெழுந்தாடிப்

ஜீ- இத்யாதி, 2) p அர்த்த,ாரந்தரம் (காரணவஸ்துவுக்கு இத்யாதி, 2) 1, n “காரணன் தன்னை-செங்கண் மாளினை” என்று சேர்ப்பது. i இந்த வாக்யத்தில் “காரணன் தன்னை” என்றது - ஜக,த்தகாரணத் வத்,ஃ, 3ம் உபலக்ஷணம். n சிவந்த கண்ணையுடைய வத்ஸலனை என்று முந்தின அர்த்தம். n₂மாளினை - ஸர்வாதி,களை என்று த்,விதீயார்த்தம். p₂(விதி,யாநின்றதிதே) என்றது-1. “யஸ்து தே,வோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்,மாயதேஷுண:” 2. “தஸ்ய யதூ, கப்யாஸம் புண்ட,ரீகமேவ மக்ஷிணீ” இத்யாதி,யைப்பற்ற. p₃, p₄ “தேவபிரானே-நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே எனக்கு உபகாரக னுனவனை” என்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் (அவ்வடிவழகையும் இத்யாதி, 2) q “ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து” - ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநனய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்து என்றபடி. இங்கு - 3. “க்வ னாகப்ருஷ்ட,க்யுமஸம் புரா,வ்ருத்திலக்ஷணம் | க்வ ஜபோ வாஸுதே,வேதி முக்தி பீ,ஜமறுத்தமம் ||” என்றது அநுஸந்தே,யம். s ப,ஸிதம் (இத்தால் இத்யாதி, 2) அதி,காரி விஸேஷாநிந்த,ாரணேந அநந்யப்ரயோஜநத்வஸ்யைவ வித,ாரநாதி,த்யர்த்த,ஃ. s₂ ப்ரயோஜநாந்தரபரரை - கேவலரை. t குழைந்து - ஸிதி,லமாய். u எழுந்து -

11. தீர்ந்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல
ஆர்ந்த புகழ்ச் சுதனை யமரர் பிரானெயும் மானை
வாய்ந்த வளவயல் சூழ்தண் வளங்குந் கூர்ச்சுட கோபன்
நேர்ந்தவோ ராயிரத் தீப்பத் தருவினை நீறு செய்யுமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (தீர்ந்த) தன் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அந்நியவஸித்திருக்கும் ஆஸ்ரிதரை நிரஸ்தப்ரதிபுந்த,கராக்கி அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஆர்ந்தபுகழையுடையனாய், அயர்வறும் அமரர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்குமாபோலே ஆஸ்ரிதரோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய் இருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி புகுவத்புகுதி விரோதிகளைப் போக்கும் என்கிறார்.

11.

திருக்குருகைப்பிரான்பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு புகுவத்கு, ஸ்ரணு ஸந்த, தானத்தால் ஒரு விக்குதி பிறவாமையாகிற மஹாபாபத்தை இதுதானே நிர்ஸேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (தீர்ந்த என்று தொடங்கி) எம்பெருமானையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அந்நியவஸித்திருக்கும் ஆஸ்ரிதரை நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபுந்த,கராக்கி அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் மிக்கிருந்துள்ள புகழையுடையனாய், அவர்களோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டனானவனை. (அமரர் பிரானே எம்மானே) “தானொருவனுளன்” என்று அறியாத என்னை அயர்வறும் அமரர்களோடொக்க அடிமைகொண்டவனை.

அ— பெருமையும் நானும் தவிர்த்து-பேதைமை தீர்ந்து பிதற்றியின்” என்று அந்வயம். “ஓருமை மனத்தினுள் வைத்து - உபாயோபேயங்களில் பேதும் பிறவாதபடி ஓருமைப்பட நெஞ்சிலே வைத்து” (ப 358) என்று உரை.

10.

ஜீ— இருந்தவிடத்திலிராதே. v பெருமை-மேன்மை, w நாண்-லஜ்ஜை. x பேதைமை-அறிவுகேடு அடிதொடங்கி, நானும் தவிர்த்து - பேதைமை தீர்ந்து - பிதற்றியின் இத்யந்வயம்.

10.

ஆதே,— பத்தாம் பாட்டு. புண்யபாபருடமான கர்மங்களுக்கும், கர்மபுலங்க ளுக்கும் நியாமகனாய், அவற்றுக்குக் காரணபூதனாயுள்ளவனை, காந்திமிக் கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள வடிவையுடையவனை, வாத்தஸ்யப்ரகாஸகமாய் சிவந்த கண்களையுடையவனை, அவ்வடிவழிகையும், கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளையும் என்னையும் அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை, அநத்யப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து அகவாய் ஸித்திலமாய் அந்த ஸைத்தில்யத்தோடே இருந்த இடத்திலேயிராதே ஆடி, பெருமையையும் லஜ்ஜை யையும் அறிவுகேட்டையும் ஒக்கப்பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள் என்கிறார் “கருமம்” இத்யாதி,யால்.

10.

ஒ—(வாய்ந்த என்று தொடங்கி) வாய்ந்த திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி. 11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக அநுபூவவிரோதி, நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தீர்ந்த—(ஈஸ்வரனுடைய உபாயோபேயத்வங்களில்) வ்யவஸிதராயிருக்கும், அடியவர் தம்மை—அடியவர்களை, திருத்தி—(ப்ரதிபுத்தக நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரபுத்தி பரஜ்ஞாநாதிக்களைக்கொடுத்துத்) திருத்தி, பணி—நித்ய கைங்கர்யத்தை, கொள்ளவல்ல—கொள்ளவல்ல, ஆர்ந்த—(ஸர்வஸக்தியுத்தனாகையாலே) பரிபூர்ணமான, புகழ்—குணகூணங்கையுடையனும், அச்சுதனை—ஆழிதரை நமுவவிடாத வனும், அமரர் பிரானை—நித்யஸூரிகளோடொக்க அடிமைகொள்ளும், அம்மானை—ஸர்வேஸ்வரனை, வாய்ந்த—நன்றான, வளம்—வளப்பத்தையுடைய, வயல்—வயல், சூழ்—சூழ்ந்து, தண்—ஸ்ரமஹரமாய், வளம்—ஸர்வ ஸம்பத் ஸம்ருத்தமான, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், நேர்ந்த—(புத்தி பரவஸருடைய உத்கர்ஷத்தையும் அல்லாதாருடைய நிந்தையையும்) நேர்ந்தருளிச் செய்த, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆயிரத்து—ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இ—இந்த, பத்து—பத்தும், அருவினை—(புகுவத்குணாநுஸந்தானத்தில் விருத ராகாதபடி பண்ணும்) மஹாபாபங்களை, நீறுசெய்யும்—பூஸ்மஸாத்தாம்படி பண்ணும்.

வளங்குருகூர்-வாய்ந்த-சடகோபன் என்றாகவுமாம். இது - அநுசீராசிரிய விருத்தம். 11.

வாடிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:—நிகுமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு புகுவத்குணாநுபூவத்தால் விக்ருதி பிறவாமையாகிற பாபத்தை இதுதானே நிஸ்ஸேஷமாகப்போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (தீர்ந்த இத்யாதி,) அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அத்யவஸித்த ஆழிதரை ப்ரதிபுத்தகங்களைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸக்தியையுடையவன். 1. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிருப்பாரை 2. “आत्मनि मां वद” (க்ரியதாமிதி மாம் வத,) என்று அடிமைகொள்ளும் என்றுமாம். (ஆர்ந்த புகழ்) மிக்க புகழ். (அச்சுதனை) அடிமையில் நமுவ விட்டுக்கொடாதவனை. (அமரர் இத்யாதி,) நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையை ஆஸாலேஸமில்லாத என்னைக் கொண்டருளினவனை. (வாய்ந்த) கிட்டின. புகுவத்குணங்களில் அவிக்குதரை நிந்தித்து, விக்ருதரைக் கொண்டாடும்படி தாம் இவ்விஷயத்திலே உட்புகுந்தபடி. (வளவயல் இத்யாதி,) வயலுக்கும் நகூரத்துக்கும் சொல்லும் சிறப்பெல்லாமுண்டாயிருக்கை. (நேர்ந்த) சொன்ன. (அருவினை நீறுசெய்யும்) புகுவத்குணங்களைக்கேட்டால் அவ்்குதராயிருக்கைக்கு அடியாகிற மஹாபாபத்தைப் போக்கும். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

சு— அவ:— a நிகழ்மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார் புகுவத்குணநுஸந்தானம் பண்ணினால் அவிக்குதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிரஸோஷமாகப்போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (b தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) “ப்ராப்யப்ராபகங்களவனே” என்று இருக்கும்வர்களாயிற்று-தீர்ந்த அடியவராகிறார். (அவர்களைத் b₂ திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிறது-) c அவர்களுடைய c₂ ப்ராப்யப்ராபகவிரோதிகளைப்போக்கி அடிமை கொள்கை. d1. ‘अहं सर्वं करिष्यामि’ (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் 2. “क्रियतामिति मां वद” (கரியதாமிதி மாம் வத₃) என்று அடிமைகொள்ளவேணும். (ஆர்ந்த புகழ் e அச்சுதனை) குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், e₂ “தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்” என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளும் கேட்டறியாதவனை. (அமரச் பிராணை f எம்மானை) அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக₃ந்தரான g நித்யஸூரிகளைக்கொள்ளும் g₃ அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆஸாலேஸமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டவனை. h அச்யுதத்வம் கேட்டார் வாய்க்கேட்டன்றிக்கே, தம்பக்கலிலே அநுஷ்டான பர்யந்தமாகக்கண்டு சொல்லுகிறார். i (வாய்ந்த) j புகுவத்குணங்களை அநுஸந்திக்கையும்அவ்வநுஸந்தானத்தையொழியச் செல்லாமையுமாகிற

அ— நிகழ்மம் (தீர்ந்த இத்யாதி₃) a “அருவினை நிறுசெய்யும்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நிகழ்மத்தில் இத்யாதி₃) b தீர்ந்த அடியவர்-அற்றுத் தீர்ந்த அடியவர். c அவர்கள் தீர்ந்தவடியார்களாகில் அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாவது ஏதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவர்களுடைய என்று தொடங்கி) d₂ ப்ராப்யவிரோதிகள்-விஷயாந்தராரணி, தேஹஸம்பந்தாத்யஸ்ச; ப்ராபகவிரோதிகள் - ப்ராபகாந்தராத்ய: யத்வா (ப்ராப்ய ப்ராபகவிரோதிகளை) ப்ராப்யமாவது - இங்கிருக்கும் நாள் பண்ணும் புகுவத்குணநுஸந்தானம். ப்ராபகவிரோதியாவது-ப்ராபகத்துக்குப் ப₂ஸந்வயப்ரதிபந்தகமான ஸம்ஸாரம். d விரோதிகளைப் போக்கினால் தானே அடிமைசெய்யானோ, பணிகொள்ளவேணுமோ? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி₃) b,c,d திருத்துகையாவது-நியமிக்கை என்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி₃) என்னவுமாம். அதாவது, தீர்ந்திருக்கையாவது - 1. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருக்கை. “திருத்தி”-ஏவி என்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, “தீர்ந்த அடியவர்” என்றது - ப்ராப்யநிஷ்டரைச் சொல்லுகிறது. ஏகார்த்தம் என்னுமதே முக்யம். அர்த்தாந்தரத்வத்துக்கு நியாமகம் இருபத்துநாலாயிரத்தில் வாக்யம். e,e₂ தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை) ந வித்யதே ச்யுதோ யஸ்மாத் ஸ:- அச்யுத: . g நித்யஸூரிகளைக்கொள்ளும் அடிமையாவது- 3. “அஹம் ஸ்லோகக்குதஹம் ஸ்லோகக்குதஹம் ஸ்லோகக்குத” என்று சொல்லுகிற வாசிக கைங்கர்யம். h இத்தால் ப₂ஸிதம் (அச்யுதத்வம் இத்யாதி₃) e,f,g,h அன்றிக்கே “அச்சுதனை-எம்மானை” என்று கூட்டித் தாத்தர்யமாகவுமாம். i,j (வாய்ந்த-சடகோபனென்று) “வாய்ந்த” என்றது-ஆழ்வாருக்கு

ஜீ— நிகழ்மம் (தீர்ந்த இத்யாதி₃) a “அருவினை நிறு செய்யும்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி₃) d விரோதியைப் போக்கினால் தானே அடிமை செய்யானோ, பணிகொள்ளவேணுமோ? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி₃) b,d யத்வா, அர்த்தாந்தரமாதல்; அதாவது, தீர்ந்திருக்கையாவது - 1. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருக்கை, b₂ திருத்தி-ஏவி. c₂ ப்ராப்யவிரோதிகள்-விஷயாந்தரங்கள்; ப்ராபகவிரோதிக்-உபாயாந்தரங்கள். e,e₂ “ந வித்யதே ச்யுதோ யஸ்மாத் ஸ:- அச்யுத:” இதி விவக்ஷிதம். g₃ அடிமை-வாசிக கைங்கர்யம். h ப₂ஸிதம் (அச்யுதத்வம் இத்யாதி₃) i,j “வாய்ந்த” என்றது - சடகோபனுக்கு

ஈ—இவ்வளவன்றிக்கே. ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பாரை நிந்தித்தும், விக்குதராயிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே j அவக₃ாணித்துச் சொன்ன. வாய்கை-கிட்டுகை. (வளவயல் இத்யாதி₃) வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நக₃ரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. தண்-குளிர்த்தி. நேர்ந்த-சொன்ன என்றபடி. ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுஸந்த₃ானத்தாலே விக்குதராய்க்கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து. k (அருவினை நீறுசெய்யும்) | ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக்கேட்டால் விக்குதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கடியான மஹாபாபங்களை ப₄ஸ்மஸாத்தாக்கும். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—விசேஷணம்; அவக₃ாணிக்கையைச் சொல்லுகிறது - இந்தத் திருவாய்மொழியில் அர்த்தாநு கு₃ணமாக.k./அருவினைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்கள் என்றுதொடங்கி) "தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பண்கொள்ளவல்ல ஆர்ந்த புகழ்ச்சுதனை அமரர்பிராணை எம்மாளை - வளவயல்கூழ் தண் வளம் குருகூர்ச்சடகோபன் - வாய்ந்து நேர்ந்த ஓராயிரத்திப்பத்து அருவினை நீறு செய்யும்" என்று அந்வயம். "எம்மாளை-வாய்ந்த-சடகோபன் - நேர்ந்த" என்றுமாம். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—விசேஷணம். அவக₃ாணிக்கையைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தாநுகு₃ணமாக. k./அருவினைக்கு அர்த்தம் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்கள் இத்யாதி₃) "தீர்ந்தவடியவர் தொடங்கி, எம்மாளை - வளவயல்கூழ் தண்வளம் குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - வாய்ந்து - நேர்ந்த - இப்பத்து அருவினை நீறு செய்யும்" என்று அந்வயம். "எம்மாளை - வாய்ந்த-சடகோபன்" என்றுமாம். "ஸம்ருத்₃த்யுடைய வயல் சூழ்ந்து ஸ்ரமஹரமாய் ஸர்வஸம்பத் ஸம்ருத்₃த்யுமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்" இதயர்த்த₃:. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆதே,— பதினேராம் பாட்டு. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் அவனே என்று இருக்கும் அடியவர்தம்மை அவர்களுடைய ப்ராப்யப்ராபக விரோதிகளைப் போக்கி ஸர்வவித₃ கைங்கர்யங்களைக் கொள்ளவல்ல குறைவற்ற கல்யாண கு₃ணங்களை யுடையவனாய், தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை நமுவவிட்டானென்னும் வார்த்தையை ஒருநாளுங்கேட்டறியாதவனை, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக₃ந்த₃ரான நித்யஸூரிகளைக்கொள்ளும் அடிமையை விமுக₃னான என்னைக்கொண்டவனைக் கிட்டி, வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நக₃ரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுஸந்த₃ானத்தாலே விக்குதராய்க்கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தானது ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக்கேட்டால் விக்குதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்களை ப₄ஸ்மஸாத்தாக்குமென்று: உக்தர்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் "தீர்ந்த" இத்யாதியால். 11.-

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடேபநிஷத் ஸங்கதி - மொய்ம்மா

१. पूर्वेण दास्यविधिना पुरुषार्थसीम्ना हर्षप्रकर्षविवशः खलु पञ्चमे सः।

आनन्दनैरविकृतान्विनिनिन्द मूर्खान् शौरेर्गुणैस्तु विकृतान् प्रशंस भूयः॥ २५ ॥

1. பூர்வேண தூஸ்யவிதி, நா புருஷார்த்த, ஸீம்நா

ஹர்ஷப்ரகர்ஷவிவஸ: க்ஷு பஞ்சமே ஸ:।

ஆநந்தநைரவிக்குதாந் விநிநிந்த, மூர்க்க, நாந்

ஸௌரேர் குணைஸ்து விக்குதாந் ப்ரஸஸம்ஸ பூய: || 25 ||

வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடேபநிஷத் தூத்பர்யரத்நாவளி - மொய்ம்மா

२. ग्राहग्रस्तेभमोक्षे सुररिपुदमने गोकुलवाणक्ये

/गोदार्योक्षावमर्दे सदहितमयने सिन्धुपर्यङ्कयोगे।

क्षोणीभारव्यपोहे क्षितिधरवसतौ निर्जाराध्यतायाम्

विश्वारम्भे च शौरेःशुभतनुसुषमोन्मादकत्वं जगाद॥ ३-५॥

2. க்ரஹக், ரஸ்தேப, மோக்ஷ ஸுரரிபுத, மநே கே, ராகுலத்ராணகார்யே

/கே, தூத்பர்யரத்தே, ரக்ஷாவமர்த்தே, ஸத, ஹிதமநே ஸிந்து, பர்யங்கயோகே, ।

க்ஷோணீப, ரவ்யபோஹே க்ஷிதித, ரவஸதௌ நிர்ஜாராத், யதாயாம்

விஸ்வாரம்பே, ச ஸௌரேஸ், ருப, தநுஸுஷமோந்மாத, கத்வம் ஜகாத, ||3-5||

வ்யா:— (1) (க்ரஹக், ரஸ்தேப, மோக்ஷ) [முதலேச் சிறைப்பட்டுநின்ற கைம்மாவக்கு அருள்செய்த] க்ரஹத்தாலே க்ரஹிக்கப்பட்ட க்ஜேந்த், ரனை விடுவித்தருளினதிலும்; (2) (ஸுரரிபுத, மநே) [திண்கழற்கால் அசுரர்க்குத் திங்கிழைக்கும்] ஆஸீர்த விரோதி, களான அஸுரர்களுடைய நிசைநத்திலும்; (3) (கே, ராகுலத்ராணகார்யே) [மலையையெடுத்துக் கல்மாரி காத்துப் பக்திரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த] கே, ராவர்த்த, ளத்தையெடுத்து கே, ராகுலத்தை ரக்ஷித்தருளினதிலும்; (4) (கே, தூத்பர்யரத்தே, ரக்ஷாவமர்த்தே) [வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த] நப்பினைப் பிராட்டிக்காகப்பண்ணின வ்ருஷப, க்ஷண மர்த்த, நத்திலும்; (5) (ஸத, ஹிதமநே) [சாது சனத்தை நவியும் இத்தயாதி,] அப்ரக்குத திவ்யமங்க, ள விக்க, ரஹத்தோடே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தருளி ஸாது, க்களான தே, வகீ வஸுதே, வர்களை ப்ரதி, த்த கம்ஸனை ஸம்ஹரித்தருளினதிலும்; (6) (ஸிந்து, பர்யங்கயோகே) [தடங்கடல்சேர்ந்த பிராணை] ஆஸீர்தரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருளினதிலும்; (7) (க்ஷோணீப, ரவ்யபோஹே) [ஐவர்க்கருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனை யவித்த] பாண்ட, வர்களுக்காக யுத், த, த்திலே நின்று பூ, ப்ரத்தைப் போக்கியருளினதிலும்; (8) (க்ஷிதித, ரவஸதௌ) [வாஃபுனலத் தண் அருவி வடதிருவேங்கடத்து எந்தை] அவதாரத்தில் பிற்பட்டாரும்ழவாதே அநுப, லிக்கும்படியாக த்ரஸ்ரீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலே நின்றருளினதிலும்; (9) (நிர்ஜாராத், யதாயாம்) [அமரர் தொழப்படுவானை] அயர்வறும் அமரர்களாலே அதவரதமாராத், யனுயிருக்கையிலும்; (10) (விஸ்வாரம்பே, ச) [காரணன் தன்னை] லோகங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தருளினதிலும் ஒருப்பட்டு அதுஸந்தி, ப்பாரை எம்பெருமான் தன்னுடைய திவ்யமங்க, ள விக்க, ரஹனத்தியாலே பிச்சேற்றி அக்ரமமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களை யுடையராகப் பண்ணும் என்று “மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்” என்கிற த, ஸகத்திலே ஆழ்வாச் அருளிச்செய்தார் என்கிருச்.

28.

சேதூரந்ததேயூரிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

./ ‘நீளார்த்தே, ரக்ஷாவமர்த்தே’ என்றிருக்கவேண்டுமென்பர் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித், வான் ஸ்வர்மி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

25. மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துவப்பால்
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும்—அன்பிலா
மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்
தேடரிய பத்திநெஞ்சே! செய்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. (மொய்ம்பாரும்) அடிமை செய்வாரை ஸ்துதித்தும் செய்யாதாரை நிந்தித்தும் போருகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; இப்படி வாசிகமாக அடிமைசெய்யப் பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இவ்வடிமையைக் காற்கடைக்கொண்டு உடம்பைப் பார்த்துக்கொண்டு திரியும் கழனிமிண்டரைப் பொடிந்தும், புகுவத்கூடுநுபுவத் தாலே வந்த களிப்புக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவது பாடுவதாய் அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடியும் ஹ்ருஷ்டராய்ச் செல்லுகிற மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் “மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு” இத்யாதியாலே.

வ்யா:— (மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு) ஸமஸ்த ஜகதூகாரதயா ஸக்தியால் ஸம்ருத்தான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களாலேயிறே பொய்கை முதலிச் சிறைவிடுவித்துக் கைம்மாவுக்கு அருள்செய்து அடிமை கொண்டதும். (முன்னடிமை செய்துவப்பால்) முன் - A புகழுநல்லொருவனிலே வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஹர்ஷத்தாலே. (அன்பாலாட்செய்பவரை ஆதரித்தும்) புக்தியாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களை ஆதரித்தும். அதாவது — “ஓதியுணர்ந்தவர்” (5) என்றும், “முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினர்” (6) என்றும், “ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்” (8) என்றும் ஆதரித்தது. 1. “கூயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித்” என்றதிறே. (அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும்) புக்தியிலாத பாவிகளான வஞ்சகரை அநாதரித்து நிந்தித்தும். அதாவது — “எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் கருமமென்” (1) என்றும், “மண்கொளுலகிற் பிறப்பார் வல்வினை மோதமலைந்து” (2) என்றும், “அலைகொள் நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பர்” (3) என்றும், “தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்க ளிடையே” (4) என்றும், “என்சவிப்பார் மனிசரே” (5) என்றும், “உத்தமர்கட்கு என்செய்வார்” (7) என்றும் அருளிச்செய்தது. 2. “மார்க்கும் ப்ரத்யர்ஸய” என்னும் படியிறே அதில் உட்புகாதாரை அநாதரித்தபடி. (மாறன்பால் இத்யாதி,) இப்படி அஜ்ஞரானவர்களை நிந்தித்து, அவர்களை அஸத்காரங்களில்நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்த்த ஆழ்வார் விஷயத்திலே பெறுதற்கரிதான புக்தியை, மனஸ்ஸே! டண்ணு. 25.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்தில்

அஞ்சாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

திருவாய்மொழி முன்றும்பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி செய்யதாமரை ப்ரவேசம்

ஆ— (செய்ய தாமரைக் கண்ணன்) A “பிதற்றியின் பேதைமை தீர்ந்து” என்றுகொண்டு—
எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டவர்களைக் குறித்து
எம்பெருமானுடைய ஸுலபத்வகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — “எம்பெருமான் இப்படி அடிமையாலே உகப்-
பிக்கக்கடவனாயிருக்க, சேதனர் இவன்பக்கல் விமுக்தராய், ஸ்தப்தராயிருக்கைக்குக்
காரணம் புகுவத்ருணஜ்ஞானமில்லாமை” என்று பார்த்தருளி, முதல்திருவாய்
மொழியே தொடங்கி இவ்வளவும்வரத் தாம் அநுபுவித்த ஐஸ்வர்யஸௌலப்யாதி-
களை அநுபுவித்து, B பத்துடையடியவரில் சொன்ன ஸௌலப்யமும் முதல்திருவாய்
மொழியில் சொன்ன பரத்வத்தோடொக்கும் என்னும்படியான அர்ச்சாவதாரபர்யந்த-
மான ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்து, “அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்”
என்கிறார். B பத்துடையடியவரிற்காட்டிலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமாவதென்-
என்னில்; எல்லாக்காலத்திலும் அநுபுவிக்கலாம்படி ஸந்நிதியுண்டாகையும்,
ஆஸ்திதனானவன் ஏதேனும் த்ரவ்யத்தைத் திருவுடம்பாகக் கோலினால் அத்தையே
மிகவும் விரும்பக்கடவனாகையும், எல்லார்க்கும் அநுபுவிக்கலாம்படி கைவந்து
பேரஜந ஸம்பாஷணை நாயநாதி,கள் தொடக்கமான ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி-
களும் ஆஸ்திபராதீதமாகையும்; இவை தொடக்கமான இப்புகளை ஸ்ரீய:பதியான
தான் ஒரு ஹேதுவாலன்றிக்கே தைலர்க்கிக்மமாக உடையவனாயிருக்கை.

ப— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ் - ஸேஷத்வஸாரஸ்யத்தால் பிறந்த ப்ரீதி
விகாரம் உத்தேசஸ்யமென்று அருளிச்செய்தவர், அந்த இனிமையில்லாமையாலே
அவிக்குதரான எம்ஸாரிகளுக்கும் புகுவச்சேஷத்வத்தை உபதேசப்பிப்பதாக
ஸேஷியினுடைய அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்பதாக
நினைத்து; அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்றான ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்ட-
மான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமான அவதாரகந்தத்வத்தையும், அவதீர்ண-
னுடைய அதிஸயிதசேஷித்வத்தையும், ஈஸ்வராபிமானிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீய-
ான ஸீலாதிஸயத்தையும், அவதாரதஸையிலும் அகிலவிபுதித்வம் தோற்றும்படி-
யான ஆதிக்க்யத்தையும், ஆஸ்திவிஷயத்தில் அதிஸயிதவாத்ஸ்யத்தையும்,
நிரவதிகபேராக்யபதையையும், பற்றினாரை நமுவவிடாத பக்ஷபாதத்தையும், ஸர்வவித-
புந்துஷுமாய்க்கொண்டு ஆஸ்திரிட்ட வழக்கான அர்ச்சாவதாரபாரதந்த்ரியத்தையும்,
ஆஸ்திபரதந்த்ரான அவன்பக்கல் தமக்குப் பிறந்த அபிநிவேஸத்தையும்,
அருளிச்செய்து, புகுவச்சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருள்கிறார்.

இ— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ் புகுவத்குணங்களிலே அவிக்குதராய், தம்மாலே நிந்தித்தராயிருந்துள்ளவர்களைப் பார்த்து, “இவர்களுக்கும் ஈஸ்வரனோடு ஸம்பந்தமுமொத்திருக்க, இங்ஙன் அவிக்குதராகைக்கடி புகுவத்குணஜ்ஞாந மில்லாமை” என்று பார்த்து, A பத்துடையடியவரில் பிறந்த ஸௌலப்யம் முதல் திருவாய்மொழியில் பரவத்தோடு ஒக்கும்படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டாயை உபதேஸிக்கிறார். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்துக்கு ஏற்றமென் ? என்னில் 1. “अव्यस्रवसहिणुरव्यपराधीनाखिलात्मस्यिति:” (அர்ச்சயஸ்-ஸர்வஸஹிஷ்ணுர்அர்ச்சகபராதீநாகி, லாத்மஸ்தி, தி:) என்று சேதநன் உண்ணும் அபசாரங்களைத் தன் பொறைக்கு விஷயமாக்கக்கடவனாயிருக்கும். அவதாரமாவது- அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்குகை; இங்கு - ஆஸித னுகத்தொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக நினைத்தால், அதை அஸாதாரண மான விக்ரஹத்தோபாதி அபிமானித்திருக்கும்; ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுடைய ஸவருப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீனமாக நடத்தக்கடவதான தன் ஸவருபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அர்ச்சகாதீனமாம்படியிருக்கும்; இவன் அனுகூலித்தபோது அவ் ஸ்ரூப்பிலே பேராக்யமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கக்கடவனாயிருக்கும்; ஒரு தேஸ ஸ்விஸேஷத்திலே விலக்ஷணஸாரீரத்தைப் பெற்றுப் பண்ணும் அடிமையை ஹேய விஷயங்களுக்குப் பணிசெய்துபோந்த ஸாரீரத்தைக்கொண்டு கொள்ளக்கடவனா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யகாஷ்டாயை உபதேஸிக்கிறார்.

ஈ— 2 ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்யருசியுடையார்க்கு அதைக்கொடுக்கக் கடவனுமாய். அவ்வடிமைதான் அவன்தனக்கு இனியதாயிருக்கக் கடவதுமாய், 3 அவ்வழியாலே இச்சேதனனுக்கு 3 உத்தேஸ்யமாகக் கடவதுமாயிருக்க, அதை க்ரிழக்கையாலே சிலரை நிந்திக்கவேண்டும்படியிறே — கீழில் திருவாய்மொழியில்

அ— செய்யதாமரை ப்ரவேஸம். 2 தாம் உபதேஸிக்கிற அதிகாரிகளுக்கும் தம்மோபாதி கைங்கர்யத்திலே ப்ராப்தியுண்டென்று காட்டுகைக்காக B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம் தொடங்கி ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.) 3 உத்தேஸ்யமாகக்கடவதுமாய் என்னு மளவும்-B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம். 2, b, c யத்துவா, வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணயோஸ்ஸங்க்யத்யர்த்தம் வ்ருத்தமநுவதிஷ்யந், தத்ர ப்ரஸத்தாமாஸங்காம் பரிஹரந், வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகம் வர்த் திஷ்யமாணஸ்ய ஸங்க்யதிமாஹ (ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் இத்யாதி, வாக்யத்ரயேண) : 2 ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு இத்யாதே: C “திர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல” இத்யாதேள ஹ்ருத்யம். 3 அவ்வழியாலே இதி - .அநேந - ஸ்வதந்த்ரபேராகே, வ்யாவர்த்தயதே. அத்வா, “இச்சேதனர் புகுவத்குணஜ்ஞாந புவம் பண்ணி விக்குதராகாதிருக்கிறது அவ்வடிமையை இவன் கொடாமையல்ல; அதுதான் பேராக்யமல்லாமையாலல்ல; இத்தை அவன் கொடுக்குமவனுமாய் இவ்வடிமைதான் அவன் தனக்கு உகப்பான வழியாலே இவனுக்கு பேராக்யமாயிருக்க, அதில் அந்நவியத்திலர்கள்,

ஜீ— செய்யதாமரை ப்ரவேஸே. 2 தாம் உபதேஸிக்கிற அதிகாரிகளுக்கும் தம்மோபாதி கைங்கர்யத்திலே ப்ராப்தியுண்டென்று காட்டுகைக்காக B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம் தொடங்கி ஸங்க்யதி (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.) b கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் (இவ்வடிமையிலே இத்யாதி.)

ஈ 1-3. B 3-3. C 3-5-11.

ஈ—நின்றது; bஇவ்வடிமையிலே அன்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய்நின்றார்; c இனி, தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டடிக்குமோபாதி பென்று பார்த்து - “இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அனர்த்தம், படாநின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்” என்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார். d ராவணன் பிராட்டிபக்கல் “ஐநதி” என்னும் ப்ரதிபத்தியின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாரே - “ஐயோ! இவன் நினைவிருந்தபடியென்? d, இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கேயொழியவே!” என்று வெறுத்து, அவன்தனக்கே e1. “सितमौपयिकं कर्तुं” (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே f2. “त्वं नीचशश्वत्” (த்வம் நீசஸாவத்) என்றுவைத்துப் பிண்ணியும் அவன்தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே—இவரும் கீழ்த் திருவாய். மொழியில் - அவர்களை நிந்தித்துவைத்து, இங்கு ஹிதம் சொல்லுகிறவிடமும். 1. “सितमौपयिकं कर्तुं रामः” (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:) g “பெருமானே நீ ஸரணம் புது” என்றால், அப்ஐபையல் அது தனக்கு g, எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காக “g, தோழமைகொள்” என்கிறான். h தங்களை ஸரணம்புக்காரைத் தங்களிற்

அ—என்று இவர் நிந்திக்கவேண்டும்படி இவர்கள் தெளராதம்யம்ருந்தபடியென்!” என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) b இப்படி ஈடுபட்ட அநந்தரம் கீழில் திருவாய். மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வடிமையிலே இத்யாதி) c இப்படி நிந்தித்தாரண வர்களுக்குப் ப்ரோபதேயம் பண்ணுகைக்கு அடி தம்முடைய த்யாதிசயம் என்கிறார் (இனி, தாமே விழுவாரை இத்யாதி) என்று இங்ஙனையாகவுமாம். d ப்ரதிகூலாதாமி ஹிதாபித்யா யிந: ஸந்தி கிம்? இத்யத்ர த்ருஷ்டாந்தமாஹ (ராவணன் இதி) d3. “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” இத்யேதத் ஹருதி: நித்யாஹ (இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை இதி) f தத்ர ஹி நிர்வேத்யமாந்ரம் த்ருஷ்யதே, நது நிந்த்யநம்; அதே ந ஸாய்யம் இத்யத்ரஹ (த்வம் நீசேதி) தேதாஷ தர்ஸந த்யாருப காரணபேதே ந கார்யபேதே ந விருத்யத இதி பாவ: e (மித்ரமௌபயிகம் இதி) ஸரணவரண வித்யாநப்ரோத்யம் ஸ்லோக: g, h கியர்த்தம் தர்ஹி ஸரணவரணம் கார்யம் இதி நோச்யத இத்யத்ர த்வேத்யா பரிஹரதி (பெருமானே இத்யாதி) gபையல்-கூடித்ரன். g, எளி வரவாக - லகுத்வமாக. g, தோழமை-ஸக்யம். h (தங்களை இத்யாதி) மித்ரஸப்த, த்ப்ரயோக்யத்.

ஜீ-c இப்படி நிந்தித்தாரணவர்களுக்கு உபதேசிக்கைக்கு அடியேதென்ன; தம்முடைய த்யாதிசயம்: என்கிறார் (இனி, தாமே இத்யாதி) d ப்ரதிகூலரைக்குறித்து த்யையாலே உபதேசித்த, பேருண்டா? என்ன (ராவணன் இத்யாதி) d3. “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” இத்யாத்யைப் பற்ற (இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை இத்யாதி) f கீழே நிந்தித்துவைத்து இங்கே உபதேசிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (த்வம் நீச இத்யாதி) e ஸுந்த்ரகாண்டே ஏகவிம்ஸதிதமே, 1. “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்த்யாநம் பரீபஸதா! வத்யூசாநிச்சுதா கோரம் த்வயா டஸௌ புருஷர்ஷப: ||” f த்வாவிம்ஸதிதமே. 2. “யத்ய த்ருப்தர்ஸ மாதங்க்யஸ்ஸரர்ஸ ஸஹிதௌ வநே! தத்ய த்விரத்யத்ராமஸ்த்வம் நீச ஸஸவத்ஸம்ருத: ||” e ஔபயிகம் - யுக்தம். i (மித்ரபாவேந.

ப்ர—e1. प्रवेशे—सुन्दरकाण्डे एकविंशतिमे, “सितमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीक्षता ब्रह्मानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः || ३९५ ||

எ—காட்டில் குறையநினைத்திருப்பதில்லையே இவர்கள்; i1. “सिन्धुभावेन” (மித்ர பூராவேந) என்றும், i2. “सिन्धुभावेन कर्तु” (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்றுமிதே i3. இருவர் படியும். 2. “सन्तः परीक्षता” (ஸ்த, ரநம் பரீஸ்தா) வழியடிப்பார்க்கும் தறையிலே கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே; k உனக்கோர் இருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். l எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் m பட்டுப்போக அமையும் என்று இருந்தாயோ?—2. “वचञ्चानिच्छता चोरस” (வத,ஞ்சாநிச்ச,தா கே,ரம்) அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவரோ? உன்னை வைத்து உன்முன்னே உன் ஸந்தானஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்பினை உன்னைச் சித்ரவதும் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திகையேயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். 2. “त्यया” (த்வயா) உன் நிலையிருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். 2. “असौ” (அஸௌ) n உருவெளிப்பாட்டாலே n, முன்னிலையாயிருக்குமிதே இவனுக்கு; அவனுக்குந்தானே மாயாமருகத்தின் மின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் n, முன்னிலையாயிருப்பதே. 2. “रुच्यते” (புருஷர்ஷப,பி) நான் பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ? என்றிருக்கவேண்டா. o இவற்றை o, ஒன்றாக நினைத்திரார்

—துக்கு ஹேதவந்தம். l பூர்வவாக்யோக்தமர்த்த, முபபாத, யதி (மித்ரபூராவேந இதி) துஸ்ய ஹிஸ்களாகையாலே த்ருஷ்டாந்தமாக இவ்விதம் கூட்டிச் சொன்னவித்தனை; பெருமாள் படியிலே தோக்கு. l, i2 பெருமாள்படிக்கு இரண்டு ப்ரமாணம்; l2 பெருமாள் அபிப்பிராயமறிந்தவளாகையாலே, 2. “मित्रमௌपयिकम्” என்றுள். l3 (இருவர் படியும்) இருவர் பாசரப்படியும் காந்தபடி. இருவருடைய ஸஞ்சித்யும் இதுவாகையாலே, பெருமாள் தம்மை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தம்மிற்குறைய நினையாமை மித்ர ஸப்த, த்ரயோக்யம் என்று கருத்து. இவளுடைய பாசரத்துக்கு முத்தின ஹேது கூடிற்றையாகிலும் பெருமாள் பாசரத்துக்குக் கூடாதிதே; 3. “राक्षसं शरणं कृतम्” இதி ஸரணக, தம் ப்ரதி ஹி மித்ரபூராவேநேத்யுத்தம். l பாவி. வைத்து, k (உனக்கு ஓசிருப்பிடம் இதி) 4. “परप्राप्त्यः” 5. “परप्राप्त्यः” இதி ஹி தஸ்ய ஸ்வபூவஃ. l எளிமையாக-நீசமாக. n பட்டுப்போக-நஸித்துப்போக. n அஸந்நிஹிதரான இவரை 2. “असौ” என்னக்கூடுமோ? என்ன (உருவெளிப்பாட்டாலே இத்யாதி,) உருவெளிப்பாடு - ஜ்ஞான வைஸத்யத்தாலே விக்ரஹ ப்ரத்யக்ஷதை. n2 முன்னிலை—அபரோக்ஷம். o (இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார் இதி) 1. “तद्वाचो यत्, यपि तस्य स्यात्” இதி ஹி தஸ்ய ஸ்வபூவஃ. p, q ஏஷாம்

—இத்யாதி,) பூர்வமேவ விகிதம். g 6. “विदितं स हि तत्, मज्जुसंसारणकृतवत्सलः” என்று வஷ்யமாணாதுரு, ணமாக ‘ஸரணம்புகு’ என்னுதே, 2. “मित्रमௌपयिकम् कर्तुम्” என்கிறதென்? என்ன (பெருமானை இத்யாதி,) h பரிஹாராத்ரம் (தங்களை இத்யாதி,) ஃ, பையல் - ஷூத்ரன். g3 எளிவரவாக - லகு, தரமாக. 3. “राक्षसं शरणं कृतम्” என்றவனை யிதே, ‘தாஸபூராவேந’ என்னுதே, 1. “मित्रपूरावेन” என்றது. k 5. “परप्राप्त्यः” என்றத்தைப்பற்ற (உனக்கு ஓசிருப்பிடம் இத்யாதி,) l எளிமையாக-லகு, வாக. n அஸந்நிஹிதரான இவரை 2. “असौ” என்னக்கூடுமோ? என்ன (உருவெளிப்பாட்டாலே இத்யாதி,) உருவெளிப்பாடு-ஜ்ஞான வைஸத்யம். o, l. “तद्वाचो यत्, यपि तस्य स्यात्” இத்யாதியைப்பற்ற (ஒன்றாக நினைத்திரார்

ப்ர—i1. युद्धकाण्डे षोडशे “सिन्धुभावेन संग्रासं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात्, सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥

ஈ—கான், அவர் புருஷோத்தமர்கான்! “அஸௌ-புருஷர்ஷபு:-ராம:-த்வயா-மித்ரம்-கர்த்தும் ஓஸபயிகம்”. இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற் போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்கிறார். p“இவர்கள்தான் வழி தப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முக்யமேதோ ப்ராப்தியொத்திருக்க?” என்று பார்த்தார். p₂p₄க₃வத்₃கு₃ண ஜ்ஞானமில்லாமையும், அவனுடைய p₃ ஸௌலப்ய ஜ்ஞானமில்லாமையுமாயிருந்தது. q“ஈஸ்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ. அவன் q₃ விசைக்கொம்பு. நமக்கு அவனை எட்டப்போகாதொன்றாயிருந்தது” என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க. “அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் ‘அவன் அரியவன்’ என்று கைவாங்கவேண்டா; அவன் ஆஸ்தி ஸுலபன்; அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். rகீழ் Aபத்துடையடியவர் தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது. இப்போதாக ஸௌலப்யம் சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில்; r₂ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யந்தான் “பரத்வம்” என்னும்படி, அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான r₃ ஸௌலப்யகாஷ்டைய

அ—ஹிதோபதே₃ஸப்ரகார: க இத்யத்ராஹ (இவர்கள்தான் இதி) p₂ p₄க₃வத்₃கு₃ண ஜ்ஞானம் என்றது - p₄க₃வத்₃பரத்வஜ்ஞானம் என்றபடி. கு₃ணஸப்₃தம் - அதிஸயவாசி. அத்தாலே - பரத்வம் ப₂ஸிதம். p₃p₄க₃வத்₃கு₃ண ஜ்ஞானம்-ப்ராப்யதாபு₃த்₃தி₄யில்லை என்றபடி; ஸௌலப்ய ஜ்ஞானம்-ப்ராபகத்வபு₃த்₃தி₄யில்லை என்றபடி என்னவுமாம். q அவர்களுக்கு ஸௌலப்யஜ்ஞான மில்லாத ப்ரகாரத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு, அதுவே ஹேதுவாக அவர்கள் கால்வாங்கினது கண்டு, “அவன் ஸுலபன்” என்று சொல்லி, “ஆஸிபிபு தத்யாஸ்ரயணம் பண்ணப்பாருங்கோள்” என்று உபதே₃ஸிக்கிறார் என்கிறார் (ஈஸ்வரனாகிறான் இத்யாதி₃) q₃விசைக்கொம்பு-விசையையுடைய கொம்பு. நாலுபேராய் வளைத்தபோது தாழ்த்து. விட்டவாறே எட்டாதிருக்கை. இத்தால் - ஸுலப₄னைப்போலேயிருந்து பெரியானொருவனு யிருக்கும் என்றபடி. யத்₃வா, விசைக்கொம்பு - ப்ராதர்பூ₄மௌ வர்த்ததே; ஸுரீயகிரண ஸ்பர்ஸாது₃ச்ச₃சிதம் ப₄வதி; தத்₃வத்₃ஸுலப₄ இவ பூ₄த்வா து₃ர்லபே₄ர ப₄வதி இத்யர்த்த₃:- r தடஸ்த₃ ஸங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழ் இத்யாதி₃) r₃ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யம் என்றது - அவதார ஸௌலப்யம் என்றபடி. r₃ (ஸௌலப்யகாஷ்டைய அருளிச்செய்கிறாரென்று) அநத்தரம், “ஆனால் பின்னை, கீழே தாலும் B கிளரொளியிளமை, C ஓழிவில்காலம் முதலான திருவாய்மொழிகளில் - அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யம்

ஜீ—கான்) என்றது. p,q ஹிதம் அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (இவர்கள்தான் இத்யாதி₃) p₃ p₄க₃வத்₃கு₃ண ஜ்ஞானம் - p₄க₃வத்₃பரத்வஜ்ஞானம். q விவரணம் (ஈஸ்வரனாகிறான் இத்யாதி₃) q₃ விசைக்கொம்பு-பிடித்து விட்ட கொம்பு; அதாவது - நாலுபேராய்ப் பிடித்து வளைத்தபோது தாழ்த்து. விட்டவாறே எட்டாதிருக்கை; இத்தால்-ஸுலப₄னைப்போலேயிருந்து பெரியானொரு வனுயிருக்கும் என்றபடி. r தடஸ்த₃ ஸங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழ் பத்துடை இத்யாதி₃) r₃ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யம் - அவதார ஸௌலப்யம். r₃ (அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டைய அருளிச்செய்கிறார்) என்ற அநத்தரம். “B கிளரொளியிளமை தொடங்கி - அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் அருளிச்செய்யவில்லையோ? என்ன; அவை - ஸ்வயம் வ்யக்தங்களாய் ஸர்வ ஸாதாரணங்களாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, தானாகத்தொரு த்₃ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு தனக்கு அஸாதாரணமாயிருக்கும் க்₃ருஹர்ச்சை

ஈ—அருளிச்செய்கிறார். s1. “अर्चयः” (அர்ச்சய:) ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்சயனாயிருக்கும்; ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்—அவர்கள் அபராதமேயன்றே பண்ணுவது? என்னில், 1. “सर्वसहिष्णुः” (ஸர்வஸஹிஷ்ணு:) அவற்றையடையப் பொறுத்துக்கொண்டுநிற்கும்; ஆனாலும் நினைவு இரண்டாயிராநின்றதீ! என்னில் 1. “अचक्रपराधीनाखिलात्मस्थितिः” (அர்ச்சகபராதி,நாகி,லாத்மஸ்தி,தி:) “நமக்கொரு நினைவும் அவர்களுக்கொரு நினைவுமாகிலன்றே சேராச்சேர்த்தியாவது” என்று, அவர்களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்துநிற்கும். tA “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” இத்யாதி, u 2. “ये यथा मां प्रपद्यन्ते” (யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே) யாவர் சிலரதி,காரிகள் யாதொருபடி ஆகவேணுமென்று நம்மை ப,ஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக் குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கீடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்; 2. “मम वर्त्मानुवर्तन्ते” (மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே) இத்யாதி,—இப்படி

அ—சொல்லிற்றல்லையோ? என்ன; அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யம் ஸ்வயம் வ்யக்தமான அர்ச்சாவதரஸிஷயம். இங்குச் சொல்லுகிற ஸௌலப்யம் - 1. ‘குடகுஞ்ஜேஷு’ என்கிறபடியே க்,ருஹார்ச்சா பர்யந்தமான அர்ச்சாவதார விஷயம்” என்று உத்க்,ரந்த ஸங்காபரிஹாரங்களை அருளிச்செய்வார். s,t,u அர்ச்சாவதார ஸௌலப்ய விஷயமாகப் பல ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்ச இத்யாதி) t,u,v இவ்விரண்டு ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தம் (யாவர் இத்யாதி) w, ஸங்கல்பநா-ஸங்கல்ப; w (“ஸங்கல்பநாமயம்”) அதி,தி தேவக்யாதி,நாம் ஸங்கல்பாநுரூபம் ஹி ப,க்யவதோ தேவ மநுஷ்யாதி, ஸஜாதியம் ரூபம். இதும்-விப,வார்ச்சாவதார ஸாதாரணம். யதாஹ, 2. ‘யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே’ இதி”. x,y,z 3. “ஸங்கல்பநாமயம்” என்றது-பரமபத,

ஜீ-யைச் சொல்லுகிறது இங்கு” என்று அருளிச்செய்வார். s,t,u க்,ருஹார்ச்சாபர்யந்தமான ஸௌலப்ய யத்துக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் (அர்ச்ச இத்யாதி) s ஸூரங்க,ரஜஸ்தவே, 1. “ஆஸதாம் தே குணராஜிவத்குணபர்வஹா த்மநாம ஜ்ம்நாம் ஸங்க்யா பெ,ளமநிகேதநேஷவபீ குடகுஞ்ஜேஷு ரங்கேஸ்வர!| அர்ச்சஸ்வர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதி,நாகி,லாத்மஸ்தி,தி: பர்ணீஷே ஹருத்யாலுபி,ஸ்தவ ததஸ்ரீலாஜ்ஜட்யுயதே||” t (தமருகந்தது இத்யாதி) முதல் திருவந்தாதி — நார்பத்துநாலாம் பாட்டு. ஆஸ்திரானவர்கள் ஸ்வர்ண ரஜதாதி,களான த்,ரவ்யங்களாலே உகத்தேறியருளப்பண்ணினது யாதொரு விக்,ரஹம், அந்த விக்,ரஹத்தை அஸாதாரணமான விக்,ரஹத்தோபாதி தானே ஆதரித்துப் பரிக்,ரஹியாநிற்கும் இத்யர்த்த:.. u கீ,தாஸு சதுர்த்தே - 2. “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ ப,ஜாம்யஹம் | மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்தத ஸர்வம: ||” v ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் (யாவர்

ப்ர—s1. श्रीरङ्गराजस्त्वे (२) “आस्तां ते गुणराशिर्द्गुणपरीवाहात्मनां जन्मनां सङ्ख्या भौमनि-
केतनेष्वपि कुटीकुञ्जेषु रङ्गेश्वर। अर्चयस्सर्वसहिष्णुरर्चक्रपराधीनाखिलात्मस्थितिः श्रीणीषे हृदयालु-
मिस्तव तदशीलाञ्जडीभूयते॥”

u 2. भगवद्गीतासु चतुर्थे — “ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्। मम-
वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः॥११॥”

ஈ—அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம்படியிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாரவர்களிறே. w1. “स्मृतं w₂सङ्कल्पनामयम्” (ஸ்மருதம் w₂ஸங்கல்பநாமயம்) xபரம பத₃த்தில் அஸாதாரண விக்₃ரஹத்தோடும் கு₃ணங்களோடுமிருக்கும்; yவிப₄வங்களில் வந்தால் அதுதன்னை இதரஸஜாதீயமாக்கின்றாயிருக்கும். z இங்ஙனன்றிக்கே ஆபிரிதன், தானுகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்₃ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால் அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அதிலே z₂ அஸாதாரணவிக்₃ரஹத்தில் பண்ணக்

அ—நாதனையாதல், ராமக்ருஷ்ணத்₃யவதாரங்களை யாதல் சொன்னாலாகாதோ? என்ன; அவ்வோவிடங்களில் ஆபிரிதஸங்கல்பமிட்ட வழக்காயிருக்கும் ஆகாரமில்லை, அவ்வாகாரமுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயாகையாலே இதுவே அர்ச்சாவதாரவிஷயம் என்கைக்கு நியாமகம் என்கிறார் (பரமபத₃த்தில் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) z₂ (அஸாதாரண விக்₃ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபி₄மானத்தைப்பண்ணி) என்கையாலே - “ஸவிக்₃ரஹனய் பி₃ம்ப₃த்தை அதி₄ஷ்டிக்கும்” என்கிற வடவாசார்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி ப₂விக்கிறது. 2. “ஸர்வாதிமாயி ஷாட்₃கு₃ண்யம் ஸம்ஸ்தி₂தம் மந்த்ரபி₃ம்ப₃யோ: | மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பி₃ம்பே, ச க்ருபயா ஸ்தி₂தம் || பி₃ம்ப₃ாக்குத்யாத்மநா பி₃ம்பே, ஸமாக₃த்யாவதிஷ்ட₂தே | கரோத்யமுர்த்தா

ஜீ—சிலர் இத்யாதி₃) w பஞ்சமேம்ஸே ஸப்தத₃ஸே அக்ருரமநோரத₃;—1. “பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்மருதம் ஸங்கல்பநாமயம் | தத் புண்டரீகநயம் விஷ்ணோர் த்₃ரக்ஷயாம்யஹம் முகம் ||” “(ஸங்கல்பநாமயம்) அதி₃தி தே₃வக்யாதீ₃நாம் ஸங்கல்பாநுருபம் ஹி ப₄க₃வதோ தே₃வ மதுஷ்யாதி₃ஸஜாதீயம் - ரூபம்; இத₃ம் - விப₄வார்ச்சாவதார ஸாதாரணம்; யத₃ாஹ— 3. ‘யே யத₃ா மாம் ப்ரபத₃யந்தே’ இதி”—அஸ்ய ஸ்லோகஸ்ய விஷ்ணுசித்தாரீயரேவம் வ்யாக்யாதம் க்ருதம். w₂ஸங்கல்பநா-ஸங்கல்ப: ஸங்கல்பநாமயம்-ஸங்கல்பாநுருபம் இத்யர்த்த₃: x,y,z ஸங்கல்பநாமயமென்றால் - பரவிக்₃ரஹாதி₃களைச் சொல்லவொண்ணாதோ? அர்ச்சாவதார விக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது என்கைக்கு நியாமகம் ஏதென்ன (பரமபத₃த்தில் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயேண) அதாவது - அவ்வோவிடங்களிலே ஆபிரிதஸங்கல்பமிட்ட வழக்காயிருக்கும் ஆகாரமில்லை, அவ்வாகாரமுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயாகையாலே, இதுவே அர்ச்சாவதார விக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது என்கைக்கு நியாமகம் என்றபடி. z₂(அஸாதாரண விக்₃ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபி₄மானத்தைப்பண்ணி) என்கையாலே - “ஸவிக்₃ரஹனய் பி₃ம்ப₃த்தை அதி₄ஷ்டிக்கும்” என்கிற வடவாசார்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி ப₂விக்கிறது. 2. “ஸர்வாதிமாயி ஷாட்₃கு₃ண்யம் ஸம்ஸ்தி₂தம் மந்த்ர பி₃ம்ப₃யோ: | மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பி₃ம்பே, ச க்ருபயா ஸ்தி₂தம் || பி₃ம்ப₃ாக்குத்யாத்மநா பி₃ம்பே, ஸமாக₃த்யாவதிஷ்ட₂தே | கரோத்ய

ப்ர—w1. विष्णुपुराणे पञ्चमेशे सप्तदशे कंसप्रेरितस्याक्रस्य मनोरथः,—“चिन्तयामास चाक्रो नास्ति धन्यतरो मम। योऽहंशावतीर्णस्य मुखं द्रक्ष्यामि चक्रिणः॥ २॥ अद्य मे सफलं जन्म सुप्रमाता च मे निश। यदुन्निद्राञ्जपत्नाक्षं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम् ३॥ पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम्॥ ४॥ “(सङ्कल्पनामयमिति) अदितिदेवक्यादीनां सङ्कल्पानुरूपं हि भगवतो देवमनुष्यादिसजातीयं रूपं; इदं विभवाचावतार-साधारणम्॥ यथाह—‘ये यथा मां प्रपद्यन्ते’ [म-गी-४-११] इति”; अस्य श्लोकस्य विष्णुचित्तार्थैरेकं व्याख्यानं कृतम्॥

ஈ—கடவ அபிமானத்தைப்பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும்படியாயினே, இந்நிலையிருப்பது. ௨ ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தி, பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீனமாம்படியிருக்கிறவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தி, த்யாதிகள் ஆபரிதாதீ, நமாம்படியாய், அவர்களுக்கு க்ருஹ கேதாரதி, கனோபாதி ௩ கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையினே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு இடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுபுவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இஸ்ஸரீரஸம்ப, நதம்ற்று ஒரு தே, ஸுவிஸேஷத்திலேபோய் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு ஸரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக்கடவதான அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்பத்துக்குறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரணவன்றும் இவன் கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், b இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த், ரவ்யத்தை “அமுதுசெய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநஸ்யனபூஷணத்தி, களெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுவன் ஆபரித பராதி, னனாய், இவன் ஏதேனும் ஒரு த், ரவ்யத்தையிட்டால் அதைத் திருவாய்ப்பாடியில் யஸோத்யாதி, கள் வெண்ணெயோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை அமைத்துக்கொண்டு நிற்கிறவிடமினே அர்ச்சாவதாரமாவது.

அ—மகி, லாம் பே, ராக, ஸக்திம் து சாத்மஸாத || அர்ச்சாபி லௌகிகி யா ஸா ப, க, வத், ப, விதாத்ம ஸாம் | மந்த்ரமந்த்ரேஸ்வரந்யாஸாத் ஸாபி ஷாட், கு, ண்ய விக், ரஹா ||” இதி 1. “பரவ்யூஹாதி, விக், ரஹவத் தத்தத், விக், ரஹா நுப்ரவேஸாத, ர்ச்சாபி ஷாட், கு, ண்ய ப்ரகாஸக ஸுத், த, ஸத்வ த், ரவ்யமயீத்யர்த்தத்:” என்றினே தூப்பி(பு)ற்பிள்ளை க், த், யவ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்தது. ௨ விக், ரஹம் ஆபரிதஸங்கல்பாதீ, நமாம் அளவன்றிக்கே ஸ்வரூபாதி, களும் ஆபரிதஸங்கல்பாதீ, நம் - என்னுமத்தையும், அதின் எல்லையையும் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு இவ்வர்ச்சாவதாரம் ஆபரிதஸங்கல்பாதீ, நம் என்னுமத்தை ஸ்தூ, ணநிக், நநந்யாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரித்த இத்யாதி) ௩ கூறுகொள்ளலாம்படி என்றது - 2. “மமாயம் வாமனோ ஸாம ஸாரஸிம்ஹாக்ருதி: ப்ரபு: | வராஹவேஷோ ப, க, வார் நரோ ஸாராயணஸ்தத், ரா | மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரஸுலாஞ்சு, ந: | மத், க், ராமவாஸீ ப, க, வார் மமைவேதி ச தீ, ர்பு, வேத், தத், ரா க்ருஷ்ணஸ்ச ராமஸ்ச மமாயம் இதி நிர்ந்தி, ரேத் ||” 3. “ஸ்வதந்த்ரஸஸ ஜகந்நாதோப்ய ஸ்வதந்த்ரோ யத், ராதத், ரா | ஸ்வஸக்திர் ஜக, த், த், ராத்ப்யஸக்த இவ சேஷ்டதே ||” இத்யாதி, யைக் கடாஷித்து. b4. “ததி, ச்சு, யா மஹாதேஜா பு, ங்க்தே வை ப, க்தவத்ஸல: | ஸ்நாஸம் பாஸம் தத், ரா யாத்ராம் குருதே வை ஜக, த்பதி: ||” இத்யாதி, யைப்பற்ற (இவன்தான் பசித்தபோது இத்யாதி,)

ஐ—மூர்த்தாமகி, லாம் பே, ராக, ஸக்திம் து சாத்மஸாத || அர்ச்சாபி லௌகிகி யா ஸா ப, க, வத், ப, விதாத்ம ஸாம் | மந்த்ரமந்த்ரேஸ்வரந்யாஸாத் ஸாபி ஷாட், கு, ண்யவிக், ரஹா ||” இதி. 1. “பரவ்யூஹாதி, விக், ரஹவத் தத்தத், விக், ரஹா நுப்ரவேஸாத, ர்ச்சாபி ஷாட், கு, ண்யப்ரகாஸக ஸுத், த, ஸத்வ த், ரவ்யமயீத்யர்த்தத்:” என்றினே தூப்பி(பு)ற்பிள்ளை க், த், யவ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்தது. ௨ பின்னையும் சில ப்ரமாணங்களை உட்கொண்டு அர்ச்சாவதாரவைப, வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரித்த இத்யாதி) ௩ கூறு கொள்ளலாம்படி என்றது - 2. “மமாயம் வாமனோ ஸாம ஸாரஸிம்ஹாக்ருதி: ப்ரபு: | வராஹவேஷோ ப, க, வார் நரோ ஸாராயணஸ்தத், ரா | மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரஸுலாஞ்சு, ந: ||” இத்யாதி, யைப்பற்ற. b4. “ததி, ச்சு, யா மஹாதேஜா பு, ங்க்தே வை ப, க்தவத்ஸல: | ஸ்நாஸம் பாஸம் தத், ரா யாத்ராம் குருதே வை ஜக, த்பதி: ||” என்றத்தைப்பற்ற (இவன்தான் பசித்தபோது இத்யாதி,)

ஈ—c பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டுபோந்து அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான c₂ ஸௌலப்யகாஷ்டையை c₂ உபதே₂ஸிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதே₂ஸிக்கப்புகிறதது—பரத்வமே தொடங்கி உபதே₂ஸிக்கவேண்டுமானென் ? என்னில்; “மேன்மையையுடையவன் தாழ்நின்றான்” என்றுலிறே குணமாவது. தாழ்வு ப்ரக்ருதியானவன் தாழ்நின்றான் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழ்நிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவன் என்கைக் காகச் சொல்லிற்று. d உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். e ஜனனிக்கும் ஸ்த்ரீஸாமான்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யகூதிக்கையாலும், ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் மிறே கெ₂ளரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆஸ்ரயணிய ஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதே₂ஸிக்கிறார்.

அ—c முதற்பாட்டுத் தொடங்கி பாட்டுக்களுக்கு ஸங்க்ரஹேண தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி₂) c₂ (உபதே₂ஸிக்கிறார்) “செய்யத்தாமரைக் கண்ணையு” (1) இத்யாதி₂ யாலே. c₂, d (ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதே₂ஸிக்கிறார்) என்ற அநந்தரம், “உபாயங்களில் ப்ரபத்தி” இத்யாதி₂வாக்யம் அதுஸந்தே₂யம். e தானுகந்த த்₂ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸந்நிதி₂பண்ணினவிடத்திலே கெ₂ளரவப்ரதிபத்தி பிறந்து ஆஸ்ரயிக்கக்கூடுமோ? என்ன; ப்ராமாணிகனானவனுக்குக் கூடும் என்னுமத்தை ஸத்₂ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்து கொண்டு நிக்₂மிக்கிறார் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி₂) 1. “மாத்த்ருதே₂வோ ப₂வ” என்றும், 2. “பிதூஸ்தகுணம் மாதா கெ₂ளரவேணுதிரிச்சயதே” என்றும் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் என்றபடி.

ஜீ—c முதற்பாட்டுத் தொடங்கி பாட்டுக்களுக்கு ஸங்க்ரஹேண தாத்பர்யம் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி₂) c₂, d (ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதே₂ஸிக்கிறார்) என்ற அநந்தரம், “உபாயங்களில் ப்ரபத்தி” இத்யாதி₂வாக்யம் அதுஸந்தே₂யம். e தானுகந்த த்₂ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸந்நிதி₂பண்ணினவிடத்திலே கெ₂ளரவப்ரதிபத்தி கூடுமோ? என்ன ப்ராமாணிகனானவனுக்குக் கூடும் என்னுமத்தை ஸத்₂ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி₂) 1. “மாத்த்ருதே₂வோ ப₂வ” என்றும், 2. “பிதூஸ்தகுணம் மாதா கெ₂ளரவேணுதிரிச்சயதே” என்றும் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் என்றபடி. 370a கீழில் திருவாய்மொழியில் சிலரை நிந்தித்துச் சிலரைக் கொண்டாடினதுக்கு ஹேதுகத₂நபூர்வகமாக, கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அதுவதி₂த்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்₂தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₂) என்று ப்ரவேஸத்தின் அடியிலே வாக்யத்துக்கு ஸங்க்₂தியானால் தல்லது.

ஆதே₂— கீழில் திருவாய்மொழியில் இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக் கொண்டு அதில்லாதாரை உபேகஷித்த இவர் ‘இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்’ என்று பார்த்து, ஆஸ்ரயிக்கைக்குடலாக அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘செய்யதாமரைக்கண்ண’னில்.

1. செய்ய தாமரைக் கண்ண னாயுல கேழு முண்ட வவன்கண்ணர்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம்மற் றும்மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்குடர் ஞான மாய்வெளிப் பட்டி வைபடைத் தான்பின்னும்
மொய்கொள் சோதியோ டாயி னுனெரு முவ ராகிய மூர்த்தியே.

ஆ— 1. அவ:— ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதே,ஸத்தாலே, வையம் வானம் மனிசர்
'தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்கொண்டு தோற்றுகிற இவற்றுக்கு
ஸ்ரஷ்டாவாய், பின்னையும் தேஜ:ப்ரபுருத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணவிஸிஷ்டதாய்,
ப்ரஹ்மருத்,ராத்ராத்மதயா அவஸ்தாய ஸர்வ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரவேதுபூததாய்,
ஸ்வேந ருபேண அவஸ்தாய ஸர்வ ஜகத்,ரக்ஷகனாயிருந்த ஸர்வேஸ்வரனாகிருன் "செய்ய
தாமரைக் கண்ணாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டர்" என்றுகொண்டு, ஸமாஸ்ரயணீய
புருஷன் இன்னான் என்கிறார்.

1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜகத்ஸ்ரஷ்டருத்வாதி,குணகனான எம்பெருமானை
உத்தேசித்து அவனுக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாதின்கொண்டு,
ஸமாஸ்ரயணீயபுருஷன் இன்னான் என்கிறார்.

வ்யா:— (செய்யதாமரைக் கண்ணென்று தொடங்கி) ஸ்ருதீதிஹாஸ
புராணாதிகளில் ஈஸ்வரத்வகாந்தமாகச் சொல்லப்படுகிற அப்போதலர்ந்த
செய்யதாமரைப் பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவத்திலே
அந்தர்ப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த அவன் கிடர்
பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ மநுஷ்யரும்
தேவதையுடைய திரியக்ஸ்தாவரங்களும் ஜகத்,ராமபுகமான பூதபஞ்சகங்களும்
மஹத்யாதி,விகாரங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷாதி, ப்ரமாணப்ரதிபந்தமான
இவற்றையெல்லாம் வருத்தமின்றிக்கே வ்யாபியாநின்ற விஸுத்தமமான தன்னுடைய
ஸங்கல்பருபஜ்ஞானத்தாலே படைத்தான். (பின்னும் மொய்கொள் சோதியோடு
ஆயினான்) இதுக்குமேலே அப்ராக்ருத நித்யவிபூதியுத்தனான். "தேஜ:ப்ரபுருத்
யஸங்க்யேய கல்யாணகுண விஸிஷ்டதையும்" என்பார். (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி)
ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்,ரனுக்கும் அந்தர்ப்பாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி,
ஸ்வேநருபேண ஜகத்,ரக்ஷணம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன், ப்ரஹ்மருத்,ரேந்த்,ரர்கள்
மூவரையும் மூர்த்தியாகவுடையன் என்றுமாம்.

1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — அப்யயபூர்விகையான ஸ்ருஷ்டி அவனிட்ட
வழக்கு என்கிறார்.

செய்ய—(ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தால் வந்த ஐஸ்வர்ய ஸௌசகமாய்ச்) சிவந்த,
தாமரை — தாமரைபோலும், கண்ணாய் — கண்ணழகையுடையனாய்க்கொண்டு,
(ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே 1. "அதா சராசரஹாந்" (அத்தா சராசரக்,ஹாநத்)
என்கிறபடியே) உலகேழும் — ஸகல லோகங்களையும், உண்ட — தனக்குள்ளே

ப—ஒடுக்கின, அவன் கண்டிர்—அவன் கிடர், ஒரு—அத்விதீயமான, மூவராகிய மூர்த்தி—ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மக மூர்த்தி த்ரயத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, வையம்—பூமியும், வானம்—ஊர்த்வலோகங்களும், (தத்வானிகளான) மனிசர்—மநுஷ்யரும், தெய்வம்—தேவரும், மற்றும்—மற்றும் தீர்யக்குக்களும், மற்றும்—மற்றும் ஸ்தூரவரங்களும், மற்றும்—மற்றும் பூதபஞ்சகமும், மற்றும்—மஹாத்மிகை மைஷ்டியும், ஆய்—உண்டாம்படி உபாத்நாமாய், செய்ய—(அமோகமாயகையாலே) செவ்விதாய், சூழ்—(ஸ்ருஜ்ய பதூர்த்ததங்களை யடை யச்) சூழ்வதாய்க்கொண்டு, சுடர்—ப்ரகாஸிக்கிற, ஞானமாய்—எங்கல்பருப ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய், வெளிப்பட்டு—ஸ்ருஷ்ட்யபிமுக்யனாய்க்கொண்டு தோற்றி, இவை—உக்தமான எமஸ்தபதூர்த்த தங்களையும், படைத்தான்—(நிமித்தமாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டி த்து, பின்னும்—அதுக்குமேலே, மொய்கொள்—செறிந்த, சோதியோடு—தேஜோமயமான திவ்யம தேஸுத்தோடு, ஆயினான்—கூடியிருந்தவன்.

“முற்றுமாய்” என்கிற ஸாமாநாதிகரண்டம்—கார்யகாரண பாவத்தாலே— “ஞானமாய்” என்கிறவிடம் - குணகுணிப்பாவத்தாலே. “மூவர்” என்று - ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களைச் சொல்லவுமாம். 1-

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிசூணகனானவனை உத்: தேஸுரீத்துப் புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாநின்றுகொண்டு, ஸமாஸ்யரணீடன்: இன்னான் என்கிறார். ஸௌலப்யமாகில் இங்குச் சொல்லுகிறது, பரத்வஞ் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; “ஸ்வாதிகன் தாழ்கின்றான்” என்னிலிநே குணமாவது; எளியவன் தாழ்கின்றான் ஸ்வரூபமாமத்தையிநே.

வ்யா:— (செய்ய இத்யாதி,) 1. “तस्य यथा कथासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (தல்ய பத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்றும், 2. “यज्ञसो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः” (யஜ்ஞேஸோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித:) என்றும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே செவ்வியையுடைத்தாய்ச் சிவந்த தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தவன் கிடர்! வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம் போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸக்த்வமும். (வையம் இத்யாதி,) பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ: மநுஷ்யரும் தேவதைகளும். / [(மற்றும்) தீர்யக்ஸ்தூரவங்களும். (மற்றும்): ஜகதூரம்புகமான மஹாபூதங்களும். (மற்றும்) மஹாத்மிகளும். (முற்றுமாய்) முற்றுமான இவையெல்லாம்.] (வெளிப்பட்ட இவை-செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் - படைத்தான்) “வெளிப்பட்ட இவை” என்கிறது - ப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவை என்கை. (செய்ய) ஜ்ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை. (சூழ்)

/ [ ] இவ்வடைப்புக்குள் இருப்பதற்கு பதிலாக “(மற்றும்) ஜகதூரம்புகமான மஹாபூதங்களும். (மற்றும்) மஹாத்மிகளும். (மற்றும்) மூலப்ரக்ருதியும். (முற்றுமாய்) இதிலே கருத்து கிடக்கிற ஆத்மமைஷ்டி.” என்று ஒரு ஸ்ரீகோஸத்தில் படும் என்கிறது என்பதும்.

இ—கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கவற்றாயிருக்கை. (சுடர்) விஸ்துதமமா யிருக்கை (ஞானமாய்) இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே படைத்தான் என்னுதல்; முற்றவும் உண்டாக்குகைக்காகச் செய்ய சூழ்சுடர்ஞானமாய் என்னுதல். அப்போது, “வெளிப்பட்டு” என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யந்முக்யஸ்யம் என்றபடி. (பின்னும் இத்யாதி,) லீலாவிபூதியுத்தானதுக்கு மேலே 1. “अत्यन्तदीप्तं तस्यानम्” (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்) என்கிற நித்யவிபூதியுத்தனம். (மொய்கொள் சோதி) செறிந்த தேஜஸ்ஸு; தேஜ:ப்ரபுருதி கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி, ஸ்வேநருபேண பாலநத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரன். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “மூவராகிய மூர்த்தி-செய்யதாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழு மூண்ட அவன் கண்டி” என்று அத்வயம். 1.

ஈ— அவை— முதற்பாட்டு. a “ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி, குணங்களை யுடையவன் ஆஸ்ரயணீயன்; அவனை a ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். b ஜகத்காரண வஸ்துவை உத்தேசித்து அவ்வஸ்துவுக்கே புண்டரீகாக்ஷத்வாதி, களை விதிக்கிறார்.

அ— முதற்பாட்டு. (செய்யதாமரை இத்யாதி,) a ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி, குணவந்தமுத்தி, ச்ய ஆஸ்ரயணீயத்வம் வித்யாய “தமாஸ்ரயேதா:” இத்யாஹ இதி ப்ரத்யுமாவதாரிகார்த்தம். b ஜகத்காரணவஸ்து உத்தி, ச்ய புண்டரீகாக்ஷத்வாதீந் வித்யாய “ததாஸ்ரயேதா:” இத்யாஹ இதி த்விதீயாவதாரிகார்த்தம். அயமர்த்தேய வக்ஷ்யமாணந் வயே ஸ்புஷ்டவிஷயதி. அவதாரிகாத்வயஸ்ய ச-“பரவுமின்” (2) இதி த்விதீய காதாக்ஷத க்ரியையவ அஸ்யாக்ஷதாயாஸ்ச க்ரியா இதி ஹ்ருத்யம். இப்பதம் அத்யாஹரியாமல், இருந்த யடியே ஸங்கத்யந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்காரணவஸ்துவை இத்யாதி,) என்னவுமாம். c திருக்கண்கள் தாமரைபோலேயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி,) 2. “தஸ்ய யதா” இத்யாதி, ஸ்ருதி - ஸூர்யமண்டலாந்தர்வர்த்தி விஷயமாகிலும், ஆநந்த்யமயாதி, கரணத்திற்சொன்ன காரணவஸ்துவுக்கு 3. “ஸ யஸ்சாயம் புகுஷே யஸ்சாஸாவாநித்யே ஸ ஓக:” என்று ஐத்யத்தைச் சொல்லுகிறத்தை உபஜீவித்து (ஜகத்காரணவஸ்துவை இத்யாதி,) சொல்லப்பட்டது. வேதார்த்தஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானே ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரை: 4. “சூம்பிராம யஸ்சமுத்பூத ஸுமருஷ்டநாளரவிகரவிகரதி புண்டரீக துளாமலாயதேஷண:” இத்யாதி, வாக்ய வ்யாக்யானாவஸரே ஏவம் ப்ரதிபாதிதம். (தஸ்ய யதா இத்யாதி,) இந்த ஸ்ருதிக்கு வாக்யகாரராலே பூர்வபக்ஷத்வேந மூன்று அர்த்தமும், லித்ததாந்தத்வேந மூன்று அர்த்தமு மாக, ஆறர்த்தமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. அதில் பூர்வபக்ஷமான அர்த்தத்ரயமாவது:—கபி ஸப்ரதம்-5. “கபி சலநே” என்கிற தாதுப்ரக்ரியையாலும், “கம் பிபுதீதி-கபி:” என்கிற அவயவ ஸக்தியாலும், 6. “கபி பிபுஸதி தேஜநம்” என்கிற ஸ்ருதிப்ரக்ரியையாலும், கபி: என்று—

ஜீ— முதற்பாட்டு. (செய்யதாமரை இத்யாதி,) b த்விதீயாவதாரிகை (ஜகத்காரண வஸ்துவை இத்யாதி,) முத்தின அவதாரிகைக்கு “பரவுமினே” (2) என்று மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இதுக்கும் க்ரியை. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு - “அவன்கண்டி” என்றதே க்ரியை. c திருக் கண்கள் தாமரைபோலேயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி,) சூரந்தேயாக்யே,

18359
[Ed. 21.9.93]

சீ— வ்யா:—(செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்) c1. “तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी”

அ—ஸூர்யனாய், ஆஸமென்று—மண்டலமாய், புண்டரீகமென்று—ஹ்ருதய புண்டரீகமாய், யாதொருபடியே ஆதித்யமண்டலமும் ஹ்ருதய புண்டரீகமும் உபாஸன ஸ்தானம், அப் படியே புருஷனுடைய அக்ஷித்யவயமும் உபாஸன ஸ்தானம் என்றதொரு பொருள். இந்த அர்த்தம் அநுபபந்தம், உபாஸகனுக்கு என்ற ஷஷ்ட்யந்தபத்யமும், உபாஸன ஸ்தானம் என்கிற பத்யமுமாகிற பத்யத்யவயாத்யாஹாரமும்; “நீலமுத்பலம்” என்றற்போலே 1. “கப்யாஸம் புண்டரீகம்” என்று ஸமாந விபுத்த்யந்த பத்யங்களாகையாலே ஸ்வத: ப்ராப்தமான ஸாமாநாதிகரணயத்தினுடைய பரித்யாக்யம், “கட: பட:” என்றற்போலே அர்த்தவிரோத்யமின்றிக்கேயிருக்கவும் கூடாதாகையாலே, தத்த்யாக்யமாகிற தேயாஷமும்; புண்டரீக ஸப்தம் - 3. “பத்யமகோஸ ப்ரதிகாஸம் ஹ்ருதயஞ்சாப்யதேயமுக்யம்” என்றவிடத்திற் சொன்ன ஸாத்தூர்யத்ததைச் சொல்லவும்மாட்டாதாகையாலே, புண்டரீக ஸப்தத்துக்கு லக்ஷணையும்; புருஷனுடைய அக்ஷிகளை உபாஸனஸ்தானமென்று சொல்லும்போது 1. “ஹிரண்யம்மம்ருஞ் ஹிரண்யகோ ஆப்ரணக்யாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:” என்றுகொண்டு ஆதித்யமண்டலாந் தர்வர்த்தியான ஸர்வோர்வரனுடைய திவ்யாங்கத்தை வர்ணிக்கிற ப்ரகரணநுக்ருண்யமில்லாமை யும்; 1. “ய ஏஷோந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருண்யதே” என்று மேலே - அக்ஷயபாஸனஸ்தானம் என்று சொல்லுகையாலே அத்தோடே புநருக்தமாகையும்; 1. “ய ஏஷோந்தரக்ஷிணி புருஷோ

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்) c1. छान्दोग्ये प्रथमप्रपाठके (६) “अथ य एषोन्तरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यमभ्रहिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः। तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम” —“तस्य यथा कप्यासम्” इत्यादिवाक्यस्य श्रीमता भाष्यकारेण वेदार्थसंग्रहे—“गम्भीराम्भस्समुद्भूत-सुमृष्टनाल-रविकरविकसित-पुण्डरीक-दलामलायतेक्षणः” इत्यर्थोऽभिहितः॥ अस्य भाष्यकारवचनस्य श्रुतप्रकाशिकाकारैः विस्तरेण कृतं व्याख्यानम्—“तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” इत्यस्यार्थे हृदि निधायाह (गम्भीराम्भ इति) अस्य वाक्यस्य वाक्यकारेण षडर्थाः पूर्वपक्षत्वेन सिद्धान्तत्वेन चोक्ताः। तत्र सिद्धान्ति-तमर्थतयमलोक्तम्। इतरार्थतयस्य पूर्वपक्षत्वं तत्त्वभावादेवावगतम्। तत्र पूर्वपक्षत्वेनोपन्यासादेव तस्यानुपादेयत्वं स्पष्टमिति न तस्य प्रथमं निरासः क्रियते ग्रन्थेषु; तस्माद्वाक्यकारोक्तेष्वर्थत्रयमत्र विवक्षितम्। के पुनः पूर्वपक्षिता अर्थाः? उच्यते; कपिः-आदित्यः, “कपि चलने” इति धातुः, कं पिबतीति वा कपिः। “कपिर्विमस्ति तेजनम्” (य. वे. अ. प्र. ४) इति वैदिकप्रयोगः। तस्य आसम्-मण्डलम् कप्यासम्। यथा आदित्यमण्डलम्, हृदयपुण्डरीकश्चोपासनस्थानं, एवमक्षिणी अप्युपासन-स्थानमित्येकोऽर्थः। अयं नोपपद्यते; उपासकस्येति पष्ठयन्तं पदमुपासनस्थानमिति पदव्याख्याहार्यम्। एवं पदद्वयाध्याहारः। समानविभक्त्यन्तयोः पदयोः स्वतःप्राप्तं सामानाधिकरण्यं, “घटः पटः” इतिवदर्थविरोधाभावे, चण्डाद्यभावेऽपि स्वतः प्राप्तसामानाधिकरण्यपरित्याग एको दोषः। पुण्डरीकशब्दस्य गौणता; “पञ्चकोशप्रतीकांश्च हृदयव्याप्यबोमुखम्” (तै. ना-११) इति श्रुतेः, तत्सदृशि तच्छब्दो हि गौणः; “हिरण्यमभ्रहिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः” इति दिव्याङ्गवर्णनप्रकरणानु-

“அ—த்யூஸ்யதே” என்றுகொண்டு—ஏகாக்ஷியே உபாஸநஸ்தாநம் என்று விதித்து. அது தன்னிலும் 1. “ய ஏஷ ஏதஸ்யிந் மண்ட்யுலே புருஷோ யஸ்சாயம் துக்ஷிணேஷுந்” என்று துக்ஷிணாக்ஷியே உபாஸநஸ்தாநம் என்று விசேஷிக்கையாலே 2. “அக்ஷிணீ” என்று - அக்ஷித்த்வயம் உபாஸநஸ்தாநம் என்னுமது அநுபந்தமாகையும் என்ற தூஷணஷ்டகம் - உண்டாகையாலே. அன்றிக்கே, கபேராஸம் - கப்யாஸம் என்றும், கபியென்று - மர்க்கடமாய், அதினுடைய ஆஸமாவது - ப்ருஷ்டமாய், கப்யாஸமென்று - மர்க்கடப்ருஷ்டஸத்ருஸம் என்று இரண்டாமர்த்தம். இதுவும் அயுக்தம், மர்க்கடப்ருஷ்டமும் புண்டரீகமுமென்று உபமாநத்வயமோ, ஏகோபமையோ? உபமாநத்வயம் என்றபோது, அது அயுக்தம்; மர்க்கடப்ருஷ்டமும் புண்டரீகமும் என்று அர்த்தத்வயமாகக் கொள்ளும்போது “நிலமுத்பலம்” என்றற்போலே 2. “கப்யாஸம் புண்டரீகம்” என்ற ஸ்வத:ப்ராப்தமான ஸாமாநாதிகரணய பரித்யாகமும்; ஸ்லாக்யோபமார்த்தத்தயா நிர்வாஹம் ஸம்படியியாநிற்க, உத்க்ருஷ்டவஸ்துவினுடைய உத்க்ருஷ்டாவயவத்துக்கு நிக்ருஷ்டவஸ்துவினுடைய நிக்ருஷ்டாவயவத்தை உபமையாகச் சொல்லுவதும் அநுபந்தமாகையாலும். இனி ஏகோபமையென்று சொல்லும்போது, மர்க்கடப்ருஷ்ட ஸத்ருஸ புண்டரீக ஸத்ருஸங்கள் அக்ஷிகளென்றதாம்; அப்போது, கப்யாஸபதம் - மர்க்கடப்ருஷ்டத்தை - யொழிய தத்ஸாத்ருஸ்யத்தைச் சொல்லமாட்டாதாகையாலே, கப்யாஸபதத்துக்கு லக்ஷணையாம். அத்வா, கப்யாஸம் என்றது - ஈஷத்த்விகலிதம் என்று மூன்றாமர்த்தம். அதில் அர்த்தௌசித்த்யமுண்டாயிருந்ததெயாகிலும். கப்யாஸபதத்துக்கு ருடியாலேதான் அவயவாகத்தியாலேதான் ஈஷத்த்விகாஸவாசித்வம் ல்லாமையாலே அதுவும் அயுக்தம். ஆக, இம்மூன்றர்த்தமும் அநுபந்தமாகையாலே ஸித்தத்தாந்தத்தேவந விவக்ஷிதமான அர்த்தத்த்ரயத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் [கும்பீராம்புஸ்பமுத்யூத ஸும்ருஷ்டநாள ரவிகரவிகலித புண்டரீக த்னாமலாயாதேக்ஷண:] என்று. “கம் பிபுதீதி கபி:” என்று - ஆதித்யனாய், ஆஸமென்றதுக்கு - 3. “அஸு செஷபணே” என்று தூதுவாய், அவனுலே ஸ்வகிரணத்தாலே அணிக்கப்பட்டதாய், அதாவது - அலர்த்தப்பட்ட புண்டரீகம் என்றொரு பொருள். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரவிகர விகலித) என்று. அத்வா “கம்” என்று - ஜலமாய், அதைப் பாநம்பண்ணுகையாலே, கபியென்று - தாமரை நாளமாய், ஆஸமென்று - 4. “ஆஸ உபவேஸநே” என்கிற தூதுவாலே அதிலேயிருக்கிற புண்டரீகமென்று இரண்டாம் பொருளாய், இத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ப்ரா—குணத்வம் | “ய एषोऽन्तरिक्षिणि पुरुषः” इति उत्तरत्र अक्षिस्थानस्य अभिधास्यमानत्वात् पुनरुक्तिश्च | “य एषोऽन्तरिक्षिणि पुरुषो दृश्यते” इत्येकस्मिन्नक्षिण्युपासनविधानात्, “य एष एतस्मिन् मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेश्वरः” (बृ. २. ७. ५) इति बृहदारण्यके दक्षिणस्याक्षिण उपासनस्थानत्वविधानात्, “अक्षिणी” इति द्विवचनानुपपत्तिश्चेति, तस्मादस्य वाक्यस्योपासनस्थानविधिपरत्वमनुपपन्नम् | कपिः—मर्कटः, तस्य आसं-पृष्ठ इति मर्कटपृष्ठसाम्यमुच्यत इति यत्, तदयुक्तम्; मर्कटपृष्ठं पुण्डरीकश्चोपमाद्वयं, उतैकोपमा? तत्रोपमाद्वित्वमयुक्तम्; स्वतः प्राप्तसामानाधिकरण्यपरित्यागप्रसङ्गात्, श्लाघ्योपमार्थ-तया निवर्हि सम्भवत्यपि हीनोपमाश्रयणायोगाच्च | यद्येकोपमा, तथा सति ‘मर्कटपृष्ठसदृश-पुण्डरीकसदृशे’ इत्युक्तं स्यात्; तदा कप्यासपदस्य लक्षणा स्यादिति | कप्यासं—ईषद्विकसितमिति यदुच्यते, अत्रायौचित्यमस्त्येव, तथाप्यवयवशक्त्या रूढ्या वा ईषद्विकासवाचित्वं नास्तीति, तदप्ययुक्तमिति | एवमर्थत्रयस्य एवमेकपञ्चमर्थत्रयं विवक्षितं भगवता भाष्यकारेण (पुष्पीयस इत्यादि) कं विवक्षितं कसि:—आदित्यः, वेन, अस्यते - क्षिप्यते - विकस्यते, इति

அ—(தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்றும், 1. “यज्ञेशो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः” (யஜ்ஞேஸோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித:) என்றும் c_3 ஸ்ருதிஸம்ருத்யாதி c_3 களில் சொல்லப்படாநின்றுள்ள, c_3 அப்போது அலர்ந்த

அ—(ஸம்ருஷ்டநாள்) என்று. ஜலத்தைப் பாநம்பண்ணின நாளநிஷ்டமான புண்டரீகமென்று விசேஷித்தது—பறிக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்திற்காட்டில் நாளஸ்தபத்வத்துக்கு ஸோபா c_4 திசைய முண்டு என்னுமத்தைப்பற்ற, ஸநாளமானாலும் அபசித புஷ்பம் க் c_3 லாதமாய்ப் போகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்தயர்த்தமா c_3 [ஸம்ருஷ்டநாள்] என்று விசேஷித்தது. அத்வா “கம்” என்று—ஜலமாய், அப்யாஸம் என்றத்தை 2. “வஷ்டிவாகுரீரல்லோபமவாப்யோருபஸர்க்க்யோ:” என்கிறபடியே அகாரலோபம்பண்ணி “ப்யாஸம்” என்று கிடக்கிறதாய், அபியென்று - உப ஸர்க்க்யமாய், ஆஸமென்றது—“அஸ பு c_3 வி” என்றும், கப்யாஸமென்று - ஸஸிலத்திலே வித்துயமான மென்று மூன்றும் அர்த்தம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் [கும்பீராமபு c_3 ஸஸமுத் c_3 பூ c_3 தேதி] 380 a c_3 யத்வா, (ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்) இதில் ஸம்பே c_3 த c_3 நத்தாலும், மேலிற்பாட்டுக்களில் மர்யாதையாலும் வந்த மஹாதாப்யம். புண்டரீகாக்ஷத்வவித c_3 நம் - தே c_3 வதா நிர்ந்த c_3 ர ணார்த்தம் c_3 நே; அது கூடினபடி எங்ஙனே? அல்லாதார் கண்ணிலும் புண்டரீக ஸாத் c_3 ருய்யம் சொல்லாநின்றார்களோ என்ன; “உலகேழுமுண்ட” என்கிற ஸாமாநாதி c_3 கரணயத்தாலே, ப c_3 க c_3 வதி ரு c_3 தயா ப்ரமாண ப்ரஸித்த c_3 மான புண்டரீகாக்ஷ பத்வஸ்ருதிமு c_3 கே c_3 ந நிர்ந்த c_3 ரக மாக்க குறையில்லை; c_3 . “தஸ்ய யத்யா” இதி வாக்யமும் - ஸௌப c_3 யாலப்ரஸித்த c_3 மான அபஹத பாப்த்வத்தை - இங்கே 4. “ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்த்ய உ c_3 த:” என்று சொல்லுகையாலே விறே ரு c_3 த c_3 பத்வஸ்மாரகமாய் நிர்ந்த c_3 ரகமாகிறது என்கிற அபி c_3 ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தஸ்ய யத்யா இத்யாதி c_3) c_3 ஆதி c_3 ரப்தம் - ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறது. c_3 (அப்போது அலர்ந்த) 3. “தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” என்கிற வாக்யத்துக்கு வாக்யகரர் சொன்ன உபாதே c_3 யார்த்தங்களை 5. “கும்பீராமபு c_3 ஸஸமுத் c_3 பூ c_3 த ஸம்ருஷ்டநாள் ரவிகரவிகளித புண்டரீகததுளாமலாயதேக்ஷண:” என்று ப c_3 ரஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த வாக்யத்தில் 5. “ரவிகரவிகளித” என்கிற அர்த்தத்தை - (அப்போது அலர்ந்த)

ஜீ—ஸ்ரீவிஷ்ணுத c_3 ர்மே, 1. “ஸ்ருயதாம் து நரவ்யாக்ர வேத c_3 வேத c_3 நந்திச்சய: | யஜ்ஞேஸோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித: | ஸ விஷ்ணு: பரமம் ப்ரஹ்ம யதோ நாவர்த்ததே புந: |”

ப்ர—க்யாஸம்; ததாஹ வாக்யகார:, “आदित्यक्षिप्तं वा श्रीमच्चातु” इति । तत्रादित्यः स्वकिरणेन विकासयति, अतो घटकं किरणमपि स्वीकृत्य (रविकरविकसित) इत्युक्तम्; कं पिबतीति-कपि:-नाळम् । तस्मिन्नास्त इति-कप्यासम्; अपचितादपि पद्मान्नाळस्य पुण्डरीकस्य शोभाति-शयोऽस्तीति सोऽत्रामिप्रेतः । सनालमप्युन्मूलितमम्बुजं म्लानं स्यादिति तद्व्यावृत्त्यर्थमुच्यते (सुमृष्टनाळेति) । अर्थान्तरमुच्यते (गम्भीराम्भस्समुद्भूतेति); कम्-जलम्, ‘अस-शुवि’ अयमपिपूर्वकः । “वष्टि वागुरिहोपमवाप्योरुपसर्गयो:” इति वचनादपेन्द्राहोपः । कप्यासम्—सलिले विद्यमान-मित्युक्तं भवति । एवं वक्तव्यकारोक्तार्थवक्तव्येन “तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” इति श्रुतिवाक्यं व्याख्यातं भवति ॥—इति ॥

1. श्रीविष्णुधर्मे—“अयतां तु नरव्याघ्र वेदवेदान्तनिश्चयः । यज्ञेशो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः ॥ स विष्णुः परमं ब्रह्म यतो नावर्तते पुनः ॥ १ ॥”

ஈ—c, செவ்வித்தாமரைபோலே இருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையனாய். (உலகேழும் இத்யாதி.) d வடிவழிகில் புண்ட, ரீகாக்ஷத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸக, த்வம். (வையம் இத்யாதி.) வையமென்கிறது - பூ, மியை. வானமென்கிறது உபரிதந லோகங்களை. மனிசரென்கிறது - வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது - வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது - திர்யக்ஸ்த்ராவரங்களை. திரிய, மற்றும் என்கிறது - அவற்றுக்கு ஆரம்புகமான பூ, தபஞ்சகங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது - அவைதனக்கும் காரணமான மஹத், தாதி, களை. மற்றுமென்கிறது - கீழ்ச்சொன்னவை எல்லாவற்றையும். e “முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் - படைத்தான்” என்னுதல்; f அன்றிக்கே, A “தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி” என்றும், 1. “बहु स्यात्” (பு, ஹு ஸ்யாம்) என்றும் சொல்லுகிற படியே முற்றவுமுண்டாகைக்காக g இவையாய்க்கொண்டு தான்தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். h அப்போது, வெளிப்பட்டு என்கிறது - ஸ்ருஷ்ட்யந்முக், னாய்த் தோற்றி என்றபடி. (செய்ய இத்யாதி.) ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்த மற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது - i2. “यथापूर्वमकल्पयत्” (யத, ராபூர்வம கல்பயத்) என்கிறபடியே தத்தத்த்கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல்.

அ—என்றும், 3. “कृमिपू” இத்யாதியை (செவ்வி) என்றும் அருளிச்செய்கிறார். “செய்ய” என்று - செய்மையைச் சொல்லுகையாலே, அதிலே இத்தனையும் விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. d “செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய்” என்ற அநந்தரம், “உலகேழுமுண்ட அவன்” என்றதுக்கு வாஸனை (வடிவழிகில் இத்யாதி.) e, f யத், வா, வடிவழிகில் ஆகர்ஷகத்வம் ஸாதூர்யம்; “முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவை படைத்தான்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - முற்றுமாய் ப்ரமாண ப்ரதி பத்நங்களான இவற்றைப்படைத்தான் என்னுதல், முற்றுமுண்டாகைக்காக இவையாய்க்கொண்டு தான் தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். e முந்தின அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றைச் செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய்ப் படைத்தான் என்னுதலென்று) f இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி.) ஞானமாய்-ஜ்ஞானத்தையுடையனாய் என்றபடி. g (இவையாய்க்கொண்டு தான்தோன்றி) வெளிப்பட்டின் அர்த்தம். இத்தால் - குலாலாதிகளைப்போல் அன்றிக்கே, சித்யசித்யவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்றபடி. h இந்த அர்த்தத்துக்கு வெளிப்படுகையும் - ஸ்ருஷ்டியாய், படைக்கையும் - ஸ்ருஷ்டியாய்போது பௌநருக்த்யம் வருமென்று அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (அப்போது என்று தொடங்கி) j முந்தின அர்த்தத்துக்கு “வெளிப்பட்டு இவை” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (வெளிப்பட்டு

ஜீ—d “செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்” என்ற அநந்தரம், “உலகேழுமுண்ட அவன்” என்றதுக்கு வாஸனை (வடிவழிகில் இத்யாதி.) e முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை - முற்றுமாய் ப்ரமாண ப்ரதிபத்நமான இவற்றை. f அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே தனிமா இத்யாதி.) இந்த அர்த்தத் துக்கு “வையம்” என்று தொடங்கி, முற்றுமாய் - முற்றுமுண்டாகைக்காக என்றபடி. g (இவை யாய்க்கொண்டு) இவையுண்டாக்குகைக்காக. h இந்தப் பக்ஷத்திலே “வெளிப்பட்டு” என்றதுக்கு

ப்ர— (செய்ய) i2. तैत्तिरीयके श्रीनारायणे (१) “यथाचन्द्रमसौ घाता यथापूर्वमकल्पयत् दिवं च पृथिवीञ्छान्तरिक्षमथो सुवः॥”

சு-(குழ்) கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. (சுடர்) A மழுங்காத ஞானமாய் விஸத், தமமாயிருக்கை. i, (ஞானமாய்) இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாதத்தையுடையனாய். j வெளிப்பட்டு இவை என்றது-ப்ரமாணப்ரதிபந்தமான இவை என்றபடி. k ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஜக, த்காரணத்தவஞ்சொல்லிற்று. மேல் - நித்யவிபூதியுத்தனாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (கூன்னும் இத்யாதி) லீலாவிபூதியுத்தனானதுக்கு மேல், k, 1. “अत्यर्कानलदीप्तं तस्यानल” (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்த, ரநம்) என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவிபூதியுத்தனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. k, (மொய்கொள் சோதி) தேஜ:ப்ரபூருதி கல்யாணகுணங்களை யுடையன் என்னவுமாம். l தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். m இப்போது குணஞ்சொல்லுகிறதென்? என்றால்; குணத்தி, கவஸ்துவிறே ஆஸ்ரயனீயமாவது. (n ஒரு மூவராகிய n, மூர்த்தியே) ப்ரஹ்மருத், ரர்களுடைய o ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு ஸரீரமாகக்கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய்நின்று p ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று p, பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேஸ்வரன். q மூர்த்திஸப்த, தம்-பரத்வவாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மருத், ரர்களோடே இந்த, ரணையுங்கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். r மொய்

அ—இவை என்றது இத்யாதி, k (ஆக இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி,) “உண்ட” என்று 2. “அத்தா சராசரக்ரஹணத்” என்றத்தைச் சொல்லவுமாமிறே. l “சோதி” என்றால் - தேஜஸ்ஸையன்றே சொல்லுமென்ன (தேஜஸ்ஸு இத்யாதி,) m (இப்போது இத்யாதி,) இப்போது - உபதே, ஸத்யஸையிலே; அதுபடி, வத்யஸையன்றே, உபதே, ஸத்திற்சொல்லுமெனையெல்லாம் உபதே, ஸ்யாநு, குணமாயிருக்கவேணுமிறே என்று கருத்து. n, o (ஸரீரத்தையும்) என்றது - மூர்த்தி ஸப்த, ரத்தம். ஸமபி, வ்யாஹாரத்தாலே - அவர்களுடைய மூர்த்தியென்று தோன்றுமிறே. n, p ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார பாலத கர்மங்கள் என்கிறது - ப்ராத்யாத்ய வாசகமாய், மூவர்க்கு விஸேஷணமான ஒருவின் அர்த்தம். ஸ்ருஷ்டி ஸத்தி, ஸம்ஹாரணம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத், ராஸாத, ரணத்தேடபி அயமேவ ஸ்ருஜதீ, தி கத, முச்யத இதி ஸங்கா ச “மூவராகிய மூர்த்தி” இத்யதேந நிரஸ்யதே. q மூர்த்திஸப்த, தஸ்ய ஸர்வேஸ்வர வாசித்வம் கதம்? இத்யத்ரஹ (மூர்த்திஸப்த, தம்இதி) r இப்பாட்டுக்கு அந்வயமேது, க்ரியை ஏது? என்ன; ப்ரத, மாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் (மொய்கொள் இத்யாதி,) இதுக்கு மேற்பாட்டிலே க்ரியை. 380b இரண்டாம்

ஜீ—அர்த்தம் (அப்போது இத்யாதி,) i, ஞானமாய்-ஞானத்தையுடையனாய். j முந்தின அர்த்தத்திலே “வெளிப்பட்டு இவை” என்றதுக்கு அர்த்தம் (வெளிப்பட்டு இவை என்றது இத்யாதி,) m இப்போது-உபதே, ஸவேனையிலே. n ஸ்ருஷ்டி ப்ரஹ்மாவக்கும், ரக்ஷணம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கும், ஸம்ஹாரம் ருத், ரனுக்கும் சொல்லாதிந்க, இவன் ஸ்ருஷ்டித்தான் என்கிறதென்? என்ன (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி என்று) அத், விதீயரான மூவராயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் இத்யர்த்தம், q மூர்த்திஸப்த, தஸ்ய ஸர்வேஸ்வரவாசித்வம் எப்படி? என்ன (மூர்த்திஸப்த, தம் இத்யாதி,) r முந்தின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம் காட்டுகிறார் (மொய்கொள் சோதி இத்யாதி,) 3

பு— (மொய்கொள் சோதி) k, 1. महाभारते आरण्यपर्वणि (१६३) आर्षिषेणवचनम्—
“अत्यर्कानलदीप्तं तस्यानं विष्णोर्महात्मनः। स्वयैव प्रमया राजन् दुष्प्रेक्षं देवदानवैः॥९॥”

ஈ—கொள் சோதியோடாயினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி - பின்னும் - வையம் வானம்
 ஹனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவற்றை -
 'செய்யகுழ் சுடர்ஞானமாய் - படைத்தான் - செய்யதாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழு
 முண்ட அவன்கண்டீர்; ஆனபின்பு அவனைப் பரவுங்கோள். / (முற்றுமாயென்கிற
 ஸாமாநாதி, கரண்யம் - கார்யகாரணபூவத்தாலே; ஞானமாய் என்றவிடம் - குண
 குணிபூவத்தாலே.) 1.

அ—அவதாரிகையில் "செய்யதாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்" என்று -
 இப்பாட்டிலே க்ரியை. 1.

ஐ—s பரவுங்கோள் என்றது-மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இதுக்கும் க்ரியை என்றபடி. 380b த்விதீ
 யாவதாரிகைக்கும் அந்வயம் இதுவேயாய், "உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்" என்றே க்ரியாபதம்.
 384e "முற்றுமாய்" என்கிற ஸாமாநாதி, கரண்யம் கார்யகாரண பூவநிபுந்தநம். i2 "ஞான
 மாய்" என்கிறவிடம் - குணகுணி பூவத்தாலே. n ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி-"அத்விதீயமான
 பூரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மக மூர்த்தி த்ரயத்தையுமுடையனாவன்" என்று உரையில் அர்த்தம்.
 பூரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களை ஸரீரமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் என்னுதல். n "மூவராகிய மூர்த்தி"
 என்கிற ஸாமாநாதி, கரண்யம் - கார்யகாரண பூவநிபுந்தநம். k2 மொய்கொள்-செறிவையுடைய,
 'சோதியோடாயினான் - செறிந்த தேஜோமயமான நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கிறவன்.
 k3 1. "அத்யங்க்காலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபுயா ராஜந்
 துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: ||" இதி ஆரண்யபர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேணவசநம். 2. "யதா
 கப்யாஸம் புண்ட்ரீகமேவமக்ஷிணி" என்றதுக்கு ஸித்ததூந்தார்த்தம் மூன்று. "கம்"
 என்று - ஜலமாய், அப்யாஸம் என்கிறவிடத்தில் - அகாரம். 3. "வஷ்டி வாசுநிரல்லோப
 மவாப்போருபஸர்க்குயோ:" என்கிற ஸுத்ரப்ரக்ரியையாலே லுப்தமாய், "ப்யாஸம்" என்றிருக்
 கிறதாய், கப்யாஸம் புண்ட்ரீகமென்று - ஜலத்தில் பிறந்திருக்கிற புண்ட்ரீகம்போலேயிருக்கிற
 திருக்கண்கள் என்னுதல்; இந்த அர்த்தத்தில், 4. "அஸ-பூவி" என்கிற தூது. அன்றிக்கே,
 "கம் பிபுதீதி-கபி:" என்று நாளத்தைச் சொல்லி, அதிலேயிருக்கிற தாமரை என்னுதல்; இந்த
 அர்த்தத்தில், 5. "ஆஸ-உபவேஸநே" என்கிற தூது. அன்றிக்கே, "கம் பிபுதீதி கபி: ஸ-ஓர்ய:,
 தேந அஸ்யதே-க்ஷிப்யதே இதி கப்யாஸம்"—ஸ-ஓர்யனாலே அலர்த்தப்பட்ட தாமரைப்பூப்போலே
 ஸிருக்கிற திருக்கண்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்துக்கு, கபியென்று ஸ-ஓர்யனைச்சொல்லுமோ?
 என்ன; 6. "கபிர் பிபுஸ்தி தேஜநம்" என்னக்கடவதிறே. இந்த மூன்று அர்த்தத்தையும்,
 பூபூபூஷ்யகாசர் வேதூர்த்தஸங்க்ரஹத்திலே 7. "கும்பீராமபூஸஸமுத்பூத ஸம்ருஷ்டநாந
 ஸ்விசரவீகஸித புண்ட்ரீக துளாமலாயதேக்ஷண:" என்று அருளிச்செய்தார். இதுக்குப் பூர்வ
 பக்ஷார்த்தம் மூன்றுண்டு. அதாவது, கபியென்று - கிஞ்சித் என்றாய், கப்யாஸம் புண்ட்ரீக
 'மென்று - ஈஷத்விகஸிதமான தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களென்னுதல்; அன்றிக்கே,
 8. "கபி-சலனே" என்கிற தூதுவினாலே கபிஸப்தத்தாலே ஸ-ஓர்யனைச்சொல்லி, ஆஸமென்று-
 ஆதித்யனுடைய மண்டலமாய், புண்ட்ரீகமென்று-ஹ்ருத்யகமலமாய். ஆதித்யமண்டலமும்
 ஹ்ருத்யகமலமும் யாதொருபடி உபாஸ்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிருக்கும்,
 ஏவம்-அப்படியே அக்ஷிகளும் உபாஸ்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிருக்கும்
 என்னுதல். அன்றிக்கே, கப்யாஸமென்று - மர்க்கடப்ருஷ்டத்தைச் சொல்லி, மர்க்கடப்ருஷ்டம்
 'போலேயிருக்கிற யாதொரு புண்ட்ரீகமூண்டு, அதுபோலேயிருக்கிற அக்ஷிகள் என்னுதல்.
 இப்படி பூர்வபக்ஷத்திலே மூன்று அர்த்தமும், ஸித்ததூந்தத்திலே மூன்று அர்த்தமும்
 கண்டுகொள்ளது. 1.

i/ ( ) பல ஸூத்கோஷங்களில் இல்லை.

2. மூவ ராகிய மூர்த்தி யைமுதன் மூவர்க் கு(ம்)முதல் வன்றன்னைச் சாவ(ப) மூள்ளன நீக்கு வானைத் தடங்க டற்கிடந் தான்றன்னைத் தேவ தேவனைத் தென்னி லங்கை யெரியி யுச்செற்ற வில்லியைப் பாவ நாசனைப் பங்க யத்தடங் கண்ண னைப்பர வுமினே.

ஆ— 2. வ்யா:— (மூவராகிய) இதினமேல் ஸமாஸ்ரயணீயனான எம்பெருமானுடைய எளிமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி த்ரிமூர்த்திருபேண அவஸ்திதனாய், ஸர்வ லோக நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்களுடைய வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீட, ஈத்யாபத், விமோசனகரனாய், சக்ராரணவ: நிகேதனனாயிருந்துவைத்து ஆத்மிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக த்ரஹத்யாத்மஜனாய்வந்து அவதீர்ணனாய், இப்படி மநுஷ்யனாயிருக்கச்செய்தே, ரூபகுண விபுவசேஷ்டிதாதிகளால் மநுஷ்யநிற்காட்டில் தேவர்கள் யாதொருபடி விலக்ஷணராயிருப்பார், அப்படியே தேவர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணனாய், ஆத்மிதநிரோதி, நிரஸனைகபேடாகனாய் த்ரஹ மாத்தரத்தாலே ஸர்வஜந்தூநாம் ஸர்வபாபக்ஷயகரனாயிருக்கிற எம்பெருமானைப் பரவுமினே என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேலெல்லாம் — அவனுடைய ஸௌஸ்ப்யம் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் பாட்டில்—இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த தானேயாகிலும், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளியனாகக்காக அவர்களோடு ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின மூர்த்தத்ரஹத்ய சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஸ்ரயியுங்கோன் என்கிறார்.

வ்யா:— (மூவராகிய மூர்த்தியை) ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்ய நிபந்தநம் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்தை அநு ப்ராஷிக்கிறது. ஜகத்திற்கு ப்ரத்யாநான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரண மானவனை; இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரண பாவநிபந்தநம் என்கிறது. (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) அவர்களுக்குள்ள ஸாபங்களை அநாயாஸேந

ஆதே:— முதற்பாட்டு. அப்போதவர்ந்த செவ்விததாமரைபோலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையனாய், பூமியும், உபரிதநலோகங்களும், மநுஷ்யரும், தேவதைகளும், திர்யக்ஸ்தாவரங்களும், பஞ்சபூதங்களும், மஹத்தூதிகளுமாகிற இவை யெல்லாம் தானேயாய் வெளிப்பட்டு வருத்தமற்று, கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்து, விஸ்தாமாயிருக்கிற ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தையுடையனாய், ஸருஷ்டித்தவனாய், பின்னும் தேஜ:ப்ரபுருதிகல்பாணகுணங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸாரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு ஸாரீரமாகக் கொண்டு, அவற்றிலே அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலகர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேஸ்வரன் என்கிறார்—“செய்யதாமரைக்கண்ணன்” இத்யாதி்யால். 1.

ஓ—போக்குமவனை. (தடங்கடற்கிடந்தான் தன்னை) தேவர்களுடைய ஆபந்திவாரணத்தி, களுக்காக அவர்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. (தேவதேவனை) அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது தேவர்களுக்கு ஸமாஸ்ரயணியனாய். மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினாலும், மநுஷ்யநிற்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணராயிருக்கிறப்போலே தேவர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷண னானவனை என்றுமாம். (தென்னிலங்கை என்று தொடங்கி) ராவணனுக்கு அஞ்சி யிருந்த அக், நி தட்டும் தடையுமின்றிக்கே வ்யாபரிக்கும்படி தன் வில்வலியாலே லங்கையைச்செற்று, கையும் வில்லும் கண்டாருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஒரு பாபங்களையும் போக்காவிடிலும் காண்கையே ப்ரயோஜனம் போரும்படியான உத்பு, ல்ல புண்ட, ரீகதடாகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் உடையவனை. 2.

ய— 2. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாப் அவதாரகத்தமா ஸக்ஷிரார்ணவஸாயி ஆஸ்ரயணியன் என்கிறார்.

மூவராகிய மூர்த்தியை—[1. “ச ஶ்ரீ ச சிவஸ்சை:” (ஸ ப், ஶ்ரீமா ஸ ஶிவஸ்சைந்த்ர:) என்கிறபடியே] ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும் தான் என்னலாம்படி அவர்களுக்கு ஸரீரியாயிருப்பானாய், (ஸரீரபூதராய்) முதல்—லோகப்ரதானரான, மூவர்க்கு—(அவர்கள்) மூவர்க்கும், முதல்வன்தன்னை—காரணபூதனாய், சாவம்— (அவர்களுக்கு குருபாதகாதி) ஸாபங்கள், உள்ளன—உள்ளவற்றை, நீக்குவானை— போக்குமவனாய், (பின்பு, கூப்பிட்ட குரல்கேட்கும்படி), தடம்—இடமுடைத்தான, கடல்—கூர்ப்புதியிலே, கிடந்தான் தன்னை—கண்வளர்ந்தருளி, தேவதேவனை— (ராவணவதார்த்திகளான) தேவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணியனாய்க்கொண்டு அவ தரித்து, தென்னிலங்கை—லங்கையில், எரி—செல்லப்பெருத அக், நி, எழ—தலை யெடுக்கும்படி, செற்ற—ஸத்ருநிரஸனம்பண்ணின, வில்லியை—வில்லையுடையனாய், ஶாவநாசனை—(ஸேதுவில் வரதநாதி, முகத்தாலே) பாபவிநாஸகனான, ஶங்கயத்தடங்கண்ணனை—புண்ட, ரீகாக்கை, பரவுமின்—ஸ்தோத்ர முகத்தாலே ஆஸ்ரயியுங்கோள். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கிற இவனைக் கிட்டப்போமோ? என்னில்; ஆஸ்ரயணர்த்தமாக ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(மூவராகிய மூர்த்தியை) ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபுந்தநம் சொல்லுகைக்காக அநுபூஷிக்கிறது. (முதல் இத்யாதி,) ஜகத்துக்கு ப்ரதானரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயம் - கார்யகாரணபூவநிபுந்தநம் என்கிறது. (சாவம் இத்யாதி,) வேதநா யஹார குருபாதக தைத்தயபீடநாதிகளால் இவர்களுக்கு வரும் ஆபத்துக்களைப் போக்குமவனை. சாவமுள்ளன என்கிறது - அவன் க்ருபைக்கு இவர்கள் பண்ணும்

இ—அபராதும் போராது என்கை. (தடம் இத்யாதி,) இன்னம் “இவர்களுக்கு இடர் வந்தபோது தூரஸ்துனாகவொண்ணாது” என்று சுகீராப்தியிலே கணாவளர்ந் தருளினபடி. (தேவதேவனை) அங்குக் கிடக்கிறது ப்ரஹ்மாதிசுருக்கு ஆஸ்ரய ணீயனாகைக்கு. அவர்கள் அபேக்ஷிக்க வந்து அவதரித்தபடி. 1. “சுபலம்” (ஸபலம்) இத்யாதி. (தென்னிலங்கை இத்யாதி,) அக்யுநி புக ப்யப்படும் ஊரிலே நினைத்தபடி புக்கு வ்யாபரிக்கப் பண்ணவல்ல வில்வலியை உடையவனை. (தென்னிலங்கை எரி எழச்செற்ற வில்லியை - தேவதேவனை) என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். (பாவநாசனை) ஹேயப்ரதிபுடனை. கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். 2. “பாவநஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரக்யநந்தந” (பங்கயம் இத்யாதி,) பாபத்தை உண்டாக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. 3. “ராம: கமலபத்ராசு:” (ராம: கமலபத்ராசு:). (பரவுயிணை) 4. “ஜிதந் தே புண்ட,ரீகாசு” (ஜிதந்தே புண்ட,ரீகாசு) என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள். 2.

ஈ—அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. a ஜகத்காரணத்வ புண்ட,ரீகாசுத்வாதிசுருக்ஷிச் சொல்லி, “ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்னுந்நின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு எங்களாலே அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் போமோ? என்ன; “அப்படிப்பட்டவன் தானே உங்களோடு ஸஜாதீயனாய், சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான். அங்கே ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்கிறார்.

வ்யா:—b(மூவராகிய மூர்த்தியை) cப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வத்துக்கு நிப,ந்தநம் சொல்லுகைக்காக - அநுபுராஷிக்கிறது. (முதல் இத்யாதி,) d இஸ்ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வம் d, ஸ்வருபேண அன்று. கார்பகாரணபுவதிப,ந்தநம் என்

அ—இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய இத்யாதி,) a கீழே - பரத்வத்தைச்சொல்லி, இங்கே அவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வத்துக்கு அந்யதூஸித்தி, ஸங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரம் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமென்று பரிஹரித்ததாயிருக்கிறது என்கிறார் (ஜகத்காரணத்வ இத்யாதி,) b,c முன்னே “மூவராகிய மூர்த்தி” என்று அநுபுராஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி,) d இஸ்ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வம்—ஸ்வருபையாரம் என்கிற மாயாவாதிசுருக்ஷித்வ நிர்ணயிக்கக்கு உறுப்பென்று அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வத்துக்கு ஹேது இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வம் இத்யாதி,) d, கார்பகாரணபுவாதிசுரு நிப,ந்தநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமல் ஸ்வருபத்தை அபேக்ஷித்தால், ஸ்வருபையத்திலே பர்யவஸிக்கும் என்கிற தாத்பர்யத்

ஜீ—இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய இத்யாதி,) a கீழே - பரத்வத்தைச்சொல்லி, இங்கே - அவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வத்துக்கு அந்யதூஸித்தி, ஸங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரம் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமென்று பரிஹரித்ததாயிருக்கிறது என்கிறார் (ஜகத்காரணத்வ இத்யாதி,) b,c புதஸ்ச, “மூவராகிய மூர்த்தி” என்று அநுபுராஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி,) d ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வம் ஹேதுமாஹ (இஸ்ஸாமாநாதிசுருக்ஷித்வம்

ஈ—கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருந்துள்ள e தன்னோடு கூடின மூவாக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை. f ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாகிறான் தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதென்? என்னில்; தான் இவர்களுக்குக் காரணபூதனான வோபாதி. தனக்கு அவ்வருகு காரணந்தரமின்றிக்கேயிருக்கும் என்றபடி; g 1. “आत्मैश्वरम्” (ஆத்மேஸ்வரம்) என்கிறபடியே. h அன்றிக்கே, இந்த்ரனையும் கூட்டி. ஜகத்துக்கு ப்ரதானராயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை என்றுமாம். i (சாவமுள்ளன நீக்குவானே) j2. “वेदापहार-गुरुपातकदैत्यपीडा” (வேதாபஹார குருபாதக தைத்த்யபீடா) என்றற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. k (உள்ளன) l போக்குகிற அவன் பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. m (தடங்கடல் இத்யாதி) n “இன்னம்

அ—தாலே (ஸ்வரூபேண அன்று என்கிறது) e (தன்னோடு கூடின) ஸரீர ஸம்யோஜத முகேநவிதே அவர்களுக்குக் காரணமாகிறது. இது பின்னை ஸ்வாவதாரத்துக்கும் ஓக்குமிறே. f அப்யுச்சய பரிஹாசங்களை ஸங்கா பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு என்று) g ஸ்வாத்மநம் ப்ரதி காரணத்வேதிஹிதே - ஸ்வஸ்ய காரணந்தரநிஷேத: ப.லதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆத்மேஸ்வரம் இதி) h (அன்றிக்கே இத்யாதி) ஏவஞ்ச, “முதல்” இத்யஸ்ய - காரணபூதா இதி ச, ப்ரதானநாதி இதி ச அர்த்தத்வம். i, j சாவமுள்ளன என்றது-ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவர்க்குமுண்டான து:க்கங்களை என்கிறார் (வேதாபஹார இத்யாதி) சாபம்என்றது-சாபம்போலே அநுபூர்வமான து:க்கங்களைச் சொல்லுகிறது. k, l வேதாபஹாராத்யாபத்துக்கள் பூ.பிஷ்டமாயிருக்க, “உள்ளன” என்று லகு.வாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (போக்குகிற அவன் இத்யாதி) “சாவம் நீக்குவான்” என்ன அமைந்திருக்க, “உள்ளன” என்கையாலே - உள்ளத்தைப் போக்கினான், இல்லாததுக்கு என்செய்வானென்று தோன்றுமிதே; அத்தாலே பாரிப்பினுடைய மிகுதியும், சாபத்தினுடைய ப.லகு.த்வமும் தோன்றுகிறது. i, n, n “சாவமுள்ளன நீக்குவானே” என்ற அநந்தரம், “தடங்கடல் கிடந்தான்தன்னை” என்று

ஐ—இத்யாதி) f தடஸ்த, ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்ரஹ்மருத்ரர் இத்யாதி) h (அன்றிக்கே இந்த்ரனையும் இதி) ஏவஞ்ச, “முதல்” என்றதுக்கு — காரணபூதர், ப்ரதான பூதரென்று அர்த்தத்வம். i, j சாவமுள்ளன நீக்குவானே - சாபம்போலே அநுபூர்வமான வேதாபஹாராதி, து:க்கங்களுள்ளவற்றைப் போக்குமவனை; தைத்த்யபீடே-இந்த்ரனுக்காதல்; குருபாதக தைத்த்யபீடேகள் இரண்டும் - ருத்ரனுக்காதல்; தலையிலே கையை வைக்க வந்த வ்ருகாணுராதியீடேயுண்டிறே k, l வேதாபஹாராத்யாபத்துக்கள் ப.ஹுவாயிருக்க, “உள்ளன” என்று - லகு.வாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (போக்குகிற அவன் இத்யாதி) ‘சாவம் நீக்குவானே’ என்ன அமைந்திருக்க, “உள்ளன” என்கையாலே-உள்ளத்தைப் போக்கினான், இல்லாததுக்கு என்செய்வான் என்று தோன்றுமிதே; அத்தாலே பாரிப்பினுடைய மிகுதியும், சாபத்தினுடைய ப.லகு.த்வமும் தோன்றுகிறது. i, n, n “சாவமுள்ளன நீக்குவானே” என்ற அநந்தரம்,

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (மூவராகிய இத்யாதி) (முதல்வன் தன்னை) g 1. नारायणानुवाके (११) “पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम्”

(சாயம் இத்யாதி) j2. स्तोत्रे “वेदापहारगुरुपातकदैत्यपीडाद्यापदिमोचनमहिष्ठफल-प्रदानैः। कोन्यः प्रजापशुपती परिपाति कस्य पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन॥”

ஈ—இவற்றுக்கு ஆபத்துவந்தபோது நம்மைத் தேடித் திரியவொண்ணாது” என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. o (தேவதேவனை) p ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. p₂ (தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) q அவர்கள் கூப்பிடுகேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. r அக்,நியானது ராவணபுயத்தாலே ப்ரவேஸிக்க மாட்டாத ஊரிலே. r₂ தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியை யுடையவனை. s (தேவதேவனை - தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) என்று s₂ மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ்சொல்லிற்குக்ஷமாம். t நித்யஸூரிகள் ஏதுகிறவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். u (பாவநாசனை) v கையும் வில்லுமாயிருக்கிற படையைக்காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். w1. “पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव

அ—சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (இன்னம் இத்யாதி,) m,o,p “தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை” என்ற பதத்தோடே “தேவதேவனை” என்று கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு இத்யாதி,) q ஆஸ்ரயித்த ப்,ரஹ்மாதி,களுக்குப் ப்,லம் கொடுக்கக்காக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான் என்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி,) r “எரியெழச் செற்ற வில்லியை” என்றதுக்கு வாஸனை (அக்,நியானது இத்யாதி,) s “தேவதேவனை” என்கிற இத்தை - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தாலே ப்,லித்ததொரு தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தேவதேவன் இத்யாதி,) s₂. “புலாந் ஞாராயணே தேவ:” என்று ப்,ரஹ்மாதி,கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என்றபடி. t “தேவதேவன்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகள் என்று அர்த்த,ரந்தரம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி,) இவர்கள் ஏத்தினமைக்கு ப்ரமாணம்—A “பரதனும் தம்பி சத்துருக்களனும்” இத்யாதி, கண்டு கொள்வது. n யத்,வா, (இன்னம் இவற்றுக்கு) “தென்னிலங்கை” என்ற உத்தர ஸமபி, வ்யாஹார தாத்பர்யம். p (ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு) பூர்வோத்தர ஸமபி,வ்யாஹார நிப,ந்த,நம்.

ஜீ—“தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை” என்று சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜநம் (இன்னம் இத்யாதி,) m,o,p கீழிற்பத,த்தோடே கூட்டி ப்,ாவம் (ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு இத்யாதி,) q ஆஸ்ரயித்த ப்,ரஹ்மாதி, களுக்குப் ப்,லம் கொடுக்கக்காக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான் என்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி,) r “எரியெழச் செற்ற வில்லியை” என்றதுக்கு வாஸனை (அக்,நியானது இத்யாதி,) p₂ தென்னிலங்கையிலே செல்லப்பெருத அக்,நியானது தலையெடுக்கும்படி ஸத்ரு நிரஸநம்பண்ணின வில்லையுடையவனை. s “தேவதேவன்” என்கிற இத்தை சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தால் ப்,லித்த தாத்பர்யம் (தேவதேவன் இத்யாதி,) s₂. “புலாந் ஞாராயணே தேவ:” என்று - ப்,ரஹ்மாதி,கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என்றபடி. t “தேவதேவன்” என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் படுமவன் என்று அர்த்த,ரந்தரம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி,) இவர்கள் ஏத்தினமைக்கு A “பரதனும் தம்பி சத்துருக்களனும்” இத்யாதியை ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி,ப்பது. p₂,u,v “தென்னிலங்கை” இத்யாதியோடே, “பாவநாசனை” என்றத்தையும் கூட்டி ப்,ாவம் (கையும் வில்லுமாய் இத்யாதி,) w பாபங்கள் போம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (பாவந இத்யாதி,) உத்தர பூராமாயணே த்,வ்யரீதிதமே அக்,ஸ்த்ய:, 1. “அத்யத்,பு,தமிதம் வாக்யம் தவ ராம ஸுபூக்ஷரம்” இதி

ப்ர—(பாவநாசனை) w1. उत्तरश्रीरामायणे द्व्यशीतितमे अगस्त्यः “अत्यद्भुतमिदं वाक्यं तव राम शुभाश्रय । पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव रघुनन्दन ।”

3. பரவி வானவ ரேத்த நின்ற பரம னைப்பரஞ் சோதியைக்
குரவை கோத்த குழக னைமணி வண்ண னைக்குடக் கூத்தனை
அரவ மேறி யலைக டல்அம ரும்து யில்கொண்ட வண்ணலை
இரவு நன்பக லும்வி டாதென்று மேத்து தல்மனம் வைம்மினே.

ஆ— 3. வ்யா:—(பரவி) அயர்வறும் அமரர்களாலே அநவரத ஸம்ஸ்தாயமானனும், நிரதிராய தேஜோவிரிஷ்டனும், நாகபர்யங்கராயிராயிருந்துவைத்து வஸுதேவக்ரு-
ஹே஽வதீர்ணனும், ஆஸ்ரித ஸம்ஸலேஷைக ஸ்வபாவனும், ஆஸ்ரிதஸுலபனும், அகிமநோஹர திவ்யசேஷ்டிதனாயிருந்தவனை இரவும் நன்பகலும் விடாது என்றும் ஏத்துதல் மனம் வைம்மினே என்கிறார். 3.

ஈ—“युञ्जन्” (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந) என்கிறபடியே, அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. x (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) y பாபவர்த்தகனானும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகையுடையவனை. (பரவுமினே) z அக்கண்ணழகிலே தோற்று z₁. “जितन्ते पुण्डरीकाक्ष” (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள். 2.

அ—p₂, r₂ (தான் நினைத்தபடி) 'எழ'வின் அர்த்தம். p₂, u, v “தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை” என்றத்தோடே, “பாவநாசனை” என்றத்தையும் கூட்டித் தாத்தர்யம் (கையும் வில்லுமாய் இத்யாதி) w பாபங்கள் போம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (பாவந: இத்யாதி) u, x, y “பாவநாசனை” என்ற அநந்தரம், கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்தர்யம் (பாபவர்த்தகனானும் இத்யாதி) 2.

ஜீ—பூர்வர்த்தம். u, x, y “பாவநாசனை” என்ற அநந்தரம் கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (பாபவர்த்தகன் இத்யாதி) z “பரவுமினே” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அக்கண்ணழகிலே இத்யாதி) z₁. “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஸ்வபாவந” இத்யாதி, க்ரமேனாந்வய: 2.

ப்ர—z₁. जितन्तायाम्—“जितन्ते पुण्डरीकाक्ष नमस्ते विश्वभावन। नमस्तेऽस्तु हृषीकेश महापुरुष पूर्वज॥”

ஆதே,— இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய மூர்த்தியை) ஜகத்காரணபூதனாயிருந்துள்ள தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயிருந்துள்ளவனை, வேதாபஹாரம் முதலாயிருந்துள்ள ஆபத்துக்கள் உள்ளவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை, இன்னும் ஆபத்துக்கு உதவுகைக்காக ஒக்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை, ப்ரஹ்மாதிடங்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனானவனை, அவர்களுக்காகத் தென்னிலங்கையை நெருப்பு கொளுத்தும்படி நியமித்த வில்லைபுழுடையவனை, கையும் வில்லுமான நிலையாலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனை, பாபவர்த்தகனானும் விடவொண்ணாதபடி பங்கஜம்போலே விஸ்த்ருதமான கண்ணழகையுடையவனை, அக்கண்ணழகிலே தோற்று, 1. “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள் என்கிறார்—“மூவராகிய மூர்த்தி” இத்யாதிபால். 2.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—த, ஸாத, தம்ஜனவனிற்காட்டிலும் ஸுலப, னாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஸ்ரீநந்த, கே, ரபர் திருமகளை நிரந்தரமாக ஆஸ்ரயிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பரவி வானவர் என்று தொடங்கி) ஒத்தாரும் மிக்காருமின்றிக்கே தன்னுடைய ஸௌந்த, ர்யாதி, களுக்குத் தோற்று அயர்வறும் அமரர்கள் அக்ரமமாக ஏத்தும்படியையுடையனாய், அவர்கள் ஏத்துகையாலே தீ, ப்யமாநனுமாய், இங்ஙனே விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து ஸ்ரீநந்த, கே, ரபர் திருமகனாய்த் திருக்குரவை கோத்தருளி இடைப்பெண்களை ஈடுபடுத்தி அவர்களோடே கலக்கவல்லனுமாய், அத்தாலே பெரு விலையான மாணிக்கம்போன்ற அழகையுடையனுமாய், பெண்களே வாழ்ந்துபோகையன்றிக்கே எல்லாரும் கண்டு வாழும்படி குடமாடியருளுவதும் செய்து, அத்தாலுண்டான இளைப்பு ஆறும்படி திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நிரதிஸ்யபே, ராக்யபூ, தனை. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அந்தக் கீரார்ணவஸாயியினுடைய ராமாவ் தாரத்திலுங்காட்டில் ஆழிதார்த்த, ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய க்ருஷ்ணவதார ஸௌலப், யத்தை அநுஸந்தித்து, 'அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

(பூ, பூரநிர்ஹரணர்த்துமாக) பரவி—(குணகூணங்களைப்) பரக்கச்சொல்லி, வானவர்—தேவர்கள், ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ண, நின்ற—(அவர்களுக்கு ஸந்நிதி, பண்ணி) கின்ற, பரமனை—பாரமயத்தையுடையனாய், பரஞ்சோதியை—[அவதீர்ண த, ஸாயிலே 1. "देवदेवेश" (தே, வ தே, வேஸ) என்னும்படியான] நிரவதி, கஜ்யோதிஸ்ஸையுடையனாய், (அவதார ஸௌந்த, ர்யத்தில் அகப்பட்ட கே, ரப கன்யகைகளுக்கு) குரவைகோத்த—திருக்குரவைகோத்த முகத்தாலே, குழகளை—இஷ்ட விநியோக, ர்ஹமாம்படி பூவ்யனாய், மணி—மாணிக்கம்போலே முடிந்தாள லாம்படி ஸுலப, மான, வண்ணனை—வடிவையுடையனாய், (பெண்களையன்றியே ஊராக அநுபூ, விக்கும்படி) குடக்கூத்தனை—குடக்கூத்தாடினவனாய், (இப்படி ஆழிதகார்யம் செய்கைக்காக) அரவம்—திருவநந்தாழ்வான் மேலே, ஏறி—ஏறி, அலை—(தன் ஸந்நிதியாலே டிகாந்தளித்து) அலையெறிகிற, கடல்—கடலிலே, அமரும்—(ரக்ஷண சிந்தையிலே) பொருந்தின, துயில்—நித்ரையை, கொண்ட—ஸ்வீகரித்த, அண்ணலை—ஸ்வாமியை, நன்—(ஸ்தோத்ரோபயோகத்தாலே) நன்றான, இரவும் பகலும்—அஹோராத்ரவிபூ, கமின்றியே, விடாது—ஓவாதே, என்றும்— என்றும், ஏத்துதல்—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையிலே, மனம்—நெஞ்சை, வைம்மின்—வையுங்கோள்.

விஷய வைவக்ஷண்யத்தாலே இதுதானே கொண்டுமுழுகும் என்று கருத்து. 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரதஸூன் என்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பரவி வானவர் ஏத்தநின்ற பரமனை) நித்யஸூரிகள் அக்ரமமாக ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிகரஹிதனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேத்யுதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகாய் நின்றவனை என்றுமாம். (பரஞ்சோதியை) அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. 1. “विपश्यन्वा जगत्वांससस्मिन्धे” (விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே) என்று அவர்கள் ஏத்துகை தன் பேருக நினைத்து, அது வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. 2. “परं श्योतिरुपसपय” (பரம் ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய) ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுகை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிதே. (குரவை கோத்த குழகனை) இப்படி விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடு இடைப்பெண்களோடு பரிமாற்றத்தில் வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. (மணிவண்ணனை) அவர்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கவல்ல வடிவழகையுடையவனை. (குடக்கூத்தனை) இப்பெண்களில் தாழ்ந்தார் இழந்துபோகையன்றிக்கே — திருக்குரவையில் தப்பினார் இழவாதபடி மன்றிலேநின்று குடக்கூத்தாடி, அவ்வடிவழகை ஸர்வ ஸ்வதூயனம் பண்ணினவனை. (அரவம் இத்யாதி) குடக்கூத்தாடின ஸ்ரமம் தீர ஸ்ஹிராப்தியிலே சாய்ந்தபடி. (அலைகடல்) தன் ஸந்நிதியாலே கிளர்த்தியையுடைத் தாயிருக்கை. (அமரும் துயில்) நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. (அண்ணலை) சாய்ந்துகிடக்கிறபோது “ஸர்வாதிகன்” என்று தோற்றவிருக்கை. 3. “स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुखः परन्तपः” (ஸ மயா பேயாதித: ஸ்ரீமாந் ஸுக்ய-ஸுப்த: பரந்தப:) என்னக்கடவதிதே. (இரவு இத்யாதி) ஏத்துகைக்குறுப்பான காலமாகையாலே நல்ல இரவும் நல்ல பகலும். காலம் நடையாடாத தேஹத்திலே சென்று அனுபவிக்கவேண்டும் விஷயத்தை, காலம் நடையாடும் தேஹத்திலே யிருந்தே அனுபவிக்கலாம் என்கை. (என்றும் இத்யாதி) எப்போதும் ஏத்துகை யிலே மநஸ்ஸை வைக்க அமையும்; தானே கொண்டுமுழுகும்; பின்னை உபதேஹிக்கவேண்டா.

3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. ௧ கீழ்ச்சொன்ன ௨ ராமாவதாரம் ௩ பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ௧ ஸமாதிக தநித்தானாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும்

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (பரவி வானவர் இத்யாதி) ௧ (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி) “ராமாவதாரத் திலே ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர்; அவ்வதாரம் கட்டும் காவலுமாய் வஸிஷ்டாதிதிகள்; ஓலக்கங்கொடுக்க மேன்மை தோற்ற ஸம்ஹாஸநந்தராயிருக்கிறவிருப்பிலே நாங்கள் எப்படி

ஐ— மூன்றாம் பாட்டு. (பரவி இத்யாதி) ௨ “குரவை கோத்த குழகனை” இத்யாதியைக் கூடாக்கித்து அவதாரிகை (ராமாவதாரம் இத்யாதி) ௩ பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத் திலே-பரத்வமென்னும்படி அத்யந்த ஸுலபமான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே. ௧ “ராமாவதாரத்திலே

சுபரிச்சே, தி, க்கவொண்ணுதே அவ்வருகாய் தின்றவனை என்றுமாம். d (பரஞ்சோதியை) உஅவர்கள் ஏத்த, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை; f1. “विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते” (விபந்யவோ ஜாக், ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்த, தே) என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன்பேருக நினைத்து, அது தன்வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. g 2. “परं ज्योतिरुपसंपद्य”

அ—ஆஸ்ரயிக்கவென்னில்” என்று கூட்டி அருளிச்செய்வார். a₂ (பரத்வமென்னும்படியான) அத்யந்த ஸுலபமான என்றபடி. c (ஸமாதி, கதா, ரித்திரனம்) 3. “ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகம்ச த்ரும்யதே” என்கிற ஸ்ருதிப்ரத்யபி, ஜ்ஞாபகமாகையாலே - ஸமக், ரஹணம். b ஏத்துகையாலே பரமன் என்னுதல், ஏத்தினாலும் பரமனாயிருக்கும் என்னுதல். இவ்வந்தத்திலே - 4. “நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:” என்னக்கடவத்தே என்பர். ப்ராப்தியாவது - ஸ்தோத்ரமென்று தாத்பர்யம். b, d, e “பரவி வானவர் ஏத்த” என்றத்தோடே “பரஞ்சோதி” என்றத்தைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் (அவர்கள் ஏத்த இத்யாதி) f கீழ்வாக்ய விவரணம் (விபந்யவ இத்யாதி) விப்ராஸ: - மேதாவிந: - 5. “விஸ்புதேநோச்யதே விஷ்ணு: ப்ராப்த: ப்ராபக: ஸ்மருத:” இதி ந்யாயேந விஷ்ணுப்ராபகா இதி வா. விபந்யவ: - தாச்சீ, ல்யே உப்ரத்யயமாய் ஸ்துதிரீலா: என்றபடி. 6. “பக-ஸ்துதேன”

ஜீ—ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றிர்; அந்த அவதாரம் கட்டும் காவலுமாய் வளிஷ்டாதி, கள் ஓலக்கம் கொடுக்க மேன்மைதோற்ற ஸம்ஹாஸதஸ்து, ராயிருக்கிற இருப்பிலே நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனெனென்னில்” என்று அவதாரிகை அடியிலே சில கூட்டிக்கொண்டு, அநந்தரம் - (கீழ்ச் சொன்ன ராமாவதாரம்) இத்யாதி, அநுஸந்திப்பது. b ஏத்துகையாலே - பரமன் என்னுதல், ஏத்தினாலும் - பரமனாயிருக்கும் என்னுதல்; “வானவர் - பரவி - ஏத்த - பரமனம் - நின்றவனை” இத்யத்யவ: இரண்டாம் அத்தத்துக்கு - 4. “நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:” இத்யாதியை நினைப்பது. ப்ராப்தியாவது - ஸ்தோத்ரம் என்று தாத்பர்யம். b, d, e “பரவி” இத்யாதி, யோடே கூட்டி புகுவம் (அவர்கள் ஏத்த இத்யாதி) f விவரணம் (விபந்யவ இத்யாதி) தத்-பரமம் பத்யம்; விப்ராஸ:—மேதாவிந:; விபந்யவ:—6. “பக-ஸ்துதேன” என்கிற தூதுவரித், தாமாய், தாச்சீ, ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸ்துதிரீலா: என்றபடி; ஜாக், ருவாம்ஸ:—ஜாக், ரணாரீலா:; அஸ்க், விதஜ்ஞாநா இதி யாவத்; ஸமிந்த, தே - விளங்காநின்றார்கள், 7. “இந்தி-தி, ப்தேன” என்றிறே தூது; பரமபத்யத்தை ஸதூ, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநின்றுகொண்டு அத்தாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றவிருப்பர்கள் என்றபடி. இது ருக், வேதத்திலே. d, g “பரஞ்சோதியை”

ப்ர— (முன்றும் பாட்டு) (புரனி) f1. ऋग्वेदे, “तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते। विष्णोर्थत्परमं पदम्॥” “विप्रासः-मेधाविनः. विपन्यवः-स्तुतिशीलाः. जागृवांसः-अस्खलितज्ञानाः. त एव अस्खलितज्ञानास्तद्विष्णोः परमं पदं सदा स्तुवन्तस्समिन्धत इत्यर्थः” इत्यखा: श्रुतेरर्थो वेदार्थसंग्रहे भाष्यकारेणामिहितः। अस्य भाष्यकारवचनस्य श्रुतप्रकाशिकाकारेण कृतं व्याख्यानम्— (तद्विप्रासः इति) विप्रास इति पदं व्याचष्टे (मेधाविन इति) अथर्वणि “विष्णु क्रान्तं वासुदेवं विज्ञानन् विप्रो विप्रत्वं गच्छते तत्त्वदर्शी” इति वचनात्। (विपन्यवस्तुतिशीला इति) “वनपण-स्तुतिव्यवहारयोः” इति घातुः। “महिमानं पनायत” इति श्रुतिप्रयोगस्स्पष्टः—इति॥

(புரஞ்சோதியை) g2. छान्दोग्ये (८-३) “असाच्छरीरात्समुत्थाय परञ्ज्योतिरुपसंपद्य स्येन रूपेण विनिष्पद्यते।”

ஈ—(பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) h ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுகை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. i (குரவை கோத்த i₂ குழகனை) j நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. குழகன் - புவ்யன். (மணிவண்ணனை) k அவர்களை வஸீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தை யுடையவனை. l (குடக்கூத்தனை) m திருக்குரவையில் n₂ அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி n₃ மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை n₄ முற்றாட்டாக அநுபுவிப்பிக்கு மவனை. n (அரவமேறி) n₂ குடக்கூத்தாடின ஸ்ரமம் ஆறும்படிக்கீடாகப் போய்த் திருப்பாற்

அ—என்றிறே த₄ரது. 1. “மஹிமாநம் பநாயத” என்றிறே ஸ்ரௌதப்ரயோகமும். ஜாக்ருவாம்ஸஃ ஜாக்ருணாமீலாஃ; அஸ்க்விதஜ்ஞாநா இதி யாவத். (ஸம்ந்த₄தே) தத்₂விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸத்யாஸ்துவந்தஸ் ஸம்ந்த₄தே-விளங்காநின்றார்கள். 2. “இந்தி₄-திப்பதௌ” என்றிறே த₄ரது. 3. “பரஞ்சோதி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய என்று) h அவர்கள் ஏத்துமது ஈஸ்வரனுக்குப் பேருமோ? என்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி₃) அதாவது - ஸேஷபூதன் ஏத்தித் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமது ஸேஷிக்குப் புருஷார்த்தமாயிருக்கும்றே என்றபடி. h அன்றிக்கே, இவர்கள் ஏத்துகிறது ஏதுக்கென்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி₃) என்னவுமாம். f யத்₂வா, (விபந்யவ இத்யாதி₃) 3. “ஸமிந்த₄தே” என்று - இவர்களுடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷமிறே சொல்லிற்று, அது மினைத் தாங்கள் ஏத்துகையாலே ப்ரஸந்தனான அவனுடைய முகப்ரஸாதத்தைக் கண்டிறே உண்டாவது. b “பரமனாய் - நின்ற” என்று அந்வயம். h ஏத்துமதுக்கு 4. “பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய” என்கிறவிது-ப்ரமாணமாம்படி எங்ஙனே? என்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி₃) ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளக்கையாலே, 4. “ஸ்வேந ரூபேண” என்று கைங்கர்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே அதுவும் ஏத்துகையிலே ப்ரமாணமாம் என்று கருத்து. b, l, j “பரவி வானவர் ஏத்தநின்ற” என்றத் தோடே “குரவை கோத்த குழகனை” என்றதுக்கு ஸங்க்வி அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி₃) i₂ குழகனை-ஏகரஸனை, k அவர்களை என்றது-பெண்களை என்றபடி. l, j, n “குரவை கோத்த குழகனை” என்ற அநந்தரம், “குடக்கூத்தனை” என்றதுக்கு வாஸனை (திருக்குரவையில் இத்யாதி₃) n திருக்குரவையில் அந்வயியாதார் - கேடாபா: வ்ருத்₂த₄ கேடாப்யஸ்ச. n₃ (மன்றிலே) நூற்சந்தியிலே. n₄ முற்றாட்டாக-பூர்ணபேடாஜநமாக. n₂ பூர்வோத்தர பத்யஸம்பிஷ்யாஹாரஸித்₂த₄ தாத்தர்ய பூர்வகஸப்₂த₄ர்த்தம் (குடக்கூத்து இத்யாதி₃) o₂ கிளர்த்தி-உச்ச₂ராயம். p₂ அமர்கையின் தாத்தர்யம் (நாய்ச்சிமாராலும் இத்யாதி₃) q₄ “அரவமேறி-அண்ணல்” என்று கூட்டித் தாத்தர்யம்

ஐ—என்றதுக்குச் ச₂ரந்தே₂த₄க்யே ப்ரமாணம் (பரஞ்ஜ்யோதி: இத்யாதி₃) h அவர்கள் ஏத்துமது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்₂த₄யொழிய, தன் பேருனபடி எங்ஙனையென்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி₃) அதாவது - 5. “விஜ்ஷா: ப்ரமுமோத₂ ஹ” என்கிறபடியே, ஸேஷபூதன் ஏத்தித் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமது தன்பேருக நினைத்திருக்கும்றே என்றபடி. யத்₂வா, இவர்கள் ஏத்துகிறது ஏதுக்காக என்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி₃) என்னுதல். b, l, j “பரவி வானவர்” இத்யாதி₃ தோடே கூட்டி பூரவம் (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி₃) i₂ குழகனை-ஏகரஸனை. k அவர்களை-பெண்களை. l, j, n “குரவைகோத்த” என்ற அநந்தரம், “குடக்கூத்தனை” என்றதுக்கு பூரவம் (திருக்குரவையில் இத்யாதி₃) n₂ அந்வயியாதார்க்கும் - கேடாபால வ்ருத்தை₂கள் முதலானார்க்கும். n₃ மன்றிலே-நூற்சந்தியிலே. n₄ முற்றாட்டாக-பூர்ணபேடாஜநமாக. n₂ கீழ்ப் பத்யத்தையும் கூட்டி பூரவம் (குடக்கூத்து இத்யாதி₃) o₂ கிளர்த்தி - உச்ச₂ராயம். p₂ “அமரும்” என்றதுக்கு பூரவம் (நாய்ச்சிமாராலும் இத்யாதி₃) q₂ “அரவமேறி - அண்ணல்” என்று கூட்டித் தாத்தர்யம்

எ—கடலிலே சாய்ந்தருளினபடி. α (அலைகடல்) ஸ்வஸந்திதா னத்தாலே α கினர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. p (அமருத்துயில்) p_2 நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணா திருக்கை. q (அண்ணலை) q_2 அநந்தஸாயித்வத்தால் வந்த q_3 ஈஸ்வரத்வவுறைப்பை யுடையவனை. r (இரவும் இத்யாதி) r_2 காலம் நடையாடாத தேயுரத்தில் அநுபுவத்தை யன்றோ காலம் நடையாடும் தேயுரத்திலே நான் உங்களை அநுபுவிக்கச் சொல்லு கிறது. s ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே 'நல்லிரவும் நன்பகலும்' என்கிறார். (என்றும் s_2 ஏத்துதல்) t 1. "விபந்யவ:" (விபந்யவ:) என்கிறபடியே. (மனம் வைம்மினோ) u நீங்கள் அங்கே நெஞ்சை வைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; v விஷயம் தன்னடையே v கொண்டுமுழுமும். w நீங்கள் எத்த என்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது; x பின்னை உங்களுக்கு உபதேயஸிப்பார் வேண்டா. y நித்யஸூரிகள் எத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை எத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வாதிகளையன்றோ நான் உங்களை எத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் எத்துகிறவிது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவனையன்றோ நான் உங்களை எத்தச்சொல்லுகிறது; உங்களுடைய விலக் காமையே பற்றசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை எத்தச்சொல்லு கிறது; z யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ எத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே a செருக்கியிருக்கிறவனையன்றோ எத்தச்சொல்லுகிறது; அநந்தஸாயியையன்றோ எத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வ ஸ்வாமியையன்றோ எத்தச்சொல்லுகிறது. ஒரு காலநியதியுண்டாய் இருக்கிறீர்களோ.

அ—(அநந்தஸாயித்வத்தால் இத்யாதி, q_2 உறைப்பு-தார்ட், y உ, r_2 "ஏத்துமினோ" என்னதே "இரவு நன்பகலும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (காலம் நடையாடாத இத்யாதி) 2. "ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" என்னக்கடவதிதே. s A "வெந்நாள்" என்றற்போலே சொல்லாதே "நன்பகல்" என்கிறதென்? என்ன (ஏத்துகைக்கீடான இத்யாதி) t 1. "விபந்யவ:" என்றது-தாச்சீ, ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸத்யா ஸ்துதிஸீலர் என்றபடி. தத்யா ஹி. 3. "பு-ஸ்துதென" இதி த்யாதோ: 4. "கண்ட்வாதிப்யோ யக்" இதி ப, ஹுளக், ரஹணே யகி 5. "க்யாச்-சுந்த, ஸி" இத்யத்ர க்யக், ரஹணம் - த்யாதுஸம்ஜ்ஞாநிமித்த ப்ரத்யயோபலக்ஷணர்த்தம். தேந கண்ட்வாதியகோடபி க்ய, ரஹண மித்யுத்தம். u, v ஏத்துமினோ என்னதே, "மனம் வைம்மினோ" என்கிறதென்? என்ன (நீங்கள் இத்யாதி) u, v, w, x இவ்வாக்யத்வய விவரணம் (நீங்கள் எத்த இத்யாதி, வாக்யத்வயம்) y, z, a "வானவர் எத்த" இத்யாதி, விசேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி) z யாதானும் நேர்ந்து - ஸர்வஞ்ச பரித்யஜ்ய,

ஐ—இத்யாதி) n, o, p, q திருவநத்தாழ்வான் மேலேயேறி, ஸ்வஸந்திதா நத்தாலே அலையெறிகிற கட லிலே ரக்ஷணசிந்தையிலே பொருந்தின நித்யரையை ஸ்வீகரித்த ஸ்வாமியை இதி ஸப், தார்த்த: q_2 உறைப்பு-தார்ட், y உ, r_2 "ஏத்துமினோ" என்னதே, "இரவு நன்பகலும்" என்று விசேஷித்த துக்கு ப, ஹம் (காலம் நடையாடாத இத்யாதி) 2. "ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" என்னக்கடவதிதே. s A "வெந்நாள்" என்றற்போலே சொல்லாதே. "நன்பகல்" என்கிறதென்? என்ன (ஏத்துகைக்கு ஈடான இத்யாதி) t 1. "விபந்யவ:" என்றது-தாச்சீ, ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸத்யா ஸ்துதி ஸீலர் என்றபடி. u, v ஏத்துமினோ என்னதே, "மனம் வைம்மினோ" என்கிறதென்? என்ன (நீங்கள் இத்யாதி) u, v, w, x இவ்வாக்ய விவரணம் (நீங்கள் எத்த இத்யாதி) y, z, a "வானவர் எத்த" இத்யாதி, விசேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி) z யாதானும்

4. வைம்மின் நும்மனத் தென்று யானுரைக் கின்ற மாயவன் சீர்மையை எம்ம னோர்க ளுரைப்ப தென்னது நிற்க நாடொறும் வானவர் தம்மை யாளு மவனு நான்முக னும்ச டைமுடி யண்ணலும் செம்மை யாலவன் பாத பங்கயஞ் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே.

ஆ—4. வ்யா:—(வைம்மின்) இப்படி ஆஸ்ரயித்தால் அவன் நம்மை விஷயிகரித்தருளுமோ? என்னில், ஐஸ்வர்ய ப்ரவணராய், அதிக்ஷுத்ரரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குங்கூட ஒரு தடையின்றியே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி தன் திருவடிகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அளவிறந்த கீர்மையையுடையனாயிருந்தவன், அந்நயப்ரயோஜராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்குமவர்களைக் கைவிடுமோ? என்கிறார். 4.

ஐ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—மிகவும் அபிமானிகளான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

ஈ—b ஏத்துகைக்குப் b₁ பரிகரஸூத்ரராய் இருக்கிறீர்களோ, c அதில் அருமையுண்டாய்த் தான் இருக்கிறீர்களோ? d ஆயிட்டு (மனம் வைம்மினோ) விஷயங்களிலே ஓடித்திரிந்த மதஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள். 3.

அ—a செருக்கி-க₁ர்வித்து. b “மனம்” என்றத்தைப்பற்ற (ஏத்துகைக்குப் பரிகரமென்றது) c “வைம்மினோ” என்றத்தைப்பற்ற (அதில் அருமை இத்யாதி) d ஆயிட்டு - ஆகையாலே. 3.

ஜீ—நேர்ந்து அணுகவேண்டும்-ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்தாகிலும் கிட்டவேண்டும். A “யாதானும் நேர்ந்தணுகாவாறு” என்று, பெரியதிருவந்தாதியில் A “யாதானுமொன்றறியில்” என்கிற பாட்டில் பாசரம் இது. a செருக்கி-க₁ர்வித்து. b “மனம்” என்றத்தைப்பற்ற (பரிகரம் என்றது) c “வைம்மினோ” என்றதுக்கு பூரவம் (அதில் அருமை இத்யாதி) d ஆயிட்டு-ஆகையாலே. பரவி வானவர் இத்யாதி, க்ரமேண அந்வய: s, ஏத்துதல் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையிலே. i குரவை - ராஸகீடே. 3.

ஆதே,— மூன்றாம் பாட்டு. அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதீக தூரித்ரனாய் நின்றவனை, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்டெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில் வாசியற்கு கலக்கவல்லவனை, அவர்களை வசீகரிக்கைக்கு இடும் மருந்தாய் நீலமணி போலே ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை, திருக்குரவையிலே அந்வயியாதார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி வடிவழகை அநுபுவிப்பிக்கைக்காக் மன்றிலே குடக்கூத்தாடுமவனை, குடக்கூத்தாடின ஸ்ரமமாரும்படி திருவநந்தாழ்வான் மேலேயேறி ஸ்வஸந்திநித்யாகத்தாலே கிளர்த்தியையுடைய திருப்பாற்கடலிலே சாய்த்தருளி நாய்ச்சிமராலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி துயில்கொண்ட ஸ்வாமியை ராத்ரியும் பகலும் விடாதே கித்யமாக ஏத்துகையில் மநஸ்ஸை வைபுங்கோள் என்கிறார்—“பரவி வானவர்” இத்யாதியால். 3.

A பெரியதிரு 33

ஆ— வ்யா:—(வைம்மின் நும்மனத்து என்று தொடங்கி) 'உங்கள் மதஸ்ஸிலேவைத்து ஆஸ்ரயியுங்கோள்' என்று நான் சொல்லுகிற ஸௌந்தர்யாதி,கனால் அத்யாஸ்சர்ய பூதஞான அவனுடைய சீர்மையை என்போல்வார் உரைத்தால் புக்திவாத,மென் கிறிகோள், அது கிடக்கிடர். (நாடொறுமென்று மேலுக்கு) தேவாதிபதியான இந்த்ரனும், சதுர்முக,னும் ஸாத,கனயிருந்துவைத்து ஈஸ்வரத்வேந அபி,மாநி யான ருத்ரனும் என்றுமொக்கத் தடையின்றிக்கே புக்கு அவனை ஸமாஸ்ரயித்து வேண்டிபடி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஈஸ்வராபி,மானிகளுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான ஸீலாதிஸயத்தையுடையவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

நும்—உங்கள், மனத்து—நெஞ்சிலே, வைம்மின்—வையுங்கோள், என்று— என்று, யான்—நான், உரைக்கின்ற—சொல்லுகிற, மாயவன்—ஆஸ்ரயக்குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுடைய, சீர்மையை—சீரிதான ஸீலவத்தையை, எம்மனோர்கள்—(ப்ரவணரான)எம்போல்வார், உரைப்பது—சொல்லுவது, என்—என்? அதுநிற்க—அதுகிடக்க; வானவர் தம்மை—(தனித்தனியே பத்யஸ்தூரான) வானவர் தங்களையும், ஆனுவனும்—(தன்னளவிலே) ஆனும்படியான இந்த்ரனும், நான் முகனும்—(ஸ்ரவதோமுகுமான ஸ்ருஷ்ட்யுபதேயாதி,களைப் பண்ணும்) ப்ரஹ்மாவும், சடைமுடி—ஜடாமகுட தூரத்வத்தால் வந்த தபோமாஹாத்மயத்தாலே, அண்ணலும்— லோகத்துக்கு ஈஸ்வரனான ருத்ரனும், செம்மையால்—(தங்கள் தூரபி,மானத்தால் வந்த அடைவுகேட்டை விட்டு ஸேஷஸேஷிபாவத்தால் வந்த) ஆர்ஜவத்தாலே, அவன்—(ஸேஷியான) அவனுடைய, பங்கயம்—நிரதிஸயபே,க்யமான, பாதம்— திருவடிகளை, நாடொறும்—காள்தோறும், சிந்தித்து—சிந்தித்து, ஏத்தி—ஸ்தோதரம் பண்ணி, திரிவர்—(இதுதானே யாத்ரையாக) வர்த்தியாநிற்பர்.

ஆதலால் அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்று கருத்து.

4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அபி,மான ப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதி,களுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாயிருக்கிற ஸீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:—(வைம்மின் இத்யாதி,) உங்களுடைய ஹ்ருத்யுத்திலே வையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயமான ஸௌந்தர்யாதி,குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனான அவனுடைய ஸீலவத்தையை. (எம்மனோர் இத்யாதி,) ஸ்நேஹிக ளான என்போல்வார் சொல்லுமது என்? அதுகிடக்கிடர். (நாடொறும் வானவர் இத்யாதி,) ஸர்வகாலமும் தேவர்களுடைய நன்மைதீமைகள் ஆராய்ந்து, அவர் களுக்கு ஸேஷியான இந்த்ரனும், சதுர்த்யுஸ புவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஸாத,கவேஷத்தோடே ஈஸ்வராபி,மானியான ருத்ரனும். (செம்மையால் இத்யாதி,) அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி தடையின்றிக்கே புக்கு நிரதிஸயபே,க்யு மான திருவடிகளை நினைத்தும், அது உள்ளடங்காமே புகழ்ந்தும் அதுதானே யாத்ரையாய் ஸஞ்சரிப்பர்கள். “நாடொறும் - செம்மையால்” என்னவுமாம். 4.

ஈ- அவ:- நாலாம் பாட்டு. a அபிமானப்ரசுரரான ப்ரஹ்மருத்,ராதிகளுக்கும்
b தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:- (வைம்மின் இத்யாதி) 'b உந்தம் ஹ்ருத,யத்திலே வையுங்கோள்' என்று நான் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயமான ஸௌந்தர்யாதி,ரு,ணசேஷ்டிதங்களை புடையனானவனுடைய c சீலவத்தையை. அன்றிக்கே, 'அதி,காரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்,ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியன்றே அவன் பெருமை' என்று, ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் d பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? e நான்கள் சொன்னவாறே புக்தி பாரவஸ்யத்தாலே சொன்னோம் என்பார்கள். (அது நிற்க) அதுகிடக்க. (நாடொறும் இத்யாதி) f அதி,காரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்,ராதிகளெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியன்றே அவனுடைய சீலவத்தை, அன்றிக்கே, 'அதி,காரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்,ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியன்றே அவன் பெருமை' என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது. (நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே) என்று g மேலே அந்வயம். h கீழே அந்வயம்— (வானவர்தம்மையாளுமவனும்) i தே,வர்களைச் சனியும் புதனும் i, மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த,ரனும். சதுர்த,ஸ புவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முக,னும் j (சடைமுடியண்ணலும்) ஸாத,கவேஷம் கிடக்கச்செய்தே ஈஸ்வராபிமானியான ருத்,ரனும். (k செம்மையால் இத்யாதி) l ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே

அ- நாலாம் பாட்டு. (வைம்மின் இத்யாதி) a உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (அபிமானப்ரசுரரான இத்யாதி) b தடை -ப்ரதிப,நத,கம். c உந்தம்-யுஷ்மாகம். d வக்ஷ்ய மாணர்த்த,த்யவயத்தாலும், "சீர்மை" என்று - பரத்வஸௌலப்யங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறது; இரண்டும் ஆஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. e நீர் சொன்னால் அவர்களுக்கு விஸ்வாஸம் பிறவாதோ? என்ன (நான்கள் சொன்னவாறே இத்யாதி) f "நாடொறும்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (அதி,காரி புருஷர்களான இத்யாதி) g (மேலே) "நாடொறும்-சிந்தித்து" என்றபடி. h (கீழே) அதுக்குக் கீழே; "நாடொறும்-ஆளுமவன்" என்றபடி. i கீழே கூட்டினபோதைக்குக் கருத்து (தே,வர்களை என்று) l ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குச் செம்மை ஏதென்ன (ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் இத்யாதி) n விவரணம் (புவாதே,வாஷம் இத்யாதி)

ஜீ- நாலாம் பாட்டு. (வைம்மின் இத்யாதி) a உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (அபிமான இத்யாதி) c, d அர்த்த,த்யவயத்தாலும், "சீர்மை" என்று பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறது; இரண்டும் ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாகையாலே. e நீர் சொன்னால் விரோதம் ஏதென்ன (நான்கள் இத்யாதி) f "நாடொறும்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (அதி,காரி புருஷர்கள் இத்யாதி) h (கீழே அந்வயம்) கீழோடே கூட்டுதல்; "ஆளும்" என்கிறத் தோடே கூட்டுதல்; "நாடொறும்-ஆளும்" இத்யர்த்த,ஃ. i கீழே கூட்டினபோதைக்கு அர்த்தம் (தே,வர்களைச் சனியும் இத்யாதி) சனியும், புதனும் - சனிக்கிழமையும், புதன்கிழமையும். i, மெய்க்காட்டுக்கொண்டு-எண்ணிக்கொண்டு./சடைமுடியண்ணலும்-ஜடையை ரிரஸ்ஸிலேயுடைய ஈஸ்வராபிமானியான ருத்,ரனும். k செம்மையால் - செவ்வையால்; ஆர்ஜவத்தால்; அநந்ய ப்ரயோஜநதையால் இத்யர்த்த,ஃ. l ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குச் செம்மை ஏதென்ன (ப்ரயோஜநாந்தர

ஈ—அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஸ்ரயியாநிற்பர்கள். m பூவதே, ஷமுங் கிடக்கச்செய்தே தன்னையே பற்றினுரைப் m₂ போலேயிருக்க. புகுவது புறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படியிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதா வது - n அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, “அவ் வநுஸந்தநாமம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்” என்று தெரியும்படி ஏத்தி, அத்தாலே துரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். o A “பாடித்திரிவனே” என்னுமா போலே, p “வானவர் தம்மையானும்வனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று அந்வயம். 4.

அ—அன்றிக்கே “பாதபங்கயம்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து “திரிவர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மாதல். n ஸப், துர்த்தம் (அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே இத்யாதி) o ஏத்தினால் கால்நடை தருமோ? என்ன (பாடி இத்யாதி) கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு. p “நாடொறும்” என்றத்தை மேலே கூட்டினபோதைக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் (வானவர் தம்மையானும் இத்யாதி), கீழே கூட்டினபோது, “வைம்மின் நும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை எம்மனோர்களுரைப்பதென்; அது நிற்க; வானவர் தம்மை - நாடொறும் - ஆளும்வனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று அந்வயம். 4.

ஜீ—பரதையும் இத்யாதி) n விவரணம் (பூவதே, ஷமுங் இத்யாதி) யத், வா, “பாதபங்கயம்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து, “திரிவரே” என்றதுக்கு பூவமாதல். m₂ (போலேயிருக்க) முழுச் சொல்; பற்றினுரைப்போலே. n ஸப், துர்த்தம் (அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே இத்யாதி), o ஏத்தினால் கால்நடை தருமோ? என்ன (பாடி இத்யாதி) கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு. பாவோடே பூண்ட இனிய இசையைப் பாடி அதுவே துரகமாக ஸஞ்சரிப்பன் இத்வர்த்தம். வைம்மின் இத்யார்ப்ய, அது நிற்க, வானவர் தம்மை-நாடொறும் - ஆளும் அவனும் என்று தொடங்கி, திரிவர் இத்யந்வய. p யத், வா, வைம்மின் இத்யார்ப்ய, அவன் பாதபங்கயம் - நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர் இத்யந்வயோ வா. 4.

/ஆதே, — நாலாம் பாட்டு. “உந்தம் ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள்” என்று நாண் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயமான ஸௌந்தர்யாதி, குணசேஷிதங்கையுடையனான வனுடைய ஸீலவத்தையை என்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே புக்திபாரவஸ்யத்தாலே சொன்னோம் என்பார்கள். அது கிடக்க; நான்தோறும் சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக் கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும் சதுர்த்துஸபுவனஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும், ஸாதகவேஷங்கிடக்கச்செய்தே ஸஸ்வராபிமானியான ருத்ரனும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தநாமம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லென்று தெரியும்படியேத்தி அத்தாலே துரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் என்கிறார்—“வைம்மின் நும்” இத்யாதியால். 4.

A கண்ணிநுண் 2. / 5.வது பாசுரம் முதல் ஆதே, ஸோபநிஷச்சூயை கிடைக்கவில்லை. ப—51

5. திரியுங் காற்றோ டகல்வி சும்பு திணிந்த மண்கிடந் தகடல்
எரியுந் தீயோ டிருசு டர்தெய்வ மற்றும் மற்றும் முற்றமாய்க்
கரிய மேனியன் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் கண்ணன்விண் ணோறிறை
சுரியும் பல்குந் குஞ்சி யெங்கள் சுடர்மு டியண்ணற் றோற்றமே.

ஆ— 5. வ்யா:— (திரியும்) ஸ்வஸங்கல்பாதீனமான வாய்வாகாஸாதி, ஸகல பதார்த்தங்களையும், க்ஷத்வரத்வ விஸாலத்வாதி, தத்தத், துர்மங்களையுமுடையனாய், இந்தீ, வரத்யஸ்யாமனாய், பத், மபத்ரேக்ஷணனாய், நீலாஸகபத், பத், பத், ரனாய், ரோஷ ரோஷாஸாநவநதேய ப்ரப்துந்யஸங்க்யேய நித்யஸித்த, பரமஸூரிபிஸஸேவ்ய ஹானையிருந்த எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனாகாதே! என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன் விபூ, தியிலே ஒன்றைப்பிரியில் தனக்குச் செல்லாமைபாலே, எப்போதும் அவற்றோடேகூடி எம்பெருமானுடைய தோற்றச் சிறுப்பது என்கிறார். 1. “भूतानामिच्छरोऽपि सन्” (பூதநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து திருவவதாரம் பண்ணும் என்றுமாம்.

வ்யா:— (திரியும் என்று தொடங்கி) தனித்தனியே நியதஸ்வபூவமான பூதபஞ்சகங்கள், சந்த், ரஸூரீயர்கள், தே, வர்கள், மநுஷ்யர்கள், திர்யக்ஸ்த், ராவ ளங்கள் இவை இத்தனையோடும் கூடி. (கண்ணன் என்று தொடங்கி) க்ருஷ்ணனான நீர்மையாலே அயர்வறும் அமரர்களை அடிமைகொண்டு, சுழன்று தனித்தனியே எண்ணிக்கொள்ளலாம்படியான திருக்குழலையுடையனாய், ஆபரித பரதந்த்ரதயா நிரவதி, கதேஜஸ்ஸான திருவபி, ஷேகத்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய தோற்றரவு. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய அவதாரம் அகிலவிபூதியோடும் அவிநாபூதம் என்கிறார்.

கரிய— ஸ்யாமளமான, மேனியன்—வடிவையுடையனாய், செய்ய—(அதுக்குப் பரபூக்யமாய்ச்) சிவத்த, தாமரை—தாமரைபோன்ற, கண்ணன்—கண்களையுடைய னாய், விண்ணோர்—நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபூவ்யமான, இறை—மேன் மையை யுடையனாய், சுரியும்—சுருண்டு, பல்—வெடித்து அலகலகாய், கரும்—கருகின், குஞ்சி—குழலையுடையனாய், எங்கள்—எங்களையும் அடிமைகொள்ளும், சுடர்— ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடி—திருவபி, ஷேகத்தையுடையனான, அண்ணல்— ஸ்வாமியாயுள்ள, கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய, தோற்றம்—ஆவிர்ப்பூவமானது, திரியும்—ஸதூக்யதியாயுள்ள, காற்றோடு—வாயுவோடேகூட, அகல்—விஸ்தீர்ண மான, விசம்பு—ஆகாஸம், திணிந்த—கடியான, மண்—பூமி, கிடந்த—கரை கடவாது கிடந்த, கடல்—கடல், எரியும்—ஊர்த்தவ ஜ்வலனமான, தீயோடு—அக்யுநியோடேகூட, (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யந்தர்க்குதமான) இருசுடர்—

ப—சந்த்ராதிய்ய ப்ரமுகமான, தெய்வம்—தேவதாவர்க்கும், மற்றும் - மற்றும் மநுஷ்யர், மற்றும்—மற்றும் திரியர்க்குக்கள், முற்றுமாய்—ஸ்த்ராவரமான முற்றுமாயிருக்கும்.

“முற்றுமாய்” என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - விஸ்வரூபாத்யாய க்ரமத்திலே தூர்ய தூரகத்வாதி நிபுந்தநமான ஸாரீராத்மபூவ ப்ரயுக்தம். “அவனை - ஏத்துத் தல் மனம் வைம்மின்” என்று அந்வயம். 5

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி அவன் தே'ற்றரவிருப்பது என்கிறார்; அத்வா, 1. “भूतानामिषरोऽपि सन्” (பூதநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

வ்யா:— (திரியும் காற்று) ஸததக்யதியான வாயு. (அகல்விசம்பு இத்யாதி,) ஸ்வேதரஸமஸ்த்துக்கும் அவகாஸப்ரதூனம் பண்ணும் ஆகாஸம். கடின ஸ்வபூராவையான பூமி, கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலநமான அக்ஷி, ப்ரகாஸகரான சந்த்ர ஸூர்யர்கள், தேவதிரியங் மநுஷ்ய ஸ்த்ராவரங்கள். (ஆய்) தச்சூரீரியாய். ஆக-ஜகதூகாரத்வம் சொல்லிற்று. (கரியமேனியன்) அஸாதூரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (செய்ய இத்யாதி,) வாத்ஸல்ய ஸூசகமான கண்ணழகையுடையவன். (கண்ணன்) ஸர்வஸமாஸ்ரடணீயனாகக்காக ஸுலபுனாவன். (விண்ணோரிறை) அந்நிலையிலே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியான பரத்வத்தையுடையவன். (சுரியும் இத்யாதி,) சுழன்று அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், ஸ்ரமஹரமான மயிர்முடியையுடையவனாய். (எங்கள் சுடர் இத்யாதி,) அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு அநுபூவ்யமாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய், ஒளியையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தோற்றம் - ப்ரகாஸம் என்னுதல், அவதாரம் என்னுதல். 5

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. உவாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி உயில் தோகை விரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகளாய்க்கொண்டு அவனுடைய தோற்றம்.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (திரியும் இத்யாதி,) 2, 2, “கரியமேனியன்” என்று தொடங்கி, எங்கள்சுடர் முடியண்ணல் தோற்றம் - மற்றும் மற்றும் முற்றுமாயிருக்கும் என்று அந்வயம்; இதுதான் ஜகதூகாரதக்கும், அஜஹத்ஸ்வபூவனாகையாலே தன் ஐஸ்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் அவதாரத்துக்கும் ஸாதூரணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தாலே இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) 2, (மயில் தோகை

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (திரியும் இத்யாதி,) 2, 2, “கரியமேனியன்” இத்யார்ப்ய, அண்ணல் தோற்றம் - முற்றுமாயிருக்கும் என்று அந்வயித்து; இதுதான் ஜகதூகாரதக்கும், அஜஹத்ஸ்வபூவனாகையாலே தன் ஐஸ்வர்யாதிகளோடே கூடவந்து அவதரிக்கும் அவதாரத்துக்கும் ஸாதூரணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டு வகையாக அவதாரிகை (வாத்ஸல்யத்தாலே

ஈ—நரவிருப்பது என்னுதல். ௨.1. “भूतानामीश्वरोऽपि सन्” (பூ.தாநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

வ்யா:— (திரியும் இத்யாதி) ஸததகூதியான வாயு, b ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அவகாஸப்ரத்யாநம் பண்ணும் ஆகாஸம், கடி₂நஸ்வபூவையான பூ₂மி, c புகுவத்யாஜ்ஞையாலே கரையேற மாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வ ஜ்வலநஸ்வபூவமான அக்₂நி, ப்ரகாஸகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள். d (தெய்வம் இத்யாதி) e தங்கனையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆஸ்ரயித்து அபி₂மதம் பெறவேண்டியிருக்கிற தேவஜாதி. அவர்களை ஆஸ்ரயிக்கிற மனுஷ்யர்கள், திர்யக் ஸ்த்வாவரங்கள். (முற்றுமாய்) இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய னோற்றம் இருப்பது. f ஆய்-தச்சு₂ரீரியாய். g இத்தால்-ஜகத்யாகாரதவம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தையிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது. h (கரியமேனியன்) i கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். (செய்யதாமரைக் கண்ணன்) அகவாயில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். (கண்ணன்) ஆபரிதர்க்குக் கையாளா

அ—விரித்தாற்போலே என்றது 2. “ப்ரளய ஸமயஸூப்தம் ஸ்வம் ஸரீராகதே₂ஸம் வரத₂ சித்₂ சித்நாக்யம் ஸ்வேச்சுயா விஸ்த்ருணா: | கூசிதமிவ கலாபம் சித்ரமாததய தூ₂ந்வந் அநு₂ஸி₂கி₂ஸி₂ஷி₂வ க்ரீ₂ட₂ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் ||” என்றத்தைக் கடாஷித்து. b விசம்புக்கு அகலமாவதேது? என்ன (ஸ்வேதர இத்யாதி) c (புகுவத்யாஜ்ஞையாலே கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிற கடல்) என்றவிடத்திலே, 3. “மேகோத்யயஸ் ஸாக்ரஸந்நிவ்ருத்திரிந்தோர் விபூக்யஸ்ஸ்பூரிதாநி வாயோ: | வித்யுத்₂விபூங்கோ₂ க்ஷுருஷ்ணரஸ்மேர் விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரப₂வந்தி மாயா: ||” என்றது விவக்ஷிதம். d, e “திரியும் கூற்று” இத்யாதிக்கு வி₂ஸேஷணம் உண்டாகையாலே, “தெய்வம்” இத்யாதிக்கு வி₂ஸேஷணமத்யயாஹித்தருளிச்செய்கிறார் (தங்கனையொழிந்தார்க்கு இத்யாதி) f “ஆய்” என்கிற இது-தாத்யாதம்யத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்ன (தச்சு₂ரீரியாய் என்கிறார்) g இத்தால் என்றது-பூர்வார்த்தத்தால் என்றபடி. h, i கறுப்பாலே குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கண்டார்க்கு

ஜீ-இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே ௨. (மயில்தோகை விரித்தாற்போலே) என்றது-2. “ப்ரளய ஸமய ஸூப்தம் ஸ்வம் ஸரீராகதே₂ஸம் வரத₂ சித்₂சித்நாக்யம் ஸ்வேச்சுயா விஸ்த்ருணா: | கூசிதமிவ கலாபம் சித்ரமாததய தூ₂ந்வந் அநு₂ஸி₂கி₂ஸி₂ஷி₂வ க்ரீ₂ட₂ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் ||” என்றத்தைப்பற்றி. b விசம்புக்கு அகலமாவது ஏது? என்ன (ஸ்வேதர இத்யாதி) c 3. “மேகோத்யயஸ் ஸாக்ரஸந்நிவ்ருத்தி: இந்தோர் விபூக்யஸ்ஸ்பூரிதாநி வாயோ: | வித்யுத்₂விபூங்கோ₂ க்ஷுருஷ்ண ரஸ்மேர் விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரப₂வந்தி மாயா: ||” என்றத்தைப்பற்றி (புகுவத்யாஜ்ஞையாலே இத்யாதி) d, e “திரியுங்கூற்று” இத்யாதிக்கு வி₂ஸேஷணமுண்டாகையாலே, “தெய்வம்” என்ற துக்கும் வி₂ஸேஷணமிட்டு அருளிச்செய்கிறார் (தங்களை) இத்யாதி. f “ஆய்” என்கிற இது-தாத்யாதம்யத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்ன, (தச்சு₂ரீரியாய்) என்று. g இத்தால்-பூர்வார்த்தத்தால். h, i கறுப்பாலே குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்- (கண்டார்க்கு) இத்யாதி. j க்ருஷ்ண

யா—a.1. ममवद्गीतासु चतुर्थे—“अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया॥ 6॥”

A பெரியாழ்திரு 3-4-10.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — அயர்வறும் . அமரர்களுக்குப்போலே எல்லாப் படியாலும் எனக்கு பேராக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழியக் காலமுள்ளதனையும் மற்றொருவரை எனக்கு தூரகாதி, களாகவுடையேனல்லேனாகப்பெற்றேன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிரார்.

வ்யா:— (தோற்றக்கேடு என்று தொடங்கி) உத்பத்திவிநாஸாதி, ரஹிதனய், ஜந்மாதி, தேஷ்யுக்த பத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நியாமகனானவன் அத்யந்த விவக்ஷணமான திருமேனியையுடையனாய், ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றம் செல்லா நிற்கச்செய்தே தன்னுடைய அநுக், ரஹபாத்ரமான ஸ்ரீப்ரஹ்லாத், தாழ்வானுக்கு வந்து அணையலாம்படி நிற்பதும்செய்து, ஹிரண்யன் மேலுள்ள சீற்றத்தாலும் பிள்ளைபக்கலுள்ள வாத்தஸல்யத்தாலுமாகக் கலங்கிச் சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், அவன்பக்கல் வ்யாமுக், த்னாமாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸர்வப்ரகார பேராக்யமாத்ரபோலே எனக்கு எல்லாப்படியாலும் பேராக்யமானவனையல்லது மற்றொருவரைக் காலமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவாகவுடையேனல்லேன். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ஆபரிதவிஷயத்தில் அநவதிகவாத்ஸல்யத்தையுடையவனையொழிய எனக்கு ஸர்வகாலமும் ஸர்வப்ரகாரோத், தேஷ்யம்யராயிருப்பார் வேறொருவரை உடையேனல்லேன் என்கிரார்,

அவை—இதர ஸஜாதீயமான, தோற்றக் கேடு—உத்பத்தி விநாஸங்கள், இல்லவன்—இல்லாதவனாய், உடையான்—(கார்யசாலங்களிலே ஆபரிதார்த்தமான ஆவிர், பூரவதி, ரோபூரவங்களை) உடையனாக, அவன்—ப்ரமாண் ப்ரஸித்த, த்னானவன், ஒரு—(லோகத்தில் நடையாடாத) அத், விதீயமான, மூர்த்தியாய்—நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாய், சீற்றத்தோடு—(ஹிரண்ய விஷயத்தில்) சீற்றத்தோடே, அருள் பெற்றவன்—(ஸ்வவிஷயத்தில்) அருளைப்பெற்ற ப்ரஹ்லாத், த்னானவன், அடிக், கீழ்—தன் திருவடிகளின் கீழே, புக—ஒதுங்கும்படி, நின்ற—(அவனுக்கு ஸுலப, த்னாய்) நின்ற, செம் கண்—சிவந்த கண்களையும், மால்—வாத்ஸல்யத்தையுடையவனாய், நாற்றத் தோற்றச் சுவை ஒலி உறலாகி நின்ற—கூந்த, ரூப ரஸ ஸ்ப், த், ஸ்பர், ஸங்க்ளையுடைத்தான வஸ்துக்களுக்கு நியந்தாவாய்க்கொண்டு நின்று, எம்வானவரேற்றையே அன்றி—எங்களுக்கு ஸூரிகளை அநுபூவிப்பிக்கும் மேன்மையோடு ஒக்க அநுபூவ்யனானவனையொழிய, யான்—நான், எழுமைக்கும்—ஸர்வகாலத்திலும், மற்றொருவரை—வேறொருவரை, இலேன்—(உத், தேஷ்யம்யமாக) உடையேனல்லேன்.

ஆதலால் - தொழுமினென்று மேலே அந்வயம். சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவனென்று - ஸிஸுபாலனாகவுஞ் சொல்லுவர். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதேஷ நிரபேக்ஷமாக நிரதிஸ்ய பேராக்யமான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொரு தூரகம்—இல்லையாகப்பெற்றேனிறே என்கிரார்.

இ— வ்யா:— (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) உத்பத்தி விநாஸாதிஷ்ட்பூவ விகாரங்களில்லாதவன். (உடையான்) ஜந்மாதிதேயாஷ்யுக்தமான ஸகலபதூர்த் தங்களுக்கும் நிர்வாஹசனானவன். (அவன்) சர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன். (ஒரு மூர்த்தியாய்) அத்விதீயமான அத்யந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். (சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்) ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரபூதனானவன். ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் பிறந்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே, கோபமும் ப்ரஸாதமும். (அடி இத்யாதி) திருவடிகளிலே கிட்டலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடேயிருக்கக் கிட்டலாம்படி எங்ஙனே? என்னில், இவன்பக்கல் வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே அச்சீற்றம் இவனுக்குக் கிட்டத் தட்டல்ல. (செங்கண்மால்) ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் ப்ரஹ்லாதூன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களையும், (மால்) ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாத பெருமையையும், ப்ரஹ்லாதூனுக்குக் கிட்டலாம்படியான வ்யாமோஹத்தையு முடையவன். நூற்றம் - கூந்தம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - ஸப்தம். உறல் - ஸ்பர்ஸம். (ஆகிநின்ற) ஸப்ததூதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானே ஆகிநின்ற. என்போலேயென்னில், -- (வானவரேற்றையே) நித்யஸூரிக ளுக்கு எல்லா பேராக்யமும் தானேயாயிருக்குமாபோலே. (அன்றி மற்றெருவரை) காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறே சிலரை உத்யேத்யஸ்யமாகவுடையேனல்லேன். 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. ௧ “இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதேய நிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிரதிஸயபேராக்யனான நரஸிம்ஹத்தை யொழிய வேறெருவரை தூரகாதி,களாக உடையேனல்லேன். காலதத்தவமுள்ள தனையும்” என்கிறார்.

வ்யா:— (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) உத்பத்தி விநாஸங்களில்லாதவன். b இதுதான் ஷ்ட்பூவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடையான்) c தோற்றக்

அ— ஆறும் பாட்டு. (தோற்றம் இத்யாதி) ௧ இவர்களை - ஸம்ஸாரிகளை. பரோபதேயம் பண்ணுகிறவிடத்திலே தம்முடைய அநுஷ்டானம் அருளிச்செய்கிறது, தம்மைப்போலே அவர்களுமிருக்கவேணும் என்கைக்காக என்று கருத்து. 1. “யத்யத்யாசரதி ம்ரேஷ்ட:” என்னக் கடவதிறே. “தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையானவனொரு மூர்த்தியாய்” என்று. 2. “அஜோடி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீவரோடி ஸந் | ப்ரக்ருதம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாயாத்ம மாயயா ||” என்ற பத்யங்களின் அர்த்தத்தை அடையே சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வார். b இதுதான் - உத்பத்தி விநாஸங்கள். c (தோற்றக்கேடுள்ள) தோற்றக்கேடுள்ளவை உபஸ்தித

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (தோற்றக்கேடு இத்யாதி). ௧ நாலாம் பாத்யத்தைக் கடாஷித்து அவ தாரிகை - (இவர்களைப்போலே) இத்யாதி. இவர்களை - ஸம்ஸாரிகளை. பரோபதேயப்ரகரணத் திலே ஸ்வநிஷ்டைய அருளிச்செய்தது - தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரிகளும் இருக்கவேணும் என்கைக்காக; 1. “யத்யத்யாசரதி ம்ரேஷ்ட:” என்னக்கடவதிறே. “தோற்றக்கேடவை தொடங்கி, அவனொரு மூர்த்தியாய்” என்னுமளவும் ஸ்ரீகீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் 2. “அஜோடி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீவரோடி ஸந் | ப்ரக்ருதம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸந்

ஈ-கேடுள்ள பதார்த்தங்கள்டையத் துளக்கு ஸேஷமாகவுடையான்; d நிருபாதி, ஸேஷி. (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) e கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆஸ்திரீதார்த்த, மாக e, ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனாய். (ஒரு மூர்த்தி) f அத், விதீயமாய் அத்யந்த, விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். g அழகியான் தானே அரியருவன் தானேயிறே. (சீற்றத்தோடு) அருள்பெற்றவன் h ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனான அதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலேயுடையனானதுவும். (சீற்றம் இத்யாதி) i ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ராப்தனான ஸ்ரீப்ரஹ்மாத், தாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின்கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. j சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று k ஹிரண்யன் த், வேஷத்.

அ-மாயையாலே, அவை “உடையான்” என்கிற துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி என்று தாத்பர்யம். d ப்ரதிதம் (நிருபாதி, இத்யாதி) e “தோற்றம்-இல்லவன்” இத்யநே ந விரோதம் பரிஹரந் அர்த்தமாஹ (கர்மமடியான இதி) “தோற்றக்கேடவையிலவன்” என்றுவைத்து “ஒருமூர்த்தி” என்று கர்மமடியான ஜந்மமிற்கே ஆஸ்திரீதார்த்தமான விக்ரஹத்தை உடையவன் என்றபடி. e, ஒரு விக்ரஹத்தை - இரண்டு வடிவுடைய விக்ரஹத்தை. f அத், விதீயமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான) அத், விதீயமாகையாலே அத்யந்தவிலக்ஷணம் என்றபடி. g அவன் அப்படி இருக்குமோ? என்ன (அழகியான் இத்யாதி) நாலாந்திருவந்தாதி. h (ஒரு விக்ரஹத்தை உடையனான அதுக்கு மேலேயுமொன்றிறே) என்றது. நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் உடைத்தான ஒரு விக்ரஹத்தை உடைத்தானதுக்கு மேலேயுமொன்றிறே என்றபடி. அனற்கே, தோற்றக்கேடவையிலாதவனாய்வைத்து ஒரு விக்ரஹத்தை உடையனானதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே என்னவுமாம். i இப்படி ஏககாலத்திலே கூடின அகடிதமும் விஷயபேதத்தாலே கூடும் என்கிறார் (ஹிரண்யன் பக்கல் இத்யாதி) j கீழ் வாக்யவிவரணம் (சீற்றத்தோடே இத்யாதி) யத், வா, ஸஹாபித்யாத ப்ரதிதமாஹ (சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று இதி) யத், வா, த், ருஷ்டாந்தவிவக்ஷயா அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று என்று) k அத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் இத்யாதி) l (அவனொரு மூர்த்தியாய்

ஹி-புவாம்பா தமாயயா ||” என்கிற ஸ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வார். b இதுதான் - உத்தத்திவிதாசங்கள்தான். c தோற்றக்கேடுள்ளவை உபஸ்திதமாகையாலே, அவை “உடையான்” என்கிற துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியென்று திருவுள்ளம்பற்றி (தோற்றக்கேடுள்ள பதார்த்தங்கள்) இத்யாதி. d ப்ரதிதம்-(நிருபாதி, இத்யாதி). e தோற்றமில்லையென்றுவைத்து, “அவனொரு மூர்த்தியாய்” என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, (கர்மமடியான) இத்யாதி. கர்மமடியான ஜந்மமிற்கே ஆஸ்திரீதார்த்தமான விக்ரஹத்தையுடையவன் என்றபடி. e, ஒரு விக்ரஹத்தை-இரண்டு வடிவுடைய விக்ரஹத்தை. அத், விதீயமாகையாலே அதிவிலக்ஷணம் என்றபடி. g அதிவிலக்ஷணமாயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (அழகியான்) இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதியில் இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. தான் நரஸிம்ஹரூபியாய் நரத்வஸிம்ஹத்வங்களாகிற இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு தோற்றினால் வைரூப்யம் தோற்றியிராதே தான் அழகியனாயிருக்குமவனாய் இத்யர்த்தம். h (ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனான அதுக்குமேலே) நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையுமுடைத்தான ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனான அதுக்குமேலே. i இப்படி ஏககாலத்தில் கூடின அகடிதமும் விஷயபேதத்தாலே கூடும் என்கிறார் (ஹிரண்யன் பக்கல்) இத்யாதி. j கீழ் வாக்யவிவரணம் (சீற்றத்தோடு) இத்யாதி. k இத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் த், வேஷத்துக்கு) இத்யாதி. l (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்) என்றது. சீற்றத்தோடே அவன் ஒரு மூர்த்தியாய் A நான். திருவ 22.

ஈ—துக்கு விஷயமானாற்போலேயாயிற்று. இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. l அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம். m (அடிக்கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்) m₂ 'ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்க. ஸ்ரீப்ரஹ்லாத்ராவானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?' என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க. m₃ 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படியிருக்குமிறே' என்று அருளிச்செய்தார். n 'ஆஸ்திவாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடியிருக்குமோ?' என்று அருளிச்செய்தார். (செங்கண்மால்) o இரண்டினுடையவும் கார்யம். p ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும். ஸ்ரீப்ரஹ்லாத்ராவான் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. q (மால்) r 1. "महाविष्णु" (மஹா விஷ்ணும்) என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனு யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாத்ராவானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்குமென்னுதல். r₂ (நாற்றம் இத்யாதி) நாற்றம் - க₃ ந்தம் - தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - ஸ்ப்₃தம். உறல் - ஸ்பர்ஸம். (ஆகி நின்ற) s ஸ்ப்₃த்யாதி, களெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப்போலே யென்னில், (t எம்வானவர் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவித்யுபேக்யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. u (மற்று இத்யாதி) வேறெருவரை உத்தேஸ்யமாக உடையேனல்லேன். 'இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?' என்னில், (எழுமைக்குமே).

அ—சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்) என்றது—சீற்றத்தோடே அவனொரு மூர்த்தியாய் என்னவுமாம். என்றபடி. அதாவது சீற்றம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கிறவன் என்றபடி. m₂ ப்ராஸங்கிகம் (ஹிரண்யன்பக்கல் இத்யாதி) m₃ 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே' இத்யாதிக்கு ஸம்வாத்ரமாக A "இழவுதரியாததோரீற்றுப்பீடி" இத்யாதியை நினைப்பது. n த்ருஷ்டாந்தத்திலே விஷிதமான இத்தால் த்ராவீஷ்டாந்திகத்திலே ப₂லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி) இத்தால்-விஷயபேத்யாத்விரோத்யில்லை என்று கருத்து. o, p (இரண்டினுடையவும் கார்யம்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் பக்கல் இத்யாதி) q மால் - பெருமையும், வ்யாமோஹமும், r (மஹா விஷ்ணும் இதி) ந்ருஸிம்ஹமந்த்ரஸ்தபதம். 1. "உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" இத்யாதி, t, s 'எம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸ்ப்₃த்யாதி, களெல்லாம் இத்யாதி) t, u, v 'எம் வானவரேற்றையே

ஜீ—என்றபடி; அதாவது—சீற்றம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கிறவன் என்றபடி. j, n (சீற்றத் தோடு) இத்யாதி—ஹிரண்யன் விஷயத்தில் சீற்றத்தோடே ஸ்வவிஷயத்தில் அருளைப்பெற்ற ப்ரஹ்லாத்ரானவன் தன் திருவடிகளின் கீழே ஓதுங்கும்படி அவனுக்கு ஸுலப்யமும்நின்ற சிவந்தகண்ணையுடைய மாலென்று ஸ்ப்₃த்யார்த்தம். m₂ ப்ராஸங்கிகம் (ஹிரண்யன்பக்கல்) இத்யாதி. m₃ 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே' இத்யாதிக்கு ஸம்வாத்ரமாக, A "இழவு தரியாததோரீற்றுப் பீடி" இத்யாதியை நினைப்பது. n த்ராவீஷ்டாந்திகத்தில் ப₂லிதம் (ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய) இத்யாதி. விஷயபேத்யாத்விரோத்யில்லை என்று கருத்து. o, p விவரணம் (ஹிரண்யன்) இத்யாதி. q மால்-பெருமையும், வ்யாமோஹமும். r 1. "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறது-ந்ருஸிம்ஹ மந்த்ரஸ்தபதம். 1. "உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" இத்யாதி. t, s 'எம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸ்ப்₃த்யாதி, களெல்லாம்) இத்யாதி. t, u, v 'எம்வானவரேற்றையென்றி' என்றத்தைக் கடாஷித்து

7. எழுமைக் கும்பள தாவிக் கின்னமு தத்தி னைஎன தாருயிர்
கெழுமி யகதிர்ச் சோதி யைமணி வண்ண னைக்குடக் கூத்தனை
விழுமி யஅம ரர்மு னிவர் விழங்கும் கன்னற் கணியினைத்
தொழுமின் தூயம னத்த ராய்இறை யுந்நில் லாதுய ரங்களே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எழுமைக்கும்) எற்றைக்கும் எனக்குப் பரமபேராக்யமாய், மத்
ஸம்ஸலேஷை பேராக்யமாயிருக்கையாகிற மஹாகுணத்தையுடையதாய், விழுமிய
அமரர் முனிவர் விழங்கும் கன்னற்கணியாயிருந்துவைத்து எனக்கு ஸுலபனாய் அதி
மஹேஷை திவ்யசேஷத்தையிருந்த எம்பெருமானை 'அரியன்' என்று கூசாதே
தொழுங்கோள்; தொழ, உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம் என்கிறார். 7.

ஐ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்— இப்படி ஆஸ்திஸுலபனான பின்பு அவன்பக்கல்
நீங்கள் பண்ணின துர்லபத்வஸங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்,
உங்கள் து:க்கங்கள் நிர்ஸேஷமாகப்போம் என்கிறார்.

வ்யா:— (எழுமைக்கும் என்று தொடங்கி) காலமுள்ளதனையும் எனக்கு
நிரதிஸயபேராக்யமாய், அத்யந்த நிக்ருஷ்டமான என் ஆத்மாவோடே வந்து
கலந்து பெருப்பேறு பெற்றற்றோலே உஜ்ஜ்வலனுமாய், எல்லாரையும் தன்பக்கலிலே
ஆகர்ஷித்துக்கொள்ளவற்றான ஸௌந்தர்ய சேஷத்தங்கையுடையதுமாய், பேரள
வுடைய A வைகுந்தத் தமராக்கும் முனிவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான பேராக்யதையை
யுடையவனை. 7.

ஐ— 7. அவ:— அநந்தரம், இப்படி நிரதிஸயபேராக்யமாய்க்கொண்டு ஸுலப
னானவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

எழுமைக்கும்—ஸர்வாவஸ்தையிலும், எனது ஆவிக்கு—என் ஆத்மாவுக்கு,
இன் அமுதத்தினை—நிரதிஸயபேராக்யபூதனாய், எனது உயிர் ஆர்—என்னுடைய

ஈ—காலதத்வமுள்ளதனையும். v அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கூடவ
இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறென்றை பேராக்யமாக நினைத்
திருப்பேனோ? w அவர்கள் அவனையொழிய வேறென்றை பேராக்யமாக நினைக்கி
லன்றோ நான் வேறென்றை பேராக்யமாக நினைப்பது? 6.

அ—யன்றி மற்றொருவரை யானிலேன் என்று மேலேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நித்யஸூரிகள்
பக்கலிலே இத்யாதி) t'எம்'மின் தாத்பர்யம். r₂,w''நாற்றத் தோற்றச் சுவையொலியுறல்'' என்று
கீழேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அவனை இத்யாதி) யத்ஸுவா ''வானவருடைய ஏறு''
என்கிற ஷஷ்டியின் தாத்பர்யம். 6.

ஐ—பரவம் (அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கல்) இத்யாதி. r₂,w (நாற்றத்தோற்றம்) இத்யாதியைக்
கூடாக்கித்துத் தாத்பர்யம் (அவர்கள் அவனை) இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய: 6.

ப—ஸ்வரூபத்தோடே செறிய, கெழுமிய கதிர்—கலந்து அத்தாலே ப்ரகாஸிதமான, சோதியை — தேஜஸ்ஸையுடையனாய், மணிவண்ணனை குடக்கூத்தனை — (என்னோடு கலக்கைக்கு அடியான) வடிவழகையும் சேஷ்டிதத்தையுமுடையனாய், விழுமிய — சீரியரான, அமரர்—A வைகுந்தத்தமரரும், முனிவர்—A முனிவரும், விழுங்கும்—புஜிக்கும், கன்னல் கனியினை—கன்னல்சேர்ந்த கனிபோலே நிரதிஸய போக்யனானவனை, தூய மனத்தராய் — (ப்ரயோஜநாதரத்தாலே நெஞ்சை தூஷியாதே) அநயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, தொழுமின்—ஆஸ்ரயியுங்கோள், துயரங்கள்—(அநுபவப்ரதிபுந்தகமான) துரிதங்கள், இறையும்—ஏகதேஸமும், நில்லா—நில்லாது.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — இப்படி ஸுலபுன பின்பு அவன்பக்கல் துர்லபுத்வஸங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (எழுமைக்கும் இத்யாதி,) காலதத்வமுள்ளதையும் தன் சுவரூ அறியாதே இதரவிஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனானவனை. (எனது ஆர் உயிர் இத்யாதி,) அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தம்மைக் கிட்டுகை அங்குத் தைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார்; மற்றைப்படியே தம்மைச் செறியச் செறிய தீப்தனாயிருந்தான் அவன். (மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை) இத்தலையிற் இசைவுபாராதே மேல்விழுந்து அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருந்த படி. வடிவழகையும் மனோஹாரியான சேஷ்டிதங்கையுமுடையவனை. நீலமணி போலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். (விழுமிய இத்யாதி,) ஆக்கரான தேவதைகளன்றிக்கே சீரியரான A வைகுந்தத்தமர்க்கும் முனிவர்க்கும், கன்னல்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஸயபோக்யனானவனை. 1. “சர்வரஸ:” (ஸ்ர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) இதுவன்றோ உங்களை நான் குடிக்கச் சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். பாலைக் குடிக்கைக்கிறே காலப்பிடிக்கிறது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகத் தொழுங்கோள். (தூய மனத்தராய்) துர்லபுனோ? ஸுலபுனோ? என்று ஸம்ஸயாக்ரந்தராகாதே. (இறையும் இத்யாதி,) ஸம்ஸாரிகமான து:க்கங்கள் நிஸ்ஸேஷமாகப் போம்.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. 2 இப்படி ஸுலபுனவன்பக்கல் துர்லபுத்வ ஸங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வது:க்கங்களும் போம்படி என்கிறார்.

ஊ— ஏழாம் பாட்டு. (எழுமைக்கும் இத்யாதி,) 2 “குடக்கூத்தனை-தூயமனத்தராய் - தொழுமின் இறையும் நில்லா துயரங்கள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி,) இப்படி

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (எழுமைக்கும் இத்யாதி,) 2 “குடக்கூத்தனை, தூயமனத்தராய்-தொழுமின்-இறையும் நில்லா துயரங்கள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி-

ஈ— வ்யா:— b (எழுமைக்கும் என்தாவிக்கு இன் அமுதத்தினை) c காலதத்வமுள்ளதனையும் தன் சுவடறியாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என் d நெஞ்சுக்குப் பரமபேடாக்யனானவனை. e பெரியவற்றை - ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதினே; f காலமெல்லாம் என்றபடி. g (எனது ஆருயிர் இத்யாதி) அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. h தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் h, செறியச் செறிய தீப்தனாயிருந்தான். i (மணிவண்ணனை இத்யாதி) j இத்தலையில் இசைவுபாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு j, ஹேதுக்கள் இருக்கிற படி. k வடிவழகையும் மனோஹாரி சேஷத்தங்கனையுமுடையவனை. l வண்ணம்-நிறம். m நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். n ஆக்கரான தேவர்களுளிக்கே ஓசீரியரான அவைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் o, கன்னல்போலவும் கனிபோலவும் o, நிரதிசயபேடாக்யனானவனை. p1. “सर्वगन्धस्सर्वरसः” (ஸர்வக,ந்த,ஸ் ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதினே. q (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) r “மாங்கனி”

அ-ஸுலப, னானவன் என்றது-கீழிற்பாட்டில் அவதாரஸௌப்யத்தைப்பற்ற. c, d (காலதத்வமுள்ளதனையும் - நெஞ்சுக்குப் பரமபேடாக்யனானவனை) என்று அந்வயம். b, e “எழுமைக்கும்” என்றால்-காலதத்வமுள்ளதனையும் என்று காட்டுமோ? என்ன (பெரியவற்றை இத்யாதி) f (காலமெல்லாம்) இத்யஸ்மாத்தூர்வம், தஸ்மாதித்யத்யாஹர்த்தவ்யம். g, h “எனது” என்றதுக்கும் “கதிர்ச்சோதி” என்றதுக்கும் ஸமுத்யாயேந தாத்பர்யம் (தாம் கிட்டுகை இத்யாதி) h, செறியச் செறிய-நெருங்க நெருங்க. கெழுமுகை-சேருகையாய், கலந்த என்றபடி. i, j “மணிவண்ணனை” என்று தொடங்கி “கன்னல் கனியினை” என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம் (இத்தலையில் இத்யாதி) j, k “ஹேதுக்கள்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (வடிவழகையும் இத்யாதி) l, n “வண்ணம்” என்று - நிறமாதல், ஸௌலப்ய ஸ்வபூரவமாதல். n ஆக்கரான-ஆக்கப்பட்ட. o விழுமிய-ஸ்லாக்யரான. o, விழுங்கும்-புஜிக்கும். p இதுஞ்ச - ஸர்வோபலக்ஷணம் இதி ஹ்ருதி நித்யாய, தத்ர ப்ரமாணமஹ (ஸர்வக,ந்த, இதி) q, r கன்னலினுடைய பழமென்று ரஸத்திலே அர்த்த,ாந்தரம் (மாங்கனி

அ-ஸுலப, னானவன் என்றது-கீழிற்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தை. c, d (காலதத்வமுள்ளதனையும் - பேடாக்யனானவனை) இத்யந்வய: b, e “எழுமைக்கும்” என்றால் - காலதத்வமுள்ளதனையும் என்று -காட்டுமோ? என்ன, (பெரியவற்றை) இத்யாதி. f “சொல்லக்கடவதினே” ஆகையாலே, இத்யத்யாஹர்யம். g, h “எனது” என்றதுக்கும், “கதிர்ச்சோதி” என்றதுக்கும் ஸமுத்யாயேந பூரவம்- (தாம் கிட்டுகை) இத்யாதி. h, செறியச்செறிய - நெருங்கநெருங்க. கெழுமுகை - சேருகையாய், கலந்த என்றபடி. g என் ஆத்மாவோடே கலந்தத்தால் ப்ரகாசிதமான தேஜஸ்ஸையுடையவனை இதி ஸப்த,ார்த்த: i, j “மணிவண்ணனை” இத்யாரப்ய, “கன்னல்கனியினை” என்னுமளவுக்கு பூரவம் - (இத்தலையில்) இத்யாதி. j, k “ஹேதுக்கள்” என்றத்தை விவரிக்கிறார்- (வடிவழகையும்) இத்யாதி. l, n வண்ணம்-நிறமாதல், ஸௌலப்ய ஸ்வபூரவமாதல். n ஆக்கரான-ஸ்ருஷ்டரான. o விழுமிய-ஸ்லாக்யரான. o, விழுங்கும்-புஜிக்கும். p இது-எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளப்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணம் - (ஸர்வக,ந்த:) இத்யாதி. q, r கன்னலினுடைய பழமென்று ரஸாதிசயத்திலே அர்த்த,ாந்தரம் - “மாங்கனி” இத்யாதி. o, முந்தினது-தூர்வம்.

ப்ர— (ஏழாம் பாட்டு) (எழுமைக்கும் இத்யாதி) (கன்னற்கனியினை) p1. छान्दोग्य (3-18) आण्डिल्यविद्यायां “सर्वकर्मा सर्वकामस्सर्वगन्धस्सर्वरसः”

8. துயர மேதகு துன்ப வுன்ப வினைக ளாய்வை யல்லனாய்
உயர நின்றதோர் சோதி யாய்வ கேழு முண்டுமிழ்ந் தான்தன்னை
அயர வாங்கும் நமன்த மர்க்குஅரு நஞ்சி னைஅச்சு தன்தன்னைத்
தயர தற்கும் கன்தன் னையன்றி மற்றி லேன்தஞ்ச மாகவே.

ஆ— 8. வ்யா:—(துயரமேதகு) ஸ்வாதீந புண்யபாபஸ்வருபனாய், அகர்மவாய்யனாய், நிரவதிக தேதோவிரிஷ்டனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸ்வாபுரிதஜ்ஜநங்களை யமகிங்கரர் ப்ராதிபாதபடி அவர்களை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களோடு ஆத்மாந்தமாக ஸம்ஸலேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாபிருந்த தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்ச மாக; நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கள் என்கிறார். 8.

ஈ—என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. s இதுவன்றோ நான் உங்க ளுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர், t பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனன்றோ? t, (தூய மனத்தராய்) 'u கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? v அறியவரியனோ? எளியனோ? w இவனைப்பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவோமோ?' என்று இங்ஙனே ஸம்ஸயாக்ரந்தராய்ப் போகாதே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக x ஆஸ்ரயியுங்கோன். (x, இறையும்நில்லா y துயரங்களே) z இப்படி ஸம்ஸயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்துபோம். z, ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கங்கள் நிஸ்ஸேஷமாகப்போம் என்றுமாம். 7.

அ—இத்தாதி, உருத்தின து:த்த, வன். r இரண்டாவது ஷஷ்ட, தத்புருஷன். s, t "கன்னல்களியினைத் தொழுமின்" என்கிறவருடைய ஹார்த்தப்பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுவன்றோ இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) u (கிட்டவரியனோ) இந்த ஸம்ஸயத்துக்கு "எனதாருயிர் கெழுமிய கதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை" என்கிறது நிவர்த்தகம். v (அறியவரியனோ) இந்த ஸம்ஸயத்துக்கு "இன்னமுத்தினை" என்கிறது நிவர்த்தகம்; ஜ்ஞாநமுண்டாய் பு, ஜிக்க வேணுமே. w (இவனைப் பற்றுவோமோ) இந்த ஸம்ஸயத்துக்கு "விழுமிய" இத்யாதி, நிவர்த்தகம்; x (ஆஸ்ரயியுங்கோன்) "தொழுமின்" என்கிறது - ஆஸ்ரயனோத்யோக, பரம். y, z "துயரங்கள்" இதி-ப்ரத்ய, நிர்வாஹே காரணே கார்யோபசார:. y, z, (ஸாம்ஸாரிகமான) இதி த், விதீய நிர்வாஹே "தொழுமின்" என்கிறது பூர்ணாஸ்ரயணபரம். 1. "குலம் தாரயதே தாத ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச! கடிக்காசல பூபூகே, கடிக்காமபி யோ வஸேத்! ஸப்தஜநமக்குதம் பாபம் ததக்ஷணதேவ ஸம்யதி ||" இத்யாதி. 7.

ஜீ—r இரண்டாவது-ஷஷ்ட, தத்புருஷன். s, t "கன்னல்களியினைத் தொழுமின்" என்கிறவருடைய ஹார்த்தப்பாவம் - 'இதுவன்றோ' இத்யாதி, வாக்யத்வயேந. u கிட்ட அரியனோ? என்கிற ஸம்ஸயத்துக்கு - 'எனதாருயிர் கெழுமிய' இத்யாதி, நிவர்த்தகம். v 'எனதாவிக் கின்னமுத்தினை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - (அறியவரியனோ) இத்யாதி; ஜ்ஞாநமுண்டாய் பு, ஜிக்கவேணுமே. w (விழுமியவமரர்) இத்யாதி - (இவனைப் பற்றுவோமோ) இத்யாதி, ஸம்ஸயத்துக்கு நிவர்த்தகம். t, தூயமனத்தராய்-பரிஸுத், தமான நெஞ்சையுடையராய். ஸுத், தியாவது-ஸம்ஸயராஹித்யம். y, z முந்தின நிர்வாஹத்திலே, 'துயரங்கள்' என்கிற இது-து:க்க, ஹேதுபாபபரம். y, z, இரண்டாம் நிர்வாஹத்திலே, துயரம் - து:க்கம். x, இறையும் - அத்யல்பமும். க்ரமேண அந்வய:. 7.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—மற்றுள்ளாரும் தம்முடைய பகஷத்தை அறிந்து அதிலே ருசி பண்ணுகைக்காக “நான் த்யாரத சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது மற்றொருவரை ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்” என்று ஸ்வஸித்தநத்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(த்யாரம் என்று தொடங்கி) த்யு:க்கை,கஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய், தான் அகர்மவஸ்யனாய், தமஸ:பரஸ்தாத் வர்த்தமாந மாய் அப்ராக்ருத தேஜோருபமான திருநாட்டையுடையனாய், இங்ஙனே புஷ்கலனா விருந்துவைத்துத் தன்னதான சக்ஷத்ரஸம்ஸாரவிபூத்யேகதேயுத்துக்கு ப்ரளயா த்யாபத்துக்கள் வந்தால் தானே கைதொட்டு நோக்குமவனை. (அயர என்று தொடங்கி) அங்ஙனே பொதுவான ரக்ஷணத்தையொழியத் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித் தார்க்கு யமாதிப்யாதைகள் மறுவலிடாதபடி போக்கவல்லனுமாய், அவர்களோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும் ஸ்வபூவனானவனை. ‘தயரதற்குமகன்’ என்று விதேயத்வம் சொல்லுகிறது. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஆபரிதரை நமுவவிடாத சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யொழிய வேறு தஞ்சமிஸ்லை என்கிறார்.

த்யாரமே தரு—(நிஷ்க்ருஷ்ட பரிதாபத்தையே) தரக்கடவதான, துன்பம்— த்யு:க்கத்துக்கும், இன்பம்—(த்யு:க்கஸூத்யத்வ த்யு:க்கமிஸ்ரத்வ த்யு:க்கோதூர்க்கத்வ விஸிஷ்டமாகையாலே நிஷ்க்ருஷ்ட பரிதாபகரமான) ஸுகூத்துக்கும் ஹேதுவான, வினைகளாய்—பாபரூபமாயும் புண்யரூபமாயுமுள்ள கர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவை—அவற்றுக்கு, அல்லனாய்—தான் வஸ்யனல்லனாய், உயர—[1. “विश्वः पृथु सविः पृथु” (விஸ்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு) என்கிற] உயர்த்தி யையுடைத்தாய், நின்றது ஓர்—நித்யமாய் அத்விதீயமான, சோதியாய்— தேஜோமய திவ்யதேஹத்தையுடையனாய், உலகேழும்—(கர்மவஸ்யமான) ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரளயாபத்துவந்தால், உண்டு—உண்டு, உமிழ்ந்தான் தன்னை— உமிழ்ந்து ரக்ஷிக்குமவனாய், அயர—மோஹிக்கும்படி, வாங்கும்—ப்ராணாபஹாரம் பண்ணும், நமன்தமார்க்கு—யமபுடர்க்கு, அரு—மீட்க அரிய, நஞ்சினை—நஞ்சாய்க் கொண்டு, அச்சதன்தன்னை—ஆபரிதரை நமுவவிடாத ஸ்வபூவனான, தயரதற்கு மகன்தன்னை—சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, அன்றி—ஒழிய, மற்று—மற்றொரு புகுவத்வ வ்யக்தியுமகப்பட, தஞ்சமாக இலேன்—தஞ்சமாக உடையேனல்லேன். தஞ்சம்— ஆபத்துக்கு உறுதுணை. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—அல்லாதார்க்கும் ருசி பிறக்கைக்காக, ‘நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்’ என்று ஸ்வஸித்தநத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— வ்யா:— (துயரம் இத்யாதி,) து:க்கைகளுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். (அவைவல்லனாய்) தான் அகர்மவஸ்யனாய். (உயர இத்யாதி,) தமஸ:பரஸ்தாத்ஸ்வர்த்தமாந பரமபதூத்தை உடையனாய். (உலகேழும் இத்யாதி,) இப்படி புஷ்கலனான தான் விபூத்யேகதேஸமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரளயாபத்து வந்தால் அதை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு காண உமிழுவனே. (அயர இத்யாதி,) தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை அறிவுகெடும் படி ஸரீர விஸ்லேஷத்தைப் பண்ணும் யமபுடர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனே. (அச்சதன்தன்னை) அவர்களை நமுவவிடாதே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுவனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில்— (தயரதற்கு மகன்தன்னை) ராவண வதுஸமந்தரத்திலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணுதொழிய தேவதைகளைக் கொண்டு மீட்டும், ஒரு பூலனுக்கு அகாலம்ருத்யு வர அம்பாலே மீட்டுக் கொடுத்தும் செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனையன்றி. 1. ‘ददौ कुशिकपुत्राय’ (த,தெ,ள குசிகபுத்ராய) என்றும், ராஜ்யத்தைத் தந்தேன் என்ன, அதைத் தவிர்ந்து காடேறப்போம் என்ன, ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்டவிநியோகூர்ஹனானவனே. 2. “भवान्नायणो देव:” (புவாந் நாராயணே தேவ:) என்று ஈஸ்வராபிமர்ஸிகன் தாங்கள் வந்து சொன்னால், 3. “आत्मानं मातुषं मय्ये” (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) என்னுமவன். (மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) மற்றென்று புகுவத்ய்வயக்த்யந்தரங்களை நினைக்கிறார். தஞ்சம் - ஆபத்த,நம். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஸம்ஸாரிகளுக்கும் a₂ ருசிபிறக்கைக்காக, ‘நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது ஆபத்த,நமாகப் பற்றியிரேன்’ என்று ஸ்வஸித், த,நத்ததை a₂ அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (துயரம் இத்யாதி,) து:க்க,த்தையே தரக்கடவதான புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். b துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் து:க்க,த்தையே பண்ணித்தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; c புக,வச் சேஷத்வ விரோதியாய்க்கொண்டு c₂ ப,ந்த,கமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே;

அ— எட்டாம் பாட்டு. (துயரம் இத்யாதி,) a ஆறாம் பாட்டுப்போலே ஸ்வஸித், த,நத்தம் சொல்லுகிறதற்கு இன்னமொரு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு “தயரதற்கு மகன்றனையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க,தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இத்யாதி,) a₂, a₃ (ருசிபிறக்கைக்காக - அருளிச்செய்கிறார்) என்று அந்வயம். b இன்பவினையும் து:க்க,த்தைத் தருமோ? என்ன (துன்பவினையோடு இத்யாதி,) c இப்படியிருக்கைக்கு

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (துயரமே) இத்யாதி,. a ஆறாம் பாட்டிற் போலே ப்ரோபதேஸப்ரகரணத்திலே ஸ்வஸித், த,நத்தம் அருளிச்செய்கைக்கு இன்னம் ஒரு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு, (தயரதற்கு) இத்யாதி, நாலாம் பாடத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - (ஸம்ஸாரிகளுக்கும்) இத்யாதி,. a₂, a₃ (ருசிபிறக்கைக்காக - அருளிச்செய்கிறார்) இத்யந்வயம். b இன்பவினையும் து:க்க,த்தைத் தருமோ? என்ன, (துன்பவினையோடு) இத்யாதி,. c இவர் இப்படி

ff—d1. “पुण्यपापे विधूय” (புண்யபாபே விதூய) என்னக்கடவத்தே. e(அவையல்லனாய்) அகர்மவஸ்யனாய். e2. “अनश्वन्यः” (அநஸ்நந்நந்ய:) என்கிறபடியே, f தான் இவற்றால் வஸ்யனல்லாமையன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாய். யிருக்கை. (g உயர இத்யாதி) h3. “क्षयन्तमस रजसः पराके” (க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே) என்றும். h4. “तमसः परस्तात्” (தமஸ: பரஸ்தாத்) என்றும் சொல்லுகிற

அ-அடியென்? என்ன (ப4க3வச்சேஷத்வ இத்யாதி) c2, d ப3ந்த4கத்வோபபாத3நம்(புண்யபாபே விதூய என்று) இல்லையாகில் விதூ4நம் பண்ணவேண்டாவிதே. e2 அகர்மவஸ்யன் என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (அநஸ்நந் இத்யாதி) f இந்த ஸ்ருதியில் 2. “அபிசாகயீதி” என்ற பத3த்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (தான் இவற்றால் இத்யாதி) e2, f, g (அநஸ்நந் என்று தொடக்கி) உயர்வுக்கு அவதாரிகை என்னவுமாம். h (க்ஷயந்தமஸ்யேத்யாதி) அர்த்த3ாந்தரம். 5. “अतः यतः परोक्षोवा ज्योतिर्ज्ञेयते” இத்யாதியிலே தாத்பர்யம். இதனுடைய ஓளந்தத்யத்துக்குப் பரமாவதியை ப்ரமாணமுக3த்தாலே த3ர்ஸிப்பியாநிற்கொண்டு ஸப்3த3ார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ஷயந்தம் இத்யாதி) என்னவுமாம். மூலப்ரக்ருதி ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்கையாலே 3. “रजसः” என்றும், 4. “तमसः” என்றும், மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லி, இதினுடைய பராகே - உபரிப4ாக3த்திலே, க்ஷயந்தம் - 6. “क्षय- निवासे” என்று இதுக்கு த4ாதுவாகையாலே, வஸிக்குமவனை என்றபடி. g (உயர)

ஜீ—யிருக்கைக்கு அடியேது? என்ன, (ப4க3வச்சேஷத்வ) இத்யாதி3. c2, d ப3ந்த4கத்வோபபாத3நம் (1. “புண்யபாபே விதூய”) என்று. இல்லையாகில் விதூ4நம் - பண்ணவேண்டாவிதே. e2 அகர்மவஸ்யன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - (2. “अनश्वन्यः”) இத்யாதி3. f இந்த ஸ்ருதியில் 2. “அபிசாகயீதி” என்கிற பத3த்துக்கு அர்த்தம் - (தான் இவற்றால்) இத்யாதி3. e அவை யல்லனாய்-அவற்றுக்குத்தான் வஸ்யனல்லனாய். h இதினுடைய ஓளந்தத்யத்துக்குச் சரமாவதியை ப்ரமாணமுக3த த3ர்ஸிப்பியாநிற்கொண்டு, ஸப்3த3ார்த்தம் - (க்ஷயந்தம்) இத்யாதி3. மூல ப்ரக்ருதி, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்கையாலே, 3. “रजसः” என்றும், 4. “तमसः” என்றும் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லி, இதினுடைய, பராகே - உபரிப4ாக3த்திலே, க்ஷயந்தம் - 6. “क्षय- निवासे” என்று இதுக்கு த4ாதுவாகையாலே, வஸிக்குமவனை என்றபடி. g “உயர”

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (துயரமேதரு இத்யாதி) d 1. मुण्डकोपनिषदि (५) यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साधयति॥”

(அவையல்லனாய்) e2. ऋक्संहितायां मुण्डकोपनिषदि पञ्चमखण्डारम्भे “द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते। तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति॥”

(உயர இத்யாதி) h3. यजुषि संहितायां, “प्रतप्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्थश्शंसामि वयुनानि विद्वान्। तं त्वा गृणामि तवसमतवीयान् क्षयन्तमस रजसः पराके॥”

h4. पुरुषसूक्तान्तरे नारायणे “वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्। आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्॥” श्रीमति नारायणे (१) “अतः परं नान्यदणीयसं हि परात्परं यन्महतो महान्तम्। यदकमन्यकमन्तं हि विश्वं पुराणं तमसः परस्तात्॥”

ஈ—படியே, இங்குள்ளாராற்சென்று கிட்டவொண்ணதாயிருக்கிற தமஸ: பரஸ்தாத், வர்த்தமாநதே,ஸத்திலே நிரவதி,கதேஜோருபமான தி,வ்யவிக்,ரஹத்தையுடையனா யிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. g,1. “विषतः पृष्ठे सवितः पृष्ठे” (விஸ்வத: ப்ருஷ்டே,ஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டே,ஷு) என்கிற உயர்த்தியையுடைத்தாய், நித்யமாய், அத்,விதீயமான தேஜோமய தி,வ்யதே,ஸத்தையுடையவனாய் என்றமாம். h(உலகு இத்யாதி) i இப்படி புஷ்கலனாயிருந்தானேயாகிலும், விபூ,த்யேகதே,ஸமான ஸம் ஸாரத்தை ப்ரளயங்கொண்டதென்றால் இங்கே வந்து வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து நோக்கி, “இத்தனைபோதும் காணப்பெறுமையாலே இவை என்படுகிறனவோ?” என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை; j வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் j, சீரிய த,நங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்ந்த நிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே: k (அயர) l தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராண வியோக,த்தைப் பண்ணக்கடவராயிருந்துள்ள யமபுடர்க்குக் l, காற்றவொண்ணத நஞ்சாயுள்ளவனை. (அச்சுதன்தன்னை) தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரை யமவஸ்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. mA உயிர்கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே. எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, (தயரதற்கு மகன்தன்னை) தான் ஈஜ்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தே ஒரு ப்,ராஹ்மண குமாஸனுக்கு அகாலம்ருதியுண்டாக.

அ—2, “ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாதமதீத்ய வர்த்தமாநே” என்கிற ப்ரமாணம் அநுஸந்தே,யம். சோதி - தி,வ்யமங்கள விக்,ரஹமும், தி,வ்யதே,ஸமும். h,i கீழிற்பத,த்தைத் தளமாகக்கொண்டு “உலகேழுமுண்டு” என்றதுக்கு ஸங்க,தி அருளிச்செய்து “உமிழ்ந்தான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் ‘அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) j ப்ரளயத்திலே உண்டு ப்ரளயங்கழிந்தவாறே உமிழு மவனை’ என்றதுக்கு த்,ருஷ்டாத்ம் (வழிபறிக்கும் இத்யாதி) j, சீரிய - ஸ்ரேஷ்ட,மான. k,l (தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தாரை இதி) ஸ்வசரண ஸமாஸரிதாநாம் பூர்வவ்ருத்தமவலோக்ய தத,நுக் குணம் ஜ்ஞாதேஷோபே,ய வத,ர ப,வதி தத,ர ப்ராணநாத,த,நாநாம் யமபுடாநாம் அஸக் யோத்,க,ர விஷ்ட,தம் இத்யர்த்த,ஃ. k’ அயர - அயரும்படி, அதாவது - அறிவு கலங்குகை. n ஸ்வாஸரிதாநாம் யமவஸ்யதாநிவர்த்தகத்வே ப்ரமாணமாஹ (உயிர்கொண்டு உடலொழிய இதி) நான்முகன் திருவந்தாதி. உடலொழிய - உயிர்கொண்டு - ஓடும்போதோடி; அயர்வென்ற -

ஜீ—என்கிறவிடத்திலே 2. “ஸமஸ்தம் கார்யகாரண ஜாதம்” இத்யாதி, க,த்யவாக்யம் அநு ஸந்தே,யம். g, “சோதி” என்றதுக்கு அர்த்த,நதாம் - (விஸ்வத: இத்யாதி) சோதி - தி,வ்ய மங்க,ள விக்,ரஹமாதல், தி,வ்யதே,ஸமாதல். h,i கீழிற்பத,த்தைத் தளமாகக்கொண்டு, “உலகேழும்” இத்யாதி,க்கு அர்த்தம் (இப்படி இத்யாதி) j உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை என்றதுக்கு த்,ருஷ்டாத்ம் (வழிபறிக்கும் இத்யாதி) j, சீரிய - ஸ்ரேஷ்ட,மான. k வாங்கு - ப்ராணனை இதி ஸேஷ:; அயர - அறிவுகலங்கும்படி, மோஹிக்கும்படி, ப்ராணனை வாங்குகிற யமபுடர்க்கு மீட்கவரிய நஞ்சானவனை இதி ஸப,த,ரர்த்த,ஃ. l, காற்றவொண்ணத - பரிஹரிக்கப் போகாத. n யமவஸ்யராக விட்டுக்கொடாமைக்கு ப்ரமாணம் (உயிர்கொண்டு இத்யாதி) நான்முகன் திருவந் தாதி எண்பத்தெட்டாம் பாட்டு. ஆத்மா ஸரீரத்தைப் பொகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமபுட னாலே ப்ரேரிதனாய்ப்போம்போது தானே விரைந்துசென்று அவர்கள் தூர்ஸநத்தால் வந்த அறிவுகேடு முதலான து,ரிதமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் போக்கும் ஸ்வபு,வன் இதி பாசுரர்த்த,ஃ. அயர்வென்ற - அஜ்ஞாதமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம்; முழுச்சொல்லு.

௪—n அவனை வாளாலே மீட்டும்; o சாவணவதம்பண்ணிப் o₂ படைக்குறி காணு
திற்கிறவனவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணுதொழிய, இந்த,ரனை அழைத்துப்
போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையும் கூட்டிக்
கொண்டு போன சக்ரவர்த்தித்திருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகாலம்ருதி வர,
n அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்தவை, q தயரதன்மகன் என்னுதே, 'தயரதற்கு
மகன்தன்னை' என்கிறது-ஒருகால் வெற்றிலைச்செருக்கிலே 'ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்'
என்னு, q₂ புரிந்து ஸ்திரீபதத்தரனாய் 'நான் தந்திலேன், நீ காடேறப்போ' என்னு,
இப்படி சொல்லணம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோக,கார்ஹனான புத்ரனை. (அன்றி
மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) r இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்க, சீயர்
's இவர் s₂ புக்கவிடமெங்கும் s₃ இப்படியே சொல்லுவார்; இவர்க்கு இது பணியிறே' என்ன,

அ—அஜ்ஞானம் என்கிறதெல்லாம். n (அவனை வாளாலே மீட்டும்) என்றது-ஸம்பூகனை வாளாலே
கொண்டு அவனை மீட்டும் என்றபடி. o₂ படைக்குறி-ஸைநிகஸோத₄ நம். p (அம்பாலே மீட்டுக்
கொடுத்தும் செய்தவை) என்றது, த₄ர்மயையத்தாலே, ஸாந்தீ₃பநிபுத்ரனை மீட்டுக்
கொடுத்தபடியை நினைக்கிறது. ஹரிவம்ஸே ஷட்திரிம்ஸச்ச₂ததமே₅த₄யாயே 1. "விஜித்ய ச யமம்
ஸங்க்யே ஸரைஸ்ஸந்த பர்வபி: | அதை₄ந்த்ரஸேநிராநீத: க்ருஷ்ணேநா த்₃புதகர்மணு ||"
q "தயரதற்கு" என்கிறவிடத்தில் ஷஷ்டி,யை-ஸேஷே ஷஷ்டி,யாக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்
(தயரதன் இத்தய₃தி₃) யத்₃வா, தயரதற்கு-தாத்₃ர்த்யே சதுர்த்தி₂; அதாவது-தயரதன்
மகனென்றதும், "தயரதற்கு மகன்" என்கிற அர்த்தம் ஸித்₃த₄மாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்தது
2. "தஸ்ய க்ருதே" என்கிறவிடத்திற்போலே தாத்₃ர்த்யவிவக்ஷயா' இப்படி அருளிச்செய்தார்
என்கை. q₂ புரிந்து-நிவ்ருத்ய, r ப்ராஸங்கிகம் (இவ்விடத்தை இத்தய₃தி₃) s இவர்-ஆழ்வார்.

ஜீ—n (அவனை வாளாலே மீட்டும்) என்றது-ஸம்பூகனை வாளாலே கொண்டு அவனை மீட்டும்
என்றபடி. o₂ படைக்குறி-ஸேநாஸோத₄ நம். p (அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும்) என்றது-த₄ர்மயைக்
கத்தாலே க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஸாந்தீ₃பநிபுத்ரநயநத்தை. ஹரிவம்ஸே ஷட்திரிம்ஸச்ச₂ததமே
1. "விஜித்ய ச யமம் ஸங்க்யே ஸரைஸ்ஸந்த பர்வபி: | அதை₄ந்த்ரஸேநிராநீத: க்ருஷ்ணே
நா த்₃புதகர்மணு ||" என்னக்கடவதிறே. q 'தயரதற்கு' என்கிற தாத்₃ர்த்யே சதுர்த்தி₂க்கு
ப₄ரவம் (தயரதன்மகன் இத்தய₃தி₃) 'தயரதற்கு' என்கிறத்தை-ஸேஷே ஷஷ்டி,யாகவும் சில
அரும்பதங்களிலே வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறது. q₂ புரிந்து-திரும்பி, r ப்ராஸங்கிகம் (இவ்
விடத்தை இத்தய₃தி₃) s இவர்-ஆழ்வார். s₃ (இப்படியே சொல்லுவார்) என்றதுக்கு-A'ஞானப்பிராணை

பா— (தயரதற்கு மகன்தன்னை) o யுதகாண்டே னயிவிஞ்சயுச்சரஸதமே "பரிபிரயாநே காகுத்யே மஹேந்த்ர:
பாகஸாஸந: | அபரவிதரமபிரிதோ ராஸவ் பிராஜலி ஸிதம || 1 || அமோஃ டர்ஷந் ராம தவாஸாக்
பரந்த்ர: | பரிதிஸுதா: ஸா தேம த்வ் பூஹி யந்மந்ஸேக்சி || 2 || எவமுதஸ்து காகுத்ய: ப்ரஸுதா
க்தாஸலி: | லக்ஷணேன சஹ ப்ராஸா சிவயோ சஹ பாரியா || 3 || யதி பரிதிஸஸுதபநா மயி
சர்வஸுரேஸர் | வக்ஷஸி க்ருமே சத்வ் வசந் வததா வர || 4 || மம ஹதோ: பராக்ரான்தா யே கதா யம-
சாடனம் | தே சர்வ ஜிவித் ப்ராப்ய சமுத்திஸ்து வானரா: || 5 || மத்குதே விப்ரஸுதா யே பூதீதாரீஸ
வானரா: | ப்ரதிஸேவமிரகஸ்ய ந மூத்யு ம்ணயந்தி ச | த்வ்ஸாடாஸமேஸுதே வரமேததஹ் வுண || 6 || 1/2 ||"

A திருவிருத்தம் 99.

ச—‘இவர் மற்றோரிடத்தில் தலைநீட்டுவது பாவநத்வத்தப்பற்ற; இவர் t தஞ்சமராக் நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே’ என்று அருளிச்செய்தார். 1. “एवमस्यैव” (பாவநஸ்ஸவலோகநாம் த்வமேவ) என்கிறதில்லையோ இவரை யும்? என்னில்,—“uஅவனும் இவரோடொத்தான் ஒருத்தனிறே; vஇவர் ‘பேடாக்யவஸ்து வேநில்லை’ என்றிருக்குமோபாதி, அவன் ‘பாவநத்வத்துக்கும் இவரொழிய வேநில்லை’ என்றிருப்பானொருவனயிற்று”. w பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத் தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் “பெருமானுக்கு எல்லா ஏற்றங்களும் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், பாண்டுவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையிலேயே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு” என்ன, “அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமையன்றுகாண்; இக்ஷ்வாகு வம்ஸங் கைத் தூதுபோக விடுவாரில்லாமையென்காண்” என்று அருளிச்செய்தார். x “அவ்வவ தாரத்தில் இழவுதீருகைக்காகவிநே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூதுபோயிற்று; y A அவனே பின்னோர்தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னுத்தாதனென;

அ—s₂ (புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர் இதி) B “ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான்கண்ட நல்லது” இதயத்ர C “தோற்றக்கேடவையிலலவனுடையான்” இதயாதெ₃ள D “கண்ணனல்லா னில்லை கண்டிர் சரண்” இதயாதெ₃ள ச ஹ்ருத்யம். t தஞ்சமராக - பேடாக்யமராக. “தஞ்ச மராக” என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே ரக்ஷகத்வபரமாக அருளிச்செய்தாலும், பட்டருக்கு, அபிப்பிராயம் பேடாக்யதையிலே; ஆபத்த₄நத்துக்கு, தஞ்சமான ஆகாரமேயன்றிக்கே பேடாக்யமான ஆகாரமுமுண்டாகையைப்பற்ற, ரக்ஷகத்வகத்யனமே மூலத்துக்குச் சேரும். u அவனும்-அக₅ஸ்த்ய ப₆க்யவானும், v இத்தை விவரிக்கிறார் (இவர் பேடாக்யவஸ்து இதயாதி₃) w “பேடாக்யவஸ்து சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய வேறொருவருமில்லை” என்னுமது பக்ஷபாதத் தாலே சொன்னாரென்று வித்த₄வத்கரித்து, அந்த ப்ரஸங்கத்திலே வேறொரு கதையைய அருளிச்செய்கிறார் (பட்டர் இதயாதி₃) x ஏதானாலும் தூதுபோகாத குறையுண்டே? என்ன? (அவ்வவதாரத்திலிழவு இதயாதி₃) y அப்படி வந்து அவதரித்தானோ? என்ன (அவனே இதயாதி₃) திருமொழி. z “அவ்வவதாரத்திலொன்று குறைந்தது” என்று அதுக்காக அவ

ஜீ-யல்லாலில்லை”. C “வானவரேற்றையெய்நி” D “கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர்” இதயாதி₃யிலே தோக்கு. t தஞ்சமராக - பேடாக்யமராக. ‘தஞ்சமராக’ என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ரக்ஷகத்வ பரமாக அருளிச்செய்தாலும், பட்டருக்கு அபிப்பிராயம் பேடாக்யதையிலே; ஆபத்த₄நத் துக்குத் தஞ்சமான ஆகாரமேயன்றிக்கே பேடாக்யமான ஆகாரமும் உண்டாகையைப் பற்ற, ரக்ஷகத்வகத்யனமே மூலத்துக்குச் சேரும். u அவனும்-அக₅ஸ்த்ய ப₆க்யவானும், v விவரணம் (இவர் பேடாக்யவஸ்து இதயாதி₃) w ‘பேடாக்யவஸ்து சக்ரவர்த்தித் திருமகனையொழிய வேறொருவரு மில்லை’ என்னுமது-பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னாரென்று வித்த₄வத்கரித்து, இந்த ப்ரஸங்கத் திலே வேறொரு கதையை அருளிச்செய்கிறார் (பட்டர் இதயாதி₃) x ஏதானாலும் தூதுபோகாத குறையுண்டே? என்ன, (அவ்வவதாரத்திலிழவு இதயாதி₃) y அப்படி வந்து அவதரித்தானோ? என்ன, (அவனே இதயாதி₃) திருமொழி - பன்னிரண்டாந்திருமொழி - மூன்றாம் பாட்டு. (முன் னோர் தூது இதயாதி₃) அரக்கனாரை முனித்தவனே, பின்பு த்வாபராதத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதாரநரான பாண்டுவர்களுக்குத் தூதாகி மஹாப்ருதிவியிலுள்ளார், இன்னார் தூதனென- பாண்டுவதூதனெனத் தன் பேசிட்டு அழைக்கும்படி தின்றவன் என்று பாசுரார்த்தம். z “அவ்வ வதாரத்தில் இதொன்று குறைந்தது என்றதுக்காக அவதரிக்கவேண்டுமோ?” என்ன,

A பெரியதிரு 2-2-3. B திருவிருத்தம் 99. C 3-6-6. D 9-1-10.

ஈ—தின்றானிறே; 2 பாரதத்தர்யஸம் அநுபுவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே”. 2 எம்பெருமானார் திருவாராத நம் பண்ணிப் போருவது ஒரு 2, பிள்ளையிறே; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப்பார்த்து “இந்த 1. ‘மாசெக் ஶரண் ஶ்ர’ (மாமேகம் ஸரணம் ஶ்ரஜ) என்று 2, தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்” என்றாராம். 3 ஆபி, முக்யத்தாலே பெறலாமென்றால், அவ்வாபி, முக்யத்தானும் பரமபுக்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதநனைப் பார்த்தால். 4 “இத்தலையில் ஆபி, முக்யத்துக்கு மேற்படவேண்டா” என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் - ஸரணயனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்படுக்கால் 2. “மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்” (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்) என்னவேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. 5 “ஒரு சிறுவை விஸ்வஸித்து ஆறுமாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான்; அவ்வோபாதி விஸ்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ புகுவத், விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?” என்று அருளிச்செய்வார். 8.

அ—தரிக்கவேணுமோ? என்ன (பாரதத்தர்ய இத்யாதி, 2) 2 ராமாவதார ப்ரவண பட்டார்யா ஏவ ஏவம் ஶாமாவதாரே வித்த, 2, 4 புவந்தீதி ந, அவதாராந்தர ப்ரவண அபி ஸ்ரீராமாவதார ப்ரஸங்கே, தத்ர வித்த, 2, 4 புவந்தீத்யாஹ (எம்பெருமானார் இதி) 2, பிள்ளை-வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை. 2, தேவையிடாதார் - ஆஸ்ஸகவித்த, 2, 4 நமருர்வாண:, 3. “மித்ரபூவே” இதி பூவாதாமாத்ரமேவாலமித்யுத்தவந்த இத்யர்த்த, 2, 4. 4 இதுவும் ஒரு தேவையாயிற்றே? முந்துறவே ரக்ஷணேத்யுத்தனயிறே இவனிருப்பது. ஆகையாலே பண்ணுகிற ரக்ஷணத்தை விலக்காமல் அநுமதிருபமான ஆபி, முக்யத்தாமையிறே ப்ரபத்தியிருப்பதென்ன; அத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (ஆபி, முக்யத்தாலே இத்யாதி, 2) 5 முக்யபரிஹாரம் (இத்தலையில் இத்யாதி, 2) 6 விஸ்வாஸத்தினருமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிறுவை இத்யாதி, 2) 7 சிறுய் - தெள:, அஸ்யாம் க, ரத்யாயாம் “தூ, தமுகே, நேந்த், ரமாதீய தந்முகே, நம்ருதவா நராநுத்த, 2, 4 ப்யதைஸ்ஸஹ க, 2, 4 தோ ராம:” இத்யுத்தம்; அயமர்த்தே, 2, 4 வால்மீகீயே ராமாயணே நாஸ்தி, கம்பநாதே, 2, 4 நாயேதச்ச, 2, 4 ராயயா கிஞ்சிது, 2, 4 க்தம். அயமர்த்த, 2, 4 கஸ்மீம்ஸ்சித்புராணே வர்த்தத இதி த், 2, 4 ரஷ்டவ்யம். 8.

ஜீ—(பாரதத்தர்யஸம் இத்யாதி, 2) 2 அவதாராந்தரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பாரும் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராயிருப்பார் என்னுமதுக்கு ஐதீஹ்யம் (எம்பெருமானார் இத்யாதி, 2) 2, பிள்ளை-வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை; க்ருஷ்ணன் என்றபடி. 2, (தேவையிடாதார்) வித்த, 2, 4 யாதே 3. “மித்ரபூவே” என்றவர். 4. 1. “மாமேகம் ஸரணம் ஶ்ரஜ” என்றது - அப்ரதிஷேதமன்றோ? இது தேவையோ? என்ன, (ஆபி, முக்யத்தாலே இத்யாதி, 2) 5 ஆனால், ஆபி, முக்யமும் வேண்டாவோ? என்ன, (இத்தலையில் இத்யாதி, 2) 6 யத், 2, 4 வா, ஆபி, முக்யமாத்ரம் போருமோ? என்ன, (இத்தலையில் இத்யாதி, 2) 7 என்னுதல். 8 அப்படி மஹாவிஸ்வாஸம் வேணுமோ? என்ன, கிம்புநர்த்யாயத்தாலே ப, 2, 4 ஸிப்பிக்கிறார் (ஒரு சிறுவை இத்யாதி, 2) 7 சிறுய் - சம்பான்; ஓடம் இத்யர்த்த, 2, 4. இந்தப் பாட்டிலே, இந்த், 2, 4 ரனை அழைத்துப் போகவிட்டுத் தந்முகே, நம்ருதரான வாத்ரமுதவிகளை எழுப்பி அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனதாகச் சொன்ன இது ஶ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையானாலும், புராணந்தரத்தில் இருக்கிறதாகக் கண்டுகொள்வது. 4. “புண்யபாபே விதுய” இத்யாதி, 2, 4 ஸ்ருதி:, முண்ட, 2, 4 கோபநிஷதி. 5. “க்ஷயந்தமஸ்ய” இத்யாதி, 2, 4 ஶஜுஸ்ஸம்ஹிதாயாம். 6. “பாவகஸ் ஸர்வலோகாநாம்” இத்யாதி, 2, 4 A “பாவநாசனை” இத்யத்தரைவ விகிதம். “தஞ்சம்” - ஆபத்துக்கு உறுதுணை. க்ரமேண அந்வய:, 8.

9. தஞ்ச மாகிய தந்தை தாயொடு தானு மாய்வை யல்லனாய்
எஞ்ச லிலம ரர்கு லமுதல் மூவர் தம்முள்ளு மாதியை
அஞ்சி நீருல கத்துள் ளீர்கள் அவனி வனென்று கூழேன்மின்
நெஞ்சி னுல்நீனைப் பான்ய வன்அவ னுகும் நீள்கடல் வண்ணனே.

ஆ— 9. வ்யா:— (தஞ்சமாமிய) எம்பெருமான் திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபுனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு நமக்கு கேட்காமன்று; ஆனபின்பு, எங்ஙனே அவனை ஆஸ்ரயிக்கும்படி? என்னில், — ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் த்யேயனாய், காரணபூதனுமாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ரக்ஷணைய்ப் பிதாவுமாய் மாதாவுமாய்த் தானுமாய் மற்றுமெல்லாமாயிருந்த எம்பெருமானை உகந்தருளப்பண்ணி ஆஸ்ரயிப்பது; நாம் அவனுக்கு ஒரு ருபத்தை ஸங்கல்பித்தால் அது அவனுக்கு ருபமோ? ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் யாதொரு ருபத்தையுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும், அதுவன்றோ அவனுக்கு ருபம்?—என்னில், — (அஞ்சி நீர் உலகத்துள் ளீர்கள்) - இப்படி ஸம்ஸரிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ருபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் திவ்யருபமாகக்கொண்டருளும் என்கிறார் 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு எங்களுக்கு கேட்காமன்று, திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபுனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; எங்ஙனே அவனைக் கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி? என்னில், — நீங்கள் ஏதேனும் ஒருபடி உகந்தருளப்பண்ணி ஆஸ்ரயிப்பது; அது ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபுமாகையால் அத்திருவுடம்பையே அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் என்கிறார்.

வ்யா:— (தஞ்சமாமிய என்று தொடங்கி) தங்களை அழியமாறி நோக்கும் தாயும் தந்தையும்போலே பரிவுடையனாய், ஆத்மா தான் தனக்குப் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும்பண்ணி, இங்ஙன் சில த்ருஷ்டாந்தங்களால் அளவிடவொண்ணாத நிரவதிக ஸ்நேஹத்தையுமுடையனாய், புகுவத, நுயுவ ஸங்கோசமின்றிக்கே பரஸ்பரம் கூடியல்லது செல்லாதபடியான அமரஸமுஹத்துக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருந்துவைத்து ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேயும் வந்து நின்றருளி, அவர்களுக்கு நியாமகனுமானவனை: மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ஆதியானவனை என்றுமாம். (அஞ்சி நீர் என்று தொடங்கி) லோகத்திலுள்ள நீங்கள் கலங்கி “அவன் அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸ்தாநதயுக்தன்; இங்கு நாங்கள் காண உகந்தருளின படியாவானன்று; ஆகையால், ஸமாஸ்ரயணம் கூடாது” என்று ஸம்ஸரிக்க வேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ஸ்வருபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் தன்னுடைய ஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும். இங்கு உகந்தருளின இடத்தை நீள்கடல்வண்ணனான இடத்துக்கு விபூதியென்று நினையாதே, உகந்தருளின இடத்துக்கு நீள்கடல்வண்ணனான இடம் விபூதியாகக்கொள்ளுங்கோள் என்றுமாம்.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், கீழ் உக்தமான பரத்வமும் அவதாரங்களுக்கும் அஸ்மத்யூதிகளுக்கு நிலமன்றென்று இருயாதே, பிற்பட்டார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம் படி ஸுலபுமுமாய் ஸர்வவிதபூந்துஷுமான அர்ச்சாவதாரத்தை ஸம்ஸயரஹித ராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

தஞ்சமாகிய—(ஓரவஸ்தையிலே பொகட்டுப்போம் தாயும் தந்தையுமன்றியே இவன் விடுமளவிலும் தான்விடாத) தஞ்சமாய், **தந்தை தாயொடு**—(ஹிதபரத்வத் தாலும் ப்ரியபரத்வத்தாலும்) தந்தையும் தாயுமாய், அவர்களோடுகூட, **தானும் ஆய்**—(தனக்கு விநாஸகரனன்றித் தஞ்சமாய்த் தனக்கு நன்மையைப் பார்க்கும், தானுமாய், **அவை அல்லனாய்**—அவ்வளவல்லாத ஸர்வவிதபூந்துஷுமாய், **எஞ்சல் இல்**—அநுபுவஸங்கோசரஹிதரான, **அமரர் குலம் முதல்**—நித்யஸூரி ஸமுஹத்துக்கு ஸத்தாதியேஹதுபூததயம், **மூவர்தம் உள்ளும்**—பூரஹ்மாதியூர்த்தித்யத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, **ஆதியை**—ப்ரதூநானுவணைப்பற்ற, **உலகத்து உள்ளீர்கள்**—லௌகிகரான, **நீர்**—நீங்கள், **அஞ்சி**—(மேன்மையைக்கண்டு) கலங்கி, **அவன்**—(அபரிச்சிந்ந மஹிமனானவன்) அவன், **இவன்**—(நாம் நினைத்தது வடிவானவன்) இவன், **என்று**—என்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷபூத்தியாலே, **கூழேன்மின்**—(இவன் ஆஸ்ரயணியாகக்கூடுமோ? கூடாதோ? என்று) ஸம்ஸயியாதே, **நெஞ்சினால்**—நெஞ்சாலே, **நினைப்பான்**—நினைத்து உகந்தருளுவிக்கப்பட்டவன், **யவன்**—யாவனெருவன், **அவன்**—அவன், **கடல்**—கடல்போலே, **நீள்**—அளவிறந்த, **வண்ணன்**—ஸ்வபூவத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், **ஆகும்**—ஆகும்.

1. “**तामस्येत्**” (தாமர்ச்சயேத்) என்கிற கணக்கிலே ஆஸ்ரயணியமான இந்த விக்ரஹத்துக்குள்ளே 1. “**तामेव शश्वरुपिणीम्**” (தாமேவ ப்ரஹ்மரூபினிம்) என்று ப்ராப்பயவிக்ரஹமும் அந்தர்ப்பூதம் என்று கருத்து. கூழ்ப்பு-ஸம்ஸயம். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ‘பரத்வம் எங்களுக்குக் கோசரமன்று; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானே; நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படியென்? என்ன,— ‘நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அதிலே அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தூநத் தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதூநமான பாட்டாயிற்று இது.

வ்யா:— (தஞ்சம் என்று தொடங்கி) சுஷாமகாலம்வந்தால் தூற்றடியிலே வைத்துப்போதல், விற்று உண்ணுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, தங்களை அழியமாறினோக்கும் தாயுத்தந்தையுமாய். 2. “**अव्ययः पिता**” (அவ்யய: பிதா). தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; 3. “**सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः**” (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:). (தஞ்சமாகிய தானுமாய்) வயிறுநொத்த போதாகக் கழுத்திலே கயிறிறையிட்டுக்கொள்ளும் தானுமன்றியிலே டிருக்கை. (அவையல்லனாய்) தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றியே அல்லாத பூந்துஷர்க்குமுமாய். (எஞ்சல் இத்யாதி,) எஞ்சலாகிறது-சுருங்குதல்.

இ-புகுவதுபுவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு-திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகளை; அவர்களுக்கு ஜீவநஹேதுவானவளை என்றுமாம். (மூவர் இத்யாதி.) ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவளை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதானானவளை என்றுமாம். (அஞ்சி) ஸர்வாதிக்களை ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ? என்று அஞ்சி; உலகத்துள்ளீர்களான நீங்கள் கலங்கி. (அவனிவன் என்று கூழேன்மின்) அவனாகிருன் விலக்ஷணதேஸத்திலே அஸாதாரண விக்ரஹவிஸிஷ்டனாயிருப்பானொருவன்; இங்கு நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக விரும்புமளவாயிருக்கையாலே இவ்விடம் பரிச்சித்தம்; அவ்விடம் அபரிச்சித்தநமென்று ஸம்ஸரியாதே. (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) மநஸ்ஸாலே யாதொன்றை ஸ்வரூபமாக நினைத்திகோள். (அவனாகும் நீங்கடல் வண்ணன்) அபரிச்சேத்ய மஹிமனை ஸர்வேஸ்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணமாக விரும்பும். 1. “प्रतिमास्वप्नपुच्छाநாம்” (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்த்யநாம்) என்னும் ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே ‘அவனிவன்’ என்கிறார். (நீங்கடல்வண்ணன்) ‘அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்’ என்று நிர்வஹிக்கும் ஆண்டான்; குணாதிக்கம் இங்கேயாகையாலும், குணாதிக்கத்தாலே வஸ்துவுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகையாலும். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a “பரத்வமே தொடங்கி அவதார ஸௌலப்யத் தளவும் வர உபதேஸித்து, ‘ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்னுநின்றீர்; பரத்வம் அவாங் மநஸகோசரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆஸ்ரயிப்பது?” என்ன, b “நீங்கள் உகந்தபடியே b₂ உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நித்யநம் இப்பாட்டு.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தஞ்சமாய இத்யாதி.) a பரத்வாதிகளைச் சொன்ன அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே “பரத்வாதிகளுக்காளாகமாட்டோம்” என்று ஸங்கீத ஸம்ஸாரிகளுக்கு “ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸுஸப்யம் அர்ச்சாவதாரம்” என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி.) 2. “ஸ்ரீமத்ஸ்வயோம ந ஸீம வான்மநஸயோ: ஸர்வேடவதாரா: க்வசித் காலே விஸ்வஜநீமததிதிதி; ஸ்ரீரங்கத்யாமந்யதா! ஆர்த்தஸ்வாக்யதிகை: க்ருபாகலுஷிதராலோகிதரார்த்ரயந்விஸ்வத்ராண விமர்ஸஸ்குலிதயா நித்ராஸி ஜாக்ரயயா||” என்ற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். b “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனாகும்” என்றதைப்பற்ற (நீங்களுகந்தபடியே இத்யாதி.) b₂ (உகந்தருளப்பண்ண இதி) யுஷ்மத்யபீமதமேவ விக்ரஹம்

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தஞ்சமாய இத்யாதி.) a பரத்வாதிகளைச் சொன்ன அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வாதிகளுக்கு ஆளாகமாட்டோம் என்று ஸங்கீத ஸம்ஸாரிகளுக்கு ‘ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸுஸப்யம் அர்ச்சாவதாரம்’ என்னுமிடம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி.) அக்ர-2. “ஸ்ரீமத்ஸ்வயோம ந ஸீம வான்மநஸயோ: ஸர்வேடவதாரா: க்வசித் காலே விஸ்வஜநீம” இத்யாதி, ஸ்லோக அநுஸந்தேயம். b “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்” என்றதைப்பற்ற (நீங்கள் உகந்தபடியே இத்யாதி.) நீங்க

ஈ— வ்யா:— c (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயோடு தானுமாய்) d புறம்புள்ளார், 'தாய், தம்பன்' என்று ஒரு பேராய், இவனுக்கு d₂ ஓர் இடர் வந்தவாறே பொகட்டுப் போவர்கள்; இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ஈக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமேயாயிற்று. d₃ மாதாபிதாக்கள் 'இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது' என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்தகாலத்திலே d₄ அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமாயிருக்கும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, தங்களை அழியமாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய்; e இவர்களோடு உண்டான ப₃ந்த₄ந்தான் கர்ம மடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் ஈக்ஷிக்க ஈக்ஷிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, f1. "भूतानां योऽव्ययः पिता" (பூதநாம் யோ஽வ்யய: பிதா), g2. "सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:) என்கிறபடியே h ஸத்தாயோகி, ஸகல பத₃ார்த்த₄ங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; i அது

அ-ப₄க₃வாநபி யதா₃ஸ₃திரியேத ததா₃ ப்ரார்த்தி₂தே ஸதி இத்யர்த்த₂: c "தந்தைதாய்" என்னுதே "தஞ்சம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்வயம். அதாவது—மாதாபிதாக்கள் ஸ்வார்த்த₂ பரராகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல்; கர்மமடியான ஸம்ப₃ந்த₄முடையராகையாலே அநித்யர், ஆகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல். d அதில் ஸ்வார்த்த₂பரதையை த்ரேதா₄ துர்ஸிப்பிக்கிறார் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி₃) d₂ இடர்வந்தவாறே பொகட்டது-காகத்தினிடத்திலும், d₃ நாற்சந்தியிலே பொகட்டது - ஜராஸந்த₄னிடத்திலும், d₄ அறவிட்டு ஜீவித்தது-விஸ்வமித்ரன் மருமகன் ஸாநஸ் ஸேப₃னிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. d₄ அறவிட்டு-விற்று. e த₃வித்யார்த்த₂ம் (இவர்களோடு இத்யாதி₃) கர்மம் ஈக்ஷித்தால் ம்ருதராவர்கள் என்றபடி. f, g, h1. "பூதநாம்" 2. "ஸர்வேஷாம்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸத்தாயோகி, இத்யாதி₃) f, i 1. "அவ்யய: பிதா" என்றதற்கு அர்த்த₂ம் (அது தன்னிலும் இத்யாதி₃) e அன்றிக்கே ஏகார்த்த₂மேயாய், லோகத்தில் தந்தைதாயுமில்லையோ? என்ன (இவர்களோடு உண்டான என்று) ஆதல்; அதுவுமன்றிக்கே, கீழெல்லாம் அநப்யுப க₃ம்ய வாத்த₂தாலே அருளிச்செய்து, அப்யுபக₃ம்யவாத₂த்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க ளோடு இத்யாதி₃) என்னுதல்; அதாவது—தஞ்சமானுண்டாகிலும் அஸ்திரே என்றபடி. c யத்வா "தஞ்சமாகிய" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்வயம். d முந்தின தாத்பர்யம் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி₃) அதாவது-லோகத்திலுள்ள தந்தை தாயடைய தஞ்சமல்லர், இவனே தஞ்சமாகிய தந்தைதாய் என்கிறது என்றபடி. d₃ இரண்டாமர்த்த₂ம் (மாதா பிதாக்கள் இத்யாதி₃)

ஜீ—ஐகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண — உங்களுக்கு அபி₄மதமான விக்₃ரஹத்தையே அவனும் உகக்கும்படி ப்ரார்த்தி₂த்து ஏறியருளப்பண்ண. c "தந்தைதாய்" என்னுதே 'தஞ்சமாகிய' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்வயம்: அதாவது - மாதாபிதாக்கள் ஸ்வார்த்த₂பரராகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல்; கர்மநிப₃ந்த₄நமா₃ ஸம்ப₃ந்த₄முடையராகையாலே அநித்யர், ஆகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல். d அதில், ஸ்வார்த்த₂பரதையை த்ரேதா₄ துர்ஸிப்பிக்கிறார் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி₃) d₂ இடர்வந்தவாறே பொகட்டது-காகத்தினிடத்திலும், d₃ நாற்சந்தியிலே பொகட்டது - ஜராஸந்த₄னிடத்திலும், d₄ அறவிட்டு ஜீவித்தது-விஸ்வமித்ரன் மருமகன் ஸாநஸ் ஸேப₃னிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. d₄ அறவிட்டு-விக்ரயித்து. e த₃வித்யார்த்த₂ம்-(இவர்களோடு இத்யாதி₃) கர்மம் ஈக்ஷித்தால் ம்ருதராவர்கள் என்றபடி. f ப₄ாரதே, 1. "பவித்ராணம் பவித்ரம் யோ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம் | தைவதம் தேவதாநாஞ்ச பூதநாம் யோ஽வ்யய: பிதா ||" தத்ரைய மார்க்கண்டேய: 2. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: | க₃ச்ச₃த்வமேநம் ஸரணம் ஸரணயம் புருஷர்ஷபுர: ||" f, g, h1. "பூதநாம்" 2. "ஸர்வேஷாம்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸத்தாயோகி, இத்யாதி₃) f, i 1. "அவ்யய: பிதா" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம்

ஈ—தன்னிலும் இழவுக்குக் கண்ணநீர் பாயவேண்டாத பிதாவாயிருக்கும். j(தானுமாய்) k தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; தாயானவன் தந்தையாகமாட்டான்; இவர்க ளிருவரும் இவன்தானாகமாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாகமாட்டான்; இவையெல்லாமாய். l(தானுமாய்) m மாதாபிதாக்கள் பொகட்டுப்போனவன் றும் ‘நான் ஜீவிக்கவேணும், எனக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்றிறே தான் இருப்பது! இப்படி தனக்கு நன்மை பார்க்கும் தானுமாய். n தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் ‘தஞ்சம்’ வரக் கடவது. o தாயும் தம்ப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழிகிறார்கள்; தான்

அ—அதாவது—லோகத்தில் தஞ்சமல்லாத தந்தையன்றிக்கே தஞ்சமாகிய தந்தையாக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்குமவன் என்றபடி. e முத்தின அர்த்தத்தில் இவர்கள் பொகட்டுப் போகைக்கும், அவன் எப்போதும் ரக்ஷிக்கைக்கும் ஹேது ஏதென்ன (இவர்களோடுண்டான இத்தாதி) j,k “தானும்” என்ற ஸமுச்சயம் - உக்தஸமுச்சயபரம் என்கிறார் (தந்தையானவன் இத்தாதி) l,m “தஞ்சமாகிய” என்றத்தை “தானுமாய்” என்றதிலும் கூட்டி அர்த்தம் (மாதா பிதாக்கள் இத்தாதி) கீழில் பதங்கள் போலன்றிக்கே, “தஞ்சமாகிய தான்” என்றதுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் விவக்ஷிதம், இப்பகூத்தில் “தஞ்சமாகிய” என்று ஸ்வரூபகத்யநம். o அன்றிக்கே “தஞ்சமாகிய தான்” என்றதுக்கு - ஸாமாநாதிகரண்யமாகவன்றிக்கே ஈஸ்வரன் தன்னையே சொல்லுகிறதாக அர்த்தாந்தரம் (தாயும் தம்ப்பனும் இத்தாதி) k யத்யவா “தந்தை தாயோடு தானுமாய்” என்ற த்ருதீயைக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (தந்தையானவனென்று தொடங்கி அஞ்ச வாக்யத்தாலே) l,m “தானுமாய்” என்கிற சஸ்ப்யத்யத்தாலே - மாதாபிதாக்களைப் பற்றத் தன்னை வ்யாவ்ருத்தகைத் தான் அபிமானித்திருக்கிற ஆகாரந்தோனுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்கள் என்று தொடங்கி வாக்யத்யவ்யத்தாலே) n விஷயப்ராவண்யாதிக்களாலே தனக்கு நாஸகரண தன்னைப்பற்ற அவற்றில் இவன் புகாதபடி பண்ணி நோக்குகையாலே ஈஸ்வரன் வ்யாவ்ருத்தனென்று அருளிச்செய்கைக்கு அடிகொண்டு எழுந்திருக்கிறார் (தஞ்சமாகிய தந்தை இத்தாதி) o அந்த வ்யாவ்ருத்தியை ஸங்காபரிஹாரமுகேந

ஜீ—(அதுதன்னிலும் இத்தாதி) j,k “தானும்” என்ற சஸ்ப்யத்யம்-உக்தஸமுச்சயபரம் என்கிறார் (தந்தையானவன் இத்தாதி) l,m ‘தஞ்சமாகிய’ என்றத்தை-தானுமாய் என்றதிலும் கூட்டி அர்த்தம் (மாதாபிதாக்கள் இத்தாதி) n ஸ்வார்த்தபரதாதிக்களாலே தஞ்சமன்றிக்கேயிருக்கிற மாதா பிதாக்களைப்போலன்றிக்கே, எப்போதும் தனக்கு நன்மையே பார்க்குமவனாகையாலே தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோ? என்ன, விஷயப்ராவண்யாதிக்களாலே தான் தனக்கு நாஸகனாகையாலே தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லன். அவற்றில் ப்ரவணாகாதபடி தன்னை நோக்குகையாலே ஈஸ்வரனே தஞ்சமென்று தன்னைப்பற்ற ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச் செய்கைக்காக அதிஷ்டிகையிடுகிறார் (தஞ்சமாகிய தந்தை இத்தாதி) o அந்த வ்யாவ்ருத்தியை

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (தஞ்சம் இத்தாதி) f1. महाभारते (वि. स. ना.) “पवित्राणां पवित्रं यो मङ्गलानां च मङ्गलम्। दैवतं देवतानाञ्च भूतानां योऽव्ययः पिता॥”

g 2. तत्रैव (आर. १८९) मार्कण्डेयः—“सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः ऽ गच्छध्वमेनं शरणं शरणं पुरुषर्षभाः ॥ ५२॥”

A 3-2-1. ew "புரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குள்ளும் ஆய்" என்று அரும்பதவுரைகளின் பாடம்.

ஈ—மாம்; x மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாரணவனை என்றுமாம். அப்போது-
இந்த்ரணையொழியக்கடவது. y மூவரென்கிற இது - கணநையாய், மூவரிலும்
வைத்துக்கொண்டு காரணபூதன் என்றபடி. z(அஞ்சி) a கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம்
அச்சத்துக்கு உடலிறே. b ஜகத்துக்கு ஸர்வவித ப்ரதாரணவாயிருக்கிறவனை
நம்மாலே கிட்டப்போமோ? c நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறவனை
நம்மாலே கிட்டப்போமோ? d ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகையிருக்கிறவனை
நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி. d₂ (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்)
d₂ லெளகிரான நீங்கள். (e அவனிவனென்று e₃ கூழென்மின்) அவனாகிறுன்-தே₃ ஸகால
வஸ்துக்களால் அபரிச்சி₂ ந்நாய் அஸாதாரண விக்₃ ரஹத்தோடே நித்ய
ஸூரிகளுக்கு அநுபூவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறானெருவன்; இவனாகிறுன் -
தே₃ ஸகால வஸ்துக்களால் பிறப்பட்டு, நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத்
திருமேனியாகக்கொண்டு இவ்வழியாலே நம் ப்ரத்யயத்₃ நாயிருப்பானெருவன்.
ஆனபின்பு, அவன் அபரிச்சி₂ ந்நன்; இவன் பரிச்சி₂ ந்நனென்று இங்ஙனே
ஸம்ஸாயாக்ரந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள்; / [கூழ்ப்பு-ஸம்ஸாயம்]. e₃ (நெஞ்சினால்
நினைப்பான் யவன்) f மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள்.
f₃ (அவனாகும் நீள்கடல் உண்ணனே) அபரிச்சே₂ த்₃ யமஹிமனான ஸர்வேஸ்வரன்

அ—“மூவர்தம்முள்ளும்” என்றது-முழுச்சொல். u, y “மூவர்தம்முள்ளும்” என்றால்-மூவரிலும் வைத்துக்
கொண்டென்று நிர்ந்தாரணமாக அர்த்தம் சொல்லும் க்ரமம் எப்படி? என்ன (மூவரென்கிற
இத்யாதி₃) 1. “ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂ த்யந்தகரணீ” இத்யாதி₃. ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂ தி ஸம்ஹாரரூபமான
கார்யங்கள் மூன்றுக்கும் மூன்றுபேரைக் காரணமாக கணனை பண்ணினவித்தனை; அவர்க
ளுக்கும் கடவனிவனாகையாலே அவர்களுக்குள்ளே காரணபூதன் இவனே என்றபடி. z, a அச்சத்
துக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கீழ்ச்சொன்னவை இத்யாதி₃) b, c, d இத்தை உபபாதி₃ க்கிறார் (ஜகத்
துக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) b (ஸர்வவித ப்ரதாரணவாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்
போமோ?) என்றது—ஸாதாரண ப்ரதாரணவன்றே, நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று
அச்சத்துக்கு உடலிறே என்றபடி. அன்றிக்கே ஸர்வவித ப்ரதாரணவாயிருக்கிறவன் அந்தர்யாமீருபேண
வாகையாலே, அந்தர்யாமீத்வமும் அச்சத்துக்குடல் என்றபடி. e₃ கூழ்ப்பு-ஸம்ஸாயம். e, g “அவனிவன்”
என்று-அர்ச்சாவதாரத்தைச் சேதனாகச்சொன்னது-அர்ச்சாவதாரத்துக்கு மூச்சுண்டென்றிருக்கு

ஜீ—(மூவரிலும் இத்யாதி₃) u இவ்வர்த்தத்தில், ‘மூவர்தம்முள்ளும்’ என்று முழுச்சொல்லாய்,
த்ரயானாம் மத்யே என்றபடி. u, y “மூவர்தம்முள்ளும்” என்றால் - மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு
என்று நிர்ந்தாரணமாக அர்த்தம் சொல்லும் க்ரமம் எப்படி? என்ன (மூவரென்கிற
இத்யாதி₃) ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂ தி ஸம்ஹார ரூபமான கார்யங்கள் மூன்றுக்கும் மூன்றுபேரைக்,
காரணமாக கணனை பண்ணின இத்தனை. அவர்களுக்கும் கடவன் இவனாகையாலே, அவர்க
ளுக்குள்ளே காரணபூதன் இவனே என்றபடி. z, a அச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கீழ்ச்
சொன்ன இத்யாதி₃) b இத்தை உபபாதி₃ க்கிறார் (ஜகத்துக்கு இத்யாதி₃) b (ஸர்வவித
ப்ரதாரணவாயிருக்கிறவனை) என்றது—ஸாதாரண ப்ரதாரணவன்றே? நம்மால் கிட்டப்போமோ?
என்று அச்சத்துக்கு ஹேது என்றபடி. d₂ உலகத்துள்ளீர்கள் நீர் இத்யந்வய: d₃, e லெளகிரான
நீங்கள் கூழென்மின்; e₃ கூழ்ப்பு-ஸம்ஸாயம்; ஸம்ஸயப்படாதேகொள்ளுங்கோள். f ‘நெஞ்சினால்
நினைப்பான் யவன் - நீள்கடல்வண்ணன் - அவனாகும்’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம்
(மநஸ்ஸாலே இத்யாதி₃) f₃ அத்தையே - நீங்கள் கோலின விக்₃ ரஹத்தையே. g அர்ச்சாவதார-

/ [ ] இது அரும்பதவுரைக்குப் பாடமல்ல.

ஈ-f₃அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகக்கொண்டு விரும்பும். g1.“प्रतिमा-
स्वप्रवृद्धानाम्” (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தூநாம்) என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற்
சொல்லமாட்டாமையாலே ‘அவனிவன்’ என்கிறார். h“அங்குத்தைக்கு h₂உகந்தருளின
இடத்தை h₃விபூதியாக நினையாதே. h₄இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக
நினையுங்கோள்” என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; i 2. “ये यथा मां प्रपद्यन्ते” (யே யதா
மாம் ப்ரபத்யந்தே) என்றும். j 3. “मनसाभिवल्लसः” (மநஸாபி₄க்லுப்த:) என்றும்.

அ-மவராகையாலே என்கிறார் (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தூநாம் இத்யாதி₃) f“நெஞ்சினால் நினைப்பான்
யவன் நீள்கடல்வண்ணன் - அவனாகும்” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸாலே
யாதோன்றை இத்யாதி₃) f₃ அத்தையே என்றது - நீங்கள் சொன்ன அந்த விக்ரஹத்தையே
என்றபடி. h அன்றிக்கே “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - அவனே - நீள்கடல் வண்ணனாகும்”
என்று அந்வயமுடைய அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தைக்கு இத்யாதி₃) இந்த நிர்வாஹத்துக்கு,
அர்ச்சாவதார ப்ராததூந்யத்திலே நோக்கு. முந்தினதுக்கு - பரமபத₃நிலயனிடத்தில் ப்ராததூந்
யத்திலே நோக்கு. h அங்குத்தைக்கு என்றது-பரமபத₃நாதனுக்கு என்றபடி. h₂ உகந்தருளின
விடத்தை - அர்ச்சாவதாரத்தை. h₃விபூதியாக - ஸேஷமாக என்றபடி. h₄இங்குத்தைக்கு என்றது-
அர்ச்சாவதாரத்துக்கு என்றபடி. ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் - குணதி₄க்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு
ப்ராததூந்யமாகையாலே குணதி₄க்யமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ராததூநமென்று கருத்து.
i,j,k,l முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (யே யதா மாம் இத்யாதி₃)

ஜீ-விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறராகில்,நெஞ்சினால் நினைப்பது யாதோன்று என்னுதொழிவானென்?
என்ன (ப்ரதிமாஸு இத்யாதி₃) 1. “अक्षुन्नो विष्णुः विप्राणाम् ह्यनुवि विष्णुः योऽक्षुन्नो
ப்ரதிமாஸ்கப்ரபுத்தூநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஸிநாம் ||” இதுக்கு ஆகரம் கண்டுகொள்வது.
h “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன், அவனே நீள்கடல் வண்ணனாகும்” என்று அந்வயித்து
அர்த்தம் (அங்குத்தைக்கு இத்யாதி₃) இந்த யோஜனையில்-அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ப்ராததூந்யம்.
முந்தின யோஜனையில் - பரமபத₃நாதனுக்கு ப்ராததூந்யம். h அங்குத்தைக்கு-பரமபத₃நாத்
னுக்கு. h₂ உகந்தருளின இடத்தை-அர்ச்சாவதாரத்தை. h₃விபூதியாக-ஸேஷமாக. h₄இங்குத்
தைக்கு-அர்ச்சாவதாரத்துக்கு. ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் - குணதி₄க்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு
ப்ராததூந்யமாகையாலே குணதி₄க்யமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ராததூநமென்று கருத்து.
e,f₃ நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - மநஸ்ஸாலே திருமேனியாக நினைத்து ஏறியருளுவிக்கப்
பட்டது யாதோன்று, அவனாகும் - அத்தையே திருமேனியாகவுடையனும், கடல்நீள்வண்ணன்
இத்யந்வய:; கடல்போலே நீண்ட அபரிச்சேத்யமான ஸ்வபூவத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
இத்யர்த்த₂: வண்ணம்-ஸ்வபூவம். நீள்-நீண்ட, அபரிச்சேத்யமான என்றபடி. i முந்தின
யோஜனைக்கு ப்ரமாணம் - (யே யதா இத்யாதி₃) கீதாஸு பூர்வமேவ விகிதம். k ஸங்கல்ப

ப்ர—(நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்)g1. “अग्नौ तिष्ठति विप्राणां हृदि तिष्ठति योगिनाम् ।
प्रतिमास्वप्रवृद्धानां सर्वत्र समदर्शिनाम्॥”

i2. गीतासु (२) “ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् । मम वर्मानुवर्तन्ते
:मनुष्याः पार्थ सर्वशः॥ २३॥

j 3. श्रीमति नारायणे (१) “हृदा मनीषा मनसाभिवल्लसो य एनं विदुर्मृतास्ते
भवन्ति” “हृदेति-भक्तिरुच्यते; हृत्सम्बन्धिज्ञानविशेषवाङ्मते:। मनीषा - मनस ईप्सितार्थे

4 - k1. “स्मृतं सङ्कल्पनामयम्” (ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) என்றும், 12. “सुवर्णरजतादिभिः” (ஸுவர்ணரஜதாதிபி:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. m அஸாதாரணவிக், ரஹத்தை நாம் ஆதரிக்கிறதும் ‘அவன் பரிக், ரஹித்தது’ என்றிறே; n அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக், ரஹித்தானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. o முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக், ரஹித்ததும், 3. “भक्तानाम्” (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே

அ—|மநஸாபி, க்ஷுப்த: - இச்சாநுகுணம் நிர்மித இத்யர்த்த: . அயம் மநஸாபி, க்ஷுப்தோ ப, வதி; யே, ஏநம் - ஏவம்வித்யம் விது: . தே அம்ருதா ப, வந்தி இத்யர்த்த: ; 4. “अज्ञोऽपि सन्तव्ययात्मा ब्रूतानाम् सन्वरोऽपि सन् | प्रकृतिम् स्वामतिष्ठद्वाय सन्पुत्रायाम्यात्मायया ||” 5. “जन्म कर्म स मे द्विष्यमेवम् यो वेत्ति तत्त्वतः | त्वयक्तवा देहम् पुनर्जन्म नास्ति मामेति शोऽर्जुन ||” என்று தானே இத்தை உபப்யும் ஹித்தானிறே. k(ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) விப, வார்ச்சாவதார ஸாதாரணமான அர்த்தத்தை அக்ருரன் அங்கே அநுப, வித்தானித்தனை. l(ஸுவர்ண இத்யாதி) ஸுருபாம் ப்ரஸந்த வதுதேஷணம் ஆத்மந: ப்ரீதிகரீம் விஷ்ணோ: ப்ரதீமாம் ஸுவர்ணரஜதாதி, பி: க்ருத்வா, தாமர்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் ப, ஜேத் தாம் விசிந்தயேத்ய: ஸ: அபாஸ்ததே, ஷஸ்ஸந் ப், ரஹ்மருபினீம் தாமேவ-ப்ரதீமாம் விஸதி. m, n அஸாதாரண விக், ரஹத்திலே பண்ணக்கடவ ஆத, ரத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணக்கூடுமோ? என்ன; கூடுமென்று ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அஸாதாரணவிக், ரஹத்தை இத்யாதி, வாக்யத், வயத்தாலே) o அவன் தான்

ஜீ—நாமயம் இதி ச பஞ்சமேம்ஸே பூர்வமேவ விகி, தம். | 6. “ஹ்ருதா மரீஷா மநஸாபி, க்ஷுப்தோ ய ஏநம் விது, ரம்ருதாஸ்தே ப, வந்தி” இதி ஸ்ரீமதி நாராயணே. | ஸ்ரீவிஷ்ணுத, ர்மே ஸௌநக:- 2. “ஸுருபாம் ப்ரதீமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந் வதுதேஷணம் | க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதி, பி: தாமர்ச்சயேத் ||” இத்யாதி. m, n அப்ராக்ருத விக், ரஹத்திலே பண்ணக் கடவ ஆத, ரத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணக்கூடுமோ? என்ன, கூடும் என்னுமத்தை ஸஹேதுகமாகக் காட்டுகிறார் (அஸாதாரண விக், ரஹத்தை இத்யாதி) o ஈஸ்வரன் அஸாதாரண விக், ரஹத்திற்போலே அர்ச்சாவதாரவிக், ரஹத்திலே ஆத, ரத்தைப் பண்ணக் கொண்டு வர்த்திக்கக்கூடுமோ? என்ன, அதிலும் மிகவும் ஆத, ரித்து வர்த்திக்கும் என்கிறார்- (முதல்தன்னிலே இத்யாதி) o உறைக்க இருப்பது-பூர்ணதயா அதி, ஷ்ட, நம். உலகத்துள்ளீர்கள் நீர் தஞ்சமாகிய இத்யாரப்ய ஆதியைப்பற்ற - அஞ்சி - அவனிவனென்று கூழேன்மின் இத்யாரப்ய அந்வய: . 6. “ஹ்ருதா மரீஷா” இத்யாதே: அயம் அர்த்த: -ஹ்ருதா-ப, க்த்யா,

பா—निश्वलावस्थानम्॥ ‘सुपां सु लुक्’ (श.अ.७-१ सू.३९) इति तृतीयाया लोपः। इत्थंभूतेन मनसा, अभिवल्लसः-अभिनिष्पाद्यो भवेत्। यत्स्वरूपो यद्गुणो यद्विभूतिको यत्प्रमाणको यद्द्रव्योऽयं सर्वेश्वरः कल्प्यते स तथा भवेदिति भावः; तथा च स्वयमेव गीतवान्, ‘ये यथा मां प्रपद्यन्ते’ इति॥” एवं नारायणयतिना व्याख्यातम्॥

k1. श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेशे (१७) अक्षरः—“पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम्॥ ४॥”

12. श्रीशौनकः—“सुरुपां प्रतिमां विष्णोः प्रह्वदनेक्षणाम्। कृत्वाऽऽत्मनः प्रीतिकरीं सुवर्णरज-तादिभिः। तामर्चयेत् तां प्रणमेत्तां भजेत्तां विचिन्तयेत्। विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्॥ २॥”

10. கடல்வண் ணன்கண்ணன் விண்ண வர்க்கு மாணிக் கம்என தாருயிர்
படவ ரவின ணைக்கி டந்த பரஞ்சு டர்பண்டு நூற்றுவர்
அடவ ரும்படை மங்க ஐவர்கட் காகி வெஞ்சமத்து அன்றுதேர்
கடவி யபெரு மான்க னைகழல் காண்ப தென்றுகொல் கண்களே.

ஆ— 10. வ்யா:— (கடல்வண்ணன்) அபரிச்சேத்ய மாஹாத்மியனாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு பேராக்யமாய், நாக்பரியங்கராயியாயிருந்துவைத்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய், எனக்கு ப்ராணனாய், தூர்யோதநாதிகள் ஸஸைர்யமாக நசிக்கும்படி பாண்டுவர்களுக்காக ஸாரத்யே ஸ்திதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றோ என்னுடைய கரணங்கள் காண்பது? என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — தாம் உபதேஸிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்ய காஷ்டைய உபதேஸித்துச் சமைந்து ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரித்துத் திருத்தேரிலேயிருந்து ஸாரத்யம் பண்ணினவனுடைய நிர்திஸ்ய பேராக்யமான திருவடிகளை என்றோ நான் காணப்பெறுவது? என்கிறார்.

வ்யா:— (கடல்வண்ணன் என்று தொடங்கி) கடல்வண்ணனுன் கண்ணன் விண்ணவர்க்கு பேராக்யமானுற்போலே எனக்கு பேராக்யமாகக்கீடாக வருகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான பணங்களைபுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே அது யுஜ்வலனுய்ளான். (பண்டு நூற்றுவர் என்று மேலுக்கு) பண்டு பாத்யமாய் வருகிற ஸேநையோடு கூடின நூற்றுவர் மங்கும்படி பாண்டுவர்களுக்காக யுத்தம் செல்லாநிற்க. கணைக்கை - துவறிக்கை; செறிகை என்றுமாம். 'பண்டு' என்னச் செய்தே திரியவும் 'அன்று' என்பானென்? என்னில், ஒன்று போனகாலத்திலே இங்ஙன் வ்ருத்தமென்கிறது; ஒன்று அன்றைக்கு உதவாதே நான் இழந்தேன் என்கிறது. 10.

ஈ— ஆஸிதார்த்தமாகவிதே, அது கார்யகரமமிடத்திலேயிதே மிகவும் ௦₂ உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள்கடல்வண்ணன் அவனாகும். 9.

அ. அஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணும் ஆதரத்தை அர்ச்சாவிக்ரஹத்திலேபண்ணிக்கொண்டு விரும்பக்கூடுமோ? என்ன (முதல்தன்னிலே இத்யாதி) ௦₂ உறைக்கவிருப்பது-பூர்ணதயா அதிஷ்டாநம். "நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்" என்று தொடங்கி "தஞ்சமாகிய" இத்யாதி அந்வய: 9.

ஜீ—மநிஷா - மநிஷயா, த்ருத்யா-1. "ஸுபாம் ஸுலுக்" இதி த்ருதியாயா லோப: த்ருதி:- ஸ்பஸிதார்த்தே, மநஸோ நிஸ்சஞ்சலாவஸ்தாநம். புக்த்தா த்ருத்யா ச விஸிஷ்டேந மநஸா, அபிஷ்லப்த: - கல்பித:; நிர்மித இத்யர்த்த:;. யே ஏநம் இத்தம் நிர்மிதம் விது:; தே அம்ருதா புவந்தி இத்யர்த்த:;. 2. "அபிஷ்லப்த:"-அபிநிஷ்பாத்யோ புவேத், யத்-ஸ்வருபோ யத்ருபோ யத்ருணே யத்வியூதினோ யத்ப்ரமாணகோ யத்த்யூர்வயோயம் ஸர்வேஸ்வர: கல்ப்யதே, ஸ தத்யா புவேத் இதி பாவ:;. தத்யா ச ஸ்வயமேவ கீதவாந், 3. "யே யத்யா மாம் ப்ரபத்யந்தே" இதி. ஏவம் நாராயணயதிநா வ்யாக்யாதம். 9.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஆழித பராதீநதைக்குச் சிரமஞ்செய்த க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து உபதேயஸாநந்தரம் தாம் அநுபுவிக்க ஆசைப்படுகிறார்.

விண்ணவர்—பரமபத்யவாஸிகளுக்கு, **கருமாணிக்கம்**—நீலரத்நம்போலே அவி காராகாரனய்க்கொண்டு பேடாக்யனய், (லீலாவிபூதி நிர்வஹணர்த்தமாக), **படம்**—(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸித) பூணங்கனையுடையனய், **அரவின்**—(ஜாதி ப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்கனையுடைய) அநந்தனாகிற, **அணைக் கிடந்த**—அணையின்மேலே, **பரஞ்சுடர்**—(பரபூகூத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வாதிகனென்று தோன்றும்படியான) பேரொளியையுடையனய், (அபரிச் சிந்ந மாஹாத்மயத்தையுடையனய்), **கடல்வண்ணன்**—கடல்போலே அளவிறந்த குணங்கனையுடையனய் ப்ரமஹரமான வடிவையுடைய, **கண்ணன்**—க்ருஷ்ணன், **எனது**—எனக்கு, **ஆர் உயிர்**—தன்னையொழியச் செல்லாதபடி தூரகனய்க் கொண்டு, **பண்டு**—முற்காலத்திலே, **நூற்றுவர்**—(தூர்யோதநாதிகள்) நூற்று வரதாய், **அடவரும்**—தன் பக்கலிலே தீங்குநினைத்து வருகிற, **படை**—படையானது, **மங்க**—நஸிக்கும்படியாக, **ஐவர்கட்கு**—பாண்டுவர்கள் ஐவர்க்கும், **ஆகி**—ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனய், **வெம் சமத்து**—வெவ்விதான ஸமரத்திலே, **அன்று**—(சத்ருக்கள் மேலிட்டு வந்த) அன்று, **தேர் கடவிய**—தேரை (ஸாரதியாய்நின்று) நடத்தின, **பெருமான்**—ஸீலாதிகனுடைய, **கனை கழல்**—ஸுஸ்வநமான வெற்றி வீரக்கழல் செறிந்த திருவடிகளை, **கண்கள்**—கண்கள், **காண்பது**—(தம் ஆசை தீரக்) காண்பது, **என்கொல்**—என்றோ?

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—தாம் உபதேயஸரிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்ய காஷ்டைய உபதேயரித்துச் சமைந்து, கீழ் ப்ரஸ்துதமாய்த் தாம் அகப்பட்ட துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்தை அநுபுவிக்க ஆசைப்படுகிறார். திருவடி, போகிற இடம் விலக்ஷணமென்று அறியாநிற்கச்செய்தே 1. “**भावो नान्यत्र गच्छति**” (**பாவோ நாந்யத்ர க்ச்சதி**) என்று அவ்வருகு போகமாட்டாதாப்போலே இவரும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் அறிந்திருக்கச்செய்தே A “எத்திறம்!” என்று மோஹிக்கப்பண்ணும் க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு இவ்வருகு போகமாட்டா திருக்கிறார்.

வ்யா:— (**கடல்வண்ணன் இத்யாதி**) விண்ணவர் கருமாணிக்கம் படவர வினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் கடல்வண்ணன் கண்ணன் எனது ஆருயிர் - நித்ய ஸூரிகளுக்கு பேடாக்யமானவன் B கலங்காப் பெருகரைவிட்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாகக்காக ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான பூணங்கனையுடைய னய், “அரவு” என்கையாலே மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்கனையுடைய திருவந் தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்யுத்யிலே கண்வளர்ந்தருளினவனய். (**பரஞ்சுடர்**) திருவநத்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபடியாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே

இ—புகர்மிக்கிருந்தபடியென்னுதல், ஸர்வாதிகளென்று தோற்றும்படியிருக்குமென்னுதல். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) அபரிச்சேத்யமஹிமனான க்ருஷ்ணன் என்னுதல், ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுதல். (எனதாருயிர்) எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயானவன். (பண்டு) முன்பு ஒருநாளிலே துர்வர்க்குமாய் ப்ரதாரநரான நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனை நஸிக்கும்படி 'ஸாரதீ! ஸாரதீ!' என்று வாய்பாறிவந்த ஸேனையிறே. (ஐவர்கட்காகி) 1. "कृष्णः कृष्णः" (க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபுலா:) என்று தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டுவர்சட்காக. (வெஞ்சமத்து இத்யாதி.) யுத்தத்திலே அன்று தேரிலே ரதியாயன்றிக்கே கையாளாய் ஸாரதீயம் பண்ணினவனுடைய நிரதிஸ்ய போக்யமான திருவடிகளை, A "காண்பது எஞ்ஞான்று கோலோ?" என்கிறபடியே பட்டினியாய்க் கிடக்கிற கண்கள் காண்பது—ஸேனா தூளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறுமான வடிவைக் காண்பது என்றோ? கணக்கைத் தவறிக்கை என்னுதல், செறிகை என்னுதல். 10.

ஈ— அவ:—பத்தாம் பாட்டு. அதாம் உபதேசரிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போய், 'நான் கண்ணலே கண்டு அநுபூவிக்கப் பெறுவது என்றோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். b அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார், c பரத்வத்துக்கு c₂ உத்கர்ஷ

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கடல்வண்ணன் இத்யாதி.) a கீழே அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்ததுக்கும், இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ? என்றதுக்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (தாம் உபதேசரிக்க இத்யாதி.) b ஸுலபமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு துர்வர்புமான க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போவானென்? என்ன (அருமையும் எளிமையும் இத்யாதி.) அருமையையும் பார்த்து ப்ரவர்த்தியார்கள், எளிமையையும் பார்த்து ப்ரவர்த்தியார்கள் என்றபடி. அருமையும் என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். b, c த்ருஷ்டாந்தத்தை உபபாதிக்கிறார் (பரத்வத்துக்கு இத்யாதி.) b (அருமையும் எளிமையும்) என்றது - வைலக்ஷண்யாவலக்ஷண்யங்களை. இது வ்யாக்யானத்திலே விஸதம். c₂ உத்கர்ஷமுண்டாய் என்றது - வைலக்ஷண்யமுண்டாய் என்றபடி. b, c₂ அன்றியே, (அருமையும் எளிமையும்) என்றதுக்கு - இருந்தபடியேயாய், c₃ (போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தே) என்றது - பலருண்டாம்படியான எளிமை பரத்வத்துக்குண்டாயிருக்க என்றபடி. d (இவ்வருகில் நீர்மை) என்றது - க்ருஷ்ணவதாரத்தில்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (கடல்வண்ணன் இத்யாதி.) a கீழே - அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்ததுக்கும், இப்பாட்டிலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ? என்கைக்கும் ஸங்கதி (தாம் உபதேசரிக்க இத்யாதி.) b ஸுலபமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு அதீதமான அவதாரத்திலே போவானென்? என்ன, (அருமையும் இத்யாதி.) c இப்படி ப்ராவண்யத்தாலே அருமையும் எளிமையும் பாராதிருந்த பேருண்டோ? என்ன (பரத்வத்துக்கு இத்யாதி.) c₂ உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ஹநுமாத்—1. "ஸ்ரேஷ்டா மே பரமோ ராம த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: | புக்திஸ்ச நியதா வீர பூவோ நான்யத்ர க்யுச்சுதி ||" b (அருமையும் எளிமையும்) என்றது - வைலக்ஷண்யாவலக்ஷண்யங்களை; இது வ்யாக்யானத்திலே விஸதம். d இவ்வருகில் நீர்மை - A 5-9-6.

ஈ—முண்டாய், ூபோவாரும் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ூ.1. “भावो नान्यत्र गच्छति” (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி) என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணவதாரத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்ததேயாகிலும், இவர் A “எத்திறம்!” என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாயிற்று. “தயரதற்குமகன் தன்னை யன்றி மற்றிலேன்” என்றது செய்வதென்? என்னில்,—d இவ்வருகில் நீர்மைகாணு மளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்கவிடமன்றே அர்ச்சாவதாரம்? என்னில்,—அதுக்கு e முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே.

வ்யா:— f (கடல்வண்ணன் இத்யாதி — விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) g நித்யஸுலிரிகளுக்கு அநுபூவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன். h (படவரவினணைக் கிடந்த h₃ பரஞ்சுடர்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து, ப்ரஹ்மாதி,கள் i கூக்குரல்கேட்கைக் காகத் திருப்பாற்கடலிலே j அணித்தாகவந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல் வண்ணன் கண்ணன்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுபூவிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். k நித்யஸுலிரிகளுக்கு பேராக்யனானவன். B கலங்காப் பெருநகரத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதி,களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாகக்காக ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதபுணான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சுஹீராப்தியிலே

அ—நீர்மை என்றபடி. e (முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே) என்றது-b (அருமையும் எளிமையும்) இத்யாதியாலே கீழ்ச்சொன்னோமிறே என்றபடி. f,g,h...“விண்ணவர் கருமாணிக்கம் - படவர வினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் - எனதாருயிர் - பண்டு நூற்றுவர்” என்று தொடங்கி “என்று கொல் - கண்கள் காண்பது” என்று அந்வயமாக்கி, அந்வயத்தின் மேலே பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸுலிரிகளுக்கு அநுபூவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் என்று தொடங்கி) i கூக்குரல்-கூப்பிடு. j அணித்தாக-ஸமீபமாக. f,h,k பரவத்தையும், அநந்தரம் வ்யூஹத்தையும், அநந்தரம் க்ருஷ்ணவதாரத்தையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச் செய்துகொண்டு, கீழ் “படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்” என்று இருவரையும் வர்ணிக்கிற துக்கு ப்ரயோஜனத்தையும், “கடல்வண்ணன் கண்ணன்” என்றதுக்கு ஸப்,தூர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கைக்காக மீளவுமொருகால் அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸுலிரிகளுக்கு பேராக்யனானவன் இத்யாதி) h₃ “பரஞ்சுடர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-பரபாகுத்தால் வந்த அழகு என்னுதல். அநந்தஸாயித்வத்தால் வந்த பரத்வமாதல். l இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ—க்ருஷ்ணவதாரத்தில் நீர்மை. e (முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே). b (அருமையும் எளிமையும்) இத்யாதியாலே சொல்லிற்றிறே. f,g,h...“விண்ணவர் கருமாணிக்கம்-படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ் சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் - எனதாருயிர்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (நித்யஸுலிரிக ளுக்கு அநுபூவ்யமான இத்யாதி) i கூக்குரல்-கூப்பிடு. j அணித்தாக-ஸமீபமாக. k உகத்ததை யெல்லாம் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸுலிரிகளுக்கு பேராக்யனான இத்யாதி) h₃ “பரஞ்சுடர்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம் - பரபாகுத்தால் வந்த அழகென்னுதல், அநந்தஸாயித்வத்தால்

ப்ர— (பந்தாம் பாட்டு) (கடல் இத்யாதி) c. l. उत्तरश्रीरामायणे हनुमान् — “सहो मे परमो राम त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः। भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छति।”

ஈ—கண்வளர்ந்தருளி. 1 அவனோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே l_2 தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் போலே மிக்க அழகையுடையனாய், l_3 'ஸர்வாதிதிகள்' என்று தோற்றும்படியாய், m ஸ்ரமஹரமான வடிகையுடையனாய், அபரிச்சேத்யமஹிமனான க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) எனக்கு தூரகாதிதிகளெல்லாம் தானேயானவன். n (படவரவு இத்யாதி) o தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே விகலிதமான பண்ணங்கையுடையனாய் இருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்ஸம் தனக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. 'அரவு' என்கையாலே, நாற்றக்குளிர்த்திமென்மைகள் ப்ரக்ருதியாய் இருக்குமிறே ஸர்ப்பஜாதிக்காக. (பரஞ்சுடர்) p இவன்மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இவன் ஸர்வாதிதிகளென்று தோற்றுவது. p_2 (பண்டு) முன்பு ஒரு நாளிலே. q (நூற்றுவர் இத்யாதி) q_2 துர்வர்க்குமடையக் குடிகொண்டதிறே துர்யோதநாதி, களோடே. r (அடவரும் படைமங்க) s 'ஸாரதீ! ஸாரதீ!' என்று s_2 வாய்பாறிக் கொண்டிறே பையல்கள் வருவது. t கொல்லவருகிற படை நஸிக்கும்படியாக.

அ—(அவனோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய் ஸர்வாதிதிகளென்று தோற்றும்படியாய் என்று) h_2, l_2 (தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே) பரத்வம் கடல்க்கு விசேஷணம் என்றபடி; சுடர்-அழுது. l, l_2 (ஸர்வாதிதிகளென்று) ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே என்று - இங்கு அந்வயிக்கிறது. h_2 (பரஞ்சுடர்) 1. "அத்ய யத்யத: பரோஹோ ஜ்யோதி:" என்று சொன்ன பரத்வம் விவக்ஷிதம். f "கடல்வண்ணன்" என்றவிடத்தில், வண்ணமென்று-நிறமாதல், ஸ்வபூவமாதல். n இவையிரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி) n, o "படவரவு, பரஞ்சுடர்" என்ற பத்யத்யவயத்துக்கும் அடைவே தாத்பர்யம் (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே இத்யாதி) அன்றிக்கே மூன்றும் அர்த்தமாதல். அதாவது - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே அவன் விகலிதபண்ணாயிருக்க, அத்தாலே தன் வடிவில் பிறந்த புகர் என்றபடி. l_3, p "ஸர்வாதிதிகள்" என்ற அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (இவன் மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இத்யாதி) q_2 பாண்டுவர்களுக்கும் ஸேனையுண்டாயிருக்க, அத்தைச் சொல்லாதே துர்யோதநாதிதிகளுடைய ஸேனையை என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (துர்வர்க்குமடைய இத்யாதி) r, s "அடவரும்" இத்யஸ்ய கர்மாகாங்குராயா மாஹு (ஸாரதீதி) s_2 வாய்பாறிக்கொண்டு-அலற்றிக்கொண்டு. t ஸப்யதார்த்தம் (கொல்ல வருகிற இத்யாதி) r, u "அடவரும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்நரம் (அஸ்மாநித்யாதி) யத்வா, ஸாமாத்

ஜீ—வந்த மேன்மையாதல். 1 இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அவனோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே இத்யாதி) f "கடல்வண்ணன்" என்ற வண்ணம் - வர்ணமாதல், ஸ்வபூவமாதல். n உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி) n, o "படவரவு பரஞ்சுடர்" என்ற பத்யத்யவயத்துக்கும் அடைவே பூவம் (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸ இத்யாதி) அன்றிக்கே, மூன்றும் அர்த்தமாதல். அதாவது - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே அவன் விகலிதபண்ணாயிருக்க, அத்தாலே தன் வடிவிற்பிறந்த புகர் என்றபடி. l_3, p கீழே 'ஸர்வாதிதிகள்' என்றதை விவரிக்கிறார் (இவன்மேலே இத்யாதி) q_2 பாண்டுவர்களுக்கும் ஸேநையுண்டாயிருக்க அத்தைச் சொல்லாதே துர்யோதநாதிதிகளுடைய ஸேநையென்று விசேஷித்ததுக்கு பூவம் (துர்வர்க்குமடைய இத்யாதி) r, s "அடவரும்" இத்யஸ்ய கர்மாகாங்குராயா மாஹு (ஸாரதீதி) s_2 வாய்பாறுகை-அலற்றுகை. t ஸப்யதார்த்தம் (கொல்லவருகிற இத்யாதி) 'நூற்று வரதாய்க் கொல்லவருகிற படை நஸிக்குப்படியாக' என்று உரை. r, u "அடவரும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்நரம் (அஸ்மாந் இத்யாதி) யத்வா, ஸாமாத்யோக்த்திக்கு பூவமாதல். யுத்த,

ஈ-பு1. “अस्मान् हन्तुम्” (அஸ்மாந் ஹந்தும்) என்கிறபடியே தம்மை முடிக்கவந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அங்கே நலிய வருகிற இது. (ஐவர்கட்காகி) பு. 2. “कृणाश्रयाः” (க்ருஷ்ணஸ்ரயா:) என்கிறபடியாலே தான்ல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. (வெஞ்சமத்து) யுத்தத்திலே. v நம்முடைய ஆணீதபாரதத்தாய்ததை லோகமாகக் காணவேணும்’ என்று பார்த்து. v. 3. “पार्थ रथिनमात्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार” (பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதியம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார) என்கிற படியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினான். w (அன்று) x உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இழவுக்கு. y (தேர் இத்யாதி) z ஸேநாதூளியும் உளவுகோலும் சிறு வாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறுச்

அ-யோக்திக்கு பு. 4. உமாதல். v யுத்தே ஸாரத்யகரணஸ்ய ஹ்ருத்யம் தர்ஸயத் (நம்முடைய இத) p, w, x “பண்டு” என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் “அன்று” என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (உகவாதாரும் இத்யாதி) r அடுதல்-கொல்லுதல். y, z ஸாரத்யம் பண்ணுகிறவனுடைய துவநக்கிற திருவடிகளை என்று என் கண்கள் காணப்போகிறதென்றத்தால் பூலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸேநாதூளி இத்யாதி) a, b கனைக்கை-துவநிக்கை என்னுதல், செநிகை என்னுதல். A “கனைவே செநிவுமோசையும் சொல்லுமே” என்றிறே நிகுண்டு; செநிந்த - அழகு செநிந்த என்றபடி. செநிந்த என்றது - பரஸ்பரஸத்துருஸமானிருக்கை என்றுமாம். a, z “கனைகழல்” இத்யநேந ஆபுரணத்துவநிஸ்ரவணபிநிவேஸம்ஸூசிதம். c அடிப்படுவது - திருவடிகளிலே படுவது

ஜீ-காண்டே, விபீஷணாக்ஷமநம் த்ருஷ்ட்வா ஹநுமத்ப்ரமுக்யாந் ப்ரதி ஸுக்ரீவ:—1. “ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதர்சதுர்பிஸ ஸஹ ராக்ஷஸை: | ராக்ஷஸோப்யேதி பர்யத்யவம்ஸமாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஸய: ||”. பு. மஹாபுரதே — 2. “க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபுலா: க்ருஷ்ணதூர்ச பாண்டவா: | க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா: ||” v “வெஞ்சமத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு பு. 4. வம் (நம்முடைய இத்யாதி) v. 3. “பார்த்தம்ரதியம்” இத்யாதி - கீதா பு. 4. ஷ்யே. p, w, x “பண்டு” என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் “அன்று” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பு. 4. வம் (உகவாதாரும் இத்யாதி) y, z பத்யுபயோகத்துக்கு பு. 4. வம் (ஸேநாதூளி இத்யாதி) b செநிந்த - அழகு செநிந்த என்னுதல், பரஸ்பர ஸத்துருஸமான என்னுதல். a, z “கனைகழல்” என்றத்தாலே - ஆபுரணத்துவநிஸ்ரவணபிநிவேஸம் ஸூசிதம். c அடிப்படுவது - திருவடிகளிலே

ப்ர— (அடவரும்) பு. 1. सुद्धकाण्डे (१७) विभीषणागमनं दृष्ट्वा हनूमत्प्रमुखान् प्रति सुग्रीवः— “एष सर्वायुधोपेतः चतुर्भिः सह राक्षसैः। राक्षसोऽभ्येति पश्यच्च अस्मान् हन्तुं न संशयः॥ १५॥”

(ஐவர்கட்காகி) பு. 2. कृणाश्रयाः कृणावलाः कृणनाथाश्च पाण्डवाः। कृणाः परायणं तेषां ज्योतिषामिव चन्द्रमाः॥

(வெஞ்சமத்து) v. 3. तत्र पाण्डवानां कुरुणां च युद्धे प्राख्ये स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरो जगदुपकृतिमर्त्यः आश्रितवात्सल्यविवशः पार्थ रथिनं आत्मानं च सारथिं सर्वलोक-साक्षिकं चकार॥

A தமிழ்நிகண்டு.

11. கண்கள் காண்டற் கரிய னாய்க் கருத்துக்கு நன்றுமெ ளியனாய்
மண்கொள் ஞாலத் துயிர்க்கெல் லாம்அருள் செய்யும் வானவ ரீசனைப்
பண்கொள் சோலை வழி நாடன் குருகைக் கோன்சட கோபன்சொல்
பண்கொ ளாயிரத் தீப்பத் தால் பத்தராகக் கூடும் பயின்மினே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (கண்கள்) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே ஸ்வாபுதிரான மறுஷ்யாதிகளுக்கும் அருள்செய்யும் ஸ்வபாவனையிருந்துவைத்து என்னுடைய கருத்துக்கு நன்றும் எளியனாய், என் கண்கள் காண்டற்கரியனாயிருந்த எம்பெருமான் விஷயமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் வைஷ்ணவராவர்; இத்தைச் சொல்லுங்கள் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஓ— நிகழத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கப் பழுதில்லாத, புக்தராகை நிர்ஸிதம்; ஆனபின்பு, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள்” என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்றும் எளியனாய்) கண்ணால் காண அரியனாய், ஹ்ருத்யத்திலே மிகவும் ஸுலபனாய்; இது ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். (மண்கொள் ஞாலத்து உயிர்க்கெல்லாம் அருள் செய்யும் வானவர் ஈசனை) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸுலபனான ஹ்ருத்யத்தினால் ஸம்ஸாரிகளெல்லாருக்கும் ஸுலபனாகக்கூடான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தையுடையவனை. (பண்கொள் சோலை) வண்டுகளினுடைய த்வநியை யுடைத்தாகை. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ—சதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் z_2 ஆபுரண த்வநி z_3 செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங்காணும் ஆசை. a (கனைகழல்) செறிந்த என்னுதல், b_2 த்வநிக்கிற என்னுதல். (காண்பது இத்யாதி₃) இக்கண்கள் அடிப்படுவது எப்போதோ? d இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கூடவது என்றோ? e ‘அவ்வடிவைக்காணவேணும்’ என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ? 10.

அ—என்பபடி. c, d e உக்தரஸோக்தித்வயேத ச உக்தமார்த்தம் ப்ரகாஸயதி (அவ்வடிவை இதி) “வெஞ்சமத்து - வெவ்விதான ஸமரத்திலே. கனைகழல் - வீரக்கழல் செறிந்த திருவடிகள்” என்று உரை. b_2, z_2 த்வநிக்கிற என்கையாலே (செவிப்படவும்) என்கிறார். a, b செறிந்த என்றதுக்கு-கனை என்கிற ஐகாரம் - அவ்யயமாய், கனைகழல் என்றாய், செறிந்த கழல் என்றபடி; B “கனை யிருள்” என்றவிடத்திற்போலே. a, b₂ “கனைகழல்” என்றதுக்கு - த்வநிக்கிற என்றது - ஸ்வரஸம். “விண்ணவர் கருமானிக்கம் - படவரவினைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் - எனதாருயிர் - பண்டு” இத்யாத்யந்தவயம். 434q (நூற்றுவர்) “நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனை நூலிக்கும்படி என்று ஸப்தார்த்தம்” என்று பிள்ளை. 10.

ஐ—படுவது. c, d, e விவரணம் (அவ்வடிவை இத்யாதி₃) a, b ‘செறிந்த’ என்கிற அர்த்தத்தில், கனை என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம்; கனைகழல் என்றபடி. கனம் - கடிநம். “விண்ணவர் கருமானிக்கம் - படவரவினைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கண்ணன் எனதாருயிர் - பண்டு நூற்றுவர்” இத்யாரப்ய அந்தவயம். நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனை நூலிக்கும்படி என்று ஸப்தார்த்தம். 10.

A 1-1-1. B 2-1-7.

பு— அவ:—அந்தரம் இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக புகுவத்புகுத்திலாபுத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்கள்—கண்கள், காண்டற்கு—அபரோக்ஷிக்கைக்கு. அரியனாய்—அரியனாய், கருத்துக்கு—நெஞ்சுக்கு, நன்றும் எளியனாய்—விஸ்தாநுபுவவிஷய பூதனாய், மண்கொள் ஞாலத்து—ப்ருதிவீப்ரதாநமான லோகத்தில், உயிர்க்கு எல்லாம்—ப்ராணிகளுக்கெல்லாம், அருள்செய்யும்—(அர்ச்சாவதாரமுகுத்தாலே) உபகரித்துக்கொண்டு, வானவர் ஈசனை—ஸூரிகளுக்குக் கொடுக்கும் அநுபுவத்தைப் பண்ணுவிக்கும் ஸ்வாமியானவனை, பண்கொள்—(வண்டுகளொலியாலே) பண் விஞ்சின, சோலை—சோலையையுடைத்தான, வழுதிநாடன்—திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய், குருகைக்கோன்—திருநகரிக்கு ஸ்வாமியான, சடகோபன்—ஆழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த, பண்கொள்—பண்ணேண்டு கூடின, ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில், இப்பத்தால்—(அர்ச்சாவதாரஸௌலப்ய ப்ரகாஸகமான) இப்பத்தாலே, பத்தர்—[1, 'ச மஹா சூட்சும:'] (ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ப்புக:) என்னும்படி பெறுதற்கரிய] புக்தியுடையார், ஆகக்கூடும்—ஆகை ஸித்திக்கும்; பயில்மின்—(இத்திருவாய் மொழியை) அப்யஸியுங்கோள்.

இது எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

11.

வாதிசுதேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க, புகுவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்கள் இத்யாதி,) கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அகவாயிலே மிசவும் ப்ரகாஸிக்கிறபடி. இவர்க்கு எங்கும் இதுவே ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்க ளுக்கு ப்ரயோஜகம். ஸம்ஸ்லேஷமாகிறது-மாநஸாநுபுவம். விஸ்லேஷமாகிறது-பூஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேசையாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வரும் குலைதல். (மண்கொள் இத்யாதி,) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸுலப்யனாற்போலே ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதாரமுகுத்தாலே வந்து ஸுலப்யனாவனை. (பண்கொள் சோலை) வண்டுகளின் மிடற்றேசையாலே பண் மிக்கிருந்துள்ள சோலை. திருவழுதிவளநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பண்கொளாயிரம்) வண்டுகளின் நினைவையொழிய அவற்றின் மிடற்றேசை பண்ணாய் விழுந்தாற்போலே புகுவத்குணாநுபுவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணேண்டே கூடியிருந்தபடி. (பத்தராகக்கூடும்) எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாதாயிற்று புகுவத்புகுத்தி; அதுவே நிருபகமாகை நிஸ்சிதம். (பயில்மினே) அர்ச்சாவதார ப்ரபத்தமான ஸௌலப்யதல்வதச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள்.

11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகழத்தில், “இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவே, புகுவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள்” என்கிறார்.

வ்யா:— (b கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் b₂ கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்) cகாணப்பெறாத c₂ இன்னுப்போடே சொல்லுகிறார். கண்ணிற்காண அரியனாய், d‘காணவொண்ணாது’ என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். e இவர்க்கு விஸ்வலேஷமாவது - பூஹ்யஸம்ஸ்வலேஷாபேகையாலே மாநலாநுபுவத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்ஸ்வலேஷமாவது-ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந லாக்ஷாத்காரம். f(மண்கொள் இத்யாதி) g நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபூவ்யனா னுற்போவே, ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே வந்து ஸுலபுனாவணை. h (பண்கொள் சோலை) i வண்டுகளின் மிடற்றேசையாலே

அ— நிகழம் (கண்கள் இத்யாதி) a ‘பத்தராகக் கூடும் பயில்மின்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நிகழத்தில் இத்யாதி) b,c ‘‘என்றுகொள்-கண்கள்-காண்பது’’(10) என்றவுடனே அவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே “கண்கள் காண்டற்கரியன்” என்று அவனுக்குத் திருநாமம் சாத்துகிறார் என்கிறார் (காணப்பெறாத இத்யாதி) அதாவது—“காண்பதென்று கொல்கண்கள்” என்று ஆசைப்பட்டிருக்கவும் காட்டாமையாலுண்டான இன்னுப்பாலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. b₂,dஆனால் “கருத்துக்கு நன்றுமெளியனாய்” என்று சொல்லுவானென்? என்ன (காணவொண்ணாதென்று இத்யாதி) b,e திருவாய்மொழியிலே பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிற ஸம்ஸ்வலேஷவிஸ்வலேஷங்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறதுக்கு நியாமகம் இப்பத்யமாயையாலே, இவ்விடத்திலே லக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு விஸ்வலேஷமாவது இத்யாதி) c₂,eயத்வா “இன்னுப்போடே” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவர்க்கு இத்யாதி) b‘‘கண்களால் காணவரியனாய்’’ என்கையாலே இங்கே விஸ்வலேஷம் தோன்றுகிறதென்று தாத்தபர்யம். f,gஅர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே முகங்கொடுக்கும் என்கிறவிடத்திலே “வானவர் ஈசன்” என்றது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் என்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி) f ப்ருதிவீப்ரதநாமான மண்ணாலே, கொள்ளப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட என்று ஸப்ரதார்த்தம். ஞாலஸப்ரதம் - பூலோகபரம். h (பண்கொள் சோலை) அதாவது - பூத்த சோலைகளாகையாலே மதுஸம்ருத்தியையுடைத்தாயிருக்கும். அத்தை வண்டுகள் பானம்பண்ணி பீர்திக்குப் போக்குவிட்டு ஜ்ஞங்காரம்பண்ணுகிறது; அது உண்டான சோலை என்றபடி. i,vண்டுகளின் மிடற்றேசையெல்லாம் பண்மிக்கிருக்கைக்கு

ஜீ— நிகழம். (கண்கள் இத்யாதி) a ‘பத்தராகக் கூடும் பயில்மின்’ என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை.b,c‘‘தேர்கடவிய பெருமான்’’(10) என்று ஸுலபுனென்று சொல்லிவைத்து, ‘காண்டற்கரியன்’ என்கிறதென்? என்ன, (காணப்பெறாத இத்யாதி) b₂,d‘கருத்துக்கு நன்று மெளியன்’ என்றதுக்கு பூவம் (காணவொண்ணாதென்று இத்யாதி) b,e திருவாய்மொழியில் எங்கும் ஸம்ஸ்வலேஷவிஸ்வலேஷங்களுக்கு நியாமகம் இப்பத்யமென்று விவக்ஷித்து, அவற்றுக்கு லக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு விஸ்வலேஷமாவது இத்யாதி) b ‘‘கண்களாற் காணவரியனாய்’’ என்கையாலே, இங்கே விஸ்வலேஷம் தோன்றுகிறதென்று பூவம். f,g அர்ச்சாவதாரமுகேந முகங்கொடுக்குமென்கிறவிடத்திலே, ‘வானவர்ஈசன்’ என்றது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் என்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி) f ‘மண்ணைக்கொண்டிருக்கிற பூமியிலே ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே க்ருபைபண்ணும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை’ என்று ஸப்ரதார்த்தம். i,j வண்டுகளின் மிடற்றேசையெல்லாம் பண்மிக்கிருக்கைக்கு ஹேதுவேது?

சு—பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. j முக்கோட்டைபோலேகாணும் சோலையிருப்பது. (வழுதிநாடன்) திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. k (பண்கொளாயிரம்) l வண்டுகளின் நினைவிற்க்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணுணற்போலே, புகுவத்குணுபுவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் l, விழுக்காட்டாலே பண்ணுபடி. (பத்தராகக் ற கூடும் பயில்மனே) ற எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று, சேதநர்க்கு புகுவத்புகுத்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க. o பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாதல். ஸத்யாசார்யோபதேயமாதல், நிர்ஹேதுக புகுவத்கடாசு மாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவே புகுவத்புகுத்தியுண்டாகக்கூடும்; p அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேஸ்வரன் ஆடரிதவாத்ஸல்யத்தாலே இவனுக்கந்ததொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுதுசெய்வித்ததை அமுதுசெய்து அகங்கள்தோறும் புக்கு விடமாட்டாதே p₂ இருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதேயிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கு ஸ்நேஹித்தாலாகாதோ? என்னக்கூடுமிறே. q 'நிதி இங்கே உண்டு'

அ-ஹேதுவேதென்ன (முக்கோட்டைஇத்யாதி) j (முக்கோட்டைபோலே காணும் சோலையிருப்பது) என்றது - கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவான கஜாநதனுடைய புரம்போலே காணும் வண்டுகளின் மிடற்றோசைக்குச் சோலை என்றபடி. முக்கோட்டை-விநாயகனுடைய ஆலயம். h வண்டுகளுடைய பண்ணுக்கு அடியான முக்கோட்டையான சோலையென்னுதல், ஆழ்வார் கவிபாடுகைக்கடியான சோலையென்னுதல். h, k, l 'பண்கொள் சோலை, பண்கொளாயிரம்' என்ற சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (வண்டுகளின் நினைவிற்க்கே இத்யாதி) j, விழுக்காட்டாலே - ஸ்வபூவத இதி யாவத். n, o 'கூடும்' என்கைக்கு அப்படி துர்லபமோ? என்ன (எல்லாம் கிடைக்கிலும் இத்யாதி) n 'கூடும்' என்கையாலே தெள்ளல்ப்யம் தோற்றுகிறதென்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 1. 'ஸத்யம் ஸதேஹ விக்ரஹம் ஸஹஸ்ரேண தத்யா தப: | விக்ரஹயுதே கோவிந்தே ந்ருணம் புகுத்தி நிவார்யதே ||' என்றது அநுஸந்தேயம். o கூடும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கடியான இத்யாதி) yத்வா 'இப்பத்தாலே - பத்தராகக்கூடும்' இதி யோஜநம் ஹ்ருதி, நித்யாய, அவதாரணர்த்தமாஹ (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இதி) p புகுத்தியுத்திப் ப்ரகாரம் துர்லபயதி (அவாப்த இதி) yத்வா, இந்தப் பத்தை அப்யஸித்தால் புகுத்தி கூடும்படி எங்ஙனே? என்ன (அவாப்த இத்யாதி) அத்வா, அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தால் புகுத்தியுண்டாகக்கூடும்படி எங்ஙனே? என்ன (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான இத்யாதி) p₂ இருந்தால் - இருக்குமென்று சொன்னால். கேவலம் 'இப்பத்தைப் பயில்மன்' இத்யநபித்யாய 'பத்தராகக்கூடும் பயில்மன்' இதி கிமர்த்தம் அபித்யாதி இத்யந்தாஹ (நிதியிதி) yத்வா 'பத்தராகக்

ஜீ—என்ன (முக்கோட்டை இத்யாதி) h வண்டுகளுடைய பண்ணுக்கு அடியான முக்கோட்டை என்றபடி. yத்வா, ஆழ்வார் கவிபாடுகைக்கு அடியான சோலை என்னுதல். j முக்கோட்டை - மூகாம்பி, கை; துர்க்கி. விநாயகாலயோ வா. 'இவற்றை நினைத்தவர்களுக்கும் பார்த்தவர்களுக்கும் கவித்வமுண்டாம்' என்று சொல்லுவார். h, k, l 'பண்கொள் சோலை, பண்கொளாயிரம்' என்ற பத்யச் சேர்த்திக்கு பூவம் (வண்டுகளின் நினைவு இத்யாதி) j, விழுக்காட்டாலே - ஸ்வபூவத: n, o 'கூடும்' என்கைக்கு அப்படி துர்லபமோ? என்ன, (எல்லாம் கிடைக்கிலும் இத்யாதி) n 'கூடும்' என்கையாலே - தெள்ளல்ப்யம் தோன்றுகிறது என்றபடி. o கூடும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி) p விவரணம் (அவாப்த இத்யாதி) p₂ இருந்தால் - இருக்கும்

ஈ—என்று சொல்லக் கல்லவர்களிறே; q_2 அப்படியே p_4 க்தியுண்டு என்ன, அப்படியெப்பர்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—கூடும்” என்றதுகொண்டு பயிலக்கூடுமோ? என்ன (நிதி₄யிங்கே இத்யாதி₃) q_2 (அப்படியே) “பயில்மின்” என்ற அதுவாத₃தாத்தர்யம்; “இப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்” என்ற உபதே₃யத்தைக்கேட்டு அப்பயஸிக்கையிலே த்வரிக்கப்புக, அந்த ஹர்ஷத்தாலே “பயில்மின்” என்கிறார் என்றபடி. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—என்று சொன்னால். q ‘பயில்மின்’ என்றால் அப்பயஸிப்பர்களோ? என்ன, (நிதி₄ இங்கே இத்யாதி₃) பத்தராகக் கூடும் - p_4 க்தியையுடையராகை ஸித்₃தி₄க்கும். பயில்மின் - இத்திருவாய் மொழியை அப்பயஸியுங்கோள். க்ரமேண அந்வய: 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - செய்யதாமரை

१. तान्निदितानपि विहातुमसावशक्तश्चैरेदुरासदतया विमुखान्विचार्य।
अर्चावतारसुलभत्वमुवाच तेषां एवञ्च तेषु विमुखेषु शुशोच षष्ठे ॥ २६ ॥

1. தாந்நிந்தி, தாநபி விஹாதுமஸாவஸக்த:
ஸௌரேர்து, ராஸத₃தயா விமுக₂ந் விசார்ய।
அர்ச்சாவதாரஸுலப₃த்வமுவாச தேஷாம்
ஏவஞ்ச தேஷு விமுகே₃ஷு ஸுஸோச ஷஷ்டே₃ ॥ 26 ॥

அழகிய மணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே₃பநிஷத் தாத்தர்யரத்நாவளி - செய்யதாமரை

२. पद्माक्षीं पापहन्त्रीं मणिरुचिममराधीशचिन्त्याद्भ्रिपद्माम्
तत्तादृक्कुन्तलश्रीसुघटितमकुटां भावुकप्राप्यपादाम्।
शुद्धास्वाद्यस्वभावां यममटमथनीं भक्तधीवृत्तिभक्त्या
नीचोच्चाभीष्टवृत्तिं हरितनुमवदभिर्मलार्चानुरक्तः ॥ ३-६ ॥
2. பத்₃மாஷீம் பாபஹந்த்ரீம் மணிருசி மமரா₃தீ₃ஸசிந்த்யாங்க₃ரிபத்₃மாம்
தத்தாத்₃ருக்குந்தலஸ்ரீ ஸுக₃டிதமகுடாம் ப₃ாவுகப்ராப்யபாத₃ாம்।
ஸுத்₃த₃ாஸ்வாத்₃ய ஸ்வப₃ாவாம் யமப₃டமத₃நீம் ப₃க்ததீ₃வ்ருத்திப₃வ்யாம்
நீசோச்சாபீ, ஷ்டவ்ருத்திம் ஹரிதநுமவத₃ந்நிர்மலார்ச்சாநுரக்த: ॥ 3-6 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

26. செய்ய பரத்துவமாய்ச் சீரார் விபூகமாய்த்
துய்ய விபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள் — எய்துமவர்க்
கீந்நிலத்தி லர்ச்சாவ தார மெளிதென்றான்
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— இருபத்தாரும் பாட்டு. (செய்ய பரத்துவமாய்) இதில் - அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கிற பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனென்னில்; “தாமே விழுவாரைத் தடி கொண்டடிக்கையன்றோ நாமும் கைவிடுகை” என்று முன்பு தம்மாலேயே பொடியப்பட்ட நாட்டாரிழவு பொறுக்கமாட்டாத க்ருபாதிசயத்தாலே மீண்டும் அவர்களுக்கு அவன் ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கக்காக பர வ்யூஹ விபூவங்களை அடைவே அருளிச்செய்துகொண்டு சென்று, நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண அதை அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தோடொக்க விரும்பும்

வ்யா:— (1) (பத்மாக்கிம்) [செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்] அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களை உடையதுமாய், (2) (பாபஹந்தரீம்) [பால நாசனை] பாபங்களையெல்லாம் போக்கவற்றாய், (3) (மணிருசிம்) [மணிவண்ணனை] நிகரில்லாத நீலரத்னத்தினுடைய நிறத்தை உடையதுமாய்; (4) (அமராதீசசிந்த்யாங்குரிபத்மாம்) [வானவர் தம்மையாளமவனும் இத்யாதி] தேவாதிபதிகளான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களாலே சித்திக்கப்படுகிற திருவடிகளை உடையதுமாய், (5) (தத்தாத்ருக்குந்தள ஸ்ரீஸுகுடிதமகுடாம்) (கரியும் பல்கருங்குஞ்சி எங்கள் சுடர்முடியண்ணல்) அழகிய திருக்குழலின் ஸோபையோடே சேர்ந்த திருவடிக்ஷேபத்தை உடையதுமாய், (6) (பூவுகப்ராப்யபாத்யாம்) [சீற்றத்தோடருள் பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புக்கின்ற செங்கண்மால்] ஹிரண்யன் பக்கவிலே சீற்றம் செல்லாநிற்கச் செய்தே புக்தரான ப்ரஹ்லாதர் வந்து கிட்டலாம்படியான திருவடிகளை உடையதுமாய், (7) (ஸூத்தாஸ்வாத்ய ஸ்வபூரவாம்) [விழுமயவமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கணியினை] A வைகுந்தத்தமரராலும் முனிவராலும் கன்னல்போலும் கனிபோலும் அநுபூவிக்கப்படுவதுமாய், (8) (யமபுடமதநீம்) [அயரவாங்கு நமன்தமார்க்கருதஞ்சினை] அறிவுகெடும்படி அத்யந்த பூதையைப் பண்ணும் யமபுடர்கள் கிட்ட அஞ்சும்படி அவர்களுக்கு நஞ்சுமாய், (9) (புக்ததீ வ்ருத்திபூவ்யாம்) [தெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்] ஆஸ்ரிதர் மநஸ்சிலே பூவித்த படியே பூவ்யமாய்; (10) (நீசோச்சாபீஷ்டவ்ருத்திம்) [கடல்வண்ணன் இத்யாதி] நித்ய ஸூரிகளுக்கு பேடாக்யமாய், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளியும், துய்யோதனாதிசயங்கள் நூறுபேரும் தங்கள் ஸேனையோடே நசிக்கும்படி பாண்டவர்களுக்குத் தேரை நடத்தியருளியும், இப்படி நிம்தோந்தமான யதேஷ்டவ்யாபாரத்தை உடையதுமாயிருக்கிற திருமேனியை உடையவனாக அர்ச்சாவதாரஸூலபூன எம்பெருமானை “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்கிற துஷகத்திலே ஆழ்வார் தெளிய அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

29.

வேதாரந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி பயிலும் ப்ரவேசம்

ஆ— (பயிலும் சுடரோளி) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரவதிக ஸுலபத்வருப மஹாசூனாநுபுவஜநித நிரவதிகப்ரீதியாலே புகுவச்சேஷத்வகாஷ்டாருப பாகுவத ரோஷதைகபோகாராய், அந்த பாகுவதரோஷத்வம் தமக்கு ப்ராப்யம் என்கிறார்.

தி-நூ— ஸீலாதிஸயத்தாலே உங்களோடே புரையறக்கலந்து ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் குறைவற உபகரிக்கும் அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிற “செய்யதாமரைக்கண்ண”னின் தாத்தாயத்தை அருளிச்செய்கிறார் “செய்ய பரத்துவமாய்” இத்யாதி்யாலே என்கை.

வ்யா:— (செய்ய பரத்துவமாய்) 1. “பர: பராணம் பரம:” என்று இதர விலக்ஷணமான அழகிய பரத்வமாய். (சீரார் விபூகமாய்) 2. “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரார்ணவ நிகேதந:” என்னும்படியிறே வ்யூஹமிருப்பது. சீர் - குண மாதல், ஐஸ்வர்யமாதல். (துய்ய விபவமாய்) ப்ரத்யக்ஷாநுபுவயோக்யமான தூய்மையை உடைய விபுவமாய். “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” (1) “அமரர்குலமுதல்” (9) என்றும், “தடங்கடற்கிடந்தான்” (2) “அரவமேறி அலைகடலமரும் துயில்கொண்ட வண்ணல்” (3) என்றும், “தென்னிலங்கை யெரியெழ்ச்செற்றவில்லி” (2) “தயரதற்கு மகன் தன்னை” (8) “குரவை கோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை” (3) என்றும்பிறே ப்ரத்வாதிக்களை அருளிச்செய்தது. (தோன்றிவற்றுள்) இப்படி தேசுர காலாதிக்காரி நியமங்களை உடைத்தாய், ப்ரமாணங்களாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு. (எய்துமவர்க்கிந்நிலத்தில்) இவ்விபூதி யிலே கிட்டி ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு. (அர்ச்சாவதாரமெளிதென்றுன்) ஸௌலப்யத்தாலே அர்ச்சாவதாரம் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு — சக்ஷர் விஷயமாய், நித்ய ஸந்நிதியும் உண்டாகையாலே அதிஸுலபமென்கிறார். “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்” (9) என்றத்தை நினைக்கிறது. A “எளிவரும்-இணை வனம்” என்றவை பரத்வமாம்படி அவனாகும் ஸௌலப்யகாஷ்டையெக்காட்டி” என்றாரிறே. 3. “ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோஸ்ஸிஸ்யே நரவராத்மஜ:” என்றும், 4. “நாராயணமுபாகுமத்” என்றும் விபுவத்தாலே அர்ச்சமமான ஏற்றமுண்டாயிறே இருப்பது. இப்படி அர்ச்சாவதார வைபுவத்தை அருளிச் செய்தவர்தாம் இன்னார் என்கிறார் — (பன்னு தமிழ் மாறன் பயின்று) அதாவது — சேதனரோடே செறிந்து ஆராயப்படுமதான த்ராவிடூத்தையே நிரூபகமாக உடையரான ஆழ்வார். B “பண்ணியதமிழ்” என்னும்படி ப்ரமாணசரமத்தை வெளியிட்டாற்போலே, ப்ரமேய சரமமான அர்ச்சாவதாரம் எளிதென்று வெளியிட்டருளினார் என்கை. 26.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும் பத்தில் ஆளுந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — புகுவத்துத்யாஸ்யம் வருந்திக் கற்கவேண்டும் படியான அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யவென்றால் அடைத்தேற்றலன்றிக்கே அடிமையே தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதரென்றும், நான் அவர்களுக்கு அடிமையென்றும், அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிரார். A எம்மாவிடு - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி. இத்திருவாய்மொழி - சரமாவதி.

ப— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ் ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியினுடைய ஸேஷத்வம் அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமென்று அருளிச்செய்தாராய், அந்த ஸேஷத்வ ப்ரீத்யபிவ்ருத்தியாலே ஸேஷத்வமும் தத்வீஷயமாத்ரத்திலே நிலலாதே ததீய பர்யந்தமாக அபிவ்ருத்தமாக; அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதியிரபேக்ஷமான புகுவத்ஸம்பந்தோத்தகர்ஷத்தையே பற்றி, அந்த உத்கர்ஷத்துக்கு அடியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சுக்ரீரார்ணவஸாயித்வத்தால் வந்த பாரம்யத்தையும், அவதார விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும், அந்நிலையிலே விபூதித்வயத்துக்கும் அநுபூவ்யமான பேராக்யதையையும், பேராக்யதாவர்த்தகமான ஆபரணஸோபையையும், ஆஸ்திபேக்ஷிதார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் உபகாரகத்வத்தையும், கொடுக்குமிடத்தில் ஸ்வரூபாவிர்பூவத்தைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்ளும்படியையும், அடிமைக்கு விஷயமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும், ஆஸ்திதேவாஷ நிவர்த்தகமான பாவநத்வத்தையும், ஆபத்ஸக்த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இந்த குணங்களிலே ஈடுபட்ட புகுவதருடைய ஸம்பந்திபரம்பரா பர்யந்தஸேஷத்வத்தை அநுபவிக்கிரார்.

இ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — புகுவத்விஷயமென்றால் மேட்டுமடையாய்த் தம்மாலே நிந்திதாரான ஸம்ஸாரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல்தீர 'புகுவத்துணங்களை தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதர்; நான் அவர்களுக்கு அடியன்' என்று அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவிக்கிரார். அங்ஙனன்றிக்கே, புகுவத்ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக உபதேசித்தார் கீழே ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபதேஸநிரபேக்ஷமாக புகுவத்ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிரார் என்றுமாம். A "எம்மாவிடு"-ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி; இது - சரமாவதி. 1. "एवमा मातृकुलम्" (கச்சுதா மாத்ருகலம்).

ஈ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — a அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செய்யச்செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற a, ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை a, அநுஸந்தித்தார்; bB "தேர்கடவிய பெருமான் கண்கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்ற இவர்க்கு, bC நிழலும்

ஈ— அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, b_3 உபதே₃ஸ நிரபேக்ஷமாகவே p_4 க₃வத்₃விஷயமென்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டார்; அவர்கள்பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று, “இவர்களும் சிலரே” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, c “நான் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாகவேணுமோ? c_2 இவர்களோடு ஸம்ப₃ந்தி₄ஸம்ப₃ந்தி₄கள் அமையாதோ?” என்று இங்ஙனே p_4 க₃வத்₃விஷயம் உத்₃தே₃ஸ்யமாய் அவர்களை c_3 ஆத₃ரிக்கிறார். dA “எம்மாவீட்”¹டிலே, ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்-B “தனக்கே

அ— பயிலும் சுடரொளி ப்ரவேஸம். a, b கீழில் திருவாய்மொழியிலே தாம் உபதே₃ஸித்திருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாமையாலும், ஸாரதி₃யானவன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப் பட்டு அப்போதே கிடையாமையாலும், இரண்டு வகையாலே வந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமாக, தன் பாது₃ச்ச₃யை பாது₃ரக்ஷைபோலே பரதந்த்ரராயும், உபதே₃ஸ நிரபேக்ஷமாகவே அவன் பக்கலிலே ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்கிறார் (அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) a_2 (ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப₄ாவத்தை அநுஸந்தி₄த்தார்) என்ற அநந்தரம், அத்தைவிட்டு என்று கூட்டிக்கொள்வது. இந்தப் பக்ஷத்தில் கழல்காணப்பெருதது ஏகது₃:க்க₂மே விவக்ஷிதம். $b_2 C$ “தேர்கடவிய பெருமான் கனை கழல் காண்பதென்று கொல்” என்கிறதினால் உண்டான து₃:க்க₂ம் போம்படி பரிஹரித்ததுக்கு ஸம்வாதம் (நிழலுமடிதாறும் இத்யாதி₃) பெரியதிருவந்தாதி. அடிதாறு - பாது₃ரேகை₂. அன்றிக்கே, தாறென்று - அளவாய், அத்தால் - பாது₃கை என்னுதல். D “இன்றுதாறும் திரிகின்றது” என்னக்கடவதிறே. b_3 ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாத து₃:க்க₂ம் போம்படி பரிஹரித்ததுக்கு ஸஞ்சகம் (உபதே₃ஸ நிரபேக்ஷமாகவே p_4 க₃வத்₃விஷயம் என்றால் என்றது) c “எம்மையாளும் பரமரே”⁽¹⁾ என்கிற ஏவகாரத்தாலே (நான் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமையன்று) என்று தோற்றுகிறது. c_2 “அடியாரடியார்”⁽¹⁰⁾ இத்யாதி₃யைக் கடாக்கித்து (இவர்களோடு ஸம்ப₃ந்தி₄ ஸம்ப₃ந்தி₄கள் இத்யாதி₃) c_3 (ஆத₃ரிக்கிறார்) இத்திருவாய்மொழியில் என்றபடி. “ஸம்ஸாரினும் ஸ்வப₄ாவாறு

ஜீ— “பயிலும் சுடரொளி” ப்ரவேஸே. a, b ஸங்க₃திமாஹ-(அர்ச்சாவதார இத்யாதி₃) a_3 “அநுஸந்தி₄த்தார்” என்ற அநந்தரம், “அத்தைவிட்டு” என்று கூட்டுவது. b_2 அதுவா, இப்படி ஏக வாக்யமன்றிக்கே p_4 ந்நவாக்யமாய், ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப₄ாவத்தை அநுஸந்தி₄க்கையாலும் கனை கழல் காணப்பெருமையாலும் உண்டான து₃:க்க₂த்₃வயத்தையும் பரிஹரித்தான் என்கிறார் - (நிழலும் அடிதாறும்) என்னுதல். a_2, b_2 இந்தப் பக்ஷத்திலே, (ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப₄ாவத்தை அநுஸந்தி₄த்தார்) அத்தாலும் என்றும், A “தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்ற கனைகழல் காணப்பெருமையாலும் து₃:க்கி₂தான இவர்க்கு என்றும் அத்தயா ஹரித்துக்கொண்டு, (நிழலுமடிதாறுமாயிருக்கிற இத்யாதி₃) வாக்யம் அநுஸந்தி₄ப்பது, இந்த p_4 ந்நவாக்யப்பக்ஷத்திலே - து₃:க்க₂த்₃வயமும், முந்தின ஏகவாக்யப்பக்ஷத்திலே கனைகழல் காணப் பெருத து₃:க்க₂மொன்றுமேயும் விவக்ஷிதம். b_3 ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாத து₃:க்க₂த்தைப் பரிஹரித்ததுக்கு ஸஞ்சகம் (உபதே₃ஸ நிரபேக்ஷமாகவே இத்யாதி₃) வாக்யம். அடிதாறு - பாது₃ரேகை₂ யாதல்; தாறென்று - அளவாய், அத்தால்-பாது₃கையென்னுதல். D “இன்றுதாறும் திரிகின்றது” என்னக்கடவதிறே. c “எம்மையாளும் பரமரே”⁽¹⁾ என்ற ஏவகாரத்தைப்பற்ற, (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமையன்று இத்யாதி₃) c_2 “அடியாரடியார்”⁽¹⁰⁾ இத்யாதி₃யைப்பற்ற, (இவர்களோடு ஸம்ப₃ந்தி₄ ஸம்ப₃ந்தி₄கள் இத்யாதி₃) c_3 ஆத₃ரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில் என்றபடி. ஆக, ஸம்ஸாரி

A 2-9.

B 2-9-4.

C 3-6-9.

D ஈருவிருத்தம் 46.

ச—யாக எண்க்கொள்ளுமீதே” என்று; இங்கே-புகுவதேஷேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்னுந்நீர்; d₂ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என்னில், - e அன்று; A “தனக்கேயாக எண்க்கொள்ளுமீதே” என்கிற e₂அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; f புகுவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது புகுவதேஷேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. g நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களில் திருமந்தரத்தில் சொல்லாததொன்றில்லை யிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் g₂ இத்தை g₃ அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; h B “நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான்-உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே; i திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தம்-இவனுடைய அநந்யார்ஹேஷேஷத்வம் சொல்லுகையிறே; j அதாவது - ததீயர்க்கு க்ரயனிக்ரயார்ஹமாம்படி

அ—ஸந்தானே கிங்ளோ பூத்வா தேந மச்சரணரவிந்தம் ப்ரார்த்த்ய தஸ்யாப்யலாபாத் கில விஷித்யஸி; ஏவமுபயஸித₂ விஷாதஸாந்தயை மத்பாத்ரேகா₂ ஸத்ருஸாந் ஸ்ரீவைஷ்ணவாந் பஸ்ய” இதி புகுவதா ப்ரத்யஸிதே ஸதி தாநநுபுவதீதி-ஸங்க₂தி க்ரந்த்யார்த்த₂:. அந்த₂யா ஹார ப்ரத்யமபேஷை (ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபுவத்தை அநுஸந்தித்தார்) (a₂) இத்யபித்யாநாத்-தேநாநுஸந்த்யாதேந கிந்தநத்வஞ்சாப்யார்த்த₂ ஸித்த₂தம். d தடஸ்தஸங்கை (எம்மா வீட்டிலே இத்யாதி₃) d₂ (ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ இதி) 1. “நாகிஞ்சித்ருர்வதஸ்ஸேஷத்வம்” இதி ஸேஷத்வாபித்யாநாதே₂வ புகுவதவிஷய கைங்கர்யஞ்ச ஸித்த₂தம் இதி புவா₂:. e பரிஹரிக்கிறார் (அன்றித்த்யாதி₃) e₂ (அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது) என்றது, அதுக்குள்ளே அந்தர் பூதமென்றபடி. f அது எப்படியென்ன (புகுவச்சேஷத்வத்தின் இத்யாதி₃) அன்றிக்கே “இவ்வாக்யம் பரிஹாராந்தரம்” என்று அருளிச்செய்வார்; அப்போது பேத₂க்ரஹணம் து₂ர்ஸப₂ம். யத₂ா புத்த₂தி ஊஹித்துக்கொள்வது. g புகுவத ஸேஷத்வமே உத்தேச்யம் என்னுமிடம் திருமந்தரத்திலே சொல்லுகிறது என்கிறார் (நமக்கு இத்யாதி₃) g₂ இத்தை என்றது-புகுவத ஸேஷத்வத்தை என்றபடி. g₃ அதுக்கு-திருமந்தரத்துக்கு. h (நின் திருவெட்டெழுத்தும் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி. i திருமந்தரத்திலே ததீயஸேஷத்வம் சொல்லும்படியென்? என்ன (திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தம் இத்யாதி₃) j, k அநந்யார்ஹத்வமாவது - ததீயர்க்கு க்ரயனிக்ரயார்

ஜீ-கருடைய ஸ்வபுவாநுஸந்த்யாநத்தாலும், கனைகழலைக் காணப்பெருமையாலும் து₂:க்கிதரான இவர்க்கு அந்த து₂:க்க₂த்வயமும் போம்படி பாத்ரேகை₂போலேயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அவர்களை அநுபுவிக்கிறாரென்று - ஸங்க₂தி க்ரந்த்யார்த்த₂:. d தடஸ்தஸங்கை (எம்மா வீட்டிலே இத்யாதி₃) d₂ (ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ?, நாகிஞ்சித்ருர்வதஸ்ஸேஷத்வமாகையாலே பயிலும் சுடரொளியில் சொன்ன ஸேஷத்வமும் கைங்கர்யபர்யந்தமாக விவக்ஷித்து, கைங்கர்யத்வயமும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. e பரிஹரிக்கிறார் (அன்று இத்யாதி₃) e₂ அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது-அதுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதம். f அது எப்படி? என்ன (புகுவச்சேஷத்வத்தின் இத்யாதி₃) g புகுவதஸேஷத்வமே உத்தேச்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன (நமக்கு இத்யாதி₃) g₂ இத்தை-புகுவதஸேஷத்வத்தை. g₃ அதுக்கு - திருமந்தரத்துக்கு. h (நின்திருவெட்டெழுத்தும் இத்யாதி₃) திருமொழி-எண்பதாம் திருமொழி; மூன்றும்பாட்டு - (மற்றுமோர் இத்யாதி₃) நீ சொன்ன முதல் வார்த்தையான திருமந்தரத்தைக்கற்று நான் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தமும், உன்னடியார்க்கு ஸேஷமென்னுமது இத்யார்த்த₂:. i திருமந்தரத்திலே புகுவச்சேஷத்வமொழிய புகுவதஸேஷத்வம் சொல்லும்படியென்? என்ன, (திருமந்தரத்துக்கு இத்யாதி₃) j அதாவது-அநந்யார்ஹத்வமாவது. k ததீயர்க்கு க்ரயனிக்ரயார்ஹம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தத்புகுத்தி இத்யாதி₃) 2. “ஸ ஸ்வப்ரபுவ மதிவேல

ஈ—யாகையிறே; k1. “तद्भक्तिनिष्पन्नसं क्रयविक्रयार्हः” (தத்புக்திநிக்நமநஸாம் க்ரய-
விக்ரயார்ஹ:) k2 A “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே”. 1 பிதாவுக்கு ஒரு ஷேத்ரம்
ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; n அப்படியிராதவன்று
பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. n 2. “तद्भक्तैर्वा समागमः”
(தத்புக்தைர்வா ஸமாகம:) என்கிறவிடத்தில், ‘வா’ என்றத்தை n2 அவதாரணத்
திலேயாக்கி, n3 “உத்தேஸ்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங்காண்” என்று எம்பெரு
மானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. o ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி4 - புகுவச்சேஷத்

அ—ஹத்வம் என்கைக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (1. “தத்புக்தி நிக்நமந
ஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹ:” என்று தொடங்கி) k2 (எந்தம்மை இத்யாதி3) பெரியாழ்வார்திருமொழி.
[ப்ரமாணங்கள் காட்டி உபபத்தியும் அருளிச்செய்கிறார் (பிதாவுக்கு இத்யாதி3) n பிதாவுக்கு
ஸ்வம்மானால் புத்ரனுக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகவேனுமோ? என்ன (அப்படியிராதவன்றித்யாதி3)
n புகுவத ஸேஷத்வமேவ புருஷார்த்த2 இத்யத்ர ப்ரமாணந்தரம் (தத்புக்தைர்வெத்யாதி3)
n3 (அவதாரணத்திலேயாக்கி, ஏவகாரத்தயோத்யத்தயோதகமாய்க்கொண்டு, ப்ரஸித்ததூப்யர்ஹித
து3 ஸபு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம் என்றபடி; “ராஜைவ த்ருஷ்ட:” இத்யாத்யுதாரணங்கள்
கண்டுகொள்வது. அதாவது ராஜாவையே கண்டேன் என்றால் - தெளர்ஸப்யம் தோற்றும்
என்றபடி; உபஸ்திதமாகையாலே ஸமபிஷ்யாஹ்ருதாப்யர்ஹிதத்வ ஸித்தி4; 2. “த்வே புவே”
என்றுவைத்து விகல்பத்தைச் சொன்னால் அந்ந்விதமாமிறே. அதுதான் இதுதான் என்றால்—
ஒன்றே புவமாகையாலே இரண்டுமுண்டாயிருக்க “ஒன்றே புவம்” என்று சொல்லவுக்கூடா
திறே; ஸமுச்சயார்த்தமாகில் உபயுகித்தனத்தாலே ஸித்தி4க்கிற அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிற
மாத்ரமித்தனையிறே; “கதூசித் கேஸவே புக்திர் புவதி; கதூசித் தத்புக்தைஸ் ஸமாகமோ
புவதி” என்றிறே அந்வயம்; ஆகையாலே ஸமுச்சயத்துக்கு அவகாஸம் தானுமில்லை என்று திரு
வுள்ளம். n3 உத்தேஸ்யந்தானே என்றது, புகுவதஸேஷத்வரூப புருஷார்த்தமே என்றபடி.
3. “ஸ்யுரேவம் து புநர் வை வேத்யவதாரண வாசகா:” என்னக்கடவதிறே. o உத்தேஸ்யந்

ஐ—மபுத்யமானோ லக்ஷ்மீஸஹாய குணமங்குள பங்கலக்ரு: | தத்புக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ர
யார்ஹோ வாரிப்ரதாரித இவ த்வரிதோ பூபூவ ||”. k2 (எந்தம்மை இத்யாதி3) பெரியாழ்வார்
திருமொழி - முப்பத்துநாலாம் திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, “காசின்வாய்” இத்யாதி3. (பேசுவார்
அடியார்கள் எந்தம்மை இத்யாதி3) “கேசவா புருடோத்தமா” இத்யாதி3யான அவன் ஸ்வ
புவத்தைப் பேசுமவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்கும்வர்கள் தங்களுக்கு ஸேஷமாகையே புருஷார்த்த2
மென்றிருக்கிற என்னை விற்றுக்கொள்ளவும் உரியர் இத்யர்த்த2: | கீழே ப்ரமாணங்காட்டி உப
பத்தி காட்டுகிறார் (பிதாவுக்கு இத்யாதி3) n பிதாவுக்கு ஸ்வம்மானால் புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ர
யார்ஹமாக வேனுமோ? என்ன, (அப்படி இத்யாதி3) n புகுவதஸேஷத்வத்துக்கு ப்ரமாணந்
தரம் (தத்புக்தை: இத்யாதி3) 2. “ஸம்ஸார விஷ்வுருக்ஷஸ்ய த்வே புவே ஹ்யம்ருதோபமே |
கதூசித் கேஸவே புக்திஸ்தத்புக்தைர்வா ஸமாகம: ||” தத்புக்தைர்வா—தத்புக்தைரேவ
என்றபடி. வாஸ்ப்யத3:-அவதாரணை; 3. “ஸ்யுரேவம் து புநர் வை வேத்யவதாரண வாசகா:”
என்னக்கடவதிறே. n3 உத்தேஸ்யந்தானே - புகுவதஸேஷத்வமாகிற உத்தேஸ்யந்தானே.
o 2. “கதூசித் கேஸவே புக்தி:” என்றது உத்தேஸ்யமன்றோ? என்ன, (ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி3)

ப்ர—(பயிலும் கூடிரொளி ப்ரவேஸோ) k1 “स स्वभावमतिवेलमबुध्यमानो लक्ष्मीसहायगुण
मङ्गलपङ्कजः। तद्भक्तिनिष्पन्नसं क्रयविक्रयार्हो वारिप्रतारित इव त्वरितो बभूव॥”

n 2. “संसारविष्वस्य द्वे फले ह्यमृतोपमे। कदाचित्केशवे भक्तिस्तद्भक्तैर्वा समागमः॥”

A பெரியாழ்-திரு 4-4-10.

ஈ—வத்தளனிலே நிற்கை; சரமாவதி₄ - ப₄ாக₃வதஸேஷத்வத்தளனிலே வருகை. p1. “गच्छता” (க₃ச்ச₂தா) q இதுக்கு எம்பெருமானார், “பயிலும் சுடரொளியிலும் A ‘நெடுமாற்கடிமை’யிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீஸுத்ருக்₄நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்” என்று அருளிச்செய்வார்; r இவ்வர்த்தத்துக்கு அடி திருமந்திரமாயிற்றிறே; அதுமூலமாக அநுஷ்டிக்கவே s இதிற்சொன்னத்தைச் செய்ததாயிறே. t ஆசாரப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமான், ‘பிதாசெ₄ரல்லிற்றுப் புத்ரன் செய்யக்கடவன்’ என்கிற மர்யாதை, குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசநபரிபாலநாதி,ரூபமான ஸாமாந்யத₄ர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; u ‘இதுதான் ப₄ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினார்

அ—தானே இங்கே ஷித்₃தி₄க்கும் என்கிறதென்? ப₄க₃வச்சேஷத்வம் உத்₃தே₃ஸ்யமன்றோ? என்ன (ப்ராப்யத்தில் இத்தயாதி₃) யத்₃வா, 2. “कथासितं केवलं पृक्छिस् तत्पृक्छेत्तर्वा समாகुमः” என்கிறதின் தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யத்தில் இத்தயாதி₃) p ப₄ாக₃வதஸேஷத்வமே உத்₃தே₃ஸ்யம் என்னுமதுக்குக் கீழே ப்ரமானோபபத்திகள் காட்டி அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் (க₃ச்ச₂தேத்தயாதி₃) q ஸ்வாபி₄ப்ரேதார்த்த₃ஸ்ய ஸம்மதித்வேநாஹ (இதுக்கு எம்பெருமானார் இதி) r “பயிலும் சுடரொளி” A “நெடுமாற்கடிமை”கள் பற்சாத்த₃ப₄ாவியாயிருக்க இதில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வர்த்தத்துக்கு அடி இத்தயாதி₃) பயிலும் சுடரொளியிலே ஸேஷத்வமும் ஸரண்யத்வமும், A நெடுமாற்கடிமையில் த்ருதீயபத₄ார்த்த₃மும் சொல்லுகையாலே (இவ்வர்த்தத்துக்கு என்றது) பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையில் சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு அடி என்றபடி. இத்தால் ஸத்ருக்₄நாழ்வான் அநுஷ்டிக்கைக்கு அடி திருமந்திரமாகையாலே, ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்திரார்த்தமாகையால் இவர் அருளிச் செய்த அர்த்தத்தை அநுஷ்டித்தாரென்னக் குறையிலை என்றதாயிற்று. s (இதில் சொன்னத்தை) என்றது - இந்தத் திருவாய்மொழியில் சொன்னத்தை என்றபடி. t ப₄ரதன் பின்னே ஸத்ருக்₄நன் போனான் என்னுமித்தனையெழிய, ப₄ாக₃வத ஸேஷத்வத்தை அநுஷ்டித்தான் என்றாக வேணுமோ? என்ன (ஆசார ப்ரதாநமான இத்தயாதி₃) இவர்தாம் இப்படி அநுஷ்டித்தது அவதாரம் த₄ர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாகையாலே என்றபடி. u (இதுதான்) 3. “पितृत्वम्

ஐ—p கீழே ப்ரமானோபபத்திகள் காட்டி, அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் (க₃ச்ச₂தா இத்தயாதி₃) அயோத்யாகாண்டே₃ ப்ரத₃மே, 1. “कृच्छता मातुलकुलं पुरतो तद्भासकः | सत्ருक्, नो नित्यसत्ருक्, नो रीतः प्रीतिपुरस्कृतः ||” q ஸ்வாபி₄ப்ரேதார்த்த₃ஸ்ய ஸம்மதித்வேநாஹ (இதுக்கு எம்பெருமானார் இத்தயாதி₃) r பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகள் பற்சாத்த₃ப₄ாவிகளன்றோ? இதிற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வர்த்தத்துக்கு இத்தயாதி₃) இவ்வர்த்தத்துக்கு - பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகளில் சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு. இத்தால் - ஸத்ருக்₄நாழ்வான் அநுஷ்டிக்கைக்கு அடி திருமந்திரமாகையாலேயும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்திரார்த்தமாகையாலேயும், இவர் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை அநுஷ்டித்தான் என்பாக்குறையிலை என்றபடி. s இதில் சொன்னத்தை-இத்திருவாய்மொழிற் சொன்னத்தை. t ஸ்லோகாவதாரிகை-(ஆசார இத்தயாதி₃) இவர்தாம் இப்படி அநுஷ்டித்தது, அவதாரம் த₄ர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாகையாலே என்றபடி. u (ப்ராப்தவிஷயத்திலே இதி)

ப்ர— p1. श्रीमद्योगाकाण्डे प्रथमे—“गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदानघः। शृणु नित्यशृणुः नीतः प्रीतिपुरस्कृतः॥”

ஈ—இனாயபெருமாள் ; ‘அதுசெய்யுமிடத்தில் v அவனுக்கந்த அடிமைசெய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபுரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக்காட்டினான். அதுதான் புகுவது ஸேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். vபெருமாள், ‘பிதா சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் w₂ நேரே பிதாவை அநுவர்த்திக்கக்கடவது என்னுமிடத்தை இனாயபெருமாள் அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் 1. “குஹ” (குருஷ்வ) என்று நிர்ப்பந்திக்கக்கடவரல்லர்; ‘ராஜ்யத்திலேயிரும்’ என்னில், அது இன்னுதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபுரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படி சொல்லுகிறது இஸ்லோகம். 2. “மாத்ருகுல் ஈஞ்சா மர்தேந நீத:” (மாத்ருகுலம் கச்சுதா புரதேந நீத:) x மாத்ருகுலம் உத்தேஸ்யமாய்ப்போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேஸ்யமாய்ப்போனான் இவன்; y யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபுரதாழ்வானையிறே. 2. “ஈஞ்சா” (கச்சுதா) இவ்வர்த்தமாந நிர்த்தேஸத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையும் இல்லை என்கை. 2. “மர்தேந” (புரதேந) பெருமானும் பொகட்டுப்போய், இனாயபெருமானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, z பெருமான்தான் ராஜ்யத்தை புரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே-புரதனென்கிறது; a2. “மர்தேந ரத்யசு மரணா” (புரத இதி ராஜ்யஸ்ய புரணாத்). b 2. “ததா” (ததா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் c நாளும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே

அ—கோபலக்யே—பிதா ச மம ராகுவ:” என்று இவரே ப்ராப்தரான பிதா என்றிரிறே. v அவனுக்கந்த அடிமை - படைவீட்டிலிருப்பு. தானுக்கந்த அடிமை-இனாயபெருமானைப்போலே பிரியாதே செய்யும் அடிமை. u,v,w “இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே” என்றத்தையும், “அவனுக்கந்த அடிமை” என்றத்தையும் விவரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளமாய், சேர்த்திக்காக (பெருமாள் என்று தொடங்கி) அருளிச்செய்கிறார்; w₂ (நேரே பிதா) என்கைக்கு-மற்றைப் பிதாவைச் சொல்ல வேணுமே. x 2. “மாத்ருகுலம்” என்றதுக்கு 3. “கர்த்துரீப்ஸிததம் கர்ம” என்று ஸூத்ரம். 4. “கர்த்து: கரியயா யதாப்துமிஷ்டதம் தத்காரகம் கர்மஸம்ஜ்ஞம் புவதி” என்று வருத்தி. கர்த்தாவுக்கு கம்நாதி, கரியையாலே யாதொன்று அடைய இஷ்டமாயிருக்கிறது—அந்தக்காரகம் “கர்மம்” என்ற பெயரை உடைத்தாயிருக்கும் என்கிற ஸாப்திக ப்ரக்ரியையாலே அருளிச் செய்கிறார் (மாத்ருகுலம் உத்தேஸ்யமாய்ப்போந்தான் என்று) y இவனும் அதுவே உத்தேஸ்யமாய்ப்போந்தானென்னவொண்ணாதோ? என்ன (யுதாஜித்து இத்யாதி) z புரதஸப்தத்துக்கு நிர்வசநம் (பெருமான்தான் இத்யாதி) அப்போதிறே அது புராமாவது; தன்னதேயாகிப் புராமாய்த் தோன்றுகிறே. a உக்தார்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹம் (புரத இதீதி) c (நாளும்

ஜீ—5. “பிதா ச மம ராகுவ:” என்று இவரே ப்ராப்தரான பிதாவென்றிரிறே என்றபடி. v அவனுக்கந்த அடிமை-படைவீட்டிலிருக்கும்து. w விவரணம் (பெருமாள் இத்யாதி) x3. “கர்த்துரீப்ஸிததம் கர்ம” என்ற ஸூத்ரத்தைப்பற்றி, ‘மாத்ருகுலமுத்தேஸ்யமாய்’ என்றது. 4. “கர்த்து: கரியயா யதாப்துமிஷ்டதம் தத்காரகம் கர்மஸம்ஜ்ஞம் புவதி” என்று வருத்தி. y இவனும் மாத்ருகுலம் உத்தேஸ்யமாய்ப்போனான் என்னவொண்ணாதோ? என்ன (யுதாஜித்து இத்யாதி) a உக்தார்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹம்-(புரத இதீதி) இத்யாதி. c (நாளும் வேறுபட்டிருந்தால்),

ஈ—போக ப்ராப்தமிறே; அதுசெய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். 1. “अनघः” (அநக:) அபாப:; அப்படைவீட்டில், அல்லாதாசு தெல்லாம் பாபமிஸ்ரஜீவநம்போலே காணும். அதாவது-ராமபுக்தி கலந்திருக்குமே. அதைப் பாபமென்னலாமோ? என்னில், பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேய்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகாநின்றதிறே; மோக்ஷவிரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேய்ய விரோதியாகையாலே சொல்லலாமிறே. இதுபின்னை உத்தேய்ய விரோதியோ? என்னில், ப்ரத்யமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப்பற்ற. 1. “अनघः” (ஸத்ருக்ந:) பிறந்தபோதே ‘எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்’ என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநாமஞ்சாற்றினான் வஸிஷ்டன். 1. “नित्यशुद्धः” (நித்யஸத்ருக்ந:) பூஹ்யஸத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிக்கே ஆந்தரஸத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது—2. “युष्मिन् विचित्राणि” (பும்ஸாம் த்ருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை; d அங்கும் ‘இவனுக்கு இனிது’ என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. 1. “अनघः” (அநக:) என்கிற இதுக்கும். 1. “नित्यशुद्धः” (நித்யஸத்ருக்ந:) என்கிற இதுக்கும் வாசியென்? என்னில், e பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபுரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது-1. “अनघः” (அநக:) என்கிற இத்தால்;

அ—வேறுபட்டிருந்தால்) என்றது. 3. “पुण्ये जातस्त्वं पुनरतो मूलकं नृपेन्द्र” ஸார்ப்பே ஜாதென து ஸௌமித்ரீ குலீரேட்ப்யுக்தே ரவௌ ||” என்றத்தைப்பற்ற. c நாள் - நக்ஷத்ரம். ஆனால் பின்னை. d 4. “नृणाम् स्त्वपि जाकृन्मि तमेवार्थम् विचिन्तयन्” என்றில்லையோ? என்ன (அங்கும் இவனுக்கு இத்யாதி:) உத்தரார்த்தம் — 4. “इत्येवमप्युपैतं पुनरतो मूलकं नृपेन्द्र” e 1. “अनघः नित्यशुद्धः” என்றதுக்கு பாவநத்வபேதாக்க்யத்வங்கள் சொல்லுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் (பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபுரதாழ்வானை இத்யாதி:) “अकृन्मि” என்கிறது ராமபுக்தியையிறே; புக்தியாவது - மஹநீய விஷயே ப்ரீதியிறே; மஹநீயத்வம் - பாவநத்வாத்; இதுக்கு நியாமகம் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிளீட்டிலே கண்டுகொள்வது. முந்தின தாத்பர்யத்தில் பேதாக்க்யதை சொல்லுகிறது. இரண்டாவதில் - பாவநத்வ பேதாக்க்யத்வங்களிரண்டும் சொல்லுகிறது. “रामात्पुनरतो मूलकं नृपेन्द्र” பாவநத்வாதீத்யாத் ராம:

ஜீ—என்றது-3. “पुण्ये जातस्त्वं पुनरतो मूलकं नृपेन्द्र” என்றத்தைப்பற்ற. c நாள் - நக்ஷத்ரம். b 1. “कृच्छ्रता” என்றதிலே அர்த்தஸித்தம்மனேரு? “तद्वत्” என்றதென்? என்னில்,—அங்கு மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்கு ஆஸ்ரயமான அஹங்கார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே, புநருத்திதேயாஷம்லீலை. ‘ஸேஷத்வவிரோதியிறே’ இரண்டும்’ என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநத்திலேயிருக்கிறது. d 4. “नृणाम् स्त्वपि जाकृन्मि तमेवार्थम् विचिन्तयन्” என்றில்லையோ? என்ன (அங்கும் இவனுக்கு இத்யாதி:) 4. “इत्येवमप्युपैतं पुनरतो मूलकं नृपेन्द्र” என்று உத்தரார்த்தம். e 1. “अनघः नित्यशुद्धः” என்ற பத்யத்வத்துக்கும், கீழே ராமபுக்தி கலசாதவரென்றும் ராமஸௌநத்ய்யத்தில் கண்வையாதவரென்றும் அருளிச்செய்து, இங்கே அர்த்தாந்தரம் (பாவநத்வத்தில் இத்யாதி:) இவ்வர்த்தாக்க்யமும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாந ஈட்டிலே வ்யக்தம். முந்தின அர்த்தத்தில் பேதாக்க்யதை சொல்லுகிறது. இரண்டாம் அர்த்தத்தில் பாவநத்வ பேதாக்க்யத்வங்கள் இரண்டும் சொல்லுகிறது. பெருமானைக் காட்டிலும்

ஈ-1 “नित्यशतम्” (நித்யஸத்ருக், ந:) என்கிற இத்தால்-பேடாக்யதைக்கு ஸ்ரீபுரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. f 1. “नीतः” (நீத:) g ஒரு குற்றுடைவாள் சூயை யுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். h த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரஸம்யோக்யம் h₂ உபயநிஷ்டமாயிறே இருப்பது; h₃ த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதிஞ்ஞங்க ளோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். 1. “श्रीतिपुरस्कृतः” (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) ‘தமையன் பின்னே தம்பி போகக்கடவன்’ என்னும் முறையாலே தேவைபோலே யிருக்குமோ? என்னில், அங்ஙனன்று; ‘படைவீட்டிலே இருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் i பருந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமானுக்கு அடிமை செய்வார்கள; ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே ‘நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்’ என்று 2. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று இனையபெருமாள் காடேறப் போனாற்போலே, இவனும் ‘நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்’ என்கிற j ப்ரீதி பிடரி தள்ளத் தள்ளப்போனான். k எம்பெருமானார் இஸ்லோகத்துக்கு வாக்கயார்த்தமாக, ‘ஸ்ரீஸத்ருக், நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லணபடி-பெருமானாக

அ—பாவந:” இதி தஸ்மிந் மநோ ந நித்யததாதி ஸத்ருக், ந இத்யுச்சயதே—அநக₄ இத்யநேந; ராமாதபி ஸ்ரீபுரதே பேடாக்யதாதிஸயாத் “ராமோ பேடாக்ய:” இதி தஸ்மிந் மநோ ந நித்யததாதி ஸத்ருக், ந இதி - நித்யஸத்ருக், ந இத்யநேநோச்சயத இத்யார்த்த₂:. 3. “न ह्ययम् मया नि र्गन्तव्यो न ते देवा मनुजैः” (தே புநந்த்யுகாலேந தர்ஸநாதேவ ஸாதவ: ||” 4. “अथ यन्तस्य कृष्णमवबुद्ध:” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். f, g புரதேந ஸஹ ஸத்ருக், நோபி க்யத இத்யநபி, ததாய “தேந நீத:” இத்யபி, ததாநாதாஹ (ஒருகுற்றுடைவாள் இதி) h (த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தர ஸம்யோக்யம் உபயநிஷ்டமாயிறே இருப்பது) ஆனபின்பு, “சாயையுள்ளிட்டவையோபாதி போனான்” என்னக்கூடுமோ? என்று ஸங்கையைப் பூரித்துக் கொள்வது; h₂ பரிஹார வாக்கத்துக்குத் தாத்பர்யம் - த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபுரப்ர புவாவாந்களுக்கு ப்ரததாநாப்ரததாநபுவாம் கண்டோமாகையாலே ஜாதிஞ்ஞங்களோபாதி போனானென்று. h₃ உபயநிஷ்டமாவது-அவனுக்குச் செய்ததுமாய் தனக்கும் ப்ரியமாயிருக்கை. h₄ யத்வா, குற்றுடைவாளிலும் வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் (த்ரவ்யத்துக்கு இத்யாதி₃) h₂ உபயநிஷ்டம் - உபயப்ரததாநம். அதுக்கு ஹேது, த்ரவ்யங்களினுடைய ஸ்வாதந்த்ரீயம். i பருந்து-விபுஜித்து. j (ப்ரீதி பிடரி தள்ள) ப்ரீத்யா புரஸ்க்ருத: k பெருமானிடத்தில் புகத்தியை-யாபமென்றும், பெருமானுடைய ஸௌந்த்ரீயத்தை - நித்யஸத்ருவென்றும் சொல்லலாமோ? என்ன (எம்பெருமானார் இத்யாதி₃) ஏவம் ராகுவம் த்யக்த்வா புரதமேவாவலம்ப்யதே சேத்

ஜீ—ஸ்ரீபுரதாழ்வானிடத்தில் பாவநத்வாதிஸயமுண்டாகையாலே “பெருமாள் பாவநர்” என்று அவரிடத்தில் நெஞ்சை வையார் என்கிறது. 1. “अनक्यः” என்கிற இத்தால்; பெருமானைப் பற்றவும் ஸ்ரீபுரதாழ்வானிடத்தில் பேடாக்யதாதிஸயமுண்டாகையாலே ‘பெருமாள் பேடாக்யார்’ என்றும் அவரிடத்தில் நெஞ்சை வையார் என்கிறது 1. “नित्य शत्रुकृत्:” என்கிற இத்தால் என்றபடி. f, g “புரதேந ஸஹக்யத:” என்னுதே. 1. “नीतः” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஒருகுற்றுடை வான் இத்யாதி₃) h ப₂ஸிதம் (த்ரவ்யத்துக்கு இத்யாதி₃) யத்வா, தடஸ்த்த₂ஸங்கை (த்ரவ்யத் துக்கு இத்யாதி₃) ஆதல். h₂ (உபயநிஷ்டமாயிறே இருப்பது;) ஆனபின்பு, ‘சூயையுள்ளிட்டவை யோபாதி போனான்’ என்னக்கூடுமோ? என்று ஸங்கையைப் பூரித்துக்கொள்வது; h₃ பரிஹாரம் (த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி₃) த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபுரப்ரபுவாவாந்களுக்கு ப்ரததாநாப்ரததாநபுவாம் கண்டோமாகையாலே, ஜாதிஞ்ஞங்களோபாதி போனானென்று தாத்பர்யம். h₂ உபயநிஷ்டம்-உபயப்ரததாநம். j (ப்ரீதி பிடரி தள்ள) ப்ரீத்யா புரஸ்க்ருத:

ஈ—காற்கடைக்கொண்டு, பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபுரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான் என்று அருளிச்செய்தார். 1 இது ப்ரயோஜகமானபின்பு, 1₂ சொன்ன 1₃ மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதே; அல்லது, ஒரு சேதநனுக்கு ஒரு சேதநன் உத்தே₃ஸ்யனாகையாவது-m ஓட்டையோடத்தோடு n₂ ஒழுகலோடமிதே; n1. “அந்யா:” (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை அநுவர்த்திக்குமது அவனை அநுவர்த்தித்ததாமிதே. 0 ப்ரஹ்மணஜாதி ஒன்றுருக்கச்செய்தே குலசரணகே₃தராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாபோலே வைஷ்ணவர்களுக்கு நிருபகம் - அவனுடைய குணசேஷிதாதிகளிடே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழிகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

அ—2. “கதூர்வஹம் ஸமேஷ்யாமி ப்ரதேந மஹாத்மநா | ஸத்ருக்₃நே ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்த₃ந ||” இதி ஸத்ருக்₃ந விஷயே ராகுவஸ்ய கதும் ஸ்நேஹோ ப₄வதி; பாவநத்வேநாபி ராமே சக்ஷுர்ந நித₃த₄தி, பே₄க்யத்வேநாபி சக்ஷுர்ந நித₃த₄தி இத்தயதிவாத₃ஸ்ச கதும் யுஜ்யத இத்தயத்ராஹ (எம்பெருமானார் இத்தயாதி₃) இதி ச வத₃ந்தி. 1 (இது ப்ரயோஜகமானபின்பு) என்றது, ப₄க்யவதீயத்வம் உத்தே₃ஸ்யமான பின்பு என்றபடி. ப்ரதோ ராகுவப₄த்த இதி தஸ்மிந் ப₄த்தத்வம். 1₂ (சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்கும்மே என்று) பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபுரதாழ்வானையல்லதறியாதிருக்கையாலே 3. “அநக₄: நித்யஸத்ருக்₃ந:” என்று சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்கும் என்றபடி. இத்தால் - ஈஸ்வர விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரபி₄மானத்திலே ஒதுங்கி “அவர்கள் திருவடிகளே ப்ராப்ய ப்ராபகம்” என்று அத்தயவனித்திருந்தார். A “திரிதந்தாகிலும்” என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயராவார் என்றதாயிற்று. n ஓட்டையோடம்-அதிச்சி₂த்₃ரநென:, n₂ ஒழுகலோடம் அல்பச்சி₂த்₃ர ஸ்வயம் நதீ₃ம் தர்த்துமபி அந்யாந் தாரயிதும்பயஸ்க்தா. n₂ ஒழுகலோடம்-பெருக்கிலே இழுப்புண்டு போருகிற ஓடம். ஒழுகல் - நிரொழுக்கிலே ஒழுகிப்போகை என்றமாம். n ஆனால் பின்னை அவனையே அநுவர்த்திக்கவொண்ணாதோ? என்ன (அநந்யா இத்தயாதி₃) 0 இத்திருவாய்மொழியிலே ப₄க்யவதஸேஷத்வம் உத்தே₃ஸ்யம் என்றதாகில் “பயிலும் சுட

ஜீ—என்றபடி. k இப்படி ஸ்ரீபுரதாழ்வானையே பற்றினால், 2. “ஸத்ருக்₃நே ச வீரேண” 4. “ஸத்ருக்₃நஞ்சாபி மாநத₃” என்னும்படி ஸத்ருக்₃நாழ்வான் ப்ரீதிவிஷயமானபடியென்? என்ன (எம்பெருமானார் இத்தயாதி₃) 1 ஆனால், 3. “அநக₄: நித்யஸத்ருக்₃ந:” என்கிற பத₃ங்களுக்கு அத்யுத்தியாக அர்த்தம் சொல்லுவானென்? என்ன (இது ப்ரயோஜகம் இத்தயாதி₃) இது - ப₄க்யவதீயத்வம். 1₃ மிகை-ஏற்றம். n ஓட்டையோடம்-அதிச்சி₂த்₃ரமான ஓடம். n₂ ஒழுகலோடம்- அல்பச்சி₂த்₃ரமான ஓடம். n ஆனால்; பின்னை அவனையே அநுவர்த்திக்கவொண்ணாதோ? என்ன 1. “அந்யா:” இதி. கீ₃தாஸு நவமே, 1. “அந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே | தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோக₄சேஷம் வஹாம்யஹம் ||” 0 இத்திருவாய்மொழியில் ப₄க்யவதர்களை அநுப₄விக்க இழிந்தவர். பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்த₄ங்களாலே ப₄க்யவத்₃குணசேஷிதாதிகளை வர்ணிப்பானென்? என்ன (ப்ரஹ்மணஜாதி இத்தயாதி₃).

ப்ர—n1. भगवद्गीतासु नवमे—“अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते। तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् || २२ ||”

A கண்ணிருண் 3.

1. பயிலும் கூடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்
 பயில வினியநம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப்
 பயிலும் திருவுடை யார்எவ ரேலும் அவர்கண்டிர்
 பயிலும் பிறப்பிடை தோறுளம்மை யாளும் பரமரே.

ஆ— 1. வ்யா:— பிராட்டியுடைய ஐநம்பூமியாகையாலே திருப்பாற்கடலைத் தனக்கு விரியமான தாமமாகவுடையனாய், ஸர்வதா அநுபூதனானதும் அபூர்வவத், பேராக்ய பூதனாய், நிரதிஸயதி, ப்தியுத்தனாய், திவ்யரூபனாய், பங்கயக்கண்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அநுபவஸம்பூத ப்ரீதிகாரித தாஸத்வ ஸம்பத்தையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடைர் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் தோற்று அடிமைசெய்யுமவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று துஸகார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பயிலும் என்று தொடங்கி) அத்யந்த விலக்ஷணமாய்ச் செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்சையே திருவுடம்பாகவுடையனாய், இவ்வடிவழகிலும் அகப்படாதாரையும் அகப்படுத்திக்கொள்ளவற்றான அழகிய திருக்கண்களையுடையனுமாகையாலே பயில இனியனுமாய், ஆஸ்திதாநுக்ரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து குணவத்தையால் எல்லார்க்கும் மேலாய் உள்ளவனை. (பயிலும் என்று தொடங்கி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலாதே நிரதிஸயபேராக்யனான தன்னையே செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையராய், ஏதேனும் ஐநம்வ்ருத்தாதி, களையுடையரேயாகிலும் அவர்கிடைர் வைஷ்ணவத்வ விரோதியான அபிமானஹேதுவான ஐநம்வ்ருத்தங்களில் குறையநின்றாரேயாகிலும் உத்தேஸ்யர் என்று கருத்து. (பயிலும் என்று தொடங்கி) ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாக வருகிற ஐநம்ங்களின் இடந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கூடவ ஸ்வாமிகள். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — விலக்ஷணவிக்ரஹ குணவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீரார்ணவஸாயியான ஸர்வாதிகளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸம்பத்தையுடைய பாக்யவதர்கள் ஐநம்வ்ருத்தாதிகளில் தாழ்நின்றாரேயாகிலும் எனக்கு ஸேஷிகள் என்கிறார்.

பயிலும்—செறிந்த, கூடர்—(ஸௌந்தர்யலாவண்யாதி, களாகிற) கூடரையுடைத்தான, ஒளி மூர்த்தியை—தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், பங்கயக்கண்ணனை—(ஸர்வஸமாத் பரத்வஸூசகமான) புண்ட்ரீகாக்ஷத்வத்தையுடையனாய், பயில இனிய—(இவ்வடிவழகிலே) செறிந்தார்க்கு நிரதிஸயபேராக்யனாய்க்கொண்டு, நம்—ஆஸ்திதார்த்தமாக, பாற்கடல்—திருப்பாற்கடலிலே,

அ—ரொளி”இத்யாதி, பூர்வார்த்தங்களாலே ஸ்வரனுடைய ரூபகுணசேஷிதாதி, களை வர்ணிக்கிறதன்? என்ன (ப்ரஹ்மணஜாதி இத்யாதி) யத்வா, த்ருஷ்டாந்தபூர்வம் ப்ரமேயம் விவிச்ய த்ர்ஸயதி (ப்ரஹ்மணஜாதி).

ப—சேர்ந்த—கண்வளர்ந்தருளின, **பரமனை**—விக்கிரஹகுணபேரூக்யதா பாரம் யத்தையுடையவனை, **பயிலும்**—நிரந்தராநுபுவம்பண்ணிச் செறிகையாகிற, **திரு**—ஸம்பத்தை, **உடையார்**—உடையவர்கள், **எவரேலும்**—(அபிஜநவித்யா வ்ருத்தங்க ளால் எத்தனையேனும்) குறையநின்றரேயாகிலும், **அவர்**—அந்நிலையிலே, **பயிலும்**—(எங்களுக்கு மேன்மேலெனச்) செறிந்துவருகிற, **பிறப்பிடைதோறு**—ஜந்மாவகாஸங்கள்தோறும், **எம்மை**—எங்களை, **ஆளும்**—அடிமையாகக்கொள்ளும், **பரமர் கண்டிர்**—பரமசேஷிகள்கிடர்.

அவனுடைய பாரம்யாநுபுவம் இவர்களுடைய பாரம்யத்துக்கு அடியென்று கருத்து. 1.

இ—அவ:—முதற்பாட்டில்—வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(பயிலும் இத்யாதி) செறியாநின்றிருந்துள்ள மிக்க தேஜஸ்சையே விக்கிரஹமாகவுடையவனை. பயிலுகை - செறிகை. சுடர் என்றும், ஒளி என்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. ஸூத்தூஸத்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஸக மான விக்கிரஹத்தையுடையவன் என்கை. இவ்வடிவிலே துவக்குண்டாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் கண். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ஆனைத்தாளாயிருக்கை. **(பயில இனிய)** இதரவிஷயங்கள் பயின்றால் து:க்கூஹேதுவாயிருக்குமாபோலே, இவ்விஷயம் பயிலப்பயில இனியதாயிருக்கும். **(நம் பாற்கடல் சேர்ந்த)** ஆஸ்திநாநு க்ரஹார்த்தமாசுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்த; வடிவழகில் குறைவற்றூற் போலே நீர்மையிலும் குறைவற்றிருக்கிறபடி. **(பரமனை)** ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கையெய்நிக்கே இவனுக்கு மேற்பட்டா ரில்லை என்னும்படியிருக்கை. **(பயிலும் திருவுடையார்)** ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக் கொண்டு அகலாதே நிரதிஸ்யபேரூக்யானுவனைச் செறிகையாகிற மஹா ஸம்பத்தையுடையார். புகுவதுநுபுவமேயிறே ஸ்வரூபாநுகூலமான ஜஸ்வர்யம். 1. “लक्ष्मणो लक्ष्मिपतिः” (லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:), 2. “स तु नागरः श्रीमान्” (ஸ து நாகர: ஸ்ரீமாந்), 3. “अन्तरिक्षातः श्रीमान्” (அந்தரிக்ஷக: ஸ்ரீமாந்). **(உடையார்)** என்கிறார், ‘வைஸ்ரவணன்’ என்றற்போலே. **(எவரேலும்)** ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றரேயாகிலும். **(அவர்கண்டிர்)** அந்நிலையிலே அவர்கள் எனக்கு உத்யேஸ்யர். வைஷ்ணவத்வவிரோதியான அபிமானஹேதுவான ஜந்மாதிகளில் குறையநின்றவர்களே அல்லாதாரில் உத்யேஸ்யர் என்று கருத்து. **(பயிலும் இத்யாதி)** ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாய் வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள். A “நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவி” என்று நிந்தித்த ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணுகிறார், ததீயசேஷத்வ ரஸத்தாலே. **(பரமரே)** ‘முன்பு அவனைப் பரமனென்றீர்; இங்கே இவர்களைப் பரமரென்னாநின்றீரே’ என்ன, அநுபூவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்பந்தமொழியச்சொல்லில், புகுவத்ஸம்பந்தமற்றதாம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — a வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பயிலும்) b பயிலுகை-செறிகை; அதில் வர்த்தமானத்தாலே - இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்மநிபுந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர்விஞ்சி வாராநிற்கும் என்கை. (சுடரொளி மூர்த்தியை) நிரதிஸயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாக வுடையவனை. (பயிலும் சுடர்) c அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது-ஸர்வகாலவர்த்தித்வமாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்குகவுமாம். (சுடரொளி மூர்த்தியை) சுடரென்றும். ஒளியென்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. அன்றியே, ஒளியென்று-அழகுக்குப் பேராயிற்று. d ஸுத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஸகமான

அ— முதற்பாட்டு. (பயிலும் சுடரொளி இத்யாதி) a “பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியை, பாற்கடற் சேர்த்த பரமனை, பயிலும் திருவுடையார், எம்மையாளும் பரமர்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (வடிவழகிலும் இத்யாதி) b “பயிலும்” என்றது சுடரொளிக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பயிலுகை செறிகை; அதில் வர்த்தமானத்தாலே இத்யாதி) c “பயிலும்” என்றத்தை மூர்த்திக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே நித்யத்வமாவது இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில் பயிலுகை - செறிகையாய், காலத்தோடே செறிகையைச் சொல்லி, வர்த்தமான நிர்ந்தேசத்தாலே ஸர்வகால வர்த்தித்வத்தைச்சொல்லி, நித்யமாய் நிரவதிக்க தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவன் என்றபடி. விக்ரஹத்துக்கு விசேஷணமான இந்த இரண்டாமர்த்தத்தை, “நித்யமாய் நிரவதிக்கதேஜோரூபமான” (456 k) இத்யாதிவாக்யத்திலே மேலே வ்யக்தமாகத் தாமே அருளிச்செய்கிறார். “சுடர், ஒளி” என்று - மீட்சையென்னுதல், தேஜஸ்ஸையும் அழகையும் சொல்லுதல். d “சுடரொளி” என்றதுக்கு-மீட்சையான அர்த்தத்திலே பூலிதம் (ஸுத்தஸத்வமயமாய் இத்யாதி) ஸுத்தஸத்வமயமாகையாலே ஸ்வரூபப்ரகாஸகம் என்றபடி. e ஸத்வம் ப்ரகாஸகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டிக்கொண்டு, திருமேனி நிரவதிக்க தேஜோரூபமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய் இத்யாதி) d யத்வா, அர்த்தநாதரம் (ஸுத்தஸத்வமயமாய் இத்யாதி) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற அழுக்குச்

ஈ— முதற்பாட்டு. (பயிலும் இத்யாதி) a பூர்வார்த்தத்தையும், “பயிலும் திருவுடையார் எம்மையாளும் பரமர்” என்றத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (வடிவழகிலும் இத்யாதி) b ‘பயிலும்’ என்றத்தைச் சுடரொளிக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தம் (பயிலுகை செறிகை இத்யாதி) c ‘பயிலும்’ என்றத்தை மூர்த்திக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தநாதரம் (அன்றிக்கே நித்யத்வம் இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில், பயிலுகை-காலத்தோடே செறிகையாய், அதில் வர்த்தமானத்தாலே, ஸர்வகாலத்தோடும் செறிகையைச் சொல்லுகிறது. விக்ரஹவிசேஷணம் என்னுமது, மேலே இத்தை அநுவதிக்கிற ‘நித்யமாய் நிரவதிக்கதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையும்’ (456 k) என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தம். செறிகை - செருகையும், நெருங்குகையும். ‘சுடரொளி’ என்று - மீட்சையென்னுதல், தேஜஸ்ஸையும் அழகையும் சொல்லுதல். d மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கிற முத்தின அர்த்தத்தில் பூலிதம் (ஸுத்தஸத்வமயமாய் இத்யாதி) ஸுத்தஸத்வமயமாகையாலே ஸ்வரூபப்ரகாஸகம் என்றபடி. e ஸத்வம் ப்ரகாஸகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணகதநபூர்வகமாக, ‘விக்ரஹம் நிரவதிக்கதேஜோரூபம்’ என்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய், தேஜோரூபமாய், ப்ரகாஸகமான விக்ரஹமென்று அந்வயம்).

ஈ—விக்ரஹத்தையுடையன் என்கை. e நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், 1. “तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकम्” (தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஸகம்) என்றும், 2. ‘तेजसां राशिर्मुर्जितम्’ (தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம்) என்றும், 3. “दिवि सूर्यसहस्रस्य” (திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், 4. “बाङ्गुण्यविग्रहम्” (ஷாட்ஃகுண்யவிக்ரஹம்) என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம் படியாய், ஜ்ஞாநாதிக்ருணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான விக்ரஹ மிறே. (பங்கயக்கண்ணனை -f வடிவழகெல்லாம் f₃ பாதியும், கண்ணழகு f₄ பாதியுமாயிருக்கும். g 5. “रामः कमलपद्माक्षः” (ராம: கமலபத்ராக்ஷ:) என்னுமாபோலே. h வடி

அ—கலசாமையாலே, “சுடர்” என்று ஸூத்ரத்திலுத்தவயத்தைச் சொல்லுகிறது. அழுக்கற்றத்தை “தேஜிஷ்டம்” என்று சொல்லாநின்றார்களிறே. ஒளி - ஸ்வரூபப்ரகாஸகம், ஸூத்ரத்திலுத்தவய மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கும் குணங்களுக்கும் ப்ரகாஸகம் என்றபடி. e இந்த அர்த்தத்தையும் முன்னே சொன்ன நிரதியத்வரூபார்த்தத்தையும் உபபாதிக்கிறார் (நிஷ்க்ருஷ்ட இத்யாதி.) நிஷ்க்ருஷ்டஸத்த்வமேயாய் - நிரவதிகதேஜோரூபமாய், ஜ்ஞாநாதிக்ருணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான விக்ரஹமென்று அந்வயம். f வடிவழகைச்சொன்ன அநந்தரம் மற்றை அவயவங்களைச் சொல்லாதே கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (வடிவழகெல்லாம் இத்யாதி.) f₃ பாதி - அர்த்தம். g ஸம்வாதம் (ராம இத்யாதி.) ரமயதீதி - ராம: என்கிற இது-வடிவழகாலே என்று கருத்து. h இரண்டிடத்திலும் வடிவழகைச்சொல்லிக் கண்ணழகைச்சொன்ன இக்ரமத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலே இத்யாதி.) h₂ வளைத்துக்கொள்ளுகை

ஜீ—கீதாஸு சதுர்த்தஸே—1. “தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஸகமநாமயம் | ஸுகுஸங்கேந ப்ரகாஸி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாஸக ||” ஏகாதஸே—3. “திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய புவேத்யுகுபத்யத்திதா | யதி பூஸஸத்ருஸீ ஸா ஸயாத் பூஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ||” ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணே—2. “தம் த்ருஷ்ட்வா தே ததா தேவாஸ்யங்குசக்ரகதாதாரம் | அபூர்வரூப ஸம்ஸ்தாராம் தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம் ||”. f வடிவழகைச் சொன்ன அநந்தரம் ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதுக்கு பூவம் (வடிவழகெல்லாம் இத்யாதி.) g “பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை, பங்கயக்கண்ணனை” என்ற பதத்தவயத்துக்கும் ப்ரமாணம் (ராம: இத்யாதி.) ஸூத்ரகாண்டே, ஸீதாம் ப்ரதிமாருதி:, 5. “ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: | ரூபதூக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸுதோ ஜநகாத்மஜே ||” ‘ரமயதீதி - ராம:’ என்கிற இது - வடிவழகாலே என்று கருத்து. h வடிவழகைச்சொல்லி, கண்ணழகைச் சொன்ன இக்ரமத்துக்கு பூவம் (வடிவிலே இத்யாதி.)

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (பயிலும் இத்யாதி.) (சுடரொளி) 1. तत्र चतुर्दशे—“तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम्। सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ॥६॥”

3. तत्रैकादशे—दिविसूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता। यदि भास्सदृशी सास्याद्भासस्तस्य महात्मनः॥१२॥”

2. श्रीविष्णुपुराणे (१-९) “तं दृष्ट्वा ते तदा देवाश्शिवचक्रगदाधरम्। अपूर्वरूपस्थानं तेजसां राशिर्मुर्जितम्॥६७॥”

ப்ர—(பங்கயக்கண்ணனை)g5.श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (३५) रामलक्ष्मणचिह्नानि पृच्छन्तीं जानकीं प्रति मारुतिः—“रामः कमलपत्राक्षस्सर्वसत्त्वमनोहरः। रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसृतो जनकात्मजे ८॥”

ஈ—விலே துவக்குண்பாரை h₂ வளைத்துக்கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. i ஒருசுடர்க் கடல்போலேயாயிற்று வடிவு. அது பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. j வடிவுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி, குணங்களுக்கும் ப்ரகாஸகமாயிருக்குமிறே கண். (பயிலும் இத்யாதி.) k நித்யமாய் நிரவதி, கதேஜோருபமான விக்ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. (பயில இனிய) l இப்படி வடிவமும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. m இதர விஷயங்கள் கிட்டுந் தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே n₂ அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; n அவற்றினுடைய ஹேயதை அறிகைக்கும் n₂ அங்கே செறிய அமையும்; o ப₄ க₂ வத்₂ விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் o₂ அங்கே நெருங்க அமையும்.

அ—யாவது-அவயவாந்தரங்களில் போகவொட்டமலிருக்கை. i சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருசுடர்க் கடல்த்யாதி.) யத்₂வா, வடிவைத் தேஜஸ்ஸாகவும், கண்ணைத்தாமரையாகவும் சொல்லுகையாலே- கீழ்க்கும் ரூபகம் கூட்டிக்கொண்டு ரஸிப்பிக்கிறார் (ஒருசுடர்க்கடல் இத்யாதி.) j வடிவழகைச் சொன்ன அதந்தரம் கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வடிவுதானே இத்யாதி.) இத்தால் - ஸௌந்தர்யத்தாலும் ப்ரகாஸகத்வத்தாலும் இக்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யபேதம். k (வடிவுதானே) வடிவு - கண்ணழகு. k "பயிலும்" என்றதின் இரண்டாம் அர்த்தத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, இரண்டு பதத்தாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை நிகுமிக்கிறார் (நித்யமாய் இத்யாதி.) l பயிலவினியனாகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னவை என்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி.) "பயிலவினிய" என்கையாலே இதரவிஷய ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்ற இவ்விஷயஸௌந்தர்யம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமென்று விவகித்து, m, q இதரவிஷய ஸௌந்தர்யத்துக்குள்ள ஆகாரத்தையும் இவ்விஷயஸௌந்தர்யத்தின் ஆகாரத் தையும் அருளிச்செய்கிறார் (இதர விஷயங்களென்கிற வாக்யத்தாலும், இவ்விஷயத்திலென்கிற வாக்யத்தாலும்) n₂, q (அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்) என்ற அதந்தரம், (இவ்விஷயத்தில்) என்கிற வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொள்வது. p, q₂ (ஆகையாலேயிறே) என்கிற வாக்யத்தை (நினைக்க வொண்ணாதபடியிறேயிருப்பது) என்ற அனந்தரம் சொல்லிக்கொள்வது. n, o இம்மூன்று வாக்யத் தாலும் ப₄ விதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றினுடைய இத்யாதி. வாக்யத்₂வயத்தாலே) n₂ (அங்கே செறியவமையும்) என்றது-இதரவிஷயங்களிலே செறியவமையும் என்றபடி. o₂ (அங்கே நெருங்க) என்றது-ப₄ க₂ வத்₂ விஷயத்திலே நெருங்க என்றபடி. அன்றிக்கே, இரண்டிடத்திலும்,

ஜீ—h₂ வளைத்துக்கொள்ளுகை-அவயவாந்தரங்களில் போகவொட்டாமலிருக்கை. i பத₂த்₂வயத்துக் கும் ஸமுத்யாயதாத்பர்யம் (ஒருசுடர்க்கடல் இத்யாதி.) j 'பங்கயக்கண்ணனை' என்றதுக்குத் தாத்பர் யாந்தரம் (வடிவுதானே இத்யாதி.) வடிவென்று - அழகாய், திருக்கண்களின் அழகுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று என்றபடி. இத்தால் - அழகாலும் குணப்ரகாஸகத்வத்தாலும் கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யபேதம். k 'பயிலும்' என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்தை உட் கொண்டு, இரண்டு பதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தை நிகுமிக்கிறார் (நித்யமாய் இத் யாதி.) l பயிலவினியனாகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னவை என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி.) m 'பயிலவினிய' என்கையாலே இதரவிஷயத்தைப்பற்ற இவ்விஷயம் வ்யா வ்ருத்தமாயிருக்கும் என்று விவகித்து, இதரவிஷயத்துக்குள்ள ஆகாரத்தையும் அருளிச் செய்கிறார் (இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி.) n, o அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அவற்றினுடைய இத்யாதி.) n₂ (அங்கே செறிய அமையும்) செறிய-கிட்ட. o₂ அங்கே நெருங்க-ப₄ க₂ வத்₂ விஷயத்திலே நெருங்க.

ஈ—p ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகிறது. q இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப்பற்ற அநுபூதவ்யமான அழகு, q₁. “नोपजनं सरन्” (நோபஜநம் ஸ்ரமந்) என்று-முத்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்ஸத்தை நினைக்கவொண்ணாதபடியிறே இருப்பது. rA “பண்டு இவரை” இத்யாதி₃-s முதல்: நாள் கண்டால், ஸ்வாபூதவிக் ஸேஷிதவத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாகக் காணுது கண்டவனுக்கும் ‘பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?’ என்று தோற்றியிருக்கும்;

அ—அங்கே என்றதுக்கு-புகுவது விஷயத்திலே என்றபடி. B “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” 2. “பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ டபரமாத்மநி” என்னக்கடவதிறே. இந்த நிர்வாஹம் ப்ரஸாதி₃த்துப்போருமதன்று, முத்தின் அர்த்தமே நிர்வஹித்துப்போருமது. “பயிலவீனிய” என்றவிடத்திலே, 3. “ஸதாமயம் ஸாரபுருதாம் நிஸர்க்கே₃ யதூர்த்தவானீ ஸ்ருதிசேதஸாமபி | ப்ரதிஷுணம் நவ்யவதூச்சுதஸ்ய யத் ஸ்த்ரியோ விடாநாமிவ ஸாதுவார்த்தா ||” என்று அருளிச்செய்வர். m...p யதூவா, (இதரவிஷயங்கள் என்று தொடங்கி) இருந்தபடியேயாகக் கடவது. q “பயிலவீனிய” என்றதின் சரமாவதி₄யைக் காட்டுகிறார் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி₃) ஏவம் அதிபரிசயேப்யவஜ்ஞாஜநநவிரஹேண நித்யாநுபூதவ்யத்வே கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி₃) என்றுமாம். r இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பண்டிவரை இத்யாதி₃) என்று. பண்டு-ஸம்ஸலேஷாவஸ்தையிலே, “பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது - என்றே பயில்கின்றான்” என்று அந்வயம். “எவ்வூரில் கண்டறிவது” என்கிற ஸ்வரம் - ஓருநிற்கண்டாற்போலே இருக்கிறதென்று தூர்ஸநத்தையும், ஓருநிலும் கண்டறியோ மென்று அதூர்ஸநத்தையும் காட்டக்கடவது. s இப்படி தோற்றின தூர்ஸநாதூர்ஸநங்களிரண்டும் ஏககாலத்திலே ஸம்பூந்தி₄க்கக்கடாது, பரஸ்பர விரோதத்தாலே; ப்ரதமதூர்ஸநமாயிருக்கிற தூரையில் தூர்ஸநமும், சிரபரிசயாவஸ்தையில் அதூர்ஸநமுமென்று கொள்ளுமளவில் விரோதம் பிறவாதென்று இவையெல்லாம். “எவ்வூரில்” என்கிறதுக்கு ப்ரமேயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி - லௌகிகர்க்கு ப்ரதமதூரையில் அதூர்ஸநமும், சிரபரிசயாவஸ்தையில் தூர்ஸநமுமாயிருக்க, இவனுக்கு இவ்விஷயம் ப்ரதமதூரையிலே “தூருஷ்டம்” என்றநிகைக்கு இரண்டு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (முதல்நாள் கண்டால் இத்யாதி₃) t சிரபரிசயாவஸ்தையில்

ஜீ—B “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப” 2. “பரமாத்மநி யோ ரக்த:” என்னக்கடவதிறே. “பயிலவீனிய” என்றவிடத்திலே 3. “ஸதாமயம் ஸாரபுருதாம் நிஸர்க்கே₃ யதூர்த்தவானீ ஸ்ருதிசேத ஸாமபி | ப்ரதிஷுணம் நவ்யவதூச்சுதஸ்ய யத் ஸ்த்ரியோ விடாநாமிவ ஸாதுவார்த்தா ||” என்று அருளிச்செய்வர். q “பயிலவீனிய” என்றதின் சரமாவதி₄ (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி₃) நித்யப்ராப்யதையின் சரமாவதி₄யாதல். r நித்யப்ராப்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (பண்டிவரை இத்யாதி₃) திருமொழி - எழுபத்தோராம்திருமொழி ஒன்பதாம் பாட்டு (வண்டமரும் இத்யாதி₃) “பண்டிவரை - யாம் - எவ்வூரில் - கண்டறிவது - என்றே பயில்கின்றான்” இத்யத்வய: பயிலுக்கை-சொல்லுகை. s ‘எவ்வூரில்’ என்றால் - எங்கேயோ கண்டாற்போலே இருக்கிறதென்றும், எங்கே கண்டறியோம்? ஓரிடத்திலும் கண்டறியோம் என்றும் தோற்றுகையாலே உபயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (முதல்நாள் இத்யாதி₃) இவ்வர்த்தத்தூவயமும் “எவ்வூரில் கண்டறிவது”

ப்ர—(பயிலவீனிய)q₁. छान्दोग्यe (८-१२) “जक्षत्कीडत्रममाणस्स्त्रीमिवा यानैर्वा ज्ञातिमिवा नोपजनं सरन् इदं शरीरम्”

ஈ—t சிலநாள் பரிசீலித்தால், 'பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோம்!' என்று தோற்றி யிருக்கும். u இரண்டுக்கும் ஸப்ரதம் ஒத்திருக்க u₂ "இவ்வர்த்துத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே?" என்று நான் கேட்டேன்; vA "பயில்கின்றனால்" என்று v₂ ப்ரதம் துஸையோடு v₃சரமதுஸையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டீரே"

அ—அதூர்ஸநாமம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் (சிலநாள் இத்யாதி) இதுக்கு ஹேது-நித்யா பூர்வமாகையாலே என்று கண்டுகொள்வது, இவ்விடத்திலே-1. "தூருஷ்டோ஽பி ஸைலஸ்ஸ முஹூர்முராரேரபூர்வலத் து விஸ்மய மாததாந | க்ஷணே க்ஷணே யந்நவதாமுபைநி ததேவ ரூபம் ரமணீயதாயா: ||" என்று மாக்ஷன் சொன்ன ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்வார். u "எவ்வூரில்" என்கிற காகுஸப்ரதம்-தூர்ஸநாதூர்ஸநங்கள் இரண்டுக்கும் ஸமாதாமாயிருக்க, ப்ரதம் துஸையில் தூர்ஸநமும் சிரபரிசயாவஸ்தையில் அதூர்ஸநமுமாகிற இவ்வர்த்துத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? ப்ரதம் துஸையில் தூர்ஸநமும் சிரபரிசயாவஸ்தையில் தூர்ஸநமுமானால் அநுபபத்தி ஏதென்று பிள்ளை ஜ்யரைக்கேட்ட ஸங்கையை அநுவதிக்கிருர் (இரண்டுக்கும் இத்யாதி) இரண்டுக்கும் ஸப்ரதம்மொத்திருக்க என்றது-கண்டறியோம் கண்டறியோம் என்கிற இரண்டுக்கும், "எவ்வூரில்" என்கிற ஸப்ரதம்மொத்திருக்க என்றபடி. u₂ இவ்வர்த்துத்தை என்றது - ப்ரதம் தூர்ஸநத்திலே கண்டறியோம் என்றும், அநந்தர தூர்ஸநாதிகளிலே கண்டறியோமென்றும் சொல்லுகிற இவ்வர்த்துத்தை என்றபடி. அதாவா, இவ்வர்த்துத்தை என்றது-கண்டறியோம், கண்டறியோமென்ற இவ்வர்த்துத்தை என்றமாம். அப்போது "எவ்வூரில்" என்கிற ஸப்ரதம்-யத்யபி கண்டறியோம், கண்டறியோம் என்ற இரண்டையும் சொல்லவற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் இரண்டையும் சொல்லுகிறது என்னைக்கு நியாமகம் ஏதென்று ப்ரஸ்ந தாத்பர்யம் என்று கண்டுகொள்வது. v (பயில்கின்றனால்) என்கிற பரிஹாரவாக்யத்துக்குக் கருத்து - நித்யாநுபயம் பண்ணுதற்க, A "பண்டிவரைக் கண்டறியது எவ்வூரில்" என்றுதூக்கு, இப்படி ப்ரதம் துஸையிலும் சரமதுஸையிலும் பேரதூங்கொள்ளாதபோது லோகவிலக்ஷணமான நித்யப்ராப்யதை இந்த வஸ்துவுக்கு ஸித்தியாதென்று. u அன்றிக்கே (ஸப்ரதம்மொத்திருக்க) என்றது-ஸப்ரதம்மேகமாயிருக்க என்றபடி. v பரிஹாரவாக்யத்துக்குக் கருத்து-"ஸப்ரதம்மேகமானாலும் அஸக்ருதாவ்ருத்தமாகையாலே துஸா பேரதேந அர்த்தப்பேரதூபேரதூகத்வம் அர்த்தொளசித்யத்துக்காகக் கூடும்" என்று. v₂ ப்ரதம் துஸையாவது-முற்படக்கண்டு அநுபயிக்கும் துஸை. v₃ சரமதுஸையாவது-சிலநாள் பரிசயித்து அநுபயிக்கும் துஸை. v இத்தால்-ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் ஏதென்னிஃ; "பயில்கின்றனால்" என்கிற வர்த்தமாதத்தாலே - ப்ரதம் துஸையோடு சரமதுஸையோடு வாசியற "பண்டிவரைக் கண்டறியது எவ்வூரில் யாம்" என்று இப்பாகரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே அநுபயிக்கும் போது, "எவ்வூரில்" என்றதுக்கு - ப்ரதம் துஸையிலே காணுதே கண்டவனுக்கும் விஷய வைலக்ஷணயத்தாலே முன்பு கண்டாற்போலே டிருக்கிறதென்றும், சிலநாள் பரிசீலித்தவாறே B அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆரவமுதமாயிருக்கையாலே பண்டிவரைக் கண்டறியோமென்று தோற்றியிருக்கிறதென்றும் பொருளாகவேணும்; ஆகையாலே A "பண்டிவரைக் கண்டறியது எவ்வூரில்" என்கிற ஒரு ஸப்ரதத்தானே - ப்ரதத்தாலும் பிரதிபலியாலும் இந்த இரண்டு

ஐ—என்கிற ஸ்வரத்தாலே காட்டப்படுகிறது. u (இரண்டுக்கும் ஸப்ரதம் ஒத்திருக்க) 'கண்டறியோம், கண்டறியோம்' என்கிற இரண்டுக்கும் 'எவ்வூரில்' என்கிற ஸப்ரதம் ஒத்திருக்க, u₂ இவ்வர்த்துத்தை - ப்ரதம் தூர்ஸநத்திலே கண்டறியோம் என்றும், அநந்தரதூர்ஸநத்திலே கண்டறியோம் என்றும் சொல்லுகிற இவ்வர்த்துத்தை. v பரிஹார வாக்யத்துக்கு-நித்யாநுபயம் பண்ணுதற்க, A "பண்டிவரைக் கண்டறியவெவ்வூரில்" என்னும்போது, துஸாபேரதேந அர்த்தம் கொள்ளவேணும்; அல்லாதபோது, ஸ்லோக விஷயவிலக்ஷணமான நித்யப்ராப்யதை இவ்வஸ்துவுக்கு ஸித்தியாதென்று தாத்பர்யம். யத்யவா, ஸப்ரதம் ஒத்திருக்க-ஸப்ரதம் ஏக

A பெரியதரு 8-1-9. B 2-5-4.

ஈ—என்று அருளிச்செய்தார். (நம் இத்யாதி) வடிவழகு குறையற்று குணத்திற் கொத்தையாலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில், wA கலங்காப் பெருநகரத்தை இருப்பிடமாகவுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆபிரதார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். x (நம்) y ஆபிரதார்த்தமாக என்றபடி. z அல்லாதார் வடிவுபடைத்தால் 'வடிவில் வீறுடையோம்' என்று அணைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவார்கள்; z₂ இப்படி அழகுடையவன் தானே ஆபிரதரை அநுபுவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. a(பரமனை) வடிவழகாலும் bகுணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஒரேற்றம் சொன்னார்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒருவிஷயமுண்டோ? என்னில்; மேன்மைக்கும் இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை. (பரமனை c பயிலும் திருவுடையார்) d 'நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று முகங்காட்டுவித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு d₂ மடியேற்கையன்றிக்கே, அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். e ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்குப் பற்றினவர்கள்

அ—அர்த்தத்தையும் காட்டுமென்று அருளிச்செய்தார் என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே "எவ்வுடில்" என்றதுக்கு, ப்ரதமததையிலே இவரை நாமோடுகளும் கண்டறியோமென்றும், சிலநாள் பரிசீலித்தவாறே இவரை நாம் கண்டாற்போலேருக்கிறதென்றும் பொருள்சொன்னால். இவ்விஷயத்துக்கும் இதரவிஷயத்துக்கும், வாசியின்றிக்கேயொழியும். எங்ஙனையென்னில்; இதர விஷயங்களை ப்ரதமததையிலே கண்டவாறே முன்பு காணாததாய்த்தோற்றும், சிலநாள் பரிசீலித்தவாறே முன்பு கண்டதன்றே என்று தோற்றிக் கைவாங்குகைக்குடலாயிருக்கும்பே; ஆன பின்பு "ப்ரதமததையிலே எங்ஙனையோ கண்டாற்போலே இருக்கிறது, சிலநாள் பரிசீலித்தால், இவரை எங்கே கண்டோம் - ஓரிடத்திலும் கண்டறியோம்" என்றே அர்த்தமாக வேணும் என்றபடி. இதுதான், இதரவிஷயவ்யாவ்ருத்திக்கன்றிக்கே, B "பயில்கின்றான்" என்கிற வர்த்தமானத்தாலே ஸித்தமான உத்தரோத்தராநுபுவத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கும்பே. w 'பரமன் - நம் பாற்கடல் சேர்ந்தவன்' என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (கலங்காப்பெரு இத்யாதி) x,y 'நம்' என்ற பஹுவசந தாத்பர்யம் (ஆபிரதார்த்தமாகவென்று) w,z "கலங்காப் பெருநகரம்" என்கிற வாக்யத்திற்சொன்ன அர்த்தத்தை லௌகிக வ்யாவ்ருத்தி கதநமுகேத விஸதீகரிக்கிறார் (அல்லாதார் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) b 'பாற்கடற்சேர்ந்த' என்றத்தாலே, (குணங்களாலும் என்றது) a பரோ மா அஸ்மாதிதி-பரம:. c,d "பயிலும்" என்று வர்த்தமானத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நல்ல வாய்ப்பென்று தொடங்கி) d₂ மடியேற்கையாசிக்கை என்றபடி. e,f "பயிலும்" என்ற மாத்ரத்தலே ப்ரயோஜநாத்ரபரரல்ல, அதந்யப்ரயோஜனென்று

ஜீ—மானாலும் அஸக்ருதாவ்ருத்தமாகையாலே த₃ஸாபே₄தே₃ந அர்த்த₃பே₃த₄கத்வம் அர்த்தெ₃ள சித்யத்துக்குக் கூடுமென்று பரிஹார வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமாதல். பண்டு - முன்பு- w'பரமன் - நம்பாற்கடல் சேர்ந்தவன்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (கலங்காப்பெரு இத்யாதி) x,y 'நம்' என்ற பஹுவசந தாத்பர்யம் (ஆபிரதார்த்தமாக இத்யாதி) w,z (கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி) வாக்யத்திற் சொன்ன அர்த்தத்தை லௌகிகவ்யாவ்ருத்திகதநமுகேத விஸதீகரிக்கிறார் (அல்லாதார் இத்யாதி) வாக்யத்வயேந. b 'பாற்கடற்சேர்ந்த' என்றத்தாலே 'குணங்களாலும்' என்றது. a பரோ மாஸஸ்மாதிதி-பரம:. c,d 'பயிலும்' என்ற வர்த்தமானாத்ரத்தத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நல்ல வாய்ப்பாய் இத்யாதி) d₂ மடியேற்கையாசிக்கை. e விவரணம் (ஒரு ப்ரயோஜந இத்யாதி) e இத்தை ஸம்பத்தாகச் சொன்ன இடமுண்டோ?

A மூன்-திருவ 51. B பெரியதிரு 8-1-9.

ஈ—அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப்போவார்களிறே; f அவன்தன்னையே பற்றின வர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. (திரு) அவன் ஸேஷித்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்தாற்போலே இவர்கள் f₂ ஸேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பார்கள்; g1. “அந்தரிஷ்மததா” (அந்தரிஷ்மததா ஸ்ரீமாந்), g2. “ச து நாகவர: ஸ்ரீமாந்” (ஸ து நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந்), g3. “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மணஸம்பந்த:” g4 இத்யாதி, களிற்படியே; 1. “அந்தரிஷ்மததா” (அந்தரிஷ்மததா ஸ்ரீமாந்) h லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே வரவென்று ஓரடியிட்ட போதே. சாவண ஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. 2. “ச து நாகவர: ஸ்ரீமாந்” (ஸ து நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந்) ஸர்வேஸ்வரன் அரைகுறையத் தலைகுறைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்திதன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவானுக்கு. 4. “சர்வாத்மனா பரமநிவரண:”

அ—தோற்றுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்கு இத்யாதி, வாக்யத்துவயத் தாலே) g 5. “த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச” இத்யாதி, ப்ரகாரேண - ஸம்பத்துஞ்ச பரித்யஜ்ய ஆகாஸே ஸமுத்தி, தஸ்ய ஸ்ரீவிபீஷணஸ்ய ஸ்ரீநாம கா; 6. “கஜ ஆகாஷதே திரே க்ஷ்ரஹ ஆகாஷதே ஜலே” இத்யாதி, ப்ரகாரேண பரமாபத்யமாபந்நஸ்ய ஸ்ரீகஜேந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீநாம கா, சக்ரவர்த்திசுமாரஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய லௌகிகஸம்பதேவ ஸம்பச்சேத் கோ தேஷாஷ: அத: கதமேவம்ப்ரகாரேண ஸேஷத்வஸ்ய ஸம்பத்தவம்; கிஞ்ச (இத்யாதிகளிற் படியே) இத்யத்ர ஆதி, ஸப்த, தவிவகிதஞ்ச கிம்? இத்யத்ரஹ (அந்தரிஷ்மதத: இத்யாதி, நா) ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவானுக்கு புகுவத்ஸம்பந்தஹேதுவான ஆர்த்தியை ஸம்பத்தென்ற

ஈ—என்ன, (அந்தரிஷ் இத்யாதி) h இந்த ப்ரமாணங்களில் த்ருஷ்டைஸ்வரீயங்களைச் சொல்லுகிற தென்றாலோ என்ன (லங்கையை இத்யாதி) ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவானுக்கு ஆர்த்தியை ‘ஸம்பத்து’ என்றபோதே, ததநந்தரபுரவியான புகுவத்ஸம்பந்தம் - ‘ஸம்பத்து’ என்னுமது கிம்பு நர்ந்யாயஸித்தம் என்றபடி. f₂, g₁, h₂ ‘ஸேஷத்வத்துக்கு எல்லையாக முடிகவித்திருப்பார்கள்’ என்ற

ப்ர—(தீருவுடையார்) g1. ஸ்ரீமயுட்காண்டே (16) “அவ்வித ததா வாக்ய ஜாதகோதி திமிஷண:। அந்தரிஷ்மததா” அநா வை ராக்ஷசாபிபம்॥17॥”

g2. ஸ்ரீவிஷ்ணுமே—“பரமாபதமாபந்நோ மனசாஸ்சிந்தயதிரிம்। ச து நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராண:॥”

g3. ஸ்ரீமதாலகாண்டே (18) “சர்வபிரயக்ரஸ்தஸ ராமஸ்யாபி ஸ்ரீரத:। லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மணஸ்யபந்நோ லக்ஷ்: பராண ஹாபர:॥ 20॥”

4. யுட்காண்டே சரமசரீ அயோக்யமாगतோ லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம: — “ஆதிஷ் ஸ்ரீமண மயா சஹேமா கா பூர்வராஜாப்யுபிதா வலேன। துல்ய புரஸ்தாபிதமிருதா யா தா யௌராஜ்யே புரஸ்தாபித:॥ 21॥ சர்வாத்மனா பரமநிவரண: யதா ந சௌமித்ரிகுபேதி யோகம்। நிபுஜ்யமானோஸி ச யௌராஜ்யே ததோம்யபிஷ்டுமரதம் மஹாத்மா॥ 22॥”

ஈ—(ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:) என்று இனையபெருமானை ‘நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்’ என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் முடிவைக்க இசையாத இனையபெருமானையிறே. 1. “लक्ष्मिणो लक्ष्मिपन्नः” (லக்ஷ்மிணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்றது. h₃ ஸ்ரீபுரதாழ்வானை “பிள்ளாய்! உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?” என்று கேட்க, 2. “यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिव्यञ्जनान्वितौ। शिरसा धारयिष्यामि” (யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவ்வயஞ்ஜநாந்விதௌ। ஸிரஸா த்ராயிஷ்யாமி) என்று “h₃பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, h₄ நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடின அன்று ஆறும்” என்றானிறே; iA “அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசு” இறே. j அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறாரிறே. k (உடையார்)

அ—போதே. ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₃ம்-ஸம்பத்தென்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்₃த₃மென்று கருத்து. h₃“ஸேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடிகவித்திருப்பர்கள்” என்றதுக்கு ஆதி₃ஸப்₃த₃விவக்ஷிதமாகப் பிண்ணையுமொரு ப்ரமாணம் காட்டுவாராக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார் (ஸ்ரீபுரதாழ்வானை பிள்ளாயென்று தொடங்கி) h₃2. “பார்த்திவ்வயஞ்ஜநாந்விதௌ” என்றத்தாலே - (பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி) என்றது. h₄2. “ஸிரஸா த்ராயிஷ்யாமி” என்றத்தாலே (நானுமெனக்கு வகுத்த முடி சூடின) என்றது. பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநமென்று - ரேக₃ராதிகளன்று, திருவபி₃ஷேகங்கொண்ட ருளி₃யானந்தரம் திருவடிகளுக்கு அஸாதாரணமாகச் சாத்தும் அலங்காரங்கள், h₄(நானுமெனக்கு) திருவடிகளில் சாத்தின அலங்காரங்கள்தான் அவர்க்கும் பார்த்திவத்வவ்யஞ்ஜநமாய், தந்தலையிலே திருவடிகளால் வரும்போது தனக்கும் பார்த்திவத்வவ்யஞ்ஜநமாயிருக்கும் என்றபடி. i2. “ஸிரஸா த்ராயிஷ்யாமி” என்றால்-எனக்கு வகுத்த முடிசூடி என்றாகவேனுமோ? என்ன (அரசமர்ந்தான் என்றது) பெருமாள் திருமொழி. j எடுத்த சந்தைக்குச் சாடுக்தி (அடியிலே இத்யாதி₃) 460f₃, 462i “திரு” என்றதுக்கு-(ஸேஷத்வம்) என்றும், (பாரதந்தர்யம்) என்றும் சொல்லுகிற இதில் அர்த்த₃ பே₃த₃ம் விவக்ஷிதமன்று. k “உடையார்” என்றவிடத்தில் “உடை” என்றவிது பூ₃மாவிலே மதுப்பு.

ஜீ—துக்கு. 1. “लक्ष्मिणो लक्ष्मिपन्नः” இத்யாதி₃களிற்படியே என்றவிடத்தில் ஆதி₃ஸப்₃த₃விவக்ஷிதமாக ப்ரமானுந்தரம் (ஸ்ரீபுரதாழ்வானை இத்யாதி₃) h₃2. “பார்த்திவ்வயஞ்ஜநாந்விதௌ” என்றத்தாலே பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி என்றது. h₄2. “ஸிரஸா த்ராயிஷ்யாமி” என்றத்தாலே - (நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடின) என்றது. 2. “பார்த்திவ்வயஞ்ஜநம்” என்று - திருவடிகளில் த்₃வஜாரவிந்த₃ராதிகளன்று, திருவபி₃ஷேகங்கொண்டருளின அநந்தரம் திருவடிகளுக்கு அஸாதாரணமாகச் சாத்தும் அலங்காரங்கள். திருவடிகளில் சாத்தின அந்த அலங்காரங்கள்தான் அவர்க்கும் பார்த்திவத்வ வ்யஞ்ஜநமாய், தந்தலையிலே திருவடிகள் வரும்போது தனக்கும் பார்த்திவத்வவ்யஞ்ஜநமாயிருக்கும் என்றபடி. i2. “ஸிரஸா த்ராயிஷ்யாமி” என்றால் - எனக்கு வகுத்த முடிசூடியன்றாகவேனுமோ? என்ன, (அரசமர்ந்தான் இத்யாதி₃) பெருமாள் திருமொழி - பத்தாம்திருமொழி - ஏழாம் பாட்டு (குரைகடல் இத்யாதி₃; திருச்சித்திரகூடத்தில் ராஜ்யம் பண்ணியிருக்கிறவன் திருவடிகளை ஸிரஸாவஹிக்கையாகிற ராஜ்யமுடையவன் இதி பாசுரார்த்த₃;. j எடுத்த சந்தைக்குச் சாடுக்தி (அடியிலே இத்யாதி₃) திருவடிகளிலே தலையை வைத்துக்கொண்டு வாழவென்று ஸ்வபூவார்த்த₃ம். முன்னே நன்றாக வாழவென்று சாடு. 460f₃, 462i பயிலுகை திருவென்றும், ஸேஷத்வம் திருவென்றும்,

ப்ர—2. अयोध्याकाण्डे (९८) चित्रकूटसमीपं गतो भरतः—“यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिव-व्यञ्जनान्वितौ। शिरसा धारयिष्यामि न मे शान्तिर्मविष्यति ॥ ८ ॥”

A பெருமாள் திரு 10-7.

ஈ—‘வைஸ்நவணன்’ என்னுமாபோலே, l பாரதந்தர்யமாகிற ஸம்பத்தையுடையவர்கள், இஸ்ஸம்பத்தையுடையாசாகிருர்கள்; m மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும் இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு ? என்னில், (யவரேலும்) ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவு மாம்; n இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது. o (அவர்சண்டர்) p ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வரும் அபி₄மாநம் ப₄க₃வச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்₃தே₃ஸ்யர் என்கிறார். q ‘ததீ₃யர்’ என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஜந்மாதி₃களால் வரும் அபி₄மாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டம் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்₃தே₃ஸ்யரென்ன—(பயிலும் r பிறப்பிடைதோறு) மேன்மேலென நெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஸங்கள்தோறும். sA “நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படி கின்ற யான்” என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மந்தனையே விரும்புகிறாரிறே இப்போது, ப₄க₃வத ஸேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. t மேன்மேலென ஜந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒரு ப₄க₃வதன் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். (எம்மையாளும் பரமர்) என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். “முன்பு அவனை ‘பரமன்’ என்றீர்; இங்கே இவர்களை ‘பரமர்’ என்னு நின்றீர்; இது இருக்கும்படியென்?” என்னில்,—u அநுப₄ாவ்ய கு₃ணாதி₄க்யத்தாலே

அ—m (மற்றென்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும்) என்றது - ஆபி₄ஜாத்யாதி₃களுண்டாகவேனுமோ? என்றபடி. n(இதுண்டாமத்தனையே வேண்டுவது)என்றது ததீ₃யாகையே வேண்டுவது என்றபடி. o “அவர்” என்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, “கண்டர்” என்கிறது-மிகவும் ஆத₃ரந்தோற்ற; p ஆகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் இத்யாதி₃) q பூர்வவாக்யத்தின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ததீ₃யர் இத்யாதி₃) r பிறப்பிடை-பிறப்புக்கும், இறப்புக்கும் நடு. sB “முந்நீர் ஞாலத்”திலே-ஜந்மத்தை நினைத்து து₃:க்க₃ப்பட்டவர், இத்திருவாய்மொழியிலே-ஜந்மத்தை ஆத₃ரிக்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (நின் பன்மாமாயம் இத்யாதி₃) t “ப₄க₃வதஸேஷத்வத்துக்குறுப்பு” என்று ஜந்மத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மேலென இத்யாதி₃) u(அநுப₄ாவ்யகு₃ணாதி₄க்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு) என்றது-ப₄க₃வதர்களுக்கு அநுப₄ாவ்யமான கு₃ணாதி₄க்யத்தைப்பற்ற “பரமன்” என்று சொன்னார் அங்கு என்றபடி. v (இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது)என்றது-ப₄க₃வத்கு₃ணவித்₃த₄ர் ப்ராப்தஸேஷிகளென்று வாஸ்தவமான ஆகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்றபடி. இத்தால்-ப₄க₃வச்சேஷத்வம் கு₃ணக்ருதம், ப₄க₃வதஸேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று கருத்து. w அவன் கு₃ணத்திலே ஈடுபட்டவர்களென்று அவர்களைச் சொல்லவேனுமோ? என்ன; அவனுடைய

ஜீ—பாரதந்தர்யம் திருவென்றும் சொன்னவற்றுக்கு - பி₄ந்நார்த்தங்களாக நிர்வஹிக்குமதில்லை. k ‘உடையார்’ என்ற மதுப்பு, பூ₄மாஸிலே. m(மற்று என்ன ஏற்றம் உண்டாகவேணும்?) என்றது-ஆபி₄ஜாத்யாதி₃களுண்டாகவேனுமோ? என்றபடி. n இது உண்டாமத்தனையே - ததீ₃யத்வம் உண்டாமத்தனையே. o, p, u வரேலும்’ என்ன அமைந்திருக்க, ‘அவர் கண்டர்’ என்றதுக்குக் கருத்து ஏது? என்ன, (ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் இத்யாதி₃) q விவரணம் (ததீ₃யரென்றே இத்யாதி₃) r பிறப்பிடை - பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் நடு. s த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மத்தை விரும்புகிற தென்? என்ன (நின்பனமா இத்யாதி₃) t தாத்பர்யம் (மேன்மேலென இத்யாதி₃) u (அநுப₄ாவ்ய கு₃ணாதி₄க்யத்தாலே, ப₄க₃வதர்களுக்கு அநுப₄ாவ்யமான கு₃ணாதி₄க்யத்தாலே. இத்தால்-

2. ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப் பிரான்தன்னைத்
தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணி வண்ணனெம் மான்தன்னைத்
தாளும் தடக்கையுங் கூப்பிப் பணியும் அவர்கண்டிர்
நாளும் பிறப்பிடை தோறுளம்மை யாளுடை நாதரே.

ஆ— 2 வ்யா:— (ஆளும்) திருப்பாற்கடலில்நின்றும் ஆபீதபரித்ராணர்த்துமாக சதூர்புலத்வ ஸங்க்சக்ரகதூரார்ங்காதி திவ்யாயுத ஸ்வாஸாதாரணாகாரவிடீஷ்டனாட்க் கொண்டு வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணாய், ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகனாயிருந்த எம்பெருமானைத் தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர் கண்டிர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸெனத்தூர்ய வஸீக்ருதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை) ஆளக்கடவ ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனை. (ஆழிப்பிரான் என்று தொடங்கி) கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி அநு கூலரை வாழ்விக்கும் ஸ்வபாவனாய், கல்பகதரு பனைத்தாற்போலே விலகஷணமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையனாய், பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனை. (தாளும் என்று தொடங்கி) தன்னைத் தொழுவென்றால் தடத்துக்கொடுக்கக் கடவதான அங்குங்க ணோடேகூடப் பணியுமவர்கண்டிர் பிறந்த இடந்தோறும் அதிலே வைத்துக்கொண்டு நாடோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ நாதர். 2.

ஈ—சொல்லிற்று அங்கு; v இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; w தத்ஸம்பந்தமொழியச் சொல்லில் புகுவத் ஸம்பந்தம் அற்றதாம். 1.

அ—ஸம்பந்தம் சொல்லாவிட்டால் ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய் அநுத்தேத்யஸ்யமாவர் களே! என்கிறார்(தத்ஸம்பந்தமொழிய இத்தாதி.) இத்தால்-புகுவத்ஸம்பந்தமன்றியேஅவர்கள் உத்தேத்யஸ்யரென்றால், இவர்க்கு புகுவத்ஸம்பந்தமற்றதாம்; தத்ருணாவித்தூரானவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்றால், அந்த புகுவத்ஸம்பந்தம் ததீயபர்யந்தமாகையாலே நிறம்பெறும் என்றபடி. 1.

ஐ—புகுவச்சேஷத்வம் குணக்ருதம், புகுவதஸேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று கருத்து. w ஆனால், 'பயிலும் திருவுடையார்' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? 'யவரேனும்' என்றால் அமை யாதோ? என்ன (தத்ஸம்பந்தமொழிய இத்தாதி.) 1. "அந்தரிஷகதல் ஸ்ரீமான் பூராதாவை ராஷ்டிராதிபம்" இதி யுத்தகாண்டே, லிகிதம் பூர்வமேவ. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, 2. "பரமா பதமாபந்நோ மஸாட்சிந்தயத்தூரிம்! ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமான் நாராயண பராயண: ||" பூரல காண்டே, 3. "ஸர்வப்ரியகரஸதஸ்ய ராமஸ்யாபி ஸரீரத: | லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ புகுரி: ப்ராண இவாபர: ||". யுத்தகாண்டே சரமஸர்க்கே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம:— 4. "ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமானோ யதூந ஸௌமித்திருபைதி யோக்யம்! நியுஜ்யமானோபி ச டெளவாஜ்யே ததோப்யஷிஞ்சத் புகுரதம் மஹாத்மா ||". அயோத்யாகாண்டே, புகுரத:— 5. "யாவந் சரணௌ பூராத: ||" இத்தாதி பூர்வமேவ லிகிதம். க்ரமேண அந்வய: 1.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அவதாரவிஶ்ரஹ வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஈடுபட்டு இறைஞ்சும் புகுவதர் எனக்கு நாதபூதர் என்கிறார்.

ஆளும் பரமனை—(ஆழிதரை) அடிமைகொள்ளுகைக்கு அடியான ஸீலாதிபாரம்யத்தையுடையனும், **கண்ணனை**—அதுக்கு ப்ரகாஸகமான அவதாரஸௌலப்யத்தையுடையனும், **ஆழிப்பிரான் தன்னை**—(ஆழிதரக்ஷணர்த்தமாக அவதார துஸையிலும்) கையும் திருவாழியுமாயிருக்குமவனும், (அதுக்குமேலே ஆழிதர்க்கு ஒதுங்க நிழலாய்), **ஓர்**—அத்விதீயமான, **நான்கு தோளும் உடை**—நாலு திருத்தோளையுடையனும், **தூ**—(அவர்களுக்கு) அநுபூர்வமாய், **மணி**—(முடிந்தாள லாம்படி) நீலரத்நம்போலே விலக்ஷணமான, **வண்ணன்**—வடிவையுடையனும், **எம்மான் தன்னை**—(அவ்வடிவைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, **தடம் தாளும் கையும் கூப்பி**—தங்களொடுக்கம் தோன்றும்படி காலையும் கையையும் கூட்டி, **பணியுமவர் கண்டிர்**—ப்ரணாமப்பண்ணுமவர்கள்கிடர், **நாளும்**—என்றும், **பிறப்பிடை தோறு**—ஜந்மாவகாஸந்தோறும், **எம்மை ஆள் உடை**—எம்மை அடிமையாகவுடைய, **நாதர்**—நாதபூதர். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய அவயவஸோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

வ்யா:— (**ஆளும் பரமனை**) இவ்வஸ்துவை ஆளும்போது ஒப்பில்லாதவனை; A “அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்” என்னக்கடவதிறே. (**கண்ணனை**) தான் கையாளாய் நின்றாய்த்து ஆட்கொள்வது; B “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை”. (**ஆழிப்பிரான் தன்னை**) ஆழிதரக்ஷணத்தில் பகலை இரவாக்கு கைக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியையுடையனய்க்கொண்டு உபகரிக்குமவனை. கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்குமவனை. (**தோளும் இத்யாதி**,) அதுக்குமேல் கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நாலு திருத்தோளையுடையனும்; 1. “**आयताश्च सुवृत्ताश्च**” (**ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச**). (**தூமணி இத்யாதி**,) பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்த் திருநிறத்தை யுடையனும்; அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. (**தாளும் தடக்கையும்**) இவனைத் தொழுவென்றால் டணைக்கக்கடவ அங்குங்களாயிருக்கை. கைகூப்புகை யொழியத் தாள்கூப்புகையாவது-நிரபிமானியாயிருக்கிறமை தோற்ற அவயவங்களை ஒடுக்குகை. கூப்புகையாவது - 2. “**निभृतः प्रणतः प्रह्वः**” (**நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:**) என்கிறபடியே நிர்மமராய்த் தொழுகை. (**நாளும் இத்யாதி**,) என்றுமொக்க ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் நாதர்; அவன் தன் குணத்தைக் காட்டி அடிமைகொள்ளும்; அக்குணத்துக்குத் தோற்று அடிமைகொள்வர்கள் இவர்கள். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a அவனுடைய அவயவ ஸோபைக்குத் தோற்றி ருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

வ்யா:— (b ஆளும் b₁ பரமனை) c நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்; இவ்வஸ்துவை ஆளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவன்தனை ஆளவல்லாரில்லை; d A “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்னக்கடவதிறே; e இவ்வுகப்புக்கு அடி அவன் என்கிறார்; f ததீயரை விரும்புகிறது f₂ அவனடியாகவிறே. g (கண்ணனை) h ஆட்செய்து ஆட்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (ஆளும் இத்யாதி) a “தோளுமோர் நான்குடை” என்கிற பதத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி) b, c சரமபர்வத்திலே விரும்பியிருக்கிறவர் கீழே “எம்மையாளும் பரமர்” என்றுவைத்து, இங்கே, “ஆளும் பரமனை” என்று ப்ரதமபர்வத்திலே போவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாம் உகந்தத்தை என்று தொடங்கி) அதாவது-நாம் தன்னைவிட்டு புகாகுவதர்களையே உகந்தோமாகிலும், இவ்வஸ்துவை யாளும்டத்தில் நம்முடைய நினைவின்படியே புகாகுவதர்களுக்கு ஸேஷமாக்கி “அவர்களே பரமப்ராப்ய ப்ராபகர்” என்னும் நினைவைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்வான் அவனையொழிய இல்லை யன்றபடி. b₂ “பரோ மா அஸ்மாதிதி பரம:” என்று விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, (நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்) என்றது-நாம் ஈஸ்வர விஷயத்தையே உகந்துகொண்டிருந்தாலும் நம்மை அவ்வளவாக அடிமையிலே மூட்டி ஆளும் என்னுதல், d, e இவ்வாக்யத்துவயத்தால்-கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாகச்சொன்ன அர்த்தம் ஏதென்ன; நாம் புகாகுவதவிஷயத்தை உகக்கிறது அவனுடைய க்ருஷியாலே வந்ததென்று மத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (அடியார் இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) d அமலனாதி பிரான். e இவ்வுகப்புக்கடி என்றது-நாம் “புகாகுவதர்களே உத்தேதேய்யர்” என்று உகக்கைக்கடி ஈஸ்வரனென்றிருக்கிறார் என்றபடி; B “முடிந்த நிலம் ஈஸ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்னக்கடவ திறே. e, f அப்படி ததீயரை விரும்புகைக்கு ஹேது ஈஸ்வரனாயிருக்குமோ? என்ன (ததீயரை என்று தொடங்கி) f யத்துவா, ஈஸ்வரனை-“பரமன்” என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (ததீயரை விரும்புகிறது இத்யாதி) அதாவது - அவனே ப்ரதாநோத்தேதேய்யம் என்றபடி, e, f அன்றிக்கே,

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (ஆளும் இத்யாதி) a “தோளுமோர் நான்குடை” என்றத்தைப்பற்றி அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி) b, c கீழே, ததீயரை-“ஆளும்பரமர்” என்றுவைத்து, இங்கே, ஈஸ்வரனை - “ஆளும்பரமன்” என்கிறதென்? என்ன, (நாம் உகந்தத்தை இத்யாதி) அதாவது-நாம் தன்னைவிட்டு புகாகுவதர்களையே உகந்தோமாகிலும், இவ்வஸ்துவை ஆளும்டத்தில் நம்முடைய நினைவின்படியே புகாகுவதர்களுக்கு ஸேஷமாக்கி, “அவர்களே பரமப்ராப்ய ப்ராபகர்” என்னும் நினைவைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்வான் அவனையொழிய இல்லை என்றபடி. b₂ “பரோ மா அஸ்மாதிதி பரம:” என்று விவக்ஷிதம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம்—புகாகுவத விஷயத்தை விரும்புகிறதும் அவனுடைய க்ருஷியாலே வந்த தாகையாலே, ஈஸ்வரனை - “ஆளும் பரமன்” என்கிறார் என்றபடி. d அப்படி ததீயஸேஷமாக்கி ஆளுமோ? என்ன (அடியார்க்கு இத்யாதி) அமலனாதிபிரான். 1. தன்பக்கவிலே நுகுடிப்த புகாராயிருக்குமவர்களுக்கு, தன்னிடையாட்டமும் அறியாத என்னை, ஸேஷபூதனாக்கின ஸுத்ததான் இதி பாசுரார்த்தம். e பாசுரத்துக்கு புகாவம் (இவ்வுகப்புக்கு இத்யாதி) B “முடிந்த நிலம் ஈஸ்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்னக்கடவதிறே. இவ்வுகப்புக்கு அடி - புகாகுவதர்களே உத்தேதேய்யரென்று நினைத்திருக்கிற உகப்புக்கு அடி. e, f அப்படி ததீயரை விரும்புகைக்கு ஹேது ஈஸ்வரனாயிருக்குமோ? என்ன (ததீயரை இத்யாதி) g, h இப்படி அடிமைகளும்டத்தில்

ஈ—கொள்ள வல்லார் அவன்தனையிலை; i தான் தூய்மையுடையவர்களைப் பண்ணி-
யிறே ஆட்கொள்வது. j A “அஞ்சேலென்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லானே” என்றும்,
j, B “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே;
k எதிர்குழல்புக்கு ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக
ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று. l (ஆழிப்பிரான்தனை) m தான் தாமதமின்று
ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், n, “ஆயுத மெடேன்” என்று ஆயுத

அ—இவ்வாக்யம்-கீழ்வாக்ய விவரணமேயாகவுமாம். f, அப்போது, (அவனடியாக) என்றது-அவன்
மூட்டுகையாலே என்றபடி. c யத், வா (நாமுகந்தத்தை உகக்கிறோம்) நம்முடைய ருசுபேதாத்ரூ-
பகுணமாக “பரதவத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை, ஸௌஸ்ப்யத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை,
ஸௌஸீல்யத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை” என்றற்போலே நாம் அவனுடைய குணங்களில்
எத்தையாகிலும் ஒன்றை உகக்கிறோம்; வஸ்துஸ்தி, விசாரித்தால் இந்த குணத்துக்கு
இவனொடொத்தாநிலை என்றபடி; இவர்கள் அவன்பக்கமில்லை ஆட்படுத்தின இத்தனையிறே,
அவனையிறே இவர்கள் விஷயத்தில் ஆட்படுத்தினவன். b, முந்தின யோஜனைகளில், பாரமயம்-
கு, ஸிவீசேஷணம். இந்த யோஜனையில் கு, ஸிவீசேஷணம், e இவ்வுகப்பு - புகுவதவிஷய
மான தம் உகப்பு. f, புகுவதவிஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே இவன்தானையிறே ததீயரை
விருப்புகிறது, ஆஸின்பு உகப்புக்கு அவன் அடியானபடி எங்ஙனையென்ன (ததீயரை
இத்யாதி) யாத், ருசுசி, காதி, கனை மடியமாங்காயிட்டு ஜாயமானகடாகுந்தொடங்கி ஸாத்விக
ஸம்பாஷணம், ஆசார்யகடாகுதம் முதலாக அவன்பண்ணினை க்ருஷிபுலம்மிறே என்றபடி.
g, h இப்படி அடிமைகொள்ளுமிடத்தில், “த, ஹ, பச” என்றல்ல அடிமைகொள்வது, தான்
பரதந்த்ரைய அடிமைகொள்ளும் என்கிறவிது. “கண்ணன்” என்கிற பதத்தாலே ஸித்தி, தித்தது
என்கிறார் (ஆட்செய்து இத்யாதி) i அப்படி செய்தானோ? என்ன (தான் தூய்மையுடைய இத்யாதி)
j ஆட்கொள்ளுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அஞ்சேலென்று இத்யாதி) j திருமொழி. j, (ஆட்கொள்ளத்
தோன்றிய) பெரியாழ்வார் திருமொழி. j, k “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்
(எதிர்குழல் இத்யாதி) g, l யத், வா “கண்ணனை” இத்யஸ்ய-சகூர்க்யம்மிதி ச, க்ருஷணமிதி ச,
அர்த்தத்தவயமிதி ஹ்ருதி, நித்யாஹ (அஞ்சேலென்று அடியேனை இத்யாதி) b, g, k “ஆளும்பரம
னைக் கண்ணனை” இத்யநேத ப, விதமாக (எதிர்குழல்புக்கு இதி) b, g, h-அத், வா “கண்ணனை”
என்றதின் சேர்த்தியாலே “பரமனை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆட்செய்து
ஆட்கொள்ள இத்யாதி) h, j ஆட்செய்து ஆட்கொண்டமைக்கு ப்ரமாணம் (ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய
இதி) (ஆயர்தங்கோவினை இதி) இடைத்தனம் மிக்கவன் என்றபடி. அதாவது - 1. “தூய்மையுடைய

ஜீ—“த, ஹ, பச” என்றல்ல அடிமைகொள்வது; தான் பரதந்த்ரைய நின்று அடிமைகொள்ளும்
என்கிற இது ‘கண்ணன்’ என்கிற பதத்தாலே ஸித்தி, தித்தது என்கிறார் (ஆட்செய்து
இத்யாதி) i அப்படி ஆட்செய்தானோ? என்ன (தான் தூய்மையுடைய இத்யாதி) j ஆட்கொள்ளுமதுக்கு
ப்ரமாணம் (அஞ்சேலென்று இத்யாதி) ‘நான் உண்டே, நீ அஞ்சாதே கொள்’ என்று
அடியேனை அடிமைகொள்ளவல்லவனை என்றபடி. திருமொழி - எழுபத்தொன்பதாம்திருமொழி-
ஆளும்பாட்டு. A “எஞ்சாவெந்நரகத்து” இத்யாதி. j, (ஆட்கொள்ள இத்யாதி) ஸர்வரையும்
அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து ஆவிப்பிடித்த கோபநிர்வாஹகனாவனை என்றபடி.
பெரியாழ்வார்திருமொழி-ஏழாந்திருமொழி-சாற்றுப்பாட்டு. j, k “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய” என்ற
துக்கு பாவம் (எதிர்குழல் இத்யாதி) எதிர்குழல்புக்கு-திருவவதரித்து. g, l, n “கண்ணன்” என்றத்
தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு, ‘ஆழிப்பிரான்’ என்றதுக்கு ஸங்க, தி (தாந்தாமதமின்று இத்யாதி)
n, பெருநிலைநிற்கை - செய்தல்வது போகாதே நிற்கை. பெருநிலை - பகைபாதமும், ஸாக்ஷியும்,

A பெரியதிரு 8-9-6. B பெரியாழ்த்திரு 1-6-11. C 2-7-6.

ஈ—மெடுக்கைக்கும் m_2 பெருநிலைநிற்கும் பரிசுரத்தையுடையவனை. $n1$. “सुदर्शनं चिन्तित-
मात्रमाशु तस्याग्रहस्तं स्वयमासरोह” (ஸுதர்ஸநம் சிந்திதமாத்ரமாஸு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம்
ஸ்வயமாருரோஹ) என்று o ஒரு கையிலே ஏறி விரோதி₄களை அழியச்செய்யுமே.
 p நினைவறிந்து கார்யம் செய்யுமவனிறே. q கையுந்திருவாழியுமான அழகை
 q_3 ஆழிதர்க்காக்கி, q_3 அத்தைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதி₄
யைப்போக்கி, q_4 அதுதன்னைக் கைகண்டு அநுபுவிப்பார்க்கு அநுபுவிப்பிக்கும்
உபகாரகனை. r (தோளும் இத்யாதி₃) s விரோதி₄ போக்குகைக்கும், அழகுக்கும்

அ—மெய்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதிநாஞ்ச கரோமயஹம்” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு இழிதொழில்
செய்கை. g, l, m “கண்ணன்” என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு “ஆழிப்பிரான் தன்னை” என்றதுக்கு
ஸங்க்₃தி அருளிச்செய்கிறார் (தான் தாழின்று இத்யாதி₃) m_3 பெருநிலையாவது - செய்தல்லது
போகாமை. m_3, n ஆயுத₄மெடெனென்று ஆயுத₄மெடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ஸுதர்ஸநம் இத்யாதி₃)
 $n, o 1$. “அக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஒரு கையிலே இத்யாதி₃) ஒரு
கையிலே இதி-ரஸோக்தி₃. p “சிந்திதமாத்ரம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (நினைவறிந்து இத்யாதி₃)
A “கருதும்படம் பொருது-கைநின்ற சக்கரத்தன்” இதி ஹ்யுச்யதே இதி பாவம். l, q “பிரான்”
என்றதுக்கு அர்த்தம் (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி₃) q_3 (ஆழிதர்க்காக்கி இதி) ஸாமாந்யேந
ஆழிதத்வாவச்சி₃ந்நாழிதார்த்தம் க்ருத்வா இத்யர்த்தம். q_4 (அதுதன்னை) வீரஸூயோடே
2. “அவஹட்டப்ய மஹத்த₄நு:” என்னுமாபோலே நிற்கும் நிலை. அதுகாண ஆசைப்பட்டிறே
3. “மாம் பாதய” என்றான். இது க₄டிக்குமோ க₄டியாதோ என்று உபபத்தய நுபபத்திகள் சிந்தித்து
B “உன்னடி தோற்றும்படி” என்றிறே சபலரானவர்களுடைய ஆசையிருப்பது. l, r, s “ஆழிப்பிரான்
தன்னை” என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு “தோளுமோர் நான்குடை” என்றதுக்கு ஸங்க்₃தி
அருளிச்செய்கிறார் (விரோதி₄ போக்குகைக்கும் இத்யாதி₃) r, s யத்₃வா “ஓர்” இதி பத₃விவக்ஷிதம்-
அத்₃விதீயத்வம் இதம் இதி தர்ஸயதி (விரோதி₄ இத்யாதி₃) s, t விரோதி₄யைப் போக்குகைக்கும்
அழகுக்கும் தோளே அமைந்திருக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாஸ்ச இத்யாதி₃) u (கோவின
கார்யத்தளவல்ல இதி) ப₄வதோத்யுத்தமத்₃வரீகரணரூப கார்யஸ்ய ஏவம் ஸர்வஸௌந்தர்ய
ப்ரதர்ஸநேந ப₄ாவ்யம் கிம்? ஆபுரணைராச்ச₂ரதி₃தே ஸத்யபி தந்த ஸித்த₄யேத் கிம்? இதி

ஜீ—செய்தல்லது போகாமையும். n இப்படி பெருநிலைநிற்குமோ? என்ன (ஸுதர்ஸநம் இத்யாதி₃)
1. “இதித₄முத்தவா ஸ மஹாநுபாவ: ஸஸ்மார சக்ரம் நிஸிதம் புராணம்” இதி பூர்வார்த்தம்-
இதம் பி₄ஷ்மபர்வணி. $n, o 1$. “அக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஒரு
கையிலே இத்யாதி₃) ஒருகையிலே என்றது-ரஸோக்தி. கையிலே-யுத்த₄த்திலே. $n, p 1$. “சிந்தித
மாத்ரம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (நினைவறிந்து இத்யாதி₃) l, q “பிரான்” என்றதுக்கு ப₄ாவம்
(கையும் இத்யாதி₃) q_3 அத்தை-திருவாழியை. q_4 அதுதன்னை-திருவாழியை. r, s “ஓர்” என்றதுக்கு
ப₄ாவம் (விரோதி₄ இத்யாதி₃) s, t விரோதி₄யைப் போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் தோளே அமைந்
திருக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாஸ்ச இத்யாதி₃) 4. “பரிசுரபமா:” என்று விரோதி₄
நிரஸநம். u (கோவின கார்யத்தளவல்ல பாரிப்பு) என்றது - யத்தித்த கார்யத்தோடே நிற்கும
தல்ல மதோரதம் என்றபடி. கோவின - யத்தித்த. அளவு - பரிச்சேதம்; முடிவு என்றபடி-

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (ஆளும் பரமனை இத்யாதி₃) (ஆழிப்பிரான் தன்னை)

$n 1$. श्रीमीष्मपर्वणि, “इतीदमुक्त्वा स महानुभावस्ससार चक्रं निशितं पुराणम् । सुदर्शनं
चिन्तितमात्रमाशु तस्याग्रहस्तं स्वयमासरोह ॥ ७ ॥”

A திருவாய் 10-6-8. B

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
M. E. NO. 571 431

ஈ—வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. t1. “आयताश्च सुवृत्ताश्च-किमर्थम्” (ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச - கிமர்த்தம்) u கோலின கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு. v (நான்கு) w பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, ‘பரமபதத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் சதுர்புஜனையோ? த்விபுஜனையோ எழுந்தருளியிருப்பது?’ என்ன, w₂ “ஏகாயநர் ‘த்விபுஜன்’ என்னுந்நீங்கள்; நம்முடையவர்கள் ‘சதுர்புஜன்’ என்னுந்நீங்கள்” என்ன: w₃ “இரண்டிலும் வழியேது?” என்ன, w₄ “த்விபுஜனையிருந்தானாகில் பெரியபெருமானைப்

அ—பாவம். 1. “பரிசேஷாபமா:” இத்யதேந-விரோதி₄ நிவர்த்தகத்வம். 1 “கிமர்த்தம்” என்றதுக்கு-ஸ்த்லாந்தரங்களிலே தோளழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராதபடி ஆபுரணங்களையிட்டு மறை யாதிருக்கிறதென்? என்று மங்குளாஸநபரமாகவும் ஒரு தாத்பர்யமுண்டு நிர்வஹித்துப் போருமது. 1. “புரஹவ:” என்ற பஹுவசநம் - இளையபெருமானையும் கூட்டுதல்; அன்றிக்கே ப்ரேமயுக்தனான திருவடிக்கு நாலாகவும் தோற்றுமிதே; அதைப்பற்றவாதல். v w “நான்கு” என்கிற ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் (பட்டர் இத்யாதி₃) w₂ ஏகாயநர் இத்யாதி₃ வாக்யம் பட்டர் வாக்யம். w₃ அன்றிக்கே (இரண்டிலும் வழி ஏதென்ன) என்னுமளவும் - அநந்தாழ்வான் வார்த்தை யாதல். அப்போது “என்ன” என்பது அவ்யயம். w₄ ஏவம் ப்ரஸ்நகரணஸ்ய நிமித்தம் கிம்த்யா காங்க்ஷாயாம் உத்தரம் (ஏகாயநர் இத்யாதி₃) w₃ வழியேது - அந்யதரநிர்த்தாரணத்துக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்றபடி. w₄ அத்தனை நமக்கு நிரூபிக்கவேண்டுவானென் இரண்டிலும் பேராக்யதை அளவிறந்திருக்க? என்று பட்டருடைய தாத்பர்யம்; (த்விபுஜனையிருந்தானாகில் பெரியபெரு மானைப்போலேயிருக்கிறது) என்றது - பெரியபெருமாள் சதுர்புஜரையிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு “த்விபுஜன்” என்று தோற்றுகிறவோபாதி, பரமபதநாதனும் சதுர்புஜனையிருக்கச்செய்தே

ஜீ—பாரிப்பு - மநோரதம். கோலின கார்யமாவது - வடிவழகு முதலானவைகளாலே சேதநரை வரிகரிக்கை. அது ஆபுரணச்சேர்த்தியாலும் கூடும்; அப்படியன்றிக்கே, கேவலம் வடிவழகாலே ஆகவேணுமோ? என்றபடி. திருவடிக்கு பாவம் - சேதநரிலே அந்யதமனான என்னை வரிகரிக்கைக்கு அலங்கரித்தாலும் போராடோ? அலங்கரியாதே வைத்ததென்? என்று. 1. “கிமர்த்தம்” என்றதுக்கு - ஸ்த்லாந்தரங்களிலே இன்னம் ஓரர்த்தமுண்டு. அதாவது - தோளழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு ஆபுரணங்களையிட்டு மறையாதே வைத்ததென்? என்று மங்குளா ஸாஸநமாக. 1. “புரஹவ:” என்ற பஹுவசநம் - இளையபெருமானையும் கூட்டியாதல்; ப்ரேமயுக்தனான திருவடிக்கு நாலாகவும் தோற்றுமிதே; அதைப் பற்றவாதல். கிஷ்கித்தா₄ காண்டே₃ - ஹநுமத்₃வசநம்—1. “ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச புரஹவ: பரிசேஷாபமா: | ஸாஹ் பூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா: ||” v, w “நான்கு” என்ற பாஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் (பட்டர் இத்யாதி₃) w₂ ஏகாயநர் இத்யாதி₃ வாக்யம்-பட்டர் வாக்யம். w₃ அன்றிக்கே (இரண்டிலும் வழியேது? என்ன) என்னுமளவும் - அநந்தாழ்வான் வார்த்தையாதல். அப்போது என்ன என்றது - அவ்யயம். இரண்டிலும் வழியேதென்ன - அந்யதர நிர்த்தாரணத்துக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்ன. w₄ (த்விபுஜனையிருந்தானாகில் பெரியபெருமானைப்போலேயிருக்கிறது) என்றது - பெரியபெருமாள் சதுர்புஜரையிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு ‘த்விபுஜன்’ என்ற தோற்றுகிறவோபாதி, பரமபதநாதனும் சதுர்புஜனையிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு ‘த்விபுஜன்’

ப்ர—(தோளுமோர் இத்யாதி₃) t1. किंकिन्धाकाण्डे (३) हनूमद्वचनम्—“आयताश्च सुवृत्ताश्च-किमर्थम्: परिघोपमा:। सर्वभूषणभूषार्हा: किमर्थं न विभूषिता: || १४ ||”

7—போலேயிருக்கிறது; ‘சதுர்புஜன்’ என்று தோற்றிற்றுகில் பெருமானைப் போலே யிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்தார்; x நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் x₂A “கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்” என்றார்களிறே பெரியபெருமானை; y இடைப் பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி, உகவாத கம்ஸாதிசுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே; zB ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்தவிடத்துச் சதுர்புஜனையிறே வந்து அவதரித்தது; u 1. “उपसंहार” (உபஸம்ஹர) என்னச்

அ—அஜ்ஞர்க்கு த்₃விபுஜனென்று தோற்றுமென்று கருத்து. (த்₃விபுஜனையிருந்தானுகில்) என்றது—அநந்தாழ்வான் தமக்கு கெ₃ளரவ்யராகையாலே, தாமறித்ததாக அவர் முன்னே சொல்ல வொண்ணாதென்று சொன்ன வார்த்தை. x’ த்₃விபுஜனையிருந்தானுகில் பெரியபெருமானைப்போலே) என்கையாலே பெரியபெருமாள் சதுர்புஜரானவோபாதி இவனும் சதுர்புஜனென்று ஸ்த₃த₃ வத்கரித்து, பெரியபெருமாள் சதுர்புஜரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நம்மளவன்றியே இத்யாதி₃) y ஆனால் அஸ்மத₃ாதிசுக்குத் தோன்றுதிருப்பானென்? என்ன (இடைப்பெண்களுக்கு இத்யாதி₃) யத்₃வா, ஏகஸ்யவ வஸ்துந: ப்ரதிபத்த்ருபேதே₃ந த்₃வித₃ாவப₃ாஸ: கத₃ம் ஸம்ப₃வதி இத்யத்ராஹ (இடைப்பெண்களுக்கு இதி) z இவர்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றுகைக்கு அப்ப₃ சதுர்புஜனய் வந்து அவதரித்தானே? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி₃) ஆதியஞ் சோதியருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்தமை விப₃வார்ச்சைகள் இரண்டுக்குமோக்கும் என்று திருவுள்ளம். அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியருவை வைத்துக்கொண்டு இங்குப் பிறந்த இத்யர்த்த₃:. a ஆனால் த்₃விபுஜனையைக்கு ஹேது ஏதென்ன (உபஸம்ஹர இத்யாதி₃) b சதுர்

ஜீ—என்று தோற்றுமென்று கருத்து. முத்தகண்ட₃மாகப் பரிஹரியாதே, ‘த்₃விபுஜனையிருந்தானுகில்’ என்றது. அநந்தாழ்வான் தமக்கு கெ₃ளரவ்யராகையாலே தாம் அறித்ததாக அவர் முன்னே சொல்லவொண்ணாதென்கைக்காக. x பெரியபெருமாள் அஜ்ஞர்க்கு த்₃விபுஜராய்த் தோற்றச்செய்தே, ஜ்ஞாநாதிசுர்க்குச் சதுர்புஜராய்த் தோற்றின இடமுண்டோ? என்ன (நம்மளவன்றியே இத்யாதி₃) x₂(கையினார் இத்யாதி₃) அமலனாதிப்ராந்-7. திருக்கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைய சங்கையும், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையும்ழாநின்றுள்ள திருவாழியையுமுடையவர் இத்யர்த்த₃:. y ஆனால், அஸ்மத₃ாதிசுக்குத் தோன்றுதிருப்பானென்? என்ன (இடைப்பெண்களுக்கு இத்யாதி₃) z நாலாய்த் தோற்றுகைக்கு அவன் சதுர் புஜனய் அவதரித்தானே? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி₃) இப்படி பிறக்கை விப₃வார்ச்சா ஸாத₃ாரணம் என்று கருத்து. அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியருவை வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த இத்யர்த்த₃:. a ஆனால் அவதரித்தபடியே சதுர்புஜனையிராதொழிவானென்? என்ன (உபஸம்ஹர இத்யாதி₃) பஞ்சமேட₃ஸே த்ருதீயே வஸுதே₃வ:-1. “ஜாதோஸி தே₃வ தே₃வேஸ ஸங்க₃சுக்ர₃த₃ாத₃ர! தி₃வ்யம் ரூபம்தி₃த₃ தே₃வ ப்ரஸாதே₃ஸோபஸம்ஹர!” தே₃வகீ-1. “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம்! ஜாநாது மா₃ஸதாரம் தே கம்ஸோ₃யம் தி₃தி-

ப்ர— (நூன்கு) a1. श्रीमति वैष्णवे पुराणे पञ्चमेशे तृतीये—“कुल्लेन्दीवरपत्नां चतुर्बाहु-
मुदीक्ष्य तम्। श्रीवत्सवक्षसं जातं तुष्टावानकदुन्दुभिः॥८॥ अभिष्ट्य च तं वाग्भिः प्रसन्नाभिर्म-
हाद्युतिः। विज्ञापयामास तदा कंसात्मीतो द्विजोत्तम!॥९॥ वसुदेवः—जातोसि देवदेवेश!
शंखचक्रगदाधर! दिव्यं रूपमिदं देव! प्रसादेनोपसंहर॥१०॥” “देवकी—उपसंहर सर्वात्मन!
रूपमेतच्चतुर्भुजम्। जानातु मा₃स्वतारं ते कंसो₃यं दितिजन्मजः॥१३॥”

ஈ—செய்ததிறே மற்றையது. b நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, ‘ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்புஜனாயிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ?’ என்ன. 1. “‘तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः’ (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்க்சக்ரகதாதா:) என்று உண்டாயிருந்ததே” என்ன, உத்தரமில்லாமையாலே b₂ விக்குதனாக, ‘ப்ரமாணகூதி இதுவாயிருந்தது; பொறுக்கலாகாதோ?’ என்று அருளிச்செய்தார். கல்பகரு பணைத்தாற்போலே அதுவிதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய. (தூமணி இத்யாதி) c சிலரை அகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. d பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே இருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. e ததீயர் பக்கலிலே அபஹ்ருதராய்ப் போவாரை நடுவே வழிபறிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. f ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. g (தாளும் g₂ தடக்கையும் கூப்பி) h இவ்வழகை அநுபுவித்துத் தொழுவென்றால் h₂ தாளும் தோளும் பணைத்துக்கொடுக்குமவர்கள். தாள்கூப்புகையாவது-i அநந்யகூதியாகை; கைகூப்புகையாவது-j அகிஞ்சனனாகை. ஆக, இரண்டிலும்

அ—புஜனென்னுமதிலே பிணையுமோர் ஐதிஹ்யம் (நிலாத்துக்குறி இத்யாதி) யத்வா, உத்தோபபத்தயதுக்ரஹ்யம் ப்ரமாணமஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நிலாத்துக்குறி பகவர் இதி) b₂ (விக்குதனாக இதி) குபிதே ஸதி இத்யர்த்தம். c தாத்பர்யம் (சிலரை இத்யாதி) d ஸப்ததார்த்தம் (பழிப்பற்ற இத்யாதி) e ததீயர்பக்கலிலே போகிறவர், “தூமணிவண்ணன் எம்மான்” என்கிறதென்? என்ன (ததீயர்பக்கலிலே இத்யாதி) அதாவது பாக்யவதஸேஷத்வ மளவாக வர நிறுத்தினது வடிவழகாகையாலே அதுக்குத்தோற்று “எம்மான்” என்கிறா என்றபடி. f (ததீயரை) இத்யாதியால்-அதுதானே இப்போது வழிபறிக்கிறது என்கிறார் என்று கருத்து. ‘ஒன்றே இவர்க்கு இரண்டுக்கும் ஹேதுவானபடி எந்தான்!’ என்று வித்தகராகிறார் என்று ஏகமேயாகவுமாம். g₂ h₂ (தாளுந்தோளும்) “தடம்” என்கிறது உபாயாந்வயியென்று தாத்பர்யம் i அநந்யகூதித்வம்-ரக்ஷகாந்தரஸூந்யத்வம். j ஆகிஞ்சந்யம்-உபாயாந்தரஸூந்யத்வம். j₂ k பாக்யநாபி. மாநேச பூதவவ ஸமாஸ்ரயணம் குர்யாதீத்யத்ர ப்ரமாணம் தர்ஸயந், பத்யத்ரயஸ்ய சார்த்த பேதம் தர்ஸயதி (நிப்டருத இத்யாதி) யத்வா, “பணியுமவர்” என்றதின் அர்த்தம்

ஜீ—ஜந்மஜ:”. b ‘நான்கு’ என்ற ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யாந்தரம் (நிலாத்துக்குறி இத்யாதி) 1. “‘अनादिमध्यनिधनो महतः परमं महात् ॥ १४ ॥ तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः ॥ १४ ॥’” இத்யாதி யுத்தகாண்டே, மண்டோதரீ ப்ரலாபே. b₂ விக்குதனாக - குபிதனாக. c தாத்பர்யம் (சிலரை இத்யாதி) d ஸப்ததார்த்தம் (பழிப்பற்ற இத்யாதி) e ததீயர்பக்கலிலே ப்ரவணராய்ப்போருகிறவா ‘எம்மான்’ என்பானென்? என்ன (ததீயர்பக்கல் இத்யாதி) அதாவது-குணக்குதம் என்றபடி f பரிஹாராந்தரம் (ததீயரை இத்யாதி) அதாவது-பாக்யவத ஸேஷத்வமளவாக வரநிறுத்தினது வடிவழகாகையாலே அதுக்குத்தோற்று ‘எம்மான்’ என்கிறார் என்றபடி. g₂ h₂ ‘தடம்’ என்றத்தை; தாளிலும் கையிலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகை இத்யாதி) i அநந்யகூதித்வம் ரக்ஷகாந்தரஸூந்யத்வம். j ஆகிஞ்சந்யம்-உபாயாந்தரஸூந்யத்வம். j₂ k பாக்யநாபி. மாநனாகவேணு. னன்றுக்கு ஸம்வாதம் (“நிப்டருத” இத்யாதி) யுத்தகாண்டே ஷோடஸஸததே

ப்ர—1. श्रीमद्युक्ताष्टे चतुर्दशतमे मण्डोदरीप्रलापे—“अनादिमध्यनिधनो महतः परमं महात् ॥ १४ ॥ तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः ॥ १४ ॥”

ஈ—ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜனம்-j₃ப₄க்,நாபி,மாநனாகையிறே. k1.“நிமூத:” (நிப்₄ருத:)—
k₂ ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. 1. “प्रणतः”
(ப்ரணத:) — வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி ஸித்தி,லனாய் விழுந்துகிடக்கை.
k₃1. “प्रह्वः” (ப்ரஹ்வ:) ‘இப்படி கிடந்தோம்’ என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடா
திருக்கை. (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) ஜநம்ங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், அது
தன்னில் நாள்தோறும். (எம்மை ஆளுடை | நாத்தே) n வடிவழகாலேயாதல், குணங்க
ளாலேயாதல். ஏதேனும் ஒரு ஹேதுவாலே அடிமைகொள்ளவேண்டுவது ஈஸ்வர
னுக்காயிற்று; திற்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். n அவனதானால்,
இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்தில் ஈஸ்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும்
வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். oA “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே” 2.

அ—(நிப்₄ருத இத்யாதி₃) k₂ ப்ரஹ்வ: -ப்ரகர்ஷேண ஹ்வ: 2. “ஒஹாக்-த்யாகே” த₄து.
ஆக இத்தால் மாநஸத்யாக₃ம். n பூர்வார்த்தே₄ அதேகவிஸேஷணீர் ப₄க₃வந்தம் விஸேஷ்ய
அதந்தரம் “எம்மான்தன்னை” இத்யபி₄த₄நாத், ப₄ர்₃க₃வதேஷு தாத்த₂ருஸ விஸேஷணநபி₄
த₄நாச்ச ப₂ஸிதமர்ஹ (வடிவழகாலே இத்யாதி₃) l, n “நாதரே” என்கிற அவதாரணர்த்த₂ம்
(அவனதானால் இத்யாதி₃) n அன்றிக்கே, ஹேதுவில்லை என்கிறதென், ப₄க₃வத₃நுமத்யாதி₃கள்
வேண்டாவோ? என்ன (அவனதானால் இத்யாதி₃) என்னுதல். ஆகவித்தால் B “ஆகிலும் பஸ்
செய்வது க்₃ருஹிணிக்கிறே” என்கிறபடியே ப₄க₃வச்சே,ஷமானால் ப₄ர்₃க₃வதஸேஷத்வம்
தன்னடையே ஸித்தி₃க்கும் என்றபடி. o இதுக்கு ப்ரமாணம் (எந்தம்மை இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார்
திருமொழி. n யத்₃வா, ஸௌந்த₃ர்யமும் குணங்களும் வேண்டாவிடிலும் அவனுக்கு ஸேஷபூ₄த
னை இவன் இவர்களுக்கு ஸேஷபூ₄தனம்போது இவர்கள் இருவரிலும் தினைவுதான்வேணுமோ?
என்ன (அவனதானால் இத்யாதி₃). 2.

ஜீ—ஹதூரமதஸ் ஸீதாபி₄வந்த₃நம், 1. “வ்ருக்ஷமூலே நிராகந்த₃யாம் ராக்ஷஸீபி₄ஸ்ஸமாஹ்ருதாம் |
நிப்₄ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: ஸோ₅பி₄க₃ம்யாபி₄வாத்₃ய ச||” k₂பத₃த்ரயத்துக்கும் அர்த்த₂பே₄த₃ம்
காட்டுகிறார் (ஓரவயவத்திலே இத்யாதி₃) k ப்ரணத: - ப்ரகர்ஷேண நத: ப்ரஹ்வ இத்யத்ராபி,
ப்ரகர்ஷேண - ஹ்வ: 2. “ஒஹாக்-த்யாகே” இதி ஹி த₄து: இத்தால்-மாநஸத்யாக₃மென்று
அர்த்த₂ம். l, n ஒரு ஹேதுவைச் சொல்லாதே, ஸாமாந்யேந-“எம்மையாளுடை நாதர்” என்றதுக்கு
ப₄ர்₃வம் (வடிவழகாலே இத்யாதி₃) n அவதாரணர்த்த₂ம் (அவனதானால் இத்யாதி₃) யத்₃வா,
ஹேதுவில்லை என்கிறதென்? ப₄க₃வத₃நுமத்யாதி₃கள் வேண்டாவோ? என்ன, (அவனதானால்
இத்யாதி₃) என்னுதல். o இதுக்கு ப்ரமாணம் (எந்தம்மை இத்யாதி₃) இதுக்கு அர்த்த₂ம்-கீழே
சொல்லிற்று. க்ரமேண அந்வய: 2.

ப்ர— (தூளும் தடக்கையும் கூப்பி) k1. तत्र षोडशशततमे रावणवधशोभनं वक्तुमुपागतस्य
हनुमतः सीताभिवन्दनम्—“वृक्षमूले निरानन्दां राक्षसीमिस्तमावृताम्। निभृतः प्रणतः प्रह्वः
सोऽभिगम्याभिवाद्य च॥ ३॥ दृष्ट्वा तमागतं देवी हनूमन्तं महाबलम्। तूष्णीमास्त तदा दृष्ट्वा
स्मृत्वा प्रमुदिताऽभवत्॥ ४॥”

A பெரியாழ்-திரு 4-4-10. B முருகாப்படி 44.

3. நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் தெந்தை பிரான்தன்னைப்
பாதம் பணியவல் லாரைப் பணியும் அவர்கண்டர்
ஓதும் பிறப்பிடை தோறுளம்மை யானுடை யார்களே.

ஆ— 3. வ்யா:— (நாதனை) ஸர்வஸ்வாமியாய், தேவமநுஷ்யாத்யாபுரிதருடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லார்க்குமொக்கத் தன்னைக்கொடுத்தருளும் ஸ்வபாவனாய், திருவாழியாழ்வானுலே அலங்க்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானைப் பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டர் ஈமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்— திருந்துழாயாலே அலங்க்ருதனான எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாதனை என்று தொடங்கி) இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் நாதனாய் விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாருக்கும் ஆகர்ஷகமான திருந்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாவதும்செய்து, ஒளியையுடைத்தாய் அறப்பெருத்திருக்கிற திருவாழியின் அழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட உபகாரகனை. (பாதம் என்று தொடங்கி) அபிமானத்தைத் தவிர்த்து திருவடிகளிலே பணியும் மஹாத்மாக்களைப் பணியுமவர்கிடர் 'பிறந்தான்' என்ற சொல்மாத்ரம் அமையும்படியான பிறப்பிடைதோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவர். (ஓதும் பிறப்பு) ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்யதயா ஓதுகிற பிறப்பு என்றுமாம். 3

ப— 3. அநந்தரம். உபயவிபூதியும் மேல்விழுந்து அநுபவிக்கும் பேடாக்யதை யிலே ஈடுபட்ட பாகூவதர்க்கு சேஷபூதரானவர்கள் எம்மை அடிமை கொள்ளும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

நாதனை — நிருபாதித ஸ்வாழியாய், ஞாலமும் — (அவிசேஷஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு, வானமும்—(விசேஷஜ்ஞரான) நித்யஸூரிகளோடு வாசியற ஏத்தும்—கொண்டாடும்படி, நறும் துழாய்ப்போதனை—பரிமள ப்ரசுரமான திருத் துழாய்த்தாராலே அலங்க்ருதனாய், பொன்—தூர்ஸரீயமாய், நெடும்—(பேடாக்யதையால்) விஞ்சியிருக்கிற, சக்கரத்து—திருவாழியும் கையுமான அழகாலே எந்தைபிரான் தன்னை—எனக்கு நிரவதித ஸ்வாமியானவனை, பாதம்—திருவடிகளிலே, பணியவல்லாரை—தாழ்வல்லாரை, பணியுமவர் கண்டர்—தாழ்ந்து அநுவர்த்திக்குமவர் கிடர், ஓதும்—(ஸாஸ்த்ரங்களிலே) ஓதப்பட்ட, பிறப்பு இடை தோறு—பிறப்பினுடைய அவகாஸந்தோறும், எம்மை—எங்களை, ஆளுடையார்கள்—அடிமையாகவுடையவர்கள். 3

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கிற இருப்பிலே தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (நாதனை) நிருபாதி₄கஸேஷியை. (ஞாலம் இத்யாதி₃) தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் நித்யஸூரிகளோடு அவிசேஷ ஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பார்கள். (நறுந்துழாய்ப்போது) ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்விபெற்ற திருத்துழாய்ப்பு. (பொன் நெடுஞ்சக்கரம்) ஸ்ப்ருஹணீயமுமாய் அழகுக்கும் ஆபரணத்தக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கே யிருக்கை. பேராக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய்வேண்டுமாபோலே அடிக்கடியும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபுவிக்கிறார். (எந்தை பிரான்தன்னை) கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை. (பாதம் பணிய வல்லாரை) பிறருடைய உத்கர்ஷம் பொருத ஸம்ஸாரிகளிலே நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுகையில் அருமை இருக்கிறபடி.

1. “अनसूये” (அநஸூயவே) என்று கொண்டாடவேண்டும்படி ஈஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷம் பொருதேயிறே ஸம்ஸாரிகள் இருப்பது. (பணியுமவர்) ஸஜாதீயராய், அந்நபாநாதி₄களை தூரகமாகவுடையவர்களைத் ததீயத்வாகாரேண தூரகரென்று இருக்கும்போது பேரளவுடையனாகவேணுமிதே. ‘அவர்கிடீர் என்னை ஆளுடையார்’ என்கிறார் இவர். (ஓதும் பிறப்பிடைதோறு) 2. “जायस्रियस्र” (ஜாயஸ்வ மரியஸ்வ) என்று அல்பமாகச்சொல்லும் பிறப்பில் அவகாஸந்தோறும்; ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்யதயா சொல்லும் ஜந்மமாகவுமாம். (எம்மையாளுடையார்களே) 3. “देवानां दानवानाञ्च” (தேவாநாம் த்ரநவாநாஞ்ச) என்ற பொதுவானவனன்று; எனக்கு ஸ்வாமிகள் இவர்களே. A அடியார்கள் குழாங்களிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம்; 4. “दुराचारोपि” (துராசாரோபி). 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றி ருக்குமவர்களுக்கு ஸேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாதனை) நிருபாதி₄கஸேஷியாயுள்ளவனை. (ஞாலம் இத்யாதி₃) தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் b திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம் போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு c வாசியறப் புகழாநிற்பார்கள்.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (நாதனை இத்யாதி₃) a “நறுந்துழாய்ப்போதனை, பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர். எம்மையாளுடையார்கள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (தோளும் இத்யாதி₃) b திருத்திரை எடுத்த அனந்தரம் - திருத்திரை நீக்கின அனந்தரம் என்றபடி. c, d வாசியறப் புகழ்ந்தவிடமுண்டோ? என்ன (ஸ்திரீபூல இத்யாதி₃) e ஸாமாந்யேந மநுஷ்யாண.

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (நாதனை இத்யாதி₃) a “நறுந்துழாய்ப்போதனை, பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர். எம்மையாளுடையார்கள்” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (தோளும் இத்யாதி₃) b எடுத்த - நீக்கின. c, d ஸர்வரும் புகழமுதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்திரீபூல இத்யாதி₃) யுத்₃த₄காண்டே₃ த்ரிம்ஸச்ச₂ததமே பெளரஜந:—5. “ததோ ஹர்ஷஸமுத்₃பூதோ” நிஸ்ஸவனோ த்ரவமஸ்ப்ருஸத்! ஸ்திரீபூலயுவவ்ருத்₃த்ரநாம் ராமோ₂யமிதி கீர்த்திதே||”. e ஸாமாந்

௧—d 1. “स्वीबालयुववृद्धानाम्” (ஸ்த்ரீபூலயுவவ்ருத், தூநாம்) e ‘தந்தாம் e₂ கற்பு அழியும் வார்த்தை சொன்னால்’ என்று இருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலிலே வார்த்தை சொல்ல அறியாத பூலர்கள், e₃ வாய்விட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவ வில்லாத வ்ருத், தூர்கள் இவர்களித்தனைவரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமானமரு. (நறுந்துழாய்ப் போதனை) திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தாலே f நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் f₂ செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. g (பொன் இத்யாதி₃) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், h அழகுக்கும் ஆபுரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கேயிருப்பதாய், பேராக்யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடையனாய், அவ்வழியாலே என்னை எழுதிக் கொண்ட உபகாரகனை. i பேராக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமா போலே, அடிக்கடி கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபூவிக்கிறார், “ஆழிப் பிரான்” (2) என்பது, “பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தைபிரான்” என்பதாய். (பாதம் இத்யாதி₃) j இவ்வழகைக்கண்டு இதிலே அஸூலியை பண்ணுதே, இதிலே தோற்றுத்

அ—மத்யநித்யாய 1. “ஸ்த்ரீபூலயுவ வ்ருத், தூநாம்” இதி விவிச்சயாபி₄ தூநஸ்ய ஹ்ருத்யம் தூர்ஸயந், தேஷாம் ஸ்தோத்ரகரணே ஹேதுஞ்ச தூர்ஸயதி (தந்தாம் இத்யாதி₃) e₂ கற்பு-ஸ்த்ரீத்வம்; அடக்கம். e₃ உத், தூதராகையாலே வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லமாட்டார் என்றபடி. f₂ செவ்விபெற்று- A “தழைக்கும் துழாய்” என்னக்கடவதிநே. g “நெடும்” என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் முண்டான நெடுமையாதல், பேராக்யதையால் வந்த நெடுமையாதல். h இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்குமாபுரணத்துக்கும் இத்யாதி₃) முந்தின அர்த்தம் - “நெடும் சக்கரம்” என்று கூட்டி; இரண்டாவது “பொன்னெடும்” என்று கூட்டி அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே ஏகார்த்தமாகவுமாம். i பலகால் திருவாழியை அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (பேராக்தாக்களுக்கு இத்யாதி₃) j “வல்லாரை” இத்யநேந சரணாவந்த, ஸமாஸ்ரயணஸ்ய அஸக்யத்வம் ஸூசிச்யத இதி ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (இவ்வழகைக்கண்டு இதி) k ஸர்வாதி₄ கவிஷயேதபி அஸூலியாம் குஃவந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (விஷயத்தை இதி) l அஸூலியை பண்ணுவார்கள்

ஜீ—யேத மதுஷ்ணாணம் என்னதே, 1. “ஸ்த்ரீபூலயுவவ்ருத், தூநாம்” என்று விவேகித்ததுக்கு யூராவத்தை தூர்ஸிப்பியாதின்கொண்டு அவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவையும் தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (தந்தாம் இத்யாதி₃) e₂ கற்பு-ஸ்த்ரீத்வம்; அடக்கம். e₃ உத், தூதராகையாலே வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லமாட்டார் என்றபடி. f நறுநாற்றம் - ஸ்லாக்யபரிமளம். f₂ செவ்விபெற்று- A “தழைக்கும் துழாய்” என்னக்கடவதிநே. g “நெடும்” என்று-ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான நெடுமையாதல், பேராக்யதையால் வந்த நெடுமையாதல். h இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கும் இத்யாதி₃ யாலே) i பலகால் திருவாழியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (பேராக்தாக்களுக்கு இத்யாதி₃) j “வல்லாரை” என்றத்தாலே - புகூவத்ஸமாஸ்ரயணம் அமக்யமென்று தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகை இத்யாதி₃) k புகூவத்விஷயத்திலே அஸூலியை பண்ணுவார்களோ? என்ன (விஷயத்தை இத்யாதி₃)

பர— (முன்றும் பாட்டு) (நாதனை இத்யாதி₃) (ஞாலமும் வானமும் இத்யாதி₃)
d1. तत्र विशुद्धतमे अयोध्यां प्रत्यागते रामे पौरजनः—“ततो हर्षसमुद्भूतो निस्वने दिवमस्पृशत्। स्वीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते॥३२½॥”

ஈ—திருவடிகளிலே விழ வல்லவர்களை. k விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸுலியை பண்ணுகிறது. l ஸர்வேஸ்வரனும் l₁. “அநஸூயே” (அநஸூயவே) என்றும், l₂. “ந ச மாம் யோப்யஸூயதி” (ந ச மாம் யோப்யஸூயதி) என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. m முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கு எளிதான இத்தியயல்லது. புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே n₁ இதினருமை தெரிவது. (வல்லாரைப் n பணியும்வர் n₂ கண்டர்) o ஈஸ்வரன்பக்கலுட்பட அஸுலியை பண்ணுநின்றால் ததீயர்பக்கல் சொல்ல வேணுமோ? p ஈஸ்வரத்வப் p₁ பிடாராலே வணங்கவுமாம், அன்றிக்கே, p₂. “ந நமேயம்” (ந நமேயம்) என்றிருக்கவுமாம் அவன்பக்கல்; அந்நபாநாதி,களாலே த₁ ரிக்கிற இவர்கன்பக்கல் p₄ பணியக்கூடாதிறே. q தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் பொகட்டுத் ததீயத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க q₂ அளவுடையனாக

அ—என்னுமதுக்கு ப₄ க₃ வது, க்தியையும் காட்டுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனும் இத்தியாதி₃) n ஏதாக்கிலும் ப₄ க₃ வத், விஷயத்திலே அஸுலியைபண்ணுதே டனியுமது அருமையோ? என்ன (முன்புள்ளார் இத்தியாதி₃) முன்புள்ளார் என்றது, நம்மாசார்யர்கள் என்றபடி. n₂ (இதின் அருமை தெரிவது) என்றது - அஸுலியைபண்ணுதே தொழுகையிலுண்டான அருமை என்றபடி. n, o “பணியும்வர் கண்டர்” என்றதுக்கு, கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே பணிகையிலுண்டான அருமையை ஸாதி₄ க்கிறார் (ஈஸ்வரன்பக்கல் இத்தியாதி₃) n “பணிவார்” என்ன அமைந்திருக்க, “பணியும்வர் கண்டர்” என்னையாலே-அவர் இவ்வரிய செயலைச் செய்தாரென்று தோன்றுகிறது. p கீழ் வாக்யத்தை. உபபாதி₃ க்கிறார் (ஈஸ்வரத்வ இத்தியாதி₃) p₂ பிடார்-பெருமை. p₃ (ந நமேயமென்றிருக்கவுமாம்) அஹங்காரத்தால். p₄, q “பணியக்கூடாது” என்கிறதென்? கூடுகிறவிடமுமில்லையோ? என்ன (தோற்றுகிற இத்தியாதி₃) q₂ அளவு-ருளம். r ப₄ க₃ வத், விஷயம்போலே கைக்கெட்டாதபடியான உத்துங்க, விஷயமன்றே, பூதவையணவர்கள் ஸுலப₄ ராய் நம்மோடே கலந்து நமக்கு த்யாஜ்ய யோபாதேயங்களை ப்ரஸாதி₃ த்தும் நமக்கு ஹிதபராரம்ப் போருமவர்களன்றே, ஆலாபின்பு இவர்களிடத்திலே தோற்றுகிற ஆகாரத்தையிட்டு விரும்பக்கூடாதேயிருக்குமோ? என்ன; ஈஸ்வரன்தானும் இவர்களோபாதி ஸுலப₄ னுவிடத்தில் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை

ஜீ—|அஸுலியை பண்ணுவர்களென்னுமதுக்கு ப₄ க₃ வது, க்தியையும் காட்டுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனும் இத்தியாதி₃) கீ₃ தாஸு நவமே, l₁. “இதும் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமயநஸூயவே”. l₂ அஷ்டாத₃ மே, 2. “ந சாமாஸ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி”; பூர்வமேவ லிகீ₃ தம். n ஏதானாலும் ப₄ க₃ வத், விஷயத்தில் அநஸூயவாயிருக்கிறது அருமையோ? என்ன, (முன்புள்ளார் இத்தியாதி₃) முன்புள்ளார்-நம் ஆசார்யர்கள். n₂ இதின் அருமை-அஸுலியை பண்ணு தொழுகையிலுண்டான அருமை. n₃, o “கண்டர்” என்றதுக்குக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே பணிகையிலு உண்டான அருமையை ஸாதி₄ க்கிறார் (ஈஸ்வரன்பக்கல் இத்தியாதி₃) p உபபாதி₃ நம் (ஈஸ்வரத்வ இத்தியாதி₃) p₂ பிடார்-பெருமை. p₄, q கூடாதென்கிறதென்? கூடினவிடமில்லையோ? என்ன (தோற்றுகிற இத்தியாதி₃) q₂ அளவு - ஜ்ஞாநாதி₃ க்யம். r பெருமக்களுள்ளவராய் வைத்து, 4. “ப்ராதுர் பூவைஸஸுரநரஸம்” இத்தியாதி₃ ப்படியே அவதரித்து ஸுலப₄ ரானவர்களைத் தோற்றின

பர—(பாநம் இத்தியாதி₃) l₁. भगवद्गीतासु नवमे “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसृष्वे । ज्ञानं विज्ञानसहितं यद्ज्ञात्वा मोक्षसेऽशुभात् ॥ १ ॥”

l₂. तत्ताष्टादशे—“इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥”

ஈ—வேணுமிறே. r ஸௌலப்யந்தானே r₂ நறுகுமுறுகென்று முடிந்துபோகைக்கு உடலா யிற்றிறே r₁ ஸபாலாதி₃களுக்கு. s “பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனாயிருப்பா னொருவன். சீயர் ஸீபாத₃த்திலே வந்து ‘எனக்கு ஒருரு திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன, ‘உனக்கு விஸத₃மாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று; அங்கே கேள்’ என்ன, ‘அவரைத் தண்டனிடவேணுமே’ என்ன, ‘அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறாய்’ என்று என்னையழைத்து. ‘இவனுக்குப் s₂ பாங்கானபடி ஒருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்’ என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்ட வாறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக. நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர்பாடே சென்று ‘இவ்வர்த்த₃த்தினுடைய சீர்மையறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்யவேணும்’ என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்ப₃ந்தித்து அநுவர்த்தித்தான்” என்று s₃ அருளிச்செய்வர். t (ஓதும் இத்யாதி₃) u ‘பிறந்தான், செத்தான்’ என்கிற வ்யபதே₃ஸமாத்ரமான ஜந்மமும் அமையும். இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்த₃ தயா u₃ ஓதிப் போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோறும் என்னவுமாம். v (எம்மை

அ—யன்றிக்கே அவனோடே அஸூயைபண்ணுகிறவர்கள் இவர்களிடத்திலே விப்ரதிபத்திபண்ணச் சொல்லவேணுமோ? என்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌலப்யந்தானே என்று தொடங்கி) இத்தால் - ப₃க₃வானுடைய ஸௌலப்யம் முதலாக நறுகுமுறுகென்று முடிந்துபோகைக்கு உடலாயிற்றிறே சைத்யாதி₃களுக்கு. ஆனபின்பு ப₃க₃வதர்பக்கல் ஸௌலப்யம் மிகவும் அநாத₃ரஸீயதாஹேதுவென்னும் து வித்த₃த₃மிறே என்றதாயிற்று. k, r அன்றிக்கே (ஸௌலப்யந்தானே) என்கிற இந்த வாக்யம் - (விஷயத்தைப் பாராதேயிறே) என்கிற வாக்யத்துக்கு முன்னே அநுஸந்தேயம் என்று அருளிச்செய்வர். r அப்போது, ஸுலப₃னனால் அஸூயைபண்ணக் கூடாதே என்ன (ஸௌலப்யந்தானே என்று தொடங்கி) இப்படியும் கண்டுகொள்ளலாம். யத்₃வா, பெருமக்களுளராய் வைத்து 1. “ப்ராஜா₃ர்பு₃வைஸ் ஸு₃ரஸமோ தே₃வதே₃வஸ் ததீ₃யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்₃ருஸோ நாத்ர க₃ர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்பு₃வா யு₃வாத்ரானதோ₃ந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ ப₃வதி வித்யாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: ||” என்கிறபடியே அவதரித்து ஸுலப₃ரானவர்களைத் தோற்றின ஆகாரத்தையிட்டு அனாத₃ரிக்கக் கூடுமோ? என்ன (ஸௌலப்யந்தானே இத்யாதி₃) அத்வா, ஈஸ்வரனுடைய ஸௌலப்யம் போலே இவர்களுடைய ஸௌலப்யம் உபாதே₃யத்வத்துக்கு ப்ரயோஜகமன்றோ? என்ன; அதாமிறே அளவுடையவர்களுக்கு; ஈஸ்வரஸௌலப்யந்தான் உபாதே₃யதா ப்ரயோஜகமாக மாட்டாது அளவிலிகளுக்கு என்கிறார் (ஸௌலப்யந்தானே) என்று. s ப₃க₃வதஸேஷத்வம் து₃ர்லப₃மென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) யத்₃வா, அன்னபானுதி₃கள் த₃யா₃ரகமாகையே ஹேதுவாகப் பணியக்கூடாதென்னுமதுக்கும், அளவுடையனனால் விரும்பக் கூடுமென்னுமதுக்கும் ஒரு ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) s₃ பாங்கானபடி என்றது.—இவனை ஸிம்ஹாஸனத்திலே வைத்தாகிலும் என்றபடி. s₃ அருளிச் செய்வர்-நம்பிள்ளை என்றபடி. u பிறந்தான்-செத்தான் என்கிற வ்யபதே₃ஸமாவது “பிறந்தவன்

ஜீ—ஆகாரத்தையிட்டு அநாத₃ரிக்கக்கூடுமோ? என்ன, (ஸௌலப்யந்தானே இத்யாதி₃) ப₃க₃வத விஷயத்தில் கிம்புந: என்றபடி. r₃ நறுகுமுறுகு - பொருமை; ஸப்₃த₃நாகாரம். s ப₃க₃வதஸேஷத்வம் து₃ர்லப₃மென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) s₃ பாங்கான படி-இவனை உந்நத ஸ்தா₃நத்திலே வைத்தாகிலும். s₃ அருளிச்செய்வர் - நம்பிள்ளை என்றபடி. u பிறந்தான் செத்தான் என்கிற வ்யபதே₃ஸமாவது - பிறந்தவன் உடனே செத்தானென்கிற

ஈ—யாளுடையார்களே) wA “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்றும், w₂B “அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றும் ஒரு தே₂ஸ விசேஷத்திலே அடிமைசெய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். (எம்மை) 1. “देवानां दानवानां च” (தே₂வாநாம் த₂நவாநாம் ச) என்று பொதுவான சேஷித்வ மிறே அவனது; C மயர்வறமதிநலமருளி விசேஷகடாக்ஷம்பெற்ற என்போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்களிறே. x இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாதபடியிறே ப₂க₂வத் ப்ரப₂வத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது; y2. “दुराचारोऽपि” (து₂ராசாரோ₂பி) ஏதேனும் தன்மையுண்டானாலும், அவனை ஆஸ்ரயித்தானாகில் இவனை நிர்த்தே₂ராகாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணும். தோ₂ஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்த்தே₂ராகாக நினைக்க வேண்டுகிறதென்? என்னில்,— 2. “प्रमावात्परमात्मनः” (ப்ரப₂வாத் பரமாத்மந:); பின்பு இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது— இவனை ஸூ₂த₂துக்குகைக்கு ஈடான ஸக்தி அவனுக்கில்லை’ என்று ப₂க₂வத் ப்ரப₂வத்தைக் குறைய நினைக்கையா

அ—உடனே செத்தான்” என்கிற பேர்மாத்ரமொழிய “ஜீவித்தான்” என்கைக்கு அவகாஸமில்லை என்றபடி. p₂ஒதிப்போருகை-சொல்லப்படுகை. v,w அடிமைகொள்ளுமவன் ஈஸ்வரனும், அதுதானும் அவ்விபூ₂தியிலேயாயிருக்க, இவர்களை “எம்மையாளுடையார்களே” என்கிறதென்? என்ன (அடியார்கள் இத்யாதி₂) w₂ (அந்தமில் இத்யாதி₂) அந்தமில் பேரின்பத்துக்கடியராகிறார் அந்த க்லேஸ ப₂ராஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; இரண்டாமர்த்தம் ஸ்பூ₂டம்.xததீயர் என்னுமத்தனையோ பார்ப்பது, அவர்கள் ஜன்மவ்ருத்தாதி₂களும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன (இவ்வருகுள்ளவை இத்யாதி₂) yப₂க₂வத்ப்ரப₂வத்தைப் பார்த்தால் இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாதென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (து₂ராசாரோ₂பி இத்யாதி₂) zப₂க₂வதசேஷத்வம் து₂ர்ப₂மென்னு

ஜீ—பேர்மாத்ரமொழிய, “ஜீவித்தான்” என்கைக்கு அவகாஸமில்லை என்றபடி. p₂ஒதிப்போருகிற - சொல்லப்போருகிற. t “ஓதும் பிறப்பிடைதோறு”—பிறந்தான் செத்தானென்கிற வ்யபதே₂ஸமாத்ர மான ஜந்மலயங்களில் அவகாஸங்கள் தோறும் என்று முந்தின அர்த்தம். v,wஒரு தே₂ஸவிசேஷத் திலே ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம்? இவர்களை “எம்மையாளுடையார்கள்” என்கிறதென்? என்ன (அடியார்கள் இத்யாதி₂) 1. “தே₂வாநாம் த₂நவாநாம் ச ஸாமான்யமதி₂தே₂வதம்” இதி ஜிதந்தாயாம். wA குழாங்கள்-கூட்டங்கள். w₂Bஅந்த மின்றிக்கே-அபரிச்சி₂ந்நமான ஆநந்த₂த்தையுடையரான அடியரோடே கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை இத்யர்த்த₂:. xப₂க₂வதீ₂யத்வமே போருமோ? ஜந்மவ்ருத்தாதி₂களும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன (இவ்வருகுள்ளவை இத்யாதி₂) yப₂க₂வத்ப்ரப₂வத்தைப் பார்த்தால் இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (து₂ராசாரோ₂பி இத்யாதி₂) மஹாப₂ாரதே ஸாத்வதே ச, 2. “दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा। षमस्त्रयैतद्वि-
-தே₂வம் ஸ்ரத்த₂யா ஸரணம் யதி₂! நிர்த்தே₂ராகம் வித்₂தி₂தம் ஜந்தும் ப்ரப₂வாத் பரமாத்மந: ||”

ப்ர— (எம்மை)1. जितन्तयाम्—“देवानां दानवानाञ्च सामान्यमविदैवतम्। सर्वदा चरण-
-इन्द्रं व्रजामि शरणं तव ||”

2. महाभारते साच्वते च — “दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा। समाश्रये-
-दादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि। निदोषं विद्धि तं जन्तुं प्रमावात्परमात्मनः ||”

4. உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகை யன்உடை நாணிநன்
புடையார்பொன் னூலினன் பொன்முடி யன்மற்றும் பல்கலன்
நடையா வுடைத்திரு நாணன் தொண்டர்தொண் டர்கண்டர்
இடையார் பிறப்பிடை தோறுமெக் கெம்பெரு மக்களே.

ஆ— 4. வ்யா:— (உடையார்ந்த) நிரதிரயஸுகந்தமாய், நிரதிரயஸுகஸ்பர்ஸமாய், நிரதிரயௌஜ்வல்யமாய், நித்யஸித்தமாய், அஸங்க்யேயமான திவ்யபூஷணங்களாலே பூஷிதாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அழகுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பதார்க்கு அடிமையாயிருப்பார்க்கிடர் இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கு எம்பெருமக்கள் என்கிறார்.

4.

ஐ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—திருவணிகலன்களின் அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை புக்கிருக்கும்வர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (உடையார்ந்த ஆடையன்) திருவரையிலே பூத்தாற்போலே தகுதியான திருப்பரிவட்டம், திருக்கழுத்திலே சாத்துவன, திருவரையில் சாத்தும் கோவை, திருயஜ்ஞோபவீதம், திருவபிஷேகம் முதலான மற்றும் அநேகம் திருவாபுரணங்களை நித்யமாகவுடையனாய், ஸ்ரீமானு நாராயணனுடைய அடியார் அடியார்கிடர் எங்களுக்கு நிரந்தரமான ஜந்மந்தோறும் ஸ்வாமிகள். புடையார்கைதான் கிடந்த பார்ஸவம் தன் ஒளியாலே பூர்ணமாகை.

4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய ஆபுரணசோபையில் ஈடுபட்டு அடிமைபுக்கு அவர்களுடைய அடியார் எங்களுக்குப் பெரிய சேஷிகள் என்கிறார்.

ஈ—மிறே. 2 வீரப்பிள்ளையும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர் ஸ்ரீபாதத் துக்கு ஏகாந்தராய், தங்களிலே 2₂ செறிந்து பேரந்தார்களாய், தே₃ஸாந்தரம் போனவிடத்தே 2₃ வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்க, இவர்களைப் பார்த்து “பிள்ளைகள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, ப₄க₃வத்₃ விஷயம் 2₄ அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?” என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தண்டனிட்டு ஸங்கதராய்ப் போனார்கள்.

3.

அ—மதுக்குப் பின்னையும் ஓர் ஐதிஹ்யம் (வீரப்பிள்ளையும் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ப₄க₃வத்₃ரப₄வ லோகதே க்ரியமானே ஸதே₃ஷத்₃வதி₃ர்த்தே₃ஷத்₃வே ந ப்ரதிபத்தவ்யே இத்யஸ்மிந் நர்த்தே₂ ஸம்வாதத்வேநாஹ (வீரப்பிள்ளையும் இத₃) 2₃ வெறுப்பு-கலஹம். 2₄ (அராட்டுப் பிராட்டாயோ) அராட்டுப்பிராட்டு-போராப்பொருத்தி; அஸ்பமாயோ? என்றபடி.

3.

ஐ—2 ப₄க₃வதசேஷத்வம் து₃ர்ஸப₄மென்னுமதுக்குப் பின்னையும் ஓரைதிஹ்யம் (வீரப்பிள்ளையும் இத்யாதி₃) 2₃செறிந்து-கூடி. 2₃வெறுப்பு-மனக்குறை. 2₄அராட்டுப்பிராட்டு-போரும்போராதது₃ அஸ்பம் என்றபடி. க்ரமேண அந்வய..

3.

ப— உடை ஆர்ந்த—உடையோடு பொருத்தின, ஆடையன்—திருப்பர் வட்டத்தை யுடையனாய், கண்டிகையன்—கண்டாபுரணத்தையுடையனாய், உடை நாணிணன்—பரிவட்டத்தின் மேலே சாத்தின கோவைநாணையுடையனாய், புடை ஆர்—ஒரு பக்கத்திலேசேர்ந்த, பொன்னூலினன்—பொற்பூணூலையுடையனாய், பொன்முடியன்—ஸ்ப்ருஹணீயமான அபிஷேகத்தையுடையனாய், மற்றும்—மற்றும், பல் கலன்—பலவகைப்பட்ட ஆபுரணங்களையும், நடையா உடை—ஸ்வாபுரணமாகவுடையனாய், திருநாரணன்—ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு, தொண்டர்—சேஷபூதரானவர்களுக்கு, தொண்டர்கண்டர்—சேஷபூதரானவர்களிடர், இடை ஆர்—நிரந்தரமான, பிறப்பு இடைதோறு—பிறப்பினுடைய அவகாஸந்தோறும், எம்க்கு—எங்களுக்கு, எம் பெருமக்கள்—அஸாதாரண பரமசேஷிகள்.

இந்நாலுபாட்டாலும் புகுவதருடைய சேஷித்வம் சொல்லிற்று. 4.

இ— அவ:—நாலாம் பாட்டில்—அவனுடைய ஆபுரணசோபையிலே வித்துராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (உடையார்ந்த ஆடையன்) திருவரையிலே பூத்தாற்போலே யிருக்கிற திருப்பீதாம்புரம்; 1. “अचितकटीसंवादिशैयकम्” (அஞ்சிதகடஸம்வாதி, கௌசேயகம்). (கண்டிகையன்) திருக்கழுத்திலே சாத்துமவை. (உடைநாணிணன்) திருவரையிற்சாத்தும் கோவை. (புடையார் பொன்னூலினன்) தான் கிடத்த ப்ரதேயுரத்துக்கு வேரோரபுரணம் வேண்டாதபடி மேகத்திலே மின்னிநிற்போலே விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதம். (பொன்முடியன்) ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உபய விபூதிக்கும் சூடின திருவபிஷேகம். (மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை) அநுத்த மாய், அநேகமான திருவாபுரணங்களை நித்யமாகவுடையவன். (நடை) தனக்குத் தானே ஒப்பாய், வேறு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கை என்றுமாம். (திருநாரணன்) ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஆபுரணங்களிலே அந்யதமமாயிருக்கிறபடி லக்ஷ்மீஸம்பூந்த, மும். ஆபுரணசோபையினுடைய பேராக்யதையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்; அஸங்க்யாதமாகையாலே பேசமாட்டார். (தொண்டர் தொண்டர் இத்யாதி.) அந்த ஆபுரணச்சேர்த்திக்கும் மிதுநத்துக்கும் தோற்று அடிமை புக்கவர்களன்று; அவர்கள் தோற்ற தோல்விக்கு அடிமைபுக்கவர்கள் எனக்கு நிரந்தரமான ஜத்மத்தில் அவகாஸந்தோறும் சேஷிகள். 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. 2 அவனுடைய ஆபுரணசோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (உடையார்ந்த இத்யாதி.) 2 “மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடைத் திரு நாரணன் தொண்டர் தொண்டர்கண்டர், எம்பெருமக்கள்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (உடையார்ந்த இத்யாதி.) 2 “மற்றும் பல்கலன் இத்யாரப்ய, ‘தொண்டர் தொண்டர்கண்டர் எம்பெருமக்கள்’ என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (அவனுடைய

A 6-2.

ஈ—பிறந்த புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே i, பணிபோரும்படியாயிற்று இருப்பது jA “படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ” என்று j, இதுவே பணிபோந்திருக்குமிதே. k1. “साक्षात्सम्यग्मन्मथः” (லாக்ஷாந்மந்மத, மந்மத, :) 2. “पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्” (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற படியே. l (கண்டிகையன்) m கூறையுடையழகு மேலே எழுவீசிப் போகாநிற்க, நடுவே வழிபறித்துக்கொள்ளும் திருக்கழுத்தில் ஆபரணம் — n, இவரை மடி பிடித்துக் கொண்டுபோய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்தர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடி யென்பது-புடைவை. கண்டிகை-n ஆரம்; o கண்ட,த்திலே சாத்துமவை. (உடை ந ணினன்) அரைநூல்வடம். p கழுத்தே கட்டளையாக அநுபுஷியாநிற்க, கண்ட, க,தமான ஸௌந்தர்யதரங்குங்கள் கீழ் போரவீச, நடுவே நின்று அநுபுஷி

அ—என்ன (தெஞ்சுகளில் இத்யாதி,) i, பணிபோருகையாவது,—தத், விஷய விசாரமேயாய்ச் செல்லுகை; j அத்தை உபபாதி,க்கிருர் (படிச்சோதியென்று) ‘ஆடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ?’ என்று இந்த ஸம்ஸயத்துக்குக் காலம் போருமித்தனைபோக்கி சிற்றத்துக்கு அவகாஸமில்லை என்றபடி. k ஸ்தீரிகளுக்கோ இப்படி ஆகர்ஷகமாவது? என்ன (1. “லாக்ஷாந்மந்மத,மந்மத, :” என்று) l, m திருவரையிலழகை அநுபுஷித்து அவயவாந்தரத்திலே போகிறது முடிய அநுபுஷித்துத் தேக்கிட்டுப்போகிருரோ என்ன (கூறையுடை இத்யாதி,) கூறை-பீதாம்புரரூபம் பட்டுவஸ்த்ரம். n, சாடு (இவரை இத்யாதி,) n ஆரம்-பதக்கம். o “கண்டிகை” என்றதுக்கு அர்த்த,ாந்தரம் (கண்ட,த்திலே சாத்துமவை என்று) 3. “கண்டிகா கண்டபூஷணம்” என்று திருக்கழுத்து நிறையச்சாத்தும் ஆபரணங்கள் என்றபடி. p சாடுபரையோகும் (கழுத்தே கட்டளையாக இத்யாதி,) q புடை-பார்ஸ்வம், q, r கீழ் மூன்று பதத்தைதழை

ஜீ—தத், விஷயவிசாரமேயாய்ச் செல்லுகை. j அத்தை உபபாதி,க்கிருர் (படிச்சோதி இத்யாதி,) j, இதுவே பணிபோந்திருக்கும்மே - இதுவே கார்யமாய்ப் போந்திருக்கும்மே. அதாவது - ‘திருமேனிகாந்தி திருவாபுரணமாய்க் கலந்ததுவோ? திருவாபுரணங்கள் திருமேனிகாந்தியாய்க் கலந்ததுவோ? ஆடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ?’ என்று இந்த ஸம்ஸயத்துக்கே காலம்போருமித்தனைபோக்கி, சிற்றத்துக்கு அவகாஸமில்லை என்றபடி. k ஸ்தீரிகளுக்கோ இப்படி ஆகர்ஷகமாவது? என்ன, (1. “லாக்ஷாந் மந்மத,மந்மத, :” இத்யாதி,) l, m பீதாம்புரத்தைவிட்டு அவயவாந்தரத்திலே போகிறது முடிய அநுபுஷித்தோ? என்ன, (கூறையுடை இத்யாதி,) n, சாடு-(இவரை இத்யாதி,) n ஆரம்-பதக்கம். o “கண்டிகை” என்றதுக்கு அர்த்த,ாந்தரம் - (கண்ட,த்திலே சாத்துமவை என்று) 3. “கண்டிகா கண்டபூஷணம்” என்று திருக்கழுத்து நிறையச் சாத்தும் ஆபரணங்கள் என்றபடி. p சாடு - (கழுத்தே கட்டளையாக இத்யாதி,) q புடை - பார்ஸ்வம். ஆர் - பொருந்தின. r ரூபகஸமாதி,யாலே அருளிச்செய்கிருர்

பா—2. अयोध्याकाण्डे तृतीयसर्गे अभिवेकज्ञापनार्थमाहूतमागच्छन्तं रामं पश्यन् दशरथः—
“गन्धर्वराजप्रतिमं लोके विख्यातपौरुषम्॥ २७॥ दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गगामिनम्।
चन्द्रकान्ताननं रामं अतीव प्रियदर्शनम्॥ २८॥ रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्।
धर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः॥ २९॥ न तत्पुं समायान्तं पश्यमानो नराधिपः॥ २९½॥”

ஈ—கிருர். q 'புடையார் q_2 பொன்னாலினன்) தான்கிடந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு ஆபரணம் வேண்டாதே, காளமேகத்திலே மின்னிதிற்போலேயிருக்கிற திரு யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையவன். r இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாக்ரத்தின் நடுவே அலையப் புக்வாரே, தமக்கு ஆலம்புநமாக ஒரு r_2 நூலைப் பற்றினார்களாம்! (பொன் முடியன்) A "தேர்கடவிய பெருமான்" என்கிறபடியே. ஆபரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒருநூலைப் பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே s ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை நிர்ஸித்தமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. (மற்றும் பல்கலன் t நடையாவுடை) வேறும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களை ஸ்வாபுரணிக மாகவுடையவன். u ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுபுரணிக லாமிறே. v (மற்றும் பல்கலன்) w மின்மினி பறவாநின்றது காணும். x அபரிமிதமாகையாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்; இதிறே படுகிற பாடு! y (திருநாரணன்) z அவ்வாபரணங்களோபாதிகாணும் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் அங்குத்தைக்கு. aB "மார்வத்துமாலை" என்னக்கடவதிறே. b திருவா

அ—தளமாக்கிக்கொண்டு "பொன்னால்" என்றதுக்கு ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிருர் (இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாக்ரத்தின் இத்யாதி) ஸமுத்ரயாதம் பண்ணுகிறவர் நக்ஷத்ரஸாஸ்தர்யம் யாத்தாக்கொண்டிறே போவது. s (ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை) என்றது-கரைசேர்த்துவிடுகை என்று சாடு. t நடையாவுடையவன், u (ஒருதலைசேர்ந்தால்) என்றது-சாடு. அந்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே ஓடத்திலேயிருக்கிறவன் ஒரு ஸாஸ்தரத்தைக்கொண்டு கரை ஏறினால் அநந்தரம் வேண்டினபடி மௌக்திகாதிக்களை அநுபுரணிக்கலாமிறே என்றபடி. v, w கீழ் சொன்னதற்காலே தனித்தனியே சொல்லாதே "மற்றும்" என்று ஸமுத்ரயேந சொல்லுவானென்? என்ன (மின்மினி இத்யாதி) மின்மினி பறக்கையாவது - வெறியோடுகை. அத்தாலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. அதாவது - கண்வெறித்துப்போகை. x "உடையார்ந்தவாடையன்" என்று தொடங்கி "பொன்முடியன்" என்று - பிரித்துச் சொல்லுகிறதற்கும் "மற்றும் பல்கலன்" என்று - ஸமுத்ரயேந சொல்லுகிற துக்கும் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (அபரிமிதமாகையாலே இத்யாதி) y, z ஆபரணங்கள் சொல்லுகிறவிடத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவ்வாபரணங்களோ பாதி இத்யாதி) அதாவது அக்ரயப்ராய ந்யாயத்தாலே இவளையும் ஆபரணமாகச் சொல்லுகிறது என்றபடி. அக்ரயப்ராயந்யாயமாவது - அக்ரயமத்யக்தனுக்கும் அக்ரயத்வம் வருகை.

ஜீ—(இந்த ஸௌந்தர்ய இத்யாதி) r_2 நூல்-திருயஜ்ஞோபவீதமும், ஸாஸ்தரமும். நூலென்றது- ஸமுத்ரயாதம் பண்ணுகிறவர்கள் கடலிலே சம்பான்மேலே மேல்தட்டிலேயிருந்து படிக்கிற நக்ஷத்ரஸாஸ்தர்யம். s ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை-ஒருகரை சேர்த்துவிடுகை. t நடையாவுடையவன். u, v சாடு - (ஒருதலை இத்யாதி) அந்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே ஓடத்திலேயிருக்கிறவன் ஒரு ஸாஸ்தரத்தைக்கொண்டு கரையேறினால், அநந்தரம் வேண்டினபடி மௌக்திகாதிக்களை அநுபுரணிக்கலாமிறே என்றபடி. v, w தனித்தனியே சொல்லாதே, 'மற்றும்' என்று ஸமுத்ரயேந சொல்லுவானென்? என்ன (மின்மினி இத்யாதி) மின்மினி பறக்கை - வெறியோடுகை; அதாவது - கண்வெறித்துப்போகை: அத்தாலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. x பரிஹாராந்தரம் (அபரிமித இத்யாதி) y, z ஆபரணப்ரகரணத்திலே பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பூராவம்-(அவ்வாபரணங்களோபாதி இத்யாதி) அதாவது - அக்ரயப்ராய ந்யாயத்தாலே, இவளையும் ஆபரணமாகச் சொல்லுகிறது என்றபடி. அக்ரயப்ராயந்யாயமாவது - அக்ரயமத்யக்தனுக்கும் அக்ரயத்வம் வருகை.

ஈ—புரணழ்வார்களாகிறார் நித்ய வித், த, புருஷர்களாகையாலே இவர்களை யுடையவன் திருநாரணன் என்கையாலே, இம்மிது, நமே b_2 ஜக, த்துக்கு ஸேஷி என்கிறார். e (தொண்டர் தொண்டர் கண்டர்) d ஸேஷித்வத்துக்கு எல்லை அம்மிது, நமாயிருக்கிறுப் போலே, ஸேஷத்வத்திலும் எல்லையாயிருக்கிறவர்கள். e (இடையார் இத்யாதி,) f உச்சிவீடும் விடாதே நடுநெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோறும். f_2 ஓர் ஒப்பணியாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே நமக்கு ஸேஷிகள். g ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, g_2 'இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஸ்ரயிப்பதே!' என்று (இவர்களுக்கு) அடிமைபுக்கார்க்கு அடியேன் என்கிறார். h அவர்கள் தங்களை h_2 எண்ணுதேயிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். எங்களுக்கு அஸாதாரண ஸேஷிகள். 4.

அ— a லக்ஷ்மீஸம்ப, ந்த, ஸ்யாப்பயாபுரணத்வே ப்ரமாணம் (மார்வத்துமாலை இதி) b 'திரு' என்ற துக்கு-கீழ்ப் பத,ங்களிலே நோக்காக ஆபுரணகோடியிலே சேர்த்து அருளிச்செய்து 'நாரணன்' என்ற பத,த்தோடே கூட்டி ஸேஷித்வத்திலே நோக்காகத் தாத்பர்யாந்தரம் (திருவாபுரணழ்வார்களாகிறார் இத்யாதி,) அன்றிக்கே கீழெல்லாவற்றாலும் ப,ஸிதமாகவுமாம். 1. 'அஸ்யா மம ச ரேஷம் ஹி விபூ, திருபு, யாத்மிகா' என்னக்கடவதிநே. b_2 ஜக, த்துக்கு - உப,யஷிபூ, திகளுக்கு- அஸ்த்ரபூ, ஷணு, த்யாயத்திலே திருவுள்ளம். c, d 'தொண்டர் தொண்டர்' என்றத்தால் ப,ஸிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷித்வத்துக்கு இத்யாதி,) e இடை என்று - நடுவாய், ஆர்தல் - நெருங்குதலாய், நடுவே உச்சிவீடும் விடாதே நெருங்கிவருகிற என்றபடி. பெருமக்களென்றது-ஸ்வாமிகள் என்றபடி. f_2 (ஒரொப்பணியாலன்றிக்கே) என்றது - ஒரொப்பணியழகைக்காட்டித் தோற்பித்து ஸேஷியாகையன்றிக்கே என்றபடி. g 'திருநாரணன் தொண்டர் தொண்டர் - எமக்கு எம்பெருமக்கள்' என்றதுக்கு அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமானான என்று தொடங்கி) c தொண்டரென்றது - ஒப்பணியழகுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் என்னுதல், மிது, னத்தினுடைய சேர்த்திக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் என்னுதல். f_2, g_2 இவ்விரண்டுக்கும் ஸ,ஸகம் (ஒரொப்பணியாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே) என்ற வாக்யமும், (இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஸ்ரயிப்பதே) என்ற வாக்யமும். இது நிர்வஹித்துப்போருமதல். h 'எமக்கு' என்று - என்னினைவாலே ஸ்வாமிகள் என்கிறார் (அவர்கள் தங்களை இத்யாதி,) அன்றிக்கே, 'பெருமக்களே' என்ற ஏவகாரார்த்த,மாதல். h, h_2 (அவர்கள் தங்களை) என்றது-திருநாரணன் தொண்டரையாய், (எண்ணுதே

ஜீ—வருக. a லக்ஷ்மீஸம்ப, ந்த, ஸ்யாப்பயாபுரணத்வே ப்ரமாணம்-(மார்வத்து இத்யாதி,) b 'திரு' என்றதுக்கு - கீழிற் பத,ங்களிலே நோக்காக ஆபுரணகோடியிலே சேர்த்து அருளிச்செய்து, 'நாரணன்' என்ற பத,த்தோடே கூட்டி ஸேஷித்வத்திலே நோக்காகத் தாத்பர்யாந்தரம் - (திருவாபுரணழ்வார்கள் இத்யாதி,) அன்றிக்கே, கீழெல்லாவற்றாலும் ப,ஸிதமாகவுமாம். c, d 'தொண்டர் தொண்டர்' என்றத்தால் ப,ஸிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷித்வத்துக்கு இத்யாதி,) c 'திரு' என்றதின் அர்த்த, த்யயாநுரு, ணமாக, 'தொண்டர்' என்று-ஒப்பணியழகிலே தோற்றவர்கள் என்னுதல், சேர்த்தியழகிலே தோற்றவர்கள் என்னுதல். f முந்தின அர்த்த, தம்- (உச்சிவீடும் இத்யாதி,) e 'இடை' என்று - நடுவாய், ஆர்தல் - நெருங்குதலாய், நடுவே உச்சிவீடும் விடாதே நெருங்கிவருகிற என்றபடி. f_2 ஒரொப்பணியாலன்றிக்கே - ஒரொப்பணியழகைக்காட்டித் தோற்பித்து ஸேஷியன்றிக்கே. g த், வித்யார்த்த, தம்-(ஸ்ரீமானான இத்யாதி,) எம்பெருமக்கள்-எம்பெருமான்கள்; ஸ்வாமிகள் என்றபடி. h 'எமக்கு' என்று என்னினைவாலே ஸ்வாமிகள் என்கிறார் (அவர்கள் தங்களை இத்யாதி,) யத், வ, 'பெருமக்களே' என்ற ஏவகாரார்த்த,மாதல். (அவர்கள் தங்களை எண்ணுதேயிருந்தபோதும்) என்றது - தொண்டர்க்குத் தொண்டரானவர்கள் தங்களை

5. பெருமக்க ளுள்ளவர் தம்பெரு மானை அமரர்கட்கு
அருமை யொழியஅன் ருரமு தூட்டிய அப்பனைப்
பெருமை பிதற்றவல் லாரைப் பிதற்று மவர்கண்டர்
வருமையும் இம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்களே.

ஆ— 5 வ்யா:— (பெருமக்கள்) ப்ரஹ்மேஸாநாதி, ஸர்வதேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாய், அம்ருத ப்ரத்யாநாதி,களாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாயிருந்த அவனுடைய இப்பெருமை யைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றும் அவர்கண்டர் ஸர்வகாலமும் நமக்கு ரக்ஷகரான ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனை எம்பெருமானுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்துக் கலங்கி அவற்றைச் சொல்லுமவர்களுடைய குணத்தைப் பிதற்றுமவர்கள் இஹலோக ஷரலோகங்களில் நம்மை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பெருமக்கள் என்று தொடங்கி) எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று இசைகையாலே என்றும் உளரான அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இந்த், ராதி, தேவர்களுக்கு தாரித்ர்யம் நீங்கும்படி நிரதிஸ்யபேடாக், யமான அம்ருதத்தை புஜிப்பித்த பரமப, ந்து, வை இம்மஹோபகாரத்திலே ஈடுபட்டு ஆக்ரமமாகப் பேசுமவர்கள். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஆஸ்ரிதர் ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கிலும் அவர்கள் அருமைப்படாமற் கொடுக்குமவனுடைய உபகாரகத்வாதிஸ்யத்தை ஸ்துதிப்பாரை ஸ்துதிக்குமவர்கள் உபயவிபூதியிலும் தமக்கு உபகாரகர் என்கிறார்.

அ—யிருந்தபோதும்) என்றது- 'இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஸ்ரயிப்பதே!' என்று இவர்களுக்கு அடிமைபுக்கு இருகால்மட்டு எண்ணுதே இருந்தபோதும் ஒருகாலாகிலும் 'பூக, வதர்களுக்குத் தொண்டர்' என்றிருந்ததுகொண்டே நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார் என்றபடி. அன்றிக்கே, (அவர்கள் தங்களை எண்ணுதேயிருந்தபோதும்) என்றது - ஸ்ரீமந்நாராயணனை எண்ணுதே ததீயரை விரும்பியிருந்தபோதும் என்றபடியாகவுமாம். இந்தப் பக்ஷத்தில், (அவர்கள் தங்களை) என்றது அம்மிது, நத்தை என்றபடி. யத், வா, (அவர்கள் தங்களை இதி) இடையார் பிறப் பிடைதோறு - மத்பூர்வதஜந்மநி ஜந்மநி மம ததீயஸேஷத்வநிஷ்டா உத், தே, ஸ்யா இய்யது ஸைத்தாநாபாவத, ஸாயாமபி மம ஸ்வாமிந இத்யர்த்த: 4.

ஜீ—ஸேஷிகளாகத் தங்கள் நினைவாலே எண்ணுதிருந்தபோதும் என்னுதல்; அன்றிக்கே, (அவர்கள் தங்களை) என்றது - அம்மிது, நத்தை என்றபடியாய், நாரணன் தொண்டரானவர்கள் ஒருகால் பிது, நத்தை ஆஸ்ரயித்துப் பின்பு அவர்களை எண்ணுதிருந்தபோதும் என்னுதல். அயோத்யா காண்டே, துஸரத, வாக்யம்—1. "சந்த்ரகார்தாநாம் சாமமதிவ ப்ரியதூர்ஸாம் | ருபௌதூர்ய க்ஷண: புமஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹரிணம் ||". க்ரமேண அந்வய: 4.

ப— பெருமக்கள் உள்ளவர்—பரமஸம்யாபத்தியாலே வரும் பெருமையையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு, தம் பெருமானை—அஸாதாரணனை அதிபதியாய், அமரர்கட்கு—சாவாமை வேண்டியிருக்கும் தேவர்களுக்கு, அருமை ஒழிய—அருமைப் படாதபடி, அன்று—(துர்வாஸஸ்ஸாபோடஹதரான) அன்று, ஆர் அமுது ஊட்டிய—பூர்ணமாக அம்ருதத்தை புஜிப்பித்து, அப்பனை—ஸத்தையை நோக்கினவனை உத் தேஸித்து, பெருமை—அவனுபகாரகத்வ மஹத்தையை, பிதற்றவல்லாரை—(ப்ரீதி பாரவஸ்யத்தாலே அக்ரமமாகப்) பிதற்றவல்லாரை, பிதற்றுமவர்கண்டர்—(தாங்களும் ப்ரீதிபரவஸராய்ப்) பிதற்றுமவர் கிடர், வருமையும் இம்மையும்—ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களில், நம்மை அளிக்கும்—நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும், பிராக்கள்—உபகாரகர். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம் வித்யாநம் பண்ணும் ஓளதூர்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்ற வர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:—(பெருமக்கள்) நித்யஸூரிகள். A“பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்” என்றும், 1. “स महात्मा सुदृढः” (ஸமஹாத்மா ஸுது,ர்லப:) என்றும் முழுக்ஷுக் களையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகச் சொல்லக்கடவதானால், நித்யஸித்தூரைச் சொல்ல வேண்டாவிடே. (உள்ளவர்) நிருபகமான ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் நித்யமாகையாலே தாங்களும் நித்யராயிருக்கை. இங்குள்ளாரைப்போலே 2. “असन्नेव” (அஸந்நேவ) என்பது 2. “सन्तमेनम्” (ஸந்தமேநம்) என்பதாக வேண்டாதவர்கள். (தம் இத்யாதி) அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனை. (அமரர்கட்கு) ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்நூராதிகளுக்கு. (அருமையொழிய) கடல் கடையும் வருத்தத்தைத் தன் தலையிலேயாக்கி அவர்களுக்கு அம்ருதபேடாகுத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணி. (அன்று) துர்வாஸஸ்ஸாபத்தாலே அபுரீ ப்ரவேஸித்து அஸூரர்கள் அபிபுவித்துப் போக்கற்ற துஸையிலே. (ஆரமுது இத்யாதி) கிரதிஸயபேடாக்யமான அம்ரு தத்தை புஜிப்பித்த நிருபாதிகஸேஷியை. இவர்கள் பேறு தன் பேருயிருக்குமவன். (பெருமை பிதற்றவல்லாரை) ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் 3. “उदाराः” (உதாரா:) என்னுமவனுடைய ஓளதூர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுமவர்களை. (பிதற்றுமவர் கண்டர்) அவர்கள் புகுவத், விஷயத்தில் இருக்கும் இருப்பை அவர்கள் தங்கள் பக்கலிலே இருக்குமவர்கள். (வருமையும் இம்மையும்) ஐஹிகா முஷ்மிகங்கள் இரண்டிலும்; 4. “अत्र परत्र चापि” (அத்ர பரத்ர சாபி) என்கிற படியே. (நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்) ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயிருக்கிற எங்களை அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தராக்கி இங்கு, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யஸூரிக ளோடே ஒரு கோவையாக்கும் ஸ்வாமிசன். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷித ஸம்வித்யாநம் பண்ணுமவன் ஓளதூர்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

A பெரியதிரு 7-4-4.

H— வ்யா:—(b பெருமக்கள்) நித்யஸூரிகள்: c பெரியோர் என்றபடி. dA“பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்” என்னக்கடவதிறே. e 1. “மஹாத்மாநஸ்து” (மஹாத்மாநஸ்து) என்றும், 2. “ச மஹாத்மா சுதூர்ம:” (ஸ மஹாத்மா ஸுது,ர்ஸபு:) என்றும், 3. “एते वै सुमहात्मान:” (ஏதே வை ஸுமஹாத்மாந:) என்றுமிதே ஸேஷி வார்த்தையும். f ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவாய் ஆயி, முக்யம்பண்ணின மாத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடி இதுவானால், நித்யஸூரிகளை இப்படி சொல்லக் கேட்கவேண்டாவிதே. g(உள்ளவர்) h4.“असन्नेव” (அஸந்நேவ) என்பது ஒருநாள்வரையிலே 4. “सन्तमेन”

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பெருமக்கள் இத்யாதி,) a “அருமையொழிய” என்று தொடங்கி “அளிக்கும் பிராக்கள்” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கும் இத்யாதி,) b,c “பெருமக்கள்” இதி-ஸூரிக்ஷு ப்ரயோகே, ந த்,ருஸ்யதே, அஸ்ய ஸப்த,தார்த்த,க: க: அயம் கதம் ஸூரீந் வத:தி? இத்யத்ர ஸப்த,தார்த்த,மாஹ (பெரியோர் இதி) d முமுக்ஷு மஹச்சப்த,ப்ரயோக,த,ர்ஸநாத் தந்ந்யாயேந ஸூரீநபி வத:தீதி த்விதீய ப்ரஸ்நஸ்யோத்தர மாஹ (பேராளன் இத்யாதி,) பெரியதிருமொழி. e(மஹாத்மாநஸ்து இத்யாதி,) ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் என்றும், தைவப்ரக்ருதிகள் என்றும் இரண்டுமையாகையாலே அதில் தைவீம் ப்ரக்ருதி மாபுரிதா: மஹாத்மாநஸ்து, பூ,தாதி,ம் - ஜக,த்காரணபூ,தமயிருப்பானாய், அவ்யயம் - நித்யனா யிருப்பானாயிருக்கிற, மாம் ஜ்ஞாத்வா அநந்யமநஸஸ்ஸந்தோ மாம் ப,ஜந்தி. f இந்த ப்ரமாணங்களெல்லாம் முமுக்ஷுவிஷயமன்றோ? என்ன (ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி,) g,h உண்மை எல்லார்க்கும் ஒவ்வாதோ? இவர்களை “உள்ளவர்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பெருமக்கள் இத்யாதி,) a “அமரர்கட்கு அருமை” என்று தொடங்கி, ‘அளிக்கும் பிராக்கள்’ என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாத்ர இத்யாதி,) b,c இம்ஸப்த,ம்-நித்யஸூரிகளை எப்படிசொல்லும்? என்ன, (பெரியோர் இத்யாதி,) d முமுக்ஷு விஷயத்தில் மஹச்சப்த,ப்ரயோக,ம் காண்கையாலே, தந்ந்யாயேந ஸூரிகளையும் சொல்லும் என்கிறார் (பேராளன் இத்யாதி,) திருமொழி. இதுக்கு அர்த்தம் - முன்பே எழுதிற்று. e கீ,தாஸு நவமே 1.“மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த, தைவீம் ப்ரக்ருதி மாபுரிதா: | ப,ஜந்த்யந்ய மநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ,தாதி,மவ்யயம் ||”; ஸப்தமே 2. “ப,ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே | வாலு,தேவஸ ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது,ர்ஸபு: ||”. f இந்த ப்ரமாணங் களெல்லாம்-ஸூரிகள் விஷயமன்றே; முமுக்ஷுக்கள் விஷயங்களன்றோ? என்ன (ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி,) g,h உண்மை ஸர்வஸாதாரணமன்றோ? இவர்களை “உள்ளவர்” என்று விசேஷிக்கிற

ப்ர—(அஞ்சாம் பாட்டு) (பெருமக்கள்) e1. श्रीभगवद्गीतायां नवमे, “महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः। भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥१३॥”

2. तत्र सप्तमे, “बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते। वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः॥१९॥”

3. “एते वै सुमहात्मानः”

(உள்ளவர்) h4. (तै. आ. ६) “असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत्। अस्ति ब्रह्मेति चेद्देव सन्तमेन ततो विदुरिति॥”

A பெரியதிரு 7.4-4.

ஈ—(ஸந்தமேநம்)என்பதாகாதே.என்றுமொக்க உள்ளவர்கள். iஅதாவது-ஸ்வரூபமான i₂ ஸேஷத்வம் அழியாமையாலே. j நிருபகமில்லையானால் நிருபயம் இல்லையாயிற்றே. k ஸேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு ஒருநாளும் குறைதல் வாராதவர்கள். (தம்பெருமானே) அவர்களுக்கு l ஸத்தாஹேதுவாய் l₂ அந்த உண்மையை நடத்திக்கொடுக்கும்வகை. m (அமரர்கட்கு) n நம்மிற்காட்டில் நாலுநாள் சாவாதேயிருக்கிறத்தையிட்டு அவர்கள் பேரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிற இந்த்,ராதி,களுக்கு. o (அருமையொழிய) p அஸுரர்கள் கையிலே படும் p₂ எளிவரவு தீரும்படியாகக் கடலைக்கடைந்து அவர்கள் ப₂லத்திலே அந்வயிக்கும்படி பண்ணினவனிறே. q கடலைக்கடையும் வருத்தத்தைத் தன்பக்கவிலேயாக்கி. இவர்களுக்கு அம்ருதபே,ாக,த்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணினபடி. (அன்று) து,ர்வாஸஸ்ஸாபோபஹதரான த,ஸையிலே. (ஊட்டிய அப்பகை, r A வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதூட்டும் பெருமானாயிற்றே. அப்பன் - உபகாரகன். s ப்ரஜைக்குத் தாய்பண்ணும் உபகாரமாவது - அதின்முகம் வாடாமே

அ1—(1.“அஸந்நேவ”இத்யாதி.) iஅதாவது-அதுண்டாவது என்றபடி; அது என்று-என்றுமொக்க உளராகையைச் சொல்லுகிறது. i₂ (ஸேஷத்வமழியாமையாலே) என்றது-ஸேஷத்வஜ்ஞாநமழியாமையாலே என்றபடி. j ஸேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமில்லையோ? என்ன (நிருபகம் இத்யாதி.) ஸேஷத்வம் ஆத்மாதுப,ந்தியாயிருந்தாலும் “ நான் ஸேஷம் ” என்கிற ஜ்ஞாந மில்லாதபோது அஸத்ஸமமாயிருக்கும் என்றபடி. k வஸ்துதோ ப,த்த,த,சேதநாநாமபி ஸேஷத்வ விநாஸே நாஸ்தி கில, அத: கத,மித,ம் ஸு,ரீணம் விஸேஷணம் ப,வேத்? இதி பூர்வவாக்ய தாத்பர்யாநபி,ஜ்ஞா ஸங்காயாமாஹ (ஸேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு இதி) ஜ்ஞாநாப,ாவே வித்யமாத மப்பஸத்ஸமம் இதி ப,ாவ: . l, l₂ (ஸத்தாஹேதுவாய்) என்றதுக்கு விவரணம் (அந்த உண்மையை என்று); (ஸத்தாஹேதுவாய்) இருக்கிறவகை; (அந்த உண்மையை நடத்திக்கொடுக்கும்வகை) என்று யோஜிப்பது. m, n ஆவதழிவதாகிற ப்,ரஹ்மாதி,களை-“அமரர்” என்கிறதெத்தாலே? என்ன (நம்மிற்காட்டில் இத்யாதி.) n, o அமரர்கட்கு அருமையொழிய-தே,வர்களுக்கு ஆயாஸமில்லாதபடி. அதாவது-அஸுரர்கள் கையிலே படும் எளிவரவு போம்படியாக என்னுதல், கடைகையிலுண்டான அருமை வாராதபடி என்னுதல், p, q இவ்விவரணடையும் அருளிச்செய்கிறார் (அஸுரர்கள் இத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) r (வானவரை இத்யாதி.) திருமொழி. s ஹேயமான உப்புச்சாற்றைக்கொடுத்துப் பரிஹரிக்கவேணுமோ, பரம்புருஷார்த்த, லக்ஷணமோக்ஷத்தை உபகரிக்கவேண்டாவோ? என்ன (ப்ரஜைக்கு என்று தொடங்கி) அப்படியே இவர்களுக்கும் இத்தை உபகரியாவிடில் இவர்கள் முகம் வாடும் என்றத்தாலே உபகரித்தான் என்றபடி. t, u இது அவனுக்குப் பெருமையாகையாவது-

ஜீ—தென்?என்ன, (1.“அஸந்நேவ”இத்யாதி.) j ஸேஷத்வஜ்ஞாநாப,ாவத்தில் ஸ்வரூபம் போமோ? என்ன (நிருபகம் இத்யாதி.) k ப,னிதம் - (ஸேஷத்வ இத்யாதி.) l₂ ஸேஷத்வம் அழியாமையாலே-ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் அழியாமையாலே. l, l₂ (ஸத்தாஹேதுவாய்) என்றதின் விவரணம் (அந்த உண்மையை இத்யாதி.) m, n ஆவது அழிவதாகிறவர்களை ‘அமரர்’ என்கிறது எத்தாலே? என்ன, (நம்மில் இத்யாதி.) o அருமையொழிய-ஆயாஸம் தீரும்படியாக; p அஸுரர்களால் வந்த க்லேஸம் போம்படியாக என்று முந்தின அர்த்தம் (அஸுரர்கள் இதி) p₂ எளிவரவு-க்லேஸம். q கடைகையிலுள்ள ஆயாஸம் அவர்களுக்கொழிய என்று அர்த்த,ாந்தரம் (கடலை இத்யாதி.) r உக்தார்த்தே, ப்ரமாணம் (வானவரை இத்யாதி.) திருமொழி (A நண்ணாத இத்யாதி.) தே,வர்களை ஸ்த்ரீ வேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு அம்ருதத்தை ப,ஜிப்பிக்கும் ஸ்வாமியானவர் இத்யர்த்த,ஃ. s ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொடுக்க உபகாரமோ? என்ன (ப்ரஜைக்கு இத்யாதி.) t, u இதில்

ஈ - வளர்க்கையிறே. t (பெருமை இத்தயாதி) u1. “उदारा:” (உதாரா:) என்கிறபடியே, தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றினார்க்குப்போலே, ஐஸ்வர்யாதி,களை உகந்தார்க்கும் ‘இத்தையாகிலும் நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றேமே; இவர்கள் நமக்கு ஸர்வஸ்வத,நாம் பண்ணுகிறார்களன்றே’ என்றிருக்கும் பெருமை. v நாட்டார்படியல்ல இவனது. நாட்டில் கொடுப்பார் உதாரராயிருப்பார்: இங்குக் கொள்வார் உதாரராயிருப்பார். w ஏதேனுமாகக் குறைதீர்ப்பார் உதாரராயித்தனையிறே. (பிதற்ற வல்லாரை) xA “அறவனை” என்கிறபடியே ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரரளவிலும் இப்படியிருப்பதே!’ என்று இத்தை நெஞ்சிலே அநுஸந்தித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு ஏத்துமவர்களை. (பிதற்றுமவர் கண்டர்) y ‘இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே!’ என்று y₃ அவர்கள் அவன் பக்கலிருக்கும் இருப்பை y₃ அவர்கள் பக்கலிலே இருக்குமவர் கிடர். ‘இவர்கள் உத்தே,ஸ்யராவது எத்தனை நாளைக்கு?’ என்ன, z (வருமையும் இம்மையும்) a 2. “अत्र परत्र चापि” (அத்ர பரத்ர சாபி) இஹலோகபர

அ—வேறொருவர் பக்கலிலே போகாதே தன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுகையாலே அத்தை குணமாகக்கொண்டு அவர்களை விஷயிகரிக்கும் பெருமை என்கிறார் (உதாரா இத்தயாதி) v கொடுப்பாரன்றே-உதாரராயிருப்பார்கள், கொள்வாரை - உதாரர் என்கிறதென்? என்ன (நாட்டார் என்று தொடங்கி) w எல்லாம் செய்தாலும் இப்படி உல்லோகமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன (ஏதேனுமாக இத்தயாதி) x அறவனை-தூர்ம்களை. y₃,y₃ அவர்கள் அவன்பக்கலில் இருக்கும் இருப்பை) இரண்டிடத்திலும் பிதற்றத்தையே சொல்லிற்று, இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே என்று (அவர்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர்கிடர்) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. y₃ அவர்கள் அவன்பக்கலிலே இருக்குமிருப்பாவது - ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக்கொடுத்துவிடுவதே! இதென்ன நீர்மை!’ என்று அநுஸந்தித்துப் பிதற்றுகை. z,a “வருமையும் இம்மையும்” என்கிறது. காலவாசியையாகிலும் ததுபலக்ஷித தே,ஸங்களைக் காட்டுகிறது (அத்ர பரத்ர சாபியென்று) யதீ,ய சரணேள-யாதொரு நாதுமுனிகளுடைய திருவடிகள், அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் மதீ,யம் ஸரணம் - இஹலோகத்தில் உபாயமாய், பரலோகத்தில் நித்யம் நமக்கு ப்ராப்யமாயிருக்கிறது.

ஜீ—அவனுக்குப் பெருமையேது? என்ன, (1. “உதாரா:” இத்தயாதி) கீ,தாஸு ஸப்தமே, 1. “உதாராஸ்ஸர்வ ஏவதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் | ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் க,திம் ||”. v கொள்வார் உதாராரம்படியென்? என்ன (நாட்டார் இத்தயாதி) w அவர்களிடத்தில் ஓளதூர்யமேது? என்ன (ஏதேனும் இத்தயாதி) x அறவனை தூர்ம்களை. y ‘நிலமாவதே!’ என்று ‘அவர்கள்பக்கலிலேயிருக்குமவர்கிடர்’ என்று அந்வயிப்பது. y₃ அவர்கள் அவன்பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பாவது ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே; இதென்ன நீர்மை!’ என்று அநுஸந்தித்துப் பிதற்றுகை. z,a “வருமையும் இம்மையும்” என்கிறது. காலவாசியாகிலும், ததுபலக்ஷித தே,ஸங்களைக் காட்டுகிறது (அத்ர பரத்ர சாபி இதி) ஸ்தோத்ரரத்தே-2. “தஸ்மை நமோ மது,ஜிதங்குநி” இத்தயாதி. b அளிக்கும் ப்ரகாரமேது?

பர—u1. (பெருமை இத்தயாதி) भगवद्गीतासु सप्तमे, “उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्। आस्थितस्सहि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम्॥ ८॥”

a 2. (வருமையும் இம்மையும்) स्तोत्रे, “तस्मै नमो मधुजिदङ्घ्रिसरोजतत्त्वज्ञानानुरागनहिमातिशयान्तस्मिन्ने। नाथाय नाथमुनयेऽत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम्॥”

6. அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப் பிரான்தன்னைத்
துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ணனெம் மான்தன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளு மவர்கண்டிர்
சலிப்பின்றி யாண்டுளம்மைச் சன்மசன் மாந்தரங் காப்பரே.

ஈ—லோகங்களிரண்டிலும். b இஹலோகத்தில் A நாட்டாரோடியல்வொழித்து. பரலோகத்தில் A நாரணனை நண்ணுவித்து B அடியார்கள் குழாங்களிலே உடன்கூட்டும் b₂ உபகாரகர். (நம்மையளிக்கும் c பிராக்கள்) நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் d ஸ்வாமிகள். e ஸர்வேஸ்வரன் e₂ ஒருநாள் வரையிலே e₃ உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து. ஒருநாள் வரையிலே ஸம்ஸாரத்திலே e₄ தருதுயரந்தடாதே வைக்குமிறே; f ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறில், f₂ 'ஸம்ஸாரந்தானே நன்று' என்னும்படியிறே அவர்கள்படி. gD "நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலுறுமோ" என்றிரிறே. 5.

அ—z, b வருமையும் இம்மையும் அளிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (இஹலோகத்தில் இத்யாதி₃) b₂, c, d 'பிராக்கள்' என்றது, -ஸ்வாமிகள் என்னுதல், உபகாரகரென்னுதல். e, f அவதாரணர்த்துமாஹ (ஸர்வேஸ்வரன் இதி) e₂ ஒருநாள் வரையிலே உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து) என்றது - ஒருநாள் வரையிலே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையறுத்து மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து என்றபடி. மோக்ஷத்தை 'ஆத்யந்திக ப்ரளயம்' என்று சொல்லுகையாலே, உபஸம்ஹரித்தென்று - பரமபத்யத்திலே கொண்டுபோகையைச் சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வர். e₃ (இட்டுவைத்து) என்றது - இடுவானுகவைத்து என்றபடி. "பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவரே - அளிக்கும் பிராக்கள் கண்டிர்" இத்யந்வயோட்த்ர விவக்ஷித: f ப்ராக்ஷவதர்களாகையிருந்தால் ஸம்ஸாரிக து:க்கும் தோற்றுதோ? என்ன (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே இத்யாதி₃) e, f யத்து₃யா, "பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டிர் வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்" இத்யநேந அஸ்யம் விபூ₄த்யம் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராபணம் அருர்வானே ப₄ க₂ வாந் வ்யாவர்த்தயதே இத்யபி₄ப்ராயேணஹ (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₃ வாக்யத்வயேந) e₄ (தருதுயரந்தடாதே) பெருமாஸ்திருமொழி. தடாதே-போக்காதே. f₂ (ஸம்ஸாரந்தானே நன்றென்னும்படி) ஸேஷபூ₄தனாவனுக்கு ஸேஷி ஸந்நிதி₄யிலே வர்த்திக்கையிறே நன்மை என்றபடி. g இவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெற்றால் ஸம்ஸாரம் நன்றாயிருக்கும் என்னுமத்தைக் கிம்புநந் ந்யாயத்தாலே துர்ஸிப்பிக்கிறார் (நறுமாவிரை இத்யாதி₃). 5.

ஜீ—என்ன (இஹலோகத்தில் இத்யாதி₃) c பிராக்கள்-உபகாரகர். c, d 'பிராக்கள்' என்றதுக்கு-ஸ்வாமிகளென்று அர்த்த₂ாந்தரம் (நம்மை இத்யாதி₃) e, f ஏகாரத்துக்கு ப₄ாவம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₃) e₂ உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து - மோக்ஷத்தைக்கொடுத்துவைத்து. e₄ 'தருதுயரம் தடாதே' நீயே தருகிற து:க்கத்தை நீயே போக்காதே இத்யர்த்த₂: பெருமாஸ்திருமொழி[5-1] g உக்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (D நறுமாவிரை இத்யாதி₃) ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்க பரிமளத்தையும் ஸ்லாக்யமான மது₄வையுமுடைத்தான செவ்விப்பூப்போலையிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே புகுதல் சீரியதோ? இத்யர்த்த₂: அப்பனை உத்தே₃யித்து, அவனுபகாரமஹத்தையைப் பிதற்ற வல்லாரை இதி ஸப்₃தார்த்த₂: க்ரமேண அந்வய:.

ஆ— 6. வ்யா:— (அளிக்கும்) தேவமநுஷ்யாதி, ருபேண அவதீர்ணனாய், ஸர்வ ஜகத்ரக்ஷகாய், ஸங்க்ஷக்ரதி, திவ்யாயுதராய், திவ்யமாலயோபரோபிதாய், ஹேயப்ரத்யகாய், நிரதிரய தேஜோவிஸிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர் ஒரு சலமில்லாதபடி ஆண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பார் என்கிறார்.

6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளையெல்லாம் திரள நெஞ்சிலே அநுபூவிக்குமவர்கள் எனக்கு ஸர்வகாலமும் ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணை) ரக்ஷண ஸ்வபூவத்தில் தனக்கு மேற்பட்டார் இல்லாத க்ருஷ்ணனை. (ஆழிப்பிரான்தன்னை என்று தொடங்கி) கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிச் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிப்பதும் செய்து, திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தாலே மதுஸ்யந்திகளான மாலைகளையுடையனாய் பழிப் பற்ற நீலரத்தம்போலே ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனுமாய், அத்தாலே என்னை அடிமை கொள்வதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நெஞ் சாலே அநுபூவிக்குமவர்கள் கிடீர். (சலிப்பின்றி ஆண்டு) 1. “न पित्र्यमनुवर्त्तते” (ந பித்ர்யமநுவர்த்தந்தே) என்னும்படியாலே ஜகஜ்ஜநநியான பெரியபிராட்டியார் சாயலாகையாலே குற்றங்கண்டாலும் என்னை விடாதபடியாகப் பரிக்ரஹித்து. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்வடிவழகை அநுபூவிப் பிக்கும் உஜ்ஜ்வலஸ்வபூவனை அநுபூவிப்பார் நமக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

அளிக்கும் பரமனை—(உபகரிக்குமிடத்தில்) மேலில்லாதபடியாகத் (தன்னை) உபகரிப்பானாய், கண்ணனை—(அவர்களிட்ட வழக்காம்படி) புவ்யனாய், ஆழி— கையுத்திருவாழியுமான அழகையும், துளிக்கும் நறும் கண்ணி—மதுஸ்யந்தி யாய்ப் பரிமளோரத்தரமான மாலையழகையும், தூ மணி—அழுக்கற்ற மாணிக்கம் போன்ற, வண்ணம்—வடிவையும், பிரான்தன்னை—உபகரித்து, எம்மான்தன்னை— என்னையெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், ஒளிக்கொண்ட —(அத்தாலே) மிகவும் நிறம்பெற்ற, சோதியை—தேஜஸ்ஸையுடையனானவனை, உள்ளத்து—நெஞ்சாலே, கொள்ளுமவர் கண்டீர்—அநுபூவிக்குமவர்கள் கிடீர், எம்மை—எம்மை, சலிப்பு இன்றி—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் போகாமல்) நிஸ்சலமாக, ஆண்டு—அடிமை கொண்டு, சன்மம் — இஜ்ஜநமத்தோடு, சன்மாந்தரம் — ஜந்மாந்தரங்களோடு வாசியற, காப்பார்—ரக்ஷிக்குமவர்கள்.

6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளையெல்லாம் திரள அநுபூவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளிக்கும் இத்யாதி) ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு மேற்பட்டா ரில்லாதவனை. (கண்ணனை) உபகரித்து தன்னையாயிற்று. (ஆழிப்பிரான்தன்னை) 2. “नयुयानि” (நாயுதாநி) என்கிறபடியே தன்னோடு ஆயுதங்களோடு வாசியற

இ—1. “**भक्तानाम्**” (புக்தாநாம்) என்று இருக்குமவனை. “ஆளும் பரமனை” (2) என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்வி பெற்றுத் துளியாகிற்கிற மதுவையும் பரிமளத்தையுமுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனும்; “நறுத்துழாய்ப் போதனை” (3) என்றத்தை நினைக்கிறது. (தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை) பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற திரு நிறத்தைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டவனை; “தோளுமோர் நான் குடைத் தூமணிவண்ணன்” (2) என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) ஒளிமிக்க தேஜஸ்தை; “பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியை” (1) என்றத்தை நினைக்கிறது. (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டார்) குணங்களை அநுபவித்து வித்து, ராய் வாய்விடமாட்டாதேயிருக்குமவர் கண்டார். (சலிப்பின்றியாண்டெம்மை) புகுவத் ஸமாஸ்யணம் பண்ணினார் பூரஹ்மாதிகளாய், ‘**‘ஸ்வரோஹம்**’

என்று மீள லாம்; ததீயசேஷத்வபர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. (சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே) ஜந்மபரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். முன்பு ஜந்மத்தையும் அநுமதிப்பண்ணினார், அவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

6.

ஈ— அவ:— ஆளும் பாட்டு. **a** கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் **a₂** திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— (b அளிக்கும் பரமனை) இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை. c [அன்றிக்கே, உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல். அளிக்கை - ரக்ஷிக்கையும், கொடுக்கையும்.] d (கண்ணனை) e அளிப்பது தன்னையிறே, f A “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” g (ஆழிப்பிரான் தன்னை)

அ— ஆளும் பாட்டு. (அளிக்கும் பரமனை இத்யாதி.) a “அளிக்கும் பரமனை” என்று தொடங்கி “சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி.) (கீழ்ச்சொன்ன) என்றது-“பயிலும் சுடரொளி” (1) என்று தொடங்கி மூன்று பாட்டாலும் சொன்ன என்றபடி. **a₂** திரள-ஸங்க், ரஹமாக. அதாவது-சேர என்றபடி. b, e “அளிக்கும்” என்றதுக்கு-கீழே ரக்ஷிக்கையைச் சொல்லி, அர்த்தந்நதரம் (அளிப்பது தன்னையிறே என்று); இந்த அர்த்தத்துக்கு அளித்தல் - கொடுத்தல். அன்றிக்கே, ஏகார்த்தமேயாகக்கடவது. அளிக்கை - அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைக் கொடுக்கையாகையாலே இதைச்சொல்லுகிறது (அளிப்பது தன்னையிறே என்று) என்றும் அருளிச்செய்வார். (தன்னையிறே) ஆகையாலே பரமனென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து. b, d, e “கண்ணன்” என்று-புவ்யதையிறே தோற்றுகிறது, ஆகையாலே “அளிக்கும் பரமன்” என்று தன்னையளித்தமை தோன்றத் தட்டில்லையிறே. f இதுக்கு ப்ரமாணம் (எனக்கே இத்யாதி.) முத்தின அர்த்தத்துக்கு முகந்தோன்றாதே நின்று ரக்ஷிக்கை

ஹி— ஆளும் பாட்டு. (அளிக்கும் இத்யாதி.) a பாட்டில்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை- (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி.) கீழ்ச்சொன்ன-“பயிலும் சுடரொளி” தொடங்கிச்சொன்ன. **a₂** திரள-ஸங்க், ரஹமாக. b, e அளிக்கை என்றதுக்கு-ரக்ஷிக்கையென்று கீழேசொல்லி, கொடுக்கையென்று அர்த்தந்நதரம்- (அளிப்பது தன்னையிறே) என்று. b, h “அளிக்கும்” என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச் சேர பாவம்

c [ ] ப்ரக்ஷிப்தம் என்பார். A 2-7-11.

ஈ—h1. “நாயுதாநி” (நாயுதாநி) என்கிறபடியே, தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற
1. “भक्तानां” (புக்தாநாம்) என்றிருக்குமவனை; i “ஆளும் பரமனை” (2) என்கிற
பாட்டை நினைக்கிறது. j (துளிக்கும் இத்யாதி) k அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்
படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) திருமேனி
யின் ஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்விபெற்று மது ஸ்யந்தி, யாநிற்பதாய், k₂ நறுநாற்றத்தை
யுடைய திருத்துழாய்மாலையையுமுடையனாய்; l “நறுந்துழாய்ப்போதனை” (3) என்
கிறத்தை நினைக்கிறது. m (தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை) n பழிப்பற்ற நீலமணி
போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அநநயார்ஹமாக்கினவனை;
oA “மணியை வானவர் கண்ணனை” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்ட
படியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; qB “படிகண்டறிதியே” என்னக்

அ—யன்றிக்கே தான் அவதரித்து ரக்ஷிக்குமென்று-“கண்ணன்” என்ற பத்யஸங்குதியாகக்கவது.
ஐ “ஆழிப்பிரான்தன்னை” என்றதுக்கும்-ரக்ஷண பரிகரமான திவ்யாயுதங்களை உடையவனென்று
கொள்வது. g_h ஓளதாரிய பக்ஷத்திலே “ஆழிப்பிரான் தன்னை” என்றதுக்கு ஸங்குதி அருளிச்
செய்கிறார் (நாயுதாநி இத்யாதி) a, l, i, q, r “கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநு
பூவிக்குமவர்கள்” இத்யவதாரிகோக்தம் அர்த்தம் தத்தத்ததேந தர்ஸயதி (“ஆளும் பரமனை
என்கிற பாட்டை” இதி வாக்யேந, “நறுந்துழாய்ப்போதனை” இதி வாக்யேந ச, “தோளுமோர்
நான்குடை” இதி வாக்யேந ச, “பயிலும் சுடரொளி” இதி வாக்யேந ச) g, j, k “ஆழிப்பிரான் தன்னை”
என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு “துளிக்கும் நறுங்கண்ணி” என்றதுக்கு ரஸோக்தியாலே
ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவில் இத்யாதி) ஒரு ம்ருகத்தை வளைத்தால் அதுக்குத்
தப்பினால் கண்ணியிட்டுப் பிடிப்பார்களிறே. அதுவாயிற்று ரஸோக்தி. கண்ணி - குளச்சிட்ட
கயிறும், மாலையும். n பழிப்பு-மாலிந்யம். p படியே. விக்க, ரஹ ஏவ இத்யர்த்தம். m, o “மணிவண்ண
னெம்மான் தன்னை” A “மணியை வானவர் கண்ணனை” இதி ப்ரயோக்ய ஸாம்யே அஸ்ய வாக்யஸ்ய
ஹ்ருத்யம். q “படி” என்று விக்க, ரஹத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (படிகண்டு இத்யாதி)
முதல்திருவந்தாதி. “மணியை” என்றதுக்கு - அவ்விடத்திலே ஸௌஸ்ப்யபரமாகச் சொன்ன
அர்த்தமேயன்றிக்கே, இவ்விடத்தில் (நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்டபடியேகாணும்) என்கை

ஜீ—(நாயுதாநி இத்யாதி) ஜிதந்தாயாம், பூர்வமேவ லிகிதம். a, l, i, q, r (கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்
யாதிகளைத் திரள அநுபூவிக்குமவர்கள்) என்று அவதாரிகையில் சொன்ன அர்த்தத்தைத் தத்தத்
தத்யங்களாலே காட்டுகிறார் (‘ஆளும் பரமனை’ இத்யாதி, யாலும், ‘நறுந்துழாய்’ இத்யாதி, யாலும்,
‘தோளுமோர் நான்குடை’ இத்யாதி, யாலும், ‘பயிலும் சுடரொளி’ இத்யாதி, யாலும்), g, j, k கீழ்ப்
தத்யத்தையும் கூட்டி மேலுக்கு ரஸோக்தியாக ஸங்குதி (அவ்வளவில் இத்யாதி) ஒரு ம்ருகத்தை
வளைத்தால் அதுக்குத் தப்பினால் கண்ணியிட்டுப் பிடிப்பார்களிறே என்று ரஸோக்தி. கண்ணி-
குளச்சிட்ட கயிறும், மாலையும். k₂ நறுநாற்றம்-மிக்க பரிமளம். n பழிப்பு-மாலிந்யம். p படியே.
விக்க, ரஹமே. q படியென்று - விக்க, ரஹத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (படிகண்டு இத்யாதி).
முதல்திருவந்தாதி [85] o “மணியை வானவர் கண்ணனை” என்றவிடத்திலே, ‘மணி’ என்று-
ஸௌஸ்ப்யபரமாகக் கீழ் வ்யாக்யாதமானாலும், இவ்விடத்தில் இப்படி அருளிச்செய்கையாலே,

ப்ர— (ஆளும் பாட்டு) (அளிக்கும் இத்யாதி) (ஆழிப்பிரான்தன்னை) h1. जितन्तायाम्
“न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्। तथापि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे॥”

A 1-10-11. B முதல்-திருவ 85.

ஈ—கடவதிறே; q_3 “தோனாமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்” (2) என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) நிரவதிக தேஜோருபமான விக்ரஹத்தை யுடையவனை; r “பயிலுஞ் சுடரொளி” (1) என்றத்தை நினைக்கிறது. s (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டார்) t குணங்களை அநுஸந்தித்து வித்திராய் வாய்விட மாட்டாதேயிருக்குமவர்கள் கிடார். (u சலிப்பின்றி v_2 ஆண்டு எம்மை) v புகுவத் ஸமாஸ்யணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத்தையஸ்வரங்களைக்கொண்டு மீளவுமாம், ததீய ஸேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. w மீண்டார்களாகிலும் $w_2 A$ திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் w_3 திருவுருக் காணுமித்தனையிறே. $x B$ “தெரிவைமாருருவமே மருவி” என்கிறபடியே. x_2 பலவுருச் சொல்லிப் போக வேண்டாதே இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே x_3 அவர்கள் சொல்லுவது. y (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) ஜந்மபரம்பரைகளில் புகாதபடி ரகசிப்பார்கள். z கீழிற்பாட்டுக் களிலே, ஜந்மத்தை ஆதரித்தார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார். 6.

அ—யாலே, இதுவும் ஓர் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. s, t “ஏத்துமவர்கள்” என்கிறதே, “உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (குணங்களை இத்யாதி) u, v “அவரே கண்டார்-எம்மை சலிப்பின்றி - ஆண்டு - சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்” இதி யோஜநாஞ்ச, சலிப்பு - சலநம்; தச்ச-ப்ரயோஜநாந்தரபரத்வம் இத்யர்த்தஞ்ச ஹருதி; நித்யாவததாரணார்த்தமாஹ (புகுவதீதி) w ததீயஸேஷத்வபர்யந்தம்போனாலும் மீளுகிறவரில்லையோ? என்ன (மீண்டார்களாகிலும் இத்யாதி) w_2 (திரிதந்தாகிலும்) கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு. w_3, x “திருவுரு” என்ற ஏகவசந தாத்பர்யமாக ரஸோக்தி (தெரிவைமார் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. x_2 பலவுருச்சொல்லுகை-வாய்க்கு ஆயாஸம் என்று; த்வந்யர்த்தம். x_3 அவர்கள் சொல்லுவது - புகுவதர்கள் நியமிப்பது என்றபடி; x_2, u_2 (சொல்லுவது) இதுவே ஆட்சியென்று கருத்து. y “சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே”-இந்த ஜந்மம் நிமித்தமாகவும் ஜந்மாந்தரம் நிமித்தமாகவும் காப்பர் என்றபடி. இந்த ஜந்மம் நிமித்தமாகக் காக்கையாவது-அதின் கார்யமான ராகுத்வவேஷாதிகள் பிறவாதபடிபண்ணி, புகுவத்புகுவத விஷய ப்ராவண்ய கைங்கர்யங்களை உண்டாக்குகை; ஜந்மாந்தரம் நிமித்தமாகக் காக்கையாவது-அது வாராமல் பண்ணுகை. அன்றிக்கே - சன்மசன்மாந்தரமென்று - புகாவி ஜன்மபரம்பரைகள் தன்னையே சொல்லிற்றுகவுமாம். z “பயிலும் பிறப்பிடைதோறு” என்று கீழில் நாலுபாட்டுக்களிலே. ஜந்மத்தைவிரும்பி, இப்பாட்டிலே-த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழில் பாட்டுக்களிலே இத்யாதி) 6.

ஐ—வடிவமுகும் ஓர் அர்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது s, t “ஏத்துமவர்” என்கிறதே, “உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்” என்றதுக்கு பாவம் (குணங்களை இத்யாதி) u, v “சலிப்பின்றி” என்று விசேஷித் ததுக்கு பாவம் (புகுவத்ஸமாஸ்யணம் இத்யாதி) u சலிப்பு - சலநம். அதாவது - ப்ரயோஜ நாந்தரபரதை. w ததீய ஸேஷத்வபர்யந்தம் போனாலும் மீளுகிற பேரில்லையோ? என்ன (மீண்டார்களாகிலும் இத்யாதி) w_2 (திரிதந்தாகிலும் இத்யாதி) மீண்டார்களாகிலும் தேவபிரா னுடைய கறுத்த அழகிய திருமேனியைக் காணுமத்தனை இத்யர்த்தம். w_3, x “திருவுரு” என்ற ஏக வசநத்துக்கு பாவம் (தெரிவைமார் இத்யாதி) ரஸோக்தி. x திருமொழி - முதல்திருமொழி - மூன்றாம் பாட்டு—(சேமமேவேண்டி இத்யாதி) ஸ்த்ரீகளுடைய தேஹத்தையே ஆதரித்து இத்யர்த்தம். x_2 பலவுருச் சொல்லுகை-வாய்க்கு ஆயாஸமென்று த்வந்யர்த்தம். x_3 அவர்கள் - புகுவதர்கள். y “சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்”-இந்த ஜந்மநிமித்தமாகவும் ஜந்மாந்தர நிமித்த மாகவும் காப்பர் என்றபடி. z முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இவ்வளவாக, ஜந்மத்தை ஆதரித்து, இப்பாட்டிலே த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழிற்பாட்டுக்களிலே இத்யாதி) 6.

. A கண்ணி-3. B பெரியதிரு 1-1-3.

7. சன்மசன் மாந்தரம் காத்துஅடி யார்களைக் கொண்டுபோய்த்
தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளு மப்பனைத்
தொன்மை பிதற்றவல் லாரைப் பிதற்று மவர்கண்டர்
நன்மை பெறுத்துளம்மை நாளுய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சன்மசன்மாந்தரம்) ஜந்மங்கள்தோறும் இந்த லோகத்திலே தானும் வந்து பிறந்தருளி ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்து, பின்னை அவர்களைக் கொண்டுபோய் அஸங்குசிதஜ்ஞாநராக்கித் தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் அப்பனுடைய இந்த ஸ்வாபுரவிகமான குணத்தைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர், ஸ்வரோஷத்தை ரதித்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை நித்யஸித்தமாக்குவர் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோப காரங்களை அநுஸந்தித்து அப்படிகளைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கள் கிடர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (சன்மம் என்று தொடங்கி) ஜந்மங்கள்தோறும் வந்து ரக்ஷித்து ஆஸ்ரிதரைக் கொண்டுபோய்ப் பரிபூர்ணஜ்ஞாநராக்கித் தன் திருவடிக்கீழே நிரந்தர கைங்கர்யத்தைக்கொள்ளும் பரமபு, ந்துவை. (தொன்மை என்று தொடங்கி) நைஸர்க்கி, கமான குணங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுமவர்களைப் பிதற்றுமவர் கிடர் புகுவதேஸேஷத்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை என்றும் நடத்தக்கடவ முதலிகள். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஸ்வாநுபுவம் பண்ணுவாரை ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத் தைப் பிறப்பித்து அநுபுவிப்பிக்குமவனைப் புகழுமவரைப் புகழுமவர்கள் நமக்கு நித்ய புருஷார்த்தபுரதூர் என்கிறார்.

சன்மசன்மாந்தரம்—ஜந்மபரம்பரைகள், காத்து—(வாராதபடி) பரிஹரித்து, அடியார்களை — ஸேஷத்வஜ்ஞாநமுடையவர்களை, கொண்டுபோய் — (ஒரு தேயு ஷிலே) கொண்டுபோய், தன்மை பெறுத்தி—ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பிறப்பித்து, தன் தாளிணைக்கீழ்—தன் திருவடிகளின் கீழே, கொள்ளும்—அடிமை கொண்டருளும், அப்பனை—ஸ்வாமியானவனை, தொன்மை—ஸ்வாபுரவிகோபகார கத்வத்தை, பிதற்றவல்லாரை—சொல்லி அக்ரமமாகப் புகழ்வல்லாரை, பிதற்றுமவர் கண்டர்—தாங்களும் ப்ரேமவித்தூராய்ப் புகழுமவர்கள்கிடர், எம்மை—நம்மை, நன்மை பெறுத்து — (A அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருக்கும்) நன்மையைப் பெறும்படி பண்ணி, நாள்—யாவதூராதம்புரவி, உய்யக்கொள்கின்ற—உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்வாராக, நம்பர்—விஸ்வஸிக்கப்படுமவர்கள்; நம்பர்—நம்பப்படுமவர்கள்.

இம்முன்றுபாட்டாலும் - புகுவதருடைய ஸரண்யத்வம் சொல்லிற்று. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆழிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்து,ரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கிடர், எனக்கு ஏற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (சன்மசன்மாந்தரம் காத்து) ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி பரிஹரித்து. (அடியார்களை) தன்பக்கலிலே ஸர்வபுரத்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. (கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தி) ஒரு நாடூவியேஷத்தாலே புறப்படுத்தி அர்ச்சிராதிமாரக்கூத்தாலே ஒரு தேஸூவியேஷத்திலே கொண்டுபோய், 1. “**एवेन रूपेण असिनिषद्यते**” (ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷபத்யதே) என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தைக்கொடுத்து. (தன் தாளினை இத்யாதி₃) ஸர்வாதிகளுன தனக்குச் சரணோபத்யாநத்தோபாதிபாகக்கொள்ளும் நிருபாதி,கஸேஷியை. (தொன்மை இத்யாதி₃) ஸ்வாபுரவிகமான ஓளதூர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்கள் விஷயத்திலே வித்து,ராமவர்க்கிடர்! 2. “**श्रिपामि**” (ஷ்ரிபாமி) என்னுமது ஸோபாதி,கம்: ஓளதூர்யமே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். (நன்மை பெறுத்து) ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமான புகுவச்சேஷத்வஸம்பத்தைத் தந்து. (எம்மை நானூய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே) அத்தை யாவதூத்மபுரவி நடத்தக்கடவ விஸ்வ ஸநீயர்; முதலிகள் என்னுமாம்.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a ஆழிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்து,ரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் கிடர் எனக்கு a₂ ஏற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— b(சன்மசன்மாந்தரம் b₂காத்து) c பஞ்சாக்,நிவித்யையிற் சொல்லுகிற பாடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூ,க,தமாய், வீர்ஹியிலே புக்கு

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) a “தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர், நானூய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆழித விஷயத்தில் இத்யாதி₃) a₂ ஏற்றைக்கும்-ஸர்வகாலத்துக்கும். b₂ காத்து-பரிஹரித்து. b, c “சன்ம சன்மாந்தரம்” என்றதுக்கு - அப்படி ஜந்மபரம்பரைகளுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சாக்,நிவித்யை என்று தொடங்கி) “தன்மைபெறுத்தி” என்றத்தோடொக்க “காத்து” என்றதுவும் புருஷார்த்தமாஃச் சொன்னவிதுக்கு - நிவர்த்தயமான ஜன்மத்தின் கையிலகப்படும் பாடியே நோக்கு என்கிறார் (பஞ்சாக்,நி இத்யாதி₃) என்னவுமாம். பஞ்சாக்,நய: - அக்,நி த்வேந ரூபிதா: த்யு பர்ஜந்ய ப்ருதி,வி புருஷ யோஷித: இவ்விடத்திலே, அக்,நியென்றும்,

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) a (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை இத்யாதி₃) மேலெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆழித இத்யாதி₃) a₂ ஏற்றைக்கும் எல்லாக்காலத்துக்கும். b₂ காத்து - பரிஹரித்து. b, c “சன்மசன்மாந்தரம்” என்கைக்கு அப்படி ஜந்மபரம்பரைகளுண்டோ? என்ன (பஞ்சாக்,நி இத்யாதி₃) பஞ்சாக்,நிகளாவன-அக்,நித்வேந ரூபிதங்களான த்யு பர்ஜந்ய

ப்ர— (ஏழாம் பாட்டு) (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) c **छान्दोग्ये [५] पञ्चाशिविद्यायां—“असौ वाव लोको गैतमासिस्तस्यादित्य एव समिद्रमयो घृमोऽहरचिन्मद्रमा अङ्गारा**

ஈ—அந்நருபத்தாலே புருஷன்பக்கலிலே புக்கு, பின்பு பஞ்சமியான ஆஹுதியிலே புக்கு, பின்பிறே க,ர்ப்பு,மாவது; இப்படி வருகிற ஜநம்பரம்பரைகளை வேர்ப்

அ—ஆஹுதியென்றும் பர்யாயம். தத்ர சேதந: ப்ரத,மம் யாதநாஸரீரேண ஸஹ்தோ நரகமது பூ,ய தத்ர தச்சுரீரம் த்யக்த்வா, அத, புண்ய ஸரீரம் பரிக்குறஹ்ய ஸ்வர்க்க,மநுபூ,ய, அதந்தரம் கோட்டைக்குப் புறம்பே “த,வம்ஸ” என்று தள்ள, தச்சுரீரத்தை விட்டு, அந்த ஸரீரத்தை ராக்ஷஸர் பூஜிக்க, ஸலக்ஷ்ம ஸரீரவிஸிஷ்டோ நிராலம்ப,னாய் ஆகாமே பததி: தமேதமாதி,த்ய: ஸ்வகிரணங்களாலே ஹிமத்தை உபாத,நம் பண்ணி, அந்த ஈரத்தாலே ஆகாஸத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை எடுத்து மேக,த்திலே பொகட, அந்த மேக,த் திலே ஹிமம் வர்ஷருபேண பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து வர்ஷத,ாரைகளோடே பூ,மியிலேவிழ, அந்த ஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு த,ாரகமாகையாலே தத்,வாரா ஸஸ்யத்திலே புக்கு, அந்த ஸஸ்யம் பக்வமாய், அன்னருபேண பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, அதந்தரம் அந்நத்,வாரா புருஷ ஸரீரத்திலே புக்கு, அவ்வன்னம் ஸுக்ல ஸோணிதருபமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, ஸுக்லஸோணி,தத்,வாரா ஸ்த்ரீஸரீரத்தை ப்ரவேஸித்து 1. “பஞ்சமயாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப,வந்தி” என்கிறபடியே புருஷஸப்,த,வாச்யனாகக் கடவன். ஆப: - அப்ப்ரகர ஸலக்ஷ்ம ஸரீரவிஸிஷ்டாஸ்சேதந:, பஞ்சமயாமாஹுதௌ - பஞ்சமாக்,நித்வேத ரூபிதே ஸ்த்ரீஸரீரே, புருஷவசஸோ ப,வந்தி - புருஷஸப்,த,வாச்யா ப,வந்தித்தயர்த்த:, ஆப:-என்றது, மற்ற பூ,தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸலக்ஷ்மபூ,தவிஸிஷ்டனான சேதனனை லக்ஷிக்கிறது. ஆக, இத்தால், ப்ரத,மாஹுதியே தொடங்கி அநுவர்த்தமானங்களான ஸலக்ஷ்மங்களான அப்புக்களே புருஷஸப்,த,வாச்யங்கள் என்றதாயிற்று. இந்த ஜந்மந்தானேயுண்டாய்விட்டதே, இனி ஜந்ம

ஜீ-ப்ருதி,வ் புருஷ யோஷித்துக்கள். இவ்விடத்தில், அக்,நியென்றும்,ஆஹுதியென்றும் பர்யாயம். இந்த ஐந்திலும் சேதநன் ப்ரவேஸிக்கும் க்ரமமாவது - யாதநாஸரீரத்தாலே நரகாநுபூ,வம் பண்ணி, அந்த ஸரீரத்தை விட்டுப் புண்யஸரீரத்தையெடுத்து ஸ்வர்க்க,மநுபூ,வம் பண்ணி, அதந்தரம் கோட்டைக்குப் புறம்பே “த,வம்ஸ” என்று தள்ள, அந்த ஸரீரத்தை ராக்ஷஸர் பூஜிக்க, ஸலக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடே நிராலம்ப,நமாக ஆகாஸத்திலே விழ, ஆதி,த்யன் தன் கிரணத்தாலே ஹிமங்களை க்,ரஹித்து, அந்த ஈரத்தாலே ஆகாஸத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவையெடுத்து மேக,த்திலேபொகட, அந்த ஹிமம் மேக,த்திலே வர்ஷருபேண பரிணம, மாய், வர்ஷத்,வாரா பூ,க,தமாய் ஸஸ்யத,ாரகஜலத்,வாரா ஸஸ்ய,தமாய் அந்நருபேண பரிண மிக்குமளவும் கிடந்து, அந்நத்,வாரா புருஷஸரீர,தமாய் ஸுக்லமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, ஸுக்லத்,வாரா ஸ்த்ரீஸரீர,தமாய் 1. “பஞ்சமயாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப,வந்தி” என்று புருஷஸப்,த,வாச்யனாகை. ப்ரத,மாஹுதியே தொடங்கி - அநுவர்த்தமானங் ளான ஸலக்ஷ்மங்களான அப்புக்கள் புருஷஸப்,த,வாச்யங்களாம் என்றபடி. ஆப: என்றது - பூ,தாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸலக்ஷ்மஸரீரவிஸிஷ்டரான சேதநரை

नक्षत्राणि विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतसिन् अग्नौ देवाः श्रद्धां जुहति तस्या आहुतेस्सोमो राजा
संभवति॥४॥ पर्जन्यो वाव गौतमाग्निस्तस्य वायुरेव समिदभ्रं धूमो विद्युदचिरशनिरङ्गारा हाद-
नयो विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतसिन्नग्नौ देवास्सोमं राजानं जुहति तस्या आहुतेर्वर्षस्सम्भवति॥५॥
पृथिवी वाव गौतमाग्निः तस्यास्संवत्सर एव समित् आकाशो धूमो रात्रिरर्चिः दिशोङ्गारा
अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतसिन्नग्नौ देवा वर्षं जुहति तस्या आहुतेरन्नं सम्भवति॥६॥

ஈ—பற்றோடே அறுத்து. d வர்த்தமாநதேஹாவதியாக்கி, பின்பு ஒரு தேஹத்தில் புகாதபடிபண்ணி. e இப்படி செய்வது ஆரையென்னில்,— (அடியார்களை) தன் திருவடிகளிலே ஸர்வபுரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி) f A “மரணமானால்” என்கிறபடியே ஸரீரவிஸ்ஸேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து f₂ அந்திமஸ்மருதியும் புக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே g 1. “அஹ் சராசி” (அஹம் ஸ்மராமி) என்கிறபடியே தானே நினைத்து. வழிதெரியாதபடி

அ.பரம்பரைகளிலே போகாதபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வர்த்தமான என்று தொடங்கி) 2. “உபாயபுக்தி: ப்ராரப்யத்யவ்யதிரித்தாக்நாஸிரீ | ஸாத்யபுக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்யத்யஸ்யாபி பூயஸீ | த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணீ ||” என்னக்கடவதிதே. e இதுதான் ப்ரபந்தவிஷயமென்று கீழ் அருளிச்செய்தத்தை மூலத்திலே ஏறிட்டு அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) f...p கொண்டுபோகிற ப்ரகாரத்தை வேதாந்த ப்ரக்ரியையாலே காட்டுகிறார் (மரணமானால் இத்யாதி) யத்யவா “அப்பனை” என்று விவக்ஷித்த உபகாரபரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் (மரணமானால் என்று தொடங்கி) f₂ (அந்திமஸ்மருதியும்) என்கிறவிடத்திலே - 3. “யம் யோக்ய: ப்ராணவியோக்யகாலே யத்நேன சித்தே விநிவேதயந்தி | ஸ தம் புரஸ்தாத்யுநி மக்ஷமாண: ப்ராணா ஜஹௌ ப்ராப்தபுலோ ஹி பீஷ்ம: ||” என்கிற ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்வார். i (ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து) 4. “தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம்”

ஜீ—லக்ஷிக்கிறது. 5. “தஸ்யிந்நேதஸ்யிந்நக்நேன தேவா: ப்ரத்த்யாம் ஜஹ்வதி” இத்யாதி ஸ்ருதியிலே, “தேவா:” என்ற பதங்கள்-ப்ராணவாசிகள். “ப்ரத்த்யாம்” என்று-6. “ப்ரத்த்யா வா ஆப:” என்கிற ஸ்ருதிப்ரக்ரியையாலே அப்புக்களைச் சொல்லி, இவை பூதாத்மதரங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸஞ்ஜம்ஸரீரவிஸ்ஸிடனான சேதநனை லக்ஷிக்கிறது. 5. “ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி” என்றது-அம்ருதமய தேவஸரீரமுண்டாம் என்றபடி. d இந்த ஜந்மந்தானே உண்டாய்விட்டதே: இனி ஜந்மபரம்பரைகளிலே போகாதபடி எப்படி? என்ன (வர்த்தமான இத்யாதி) 2. “உபாயபுக்தி: ப்ராரப்யத்யவ்யதிரித்தாக்நாஸிரீ | ஸாத்யபுக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்யத்யஸ்யாபி பூயஸீ | த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணீ ||” என்னக்கடவதிதே; e இதுதான் ப்ரபந்தவிஷயம் என்று கீழ் அருளிச்செய்தத்தை மூலத்திலே ஏறிட்டு அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) f...p கொண்டுபோகிற ப்ரகாரத்தை வேதாந்த ப்ரக்ரியையாலே காட்டுகிறார் (மரணமானால் இத்யாதி) i (பரமாத்மப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து) என்றத்தை - பூஷ்ய ப்ரக்ரியைக்கும் அர்ச்சிராதிக்கிற்கும் சேர, நாடிவிஸேஷநிஷ்க்ரமணத்துக்கு முன்னாகக் கண்டுகொள்வது. 4. “இந்த்ரியையர் மநஸி ஸம்பத்யமாண:” இத்யாரப்ய. 4. “தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்துக்கு ப்ரமாணம். நாடி

ப்ர—पुरुषो वाव गौतमाग्निः तस्य वागेव समित्प्राणो धूमो जिह्वाचिंश्चक्षुरङ्गाराः श्रोत्रं विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्ने-
तस्मिन्नग्नौ देवा अन्नं जुहति तस्या आहुते रेतस्सम्भवति॥७॥ योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या
उपस्थ एव समिधदुपमन्त्रयते स धूमो योनिरर्चिर्यदन्तः करोति तेऽङ्गारा अमिनन्दा विस्फुलिङ्गाः
तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जुहति तस्या आहुतेर्गर्भस्सम्भवति॥८॥”

(கொண்டுபோய்) g1. श्रीवाराहे भूमिदेवीं प्रति भगवान्—“ततरत् त्रियमाणं तु
काष्ठपाषाणसन्निभम्। अहं सरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिम्॥”

ஈ—யிருக்கிற ஸதாதி,கையான நாடியாலே h1. “हार्दगृहीतः” (ஹார்த்தா, நுக், ருஹீத:) என்கிறபடியே தான் கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு, அந்த ஸரீரவிஸ்லேஷஸமயத்தில் இவன்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே i ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேஸத் தைப் பண்ணுவித்து, j சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் ஸிரிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல்வழி போகைக்கு த,ரிப்புண்டாம்படிபண்ணி, k A “உயிர்கொண்டுலொழிய ஓடும்போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான்” என்கிறபடியே சென்று முகங்கொடுத்து, கர்மஸம்ப,ந்த,மறச் செய்தேயும் வித்யாமாஹாத்மயத் தாலே விரஜையளவும் ஸலக்ஷ்மஸரீரம் நிற்கும்படிபண்ணி, அர்ச்சிராதி,க,ணங் களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, 2. “न्यासि” (நயாமி) என்கிறபடியே தானேவந்து, l B “மாதவன் தனதுணையா நடந்தான்” என்கிற C “கள்வன்கொல்” லில் பிராட்டியைப்

அ—என்று பூதஸலக்ஷ்மஸிஷ்டனான ஜீவனுக்குப் பரமாத்மப்ரவேஸம் சொல்லிற்றிறே. “வேத்யாத் தேஷு பரமாத்ம ப்ரவேஸாதந்தரம் நாடி,விஸேஷநிஷக்ரமணபூத்யநாத், அத்ர ச தத்,விபரீதவேதாபூத்யநாத், நாடி,நிஷக்ரமணத் பூர்வத்ரோத்தரத்ர ச பரமாத்மப்ரவே ஸோஸ்தி” இதி ச, “வேத்யாத்விரோதே,நாத்ராபி வாக்யம் வ்யத்யயேந யோஜநீயம்” இதி ச வத,ந்தி. (ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேஸத்தைப் பண்ணுவித்து) D “வாஸுதே,வ தருச்சூயையையக் கிட்டி விஸ்ரமித்து” இத்யர்ச்சிராதி,தி,வ்யப்ரப,ந்தே,காத்தப்ரகாரேண ஹார்த்தபுருஷே ஸ்வஸ்திந் நித்யாய இத்யாத்த,2:—இதி ச வத,ந்தி, 3. “தேஜ: பரஸ்யாம்” என்றதிலே, தேஜஸ் - என்றது சேதனான. இது சேதனான்சொல்லுகிறது என்னுமத்தை 4. “மஸரி கரணக்ராமம் ப்ராணே மஸ: புருஷே ச தம் ஜடிகி கட்டயந் பூதேஷுவேநம் பரே ச தமாத்தமி | ஸ்வவித்ய,வித்ய,ஷோரித்த,2ம் ஸாத்யாரணீ ஸரணீரமுக்ஷே நயதி பரதோ நாடி,பே,தைர் யதே,காசிதமீஸ்வர: ||” என்று ஸ்பூட மாக அருளிச்செய்தாரிறே பிள்ளை. 3. “பரஸ்யாம் தே,வதாயாம்” என்றது, பரமாத்மநி ஸம்பத்யதே என்றபடி. பூஷ்யத்திலே தேஜஸ் என்றது - பூதாந்தர ஸம்ஸருஷ்ட தேஜ: பரம் என்று நிர்வாஹம், 3. “இந்த்ரீயைர் மஸரி ஸம்பத்யமாணை:” என்று தொடங்கி, 3. “தேஜ: பரஸ்யாம் தே,வதாயாம்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேஸத்துக்கு ப்ரமாணம். நாடி, நிஷக்ரமணத்துக்கு ப்ரமாணம் 5. “ஸதம் சைகா ச ஹருத்யஸ்ய நாட்டய: தாஸாம் மூர்த்த்யாந மபி,நிஸ்ஸருதைகா | தயோர்த்த,வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வவந்யா உத்க்ரமணே பூவந்தி||” 6. “தே, ப்ரத்யோதேனைஷ ஆத்மா நிஷக்ராமதி சகஷுஷோ வா மூர்த்த,னோ வா அந்யேப்யோ வா ஸரீரதே,ஸேப்ய:” என்று; அந்யா:- நாட்டய:, விஷ்வக்-எங்கும். மூர்த்த்ய நூடி,நிஷக்ரமணம் பூரஹ்மவித்துக்கு; மற்றையவர்களுக்கு அந்யதே,ஸங்களிலே நிஷக்ரமணம். “கர்மஸம்ப,ந்த,மறச் செய்தேயும் ஸலக்ஷ்மஸரீரம் நிறைக்கடி வழியிலுள்ளார் ஸத்காரார்த்த,மாக” என்று அருளிச் செய்வர். | பரமாத்ம ப்ரவேஸத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (சிறுப்ரஜைகள் இத்யாதி,) “ஸலக்ஷ்மஸரீரத்தோடே போகிறவனுக்கு ஆதி,த்யமண்ட,லத்தை பே,தி,த்துப்

ஜீ—நிஷக்ரமணத்துக்கு ப்ரமாணம் - 5. “ஸதஞ்சைகா ச ஹருத்யஸ்ய நாட்டய:” இத்யாதி, 6. “த ஆஸு நாடி,ஷு ஸ்ருப்தா:” இத்யாதி, 3. | பரமாத்ம ப்ரவேஸஸ்ய ப்ரயோஜநமாஹ (சிறு ப்ரஜைகள் இத்யாதி,) k அத்த,ஸயில்அவன் இப்படி செய்யும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (உயிர்கொண்டு இத்யாதி,) பூர்வமேவ வ்யாக்யாதம். l (மாதவன் தன் துணை இத்யாதி,) ஸ்ரிய:பதியே துணை

ப்ர- h 1. उत्तरमीमांसायाम् चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे (स. १६) नाडीविशेषचिन्तनाग्रकरणे “तदोकोग्रवलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्याच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतशताधिकया”।

க நான்-த்ருவ 88. ஃ பெரியதிரு 3-7.4. C ஷு 3.7. D அர்ச்சிராதி, -1.

ஈ—போலே தன் சிறகின்கீழே கொண்டு, வழியிலுள்ளார் ஸிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வரு
குள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபத்யத்திலே கொண்டு புக்கு, m1. “स्वेन रूपेणाभिनिष्यते”
(ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்யதே) என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக்
கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே n பாதே, பத்யநமாகத் தன் திருவடிகளின் கீழே
யிட்டுக்கொண்டு, o இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே p தன்
பேறுக நினைத்திருக்கும் மஹோபகாரகனை. q 2. “सायुज्यं प्रतिपन्ना ये” (ஸாயுஜ்யம்
ப்ரதிபந்நா யே) இத்யாதி. q₂ (தன்மை பெறுத்தி) ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்யாவத்தைம்

அ—புறப்படுகை சொல்லுகையாலும், சந்த்ரனோடே ஸம்ப்யாஷணமுண்டாக ப்யாஷ்யத்திலே
சொல்லுகையாலும் A “ஸ்தூ, ஸாரீரத்துக்கு உள்ள பாடவத்தை ஸலக்ஷ்மஸீரத்துக்கு
உண்டாக்கிக் கொடுக்குமவன்” என்று பரமபத்ய ஸோபாநத்திலே பிள்ளை அருளிச்
செய்ததாக ப்ரஸாதிப்பர். k அத்தத்யஸையில் இவன் இப்படி செய்யும் என்கைக்கு ப்ரமாணம்
(உயர்கொண்டு இத்யாதி) நாலாந்திருவந்தாதி. l (மாதவன் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி
m “தன்மைபெறுத்தி” என்றதுக்குத் தத்பர்யம் (ஸ்வேந ரூபேண இத்யாதி) n உபத்யாநம்-அணை
o “தாளிணைக் கீழ்வைக்கும்” இத்யநபித்யாய, “தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்” இத்யபித்யாந ஸல்கித
மாக (இதுதான் இவனுக்கு இத்யாதி, நா) p “கொள்ளும்” என்று ஸ்வரநிஷ்டமாகச் சொன்னதுக்குத்
தத்பர்யம் (தன்பேறுகவென்று) என்றுமாம். q3. “ப்ரஹ்ம வேத்ய ப்ரஹ்மவை ப்யவதி” என்று
ஐக்யமே மோக்ஷமென்னுநிற்க “தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்” என்கிறதென்? என்ன (ஸாயுஜ்யம்
இத்யாதி) 2. “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்வின: | கிங்கரா மம தே நித்யம்
ப்யவந்தி நிருபத்ரவா:” யத்யவா, 4. “நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” இதி ஸாம்யாபத்திரேவ
ஹி மோக்ஷத்வேநாபித்யதே. கத்யம் பாதே, பத்யநத்வேந கரோதி இத்யுச்யதே? இத்யத்ராஹ்
(ஸாயுஜ்யம் இதி) 2. “மம கிங்கரா ப்யவந்தி” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். p “கொள்ளும்” இதி
பத்ய ஸ்வாரஸ்யாத்-ப்யக்யவாந் ஸ்வலாப்யத்வேந ஸ்மரதி இத்யுத்தம்; r, s “அப்பனை” இதி சேதந்

ஜீ—யாக நடந்தாள் என்றபடி; திருமொழி-மூன்றம்பத்து, கள்வன் கொல்லிலே நாலாம் பாட்டு—
(ஏதவன் இத்யாதி). m “தன்மைபெறுத்தி” என்றதுக்கு ப்யாவம் (ஸ்வேந ரூபேண இத்யாதி) n
உபத்யாநம் - அணை. o வைக்குமென்னுதே, “கொள்ளும்” என்றதுக்கு ப்யாவம் (இதுதான்
இத்யாதி) q3. “ப்ரஹ்ம வேத்ய ப்ரஹ்மவை ப்யவதி” என்று - ஐக்யம் மோக்ஷமென்னுநிற்க
தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளுகையாவது ஏது? என்ன (ஸாயுஜ்யம் இத்யாதி) 2. “கிங்கரா மம தே
நித்யம் ப்யவந்தி” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். p, s அவன் தன்பேறுக நினைத்திருக்குமாகில், அது இவனுக்கு

ப்ர—अस्य भाष्यम्—“(शताधिक्येति) विद्वान् शताधिकया मूर्धन्ययैव नाड्योत्क्रामति न
चास्याः विदुषो दुर्विवेचत्वं; विद्वान्हि परमपुरुषाराधनभूतात्यर्थप्रियविद्यासामर्थ्याद्विद्याशेषभूततया
आत्मनोऽत्यर्थप्रियगत्यनुसरणयोगाच्च प्रसन्नेन हार्देन परमपुरुषेणानुगृहीतो भवति; ततश्च (तदोकः)
तस्य जीवस्य स्थानं हृदयं अग्रज्वलनं भवति - अग्रे ज्वलनं - प्रकाशनं यस्य, तदिदमग्रज्वलनम्
परमपुरुषप्रसादात्प्रकाशितद्वारो विद्वान् तां नाडीं विजानातीति तया विदुषो गतिरुपपद्यते ॥”

m 1. छान्दोग्ये (८-३)—“एवमेवैष संप्रसादोऽसाच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य
स्वेन रूपेणाभिनिष्यते”

q 2. “सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभक्तास्तपस्विनः। किंकरा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः॥”

A பரமபத்யஸோபாநம்.

ஈ—பிறப்பித்து. r (அப்பனை) s இதுதன்னை இவன் சேதநனாகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; t பாரதந்தர்யத்தாலே அவன் தனக்காகச் செய்தானாயிருக்கும். t₂ (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) u ஸ்வாபுரவிகமான ஓளதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை. v 1. “தானஹ் த்விஷத:” (தானஹம் த்விஷத:) என்று தள்ளுமது இவன்செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஓளபாதிக்கமிறே; ஸ்வாபுரவிகமான நிலையாவது - இப்படி ரகசிக்கை. (பிதற்றும்வர் கண்டார்) w “அந்த:புரவ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே!” என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள் கிடார்; w₂ (நன்மை பெறுத்து) புகுவதேஸேஷத்வபர்யந்தமான புகுவச்சேஷத்வ ஸம்பத்தையுண்டாக்கி. (எம்மை x நானாயக்கொள்கின்ற x₂ நம்பரே) நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதூதம்புரவி தடத்தக்கடவ விஸ்வஸநீயர்; y முதலிகள் என்றுமாம். 7.

அ—ஸ்யோபகாரகத்வேந கதமுச்சயத இத்யத்ராஹ (இதுதன்னை இத்யாதி) t (பாரதந்தர்யத்தாலே) என்றது - சேதனன் தனக்குப் பரதந்த்ரனாகையாலே இவனுக்குச் செய்தத்தை ஈவ்வரன் தனக்குச் செய்தானாக நினைத்திருக்கும் என்றபடி. u, v 1. “தானஹம் த்விஷத:” என்னுந்நிக, ஓளதார்யம் ஸ்வாபுரவிகம் என்கிறதென்? என்ன (தானஹம் இத்யாதி) w இவனுக்கு வரிசையாக அர்ச்சிராதி, மார்த்தத்தாலே கொண்டுபோகை முதலான இப்பேர்ப்பட்டவை பரமரஹஸ்ய வ்ருத்தாந்தமாகையாலே (அந்த:புர வ்ருத்தாந்தமென்கிறது) x₂ நம்பர்-விஸ்வஸநீயர் என்னுதல், பூர்ணரென்னுதல். y முதலிகள் இதி பரிபூர்ண: குரவ: இதி ச வத:ந்தி. 7.

ஜீ—உபகாரமானபடியென்? என்ன (இதுதன்னை இத்யாதி) ஸரீரதயா பாரதந்தர்யத்தாலே என்றபடி. u, v 1. “தானஹம் த்விஷத:” என்னுந்நிக, ஓளதார்யம் ஸ்வாபுரவிகம் என்கிறதென்? என்ன (தானஹம் இத்யாதி) w (அந்த:புர வ்ருத்தாந்தம்) என்றது - இப்படி இவனுக்கு வரிசையாக அர்ச்சிராதி, மார்த்தத்தாலே கொண்டுபோகை முதலானவை பரமரஹஸ்யம் என்றபடி. x₂ நம்பர்-விஸ்வஸநீயர்; பூர்ணரென்னுதல். q₂ தன்மைபெறுத்தி-ஸ்வரூபாவிர்புரவத்தைப் சிறப்பித்து. t₂ தொன்மை-ஸ்வாபுரவிகோபகாரகதை. w₂ நன்மைபெறுத்து-நன்மையைப் பெறும்படி பண்ணி. x நானாயக்கொள்கின்ற - நம்பர் - நாள்தோறும் யாவதூதம்புரவி உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்ளுகிற விஸ்வஸநீயர். x₂ நம்பர்-தம்பப்படுமவர்கள் இத்யர்த்த: 495c பஞ்சாக்கூநிவித்யாயாம் சூரந்தேசாக்யே, 2. “தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்ஷுரேன தேவா: ஸ்ரத்தூதாம் ஜுஹ்வதி” இத்யாரப்ய, 2. “தஸ்யா ஆஹுதேர் கர்ப்பு: ஸம்பவதி” இத்யந்தம் கண்டுகொள்வது. 497g வாராஹே சூ₄மம் ப்ரதி புகுவாந், 3. “ததஸ்தம் மரியமாணம் து காஷ்டுபாஷாண ஸந்நிபு: | அஹம் ஸ்மராமி மத்புக்தம் நயாமி பரமாம் க்ஷிம் ||” 498h புரஷ்யே சதுர்த்தூத்யாயே த்விதீய பாதே:—4. “ததூகோட்குரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாஸித்யுவாரோ வித்யாஸாமர்த்தயாத் தச்சேஷ க்ஷத்யநுஸ்மநுதியோகூச்ச ஹார்த்தூநுக்ருஹீதஸ் ஸதாதிக்யா” 499m சூரந்தேசாக்யே, 5. “பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வோ ருபேணாபிஷிபத்யதே” 499q6. “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே திவ்ரபுக்தாஸ் தபஸ்விந: | கிங்கரா மம தே நித்யம் புவந்த்நிருபத்ரவா: ||” v கீதாஸு ஷோடசே, 1. “தானஹம் த்விஷத: க்ருரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதூமான் | க்ஷிபாமயஜஸ்ரமஸுபூரநா ஸுரீஷுவேவ யோநிஷு ||”.

7.

ப்ர— (தொன்மை இத்யாதி.) v 1. भगवद्गीतासु षोडशे — “तानहं द्विषतः क्रान् संसारेषु नराधमान्। शिषाम्यजस्रमशुभान् आसुरीवेव योनिषु॥ १९॥”

8. நம்பனை ஞாலம் படைத்தவ னைத்திரு மார்பனை
உம்ப ருலகினில் யார்க்கும் உணர்வரி யான்தன்னைக்
கும்பி நரகர்க ளேத்துவ ரேலும் அவர்கண்டிர்
எம்பல் பிறப்பிடை தோறுந் தொழுகுலம் தாங்களே.

ஆ— 8. வ்யா:— (நம்பனை) ஸர்வஸ்வாமியாய், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸ்ரீய:பதியாய். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வாங்மநஸாபரிச்சேத்யமஹிமனாயிருந்தவனை அந்ந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஏத்துவார் கும்பீநரகயாதநாநுபவாநுதூணபாபங்களைப் பண்ணினாரேயாகிலும் அவர் கண்டிர் எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எத்தொழுகுலம் தாங்கள் என்கிறார் 8

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய ஸர்வஸம்பத்துக்கும் நித்யநமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் எனக்குப் பிறந்த பிறவிகளெல்லாம் ஸஸந்தாநமாக வந்த்யர் என்கிறார்.

வ்யா:— (நம்பனை என்று தொடங்கி) ஏதேனும் து:ஸையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாக நம்பப்படுமவனுமாய், ஜகத்தையெல்லாம் உண்டாக்குவதும்செய்து, இந்நீர்மைக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதியுமாய், மேலான லோகங்களில் எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. (ஞாலம் படைத்தவனை) என்றது — கரணகளேப,ரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே தஞ்சமென்னுமிடத்துக்கு உத்யாஹரணம். (கும்பிநரகர்கள் என்று தொடங்கி) கும்பீ, பாகமான நரகத்தை அநுபவியாநின்றே ஏத்தினாரேயாகிலும் அவர்கள் கிடர். 'கும்பிநரகர்கள்' என்றது. ஏதேனும் து:ர்க்க,தரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்று கருத்து. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ப்ராப்யபூதனை ஸ்ரீய:பதியை ஸ்துதிக்குமவர்கள் எங்களுக்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தியா ப்ராப்யர் என்கிறார்.

நம்பனை—(நிருபாதி,கமாகத்) தஞ்சமானவனாய், ஞாலம் படைத்தவனை— (தன்னை ஆஸ்ரயித்து அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமவனாய், திருமார்பனை—(ஸ்ருஷ்டி து:ஸையோடு ஆஸ்ரயண து:ஸையோடு ப்ராப்ய து:ஸையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தமான) ஸ்ரீய:பதித்வத்தையுடையனாய், உம்பருலகினில் — (ஸ்வஸ்ருஷ்டமான) உபரிதநலோகங்களில், யார்க்கும் — எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநார்க்கும், உணர்வு அரியான் தன்னை — அறியவரிய பெருமையையுடையவனை, கும்பிநரகர்களும் — கும்பீ,பாகநரகவாஸிகளான பாப ப்ரகாரர்களும், ஏத்துவரேல்—ஏத்தினார்களாகில், அவர் தாங்கள் கண்டிர்—அவர்கள் தாங்கள் கிடர், எம் பல் பிறப்பிடைதோறு—எங்கள் பலவகைப்பட்ட ஜந்மாவகாஸந்தோறும், எம் தொழுகுலம்—எங்கள் ஸேஷ்வ்ருத்திக்கு ப்ரதிஸம்பூந்தியான குலம்.

இப்பாட்டு-ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம்-A "நெடுமாற்கடிமை". 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய ஸ்ரிய:பதித்வத்திலே வித்துதாராயிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதூர் என்கிறார்.

வ்யா:— (நம்பனை) நம்பப்படுமவனை; ஏதேனும் துஸையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை; கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த பூந்துக்கள் விஸ்வஸநீயரல்லர் என்கை. 1. “स पित्रा च” (ஸ பித்ரா ச). எங்கே கண்டோம்? என்னில்,—(ஞாலம் படைத்தவனை) தனக்குத் தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்தகல்பனான துஸையிலே புருஷார்த்தேரபயோகியான ஸரீரத்தையுண்டாக்கினவனை. (திருமார்பனை) இப்படி உபகரித்தது பிராட்டிக்கு ப்ரியமாக என்கை. 2. “यस्या वीक्ष्य सुखम्” (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்). (உம்பர் இத்யாதி.) உபரிதநலோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதீக்ஷகளுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. (கும்பி இத்யாதி.) மஹாபாபபுலமான கும்பீபாகநரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுங்களாகில். (அவர்கண்டர்) ஏதேனும் துர்க்குதரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யர் என்கை. பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று உத்தேஸ்யர், அவர்கள் குலமாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a அவனுடைய ஸ்ரிய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதூர் என்கிறார்.

வ்யா:— b (நம்பனை) நம்பப்படுமவனை. c ஏதேனும் துர்துஸையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. d கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நம்பனை இத்யாதி.) a “திருமார்பனை ஏத்துவரேனும் அவர்-எந்தொழுவுலம் தாங்கள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி.) b நம்பன்-ரக்ஷகத்வேந விஸ்வஸநீயன். c காதாசித்தகமாகத் தஞ்சமாகை அல்லாதாருக்குமுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது (ஏதேனும் துர்துஸையிலும் என்று விஸேஷிக்கிறது) (ஏதேனும் துர்துஸையிலும்) என்றது - காகாஸுரனுக்குப்போலே ஈஸ்வரன்தானே பகையான துஸையிலும்; அன்றிக்கே, தனக்குத்தான் பகையான துஸையிலும் என்றபடி. d கீழே பூநிவைஷ்ணவர்களை நம்பர் என்றீர், ஈஸ்வரனை நம்பன் என்றீர்; இது சேர்ப்படி எங்ஙனேயென்ன (கீழ்ச்சொன்னவர்களும் என்று தொடங்கி) e இவனை “நம்பன்” என்றத்தால் பூலிதம் (இவனையொழிந்த இத்யாதி.) f, g உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி., பெற்றார் இத்யாதி.) f ஏதேனும்

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (நம்பனை இத்யாதி.) a “திருமார்பனை, ஏத்துவரேனும் அவர்கண்டர், எந்தொழுவுலம் தாங்களே” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி.) b நம்பன்-ரக்ஷகத்வேந விஸ்வஸநீயன். c காதாசித்தகமாகத் தஞ்சமாகை அல்லாதார்க்கும் உண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ஏதேனும் இத்யாதி.) ஏதேனும் துர்துஸையிலும் - காகாஸுரனுக்குப்போலே தான் பகையான துஸையிலும். d கீழே ததீயரை - “நம்பர்” என்றீரே என்ன (கீழ்ச்சொன்னவர்களும் இத்யாதி.) e இவனை “நம்பன்” என்றத்தால் பூலிதம் (இவனையொழிந்த இத்யாதி.) f, g உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி.)

ஈ-e இவனையொழிந்த ப₃ந்து₄க்கள் விஸ்வஸநீயரல்லர் என்கை; f1. “ச பிதா ச” (ஸ பித்ரா ச); gA “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” இத்யாதி₃. h மஹாவ்யாதி₃யாளான வன், ‘எனக்கு இன்னபோதிலே இன்ன வ்யாதி₃ வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன்; பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்று ஸ்வஸ்த₃த₃ஸை₃யிலே அறிவித்துவைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமா போலே. தான் தனக்கு உதவாத த₃ஸையிலும் ஈஸ்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி. i1. “ச பிதா ச” (ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி₃-j ஈஸ்வரன் தனக்கும் j₃ ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் j₃ தானையாயிற்று. பெருமான்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். j₃ சகாரத்தாலே - தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; k அவள் பற்று முன்னாகப் பற்றும் இவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. l வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; m அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு

அ-து₃ர்த₃ஸையிலும் இவன் தஞ்சமாயிருக்குமோ? என்ன (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி₃) என்றுமாம். h எடுத்த பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் (மஹாவ்யாதி₃ இத்யாதி₃) யத்₃வா, “ஏதேனும் து₃ர்த₃ஸையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை” என்றத்தை ஸநித₃ர்ஸநமாக உபபாதி₃க்கிறார் (மஹாவ்யாதி₃ இத்யாதி₃) i ஸம்ஹாவலோகநந்யாயேந கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார்(ஸ பித்ரா ச இத்யாதி₃ என்று) l,j ஸ்லோகதாத்தர்யம்(ஈஸ்வரன்தனக்கும் இத்யாதி₃) (ஈஸ்வரன்தனக்குமாகாதவன்றும்) என்றது - ஈஸ்வரன்தனக்கும் ப்ரதிகூலித்தவன்றும் என்றபடி. அன்றிக்கே ஈஸ்வரன், இச்சேதனன் தனக்குத்தான் தஞ்சமாகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானே என்றுமாம். j₃ தானே-ஈஸ்வரனே. l,j சகாரம் அநுத்தஸமுச்சயபரம். k தாயார் முற்பட விட்டாளாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி₃) அன்றிக்கே, அநுத்தரான அல்லாதாரிருக்க, மாதாவை ஸமுச்சயிக்கிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி₃) என்னுதல். l அவன்தான் முற்பட மாதாவைப் பற்றுகிறதென்? என்ன (வாத்ஸல்யம் இத்யாதி₃) m “பரி” என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் (அவள் மையெழுதி இத்யாதி₃) தான் ரக்ஷிக்கமாட்டாமை

ஜீ—f ஸுந்தரகாண்டே, மாருதிம் ப்ரதி ஸீதா—1. “ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஸ்ச ஸம்ஹர்ஷிபி₃” தீர் ஸோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம் க₃த₃||” g(பெற்றார் இத்யாதி₃) திருமொழி-எட்டாம்பத்து, ஒன்பதாம் திருமொழி-ஏழாம் பாட்டு. A “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்”-ஸரீரமாத்ரத்தை உத்தபாதி₃த்த பித்ராதி₃கள் பெற்று அவ்வளவிலே விட்டுப்போனார்கள்; பின்னும்-அவர்கள்விட்ட பின்பும்; நின்று - அவர்கள் வழியாலேநின்று; அடியேனுக்கு - தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படியான எனக்கு; உற்றொனும் வளர்த்து-ஸர்வவித₃ப₃ந்து₃வும் தானையாய்நின்று என்னை வளர்த்து; என் உயிராகிநின்றானே - எனக்கு த₃ராகனுமானவனை. h எடுத்த பாசுரத்துக்கு ப₃ாவம் (மஹாவ்யாதி₃ இத்யாதி₃) i,j கீழேடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (ஈஸ்வரன் தனக்கும் இத்யாதி₃) j₃ ஆகாத அன்றும் - ஈஸ்வரன்தனக்கும் ப்ரதிகூலன அன்றும். யத்₃வா. ஈஸ்வரன் இச்சேதனனுக்குத் தஞ்சமாகாதவன்றும் என்னுதல். j₃ தானே - ஈஸ்வரனே. இது ஸ்லோகத்துக்கெல்லாம் தாத்தர்யம். i,j சகாரம்-அநுத்தஸமுச்சயபரம். k தாயார் முற்படவிட்டாளாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி₃) l அவன்தான் முந்துற மாதாவைப் பற்றுவானென்? என்ன

ப்ர— f1. सुन्दरकाण्डे (३८) मारुतिं प्रति वायसवृत्तान्तकथने सीता—“स पिता च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः। त्विन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः ॥ ३३ ॥”

A பெரியதிருமொழி 8-9-7.

ஈ—நின்றான், இவனும் n குடநீர்வழித்து நின்றான். 1. “परित्यक्तः” (பரித்யக்த:) o இவன் வருத்தஹாநி கண்டு ‘பண்டே விட்டிலோமோ?’ என்றார்கள். p 1. “सुरैश्च” (ஸுரைஸ்ச) q மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுங்களாயிற்று. ‘இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ?’ என்னுமத்தாலே ‘அவர்களுக்கு ப்ரியம்’ என்று நினைத்து. 1. “समहर्षिभिः” (ஸமஹர்ஷிபி:) அவர்கள் விட்டாலும் விடாத r ஆந்ரு ஸம்ஸ்யப்ரதூநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். s ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்தை₂ உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே tகாக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே, u 1. “निन् लोकान् संपरिक्षय” (நீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) v லோகங்களில் திறந்துகிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற் போலே ஒன்பதின்கால் நுழைந்தானாயிற்று — w ‘ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக் கூடுமோ?’ என்று; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவையடைத் தார்கள். 1. “तमेव शरणं गतः” (தமேவ ஸரணம் க₃த:) தன்மேலே x ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானாயிற்று. y அதாவது—y₂A “அரிசினத்தால் ஈன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள்நினைந்தே

அ—யாலே அவனைத் துறந்தமை தோற்ற அவனுடைய ஹிம்ஸையிலுண்டான ப்ரிதி வடிவிலே தோன்றும்படியாயிருந்தான் என்றபடி. n குடநீர் வழித்துநின்றான் - “நீ எனக்குப் பணியில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் என்றபடி. o 1. “த்யக்த:” என்று பூதார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இவன் இத்யாதி₃) “இன்று அஸ்த்ரத்துக்கு ப₄யப்பட்டு விட்டோமாகில் கேடு” என்று பார்த்து முன்னே விட்டிலோமோ என்று சொன்னார்கள் என்றபடி. “இதுவும் பரிபுலப்ப₄யம்” என்றும் சொல்லுவர். p1. “ஸுரைஸ்ச” என்ற ‘ச’ஸப்₃தும்-ப்ராதூந்யத்திலே. q மாதாபித்ரு பரித்யாகே ஸுரர்ஷி பரித்யாகே₃ வக்தவ்ய: கிம்? இத்யத்ராஹ (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி₃) r,s தர்ஹ்யாந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதூநாநாம் பரித்யாகே₃ யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆந்ருஸம்ஸ்யத் துக்கு இத்யாதி₃) t (காக்கை நோக்குகை) என்றது-சாடு. 2. “यद्वा नामास्य कायस्य यत्सन्तस्तत्पुष्पिर् पुष्पेत् | त्वाண்டुमात्स्याय लोकोऽयम् शूनः काकामर्श वारयेत् ||” என்றத் தைக் கண்டுகொள்வது. u,v1. “ஸம்” - “பரி” என்ற உபஸர்க்க₃ தாத்பர்யம் (லோகங்கள் இத்யாதி₃) w இப்படி செய்வானென்? என்ன (ஒருகாலல்லா இத்யாதி₃) x,y அஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவன் திருவடிகளிலே விழுவானென்? என்ன (அதாவது இத்யாதி₃) y₂ (அரிசினத்தால் இத்யாதி₃) பெருமாள் திருமொழி; அரிசினத்தால் - மஹாகோபத்தால்.

ஜீ—(வாத்ஸல்யம் இத்யாதி₃) n ‘பரி’ என்கிற உபஸர்க்க₃ார்த்தம் (அவள் மையெழுதி இத்யாதி₃) n குடநீர்வழித்து - ஸஜலக₄டப்ரஹாரம்பண்ணி. o 1. “த்யக்த:” என்ற பூதார்த்தத்துக்கு ப₄ாவம் (இவன் இத்யாதி₃) p1. “ஸுரைஸ்ச” என்ற ச₃ஸப்₃தும்-ப்ராதூந்யத்திலே. q மாதாபித்ரு பரித்யாக₃த்திலே ஸுரமஹர்ஷி பரித்யாக₃ம் சொல்லவேணுமோ? என்ன (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி₃) r,s ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதூநரானுல் விடுவானென்? என்ன (ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்கு இத்யாதி₃) t (காக்கை நோக்குகை) என்றது-சாடு. காகத்தை ரக்ஷிக்கை என்று ஸ்வபூவார்த்தம். காக்கை கொத்தாமல் ரக்ஷிக்கையென்று த₄வதி. இங்கே 2. “यद्वा नामास्य कायस्य यत्सन्तस्तत्पुष्पिर् पुष्पेत् | त्वाண்டुमात्स्याय लोकोऽयम् शूनः काकामर्श वारयेत् ||” என்றது அநுஸந்தேயம். u,v 1. “ஸம், பரி” என்ற உபஸர்க்க₃ தாத்பர்யம் (லோகங்களில் இத்யாதி₃) w அப்படி செய்வானென்? என்ன (ஒருகாலல்லா இத்யாதி₃) x,y அப்படி நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வீழ்கைக்கு ஹேது ஏது? என்ன (அதாவது இத்யாதி₃) y₂ (அரிசினத்தால் இத்யாதி₃) பெருமாள் திருமொழி. (A தருதுயரம் இத்யாதி₃) அரிசினத்தால் - அரிந்துபொகடவேண்டும் A பெரு-திரு 5-1.

ஈ—அழுங்குழவி” என்கிறபடியே, அவன் திருவடிகளையொழியப் புகலில்லாமை. z இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் விஸ்வஸநீயன் ஸர்வேஸ்வரனே. a எங்கே கண்டோம்? என்னில்,— (ஞாலம் படைத்தவனே) தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்யுவிசேஷமாய்க் கிடக்கிற துஸையிலே, புருஷார்த்தோபயோகியான ஸரீரத்தை உண்டாக்கினவனே. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில்,— (திருமார்பனை) அவருக்கு ப்ரியமாக; b1. “यस्या वीक्ष्य मुखं तदिक्षितपराधीनः” (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிக்ஷிதபராதீந:;) என்னக்கடவதிறே. (உம்பர் இத்யாதி) உபரி தநலோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநார்க்கும் அறியவொண்ணாதவனே. (கும்பிநரகர்கள்) மஹாபாபபுலமாகக் கும்பீ,பாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவார்களாகில். (அவர்கண்டர்) ஏதேனும் துர்க்குதரே யாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. (எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம் d தொழுகுலம் தாங்களே) நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகா ஸங்கள்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று எனக்கு உத்,தே,ஸயர்: அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்ய ஸந்தாநம். அந்த து:க்கூநுபுவம் பண்ணாநிற்க. திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில்,—க்லேஸாதிஸயத் தாலே, ‘அம்மே! அப்பா!’ என்னக்கூடாதோ? என்று காணும் e இவர்க்கு நினைவு. 8.

அ—அகற்றிடினும் - கைவிட்டாலும். z ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) a தான் தனக்கு உதவாதபோதும் உதவுமென்றத்தைப்பத,த்தின்மேல் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (எங்கே இத்யாதி) b உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா: இத்யாதி) e (இவர்க்கு நினைவு) என்கையாலே-வஸ்துத: அந்த நரகாநுபுவஸமயத்தில் ஏத்தக்கூடாதென்று கருத்து. d தொழுகுலந்தாங்கள்-தொழப்படும் குலத்தை உடையவர்கள் என்றபடி. யத்,வா, தொழுகுலந்தாங்கள்-தொழப்படும் குலங் கள் என்றபடி. “இப்பாட்டு-ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம் நெடுமாற்கடிமை” என்று உரை. 8.

ஜீ— படியான கோபத்தையுடையளாய்; ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் - பெற்றதாய் கைவிட்டாலும்; மற்றவள்தன் அருள்நினைந்தேயமும் குழவியதுபோன்று. அந்தத் தாயினுடைய அருளையே அபேக்ஷித்தே அழுகிற சிறு ப்ரஜைபோலே இத்யார்த்த: z ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) b உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா: இத்யாதி) ஸ்ரீஸ்துதௌ. 1. ‘ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்த்,ஸதாத,ஸேஷஜக்தாம் ஸர்க்கோபஸர்க்குஸ்திதி: ஸ்வர்க்கும் துர்க்குமிமாப வர்க்குபதும் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி: | யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிக்ஷிதபராதீ,நோ வித,த்தே-க்,லம் க்ரீடே,யம் க்லு நாந்யதாஸ்ய ரஸதா ஸ்யாதை,கரஸ்யாத்தயா ||’ c ஏத்துகை-திருநாமம் சொல்லுகை. e (இவர்க்கு நினைவு) என்கையாலே - மஹாது:க்கூநுபுவஸமயத்தில் திருநாமம் சொல்லக்கூடாதென்று கருத்து. d எம்தொழுகுலம் தாங்கள்-எங்களுக்குத் தொழப்படும் குலத்தை யுடையவர்கள் என்றபடி. யத்,வா, தொழுகுலந்தாங்கள் - முழுச்சொல்லு. தொழுகுலங்கள் என்றபடி. க்ரமேண அந்வய:.

8.

ப்ர— (திருமார்பனை) b 1. श्रीस्तुति—“स्वस्ति श्रीदिशतादशेषजगतां सगोपसर्गस्थितिः स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वं च कुर्वन्हरिः। यस्या वीक्ष्य मुखं तदिक्षितपराधीनो विधत्तेऽखिलं क्रीडेयं खलु नान्यथास्य रसदा स्यादैकरस्यात्तया॥”

9. குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிறிந்(து) எத்தனை
நலந்தா நிலாத சண்டாளசண் டாள்க ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்(று)உள்
கலந்தா ரடியார் தம்அடி யார்எம் அடிகளே.

ஆ— 9. வ்யா:— (குலம்) வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு அடிமை செய்யும் இதுவே ப்ரயோஜனமாக ஆஸ்ரயிப்பார், ஜாத்யாசாராதிகளால் எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் அவரடியார் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கையும் திருவாழியுமான அழகைக்கண்டு அடிமைபுக்கவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (குலந்தாங்கு என்று தொடங்கி) ஸந்தாநங்களை தரிக்கக்கடவ தான ப்ராஹ்மணாதிகள நாலிலும் கீழ்ப்பட்டு ஒரு நீர்மையுமின்றிக்கே ப்ராஹ்மணர்க்குச் சண்டாளர் நிக்ருஷ்டரானுற்போலே சண்டாளர்க்குங்கூட நிக்ருஷ்டரானாகிலும். (வலந்தாங்கு என்று தொடங்கி) ஸ்ரமஹரமான திரு நிறத்தையுடையனும், அதுக்குமேலே வலவருகே தரியாநின்றுள்ள திருவாழியை யுடையனும், அவ்வழகாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனுக்கு அடிமையே ப்ரயோஜனம் என்றிருக்குமவர்களுக்கு அஸாதாரணரான அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஆஸ்ரீதருடைய ஜந்மாத்யபகர்ஷ தேஜாஷநிவர்த்தக மான் பரமபாவநத்தையுடையவனை அநந்யப்ரயோஜநராய் அநுபூவிப்பார் த்ரி புருஷம் எனக்கு ஸேஷிகள் என்கிறார்.

குலம் — (அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலே) ஸகல குலங்களுக்கும், தாங்கு — ஆதாரபூதான, சாதிகள் — (ப்ராஹ்மணாதிக்) ஜாதிகள், நாலிலும்— நாலிலும், கீழ் இழிந்து — கீழே போந்து, எத்தனை நலந்தான் இலாத—மிகவும் ('நாம் அபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்' என்கிற) அறிவுமின்றியேயிருக்கும், சண்டாளர்— சண்டாளர் (ப்ராஹ்மணஸ்தூநத்திலேயாம்படி), சண்டாளர்கள் ஆகிலும்— (அவர்களுக்கும் அநாதூரணீயர்களான) சண்டாளர்களாகிலும், வலம் தாங்கு— வலத்திலே ஏந்தப்பட்டு, சக்கரத்து—[1. “चरुं पवित्रम्” (சரணம் பவித்ரம்) என்கிற படியே] பவித்ரபூதான ஆழ்வானையுடைய, அண்ணல்—ஸ்வாமியாய், மணி— (ஸ்வஸம்பூந்தத்தாலே எல்லாரையும் பரிசுத்தூராக்கும்) ரத்னம்போலே பவித்ர மாய், வண்ணற்கு—(உஜ்ஜ்வலமான) விடையையுடையவனுக்கு, ஆள்—(நாம்) ஸேஷபூதர், என்று—என்று நினைத்து, உள் கலந்தார்—அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலந்தவர்களுக்கு, அடியார் தம்—அடியார்க்கு, அடியார்—அடியாரானவர்கள், எம் எங்களுக்கு, அடிகள்—ஸ்வாமிகள். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியழகிலே வித்துராயிருப்பாருடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (குலந்தாங்கு இத்யாதி,) க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதி லோமவிவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை துரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய். (எத்தனை நலந்தானிலாத) அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநமும் வருத்தமுமின்றிக்கேயிருக்கை. (சண்டாள இத்யாதி,) நாம் சண்டாளரைக்கண்டால் விலங்குமாபோலே அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும் இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது— (வலந்தாங்கு இத்யாதி,) வலவருகே துரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய், அதுக்கு ஆஸரயமான நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடைய ஸர்வாதி,கனுக்கு. (ஆளென்று) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்னாக அடிமைசெய்கையே ப்ரயோஜகமென்று இருக்குமவர்களுடைய ஸம்புத்தி,ஸம்புத்திகள் எனக்கு நாதூர் என்கிறார்.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள்.

வ்யா:— (குலம் இத்யாதி,) b க்ரமவிவாஹத்தாலும், b₂ அநுலோம b₃ ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை c துரிப்பதான d ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்தி

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (குலந்தாங்கு இத்யாதி,) a “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணி வண்ணற்காளென்று உள்கலந்தாரடியார் தம்மடியார் எம்மடிகளே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி,) b (க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோம விவாஹத்தாலும் இதி) ப்ராஹ்மணஸ்ய ப்ராஹ்மணீவிவாஹ: கூத்தரியஸ்ய கூத்தரியாவிவாஹ: வைஸ்யஸ்ய வைஸ்யாவிவாஹ: ஸூத்ரஸ்ய ஸூத்ராவிவாஹஸ்ச க்ரமவிவாஹ:; உத்க்ருஷ்ட வர்ணஸ்ய அபக்ருஷ்டவர்ணவிவாஹ: அநுலோம:; அபக்ருஷ்டவர்ணஸ்ய உத்க்ருஷ்டவர்ண விவாஹ: ப்ரதிலோம:; தத்ப்ரயுக்த விபாகே,ந ச இத்யர்த்த:;. இது ரூப்யஸ்ருங்குன்பக்கலிலும் யயாதிபக்கலிலும் காணலாம். c தாங்கு - துரிக்கிற. d சாதிகள் - ப்ராஹ்மணாதீவர்ணங்கள். அஹங்கார ஜநநத்வாரா விநாஸாவஹத்வாத் வர்ணசதுஷ்டயஞ்ச நிம்நஸ்தலத்வேநோக்தம்; e தத்ர ச அஹங்காராதிஸயாத் நிக்ருஷ்டவ்ருத்த்யா ச அதிநிஹிநத்வேந வர்த்தநம் அதேதாஸ- தேகாமநம். f,g “நலந்தான் - எத்தனையும் - இலாத” இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ

ஜீ ஒன்பதாம் பாட்டு. (குலந்தாங்கு இத்யாதி,) a “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல்” இத்யாதி யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கையும் இத்யாதி,) b க்ரமவிவாஹமாவது-ப்ராஹ்மணக்ரவைய ஸூத்ரர்கள் ஸ்வஸ்வஜாதியிலே பண்ணும் விவாஹம்; b₂ அநுலோமவிவாஹமாவது-ப்ராஹ்மணன் உத்தரவர்ணத்ரயத்திலும், கூத்தரியன் உத்தரவர்ணத்வயத்திலும், வைஸ்யன் ஸூத்ரவர்ணத் திலும் பண்ணும் விவாஹம். b₃ ப்ரதிலோமவிவாஹமாவது-ஸூத்ரன் பூர்வவர்ணத்ரயத்திலும், வைஸ்யன் பூர்வவர்ணத்வயத்திலும், கூத்தரியன் பூர்வவர்ணத்திலும் பண்ணும் விவாஹம். இது-ரூப்யஸ்ருங்குன்பக்கலிலும் யயாதிபக்கலிலும் காணலாம். c தாங்கு-துரித்திருக்கிற. d சாதிகள்- ப்ராஹ்மணாதீவர்ணங்கள். f,g “நலந்தான்-எத்தனையும்-இலாத” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்

ஈ—லும் e கீழே கீழே போய். f (எத்தனை இத்யாதி) g அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தமின்றிக்கேயிருப்பாருமாய். நாம் 'சண்டாளர்' என்றால் நோக்காதே போமாபோலே, அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும். இவர்கள் உத்தேயஸ்யராகைக்கு என்ன h வலக்குறியிண்டு? என்ன; i வ்ருத்தவாண்களன்றோ இவர்கள் என்று j கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறார் மேல்; (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி) kA "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று. A "வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே "திருமார்பனை" என்றார்; இங்கே "வலந்தாங்கு சக்கரம்" என்றார். l வலவருகே துரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய். அதுக்கு ஆஸ்யமான நீலமணி போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகளுக்கும். (ஆளென்று) m 'ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் முன்பாக அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்கும்வர்களுடைய

அ—(அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு இதி) ஏவம்-கர்மசண்டாளபரதயா நிர்வாஹ: க்ருத: "சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து" இதி மூலக், ரந்த்யஸ்ய (நாலுஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய்) இதி வ்யாக்யாந்த்யஸ்ய ச-வர்ணசதுஷ்டயஸ்யாப்யதேதாதேதா கதவா இத்யர்த்தம் க்ருத்வா, ஜாத்யா நிஹிநசண்டாளபரதயா வா யோஜ்யம். f சண்டாள சண்டாளர் - சண்டாளர்க்கும் சண்டாளர்; "எத்தனை நலந்தானிலாத" என்றது த்விதீய சண்டாளர்க்கு விசேஷணம். h (வலக்குறி இதி) சாடு; பூலவச்சிஹநம் இதி ச துக்ஷிணபூக, லக்ஷணம் இதி ச. i (வ்ருத்த வாண்கள் இதி) சாடு. வ்ருத்தம்-ஆசார இதி த்விதீய; வ்ருத்தம் ஸுதர்ஸநம் ரக்ஷகத்வேந ஏஷாமஸ்தீதி வ்ருத்தவந்த இத்யர்த்தம். சக்ராயுத்யஸ்ய தாஸா இதி ஹி நிர்ந்தீயஸ்யந்தே. j (கைமேலே) என்றதுவும் - சாடு, அவனுடைய திருக்கைமேலே. ஹஸ்தகதமாக என்றுமாம். k (வடிவாய் இத்யாதி) திருப்பல்லாண்டு. l "வலந்தாங்கு சக்கரத்து மணிவண்ணன்-அண்ணற்கு" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வலவருகே இத்யாதி) m "ஆள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்பாக என்றது) உள்கலக்கை - ஒரு நீராகக் கலக்கையாய், அநந்யப்ரயோஜநர் என்றபடி. உள்கலந்தாரான அடியார் என்றபடி. அடியார் - அடிமை

ஜீ—(அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு இத்யாதி) f எத்தனை-அல்பமும். சண்டாள சண்டாளர்-சண்டாளர்க்கும் சண்டாளர் என்றபடி. எத்தனை நலந்தானிலாத என்றது - த்விதீய சண்டாளர்க்கு விசேஷணம். h 'வலக்குறி' இதி-சாடு. பூலவச்சிஹநமும், வல பார்ஸ்வத்தில் லக்ஷணமும். வலக்குறி - வல பார்ஸ்வத்தில் திருவாழியென்று ஸ்வபூவார்த்தம்; சாடுவுக்கு, குறியென்று-மஹ. i (வ்ருத்தம்-ஆசார இதி த்விதீய; வர்த்துலம்-ஸுதர்ஸநம் இதி ஸ்வபூவார்த்தம்; வ்ருத்தவாண்கள்-ஆசாரவாண்கள்; திருவாழியை ரக்ஷகமாகவுடையவர்கள் என்றுமாம். j கைமேலே என்றதும் சாடு அவனுடைய திருக்கைமேலே; ஹஸ்தகதமாக என்றுமாம். k (வடிவாய் இத்யாதி) திருப்பல்லாண்டு. உனக்கு நிறமாய் உன்னுடைய வலமார்பிலே பேக, ரூபமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பிராட்டியும் பல்லாண்டு; (வடிவார் இத்யாதி) ஸ்யாமளமான திருமேனியிலே வ்யாப்தமான தேஜஸ்யையுடையனாய் வலப்பக்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமனாய்ப் பிறர்க்கு அநபிபூவநீயனுருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் நித்யமாய்ச்செல்லவேணும் என்றபடி. l "வலந்தாங்கு சக்கரத்து - மணிவண்ணன் - அண்ணற்கு" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (வலவருகே இத்யாதி) m ஆள்-என்றதுக்கு பூவம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி) உள்கலக்கை - ஒரு நீராகக் கலக்கையாய், அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலக்கை என்றபடி; உள்கலந்தாரான அடியார் என்றபடி. அடியார் என்று வ்ருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம். n அத்யந்தநிஹிநராஜனும்

அ. திருப்பல்-2.

10. அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை யன்ன வசஞ்செய்யும்
படியாது மில்குழ விப்படி யெந்தைபி ரான்தனக்கு
அடியா ரடியார் தம்மடி யாரடி யார்தமக்கு
அடியா ரடியார் தம்மடி யாரடி யோங்களே.

ஆ— 10. வ்யா:—(அடியார்ந்த) இந்த லோகத்தை அளந்தருளி உண்டருளி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அவனுடைய காருண்ய ஸௌந்தர்யாதி, குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார் அடியார்தம் அடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார் தம்மடி யாரடியோங்கள் என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஐஸ்வர்யத்தில் இனியிலை என்ன மேற்பட்ட நிலத்தை ஆசைப்படுமாபோலே வடதுளசாயியினுடைய ஆஸ் சர்யமான படிகளில் ப்ரவணராயிருந்துள்ளவர்களுடைய த்ராஸ்யத்தைத் தொடங்கி த்ராஸ்யத்தினுடைய பர்யவஸாநபூமியை ஆசைப்படுகிறார்.

வ்யா:—(அடியார்ந்த வையம் என்று தொடங்கி) திருவடிகளுக்கு அளவான ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு அதுக்கு ஈடாக ஆலிலையிலே இடம்வலங்கொள்ளும் ஸ்வபூவனாய், ஒப்பு ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டு என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனுக்கு. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகூனான வடதுளசாயிக்கு சேஷ பூதரானவர்களுடைய ஸம்பூந்தி, பரம்பரையான ஏழுபடிகாலுக்கு நாம் அடிமை என்கிறார்.

வ்யா:—(த்ரைவிக்ரமாபத்யாநத்திலே), அடி—தன் திருவடிகளோடு, ஆர்ந்த—சேர்ந்த, வையம்—பூமியை, உண்டு—(ப்ரளயாபத்திலே) அமுதுசெய்து, ஆலிலை—ஓராலிலையிலே, அன்னவசஞ்செய்யும்—(உண்டது ஜரியாதபடி) கண்வளர்ந்தருள்க

ஈ—அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். n வருத்தவானபி, மாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்தே, ஸ்யராவர்களிறே. 9.

அ—பர்யந்தம் செய்கிறவர்கள் என்றபடி. n அத்யந்த நிஹிநா அபி பூககுவதாபி, மாநாந்தர்க்கு, தா ஏவ அஸ்மத்ஸ்வாமிந இதி ஸாவத்யாரணமுச்சயதே; கதம், தம் ஸம்பூவதி? இத்யாஸங்காயாம் ரஸோக்த்யா பரிஹரதி (வ்ருத்தவான் இதி) வ்ருத்தவான் என்றது ஈஸ்வரனை. 9.

ஜ—பூககுவதாபி, மாநாந்தர்க்கு, தரே உத்தே, ஸ்யர் என்னக்கூடுமோ? என்ன, ரஸோக்த்யா பரிஹரதி (வ்ருத்தவான் இத்யாதி) வ்ருத்தவான் - ஈஸ்வரன். "மணிவண்ணற்கு இத்யாதி"—மணிவண்ணற்கு நாம் சேஷபூதரென்று உள்கலந்தாரான அடியாருடைய அடியார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள் இத்யர்த்தம். 'அடியார்தம்' என்று முழுச்சொல்லு; அடியார் என்றபடி; பர்வத்ரய ஈகவும் சொல்லுவார்கள். க்ரமேண அந்வய: 9.

ப—கடவனும், படியாதும் இல்—ஒப்பு ஒன்றும் இல்லாத, குழவிப்படி—முக்த, சரிசு விக்கிரஹத்தையுடையனும், பிரான் எந்தை தனக்கு—(அந்த ஸ்வபாவத்தாலே) எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனுக்கு, அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்அடியார்—அடியாரானவர்களுடைய ஸம்பந்தி, பாரம்பரியத்தின் எல்லைநிலத்துக்கே, அடியோங்கள்—அடியோங்கள் (நாங்கள்).

பாட்டு முடிந்தவாறே ஏழுபடிகாலிலே நின்றிருந்தனை. சேஷத்வப்ரீதிக்கு முடிவில்லாமையாலே, ததீயரான சேஷிபாரம்பரியத்துக்கு முடிவில்லை என்று கருத்து. படி-ஒப்பு. குழவிப்படி-குழவிவடிவு. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—ஐஸ்வர்யார்த்திகள் அதுக்குப் டர்யவஸாநமான ப்ரஹ்மபத்யத்தை ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் தூஸ்யபர்யவஸாநபூமியை ஆசைப்படுகிறார்.

வ்யா:— (அடியார்ந்த இத்யாதி₃) திருவடிகளுக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே உணவுக்கு ஈடாக இடம்வலம் கொள்ளும்; அதாகிறது - அமுதுசெய்த ஐக்யத்து ஐரியாதபடி வலக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்த தருளுகை. (படியாதும் குழவிப்படி) ஒப்பொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிளனைத் தனத்தாலே. யசோதூஸ்தநந்த்யமும் ஒப்பன்று வடதூளசாயிக்கு; தொட்டில் நின்று விழுவோம் என்று அறியாத மௌக்யம் அவனுக்கு; ஆலிலையில் நின்று ப்ரளயத்திலே விழுவுதோம் என்று அறியாத மௌக்யமிறே இவனது. (எந்தை பிரான்) அந்த அக்டிதக்டநாஸாமர்த்த்யத்தாலே என்னைத் தோற்றித்த உபகாரகன். (அடியார் இத்யாதி₃) 1. “तमीश्वराणं परमं महेश्वरम्” (தமீஸ்வராணம் பரமம் மஹேஸ்வரம்) என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதன் எல்லையிலே நிற்கிறார். தம்முடைய ருசிக்கு - அவதியுண்டாய் மீண்டாரல்லர்; சூந்த்யஸ்ஸு முடியவேண்டுகையாலே மீண்டாராமத்தனை. 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a அவனுடைய அக்டிதக்டநா ஸாமர்த்த்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலம் நான் என்கிறார்.

அ— பத்தாம் பாட்டு. (அடியார்ந்த இத்யாதி₃) a “ஆலிலையன்ன வசம்செய்யும்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி₃) c₃ (அடியிட்டபடியிறே) என்றது—உத்யோகி₃ த்த படியிறே என்று சாடு. b ‘அடி’ என்று திருவடிகளாய், ‘ஆர்ந்த’ என்று அளவாய், திருவடிகளுக்கு அளவான பூமி என்றபடி. d படி-பூமி: , ப்ரகார: . விக்கிரஹம். e காற்கூறு-சதுர்த்தாம்: , பாத₃

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (அடியார்ந்த இத்யாதி₃) a ‘ஆலிலையன்ன வசஞ்செய்யும்’ இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி₃) c பத₃ச்சேர்த்தியிலே சாடு (அமுதுசெய்ய இத்யாதி₃) c₃ அடியிட்டபடியிறே—உத்யோகி₃ த்தபடியிறே என்று சாடு. d படி-பூமி: , ப்ரகார: ,

சு— வ்யா:—b (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) c அமுதுசெய்ய முன்பே c₂ அடியிட்ட படியிறே இது. தன் d படிக்குக் e காற்கூறும் f போராதத்தையிறே அமுதுசெய்தது. g திருவடிக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்தது. (ஆலிலை h அன்னவசஞ்செய்யும்) i ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே j உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். k அமுது செய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. l எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் l₂ ஜீவநஹாநி வாராமற்பரிஹரிக்கை. m கூழாட்டுகை அவனுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. (படியாதமில் n குழவிப்படி) o ஒப்பொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற o₂ பிள்ளைத் தனத்தாலே o₃ யஸோத₃ா ஸ்தநந்த₃யமும் ஒப்பன்று வடத₃ளஸாயிக்கு; p 'தொட்டில்

அ-ப்ரமாணஞ்ச. b, f (போராதத்தையிறே) ஆர்த்த என்கையாலே-போராமை ஸித்த₃த₃ம். g ஸப்₃த₃ார்த்த₃ம் g (திருவடிக்கு இத்யாதி₃) i ஒருபவனான-முகிழ்விரியாத. j உணவுக்கீடாக இதி) ப₄க்தஸ்ய ஜக₃த ஏகத்ரஸ்த₂த்வேந விமர்த்தே₃ா யத₃ா ந ப₄வேத் தத₂ா இத்யர்த்த₂ஃ. k அர்த்த₂ாந்தரமாஹ (அமுதுசெய்தபடி இதி) h அன்னத்துக்கு வஸமாகை இரண்டர்த்த₂த்துக்குமொக்கும். அன்றிக்கே ஏகார்த்த₂மாய், விவரணமாதல். h அன்னவசம் செய்கையாவது-உண்ட அன்னத்துக்குப் பரவல னாய் இடம்வலம் கொள்ளுகை. அதுதான் உண்டது அகஞ்சரிப்படுமளவும் செய்யக்கடவது. k இங்கு வர்த்தமாந நிர்ந்தே₃ஸத்தாலே அகஞ்சரிப்படுமாமை தோன்றுகையாலே இடங்கொள்ளுகை காத₃ாசித்தமாய் வலங்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாய்த் தோன்றுகையாலே (அமுதுசெய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாய்த்துக் கிடப்பது என்கிறார்) h ஆக, இரண்டர்த்த₂ம். அதில் முந்தின அர்த்த₂ம் - "அன்னவசம் செய்யும்"- ப₄க்தமான அன்னத்துக்கு வஸமாக - ஈடாக; அதாவது, அதி₄கமாக அன்னத்தை ப₄ஜித்தமை ஸாத்மியாமே இடம்வலங்கொள்ள என்றபடி. இரண்டாமர்த்த₂ம் "அன்னவசம் செய்யும்"-அன்னத்துக்கு அனுகு₃ணமாக, அதாவது-அதுக்கு ஹாநி வாராதபடி இடம்வலங்கொள்ளும் என்றபடி. l இரண்டாமர்த்த₂த்துக்கு ஸேஷம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) l₂ ஜீவனமென்றது-அன்னமென்று ஸ்வப₄ாவம், ப்ராணனென்று த்₂வநி. n ரஸோக்த்யந்தரம் (கூழாட்டுகை இத்யாதி₃) கூழாட்டுகை - கூழுக்கு ஆட்டுகை. இவ் விடத்தில், கூழுக்காக ஆட்டுகை என்றர்த்த₂ம். o ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஒப்பு இத்யாதி₃) o₂ 'யாதும்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (யஸோத₃ா ஸ்தநந்த₃யம் இத்யாதி₃) p அதெப்படி என்ன (தொட்டில்

ஜி—விக்ரஹஸ்ச. e காற்கூறு-கால் அம்ஸம்; பாத₃ப்ரமாணமும், b, f (போராதத்தையிறே இதி) "ஆர்த்த" என்கையாலே - போராமை ஸித்த₃த₃ம். g ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (திருவடிக்கு இத்யாதி₃) b ஆர்த்த-அளவான. i பவனான-ப₄வனான: உத்₃ப₄வியாநிற்கிற இத்யர்த்த₂ஃ. j உணவுக்கீடாக-ப₄க்தத்துக்கீடாக. h அன்னவசம்செய்யும் - அன்னத்துக்கு வஸமாக-அன்னத்துக்கு அநுகு₃ணமாகச் செய்யுமவனாய்; அதாவது - உண்டது ஜரியாதபடி கணவனார்த்தருளக்கடவனாய் இதி ஸப்₃த₃ார்த்த₂ஃ. k விவரணம் (அமுதுசெய்தபடி இத்யாதி₃) அர்த்த₂ாந்தரமாதல். h அப்போது, 'அன்னவசம்செய்யும்' என்றதுக்கு - ப₄க்தமான அந்நத்துக்கு அநுகு₃ணமாக, அதாவது - அதி₄கமாக ப₄ஜித்த அந்நம் ஸாத்மிக்கைக்காக இடம்வலங்கொள்ளுமவன் என்று முந்தின அர்த்த₂ம்; இரண்டாமர்த்த₂ம் - அந்நத்துக்கு அநுகு₃ணமாக, அதாவது - அந்நத்துக்கு ஹாநி வாராதபடி வலங்கொள்ளும் என்றபடி. l வலக்கை கீழ்ப்படக் கிடப்பானென்? என்ன (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) l₂ ஜீவநம் - ஆஹாரம் என்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம்; ப்ராணனென்று த்₂வநி. n ரஸோக்த்யந்தரம் (கூழாட்டுகை இத்யாதி₃) கூழுக்காக ஆட்டுகை இத்யர்த்த₂ஃ. அதாவது - ரேதநர்க்குக் கூழ்நிம்த்தமாக அடிமைப்படுகை ஸ்வப₄ாவம்; ஈஸ்வரனுக்குக் கூழை நோக்குகைக்காக அடிமைப்படுகை ஸ்வப₄ாவம் என்றபடி. o ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஒப்பொன்றும் இத்யாதி₃) o₂ 'யாதும்' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (யஸோத₃ா இத்யாதி₃) p அதெப்படி? என்ன

A திருப்பல்-3.

11. அடியோங்கு நூற்றுவர் வீயஅன் றைவர்க் கருள்செய்த
நெடியோனைத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்குற் றேவல்கள்
அடியார்ந்த வாயிரத் துள்இவை பத்துஅவன் தொண்டர்மேல்
முடிவுஆரக் கற்கிற்கில் சன்மஞ்செய யாமை முடியுமே.

ஈ—நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத பூர்வமிறே அங்கு
'ஆலிலையில் நின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத மௌக்யத்ய
மிறே இங்கு. (எந்தைபிரான்) அந்த அக்டிதக்டநா ஸாமர்த்யத்தாலே என்னைத்
தோற்பித்த உபகாரகன். (அடியார் இத்யாதி) q 1. "तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्"
(தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்) என்று - ஸேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்
வருகில்லாதாப்போலே, ஸேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதி
னெல்லையிலே நிற்கிறார். r ஐஸ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீ
யரில் ஏற்றத்தை ஆசைப்பட்டு, r₂ கூத்திரியர்க்குமேலே ஆசைப்பட்டு. இந்த்ரபத்யத்தை
ஆசைப்பட்டு, ப்ரஹ்மாவின்னவிலே ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் இவ்வருகில்
எல்லையை ஆசைப்படுகிறார். s இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய்
இவ்வளவிலே நின்றரல்லர்; ச₂ந்த்யஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே
நின்றதித்தனையிறே. t 'இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு
சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார் விரும்பினத்தை விஸ்வஸித்தோமாகிறோம்' என்று
சீயர் அருளிச்செய்யும்படி.

10.

அ-இத்யாதி) n, o₂ குழவிப்படி (பிள்ளைத்தனம்) q தாத்தப்ரயம் (தம் ஈஸ்வராணாம் இத்யாதி) r லோகத்
தாரெல்லாரும் மேலே மேலே பத்யங்களை அபேக்ஷிக்க இவர் கீழே கீழே அபேக்ஷிக்கிறதென்?
என்ன (ஐஸ்வர்யத்தை இத்யாதி) r₂ (கூத்திரியர்க்கு) கூதாத் த்ராயத இதி வ்யுத்தபத்தியாலே
ரக்ஷக்தவம் தோன்றுகையால் ராஜ்யாதி₄பத்யம் தோன்றுகிறதிறே. அதாவது-அஜ்ஞராகையாலே
விஸ்வாமித்ராதி₃கள் இப்படி ஆசைப்படுகிறார்கள் என்றபடி. s ஆனால் இவ்வளவிலே நின்றது
ருசிக்கு அளவுண்டாயோ? என்ன (இப்போதும் இத்யாதி) yத்வா "எல்லையை ஆசைப்
படுகிறார்" இதி கத்யுச்யதே? ஷஷ்ட்யப்ரவப்ரயந்தமபி₄த₄ரய தேஷாம் த்ராஸா வயம் இதி ஹி
வத்யதி இத்யத்ராஹ (இப்போதும் இதி) t ஏதாத்ருஸாநுஸந்த₄நஸ்ய பரோபதேஸக்யர்ப்ப₄த்வாத்-
அஸ்மாபி₄ரப்யேவமநுஷ்டி₂தே ஸதி லௌகிக விரோதே₄ர ப₄வதி கில இத்யத்ராஹ (இப்படி
வைஷ்ணவர்களை இதி)

10.

ஜீ-(தொட்டில் இத்யாதி) n, o₂ குழவிப்படி-பிள்ளைத்தனம். q தாத்தப்ரயம் (தமீஸ்வராணாம் இத்யாதி) r
r லோகத்தாரெல்லாரும் மேன்மேலே பத்யங்களை அபேக்ஷிக்க, இவர் கீழே கீழே அபேக்ஷிக்கிற
தென்? என்ன (ஐஸ்வர்யத்தை இத்யாதி) அதாவது - அஜ்ஞராகையாலே விஸ்வாமித்ராதி₃கள்
அப்படி ஆசைப்படுகிறார்கள் என்றபடி. s ஆனால் இவ்வளவிலே நின்றது ருசி அளவுபட்டோ?
என்ன (இப்போதும் இத்யாதி) t "சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்" என்று இப்படி விரும்பினால்
லோகவிருத்₃த₄மன்றோ? என்ன (இப்படி இத்யாதி) க்ரமேண அந்வய:.

10.

ப்ர— (பத்தாம் பாட்டு) (அடியார் இத்யாதி) q1. श्वेताश्वतरे (६) "तमीश्वराणां परमं महेश्वरं
तं देवतानां परमं च दैवतम्। पतिं पतीनां परमं परस्तात् विदाम देवं भुवनेशमीडयम्॥"

ஆ— 11. வ்யா:—(அடியோங்கு)“பாண்டுவர் பக்கலுள்ள நிரவதிகுவாத்ஸல்யத்தாலே, தத்விரோதிகளாய், ஐஸ்வர்யபுலதர்ப்பிதரான தூர்யோதநாதிகளை நிரஸித்தருளின எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய ஸௌல்ய காருண்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களுக்கு அடிமை பரமப்ராப்யம் என்று சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆரக் கற்கவல்லராகில் அவர்களுடைய பாக்ஷவதஸேஷதைகரதித்வ விரோதிகளெல்லாம் போம் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழத்தில் — பாக்ஷவதஸேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தேவிடுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அடியோங்கு என்று தொடங்கி) ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த தூர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டுவர்களுக்குப் பண்ணலாம் ப்ரஸாதங்குளெல்லாம் பண்ணி, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று இருக்கும் ஸ்வபூவத்தையுடைய எம்பெருமானே. (குற்றேவல்கள் என்று தொடங்கி) அந்தரங்குவ்ருத்திருபமாய், பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வைஷ்ணவஸேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்று உபபாதித்தது. இத்தை நெஞ்சிலே படும்படி கற்க ஸக்தராகில். 11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அடி ஒங்கு—தங்கள் ராஜ்யப்ரதிஷ்டை உயர்ந்துவரும்படியான, நூற்றுவர்—தூர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், வீய—முடியும்படி, அன்று—(அவர்களாலே நிரஸ்தரான) அன்று, ஐவர்க்கு—பாண்டுவர்கள் ஐவர்க்கும், அருள்செய்த—ஸர்வப்ரகாரோபகாரத்தைப் பண்ணி, நேடியோனை — (பின்பு ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே) பெரிய பாரிப்பையுடையவனைப்பற்ற, தென்குருகூர்—கட்டளைப் பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழவாருடைய, குற்றேவல்கள்—அந்தரங்குவ்ருத்திருபமாய், அடி ஆர்ந்த—பாதபூந்தாதிலக்ஷணங்களால் பூர்ணமான, ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்ளும், அவன் தொண்டர்மேல்—அவன் தொண்டர்மேல், முடிவு—முடிவான, இனவ பத்து—இவை பத்தையும், ஆர—(நெஞ்சிலே) பொருந்த, கற்கிற்கில்—அப்யஸிக்கவல்லாராகில், சன்மம் செய்யாமை—(ததீயஸேஷத்வப்ரதிபூந்தகமான) ஜந்மம் உண்டாகாதபடி, முடியும்—முடிந்துபோம்.

இது—கலித்துறை.

11:

வாதிசேஸரி அழகிய மணலாளச் சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ- அவ:— நிகழத்தில் — பாக்யவத ஸேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய் மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார் என்கிறார்.

வ்யா:— (அடியோங்கு இத்யாதி,) பாண்டுவர்களை வநசாரிகளாக்கிப் புத்ர பித்ராதிசுளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிசுகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. (ஐவர்க்கு) தானல்லது தஞ்சமில்லாதவர்களுக்கு. (அருள் செய்த) அவர்களிழைவல்லாம் தீர 1. “यस्य मन्त्री च गोप्ता च” (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கேப்தா ச) என்று ஸர்வமும் தானேயாய், பின்னையும் 2. “नातिस्वस्थमना:” (நாதிஸ்வஸ்த்மநா:) என்கிறபடியே ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்கிறவனை. (குற்றேவல்கள்) ஆழ்வார் வாசிகமாக அந்தரங்கஸேஷவ்ருத்தி பண்ணினபடி. (அடியார்ந்த ஆயிரம்) பாதுங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். 3. “पादबद्धोऽक्षरसम:” (பாதபுத், தே, டக்ஷரஸம:) என்கிறபடியே. (இவை பத்து அவன் தொண்டர்மேல்முடிவு) இத்திருவாய்மொழி ததீயஸேஷத்வத்தைப் ப்ரதிபாதித்தது. ராஸ்வரணச் சொன்ன இடங்கள் உபஸர்ஜனகோடியிலேயாமித்தனை. (ஆரக் கற்கிற்கில்) நெஞ்சிலே படும்படி கற்க ஸக்தராகில். இதில் ஒரு பாட்டும விழாதபடி என்றுமாம். (சன்மம் செய்யாமை முடியும்) ததீயஸேஷத்வத்துக்கு விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகழத்தில் — பாக்யவதஸேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய் மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— b (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) c பாண்டுவர்களை அரக்குமாடத்திலே அகப்படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிசுகளைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிசுகளாலே c₂ பல்கி ராஜ்யத்திலே c₃ வேர் விழுந்த துர்யோதநாதிசுகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. (அன்று) அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று. d (ஐவர்க்கு அருள்செய்த நெடியோனை) e இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும்

அ— நிகழம். (அடியோங்கு இத்யாதி,) a “அவன் தொண்டர்மேல் முடிவான-இவைபத்து - ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (நிகழத்தில் இத்யாதி,) b, c₃ “அடி” என்று-வேராய், அதாவது - புத்ரமித்ராதிசுஸந்ததியாய், ஓங்குதல்-உயர்த்தியாய் (வேர்விழுந்த)என்றபடி. c, d ‘ஐவர்க்கு’இதி பத்யஞ்ச பராம்ருஸந், பாண்ட, வேஷ்வபி வர்த்தமாநேஷு கதம் துர்யோதநாத்ய ஏவ ருடமூலா அபயந் இத்யாஸங்காம் பரிஹரந் அர்த்தமாஹ (பாண்டுவர்களை இத்யாதி,) c₂ பல்கி-ஸம்ருத், த₄ராய், e பஞ்சபாண்டுவ

ஜீ— நிகழம். (அடியோங்கு இத்யாதி,) a “அவன் தொண்டர்மேல் முடிவான-இவைபத்து - ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (பாக்யவத இத்யாதி,) b, c₃ அடியோங்குகை-வேர்விழுகை. c, d ஐவர்க்கு’என்றத்தையும் கடாக்கித்து, பாண்டுவர்களிருக்க இவர்கள் ருடமூலானபடி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரியா நின்றுகொண்டு அர்த்தம் (பாண்டுவர்களை இத்யாதி,) c₂ பல்கி-ஸம்ருத், த₄ராய், e ஹார்த்த,

ஈ-ஐவர்க்கு அருள்செய்கை. இங்கு f A திசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே. அங்கு அவர்களாலே g எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருள்செய்தான். (ஐவர்க்கு) h இவர்களுடைய ஆணைகுதிரையுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக்கொள்ள, i1. “यस्य मन्त्री च गोप्ता च” (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச) என்கிறபடியே இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். j (நெடியோனை) k பாண்டுவர்கள் கார்யஞ்செய்து போகிற அன்றும், l 2. “नातिस्वस्यमनाः” (நாதிஸ்வஸ்தமநா:) என்று அவர்கள் கார்யமொன்றும் செய்ப்பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி. (தென்குருகர் இப்பாதி) ஆழ்வார் புகழ்வதேவதேவபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிசமாகப் பண்ணுகையாலே அந்தரங்க, வருத்தியாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. m (அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) n ருக்ஷேதம் போலவும், n3. “पादचक्षोऽक्षरसमः” (பாதபுத்தேக்ஷரஸம:) என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும், n3 பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். o (அவன் தொண்டர்

அரணை) இதரநீம் கிமர்த்தம் வக்தவ்யம்? இதயத்ராஹ (இரண்டடத்திலும், இத) f A திசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள்செய்தானிறே) பஞ்சேந்த்ரியஸ்யாபி புகழ்வதானே விஷய பூதம்ஸ்கார இதயர்த்தம். திசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்களுக்கு விஷயங்கள் திமித்தமாக அருள்செய்தான் என்றபடி. g எற்றுண்டபுரத்திக்குப்பட்ட. h, i “அருள்செய்த” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இவர்களுடைய இதயாதி) j, k நெடியோன்”-க்குபாதி, k இதயர்த்தமான (பாண்டுவர்கள் இத) வ்யாமோஹத்தாலே நெடியோன் என்றபடி என்றமாம். m, n3 அடியார்ந்தபாதங்களாலே பூர்ணமான. n ருக்ஷேதம் போலவும் இத) வேதாந்தரானி பாரதாத்யயஸ்ச ஸர்வத்ர பரிபூர்ண ஸமபாதா ந புவந்தி இதயபிராய:, 4. “தேஜாம் ருக்ஷத்ரார்த்தவஸேந பாதவ்யவஸ்தா” என்று பாதபுத்தமுண்டானதாக ப்ரமாணப்ரஸித்தமானையாலே இவையிரண்டையும் எடுத்தது. o, p “தொண்டர்மேல் முடிவு” என்கிறதென்; ஸர்வேஸ்வரனைச் சொன்னவிலையோ?

ஜீ—புகாவம் (இரண்டிடத்திலும் இதயாதி) f A திசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவரால் வரும் து:க்கம்மில்லாதபடி அருள்செய்தான் என்றபடி. g எற்றுண்டபுரத்திக்குப்பட்ட. h, i “அருள்செய்த” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இவர்களுடைய இதயாதி) j, k க்ருபையாற்பெரியன் என்று அர்த்தம் (பாண்டுவர்கள் இதயாதி) வ்யாமோஹத்தால் பெரியோன் என்னுதல். m, n3 அடியார்ந்தபாதங்களாலே பூர்ணமான. n ருக்ஷேதம்போலவும் இத-மற்ற வேதங்களும் பாரதாதிகளும் ஸர்வத்ர பரிபூர்ண ஸமபாதங்களாயிராது என்று கருத்து. 4. “தேஜாம் ருக்ஷத்ரார்த்தவஸேந பாதவ்யவஸ்தா” என்று பாதபுத்தமுண்டானதாக ப்ரமாணப்ரஸித்தமானையாலே இவையிரண்

ப்ர—நிகழ்ம் (அடியோங்கு இதயாதி) (ஐவர்க்கு) i1. महाभारते, राजसूये घृतराष्ट्रः—

“यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृदैव जनार्दनः । हरिश्चैलोक्यनाथस्स किन्नु तस्य न निजितम् ॥ ४ ॥

(நெடியோனை) l 2. “नातिस्वस्यमना ययौ”

(அடியார்ந்த) n3. श्रीमद्भालकाण्डे (२) तमसातीरे क्रौञ्चदर्शनशोकाविष्टस्य वाल्मीकेर्वचनम्—

“मानिषाद! प्रतिष्ठां त्वमगमशश्वतीस्समाः । यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥ १५ ॥

खशिप्यश्चाब्रवीद्वाक्यमिदं स मुनिपुङ्गवः ॥ १७ ॥ पादचक्षोऽक्षरसमः तन्वीलयसमन्वितः ।

शोकार्तस्य प्रवृत्तो मे श्लोको भवति नान्यथा ॥ १८ ॥”

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ-மேல் முடிவு) p இதில் ஸர்வேஸ்வரனைச் சொன்னவிடங்கள் - p₂ உபஸர்ஜநகோடியிலே யாமித்தனை. q (ஆரக்கற்கிற்கில்) r நெஞ்சிலே படியும்படி கற்க ஸக்தராகில். s இதில் ஒருபாட்டும் விழவிடாதே s₂ என்றும். t (சன்மஞ்செய்யாமை முடியும்) u ததீய யஸேஷத்வவிரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ-என்ன (இதில் ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி) p₂ உபஸர்ஜநகோடியிலே என்றது - “கேசுமாத், அஸ்வவாத், ததநவாத்” என்னுமாபோலே விஸேஷணத்வேந வந்தது என்றபடி. o தொண்டர்மேல் முடிவு-தொண்டர்மேலே இதுக்குப் பர்யவஸாதம்; ததீயஸ்யம் என்றபடி. q ஆரக்கற்கையாவது - பொருந்தக் கற்கையென்னுதல், பூர்ணமாக என்னுதல்; q, r ஆர்தல்-பொருந்துதலாய் (நெஞ்சிலே படியும்படி) என்று முந்தினது. q, s ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், (ஒருபாட்டும் விழவிடாதே) என்று இரண்டாவது. s₂ (என்றும்) என்றது என்றமாம் என்றபடி. t சன்மம் செய்யாமை முடியும்-ஜனியாமை ஸித்தி₂ தி₂க்கும் என்றபடி. u ப்ரகரணாநுஞ்ஞம் புகாசுவதஸேஷத்வம் புவேதி₂ தி₂ ப₂லம் ந வக்த வ்யம் கிம்? இத்யாஸங்காம் பரிஹரந்நர்த்தமாச (ததீயஸேஷத்வ விரோதியான இதி) 11.

ஆத்தான் ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ-டையும் எடுத்தது. p ஸர்வேஸ்வரனைச் சொன்னவிடமில்லையோ? என்ன (இதில் ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி) p₂ உபஸர்ஜநகோடியிலே என்றது ‘நித்த்யாதி₂ களையுடையவன்’ என்னுமாபோலே விஸேஷணதயா சொல்லிற்றித்தனை என்றபடி. o தொண்டர்மேல் முடிவு - தொண்டர்மேலே இதுக்குப் பர்யவஸாதம்; ததீயஸ்யம் என்றபடி. q ஆரக்கற்கையாவது - பொருந்தக்கற்கை என்னுதல், பூர்ணமாக என்னுதல். q, r ஆர்தல்-பொருந்துதலாய், ‘நெஞ்சிலே படியும்படி’ என்று முந்தினது. q, s ஆர்தல்-பூர்த்தியாய், ‘ஒருபாட்டும் விழவிடாதே’ என்று இரண்டாவது. s₂ (என்றும்) என்றது - என்றமாம் என்றபடி. u ப்ரகரணாநுஞ்ஞமாகத் ததீயஸேஷத்வமுண்டாமென்ன வேண்டாவோ? என்ன (ததீய இத்யாதி) விரோதி₂ நிவ்ருத்தியைச் சொன்னால் தன்னடையே சொல்லிற்றும் என்றபடி. t சன்மம்செய்யாமை முடியும்-ஜனியாமை ஸித்தி₂ தி₂க்கும் இதி ஸப்₂ தார்த்த₂: ‘ததீயஸேஷத்வவிரோதியான ஜந்முண்டாகாதபடி முடிந்துபோம்’ என்று உரையில் ஸப்₂ தார்த்த₂ம். “அடியோங்கு” என்று தொடங்கி, “நெடியோனைத் தென்குருகூர்” இத்யாரப்ய, ஆயிரத்துள் அவன் தொண்டர்மேல் முதலான இவை பத்தையும் ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்” இத்யந்வயம். புகாரதே த்ருதராவ்ஷ்டர்:-/ 1. “யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: | ஹரிஸ்தரைலோக்யநாதஸஸ கிந்ரு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம் ||” பூரலகாண்டே₂ வால்மீகி:-n 2. “பாதபுத்தேதா₂ ஸுரஸம்: தந்தரீலயஸமந்வித: | ஸோகார்த் தஸ்ய ப்ரவ்ருத்தோ மே ஸ்லோகோ புவதி நான்யதா ||”.

11.

ராமாநுஜ ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி - பயிலும்

3. तच्छोकशान्तिविधये हरिणा प्रसादादाविष्कृतान् स्वगुणवेष्टितभोगशीलान् ।
आलोक्ष्य वैष्णवजनान्पुनिरात्मनाथानाख्याय तानतिजहर्ष च सप्तमे सः॥ २७॥

3. தச்சேகாஸாந்திவித்யே ஹரிணா ப்ரஸாதா-
த்யாவிஷ்க்ருதாந் ஸ்வகுணசேஷ்டிதபேகாஸுலாந் |
ஆலோக்ய வைஷ்ணவஜநாந் முநிராத்மநாதா-
நாக்யாய தாநதிஜஹர்ஷ ச ஸப்தமே ஸ: || 27 ||

வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

27. பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னில் நெஞ்சம்
தயலுண்டு நீற்தம் ததியர்க்கு - /இயலுடனே
ஆளாளுர்க் காளாகும் மாறனடி யதனில்
ஆளாகார் சன்ம(ம்)முடி யா.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பயிலும்

१. स्फीतालोकातिभूसा पृथुबहुभुजया दिव्यमान्यास्त्रभाजा
सदस्त्राकल्पवल्गुस्या त्रिदशरसकृता रक्षणौमुख्यवत्या ।
मुक्तैरुचंसिताङ्ग्या स्थिरधृतरमया श्यामया नित्यसत्या
शौरेः कान्त्या जितानां स्वबहुमतजनस्वामितामन्वमस्त ॥ ३-७ ॥

1. ஸ்பீதாலோகாதிபூசா ப்ருதுபுஹுபுஜயா திவ்யமால்யாஸ்த்ரபாஜா
ஸத்வஸ்த்ராகல்பக்லுப்த்யா த்ரித்யஸக்ருதா ரக்ஷணௌந்முக்யவத்யா ।
முக்தைருத்தம்ஸிதாங்க்யா ஸ்திரத்யுதரமயா ஸ்யாமயா நித்யஸத்யா
ஸௌரே: காந்த்யா ஜிதானாம் ஸ்வபுஹுமதஜநஸ்வாமிதாமந்வமஸ்த ॥3-7॥

வ்யா: - (1) (ஸ்பீதாலோகாதிபூசா) [பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை] விலக்ஷணமாய்ச்
செறித்திருந்த தேஜஸ்ஸை உடையதுமாய்; (2) (ப்ருதுபுஹுபுஜயா) [தோளுமோர்
நான்குடை] கல்பஸாகைகள்போலே சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற நாலு திருத்தோள்களை உடை
யதுமாய்; (3) (திவ்யமால்யாஸ்த்ரபாஜா) [நறுந்துழாய்ப் போதனை, பொன்னெடும் சக்கரத்
தெந்தை] திவ்யபரிமளமான திருத்துழாய் மாலையையும் தேஜிஷ்டமான திருவாழியையும்
உடையதுமாய்; (4) (ஸத்வஸ்த்ராகல்பக்லுப்த்யா) [உடையார்ந்த ஆடையன் இத்யாதி]
திவ்யங்களான திருப்பரிவட்டம், திருக்கண்டஸரம், திருவரைநூல்வடம், திருயஜ்ஞோபவீதம்,
திருவபிஷேகம் முதலான மற்றுமுள்ள திருவாபுரணங்களை உடையதுமாய்; (5) (த்ரித்யஸ
க்ருதா) [அமரர்கட்கருமையொழிய அன்றரமுதூட்டியவப்பனை] தேவர்களுக்கு பேராக்யமான
அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமதுமாய்; (6) (ரக்ஷணௌந்முக்யவத்யா) [அளிக்கும் பரமனைக்
கண்ணனை] ரக்ஷணத்தையே ஸ்வபுவமாக உடையதுமாய்; (7) (முக்தைருத்தம்ஸிதாங்க்யா)
[சன்மசன்மாந்தரம் காத்து இத்யாதி] ஆஸ்ரிதரை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தராக்கி,
அவர்களாலே செவ்விப்பூப்போலே ஸிரஸ்ஸிலே சூடப்பட்ட திருவடிகளை உடையதுமாய்;
(8) (ஸ்திரத்யுதரமயா) [திருமார்பனை] அலர்மேல்மங்கை - A "இறையுமகலகில்லேன்" என்று
உறையுப்படியான திருமார்பை உடையதுமாய்; (9) (ஸ்யாமயா) [அண்ணல் மணவண்ணற்கு]
நீலரத்தம்போலே ஸ்யாமையுமாய்; (10) (நித்யஸத்யா) [ஆனிலை அன்னவசம்செய்யும் படி
யாதும்ல் குழவி] ப்ரளயகாலத்திலும் இடைவிடாதே நித்யையுமாயிருக்கிற எம்பெருமான்
திருமேனி ஸோபைக்குத் தோற்று அடிமை செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய த்யாஸத்யாஸ
த்யாஸர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்று "பயிலுஞ்சுடரொளி" என்கிற த்யஸகத்திலே ஆம்வார்
அத்தியவஸித்தருளினார் என்கிறார்.

3.7.

வேதாரந்ததேஸிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

A 6-10-10.

/ (பா) இயல்வுடனே.

அவ:— இருபத்தேழாம் பாட்டு. (பயிலும் திருமால்) இதில் — ததீயரைப் பத்தும்பத்தாக உத்தேய்யராக அநுஸந்தித்த பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழே ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேயரிக்க, அத்தையும் காற்கடைக் கொள்ளுகையான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த வெக்காயம் ஆறும்படி, தனக்குப் பாத்யரேகையோலே பரதந்த்ராரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவன் காட்டக்கண்டு அவர்கள் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து அவர்கள்தான் அவன்படிகளிலே பலபடியாக மண்டியிருக்கிறபடியைக் கொண்டாடி, அவர்களுள்ளிலத்திலே சென்று இனியராகிற பயிலுஞ்சுடரோளின் தாத்தையத்தை (பயிலும் திருமால்) இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறான் என்கை. 1. “கூச்சுதா மாதுலகுலம்” இதிவத்.

வ்யா:— (பயிலும் திருமால் பதந்தன்னில்) ஆஸ்திதாங்குஸ்வபூவானுன ஸ்ரீய: பதிமினுடைய திருவடிகளிலே. இத்தால் “திருநாரணன்” (4) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. பயிலும் திருவென்று - எம்பெருமானோடே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸர்விஷ்டையான ஸ்ரீ என்னவுமாம். (பதந்தன்னில் நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் ததியார்க்கு) என்றது—“பாதம் பணிய வல்லாரை” (3) என்றத்தை. (நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கை) யாவது - திருவடிகளில் பேராக்யதையை அநுஸந்தித்து ஸ்நேஹார்த்துரதாயுத்த சித்தராய், தந்நிஷ்டுராயிருக்கை என்றபடி. A “உன் இணைத் தாமரைகட்கு அன்புருகிறிற்குமது” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே (தயல்) என்று-தையலாய், திருவடிகளிலே பூத்துப்பூவராயிருக்குமவர்கள் என்றகவுமாம். (ததியார்க்கு) என்று-தத்ஸம்பூந்த்ரமே நிருபகமாயுள்ளவர்களுக்கு என்கிறது. “பயிலுந்திருவுடையார்” (1) என்றும், “தாளுந்தடக்கையும் கூப்பிப்பணியுமவர்” (2) என்றும், “பாதம் பணிய வல்லார்” (3) என்றும், “திருநாரணன் தொண்டர்” (4) என்றும் இய்யுடைகளிலே நிருபகமாயிருக்கை. (இயல்வுடனே ஆளானார்க்காளாகும் மாறனடியதனில்) வடிவழகிலும் ஆயுதபூரணத்திகளில் ஒப்பனையழகிலும் தோற்று அடிமையாயிருக்குமவர்க்கு ஆளாகையே ஸ்வரூபமென்றிருக்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளில். (ஆளாகார்) அடிமையாகாதார். (சன்மம் முடியா) ஜந்மக்ஷயம் பிறவாது B “எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நகரத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்” என்றபடி ஆழ்வார் ஸம்பூந்த்ரமுடையவர்களுக்கிறே ஸம்ஸார ஸம்பூந்த்ரம் முடிவது. C இவையுமோர் பத்துசொன்னாலிறே D சன்மம் செய்யாமே C இலங்குவான் யாவருமேறுவது; அல்லாதார்க்கு ஸித்தியாதிதே; ஆகையால் ததீயஸேஷத்வத்தின் எல்லை நிலத்திலே நிற்கிற ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கவே ஜந்மஸம்ஸாரபூந்த்ரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவே மோக்ஷஸித்தியாம் என்றபடி.

27.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முன்றும் பத்தில் ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

A 7-1-10. B 2-6-7. C 3-8-11. D 3-7-11.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி “முடியானே” ப்ரவேசம்

ஆ— (முடியானே) A “தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்று பிறந்த அபேகையானது மிகவும் உத்பூதையாய், அந்த அபேகையுந் துணமாகக் காணப்பெறாத வ்யஸந்திதிலே அத்யந்தம் அவஸந்நாய்க் கொண்டு, தம்முடைய ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணும் என்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

இ— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், A “அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்கள்” என்று B “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில் எழுந்த ஆசையானது உத்தம்புகமான C “பயிலுஞ் சுடரொளி”யில் அநு ஸந்தாநத்தாலும் ஸதஸாக்மமாகப் பனைத்துத் தாம் அபேகித்தபடி காணப் பெறுமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நாய், ஓரோவொன்றே ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத் தியையும் ஆசைப்படுகிற தம்முடைய இந்த்ரியங்களும் அப்படியே விடாய்த்த ஆழ்வார்தாமும், துர்பிஷ்காலத்தில் துரித்ரனாய் பஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜை களுடைய பசிக்கும் தன் பசிக்கும் ஆற்றுமே கூப்பிடுமாபோலே, திவ்யபூஷணங் களையும் திவ்யாயுதங்களையும் அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திருமேனி யையும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களையும் ஆழிதார்த்தமான சேஷிதங்களையு முடையனான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று கூப்பிடுகிறார். இந்த்ரியங் கள் ஆசைப்பட்டனவென்றும், ஓரோ இந்த்ரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களுடைய விஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால் ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசத்துக்கு அளவில்லாமை சொல்லிற்றுய்விட்டது.

ப— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் அநுபவித்த பாக்யவதஸேஷத் வத்துக்கடியான பாக்யவத்ஞ்ஞணவைலக்ஷணயமானது இவர் திருவுள்ளத்திலே அநுபவாபிநிவேசத்தை ஜகிப்பிக்க, அத்தாலே ப்ரஸ்துதமான பாக்யவத ஸம்ஸ்லேஷம் விடாய்க்கு உத்தம்புகமாக, நெஞ்ச முதலான தம்முடைய கரணங்களோடு தம்மோடு வாசியற அநுபவாலாபுத்தாலே ஆர்த்தி பிறந்து, அநுபவ்யனுடைய ஸேஷிதவாத்யாகாரத்தையும், அநிஷ்டத்தைப்போக்கி அநந்யார்ஹமாக்கும்படியையும், ஆழிதவ்யாமோஹத்தையும், அவதாரமூலமான அநந்தஸாயித்வத்தையும், ஆழிதர்க்கு முகங்காட்டுகைக்கு ஈடான வஹ்வத் தையையும், அவர்களுக்கு அநுபவ்யமாம்படி கையுந்திருவாழியுமான அழகையும், இவ்வாஹநாயுதவிஸிஷ்டவஸ்துவே தாரகாதிசுளாபடியையும், அநுபவிப் பிக்கும் ஸௌந்தர்ய ஸ்வபாவத்தையும், அநுபவப்ரதிபூந்தக நிவ்ருத்திப்ரகாரத் தையும், நிவர்த்தகத்தில் அநாயாஸத்தையும் அநுஸந்தித்து, அநுபவம் கிட்டாத ஆர்த்தியாலே அதிஸயிதமர்க்கக் கூப்பிடுகிறார்.

இ— எட்டாந்திருவாய்மொழியில்—A “அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கணிகழல் காண்பது என்கொல் கண்களே” என்று B “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில் எழுந்த ஆசைக்கு C “பயிலுஞ் சுடரொளியில்” அநுஸந்தானமும் புகுவதஸ்வரூப நிருபகமான புகுவதஸ்வரூபம் பும்ஸாம் துருஷ்டிசித்தா பஹாரியாகையாலே புகுவதர்களோடு பேராத்யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி துரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே ஸ்மாரகமாய், 1. “गणैश्चोकाभिकर्षितैः” (கூத்தரைஸ்ஸோகாபிகர்ஸிதை:) இத்யாதிப் படியே விடாய்க்கு உத்தம்புகமாய் ஸதஸாகுமாக விடாய் பிறந்தவாறே ஒன்றொன்றே ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியை ஆசைப்படுகிற தம்முடைய கரணக்ராமமும் அப்படியே விடாய்த்த தாமும், ‘நாம் அவனை என்றோ காண்பது?’ என்று தூர்ப்பிஷுக்காலத்திலே தூரித்ரனாய் பூஹுப்ரஜனாவன் ப்ரஜைகள் பசிக்கும், தன் பசிக்கும் ஆற்றமே கூப்பிடுமாபோலே, ஆபுரணங்களையும், திவ்யாயுதங்களையும், இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான வடிவழகையும், குணங்களையும், சேஷ்டிதங்களையு முடையவனைக் காணப்பெறுவது என்றோ? என்று கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்ட மாய்படி கூப்பிடுகிறார். 2. “गुहेन साधे तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् वहन्” (குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந பஹந்) என்று ஸுமந்த்ரனுக்கு குஹஸஹவாஸமாஹ்ரபோலே இவர்க்கும் புகுவதஸஹவாஸம். அசேதநமாய் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான இந்த்ரியங்கள் சேதநஸமாதிடியாலே ஆசைப்பட்ட தென்றும், ஓரோ இந்த்ரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களினுடைய விஷயங்களை ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால், ஆழ்வாருடைய விடாய்க்கு அள வில்லாமையைச் சொன்னபடி. இந்த்ரியாந்தரவிஷயம் இந்த்ரியாந்தரத்துக்கு விஷயமாகக்கூடுமோ? என்னில்,—ாஸ்வரேச்சையாலே ஸர்ப்பத்துக்கு சக்ஷாஸ் ஸ்வஸ்த்வம் கூடினாற்போலே இவற்றுக்கும் அதடியாகக் கூடும்.

ஈ— aA “தேர்கடவியபெருமான் கணிகழல் காண்ப தென்கொல் கண்கள்” என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேனுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், bB “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில்; D நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான புகுவதஸ்வரூபமே பேராத்யந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி துரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே புகுவத்குணங்களுக்கு ஸ்மாரக

அ—முடியானே ப்ரவேஸம். a,bB “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில் திருவடிகளைக் காண வேனுமென்று ஆசைப்பட்ட விடாய்தீர புகுவதஸேஷத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த அத்தாலே மேன்மேலென ப்ரீதராய் அநுபூவியாமல் “முடியானே” என்று அவனைச் சொல்லிக்கூப்பிடுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே இரண்டு திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு பண்ணின ஸங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (தேர்கடவிய பெருமான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)

ஜீ— முடியானே ப்ரவேஸே, a,bB “தேர்கடவிய” இத்யாதியில் விடாய்தீர, C “பயிலும் சுடரொளி” யில் ஸமாதானம் பண்ணியிருக்க, இத்திருவாய்மொழியில் ஆற்றமையாலே கூப்பிடுகைக்கு அடியேது? என்ன (தேர்கடவிய இத்யாதி) b கீழ்ப்பிறந்த விடாய்களைக் கழலைக்காணப்பெருமை

A 3-6-10. B 3-6. C 3-7. D பெரியதிருவ 31.

ஈ—மாய்க் b_2 கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்புகமாயிற்று. c கீழே p_4 க₃ வதர்களுடைய c_2 ஸ்வரூபநிருபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; d வேறென்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன்பக்கிலே துவக்கிக்கொள்ளவற்றையிறே p_4 க₃ வத்₃ விஷயம் இருப்பது. e அத்தாலும் அபி₄ நிவேஸம் கரைபுரண்டு. A “என்றுகொல் கண்கள் காண்பது” என்னுமளவன்றிக்கே

அ— b_2 (கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு) என்றது-B செய்யதாமரைக் கண்ணனில் விடாய்க்கு என்றபடி. c, k p_4 க₃ வதஸம்ஸ்லேஷம் p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய் ப்ரகாரத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (கீழே இத்யாதி₃ யாலும் கு₃ ஹேநஸார்த்த₄ம் இத்யாதி₃ யாலும்) இவ்வாழ்வார் தாம் வைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்வரூபநிருபகத்வேந அவனைச் சொல்லுகையாலும், வைஷ்ணவர்கள் தான் p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களை யே சொல்லிப் போதுபோக்குகையாலும் p_4 க₃ வதஸம்ஸ்லேஷம் p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாயிற்று என்று இரண்டு வழிக்கும் பே₄ த₃ம். a, b யத்₃ வா. இத்திருவாய்மொழியிலே விடாய் கரைபுரண்டு கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுவை இரண்டு வகையாகக் காட்டுகிறார் (தேர்கடவிய இத்யாதி₃) b (p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்) p_4 க₃ வத கு₃ ணங்கள் p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களுக்கு ஸத்₃ ரூபமாயிருக்கையாலே தந்முகே₂ ந ஸ்மாரகமாயிற்று என்றபடி. c இரண்டாம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (கீழே இத்யாதி₃) b, c அன்றிக்கே விடாய்க்கு உத்தம்புகமானபடியென? என்ன (கீழே p_4 க₃ வதர்கள் இத்யாதி₃) என்னுதல். a, b, c அதுவுமன்றிக்கே தேர்கடவிய இத்யாதி₃ யும் தனியே ஒரு ஹேதுவாய் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுத்ரயமாதல். c_2 (ஸ்வரூபநிருபகத்வேந) என்றது-விசேஷணத்வேந என்றபடி. அதாவது-வடிவழகில் ஈடுபட்டவர்கள், கு₃ ணங்களுக்குத் தோற்றவர்கள், சேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்றவர்கள் என்றபடி. c_2, d நிருபகத்வேந சொன்னது கொண்டு உத்தம்புகமாகவேணுமோ? என்ன (வேறென்றுக்காக இத்யாதி₃) இவ்விடத்திலே 1. “தோஷாறுசிந்தனார்த்த₄ ஸ்மருதிரபி தூரீகரோதி வைராக்யம்” 2. “அபி துரகூஸமீபாதுத் பதந்தம் மயூரம் ந ஸ ருசிரகலாபம் பூணலக்ஷீசகார! ஸபதி₃ க₃ தமஸ்கல்ப்சி₃ ந₃ (சித்ர) மால்யா று கீர்ணே ரதிவிகுளிதபுந்தே₄ கேஸபாலே ப்ரியாயா: ||” இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₄ யம். e (அத்தாலும்) என்றது - ஸ்மாரகஸந்திதி₄ யாலும், நிருபகத்வேந ப்ரஸ்துதமாகையாலும் என்றபடி. அத₃ வா. அத்தாலுமென்றது-B செய்யதாமரைக் கண்ணனில் ஸ்வாப₄ விகமான விடாயாலும், ப்ரவ்ருத்தமான p_4 க₃ வதஸம்ஸ்லேஷம் அந்த விடாயை உத்தம்பு₄ னம் பண்ணுகையாலும் என்னுமாம். c அப் போது (கீழே p_4 க₃ வதர்களுடைய) என்ற வாக்யம் - கீழே p_4 க₃ வதர்களை யன்றோ சொல்லிக் கொண்டுபோந்தது; p_4 க₃ வத்₃ கு₃ ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய் உத்தம்புகமானபடியென? என்ன என்கிற ஸங்கையிலே. e யத்₃ வா (அத்தாலும்) B செய்யதாமரைக்கண்ணனில் ஸ்வாப₄ விகமான

ஜீ—யால் வந்தவிடாய். c விடாய்க்கு உத்தம்புகமானபடியென? என்ன, (கீழே p_4 க₃ வதர்களுடைய இத்யாதி₃) c_2 அதாவது - கு₃ ணங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள், வடிவழகிலே ஈடுபட்டவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டவர்களென்று அவனையும் சொல்லிற்றிறே என்றபடி. d நிருபகத்வேந சொன்னால் உத்தம்புகமாகக் கூடுமோ? என்ன (வேறென்றுக்காக இத்யாதி₃) a, b, c அன்றிக்கே, (தேர்கடவிய இத்யாதி₃ யும்), (நீழலும் அடிதாறும் இத்யாதி₃ யும்), (கீழே p_4 க₃ வதர்களுடைய இத்யாதி₃ யுமாகிற) வாக்யத்ரயமும் - ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுத்ரயபரமாதல். e அத்தாலும்-ஸ்மாரகஸந்திதி₄ யாலும், நிருபகத்வேந ப்ரஸ்துதமாகையாலும். யத்₃ வா, A களை கழல்

ப்ர—பக்கம் 520 b (முடியானே ப்ரவேஸே) भगवद्गीतासु दशमे—“मच्चित्ता मद्रतप्राणाः बोधयन्तः परस्परम्। कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च॥”

ஈ— e_2 மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து, f ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்ரியங்களினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டும். அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும். தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய்,—கூடாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனுனவன் தன் பசிக்கு ஆற்ற மாட்டாதே ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, g அவற்றின் வாயிற்சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன்வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய், ' g_2 என் பசிக்கு என்செய்வேன்? g_3 என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்?' என்னுமா போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக் கூடாமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.

அ—விடயாலும், முன்பு சொன்ன புகுவதகுண ஸத்ரும புகுவதகுண ஸ்ருதியினாலும், புகுவத நிருபகதயா அநுஸந்தானத்தாலும் என்றபடி. f (ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய இத்யாதி) 'இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி ஏழாம் பாட்டளவும். ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்பட்டபடி. ஏழாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேல்பாட்டுக்களிலே - எல்லா வற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டபடி. ஏகேந்த்ரிய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டது மற்ற இந்த்ரிய சதுஷ்டய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டதுக்கும் உபலக்ஷணம். இது வ்யாக்யா னத்திலே வ்யக்தம். e_2 (மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து) என்கையாலே பேசுத்தருத்வம் தோன்றுகையாலே தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்ரியங்கள் ஆசைப்பட்டமை தோன்றுகிறது. g இப்படி தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்ரியங்கள் ஆசைப்பட்டதுக்கும், இந்த்ரியங்களுடைய வ்ருத்தியைத் தாம் ஆசைப்பட்டதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் (அவற்றின் இத்யாதி) தம்முடைய 'வ்ருத்தி யைக் கரணங்கள் அபேக்ஷித்தமையும் - "கைகளாலாரத்தொழுது" (4) "கண் களால் காண" (5) என்று சிறிது கரணங்கள் கரணங்களுடைய வ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தமையும். "என்று கிடக்குமென்னெஞ்சம்" (1) என்று சொல்ல ஆசைப்பட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறதென்கை யாலும், வாக்கு "நெஞ்சமே நீணகராக" (2) என்று நெஞ்சிலே இருக்குமாபோலே தன்னிடத்திலே இருக்கவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கையாலும், கையானது "வாசகமே ஏத்த" (3) என்று நானும் ஏத்த வென்று அபேக்ஷிக்கையாலும், 'தொழுது' (4), 'காண' (5) என்ன அமைந்திருக்க "கைகளால்" (4) "கண்களால்" (5) என்கையாலே கைகளாலுண்டாம் வ்யாபாரம் எனக்குவேணும் கண்களாலுண்டாம் வ்யாபாரம் எனக்குவேணும் என்றொரு யோஜனை விவக்ஷிதமாகையாலும் ப்ரகாஸிக்கிறது. "காண" (4) "தொழுது தொழுது" (5) என்கிற பதங்களை ஆவர்த்தித்துக்கொண்டு "காண" (5) என்று சக்ஷுர் வ்யாபாரத்தையும், "தொழுது தொழுது" (4) என்று கையின் வ்யாபாரத்தையும் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளவுமாம். "புலம்புவனே" (10) என்ன அமைந்திருக்க "வாசக மாலைகொண்டு" (10) என்கை யாலே வாக்கின் வ்யாபாரத்தைக்கொண்டு என்று தோன்றுகையாலே கரண வ்யாபாரத்தைத் தாம் அபேக்ஷித்தமை ப்ரகாஸிக்கிறது. g_3 "பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்ப" (7) என்கிறதுக்கு (என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்) என்றது த்ருஷ்டாந்தம். g_2 "உன்னை எந்நன் கண்டு

ஜீ—காண்பதென்கொல்" என்கிற விடயாலும், கீழில் புகுவதஸம்ஸ்லேஷம் அதுக்கு உத்தம் புகுமகையாலும் என்னவுமாம். f (ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய இதி) இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி ஆறுபாட்டளவும் - ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்பட்டபடி; (ஆவியே இத்யாதி) (7) மேல் மூன்று பாட்டையும் பற்றி, அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியை யும் தாம் ஆசைப்பட்டு என்றது, ஏகேந்த்ரிய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டது-மற்றை இந்த்ரிய சதுஷ்டய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டதுக்கும் உபலக்ஷணம். இது-வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். e_3 (மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து) என்கையாலே, பேசுத்தருத்வமும் தோன்றுகையாலே.

ஈ—h1. “गार्हपत्येऽथोकाभिकर्षितैः” (கூத்தரஸ்தோகாபிகர்ஸிதை:) என்று h₂ சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக்கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு ஸரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அவரை அநுபுவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அநுபுவிக் கும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்றாளுநீறே பிராட்டியும்; அப்படி இவரும் நோவுபட்டு. i ஆயுதங்களையும் i₂ ஆபரணங்களையும், அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திருமேனியையும். i₃ குணங்களையும் சேஷத்தங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று ‘முன்புபோலே ஈஸ்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளால் பட்டினி பரிஹரிக்க வொண்ணாது’ என்னும்படி. கேட்டாரெல்லாம் நீரம்படி, j பெருந்தானத்திலே

அ.கொள்வன்”(8) என்றதுக்கு (என பச்சு என்செய்வேன்) என்றது த்ருஷ்டாந்தம். hகரணநாம் ப்ரத்யேகம் அபி₄நியேயததவேந உக்தவந்தோத்யேபி ஸந்தி கிம்? இத்யாஸங்காம் த்ருஷ்டாந்தமுதே₂ந பரிஹரந் புந: ப்ரமேயம் கிஞ்சித் விசிஷ்ய த்யாஸ்யதி (கூத்தரஸ்தோகாபிகர்ஸிதை: இத்யாதி₃ந) 1. “யத்யா தம் புருஷவ்யாக்ரம க்ஷாதரஸ்தோகாபிகர்ஸிதை: | ஸம்ஸ்பருடேயம் ஸகாமாஹம் தத்யா குரு த்யாம மயி||” என்று ஸ்லோகம். h₂ எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (சிலர் பட்டினிகிடக்க இத்யாதி₃) 1. “ஸோகாபிகர்ஸிதை: க்ஷாதரை:” என்ற ப₃ஹுவசனத்தாலே - கரணங்கள் தனித்தனியே விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது. 1. “ஸகாமாஹம்” என்கையாலே தாமும் விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது. i (ஆயுதங்களையும் இதி) அஸ்ய-“பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே”(6) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். i₂ (ஆபரணங்களையும் இதி) அஸ்ய-“முடியானே”(1) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். i₃ (குணங்களையும் இதி) “மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சிர்”(1) இத்யாதே₃ள, “நின்றென தாவியை ஈர்கின்ற சிலமே”(8) இத்யாதே₃ள ஹ்ருத்யம். j (பெருந்தானத்திலே) என்றது-“முடியானே! தஞ்சனே! வஞ்சனே! வானவர்தம் நாயகனே!”(1,2,3) இத்யாதி₃ தூராதாஹ்வாநங்களை நினைத்து. தானம் - ஸ்வரம். k ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே ஸ்மாரகஸந்தி₄யில் ஆற்றுமை கரைபுரண்டிருக்கும் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்

ஜீ-தம்முடைய வருத்தியை இந்த்₃ரியங்கள் ஆசைப்பட்டமை தோன்றுகிறது. hகரணங்களும் தாமும் தனித்தனியே விடாய்த்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கூத்தரை: இத்யாதி₃) h₂ ஸ்லோகதாத்தப்யம் (சிலர் இத்யாதி₃) ஸுந்தரகாண்டே₃ சத்வாரிம்ஸே ஹநாமந்தம் ப்ரதி ஸீதா—1. “யத்யா தம் புருஷவ்யாக்ரம க்ஷாதரஸ்தோகாபிகர்ஸிதை: | ஸம்ஸ்பருடேயம் ஸகாமாஹம் தத்யா குரு த்யாம மயி||” 1. “ஸோகாபிகர்ஸிதை.” என்கிற ப₃ஹுவசனத்தாலே - தனித்தனியே கரணங்களும், 1. “ஸகாமாஹம்” என்று தாமும், விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது i (ஆயுதங்களையும்) என்றது- “பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே”(6) என்றதைப்பற்ற. i₂ (ஆபரணங்களையும்) என்றது- “முடியானே”(1) என்றதைப்பற்ற. i₃ (குணங்களையும்) என்றது-“மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சிர்”(1) “என தாவியை ஈர்கின்ற சிலமே”(8) இத்யாதி₃யைப்பற்ற. j (பெருந்தானத்திலே) என்றது- “முடியானே!”(1), “தஞ்சனே!”(2), “வஞ்சனே!”(2), “வானவர்தம் நாயகனே!”(3) இத்யாதி₃ தூராதாஹ்வாநங்களைப்பற்ற. தானம்-ஸ்வரம். k ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயேந ஸ்மாரக

ப்ர—h1. सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशे—“त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्ता संप्रहृष्यामि वानर। अधिसञ्जातसस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा॥२॥ यथा तं पुरुषव्याघ्रं गार्हपत्येऽथोकाभिकर्षितैः। संस्पृश्यं सकामाहं तथा कुरु दयां मयि॥३॥”

ஈ—பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். k 1. “गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽसि दिवसान् बहून्” (கு,ஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்தி,தோஸ்மி தி,வஸாந் ப,ஹூந்) l ஸ்ரீகு,ஹப் பெருமானோடே கூட, பெருமானாப்பிரிந்த இடத்தினின்றும் l₂ கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றனாயிற்று ஸுமந்த்ரன்; அங்கு நின்றது m ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச்செய்தே 1. “बहून्” (ப,ஹூந்) என்னுநின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகின்படி. n‘ஸ்ரீகு,ஹப்பெருமானோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?’ என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, n₂ ‘ஸ்மாரகஸந்திதியில் ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிறே’ என்று அருளிச் செய்தாராம். oA “மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலன்” என்றாரி. சைதநயப்ரஸ்ருதித்,வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—p ஆழ்வாருடைய அபி,நிவேஸாதிஸ்யத்தைச் சொன்னபடி. q இந்த,ரியங்களும் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே q₂ விடாய்க்கும்படியாயிற்று

அ—(கு,ஹேந இத்யாதி,) l இஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (ஸ்ரீகு,ஹப்பெருமானோடே இத்யாதி,) l₂ 1. “தத்ரைவ” என்ற ஏவகாரார்த்தம் (கால்வாங்கமாட்டாதே என்றது) m சக்ரவர்த்தி பெருமானைப் பிரிந்த அஞ்சாம்நாளிலே ஸ்வர்க்க,ஸ்த,னானைன்கையாலே ஸுமந்த்ரன் பெருமானை ஸேவித்துக்கொண்டு தமஸாதிரத்திலே ஒருநாளும் க,ங்க,கூலத்திலே ஒருநாளும் யிண்டு ஸ்ரீகு,ஹப்பெருமானோடே கூட ஸ்ருங்கி,பே,ரபுரத்திலே இரண்டுநாளும் மற்றைநாளே திருவையோத்யையிலே சக்ரவர்த்திபக்கலிலே வந்தாளென்று சொல்லுகிறது என்றத்தைப்பற்ற (ஒன்றிரண்டுநாளென்றது) n₂,o ஸ்மாரகஸந்திதெ,ள ஆர்த்திரப்யதி,கா ப,வதீத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (மேகக்குழாங்கள்காள் இதி) p ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி,) q பரிஹாராந்தரம் (இந்த,ரியங்களும் தனித்தனியே இத்யாதி,) விவரணமாகவுமாம். இது கோஸாந்தரங்களிலில்லை. q₂(விடாய்க்கும்படியாயிற்று) விடாய்க்கிறதென்று பு,த்,தி,பண்ணும்படியாயிற்று. r வாஸனை இப்படி

ஜீ—ஸந்திதி, விடாய்க்கு உத்தம்ப,கமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் (கு,ஹேந இத்யாதி,) 1. “ஆஸ்யாயதி,வா ராம: புநஸ்ய,த்யாபயேதி,தி”இத்யுத்தாரார்த்தம்,இதம் த,ஸரதம் ப்ரதி ஸுமந்த்ர வாக்யம். l இஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் (ஸ்ரீகு,ஹப்பெருமானோடு இத்யாதி,) l₂ 1. “தத்ரைவ” என்ற ஏவகாரார்த்தம் (கால்வாங்கமாட்டாதே) என்றது. m சக்ரவர்த்தி, பெருமானைப் பிரிந்த அஞ்சாம்நாள் ஸ்வர்க்க,ஸ்த,னானைன்கையாலே ஸுமந்த்ரன் தமஸாதிரத்திலும் க,ங்க,கூலத்திலுமாகப் பெருமானோடே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, கு,ஹப்பெருமானோடே ஸ்ருங்கி,பே,ரபுரத்திலே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, அஞ்சாம்நாள் சக்ரவர்த்தி ஜீவிக்கச்செய்தேயிறே வந்தது; அதைப்பற்ற (ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்க) என்றது. n உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் (ஸ்ரீகு,ஹப்பெருமானோடே இத்யாதி,) n₂,o இவ்வர்த்தத்திலே ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி (மேகக்குழாங்கள் இத்யாதி,) மேக,ஸமூஹங்கள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்; என்னுயிர்க்கு அந்த வடிவு காலனாயிராநின்றது என்றபடி. p ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி,) q விவரணம் (இந்த,ரியங்களும் இத்யாதி,) பரிஹாராந்தரமாதல். r வாஸனை விடாயைப் பிற்ப

ப்ர—k1. अयोध्याकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे राममनुगम्य प्रत्यागतो दशरथं प्रति सुमन्त्रः—
“उभाभ्यां राजपुत्राभ्यामथ कृत्वाऽहमञ्जलिम्। प्रस्थितो रथमास्थाय तद्दुःखमुपधारयन् ॥ २ ॥
गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽसि दिवसान् बहून्। आशया यदि वा रामः पुनश्शब्दापयेदिति ॥ ३ ॥”

A 9-5-7.

ஈ—ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸநை. r இதர விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியாநின்றால் கு₃ணாதி₄கவிஷயத்தில் சொல்லவேண்டாவிதே. s ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாத₄நப₃த்₃யாவல்ல. இதர விஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; t1. “या प्रीतिरविवेकानाम” (யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்). ஒரு இந்த₃ரியத்தின் வருத்தியை இந்த₃ரியாந்தரம் ஆசைப்படுக்காமோ? என்னில்; சக்ஷ₃ஸம்ஸ்வா: — கண்ணுலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ்செய்யாநின்றதிதே; u அதுவும் அவன் கொடுத்ததே; அது நமக்குத் தட்டென்ன அவன் தந்தால்? v ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்திலே தன்னை யநுப₄விப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிதே. w தம்மையே ஒக்க அருளவேண்டுகையாலே; xA தூதுசெய் கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள் கொண்டு

அ—விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ? என்ன (இதர விஷயங்களில் வாஸனை என்று தொடங்கி) s இதர விஷயங்கள் ஸ்வயம் பே₄க₃யமாகையாலே தத்₃விஷயங்களில் வாஸனை விடாயைப் பிறப்பிக்க வற்று; தே₃வதையான இவனிடத்தில் வாஸனை 2. “புலமத உபபத்தே:” என்று ப₃லஸாத₄நத்வேநவன்றே; இது விடாயைப் பிறப்பிக்கக்கூடுமோ? என்ன (ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இத்யாதி₃) r ரஸிக்கவேணுமென்று வாஸனை பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (யா ப்ரீதி: இத்யாதி₃) u ஸர்ப்பாணமேவ ஹி தத் ஸம்ப₄வதி மநுஷ்யாணம் கத₂ம் ஸம்ப₄வேத் இத்யத்ராஹ (அதுவும் இதி) v ஸ ச ஸர்ப்பாத₃ந்யஸ்ய கஸ்யசித் தத₂ா த₃த₃ாதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்திலே இதி) w (தம்மையெயொக்க இதி) அநேந. 3. “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” இதிப்ரமாணம் ஸஞ்சயதே. x ஸாம்யாபத்தி கொடுக்கும்போது தனக்குண்டாயன்றே கொடுப்பது, தனக்கு அப்படி கரண நியதிராஹித்யமுண்டோ? என்ன (தூதுசெய் இத்யாதி₃) 4. “ஸ்ரவஸம்ச த்ருஸம்ச ஸப்த்ருப க்ரஹணே நைவ ஹி ஜீவவத்₃ வ்யவஸ்தா! உபயோரக்யுலேக்ஷணக்ஷமத்வாத்₃வரத₃!! அதஸ் ஸ்ரவணஸ்யே த்ருஸௌ தே ||” என்றது அநுஸந்தே₄யம். y ஆனால் பின்பு கரணங்களும்

ஜீ—பிக்குமோ? என்ன (இதர விஷயங்களில் இத்யாதி₃) s இதர விஷயங்கள் ஸ்வயம் பே₄க₃யங்களாகையாலே அவற்றில் வாஸனை விடாயைப் பிறப்பிக்கும்; தே₃வதையான இவனிடத்தில் வாஸனை பண்ணுகிறது 2. “புலமத உபபத்தே:” என்று - ப₃லஸாத₄நத்வேநவன்றே? இது விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ? என்ன (ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இத்யாதி₃) t அப்படி இது ரஸிக்கவேணுமென்ற பேருண்டோ? என்ன (யா ப்ரீதி: இத்யாதி₃) 1. “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வபாயிநீ! த்வாமநுஸ்மரதஸ்ஸா மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பது ||” இதி ப்ரத₂மேம்ஸே ப₄க₃வந்தம் ப்ரதி ப்ரஹ்லாத₃:. u இது ஸர்ப்பத்துக்கொழிய மநுஷ்யர்க்குக் கூடுமோ? என்ன (அதுவும் இத்யாதி₃) v ஆழிதர்க்கு அவன்கொடுக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன (ஒரு தே₃ஸ இத்யாதி₃) w (தம்மையே யொக்க அருளவேண்டுகையாலே) ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கவேண்டுகையாலே, x தனக்கு உண்டாயே கொடுக்கவேணுமே, ஈஸ்வரனுக்குக் கரணநியமராஹித்யமுண்டோ? என்ன (தூது செய் இத்யாதி₃) தூ₃தக்ருத்யத்தைப் பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபி₄ப்ராயத்தைச் சொல்லி. பரிஸுத்₃த₃மான வருத்தியையுடைய இசையைக்கொண்டு ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைக் கடாக்கித்து என்று பாசுரார்த்தம். 4. “ஸ்ரவஸம்ச த்ருஸம்ச” இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₄யம்.

ப்ர—t 1. प्रथमांशे विंशे भगवन्तं प्रति प्रह्लादः—“नाथ! योनिसहस्रेषु येषु येषु ब्रजाम्यहम्। तेषु तेष्वच्युता भक्तिः अच्युत! अस्तु सदा त्वयि ॥ १८ ॥ या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वनयायिनी। त्वामनुसरतस्सा मे हृदयान्नापसर्षतु ॥ १९ ॥”

1. முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத் தும்சீ
 ரடியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்! புள்ளூர்
 கொடியானே! கொண்டல்வண் ணை! அண்டத் தும்பரில்
 நெடியானே! என்று கிடக்கும்என் நெஞ்சமே.

ஆ— 1. வ்யா:— ‘ஸ்ரீவலோகாதிபத்ய ஸஞ்சகமாய், நிரதிஸ்யதீப்தியுத்தமாய், அதி
 ரமணீயத்யூர்நமாயிருந்த திருவபிஷேகத்தாலே அலங்க்ருதமாய், ப்ரஹ்மேஸாநாத்
 களுக்கும் ஈஸ்வரனுய்வைத்து அநாலோசிதவிஸேஷாரேஷலோகஸரணயனாய், ஆபரித
 ஜநஸம்ஹிதநிர்வர்த்தகனாயிருந்தவனே! பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே
 பெரியதிருவடி திருத்தோளின் மேல் ஏறியருளி இந்த லோகத்திலே வந்து தோன்றாய்’
 என்று எம்பெருமானைக் காண ஆசைப்பட்டபோதே காணப்பெருமையாலே குறைப்
 பட்டுக் கிடக்கும் என்நெஞ்சம் என்கிறார்.

1.

ஐ— அவ:— முதற்பாட்டில் — திருவுள்ளம் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று
 ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்தமாய்க் கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (முடியானே என்று தொடங்கி) ஆதிராஜ்யஸஞ்சகமாய், எப்போ
 தும் த்யூர்நமமான திருவபிஷேகத்தையுடையையுமாய், குணகுணநிருபணம்
 பண்ணுதே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸரணயனுனவனே! அழகிய திருவடிகளை
 என் தலையிலே வைக்கப்பெறுகிறதில்லை என்று கருத்து. (ஆழ்கடலை என்று
 தொடங்கி) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட மஹாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணி
 அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பதும் செய்து நினைப்பதுக்குமுன்னே ஆபரிதர் இருந்த
 விடத்தில் செல்லுக்கக்கும், செல்லுமதுக்கு முன்னே தூரத்திலேகண்டு ‘வாரா
 நின்றான்’ என்று உகக்கைக்கும் ஈடாகப் பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் த்வஜ
 மாகவும் உடையையுமாய், பெரியதிருவடிமேலே மேருவின்மேலே வர்ஷுக
 வலாஹகம்போலேயிருந்தருளுவதும்செய்து ஐஸ்வர்யாதிசுளால் ப்ரஹ்மாதிசுளிற
 காட்டில் அதிகுணனவனே!

1.

ஈ—ஒன்று நோக்கியிறே அவன்தன்படி. ௧ அதாவது-ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பல
 வாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில் புகும் அம்சம் குறைவற்றுப்
 போமாபோலே, இவருடைய அபிநிவேஸாதிசயம் இவருடைய கரணங்களாகிற
 வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி.

அ—சேதனஸமாதிசயாலே விடாய்த்தால் தம்முடைய அபிநிவேஸம் அரையாறு பட்டிராதோ?
 என்ன (அதாவது இத்யாதி) அதாவது என்றது - வார்த்தைப்பாடு. யத்வா அப்படியாமறே
 ரஸஸ்திதி, தத்வஸ்திதியென்? என்ன (அதாவது இத்யாதி) ஸகலகரணங்களாலும் இவனை
 அநுபூவிக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றபடி.

இ—௧கரணங்களும் சேதனஸமாதிசயாலே விடாய்த்தால், தம் அபிநிவேஸம் மட்டமாகாதோ? என்ன
 (அதாவது இத்யாதி) அதாவது என்றது - வார்த்தைப்பாடு; ஸகலகரணங்களாலும் அவனை
 அநுபூவிக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றபடி.

ப- அவ:- முதற்பாட்டில் — ப்ராப்தமுமாய், ஸரண்யமுமாய், ப்ராப்யமுமான புகுவத்விஷயத்திலே தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உண்டான அபிநிவேசத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முடியானே — (உபயவிபூதிக்கும் ஸேஷியான மேன்மைக்கு ஸைசகமான) முடியையுடையவனே ! (அந்த உறவடியாக), **மூவுலகும்** — ஸர்வலோகமும், **தொழுது ஏத்தும்**—ஆஸ்ரயித்து ஸ்துதிக்கும், **சீர் அடியானே**—ஸரண்யத்தைவகாந்த குணபூர்ணமான திருவடிகளையுடையவனே ! (ஆழிதர் ப்ரயோஜனாத்நரங்களை வேண்டிலும்), **ஆழ்கடல்**—ஆழ்கடலை, **கடைந்தாய்**—கடைந்து கொடுக்கும் உபகாரகனே! **புள் ஊர் கொடியானே**—(ஆழிதர் இருந்தவிடத்திலே வருகைக்கும் அவர்கள் தூரத்தில் கண்டு உகக்கைக்கும் அடியான) பெரியதிருவடியை வாஹமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே ! **கொண்டல்**—(அவர்களுக்கு அநுபூவ்ய மாம்படி ஸ்ரமஹரமாய்) காளமேகம்போன்ற, **வண்ணு**—வடிவையுடையவனே ! (இவ்வடிவழகை அநுபூவிப்பித்து), **அண்டத்து**—பரமபத்யவாஸிகளான, **உம்பரில்**—ஸூரிகளுக்கு நிர் வாஹகனான, **நெடியானே**—பெரியவனே ! **என்று**—என்று (தனித்தனியே இந்த ஸ்வபூவங்களை) அநுஸந்தித்து, **என் நெஞ்சம்** — என் நெஞ்சானது, **கிடக்கும்**—(ஒரு ப்ரவ்ருத்தி கூடிமன்றிக்கே ஸித்திலமாய்) கிடவா நின்றது.

அண்டத்து உம்பரென்று - ப்ரஹ்மாதிகளாகவுமாம்.

1.

இ- அவ:- முதற்பாட்டில் — தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு உண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (**முடியானே**) ஆதி,ராஜ்யஸைசகமாய் உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே. ஸேஷபூதனுக்கு ஸேஷித்வமிதே முதல் காணப்படுவது. அவன் ஸேஷித்வப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கணவைக்கிறார். தூர்ஸ கீயமான திருவபிஷேகம். இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இசையின் ஓசையிலே அறியுமித்தனை. (**மூவுலகும் இத்யாதி**) அவனுடைய ஸேஷித்வத்தை அநுஸந்தித்தால் தம்முடைய ஸேஷத்வாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலேயிறே விழுவது. குணகுணநிருபணம் பண்ணாதே அஸேஷலோகஸரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே ! 1. “**मदीयमूर्धानमलङ्कारिण्यति**” (மதீயமூர்த்தநமலங்கரிஷ்யதி) என்று வகுத்த திருவடிகளை எந்தலையிலே வைக்கப்பெறுவது எப்போது காண்? என்று கருத்து. (**ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்**) இந்த ஸம்பூந்தநுரூபமான புருஷார்த்தமன்றிக்கே கூடூரங்களை அபேக்ஷிக்கிலும் உடம்புநோவுக் கடைந்து கொடுக்குமவன். 2. “**अप्रमेयो मतोदधिः**” (அப்ரமேயோ மஹோத்யதி) என்கிற படியே அத்யகூதமான கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. (**புள்ளூர் கொடியானே**) பெரியதிருவடியை வாஹமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே ! **ஆழிதர்** இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹமாய், தூரத்திலே கண்டு

இ—‘வாராநின்றான்’ என்று துரிக்கைக்குத் தவஜமாகை. (கொண்டல்வண்ண) மேருவின் மேலே ஒரு காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்றுப் பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பு. (அண்டத்து உம்பரில் நெடியானே) பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் கண்டால் ப்ரஹ்மாதிருடைய ஐஸ்வர்யம் கூடத் தரமாய் ‘இவனே ஸர்வாதித்யன்’ என்று தோற்றும்படியிருக்கை. வடிவழகோபாதி இவர்க்கு ஐஸ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (என்று கிடக்கும்) இப்படிகளைச் சொல்லி அச்சொல்லைத் தலைக்கட்டமாட்டாமே கிடக்கும். 1. “उक्त्वायेति सद्योऽपि पुनर्नोवाच किंचन” (உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத், தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந) என்ற ஸ்ரீப்ரதாழ்வானைப் போலே. (என் நெஞ்சமே) A “என் மனனே” என்கிறாரல்லர்; நான் செய்தபடி செய்ய, இப்ரஜையைக்கொண்டு என்செய்வேன்? என்கிறார். 1.

சு— அவை— முதற்பாட்டு. a தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்கவண்ணமான சாபலாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(முடியானே) b ஆதித்யரஹ்ய ஸுசகமாய், உபயவியூதிக்கும் b₂ கவித்த முடியிறே; அவன் ஸேஷிதவ்ரகாஸகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண் வைக்கிறார். c அல்லாதார் முடிகளைப் c₂ பொய்ம்முடியாக்கும்படி c₃ தலையானமுடியிறே. d உபயவியூதிக்கும், d₂ ஒருமுடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்தமுடியிறே. e (முடியானே) f இவர்க்கு இதில் ஒடுகிற விடாயின் பெருமை இசையின் ஓசையிலே காணுமித்தனை.

அ— முதற்பாட்டு. (முடியானே இத்யாதி) a நெடியானே என்று கிடக்கும் என்நெஞ்சமே என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி) b முற்படத் திருவபிஷேகத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஆதித்யரஹ்ய இத்யாதி) b₂ கவித்த முடியிறே என்ற அனந்தரம் ஆகையாலே என்று கூட்டுவது. c, d உபயவியூதிதேர்பி த்ருத: கிரீட இத்யுச்சயதே ப்ரஹ்மருத்ராத்யயஸ்ச கிரீடவந்தோ வர்த்தந்தே கில இத்யத்ர சாடுத்வயமாஹ (அல்லாதார் முடிகளை இத்யாதி) c₂ பொய்ம்முடியாக்கும் என்றது - அஸத்ஸமமான முடியாக்குமென்று ஸ்வபூவம்ச சப்பரையான முடியென்று சாடு. c₃, d தலையானமையைக் காட்டுகிறார் (உபயவியூதிக்கும் என்று தொடங்கி) e, f (முடியானே) என்கிறது - ஹ்ரஸ்வதீர்க்கப் ப்லுதங்களிலே முதலிலே அதிப் ப்லுதமாகையாலே - ஆர்த்தியாயிருக்கிறது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு இதில் என்று

ஜீ— முதற்பாட்டு. (முடியானே இத்யாதி) a ‘நெடியானே’ என்று கிடக்கும் என்நெஞ்சம் என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி) b முடியை முற்படச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஆதித்யரஹ்ய இத்யாதி) b₂ (கவித்த முடியிறே) என்ற அனந்தரம் (ஆகையாலே) என்று கூட்டுவது. c, d ப்ரஹ்மாதிருக்கும் முடியுண்டே என்ன, ரஸோக்தி (அல்லாதார் இத்யாதி, வாக்யத்வயம்). c₂ (பொய்ம்முடியாக்கும்) அஸத்ஸமமாக்கும் என்று ஸ்வபூவார்த்தம்; சப்பரையான முடியென்று சாடு. c₃ (தலையானமுடி) தலையிலேயிருக்கிற முடி. ஸ்ரேஷ்டமான முடியென்று சாடு. d₂ (ஒருமுடியிலே) ஒருபுத்தத்திலே இதி சாடு; திருவபிஷேகத்திலே இதி ஸ்வபூவார்த்தம். c₃, d தலையானமையைக் காட்டுகிறார் (உபயவியூதிக்கும் இத்யாதி) e, f (முடியானே) என்கிறது - ஹ்ரஸ்வதீர்க்கப் ப்லுதங்களிலே அதிப் ப்லுதமாகையாலே. ஆர்த்திஸுசகமாயிருக்கிறது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு இதில் இத்யாதி) g ஹ்ரஸ்வதீர்க்கப் ப்லுதங்கள்

ஈ—g புகும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்: முதலிலே g₂ உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். (முடியானே எ) h கீழ் A “பொன்முடியன்” என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி. i (மூவுலகும் இத்யாதி) j குணகுண நிருபணம் பண்ணுதே அஸௌலோக ஸரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! k திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். l ஒருகாலும் அடிவிடாரே. mB “தன் தாளினைக் கீழ்க்கொள்ளும்” என்றது m₂ வடிம்பிடுகிறபடி. n ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளை என்தலையிலே வையாய் என்று கருத்து. (ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்) oC “ஆரமுதூட்டியவப்பனை” என்றது பின்னாகிறபடி. p இத்திருவடிகளில் பேராக் யதையை விட்டு ப்ரயோஜநாதரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதநாம் பண்ணுமவனே! q1. “அமேயோ மஹோதயி:” (அப்ரமேயோ மஹோதயி:)

அ—தொடங்கி f, g கீழ் வாக்யவிவரணம் (புகும் க்ரமம் இத்யாதி) g₂ உயர்ந்த தானம் தாரங்க ளென்கிற க்ரமத்திலே வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்களெல்லாம் என்று தொடங்கி, யத்வா ஹ்ருத்கண்ட₂ ஸிரஸ்ஸுக்களாகிற ஸ்தாநந்தரய க்ரமமாக வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்கள் இத்யாதி) g₂ உயர்ந்த தானமென்றது-ஸிரஸ்ஸாகிற த்ருதிய ஸ்தாநஜந்யம் என்றபடி. h, m, o பாக்யவதர்களுடைய ஸ்வரூப நிருபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான ஈர்வரனுடைய குணாதிவலைக்ஷண்யம் விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்று ப்ரவேஸத்தில் சொன்னத்தைப் பதங் களிலே ஏறிட்டுக் காட்டுகின்றார் (கீழ் பொன்முடியன் இத்யாதியாலும், தன் தாளினைக்கீழ் இத்யாதி யாலும், ஆரமுதூட்டிய இத்யாதி யாலும்) i, j மூவுலகும் என்றத்தால் ப₂ விதம் (குணகுண நிருபணம் இத்யாதி) k திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுப₂ வித்த அநந்தரம் திருவடிகளைச் சொல் லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவபிஷேகத்தின் என்று தொடங்கி) l அடியான் என்கிற பதத்தைக் கடாஷித்து ரஸோக்தி (ஒருகாலும் இத்யாதி) m₂ வடிம்பிடுகை-ப்ரேரிக்கை. n ‘மூவுலகும்’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வஸாதாரணம் இத்யாதி) p திருவடிகளை வர்ணித்த அநந்தரம் ‘ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்’ என்றதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவடிகள்

ஜீ—என்கிற அடைவிலே வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்கள் இத்யாதி) g₂ (உயர்ந்த தானம்) அதிப்லுதமான உச்சஸ்வரம். h ப்ரவேஸத்திலே-பாக்யவதஸ்வரூபநிருபகத்வேந ப்ரஸத்தங்களான அவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யங்கள் விடாய்க்கு உத்தம்பகங்களாயின என்றதுக்கு நியாமக பதங்களை மூதலிக்கிறார் (கீழ் பொன்முடியன் இத்யாதி) n, o மேலே மூதலிக்கிற வாக்யங்களுக்கும் இப்படியே ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. i, j ‘மூவுலகும்’ என்றத்தால் ப₂ விதம் (குணகுண இத்யாதி) k முடிக்கு அநந்தரம் அவயவாந்தரங்களை விட்டுத் திருவடியைச்சொல்லுவானென்? என்ன (திருவபிஷேகத்தின் இத்யாதி) l ரஸோக்தி (ஒருகாலும் இத்யாதி) m₂ வடிம்பிடுகை - ப்ரேரிக்கை. n ‘மூவுலகும்’ இத்யாதிக்கு பாக்யம் (ஸர்வஸாதாரணமான இத்யாதி) p திருவடி களுக்கு அநந்தரம் ‘ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்’ என்றதுக்கு பாக்யம் (இத்திருவடிகளில் இத்யாதி)

ப்ர—முதற்பாட்டு. (முடியானே இத்யாதி) -(ஆழ்கடலை) q1. युद्धकाण्डे एकोनविंशे समुद्रतरणोपायं पृच्छन्तो सुग्रीवहनुमन्ताबुद्दिश्य विभीषणः—“एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः । समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ॥ ३० ॥ खानितस्सगरेणायमप्रमेयो महोदधिः ॥ ३१ ॥ एवं विभीषणेनोक्ते राक्षसेन विपश्चिता । आजगामाय सुग्रीवो यत्र रामस्सलक्ष्मणः ॥ ३२ ॥”

ஈ—என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடியிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. r (புள்ளூர் கொடியானே) s தன்னை உகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! t ஆஸ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு 'வாராநின்றான்' என்று துரிக்கைக்கு துவஜமாகை. u கடலைக்கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே u, சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடி முதுகிலே வந்து தோன்றினபடி என்றமாம். (கொண்டல் வண்ண) திருவடி முதுகிலே தோற்றினபோது ஒரு மேருவைக் v கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலையாயிற்று இருப்பது. w1. "नीलं मेराविवाम्बुदम्" (நீலம் மேராவிவாம் புதம்). (அண்டத்து உம்பரில்) x அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. y ப்,ரஹ்மாதி,க

அ-இத்யாதி, q'ஆழ்' என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அப்ரமேய இத்யாதி, r'புள்ளூர்கொடியான்' என்றது அநந்யப்ரயோஜனர் விஷயமாதல் ப்ரயோஜனந்தரபரர் விஷயமாதல். s முந்தினது (தன்னை உகந்தார் இத்யாதி, r (புள்ளூர்கொடியானே!) ஊர் - ஊருகிறதாய் அதாவது வாஹனமாய், பெரியதிருவடியை வாஹனமாகவும் கொடியாகவும் உடையவனே! என்றபடி. t வாஹனமும் கொடியும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (ஆஸ்ரிதர் இருந்த இடம் இத்யாதி, u 'புள்ளூர்கொடியானே - ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்' என்று கூட்டி இரண்டாம் தாத்பர்யம் (கடலைக்கடையப்புக்கு என்று தொடங்கி) u விடாய்த்தவன் முகத்தில் நீர் விழும்படியாக உயரவைத்த கரகம்-சாய்கரகம். v கினிய-கபுளிகரிக்க. w அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நீலம் மேரெள இத்யாதி, x'புள்ளூர்கொடியானே - அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தோளில் இத்யாதி, y அண்டத்தும்பிற்காட்டில் நெடியானே என்றத்தால் ப,லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ-q'ஆழ்' என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அப்ரமேய: இத்யாதி, 2. "ஸமுத்ரம் ராகுபோ ராஜா ஸரணம் க்ருத்வம் ஹதி | க்ரானிதஸ் ஸக்யரேணயம் அப்ரமேயோ மஹோத்யுதி: ||" இது யுத்த, தகாண்டே, ஏகோந்விம்ஸே விபீ,ஷண: . s அநந்யப்ரயோஜனர் விஷயமாக பாவம் (தன்னையுகந்தார் இத்யாதி, r புள்ளூர் கொடியானே—ஊர் என்று - ஊருகிறதாய், அதாவது - வாஹநமாய், புள்ளை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே என்றபடி. t வாஹநமும் கொடியும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (ஆஸ்ரிதர் இத்யாதி, u கீழிற்பதத்தோடே கூட்டி ப்ரயோஜனாந்தரபரவிஷயதயா தாத்பர்யாந்தரம் (கடலைக்கடைய இத்யாதி, u, சாய்கரகம் - விடாய்த்தவன் முகத்திலே நீர் விழும்படியாக உயரவைத்த கரகம். தண்ணீர்ப்பந்தலில் கரகம் என்றபடி. v (கினிய) கபுளிகரிக்க. w அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நீலம் மேரெள இத்யாதி, x) ராஜதர்மே—1. "ததோ மஹி பர்யங்கே மணிகாஞ்சுர சித்ரிதே | துதூர்ஸ கருஷணமாஸீநம் நீலம் மேராவிவாம்புதம் ||"; அயமத்ர க்ருட, ஸ்ய ஸ்கந்தே, நிஷண்ணதாயா: த்ருஷ்டாந்த தயா உக்த இதி மந்தவ்ய: . x 'புள்ளூர்கொடியானே - அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி பாவம் (அவன்தோளில் இத்யாதி, y 'அண்டத்தும்பிற்காட்டில் நெடியானே' என்றத்

ப்ர—(கொண்டல்வண்ண) w1. राजधर्मे—“ततो महति पर्यङ्के मणिकाञ्चनचित्रिते। ददर्श कृष्णमासीनि नीलं मेराविवाम्बुदम्॥” अयमत्र गरुडस्य स्कन्धे निषण्णताया दृष्टान्तयोक्त इति मन्तव्यः। अथवा गरुडस्कन्धारुढस्यैव दृष्टान्ततया यत्र कुत्रचिदेवमुक्तथेत् द्रष्टव्यः ॥

ஈ—ஈடைய ஐஸ்வர்யமடையப் பரிச்சித்தநமாய்த் தன் ஐஸ்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. z வடிவழகோபாதி அவன் ஐஸ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (என்று a கிடக்கும்) b 'நெடியானே' என்றால் 'காணவேணும்' 'கேட்கவேணும்' என்கிற சொல்லால் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறதில்லை; c 'நெடியானே' என்று c₂ பாடோடிக் கிடவாநின்றது; d 1. "उक्त्वायैति सकृद्दिनं पुनर्नोवाच किंचन" (உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந) என்ற ஸ்ரீபுரதாழ்வானைப் போலே, (என் நெஞ்சமே) eA "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்னுமாபோலே, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர்; 'நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்?' என்கிறார். f 'புர்த்தாவே ரகசிக்கவேண்டாவோ? இவ் f₂வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னால் புரிக்கப்போமோ?' என்கிறார். 1.

அ-(புரஹ்மாதிகளுடைய இத்யாதி) z 'கொண்டல்வண்ணு-அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகோபாதி இத்யாதி) a, b, c 'கிடக்கும்' என்றதுக்கு வாஸனை (நெடியானே இத்யாதி, வாக்யத்யவயம்) c₂ பாடோடிக் கிடக்கையாவது-பார்ஸ்வமெல்லாம் வ்ரணமாகும்படி செய்கை. d அப்படி கிடந்த பேருண்டோ? என்ன (உக்த்வா இத்யாதி) தீநம் க்ரியாவிலேஷணம். e 'கொடிய என்னெஞ்சம்' என்கிறவிது கொண்டாட்டமாகையாவது - பிறர் தேடாஷம் சொன்னாலும் அவனை விடாதே அவன்பக்கலிலே பற்றிக்கிடக்கப்பெற்றோமே இந்நெஞ்சு என்று உபஸ்ஸோகித்துச் சொல்லுகை. f என்செய்வேன் என்கிறதென்? தமக்கு நோக்கவேண்டாவோ? என்ன (புர்த்தாவே இத்யாதி) f₂ வயிறுதாரி - குகிம்புரி. 1.

ஜீ—தால் ப₂லிதம் (புரஹ்மாதிகளுடைய இத்யாதி) ஆகாஸத்திலிருக்கிற புரஹ்மாதிக் தேவர்க ளிற்காட்டில் பெரியவனே இதி ஸப்₂தார்த்த₂; அண்டம் - ஆகாசம். உம்பர் - தேவதைகள். z மேலும், 'கொண்டல்வண்ணு அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி ப₄வம் (வடிவழகோபாதி இத்யாதி) a, b, c 'கிடக்கும்' என்றதுக்கு வாஸனை (நெடியானே இத்யாதி, வாக்யத்யவயமும்) c₂ பாடோடிக் கிடக்கை-திரும்பமாட்டாதபடி ஒருபக்கமாகவே படுத்துக்கொண்டு கிடக்கை. d அப்படி கிடந்தபேருண்டோ? என்ன (உக்த்வார்ய இத்யாதி) 1. "து:க்ஷாபிதப்தோ புரதோ ராஜபுத்ரோ மஹாபுல:" இதி பூர்வார்த்த₂ம். இத₂ம் சித்ரகூடே ராமத₂ர்ஸநாநந்தரம் புரத:.. தீநம் இதி க்ரியாவிலேஷணம். e 'கொடியவென்னெஞ்சம்' என்கிற இது கொண்டாட்டமாகையாவது - 'பிறர் தேடாஷம் சொன்னாலும் அவனை விடாதே அவன்பக்கலிலே பற்றிக் கிடக்கப்பெற்றோமே இந்நெஞ்சு' என்று உபஸ்ஸோகித்துச் சொல்லுகை. f 'என்செய்வேன்' என்கிறதென்? தமக்கு நோக்கவொண்ணாதோ? என்ன (புர்த்தாவே இத்யாதி) f₂ வயிறுதாரி - குகிம்புரி. (என்னெஞ்சம் இத்யாதி) க்ரமேண அந்வய:.. 1.

ப்ர—(கிடக்கும்) d1. अयोध्याकाण्डे (९९) चित्रकूटे रामदर्शनानन्तरं भरतः—“दुःखामित्तो भरतो राजपुत्रो महाबलः। उक्त्वायैति सकृद्दिनं पुनर्नोवाच किञ्चन॥ ३८॥ बाष्पापिहित-कण्ठश्च प्रेक्ष्य रामं यशस्विनम्। आर्यैत्येवामिसंकुश्य व्याहृतं नाशकत्ततः॥ ३९॥”

2. நெஞ்சமே நீநநக ராக இருந்தவென்
தஞ்சனே! தண்ணிலங் கைக்கிறை யைச்செற்ற்
நஞ்சனே! ஞாலங்கொள் வான்குற ளாகிய
வஞ்சனே! என்னும்எப் போதும்என் வாசகமே.

ஆ— 2. வ்யா:— (நெஞ்சமே) ஆர்ந்தஸமீஹித விரோதி, நிரஸந ஸமர்த்தனாய், தத் ஸமீஹித நிர்வர்த்தனோபாயஜ்ஞையிருந்த நீ, நெஞ்ச உன்னை நினைக்க அருள்செய்தாற் போலே நானும் உன்னை நினைக்க அருள்செய்தருளவேணும் என்று எப்போதும் அலற்றுகிறீர்க்கும் என்வாசகம் என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — 1. “मनः पूर्वं वागुचरः” (மந: பூர்வோ வாகு, த்தர:) என்னும் கணக்காலே மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாகி, நத், ரியத்தினுடைய சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சமே நீநநகராக இருந்த என் தஞ்சனே) ஹ்ருத்யுத்தை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்த என் ஆபத்ஸகனே! நெஞ்சமே யென்கிற ஏவகாரம் வாக்கு மனோவ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமையை ஸுசிசிப்பிக் கிறது. ஸர்வேந்த், ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டமைக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி எல்லாப் பாட்டுக்களிலும் அநுஸந்திப்பது. (தண் இலங்கை என்று தொடங்கி) ஆழிதவிரோதி, நிரஸநஸமர்த்தனாய் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் முடிக்கும் 2. விரகறியுமவனே!

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அநிஷ்டத்தைக் கழித்து அநந்யார்ஹமாக்கும்படியை என் வாக்கு எப்போதும் சொல்லாநின்றது என்கிறார்.

என் வாசகம்—என் வாசகமானது. எப்போதும்—ஸர்வகாலமும், நெஞ்சமே— நெஞ்சையே, நீந நகராக—பெரிய தீவ்யநகராயாகக்கொண்டு, இருந்த—வர்த்திக்கையாலே, என் தஞ்சனே—எனக்கு நற்றுணையானவனே! தண்—(குளவிக் கூடுபோலே ராக்ஷஸ் சேர்ந்த) தண்மையையுடைத்தான, இலங்கைக்கு—லங்கைக்கு, இறையை—நிர்வாஹகளுன ராவணனை, செற்ற—முடித்த, நஞ்சனே—நஞ்சானவனே! (மஹாபூஸ்யபி, மாநத்தைக்கழித்து), ஞாலம்—பூமியை, கொள் வான் — அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொள்ளுகைக்காக, குறளாகிய — வாமநவேஷனான, வஞ்சனே—க்ருத்ரிமனே! என்னும்—என்னுகிறீர்க்கும்.

ராவணனை அழித்தாற்போலே இந்த், ரியபாரவஸ்யத்தைத் தவிர்த்து, பூமி யைக்கொண்டாற்போலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கவேணும் என்று கருத்து. 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—1. “मनः पूर्वं वागुचरः” (மந: பூர்வோ வாகு, த்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு தன் வ்ருத்தியையும் நெஞ்சின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (நெஞ்சமே இத்யாதி,) வாக்விந்த்யூரியத்தின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. அவதாரணத்தால் மனோவ்ருத்தியை வாக்கு ஆசைப்பட்டது என்கை. நெஞ்சின் பக்கலேயோ எப்போதும் இருக்கலாவது? என்பக்கலில் ஒருகால் இருந்தால் ஆகாதோ? (நீள்நகராக) A கலங்காப்பெருநகரில் இருக்கும் இட்டளம் தீரும்படியாயிற்று, இவர் திருவுள்ளத்தில் பரப்பு. (என் தஞ்சனே) ஆபத்தஸக்யனே! விடாய்த்துக் கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரம். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைப் பற்றிக் கூப்பிடாநிற்க, இவர் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறது—நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே. (தன் இலங்கை இத்யாதி,) கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சானவனே! 1. “अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्वमहो द्युतिः। स्वर्गोयं देवलोकोयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत्। सिद्धिर्वैयम्” (அஹோ வீர்யமஹோ தைர்யமஹோ ஸத்த்வமஹோ த்யுதி:। ஸ்வர்க்கோடியம் தேவலோகோடியமிந்த்யூர்ஸ்யேயம் புரீ புவேத்। ஸித்திர்வேயம்) என்று பரமவிரக்தனான திருவடியும் மதித்த ஐஸ்வர்யமிறே. (ஞாலம் இத்யாதி,) ராவணனைப்போலே மஹாபுலியைத் தலையை அருவிட்டது உதாரணாகையாலே; அவனாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கைக்கு விரகறியுமவனே! ஸர்வாதிகளுள் தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்யூரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு, (வஞ்சனே) சிறு காலாலே மூவடியென்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே இரண்டடியிலே அடக்கின வஞ்சனம். ‘கொள்வான்’ என்கிறார், இந்த்யூரன்பேறு தன்பேருயிருக்கையாலே; அவ்வஞ்ச நத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. அவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ராமாவதாரத்தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. ஸ்வரூபம் அழியாமே செய்த இடமிறே அவ்வவதாரம்; தன்னை அழியமாறின இடமிறே இது. (எப்போதும்) கலியர் “சோறு சோறு” என்னுமாபோலே. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a2. “मनः पूर्वं वागुत्तरः” (மந: பூர்வோ வாசுத்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மனோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி,) a மனஸ்ஸுக்கு அநந்தரம் வாக்கைச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (மந: பூர்வோ வாசுத்தர: என்றது) இந்த ஸ்ரௌத க்ரமத்துக்கு இவ்விடத்தில் அத்யந்த விஷயமில்லை. சேதனஸமாதியாலே தனித்தனியே கரணங்களுக்கு அபிநிவேஸம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே கோல்விழக்காட்டாலே க்ரமமுமாயிற்று என்று பரிஹாரம். அன்றிக்கே நெஞ்சிலே இருந்தாற்போலே தம் பக்கவிலுமிருந்தால் கூப்பிடாதொழிய

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி,) a நெஞ்சுக்கு அநந்தரம் வாக்கைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (மந:பூர்வ இத்யாதி,) யஜுஷிஇயம் ஸ்ருதி: b, c வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதி:க்

ப்ர—இரண்டாம் பாட்டு (நெஞ்சமே இத்யாதி,) a2. यजुषि संहितायां (का-७ प्र-५ ५-३) “मनः पूर्वं वागुत्तरः प्राणः पूर्वोऽपान उत्तरः प्रोधनं पूर्वं उदयनमुत्तरो ज्योतिशोमो वैश्वानरोतिरात्रो भवति ज्योतिरेव पुस्तात् दधते सुवर्गस्य लोकस्यानुख्यात्यै॥”

ஈ— வ்யா:— (நெஞ்சமே இத்யாதி) b வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. c என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்துபோமித்தனையோ? என் பக்கலும் ஒருகால் இருக்கலாகாதோ? என்னாநின்றது. d அவதாரணத்தாலே-இந்த, ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், க்ஷீராப்தி, தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? eA “கல்லும் களைகடலும் வைகுந்த வாணமும் புல்லென்றெழிந்தனகொல் ஏபாவம்” என்னுமாபோலே, பரமபதமும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! f B கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணாநின்றான். g பரமபதத்தில் g₃ இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்தான். h இல்லையாகில், மறந்து கூப்பிடு மாறுமிறே. (என் தஞ்சனே) i இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரக

அ—லாம். அங்ஙனன்கே நெஞ்சின் பக்கலிலேயிருக்கையைக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார் என்று பரிஹாரமாதல். b,c வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதிக்கிறார் (என்றும் நெஞ்சிலே இத்யாதி) d அர்த்தாந்தரம் (அவதாரணத்தாலே இத்யாதி) இது வ்யாக்யானத்தில் வ்யக்தம். ஏகார்த்த, மென்றே நிர்வஹிப்பது. d,e ப்ரமாணாகத, நமுகே, ந கீழ் வாக்யவிவரணம் (கல்லும் களைகடலும் இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி. f நகர் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கலங்காப்பெருநகரத்தில் இத்யாதி) g நீட்சிக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தில் இத்யாதி) g₃ இட்டளம்-ஸங்கோசம். h மனஸ்ஸை நணகராகக் கொண்டானென்று வாக்குத்தான் அறியும்படியென்? என்ன (இல்லையாகில் இத்யாதி) அதாவது - மனஸ்ஸிலே தோன்றிக் கரைபுரண்டிருக்கையினாலேயன்றே வாக்குக் கூப்பிடுகிறது என்றபடி. கரணங்கள் தனித்தனியே சேதனஸமாதி₄யாலே கூப்பிடுகிறன வாகில் அவன் நெஞ்சிலே இருக்கையாலே வாக்கு கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்த₃த₄மாகையாலே இவ்வாக்யம் ஸந்தி₃க்₃த₄மென்பர். யத், வா, கரணங்களுக்குத் தான் அபி₄மாநியாகையாலே சொல்லலாம். அன்றிக்கே ‘நெஞ்சிலே இருந்தான். இல்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பிடு மாறுமிறே’ என்றபடியாதல். கார்யாத் காரணம் உந்தேயம் என்றபடி. ‘என்தஞ்சனே!’ என்றது- வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க ஆழ்வார் அபி₄ப்ராயமாக அருளிச்செய்ததுவும் ஸந்தி₃க்₃த₄ம். அன்றிக்கே ப்ரவேஸத்திலே “சைதன்யப்ரஸ்ருதித், வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவதென்? என்னில்; ஆழ்வாருடைய அபி₄நிவேஸாதிஸயத்தைச் சொன்னபடி” என்ற பரிஹாரவாக்யத்துக்குச் சேர கரணங்களுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் பே₄த₃மில்லாமையாலே இப்படி அருளிச்செய்கிறார் என்று விரோத₄பரிஹாரம் பண்ணவுமாம். மேலும் இப்படியே விருத்த₃த₄மான வாக்யமுண்டாகில் இப்படியே பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. l யத், வா, (இப்படி கூப்பிடப்பண்ணின) ‘தஞ்சனே’

ஜீ—கிறார் (என்றும் நெஞ்சிலே இத்யாதி) d அர்த்தாந்தரம் (அவதாரணத்தாலே இத்யாதி) இது - வ்யாக்யானத்திலே வ்யக்தம். ஏகார்த்த, மென்றே நிர்வஹிப்பது. d,e ப்ரமாணாகத, நமுகே, ந கீழ்வாக்ய விவரணம் (கல்லும் இத்யாதி) பெரிய திருவந்தாதி அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு. திருமலையும், ஸ்வஸந்தித₄நத்தாலே கே₄ஷிக்கிற கடலும், வைகுண்ட₂ ஸப்த₃த₄ வாச்யமான பே₄க₃பூ₄மியும் இவன் ஸந்தி₃யில்லாமையாலே புல்லியவாய்ப் போய்விட்டன; ஏபாவம் - என்னே பாவம்! தம்முள்ளே அவன் புகுந்து போகமாட்டாதே நிற்கிறபடியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் ‘என்னே பாவம்!’ என்கிறார் என்று பாசுரார்த்தம். புல்லெனல் - அழகழிதல்; C “புல்லெனல் மழுங்கல் பொலிவழிதலாகும்” என்னக்கடவதிறே. f ‘நகர்’ என்றதுக்கு பாவம் (கலங்காப் பெருநகரத்தில் இத்யாதி) கலங்காப் பெருநகர் - பரம பதம். g நீட்சிக்கு பாவம் (பரமபதத்தில் இத்யாதி) g₃ இட்டளம்-ஸங்கோசம். h மநஸ்ஸை நணகராகக் கொண்டான் என்று தான் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன (இல்லையாகில் A பெரியதிருவ-68. B மூன்-திருவ 51. C திவாகரம்.

ஈ-தவத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார்; i, ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறார் இலையிறே. j இவர் நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே இவ்விஷயத்தில் கூப்பிடுகிறது. k (தண் இலங்கை இத்யாதி) l கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுக்கு நஞ்சானவனே! m ஒன்றுக்கும் விருதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு m, 1. “अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः” (அஹோ வீர்யமஹோ தைர்ய மஹோ ஸத்த்வமஹோ த்யுதி:) என்று மீதித்த ஐஸ்வர்யமிறே. தண்மையாலே - கட்டளைப்பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. (ஞாலம் இத்யாதி) மஹாபுலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கும் n விரகறியுமவனே! o ராவணனைப்போலே தலையை அறுவிட்டது—

அ—இத்யந்த வாக்யம் ஆழ்வார் வாக்யமாகவும், மேல் வாக்கின் வாக்யமாகவும் யோஜனாந்தரத்திலே திருவுள்ளம். முந்தின யோஜனையில் கரணிக்குப்பண்ணின உபகாரங்கொண்டு ‘என்தஞ்சனே’ என்கிறதாயிற்று வாக்கு. h, j (இல்லையாகில்) என்று வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதிதமான அர்த்தத்தை அந்வயமுக்கேதாலே த்ருடிகரிக்கிறார் (இவர் நெஞ்சிலே இத்யாதி) k தண்மை. பேராக்யதா; l, n லங்காதுர்க்குஸ்ய பேராக்யதா நாம - துர்க்குரபேக்ஷித ஸகலஸம்ரக்ஷணவத்த்வம் இத்யபி. ப்ராயேண அர்த்தம் வதந் ததுபபாத்யதி (கட்டளைப்பட்ட இத்யாதி, வாக்யத்துவையந) k தண் என்று அழகாய், கட்டளைப் பாட்டைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். n வஞ்சனே! என்றத்தாலே (விரகறியுமவனென்றது) வஞ்சனை என்று விரகாதல் வஞ்சனமாதல். o ஒரு

ஜீ—இத்யாதி) அதாவது நெஞ்சிலேயிருக்கையாலேயன்றே வாக்குக் கூப்பிடாநின்றது என்றபடி. ‘கரணங்கள் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே கூப்பிடுகிறனவாகச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத் துக்கு, அவன் நெஞ்சிலேயிருக்கையாலே வாக்குக் கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்தமானாகையாலே, இவ்வாக்யம் - ஸந்திக்குத்தம்’ என்பர். யத்துவா, ‘நெஞ்சிலேயிருந்தானில்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பிடு மாறுமிறே’ என்றபடியாதல். கார்யாத் காரணமுந்தேயம் என்றபடி. “‘என் தஞ்சனே’ என்றது - வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க, ஆழ்வார் வார்த்தையாக அருளிச்செய்ததும் ஸந்திக்குத்தம். அன்றிக்கே, “சைதந்யப்ரஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிநிவேஸாதிஸ்யத்தைச் சொன்னபடி” (ப்ரவேஸம்) என்ற பரிஹார வாக்யத்துக்குச் சேர, கரணங்களுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் பேராக்யத்தில்லாமையாலே அபேதத்தை விவக்ஷித்து இப்படி அருளிச்செய்கிறார் என்று விரோதப்பரிஹாரம் பண்ணவுமாம். மேலும் இப்படி விருத்தமான வாக்யங்கள் உண்டாகில், இப்படியே பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. i, j கூப்பிடப்பண்ணுகை உபகாரமோ? என்ன (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி) h, j (இல்லையாகில்) இத்யாதி வாக்யத்தில் - வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதிதமான அர்த்தத்தை, அந்வயமுக்கேத த்ருடிகரிக்கிறார் (இவர் நெஞ்சிலே இத்யாதி) k ‘தண்’ என்று - அழகாய், கட்டளைப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது. n அப்படி கட்டளைப்பாட்டுடைத்தாயிருக்குமோ? என்ன (ஒன்றுக்கும் இத்யாதி) 1. “अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्ता” இத்யுத்தரார்த்தம். ஸுந்தரகாண்டே, ராவணஸம்பிக்ஷத ஹநாமத், வாக்யம் தம். n ‘வஞ்சனே’ என்றத்தால் (விரகறியுமவனே)

ப்ர-m, 1. (குண்ணிலங்கை) सुन्दरकाण्डे एकोनपञ्चाशे ब्रह्मास्त्रबद्धो रावणसमीपगतो हनूमान्—
“भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनूमान् राक्षसेश्वरम्। मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः॥ १६॥
अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः। अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्ता॥ १७॥
यद्यधमो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः। स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता॥ १८॥”

3. வாசகமே யேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாயகனே! நாளிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து
வேயகம் பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாயர்
தாயவனே! என்று தடவும்என் கைகளே.

ஈ—ஒளதூர்யம் என்பதொரு குணலேஸ்முண்டாகையாலே. p 'இவன் கையிலே p₂ ஒரு தூர்மாபுாஸமுண்டாயிருந்தது' என்று, இவனை அழியாதே ஸர்வாதிசுன தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. (வஞ்சனே) qA கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து, சிறுகாலைக் காட்டி B 'மூவடி' என்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி ஓரடிக்குச் சிறையிலே பிட்டுவைத்த வஞ்சநம். r 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்ரன்பேறு தன் பேருகையாலே. s இவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. t இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; u தன்பெருமை அழியாமற்செய்த இடமிறே ராமாவதாரம்; தன்பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. (எப்போதும்) v கலியார் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே. 2.

அ.விரகநியவேணுமோ? நிக்ரஹித்து வாங்கவொண்ணாதோ? என்ன (ராவணனைப்போலே என்று தொடங்கி) p மீட்கும் விரகேதென்ன (இவன் கையிலே இத்யாதி) p₂ ஒரு தூர்மாபுாஸமாவது—ஒளதூர்யம். q 'வஞ்சனே' என்றதுக்கு வாஸநை (கள்ளக்குறளாய் இத்யாதி) r நஹ்யாத்ரந மாத்ரம் உத்₃தே₃ஸ்யம்; ப₃ லிஹஸ்தாத்ராத்ராய இந்த்ராய ப்ரதத்ரநம் ஹ்யுத்₃தே₃ஸ்யம்; அதோ மஹாப₃ லிஹஸ்தாத்ராத்ராய இந்த்ராய த்ராதும் ஸமர்த்த₂ இதி ந வக்தவ்யம் கிம்? இத்யத்ராஹ (கொள்வானென்கிறார் இதி) இவ்விடத்திலே, 1. "கார்யேஷு சைககார்ய த்வாத் அப்யுர்த்த்யோஸ்மி ந வஜ்ஜிரண" என்றத்தை நினைப்பது. s 'வாசகமே' என்கிற ஏவ காரத்தை வஞ்சனத்திலே கூட்டித் தாத்தர்யம் (இவ்வஞ்சனத்தை இத்யாதி) t ஏவகாரத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஞ்சனத்தை இத்யாதி) u ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலே போகாமைக்கு ஹேதுவென்? என்ன v (தன் பெருமை அழியாமல் இத்யாதி) v கலியார் - கஷுதூர்த்தர். (வாசகம் இத்யாதி) என்னும் - எப்போதும் என்று அவ்வயம். 2.

ஜீ—என்றது. வஞ்சனையென்று-விரகாதல், வஞ்சநையாதல். ஓ ஒருவிரகநியவேணுமோ, நிக்ரஹித்து வாங்கவொண்ணாதோ? என்ன (ராவணனைப்போலே இத்யாதி) p விரகேது? என்ன (இவன் கையிலே இத்யாதி) p₂ ஒரு தூர்மாபுாஸமாவது - ஒளதூர்யம். q 'வஞ்சனே' என்றதுக்கு பூாவம் (கள்ளக்குறளாய் இத்யாதி) திருமொழி-அஞ்சாம்பத்து; அறிவதில் இரண்டாம்பாட்டு. க்ருத்ரிமமான வாமநவேஷத்தையுடையனாய் மஹாப₃ லியை வஞ்சித்து இதி பாசுரார்த்த₂. r கொண்டு கொடுப்பானென்துதே, 'கொள்வான்' என்கிறதென்? என்ன (கொள்வான் என்கிறார் இத்யாதி) s 'வாசகமே' என்கிற ஏவகாரத்தை வஞ்சநத்திலே கூட்டி பூாவம் (இவ்வஞ்சநத்தை இத்யாதி) t ஏவகாரவ்யாவர்த்த்யமாஹ (இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்த இத்யாதி) இவ்வாக்யம் "இலங்கைக்கு இறையைச்செற்ற" என்றத்தைப்பற்ற. u ராமாவதாரத்திலே வாசியது? என்ன (தன்பெருமை இத்யாதி) v கலியார்-பசியார். "என்வாசகம்-எப்போதும்-தெஞ்சமே இத்தாரபூயம் என்னும்" இத்யந்வயம்.

2.

ஆ— 3. வ்யா:— (வாசகமே) 'வானவர்தம்' நாயகனாய்வைத்து வாசகமேயேத்த அருள்செய்தருளிநாற்போலே, அபிநவபூர்ணசந்த்ரகிரணம்போலே திருமுத்தினுளி புறப்படும்படி திருப்பவளத்தைத் திறந்து, வெண்ணெய் தொடுவுண்ட உன்னுடைய அவ்வழகை நானும் ஏத்தும்படி அருள்செய்யவேணும் என்று தடவும் என் கைகள் என்கிறார்.

ஓ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்— தம்முடைய கைகளுக்குத் தனக்கு அடைத்த வருத்தியிலும் வாக், வருத்தியிலுமகப்பட உண்டான சாபலத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:—(வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அதிபதியாய்வைத்து வாக்குக்கே ஸ்துதிஸாமர்த்யத்தைத் தந்தாய்; 'அப்படி நாங்களும் ஏத்தும்படி பண்ணவேணும்' என்று கைகளுக்குக் கருத்து. (நாள் இளந்திங்கள் என்று மேலுக்கு) இடையருடைய மூங்கிற்குடிகளிலே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு வெண்ணெயைப் பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பூர்ணனாய், நாளால் இளையனான சந்த்ரணைப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தின் ஒளி புறப்படும்படி யாக ஸ்மிதம்பண்ணி வெண்ணெயமுதுசெய்து ஆனாயர்பக்கல் தாய்போலே பரிவனாவனே !

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆபரிதவ்யாமோஹத்தாலே அவர்கள் பதூர்த்தத்தக் களை விரும்பும்படியான க்ருஷ்ணனை என் கைகள் ஆராயாநின்றன என்கிறார்.

வாசகமே—வாசகமே, ஏத்த—ஏத்தும்படி, (அத்துக்கே) அருள்செய்யும்— அருளைச் செய்யுமவனாய், வானவர்தம்—(அத்தாலே) ஸூரிகளும் கொண்டாடும்படி, நாயகனே—நிர்வாஹகனாவனே! நாள்—அபிநவனாய், இளம் திங்கள்—இளையனான உத்யசந்த்ரனுடைய, கோள்—(அநுரக்தமான) தேஜஸ்ஸை, விடுத்து—(விரிக்கு மாபோலே அத்ரஸோபாபூவிரிஷ்டமான ஸ்மிதசந்த்ரிகையை) ப்ரகாஸிப்பித்து, வேயகம்பால்—மூங்கிற்குடிலின் அகவாயிலே வைத்த, வெண்ணெய்— வெண்ணெயை, தொடுவு உண்ட—களவுகண்டு அமுதுசெய்தத்தாலே, ஆனாயர்— இடையருடைய, தாயவனே—ஸத்தாதிகளுக்கு வர்த்தகனாவனே! என்று— என்று, என் கைகள்—என் கைகளானவை, தடவும்—(களவுகாணப்புக்கவிடத்தே) தடவிப் பிடிக்கத் தேடாநின்றன.

நாள்—புதுமை. இளமை—உத்யாவஸ்தை. கோள்—ஒளி. விடுத்தல்— விரித்தல். நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து என்று—உபமாநமுகூத்தாலே உடமேயமான ஸ்மிதத்தை லக்ஷிக்கிறது.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்— கைகளானவை வாக், வருத்தியையும் தன் வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (வாசகமே இத்யாதி₃) கைகளின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. ‘இவ்வாக்கே ஏத்திப்போமித்தனையோ? நான் ஒருகால் ஏத்தினால் ஆகாதோ?’ என்னுந்நின்றது. 1. “तद्विप्रासो विषयवः” (தத்₃விப்ராஸோ விபந்யவ:) என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டது உண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு ஏத்துகையே ஸ்வபூவமாகக் கொடுத்தவன் என்னுதல், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் ஏத்துகையே ஸ்வபூவமாகவேணும் என்னுதல். (நாள் இத்யாதி₃) நாளால் இளையனான சந்த்ரனைப் போலே; அபிநவமான சந்த்ரனைப்போலே என்கை. (கோள்) ஒளி. திருமுத்தின் ஒளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி. (வேய் இத்யாதி₃) இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய் களவுகண்ட. இடைச்சிகள் மறையச் சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப்புக்கு நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தில் இருளானும் தெரியாமையாலே தடவ பூக்யவஸுத்தாலே கையிலே தட்டின ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணி அதுவே கைவிளக்காக வெண்ணெய் அமுது செய்யும் என்கை. (ஆனாயர் இத்யாதி₃) இடையருக்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே! (என்று தடவும் என் கைகளே) அவன் வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்க விடத்தே வழியைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளத் தேடாநின்றது என் கைகள். நவரீதசௌர்ய வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை என்னவுமாம். 2. “रामं मेऽनुगतं वृष्टिः” (ராமம் மே₃நுகதா த்₃ருஷ்டி:). 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a கைகளானவை வாக்குவருத்தியையும் தன் வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

வ்யா:—b (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி₃) c கைகளானவை-‘இவ்வாக்கே ஏத்திப்போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினாலாகாதோ?’ என்னுந்நின்றது. d1. “विषयवः” (விபந்யவ:) என்கிறபடியே d₂ நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (வாசகமே இத்யாதி₃) a ‘வாசகமே ஏத்த-தாயவனே என்று தடவும்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (கைகளானவை இத்யாதி₃) b, c அவதாரண தாத்பர்யம் (கைகளானவை இத்யாதி₃) d, e ‘அருள்செய்யும் நாயகன்’ என்னுதே ‘வானவர்தம் நாயகனே’ என்று விசேஷித்ததுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். d முந்தினது (விபந்யவ: என்று) d₂ நித்யஸூரிகளேத்த) திரபேஷணம் (இருக்கிற உனக்கு) என்றபடி. e இரண்டாம் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளைப்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (வாசகமே இத்யாதி₃) a ‘வாசகமேயேத்த - தாயவனே என்று தடவும்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (கைகளானவை இத்யாதி₃) b, c அவதாரணர்த்தம் (கைகளானவை இத்யாதி₃) அருள்செய்யும் நாயகனென்னுதே ‘வானவர்தம் நாயகனே’ என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்வம். d முந்தினது (விபந்யவ: இத்யாதி₃) d₂ நித்யஸூரிகளேத்த

ப்ர— மூன்றும் பாட்டு (வாசகமித்யாதி₃) (வானவர்தம் நாயகனே) d1. ऋग्वेदे— “तद्विप्रासो विषयवो जागृवांसः समिन्धते। विष्णोर्वि परमं पदम्॥”

ஈ—வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டதுண்டோ? e நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னை e₂ ஏத்துகையே ஸ்வபூவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். f நிரபேக்ஷனாயிருக்கச்செய்தேயன்றே வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று; அந்த நைரபேக்ஷயம் என் பக்கலிலேயாயிற்றே? f₂ (நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து) gA படலடைத்த சிறு g₂ குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் g₃ களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே—உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன் நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் g₄ தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக்காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. h ஆள் தட்டிற்றுகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; i ஆள் தட்டுகைதான் அநபிமதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. j பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்துபுத்தைக் கையாலே புதைக்க அமையுமே. அபி₂ நவசந்த்ரனைப் போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. kB செக்கரிடை நுளிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முளைப்

அ—போலே என்று தொடங்கி, e₂ (ஏத்துகையே ஸ்வபூவமாக) வாசகம்-ஏத்தவே அருள்செய்யும் என்று யோஜநாந்தரத்திலே தாத்தர்யம். f முத்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (நிரபேக்ஷனாய் இத்யாதி₂) f₂g வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்தே ஸ்மிதம் பண்ணுகைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (படலடைத்த இத்யாதி₂) பெரியதிருமொழி. g₂ குரம்பை-க்ருஹம். பசுவெண்ணெய்-செவ்விய வெண்ணெய். g₃g₄ காணப்புக்க இடத்திலே-தட்டின என்று அந்வயம். h அமுதுசெய்யும் போது ஆரேனும் வந்தாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றுகில் இத்யாதி₂) அன்றிக்கே தடவும் போது மநுஷ்யர் மேலே கைபட்டாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றுகில் இத்யாதி₂) i ஸ்மிதம் பண்ணாநிற்க வாயை மூடும்படியென்? என்ன (ஆள்தட்டுகைதான் இத்யாதி₂) j ஆனால் கௌஸ்துபுமுண்டேயென்ன (பின்னை இத்யாதி₂) f₂ நாளாலினாய் திங்களைப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி என்று ஸப்₂தார்த்தம். கோள்விடுத்து-ஸ்மிதம்பண்ணி என்றபடி. கோள் - தேஜஸ்ஸு. விடுக்கை - ப்ரவஹிப்பிக்கை. k அப்படி அபி₂ நவசந்த்ரனைப்போலேயிருக்குமோ? என்ன (செக்கரிடை இத்யாதி₂) பெரியாழ்வார்திருமொழி.

ஜீ—நிரபேக்ஷனாய் இருக்கிற உனக்கு என்றபடி. e த்₂விதீய தாத்தர்யம் (நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி₂) e₂ இந்த யோஜனையில், 'வாசகமேத்தவே-அருள்செய்யும்' இத்யந்வயம்; ஏத்தவே - ஏத்துகையே ஸ்வபூவமாக. f ப்ரத₂மார்த்த₂விவரணம் (நிரபேக்ஷனாய் இத்யாதி₂) f₂g வெண்ணெய் தொடுவுண்கிறவளவிலே நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, (படலடைத்த இத்யாதி₂) அன்றிக்கே, பத₂ாவதாரிகையாதல். g₃g₄ காணப்புக்கவிடத்திலே-தட்டின இத்யந்வயம். திருமொழி - நாலாம்பத்து - நாலாந்திருமொழி - மூன்றும்பாட்டு. (படல் இத்யாதி₂) படலாலேயடைத்துவைத்த சிற்றகங்களிலே படலைத்திறந்து நுழைந்துபுக்கு அன்று கடைந்த செவ்விய வெண்ணெய் இது பாசுரார்த்தம். h அமுதுசெய்யும்போது ஆரேனும் வந்தாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றுகில் இத்யாதி₂) i ஸ்மிதம்பண்ணாநிற்க, வாயைமூடும்படியென்? என்ன (ஆள்தட்டுகைதான் இத்யாதி₂) j ஆனால் கௌஸ்துபுமுண்டே என்ன (பின்னை இத்யாதி₂) f₂ நாளால் இனைய சந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி இது ஸப்₂தார்த்தம். கோள் - தேஜஸ்ஸு; விடுக்கை - ப்ரவஹிப்பிக்கை; ஸ்மிதம்பண்ணி என்றபடி. 'திங்களை' என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம்; திங்களினுடைய என்றபடி. k அப்படி அபி₂ நவசந்த்ரனைப்போலேயிருக்குமோ? என்ன (செக்கரிடை இத்யாதி₂) பெரியாழ்வார்திருமொழி -

A பெரியதிருமொழி 4-4-3. B பெரியாழ்திரு 1-7-2.

ஈ—போல் நக்க செந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக” என்னக் கடவதிறே. திங்கள்போலென்னுதே, திங்களென்றது - l முற்றுவமையிருக்கிறபடி ; mA“தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்னுமாபோலே. (கோள்விடுத்து) தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு, திருவதாரம் மறைக்குமத்தை தவிருகை. n (வேயகம்) மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். o (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) அவ்வகங்களில் o₃பாலையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்த. அகத்திடத்து வெண்ணெய் என்றுமாம். (வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) o₃வேய்த்து o₄அகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுதுசெய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து. pவேய்த்திறே களவு காண்பது; qB“போரார் வேல்” இத்யாதி₃. (ஆனாயர் தாயவனே என்று) ஆனாயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே! என்று. r (தடவும் என் கைகள்) s படலையடைத்து உள்ளேபுக்குக் s₂கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணும் தேடுகிறது. t நவநீதசெளர்ய வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தி₄த்தவாரே கைகளுக்குக்

அ—செக்கர்-செவ்வானம். நக்க-ஸ்மிதம்பண்ணுகிற. l முற்றுவமை பூர்ணோபமை. n (தாவி இத்யாதி₃) தாமரையென்று-உபமேயம் அநுத்தமாய் உபமானமாத்ரமே சொல்லுகையாலே முற்றுவமை. n, n₃, o₃வேய் என்று மூங்கில் என்னுதல். வேய்த்து என்னுதல். வேய்த்து என்றது வேயைப்பார்த்து-வேய்வுபார்த்து - வேவுபார்த்து என்றபடி. மதுஷ்ய ஸஞ்சாரோஸ்தி கிம் இதி பராம்ருஷ்ய இத் யார்த்த₂: o, o₃, o₄பால் என்று கூர்மாதல் இடமாதல். தொடுவு-களவு. pவேயைப்பார்க்கவேனுமோ? என்ன (வேய்த்திறே இத்யாதி₃) r, s, t தடவுகிறது கொண்டியிலே பிடிக்கக்காக என்னுதல், கண் தெரியாமையாலே என்னுதல். இவ்வர்த்த₂வயமும் வ்யாக்யானத்திலே விஸதம். s படல்-தடுக்கு. s₂ கொண்டியிலே - களவிலே. t பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ? தடவவேனுமோ? என்ன (நவநீத இத்யாதி₃) பகண்கள் தோற்றத்தென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ராமம் இத்யாதி₃)

ஜீ—எட்டாந்திருமொழி-இரண்டாம் பாட்டு: செக்கர்வானத்திடையிலே ஸாக்₃ரத்திலே தோன்றும் படி உந்நேயமான ப₃ராலசந்த்₃ரங்குரம்போலே ஸ்மிதம்பண்ணுகிற மிகச்சிவந்திருந்துள்ள திருவ த₄ரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின்மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தி னுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாஸிக்கவென்று பாசுரார்த்தம். செக்கர் - செவ்வானம். பிறை - ப₃ராலசந்த்₃ரன். நக்க - ஸ்மிதம்பண்ணுகிற. ‘செம்’ என்றும் ‘துவர்’ என்றும் - சிவப்பாகை யாலே, மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. நளிர்-குளிர்ந்தி. l, n முற்றுவமைக்கு உத₃ரஹரணம் (தாவி இத்யாதி₃) பூ₄மியை அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளில் இதி ஸப்₃தார்த்த₂: l, n தாமரையென்று உபமேயம் லுப்தமாய் உபமானம் மாத்ரமே சொல்லுகையாலே, முற்றுவமை என்கிறது. |முற்றுவமை-பூர்ணோபமை n, n₃, o₃‘வேய்’என்று-மூங்கிலென்னுதல்; வேய்த்து என்னுதல். வேய்த்து-வேயைப்பார்த்து, வேவுபார்த்து என்றபடி. o, o₃, o₄பாலென்று-கூர்மாதல், இடமாதல். n, o₄அகம்-க்₃ருஹம். தொடுவுண்ட-திருடியுண்ட. தொடுவு-களவு. களவுகண்டு- திருடியென்றபடி. p வேவுபார்க்கவேனுமோ? என்ன (வேய்த்திறே இத்யாதி₃) q (போரார் இத்யாதி₃) யுத்₃தே₄ந்முக₃மாய், பொருந்தின வேல்போன்ற கண்ணையும், ஆத்மகுணங்களை யும் உடைய யஸோதைப் பிராட்டி போமளவும் பொய்யுறக்கம் உறங்கி இத்யார்த்த₂: சிறியதிருமடல். r, s, t தடவுகிறது-கொண்டியிலே பிடிக்கக்காக என்னுதல், கண்தெரியாமையாலே என்னுதல். இவ் வர்த்த₂வயமும்-வ்யாக்யானத்திலே விஸதம். s, t இவ்வர்த்த₂வயத்தையும் அடைவே அருளிச் செய்கிறார் (படலையடைத்து இத்யாதி₃ வாக்யத்துவயத்தாலே) s படல்-தடுக்கு. s₂கொண்டியிலே- களவிலே. t பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ? தடவவேனுமோ? என்ன (நவநீத இத்யாதி₃)

▲ 6-9-9. B சிறியதிருமடல் 31.

பா—(தூயவனே என்று துடவும்) ul. அயோத்யாகாண்டே த்வித்வாரிசே வனநிர்மனராஜ்யா கௌசன்யா
 ப்ரதி த்ஷரத்ய:—“அத ராஜ்யா ப்ரபந்நாஜா காலராஜ்யாமிவாத்மன:। அர்ધராஜே த்ஷரத்ய: கௌசன்யாமித-
 மவ்ரீத ॥ ௩௩ ॥ ராமே ஸேநுஸதா த்ஷ்டி: அத்யாபி ந நிவ்ர்தே। ந த்வா ப்ஷ்யாமி கௌசன்யே சாது
 மா பாணிநா ஸ்ப்ரத ॥ ௩௪ ॥”

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — “கண்களானவை ‘கைகளுடைய பரிமாற்றமும் வேணும், ஸ்வவ்ருத்தியான தர்ஸநமும் வேணும்’ என்னுநின்றன” என்கிறார்.

வ்யா:— (கைகளால் என்று தொடங்கி) விடாய் தீரும்படி கைகளாலே உன்னை மிகவும் தொழுது என்றும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே. (பைகொள் என்று தொடங்கி) உன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமான பூணங்கனையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே உறைகையாலே அதிஸ்ஸாக்யனாயுள்ளவனே! உருவெளிப் பாடுபோலன்றியே மெய்யாகக் காணவேணுமென்று விரும்பாநிற்கும். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இவ்வவதாரமூலமான அநந்தஸாயியைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என் கண்கள் என்கிறார்.

என் கண்கள்—என் கண்களானவை, கைகளால்—கைகளாலே, உன்னை— உன்னை, ஆர தொழுது. தொழுது—பரிபூர்ணமாகப் பலகாலும் தொழுது, வைகலும்—காலதத்வமுள்ளதனையும், ஓர் மாத்திரைப்போதும்—ஒரு க்ஷணமாத்ரமும், வீடு இன்றி—விடாதே, பைகொள்—விரிகிற பூணங்கனையுடைய, பாம்பு ஏறி உறை — திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, பரனே — பரம ஸேஷியே! உன்னை—உன்னையே, மெய்கொள்ள காண—அபரோக்ஷித்துக் காண வேணுமென்று, விரும்பும்—ஆசைப்படாநின்றன.

கண்கள் கையாலே தொழுகையாவது — அதிநுடைய வ்ருத்தியிலும் அந் வயிக்கத் தேடுகை. பை—பூணம். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கண்களானவை கைகளின் வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான தர்ஸநத்தையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (கைகளால்) தொழுகைக்காகக் கண்ட கைகளால். (ஆர) பசியர் வயிறுகிறைய உண்ணவேணுமென்னுமாபோலே. வீபஸையாலே தொழுகை தானே ப்ரயோஜனம் என்கை. ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்குத் தொழில் அது கிட்டின வாறே தவிரும். அநத்யப்ரயோஜனனாலும் ஸாத்யபூத்யா தொழில் ஸாத்ய ஸித்தியளவிலே மீளும். இதுதானே ப்ராப்யமாகையாலே நித்யமாயிருக்கும்; 1. “नित्याञ्जलिपुटा हृष्टा:” (நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:) என்னக்கடவதிறே. (உன்னை) அஞ்ஜலிக்கு வகுத்த உன்னை. இத்தலை தொழுதல்லது தூரிக்கமாட்டா தாப்போலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தூரிக்கமாட்டாத உன்னை. (வைகலும் இத்யாதி,) ஸர்வகாலமும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே; நித்யாக்நிஹோத்ரவ்யா வ்ருத்தி. (பைகொள் இத்யாதி,) இப்படி தொழுகைக்கு அடியான ஸர்வாதிகத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயத்வமும் சொல்லுகிறது. ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமான பூணங்கனையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. “அநந்தஸாயி” என்கிறபடியே ஸர்வாதிகத்வம் சொல்லிற்றுகவுமாம். (உன்னை) இப்படி ப்ராப்தனும், பேடாக்யனான உன்னை. (மெய்கொள்ள இத்யாதி,) மாநஸாநுபூவமாத்ரமாய் பூஹ்யஸம்ஸேஷத்துக்கு. எட்டாதொழுகையன்றிக்கே மெய்யாகக் காணவேணுமென்று விரும்பாநின்றன. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a கண்களானவை கைகளின் வ்ருத்தியையும் ஸ்வ
வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— b (கைகளால்) c காமிநியாய் முலையெழுந்துவைத்துக் காந்தனுடைய
கரஸ்பர்ஸம்பெருதவோபாதியிறே இவற்றுக்குத் தொழாதொழிகை. d கைவந்தபடி
செய்யவிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. e1. “देहसंप्रतिरिवराय” (தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய)
இறே. (ஆரத்தொழுது) ‘பசியர் வயிரூரவுண்ண’ என்னுமாபோலே, f ‘உன்னைத்
தொழவேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே உருவிக்கிடக்கிற இக்கைக
ளானவை நிறையத் தொழுது. g வாய்வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே
இவர் ஆசைப்படுகிறது. h வாய்க்கு ஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத்தொழுகையும்.
i (தொழுதுதொழுது) j ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் j, ப்ரயோஜநத்தளவிலே
மீளும்; k ஸாத₄நபு₃த்₃த்யா தொழில் k₂ ஸாத₄யம் ஸித்₃தி₄த்தவளவிலே மீளும்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (கைகளாலா இத்தாதி₃) a “கைகளாலாத் தொழுது தொழுது, காண
விரும்பும்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (கண்களானவை இத்தாதி₃) b, c தொழுவது
கைகளாலேயாயிருக்க “கைகளால்” என்று விஸேஷிக்கிறது. தொழப்பெருமையாலுண்டான
உருவதல் தோற்றுகைக்காக என்னுமத்தை ஸநித₃ர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (காமிநியாய்
இத்தாதி₃) d அவனைத் தொழுகைக்கு ஸ்ருஷ்டமான கைகளாலே என்று அர்த்தாந்தரம்
விவக்ஷித்து ரஸோக்தி அருளிச்செய்கிறார் (கைவந்தபடி இத்தாதி₃) கைவந்தபடி - ஸ்வேச்சை₃
யானபடி என்று ரஸம். e கை அவனைத் தொழுகைக்கு ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்றதுக்கு ப்ரமாணம்
(தேஹஸம்பத்தி: இத்தாதி₃) d ஆகையாலே (கைவந்தபடி) என்று கூட்டுவது. b, c யத்₃வா
கரௌ சேத் அஞ்ஜவிஸாத₄நத்வேநைவ ஸ்ருஷ்டாவித்யயமர்த்த₃: ஸாத₄நத்வவாசித்யா
த்ருதீயயா ஸுச்சயதே; அமுமர்த்த₂ம் ஹருதி₃ நித₄யாஹ (காமிநியாய் இதி) d, e ஹ்ருத்₃க₃த
மர்த்த₂ம் ரஸோக்த்யா ஸ்வப₄வோக்த்யா ச விஸத்யதி (கைவந்தபடி இத்தாதி₃வாக்யத்₃வயேந)
f அவனுக்காகக் கண்ட கைகள் என்று கீழ் அருளிச்செய்து தொழப்பெருமையாலே உருவின
கைகளென்று தாத்பர்யாந்தரம் (உன்னைத் தொழவேணும் என்று இத்தாதி₃) c, f (காமிநியாய்)
என்றத்தை விவரிக்கிறார் (உன்னைத்தொழவேணும் இத்தாதி₃) என்றமாம். g த்₃விதீயக₃த₂யம்
ச பராம்ருஸந் ரஸோக்திமாஹ (வாய்வந்தபடி இதி) h வாஸ்தவமான ஆகாரத்தை அருளிச்செய்
கிறார் (வாய்க்கு இத்தாதி₃) i...l “தொழுது தொழுது” என்கிற வீபஸையாலே ப்ரயோஜநாந்தர
பரரையும் உபாஸகரையும் வ்யாவர்த்தித்துக்கொண்டு எப்போதும் அஞ்ஜலிபண்ணுகையே
தமக்கு ஸ்வப₄வம் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது என்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக
இத்தாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) j₂ (ப்ரயோஜனத்தளவிலே) “இவ்வளவாலே ப்ரயோஜனம்
ஸித்₃தி₄க்கும்” என்னும் பு₃த்₃தி₄பிறந்தவளவிலே. k₂ (ஸாத₄யம் ஸித்₃தி₄த்தவளவிலே)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (கைகளால் இத்தாதி₃) a ‘கைகளாலாத்தொழுது, காணவிரும்பும்’
என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (கண்களானவை இத்தாதி₃) b, c தொழுவது கைகளாலே
யாயிருக்க, ‘கைகளால்’ என்று விஸேஷிக்கிறதுக்கு ஸநித₃ர்ஸநமாக ப₄வம் (காமிநியாய்
இத்தாதி₃) d, e கீழ்ச்சொன்னத்தை ரஸோக்தியாலே விஸதீகரிக்கிறார் (கைவந்தபடி இத்தாதி₃
வாக்யத்₃வயேந) d ஆகையாலே, கைவந்தபடி என்று கூட்டுவது. கைவந்தபடி-ஸ்வேச்சை₃யான
படியென்று ரஸம். f அவனுக்காகக் கண்ட கைகளென்று கீழே அருளிச்செய்து, தொழப்பெருமை
யாலே உருவின கைகளென்று தாத்பர்யாந்தரம் (உன்னைத்தொழ இத்தாதி₃) c, f (காமிநியாய்),
இத்தாதி₃வாக்யவிவரணமாதல். g கீழிற்பாட்டையும் கடாக்கித்துச் சாடு (வாய்வந்தபடி இத்தாதி₃)
h விவரணம். (வாய்க்கு இத்தாதி₃) i...l-வீபஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்தாதி₃)

H-1 அங்ஙனன்றிக்கே, l₂இதுவே யாத்ரையாய். m1. “मुक्तानां लक्षणं ह्येतत्” (முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்) என்று - முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வேதத், வீபவாஸிகன்படியாகச் சொல்லி, அவர்களுையிறே 1. “नित्याञ्जलिपुटाः” (நித்யாஞ்ஜலி புடா:) என்கிறது. n1. “हृष्टाः” (ஹ்ருஷ்டா:) பசியிலே உண்ணப்பெற்றுற்போலே யாயிற்று தொழுதால் இருக்கும்படி. o1. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதி,ந:) p இதுவே ஸீலமாயிருக்கை. q (உன்னை) r இத்தலை தொழுது ஸத்தைபெறுமாபோலே, தொழுவித்துக்கொண்டு ஸத்தைபெறும் உன்னை; s கைவந்தபடி செய்யச் சொல்லி விட்ட உன்னை. t ப்ராப்தனான உன்னை; u2. “सेवा श्रवृत्तिः” (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:) இறே புறம்பு தொழுவது. v தொழுதல்லது துரியாத கையாலே தொழுவித்துக் கொண்டல்லது துரியாத உன்னை. w (வைகலும் இத்தயாதி) நான்தோறும், அதுதன்னிலும் ஒரு ஸ்ஷணமும் இடைவிடாதே. x ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே

அ-ஸாத்யஸப்தம் மோக்ஷபரம்; “இவ்வளவாலே மோக்ஷம் ஸித்திக்கு” என்னும் புத்திப்பிழைத்தவளவிலே. ஆகையிறே ப்ரபத்தியை ஆவர்த்தயாதொழுகிறது. l₂ (இதுவே யாத்ரையாய்) ப்ராப்யமாகையாலே என்றபடி. n ப்ராப்யமானால் அதுவே யாத்ரையாகைக்கு உத்தரஹரணம் காட்டுகிறார் (முக்தாநாம் இத்யாதி) n1. “ஹ்ருஷ்டா:” இதி பதம் - அஞ்ஜலிகரணஸ்ய அத்யந்தாபீஷ்டதமத்வம் ஸுசயதி. o1. “நம இத்யேவ வாதி,ந” இத்யேதத் வாசக நமஸ்காரஸ்ய நித்யதாம் ஸுசயதி. p (இதுவே ஸீலமாய்) 1. “வாதி,ந:” என்று தாச்சீல்யே ணிநி: t தத்,விவரணம் (ப்ராப்தனான உன்னையென்று) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். q,r,s,t ஆக “உன்னை” என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம். u ப்ராப்தனாகவேனுமோ தொழுகைக்கு என்ன (ஸேவர் ஸ்வவ்ருத்தி: இத்யாதி) r,v “உன்னை” என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகே,ந விவரிக்கிறார் (தொழுதல்லது இத்யாதி) w மாத்திரைப்போதும்-மாத்திராபமான ஒரு ஸ்ஷணமும். x “வைகலும்” என்றபோதே தொழுகையில் அவிச்சேதம் ஸித்திக்குமாயிருக்க, ‘மாத்திரைப்போதுமோர் விடின்றி’ என்று தனித்துச் சொல்லவேனுமோ? என்ன (ஒருநாளைக்கு

ஜீ-j₂(ப்ரயோஜநத்தளவிலே) ப்ரயோஜநஸித்தியளவிலே. l₂(இதுவே யாத்ரையாய்) ப்ராப்யமாகையாலே என்றபடி. n தொழுகையே யாத்ரையான பேருண்டோ? என்ன (முக்தாநாம் இத்யாதி) நாராயணியே-1. “முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்யச்ச்வேதத்,வீபவாஸிநாம் | நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதி,ந: ||” n1. “ஹ்ருஷ்டா:” என்கிற பதம்-அஞ்ஜலிகரணத்தினுடைய அத்யந்தாபீஷ்டதமத்வத்தை ஸுசிப்பிக்கிறது. o1. “நம இத்யேவ வாதி,ந:” என்கிற இது-வாசிகநமஸ்காரத்தினுடைய நித்யதையை ஸுசிப்பிக்கிறது. p1. “வாதி,ந:” என்றதுக்கு-தாச்சீல்யே ணிநிப்ரத்யயமாகையாலே (இதுவே ஸீலமாயிருக்கை என்று) q,r,s,t ‘உன்னை’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்ரயம் (இத்தலை இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) u தொழுகைக்கு ப்ராப்தனாகவேனுமோ? என்ன (ஸேவா இத்யாதி) மாநவே, 2. “ஸேவா ஸ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவரஜயேத்” r,v ‘உன்னை’ என்றதின் முந்தின அர்த்தவிவரணம் வ்யதிரேக முகே,ந (தொழுதல்லது இத்யாதி) x ‘வைகலும்’ என்றபோதே-தொழுகையில் அவிச்சேதம் ஸித்திக்குமாயிருக்க, ‘மாத்திரைப்போதுமோர் விடின்றி’ என்று தனித்துச் சொன்னதுக்கு பாவம் (ஒருநாளைக்கு

ப்ர- நாலாம் பாட்டு. (கைகளாலார இத்யாதி) (தொழுது தொழுது) m1. (भार. मो) नारायणीये (१६४) — “मुक्तानां लक्षणं ह्येतत् यच्छ्वेतद्वीपवासिनाम् । नित्याञ्जलिपुटा हृष्टाः नम इत्येव वादिनः ॥ ४० ॥

(உன்னை) u2. मानवे (४) “सेवा श्रवृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥”

ஈ—இடைவிடாதே தொழுது. y நித்யாக், நிஹோத்ராதி, களோபாதியாகப் போராது. (பைகொள் இத்யாதி) z தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான z, உச்ச், ராயத்தையும், z, ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், a தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான ப, ணங்களை யுடைய திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே, b தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலேயிருக்கையாலே 'பரன்' என்கிறது. c அநந்தஸாயியிறே ஸர்வேஸ்வரனாவான். d பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. (உன்னை) e ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. (மெய்கொள்ளக் காண) f பத்தும்பத்தாக மெய்யே காண. g மாநஸாநுபுவம் g, புவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநமாம்படி விஸத்ய தமமாக, 'இனிக் கிட்டிற்று' என்று அனைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டிவிடுகையன்றிக்கே g, ப்ரத்யபி, ஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத் தேடாநின்றது. (விரும்பும்) ஆசைப்படாநின்றது. h கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது.

அ-இத்யாதி) y இத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாக், நிஹோத்ராதி, களோபாதி இத்யாதி) z 'பரன்' என்றதுக்கு உச்ச், ராயமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும் அர்த்தமாக்கி இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு இத்யாதி) a 'பைகொள்' என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தொழுமவர்கள் இருக்கும்படியையுமென்றது) z, b (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) என்ற அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (தகட்டிலழுத்தின இத்யாதி) z, c உச்ச், ராயத்தையும் என்ற அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அநந்தஸாயி இத்யாதி) z, z, யத்யவா (உச்ச், ராயத்தையும்) பரனிலே நோக்கு; (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) பாம்பேறியிலே நோக்கு. a (தொழுமவர்கள்) பைகொள்ளிலே நோக்கு. z வ்யுத்த்ரமமாக வ்யாக்யானம் பண்ணினதுக்கு நித்யானம் (தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு) என்றதிலே தோன்றுகிறது. d 'பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே உன்னைக் காணவிரும்பும்' என்றத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (பர்யங்கவித்யையில் இத்யாதி) e 'பரன்' என்றதின் அர்த்தத்தையத்தைப்பற்ற (ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை என்றது) f, g (பத்தும்பத்தாக) என்றத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (மானஸாநுபுவம் இத்யாதி) g, புவநாப்ரகர்ஷம்-நிரந்தர ஸம்ருதி ஸந்தாநாதிஸயம். g, (ப்ரத்யபி, ஜ்ஞார்ஹமாம்படி) ய: பூர்வம் மநஸா அநுபூத: ஸ ஏவ இத்யாநீம் சக்ஷுஷாப்யநுபூத்யதே இதி ப்ரத்யபி, ஜ்ஞாயா: அர்ஹோ யத்யா புவதி தத்யா இத்யர்த்த: h 1. "ந மாமஸசக்ஷுரபி,

ஜீ-இத்யாதி) y இத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாக், நி இத்யாதி) z 'பரன்' என்றதுக்கு - உச்ச், ராயமும், ஸ்ப்ருஹணீயதையும் அர்த்தமாக்கி இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (தொழுவித்து இத்யாதி) a 'பைகொள்' என்ற விசேஷணத்துக்கு புவாம் (தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும்) என்றது. z, b (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) என்றதின் விவரணம் (தகட்டில் இத்யாதி) z, c (உச்ச், ராயத்தையும்) என்ற அர்த்தவிவரணம் (அநந்தஸாயி இத்யாதி) d பத்யப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜனம் (பர்யங்கவித்யையில் இத்யாதி) e 'பரன்' என்றதின் அர்த்தத்தையத்தைப்பற்ற (ப்ராப்தனுமாய் இத்யாதி) f, g (பத்தும்பத்தாக) என்றத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (மாநஸாநுபுவம் இத்யாதி) g, புவநாப்ரகர்ஷம் - நிரந்தரஸம்ருதி ஸந்தாநாதிஸயம். g, ப்ரத்யபி, ஜ்ஞார்ஹமாம்படி - யாதொன்று முன்பு மநஸஸாலே அநுபூதமாயிற்று. அதுவே இப்போது கண்ணாலும் அநுபூதிக்கப்படுகிறதென்று ப்ரத்யபி, ஜ்ஞார்ஹமாம்படி இத்யர்த்த: h 1. "ந மாமஸசக்ஷுரபி, வீக்ஷதே தம்" இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ,

5. கண்களாற் காண வருங்கொலென்(று) ஆசையால்
மண்கொண்ட வாமன னேற மகிழ்ந்துசெல்
பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்துத்
திண்கொள்ள வோர்க்கும் கிடந்துஎன் செவிகளே.

ஆ— 5. வ்யா:— (கண்களால்) மண்கொண்ட வாமனன் ஏறியருள, மதுபாநம் பண்ணின வண்டுபோலே களித்துக்கொண்டு செல்லும் பெரிய திருவடிமேலே அவன் ஏறியருளி வரும்படியைக் காணவேணுமென்றும், வரும்போது பெரியதிருவடியினுடைய அத்திருச்சிறகினொலி கேட்கவேணுமென்றும் ஆசைப்படாநிற்கும் என் செவிகள் என்கிறார்.

5.

ஈ—ஆசைப்படாநின்றது. (என் கண்களே) i என் கண்கள் i₂தன் கைகளாலே தொழவும் தான் காணவும் ஆசைப்பட்டாநின்றது. j ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான், பெருமாள்பின்னே போன இனாயபெருமானை j₂‘அவரும் ஒருவரே!’ என்று கொண்டாடி, அவர்போய்ச் செய்த அடிமையையும் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே.

4.

அ—வீக்ஷதே தம்” இத்யேதத் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (கிடைப்பது இதி) i அவதாரிகைக்குச் சேர நிகுமிக்கிறார் (என் கண்கள் தன் கைகளாலே இத்யாதி₃) i₂ (தன் கைகளாலே) இது கரணியான இவருடைய வருத்தியை ஆசைப்பட்டபடி. j கரணமான கண் கையின் வருத்தியை ஆசைப்பட்டமைக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் இத்யாதி₃) j₂ (அவருமொருவரே என்று கொண்டாடி என்று) 1. “ஸித்₃த₄ார்த்த₂: க₂லு ஸௌமித்ரி: யஸ்சந்த்₃ரவிமலோபமம் | முக₂ம் த்₃ரக்ஷயதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹா₃த்யுதி: ||” என்றத்தைப்பற்ற. சந்த்₃ரவிமலோபமம் - நிர்மலசந்த்₃ரனைப்போலேயிருப்பதாய், ராஜீவாக்ஷம் முக₂ம் யஸ்மாத் காரணத் பஸ்யதி தஸ்மாத் மஹா₃த்யுதி: ஸௌமித்ரி: ஸித்₃த₄ார்த்த₂: க₂லு. கரணங்கள் கரணந்தரத்தின் வருத்தியை ஆசைப்பட்டமை இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஸாப்₃த₃ம் - கீழிற்பாட்டுக்களிலே ஆர்த்த₂ம்.

4.

ஜீ—(கிடைப்பது இத்யாதி₃) i அவதாரிகைக்குச் சேர ப₂லிதம் (என் கண்கள் இத்யாதி₃) i₂ (தன் கைகளாலே இதி) இது, கரணியான இவருடைய வருத்தியை ஆசைப்பட்டபடி. j கரணம் கரணந்தரத்தின் வருத்தியை ஆசைப்பட்டமைக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் இத்யாதி₃) j₂ (அவரும் ஒருவரே என்று கொண்டாடி என்றது) 1. “ஸித்₃த₄ார்த்த₂: க₂லு ஸௌமித்ரிர் யஸ்சந்த்₃ரவிமலோபமம் | முக₂ம் த்₃ரக்ஷயதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹா₃த்யுதி: ||” என்றத்தைப் பற்ற. கரணங்கள் கரணந்தரத்தின் வருத்தியை ஆசைப்பட்டமை - இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஸாப்₃த₃மாகையாலே ஸ்ப₂டம்; கீழிற்பாட்டுக்களிலே ஏவகாரார்த்த₂ ஸித்₃த₄ம்.

4.

பா— (என் கண்கள்) j (ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் பெருமாள் பின்னே போன இனாயபெருமானை “அவருமொருவரே!” என்று கொண்டாடி) அயோக்யாகாண்டே அஜநவதितमे चित्रकूटमुद्दिश्य गच्छन् भरतः—“सिद्धार्थः खलु सौमित्रिः यश्चन्द्रविमलोपमम् । मुखं पश्यति रामस्य राजीवाक्षं महाद्युतिः ॥ २० ॥”

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ஸ்ரோத்ரேந்த்ரியம் 'காணவும்வேணும், கேட்கவும்வேணும்' என்னுந்நின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்களால் என்று தொடங்கி) 'கண்களாலே காணவருமோ?' என்னும் ஆசையாலே ஆடரிதர் இருந்தவிடத்தே தானே வந்து அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை முடிக்கும் ஸ்வபூவான ஸ்ரீவாமநன் ஏறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க் கொண்டு நடவாநின்றிள்ள பெரியதிருவடியினுடைய பண்ணை வென்றிருக்கிற திருச்சிறகிலுண்டான ப்ருஹத்ரதந்தராதி, ஸாமத்வநியை நினைந்து. (திண்கொள்ள என்று தொடங்கி) அவன்வர உத்யோகத்திலே தொடங்கி இந்த த்வநி கேட்க வேணுமென்று மிகவும் குறிக்கொண்டிராநின்றன. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், என் செவிகளானவை காணவும் ஆசைப்பட்டு, காட்சிகொடுக்க வரும்போது பெரியதிருவடியின் சிறகொலியைக் கேட்கவும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

கண்களால்—(காண்கைக்குக் கரணமான) கண்களாலே, காண—அப்ரோக்ஷித்துக் காணும்படி, வருங்கொல்—வரக்கூடுமோ? என்று—என்கிற, ஆசையால்—ஆசையாலே, மண்கொண்ட—(தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்குக்கொடாமல் அர்த்தியாய்ச்சென்று) பூமியைக்கொண்ட, வாமனன்—ஸ்ரீவாமநனவன், ஏற—(ஆசைப்பட்டார்க்கு முகங்காட்டுகைக்காகத்) தன்னை மேற்கொள்ள, மகிழ்ந்து—(அத்தாலே) ப்ரீதனாய், செல்—செல்லக்கடவனான, புள்ளின்—பெரியதிருவடியினுடைய, பண்கொள்—ஸாமஸ்வரத்தையுடைத்தான, சிறகொலி—சிறகொலியை, பாவித்து—நினைத்து, என்செவிகள்—என்செவிகளானவை, கிடந்து—(பரவஸமாய்க்) கிடந்து, திண்கொள்ள—திண்ணியதாக, ஓர்க்கும்—நிருபியாநின்றன.

பண்கொண்ட என்று—கலையுடைத்தான என்றுமாம். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — செவிகளானவை 'காணவேணும், கேட்கவேணும்' என்னுந்நின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்களால் இத்யாதி,) 1. "चक्षुश्च दृश्यञ्च नारायणः" (சக்ஷஸ்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்னுந்நின்றது. எத்தாலே என்னில், — (ஆசையால்) அபிநிவேஸமே ஹேதுவாக. (மண்கொண்ட இத்யாதி,) தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்கு விட்டுக்கொடாமைக்காகத் தன்னை அர்த்தியாக்கினவன். (ஏற மகிழ்ந்துசெல்) அவன் மேற்கொள்ளுகையாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே அதுக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. (பண்கொண்ட புள்) பரிஷ்க்ரியையுடைய என்னுதல், ப்ருஹத்ரதந்தராதி, ஸாமத்வநியை வென்ற சிறகொலி என்னுதல். (பாவித்து) சிறகொலியாலே அவன் வரவை அநுஸந்தித்து. (திண்கொள்ள ஓர்க்கும் கிடந்து) முன்னே நின்று சிலர் சொன்ன வார்த்தையும் கேளாதபடி திண்ணியதாக அவதூறம் பண்ணிக்கொண்டே இரானின்றன. ஸ்ரீபுரதாழ்வான் கிலிகிலாஸப்ரபுத்துக்குச் செவிமடுத்துக்கொடு கிடந்தாற்போலே. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a செவிகளானவை கண்ணினுடைய வருத்தியையும் தன்னுடைய வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

வ்யா:—b(கண்களால் இத்யாதி) c'தன்னைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த இக்கண்ணுலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. d கன்னமிட்டும் காணவேண்டும்படியிறே வஸ்துவைலக்ஷணயம் இருப்பது. e 1. "चक्षुश्च द्रष्टव्यं नारायणः" (சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு e₂ வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்னுந்நின்றது. f 2. "गात्रैश्शोकाभिकर्षितैः। स्पर्शेयम्" (கூாத்ரைஸ்ஸோகாபிகர்ஸிதை:। ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்) என்னுமாபோலே.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்களால் இத்யாதி) a''கண்களால் காணவருங்கொல்.....தின் கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகள்'' என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (செவிக ளானவை இத்யாதி) b,cகாண்கிறது கண்ணாலேயாயிருக்க, கண்களால் என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (தன்னைக்காணவேணும் இத்யாதி) d தன் வருத்தியை ஆசைப்பட்டால் போராடோ? கண்ணின் வருத்தியை ஆசைப்படுகைக்கடியேதென்ன, வைலக்ஷணயம் என்னுமத்தை ரஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் (கன்னமிட்டும் இத்யாதி) கர்ணமானது தனக்கில்லாத கண்ணை ஈட்டும் என்றபடி; செவிகளானவை தனக்கில்லாத கன்னத்தை - கர்ணங்களை இட்டுக் கொண்டு என்று ஸ்வபாவம். சாடுவிலே கன்னமிடுகை - திருடுகை. கன்னம் - கர்ண மும், சுரங்கமும். c,e ''தன்னைக் காணவேணும்'' இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (சக்ஷுஸ்ச இத்யாதி) அர்த்தநாத்ரமாதல். e₂ 'த்ரஷ்டவ்யம் ச' என்றதுக்கு (வகுத்தவிஷயத்தை) என்கையாலே, 'காணப்படுவற்றுக்கு அந்தர்யாமி' என்கிற அர்த்தமன்றிக்கே இதுவும் ஓர் அர்த்தம் விவக்ஷிதம். 'த்ரஷ்டவ்யம்' என்கிறது ஈஸ்வரனை. இதுவுமொரு யோஜனையாகலா ஁தேற. f அசேதனமான கரணங்கள் 'வருங்கொல்' என்று விடாய்க்கக்கூடுமோ? என்ன

ஐ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்களால் இத்யாதி) a''கண்களால் காணவருங்கொல், தின் கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகள்'' என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (செவிக ளானவை இத்யாதி) b,cகாண்கிறது கண்ணாலேயாயிருக்க, 'கண்களால்' என்று விசேஷிக்கிற துக்கு பாவம் (தன்னைக்காண இத்யாதி) d தன் வருத்தியையென்றிக்கே கண்ணின் வருத்தி யையும் ஆசைப்படுகைக்கு அடியேது? என்ன, வைலக்ஷணயம் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (கன்னமிட்டும் இத்யாதி) கன்னம் - கர்ணமும், சுரங்கமும். கன்ன ஈட்டாகிலும் - சுரங்கமறுத்தாகிலும் என்று தீவநி. காதாலேயும் என்று ஸ்வபாவார்த்தம். ப்ரக்ருதத்திலே கன்னமிட்டுமாவது - தனக்கில்லாத கண்ணையிட்டுக்கொண்டும் என்றபடியாதல், கண்ணாலே காண்கிற மாத்ரமன்றிக்கே கன்னமிட்டும் காணவேண்டும்படி என்னுதல். c,e'தன்னைக் காணவேணும்' இத்யாதி,வாக்யவிவரணம் (சக்ஷுஸ்ச இத்யாதி) e₂ 1. "த்ரஷ்டவ்யஞ்ச" என்றதுக்கு 'வகுத்த விஷயத்தை' என்கையாலே, காணப்படுகிறவற்றுக்கு அந்தர்யாமி என்கிற அர்த்தமன்றிக்கே, இதுவும் ஓர் அர்த்தம் விவக்ஷிதம். f அசேதனமான கரணங்களுக்கு

ப்ர— ஐந்தாம் பாட்டு (கண்களால்) e1. सुचालोपनिषदि "नैवेह किञ्चनाय आसीत् अमूल-
-मनाधारमिमाः प्रजाः प्रजायन्ते दिव्यो देव एको नारायणः चक्षुश्च द्रष्टव्यं च नारायणः श्रोत्रं च
-ओत्तव्यं च नारायणः"

(வருங்கொலென்று) f2. रामायणे सुन्दरकाण्डे (४०) "गात्रैश्शोकाभिकर्षितैः" इत्यादि॥३॥

ஈ—அவனும் வருவானாயோ? என்னில்,—அதொன்றில்லை; (ஆசையால்) தன் சாப லத்தாலே. g அன்றியே, தன் g_2 ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாது g_3 என்றும். h அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; i p_4 க₃வத்₃விஷயத்தில் i_2 இட்ட படை கற்படையிறே; j 1. “*नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति*” (நேஹாபிக்ரமநாஸோஸ்தி). k (மண்கொண்ட வாமனன்) l மண்கொண்ட பின்பும் ‘வாமனன்’ என்கிறார் காணும்; முடிசூடின பின்பும் l_2 கருந்தரையில் பேர்சொல்லும் அந்தரங்குரைப்போலே. m வளர்ந்தபின்பும் வாமனன் என்கிறார், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே. (ஏறமகிழ்ந்துசெல்) தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. n (பண்கொண்ட புள்) “*o* பண்” என்று-வாஹநபரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, வேத₃ த்மாவாகையாலே o_2 ப்₃ருஹத்₃ரத்₃ந்தராதி₃ ஸாமங்களைச் சொல்லுதல்.

அ—(க₃ாத்ரை: இத்யாதி₃) யத்₃வா கரணமான செவி கண்களால் காண என்று ஆசைப்படுகிற இது கரணி தன் கரணங்களாலே அனுப₄விக்க ஆசைப்படுமாபோலே இருக்கிறது காணும் என்கிறார் (க₃ாத்ரை: என்று) g “ஆசையால் கண்களால் காணவருங்கொல்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி₃) g_2 ஆசையைப்பார்த்தால் என்றபடி. g_3 (என்றும்) இப்படியும் தாத்பர்யமாகலாம் என்றபடி. h ஆஸாமாத்ரம்போருமோ? p_4 க்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன (அவ்வளவு அமையும் இத்யாதி₃) i ஹேதுமாஹ (ப₄க₃வதி₃தி) i_2, j “இட்டபடை கற்படை” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நேஹ இத்யாதி₃) k, l “மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமன்” என்னுதே “வாமனன்” என்கிறதென்? என்ன (மண்கொண்ட பின்பும் இத்யாதி₃) l_2 கருந்தரை - ஸூந்யஸ்த₂லம். m பரிஹாராந்தரம் (வளர்ந்தபின்பும் இத்யாதி₃) விவரணமாதல். n, o பண்கொண்ட-பண்ணையுடைத்தான. பண் என்று பரிஷ்காரமாதல், ஸ்வரோபலக்ஷித ஸாமங்களாதல், o_2 வாமதே₃வ்யாதி₃ என்னுமல் ப்₃ருஹத்₃ரத்₃ந்தராதி₃ என்றது - 2. “*ப்₃ருஹத்₃ரத்₃ந்தரே பக்ஷௌ*”

ஸீ—‘வருங்கொல்’ என்று விடாய்க்கை கூடுமோ? என்ன (க₃ாத்ரை: இத்யாதி₃) ப்ரவேஸ ஏவ லிகித₂:. g “ஆசையால் - கண்களால் காணவருங்கொல்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி₃) g_2 ஆசையைப்பார்க்க-ஆசையைப்பார்த்தால்; ஆசை ஹேதுவாக என்றபடி. g_3 ‘தப்பாதென்றும்’ - இப்படியும் தாத்பர்யமாகலாம் என்றபடி. h ஆஸாமாத்ரம் போருமோ? என்ன (அவ்வளவு இத்யாதி₃) i ஹேதுமாஹ (ப₄க₃வதி₃த்யாதி₃) j உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (நேஹ இத்யாதி₃) 1. “*नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति* ப்ரத்யவாயோ n வித்யதே | ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த்₃ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ p_4 யாத் ||” இதி கீ₃தாஸ₃ த்₃விதீயே. k, l ‘மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமன்’ என்னுதே, ‘வாமனன்’ என்கிறதென்? என்ன (மண்கொண்டபின்பும் இத்யாதி₃) l_2 கருந்தரை - ஸூந்யஸ்த₂லம். அதாவது - முடிசூடுகிறதுக்கு முன்பு உண்டான சிறுபேர் என்றபடி. m பரிஹாராந்தரம் (வளர்ந்த இத்யாதி₃) n பண்கொண்ட - பண்ணையுடைத்தான. o பண்ணென்று-வாஹந பரிஷ்காரமாதல், ஸ்வரோபலக்ஷிதமான ஸாமங்களாதல், o_2 ‘வாமதே₃வ்யாதி₃’ என்னுமல், ப்₃ருஹத்₃ரத்₃ந்தராதி₃ என்றது - 2. “*ப்₃ருஹத்₃ரத்₃ந்தரே பக்ஷௌ*”

ப்ர— j 1. (ஆசையால்) *गीतासु द्वितीये “नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते । स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ॥”*

(பண்கொண்டபுள்) o_2 2. (यजुर्वेदे काण्डं ४ प्रश्नं १ पं ४२) “*सुपर्णोसि गरुत्मान् त्रिवृत्ते शिरो गायत्रं चक्षुस्तोम आत्मा साम ते तनूः वामदेव्यं बृहद्रथन्तरे पक्षौ यज्ञायज्ञियं पृच्छं छन्दांसि अङ्गानि विणिग्याश्शफाः यजूषि नाम सुपर्णोसि गरुत्मान् दिवं गच्छ सुवः पत”*

6. செவிகளா லாரநின் கீர்த்திக் கனியென்னும்
கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப் பத்துற்றுப்
புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் துன்னையே
அவிவின்றி ஆதரிக் கும்என தாவியே.

ஆ— 6. வ்யா:— (செவிகளாலார) உன்னுடைய கீர்த்திக் கனியென்னும் கனிகளை, காலப்பண்ணுகிற தேனிலே கலந்து என் செவிகளாரத் துற்று, பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து உன்னை இந்த லோகத்திலே காணவேனுமென்று அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனது ஆவி என்கிறார். 6.

ஓ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—என்னுடைய ப்ராணானது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேனுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (செவிகளால் என்று தொடங்கி) உன்னுடைய கீர்த்திருபமான கவியாகிற கனிகளைக் காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து செவிகளாலே பூர்ணமாக புடித்தது. (புவியின்மேல் என்று மேலுக்கு) அற அழகியதாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையையாபிருக்கிற உன்னை இங்ஙனே காணலாம் திருநாட்டிலே போயன்றியே காணக்கடவதல்லாத ஸம்ஸாரத்திலே காணவேனுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய ப்ராணன். 6.

ஈ—(சிறுகொலி பபாவித்து) திருவடி சிறகில் த்₄வநியையே ப₄ாவித்து. (திண்கொள்ள ப₃ுலர்க்கும்) முன்னேநின்று சிலர் வார்த்தை சொன்னால் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை, இத்தையே q திண்ணிதாக q₃ ப₃ுத்₃தி₄பண்ணுநின்றது. r அதின்பக்கல் பக்ஷபாதமிநே இதுக்கு அடி. 5.

அ—என்று பக்ஷங்களை ப்₃ருஹத்₃ரத்₂ந்தரஸாமங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்₃ருஹத்₃ரத்₂ந்தர ஸாமக₃ரனத்தையுடைத்தான சிறுகொலி என்றபடி. q திண்ணிதாக - த்₃ருட₄மாக. r இப்படி செய்கைக்கடியேதென்ன சாடு (அதின்பக்கல் இத்யாதி₃) சிறுகொலியின்பக்கல் தனக்குண்டான அபி₄நிவேஸம்-அதின்பக்கல்-திருவடி பக்கலுண்டான திருவடியினுடைய பக்ஷபாதமென்று சாடு. p பாவித்து - ப₄ாவனைபண்ணி; நினைத்து என்றபடி. ப₄ாவநா-த்₄யானம். "கிடந்து - பரவஸ மாய்க் கிடந்து" என்று உரை. 5.

இ—என்று பக்ஷங்களை ப்₃ருஹத்₃ரத்₂ந்தரஸாமங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்₃ருஹத்₃ரத்₂ந்தராத்₃ ஸாமக₃ரனத்தையுடைத்தான சிறுகொலி என்றபடி. q திண்ணிதாக - த்₃ருட₄மாக. r இப்படி செய்கைக்கு அடியேது? என்ன, சாடு (அதின்பக்கல் இத்யாதி₃) சிறுகொலியின்பக்கல் தனக்கு உண்டான அபி₄நிவேஸம், திருவடிபக்கலுண்டான பக்ஷபாதமென்று சாடு. p பாவித்து-ப₄ாவனை பண்ணி; நினைத்து என்றபடி. கிடந்து - பரவஸமாய்க்கிடந்து. p₃,q₃ ஓர்க்கும்-நிருபியாநிற்கும்; ப₃ுத்₃தி₄பண்ணுநிற்கும் என்றபடி. என்செவிகள்-கண்களால் இத்யாதி₃-ஆசையால்-கிடந்து- மண்கொண்ட இத்யாதி₃ - க்ரமேண அந்வய: 5.

ப— 6. அவ:— அநத்தரம், கையும் திருவாழியுமான அழகை அனுபூவிக்க வேணுமென்று என் ப்ராணன் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

எனது—என்னுடைய விளம்பூக்ஷமமான, ஆவி—ப்ராணனானது, நின்— உன்னுடைய, கீர்த்தி கனி—கீர்த்தியின் பக்வபூலம், என்னும்—என்னலாம்படியான, கவிகளே—கவிகளையே, காலம் பண்—காலாநுரூபமான பண்ணுகிற, தேன்— தேனிலே, உறைப்ப—மிகவும் செறிய, துற்று—துற்று, செவிகளால்—செவிகளாலே, ஆர—நிரம்ப அனுபூவிக்கைக்காக, புனியின்மேல்—பூமியிலே, பொன்—தூர்ஸநீயமாய், நெடு—நிரதிஸயபேரூக்யமான, சக்கரத்து—திருவாழியையுடைய, உன்னையே— உன்னையே, அவிவு இன்றி—விச்சேதூரஹிதமாய், ஆதரிக்கும்—ஆதூரியாநிற்கும். 6.

இ— அவ:— ஆரும்பாட்டில் — என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (செவிகளால் ஆர) செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக, உன் கீர்த்திருபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலேயிருக்கை யன்றிக்கே கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே பேரூக்யதாதிஸயத்தாலே. (காலம் இத்யாதி.) செருக்கர் நல்ல பூலங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து அனுபூவித்து. (புனியின்மேல்) இவ்வநுபூவம் ஒருதேஸுவிஸேஷத்திலே ஆகாதபடி பூமியின்மேலே. ஒருதேஸுத்திலே விடாய்த் தாரை ப்ரதேஸாந்தரத்திலே விடாய் தீர்க்குமாபோலன்றியே, ஆசைப்பட்ட கரணங்களோடே இங்கே பெறவேணும் என்கை. (பொன்னெடும் இத்யாதி.) தேஸும் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவே ஆகவேணும். ஸ்ப்ருஹணீய மாய், பேரூக்யதைக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாக வுடைய உன்னை. 1. “तमसः परमो धाता शङ्खचक्रादाधरः” (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்க்சக்கரகதாதர:) (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) விச்சேதூமில்லாதபடி ஆதூரியா நின்றது; தூர்ஸபூமென்று பாராதே கைபுகுரு விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணாநின்றது. (எனது ஆவியே) A “அவனருள் பெறுமளவு ஆவிநில்லாது” என்கிற ஆவி. 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. a என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தி யைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்; b கன்னமிட்டுக் கொண்டும் கேட்கவேண்டும்படியிறே பூக்யவத்கீர்த்தி இருப்பது.

அ— ஆரும் பாட்டு. (செவிகளால் இத்யாதி.) a “செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனி என்னும், அவிவின்றி ஆதரிக்குமெனதாவி” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (என்னுடைய

ஜீ— ஆரும் பாட்டு. (செவிகளால் இத்யாதி.) a “செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியென்னும், அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவி” என்ற பத்யங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (என்னுடைய

ஈ-வ்யா: - c(செவிகளால் ஆர) d செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக. (நின் e கீர்த்திக் e₂களியென்னும் கவிகளே) கீர்த்திருபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. f கவி கனிபோலிருக்கையன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத் தாலே. g (காலம் இத்யாதி) h செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, h₂உன்கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த h₃பண்ணுகிற தேனிலே, அத்தேன் h₄மிஞ்சும்படி கலந்து, (துற்று) அது ப₄வித்து. i அது i₂பரமபத₃த்தேபோய்ப் பெறுவதொன்றன்றோ? என்ன. j(புவியின்மேல்) k எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணாது, பசித்தவிடத்தே சோறிடவேணும். (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி) தே₃ஸம் இதுவேயானவோ பாதி l விஷயமும் இதுவேயாகவேணும். m1. “तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः” (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்க₃சக்ரக₃தாத₃ர:). n ஸ்ப்ருஹணீயமாய் n₂போக்யயதை

அ—இத்யாதி) b ப்ராணனுக்குச் செவிகள் உண்டோ? என்ன (கன்னமிட்டு இத்யாதி) ப்ராணானது தனக்கில்லாத கர்ணத்தையிட்டுக்கொண்டென்று ஸ்வபாவம். சாடுவிலே கன்ன மிடுகை திருடுகை. c,d (செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக) ஆல்-அசை. e₂,f ஆனால் கனிபோலே என்னுதே “கனியென்னும் கவிகள்” என்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி) e,f அன்றிக்கே, ரூபகமாகச் சொல்லும்போது ‘கீர்த்திக்கவியென்னும் கனிகள்’ என்னு தோழிவானென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி) என்னுதல். g,h “காலப்பண் தேனுறைப்ப” என்றதுக்கு அர்த்தம் (செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி) h₂(உன் கீர்த்தியாகிற கனி களை) என்றது கீர்த்திப்ரதிபாதுகமான கவியாகிற கனிகளை என்றபடி. h₃“பண்தேன்”-(பண்ணுகிற தேன்) h₄“உறைப்ப”-(மிஞ்சும்படி). i (அது இதி) தச்சு₂ப்தே₃ந சக்ரிணோ அனுப₄வ: பராம்ருந் யதே. i₂(பரமபத₃த்தேபோய்ப் பெறுவது) என்றது 2. “ஏதத் ஸாம க்யாயந் ஆஸ்தே” என்றத்தை நினைத்து. j,k “புவியின்மேல்” என்றவருடைய ஹார்த்தபாவம் (எங்கேனும் இத்யாதி) l (விஷய மும் இதுவேயாகவேணும்) என்றது - பரமபத₃த்தில் அஸாதாரண விக்ரஹமேயாகவேணும் என்றபடி. n பரமபத₃த்தில் பொன்னெடும் சக்கரத்தோடே இருக்குமோ? என்ன (தமஸ: இத்யாதி)

ஐ—ப்ராணன் இத்யாதி) b ப்ராணனுக்குச் செவியுண்டோ? என்ன (கன்னமிட்டு இத்யாதி) தனக்கில்லாத செவியையும் இட்டுக்கொண்டு என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு - கன்ன மிடுகை - திருடுகை. c,d “ஆல்”-அசை. ஆனால், e₂,f கனிபோலென்னுதே, ‘கனியென்னும் கவிகள்’ என்கிறதென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி) g,h “காலப்பண் தேனுறைப்ப” என்றதுக்கு பாவம் (செருக்கராய் இத்யாதி) h₂(உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளை) என்றது-கீர்த்திப்ரதிபாதுகமான கவியாகிற கனிகளை என்றபடி. h₃ உறைப்ப-மிஞ்சும்படி கலந்து. i அது-அனுப₄வம். i₂ (பரம பத₃த்தே போய்ப் பெறுவது) என்றது 2. “ஏதத் ஸாம க்யாயந் ஆஸ்தே” என்றத்தை நினைத்து. j,k “புவியின்மேல்” என்றவருடைய ஹார்த்தபாவம் (எங்கேனும் இத்யாதி) l (விஷயமும் இதுவேயாகவேணும்-பரமபத₃த்தில் அஸாதாரண விக்ரஹமேயாகவேணும். n பரமபத₃த்திலே பொன்னெடும் சக்கரத்தோடேயிருக்குமோ? என்ன (தமஸ: இத்யாதி) இதும் மண்டே₃தாத₃ரீ

ப்ர— ஆறும் பாட்டு. (செவிகளாலார) (பொன்னெடும் சக்கரத்துன்னை)m1. युद्धकाण्डे (११४) रावणवधानन्तरे मण्डोदरीप्रलापे “अनादिमध्यनिधनो महतः परमो महान्॥ १४॥ तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः। श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यशश्वतो ध्रुवः॥ १५॥”

7. ஆவியே! ஆரமு தே!என்னை யாளுடைத்
தூவியம் புள்ளுடை யாய்!சுடர் நேமியாய்!
பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்
கூவியுங் காணப் பெறேன்உன கோலமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (ஆவியே) என்னுடைய தூரகமே! என்னுடைய பேராக்யமே! உன்னை விடிலேஷித்து நான் அவஸந்நான இந்த தூராயிலே நான் முடிவதற்கு. முன்னே இஷணத்திலே வந்து என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடையவனே! த்வத்ஸம்ஸிலேஷிவிரோதியான என்னுடைய வினை கடிகைக்காக எப்போதும் கைகழலாநேமியாய்! பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பல காலும் கூவியும் காணப்பெறுகிறிலேன் உன்னழகை என்கிறார். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாய் தீர்க்க வும் பெற்றிலேனான நான் நெடுநாள் கூப்பிட்டவிடத்திலும் உன்னுடைய அழகு காணவும் பெற்றிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆவியே ஆரமுதே) தூரகனுமாய் மிகவும் பேராக்யமுமானவனே! (என்னை என்று தொடங்கி) பெரியதிருவடிமேலேயிருந்த இருப்பைக் காட்டி என்னை அடிமைகொள்வதும் செய்து நிரவதிகதீப்தியுத்தமான திருவாழியையுடையவனே!

ஈ— எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) o விச்சேத,மில்லாதபடி ஆதரியாநின்றது. p துர்லப,ம். என்று பாராதே கிடைக்கும் விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணுநின்றது. q (எனது ஆவியே) r 'தன்னடையே வரப்பெறவேணுங்காண்' என்றால் அதுகேளாது. sA 'அவனருள் பெறுமளவில் நில்லாது' என்னும்படியான ஆவி. 6.

அ—n ஸப்தார்த்தம் (ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி) n₄கீழிற்பதத்தைக் கடாஷித்து நெடுமைக்கு அர்த்தம் (பேராக்யதை எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற என்று) o ஸப்தார்த்தம் (விச்சேதம் இத்யாதி) p "அவிவின்றியாதரிக்கும்" என்றத்தால் ப₂ஸிதம் (துர்லப,மென்று இத்யாதி). "பொன்னெடும் சக்கரத்து" என்றத்தைப்பற்ற (துர்லப,மென்று பாராதே) என்றது. q,r "எனதாவி" என்றதுக்கு வாஸனை (தன்னடையே இத்யாதி) s நீர்சொன்னது கேளாதோ உம்முடைய ஆவி என்ன (அவனருள் இத்யாதி) அஸ்யாம் க₃ராத்யாம் அவதாரிகாயாஸ்ச மூலவ்யாக்யாந. யோஸ்ச விரோதே₄ர வர்த்ததே, தத்பரிஹார: சிந்த்ய: 6.

ஜீ—வாக்யம், பூர்வமேவ லிகிதம். n ஸப்தார்த்தம் (ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி) n₂நெடுமைக்கு அர்த்தம் (பேராக்யதை இத்யாதி) o ஸப்தார்த்தம் (விச்சேதம் இத்யாதி) p விவரணம் (துர்லப,மென்று இத்யாதி) துர்லப,மென்றது - 'பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துன்னை' என்றத்தைப் பற்ற. q,r 'எனது ஆவி' என்றதுக்கு வாஸநை (தன்னடையே இத்யாதி) s நீர் சொன்னது கேளாதோ உம்முடைய ஆவி? என்ன (அவனருள் இத்யாதி) அவன் க்ருபை பெறுமளவும் ப்ராணன் நில்லாது என்றபடி. எனதாவி - செவிகளால் இத்யாதி, க்ரமேண அந்வய: 6.

ஒ—இவையிரண்டு பதத்தாலும் வருகைக்கும் விரோதி, நிரஸநத்துக்கும் பரிகரவத் தையைச் சொல்லிற்று என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், 'இப்படி ஆஸ்திஸுலபுனம், பேராக்யனான உன்னை அநுபூவிக்கப்பெறுகிறிலேன்' என்று கரணங்களோபாதி கரணியான தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

ஆவியே—(வ்யதிரேகத்தில் முடியும்படி தூரகமான) ப்ராணனும், ஆர்— பரிபூர்ணமான, அமுதே—நித்யபேராக்யபூதனும், என்னை ஆளுடை—என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கீடான, அம் தூவி—அழகிய சிறகையுடைய, புள்— பெரியதிருவடியை, உடையாய்—வாஹநமாகவுடையனும், சுடர்—(ப்ரதிபூந்தகத் தைக் கழிக்கும்) உஜ்ஜ்வலமான, நேமியாய்—திருவாழியையுடையவனே! உன்— உன்னுடைய, கோலம்—(நிரதிஸயபேராக்யமான) வடிவழகை, பாவியேன்— மஹாபாபியான என்னுடைய, நெஞ்சம்—நெஞ்சானது, புலம்ப—ஆசைப்பட்டிக் கூப்பிட, (அவ்வாசையடியாக), பலகாலும்—அநேககாலம், கூவியும்—நான் கூப்பிட்டவிடத்திலும், காணப்பெறேன்—கண்டு அநுபூவிக்கப் பெறுகிறிலேன். 1. "तत्तस्य सदैव" (தத்தஸ்ய ஸத்,ருஸம்) என்கிற ஸ்வரூபமும் இழந்தேன்; அபி, மதமும் இழந்தேன் என்று கருத்து. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (ஆவியே) அபி,நிவேஸம் மிக்காலும் ப்ராப்யனாகிறான் ஸேஷி லானால் வருந்தனையும் பாடாற்றவேண்டாவோ? என்னில், — 'ப்ராணனையொழிய தூரிக்கவல்லோமோ?' என்கிறார். (ஆரமுதே) தூரகமாமளவன்றிக்கே பேராக்ய முமாயிருக்கை. (என்னை இத்யாதி,) மற்றை அம்ருதத்தைக்கொண்டு வருமவனே இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! (என்னை யாளுடைத் தூவியம்புள்) என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு ஸேஷ மென்றிறே இவர் இருப்பது. (சுடர் நேமியாய்) பேராக்யதைக்கும் ப்ரதிபூந்தக நிவ்ருத்திக்கும் தானே அமைந்திருக்கை. 'தூரகமுமாய் பேராக்யமுமாய்ச் சேர்ப் பாருமுண்டாய் ப்ரதிபூந்தகம் பேர்க்குவாரும் உண்டர்யிருக்க, நான் இழக்கும்படி எங்ஙனே?' என்கிறார். (பாவியேன்) புகுவத்விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தார் இல்லையிடர். (பாவியேன் நெஞ்சம்) எனக்குக் கரணமாயிறே இதுக்கும் இழக்கவேண்டிற்று. 2. "मदैव दुःखं किञ्चित्" (மமைவ து,ஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) இத்யாதி. (புலம்ப) இழவோடே கூப்பிட. (பலகாலும் இத்யாதி,) அதுக்கு மேலே நான் பலகாலும் கூப்பிடவும். ஒருக்திமாத்ரத்துக்கு முகங்கொடுக்கும் விஷயத்தைக் கிடர் இப்படி பட்டும் காணப்பெருதொழிகிறது! (கூவியும் காணப் பெறேன்) ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன், அபி,மதம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார்.

இ-1.“तत्तस्य सदृशं भवेत्” (தத்தஸ்ய ஸத்ஸுஸம் புவேத்) என்று இருக்கப்பெற்றிலேன்; மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன். உன்னுடைய நீர்மையையும் அழித்தேன்; என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். (உன கோலமே) இரண்டுதலையையும் அழித்தேயாகிலும் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷணயத்வதச் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் புறம்பே போதுபோக்குதல் கண்ணுறங்குதல் செய்யும் விஷயமன்றிறே.

7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மகளினிழவும் பசியும் சொன்னார்-கீழ்: தம் இழவும் பசியும் a₂ சொல்லுகிறார்-மேல்; a₃ இப்பாட்டில், ‘நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன். என்விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன்’ என்கிறார்.

வ்யா:— b (ஆவியே) c அபி₂ நிவேஸம் மிக்காலும், ப்ராப்யனாகிறுன் ஸேஷியானால் வருந்தினையும் c₂ பாடாற்றவேண்டாவோ? என்ன, d ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். eA “ஆவியாவியும் நீ” என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. f (ஆரமுதே) g த₄ ரகமுமாய் பே₄ க்யமுமாயிருக்க, விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி₃) a பேடிகா ஸங்க₃ தி கத₂ நபூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் அருளிச்செய்கிறார் (கரணங்களையொழிய என்று தொடங்கி) a₂ (சொல்லுகிறார் மேல்) என்றது மேற்பாட்டுக்கள் எல்லாவற்றாலும் என்றபடி. a₃ (இப்பாட்டில் இத்யாதி₃) “நெஞ்சம் புலம்ப” என்றும் “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்றும் சொல்லுகையாலே ‘நெஞ்சின் விடாயும் தம் விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன் என்கிறார்’ என்றபடி. இப்பாட்டிலும் - நெஞ்சின் விடாய் சொல்லிறேயாகிலும் அதில் நோக்கில்லை என்று கருத்து. அதென்னென்னில்: கரணங்களின் விடாய் கீழே சொல்லுகையாலே கரணியான இவர் விடாயே முக்யமாக ப்ரதிபாத்தியம். b “ஆவியே”- ஸீர்த்துக்கு ப்ராணனைப்போலே தமக்கு இவன் என்றபடி. c (அபி₂ நிவேஸம் மிக்காலும்) “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்னும்படி அபி₂ நிவேஸம் மிக்காலும் என்றபடி. c₂ பாடாற்ற-து₃:க்கும் பொறுக்க. d ப்ராண ஸப்₃ தார்த்த₂ ஸாதார்த்தம் சொல்லுகிறார் (ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ என்று) e அவனே ஆவி? என்ன (ஆவியாவி இத்யாதி₃) 2. “ப்ராணஸ்ய ப்ராண:” என்னக்கடவதிதே. f அந்த ஸாதார்த்தத்துக்கு ஹேது (அமுதே என்று) g (த₄ ரகமுமாய் பே₄ க்யமுமாய்) த₄ ரகமுமாய் தத்₃ தே₄ துவான பே₄ க்யதையை உடைத்தாய் என்றபடி. b, f “ஆவி”

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி₃) a பேடிகா ஸங்க₃ தி கத₂ நபூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் அருளிச்செய்கிறார் (கரணங்களையொழிய இத்யாதி₃) a₂ (சொல்லுகிறார் மேல் என்கிறது) மேலிற்பாட்டுக்களெல்லாவற்றாலும் என்றபடி. a₃ (இப்பாட்டில் இத்யாதி₃) ‘நெஞ்சம் புலம்ப’ என்றும், ‘கூவியும் காணப்பெறேன்’ என்றும் சொல்லுகையாலே, நெஞ்சின் விடாயும் தம்விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன் என்கிறார் என்றபடி. இப்பாட்டிலும் - நெஞ்சின்விடாய் சொல்லிறேயாகிலும், முதற்பாட்டுத் தொடங்கி நெஞ்ச முதலான கரணங்களின் விடாய் கீழே சொல்லுகையாலே, கரணியான தம் விடாய் சொல்லுகிறதே ப்ரத₄ நம் என்றபடி. b “ஆவியே” ஸீர்த்துக்கு ப்ராணனைப்போலே தமக்கு இவன் ப்ராணன் என்றபடி. c (அபி₂ நிவேஸம் மிக்காலும்) “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்னும்படி அபி₂ நிவேஸம் மிக்காலும் என்றபடி. c₂ பாடாற்ற-து₃:க்கும் பொறுக்க. e அவனே ஆவி? என்ன (ஆவியாவி இத்யாதி₃) 2. “ப்ராணஸ்ய ப்ராண:” என்னக்கடவதிதே. g (த₄ ரகமுமாய் பே₄ க்யமுமாய்) த₄ ரகமுமாய், தத்₃ தே₄ துவான பே₄ க்ய

ஈ—அமுது; பூர்ணமான அம்ருதம். h தே₃வஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; i உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது; i₂A அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே. j (என்னை இத்யாதி₃) k மற்றை அம்ருதத்தைக் k₂கொண்டுவருமவனே காணும், இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டுவருவான். l பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருக்கும் இருப்பைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அத₂வா, 'என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்' என்று பெரிய திருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். m சேர்க்குமவர்களுக்கு ஸேஷ மென்றிறே இவர் இருப்பது. n த₂தாரகமுமாய் பே₂பாக்யமுமாயிருப்பதொன்றைக் கொண்டுவந்து தருவாருண்டாயிருக்க. ஆறியிருக்க விரகுண்டோ? o (சுடர்நேமி யாய்) p அழகுக்கும் விரோதி₂நிரஸநத்துக்கும் தானையாயிருக்கும் பரிகரமிறே. q வரும் வழியில் ப்ரதிப₂நத₂கங்கள் உண்டாகிலும் q₂கைமேலே தீர்த்துக் கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. r (பாவியேன்) s ப₂பாக்யவத்₂விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை கண்டார்; tB "ஆரே துயருழந்தார்" இத்யாதி₃. u (பாவியேன் நெஞ்சம்)

அ—என்றத்தாலே த₂தாரகத்வம்; "அமுது" என்றத்தாலே பே₂பாக்யத்வம். f, h "ஆரமுது" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (தே₃வஜாதியினுடைய இத்யாதி₃) i வ்யாவ்ருத்தமானபடி எப்படி? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (உள்ளுந்தோறும் இத்யாதி₃ வாக்யத்₂வயத்தாலே) உள்ளுந்தோறும் - உள்ளத்தில் வைக்குந்தோறும். f, j, k "அமுதே" என்ற அநந்தரம் "தூவியம் புள்ளுடையாய்" என்று பெரிய திருவடியைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (மற்றையம்ருதத்தை இத்யாதி₃) ஆகையால் அவனுண்டாயிருக்கப் பாடாற்றப்போமோ? என்று கருத்து. k₂(கொண்டுவருமவனேகாணும்) என்றது - விநதைக்காகக் கொண்டுவந்தமையைப்பற்ற. j, l "தூவியம்புள்ளுடை - என்னை யாளுடையாய்" என்று கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் (பெரியதிருவடி இத்யாதி₃) j, m ஈஸ்வரனுக்கன்றோ ஸேஷமாயிருக்கிறது. "என்னையாளுடை-புள்" என்கிறதென்? என்ன (சேர்க்குமவர்களுக்கு இத்யாதி₃) பெரியதிருவடியையிறே சேர்க்க அபேக்ஷிக்கிறதென்று கருத்து. n, f, j, n "ஆவியே ஆரமுதே, என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்ளுடையாய்" என்கிற பத₂த்ரயத்தையும் கடாஷித்து நிகழித்து அருளிச்செய்கிறார் (த₂தாரகமுமாய் என்று தொடங்கி) o, p "சுடர்" என்றத்தாலே (அழகுக்குப் பரிகரம்); "நேமி" என்றத்தாலே (விரோதி₂நிரஸனத்துக்குப் பரிகரம்) q பத₂ப்ரயோக₂த்துக்குத் தாத்பர்யம் (வரும்வழியில் இத்யாதி₃) q₂ (கைமேலே இதி) ரஸோக்தி: r, s 558b, s "பாவியேன்-கூவியும் காணப்பெறேன்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (ப₂பாக்யவத்₂விஷயத்தை

ஜீ—தையையுமுடைத்தாய் என்றபடி. b, f 'ஆவி' என்றத்தாலே-த₂தாரகத்வம்; 'அமுது' என்றத்தாலே-பே₂பாக்யத்வம். f, h 'ஆரமுது' என்றத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி (தே₃வஜாதி இத்யாதி₃) i வ்யாவ்ருத்தி ஏது? என்ன (உள்ளுந்தோறும் இத்யாதி₃ வாக்யத்₂வயத்தாலே) உள்ளுந்தோறும் - உள்ளத்திலே வைத்து அநுஸந்திக்குந்தோறும். i₂ ஆற்ற இனியன் - மிகவும் பே₂பாக்யமானவன். k₂ 'கொண்டுவருமவனே காணும்' என்றது - விநதைக்காகக் கொண்டுவந்தமையைப் பற்ற. j, l 'தூவியம்புள்ளுடை - என்னையாளுடையாய்' என்று கூட்டி ப₂பாவம் (பெரியதிருவடி இத்யாதி₃) j, m அவனிருக்க, 'என்னையாளுடை-தூவியம்புள்' என்கிறதென்? என்ன (சேர்க்குமவர் இத்யாதி₃) b, f, j, n "ஆவியே" இத்யாதி₃ பத₂த்ரயத்தையும் கடாஷித்து நிகழிக்கிறார் (த₂தாரகமுமாய் இத்யாதி₃) o சுடர்-அழகு. o, p 'சுடர்' என்றத்தாலே-அழகுக்குப் பரிகரம்; 'நேமி' என்றத்தாலே - விரோதி₂நிரஸனத்துக்குப் பரிகரம். q பத₂ப்ரயோக₂த்துக்கு ப₂பாவம் (வரும்வழியில் இத்யாதி₃) q₂ 'கைமேலே' இதி ரஸோக்தி: கைமேலே - ஸத்₂ய: என்று சாடு; கையில் திருவாழியாலே என்று ஸ்வப₂வாவர்த்தம். r, s 558 b, s 'பாவியேன்-கூவியும் காணப்பெறேன்' என்று கூட்டி ப₂பாவம் (ப₂பாக்யவத்₂விஷயத்தை இத்யாதி₃) t அப்படி இழந்தாரில்லையோ? என்ன (ஆரே துயருழந்தார்

ஈ—v எனக்குக் கரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. wA “நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கன்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே”—x தமப்பனான ப்ராப்தியொத் திருக்க. ஸுக்ருதம் பண்ணுத என்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமாபோலே. y1. “மமேவ துகூத் கிஞ்சித்” (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) என்னக் கடவதிறே. (புலம்ப) நெஞ்சானது காணப்பெருத இழவோடே கூப்பிட. zB “கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்னுமாபோலே, zC நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப்பெருமல் கூப்பிடுகிறது. (பலகாலும்) a ஒருகால்

அ—என்று தொடங்கி tஇப்படி இழந்தாரில்லையோ? என்ன (ஆரே துயருழந்தார் என்று தொடங்கி) மூன்றாம் திருவந்தாதி. u,v அன்றிக்கே “பாவினேன் நெஞ்சம்” என்று கூட்டித் தாத்தாய்ந்தாரம் (பாவி யேன் நெஞ்சம் எனக்கு என்று தொடங்கி) முந்தின அர்த்தம்—பாவினேன் காணப்பெறேன் என்று தம்மீழவுக்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறது; இரண்டாவது—பாவினேன் நெஞ்சாகையாலே புலம்புகிறது என்றபடி. w ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே பிறர் இழக்கவேண்டிற்று என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (நந்தன் இத்யாதி) பெருமாள் திருமொழி. x இதுக்கு அர்த்தம் (தமப்பனான இத்யாதி) y முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (மமைவ இத்யாதி) z காணப்பெருமல் கூப்பிடுகிறது அவன்

ஜீ—இத்யாதி) மூன்றாம் திருவந்தாதி - இருபத்தேழாம்பாட்டு. எம்பெருமானே ஆஸ்ரயித்து வைத்து, துன்புற்றார்-துஷ்க்ருதேவனான பாபத்தைப் பண்ணினவர்களாயிருக்க, ஆண்டையார்-ஆஸ்ரயித்த பழையாரில், ஆரே துயருழந்தார்-ஆர்தான் பாபபுலமான் துஷ்க்ருதத்தை அநு பூவித்தார்? இத்யர்த்தம். u,v பாவினேனாகையாலே இழந்தேன் என்றார்-கீழ்; அன்றிக்கே, பாவி யேன் நெஞ்சாகையாலே இழக்கவேண்டிற்று என்று அர்த்தந்தாரம் (எனக்குக்கரணம் இத்யாதி) முந்தின அர்த்தம் - “பாவினேன் காணப்பெறேன்” என்று தம் இழவுக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிறது; இரண்டாவது - பாவினேன் நெஞ்சாகையாலே புலம்புகிறது என்றபடி. w ஸ்வ ஸம்பந்தத்தாலே இழக்கவேண்டிற்று என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (நந்தன் இத்யாதி) பெருமாள் திருமொழி-அறுபத்துமூன்றாம் பாட்டு. A “முந்தைநன்முறை” இத்யாதி. ஸ்ரீநந்தகேசுரப்பெற்ற பூக்யமெல்லாம் பூக்யவஹிநையான என்னைக் கைப்பிடித்த ஸ்வாமியான ஸ்ரீ வஸுதேவர் பெற்றிலரேயென்று ஸப்தார்த்தம். x இதுக்கு அர்த்தம் (தமப்பனான இத்யாதி) y முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (மமைவ இத்யாதி) 1. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹதஸ்தி ன ஸம்ஸய: | ஸமர்த்தாபி தெள யந்மாம் நாவேஷேதே பரந்தபெள ||” இதி ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டதீர்மஸே ஹநாமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. z காணப்பெருதது அஸந்நிஹிதனயோ? என்ன (கடிக் கமலத்துள் இத்யாதி) முதல்திருவந்தாதி - ஐம்பத்தாரும்பாட்டு, B “பேரேவரப்பிதற்றல்” இத்யாதி—(நேரே கடிக் கமலத்துள் இத்யாதி) அவ்வவதானே, பரிமளத்தையுடைய திருநாடிக் கமலத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் ப்ரஹ்மாவானவன் ஸர்வேஸ் வரன் திருவடித்தாமரையைக் காணமாட்டுகிறான் இதி ஸப்தார்த்தம். z (நெஞ்சத்துப்பேராது இதி) மூன்றாம் திருவந்தாதி - எண்பத்தாரும்பாட்டு. C “நெஞ்சால் நினைப்பரியன்” இத்யாதி.

ப்ர— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி) (பாவினேன்) y1. सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशे काकवृत्तान्तकथनानन्तरे हनूमन्तं प्रति सीता—“यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ। सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मासुपेक्षतः॥ ४७॥ ममैव दुःकृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः। समर्थवपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ॥ ४८॥”

ஈ-கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். b(கூவியும் காணப்பெறேன்) cஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; dஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். e 1. 'तत्तस्य सदृशं भवेत्' (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) என்றிருக்கப் பெற்றேனல்லேன்; f மடலூர்ந்தார் பெற்றபெற்றைப் பெற்றேனல்லேன். g என் ஸ்வ ரூபத்தையும் அழித்தேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். h அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன்; என் ஸேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். i அவன் ஸ்வரத்வத்தையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஈரிதவ்யத்வமும் போயிற்று. இனிக்கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்? (உனகோலமே) j இரண்டு தலையையும் அழித்துப்

அ-அஸந்திஹதனயோ என்ன (கடிக்கமலத்துள் இத்தயாதி) முதல்திருவந்தாதி. a(ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும்) ஸ்ரீகஜேந்த்ரராம்வான் ஒருகால் கூப்பிட வந்து முகம் காட்டினாரே என்றபடி. b,c,d"காணப்பெறேன்" என்கிற பதத்தால் பழித்ததையும், கூவியும் என்கிற சஸ்ப்தத்தால் பழித்ததையும் அருளிச்செய்கிறார்(ஒன்றில் இத்தயாதிவாக்யத்துவயத்தாலே)e,fகீழ் வாக்யத்துவயத்தை வ்யுத்த்ரமேண விவரிக்கிறார் (தத்தஸ்ய இத்தயாதி) f மடலூர்ந்து பெற்றவன் உஷை. g இன்னமும் ஒருவகையாலே "கூவியும் காணப்பெறேன்" என்றதுக்கு ஒரு தாத்தார்யம் (என் ஸ்வரூபத்தையும் என்று தொடங்கி) b"கூவி" என்றத்தாலே தன் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கை; "பலகாலும் கூவியும்" என்கிற விபஸையாலும், சஸ்ப்தத்தாலும் கூப்பிட்டவன்மீததால் அவன் ஸ்வரூபமழியும் என்று ருக்கிறார் என்று கருத்து. h வ்யுத்த்ரமமாக விவரிக்கிறார் (அவன் நீர்மையை என்று தொடங்கி) நீர்மையை அழிக்கையாவது - 'ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தில் வந்து ரக்ஷிக்கும் பரமக்ருபாவான்' என்று சொல்லப்படுகிற நீர்மையை இப்போது இவர்க்கு உதவாமையாலே 'இப்படி இவர் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வந்து உதவிற்றிலன்' என்று நாட்டார் இல்லை செய்வர்களாகையாலே இவ்வழியாலே நீர்மையை அழித்தேன் என்றபடி. g,i வ்யுத்த்ரமேண பங்ங்க்யந்தரத்தாலே (என் ஸ்வரூபத்தை இத்தயாதி) வாக்யத்துவயத்தை விவரிக்கிறார் (அவன் இத்தயாதி) j பதாவதாரிகை (இரண்டு தலையையும் இத்தயாதி) j,k (இரண்டு தலையையும் அழித்து) என்கிற வாக்யத்திற்சொன்ன

ஜீ-நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானை - நெஞ்சைவிட்டுப் போகமாட்டாதே நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரனை இத்யர்த்தம். a(ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இதி) ஸ்ரீகஜேந்த்ரராம்வான் ஒருகால் கூப்பிட, வந்து முகங்காட்டினாரே என்றபடி. c சஸ்ப்தார்த்தம் (ஒன்றில் இத்தயாதி) e,f வ்யுத்த்ரமேண பூர்வவாக்யவிவரணம் (தத்தஸ்ய இத்தயாதி) 1. "ஸரைஸ்து ஸங்குலாம்" இத்தயாதி. ஹநாமந்தம் ப்ரதி ஸீதா, பூர்வமேவ லிகிதம். f மடலூர்ந்து பெற்றவன் - உஷை. d,g'ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன்' என்றத்தை பங்ங்க்யந்தரேண துவிவிதமாக விவரிக்கிறார் (என் ஸ்வரூபத்தையும் இத்தயாதி) h வ்யுத்த்ரமேண விவரணம் (அவன் நீர்மையையும் இத்தயாதி) நீர்மையை அழிக்கையாவது - 'ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்திலே வந்து உதவி ரக்ஷிக்கும் பரமக்ருபாவான்' என்று சொல்லப்படுகிற நீர்மையை, இப்போது இவர்க்கு உதவாமையாலே, 'இப்படி இவர் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வந்து உதவிற்றிலன்' என்று நாட்டார் அந்நீர்மையை இல்லை செய்வர்களாகையால், இவ்வழியாலே நீர்மையை அழித்தேன் என்றபடி. g,i பங்ங்க்யந்தரேண 'அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்' என்றதின் விவரணம் (அவன் ஸ்வரத்வத்தை இத்தயாதி) j மேலுக்கு அவதாரிகை (இரண்டு தலையையும் இத்தயாதி) j,k 'இரண்டு தலையையும் அழித்து'

ப்ர- (கூவியும் காணப்பெறேன்)e1. तत्रैव एकोनचत्वारिंशे प्रतिप्रयाणोद्युक्तं हनूमन्तं प्रति जानकी—"शरैस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः। मां नयेद्यदि काकुत्स्थः तत्तस्य सदृशं भवेत्॥ ३०॥"

8. கோலமே(ய்) தாமரைக் கண்ணதோ ரஞ்சன
நீலமே! நின்றுள்ள தாவியை யீர்கின்ற
சீலமே! சென்றுசெல் லாதன முன்னிலாங்
காலமே! உன்னைந் நாள்கண்டு கொள்வனே?

ஆ— 8. வ்யா:— (கோலமே) “கோலமே! தாமரைக்கண்களையுடையதொரு அஞ்சன
நீலமே! இப்படியிருந்துவைத்து என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே A என் நெஞ்சமே நீள்
நகராக இருந்த நிரவதி,கஸௌரீயத்தாலே என்னை மயக்குகிறவனே! உன்னை என்று
நான் காண்பது?” என்று சொல்ல, எம்பெருமானும் ‘காணக்கடவிய காலம் வந்தா
லன்றோ காணலாவது’ என்று அருளிச்செய்ய, “அக்காலந்தான் நீ இட்ட வழக்
கன்றோ? ஆனபின்பு, ‘இக்காலந்தன்னையே அந்தக் காணக்கடவிய காலமாக்குவோம்’
என்றால் உன்னால் ஆக்கமுடியாதோ?” என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான
காலம் வரவேண்டாவோ? என்னும் பக்ஷத்தில் அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?
ஆனபின்பு, நான் இழக்கப்போமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (கோலமே) அழகு ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கிறவனே!
(தாமரை என்று தொடங்கி) மனோஹரமான திருக்கண்களையும், விலக்ஷணமாய்
மஹரஹரமாய் நீலவர்ணத்தை வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுமுடையாய்,

ஈ— பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷணயம் சொல்லுகிறது. k வ்யதிரேகத்தில் கண்
னுறங்குதல், குது சதுரங்கங்களோடே போதுபோக்குதல் செய்யலாம் விஷய
மாகப்பெற்றேனோ? lB “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றும், mC “என்
னினைந்து போக்குவரிப்போது” என்றும் கண்ணும் உறங்காதே போதுபோக்கவும்
அரிதாயிறே இருப்பது. 7.

அ—அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகூத்தாலே த்ருடிகரிக்கிறார் (வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி₃)! அப்படி
போதுபோக்கவொண்ணாத விஷயமோ? என்ன (உண்டோ கண்கள் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம்.
n(என் நினைந்து இத்யாதி₃) பெரியதிருவந்தாதி. “கோலம்-கோலத்தை, கூவியும் காணப்பெறேன்”
என்று அந்வயம். கோலம் - அழகுடைய விக்ரஹம். 7.

ஜீ—இத்யாதி₃யால் சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகே₂ந த்ருடிகரிக்கிறார் (வ்யதிரேகத்தில்
இத்யாதி₃) வ்யதிரேக:-விஸ்லேஷ: . l அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாத விஷயமோ? என்ன
(உண்டோ கண்கள் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம் - தொண்ணூற்றேழாம் பாட்டு. B “எழுவதும்”
இத்யாதி₃ - கண்களுறங்குதலுண்டோ? இத்யர்த்த₂: . n (என்னினைந்து இத்யாதி₃) பெரிய
திருவந்தாதி-எண்பத்தாரும்பாட்டு. C “கார்கலந்த” இத்யாதி₃. “சூழ்ந்து கிடக்கிற பாபப₂ல
மாய்த் தரைகாணவொண்ணாத து₃:க்கத்தை இக்காலம் எத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்கு
வர்” என்று அர்த்தம். கோலம் - அழகுடைய விக்ரஹம். “ஆவியே இத்யாராப்ய, உன்
கோலத்தை - கூவியுங்காணப்பெறேன்” இத்யந்வய: . 7.

ஒ—நீ நெடுநாள் பொகட்டாலும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னை ஈர்கிற ஸீலமே ஸ்வபூவமானவனே! அதாகிறது-A செய்யதாமரைக் கண்ணனில் ஸீலவத்தை- (சென்று என்று தொடங்கி) பூதபுவிஷயத்வர்த்தமாந காலத்யமும் நீ இட்ட வழக்காம்படியிருக்கிறவனே! 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தம், அநுபூவ்யமான ஸௌந்தர்யாதீதிகளையுடைய உன்னை எந்நாள் கண்டு அநுபூவிக்கப் பெறுவது? என்கிறார்.

கோலமே—(ஒப்பனை ரூபம் தூரித்தாற்போலே) தூர்ஸநீயனாய், தாமரை— தாமரை போன்ற, கண்ணது—கண்களையுடைத்தாய், ஓர்—அத்விதீயமான, அஞ்சனம்—அஞ்ஜநத்ரவ்யத்தினுடைய, நீலமே—நீலநிறந்தான் வடிவானவனாய், (இந்த ரூபகுணத்தளவன்றியே), நின்று—ஸ்திரமாய் நின்று, எனது ஆவியை— என் ஆத்மாவை, ஈர்கின்ற—அராகின்றி, சீலமே—ஸீலமே நிரூபகமானவனாய், சென்று—சென்ற பூதகாலமும், செல்லாதன—செல்லாத பூவிஷயத்தாலமும், முன்னிலாம் காலமே—முன்னே வர்த்தமாநமாயுள்ள காலமும் நீ இட்ட வழக்காம்படியானவனே! உன்னை—(ஏவம்விதானு) உன்னை, எந்நாள்—என்று, கண்டு கொள்வன்—கண்டு அநுபூவிப்பது?

“கோலமேய்ந்த தாமரைக்கண்ணன்” என்றுமாம்.

8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்— உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வரவேண்டாவோ? என்னில்,— ‘அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?’ என்கிறார்.

வ்யா:— (கோலமே) அழகென்றும் ததூர்ஸரயமென்றும் இரண்டின்றிக்கே அழகுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றும், ஜ்ஞாநகுணகனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே ஜ்ஞாதாவை. (தாமரை இத்யாதி,) தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படியான திருக்கண்களையுடைய யாய், அதுக்குப் பரபூகூமாய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! அஞ்சன மென்றும் நீலமென்றும் சொல்லுகையால், ஒன்று ஒப்பாகமாட்டாமையாலே கதிர் பொறுக்குகிறார். நீலந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கை. (நின்று இத்யாதி,) வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் பின்புநின்று—பின்னாடி மறக்க வொண்ணாதபடி என்னெஞ்சை அராகின்றிருந்துள்ள ஸீலமே ஸ்வரூபமானவனே! A “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில் B “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. (சென்று இத்யாதி,) தேஹகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் குறைவற்றிருந்தாலும் இன்ன காலத்திலே பெறக்கடவது என்றன்றோ இருப்பது என்னில்,— பூதபுவிஷயத்வர்த்த மாந காலத்யமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார். 1. “कालस्य च हि मृत्योश्च जङ्गमस्यावस्थस्य च। ईशते भगवानेकः सत्यमेतद्वीसि ते॥” (காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச

இ—ஜங்குமஸ்தாவரஸ்ய ச | ஈஸுதே புகுவாதேக: ஸத்யமேதத்ப்ரவீமி தே ||
ஸத்யம் இத்யாதி, -புகுவத்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. (முன்னிலாங்காலமே)
முன்னே வர்த்திக்கிற காலமே! (உன்னை) ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமும், காலத்ரய
மும் நீ இட்ட வழக்கான உன்னை. (எந்நாள் கண்டுகொள்வனே) நான் பெறும்
நாள் இன்னநாள் என்னவேணும். 1. “पूँ चतुर्दशे वषे” (பூர்ணே சதுர்த்வேச
வர்ஷே) என்று பூர்புரதாழ்வானுக்குச் சொன்னாற்போலே சொல்லவேணும்
என்கிறார். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஒரு கால
மில்லையோ? அது வரும் கிடர்” என்ன; “அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?” என்கிறார்.

வ்யா:— b(கோலமே) c அழகும், c₁ அதுக்கு ஆஸ்ரயமும் என்று இரண்டினறிக்கே.
அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி. d ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே d₂ ஜ்ஞாநவ்யபதேஸம்.
பண்ணாநின்றதிதே d₃ தத்ருணஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி, அத்தை
யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி இருக்கையாலே ‘கோலமே!’ என்கிறார். (தாமரை
இத்யாதி) e அதுக்கு ஆஸ்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. f அதுதன்னிலும்
ஓரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. g சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்
தவத்தாலும் தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகை.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (கோலமே இத்யாதி) a “சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்காலமே”
என்றத்தைக் கடாக்கித்து உக்திப்ரத்யுத்திருபேண ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய
இத்யாதி) b, c கோலத்தையுடையவன் என்னுதே கோலந்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம்
(அழகும் இத்யாதி) b கோலம்-வடிவழகு. c₁ அதுக்கு-அழகுக்கு. d தூர்மப்ராசர்யத்தாலே தூர்மியை
தூர்மமாகச் சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன (ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே இத்யாதி) d₂ (ஜ்ஞாந
வ்யபதேஸம் பண்ணாநின்றதிதே) என்றது—2. “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே” என்கிற ஸ்ருதி
சொல்லாநின்றது என்றபடி. d₃ (தத்ருணஸாரத்வத்தாலே) ஜ்ஞாநருணப்ராசர்யத்தாலே.
e “அஞ்சன நிலமே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஆஸ்ரயமான
இத்யாதி) f “தாமரைக்கண்” என்றது ஸர்வாவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்
பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் இத்யாதி) g “தாமரை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (கோலமே இத்யாதி) a “சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்காலமே”
என்றத்தைக் கடாக்கித்து உக்திப்ரத்யுத்திருபேண அவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி) b
b, c கோலத்தையுடையனென்னுதே கோலந்தானாகச் சொன்னதுக்கு பூவம் (அழகும் இத்யாதி) b
b கோலம்-வடிவழகு. d ருணத்தையிட்டு ருணியை நிரூபிக்கலாமோ? என்ன (ஜ்ஞாதாவின்
இத்யாதி) d₂ (ஜ்ஞாநவ்யபதேஸம் பண்ணாநின்றதிதே) என்றது 2. “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே”
என்கிற ஸ்ருதி சொல்லாநின்றதிதே என்றபடி. d₃ தத்ருணஸாரத்வத்தாலே - ஜ்ஞாநருண
ஸாரத்வத்தாலே. e “அஞ்சன நிலமே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு
ஆஸ்ரயமான இத்யாதி) f “தாமரைக்கண்” என்றது-ஸர்வாவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று
திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் இத்யாதி) g “தாமரை” என்றதுக்கு பூவம்
ப—71

ஈ—யுடையவனே! h(அஞ்சனநீலமே) அஞ்சனமே! i நீலமே! என்றபடி. j ஒன்றே உபமாந மாவதொன்றில்லாமையாலே அங்கும் இங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறார். k நைல்ய குணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலையாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமே யாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில்.—(சென்று இத்யாதி) வ்யதி ரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னாடி. என் நெஞ்சை ஈராநின்றுள்ள ஸீலமே ஸ்வரூபமானவனே! l A “செய்யதாமரைக் கண்ண”னில் B “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீன்கடல்வண்ணன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே. C “வளவேழுல”கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஸீலமாதல். இப்படி அழகும் குணங்களும் உண்டானாலும். பெறுமிடத்தில் இன்ன காலமென்றில்லையோ? என்னில்.— (சென்று இத்யாதி) அக்காலமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? m1. “காலசு ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்க்மஸ்தாவரஸ்ய ச। இஷதே புக்யவாநேக: ஸத்ய மேதத், ப்ரவீமி தே) n பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவை

அ—(சிவப்பாலும் இத்யாதி) h, i நீலம்-நெய்தல். j இரண்டையும் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஒன்றே இத்யாதி) ‘நீலம்போன்ற’ என்னுதே நீலம்தான் என்று முற்றுவமையாகச் சொன்னது கறுப்பின் அதிசயத்தைப்பற்றி என்று விவகிதம். h, k அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நைல்யகுணந்தன்னை இத்யாதி) இங்கும் 2. “தத்குணஸாரவாத்” என்று அநுஸந்திப்பது. h, i முந்தின யோஜநையிலே அஞ்ஜனம்போலவும் நெய்தல்போலவும் இருக்கிற திருமேனியையுடையவன் என்றபடி. h, k இரண்டாம் யோஜநையிலே அஞ்ஜனத்தினுடைய நைல்யம்போன்ற வடிவையுடையவன் என்றபடி. l ‘சீலம்’ என்று எத்தைச் சொல்லுகிறது என்ன (செய்யதாமரை இத்யாதி) n காலம் அவனிட்ட வழக்கென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (காலஸ்ய இத்யாதி) m, n1. “காலஸ்ய ச” என்கிற ஸமுச்சயத்தை ப்ராத்ந்யத்திலேயாக்கி, காலத்துக்கு ப்ராத்ந்யம் ஏதென்ன (பதார்த்தங்களினுடைய இத்யாதி) n2, n3. “ம்ருத்யோஸ்ச” என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சயம் அநுத்தஸமுச்சயம் என்று

ஜீ—(சிவப்பாலும் இத்யாதி) h, i நீலம்-நெய்தல். j இரண்டையும் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஒன்றே இத்யாதி) h, k அஞ்ஜனத்தின் நைல்யமென்று அர்த்தாந்தரம் (நைல்யகுணம் இத்யாதி) h அஞ்சனம் - மை. h, i அஞ்ஜனம்போலவும் நெய்தல்போலவும் இருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! என்று முந்தின அர்த்தம். h, k அஞ்ஜனத்தின் நைல்யம்போன்ற வடிவையுடையவனே என்று இரண்டாமர்த்தம். l இங்கு எந்த சிலத்தைச் சொல்லுகிறது? என்ன (செய்யதாமரை இத்யாதி) n காலம் அவனிட்ட வழக்கென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (காலஸ்ய இத்யாதி) 1. “காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்க்மஸ்தாவரஸ்ய ச। ஈஸதே புக்யவாநேகஸ் ஸத்யமேதத், ப்ரவீமி தே ||” இத்யுத்யோக்யபர்வணி அஷ்ட ஷஷ்டிதமே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜய:.. m1. “காலஸ்ய ச” என்கிற சஸ்ப்யதம் - ப்ராத்ந்யத்திலே. n ‘காலத்துக்கு ப்ராத்ந்யமேது?’ என்ன (பதார்த்த

ப்ர— எட்டாம் பாட்டு (கோலம் இத்யாதி) (சென்று இத்யாதி) m1. उद्योगपर्वणि अष्ट-
षष्टितमे घृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः—“कालचक्रं जगच्चक्रं युगचक्रं च केशवः। आत्मयोगेन भगवान्
परिवर्तयतेऽनिशम्॥ १२॥ कालस्य च हि मृत्योश्च जङ्गमस्यावरस्य च। ईशते भगवानेकः
सत्यमेतद्वीमि ते॥ १३॥”

t2.(गङ्गा) अयोध्याकाण्डे (११२)—“चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम । न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥ २५ ॥ तथेति च प्रतिज्ञाय तं परिष्वज्य सादरम् । शुभ्रं

9. கொள்வன்நான் மாவலி! மூவடி தாவென்ற
கள்வனே! கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை
உள்வன்மை தீரஓ ராயிரந் தோள்துணித்த
புள்வல்லாய்! உன்னைஞ்ஞு ஞான்று பொருந்துவனே?

ஆ— 9. வ்யா:— (கொள்வன் நான்) கோலினைவை முடிக்க விரகறிவாநெருவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி, ரிரஸநஸ்வபாவனாய், விரோதி, ரிரஸநஸமர்த்த, னாயிருந்த உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்? என்கிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஸ்ரிதரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், ப்ரதிகூல ரிரஸநஸமர்த்த, னுமாயிருக்கிற உன்னை நான் சேர்வது என்று? என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்வன் என்று தொடங்கி) 'மஹாப, லீ! எனக்கு மூவடி வேணும், தா' என்று முக்தமான பேச்சாலே அவனை ஸர்வஸ்வாபஹரணம் பண்ணினவனே! (கஞ்சனை என்று தொடங்கி) கம்ஸன் உன்திறத்துச் செய்ய நினைத்த தீங்கு அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி, 'ருத், ரணையுடையம்' என்கிற அபி, மாநமெல்லாம் புக்த, நமாம்படி பூணனை அநாயாஸேந ஆயிரந்தோனையும் துணிப்பதும் செய்து, பெரியதிருவடியை யுத், துத்தில் கருத்தறிந்து நடத்த வல்லவனே! 9.

ஃ— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸமஸ்தப்ரதிபுந்த, க நிவர்த்தகனான உன்னை நான் ப்ராபிப்பது என்று? என்கிறார்.

அ—கண்ணழிவு. அறுதியிட்டுக்கொடுத்தது 1. "சதுர்த்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே" இத்யாதி, ஸ்லோகமாயிருக்க, 2. "பூர்ணே சதுர்த்துஸே வர்ஷே" என்கிறத்தை எடுத்தது ஸ்புடார்த்தமாய்கையாலே, 1. "சதுர்த்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹி ரக்ஷத்தம் | ந த், ரக்ஷயாமி யதி, த்வாம் து ப்ரவேக்ஷயாமி ஹுதாஸநம் ||" என்றால், 1. "ஸ ததேதி ப்ரஜிஜ்ஞாய" என்றுகிறே. 8.

தீ—கண்ணழிவு. அறுதியிட்டுக்கொடுத்தது 1. "சதுர்த்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே" இத்யாதி, ஸ்லோகமாயிருக்க, 2. "பூர்ணே சதுர்த்துஸே வர்ஷே" என்றத்தை எடுத்தது - ஸ்புடார்த்தமாய்கையாலே, 1. "சதுர்த்துஸே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹி ரக்ஷத்தம் | ந த், ரக்ஷயாமி யதி, த்வாம் து ப்ரவேக்ஷயாமி ஹுதாஸநம் || ததேதி ச ப்ரஜிஜ்ஞாய தம் பரிஷ்வஜ்ய ஸாத, ரம்" இத்யாதி. யுத், த, காண்டே, —2. "பூர்ணே சதுர்த்துஸே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக், ரஜ: | ப்ரத், வா ஜாஸ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே, நியதோ முநிம் ||" க்ரமேண அந்வய: 8.

च परिश्रज्य भरतं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥ युद्धकाण्डे (१२७) "पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः। भरद्वाजाश्रमे प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम् ॥ १ ॥"

ப— ‘மாவலி—மாவலீ!, நான்—நான், மூவடி கொள்வன்—மூவடி கொள்வன், தா—தா’, என்ற—என்று (முக்தே,கத்தியாலே அவனை வசீகரித்த), கள்வனே—க்ருத்ரிமனாய், கஞ்சனை வஞ்சித்து—கம்ஸனுடைய வஞ்சகம் அவன்தன்னோடே போம்படிபண்ணி, வாணனை—வாணனை, உள் வன்மை தீர—நெஞ்சவலி அழியும் படி, ஓர் தோள் ஆயிரம்—அத்வதீயமான தோள் ஆயிரத்தையும், துணித்த—துணித்துப்பொகட்ட, புள்வல்லாய்—கருடவாஹனே! உன்னை—(இப்படி ஆழ்ந்த விரோதி, நிவர்த்தநஸமர்த்ததுன) உன்னை, எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்—என்று சேர்வது? 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி,நிரஸந ஸீலனுமாயிருந்த உன்னை நான் சேர்வது என்றோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்வன்) பெற்றாலல்லது போகேனென்னுதல், விநீதவேஷத் தைக் கண்டு ‘நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொள்வதுகாண்’ என்றிருந்த அவன் நினை வறிந்து ‘நான் கொள்வன்’ என்னுதல். (மாவலி) இதுக்கு முன்பு ஒரு ப்ரபுவுக்குத் தாழ்வு சொல்லியறியானே. அவதாரத்துக்கு முன்பு அறியான், ப்ரபு இல்லாமை யாலே; அவதரித்த பின்பு பிறந்த அன்றே பி,கைஷ்யில் அதிகரிக்கையாலே கற்கைக்கு அவஸரமில்லை; அவன் தன்னை முதற்பேர் சொல்லக் கண்டறியாமை யாலே, இவனைப் பார்த்து இவன் பருவத்தாலே ப்ரீதனாய் ‘உனக்கு வேண்டுமது என்?’ என்ன, ‘மூவடி’ என்றான். தன்னை வேண்டும் தரமன்றிக்கேயிருக்கை யாலே அநாதூரிக்க, ‘தா’ என்றான். (என்ற கள்வனே) ஸுக்ராதிடிகள் விரோதிக்க, அவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி உன் முக்துமான பேச்சாலே அவனை அபஹரித்தவனே! (கஞ்சனை வஞ்சித்து) கம்ஸன் குவலயாபீடத்தாலே நலிய நினைக்க, அந்நினைவை அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி. (வாணனை உள்வன்மை தீர) க்ஷுத்ரதேவதையைப் பற்றி, 1. “अथ सोऽभयंगतो भवति” (அத, ஸோ஽பயங்க்தோ பவதி) என்றிருக்குமாபோலே இருந்த வாணன் நெஞ்சவலி போம்படியாகப் பெரியதிருவடிமேலே ஏறிச் சாரிலாக வந்து அவனுடைய பூஹுவநத்தைச் சேதித்தவனே! (புள்வல்லாய்) ‘வாள்வல் லான் தோள்வல்லான்’ என்றற்போலே. (உன்னை) ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தி யாய், ப்ராப்தனாயிருந்துள்ள உன்னை. (எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) பிரித்தவன் கூடினற்போலேயிறே இவர்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞநம் பிறந்தபடி. அநந்யார்ஹையான பிராட்டி அஸோகவநிகையிலே இருந்தாற்போலேயாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞநம் பிறந்தால் ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் இருப்பு. 9

ஈ— ஒன்பதாம் பாட்டு. a ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி,நிரஸந ஸீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

வ்யா:—(கொள்வன்) b மலையாளர் வளைப்புப்போலே, ‘கொண்டல்லது போகேன்’ என்றுகூறிற்று. c அன்றியே, இவனுடைய c, விநீதவேஷத்தைக்கண்டு ‘இவன் நம்

ஈ—பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வது காண்' என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானு யிற்று மஹாபுலி; அவன் நினைத்தத்தை அறிந்து, 'நான் கொள்வன்' என்கிறான்; அன்றியே, d இவன் வடிவில் நைரபேக்ஷயத்தைக் கண்டு, 'இவன் நம்கை ஒன்று d₂ கொள்ளுமோ?' என்று இருந்தான்; நீ அங்ஙன் நினைக்கவேண்டா; நான் ஸாபேக்ஷன்' என்கிறார். (நான்) e உன்பக்கல் பெற்றாலன்றி e₂ ஓரடியிடாத நான். (மாவலி) f பிறந்தவன்றே பி₄கையிலே அதி₄கரிக்கையாலே ப்ரபு₄க்களை உபசரித்து வார்த்தை சொல்லியறியானே. g முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வுசொல்லியறியான்; h பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; i அத்தாலே, 'மாவலி' என்கிறான். j எல்லாரும் தன்னை j₂ உயரச் சொல்லுமதொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமை யாலே. இவன் ஒரு பூலன் தன்முன்னே நின்று சிறுபேரைச்சொல்லி அழைத்த வாறே j₃ இனியனாய் முகத்தைப்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றான். k (மூவடி) தன்பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்திப்பாரில்லாமை யாலே அநாத்₃ரித்திருந்தான்; 'அந்யபரதை பண்ணுதே, தா' என்கிறான். (என்ற l கள்வனே) m இந்த்₃ரன் ஸரணம்புக்கு நின்றான், உதாரனாயிருப்பானொருவன் அவ

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொள்வன் இத்யாதி₃) a (ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய்) என்றது b 'களவன்' என்றத்தைப்பற்றி. முந்தின அர்த்தம் யாசகத்வ சாதூர்யத்திலே; நீ தாராவிட்டாலும் நான் கொள்வன் என்று கருத்து. c த்₃விதீயார்த்தம் - வைஸிஷ்ட்யத்திலே. c₂ விநீதவேஷமாவது— A 'வேர்ந்திலகு' இத்யாதி₃ப்படியே சென்று கிட்டுகை. d த்ருதீயார்த்தம் - நைரபேக்ஷயத்திலே. d₂ (கொள்ளுமோ) கொள்ளுமோ கொள்ளானே என்றபடி. d யத்₃வா த்₃விதீயார்த்த₂விவரணம் (அன்றியே இவன் வடிவில் இத்யாதி₃) என்னுதல். e முந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர அருளிச் செய்கிறார் (உன்பக்கல் இத்யாதி₃) e₂ (ஓரடியிடாத இதி) ரஸோக்தி: f...i மஹாராஜனே! என்னுதே 'மாவலி' என்று சிறுபேரைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'தன்னைப்போலே ஒரு ப்ரபு₄வில்லாமை யாலே திருவவதாரத்துக்கு முன்பு உபசாரம் சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்க்யமில்லை. பிறந்த அன்றே பி₄கையிலே அதி₄கரிக்கையாலே வாஸநை பண்ணுகைக்கு அவஸரமில்லை. ஆகையாலே சிறு பேரைச் சொல்லுகிறான்' என்கிறார் (பிறந்தவன்றே என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) j₂ உயர-உச்ச₂ரிதமாக. j₃ இனியனாய்-ரஸிகோ பூ₄த்வா இத்யர்த்த₂; ப₄க₃வது₃க்திரஸாநுப₄வ தத்பரோ பூ₄த்வேதி யாவத். l, m எத்தைப்பற்றி 'களவன்' என்கிறதென்ன (இந்த்₃ரன் இத்யாதி₃) m, n (இந்த்₃ரன் ஸரணமென்று தொடங்கி—பறித்துக்கொண்டான் என்னுமளவும்) க்₃ரந்த்₂கார

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொள்வன் இத்யாதி₃) a 'களவனே கஞ்சனை வஞ்சித்து' இத்யாதி₃ 'எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்' என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ரக்ஷணோபாய ஜ்ஞனுமாய் இத்யாதி₃) b முந்தின அர்த்தம் - யாசகத்வசாதூர்யத்திலே; நீ தாராவிட்டாலும் நான் கொள்வனென்று கருத்து; மலையாளர் வளைப்பாவது—மலையாளர் ஒருவன் பக்கலிலே ஒன்றை வாங்கநினைத்தால் வாங்கியல்லது போகாதபடி வளைத்துக்கொள்வர்கள், அதுபோலே என்றபடி. c த்₃விதீயார்த்தம் - வைஸிஷ்ட்யத்திலே. d த்ருதீயார்த்தம் - நைரபேக்ஷயத்திலே. e ப்ரத₂மார்த்தத்துக்குச் சேர (உன்பக்கல் இத்யாதி₃) f...i அர்த்த₂யானால் 'மஹாராஜாவே' என்ன வேண்டாவோ? என்ன (பிறந்தவன்றே இத்யாதி₃) (மாவலியென்கிறான்) இத்யந்தம். j, k அவதாரிகை (எல்லாரும் இத்யாதி₃) j₂ உயர-உத்க்ருஷ்டமாக. j₃ இனியனாய்-ரஸிகனாய்; ப்ரீதனாய் இத்யர்த்த₂: l, m களவேதென்ன (இந்த்₃ரன் இத்யாதி₃) o, p வஞ்சிக்குமது தே₃ரஷமன்றிக்கே கு₃ணமாகைக்காக

சு—னுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; “ராவணாதி,களைப்போலே அழியச் செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபுராஸத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கையாலே. இவனோ ஸரணம் புக்கு நின்றான்; இனிப் போம்வழியென்?” என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, ஸுக்ராதிகள் ‘இவன் தேவகார்யம் செய்ய வந்தான்’ என்னச்செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சழகாலும் வாய்மாளப்பண்ணின வஞ்சநங்குளெல்லாவற்றையும் நினைத்து ‘கள்வனே’ என்கிறார். o (கஞ்சனை வஞ்சித்து) p கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத் தாலே புகுந்ததாகத் தானும் து:க்கி₂யாய்க் கண்ணநீர் பாய்த்துவானாக வாசலிலே குவலயாபீட₂த்தையும் மல்லரையும் நிறுத்திவைக்க, அத்தையடைய நிரலித்து, கம்ஸன் கோலின் வஞ்சநத்தை அவன்தன்னோடே போக்கினவனே! (வாணன் இத்யாதி₃) q கூறுத்₃ரதே₃வதையைப்பற்றி, q₁. “अथ सोऽभयंगतो भवति” (அத₂ ஸோ₂-ய₂யங்க₂தோ₂ ப₂வதி) q₃ என்றிருக்குமாபோலேயிருந்த வாணனுடைய r நெஞ்சுவலி s கைமேலே போம்படியாகப் பெரியதிருவடியின் மேலே ஏறிச் t சாரிகை வந்தவனே! (ஆயிரந்தோள் துணித்த) u ‘இவன் கைவிஞ்சினான்’ என்று இவனைக் கைகழிய விட்டான். v (புள்வல்லாய்) ‘வாள்வல்லாய், தோள்வல்லாய்’ என்றிற்போலே. (உன்னை எஞ்ஞான்று w பொருந்துவனே) x அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தாற்போலேயிருக்கிறது காணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே. y 2. “अनन्या राघवेणाहम्” (அநந்யா ராக₂-

அ-வாக்யம். o, p வஞ்சிப்பது கு₃ணமல்லவாகையாலே அது கு₃ணமாகக்காக(கம்ஸன் மாதுலனாய்) இத்யாதி₃நிருபணம். q₃ (என்றிருக்குமாபோலே) ப₄க₃வந்திஷ்ட₂ன் இருக்குமாபோலே என்றபடி. r “உள்வன்மை”-(நெஞ்சுவலி) s(கைமேலே)-உடனே; கையோடே. t சாரிகை-வையாளி. u “வாணனை ஆயிரந்தோள் துணித்த” என்றதுக்கு ரஸோக்தி (இவன் கைவிஞ்சினான் இத்யாதி₃) v (புள்வல்லாய்)இந்தப்புள்ளை நடத்தும்போது இவனையாகவேனுமிறே. w பொருந்துகை-கூடுகை. w, x “பொருந்துவன்” என்று பிராட்டிமார் சொல்லும் பாசுரத்தை இவர் சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (அவன்பக்கல் நின்றும் இத்யாதி₃) y ஏதத்₃விவரணம் (அநந்யா இத்யாதி₃)

ஐ—அருளிச்செய்கிறார்(கம்ஸன் இத்யாதி₃) q₃(என்றிருக்குமாபோலே) என்று ப₄க₃வந்திஷ்ட₂ன் இருக்கு மாபோலே. q(கூறுத்₃ரதே₃வதையைப்பற்றி) இருந்த வாணன் இத்யந்வய: r “உள்வன்மை-நெஞ்சுவலி. s கைமேலே-உடனே; கையோடேயென்று ஸ்வபூவார்த்தம். t சாரிகை-வையாளி. u “வாணன்-ஆயிரந்தோள் துணித்த” என்றதுக்கு ரஸோக்தி (இவன் கைவிஞ்சினான் இத்யாதி₃) அவி தேயுயானான் என்று த்யஜித்தானென்று ரஸோக்தி. கைபெருத்தானென்று கையைக்கழித்து விட்டானென்று ஸ்வபூவார்த்தம். v (புள்வல்லாய் இத்யாதி₃) இந்தப்புள்ளை நடத்தும்போது இவனையாகவேனுமென்றபடி. w பொருந்துகை-கூடுகை. w, x கூடுவனென்றதே ‘பொருந்துவன்’ என்று பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன (அவன்பக்கல்நின்றும் இத்யாதி₃)

ப்ர— ஒன்பதாம் பாட்டு (கொள்வன் இத்யாதி₃) q₁. तैत्तिरीयकोपनिषदि (அ ௮)

“यदा ह्येवैष एतस्मिन् दृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयंगतो भवति ।”

(பொருந்துவனே)y2. सुन्दरकाण्डे (२१) रावणं प्रति सीता “शक्या लोभयितुं नाह-
मैश्वर्येण धनेन वा । अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा ॥१५॥”

ஈ - வேணுஹம்) என்கிற பிராட்டி அஸோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற்போலேயிருக்கிறது காணும், z ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. a ஸர்வஜ்ஞாய் ஸர்வஸக்தியாய் ஸீலாதி, குணங்களை யுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை: b நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன்; ஆன பின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார். c "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிஸிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப, த, த, ரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; c₁. 'अन्या' (அநந்யா) என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இருப்பது. டீஸ்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பே, த, த, குஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம் - அல்லாதா ரோபாதி பிரிவுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறன்; ஐக்யஞ்சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்தர்ய காஷ்டையைப் பற்றச் சொல்லுகிறன்" என்று d₂ ப்ராஸங்கிக்மமாக ஓர்

அ-2 "ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அவன்பக்கத்தினும் பிரிந்தமை தோன்றுமபடி எங்ஙனெயென்ன (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே இத்யாதி) a காலப்ரஸ்னம் பண்ணுவது "அவன் வருவன்", என்று ஸீ, த, த, வத்கரித்த பின்பிறே; எவ்வழியாலே 'வருவன்' என்று ஸீ, த, த, வத்கரித்தார் என்ன (ஸர்வஜ்ஞாய் இத்யாதி) "மூவடிதாவென்ற கள்வனே" என்கையாலே - ஸர்வஜ்ஞத்வம். "கஞ்சனை வஞ்சித்து" இத்யாதி யாலே - ஸர்வஸக்தித்வம். "எனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே" (8) என்கையாலே (ஸீலாதி, குணங்களை யுடைய என்கிறது) b (நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன் இதி) ஏதத் - "எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்" இதி லக்ஷ்மிஸமத்வேத அபி, த, த, நப, லிதம். c₂. "கதா த்ரக்ஷயதி மாம் பதி:" என்று அநபாயிநியான பிராட்டி சொல்லும் வார்த்தையை "எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்" என்று சொல்லும்படியென்? என்ன (ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் இத்யாதி) c₂ ஆகையாலே (அநந்யா என்கிற பிராட்டி) என்று கூட்டுவது. d ஆனால் பின்னை 3. "ப்ரக்ருதே: புருஷாச் சான்யஸ் த்ருதீயோ வைவ வித்யதே | அத, கிம் ப, ஹுநோக்தே நரநாரீ மயோ ஹரி: ||" என்றும், 4. "அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதீ" என்றும் ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஐக்யம் சொல்லுகிற வழியாலே ஈஸ்வரகோடியாகச் சொல்லாநிற்க, சேதனகோடியாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஈஸ்வரனில் இத்யாதி) c, d, d₂ (ப்ராஸங்கிக்மமாக) "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்" என்ற வாக்யம் தொடங்கி ப்ராஸங்கிக்மம் என்றபடி.

ஜீ - y விவரணம் (அநந்யா இத்யாதி) 1. "ஸக்யா லோபுயிதும் நாஹமைஸ்வர்யேண த, நே வா | அநந்யா ராக, வேணுஹம் புாஸ்கரேண ப்ரபு, யதா ||" இதி ஸுந்த, ரகாண்டே, ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. z ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அவன்பக்கத்தினும் பிரிந்தமை தோன்றுமபடி எங்ஙனே? என்ன (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி) a பொருந்துகை நிச்சிதமோ, 'எஞ்ஞான்று?' என்கைக்கு? என்ன (ஸர்வஜ்ஞாய் இத்யாதி) 'கள்வனே' என்கையாலே - ஸர்வஜ்ஞத்வம்; 'கஞ்சனை வஞ்சித்து' இத்யாதி யாலே - ஸர்வஸக்தித்வம். 'ஈர்கின்ற சீலமே' என்கையாலே - (ஸீலாதி, குணங்களை யுடைய) என்றது. c₂. "கதா த்ரக்ஷயதி மாம் பதி:" என்ற அநபாயிநியானவாப்போலே 'எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்' என்னும்படியென்? என்ன (ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் இத்யாதி) c₂ "ஆகையாலே, 'அநந்யா' என்கிற" என்று கூட்டுவது. d₄. "அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதீ", 3. "நரநாரீமயோ ஹரி:" என்று ஈஸ்வரனோடு ஐக்யகத, நமுகே, ந ஈஸ்வரகோடியாகச் சொல்லாநிற்க, பிராட்டியைச் சேதனகோடியாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஈஸ்வரனில் இத்யாதி) c, d, d₂ (ப்ராஸங்கிக்மமாக) என்று "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்" என்று தொடங்கியதல், 'ஈஸ்வரன்' இத்யாதி, வாக்யம் தொடங்கியதல்.

10. பொருந்திய மாமரு தினிடை போயஎம்
பெருந்தகாய்! உன்கழல் காணிய பேதுற்று
வருந்திநான் வாசக மாலகொண்டு உன்னையே
இருந்திருந் (து)எத்தனை காலம் புலம்புவனே?

ஆ— 10. வ்யா:— (பொருந்திய) பொருந்தின மாமருதினடை அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே! உன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெருதொழிந்து இப்படி முடியவும் பெருதேயிருந்து பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கிடந்து அலற்றக் கடவேன்? என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — உன்னுடைய குணஜிதனாய் உன்னைக்காணப் பெருத வ்யஸந்ததாலே து:க்கப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் து:க்கப் படக்கடவன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (பொருந்திய என்று தொடங்கி) அல்பவிவரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற மருதுகளின் நடுவே அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்த மஹாப்ரபாவனே! மருதிந்நடுவே தவழ்ந்துபோன திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. (வருந்தி என்று மேலுக்கு) பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு. 10.

ஈ—உருவிலே அருளிச்செய்தார். e (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி,) f 'கரப,பாதையிறே இவனை இப்படி கலங்கப்பண்ணிற்று' என்று g அடுத்தேருக வந்த கரத்தைக் கழித்து ப்ரபந்தகரத்திலே நிறுத்தினவனே! h A "ஆயிரங்கரங்கழித்த ஆதிமால்" இறே. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) வாணனுடைய i கைப்பற்றையும் கழித்து j இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன்? என்கிறார். 9.

அ-e சாடு ப்ரயோகார்த்தம் புநஸ்ச பதேபாதநம் (ஆயிரம்இத்யாதி,) f கரம்-கப்பம். B "கரமும் கடமும் குடியிறையாகும்" என்னக்கடவதிறே. g அடுத்தேருக-அதி,கமாக. அடுத்தடுத்தேறின என்று ஸ்வபூவார்த்தம். h கரங்கழித்தமைக்கு ஸம்வாதம் (ஆயிரம் இத்யாதி,) திருச்சந்தவிருத்தம். i கைப்பற்றை என்றுது - ஸ்லேஷம். கையாலே பற்றப்பட்டத்தையும், கைகளைப் பற்றியுடையன யிருந்தமையையும். j இறையிலியாக்கி-இறையிலலாதவனாக்கி. இறை-தேவதையும், கரமும். 9.

ஐ-e சாடு ப்ரயோகார்த்தம் புநஸ்ச பதேபாதநம் (ஆயிரம்இத்யாதி,) f கரம்-கப்பம். B "கரமும் கடமும் குடியிறையாகும்" என்னக்கடவதிறே. g அடுத்தேருக-அதி,கமாக; அடுத்தடுத்தேறின என்று ஸ்வபூவார்த்தம். h கரங்கழித்தமைக்கு ஸம்வாதம் (ஆயிரம் இத்யாதி,) திருச்சந்த விருத்தம், ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு A "மோடியோடு" இத்யாதி. ப,ராணனுடைய ஆயிரந்தோளையும் கழித்த காரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரன் இத்யார்த்தம். i கைப்பற்றையும் - கைவசமானத்தையும் என்று சாடு, கைகளைப்பற்றி உடையனயிருந்தமையையும் என்று ஸ்வபூவார்த்தம். j இறையிலியாக்கி - இறையிலலாதவனாக்கி. இறை - தேவதையும், கரமும். க்ரமேண அந்வய: 9.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்ரதிபூந்தகத்தை அநாயாஸேந போக்கும் உன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டு எத்தனைகாலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

பொருந்திய—(தன்னில்தான்) செறிந்துநிற்கிற, **மா மருதின் இடை**—பெரிய மருதுகளின் நடுவே, **போய**—(அநாயாஸேந) போய் அதை முறித்து, **எம் பெருந்தகாய்**—(உன்னை) எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகத் தந்த பெரியவனே! **உன்**— உன்னுடைய, **கழல்**—(அக்காலத்திலே மறியவிட்ட) சிவந்த திருவடிகளை, **காணிய**—காணவேணுமென்கிற, **பேது**—ஈடுபாட்டை, **உற்று**—உடையேனும், **வருந்தி**—கலேயித்து, **நான்**—(விளம்பூசுகூமனான) நான், **வாசகம்**—(உன்னுடைய) குணவாசகமான, **மாலைகொண்டு**—ஸப்தஸுந்தர்ப்புத்தைக்கொண்டு, **உன்னையே**—(நிரதிஸயபேடாக்யனான) உன்னையே நோக்கி, **இருந்து இருந்து**—இளைத்திருந்திருந்து, **எத்தனைகாலம்**—எத்தனைகாலம், **புலம்புவன்**—கூப்பிடக்கடவேன்?

காணிய—காண்கைக்கு.

10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸந்தாலே க்லேஸப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

வ்யா:—(பொருந்திய) இவனை நலிய நினைத்து க்ருதஸங்கேதராய் நின்றபடி; நிர்விவரம் என்னவுமாம். **(மாமருது)** ‘அவ்வருகே சாய்ந்தது அவன்மேலே சாய்ந்ததாகில் என்படக்கடவேன்!’ என்று வயிறு பிடிக்கிறார். **(இடைபோய)** ஒன்றென்னலாம்படி அவகாஸமின்றியே நிற்க, அவகாஸமுள்ளவிடத்தில் போமா போலே அதன்நடுவே போனபடி. **(எம் பெருந்தகாய்)** அதில் அகப்படாதே ஸேஷியான உன்னை எனக்குத் தந்த பெரியோனே! **(உன்கழல் காணிய பேதுற்று)** உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. 1. “यमलार्जुनयोर्मध्ये जगाम कमलैक्षणः। ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतपरः॥” (யமலார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷண:। தத: கடகடாஸப்தஸமாகர்ணநதத்பர:॥) என்று மருது முறிந்த ஓசையைக் கேட்டுப் புரிந்துபார்த்தபோதைச் சிவந்த திருக்கண் களையும் அப்போதைத் திருவடிகளின் சிவப்பையும் காணவாய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டது. **(பேதுற்று)** மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாநமும் போயிற்று. **(வருந்தி)** ஆசைப்பட்ட விஷயாநுகுணமாயிறே நோவுபாடும் இருப்பது. ஒரு சொல் தொடை எடுக்கையாகிறது, ஒருமலையை எடுத்தாற்போலேயிருக்கை. **(நான்)** விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையையுடைய நான். **(வாசகமலை கொண்டு)** உன் குணத்துக்கு வாசகமான சொல்தொடையைக்கொண்டு. **(உன்னையே)** 2. “यतो वाचो निर्वर्त्तते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும்படியான உன்னையே. **(இருந்து இருந்து)** ஒரு வார்த்தை தலைக்கட்டுகைக்கு நடுவே பலபடி இளைப்பாற வேண்டியிருக்கை. **(எத்தனை காலம் புலம்புவனே)** ‘இதுக்கு முடிவு என்று?’ என்கிறார். ஸாதூநபூத்த்யா சொல்லமாட்டார்; ப்ராய்யபூத்த்யாலே தவிர மாட்டார்.

10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a உன்னைக் காணப்பெருத வ்யஸநத்தாலே க்லேஸப் படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் கூப்பிடக் கடவேன் ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பொருந்திய மாமருது) மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே - மரத்தைச் சொல்லி; bA “மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்” என்று b₃ வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே - நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி; b₃மாமருது என்கையாலே - மாவென்று - கறுப்பாய், இத்தால்-சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறு c வினை செய்யாதே மேலேவிழ அமைந்திருக்கை. d நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது. e இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம். f ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷண துர்ஸநத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையையுடையவை. (இடைபோய) இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட பூயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே, g ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போனானாயிற்று. h (போய எம்பெருந்தகாய்) i அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு ஸேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! (உன்கழல் இத்யாதி) j1. “ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतत्परः” (தத: கடகடாஸப்₃த₃ஸமாகர்ணநதத்பர:) என்று

அ— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி) a “கழல்காணிய பேதுற்று வருந்தி நான் எத்தனைகாலம் புலம்புவன்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (உன்னைக் காணப்பெருத இத்யாதி) b (மரங்கள்போல் இத்யாதி) திருமாலை. b₃ வன்மை-காடி₂ந்யம். b₃“மா” என்று கறுப்பாதல், மஹத்தையாதல். c வினை-யுத்₃த₄ம். d நினைத்த காரியத்துக்கு-முடிக்கைக்கு என்றபடி. e “பொருந்திய” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இவற்றின் இத்யாதி) f ஸப்₃த₃ம்ருந்த அடைவுக்குச் சேர நிகழ்மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி) g “மருதினிடை” என்கிற ஏகவசன தாத்பர்யம் (ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே என்றது) h,i “போய” என்ற அனந்தரம் “எம்” என்றதுக்கு வாஸநை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் நடுவே இத்யாதி) j மருதை ஓடித்த அனந்தரம்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி) a “கழல்காணிய பேதுற்று வருந்தி நான் எத்தனை காலம் புலம்புவன்” என்ற பத₃ங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (உன்னைக் காணப்பெருத இத்யாதி) b (மரங்கள்போல் இத்யாதி) மரங்கள்போலே கடி₂நமான நெஞ்சம் என்றபடி; (திருமாலை 27); b₃ வன்மை-காடி₂ந்யம். c வினை-யுத்₃த₄ம். d நினைத்த காரியத்துக்கு-முடிக்கைக்கு என்றபடி. e “பொருந்திய” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இவற்றின் இத்யாதி) f ஸப்₃த₃ம் இருந்த அடைவுக்குச் சேர நிகழ்மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி) g “மருதினிடை” என்கிற ஏகவசந தாத்பர்யம் (ஒன்றிலே வெளிகண்டு இத்யாதி) h,i “போய” என்ற அநந்தரம், “எம்” என்றதுக்கு வாஸனை (அவற்றின் நடுவே இத்யாதி) பெருந்தகாய் - பெரியவனே! j மருதையொடித்த அநந்தரம்

பர— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி) (இடைபோய) j1. पञ्चमेशे षष्ठे — “व्यग्रायामथ तस्यां स कर्षमाण उल्लखलम्। यमलार्जुनयोर्मध्ये जगाम कमलेश्वरः॥ १६॥ कर्षता वृक्षयोर्मध्ये तिर्यग्गतमुल्लखलम्। भगनावुत्तुङ्गशाखाग्रौ तेन तौ यमलार्जुनौ॥ १७॥ ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतत्परः। आजगाम व्रजजनो ददर्श च महाद्भौ॥ १८॥ भयस्कन्धो निपतितौ भगनशाखौ महीतले। नवोद्गताल्पदन्तांशुसितहासं च बालकम्॥ १९॥”

ஈ—அவை முறிந்துவிழுகிறபோதை ஓசைகேட்டுப் புரிந்துபார்த்து. அபூர்வதர்ஸநத் தாலே j_2 விகளிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணு மென்று ஆசைப்பட்டது. k_1 . “ ज्ञानम कमलेश्वरः ” (ஐக்யாம கமலேக்ஷண:) புரிந்துபார்த்த கண்களைக் காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி: தவழ்ந்துபோகிற போதைத் திருவடிகளைக் k_2 காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். l எல்லா அவஸ்தையிலும் அவனை l_2 அடிகளைக் k_2 காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். m தந்தாம் ஜீவநத்தை m_2 நோக்கத் தேடுமித்தனையிறே எல்லாரும், இவரும்

அ—திருவடிகளை அருளிச்செய்வது—ருஷிக்குத் திருக்கண்களிலே ஆத்யரம் நடந்தாற்போலே தமக்குத் திருவடிகளிலே ஆத்யரம் நடந்ததென்று தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (தத: கடகடாஸப்யத், இத்யாதி.) 1 . “ $\text{कदकाशप्यत्सुमाकर्णत तत्परः}$ ” என்றது வ்ரஜஜன விசேஷணமாயிருக்க, கமலேக்ஷணானுக்கே ஹேதுத்வேந எடுத்தது—முறிந்துவிழுகிறபோதிலே ஸப்யத், ப்ரவணௌத் கண்ட்யம் இவனுக்குமுண்டாகையப்பற்ற. j_2 (விகளிதமான அக்கண்போலே என்றது) 1 . “ कमलेश्वरः ” என்றத்தைப்பற்ற. k மஹாப்ரவேசோத்தாம் பராங்குஸார்யஸ்ய ருஷிப்யோ வ்யாவ்ருத்திம் அத்ர ப்ரஸங்க்யாத் ஸம்வாத்யதி (ஐக்யாமேதி) k_2 (காண ஆசைப்படுகிறார்) சேஷத்வாநுசுணமாகத் திருவடிகளை அநுஸந்திச்சுக்கிறார் என்றபடி. l பிரிந்து நோவுபடுகிற அவஸ்தையிலும் ஸ்வரூபம் குலையாமலிருக்கிற ஆகாரம் இவர்க்குண்டாயிருக்கிறது என்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா அவஸ்தையிலும் இத்யாதி.) l_2 (அடிவிடாரே இதி) சாடு: m ருஷி: சக்ஷுஸ்ஸௌந்த்யம் த்ய்ரஷ்டும் கிமித்யவாஞ்சத், பராங்குஸார்ய: தத்யாவிநா பாத்யௌந்த்யம் த்ய்ரஷ்டும் கிமிதி வாஞ்சத்? இத்யத்ராஹ (தந்தாம் ஜீவனத்தை இத்யாதி.) தந்தாம் ஜீவனத்தை இத்யாதிக்கு த்வந்யர்த்தம் தந்தாம் ப்ராணன்களை ரக்ஷிக்கத் தேடுமித்தனையிறே என்றபடி. ஸ்வாப்யாவிகமான அர்த்தம்—தமக்கு ப்ராணானு திருவடிகையக்காணத் தேடுமித்தனையிறே என்றபடி. A அமலங்களாக விழிக்கும் கண்களைப்பற்ற

ஜீ—திருவடிகளை அருளிச்செய்தது. ருஷிக்குத் திருக்கண்களிலே ஆத்யரம் நடந்தாற்போலே, தமக்குத் திருவடிகளிலே ஆத்யரம் நடந்ததென்று தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (1 . “ ततः कदकाशप्यत् ” இத்யாதி.) 1 . “ $\text{व्यक्तरायामत तस्याम स कर्णमान उलूकूलम् | यमलार्जुन योर् मद्ये ज्ञानम कमलेश्वरः || कर्णता व्रुक्षयोर् मद्ये त्र्यक्ष्यतमुलूकूलम् | पक्ष्मावत्तुங்கुलாக्युक्तेन तेन यमलार्जुन || ततः कदकाशप्यत्सुमाकर्णत तत्परः | ओज्युमा व्रजजनो तद्यत्स महोत्तुमेन ||}$ ” இதி பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்டே. 1 . “ ततः कदका ” இத்யாதி, பதம் - வ்ரஜஜன விசேஷணமாயிருக்க, கமலேக்ஷணானுக்கே ஹேதுத்வேந எடுத்தது - முறிந்து விழுகிற போதில் ஸப்யத், ப்ரவணௌத் கண்ட்யம் இவனுக்கும் உண்டாகையப் பற்ற. j_2 (விகளிதமான அக்கண்போலே என்றது) 1 . “ कमलेश्वरः ” என்றத்தைப் பற்ற. இத்தால் - ருஷியிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. k (ஐக்யாம இத்யாதி.) சேஷத்வாநுசுணமாகத் திருவடிகளை அநுஸந்திச்சுக்கிறார் என்றபடி. l பிரிந்து நோவுபடுகிற அஸ்தையிலும் ஸ்வரூபம் குலையாமலிருக்கிற ஆகாரம் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கிறதென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா அவஸ்தையிலும் இத்யாதி.) l_2 (அடிவிடாரே இதி) சாடு: அடி - திருவடிகள்; முதல் இதி த்வநி: m ருஷியைப்போலே கண்ணழகைக் காண ஆசைப்படாதே, இவர் திருவடிகளழகைக் காண ஆசைப்படுகிறதென்? என்ன (தந்தாம் ஜீவநம் இத்யாதி.) m_2 (ஜீவநத்தை நோக்க) என்றுத்கு - ப்ராணனை ரக்ஷிக்க என்று த்வந்யர்த்தம்; தமக்கு ப்ராணானு திருவடிகளைக் காண என்று ஸ்வாப்யாவர்த்தம். நோக்குகை - ரக்ஷிக்கையும், பார்க்கையும். A அமலங்களாக விழிக்கும் கண்களைப்பற்ற, B தேனே

ஈ—தம்முடைய ஜீவநத்தை m_3 நோக்கத் தேடுகிறார். n (பேதுற்று) அறிவுகெட்டு. n_3 (வருந்தி) n_3 இழந்த விஷயத்துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேஸும் இருப்பது. (நான்) m அடியே பிடித்து ஜீவித்துப்போந்த நான். pA “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த் தொல்லை” என்கிறபடியே அத்திருவடிகள் பெறில் p_3 தலையாக ஜீவித்து. அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். q (வாசகமாலைகொண்டு) q_3 ஒருமலையெடுத்தாற்போலையாயிற்று. இவர்க்கு ஒரு சொற்கொண்டு சொல்லுகை. (உன்னை) பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாத உன்னை. $r1$. “यतो वाचो निवर्त्तते अणाय मनसा सह” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ) இறே. s' இருந்து இருந்து t ஒருகால் ஒன்று சொல்லப்பக்கால் அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் t_3 பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்க வேணும் காணும். (எத்தனை காலம் u புலம்புவனே) v ஸாத₄நபு₃த்₃த்யா சொல்ல மாட்டார், w ப்ராப்யபு₃த்₃த்யா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறார். 10.

அ—Bதேனே மலரும் திருப்பாதம் இவர்க்கு பே₄ாக்யமென்று கருத்து. m_2' நோக்க இதி) t_3 ரஷ்டும் ரக்ஷிதும் இதயர்த்த₃த்யவயவிவக்ஷயா ரஸோக்தி: n பேதுற்று-வருந்தி. n_3 “வாசகமாலைகொண்டு இருந்திருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவன்” இத்யுச்சுமானக்லேஸஸ்ய ஹேத்வாகாங்க்ஷயாமாஹ (இழந்த விஷயத்துக்குத்தக்க இதி) oC “மயர்வற மதிநலம் அருளினை-துயரறு சுடரடி” என்றத் தைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அடியே பிடித்து இத்யாதி₃) p திருவடிகளே த₄ரகமாக இருந்தாரோ? என்ன (நின்செம்மா இத்யாதி₃) வாக்யத்யவயே ச ரஸோக்தி₃த்₃த்யா ரஷ்டவ்யா. q_3 “பெருந்தகாய் - நான் உன் கழல் காணிய பேதுற்று - வருந்தி இருந்திருந்து வாசகமாலை கொண்டு எத்தனைகாலம் புலம்புவன்” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (ஒரு மலையெடுத்தாற் போலே இத்யாதி₃) r பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணாதோ? என்ன (யத இத்யாதி₃) s, t வீப்பைக்கு அர்த்தம் (ஒருகால் இத்யாதி₃) t_3 பட்டைப்பொதிசோறு—கமுகம் பட்டையிலே கட்டின பாதேயம். (பட்டைப் பொதிசோறு இதி) D “உண்ணுஞ்சோறு” இத்யாத்யுத்த ப்ரகாரவிநிஷ்டத்வாத் மத்யே மத்யே p_3 க₃வத்ஸம்ரணேந ஆஸ்வாஸ: கார்ய: இதயர்த்த₃: u, v “புலம்புவன்” என்று து₃:க்கப்படுவானென்? சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஸாத₄நபு₃த்₃த்யா இத்யாதி₃) w ஆனால் தவிரவொண்ணாதோ? என்ன (ப்ராப்யபு₃த்₃த்யா இத்யாதி₃) h பெருந்தகாய்-பெரியவனே! “பேதுற்று - ஈடுபாட்டை உடையேனும், காணிய - காண்கைக்கு” என்று உரையிலே. 10.

ஜீ—மலரும் திருப்பாதம் இவர்க்கு பே₄ாக்யமென்று கருத்து. n காணிய பேதுற்று-காணவேணு மென்று அறிவுகெட்டு; காணிய-காண்கைக்கு. n_3 வருந்தி-க்லேஸித்து. n_3 க்லேஸிக்கைக்கு அடியேது? என்ன (இழந்த இத்யாதி₃) oC “துயரறு சுடரடி” என்றத்தைக் கடாஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (அடியே பிடித்து இத்யாதி₃) p விவரணம் (நின்செம்மா இத்யாதி₃) இந்த வாக்யத்யவய மும் ரஸோக்தி. o (அடியே பிடித்து) திருவடிகளையே பற்றி என்று ஸ்வப₄ாவார்த்தம்; முதலிலே பிடித்து இதி சாடு. p_3 (தலையாக ஜீவித்து) தலையிலே வைத்துக்கொண்டு ஜீவித்து; நன்றாக ஜீவித்து இதி சாடு. q, q_3 “கொண்டு” என்றதுக்கு p_4 அவம் (ஒருமலை இத்யாதி₃) r அப்படி பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதோ? என்ன (யதோ வாச: இத்யாதி₃) s, t வீப்பைக்கு அர்த்தம் (ஒரு கால் இத்யாதி₃) t_3 (பட்டைப் பொதி சோறு) கமுகம் பட்டையிலே கட்டின பாதேயம். இத்தால்- D “உண்ணும் சோறு” இத்யாத்யுத்த ப்ரகாரவிநிஷ்டத்வாத் மத்யே மத்யே p_3 க₃வத் ஸம்ரணத் தாலே இளைப்பாறவென்று கருத்து. u புலம்புவன்-கூப்பிடக்கடவேன். u, v “புலம்புவனே” என்று து₃:க்கப்படுவானென்? சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஸாத₄நபு₃த்₃த்யா இத்யாதி₃) w ஆனால், தவிரவொண்ணாதோ? என்ன (ப்ராப்யபு₃த்₃த்யா இத்யாதி₃) q வாசகமாலைகொண்டு-கு₃ணவாசகமான சொற்றொடையைக்கொண்டு, க்ரமேண அந்வய: 10.

11. புலம்புசீர்ப் பூமி யளந்த பெருமானே
நலங்கொள்சீர் நன்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
வலங்கொண்ட வாயிரத் துள்இவை யுமோர்பத்து
இலங்குவான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னாலே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (புலம்புசீர்) எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் குணங்களை யுடையனான பூமியளந்த எம்பெருமானே, குணைகதாரகத்வமாகிற கல்யாணகுணத்தையுடையனாயிருந்த நன்குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொன்னாரெல்லாரும் திருநாட்டிலே புகப்பெறுவர் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஓ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழி இயல்மாத்ரத்தை துரித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபூவிக்கையில் தட்டில்லாத நிரதிசயபேடாக், யமான திருநாட்டிலே செல்வர் என்கிறார்.

வ்யா:— (புலம்பு என்று தொடங்கி) எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் குணங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு பூமியை அளந்து இக்குணத்தாலே எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனே. (நலங்கொள் என்று தொடங்கி) இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன படியே புக்தியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலுமாய் எம்பெருமானே உள்ளபடி ப்ரதிபாதித்த ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. 11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாகப் பரமபத ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

புலம்பு சீர்—(எல்லாரும்) கொண்டாடும்படியான குணங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு, பூமி—பூமியை, அளந்த—அளந்த, பெருமானே—ஸர்வேஸ்வரனே, நலம் கொள்—(அநுபூவாபிநிவேஸமாகிற) நன்மையுடைய, சீர்—ஜ்ஞாநாதிக்குண விசிஷ்டராய், நல்—நன்றான, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த, வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள்—அர்த்தப்ரதிபாதந பூலத்தையுடைத்தான ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஓர்—அத்வதீயமான, இவைபத்தும்—இப்பத்தையும், சொன்னால்—, யாவரும்—எல்லாரும், இலங்கு வான்—அத்யுஜ்வலமான பரமபதத்திலே, ஏறுவர்—ஏறப்பெறுவார்கள்.

இது - கலிவிருத்தம்.

11.

வாழ்கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழ்மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியில் ஸப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபுவிக்கைக்குத் தட்டில்லாத பரமபதத்திலே செல்லப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (புலம்பு இத்யாதி) இருந்ததே குடியாக ஏத்தும்படியான குணங்கடையுடையனாய், தன் விபூதியை அளந்துகொள்ளுகையினாலே ஸர்வ ஸ்வாமியானவனையாய்த்துக் கவிபாடுகிறது. (நலங்கொள் இத்யாதி) இதில் சொன்ன பெருவிடாயையுடைய ஆழ்வார் சொல். (வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து) ப்ரதிபாத்யனை விளாக்குலகொண்டிருக்கும் என்னுதல், ப்ரதிபாத்யநஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ஆயிரம் என்னுதல். அத்துவிதீயமான இப்பத் தைச் சொன்னால் இன்னார் இனையார் என்னுதே புகுவத்புருவத்துக்கு விச்சேத்ய மில்லாத வைலக்ஷணயத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகழ்மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியில் ஸப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபுவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா—(புலம்புச்சீர்) b இவர் புகழ்மாதோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். (பூமியளந்த பெருமானே) c பூமியையளந்து அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்த ஸர்வஸ்வாமியையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. d (நலங்கொள்சீர்) e கரணங்களும் சேதநஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓர் இந்த்ரிய வ்ருத்தியை ஓர் இந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டு, இப்படி புகுவத்யவிஷயத்திலே விடாய்க்கும்படி யான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார். அநுபுவாபிநிவேஸமாகிற நன்மையை

அ— நிகழ்மம் (புலம்பு இத்யாதி) a “இவைபத்தும் - சொன்னால் யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர்” என்றத்தைக் கடாகுத்து அவதாரிகை (நிகழ்மத்தில் இத்யாதி) b “புலம்புச்சீர்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அர்த்தம் (இவர் புகழ்மாதோலே இத்யாதி) c1. “ஸங்கைஸ்ஸுராணம்” என்று லோகமாகப் புகழும்படி, “பூமியளந்த” என்றத்தாலே மஹாபுலிக்கு ஸேஷமாமிருக்கையைப்போக்கி லோகத்திலுள்ளார் தலையிலே அடியிட்டு ஸ்வஸ்வா தந்தர்யத்தைத் தவிர்த்தபடி; ‘பூமி’ என்றது சதுர்த்தபுவனத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, ஸ்வஸ்வாதந்தர்யநிவ்ருத்திக்காக ஊர்த்தவலோகங்களையும் அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்திக்காக பூமியையுமளந்தான் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பூமியையளந்து இத்யாதி) என்னவுமாம். d,e “சீர்” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயாய், அதுக்கு நன்மையாவது ஏதென்ன (கரணங்களும் என்று தொடங்கி) d (நலங்கொள்சீர்) பரிபூர்ணமாய், பரிபக்வமான புக்தியாகிற

ஜீ— நிகழ்மம் (புலம்பு இத்யாதி) a “இவையும் ஓர்பத்து - சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர்” என்றத்தைக் கடாகுத்து அவதாரிகை. b த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அர்த்தம் (இவர் புகழ்மம் இத்யாதி) d,e “சீர்” என்று - வைஷ்ணவஸ்ரீயாய், அதுக்கு நன்மையேது? என்ன (கரணங்களும் இத்யாதி) d நலங்கொள்சீர்-பரிபூர்ணமாய், பக்வமான புக்தியாகிற ஸம்பத்தை

ஈ—யுடைய ஜ்ஞாநாதி, குணவிஸிஷ்டராய் நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல். f (வலங்கொண்ட இத்யாதி) g ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வந்து g₂ விளாக்குகொண்ட என்னுதல். h ப்ரதிபாத, நஸாமர்த்த்யத்தையுடைய என்னுதல். (இலங்கு வான் இத்யாதி) i அத், விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால். j இன்னுரினையாரென்னுதே. ப₂க₂வத, நுப₂வத்துக்கு விச்சேத, மில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தைப் ப்ராபிக்கப்பெறுவர். k1. “स एकधा भवति” (ஸ ஏகதா ப₂வதி) என்று ஒதுகிறபடியே அநேக ஸரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து. அவ்வோஸரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணநுப₂வம் பண்ணலாம்படியான தே, ஸத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி. 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—சீர் - ஸம்பத்துடையவர் என்றபடி. f, g வலம்-ப்ரத₂க்ஷணம் ப₂லம் சேத்யர்த்த₂வயம் யத்யபி ஸப்₂த₂ஸாமர்த்த்யாத, பி₂ஹிதம்; த த₂ா பி ப்ராத₂மிகார்த்தே, ட பி ப்ரதிபாத, நஸாமர்த்த்ய ஏவ பர்யவஸ்யதி; ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வருகையாவது - உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. g, h (ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வந்து) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ரதிபாத, நஸாமர்த்த்யத்தையுடைய என்று) என்னுதல். i “ஓர்பத்து” என்றதைப்பற்ற (அத், விதீயமான என்றது) j இன்னார் ஏதத்ஸ்வரூபா:; இனையார்-ஏவம்விதா:;. k இத்திருவாய்மொழிக்கும் இவர் சொன்ன ப₂லம் சேர்ந்திருக்கிறது என்கிறார் (ஸ ஏகதா ப₂வதி என்று) புலம்புசீர் இத்யாரப்ய இவையுமோர் பத்தைச் சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர் இத்யந்வய:;. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—யுடையவர் என்றபடி. f வலம்-ப்ரத₂க்ஷணமும், ப₂லமும். g₂ (விளாக்குகொண்ட) வ்யாபித்த₂ ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வருகையாவது-உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. i ‘ஓர்’ என்றதின் அர்த்தம் (அத், விதீயமான) என்றது. j இன்னார் - ஏதத்ஸ்வரூபா:; இனையார் - ஏதத்ஸ்வரூபா:;. புலம்புசீர் இத்யாரப்ய, ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர்பத்தை - சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர் இத்யந்வய:;. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப்ர— நிகமம். (புலம்புசீர் இத்யாதி,) (இலங்குவான் இத்யாதி,) k1. “सप्तमप्रपाठके(२६) “स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा । सप्तधा नवधा चैव पुनश्चैकादशस्मृतः । अतं च दश चैकश्च सहस्राणि च विंशतिः॥”

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

இத்திருவாய்மொழிக்கான

த், ரமிடே, ரபந்ஷத் ஸங்க, தி ஸ்லோகம்

கிடைக்கவில்லை.

—*—

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

28. முடியாத வாசைமிக முற்றுகர ணங்கள்
அடியார் தமைவிட் டவன்பால் - படியா
ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப வுள்ளதெல்லாம் தாம்விரும்பத்
துன்னியதே மாறன்தன் சொல்.

பெரிய ஜீடர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுமிடேபாபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முடியானே

१. चित्ताकृष्टिप्रवीणैः अभिलषनसुखैः स्पर्शवाञ्छां दुहानैः
आत्मनैर्देहक्षாं श्रुतिहितसहितैरात्मनित्यादराहैः।
विश्लेषाक्रोशकृद्भिः सरदरतिकरैः दत्तसायुष्यसङ्गैः
कुर्वीर्चालौल्य मिलितगुणगणैः नित्यदय्याङ्गमाह ॥ ३-८ ॥

1. சித்தாக்ருஷ்டிப்ரவீணை: அபி₄லபநஸுகை: ஸ்பர்ஸவாஞ்ச₂யம் து₃ஹாநை:
ஆதந்வாநைர்தி₃த₃ருக்ஷாம் ஸ்ருதிஹிதஸஹிதராத்மநித்யாத₃ரார்ஹை:।
விஸ்லேஷாக்ரோஸக்ருத்₃பி₄: ஸ்மரத₃ரதிகரை: த₃த்தஸாயுஜ்யஸங்கை:
குர்வாணைர்ப்யாலலௌல்யம் மிளிதகு₃ணக₃ணை: நித்யத்யுஸ்யாங்க₃மாஹ ॥3-8॥

வ்யா:— (1) (சித்தாக்ருஷ்டிப்ரவீணை:) [என்று கிடக்குமென்னொஞ்சமே] மனஸ்ஸினுடைய ஆகர்ஷணத்திலே ஸமர்த்தங்கள்மாய்; (2) (அபி₄லபநஸுகை:) [என்னுமெப்போதுமென் வாசகமே] வாக்குக்குச் சொல்லவேணும் என்கிற ஸுக₃ஜநகங்களுமாய்; (3) (ஸ்பர்ஸவாஞ்ச₂யம் து₃ஹாநை:) [என்று தடவுமென் கைகளே] கைகளுக்குத் தழுவவேணும் என்கிற ஆஸா வர்த்த₃கங்களுமாய்; (4) (ஆதந்வாநைர்தி₃த₃ருக்ஷாம்) [மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண் களே] கண்களுக்குக் காணவேணுமென்கிற இச்ச₂பரத₃ங்களுமாய்; (5) (ஸ்ருதிஹித ஸஹிதை:) [திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகளே] ஸ்ரோத்ரங்களுக்கு கேட்கவேணும் என்கிற ஹிதகரங்களுமாய்; (6) (ஆத்மநித்யாத₃ரார்ஹை:) [உன்னையே அவிவின்றியாதரிக்கு மெனதாவியே] ஆத்மாவுக்கு நித்யாத₃ரார்ஹங்களுமாய்; (7) (விஸ்லேஷாக்ரோஸக்ருத்₃பி₄:) [பாவியென் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியும் காணப்பெறேன்] விஸ்லேஷஸ்யத்திலே கூப்பிடப்பண்ணவற்றாய்; (8) (ஸ்மரத₃ரதிகரை:) [நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற சிலமே] நினைக்க நினைக்க ஆத்மாவை மிதி₂ஸமாகப் பண்ணுநின்றனவாய்; (9) (த₃த்தஸாயுஜ்ய ஸங்கை:) [உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] தன்னைப் பெறுவது எப்போது எப்போது என்று ஸ்ப்ருஹையை உண்டாக்குமவையாய்; (10) (குர்வாணைர்ப்யாலலௌல்யம்) [பொருந்திய மாமருதினிடையோய்] 2. “அதிசஞ்சலசேஷுபித:” என்கிறபடியே அதிசஞ்சலதையைப் பண்ணு மவையாய். அதாவா [உன்னையே இருந்து இருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவனே] ப்யாலரைப் போலே அதிசபலராய் அலற்றி அழப்பண்ணுமவையாய் ஒன்றுக்கொன்று கூடியிருக்கிற கல்யாண கு₃ணங்களாலே எம்பெருமான் ஸர்வகாலமும் காணவேணுமென்று ஆசைப்படுப்படியான தி₃வ்யஸிக்கு₃ரஹத்தையுடையவனென்று “முடியானே” என்கிற த₃ஸகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார் என்கிறார்.

3-8.

வேதார்த்ததேஸிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தீ-நூ— அவ:— இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (முடியாதவாசைமிக) இதில் கரணங்களும் தாமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுப் பேசின பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; A பயிலும் 'சுடரொளியிலே உத்துேய்யராக அநு ஸந்தி,க்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான புகுவத்ஸௌந்தர்யாதிகள் விடாய்க்கு உத்தம்புகமாய், அத்தாலே விடாய் கரைபுரண்டு, அநுபூவ்யமான பூஷணபுது, விக்ரஹ குண சேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லி, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய் முழுமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிற B முடியானேயில் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார் (முடியாதவாசைமிக) இத்யாதியாலே என்கை.

வ்யா:— (முடியாதவாசை மிக) மெயர்வற மதிநலம் அருளுகையாலே அடியே தொடங்கி வருகிற D ஆராதகாதலானது அநுபுவாலாபுத்தாலே அதி ஸயிக்க, கீழே புகுவத ஸ்வரூபநிரூபணத்துக்கு உடலாக புகுவதுகுணாதிசுள் ப்ரஸ்துதமாக, அத்தாலே புக்த்யபிவ்ருத்தியாக. (முற்று கரணங்கள்) பூஹ் யாப்யந்தர கைல கரணங்களும். (முடியாதவாசைமிகு முற்றுகரணங்கள்) என்று கரணவிலேஷணமாகவுமாம். (அடியார் தமைவிட்டு) E “எம்மையாளும் பரமர்” F “எம்மையாளுடைநாதர்” என்றும், G “எம்மையாளுடையார்கள்” H “எம் பெருமக்கள்” I “எம்மையளிக்கும்பிராக்கள்” J “எம்மைச்சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்” K “எம்மைநாளாய்க்கொள்கின்றநம்பர்” L “எந்தொழுகுலந்தாங்கள்” M “அடியா ரெம்மடிகள்” N “அடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்” என்று இப்படி ஸர்வப்ரகாரத் தாலும் ஸேஷிகளாக அநுஸந்தி,க்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைவிட்டு. (அவன் ஖ால்படியா) படிந்து; புருஷார்த்தகூஷ்டையைக் குலைக்கும்படியான அவ னிடத்திலே அவகூஹித்து. கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ரவணராய். 1. “गात्रैशोकाभिरिन्द्रैः संस्पृशेयं सकामाहम्” (கூாத்ரைஸ்ரோகாபி,கர்ஸிதை: ஸம் ஸ்ப்ருஸேயம் ஸகாமாஹம்) என்னும்படியாக. (ஒன்றொன்றின் செயல் விரும்ப வுள்ளதெல்லாம் தாம் விரும்ப) “நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்தவென் தஞ்சனே”(2) “வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே” (3) “கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை”(4) “கண்களாற்காண வருங்கொல்”(5) என்று வாக்பாணி சக்ஷுஸ்ஸ்ரோத்ரங்களான இந்த்ரியங்கள் மனோ வாக் பாணி சக்ஷுர்வ்ருத்திகளை ஆசைப்படும்படியாகிற இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை அநுபுவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையவாய், உள்ளதெல்லாம் தாம் விரும்ப— கீழ்ச்சொன்ன கரணங்களின் விடாயைக் கரணியான தாமொருவருமுடையராய் அவனை அநுபுவிக்க ஆசைப்பட. அதாவது—“ உன்னையேயவிவின்றியாதரிக்கு மெனதாவி ” (6) என்றும், “ பாவினேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியும் காணப்பெறேனுன கோலம்”(7) என்றும், “உன்னையெந்நாள் கண்டுகொள்வன்”(8) என்றும், “ உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவன் ” (9) என்றும், “ உன்னையே

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி சொன்னால் ப்ரவேசம்

ஒ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக், ராமமுங்
எம்பெருமானைக்காண ஆசைப்பட்டு நெடும்போது கூப்பிட்டுப் பெருமையாலே
மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் ‘நம்மோடு ஸமத்து, க்கி, களாயிருப்பாருண்டோ?’
என்று பார்த்தவிடத்துத் தாமொழிய வ்யதிரித்தரெல்லாம் தாம் புகுவத்ப்ரவண
ரானுற்போலே ஸப்த, தாதி, விஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக
மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக்கண்டு, தம்முடைய வ்யஸநமெல்லாம்
மறந்து, “ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய், அத்தயந்தஸுந்தரனாய், ஸ்ரீய:பதியாய்,
இப்படியிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து தன்னைப்பாடின கவியைக்
கொண்டாடுகைக்கு ஈடான பரிஜநங்கனையுமுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்கு
கைக்கு ஈடான விபூதிகளையுமுடையனாய், ஸ்வராத, னாய், அவர்களுக்கு பேக, க
மோக்ஷாதி, ஸகலபுருஷார்த்த, ங்கள் கொடாவிடிலும் தன்னைப்பாடுகையே ப்ரயோஜநம்
போந்திருக்கிற எம்பெருமான்மொழியைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று
மின்றிக்கே, கவிபாடினார்க்குத் தருவதும் ஒன்றுமின்றிக்கே தாங்கள் நிஸ்நீகராய்,
அதுக்குமேலே கவிபாடினவர்கள் ஸந்திக்குந்தனைநாள் நிலைநிற்பதுஞ்செய்யாதே
முடியும் ஸ்வபாவராய், கவிபாடினால் ஒரு ப்ரயோஜநம் பெருமையேயன்றியே
கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே
அவனுக்குள்ள தேவாஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவனுக்கு அவத்யாஷ
ஹராய், அப்ராப்தவிஷயத்திலே பாடுகையாலே கவிபாடினார் நரகம்புகும்படியிருக்கிற
க்ஷாத்திரரை — புகுவத, ற்ஹமான உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு
ஸ்துதிக்கை ஈடன்று” என்று அருளிச்செய்து, ‘உங்களைப்போலே அன்றியே நான்
வேறு சிலரை ஸ்துதிக்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்’ என்று ப்ரீதராய்
முடிக்கிறார். A “ஊனில் வாழியி”ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடி
னாற்போலே இங்கு வ்யஸநததுக்கு ஸம்ஸாரிகளை ஸஜாதீயராகக் கருதி இங்ஙனல்
லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார்.

தி-நூ-இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புவன்”(10)என்றுமிதேஇவருடைய ப்ராவண்ய
மிருக்கும்படி என்கை. (துன்னியதே மாறன்தன் சொல்) இப்படி கரணக், ரா
மத்தினுடையவும் கரணியான ஆழ்வார் தம்முடையவும் ஆர்த்தயதிஸயத்தை
யுடைத்தான ஆழ்வார் ஸூக்தியான இத்திருவாய்மொழி, B “மிடைந்தசொல்”
என்னும்படி ஸப்த, நிபி, டுமாயிருந்தது. துன்னுதல் - நெருக்கம். 28.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி தாமும் கரணக்ராமமும் கூப்பிட்ட படியைக் கண்ட ஈஸ்வரன் ‘லோகமடங்க இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ணி அநர்த்தப் படாநிற்க, நீர் நம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி பண்ணினோமே’ என்று இவருடைய பேற்றை ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஸ்துத்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்யாதிசயத்தையும், ஸுலப்யனுடைய ஸம்பூந்தோத்தகர்ஷத் தையும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸ்துத்யதைக்கு அநுரூபமான (ஏகாந்த மான) ஸேஷித்வத்தையும், அபேக்ஷித பூலப்ரதூத்வமான ஓளதூர்யாதிசயத்தையும், அதுக்கு ஏகாந்தமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும், ஸ்துதிவிஷயமான குணநாம பூர்த்தியையும், அவனுடைய ப்ராப்யபூாவத்தையும், புருஷார்த்தப்ரதூத்வத்தையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து ‘ஏவம்பூத விஷயத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணாதே, நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதர ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி, அநர்த்தப் படுகிறிகோளே’ என்று லௌகிகரைக் குறித்து ஸ்வநிஷ்டையை உபதேஸித் தருளுகிறார்.

இ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் ‘நெடும்போது கூப்பிட்டும் பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், ‘நம்மோடு ஸமதூ:க்கிகளாயிருப்பாருண்டோ?’ என்று பார்த்தவிடத்து, தாம் புகூவத் ப்ரவணராயிருக்கிறப்போலே ஸம்ஸாரிகள் ஸப்பூதூதிவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய், அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் தூர்க்கூதியைப் பார்த்து, “ஸ்ரீய: பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகனய், அதிஸுந்த்ரனாயிருக்கையாலே கவி பாடுகைக்கு விஷயம்போந்து, பாடின கவிகொண்டாடுகைக்கு A ‘கேட்டாரார் வானவர்கள்’ என்றும், B ‘தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிஜநங்கனையுடையனாய், கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்க உபயவிபூதியையும் உடையனாய், C ‘எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்கும்’ என்று ஸ்வாராத்நுமாய், ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற ஈஸ்வரனையொழிய அதுக்கு எதிர்த்தலையாய், அப்ராப்த விஷயமாகையாலே நரகாவஹமுமான கூஷூரவிஷயங்களை, கவிபாட்டுண்கிற வனுக்கு இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவதூயாவஹராய், புகூவதூர்ஹமான கவியைக் கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று” என்று அருளிச்செய்து, ‘இவர்களைப்போலன்றியே நான் வேறு சிலரைப் புகழ்கைக்கு அந்ஹகரணனாகப் பெற்றேன்’ என்று ப்ரீத ராய் முடிக்கிறார். D “ஊனில்வாழியி”ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடினாற்போலே இங்கு ஸம்ஸாரிகளை இழவுக்கு ஸஜாதீயராகக் கருதி அங்ங னல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார். இவர் தம்முடைய இழவுக்குக் கூப்பிடுகை தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே ஸம்ஸாரிகள்!

ஈ— a இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். b தாமும் தம்முடைய கரணக், ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீரம்படி கூப்பிட்டார் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே, c A “பருகிக் களித்தேனே” என்று புகுவது, நுபுவம் பண்ணிக் களித்து அநந்தரம் பேராத, யந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு B “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத்தேமொபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் ‘இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே’ என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே இருந்தார்கள்; d C “அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்”

அ— சொன்னால் விரோத ப்ரவேசம். a அவனை அநுபுவிக்கப்பெருதே கரணங்களும் தாமுமாக விடாய்த்தவர் அவ்விடாய் தீர்ந்து பரோபதே,ஸம் பண்ணுகிறாரோ? என்கிற ஸங்கையிலே, அது தீராதிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹிக்கமாட்டாமல் பரோபதே,ஸம் பண்ணுகிறார் என்கிறார் (இப்படி இத்யாதி.) b...ஸ்வாபி,மதாலாபுத்தாலே கரணங்களும் தாமும் விடாய்த்த இவர் உபதே,ஸிக்கும்படி எங்ஙனே; இனித்தான் பரோபதே,ஸம் பண்ணுகிறவிடங்களெல்லாம் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டன்றோ உபதே,ஸிப்பது, ஆனபின்பு இவர்களுக்கு உபதே,ஸிக்கக் கூடுகிற வழி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு (தாமும் தம்முடைய கரணக், ராமமுமாய் என்று தொடங்கி நீரம்படி கூப்பிட்டார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே) “இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, அலேவ்ய ஸேவை ஆகாதென்று உபதே,ஸிக்கிறார்” என்று விவக்ஷித்துக்கொண்டு ஸங்க்,ரஹேண சொன்ன ஸங்க்,தியை விஸ்தரிக் கிறார்-மேல். c உபதே,ஸிக்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி காட்டுகிறார் (பருகிக்களித்தேன் என்று தொடங்கி) இப்படி ஸங்காபரிஹாரமாக ஹ்ருஷ்டிலே ப்ரஸாதிக்கும்படி; பல உருக்களிலும் இருந்தபடியே ப்ரஸாதிப்பார். d,e அவர்கள் இழவுக்குக் கூட்டன்றிக்கேயிருந்தபடியென்? என்னில்; இதர தே,வதா ப்ராவண்யத்தாலும், விபரீத ஸாஸ்த்ர நிஷ்ட,ராகையாலும், ஸப்த,தாதி,விஷயப்ரவண ராகையாலும், இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும் கூட்டன்று என்றருளிச்செய்கிறார் (அறியார்

ஜீ— சொன்னால் விரோத ப்ரவேசே—a கீழே அப்படி விடாய்த்தவர் அவ்விடாய்தீர்ந்து பரோபதே,ஸம் பண்ணுகிறாரோ? என்கிற ஸங்கையிலே, அது தீராதிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹிக்கமாட்டாமல் பரோபதே,ஸம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்க்,தி (இப்படி இத்யாதி.) b...விவரணம் (தாமும் தம்முடைய இத்யாதி.) d,e கூட்டன்றிக்கேயிருந்தபடியென்? என்ன, தே,வதாத்ரப்ராவண்ய - விஷயப்ராவண்ய - அலேவ்யஸேவா - இதரஸ்தோத்ரகரணத்தினாலே என்கிறார் (அறியார் இத்யாதி.) நான்முகன் திருவந்தாதி, ஆரம்பாட்டு. “ஸ்யாத,ஸ்தி ஸ்யாந்நாஸ்தி” இத்யாதி, யான ஸப்தபுங்கியை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, ஜகத்து த்,ரவ்ய பர்யாயருபேண ஸத்தும் அஸத்தும், நித்யமும் அநித்யமும், பி,ந்நமும் அபி,ந்நமுமாயிருக்குமென்று தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற ஆர்ஹதர் தத்வஸ்தி,தியை அறியார்கள்; சமணர்-ஆர்ஹதர். ஷுணிகமான ஜ்ஞாநஸந்ததியை ஆத்மா என்று சொல்லுகிற பெ,ளத்தூர் நித்யமான ஆத்மாவையும் தத்,தூர்மமான ஜ்ஞாநத்தையும் தத்,விஷயஜகத்தையும் உள்ளபடியறியாமல் மறந்தார்கள்; பவுத்தர் - பெ,ளத்தூர். அயர்த்தார்-மறந்தார்கள். ஸ்ருஜ்யத்வகர்மவ்யத்வாதி,களாலே அநீஸ்வரண ஸம்ப்ரதிபந்நுண ருத்,ரணைப் பரதத்த்வமாகச் சொல்லுகிற ஸைவமதநிஷ்ட,ரானவர்கள் அதிஷ்ட,ராயிருப்பார்கள்; சிவப்பட்டார்-ஸைவமதநிஷ்ட,ர். இதி பாசுரார்த்த:, d,e பாட்டுக்கு அர்த்தம் (அநுபபந்நங்களை

ஈ-என்கிறபடியே d_3 அநுபபந்தங்களைச் சொல்லுவாரும், d_3 ப்ரத்யபிஜ்ஞாஹ்மாம்படி ஒரு சேதநனைக் கொள்ளாதே d_4 ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டையான் ஒரு e ஷேத்ரஜ்ஞானையே 'ஈஸ்வரன்' என்று இருப்பாரும், e_2 தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், 'அவர்கள்தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி ஸப், தாதி, களைப் பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமாயிருந்தார்கள், அவர்களைக் கண்டவாறே, f வாளேறுகாணத் தேளேறுமாயுமாபோலே தம் இழவை மறந்தார்; பராநர்த்தங்கண்டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவராகையாலே, 'இவர்கள் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து

அ-சமணரென்று தொடங்கி) நான்முகன் திருவந்தாதி. d_3 பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் (அநுபபந்தங்களை இத்தயாதி) அநுபபந்தங்களைச் சொல்லுவார் என்றது - d_4 ப்ரத்யபிஜ்நம் என்று ஜகதத்தைச் சொல்லுவார்கள் என்றபடி. அநுபபந்தங்களை என்றது - ஸப்தபங்கியைப்பற்றி; அதாவது - 1. (1) ஸ்யாதஸ்ஸதி, (2) ஸ்யாந்நாஸ்தி, (3) ஸ்யாதஸ்ஸதி ச நாஸ்தி ச, (4) ஸ்யாதவக்தவ்யம், (5) ஸ்யாதஸ்ஸதி சாவக்தவ்யம் ச, (6) ஸ்யாந்நாஸ்தி சாவக்தவ்யம் ச, (7) ஸ்யாதஸ்ஸதி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்யம் ச. d_3 (ப்ரத்யபிஜ்ஞாஹ்மாம்படி) என்ற விடத்திலே, 2. "ஜகத்புங்குரம் புங்குரா புத்திராத்மேத்யஸத்வேத்தரப்யாவே தத்யாவேத்யவித்தயோ: | ஷுணத்தவம்ஸதம்ச ஸ்ம்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞாத்ரித்யம் ஜகத் ஸ்யாத்வித்யம் ரங்குசந்திர ||" என்றது அநுஸந்தேயம். d_4 (ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவார்) பெளத்தத், e (ஷேத்ரஜ்ஞானையே 'ஈஸ்வரன்' என்றிருப்பார்) சைவர். 3. "பிஷ்ணாவ்யே ஸுராஜம்புவம்" இத்தயாதி. e_2 * சிறியார் என்றதுக்கு அர்த்தம் (தேவதாந்தரங்களை இத்தயாதி) 'நும் நுமிட்டா தெய்வமேத்தினால்' (6) என்றதிதே இங்கும். தேவதாந்தரங்கள் என்றது ஷுத்ர தேவதைகள். "அறியார்" இத்தயாதியில் சொல்லுகிறவர்களுக்கெல்லாம் ஹிதம் அருளிச் செய்யாமல், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மாத்ரம் ஹிதம் அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்தப்யம் - அல்லாதவர்களுக்கும் முதல்திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச்செய்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. f (வாளேறு காணத் தேளேறு மாயுமாபோலே என்றது) ஒருவர் தேள் கொட்டி வாராநிற்க, எதிரே பறிகாரர் வெட்டினால் தேள்கொட்டின வேதனை மறக்குமா

ஜீ-இத்தயாதி) d_2 அநுபபந்தங்களை என்றது-ஸப்தபங்கியைப்பற்றி. ஸப்தபங்கியாவது - 1. "ஸ்யாதஸ்ஸதி, ஸ்யாந்நாஸ்தி, ஸ்யாதஸ்ஸதி ச நாஸ்தி ச, ஸ்யாதவக்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்ஸதி சாவக்தவ்யம், ஸ்யாந்நாஸ்தி சாவக்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்ஸதி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்யஞ்ச" இதி. d_3 (ப்ரத்யபிஜ்ஞாஹ்மாம்படி) என்றவிடத்திலே 2. "ஜகத்புங்குரம் புங்குரா புத்திராத்மா" இத்தயாதி அநுஸந்தேயம். d_4 (ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவார்) பெளத்தத், e (ஷேத்ர ஜ்ஞானை ஈஸ்வரன் என்றிருப்பார்) சைவர்; "சிவப்பட்டார்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்னோட்டையான் இத்தயாதி) e_2 * "சிறியார்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (தேவதாந்தரங்களை இத்தயாதி) தேவதாந்தரங்கள் - ஷுத்ர தேவதைகள். "அறியார் சமணர்" இத்தயாதியில் சொல்லுகிறவர்களுக்கெல்லாம் ஹிதம் அருளிச்செய்யாமல், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மாத்ரம் ஹிதம் அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்தப்யம் - அல்லாதவர்களுக்கும் முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச்செய்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. f (வாளேறு காணத் தேளேறு மாயுமாபோலே) என்றது - தேள்கொட்டி நோவுபடுகிறான் ஒருத்தனைப் பறிகாரர் வெட்டினால், தேள்கொட்டினத்

* "சிறியார்" என்றுபொதுவாக விதிக்கையாலே, "சிவப்பட்டார்" என்றது மற்ற தேவர்களின் புக்தர்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கருத்து.

சு— இவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் g பரமஹிதமான g, நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் h தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக்கொண்டு போருகிறார். i அவர்கள்தாங்கள்—j ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகனாய், k ஸ்ரிய:பதியாய், l அத்யந்த ஸுந்த,ரனாகையாலே கவிபாடு கிறது பொய்சொல்லிற்றுகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக mA“கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், mB“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்” என்றும் சொல்லுகிற பரி ஐநங்கனையுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு m3“வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்

அ—போலே என்றபடி. அன்றிக்கே ஒருவன் தேள்கொட்டி நொந்து வாராநிற்க, எதிரே ஒருவன் வெட்டுப்பட்டு நொந்து வந்தால், அவனைக்கண்டு தேள்கொட்டின நோவு போமாபோலே என்னவுமாம். g (பரமஹிதமான நல்வார்த்தையாவது—பிறரை ஸ்துதிக்கை ஆகாதென்று சொன்ன நல்வார்த்தை என்றபடி. பரஸ்தோத்ரம் ஆகாதென்கிற இது, தேவதாந்தரபரதையும், C“அறியார் சமணர்” இத்யாதி, விபரீத ஸாஸ்த்ரநிஷ்டையும் ஆகாதென்றதுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்றிக்கே “முத்தகண்டமாக, Dஒன்றும் தேவிலே அருளிச்செய்கிருராகையாலே இங்கே ஆர்த்த மாகக் கண்டுகொள்வது” என்றும் சொல்லுவார்கள். h“பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேச யான்கிலேன்”(7) இத்யாதியைக் கடாக்கித்து (தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை என்கிறது) i... விஷயப் பரவணராய்ப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிகிறவர்கள் “இது ஆகாது” என்றால் திருந்துவர்களோ? ஏதாலாம்ப, ந மாக மீட்கப் பார்க்கிறார்? என்ன; இவர்கள் வித்வான்களாகையாலே வாசியறியுமவர்கள் என்ற துவே ஆலம்ப, நமாக மீட்கப் பார்க்கிறார் என்று திருவுள்ளம்பற்றி; ஆழ்வார் கவிபாடுகிற விஷயத்தினுடைய குணதிகளால் வந்த வலைக்ஷண்யத்தையும், பிறராலே கவிபாடப்படுகிற விஷயத்தினுடைய குணதிகளால் வந்த ஹையதையையும் ஒரு குர்ணையாலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி) i...r...585d (அவர்கள் தாங்கள்) என்கிறதுக்கு (ஸர்வேஸ்வரனைவிட்டு - கூடாது, ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு) என்றத்தோடு அந்வயம். j“ஆயபெரும்புகழ் எல்லையிலாதன”(8) என்கையாலே (ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாய் என்றது) k“திருமால்” (6) என்கையாலே (ஸ்ரிய:பதியாய் என்றது) l“மணிவண்ணன்” (5) என்கையாலே

ஜீ-தாலுண்டான வேதனை போமாபோலே என்னுதல்; yத், வா. ஒருவன் தேள்கொட்டி நோவுபடா நிற்க, வேறொருவன் வெட்டுப்பட்டு நோவுபடக்கண்டால் தேள்கொட்டின நோவுபோமாபோலே என்னுதல். g2(நல்வார்த்தை) ‘பிறரை ஸ்துதிக்கை ஆகாது’ என்று சொன்ன நல்வார்த்தை. இத் திருவாய்மொழியில் இதர ஸ்தோத்ரம் ஆகாதென்றது E“ஒன்றுந்தே”வில் தேவதாந்தரபரதையும், விபரீத ஸாஸ்த்ரநிஷ்டையும் ஆகாதென்றதுக்கும் உபலக்ஷணம். இதில் “நும் நுமிட்டா தெய்வமேத்தினால்”(6) என்றத்தே. h(தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை) என்றது—“பச்சைப் பசும் பொய்கள் பேச-யான்கிலேன்”(7) இத்யாதியைக் கடாக்கித்து. i...r...585d பாட்டுக்களிலே இறங்கி, ப4க3வத்ஸ்தோத்ரத்தில் நன்மையையும் இதர ஸ்தோத்ரத்தில் நிஷித், த4தையையும் அருளிச்செய்து கொண்டு உக்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி) ‘அவர்கள் தாங்கள்’ என்கிற இதுக்கு ‘ஸர்வேஸ்வரனைவிட்டு கூடாது, ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு’ என்றத்தோடே அந்வயம். j,k,l (ஸமஸ்தகல்யாண) இத்யாதி, விசேஷணத்ரயமும் “ஆயபெரும் புகழெல்லையிலாதன” (8) “எந்திருமாலுக்கு” (6) “மணிவண்ணன்” (5) என்றதைப்பற்ற. m கேட்டாரார்-கேட்டு த்ருப்தராகார்; ஸுரிகள். n3(தொண்டர்க்கு இத்யாதி) ப4க3வத், விஷயத் திலே தொண்டுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு அம்ருதவத் பே4ாக்யமாக அதுப4விக்கும்படி சொல்மாலை

ஈ-கோதிலென் வள்ளல்''(5) என்கிறபடியே பரமோதாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு உபயுக்யவிபூத்யைஸ்வரீயத்தையுடையனாய், n₂A''வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம்'' என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி ஸர்வஸுப்த,வாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்படவேண்டாதே B''எங்குமுள்ள கண்ணன்'' என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்திஹிதனாய், o ஸுலபனுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு p பேடாக்யமோக்ஷாதி, ஸகல புருஷார்த்தப்ரத்யனாய், அவை கொடாவிடிலும் q தன்னைக் q₂கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போரும்படியிருக்கிற r ஸர்வேஸ்வரனை விட்டு, s கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்றுமின்றியே, தலையில் மயிரில் லாதானொருவனை 'பனியிருங்குழலன்' என்றும், t இளிகண்ணனை 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்றும் இப்புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது; u கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே v தூறுகற்றையாதல் ஒரு w பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது; x இவன்தான் நெடுநாள்கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையும்

அ-(அத்யந்த ஸுத்தரன் என்றது)nகேட்டாரார்-கேட்டு த்ருப்தராகார்.n''மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதை''(4) என்கையாலே(உபயுக்யவிபூத்யைஸ்வரீயத்தையுடையனாய் என்றது) o''கண்ணன் குறுங்குடி'' (2) என்றத்தைப்பற்ற (ஸுலபுன்னென்றது) p(பேடாக்யமோக்ஷாதி, ஸகல புருஷார்த்தப்ரத்யனாய்) ''வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்''(5) ''ஓழிவொன்றில்லாத''(3) என்றத்தைப்பற்ற. q₂(கவிபாடுகைதானே இத்யாதி) ''விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால் தன்னாகவே கொண்டு'' (4) இத்யாதி. s''பாரிலோர் பற்றை'' (7) என்கையாலே (கவிபாடுகைக்கீடான நன்மைகள் இத்யாதி) t இளிகண்ணன்-புளித்தகண்ணன்; விருபாக்ஷன். u''கொள்ளும் பயனில்லை''(5) என்றதைப்பற்ற (கவிபாடினால்தான் இத்யாதி) w பொய்த்தரவு - ம்ருஷாபதிகை. அதாவது - '' பத்துநாளிலே எட்டுநாளிலே வாரும் '' என்று ஜாலம் பண்ணுகைக்கீடான பத்ரிகை. C ''வார்த்தைபதின்கலம் வழியிலோர் எண்கலம் கூட்டில் அறுகலம் கொடுப்பது முக்கலம் ஆள்கலம் போக்கிப் பதர்கலம்போக்கி நான் கலம் பெற்றேன் என்னும் பிள்ளை காங்கயர்க்கே'' என்றத்தை நினைப்பது.

ஜீ-களைச்சொன்னேன் என்றபடி. n₃(வேண்டிற்றெல்லாம் இத்யாதி) அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் கோதில்லாத என்னுடைய பரமோதாரன் என்றபடி. n''விண்ணவர் தாதை'' என்றத்தைப்பற்ற, (உபயுக்யவிபூத்யைஸ்வரீயத்தையுடையனாய்)என்றது. n₂(வல்லதோர் இத்யாதி)வல்லதொரு ப்ரகாரம் சொன்னாலும் அதுவே உனக்கு ப்ரகாரமாம் இத்யர்த்தம். o''கண்ணன் குறுங்குடி''(2) என்றதைப்பற்ற, (ஸுலபுன்) என்றது. p''வேண்டிற்று எல்லாம் தரும்''(5) என்றத்தைப்பற்ற (பேடாக்யமோக்ஷாதி, இத்யாதி) q''விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால் தன்னாகவேகொண்டு'' இத்யாதி, யைப்பற்ற (தன்னைக் கவிபாடுகை தானே இத்யாதி) s 'பாரிலோர் பற்றை''(7)என்றத்தைப்பற்ற(கவிபாடுகைக்கீடான இத்யாதி) tஇளிகண்ணன்-புளிச்சைக்கண்ணன். u''கொள்ளும்பயனில்லை''(5) என்றத்தைப்பற்ற (கவிபாடினால்தான் இத்யாதி) w பொய்த்தரவு-பொய்யோலை. இவ்விடத்திலே C ''வார்த்தைபதின்கலம் வழியிலோரெண்கலம் கூட்டிலறுகலம் கொடுப்பது முக்கலம், ஆள்கலம் போக்கிப் பதர்கலம்போக்கி, நான்கலம்பெற்றேனென்னும் பிள்ளை காங்கயர்க்கே'' என்றத்தை நினைப்பது. x''மன்னுமனிசரை'' (4) என்றத்தைப்பற்ற (இவன்தான் நெடுநாள்கூடி இத்யாதி)

ஈ—கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் 'அவரே மாண்டார்' என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, y இருந்தும் இழவாய், போயும் இழவாய் இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய்; z கவிபாடி z_2 ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறுதொழிகையன்றிக்கே, z_2 கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளையிட்டு a 'இருமருங்குந் துய்யான்' என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது; ஆனால், வருவ தென்? என்னில், - a_2 உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு: மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; a_2 அவனுடைய தேடாஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே a_4 அவத்யாவஹராய். b அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நரகமாய், c 'இன்னனைக் கவிபாடினவனன்றே இவன்' என்று 'தீண்டாதே கடக்கப்போ' என்னும்படியாயிருக்கிற d கூடாதுரைக்

அ—பது. கவிபாடுகைக்கு ஹேது-ஸ்வார்த்தம், பரார்த்தமென்றிரண்டு; அதில், ஸ்வார்த்தம்- த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரயோஜந பேதேதேத த்விவிதம். அதில் த்ருஷ்டப்ரயோஜநாபாவத்தை த்வேதா இங்கே சொல்லிற்று. v, w "என்னவது எத்தனை நாளைக்குப்போதும்" இத்யாதியைப் பற்ற (நூறுகற்றையாதல் இத்யாதி) என்றமாம். x "மன்னு மனிசரை" என்றத்தைப்பற்ற (இவன் தான் இத்யாதி) y (இருந்தும் இழவாய்) அகத்திலிருந்தும் து:க்கமாய்; (போயும் இழவாய்) அங்கே போயும் து:க்கமாய் என்றபடி. b, c அத்ருஷ்டப்ரயோஜநமும்-ஐஹலௌகிக பாரலௌகிக ருபேண த்விவிதமாகையாலே, உபயாபாவத்தையும் வ்யுத்த்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்த விஷயத்தை இத்யாதியாலும், இன்னனைக் கவிபாடினவன் இத்யாதியாலும்) z, a பரார்த்தநாபாவத்தைக் காட்டுகிறார் (கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜனம் இத்யாதி) a (இருமருங்கும் துய்யான்) உபயகுலபரிஸூத்தன். மருங்கு-வம்ஸம். $z_2 a_2$ (ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறுதொழிகையன்றிக்கே—அவ்வழியாலே அவனுடைய தேடாஷங்களை வெளியிட்டு அவத்யாவஹராய்) என்று அந்வயம். $u...d$ ஆக (கவிபாடினல்தான் என்கிற வாக்யந்தொடங்கி) கவிபாடுகிறதுதான் ஸ்வார்த்தமாதல் பரார்த்தமாதலாயிருக்கும்றே. இனி ஸ்வார்த்தந்தான் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டருபேண த்விவிதமாயிருக்கும்றே; u அந்த த்ருஷ்டப்ரயோஜநாஸித்தியை (கவிபாடினல்தான்) என்கிற வாக்யத்தாலே உபயதா அருளிச்செய்து; $z_2...a_4$ பரார்த்தமாகாமையை (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கில்லாத என்று தொடங்கி அவத்யாவஹராய் என்னுமளவும்) ஸாதித்து; $b...d_2$ இனி அத்ருஷ்டபுருஷார்த்தந்தான் - ஐஹலௌகிகமாயும் பாரலௌகிகமாயும் உபயவிதமாகையாலே, அவ்வுபயாஸித்தியை (அப்ராப்தவிஷயத்தை என்று தொடங்கி தீரிகிறபடியைக் கண்டென்னுமளவாக) அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ— $u...d$ கவிபாடுகைக்கு ஹேது-ஸ்வார்த்தம்; பரார்த்தமென்று இரண்டு; அதில் ஸ்வார்த்தம்- த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரயோஜநபேதேதேத த்விவிதம்; u அதில் த்ருஷ்டப்ரயோஜநாபாவத்தை த்வேதா காட்டினார் (கவிபாடினல்தான் இத்யாதியாலே) b, c அத்ருஷ்டப்ரயோஜநமும் ஐஹலௌகிக பாரலௌகிகபேதேதேத த்விவிதமாகையாலே உபயாபாவத்தையும் வ்யுத்த்ரமமாகக் காட்டுகிறார் (அப்ராப்தவிஷயத்தை இத்யாதியாலும், இன்னனைக்கவிபாடினவன் இத்யாதியாலும்), z, a பரார்த்தநாபாவத்தைக் காட்டுகிறார் (கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜனம் இத்யாதி) y இருந்தும் இழவாய்- அகத்திலிருந்தும் து:க்கமாய்; போயும் இழவாய்-அங்கே போயும் து:க்கமாய். a (இருமருங்கும் துய்யான்) உபயகுலபரிஸூத்தன். மருங்கு - பார்ஸ்வம். இருமருங்கு - இரண்டு பார்ஸ்வம்: உபயகுலம் என்றபடி. z_2, a_2, a_4 (ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறுதொழிகையன்றிக்கே அவ்வழியாலே அவனுடைய தேடாஷங்களை வெளியிட்டு - அவத்யாவஹராய்) என்று அந்வயம். c (இன்னனைக் கவிபாடினவனன்றே இத்யாதி) ஐஹலௌகிகமான புருஷார்த்தம் ஸிஷ்டர்கள் அங்கீகரிக்கை; அது.
ப—74

1. சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே
என்னுவி லின்கவி யானொரு வர்க்குங் கொடுக்கிலேன்
தென்னு தெனுவென்று வண்டு முரல்திரு வேங்கடத்து
என்னுனை என்னப்பன் எம்பெரு மான்உள னுகவே.

ஆ— 1. வ்யா:— (சொன்னால்) இப்படி தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்தனியே ஸ்வேதரகரணங்களினுடைய வ்ருத்திகளை எம்பெருமான் திறத்திலே ஆசைப்பட்ட படியே பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வார், இத்தையாயில் தமக்குத் துணையாகக்காக, 'இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உளரோ?' என்று

ஈ— கவிபாடித் துதிநிகிறபடியைக் கண்டு 'ஆத்மா ஈஸ்வரஸேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹுமான உங்களுடைய கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை எஈடல்ல' என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாதி,கள் சொன்ன ஹிதம் போலே அது ப்லியாதொழிய, 'ஹிதம் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது' என்று பார்த்து, 'இவர்கள் நடுவே இத்தேயுத்தில் இத்தேயுத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துறமுன்னம் புகுவதூர்ஹகரணராகப் பெற்றிருமிறே' என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன் கையிற்பொருள்கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமாபோலே f தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக் கட்டுகிறார்.

அ—என்று இப்படி அருளிச்செய்வார். c (இன்னுனைக் கவிபாடினவன் இத்தயாதி) ஐஹலௌகிகமான புருஷார்த்தம் ஸிஷ்டர்கள் அங்கீகரிக்கை; அது ஸித்தியாமை - புருஷார்த்தஹாநி; 1. "அஸதாம் குணகர்மாணி நாநுமோதேத கிஞ்சந | ஸ்மரணாதுபி யத்தேஷாம் மஹத்புவதி கிஃபிஷம் ||" 2. "பத்யமங்குளிவிச்சேதூ உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் | தந்நாமக்ரஹணம் சைவ தூஸ்யமேதச்ச தூர்விதம் ||" இத்தயாதிப்படியே - ஒருவனை ஸ்துதிக்கையாவது ஸமஸ்த பாபாவஹமாய் அவனுக்கு தூஸனாகையொன்றாகையாலே, 'நீ கூடாதுரனுக்கு தூஸனல்லையோ? கடக்கப்போ!' என்பர்கள் என்றபடி. a (உத்பத்தியிலே சில குறைகளுண்டாயிருக்குமே) என்ற விடத்திலே-3. "அநாதூவிஹ ஸம்ஸாரே தூர்வாரே மகரத்வஜே | குலே ச காமிரீமுலே கா ஜாதி பரிகல்பநா ||" என்றத்தை நினைப்பது. க்ருஷ்ணனுடைய தியோகூத்தாலே பீமஸேநன் தூர்யோதனனைக் குறித்து அநுகரித்த மேஷஸ்வரத்தையும் நினைப்பது.

ஜீ—ஸித்தியாமையாலே, ஐஹலௌகிகபுருஷார்த்தஹாநி என்றபடி; 1. "அஸதாம் குணகர்மாணி நாநுமோதேத கிஞ்சந | ஸ்மரணாதுபி யத்தேஷாம் மஹத்புவதி கிஃபிஷம் ||" 2. "பத்யமங்குளிவிச்சேதூ உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் | தந்நாமக்ரஹணஞ்சைவ தூஸ்யமேதச்ச தூர்விதம் ||" இத்தயாதிப்படியே ஒருவனை ஸ்துதிக்கையாவது-ஸமஸ்தபாபாவஹமாய் அவனுக்கு தூஸனாகையொன்றாகையாலே, 'நீ கூடாதுரனுக்கு தூஸனல்லையோ? கடக்கப்போ!' என்பர்கள் என்றபடி. a (உத்பத்தியிலே சில குறைகளுண்டாயிருக்குமே) என்றவிடத்திலே-3. "அநாதூவிஹ ஸம்ஸாரே தூர்வாரே மகரத்வஜே | குலே ச காமிரீமுலே கா ஜாதிபரிகல்பநா ||" என்றத்தை நினைப்பது. e ஈடல்ல - அநுரூபமல்ல. f "உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு"(10) என்று-ஸ்வவ்யாவ்ருத்தி.

ஆ—பார்த்தவிடத்தில், இந்த லோகமெல்லாம் புகுவத்யவ்யதிரித்தவிஷயப்ரவணமாய் புகுவத்பராங்முகுமாய், மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடிக்கொண்டு திரிகிறபடியைக் கண்டார்; கண்டு, தம்முடைய இழுவெல்லாம் மறந்து 'எம்பெருமானுக்கு அர்ஹமானவரும் அந்தக் கரணங்களை அவஸ்துபூத மநுஷ்யாதிகள் பக்கலிலே விரியோகிடுக்கிறபடி என்ன காண்!' என்று இன்னுதாய், அவர்களைக் குறித்து, கல்யாணமாய், புகுவத்யநுருபமான கவிகளைக் கஷுத்ரமநுஷ்யாதிகள் பக்கலிலே விரியோகிடுக்கலாகாதென்று பார்த்து, 'நிஷேத்யதயாவும் சொல்லுகை ஈடன்று; ஆகிலும், எம்பெருமானுக்கு ஈடான அழகிய கவிகளை இழக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்' என்று வைத்து, 'இப்படி புகுவத்பராங்முகுமான லோகத்திலே நான் எம்பெருமானையல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்றேனே' என்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — வேறு சிலரைக் கவிபாடுகிறவர்களுக்கு ஹிதம் உபதேசிக்கக்கூக ப்ரவ்ருத்தரான ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கக்கூகத் தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன்) ப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுகிற ஹிதம் அஸஹ்யமாகக் கடவது. ஆகிலும், உங்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன். எம்பெருமாளையொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று நிஷேத்யதயா சொல்லுகையும் ஈடல்லவாகிலும் புகுவத்யநுருபமாயிருக்கிற உங்களுடைய கவிகள் அவனுக்கேயாகவேணும் என்னும் லோபுத்தாலே சொல்லுகிறேன் என்றுமாம். (கேண்மினே) நான் சொன்ன பொருள் அநுஷ்டிக்க மாட்டிகோளாகிலும் இத்தனையும் கேட்டுத் தீரவேணும். (என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) நிரதிசாயபேடாக்யமாய் எம்பெருமானுக்கே அர்ஹமான கவிகளை அவனைத் தவிர மற்றொருவர்க்கு நான் கொடுக்க கூழமனல் லேன். (தென்னா என்று தொடங்கி) நிரதிசாயபேடாக்யமான திருமலையிலே எனக்கு நித்யாபூர்வமாய்க் கவிபாட விஷயம் போந்து எனக்கு மஹோபகாரத்தைப் பண்ணவல்லனாய் அப்ராப்தஸ்த்லத்திலே கவிபாடுகை ஆகாதபடி எனக்கு நாதனு மாயிருக்கிறவன். என்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வந்து நிற்க. 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — 'என்னை ஸ்துதிப்பிக்கைக்காகத் திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகளையொழிய வேறொருவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணேன்' என்று ஸ்வமதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இது—(நீங்கள் இதர ஸ்தோத்ரம் தவிருகைக்கு உறுப்பான) இந்த ஹிதம், சொன்னால்—சொன்னால், விரோதம்—(உங்களபிடிமதத்துக்கு) விரோதம்; ஆகிலும்—ஆயிருக்கிலும், சொல்லுவன்—(உங்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே) சொல்லக்கடவேன்; கேண்மின்—(நீங்கள் செவிதாழ்த்துக்) கேளுங்கள்; வண்டு—

ப-வண்டுகளானவை, தென்னுதெனுவென்று-(மதுபாநப்ரீதியாலே) தென்னுதென்னு வென்று, முரல்-(ஆளத்திவைப்பாரைப்போலே) ஸப்ரத்தித்தி, திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், என் ஆணை-எனக்குக் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போத்து. என் அப்பன்-கவிக்குப் பரிசிலாகத்) தன்னைத்தரும் உபகாரகனாய், எம்பெருமான்-ப்ராப்தனான ஸ்வாமியானவன், உளன் ஆக-(இக்கவிபாட்டாலே) தான் உளனாயிருக்க, என் நாவில்-என் நாவினுடைய ஸத்தைக்குப் ப்ரயோஜனமாய், இன் கவி-(கவிபாட்டுண்கிற ஸ்வரனுக்கு) இனிதான கவியை, யான்-(அவனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷபூதனான) நான், ஒருவர்க்கும் - வேறொருவர்க்கும், கொடுக்கிலேன்-கொடுக்க ஸக்தனல்லேன். 1.

இ- அவ:- முதற்பாட்டில் - கூறுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை ஹிதமன் றென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கக்காக 'நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே' என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:- (சொன்னால் விரோதம் இது) நீங்கள் சில ப்ரயோஜனங்களை நினைத்துக் கவிபாடாநிற்க, நான் அதைத் தவிருங்கோளென்றால், உங்களுக்கு அது அஸஹ்யமாகிலும் உங்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன்; அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயா சொல்லவும் ஆகாதபடியாயிருக்க, சொல்லுகிற எனக்கே விரோதமாய்ப் பூலிக்கிலும் உங்களநர்த்தங்கண்டு சொல்லப்புகேனாகையாலே, நீங்கள் மீளுத்தனையும் சொல்லத் தவிரேன். சொன்னால் உங்களுக்கு விரோதமென்று ப்ரதிபந்நமாயிருந்ததேபாகிலும் சொல்லுகிறேன் என்றமாம். 1. "योऽवसादस उच्यताम्" (யோஹஸாத, ஸ்ஸ் உச்சய தாம்) என்று திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழுமென்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோள் என்கிருனிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாத்ரூபவான். 'நீங்கள் அஹிதத்திலே ப்ரவணராய் மீளமாட்டாதாப்போலே உங்கள் ஹிதத்திலே ப்ரவணனான நானும் மீளமாட்டேன்' என்கிறார். (கேண்மினோ) அநுஷ்டிக்கவேண்டா; நீங்கள் செவி தாழக்க அமையும். 'ஸ்ரவணம் அநுஷ்டானஸேஷமாக வேண்டாவோ? ஸ்ரவண மாத்ரம் அமையுமோ?' என்னில், - 'விஷயஸ்வபாவத்தாலே அநுஷ்டான பர்யந்தமாய் முடியும்' என்று இருக்கிறார். பூஹுவசநத்தாலே அநர்த்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாகையாலே, எல்லாரையும் ஒக்கக் கால்பிடிக்கிறார். (என் நாவில் இத்யாதி.) 2. "यस्यैते तस्य तद्वनम्" (யஸ்யதே தஸ்ய தத், தநம்) என்கிறபடியே தம்மைப்போலே தம்முடைய நாவும் அவனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷம் என்கிறார். நாப்படைத்த காரியங்கொண்டேன் நான் ஒருவனுமேயன்றோ? என்கிறார். A "இவளிராப்பகல் வாய்வொளி" என்னும்படியான நாவிறே. (இன்கவி) அவனுக்கு இனிதாகையாலே தமக்கும் இனிதாயிருக்கிறபடி. ஸேஷிக்கு இனிதான வழியாலே

இ—தனக்கு இனிதாகையிறே சேஷத்தவத்தினுடைய எல்லை. (யான்) அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான், (ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) அத்யந்த பரதந்த்ரமாகச் சொல்லிவைத்து ‘கொடுக்கிலேன்’ என்பானென்? என்னில்,— அவன்தான் இத்தாலே அநேகம் பெற்றானுயிருக்கையாலே ‘புறம்புகொடேன்’ என்கையாலே இங்குத்தைக்கே அநந்யார்ஹமென்கை. (கொடுக்கிலேன்) கொடுக்க கூடமனல்லேன். (தென்னு இத்யாதி.) நிரதிஸ்யபேக்ஷ்யமாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும் விஷயத்தையாயிற்று இவர் கவிபாடுகிறது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணிப் பீர்த்திக்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் கவிபாடுகிறது. புகுவத்விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸத்தியுடைய திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. (திருவேங்கடத்து என் ஆணை) வேதத்திற்காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான வாசிபோலே ஸ்ரீவால்மீகிபுகுவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடுகிற விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். A “செந்தமிழ்பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்” என்னக்கடவதிறே. (என் ஆணை) கவிபாடிப் பெற்ற ஆணை; தன்னையொழிய வேறென்றைக் கொடுக்கும்வனையன்றிறே இவர் கவிபாடிற்று. ‘ஆணை’ என்கையாலே, கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கை. (என் அப்பன்) நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். (எம்பெருமான்) அபகாரங்களையே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. (உளனாக) சேதநர் தன்னைக் கிட்டாதபோது 1. “அசந்நேவ” (அஸந்நேவ)வாயிருக்குமாபோலே என் வாயால் ஒரு சொற் கேளாத அன்று உளனாகாதவனாயிருக்கை. ஸுலப்யனய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து உபகாரகனாய் ப்ராப்தனாய் வத்ஸலனாயிருக்கிற இவனையொழிய வேறு சிலரை நான் கவிபாட ஸக்தனோ? என்கிறார். நான் செய்கிறபடியேயன்றே உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது என்று கருத்து. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — a கூழாந்தரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகைக்கு உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதேஸிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக, ‘நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே’ என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— முதற்பாட்டு. (சொன்னால் விரோதம் இத்யாதி.) a ஹிதோபதேஸம் பண்ணுகிறாராகில், “யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்று தம்முடையபடியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (கூழாந்தரவிஷயங்களை இத்யாதி.) b “சொன்னால் விரோதம்” என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்.

ஜ— முதற்பாட்டு. (சொன்னால் இத்யாதி.) a ஹிதோபதேஸம் பண்ணுகிறாராகில், “யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்று - தம்முடைய படியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (கூழாந்தரவிஷயங்களை இத்யாதி.) b ‘சொன்னால் விரோதம்’ என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்; அதில் - உங்களுக்கு விரோதமென்று இரண்டு அர்த்தம்; அதாவது - அஸேவ்யஸேவை பண்ண வேண்டாவென்றும், ப்ராப்தமான புகுவத்விஷயத்தை ஸ்துதியுங்கோள் என்றும் சொல்லு

பெரியதிரு 2-8-2.

ஈ— வ்யா:— b'சொன்னால் விரோதம் இது) c'ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, 'கவிபாடாதேகொள்ளுங்கோள்' என்கையாவது - உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே; 'நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லாநின்றனீ' என்று விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு. c₂ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன். d அன்றிக்கே, 1. "योऽवसादस्स उच्यताम्" (யோடவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம்) என்று 'திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்' என்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸுரப்ரஜைகளை; அப்படியே, இது உங்களுக்கு 'அநர்த்தம்' என்று ப்ரதிபந்நமாயிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன். e அன்றிக்கே, 2. "कर्णमूले" (கர்ணமூலே) என்று ராஜதாரபராவண்ய

அ-c,d அவர்களுக்கு விரோதமென்று இரண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் இத்தயாதியாலும், அன்றிக்கே யோவஸாத இத்தயாதியாலும்) c₂ (ஆயிருக்கச் சொல்லுகிறேன்). என்றது - பார்த்திருக்கப்போகாத நிரவதிக்கருபையாலே என்றபடி. "இந்தத் திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தந்தான் - அஸேவ்யஸேவை பண்ணவேண்டா என்றும், ப்ராப்தமான புகுவத்யவிஷயத்தை ஸ்துதியுங்கோள் என்றும்; இவ்விரண்டையும்பற்ற அவர்களுக்கு விரோதமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது இரண்டு தாத்பர்யமும்" என்று அருளிச்செய்வார். 1. "ப்ராதர்தேவேதி க்ருஷ்ணேதி கோவிந்தேதி ச ஜல்பதாம் | மத்யாஹ்நே சாபராஹ்ணே ச யோடவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம் ||" என்றபோதே - அவர்களுக்கு அவஸாதமுண்டென்கை ஸித்தமும். e,f இனி இவர்களுக்கு உபதேசத்தால் தமக்கு விரோதமென்று மூன்றாம் தாத்பர்யத்தை இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே கர்ணமூலே இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே) இவ்விரண்டு வாக்யத்துக்கும் தாத்பர்யம் - அப்ராப்த விஷயத்தை ஸ்துதியாதே கொள்ளுங்கோள் என்றால் "இவன் இவர்களுக்குச் சொல்லுகிறனாகையாலே இவனுக்கும் அப்படி உண்டாகவேணும்" என்று ஈஸ்வரனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கிற வழியாலே எனக்கு இப்படி சொல்லுகை விருத்தமென்று ஒருவகை; அன்றிக்கே, புகுவத்யவிஷயத்தில் A அன்பிலின்பின்தேறல்

ஜீ.கிறது உங்களுக்கு விரோதமென்று. c,d இந்த அர்த்தத்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்தயாதியாலும், அன்றிக்கே யோவஸாத இத்தயாதியாலும்) c₂ (ஆயிருக்கச் சொல்லுகிறேன்) என்றது - பார்த்திருக்கப்போகாத நிரவதிக்கருபையாலே என்றபடி. 1. "ப்ராதர்தேவேதி க்ருஷ்ணேதி கோவிந்தேதி ச ஜல்பதாம் | மத்யாஹ்நே சாபராஹ்ணே ச யோடவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம் ||" இதி ப்ரஹ்லாதா: 2. "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஸஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே" இத்தயாதி, த்ருதியேம்ஸே யமகிங்கரஸம்வாதே. e,f இனி இவர்கள் உபதேசத்தாலே தமக்கு விரோதமென்று மூன்றாம் தாத்பர்யத்தை இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே, கர்ணமூலே) இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயா ப்ரஸங்கிக்கிலும், துண்டத்தாரண ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாகையாலே தமக்கு விரோதமென்னுதல்; புகுவத்யவிஷயத்தில் A அன்பிலின்பின்தேற

ப்ர— (சொன்னால் விரோதமிதாஹும்) 1. "प्रातर्देवेति कृष्णति गोविन्देति च जल्पताम्। मध्याह्ने चापराह्णे च योऽवसादस्स उच्यताम्॥"

2. तृतीयेशे सप्तमे यमकिंकरसंवादे "स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले। परिहर मधुसूदनप्रपन्नान् प्रभुरहमन्यनृणामवैष्णवानाम्॥"

A திருவாசிரியம்-2.

சு—நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற்சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. f அலேவ்ய லேவை நிஷேத்யதயாவும் f₂ என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; g இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தெ₃ளர்க்குத்தம்; g₂ ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோதமாயிறே. (ஆகிலும் சொல்லுவன்) h ஆயிருக்கவுஞ்சொல்லுகிறேன். i இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில்,— நீங்கள் ஸமத₃மாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; i₂ உங்கள் அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; i₃ ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். j நீங்கள் உங்கள் அபி₁மதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. (கேண்மினே) k 'இதுகேட்ட அநந்தரம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக

அ—அமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பாகையாலே, 'நீங்கள் இப்படி செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று நிஷேத்யதயாவாகவும் சொன்னாலெனக்கு இதுவுண்டான அஸஹ்யதையாலே வாய் வகிக்கும், ஆகிலும் உங்கள் அநர்த்தம் கண்டு சொல்லுகிறேன் என்றொரு வகை. f, g, g₂ (இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும்) என்கிற வாக்யத்துக்கு முன்னே (ஆகையாலே நான் சொன்னால் அதெனக்கு விரோதமாயிறே) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். h (ஆயிருக்கவும்) என்றது-உங்களுக்கும் எனக்கும் விரோதமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றபடி. g, i "இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும்" இத்யாதியை ஸங்காபூர்வமாக விவரிக்கிறார் (இப்படியாகிலும் இத்யாதி₃) இப்படியாகிலும் என்றது-எங்களுக்கும் அநர்த்தமாய் உமக்கும் அநர்த்தமாயிருந்ததேயாகிலும் என்றபடி. l யத்வா, "சொல்லுவன்" என்கிறவிடத்திலே—சொல்லாதேவிடேன் என்றும் நிர்ப்ப₃ந்தம் தோன்றுகையாலே, இந்த நிர்ப்ப₃ந்தத்தின் தாத்பர்யத்தை ஸங்கோத்யகூடந பூர்வமாக வெளியிடுகிறார் (இப்படியாகிலும் என்று தொடங்கி) j, k, l, n உங்கள் அநுவர்த்தனங்கொண்டு சொல்லுகையன்க்கே, த₃யையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையாலே உங்களை உஜ்ஜீவிப்பியாமலிருக்கமாட்டேன் என்கிறார், — (நீங்கள் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) i₂, i₃ (உங்கள் அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்) என்ற அநந்தரம் (நீங்கள்) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் (ஆகையால்) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்திப்பது. j அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத த₃யையுண்டென்னு எங்களுக்கு அநிஷ்டமானவற்றைச் சொல்லலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் இத்யாதி₃) என்று இருந்தபடியே சொல்லலாம். "சொன்னால் விரோதம்-சொல்லுவன்" என்கிற ஸமபீ₃வ்யா ஹார ஸித்₃த₃ம்—த்₃ருஷ்டாந்தத₃ர்ஷ்டாந்திகப₃ாவம். k தம் அண்டையிலே இருக்கிறவர்களை "கேண்மின்" என்கிறது - அவர்கள் அதை₃ரித்திருந்தது கொண்டிறே; அவ்வதை₃ரத்துக்கு ஹேதுவைத் தாம் அநுப₃ாஷிக்கிறார் (இதுகேட்ட இத்யாதி₃) யத்வா ஸ்வரஸ₃சிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுகேட்ட அநந்தரம் இத்யாதி₃) l, n செய்யுங்கோள் என்கிறதே

ஜீ—ஸமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பாகையாலே, தத்₃வ்யதிரித்த விஷயங்களை நிஷேத்யதயா ப்ர ஸங்கி₃க்கிலும் அதிலுண்டான அஸஹ்யதையாலே வாய் வகிக்குமென்னுதல். f₂, g₂ 'என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது' என்ற அநந்தரம் (ஆகையாலே, நான் சொன்னால் இத்யாதி₃) வாக்யம் அநுஸந்தேயம். h ஆயிருக்கவும்-உங்களுக்கும் எனக்கும் விரோதமாயிருக்கவும். g, i 'இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும்' இத்யாதியை ஸங்காபூர்வமாக விவரிக்கிறார் (இப்படியாகிலும் இத்யாதி₃) இப்படியாகிலும்-எங்களுக்கும் விரோதமாய் உமக்கும் விரோதமாயிருக்கச்செய்தேயும். j அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத த₃யையுண்டென்னு, எங்களுக்கு அநிஷ்டமானவற்றைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீங்கள் உங்கள் அபி₁மதத்தில் இத்யாதி₃) k 'கேண்மினே' என்ற ஸ்வரஸ₃சிதமான அர்த்தம் (இதுகேட்ட அநந்தரம் இத்யாதி₃) l, n செய்யுங்கோள் என்கிறதே,

ஈ—வேணுமிறே' என்று அஞ்சவேண்டா; l செவிதாழ்க்க அமையும்; m அநுஷ்டிக்க வேண்டா. அதுவென்? n ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில்.—கேட்கவே, சேதந ராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராக, ப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நாம் சொல்லவேண்டா விறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதித்தோமாகிறதென்? என்று 'கேண்மின்' என்கிறார். o கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே, அவ்வோ பாதியாகிலும் கேளுங்கோள். p பன்மையால்-அநர்த்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறார். q பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பாரைப்போலே புகுவதவிஷயம் கேட்கக் கால்பிடிக்கிறாரிறே இவர் செல்லாமை. (என்னாவில் இத்யாதி) r வழிகெடப்போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் 'நாமும் அப்படியே போகவேணும்' என்று இருக்கவேண்டாவோ சேதநரானால்? s நான் இருக்கிறபடி கண்டுகோளே; அப்படியேயன்றோ உங்களுக்கும் இருக்க அடுப்பது என்கிறார். t (என்னா) u1. "यस्यैते तस्य तद्वन्म" (யஸ்யதே தஸ்ய தத், த, நம்)

அ—"கேண்மின்" என்றதுக்கு வாஸநை (செவிதாழ்க்க இத்யாதி) n (ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறது) அநுஷ்டியுங்கோள் என்று சொல்லவொண்ணாதோ? (என்னில்) என்று கூட்டுவது. l, m, o "செவிதாழ்க்கவமையும், அநுஷ்டிக்கவேண்டா" என்றதின் விவரணம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி) o யத், வா, "ஓ" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி) அத்வா, அநுஷ்டாநமாத்தரமன்று வ்யாவர்த்தம், அர்த்தஜ்ஞாநமும் அப்படியே என்கிறார் (கடலோசைக்கு இத்யாதி) வ்யுத்தந்நிறே என்று கருத்து. ஸ்ரோத்ரேந்த்ரிய ஜந்ய க்ரஹண விஷயதை ஸப்த, த, தர்ம மிறே. p ப்ரஹ்மவித்யையாகையாலே உபதே, ஸம் அஷட்கர்ணமாக வேண்டாவோ? என்ன (பன்மையால் இத்யாதி) பன்மை-ப, ஹுவசநம். q "கேண்மின்" என்றதுக்கு-ஸப்த, த, மாத்ரமே பே, டாக்யமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாத்தரம் (பால்குடிக்க இத்யாதி) யத், வா, புகுவத, விஷயத்தை உபதே, ஸிப்பார் இப்படி ப்ரார்த்திப்பார்களோ? 2. "நாஸம்வத்ஸரவாஸிரே ப்ரப்ருயாத்" என்றன்றோ இருப்பதென்ன; அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (பால்குடிக்க இத்யாதி) இது - வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடாகவுமாம். A "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்று ஸப்த, த, மகேட்கையே பே, டாக்யம் என்றபடி. r ஸ்வமதம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (வழிகெட இத்யாதி) s அத்தை விஸதீ, கரிக்கிறார் (நான் இருக்கிறபடி இத்யாதி) t, u மமகாரந்தோற்றச் சொல்லலாமோ? என்ன, "என்னா" என்று ஹேதுக, ர்ப்ப, மாயிருக்கிறது என்கிறார் (யஸ்யதே

ஜீ—"கேண்மினே" என்றதுக்கு வாஸநை (செவிதாழ்க்க இத்யாதி) n (ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறது) அநுஷ்டியுங்கோள் என்று சொல்லவொண்ணாதோ? (என்னில்) என்றபடி. l, m, o "செவிதாழ்க்க அமையும்" இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி) o யத், வா, 'ஓ' என்றதுக்கு ப, டாவமாதல். p ப்ரஹ்மவித்யையாகையாலே உபதே, ஸம் அஷட்கர்ணமாக வேண்டாவோ? என்ன (பன்மையால் இத்யாதி) பன்மை - ப, ஹுவசநம். q "கேண்மினே" என்றதுக்கு - ஸப்த, த, மாத்ரம் பே, டாக்யமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாத்தரம் (பால்குடிக்க இத்யாதி) A "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்று ஸப்த, த, ஸ்ரவணமே பே, டாக்யம் என்றபடி. r ஸ்வமதம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (வழிகெட இத்யாதி) s அத்தை விஸதீ, கரிக்கிறார் (நான் இருக்கிறபடி இத்யாதி) t, u "என்னா" என்று மமகாரம்பண்ணலாமோ? என்ன (யஸ்யதே இத்யாதி)

ப்ரா—u1. महाभारते (उद्यो-३२) "त्रय एवाधना राजन् भार्या दासस्तथा सुतः। यत्ते समधिगच्छन्ति यस्यैते तस्य तद्वन्म॥ ६९॥

A 10.6-11.

ஈ—என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு ஸேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு ஸேஷமான என் நா. v என்னைப்போலே நாவால் கார்யங்கொண்டா ருண்டோ? என்கிறார்; w A “வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்” என்னும் படியான நாவிறே. x (இன்கவி) y இவர்கவியை ஈஸ்வரன் கேட்டு ப்ரஸநநாய் இனியனாக. அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதாயிருக்கிறபடி. ஸேஷிக்கு இனிய தான வழியாலேயிறே ஸேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. z மிது, நமாய்க் கலவா நின்றால் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம். ஸேஷஸேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. a அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே ஸேஷபூதனுக்கு வாசி. b (யான்) c அவனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷபூதனென்றிருக்கிற நான். d இத்தை நினைத்திறே கீழே 1. “யஸ்யே” (யஸ்யையே) என்றது. / (ஒருவர்க்கும்

அ—இத்யாதி, v ஸந்தோஷகூர்ப்புதயா பூவாந்தரம் (என்னைப்போலே இத்யாதி, B “முநதுற்ற நெஞ்சே” என்கிறப்போலே புகுவத்ப்ரவணமாகையாலே அத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார் இதயர்த்தம். தம்மையொழித்தவர்களுக்கு நாவால் பெறும் கார்யம் கொள்ளாமையாலே, அவருக்கு நாவோடே கரணகரணபூவமில்லை என்றிருக்கிறார் என்று கருத்தாகவுமாம். w இவருடைய நா. புகுவத்யவிஷயத்திலே ஸ்துதிக்கும் என்னுமதுக்கு நியாமகம் (வஞ்சனே இத்யாதி, x, y “இன்கவி” என்று - ஸ்வபேகாத்த்ருத்வந்தோற்ற அருளிச் செய்யலாமோ? என்ன (இவர் கவியை இத்யாதி, z இரண்டாம் பரிஹாரம் (மிது, நமாய் இத்யாதி, y த்வா, இப்படியானால் தமக்கும் பேகாகூர்வயமுண்டாயிறே; அது புகுவத்யத்வந்த பாரதந்தர்யத்தோடே விரோதியாதோ? என்ன (மிது, நமாய் இத்யாதி, a அத்வா, இவ்வழியாலே வேண்டுமென, மிது, நமாய்க் கலக்கிறவிடத்தில் இது கண்டோமில்லையென்ன (மிது, நமாய் இத்யாதி, a மூன்றாம் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி, v முந்தின பரிஹாரம்— அவனுக்கு ப்ரீதிஹேதுவாகையாலே உத்தேச்யம் என்றபடி; இரண்டாவது - ஸாம்யத்தாலே; மூன்றாவது—அவனுக்கு பேகாகூர்வயமாகையாலே உத்தேச்யம் என்றபடி. அன்றிக்கே, வாக்ய த்ரயமும் - ஒன்றுக்கொன்று விவரணமாய் ஏகார்த்தமாகவுமாம்; z அப்போது ஸேஷவ்ருத்தி செய்கிறவனுக்கு இனிமையுண்டோ? என்ன (மிது, நமாய் இத்யாதி, v என்று கண்டுகொள்வது. b, c “யான்” என்றது ஹேதுகூர்ப்பும் என்கிறார் (அவனுக்கு இத்யாதி, t, b, d “என்” என்றும், “யான்” என்றும் புநருக்தமன்றோ என்ன (இத்தை நினைத்திறே இத்யாதி, z)

ஜீ—1. “த்ரய ஏவாத்நா ராஜந் பூர்யா தூஸஸ்ததூ ஸுத: | யத்தே ஸமதி, கூச்சுந்தி யஸ்யையே தஸ்ய தத்வம் ||” இதி பூராதே. v “என்” என்றதுக்கு ஸந்தோஷகூர்ப்புதயா பூவாந்தரம் (என்னைப்போலே இத்யாதி, a) அதாவது - புகுவத்ப்ரவணமான நாவாகையாலே அத்தோடே தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் அபேக்ஷிதம் என்றபடி. யத்வா, புகுவத்ப்ரவணமான நாவைக்கொண்டாடுகிறார் என்னுதல். w தம்முடைய நா புகுவத்யவிஷயத்தில் எப்போதும் ஸ்துதிக்கும் என்னுமதுக்கு நியாமகம் (வஞ்சனே இத்யாதி, x, y “இன்கவி” என்று - ஸ்வபேகாத்த்ருத்வம் தோற்றச் சொல்லலாமோ? என்ன (இவர்கவியை இத்யாதி, z) ஸேஷவ்ருத்திசெய்கிற இவனுக்கு இனிமைக்கு ப்ரஸத்தியுண்டோ? என்ன (மிது, நமாய் இத்யாதி, a) பரிஹாரந்தரம் (அவனுக்கு இனியதாய் இத்யாதி, v) முந்தின பரிஹாரம் - தத்ப்ரஸாத, ந ஹேதுத்வேந உத்தேச்யம்; இரண்டாவது - அவனுக்கு பேகாகூர்வயமாகையாலே உத்தேச்யம் என்றபடி. அன்றிக்கே, விவரணமாதல். t, x “என்னுவின்கவி” என்னுடைய நாவிலேயுண்டான பேகாகூர்வயமான கவி இதயர்த்தம். t, b, d “யான்” என்றது “என்” என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்ன (இத்தை நினைத்திறே இத்யாதி, z) இங்கே-அஹங்காரதிவ்ருத்தி சொல்லநினைத்திறே கீழே 1. “யஸ்யையே”

ஈ—கொடுக்கிலேன்) e கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்த தில்லையிறே இது; f 'புறம்பு ஒருவர்க்குங்கொடேன்' என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேன் என்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு? என்னில்,—g அடியிலே ஈஸ்வரன் g₂ அநுஸந்தாந ஸாமர்த்யத்தை(பும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸக்தியையும்) g₃ கொடுத்து வைத்தால், பின்பு, நான் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. h அவன தானதுதன்னை 'நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்' என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தம் இருப்பது. i கே₃ாதாநத்தில், பிதா புத்ரன்கையிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றருள யிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தைத் தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றருளாக நினைத்திருக்கும் ஈஸ்வராபிப்ராயத் தாலே சொல்லுகிறார். i₂A "என்னால் தன்னையின் தமிழ்பாடிய" என்று தான் இவரை யிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப் பாடினாராக நினைத்திருக்குமவனிறே. j அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் j₂கொடுத்துவைக்கையாலே, யான்

அ—இங்கே - அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று நினைத்திறே கீழே மமகாரநிவ்ருத்தி சொல்லிற்று இதயர்த்த₂: e (கீழ்ச்சொன்ன) என்றது "யான்" என்று கீழ்ச்சொன்ன என்றபடி. e, f கீழ் வாக்யவிவரணம் (புறம்பொருவர்க்கும் இதயாதி₃) g ஈஸ்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஸக்தியைக் கொடுக்கையாலே "நான் கொடுத்தேன்" என்கிறதுக்கு விரோத₄மில்லை என்கிறார் (அடியிலே இதயாதி₃) g₂ அநுஸந்தாநஸாமர்த்யமென்றது — ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்யம் என்றபடி. g₃ கொடுக்கையாவது—யத்நம் பண்ணுகையென்று கருத்து. h ஆனாலும் ப₄க₃வதாயத்தமன்றே என்ன (அவனதானது இதயாதி₃) i அதுக்கு உதாஹரணம் (கே₃ாதாந இதயாதி₃) பிதாவி னுடைய ஸ்வம் புத்ரன் "தன்னது" என்று அபி₄மாநிக்கலாமிறே என்று கருத்து. ப்₃ரஹ்மோப தே₃ஸவேனையிலே கே₃ாதாநம் விவக்ஷிதம்; இவ்விடத்திலே 1. "ஆதா₃வீஸ்வரதூத்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்தர்யஸக்த்யா ஸ்வயம்" இதயாதி₃. j "யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்கைக்கு ப்ரஸங்க்யம் ஏதென்ன (அல்லாதார் இதயாதி₃) வஸ்துத: ஸ்வத்தைக்கொடுக்கை இங்கில்லை, லோகவ்யவஹாரத்தாலே சொன்னவித்தனை என்றபடி. j₂ கொடுத்துவைக்கையாலே— கொடுத்ததாக வ்யவஹரிக்கையாலே என்றபடி. k கவிபாடுகிற ப்ரகரணத்திலே வண்டுகள் முரன்

ஜீ—என்று மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று என்றபடி. e, f கீழ்வாக்யவிவரணம் (புறம்பொருவர்க்கும் இதயாதி₃) g ஈஸ்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஸக்தியைக் கொடுக்கையாலே "நான் கொடுத்தேன்" என்கைக்கு விரோத₄மில்லை என்கிறார் (அடியிலே இதயாதி₃) g₂ அநுஸந்தாநஸாமர்த்யம் - ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்யம். h ஆனாலும், ப₄க₃வதாயத்தமன்றே? என்ன (அவனதான இதயாதி₃) i இதுக்கு உதாஹரணம் (கே₃ாதாநத்தில் இதயாதி₃) பிதாவினுடைய ஸ்வத்தைப் புத்ரன் "தன்னது" என்று அபி₄மாநிக்கலாமிறே என்று கருத்து. ப்₃ரஹ்மோபதே₃ஸவேனையிலே கே₃ாதாநம் விவக்ஷிதம். i₂ அப்படி ஈஸ்வரன் நினைத்திருக்குமோ? என்ன (என்னால் தன்னை இதயாதி₃) j "யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்கைக்கு ப்ரஸங்க்யமேது? என்ன (அல்லாதார் இதயாதி₃) வஸ்துத: ஸ்வத்தைக் கொடுக்கை இங்கில்லை; லோகவ்யவஹாரத்தாலே சொன்ன இத்தனை என்றபடி. j₂ கொடுத்துவைக்கையாலே—கொடுத்ததாக வ்யவஹரிக்கையாலே, k கவிபாடுகிற

4 ( ) இவ்வடைப்பிணிலுள்ளது ப்ரக்ஷிப்தமென்பர். A 7-9-1.

ஈ—ஒருவர்க்கும் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறார். (தென்னு இத்யாதி) k இதுகாணும் இவர் கவிபாடினபடி. l வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் பீர்திக்குப் போக்குவிட்டு l₂ முரன்றது l₃ இசையாய் விழுந்தாற்போலையாயிற்று, இவரும் ப₄ க₅ வத் ப₄ வஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. m திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்க ளோடு அவன்தன்னோடு வாசியறத் தென்னுதென்னுவென்னுமித்தனை. n ப₄ க₅ வத் ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் n₂ அவன்தனக்குச் சொல்ல வேண்டாவிதே; o A தென்னுவென்னும் என்னம்மானிதே. (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) p வேத₃த்திற்காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகி ப₄ க₅ வான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத் துக்கு உண்டான p₂ ஏற்றம் சொல்லுகிறார். (திருவேங்கடத்து q என் ஆனை) r ஆனை பெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்; s இவர் கவிபாடிக் s₂ கட்டின யானையாயிற்று; அவன். t அவ்வண்டுகளோடே ஸகே, த்ரிகளாய் அநுப₄ விக்கிறார். u அல்லாதாரைப்

அ—றத்தை அருளிச்செய்ததுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (இதுகாணும் இத்யாதி) l “இது காணும்” என்றதின் விவரணம் (வண்டுகள் இத்யாதி) l₂ முரன்றது-த்₄ வநித்தது. l₃ இசையாய்- க₅ ராமாய், n வண்டுகள் “தென்னுதென்னு” என்கிறது திருமலையைக் கிட்டுகையாலே என்று விவகித்து, திருமலையைக் கிட்டினார்க்கெல்லாம் தென்னுதென்னு என்கிறது ஸஹஜமென்கிறார் (திர்யக்குக்களோடு இத்யாதி) n ஈஸ்வரனுக்கும் அப்படியோ? என்ன (ப₄ க₅ வத் ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி) ப₄ க₅ வத் ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் என்றது- அவனுனந்திப்பிக்க ஆநந்த₃ மக்₃ நராய் “தென்னுதென்னு” என்றதுவே பாசுரமானால் என்றபடி. n₂ அவன்தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே என்றது-அவனுனந்திப்பிக்க அவர்கள் தென்னுதென்னு என்றால் - ஸ்வத: ஆநந்த₃ முடையவன் இப்படி ஆனந்திச்சிறவர்களைக் கண்டால் தென்னுதென்னு என்னச் சொல்லவேண்டாவிதே என்றபடி என்று அருளிச்செய்வார். o அவன்தான் அப்படி பாடின துண்டோ? என்ன (தென்னுவென்னும் இத்யாதி) p (வேத₃த்திற்காட்டில் இத்யாதி) பரத்வத்திற் காட்டில் அவதாரத்துக்கு என்றபடி. p₂ (ஏற்றம்) அர்ச்சாவதாரபர்யந்த ஸௌலப்யாதி: s. q, r, s, t “என்னனை” என்கிறதினுடைய ப₄ாவத்தை ரஸோக்தித்₃ வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைபெற இத்யாதி) r, s ஆனைபெற்றாரோ? என்ன (இவர் கவிபாடி இத்யாதி) s₂ கட்டுகை- ஸம்பாதி: க்கை. t “வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்தென்னனை” என்கிறதினுடைய ப₄ாவத்தை ரஸோக்தியாலே காட்டுகிறார் (அவ்வண்டுகளோடு இத்யாதி) கே, த்ரஸப்₃ த₃: - பர்வதவாசி.

ஜீ—ப்ரகரணத்திலே வண்டுகள் முரன்றத்தை அருளிச்செய்கைக்கு அடியேது? என்ன (இது காணும் இத்யாதி) l விவரணம் (வண்டுகள் இத்யாதி) l₂ முரன்றது-ஸப்₃ தி: த்தது. l₃ இசையாய்- க₅ ராமாய். n வண்டுகள் தென்னுதென்னுவென்கிறது ஸஹஜமென்கிறார் (திர்யக்குக்களோடு இத்யாதி) n ஈஸ்வரனுக்கும் அப்படியோ? என்ன (ப₄ க₅ வத் ப்ரத்யாஸந்நர் இத்யாதி) ப₄ க₅ வத் ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால்-அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்த₃ மக்₃ நராய் “தென்னுதென்னு” என்னுமிதுவே பாசுரமானால். n₂ அவன்தனக்கு-ஸ்வத: ஆநந்தி₃ யானவனுக்கு- o அவன்தான் அப்படி பாடினது உண்டோ? என்ன (தென்னுவென்னும் இத்யாதி) p₂ (ஏற்றம் சொல்லுகிறார் இதி) ஏற்றமாவது அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்யாதி: கள். q, r, s, t “என்னனை” என்கிறதினுடைய ப₄ாவத்தை உத்தரோத்தரம் ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைபெற இத்யாதி) r, s ஆனைபெற்றாரோ? என்ன (இவர் கவிபாடி இத்யாதி) s₂ கட்டுகை-ஸம்பாதி: க்கை. t “வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்தென்னனை” என்கிறதினுடைய ப₄ாவத்தை ரஸோக்தியாலே காட்டு கிறார் (அவ்வண்டுகளோடே இத்யாதி) கே, த்ரஸப்₃ த₃: - பர்வதவாசி. u “என்” என்றதுக்கு

ஈ—போலே, கவி பாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறொரணையைக் கொடுத்து விடுமவனன்றே. v ஸத்யா த்ரஸநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ண வேண்டியிருக்கும்வன். வண்டுகளானவை மதுபாநப்ரீதியாலே தென்னுதென்னுவென்று ஆளத்தி வைப்பாரைப்போலே ஸப்ரீதிக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆணைபோலே அநுபூவ்யனானவனை. (என் அப்பன்) w நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லவல்லேனும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். (எம்பெருமான்) அபகாரமே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. x(உளனாகவே) y1.“आशया यदिवा रामः” (ஆஸயா யதிவா ராம:) என்று ப்ரார்த்தித்க் கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவனோ? y2. “असन्नेव” (அஸந்நேவ) என்று தன்னைக் கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரிசேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன் ஸத்தையில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க. z அவன் என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்துநிற்கிற நிலை என்னுவது. நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினால்? a ஆனபின்பு, என்னைப் போலேயிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது. 1.

அ—u இவர் கவிபாடினவனை யானையாகச் சொல்லுகையாலே-லெளகிகர்களில் ஈஸ்வரனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி ப்ரஸித்திதது என்கிறார் (அல்லாதாரைப்போலே இத்யாதி) v அவனை யானையாகச் சொன்னதினால் ப்ரஸித்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யாத்ரஸநீயமாய் இத்யாதி) அதாவது ஆனையின் குணயோகம். w காணப்பெருத இழுவோடே இருந்து கூப்பிடுகிறவர் “உபகாரகன்” என்று சொல்லுகிறது எத்தாலே என்ன (நாட்டார் இத்யாதி) x“உளனாக” என்றது-ஸத்தை பெறுகைக்காக நின்ருன் என்னுதல், கவிகேட்கைக்காக த்ருக்ஷிஷயமாய் வர்த்திக்கிறவன் என்னுதல். y.y2 இரண்டையும் சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸயா என்று தொடங்கி) 1. “புஸ்ஸப்ரத்யுபயேத்” என்று - தன்னுடைய இனிய சொற்கேட்க ஆசைப்படும்படியாயிருக்கும் என்றபடி. z “ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்ற அநந்தரம் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிற இதுக்கு முந்தின அர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி) a பரோபதேஸ ப்ரகரணத்திலே ஸ்வஸித்த்யாந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு அவதாரிகையில் அருளிச்செய்த ப்ரயோஜநத்தை இங்கும் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி) “தென்னுதென” என்று தொடங்கி “என்னுவினின் கவி யானொருவர்க்கும்

ஜீ—பாவம் (அல்லாதாரை இத்யாதி) v ஆனையாகச் சொன்னத்தால் ப்ரஸிதம் (ஸத்யாத்ரஸநீயமாய் இத்யாதி) அதாவது-ஆனையின் குணயோகம். w ‘உபகாரகன்’ என்கிறது எத்தாலே? என்ன (நாட்டார் இத்யாதி) x‘உளனாக’ என்றது-ஸத்தைபெறுவானாயிருக்க என்னுதல், கவிகேட்கைக்காக த்ருக்ஷிஷயமாயிருக்க என்னுதல். y.y2 முந்தின அர்த்தம் (ஆஸயா இத்யாதி) வாக்யத்வயத்தாலே. 1. “புஸ்ஸப்ரத்யுபயேத்” என்று தன்னுடைய இனியசொற்கேட்க ஆசைப்படும்படியிருக்கும்வன் என்றபடி. z த்ருக்ஷித்யார்த்தம் (அவன் என்னை இத்யாதி) a பரோபதேஸ ப்ரகரணத்திலே ஸ்வஸித்த்யாந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு அவதாரிகையிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தை இங்கும் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி) “சொன்னால் விரோதம்” இத்யாரப்ய, கேண்மனோ; தென்னுதென இத்யாரப்ய, உளனாக - என்னுவினின் கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் இத்யந்வய: 1.

ப்ர—(உளனாகவே) y1. अयोच्याकाण्डे (५९) राममनुगम्य अयोच्या प्रत्यागतो दशरथं प्रति सुमन्त्रः “गुहेन साधं तत्रैव स्थितोऽसि दिवसान् बहून् । आशया यदिवा रामः पुनश्शब्दापयेदिति ॥३॥”

2. உளனுக வேயெண்ணித் தன்னையான் ருகத்தன் செல்வத்தை
வளனா மதிக்குமிம் மாணிடத் தைக்கவி பாடியென்?
குளனார் கழனிதும் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே
உளனாய வெந்தையை எந்தைபெம் மானை யொழியவே.

ஆ— 2. வ்யா— (உளனுகவே) நிரவதி, கஸம்பத்தையுடையனாய், நித்யநிரதே, ரஷ
நிஸ்ஸீமகல்யாணகுண மஹோத்தியாயிருந்த எம்பெருமான்யொழிய, தன்னையும் ஒரு
வஸ்துவாகப் பார்த்துத் தன் ஸம்பத்தையும் ஒரு ஸம்பத்தாக மதித்திருக்கிற இம்
மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்றுகொண்டு பூர்வப்ரக்ருதத்தை
அருளிச்செய்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸத்யமாய் ஸமக், ரமாயிருந்த கல்யாணகுண
ஸம்பத்துக்களையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை விட்டு அஸத்கல்பராய் அவஸ்து
பூத ஸம்பத்துக்களையுடையரானவர்களைக் கவிபாடுவாரை நிந்திக்கிறார்.

வ்யா:— (உளனுகவே என்று தொடங்கி) 1. “असत्त्वे स भवति” (அஸந்நேவ
ஸ ப, வதி) என்னும் கணக்காலே இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை ஒரு சரக்காக
அநுஸந்தித்துத் தனக்குத் தக்க கூடாது, ஸம்பத்தை ஒரு ஸம்பத்தாகக் கொண்
டாடும் இம்மதிகேடரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? (குளனார்
என்று தொடங்கி) நல்ல பொய்கையாலே அலங்கருதமான கழனி குழுவதுஞ்
செய்து எம்பெருமான் ‘என்னது’ என்று அபி, மாநிக்கவேண்டும்படி நன்றாயிருந்
துள்ள திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய்,
எனக்கு நாத, னுமாய், என்குடிக்கு நாத, னுமாய் நிற்கிறவனையொழிய. 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், இந்த ஸௌலப்யாதி, குணங்களோடே திருக்குறுங்
குடியிலே நிற்கிற என் குலநாதனை, யொழிய மநுஷ்யரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜன
மென்? என்கிறார்.

குளன் ஆர்— நீர்நிலங்களால் நிறைந்த, கழனி குழ்—கழனி குழ்ந்து,
கண் — இடமுடைத்தாய், நல் — நன்றான, குறுங்குடியே — திருக்குறுங்குடியிலே,
‘மெய்ம்மை’-பரமார்த்தமான ஸௌலப்யாதி, குணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு,
உளன் ஆய—நித்யஸந்திதி, பண்ணின, எந்தையை—உபகாரகானை, எந்தை
பெம்மானை—என் குலநாதனை, ஒழிய—ஒழிய, தன்னை—(ப, க, வ, த், ஜ்ஞாநமில்லாமை
யாலே அஸத்ஸமனாயிருக்கிற) தன்னை, உளனுகவே—ஸத்தாவானாய்க்கொண்டே,
ஒன்றாக—ஒரு வஸ்துவாக, எண்ணி—நினைத்து, தன் செல்வத்தை—தனக்கின்றியே
யிருக்கத் தன்னதாக அபி, மாநித்த கூடாது, ஸம்பத்தை, வளனா—அத்யந்த
விலகூணமாக, மதிக்கும்—தானே அபி, மாநித்திருக்கும், இ மாணிடத்தை—

அ—கொடுக்கிலேன்; சொன்னால் விரோதம்து; ஆகிலும் சொல்லுவன்; கேண்மினே” என்று
அந்வயம். அன்றிக்கே, சொன்னால் என்று தொடங்கி, கேண்மினே; தென்ன இத்தயாதி.,
தூருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் என்று அந்வயமுமாம். 1.

ப—அதிசூக்த்யுரையான இந்த மநுஷ்யஜாதியை, கவிபாடி என்—கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

பரமார்த்தசூக்ஷணவிபூதிவிஸிஷ்டனையொழிய, ஆபிமாநிகசூக்ஷணஸம்பத்தை-
புடையாரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜநமில்லை என்று கருத்து. 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—ஸத்யமாய் ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள சூக்ஷணஸம்பத்துக்களையுடையனவையொழிய இதுக்கு எதிர்த்தலையானவர்களைக் கவிபாடினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (உளனாகவே எண்ணி) 1. “असत्त्वेव” (அஸந்நேவ) என்றும், 2. “नेह नानास्ति” (நேஹ நாநாஸ்தி) என்றும் ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே இல்லையென்று அத்யவஸித்திறே இவர் இருப்பது. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகச் செய்தே, 3. “नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः। यसादिङ्खवाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना॥” (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண:। யஸ்மாதி, க்ஷ்வாகுநாதே, ந பூத், தம் வைரம் மஹாத்மநா॥) என்றானிறே திருவடி. (தன்னை) என்றும் உளனாயிருக்கிற ஈஸ்வரனை இல்லையென்றிருக்கையாலே அஸத்கல்பனான தன்னை. A “உள்ள கண்டாய் நன்னெஞ்சே” என்னுமன்றிறே தானும் உளனாவது. (தன்னை ஒன்றாக) தன்னை ஒரு சரக்காக புத்திபண்ணி. (தன் செல்வத்தை) தனக்குத் தான் இன்றியே யிருக்கத் தனக்கு ஓர் ஐஸ்வர்யமுண்டாக நினைத்து; 4. “सति धर्मिणि धर्माश्चिन्त्यन्ते” (ஸதி தர்மிணி தர்மாஸ்சிந்த்யந்தே) அதிசூக்த்யுரமான ஸம்பத்தை. (வளனுமதிக்கும்) வளனென்று அழகாதல், ஏற்றமாதல்; ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கை. தானேயாயிற்று இத்தை ஒன்றாக நினைத்திருப்பான். வேறொருத்தன் நினைத்திருக்கும்போது இவன் தன்னை அவஸ்துவாகவிறே நினைத்திருப்பது. கல்பஹ்மதேஸத்தில் கரிக்கால் ப்ரஹ்மராயன் வார்த்தை. (இம்மானிடத்தை) கீழ் ப்ரஸ்துதரான அஜ்ஞரை; மநுஷ்யரென்று சொல்லப் பாத்தம் போராமையாலே மானிடம் என்கிறார். (கவிபாடி என்) இவர்கள் மறைத்திட்டு வைத்த குற்றங்களை ப்ரபூந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (குளனார் கழனிசூழ்) விளைநிலத்திற்காட்டில் நீர்நிலம் விஞ்சியிருக்கை. குளன்—குளம். ரக்ஷயத்திற்காட்டில் ரக்ஷகம் விஞ்சியிருக்கை. (கண்ணன் குறுங்குடி) ஸர்வேஸ்வரன் என்னதென்று அபிமாநித்த தேஸம். ‘கண் நல் குறுங்குடி’ என்று நிர்வஹித்தான் ஒரு தமிழன். (மெய்ம்மையே உளனாய) சொன்ன சூக்ஷணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாகவுடையனாயிருக்கை. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதும்மில்லை; புறம்புள்ளதில் அர்த்தவாதும்மல்லாததில்லை, இவ்விஷயத்தில் உள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது. புறம்புள்ளதில் சொல்லலாவது ஒன்றில்லை. (எந்தையை) நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் சூக்ஷணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை; கவிபாடுகைக்குப் ப்ராப்தவிஷயம் என்னவுமாம். ப்ராப்தி தம்மளவில் பர்யவஸியாமையாலே, என் குலநாதன் என்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாணசூனாத்மகனாய், ப்ராப்தனுமாயிருந்துள்ள அவனையொழிய சூக்த்யுரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார். 2.

A முதல்-திருவ 99.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐஸ்வர்யத்தை யுடையனாய், a₂ ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேஸ் வரணை விட்டு, ஒரு சொல்லுக்குப் a₃ பாத்தமில்லாத ஐஸ்வர்யமுமாய், a₄ அதுதான் நிரூபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், b அதுதனக்கு ஆஸ்ரயமும் தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிற கூஷத்ரரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— c (உளனாகவேயெண்ணி) d இலனாகவே அத்யவஸித்திருக்கிற ராயிற்று இவர். e1. “नेह नानास्ति” (நேஹ நாநாஸ்தி) என்று அவனுக்குப் புறம்பா யிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை என்றிருக்கும்படியாலே. f ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனாக இத்தயாதி) a, b “மெய்ம்மையே உளனாய்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸத்யமுமாய் இத்தயாதி) “குறுங்குடி-உளனாய்” என்கிறவிடத்தில்-திருநாமமும் தோற்றுகிறது. a₂ அதினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் இத்தயாதி) அன்றிக்கே “குறுங்குடி உளனாய் - கண்ணன்” என்றத்தாலே ஸித்தித்ததாகவுமாம். a₃ பாத்தம் - விஷயம். a₄ “உளனாகவேயெண்ணி” என்றத்தைப்பற்ற (அதுதான் நிரூபித்தால் இத்தயாதி) b “இம்மானிடத்தை” என்றத்தைப்பற்ற (அது தனக்கு இத்தயாதி) c “உளனாகவேயெண்ணி” என்கையாலே த₄ ம்ஸ்வரூபமேபிடித்து இல்லை என்றபடி. d “உளனாகவேயெண்ணி” என்று அவன் நினைவைச் சொல்லுகையாலே, தத்ப்ரதிகோடியாக இவர் நினைவை அருளிச்செய்கிறார் (இலனாகவே இத்தயாதி) e அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன (நேஹ நாநாஸ்தி இத்தயாதி) d (இலனாகவே அத்யவ வஸித்திருக்கிறாராயிற்று இவர்) என்றதுக்கு-மூன்று தாத்தபர்யம். e முந்தினது (நேஹ நாநாஸ்தி இத்தயாதி) அதாவது - அவனுக்குப் புறம்பாய் ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்துவில்லை என்றபடி. இது வஸ்துகத்யா யோஜித்தது. ஸ்வதந்த்ரராகவே தங்களை உளராகவிடே நாட்டார் நினைத்திருப்பது.

ஐ— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனாகவே இத்தயாதி) a, b “மெய்ம்மையே-உளனாய்” என்றத்தைப் பற்ற (ஸத்யமுமாய் இத்தயாதி) a₂ “குறுங்குடி - உளனாய் - கண்ணன்” என்றத்தாலே ஸித்தித்த அர்த்தம் (ஸ்வரூபரூப இத்தயாதி) a₃ பாத்தம்-விஷயம். a₄ “உளனாகவேயெண்ணி” என்றத்தைப் பற்ற (அதுதான் நிரூபித்தால் இத்தயாதி) b “இம்மானிடம்” என்றத்தைப்பற்ற (அது தனக்கு இத்தயாதி) c “உளனாகவேயெண்ணி” என்கையாலே-த₄ ம்ஸ்வரூபமேபிடித்து இல்லை என்றபடி. d “உளனாகவேயெண்ணி” என்று அவன் நினைவைச் சொல்லுகையாலே, தத்ப்ரதிகோடியாக இவர் நினைவை அருளிச்செய்கிறார் (இலனாகவே இத்தயாதி) e அதுக்கு ஹேதுவேது? என்ன (நேஹ நாநாஸ்தி இத்தயாதி) அதாவது-அவனுக்குப் புறம்பாய் ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்து இல்லை என்றபடி. இந்த ஹேது - தத்த்வஸ்த்திதியைப்பற்ற. f இலனாகவே அத்யவஸிக்கைக்கு ஹேதவந்தரம்

ப்ர— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனாகவேயெண்ணி) e1./ कठवल्ग्यां (२-४) “मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति। मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन॥”

/कठवल्ग्यां, “मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योस्स मृत्युं गच्छति य इह नानेव पश्यति॥” इति; बृहदारण्यके तु (६-४) “मनसैवानुद्रष्टव्यं नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति॥” इति च पाठो दृश्यते॥

ஈ—அவனை உளனாக நினையாதபோது. 1. “असत्त्वे” (அஸந்நேவ) என்று f_2 தாம் உளரன்றிக்கே இருப்பரிதே. g தான் உளனாகையாவது-ப்,ரஹ்மவேத,நமுண்டாகையிதே. அவனை ‘உளன்’ என்று நினைத்துத் தான் உளனாகவேண்டியிருக்க, h அவனை ‘இல்லை’ என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. i தன்னைக் i_2 கட்டிக்கொண்டுபோகா நிற்க, i_2 2. “नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः। यसादिष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना॥” (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண:। யஸ்மாதி,க்ஷ்வாகுநாதே,ந ப,த்,த,தும் வைரம் மஹாத்மநா॥) i_3 என்றானிறே திருவடி. (எண்ணி) ஓர் j ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே ஒரு மேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே j_2 குவாலாக மனோரதி,த்து. (தன்னை) kA “உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே

அ- f இரண்டாம் தாத்பர்யம் (ப்ரதிபத்தியிலும் இத்யாதி,) ப்ரதிபத்திவிசேஷ தத,ப,ாவப்ரயுக்தமான ஸத்வாஸத்வங்கள் விவக்ஷிதமாகவுமாம் என்று கருத்து. f_2 (தாமுளரன்றிக்கே) B “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்றிருக்குமவராகையாலே, அவர்களையும் அப்படியே இவர் நினைத்திருப்பர் என்று கருத்து. g “உளனாகவேயெண்ணி” என்று வ்யங்க்யமாக அருளிச்செய்கிறாரென்? உளனன்றே? என்ன (தானுளனாகையாவது இத்யாதி,) f, h “ப்ரதிபத்தியிலும்” என்ற வாக்யத்தின் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்தி,ரீகரிக்கிறார் (அவனை இத்யாதி,) i அஸ்தி,ரனாகையாலும் இவனை இல்லை என்று நினைக்கிறார் என்ற மூன்றும் தாத்பர்யத்தை உத,ராஹரணபூர்வகமாக அருளிச் செய்கிறார் (தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு இத்யாதி,) i_2 மஹாத்மநா - இக்ஷ்வாகுநாதே,ந யஸ்மாத்த, வைரம் ப,த்,த,தும் அத இயம் லங்காபுரீ நாஸ்தி. விநாஸம் நிகடஸந்நிஹிதமாகையாலே “நேயமஸ்தி” என்று சொன்னாற்போலே, இவரும் ஸ்ஷணப,ங்கு,ரதையை நினைத்து, இவர்கள் தங்களை நித்யராக நினைத்திருப்பதே! என்கிறார் என்று கருத்து. i_2 கட்டிக்கொண்டு போகாநிற்க என்றது-ஸ்வரூபமேயில்லை என்று சொல்லவெண்ணாது; நாஸம் ஸந்நிஹிதமாகையாலே சொன்ன வித்தனை என்கைக்காக. j ஊசி-ஸூசி. j_2 குவாலாக-அதி,கமாக. k, l “தன்னை-உளனாகவே” என்ற

ஜீ—(ப்ரதிபத்தியிலும் இத்யாதி,) ப்ரதிபத்திவிசேஷ தத,ப,ாவப்ரயுக்தமான ஸத்வாஸத்வங்கள் விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. f_2 (தாம் உளரன்றிக்கே இதி) B “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களையும் அப்படியே இவர் நினைத்திருப்பர் என்று கருத்து. g “உளனாகவே யெண்ணி” என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லுகிறது என்பதன்? உளனன்றே? என்ன (தானுள னாகையாவது இத்யாதி,) f, h “ப்ரதிபத்தியிலும்” என்ற வாக்யத்திற்குசொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்தி,ரீ கரிக்கிறார் (அவனை இத்யாதி,) i இலனாகவே அத்யவஸிக்கைக்கு த்ருதீய ஹேதுவை உத,ராஹரண பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு இத்யாதி,) அஸ்தை,ர்யத்தாலும் இல்லையென்று நினைத்திருக்கிறார் என்றபடி. i_2 (நேயமஸ்தி இத்யாதி,) ஸுந்த,ரகாண்டே, த்ரிசத்வாரிம்ஸே மாருதி: i_3 என்றானிறே திருவடி - அப்படி விநாஸம் ஸந்நிஹிதமாகையாலே “நேயமஸ்தி” என்று அவன் சொன்னாற்போலே, இவரும் ஸ்ஷணப,ங்கு,ரதையை நினைத்து இவர்கள் தங்களை நித்யராக நினைத்திருப்பதே! என்கிறார் என்று கருத்து. j_2 குவாலாக-அதி,க-

ப்ர- i_2 2. सुन्दरकाण्डे त्रिचत्वारिंशे प्रासादस्तम्भमुत्पाद्य आमयन्मारुतिः तत्रस्थराक्षसान् प्रति-
ख्य इत्युक्तवान्—“सन्ति चौघबलाः केचित्सन्ति वायुबलोपमाः। अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हरि-
यूयपाः॥ २३॥ ईदृग्विघ्नैस्तु बहुमिर्वृतो दन्तनखायुधैः। शतैश्शतसहस्रैश्च कोटीभिर्युतैरपि।
आगमिष्यति सुग्रीवस्सर्वेषां वो निषूदनः॥ २४॥ नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः।
यसादिष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना॥ २५॥”

A முதல்திருவ 99. B திருச்சந்த 64.

ஈ—உத்தமனென்றும் உளன்கண்டாய்” என்று ‘அவன் நமக்கு உளன் காண்’ என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலே கைவைத்து உறங்கலாம்படியிருப்பானொருவனை, உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? 1 தன்னுடைய ஸத்யபாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயாயிருக்க, அவனையொழிய 1. “असत्त्वं” (அஸந்நேவ) என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. (ஒன்றாக) n போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து. (தன் செல்வத்தை) n2. “सति धर्मिणि धर्माः” (ஸதி தர்மிணி தர்மா:) என்று தான் உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; n2 தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. (வளன) வளமாக என்றபடி. அதாவது - அழகியதாகவென்னுதல், மேலாகவென்னுதல். o ஈஸ்வரன் ஈஸ்வரயத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஈஸ்வரயத்தை நினைத்திருப்பது. (மதிக்கும்) p தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்குமித்தனையிறே; p2 புறம்பு p3 இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு p4 இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. q கல்ப், ரஹ்மதே, ஸத்தில் கரிக்கால் சோழ ப், ரஹ்மராயன் ‘திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ்செய்தேன்’ என்று சீயர்க்குக் காட்ட, அவன்பக்கல் q2 உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை ‘நீர் இத்தைக்கேட்டு ஸம்பாவியும்’ என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, ‘ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே!’ என்ன, ‘ஆ ஆ! பிள்ளை, ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்தி, திபண்ணிற்றில்லையோ? க், ராம

அ—துக்கு வ்யங்க்யமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உளன்கண்டாய் இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) முதல்திருவந்தாதி. n போரப்பொலிய-மிகவும். n “தன் செல்வத்தை வளனமதிக்கும்” என்றதுக்கு வ்யங்க்யமாகத்தாத்பர்யம் (ஸதி தர்மிணி இத்யாதி,) o ஆர்க்கு மேலாக? என்ன; சரமாவதி, யைக் காட்டுகிறார் (ஈஸ்வரன் இத்யாதி,) p “மதிக்கும் இம்மானிடத்தை” என்று தத்தத் கர்த்ருகத்வேந சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (தானே இத்தை இத்யாதி,) q தன்னைத்தானே பெருக்க நினைக்குமென்னுமிடத்தில் ஓர் ஐதிஹயம் (கல்ப், ரஹ்மதே, ஸத்தில் இத்யாதி,) q2 உபஜீவநம் -

ஜீ—மாக. k, l “தன்னை உளனுகவே” என்றதுக்கு வ்யங்க்யமாக பாவம் (உளன்கண்டாய் இத்யாதி,) வாக்யத்வயத்தாலே. முதல்திருவந்தாதி-தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. “அவனொருவனுளன்” என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! புருஷோத்தமன் நம்முடைய ரக்ஷணத்தாலே தன் ஸத்தையாம்படி அவனுளனாவன்கிடாய்; நாமுளரானவன்றோடு இலரானவன்றோடு வாசியந ஸர்வகாலத்திலும் நம்மை ரக்ஷிக்கையிலே தீ, க்ஷித்து உளையிருக்குமவன்கிடாய் இதி பாசுரார்த்தம்:- n போரப்பொலிய - மிகவும். n “தன் செல்வத்தை வளனமதிக்கும்” என்றதுக்கு வ்யங்க்யமாகத் தாத்பர்யம் (ஸதி தர்மிணி இத்யாதி,) வாக்யத்வயேந. o ஆர்க்கு மேலாக? என்ன, சரமாவதி, (ஈஸ்வரன் இத்யாதி,) p “மதிக்கும் இம்மானிடத்தை” என்று தத்தகர்த்ருகத்வேந சொன்னதுக்கு பாவம் (தானே இத்யாதி,) வாக்யத்வயேந. p2 இத்தை-செல்வத்தை. p3 (இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லை) இவனுக்கு ஸத், ருஸமான அவஸ்துக்களில்லை. c தன்னை உளனுகவேயெண்ணி-அஸத் ஸமனயிருக்கிற தன்னை ஸத்தாவானுகவே நினைத்து, தன்னை ஒன்றாக-தன்னை ஒருவஸ்துவாகவும், தன் செல்வத்தை - தன்னுடைய ஸம்பத்தை, வளன - வளனாகவும் - அத்யந்த விலக்ஷணமாகவும், மதிக்கும் - அபி, மாநித்திருக்கிற. q தன்னைத்தானே குவாலாக நினைத்திருக்கும் என்றவிடத்திலே ஓர் ஐதிஹயம் (கல்ப், ரஹ்மதே, ஸத்திலே இத்யாதி,) q2 உபஜீவநம் - ப்ரயோஜநம்-

#—கார்யஞ்செய்து இடையிலே இதுவும் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு' என்றான். r (இம்மானிடத்தை) r, கீழே r, உரித்து வைத்தாரிறே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. (இம்மானிடத்தை) s மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர் காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். t தன்னை t, மெய்யாக அறியாத வன் அசித்ப்ராயனிறே. (கவிபாடி என்) u இவர்கள் மறைத்திட்டு வைக்கிற குற்றங்களைப் பரப, ந்தீ, கரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? குளன் - குளம். ஆர்தல்-மிருதல். (குளனார் கழனிக்குழி) v விளைநிலங்களிற்காட்டில் v, ஏரிக் கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; w இல்லையாகில் சாவிபோயிறே. x ரக்ஷயத்திலும் ஈக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. (கண்ணன்குறுங்குடி) ஸர்வேஸ்வரன் 'என்னது' என்று அபி, மாறித்து வர்த்திக்கும் நக, ரமாயிற்று. y 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக், யாநம் பண்ணினார்கள் தமிழர். அப்போது, y, இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே என்று பொருள். (மெய்ம்மையே உளனாய்) z கவிகளில் கேட்டுப் போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின் நிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும்பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. a இவ்விஷயத்தில் a, அர்த்த, வாது, மில்லை, b புறம்புள்ளவற்றில்

அ—ப்ரயோஜநம். r, r, "இம்மானிடம்" என்னும்படி ப்ரக்ருதமோவிதென்ன (கீழே இத்யாதி,) கீழே- "உளனாகவே" என்றவிடத்திலே. r, உரித்துவைத்தார் - தோல்வாங்கிவைத்தார் வெளிப் படுத்திவைத்தார் என்றபடி. s "மானிடத்தை" என்ற அசேதநஸமாதிக்குத் தாத்பர்யம் (மநுஷ்யரென்று இத்யாதி,) t "ஸ்வரனுக்கு ஸரீரம்" என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அசேதநவாசி ஸப், த, த்தாலே சொல்லுகிறார் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார். தன்னை மெய்யாக இத்யாதி,) t, (1) ப, க, வச்ச, ரீரமாக; (2) ஸத்யமாகவென்றும். u "என்" என்கிறதென்? ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி,) v "குளம்மிக்க கழனி" என்றத்தால் ப, லிதம் (விளைநிலங்கள் இத்யாதி,) v, ஏரிக் கட்டு-தடாகப, ந்த, நம். w (இல்லையாகில்) த, ஶார்ஷ் டாந்திகத்திலே நோக்கு. x இத்தால் இங்கிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் ப, லித்த கு, ணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷயத்திலும் இத்யாதி,) y, y, தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு, கண்ணென்று-(இட முடைத்தாய்) நல்லென்று - விலக்ஷணமான குறுங்குடி என்றபடி. z "மெய்ம்மையே" என்றதுக்கு வாஸனா (கவிகளில் இத்யாதி,) a, b லௌகிகரில் இவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே- இவனுக்குப் ப, லிதமான ஆகாரத்தையும், லௌகிகர்க்குப் ப, லிதமான ஆகாரத்தையும் அருளிச்

ஜீ—r இம்மானிடத்தை-இந்த ஈக், த, ரமநுஷ்யஜாதியை இதி ஸப், த, ஶார்த்த, r, 'இ' என்றதுக்கு ப, ஶாவம் (கீழே உரித்து இத்யாதி,) கீழே- "உளனாகவே" என்றவிடத்திலே. r, உரித்துவைத்தார்- வெளிப்படுத்திவைத்தார். s 'மானிடம்' என்ற அசேதநஸமாதிக்கு ப, ஶாவம் (மநுஷ்யரென்று இத்யாதி,) t "ஸ்வரனுக்கு ஸரீரம்" என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அசேதநவாசி ஸப், த, த்தாலே சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை மெய்யாக இத்யாதி,) t, மெய்யாக-ப, க, வச்ச, ரீரமாக, ஸத்யமாக என்றும். u "என்" என்கிறதென்? ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி,) v "குளம்மிக்க கழனி" என்றத்தால் ப, லிதம் (விளைநிலங்கள் இத்யாதி,) x இத்தால், இங்கிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் ப, லித்த கு, ணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷயத்திலும் இத்யாதி,) y தமிழர் நிர்வாஹத்துக்கு, கண்-இடமுடைத்தாய். நல் - விலக்ஷண ணான குறுங்குடி என்று ஸப், த, ஶார்த்த, z "மெய்ம்மை" என்றதுக்கு வாஸனா (கவிகளில் இத்யாதி,) a, b அவத, ஶாரணத்துக்கு அர்த்தம் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி,) a, b, அர்த்த, வாது, ம் ஸதுதி

3. ஒழிவொன்றில் லாதபல் லாழிதோ றாழி நிலாவப்போம்
வழியைத் தரும்நங்கள் வானவ ரீசனை நிற்கப்போய்க்
கழிய மிகநல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்!
இழியக் கருதீஓர் மாணிடம் பாடலென் னாவதே?

ஈ-b₂ அர்த்தவாதம் மல்லதில்லை. c இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது. d புறம்புள்ளவற்றில் சொல்லவதில்லை. e (எந்தையை) f நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை. g கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்த விஷயமென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாகவுடையனாய், நமக்கு நாதனுமாய். (எந்தை இத்யாதி) h ப்ராப்தி தம்மள விலே பர்யவஸியாமையாலே, h₂ என் குலநாதன் என்கிறார். i ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒரு குணலேஸ்முமின்றிக்கே அதிஷ்டரருமாய் அப்ராப்தருமாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? 2.

அ—செய்கிறார் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) a₂, b₂ அர்த்தவாதம்-ஸ்துதி. c, d இத் தால் ஈஸ்வரனுடைய குணதிகள் அபரிச்சிதந்நங்கள் என்னுமிடமும், புறம்புள்ளார்க்கு குணதிக ளொன்றுமில்லை என்னுமிடமும் ப்ரஸித்தது என்கிறார் (இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) e, f, g “எந்தை” என்றதுக்கு-ஐநகனென்றும், லேஷியென்றும் இரண்டு பொரு ளுண்டாகையாலே, ஐநகனென்றத்தால் ப்ரஸிதம் - உபகாரகத்வமென்றும், லேஷி என்றத்தால் ப்ரஸித்தது - கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தனாயிருக்குமென்றும் இரண்டு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (நான் கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) h “எந்தை பெம்மான்” என்கிறதுக்கு அர்த்தம் (ப்ராப்தி இத்யாதி) i “மெய்ம்மையே” இத்யாதி, பத்யத்ரயத்தாலும் ப்ரஸிதமான ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அதுக்கு ப்ரதிகோடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகனுமாய் இத்யாதி) உத்தரார்த்தபூர்வமாக, தன்னை உளனாகவே-ஒன்றாக-எண்ணி-தன்செல்வத்தை வளமுதாக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்? இத்யந்வய: 2.

ஜீ—c, d இத்தால், ஈஸ்வரனுடைய குணதிகள் அபரிச்சிதந்நங்கள் என்னுமிடமும், புறம்புள்ளார்க்கு குணதிகளொன்றுமில்லை என்னுமிடமும் ப்ரஸித்தது என்கிறார் (இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி) e, f, g “எந்தையை” என்றதுக்கு உபகாரகனென்றும் ஸ்வாமியென்றும் இரண்டு அர்த்தம் (நான் கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) i “மெய்ம்மையே” இத்யாதி, பத்யத்ரயத் தாலும் ப்ரஸிதமான ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அதுக்கு ப்ரதிகோடியையும் அருளிச் செய்கிறார் (ஸமஸ்த இத்யாதி) குறுங்குடி மெய்ம்மையே உளனாய் எந்தையை - திருக்குறுங்குடி யிலே சொன்ன குணங்களையெல்லாம் மெய்யாகக்காணலாம்படி உடையனாய் நிற்கிற உபகாரகனை. h₂ எந்தை பெம்மானை-என்பிதாவுக்கு ஸ்வாமியானவனை: என் குலநாதனை என்றபடி. உத்தரார்த்த பூர்வமாக, தன்னை - உளனாகவே - ஒன்றாக - எண்ணி - தன் செல்வத்தை வளமுதாக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்? இத்யந்வய: 2.

ஆ— 3. வ்யா:— (ஒழிவொன்றில்லாத) இப்படி ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகனுன எம்பெருமானை உங்களுடைய கழிய மிக நல்ல வான்கவிகொண்டு பாடப்பெறலாவது; பாடினால் பின்னையும் பெறும்பேறு, அநாக்ராதது:க்கூகந்தமாய், நிரதிரய ஸுகூருப மாய், நித்யஸித்தமான புகுவத் கைங்கர்ய லக்ஷண மோக்ஷமாவது; அவஸ்துபூதராய் நிர்ஹரீகரான மநுஷ்யரையாவது கவிகளைக்கொண்டு பாடுவது; பாடினால் பின்னைப் போய் அதோகூதியிலே விழுவது; ஆனபின்பு, அவனையொழிய இம்மநுஷ்யரை எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? என்கிறார்.

3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — அத்யந்த விலக்ஷணனாய், மஹோபகாரகனுன எம்பெருமாளையொழிய சூத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒழிவு என்று தொடங்கி) காலமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே ப்ரக்ருதிவஸ்யனன்றிக்கே ஈஸ்வரபரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்கைக்கு ஈடான உபாயத்தை அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கூட விரும்பித் தருமவனைத் தவிர வேறே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். 'வழி' என்று அர்ச்சிராதி,மார்க்க,மென்றும் ப்ராப்யமான கைங்கர்யமென்றும் சொல்லுவர். (கழிய என்று தொடங்கி) அறமிக நல்லவாய், வலியவான கவிகளைக்கொண்டு விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் உங்களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வரும்படி பார்த்து.

3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், நித்யஸூரிலேவ்யனுன ப்ராப்யபூதனையொழிய, உங்களுக்கு விலக்ஷணமான கவிகளைக்கொண்டு சூத்ரஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஒரு நன்மையில்கூட என்கிறார்.

ஒன்று ஒழிவு இல்லாத—ஒரு விச்சேதும் இல்லாதபடி, பல் ஊழிதோறூழி—யாவதூதம்பூவியான காலமெல்லாம், நிலாவ—நிலைநின்று அநுபூவிக்கும்படி, போம்—செல்லக்கடவதாயுள்ள, வழியை—வழிப்பாடான கைங்கர்யத்தை, தரும்—தரும், நங்கள் வானவரீசனை—நமக்கு ஸேஷியான நித்யஸூரிலேவ்யனை, நிற்க—ஒழிய, போய்—புறம்பேபோய், கழிய—அதிலோகமாம்படி, மிக நல்ல—மிக்க நன்மையையுடைத்தான, வான் கவி கொண்டு — சீரிய கவிகளைக்கொண்டு, புலவீரர்கள் — அறிவுடையரான நீங்கள், இழிய கருதி — (அறிவில்லாதாரைப் போலே) அத:பதிக்க நினைத்து, ஓர் மானிடம் — ஓர் பற்றுசில்லாத மநுஷ்ய ஜாதியை, பாடல்—பாடுகையாலே, என் ஆவது—என்ன லாபமுண்டாம்?

ஸ்தோதாக்களான உங்களுக்கும், ஸ்துத்யரானவர்களுக்கும், ஸ்துதிக்கும் ஒரு நன்மையில்கூட என்று கருத்து.

3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — விலக்ஷணனாய், உபகாரகனுயிருக்குமவனையொழிய சூத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (ஒழிவு இத்யாதி,) காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. (நிலாவ) வர்த்திக்கைக்கு; 1. “न च पुनरावर्तते” (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிற படியே யாவதூதம்பூவி ப்ரக்ருதிஸம்புந்தமற்று ஈஸ்வராதீநனய் வர்த்திக் கைக்கு. (போம் வழியைத் தரும்) பேற்றிற்காட்டில் வழிப்போக்கே அமைந் திருக்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கூத்தைத் தரும் என்னுதல், தன்னைக் கிட்டும் உபா யத்தைத் தரும் என்னுதல், ப்ராப்யம் என்னுதல். வழியைத் தருகையாகிறது - உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது தான் போம்ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபூவ மாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நங்கள் வானவரீசனை) அவன் எல்லா ஏற்றங்களையும் தந்தாலும் செய்தது போராது என்னும் ஒலக்கம். (நிற்க) இப்படிப்பட்டவன் இவன் வாயாலே ஒருசொல் கேட்கை தன்பேருக நினைத்து நிற்க. (போய்) அப்ராப்தராய்க் கவிக்குப் பரிசில் கொடுக்க கூமரல்லாமையாலே ஒளித்துப் போமவர்களையிறே தேடிப்போவது. (கழிய மிக நல்ல) எத்தனையேனும் மிக நல்ல. (வான்கவி) கனத்த கவி. 2. “तदुपायसमाससन्धियोगम्” (ததுபக,த ஸமாஸ ஸந்தியோகம்) என்று சொல் சேர்ந்திருக்கை. (புலவீர்காள்) கவிக்கும் விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள். (இழியக்கருதி) நின்ற நிலையும் அழியும்படி பார்த்து. த்ருஷ்டத்தில் ஸ்வரூபஹாநி; அத்ருஷ்டத்தில் நரகம். அறிவுக்கு ப்ரயோஜநம் மேன்மேலென உயரத்தேடுகையன்றோ? கூடத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகிறது எதுக்காக? (என் ஆவதே) புகுவச்சேஷபூதரா யிருக்கிற உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததோ? உங்கள் கவிக்குச் சேர்ந்ததோ? பாட்டுண்கிறவனுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாகவோ? 3.

ஈ— அவ:—மூன்றும் பாட்டு. a விலக்ஷணனாய் உபகாரகனயிருக்குமவனையொழிய கூடத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒழிவு இத்யாதி,) b காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. b,நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. c1. “न च पुनरावर्तते” (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிற

அ— மூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாதி,) a “போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனைநிற்க, ஓர் மானிடம் பாடலென்னுவது” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (விலக்ஷணனாய் இத்யாதி,) -b “பல்லுழிதோறுழி - ஒழிவொன்றில்லாத நிலாவ” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இத்யாதி,) b, நிலாவ-பரமபதத்திலே வர்த்திக்கைக்கு

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவொன்று இத்யாதி,) a “போம் வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க, ஓர் மானிடம் பாடலென்னுவது” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (விலக்ஷணனாய் இத்யாதி,) b “பல்லுழிதோறுழி - ஒழிவொன்றில்லாத - நிலாவ” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (காலதத்த்வம் இத்யாதி,) ஒழிவொன்றில்லாத ஒரு விச்சே, தம்ல்லாதபடி. b, c “நிலாவ”

ப்ர—மூன்றும்பாட்டு. (ஒழிவொன்றில்லாத) छान्दोग्ये (८-१५) “स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंप्रवते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते”

ஈ-படியே யாவதாத்மபுவி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்று, வழுவினா அடிமைசெய்கைக்கு, ட்காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தே, ஸத்தில் அநுபு, வத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தே, ஸத்திலே வர்த்திக்கிறவராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். e(போம் வழியைத் தரும்) e, 'போய் அநுபு, விக்குமது பரிச்சி, நம்' என்னும்படி நிரவதி, கபே, யமான அர்ச்சிராதி, மார்க்க, ததைத் தருமென்னுதல்; f அன்றிக்கே, தன்னைக்கிடும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; f, என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு நடக்கையே f, ரீதியாயிருக்குமிதே. f, வழியென்று - ப்ராப்ய மாதல். g வழியைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை. h ப்ராப்யமானபோது, தாம் h, போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபு, வமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச்

அ—என்றபடி. c அடிமைசெய்துகொண்டு வர்த்திக்கைக்காக என்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (ந ச புநராவர்த்ததே என்று தொடங்கி) d 1. 'ந காலஸ்ததர வை ப்ரபு:' அன்றோ? என்ன (காலக்ருத இத்யாதி,) e, e, பரமபத, ததைத்தரும் என்னதே, 'போம்வழியைத்தரும்' என்றதுக்கு வாஸனை (போய் அநுபு, விக்கும் இத்யாதி,) f, 'போம்வழி' என்றதுக்கு மூன்றும் பொருள் (என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு இத்யாதி,) அதாவது-2. 'யேந யேந தாதா கச்சுதி' 'சாயா வா ஸத்த்வமநுகச்சுதே' இத்யாதி, ப்படியே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு நடக்கையே ரீதியாகை. மூன்றும் அர்த்த, த்துக்கு, ஈசன் - நிலாவ - பல்லாழிதோறுழி ஒழிவொன்றில்லாதபடி, போம்வழியை - அநுவர்த்தநஸ்வபு, வத்தை - ஸஹஜகைங்கர்யத்தைத் தரும் என்று ஸப்த, நிர்வாஹம். f, f, (ரீதியாயிருக்குமிதே) ஆகையாலே (வழியென்று ப்ராப்யமாதல்) என்று கண்டு கொள்வது. f, f, யத், வா (ப்ராப்யமாதல்) என்ற அநந்தரம் (என்றுமொக்க) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தி, ப்பது. f, g, h 'அன்றிக்கே' இத்யாத், யுத்தநிர்வாஹத், வயத்தையும் க்ரமேண விவரிக்கிறார் (வழியை இத்யாதி, வாக்யத், வயத்தாலே) g 'தன்னைக்கிடும் உபாயத்தைத் தரும்' என்றால் ஈஸ்வரன் நிரபேக்ஷாபாயமென்னுமிடம் ப, க், நமாகாதோ? என்ன (வழியைத்தருகையாகிறது இத்யாதி,) என்னவுமாம். h, போம் - நடக்கிற. வழி - ரீதி. i 'நங்கள்' என்றது - வானவர்க்கு விசேஷணம். i, j, k 'நிற்க' என்றது (விட்டு) என்னுதல்; (அவஸர ப்ரதீக்ஷணம் நிற்க) என்னுதல்; அப்போது, ஐகாரம் அவ்யயமாய், வானவரீசன் என்றபடி. j 'புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைத் தரும்' என்ற அநந்தரம் நித்யஸூ, ரிகளைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (புணைக்கொடுக்கிலும்

ஜீ—என்று கைங்கர்ய பர்யந்தம் விவகிதம் என்கிறார் (ந ச புந: இத்யாதி,) d 1. 'ந காலஸ்ததர வை ப்ரபு:' அன்றோ? 'பல்லாழிதோறுழி' என்கிறதென்? என்ன (காலக்ருத இத்யாதி,) e பரம பத, ததைத் தருமென்னுதே, 'போம்வழியைத் தரும்' என்றதுக்கு பு, வம் (போயநுபு, விக்கும் இத்யாதி,) f, 'போம் வழி' என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் (என்றுமொக்க இத்யாதி,) அதாவது 2. 'யேந யேந தாதா கச்சுதி—சாயாவா ஸத்த்வமநுகச்சுதே' இத்யாதி, ப்படியே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. f, கீழ் வாக்ய விவரணம் (வழியென்று ப்ராப்யமாதல் என்று) f, f, ரீதியாயிருக்குமிதே - ஆகையாலே 'வழியென்று ப்ராப்யமாதல்' என்று கூட்டுவது. g த், விதீயார்த்த, விவரணம் (வழியைத் தருகையாகிறது இத்யாதி,) h த்ருதீயார்த்த, ததை ஸ்பு, டமாக விவரிக்கிறார் (ப்ராப்யமானபோது இத்யாதி,) h, போம்-நடக்கிற. வழி - ரீதி. ஆக, 'போம்வழி' என்றதுக்கு-போகிற அர்ச்சிராதி, மார்க்க, மென்னுதல், கிடும் உபாயம் என்னுதல், போம்வழி - நடக்கிற ரீதியாய், அதாவது - அநுவர்த்தந ஸ்வபு, வமாய், ஸஹஜகைங்கர்யமென்னுதலென்று மூன்று அர்த்தம். i 'நங்கள்' என்றது-வானவர்க்கு விசேஷணம். j 'நிற்க' என்றதுக்கு-விட்டு என்று முந்தின அர்த்தம்; அவஸரப்ரதீக்ஷணம் நிற்க என்று இரண்டாமர்த்தம். த், விதீயார்த்த, த் துக்கு, ஐகாரம் - அவ்யயம். வானவரீசன் என்றபடி. j 'வழியைத்தரும்' என்ற அநந்தரம்;

ஈ—சொல்லுகிறது. (i நங்கள் வானவாசனை i₂ நிற்க) jA “புனைக்கொடுக்கிலும் போக வொட்டார்” என்கிற பேற்றை, கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுத்தாலும், ‘இவன் செய்ததுக்கு நாம்செய்தது போருமோ?’ என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகரமுடையவனை j₂ விட்டு, அவன் ‘இவன் ஒருசொல் சொல்லவல்லனே?’ என்று அவஸைரபரீக்ஷனாய் நிற்க என்றுமாம். l (போய்) m புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். n ‘இவன் கவிபாடி வாராநின்றான்’ என்று கேட்டவாறே கழியப்போய், இவன் கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு ‘இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்றுபெற்றேமாய் விட வேணும்’ என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன்போகப் போகா நிற்குமித்தனை. o 1. “आजगाम” (ஆஜகாம) என்று புகுவத், விஷயத்திலே ஓரடி வாராநின்றவாறே, பரக்ருஹத்தினின்றும் o, ஸ்வக்ருஹத்திலே புருந்தாற்போலே

அ—இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார்திருமொழி. l “போய்” என்று-கவியானவன் தேடிப்போய். l, m ‘கழியமிக நல்ல வான்கவிகொண்டு’ என்று கழியவென்ற பதம்-கவித்வ விசேஷணமாக்கி, அதில் போய் என்றதுக்கு அர்த்தம் (புறம்பே பாடுகைக்கு இத்யாதி₃) n அன்றிக்கே, “கழிய-போய்” என்று அந்வயித்து, கவியானவனுக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி₃ அப்ராப்தவிஷயமாகையாலே கைகழியப்போனானுமிதே. யத்வா “போய்-கவியானவன் தூதாவைத் தேடிப்போய், கழிய - தூதாவானவன் ஓட” என்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி₃) என்னுதல். o அப்படி புகுவத், விஷயத்துக்குப் புறம்பானாரைப் பாடினால் கைகழியப்போனதாயிருக்குமோ? என்ன (ஆஜகாம இத்யாதி₃) o, “ஜகாம” என்னுதே “ஆஜகாம” என்கையாலே (ஸ்வக்ருஹத்திலே புருந்தாற்போலே என்றது) p “கழிய” என்ற

ஜி—நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறதுக்கு பூரவம் (புனைக்கொடுக்கிலும் இத்யாதி₃) நித்யமுத்தரைப் புனையிடிலும் போகவொட்டார்கள் இதயர்த்த₂. புனை - ப்ராதிபூர்வம். பெரியாழ்வார்திருமொழி - நாளாம்பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - இரண்டாம் பாட்டு A “சீயினாற்செறிந்தேறிய” இத்யாதி₃. l, m ‘கழிய’ என்ற பதத்தை-கவிக்கு விசேஷணமாக்கி, அதிலே, ‘போய்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் (புறம்பே பாடுகைக்கு இத்யாதி₃) கவியானவன் விஷயம் தேடிப்போய் என்றபடி; கழிய - கவிபாட்டுண்கிறவனைவிட்டுக் கழிகிற. n அன்றிக்கே, ‘கழிய-போய்’ என்று அந்வயித்து, கவியானவனுக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி₃) அப்ராப்த விஷயமாகையாலே கழியப்போனானுமிதே. யத்வா, போய் - கவியானவன் தூதாவைத் தேடிப் போய், கழிய-தூதாவானவன் ஓட என்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி₃) என்னுதல். o அப்படி அப்ராப்தவிஷயத்தைப் பாடினால் கைகழியப்போனதாயிருக்குமோ? என்ன (ஆஜகாம இத்யாதி₃) கழியப்போய் - தூரப் போகாநிற்கிற; ‘புலவீர கான்’ என்று அந்வயிப்பது. o, “ஜகாம” என்னுதே, ‘ஆஜகாம’ என்கையாலே (ஸ்வக்ருஹத்திலே புருந்தாற்போலே என்றது) p ‘கழிய’ என்ற பதம்-கவிக்கு விசேஷணமான முத்தின

ப்ர—(போய்) o 1. युद्धकाण्डे सप्तदशे “इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः। आजगाम सुहृदेन यत्नं राक्षससलक्ष्मणः॥ १॥ तं मेरुशिखराकारं दीप्तमिव शतहृदाम्। गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वाग्निगधिपाः॥ २॥”

ஈ—யிருக்கும்; வேறே சிலரைப் பற்றி அருகேயிருக்கிலும் கழியப்போயிற்றதாயிருக்குமிறே. (கழிய இத்யாதி) p கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை இட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமிறே; q 'இவன் ஆரைச் சொல்லுகிறது? q₂ நம்மையன்றோ?' என்று ப்₄ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனைவிட்டுக் கழிய. r இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப்பாடினால் அவற்றையுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும். (மிக நல்ல) எத்தனையேனும் நன்றான. வான்கவி - கனத்த கவி. 1. "तदुपगतसमाससन्धयोगम्" (தது₂பக₃த ஸமாஸ ஸந்தி₄யோக₅ம்) என்கிறபடியே சொற்செறிவுடைத்தாயிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய், s அரணியவான கவிகளைக் கொண்டு. t (புலவீர்காள்) இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள், விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவிகோளோ? u (இழியக்கருதி) v அறிவுடையரானால் நின்ற நிலைக்குமேலே ஓரேற்றம் தேடிக்கொள்ளுமதொழிய, கீழே போய் v₂அத₄பதிக்கத் தேவொருண்டோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) ஒரு கஷ்ட₂ரனைப்

அ—பதும் கவித்வத்துக்கு விசேஷண பகஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இத்யாதி) q இதுதான் அவனுக்கு அடங்காதென்கிறது எதுகொண்டறிவோமென்றால், "இக்கவி அவனுக்கு அடங்காதென்று நாம் நிர்சயிக்க வேண்டுமெனில்; கவிபாட்டுண்கிறவன்தனக்கே 'இது நமக்கு அடங்காது' என்று நெஞ்சிலே தோன்றியிருக்கும்" என்கிறார் (இவன் ஆரை இத்யாதி) q₂ நம்மையன்றோ - நம்மையன்று என்றபடி. r அவனுடைய ப்₄ரமத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார் (இவனுக்கில்லாத இத்யாதி) s அரணியவான - கட்டளையை உடைத்தான என்றபடி. t புலவீர்காள்-விசேஷஜ்ஞர்களே! 2. "கவி: க்ரார்த்ததூர்" என்னக்கடவதிறே. t,u,v புலவீர் காள் - இழியக்கருதி" என்றதுக்கு வாஸனை (அறிவுடையரானால் இத்யாதி) v₂ அத₄பதிக்க என்கிறவிடத்திலே-3. "அஸதாம் குணகர்மாணி", 4. "பத்யமங்குளி விச்சேத₂:" இத்யாதி, களைக் கண்டுகொள்வது. w "என்னவது" என்று அனேககோடிகள் தோன்றுகையாலே, "புலவீர் காள், இழியக்கருதி, ஓர் மானிடம், வான்கவி" என்கிற பத₂தாத்தப்யஸித்₂த₄மானவற்றை அருளிச்

ஜீ-பகஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இத்யாதி) q அவனுக்கு அடங்காதென்று நாம் எதுகொண்டு நிர்சயிப்பது? என்ன, இக்கவி அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமென்று நாம் நிர்சயிக்கவேண்டுமெனில், கவிபாட்டுண்கிறவன்தனக்கே 'இது நமக்கு அடங்காது' என்று நெஞ்சிலே தோன்றியிருக்கும் என்கிறார் (இவன் ஆரை இத்யாதி) q₂ நம்மையன்றோ - நம்மையன்று என்றபடி. r அவனுடைய ப்₄ரமத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு இல்லாத இத்யாதி) s அரணியவான - சொற்செறிவையுடைத்தான. t புலவர்-விசேஷஜ்ஞர். 2. "கவி: க்ரார்த்ததூர்" என்னக்கடவதிறே. t,u,v புலவீர்காள்-இழியக்கருதி" என்றதுக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையரானால் இத்யாதி) w 'என்னவது' என்று - அநேககோடிகள் தோன்றுகையாலே, 'புலவீர்காள்' இத்யாதி, பத₂தாத்தப்யஸித்₂த₄மானவற்றை அருளிச்

ப்ர— (வான்கவி) 1. बालकाण्डे (२) रामायणकाव्यकरणे सङ्कल्पानन्तरम्, "उदारवृत्तार्थपदैः मनोरमैस्तदास्य रामस्य चकार कीर्तिमान्। समाक्षरैश्श्लोकशतैर्यशस्विनो यशस्करं काव्यमुदारधीर्मुनिः॥ ४२॥ तदुपगतसमाससन्धयोगं समधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम्। रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशमयध्वम्॥ ४३॥"

4. என்னுவது? எத்தனை நாளைக்குப் போதும்? புலவீரர்கள்!
மன்னு மணிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னாக வேகொண்டு சன்மஞ்செய் யாமையுங் கொள்ளுமே.

ஆ—4. வ்யா:—(என்னுவது) மநுஷ்யரைப்பாடினும் சில ப்ரயோஜனங்கள் எரித்திடுக்கக் காணாநின்றோமிதே என்னில், - அஸ்திரரான மநுஷ்யரைப் பாடி என்ன ப்ரயோஜனம் பெறுவது? பெற்றொல்தான் எத்தனைநாளைக்குப் போதும்? புலவீரர்கள்! ஆனபின்பு, மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர்தாதையைப் பாடுங்கள்; பாடினால் வேறொரு ப்ரயோஜனமும் வேணுமோ? ஸ்வரோஷதைகரதிகளாக்கி ஸ்வவிஷய கைங்கர்யவிரோதியான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கும் என்கிறார். 4.

ஒ—அவ:—நாலாம் பாட்டில்—தன்னைக் கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைத் தவிர மந்த்யாயுஸ்ஸுக்களாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் பெறுவது அத்தயல்பம் என்கிறார்.

வ்யா:—(என் ஆவது என்று தொடங்கி) - கவிபாடினார் கவிகொண்டு வந்து கேட்பிக்குந்தனை நாள் இருக்கைக்கு ஆயுஸ் இல்லாத மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் அவர்கள் இருந்தார்களாகிலும் பெறுமது ஒன்றில்லை; பெற்றாலும் அத்தயல்பம். 'பெரும்பொருள்' என்று உபாலம்பம். (மின்னார் மணிமுடி என்று மேலுக்கு) ஒளிமிக்கிருந்துள்ள மணிகளோடுகூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமர்கள் அதிபதியைக் கவிபாடினால் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரத்தையும் அறுக்கும். (தன்னாகவே கொண்டு) - தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளும்

ஈ—பாடுகை. (என் ஆவது) w₁ உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? w₂ அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? w₃ உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டாயோ? w₄ கவிக்கு அநுருபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? 3.

அ—செய்கிறார் (உங்கள் இத்யாதி) w₁ 'புலவீரர்கள்' என்கையாலே (உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? என்றது) w₂ 'ஓர் மானிடம்' என்கையாலே (அவர்களுக்கு ஒரு நன்மை உண்டாயோ? என்றது) w₃ 'இழியக்கருதி' என்கையாலே (உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டாயோ? என்றது) w₄ 'வான்கவி' என்கையாலே (கவிக்கு அநுருபமாயோ? என்றது) 'புலவீரர்கள்' என்று தொடங்கி அந்வயம். 3.

ஐ—செய்கிறார் (உங்கள் இத்யாதி) w₁ 'புலவீரர்கள்' என்றத்தைப்பற்ற (உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? என்றது) w₂ 'ஓர் மானிடம்' என்கையாலே (அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? என்றது) w₃ 'இழியக்கருதி' என்கையாலே (உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டாயோ? என்றது) w₄ 'வான்கவி' என்கையாலே (கவிக்கு அநுருபமாயோ? என்றது) 1. 'இத்யுத்தவா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜ: | ஆஜகூரம் முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ் ஸலக்ஷ்மண: |' இதி யுத்த 3 த 4 காண்டே 3 ஸப்தத 3 ஸே. 2. 'தத்யுபகதஸமாஸஸந்தியோக்யம் ஸமமத்யுரோபநதார்த்தத வாக்யயுத்த 3 த 4 | ரகுவரசரிதம் முரிப்ரணீதம் த்யுஸரீஸஸ்ச வதம் நிஸாமயத்யவம் |' இதி ப 3 ரலகாண்டே 3. புலவீரர்கள் - ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாரப்ய அந்வய: 3.

என்றுமாம். 'மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர்தாதை' என்றதுக்குக் கருத்து - கவி பாடினவர்கள் தலையிலே முடியை வைத்து அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கொண்டாடும் என்று.

4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வாதி, கனானவனையொழிய அஸ்திரரான மனுஷ்யர்களைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்கிறார்.

புலவீரகாள்—(ஸப், தூர்த்தங்களில் வாசியறியும்) புலவீரகாள்! மன்னா—(நீங்கள் பாடிச் செல்லுந்தனையும்) நிலைநில்லாத, மனிசரை—மனுஷ்யர்களை, பாடி—கவிபாடி, படைக்கும்—பெருப் பேருகப் படைக்கும், பெரும் பொருள்—(உங்கள் பாரிப்பாலே) பெரிய அர்த்தமானது, என் ஆவது—எது உண்டாம்? (உண்டானாலும்), எத்தனை நாளைக்கு போதும்—எத்தனைநாளைக்கு விநியோககார ஹமாம்? மின் ஆர்—பேரொளியை யுடைத்தான, மணி முடி—ரத்நாபி, ஷேகத்தை யுடையனாய், விண்ணவர் தாதையை—பரமபதவாலிகளுக்கு ஸத்தாதி, ஹேது பூதனான ஸர்வாதி, கனை, பாடினால்—பாடினால், தன்னாகவே கொண்டு—தனக்கே அநந்யார்ஹமாக நினைத்து, சன்மம் செய்யாமையும்—(இதர ஸ்தோத்ரஹேதுவான) ஜந்மம் கழியும்படியும், கொள்ளும்—அங்கீகரிக்கும்.

தன்னாகவே கொண்டு என்று ஸாம்யாபத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் என்றுமாம்.

4.

இ—அவ:—நாலாம் பாட்டில்—கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுகிறதொழிய மந்த, தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடப் போவது என்? என்கிறார்.

வ்யா:—(என் ஆவது) - ஒன்றும் ஆவதில்லை; ஒன்றுமில்லை யென்கிறதென்? கவிபாடுவாரும் கொடுப்பாருமாயன்றே செல்கிறது என்ன,—(எத்தனைநாளைக்குப் போதும்) - நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிதையாயிறே இருப்பது; ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கவிபாடினால் பெறுமது பாடின நாளைக்குப் போராததாகவாயிற்று இருப்பது. (புலவீரகாள்) - உங்கள் வாசியறிவுக்குப் போருமோ இது? (மன்னா மனிசரை) - நிலையில்லாத மனுஷ்யரை. கவிபாடிக் கேட்பிக்குந்தனை நாள் அவர்கள் இருக்கிலிறே அல்பந்தானும் உள்ளது. (பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்) - 'இந்த ஸ்ரீய:பதி குறைவறக் கொடானே?' என்று கேடிபோக்தி. (மின்னார் இத்யாதி,) - ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடி. விண்ணவர்க்கு விசேஷணமானபோது 1. "तद्विषासो विषयः" (தத், விப்ராலோ விபந்யவ:) என்று புகழ்ந்து முடிபெற்றவர்கள் என்கிறது. 'முடி' அவன்தனக்கு விசேஷணமானபோது கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச்சூடின முடியென்கை. (தன்னாகவே கொண்டு)-தனக்காகக் கொண்டு என்னுதல், ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும் என்னுதல். நீசரைக் கவிபாடுகைக்கு அடியான ஸரீரஸம்பூந்தத்தை அறுக்கும். தலையிலே முடியை வைத்து விலங்கை வெட்டிவிடுமாபோலே நித்யஸூரிகள் பேற்றைக் கொடுத்தா யிற்று ஸம்ஸார ஸம்பூந்தத்தை அறுப்பது.

4.

ஈ— அவை—நாலாம் பாட்டு. a கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த a₂வரிசையைக் கொடுக்கும்வனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்தையுஸ்ஸுக்களான கூழ்த்,ரரைக் கவிபாடிப்பெறுவது என்? என்கிறார்.

வ்யா:—b (என் ஆவது)-c ஒன்றும் ஆவதில்லை, d ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றோ பிறரைக் கவிபாடுகிறது நீங்கள்? d₂அதில் d₂நீங்கள் நினைக்கிறது d₂ஸித்தி₂ யாது. e ஆனால், ஸித்தி₂ப்பதென்? என்னில்,—e₂கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்தி₂ப்பது. f (என் ஆவது) - f₂ உங்கள் நினைவால் சில அர்த்த₂ஸித்தி₂; அர்த்த₂ஸித்தி₂யில் அத₂பதிக்கையே என் நினைவால், ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடுவாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களுமாயன்றோ போருகிறது என்ன, (எத்தனை நாளைக்குப்போதும்) - g 'இல்லை' என்றவோபாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது. h நிருபித்தால் h₂கவிபாட்டு h₂இட்டிறையாயிறேயிருப்பது, iகவி கேட்பிக் கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப் i₂பணையம் வைத்து வாங்கி i₂ஜீவித்தது கொடுத்து மீட்கவும் போராது. j(புலவீரகாள்)- உங்கள் k விசேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது? l "பாடின கவியின் l₂ நேர்த்தியிது.

அ— நாலாம் பாட்டு. (என்னுவது இத்யாதி₂) a "தன்னாகவே கொண்டு" என்றத்தையும் "மன்னு மனிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் என்னுவது" என்றத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (கவிபாடினார்க்கு இத்யாதி₂) a₂வரிசை - ப₂ஹுமாநம். b,c "என்னுவது" என்று கேடிபமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுமாவதில்லை என்று) j,c,d "புலவீரகாள்" என்று ஸம்பே₂ர₂தி₂த்து, "ஒன்றுமாவதில்லை" என்று ப்ரயோகி₂க்கிறவருடைய ஹார்த்த₂ப₂ாவத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக இத்யாதி₂) d₂அதில்—இதர ஸ்தோத்ரத்தில். d₂,e "நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தி₂யாது" என்றத்தால் ப₂ஸித்தத்தை ஸங்காபரிஹாரமு₂கே₂ந அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி₂) e₂, 608 u (கீழ்ச்சொன்ன தண்மை) என்றது—"இழியக்கருதி" என்றத்தை. f விவரணம் (என்னுவது என்று தொடங்கி) o,f,f₂ "பெரும்பொருள் என்னுவது" என்றத்தால் ப₂ஸிதமான தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் நினைவால் இத்யாதி₂) g (இல்லையென்றவோபாதி யாய்) என்றது - அத்யல்பமாய் என்றபடி. h ஒரோவிடங்களிலே ப₂ஹுத்₂ரவ்யப்ரத₂நமும் காண்கிறதே என்ன (நிருபித்தால் இத்யாதி₂) h₂(இட்டிறையாய்) என்றது-எதிர்ப்பை இடவேண்டும்படியாய் என்றபடி. i இத்தை விவரிக்கிறார் (கவிக்கேட்பிக்கைக்கு இத்யாதி₂) l₂பணையம் - ந்யாஸம். k, l "விசேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ" என்றத்தை உபபாதி₂க்கிறார் (பாடின கவி இத்யாதி₂)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (என்னுவது இத்யாதி₂) a "தன்னாகவேகொண்டு, மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது" என்கிற பத₂ங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (கவி பாடினார்க்கு இத்யாதி₂) a₂வரிசை - ப₂ஹுமாநம். b,c "என்னுவது" என்று-கேடிபமாக அருளிச் செய்கிறார் (ஒன்றும் ஆவதில்லை என்று) j,c,d "புலவீரகாள்" என்று ஸம்பே₂ர₂தி₂த்து, 'ஒன்றுமாவ தில்லை' என்கிறவருடைய ஹார்த்த₂ப₂ாவம் (ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காக இத்யாதி₂) d₂,e 'ஸித்தி₂ யாது' என்றத்தால் ப₂ஸித்தத்தை ஸங்காபரிஹாரமு₂கே₂ந அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி₂) e₂, 608 u (கீழ்ச்சொன்ன தண்மை என்று) 'இழியக்கருதி' என்றத்தைப் பற்ற. f,f₂ 'என்னுவது' என்றத்தால் ப₂ஸிதம் (உங்கள் நினைவால் இத்யாதி₂) g இல்லை என்றவோபாதி₂யாய்-அத்யல்பமாய். h ஒரோவிடங்களிலே ப₂ஹுத்₂ரவ்யப்ரத₂நமும் காண்கிறதே என்ன (நிருபித்தால் இத்யாதி₂) h₂ h₂ கவிபாட்டு இட்டிறையாய்-கவிபாடினதுக்கு எதிர்ப்பையிடவேண்டும்படியாய். h₂ இட்டிறை-எதிர்ப்பையீடுகை. i ஏதத்₂விவரணம் (கவிக்கேட்பிக்கைக்கு இத்யாதி₂) i₂ பணையம் - கொதுவை. i₂ஜீவித்தது-ப₂ஜித்தது. l ஏதது₂பபாத₂நம் (பாடினகவி இத்யாதி₂) l₂நேர்த்தி-வைலக்ஷண்யம்.

ஈ-பேறு இது. 'இதுக்கு இதுபோரும், போராது' என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ? (புலவீரர்கள்) ஸப், தூர்த்தம்,ங்களின் வாசியறியுமவர்களே! m (மன்னா மனிசரை)-n சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள் தான் இருக்கிலிறே; n₂A "அவரே மாண்டார்" என்று எதிரே வருவரே. (பாடிப் படைக்கும் o பெரும் பொருள்)-p இந்த ஸ்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ? என்று கேடிக்கிறார். q (மின்னார் இத்யாதி)-r கவிபாடி முடிபெற்றவர்களன்றோ r₂ சென்று காணும் திரள், s ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய s₂B முடியுடை வானவரிதே. t 1. "விப்யவ:" (விபந்யவ:) என்று கவிபாடி t₂முடிசூடி இருக்கிறவர்களிறே. u கவிபாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; v C கேட்டு ஆரார் வானவர்களிறே. w (விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) - w₂ நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹ கணவனைக் கவிபாடினால். x முடி-அவன்தனக்கு விசேஷணமானபோது. கவிபாடி னார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. y (பாடினால்)-z இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமிதே. a அதுக்குமேலே (தன்னாகவேகொண்டு) - b தனக்கேயாகவென்னுதல்;

அ-ம, n கவிபாட்டுண்கிறவருடைய அஸ்தை₂யத்தை ப்ரயோகி₃க்கிறவருடைய ஹார்த்த₃பாவம் (சிறிது உண்டாய் இத்யாதி₃) o, b, p "பெரும்பொருள்-என்னாவது" என்கையாலே அவர்களை ஆகேடிக்கிறமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இந்த ஸ்ரிய:பதி இத்யாதி₃) q, r "மின்னார்மணிமுடி" என்றத்தை விண்ணவர்க்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாடி இத்யாதி₃) r₂ சென்று காணும் திரள்-நாம் போய்க் காணும் ஸமூஹம். q, s ஸப், தூர்த்தம் (ஒளிமிக்க இத்யாதி₃) s₂ அவர்களுக்கு அபி₂ஷேகமுண்டோ? என்ன (முடியுடை இத்யாதி₃) t கவிபாடி முடிபெற்றவர்கள் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (விபந்யவ இத்யாதி₃) t₂ (முடிசூடி இருக்கிறவர்களிறே) 1. "ஸமிந்த₄தே" யின் அர்த்தம். w, u "விண்ணவர்தாதை" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (கவிபாடி இத்யாதி₃) u, v அவர்கள் கொண்டாடுவரோ? என்ன (கேட்டாரார் இத்யாதி₃) x பக்ஷாந்தரம் (முடி அவன்தனக்கு இத்யாதி₃) y, z யதி₃ ஸப், தூர்த்தம் (இது தானே இத்யாதி₃) "பாடினால்" என்று, அலப்யதை தோற்றுகிறதிறே. a, f "சன்மம் செய்யாமையும்" என்ற 'ச' ஸப், தூர்த்தம் (அதுக்கு மேலே

ஜீ-ம, n கவிபாட்டுண்கிறவருடைய அஸ்தை₂யத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த₃பாவம் (சிறிது உண்டாய் இத்யாதி₃) n₂ (அவரே மாண்டார் என்றதுக்கு) ஸ்பஷ்டோ₂ர்த்த₂:. திருமொழி, ஆரம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி-ஐந்தாம் பாட்டு. A "பாண்டேன்" இத்யாதி₃. o, b, p "பெரும் பொருள் - என்னாவது" என்கையாலே அவர்களை கேடிக்கிறமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இந்த ஸ்ரிய:பதி இத்யாதி₃) q, r "மின்னார்மணிமுடி" என்றத்தை விண்ணவர்க்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாடி இத்யாதி₃) r₂ சென்று காணும்-போய்க் காணும். q, s ஸப், தூர்த்தம் (ஒளிமிக்க இத்யாதி₃) s₂ அவர்களுக்கு முடியுண்டோ? என்ன (முடியுடை இத்யாதி₃) t "மின்னார் மணிமுடி" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, (விபந்யவ: இத்யாதி₃) w, u "விண்ணவர்தாதை" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (கவிபாடி இத்யாதி₃) u, v அவர்கள் கொண்டாடுவர்களோ? என்ன, (கேட்டாரார் இத்யாதி₃) w, w₂ ஸப், தூர்த்தம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃) x யோஜநாந்தரம் (முடி அவன்தனக்கு இத்யாதி₃) y, z யதி₃ ஸப், தூர்த்தம் (இதுதானே இத்யாதி₃) 'பாடினால்' என்று - அலப்யதை தோன்றுகிறதிறே. a, f "சன்மம் செய்யாமையும்" என்ற ச ஸப், தூர்த்தம் (அதுக்குமேலே என்றது) b தனக்கேயாக-தன்னாகவேயாக; தனக்கே ஸேஷமாக. e₂ த், விதி

சு—c1. “மம சாஹ்யமாஸ்தா:” (மம ஸாதார்யமாஸ்தா:). d2. “பரம் சாம்யமுபைதி” (பரம் ஸாம்யமுபைதி). eA “தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்” என்கிறபடியே e₂ தன்னோடொக்கப்பண்ணி யென்னவுமாம். f₂ சன்மஞ் செய்யாமையும் கொள்ளுமே) - பின்னை ஒருவன்கீழே இருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. g நித்யஸூரிகள் g₂ தரத்தைக் கொடுத்து. பின்னை காணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுப்பது; h ராஜபுத்ரன் தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டிவிடுமோபோலே, i ஸ்ரீவிபீஷணமுவாணை i₂ அபிஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாற்போலே. 4.

அ—என்றது)b’ தனக்கேயாக) என்றது-தனக்கு ஸேஷமாக என்றபடி e₂ இரண்டாவது “தன்னுக்கேவ கொண்டு” என்றேயாம், தன்னோடு ஸாம்யாபுத்திபைப்பண்ணி என்றபடி. e(தம்மையே இத்யாதி₃) திருமொழி. g இக்ரமத்துக்கு பூவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃)! g₂ தரம் - அதிசயம். h, i இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி₃ வாக்யத்வயத்தாலே) புலவீரர்கள்-மன்னார் மன்னமுடி என்று தொடங்கி, சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்; மன்னாநிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது எத்தனை நாளைக்குப் போதும் இத்யந்தவய: 4.

ஜீ—யார்த்தம்-தன்னுக்கேவகொண்டு; தன்னோடொக்கப்பண்ணி; அதாவது-தன்னோடு ஸாம்யாபுத்தியைப்பண்ணி என்றபடி. c1. “இதம் ஜ்ஞாநமபாரீத்ய மம ஸாதார்யமாஸ்தா: | ஸர்க்கேபி ஸோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச ||” இதி கீதாஸு சதுர்த்தஸே. d2. “நிரஞ்ஜந: பரம் ஸாம்யமுபைதி” இதி முண்டோபநிஷத்₃. e’ தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்) தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபைபண்ணுவர் இத்யர்த்த: — திருமொழி. பதினொராம் பத்து, மூன்றாந்திருமொழி - ஐந்தாம் பாட்டு. g இக்ரமத்துக்கு பூவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃)! g₂ தரம் - அதிசயம். h, i இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி₃)! f₂ சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும் - ஜந்மம் கழியுப்படியாயும் அங்கீகரிக்கும் இதி ஸ்பீஷார்த்த: 4. புலவீரர்கள், மன்னாநிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது? எத்தனை நாளைக்குப் போதும்? மன்னார்மணிமுடி இத்யாரப்ய, கொள்ளுமே இத்யந்தவய: 4.

ப்ர— (நாலாம் பாட்டு) (என்னுவது இத்யாதி₃) (தன்னுக்கேவ கொண்டு) c1. भगवद्गीतासु चतुर्दशे — “इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साहय्यमागता:। सर्वेपि नोपजायन्ते, अक्षये न व्यथन्ति च॥”

d2. मुण्डकोपनिषदि (३-१) “यदा पश्य: पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जन: परमं साम्यमुपैति॥”

i₂, (அபிஷேகம்பண்ணி) युद्धकाण्डे एकोनविंशे विभीषणाङ्गीकारानन्तरे “अहं हत्वा दशग्रीवं सप्रहस्तं सबान्धवम्। राजानं त्वां करिष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते॥ १९॥ श्रुत्वा तु वचनं तस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः। शिरसा बन्धं धर्मात्मा वक्तुमेवोपचक्रमे॥ २२॥ राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणे। करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम्॥ २३॥ इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम्। अब्रवीत् लक्ष्मणं प्रीतः समुद्राजलमानय॥ २४॥ तेन चेमं महाप्राज्ञमभिषिञ्च्य विभीषणम्। राजानं रक्षसां शिघ्रं शमन्ने मयि मानद॥ एवमुक्तस्तु सौमित्रिरभ्यपिञ्च्यद्विभीषणम्। मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशसनात्॥ २५॥

5. கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை
வள்ளல் புகழ்ந்துநும் வாய்மை யிழக்கும் புலவீர்காள் !
கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல் லாந்தரும் கோதில்என்
வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ.

ஆ—5. வ்யா:—(கொள்ளும்) ப்ரயோஜன ஸூன்யமாய் ஹேயவிஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிதை இழவாதே, தன்னுடைய நிரவதிக நிய நிர்த்தேஷாஷ கல்யாண குணங்களாலே உங்களுடைய கவிதைக் கருதார்த்தமாக்க வல்லனாய், உங்களுக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் பரமோதாரனாய், தந்தாலும் ஒன்றும் செய்யா தானாய் 'இவர்களுக்கு என் செய்வோம் ?' என்றிருக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்திஸூல பனாயிருந்த எம்பெருமானைக் கவிசொல்ல வல்லீர்களோ ? என்கிறார். 5.

ஓ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில்—ஹேயகுணராய் உபகாரகருமன்றிக்கேயிருந்துள்ள ஜனங்களைவிட்டு ஸமஸ்த கல்யாணகுணகரனாய் நமக்கு அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(கொள்ளும் என்று தொடங்கி) - அவர்கள் பக்கல் கொள்ளக்கடவது ஒரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே குப்பையைக் கிளறினாற்போலே ஆராய்ப்புகில் ஹேயமாயிருக்கிற ஸம்பத்தை நன்றாகப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய தேஷத்தை வெளிப் படுத்தி உங்களுடைய வாக்குமாதையையும் இழந்திருக்கிற நீங்கள் விஸேஷஜ்ஞராயிருக்கிறீர்கள். (கொள்ளக் குறைவிலன் என்று மேலுக்கு) - நம்முடைய கவிக்கு விஷயமாகவேண்டும் பெளஷ்கல்யத்தையுடையனாய், அபேக்ஷிதமான பேடாக, மோக்ஷாதிகளையெல்லாம் தரும் ஸ்வபாவனாய், உபகரிக்குமிடத்தில் ஜலஸ்தல விபாகம் பாராதே புஷ்கலமாகக் கொடாநின்றால் 'இங்ஙனே கொடாநின்றோம்' என்னும் அபிமானமுமின்றிக்கே இந்நீர்மைகளென்றும் இல்லையேயாகிலும் கைக்கூலி கொடுத்துக் கவிபாடவேண்டும் அழகையுடையனானவனைக் கவிசொல்ல வாருங்கோள். 5.

ப—5. அவ:—அநந்தரம், நிஷ்ப்ரயோஜகமான இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்த்து ஸர்வபுலப்ரதான மஹோதாரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

கொள்ளும் பயன்—கொள்ளலாவது ஒரு ப்ரயோஜனம், இல்லை—இன்றியே, குப்பை கிளர்த்து அன்ன—குப்பையைக் கிளறினாற்போலே தேஷமே தோற்றும் படியான, செல்வத்தை—ஸம்பத்தையுடைய கஷுத்ரஜாதியை, வள்ளல்—மஹோதாரையாக, புகழ்ந்து—புகழ்ந்து, நும் வாய்மை—உங்கள் ஸத்யவாதிக்ஷமமாகிற வாக்குமாதையை, இழக்கும்—இழக்கிற, புலவீர்காள்—புலவீர்காள் ! கொள்ள—(கவிபாடுகைக்கு உள்ளுறையாகக்) கொள்ளுகைக்கும், (கவிக்குப்ரயோஜனம்) கொள்ளுகைக்கும், குறைவிலன்—குறைவற்ற பூர்ணனாய், வேண்டிற்று எல்லாம்—நாம் வேண்டினவற்றையெல்லாம், தரும்—தருமிடத்தில் கோது இல்—(தாரதம்யம்

ப—பார்த்தல் ப்ரத்யுபகாரம் ப ித்தல் கொடுத்தத்தை நினைத்தல் செய்யும்) குற்றம் இல்லாதவனாய் (இதுக்கு உத்யாஹரணமென்னலாம்படி), **என் வள்ளல்**—எனக்குத் தன்னையுபகரித்த மஹோத்யாரனாய், (உபகாரமில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத படி) **மணிவண்ணன்தன்னை**—நீலரத்தம்போலே ஸ்லாக்யமான வடிவையுடையவனை, **கவிசொல்ல**—கவிசொல்லும்படி, **வம்மின்**—வாருங்கோள். 5.

இ—அவ:—அஞ்சாம பாட்டில், ஹேயராய், கவிபாடினால் பெறுவதும் ஒன்றின்றியே யிழுக்கிறவர்களையொழிய, ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தகனாய் ஸகலபூலப்ரத்யுண ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்ளும் பயனில்லை) கவிபாடுவது தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்கும் எதிர்த்தலைக்கு ஒரு நன்மைக்குமிதே: அத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? பெறக்கூடவது ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை; அப்ராப்த விஷயமாகையாலே இதுதானே ப்ரயோஜனமாகக் கவிபாடும் விஷயமன்று (குப்பை இத்யாதி,) அவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகாதொழியுமோ? என்னில்,—அதுவும் விபரீதபுலம். குப்பையைக் கிளறினாற்போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. அவர்கள் மறைத்திட்டு வைத்த தோஷங்களை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. (வள்ளல் புகழ்ந்து) நன்றாகப் புகழ்ந்து. மஹாவம்ஸப்ரஸூதன, உத்யாரன் என்றிதே கவிபாடுவது. அதுக்கு எதிர்த்தலையான அவர்கள் தோஷத்தை யாயிற்று அது ப்ரகாஸிப்பிப்பது. இது, அவர்களுக்கு ப்ரயோஜனம். (நும் வாய்மை இழக்கும்) உங்களுக்கு ப்ரயோஜனம் உங்களுடைய வாக்யமிதையை இழக்கை. வாய்மையாகிறது - மெய்; அத்தையிழந்து 'பொய்ச்சொல்லிகள்' என்று ப்ரஸித்தூரமித்தனை. (புலவீரர்கள்) உங்கள் விசேஷஜ்ஞாநம் இருந்த படியென்? (கொள்ளக் குறைவிலன்) கீழ்ச் சொன்னதுக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. நீங்கள் வைத்துச் சொல்லும் நன்மைகளையெல்லாம் ஸ்வீகரிக்கைக்கு ஒரு குறைவுடையனல்லன்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகனாகையாலே, (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) 1. "भौमं मनोरथं स्वयं स्वर्गिवन् च यत्पदम्। ददाति ध्यायिनां नित्यं अपवर्ग-पदो हरिः॥" (பெளமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்கி,வந்த்யஞ்ச யத்பதம்। தத்யாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்க,ப்ரதே, ஹரி: ||) 2. "सकलफलपदो हि विष्णुः" (ஸகலபூலப்ரதே, ஹி விஷ்ணு:). (கோதில் என் வள்ளல்) கொடைக்குக் கோதாவது - கொடுத்தோமென்றிருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரத்தை நினைத்துக் கொடுக்கையும், வரைந்து கொடுக்கையும். 'நீர் இது அறிந்தபடி என்?' என்ன,— (என் வள்ளல்) அநுபூதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். (மணி வண்ணன்) ஒரு ப்ரயோஜனமில்லையேயாகிலும் கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாட வேண்டும் அழகையுடையவன் என்கை. ரூபாபூஸம் கண்டவிடத்தே உங்களுடைமையைக் கொடுத்தும் மேல்விழாநின்றிகோள்; இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப் பிற்காலியாதே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். 5.

ஈ— அவர்— அஞ்சாம்பாட்டு. a உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்யமாம்படி ஹேயருமாயிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே. ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத்யுமான ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறார்.

வ்யா— b (கொள்ளும் பயனில்லை) c பிறரைக்கவிபாட இழிகிறது அவர்கள் உத்தேச்யராயன்றே: ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவே: அதில்லை என்கிறார். d நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமன்றே. e ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது: f 'அதில்லை' என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் f, 'இல்லை' என்கிறார். g (கொள்ளும் பயனில்லை) g, நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரிய லாபங் காணும்! கொள்ளும்பயனில்லை யென்கை - h கொள்ளக்கடவதொரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கை. i ஆக, உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜனம் இல்லையாயிருந்தது. தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜன மில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவ திறே! அதுதான் உண்டோ? என்னில், (குப்பை இத்யாதி) குப்பையைக் கிளறினாற் போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. j அதாவது—மறைந்துகிடக்கிற தே, ஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. k குப்பையைக் கிளறினால் உள்மறைந்துகிடக்கிற k, கறைச்சீரை முதலாவள்ளவையிறே வெளிப்படுவது. அவர்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்ளும் பயன் இத்யாதி) a "கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை-கொள்ளக் குறைவின் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்" இத்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உபகாரகரும் இத்யாதி) b, e ப்ரஸ்தோத்ர நிவர்த்தநத்திலே ப்ரவ்ருத்த ரான இவர் "கொள்ளும் பயனில்லை" என்று ப்ரயோஜநாபாவத்தை எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன (பிறரை இத்யாதி) d கீழ்வாக்ய விவரணம் (நீங்களும் இசைய இத்யாதி) e அஸ்துதர்ஹி. ப்ரக்ருதே கிமாயாத? என்ன (ப்ரயோஜநபரராய் இத்யாதி) f (அதில்லை என்னவே இத்யாதி) ஹிதகாமராகையாலே என்றபடி. g வ்யாக்யாதாவினாடுபாடு (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி) யத்வா, "கொள்ளும் பயனில்லை" என்று—கொள்ளக்கடவ ப்ரயோஜநமில்லை என்கையாலே. இவ்வுபதேசந்தானே ப்ரயோஜநமென்று துவறிக்கிறது. அதை அருளிச்செய்கிறார், (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி) h ஸப்ஸ்தார்த்தம் (கொள்ளக்கடவது இத்யாதி) g i "கொள்ளும் பயனில்லை" என்றத்தால் ப்ரஸித்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இத்யாதி) | இத்தால் கீழ் பண்ணின ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் ஏதாய் ஸித்தித்ததென்ன (அதாவது இத்யாதி)

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்ளும் இத்யாதி) a "கொள்ளும்பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை, கொள்ளக்குறைவின் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்" இத்யாதியைக் கடைகித்து அவதாரிகை (உபகாரகரும் இத்யாதி) b c 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்று ப்ரயோஜநாபாவத்தை எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன (பிறரை இத்யாதி) d விவரணம் (நீங்களும் இத்யாதி) f 'இல்லை' என்கைக்குப் ப்ரஸமேது? என்ன, (அதில்லை என்னவே இத்யாதி) f₂ (இல்லையென்கிறார்) ஹிதகாமராகையாலே என்றபடி. வ்யாக்யாதாவினாடுபாடு g₂ (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி) h ஸப்ஸ்தார்த்தம் (கொள்ளக்கடவது இத்யாதி) g₁ 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்றத்தால் ப்ரஸிதம் (ஆக இத்யாதி) | இத்தால் கீழ்பண்ணின

ஈ—களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே. l_2 தங்களுக்கும் அஸுசிஸ்பர்ஸ முண்டாம் என்கை. (வள்ளல் புகழ்ந்து) உதாரமாகப் பாடி. m அவன்தனக்கும் ஒரு நன்மையின்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கு அடியாயிருக்கிறதாகவும் நன்றாகப்புகழ்ந்து. (நும் n வாய்மையிழக்கும்) o நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே; p இரண்டிமில்லை என்று சொன்னாரிறே; ஆகையாலே, நீங்கள் q 'வாக்யங்கள்' என்கிற q_2 ப்ரஸித்தியை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே, r வாய்மையென்று-மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே பொய்சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். s (புலவீரர்கள்) t பேறிழுவறியும் நீங்கள் செய்யும்தோ இது?

அ—k உக்தார்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கக்காக த்ருஷ்டாந்தகூர்ப்பிதமான அர்த்தத்தை விவிசய த்ரஸிப்பிக்கிறார் (குப்பையைக் கிளறினால் இத்யாதி) k_2 கறைச்சீரை—ரஜஸ்வலைகளுடைய கந்தை. l அத்தால் ப்ரஸித்த விஸேஷத்தைக் காட்டுகிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி) 'குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்றத்தால் இருவருக்கும் அவத்யமென்றபடி. l_2 இவர்களுக்கு அஸுசிஸ்பர்ஸமாவது—உத்க்ருஷ்டஜாதியனாயிருக்கிறவன் அபக்ருஷ்டஜாதியனாயிருக்கிறவனைக் கவிபாடுகையாலே அவர்களுக்கு அடிமைப்படுகை. n இந்த உபயாவத்யத்துக்கும் ப்ரதிகோடியாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தனக்கும் இத்யாதி) n, o 'கொள்ளும் பயனில்லை' என்றத்தோடே 'வாய்மையிழக்கும்' என்றத்தைக் கூட்டி அவர்களை ஷேபிக்கிறார் (நீங்கள் இத்யாதி) p (இரண்டிமில்லை) என்றது, 'கொள்ளும் பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்று ஸ்வப்ரயோஜனங்கள் இரண்டிமில்லை என்றாரிறே என்றபடி. (இரண்டிமில்லை என்று) 'கொள்ளும் பயனில்லை' என்று—இருவருக்கும் ப்ரயோஜநமில்லையென்ற அர்த்தாந்தரத்தை விவக்ஷித்து, ஆகில் ஸித்திப்பதென்னென்ன; ஒருவனுக்கு வரும் அநிஷ்டம்—'குப்பை கிளர்த்தன்ன' என்று சொல்லிற்றுகையாலே மற்றையவனுக்கு வரும் அநிஷ்டஸித்தியும் இதில் சொல்லுகிறதென்றபடியென்னவுமாம். q (வாக்யங்களென்கிற ப்ரஸித்தியையிழக்குமித்தனை) n வாய்மை—தர்மபர்யந்தம். q_2 ப்ரஸித்தி இழவு ஆர்த்தியம். r (வாய்மையென்று என்று) ஸத்யமானதே வாக்கு, அல்லாததுக்கு வாய்மையே இல்லை என்றபடி. வாய்மை—வாக்குக்கு நிருபகதர்மம். s t வித்வானாகையாவது—இவர்களைப் பாடினத்தால் தனக்கு வருகிற ப்ரயோஜநத்தையும், பாட்டுண்கிறவன் இன்ன ஜாதியன், தானின்ன ஜாதியன் என்னுமத்தையும், 'ஸப்ஸ்தங்களுக்கு முக்யவாச்யன்

ஜீ—ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமேது? என்ன (அதாவது இத்யாதி) k உக்தார்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கக்காக த்ருஷ்டாந்தகூர்ப்பிதமான அர்த்தத்தை விவிசய த்ரஸிப்பிக்கிறார் (குப்பையைக் கிளறினால் இத்யாதி) k_2 கறைச்சீரை - அழுக்குக்கந்தை. l அத்தால் ப்ரஸித்த விஸேஷத்தைக் காட்டுகிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி) 'குப்பை கிளர்த்தன்ன' என்றத்தால் இருவர்க்கும் அவத்யம் என்றபடி. n இந்த உபயாவத்யத்துக்கும் ப்ரதிகோடி அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தனக்கும் இத்யாதி) n, o 'கொள்ளும் பயனில்லை' என்றத்தோடே, 'வாய்மையிழக்கும்' என்றத்தைக் கூட்டி அவர்களை ஷேபிக்கிறார் (நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே என்று) p (இரண்டிமில்லையென்று சொன்னாரிறே என்றது) 'கொள்ளும் பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்று ஸ்வப்ரயோஜநப்ரயோஜநங்கள் இரண்டிமில்லை என்று சொன்னாரிறே என்றபடி. n வாய்மை - வாக்யத்தை. q_2 (ப்ரஸித்தியை என்று) அர்த்தஸித்தியும். r இரண்டாமர்த்தம் - ஸத்யதை. வாய்மை - வாயினுடைய தர்மமான மெய், வாய்க்கு நிருபகதர்மமிறே ஸத்யதை. s புலவீரர்கள்-விஸேஷஜ்ஞர்கள்! விஸேஷஜ்ஞராகையாவது - இவர்களைப் பாடினத்தால் தனக்கு வரும் ப்ரயோஜநத்

அ—இன்னுன் ' என்னுமத்தையும்' அறிகையிறே; இம்முன்றுக்கும் விருத்தா, மன்றோ நீங்கள் கவி பாடுகிறது. ஆகையால் உங்கள் ஹிதத்தை அறிந்து நீங்கள் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்று— 'புலவீர்காள்' என்கிறவருடைய ஹார்த்தபுராவமென்கிறார் (பேறிழைநியுமென்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) t_2, t_4 (உங்கள்ஹிதம்) என்ற வாக்யம்—கடைக் கோடியிலே அதுஸந்திப்பது t_3 , "நும் வாய்மையிழிக்கும்" என்கிறமாத்ரத்தைப் பராமர்சித்து புவாந்தரம் (வர்ணம்ரம இத்யாதி,) ஒரு ப்ரயோஜநத்தை எண்ணிக் கவிபாடும்போது உத்தமமான வர்ணம்ரமங்களை உடையவரே யாகிலும் நுஹிதவர்ணம்ரமங்களையும் கவிபாடவேண்டியவருகையாலே அது உங்களுக்குச் சேராது என்றபடி; t_4 அது p_4, k_3 வத்வாசகமென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வ ஸ்பத், த இத்யாதி,) ஸகஸ்பத், தங்களும் அவனுக்கே வாசகமாகையாலே இங்குச் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாம் அவனளவிலே பர்யவஸிக்கும் என்கை; ஆகையாலே தேவதத்தாதி, ஸப், தவாச்யர்களுக்குச் சொல்லும் ஏற்றமெல்லாம் அங்கு தொங்காதென்று கருத்தென்று இங்ஙனே சொல்லவுமாம். p_4 கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறடிச் சொல்லுகிறார்) என்றது—"கொள்ளும் பயனில்லை" என்றுதகு ஒன்றும், "குப்பை கிளர்த்தன்ன செவ்வம்" என்றதுக்கு ஒன்றும் சொல்லுகிறார் என்றபடி; மாறடிச் சொல்லுகையாவது—அங்கில்லை என்றத்தை இங்குண்டு என்றும், அங்குண்டானத்தை இங்கில்லை என்றும் சொல்லுகை. "மாறடிச் சொன்னது"— 1. 'ஏகாநேகஸ்வரூபாய' என்று வைத்து 1, "ஸ்தூ, லஸ உக்ஷமாத்தமநே ஈம்" என்றற்போலே இருக்கிறது என்று அருளிச்செய்வார். 1. "அவ்யத்தவ்யத்தரூபாய விஷ்ணவே முகஜிதேதவே" என்று உத்தரார்த்தம். p_3, p_3, p_3 த்தி t_4 ஸௌகர்யார்த்தமாக்க கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரதி கோடியை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளும் பயனும் உண்டு இத்யாதி,) v (நீங்கள்

ஜீ—தையும், ' பாட்டுன்னகிறவன் இன்னஜாதியன். தான் இன்னஜாதியன் ' என்னுமத்தையும், ' ஸப்₂த₂ங்களுக்கு முக்₂யவாச்யன் இன்னான் ' என்னுமத்தையும் அறிகையிறே; இம்முன்றுக்கும் விருத்₂த₂யிறே நீங்கள் கவிபாடுகிறது. ஆகையால், உங்கள் ஹிதத்தையறிந்து நீங்கள் ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவோ? என்கை ' புலவீர்காள் ' என்கிறவருடைய ஹார்த்தப₂யாவம். t இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பேறிழவறியும்) இத்யாதி, நாலுவாக்யத்தாலே t₂ t₄ (உங்கள் ஹிதம் இத்யாதி) வாக்யம். (ஸர்வஸப்₂த₂வாச்யன்) இத்யாதி, வாக்யாநந்தரே அநுஸந்தே₂யம். u (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறடிச்சொல்லுகிறார் என்றது) 'கொள்ளும் பயனில்லை, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்' என்று என்றபடி. அதாவது - அங்குக்கொள்ளும் பயனில்லை. இங்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்; அங்குக் குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்லம்: இங்குக் கொள்ளக் குறைவில்லை என்று இங்ஙனே மாறடிச்சொல்லுகிறார் என்றபடி. v 'கொள்ளக்குறைவில்லை' - நீங்கள் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரிக்கைக்குக் குறைவில்லை என்றபடி. u மாறடிச் சொல்லுகையாவது - அங்கில்லை என்றத்தை இங்கு உண்டென்றும், அங்கு உண்டானதை இங்கு இல்லை யென்றும் சொல்லுகை. 1, ' ஏகாநேக ஸ்வரூபாய' என்றுவைத்து, 1. 'ஸ்தூ₂ல ஸஞ்சக்ஷமாத்மனே நம: ' என்றற்போலேயிருக்கிறது என்று அருளிச்செய்தார். p₂ p₃ p₃த₂தி₄ஸௌகர்யார்த்த₂மாகக் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடியை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளும் பயனும் இத்யாதி.) v கவினைக் கொள்ளுமிடத்தில் - ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில், குறையையுடையனல்லன்

ஈ—முண்டு, v_3 குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. v நீங்கள் யாவை யாவை சில v_2 ஏற்றங்களை யிட்டுக் கவிபாடினிகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறை யுடையனல்லன்; w ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகன். (வேண்டிற்றெல்லாம் x தரும) கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினால் பேராகுமோகூங்கள் வேண்டு மவையெல்லாம் தரும். y இவனையொழிந்தார். ஒருவனுக்கு y_2 ஒன்றைக்கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு y_3 மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானால் அது கொடுக்கமாட்டார் களிறே; z இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்குமித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா; a 1. “भौमं मनोरथं स्वयं स्वर्गिवन्धं च यत्पदम्; ददाति ध्यायिनां a_2 नित्यमपवर्गप्रदो हरिः॥” (பெளமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கி, வந்த, யஞ்ச யத்பதம் | தத்தாதி த்யாயிநாம் நிதயமபவர்க்க, ப்ரதே, ஹரி: ||) b 2. “सकलफलप्रदो हि विष्णुः” (ஸகலப, லப்ரதே, ஹி விஷ்ணு:). (கோதில்) ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது- தே, u கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல். ‘கொடுத்தோம்’ என்கிற அபி, மாநம் அநுவர்த்தித்தல். கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல் படுதல் செய்யவேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடியென்? என்ன,— (என் வள்ளல்) நான் அநுபுவித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். (மணிவண்ணன்)

அ—யாவை யாவை இத்யாதி, v_3 கவினைக் கொள்ளுமிடத்தில்—ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் குறையுடைய னல்லனென்று u பத, தார்த்தம். v_2 இவர்கள் பாடுகிற ஏற்றமாவது—ஸ்வரூப ரூப குண விபூ, திகளால் வந்த வைஷ்ணவம். w விவரணம் (ஸமஸ்த இத்யாதி, x, y “இவன் தரும்” என்கையாலே—மற்றொருவரும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது; அதைக் காட்டுகிறார் (இவனையொழிந்தார் இத்யாதி, y_3 ஒன்று—பேராகும், y_2 மற்றொன்று—மோகும். z ப, க, வத் ஸமாஸ்யணம் பண்ணினார்கள் தாம் எல்லாரும் பேராகு மோகூங்களைப் பெறுகிறார்களோ? என்ன (இங்கு இத்

ஜீ—இத்யர்த்தம். v_2 (ஏற்றங்களை யிட்டு இதி) ஏற்றமாவது—ஸ்வரூப ரூப குண விபூ, திகளால் வந்த வைஷ்ணவம். w விவரணம் (ஸமஸ்த இத்யாதி, x, y “இவன் தரும்” என்கையாலே—மற்றொருவரும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது; அதைக் காட்டுகிறார் (இவனையொழிந்தார் இத்யாதி, z ப, க, வத் ஸமாஸ்யணம் பண்ணினார்கள் தாம் எல்லாரும் பேராகு மோகூங்களைப் பெறுகிறார்களோ? என்ன (இங்கு இத்யாதி, a அவன் அப்படி ஸகலப, லப்ரத, தே? என்ன (பெளமம் இத்யாதி, a 1. “பெளமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கி, வந்த, யஞ்ச யத்பதம் | தத்தாதி த்யாயிநாம் நிதயமபவர்க்க, ப்ரதே, ஹரி: ||” b 2. “தே, வேந்த, ரஸ்த்ரி ப, வ, மர்த்த, மேகபிங்க, ஸ்ஸ்வர்த்த, தி, தி, தரி, ப, வ, க, ராம் ச கார்த்தவீய: | வைதே, ஹ: பரமபதம் ப்ரஸாத, ய விஷ்ணும் ஸம்பராப்தஸ் ஸகலப, லப்ரதே, ஹி விஷ்ணு: ||” இதி ஸ்ரீமாங்க்யம்

ப்ர— (அஞ்சாம் பாட்டு) (கொள்ளும் பயனில்லை இத்யாதி, v_3) (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்)

a 1. “भौमं मनोरथं स्वयं स्वर्गिवन्धं च यत्पदम्। ददाति ध्यायिनां नित्यमपवर्गप्रदो हरिः॥”

b 2. श्रीविष्णुधर्म-माङ्गल्यस्तवे, “देवेन्द्रस्त्रिभुवनमर्थमेकपिङ्गस्सर्वद्विं त्रिभुवनगां च कार्त्तवीर्य:। वैदेह: परमपदं प्रसाद्य विष्णुं संप्राप्तस्सकलफलप्रदो हि विष्णु:॥”

6. வம்மின் புலவர்! நும் மெய்வருத் திக்கைசெய் துயம்மினே
இம்மன் னுலகி(னி)ல் செல்வரிப் போதில்லை நோக்கினேம்
நும்மின் கவிகொண்டு நும்நுமிட் டாதெய்வ மேத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என்திரு மாலுக்குச் சேருமே.

ஈ—c கொள்ளும் பயனுமின்றிக்கே ஐஸ்வர்யமுமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. d ரூபாபுராஸம் கண்டு மேல்விழாநின்றதிறே புறம்பு. e வடிவழகு கண்டு கவிபாடினாலும் இவையே பாடவேணும். f கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபுராஸங்களையும். (மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினே) h நான் சொல்லுகிற h₂படியையுடையவனைக் கவிபாட h₃ வாருங்கோள். (வம்மின்) i பிற்காலியாதே கடுகப் புகுரப் பாருங்கோள். 5.

அ—யாதி₃) a₂ (நித்யமபவர்க்குப் ப்ரத₃) இதுவே இவனுக்கு ஸ்வரூபமென்று பூவம். c'வேண்டிற் றெல்லாம் தரும்' என்றத்தையும் 'கொள்ளக் குறைவில்' என்றத்தையும் கடாக்கித்து அருளிச்செய் கிறார்(கொள்ளும் பயனும் இன்றிக்கே என்று தொடங்கி) dவடிவழகு விடவொண்ணாமையைக் கிம்புநர் ந்யாயத்தாலே ஸாதி₃க்கிறார் (ரூபாபுராஸம் இத்யாதி₃) d,f,e இவ்வாக்யாநந்தரம் (கைக்கூலி) என்ற வாக்யத்தை அநுஸந்தி₃த்து, (வடிவழகு) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தி₃ப்பது. c, f 'கொள்ளும் பயன் இன்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு' என்றதுக்கு உத₃ஹரணம் அருளிச் செய்தவனந்தரம் 'ஐஸ்வர்யமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு' என்றத்தை உத₃ஹரணமுகே, ந விஸதீகரிக்கிறார் (கைக்கூலி இத்யாதி₃) e குணங்கண்டு கவிபாடு கிறதுக்குப் பூர்ணவிஷயமானவோபாதி வடிவழகு கண்டு கவிபாடுகிறதுக்குப் பூர்ணவிஷயம் இவனென்று அர்த்தநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகு கண்டு இத்யாதி₃) h 'கவிசொல்ல வம்மினே' என்றத்தோடே 'மணிவண்ணன்' என்றத்தைக் கூட்டி ரஸோக்தி அருளிச்செய் கிறார் (நான் சொல்லுகிற இத்யாதி₃) (நான் சொல்லுகிறபடியை) h₂படி-ப்ரகாரமும், திருமேனியும், g,h₃வம்மின்-வாருங்கோள், ஓ-அசை. g,i'வம்மினே' என்கிற ஸ்வரத்துக்கு வாஸனை (பிற்காலி யாதே இத்யாதி₃) யத₃வா-விதி₃க்குத் தாத்பர்யம் (பிற்காலியாதே இத்யாதி₃) 5.

ஜீ—ஸ்தவே. a₂'நித்யம்' என்கையாலே இதுவே இவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்றபடி. c'வேண்டிற்றெல் லாம்தரும், கொள்ளக்குறைவில்' என்கிற இரண்டையும் கடாக்கித்து பூவம் (கொள்ளும் பயனும் இத்யாதி₃) d வடிவழகு விடவொண்ணாமையைக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி₃க்கிறார் (ரூபாபுராஸம் இத்யாதி₃) c,e'மணிவண்ணன்' என்றதுக்குக் கீழே கூட்டி பூவம் அருளிச்செய் தார் (கொள்ளும்பயனும் இத்யாதி₃) வாக்யத்திலே; மேலே கூட்டி பூவாந்தரம் (வடிவழகு இத்யாதி₃) c,d,f'கொள்ளும் பயனின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாது வடிவழகு' என்றதுக்கு (ரூபாபுராஸம் இத்யாதி₃யாலே) உத₃ஹரணம் அருளிச்செய்த அநந்தரம், 'ஐஸ்வர்ய மின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாது வடிவழகு' என்றத்தை உத₃ஹரணமுகே, ந விஸதீகரிக்கிறார் (கைக்கூலி இத்யாதி₃) h'கவிசொல்லவம்மினே' என்றத்தோடே 'மணிவண்ணன்' என்றத்தைக் கூட்டி ரஸோக்தி (நான் சொல்லுகிற இத்யாதி₃) h₂படி-ப்ரகாரமும், வடிவம், g,h₃வம்மின் - வாருங்கோள். g,i'ஓ' என்கிற ஸ்வரத்துக்கு பூவம் (பிற்காலியாதே இத்யாதி₃) என்னுதல், விதி₃க்கு பூவமாதல், ஓ - அசை. க்ரமேண அந்வயம். 5.

ஆ— 6. வ்யா:— (வம்மின்) மநுஷ்யரைக் கவிபாடியேயாகிலும் தேஹுடாத்ரையை ஸீர்வஹிக்க வேண்டாவோ? என்னில்,— அதுக்கு உபாயம் சொல்வேன், வாருங்கள். எங்ஙனெயென்னில்,— க்ருஷ்பாதி,களைப் பண்ணி ஜீவ்யங்கள். க்ருஷ்பாதி,கள் ஆயாஸாத்மகமாயைலே அவை துஷ்கரமல்லவோ? அவற்றிற்காட்டில் ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்களை ஜீவநார்த்தமாகக் கவிபாடுகையே நன்றன்றோ? என்னில்,— உங்கள் அபேக்ஷித பூலப்ரதூரான ஸ்ரீமான்கள் இந்த லோகத்தில் உளரோ? என்று பார்த்தோம்; பார்த்தவிடத்தில் ஒருவருமின்றியேயிருந்தது. ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்கள் இல்லையாகில் இந்த்ராதி,களை ஏத்தினாலோ? என்னில்,— உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு உங்களபீஷ்டதேவதைகளை நீங்கள் ஏத்தினாலும், பின்னையும் அதெல்லாம் அந்த இந்த்ராதி,தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மபூதரூப ஸ்ரீய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேரும்; ஆனபின்பு, எம்பெருமான் தன்னையே ஏத்துங்கள் என்கிறார்.

6.

ஐ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — ‘ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதி,களை ஸ்துதிக்கிறோம்’ என்று அவர்கள் சொல்ல, ‘அதிஷ்டூத்ரான மநுஷ்யரை ஆஸ்ரயித்து ஜீவநம் பெறுமதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீரங்கள் நோவச் சுமைசுமந்தும் கைத்தொழில்கள் செய்தும் ஜீவிக்கை நன்று’ என்ன, அவர்களும் ‘அத்தால் எங்களுக்கு வேண்டுவ தெல்லாம் கிடையாது; ஆதலால், எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடி எங்களபேக்ஷிதங்கள் பெறுவோம்’ என்ன, ‘நீங்கள் அவர்களை ஸ்துதிக்கைக்கு ஈடான நீர்மைகள் அவர்களுக்கு இல்லாமையாலே அந்நீர்மைகளையுடைய எம் பெருமான்பக்கிலே சேரும். உங்களுக்குச் செளர்யமே ஸித்தி,புத்து; ஆன பின்பு எம்பெருமானையே கவிபாட வாருங்கோள்’ என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்மின்) வாருங்கோள். (இம் மன் என்று தொடங்கி) நித்யமாய் வருகிற இவ்வுலகத்தில் உங்கள் கவியின் தரம் அறிந்து கொண்டாடிக் கொடுக்கும் செருக்குடையாரை இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்திலே கண்டிலோம். கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் அவ்வளவும் சென்று அவற்றுக்கு வாசக மாய் வகையாலும் அவனையே கவி பாடிற்றும்.

6.

ப— 6 அவ:— அநந்தரம், நீங்கள் ஆரையேனுங் கவிபாடிலும் ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வஸூஷிக்கே அது சேருமித்தனை என்கிறார்.

புலவீர் --புலவராகையாலே விஸூஷஜ்ஞரான நீங்கள், வம்மின்—(இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்த்து) வாருங்கோள்; (தேஹுயாத்ராலேஷமாக), நும் மெய் வருத்தி—உங்கள் ஸ்ரீரத்தை வருத்தி, கை செய்து—கைத்தொழில் செய்து, உய்ம்மினே—உஜ்ஜீவியுங்கோள்; மன்—ப்ரவாஹ நித்யமான, இ—இந்த, உலகி னில்—லோகத்தில், செல்வர்—ஸ்ரீமான்களாயிருப்பர், இப்போது—இக்காலத்தில். இல்லை இல்லை; நோக்கினோம்—ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; (இனி), நும்—உங்க ளுடைய, இன் கவி கொண்டு—ஸ்ரீலக்ஷ்மண கவிகளைக்கொண்டு, நும் நும்—

ப— உந்தம்முடைய ருச்யநுகுணமாக, இட்டாதெய்வம்—இஷ்டதேவதைகளை, ஏத்தினால்—ஸ்துதித்தால், (அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற குணங்கள் ஸித்தி, யாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராது), செம் மின் சுடர்முடி—அப்ரதிஹதப்ரகாஸமான தேஜஸ்யைடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனாய், என் திருமாலுக்கே—எனக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரீய:பதிக்கே, சேரும்—சேருமித்தனை.

உங்களுக்கு புகுவத்குணசௌர்யமே பூலம், ஸப்தார்த்தங்களிர்ண்டும் ஸ்ரீய:பதிக்கே சேருவது என்று கருத்து. 6

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ‘ஜீவார்த்தமாக மநுஷ்யாதிசுனைக் கவிபாடுகிறோம்’ என்ன, ‘க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதில் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று’ என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்மின்) காட்டுத்தீமிலே அகப்பட்டாரைப் பொய்கையைக் காட்டி அழைப்பாரைப் போலே ‘வாருங்கோள்’ என்கிறார். (புலவீர்) நல்லதும் தீயதும் அறியும் நீங்கள். ‘நீர் அழைக்கிறதென்? பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் தேஹயாத்ரையை நடத்தவேண்டாவோ?’ என்ன, ‘உங்கள் தரம் குலையாதே ஜீவிக்கலாகாதோ?— (நும் மெய்வருத்தி இத்யாதி,) உங்கள் ஸரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்து ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்; ‘சுமை சுமீதும், புற்சிதைத்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்’ என்பர் எம்பார். ‘அத்தால் ஜீவநம் பூர்ணமாகாது, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் ஜீவிக்கவேணும்’ என்ன,— (இம்மன்னுலகினில் இத்யாதி,) ப்ரவாஹுரூபேண நித்யமாய்ச் செல்லுகிற இஜ்ஜகூத்தில் செல்வர் இல்லை; உங்களுக்குப் பின்னையும் சிலரை அர்த்தியாமல் பூர்ணமாகத் தருகைக்கு ஈடான ஸம்பத்துடையாரில்லை. (இப்போது நோக்கினோம்) டண்டே ஸம்ஸாரிகளில் செல்வர் இல்லை. இவர் ஸம்ஸாரயாத்ரையில் கண்வைக்கும்வரல்லர்; இவர்கள் ப்ரயோஜனத்துக்காக இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் குறைதீர்க்கவல்லாரின்றிக்கேயிருந்தது. (நும் இன் இத்யாதி,) ‘மநுஷ்யர் பக்கலன்றோ பசையில்லாதது. எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடுகிறோம்’ என்ன,— ‘உங்கள்கவி அவர்களுக்கு ஸ்துதியாகமாட்டாது’ என்கிறார்.— (நும் இன் கவிகொண்டு) புகுவத்விஷயத்துக்குச் சேரும் கவிகளைக் கொண்டு உங்கள் இஷ்டதேவதைகளை ஏத்தினால் — உங்கள் குணநுரூபமாக ராஜஸராயும் தாமஸராயும் உள்ள தேவதைகளை ஏத்தினால், அப்புசுழ்ச்சிக்கு அடியான குணங்களில்லாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராது. ‘ஆருக்குச் சேர்வது?’ என்னில்,— (செம்மின் இத்யாதி,) ஆதிசூரியஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸ்ரீய:பதிக்குச் சேரும். புண்டரீகாக்ஷன் என்றும், ஸ்ரீமான் என்றும், மஹோத்தாரன் என்றுமிதே கவிபாடுவது. அது உள்ளவிடத்திலே செல்லுகையாலே அவனையே கவி பாடிற்றுமித்தனை. கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் தத்நதர்யாமியளவும் செல்லுகையாலே, அவனையே கவி பாடிற்றுமித்தனை. உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது. ‘புகுவத்விஷய

இ—மொழியக் கவிபாடவேணும்' என்னும் நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு உண்டானாலும் அது கிட்டாதபின்பு இவனையே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். 1. “ये यजन्ति विद्वां देवान् ब्रह्मणान् सह्यताशनान्। सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते॥” (யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணந் ஸஹுதாஸநாந்! ஸர்வபூதாந்தரத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே॥). 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோம் என்ன, ‘க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று’ என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்மின்) bகாட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரை b₂மடுவைக்காட்டி அழைப்பாரைப்போலே “வாருங்கள்” என்கிறார். (புலவீர்) நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங்கோள். ‘எங்களை நீர் அழைக்கிறதென்? எங்களுடைய தேஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?’ என்ன. c மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டினாலும் உங்கள் c₂ தரம் குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணாதோ?—(நும் மெய் இத்யாதி) உங்கள் ஸரீரத்தை d வருத்தியும் d₂ கைத் தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். e இதுக்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி—e₂ கோட்டை சுமத்தல் e₃ புற்சிரைத்தல் செய்ய மாட்டீர்களோ? என்று. “அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக் கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினால் எங்களுக்கு வேண்டுவது வாங்கி ஜீவிக்கலாம்” என்ன, அது ஆமிறே பெறில்—f (இம

அ—ஆறும் பாட்டு. (வம்மின் இத்யாதி) a‘நும் மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்ம்மினே’ என்ற பதத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஜீவநார்த்தமாக இத்யாதி) bமீளவும் “வம்மின்” என்கிற இதின் தாத்தபர்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமுக்கேந ஸ்பஷ்டிகரிக்கிறார் (காட்டுத்தீ இத்யாதி) 2. “அஸத் கிர்த்தாகாந்தார பரீவர்த்தந பாம்ஸுலாம்! வாசம் மௌரிகதாலாப க்ஷங்க்யைவ புரீமஹே||” என்கிறது இங்கே அநுஸந்தேயம். b₂(மடுவை) மடுவின் ஸ்தாநம் மெய்வருத்துகை. c தாத்தபர்யம் (மெய்யே இத்யாதி) மெய்யே—ஸத்யமாக, ஸரீரமே என்றும். c₂ தரம்—ஆதிக்கம்; யோக்யதையுமாம். ஆத்மாவினுடைய ஜீவநத்தை உபேக்ஷித்து “ஸரீரம்ருந்தாலமையும்” என்றிருந்திகோளாகிலும் என்றபடி. d₂ கைத்தொழில்—கூலிவேலை. e“உங்கள் ஸரீரத்தை வருத்தியு” என்றதுக்கு ஆப்தவசநம் காட்டுகிறார் (இதுக்கு எம்பார் இத்யாதி) e₂ “மெய்வருத்தி” என்றத்தாலே (கோட்டைசுமத்தலென்கிறார்) e₃ “கைசெய்து”என்கையாலே (புற்சிரைத்தல்என்கிறார்) e₃ கோட்டை—வரீஹிபுரம்.e₃புற்சிரைத்தல்—புள்ளிச் செதுக்குகை. f மன்னுடகு—நித்யமான லோகம்.

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (வம்மின் இத்யாதி) a‘நும்மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்ம்மினே’ என்றதைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஜீவநார்த்தமாக இத்யாதி) bமீளவும் ‘வம்மின்’ என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுக்கேந பராவம் (காட்டுத்தீயிலே இத்யாதி). b₂ மடுவின் ஸ்தாநம்—மெய்வருத்துகை. c தாத்தபர்யம் (மெய்யே இத்யாதி) மெய்யே—ஸத்யமாக, ஸரீரமேயென்றும். c₂ தரம்—ஆதிக்கம்; யோக்யதையுமாம். ஆத்மாவினுடைய ஜீவநத்தை உபேக்ஷித்து, ‘ஸரீரம்ருந்தால் அமையும்’ என்றிருந்திகோளாகில் என்றபடி. d வருத்தியு—ப்ரயாஸப்படுத்தியு. e உத்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தவசநம் (இதுக்கு எம்பார் இத்யாதி). e₂ கோட்டை சுமத்தல் என்றது—மெய்வருத்தி என்றதுக்கு, e₃புற்சிரைத்தல் என்றது—‘கைசெய்’ என்றதுக்கு; சிரைத்தல்—செதுக்குகை.

ஈ-மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்) ப்ரவாஹுருபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத்தருகைக்கு உதாரராயிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள் இல்லை. (இப்போது நோக்கினோம்) ௭ 'இவர்கள் நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனமுண்டோ?' என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவருமில்லையாயிருந்தது. ௮ அர்த்தநாதரமாகில், 'இப்போது இல்லை' என்ன வேண்டாவே; முன்புமில்லையே. ௯ முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரன்றே. ௧௦ 'இவர்கள் வ்யர்த்தமே து:க்கூப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜனமுண்டோ?' என்று இப்போது பார்த்தோம் என்கிறார். 'மநுஷ்யரிலன்றே இல்லாதது; தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே; இக்கவிகளைக் கொண்டு எங்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோம்' என்ன, - ௧௧ 'நும் இத்யாதி' உங்களுடைய 1 இனிய கவிகளைக்கொண்டு, 2 ராஜஸராயும் தாமஸராயும் இருக்கிற 3 உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால். அது, - ௪ (செமரின் இத்யாதி) ௫ நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லி யிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக் ௬ கூடாது; ௭ 'புண்டரீகாஷன்' என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்; விருபாஷன்பக்கல் போகாதே; ஆகையாலே, ஆதி,

அ- ௭ லோகயாத்ரையில் கண்வையாதவர் இப்போது ஆராய்கைக்கடி ஏதென்ன (இவர்கள் நெஞ்சு கன்றஇத்யாதி) கன்ற-தபிக்க, ௮ செல்வர் இல்லை, இப்போது நோக்கினோம்" என்னவேனுமோ, 'செல்வரிப்போதில்லை; நோக்கினோம்' என்றர்த்தநாதரமானாலோவென்ன (அர்த்தநாதரமாகில் இத்யாதி) 1 'இப்போது நோக்கினோம்' என்றால், முன்பு இவரையாரென்று வருகையால் 'மயர்வற மதிநலமருளின்' என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன (முன்பு இத்யாதி) 2 ஆனால் பின்னை இப்போதுதான் கண்வைத்தாரோவென்ன; இவர்களுடைய து:க்கூதியதத்தைக் கண்டு தயையாலே சொல்லுகிறார் என்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி) 3 'நும்நும்' என்கிற அதிகாரி பேதத்தைக் காட்டுகிறார் (ராஜஸராயும் இத்யாதி) ௪ 'ஏத்தினால்-என் திருமாலுக்குச் சேரும்' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்தர்யம்; நீங்கள் ஒருவனுக்கு ஒரு அதிசயம்ட்டிறே சொல்லுவது, அந்த அதிசயமெல்லாம் அவனுக்கே உள்ளதென்றாகையாலே அவன் பக்கனிலே சேருமாகையாலே செளர்யமே ஸ்துதிக்குமென்று தாத்தர்யம்; ௫ இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் சில ஏற்றங்களை என்று தொடங்கி) ௬, ௭ எப்படி கூடாதென்ன (புண்டரீகாஷனென்றால் இத்யாதி)

ஜீ- ௧ மன்னுலகு - நித்யமான லோகம். ௭ லோகயாத்ரையில் கண்வையாதவர் இப்போது ஆராய்கைக்கு அடியேது? என்ன (இவர்கள் நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி). கன்ற - உலர. ௮ இப்போது நோக்கினோம்' என்று அந்வயிக்கவேனுமோ? 'இப்போதில்லை, நோக்கினோம்' என்று இருந்த படியே அர்த்தம் சொன்னாலோ? என்ன (அர்த்தநாதரமாகில் இத்யாதி) 1 ஆனால் இப்போதோ நோக்கிற்று, முன்பு நோக்கவில்லையோ? என்ன (முன்பு இவர்தாம் இத்யாதி) 2 ஆனால் இப்போதுதான் கண்வைத்தாரோ? என்ன (இவர்கள் வ்யர்த்தமே இத்யாதி). இவர்களுடைய து:க்கூதியதத்தைக் கண்டு தயையாலே கண்வைத்தார் என்றபடி. 3 'நும்நும்' என்கிற அதிகாரி பேதத்தைக் காட்டுகிறார் (ராஜஸராயும் இத்யாதி). இக்கவி-இனியகவி, ம்லாக்யமான கவி. 4 நும்நும்-உங்களுங்களுடைய. 5 இட்டாதெய்வம் - இஷ்டத்தவதைகளை ம்லகுமாலுக்குச் சேரும்' என்றதுக்கு இரண்டு ஹேது - அர்த்தஸ்வபூவத்தாலும், ஸப்தஸ்வபூவத்தாலும் சேருமென்று. ௬ அதில், அர்த்தஸ்வபூவத்தாலே சேருமென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் சில இத்யாதி). ௭, ௮ எப்படி கூடாது? என்ன, (புண்டரீகாஷன் இத்யாதி) 9 செளர்ய

ஈ—ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸ்ரியபதி பக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால், உங்களுக்கு வித்திப்பது; p செளர்யப,லமே. q 'ஸர்வாதிகன். ஸம்ஸ்தகல்யாண குணத்தகன். ஸர்வரக்ஷகன்' என்றற்போலேயிறே கவிபாடுவது அது உள்ளவிடத்திலே வந்து சேருமிறே. r அப்ரதிஹதப்ரகாஸமான தேஜஸ்ஸையுடையிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனா. (s என் s, திருமாலுக்குச் சேரும்) t உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய, t, கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும் ஸ்ரியபதிக்குச் சேரும். uA "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவினானவை ஸப்,த,ஸந்த,ர்ப்பு,மாயிருக்கையாலே, ஸர்வஸப்,த,வாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். v அதாவது - ஸர்வஸப்,த,ங்களும். அசித்தும் தத,பி,மாநிஜீனும் தத,ந்த,ர்பாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களானவை

ஈ-pசெளர்யப,லமே—செளர்யமே ப,லம் என்றபடி. q கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவை மீளவும் விசேஷிக்கிறார் (ஸர்வாதிகன் இத்யாதி.) (அப்ரதிஹத இத்யாதி.) n,r செம்மை—செவ்வை. q,t விசேஷணவஸத்தாலே ஸர்வரவிடத்திலே சேரும் என்றார்—கீழ்; ஸப்,த,ஸ்வரஸ்யத்தாலும் அவனுக்கே சேருமென்று இரண்டாம் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் ப்ரதிபத்தி இத்யாதி.) t உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய—உங்கள் ப்ரதிபத்தியை விட்டு,உங்கள் ப்ரதிபத்தி விஷயத்தை விட்டு. s இது—என்னின் தாத்பர்யம், s,t, (கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும்) n "செம்மன் சுடர்முடி" என்னையாலே—ஸர்வாதிகத்வாதி, விசேஷணங்கள் அவனிடத்திலே சேருகையாலே கவியும் அவனே சேரும் என்றது; இப்போது ஸப்,த,ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும் அவனே சேரும் என்கிறார்—திருமாலென்று—என்று கருத்து. இவர்கள்தான் ஆஸ்திக்யத்தாலேயிறே தே,வதாந்தரப,ஜநம் பண்ணுகிறது; ஆகையாலே இவர்களுக்குத் தத்த்வத்தை உபதே,ஸித்தால் பின்னையும் அவனைப் பற்றத் தட்டில்லையிறே என்று கருத்து. u "ஸ்ரியபதிக்குச் சேரும்" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி) முதல் திருவந்தாதி. v தத்,வாசகஸப்,த,ம் வேணுமாகில் அவனைச் சொல்லுகிறது. சித,சித்,வாசக ஸப்,த,ங்கள் அவனைச் சொல்லும்படி என்னென்ன; விசேஷணப்ரத,ந்யத்தாலே - சொல்லும் என்கிறார் (அதாவது இத்யாதி.) w ஆராத,னங்கள் எப்படி விசேஷ்யதயா ப்ரத,நனாகையாலே ஸர்வரனையே விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கும், தத்,வத் ஸர்வ

ஜீ—ப,லமே - செளர்யமே ப,லமென்றபடி. q கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவை மீளவும் விசேஷிக்கிறார் (ஸர்வாதிகன் இத்யாதி.) n,r செம்மன் சுடர்முடி-அப்ரதிஹதப்ரகாஸமான தேஜஸ்ஸையுடையிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனா; செம்மை - செவ்வை, அதாவது - அப்ரதிஹதமாகை. t ஸப்,த,ஸ்வபாவத்தாலும் சேருமென்று இரண்டாம் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் ப்ரதிபத்தி இத்யாதி.) s "என்" என்றதின் தாத்பர்யம், s,t,கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும்-திருமாலின் தாத்பர்யம். u "ஸ்ரியபதிக்கே சேரும்" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி.) அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனான ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனையே சென்று சேராநிற்கும் ஜ்ஞாநமானது—இதி பாசுரார்த்தம். முதல் திருவந்தாதி - அறுபத்தேழாம் பாட்டு: A ("பெயரும் கருங்கடலே" இத்யாதி.) v தத்,வாசகஸப்,த,ங்கள் வேணுமாகில் அவனைச் சொல்லுகிறது, சித,சித்,வாசகஸப்,த,ங்கள் அவனைச் சொல்லும்படியென்றே என்ன, விசேஷ்யப்ரத,ந்யத்தாலே சொல்லுமென்கிறார் (அதாவது இத்யாதி.) w ஆராத,னங்கள் விசேஷ்யதயா ப்ரத,நனாகையாலே ஸர்வரனையே விஷயமாகவுடைத்தாயிருக்கும்படி, ஸர்வ

7. சேருங் கொடைபுக ழெல்லையி லானை ஓ ராயிரம்
பேரு முடைய பிரானையல் லாட்மற்று யான்கிலேன்
மாரி யனையகை மால்வரை யொக்கும்திண் தோளென்று
பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சேரும்) 'ஸ்ரீய:பதியான தனக்கு ஸத்ருஸ்மான நிரவதி,கௌதூர் யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானையல்லால், மற்று இந்த லோகத்தில் த்ருணகல்பரான மநுஷ்யாதிகளை, மாரியனையகை மால்வரையொக் கும் திண்தோளென்று பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசேன்' என்கொண்டு ஸ்வ லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — எம்பெருமானையொழிய வேறு சிலரைக் கவி பாடுகைக்கு நான் கூமனன்றிக்கேயொழியப்பெற்றேன் என்று பரீதராகிறார்.

வ்யா:— (சேரும் என்று தொடங்கி) ஏதேனும் கொடுத்தானென்றாலும் அவனுக்கு ஆகிற்கும் என்றிருக்கிற தன்னுடைய கொடையாலே வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதானுமாய்க் கவிபாடுகைக்கு ஈடாக குணசேஷத்தாதி,களுக்கு ப்ரதி பாத,கமான அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களை யுடையவனை ஒழிய. (மாரியனைய என்று மேலுக்கு) 'ஒளத,ார்யத்துக்குக் கை மேக,த்தோடு ஒக்கும். திண்மைக்குத் தோள் மலையோடு ஒக்கும்' என்று பூ,யியிலே த்ருணஸமாநனாயிருப்பானொருவனாகிற கூஷத்,ரஜந்துவைக் கவிபாடுகையாகிற கலப்பில்லாத பொய் சொல்ல. பாரிலோர் பற்றையை - குடிப்பற்றில்லாத அதிலுப்த,களை என்றுமாம்.

ஈ—யாலே விசேஷ்ய ப்ரத,ாந்யத்தாலே அவனையே சொல்லிற்றும். w1. "ये यजन्ति" (யே யஜந்தி) இத்யாதி,வத். 6.

அ—ஸப்,த,மும் விசேஷ்யதயா ப்ரத,ாநன ஈஸ்வரனுக்கே வாசகம் என்று விவகித்து அருளிச் செய்கிறார் (யே யஜந்தியென்று தொடங்கி) த,கூஸ்ம்ருதௌ—1. "யே யஜந்தி பித்ருந் தே,வாந் ப்ர,ாஹ்மணந் ஸஹுதாஸநாந் | ஸர்வபூ,தாந்த்ராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ||" 6.

ஜீ—ஸப்,த,ங்களும் விசேஷ்யதயா ப்ரத,ாநன ஈஸ்வரனுக்கே வாசகமென்று விவகித்து அருளிச் செய்கிறார் (யே யஜந்தி இத்யாதி,வத்) என்று. 1. "யே யஜந்தி பித்ருந் தே,வாந் ப்ர,ாஹ்மணந் ஸஹுதாஸநாந் | ஸர்வபூ,தாந்த்ராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ||" இதி த,கூஸ்ம்ருதௌ. க்ரமேண அந்வய:.

ப்ர— (ஆறாம் பாட்டு) (வம்மின் புலவீர் இத்யாதி:) (என் திருமாலுக்குச் சேரும்) w1. दक्षस्मृतौ—“ये यजन्ति पितृन् देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान् । सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते॥”

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஸ்துத்யமான குணங்களையும் திருநாமங்களையும் பூர்ணமாகவுடையவனையொழிய, வேறொரு விஷயத்தைப் பொய்க்கவிபாட ஸக்தனல்லேன் என்கிறார்.

சேரும்—(தனக்குத்) தகுதியான, கொடை—கொடையும், புகழ்—(அத்தால் வந்த) குணப் ப்ரதையும், எல்லை இலாணை—எல்லையற்றதிருக்குமவனாய், ஓர் ஆயிரம்—அத்விதீயமாய் ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமான, பேரும் உடைய—திருநாமங்களையும் உடைய, பிராணை—மஹோபகாரகனை, அல்லால்—ஒழிய, மற்றும்—வேறு, பாரில்—பூமியிலே, ஓர் பற்றையை—தூறுட்பாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு பதூர்த்தத்தை, கை—கைவழக்கங்கள், மாரி அணைய என்று—மேகத்தை ஒத்தன என்றும், திண் தோள்—திறலிய தோள்கள், மால் வரை—பெரிய மலையை, ஒக்கும் என்று—ஒக்குமென்றும், பச்சை பசும் பொய்கள்—மெய் கலவாத புதுப்பொய்களை, பேச—பேச, யான்—(பூர்ணவிஷயத்தைப்பற்றின) நான், கிலேன்—ஸக்தனல்லேன்.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ‘வழியடிக்குமிடத்திலே தன் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றியே புகுவதும் விஷயத்தையொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் கூடினன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்’ என்று பரீதராகிறார்.

வ்யா:— (சேரும் கொடை இத்யாதி,) கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை என்றமாம். (ஓராயிரம்பேர் இத்யாதி,) “देवविदः” (ஐலபி, ல:) என்று ஒரு சந்தஸ்சிலே வைத்துக் கவிபாடவொண்ணாதாயிருக்கையன்றிக்கே கவி பாடுகைக்கு விஷயமான குணசேஷபதங்களுக்கு வாசகமாய், அஸங்க்யேயமான திருநாமங்களையுடையவனை. (ஓராயிரம்) ஓரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும்படி அத்விதீயமாயிருக்கை. (பிராணை) அவற்றை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த மஹோபகாரகனை. (மற்று யான் கிலேன்) வேறுசிலரைக் கவி பாடுகைக்கு நான் கூடினல்லேன். ‘இவர் பாடாதொழிகிறது என்?’ என்னில், (மாரியணைய கை) கொடுக்கைதானே ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்து, கொடுக்கப் பெருதபோது உடம்புவெளுக்குமவன். (மால்வரையொக்கும் திண்தோள்) பெரிய மலைபோலே திண்ணிதான தோளையுடையவன். ‘கொடுக்க’ என்றால் தேம்புகிற தோளை; ‘கொடுக்கக்கொடுக்கப் பணக்கும் தோள்’ என்கை, (பாரில்) பேராகு பூமியிலின்றிக்கே பூமியிலே வர்த்திக்கிற. (பற்றையை) உத்பத்திஸ்திவிநாஸங்கள் தனக்கும் உறுப்பன்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கேயிருக்கும் சிறு தூற்றை. ஒரு தமிழன் ‘பாரில் என்கிறது, ஒரு நத்தமில்லையென்கை; பற்றை என்கிறது, கண்ட தெல்லாம் பற்றக்கடவனாய் விடக்கடவதொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை’ என்றான்; த்ருணஸமனென்றாய்த்துச் சொல்லிப்போருவது. (பச்சைப்பசும் பொய்கள்பேச) மெய் கலவாத பொய் சொல்ல நான் கூடினல்லேன். ஆயிரம்பேருமுடைய பிராணையல்லால் மற்றும் பாரில் ஓர் பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச யான் கிலேன். 7.

க— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே 'இவர்களைப்போலன்றிக்கே புகுவத், விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்' என்று a, ப்ரீதராகிரூர்.

வ்யா:— (b சேரும் இத்யாதி.) c கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில் ணாதவனை; c, அன்றிக்கே, c, தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில் ணாதவனென்னுதல்; d அதாவது—ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒரு பசுக் கொடுத்தானாகில், 'இவனுக்கு இதுக்கு அடியென்?' என்று இருப்பார்கள்: பெருமாள், ஸிம்ஹாஸந லும் e ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனுமகப்படக் கொடுத்து f வெறுவியராய் நிற்கிறவனவிலே த்ரி ஜுடன் வந்து அர்த்தி, க்க, 'ஸரஹ் தீர்த்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டுபோ' என்று பெருமாள் கொடுக்க. 'பெருமாள் கொடுத்தாராகில் சேரும்' என்றார்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. g இவ்விஷயத்தையாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது. h (ஒராயிரம் இத் யாதி.) i கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டு பேராய், அதுதானும் i, 'ஐலபி, ல:' என்றற் போலேயாய், i, ஒரு ச, ந்த, ஸ்ஸிலடங்காதபடி இருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி ஷாகரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகம் திருநாமங்களை உண்டாக்கிவைத்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சேரும் இத்யாதி.) a பரோபதே, ஸம் பண்ணினவளவிலும் அவர்கள் திருத்தாமையாலே ஸ்வலாபு, ஸுஸந்த, ஸந்தால் ப்ரீதராம்படியை ஸநித, ஸ்ரதமாக அருளிச் செய்நாநிற்குகொண்டு "அல்லால்மற்று யான்கிலேன்" என்ற பத, த்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை ஸுழிபறிக்கும் இத்யாதி.) a, (ப்ரீதராகிரூர்) "யான்கிலேன்" என்றதிலே தாத்பர்யம். b, c கொடை-சேரும் புகழெல்லையிலான என்னுதல், யத, பாட, ம் சொல்லுதல், c, சேரும் கொடை-தகுதி ஷான த, ஸம். d...g கொடையிலே தகுதியல்லாத கொடை உண்டோவென்கிற ஸங்கையிலே, இவையொழிந்தார் கொடை தகுதியல்ல, இவனுடைய கொடை தகுதியாயிருக்கும் என்னுமத்தை ஸ்ராமாயணத்தில் த்ரிஜுட்வருத்தாந்த கத, நமுகே, ந த, ஸ்ரிப்பிக்கிரூர் (அதாவது இத்யாதி.) e ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயன். பெருமாள் ஆனை, f வெறுவியராய்-இல்லாதவராய், g (இவ்விஷயத்தை) யென்று- ஷ்ருக்கு கு, ணவிலிஷ்ட விஷயத்தை நினைக்கிறது. h, i இப்ரகரணத்திலே ஸஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (கவிபாடுமிடத்தில் இத்யாதி.) i, 'ஐலபி, ல:' ஸ்ருதிகடுவென்று திருவுள்ளம். i, (ஒரு ச, ந்த, ஸ்ஸில்) ஒன்றிரண்டாகிலிறே இவனுக்கு வேண்டின ச, ந்த, ஸ்ஸி ஷடங்காதொழிவது. j, k, (அத், வித்யமாயிருக்கை) இங்ஙனல்லவாகில் "ஓர்" என்கிறதுக்கு ப்ரயோஜந

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (சேரும் இத்யாதி.) a இப்படி உபதே, ஸிக்கச்செய்தேயும் அவர்கள் திருந் தாமையாலே ஸ்வலாபு, ஸுஸந்த, ஸந்தால் ப்ரீதராணபடியை ஸநித, ஸ்ரதமாக அருளிச்செய்யா திற்கொண்டு, 'பிரானையல்லால் மற்று யான்கிலேன்' என்ற பத, த்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை ஸுழிபறிக்கும் இத்யாதி.) b, c கொடை சேரும் புகழ் என்னுதல், சேரும் கொடைபுகழ் என்னுதல். e, c, த், வித்யார்த்தத்தில், 'சேரும்' என்றது-கொடைக்கு விசேஷணம். கொடை-த, ஸம். d...g அவ னுடைய கொடைதகுதியாயிருக்கும் என்னுமத்தை த்ரிஜுட்வருத்தாந்தமுகே, ந காட்டுகிரூர் (அதாவது இத்யாதி.) e ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயன்-பெருமாள் ஆனை. f வெறுவியராய்-இல்லாதவராய், g இவ்விஷயத்தை- ஷ்ருக்கு கு, ணவிலிஷ்ட விஷயத்தை. h, i இப்ரகரணத்திலே 'ஆயிரம் பெருமுடைய' என்றதுக்கு ஷ, ஸம் (கவிபாடுமிடத்தில் இத்யாதி.) i, (ஒரு ச, ந்த, ஸ்ஸில் இதி) ஒன்றிரண்டாகிலிறே இவனுக்கு

சு - மஹோபகாரகனை. j (ஓராயிரம்) k ஓரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம்போரும்படி
k, அத், விதீயமாயிருக்கை. l (பிராணை) m அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோப
காரகனை. (அல்லால் இத்யாதி) இவையொழிய வேறெருவரைக் கவிபாட நான்
சுத்தனாகிறிலேன். எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன (மாரியனைய கை)
கொடுக்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்கிறுனெருவனை. n கொடைக்கு மேகத்தை
ஒக்கும் என்கை. n, அதாவது - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்
கப்பெறுதபோது n, உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற n, இத்யாதி,கள். கையென்றது-
கொடை. o (மால்வரையொக்கும் இத்யாதி) p கொடையை நினைத்துத் p, தேம்புகிற
தோளைக்குறித்து. கொடுத்துப் பனைத்திருக்கிறதென்றும், q இத்தோள்நிழலிலே
யன்றோ லோகமாக ஜீவித்துக்கிடக்கிறதென்றும். r (பாரில் ஓர் பற்றையை) s பேராக,
பூமியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; s, பூமியிலுள்ளார் சிலராய், பற்றையாய்,
அதாவது - முனைத்தெழுந்து t தீந்துபோவன சில சிறுபுதுறு உண்டாயிற்று; அப்
படியே, உத்பத்தியே தொடங்கி விநாஸத்தளவும். தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு

அ-மல்லைமே. l, m இப்போது "பிரான்" என்கிற பதப்ப்ரயோகத்துக்குத் தாத்தாயம் (அவற்றை
இத்யாதி) n, கொடைமேகத்தோடு துல்யமாகை எந்த ப்ரகாரத்தாலேயென்ன (அதாவது இத்
யாதி) n, (உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதி,கள்) என்கிற ஆதி, ஸப், தத்தாலே-அர்த்தித்வ
நிரபேக்ஷத்வ ஜலஸ்த, லவிபுராக, ராணித்த்யாதி,கள் சொல்லப்படுகின்றன. o, p, q எம்முக்கத்தாலே
வரையோடொத்திருக்கிறது, எம்முக்கத்தாலே திண்ணியதாயிருக்கிறதென்ன (கொடையை நினைத்து
இத்யாதி) p, தேம்புகை-இளைக்கை. q திண்மைக்கர்த்தம் (இத்தோள்நிழலிலே இத்யாதி) "மால்
வரையொக்கும் ஆகாரமிவனுக்கில்லை" என்றருளிச்செய்தவோபாதி. திண்மையுமிவனுக்கில்லை
என்னுமிடம் கண்டுகொள்ளவேணும். அதாவது-தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் மாட்
டாதே ஸத்ருவுக்கஞ்சிக் காடுபாய்ந்து திரிகிறவனை, "லோகமாக உன் தோள்நிழலிலே ஜீவித்துக்
கிடக்கிறது" என்னுந்நிபர்களுண்டு. s பேராக, பூமியாவது-ஸ்வர்க்க, ராதி,கள். t தீந்து-நலித்து,
u (தூறென்று) இவ்விடத்திலே த்ருணத்தைச் சொல்லுகிறது. r, s, பாரில்-பூமியிலே என்னுதல்;
v அன்றிக்கே, பாரென்று-நத்தமாய், இலோர்-இல்லாதவரென்னுதல், u, w பற்றையென்று-த்ருணமென்

ஜீ-வேண்டின ச, ந்துஸ்ஸில் அடங்காதொழிவது என்றபடி. j, k 'ஓர்' என்றதுக்கு ப, ராவம் (ஓரொன்றே
இத்யாதி) l, m இப்போது, 'பிரான்' என்றதுக்கு ப, ராவம் (அவற்றை இத்யாதி) n, கொடை மேகத்
தோடு துல்யமாகை எந்த ப்ரகாரத்தாலே? என்ன (அதாவது இத்யாதி) n மாரி-மேகம்,
அனைய-ஸத்ருஸமான. கை - கொடை. n, (இத்யாதி,கள்) என்கிற ஆதி, ஸப், தத்தாலே அர்த்
தித்வ நிரபேக்ஷத்வ ஜலஸ்த, லவிபுராக, ராணித்த்யாதி,கள் சொல்லப்படுகின்றன. o, p, q வரையோடு
ஒத்திருக்கிறதும் திண்ணியதாயிருக்கிறதும் எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன (கொடையை நினைத்து
இத்யாதி) p, தேம்புகிற-இளைக்கிற. q திண்மைக்கு அர்த்தம் (இத்தோள் நிழலிலே இத்யாதி)
மால்வரை - பெரிய மலை; திண்தோள் - த்ருட, ஸமான தோள். மால்வரையொக்கும் ஆகாரம்
இவனுக்கில்லையென்றவோபாதி. திண்மையும் இவனுக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டுகொள்வது.
அதாவது - தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் மாட்டாதே ஸத்ருவுக்கு அஞ்சிக் காடுபாய்ந்து
திரிகிறவனை, 'லோகமாக உன் தோள்நிழலிலே ஜீவித்துக்கிடக்கிறது' என்னுந்நிபர்களுண்டு.
s பேராக, பூமி-ஸ்வர்க்க, ராதி,கள். t தீந்து-நலித்து. u (தூறு) என்று-இவ்விடத்திலே த்ருணத்
தைச் சொல்லுகிறது. r, s, பாரில்-பூமியிலே, u ஓர் பற்றையை - நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு
த்ருணத்தை என்னுதல்; v பாரென்று - நத்தமாய், இலோர் - இல்லாதவர்கள் என்னுதல்.

8. வேயின் மலிபுரை தோளிபின் னைக்கு மணுளனை
ஆய பெரும்புகழெல்லையி லாதன பாடிப்போய்க்
காயங் கழித்துஅவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங் காதலன்
மாய மனிசரை என்சொல்ல வல்லேன்என் வாய்கொண்டே?

ஆ— 8. வ்யா:— (வேயின்) நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய்க்கொண்டு வேயின் மலிபுரைதோளி பின்னைக்கு மணுளனைக் கல்யாண நிரஸீம நிரவதிகஞ்ஞங்களைப் பாடி அவன் தாளிணைக்கீழ்ப்புகும் காதலையுடையவனான நான் அவனையொழிய 'இந்த ப்ரக்ருதிவர்யரான மநுஷ்யரைக் கவிபாடுவேன்' என்றால்தான் என்வாய் எனக்கு விதேயமோ? என்கிறார்.

8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணஞ்ஞஸாக்யர மாய் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபஞ்ஞயிருக்கிறவனையொழிய வேறு சில கஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாட நான் உபக்ரமிக்கிலும் என்வாய் அதுக்குப் பாங்கா காது என்கிறார்.

ஈ—உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. v அன்றிக்கே. பாரென்று-v₂ நத்தமாய். அத்தால்- ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கேயிருக்கை. w பற்றையை - 'கைப்பட்டதை இறுகப்பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை' என்று ஒரு தமிழன் வ்யாக்யாநம் பண்ணினான். x 'த்ருணஸமன்' என்று சொல்லிப்போருவது. y 'பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே' z மெய்கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. z₂ ஆயிரம்பேருமுடைய பிராணையல்லால் மற்று- பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச - யான் கிலேன்.

7.

அ—னுதல், லோபியென்னுதல், v₂ நத்தம்-இருப்பிடம். w பற்றிக்கொண்டுவிடாதே இருக்குமவனை- பற்றையென்கிறது. x முந்தின அர்த்தமே நிர்வஹித்துப் போருவதென்கிறார் (த்ருணஸமன் இத்யாதி.) y, z 'பச்சைப் பசும்பொய்' என்று-மிகவும் பொய் என்றாய் (மெய்கலவாதபொய்) என்கிறார். y பச்சைப்பசுமை-நல்ல பசுமை என்றபடி. அதாவது சற்றும் வாட்டமில்லாமை, z பொய்க்கு வாட்ட மாவது-மெய்கலக்கை. z₂ 'சேரும் கொடைபுகழெல்லையிலான ஓராயிரம்பேருமுடையபிராணையல் லால் மற்று - பாரிலோர் பற்றையை-மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்டோள் என்று-பச்சைப் பசும்பொய்கள்பேச-யான்கிலேன்' இத்யந்வய: 1. 'தவய்யேகாஞ்ஞலிங்கிரே தநுபுருதாம் நிர்வ்யாஜ ஸர்வம்ஸஹே, கல்யாணாத்மநி ரங்க, நாத, கமலாகாந்தே முகுந்தே, ஸ்ஜிதே | ஸ்வாமிந் பாஹி த்யஸ்வ தேவ குலிந் ஜீவப்ரபோ பூவயேத்யாலாபாநவலேபிஷு ப்ரலபிதம் ஜிஹ்ரேஜ ஜிஹ்வா மம ||' இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

7.

ஜீ—v₂ நத்தம்-இருப்பிடம். u, w பற்றையென்று-த்ருணமாதல், லோபியாதல். w பற்றிக்கொண்டு விடாதேயிருக்குமவனை - பற்றையென்கிறது. x முந்தின அர்த்தமே நிர்வஹித்துப் போருவது என்கிறார் (த்ருணஸமன் இத்யாதி.) y, z 'பச்சைப் பசும்பொய்' என்று - மிகவும் பொய்யென்றாய், (மெய்கலவாத பொய்) என்கிறார். y பச்சைப்பசுமை - நல்ல பசுமை. அதாவது - அல்பமும் வாட்டமில்லாமை. பொய்க்கு வாட்டமாவது - மெய்கலக்கை. z₂ அத்வயிக்கிறார் (ஆயிரம் இத் யாதி.) 'சேரும்கொடைபுகழ் இத்யாரப்ய, பிராணையல்லால் மற்று-பாரிலோர் பற்றையை - மாரி யனையகை மால்வரையொக்கும் திண்டோள் என்று - பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேச - யான்கிலேன்'

7.

ஓ— வ்யா.— (பின் என்று கொடங்கி) வேயிற்காட்டிலும் அழகியதாய்ப் பரஸ்பரம் ஒத்த தோளையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபஞ்ஞானவனுடைய கல்யாணமாய் அஸங்க்யாதமான மஹாகுணங்களை நெடுநாள் இனிதாக அநுபவித்துப் பின்னை இந்த ப்ராக்ருத ஸரீரத்தை விட்டு புகுவதாற்றமான அப்ராக்ருத ஸரீரத்தைப் பெற்று அவன் திருவடிக்கீழே புகவேண்டியிருந்த நான். 8.

ப— அவ:— அநந்தரம், பரமப்ராப்யபூதனுள் க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடி அவனைப் பெற ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான், கூடாத்தரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார்.

வேயின் — (பசுமைக்கும் திரட்சிக்கும் செவ்வைக்கும்) வேயொப்பாமிடத்தில், மலி—அதிலும் மிகைத்து, புரை—விளங்குவதான, தோளி—தோளையுடைய, பின்னைக்கு—பின்னைக்கு மணளை—நித்யாபிமதனுள் க்ருஷ்ணனை, ஆய—ஸ்வரூபாநுபூந்தியாய், பெரும்—தனித் தனி அபரிச்சிந்தமாய், எல்லையிலாதன—அஸங்க்யாதமான, புகழ்—குணங்களை, பாடி—பாடி, போய்—நெடுங்காலம் நடந்து, காயம்—சரீரத்தை, கழித்து—கழித்து, அவன் தாளினைக்கீழ்—(பரமப்ராப்யபூதனுள்) அவனுடைய திருவடிகளிலே, புகும்—ஒதுங்குகையிலே, காதலன்—ஆசையையுடைய நான், மாயம் மனிசரை—ப்ரக்ருதிவஸம்பரான மநுஷ்யரை, என் வாய் கொண்டு—(புகுவதஸ்துதியோக்யமான) என் வாக்கைக் கொண்டு, என் சொல்ல வல்லேன்—எத்தைச் சொல்லவல்லேன்?

“போய்” என்றது—காயங்கழித்து ஒரு தேஸாவிஸேஷத்தேறப்போய் என்றுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பட்டில்—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபஞ்ஞானவனுடைய ஹேயப்ரத்யாககல்யாணகுணகனையிருக்கிறவனை, உள்ளத்தைக் கவிபாடி ஸரீரஸம்பூந்தித்தையறுத்து அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும அபிநிவேஸத்தையுடைய நான் கூடாத்தரமநுஷ்யரை என் கரணத்தைக்கொண்டு கவிபாட கூமனல்லேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேயின் இதயாதி,) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் வேயைக் காட்டிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பரஸத்ருஸமான தோள்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபஞ்ஞானவனை. பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான ஸரீரஸம்பூந்தித்தை அறுக்கைக்கும், விலகணஸரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கும் புருஷகாரம் நப்பின்னைப் பிராட்டி என்கை அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடக்கடவ நான் மற்றும் சிலரைக் கவிபாடவோ? (பின்னைக்கு மணளை) 1, “यस्य सा जनकामजा, अग्रमेयं हि तत्तेजः” (யஸ்ய ஸா ஜனகாத்மஜா, அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:). (ஆய) ஆயப்பட்டிருக்கை. ஹேயப்ரதிபுடமாயிருக்கை. ‘ஆய’ என்று ‘ஆன்’ என்று ஆய், ஸ்வரூபாநுபூந்தி, என்று மாம். (பெரும்புகழ்) ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஒரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. (எல்லையிலாதன) இப்படிப்பட்ட குணங்கள்

இ—அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. (பாடிப்போய்க் காயம் கழித்து) இக்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ப், பின்னை இஸ்ஸரீரத்தைவிட்டு-
 1. “पण्डरस्योत्पत्तयं छायायं जरितं मया” (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்யாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணர்த்தமாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்துக்குடை நிழலிலே ஸரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே புகுவத்கு, ன்ருபுவத் தாலே ஸரீரத்தை ஜரிப்பித்து என்கிறார். (அவன் இத்யாதி,) அவன் பக்கலிலே ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக் கொள்ள இராதே விலக்ஷணஸரீரத்தைப் பெற்றுத் தாய் முலைக்கீழே ஒதுங்கும் ஸ்தநந்த்யப்ரஜையைப்போலே திருவடிகள் னீழே ஒதுங்கிடுவன் என்னும் அபிநிவேஸத்தையுடைய நான். (மாய மனிசரை) உத் பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாஸத்தையுடையவர்களை. (என்வாய்கொண்டு என்சொல்ல வல்லேன்) புகுவத், விஷயத்துக்கு அர்ஹமான இக்கரணத்தைக் கொண்டு பிறரைக் கவிபாட வல்லேனோ? என்கிறார். ப்ரேமம் அவன் திருவடிகளிலே கிடக்க, விஷயாத்ரத்துக்கு நானும் என்கரணமும் இல்லை என்கை, வேறே ஒருகரணம் பெற்றேனாகில் வேறே சிலரைக் கவிபாடலாயிற்று. 8.

ஈ—அவ:—எட்டாம் பாட்டு. a ‘நான் பிறரைக் கவிபாடுவேனென்னிலும், என் வாக்கானது அவனையொழியப் பாடாது’ என்கிறார்.

வ்யா:—b(வேயின் இத்யாதி,) cநப்பிண்ணப்பிராட்டிக்கு வல்லபுனுமாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகனுமான ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இஸ்ஸரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் e, அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைசெய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான் என் வாயைக்கொண்டு e, நீர்க்குமிழிபோலேயிருக்கிற கூடாரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார். d(வேயின் இத்யாதி,) e பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின e, அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருஸமான தோளையுடைய நப்பிண்ணப் பிராட்டிக்கு வல்லபுனுனவனை. மலிதல் - மிகுதி. புரை - ஒப்பு.

அ—எட்டாம் பாட்டு. (வேயின் இத்யாதி,) aகவிபாடமாட்டேன் என்னுதே “என்வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்” என்றதுக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (நான் இத்யாதி,) b,cபாட்டுக் கெல்லாம் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (நப்பிண்ணப் பிராட்டிக்கு இத்யாதி,) c, காயங்கழித்துத் தாளிணைக்கீழ்ப் புகும்போது அடிமைக்கீடான ஸரீரத்தைப் பெறுகிறது ஸித்தத்தமீதே; அதைப் பற்ற (அடிமைக்கு இத்யாதி,) c, நீர்க்குமிழி-ஜலபுத்தத்தம். d,e ப்ரதமபாதத்துக்கு அர்த்தம் (பசுமைக்கும் இத்யாதி,) b “வேயின்” என்றது பஞ்சமீ. e, அழகென்றது-அர்த்தாத்தஸித்தத்தம். d eநப்பிண்ணைய அருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்—ப்ராபக ப்ராப்யதஸைகளில் புகுஷகார

ஜீ—எட்டாம் பாட்டு. (வேயின் இத்யாதி,) aகவிபாடமாட்டேன் என்னுதே, ‘வாய்கொண்டு - என்சொல்லவல்லேன்’ என்றதுக்கு பாவம் (நான் பிறரை இத்யாதி,) b,c பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (நப்பிண்ணப் பிராட்டிக்கு இத்யாதி,) c, (அடிமைக்கீடாயிருப்பதொரு ஸரீரத்தைப்பெற்று) என்றது அர்த்தஸித்தத்தம். d e ப்ரதமபாதத்துக்கு அர்த்தம் (பசுமைக்கும் இத்யாதி,) d வேயின் என்றது-பஞ்சமீ. e, அழகையென்றது-அர்த்தஸித்தத்தம். d eநப்பிண்ணப்

ஈ— i பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான ஸரீரஸம்பூந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான ஸரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்னைப்பிராட்டி என்கை. g அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான் வேறுசிலரைக் கவிபாடவோ? h இனி. h₂ கைகழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டி h₃ கைப் புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர்? (பின்னைக்குமணானை) i அவள் i₂ செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவனை. (ஆய) j ஆயப்பட்டிருக்கை. ஹேயப்ரதிபுடமக யிருக்கை, அன்றியே. ஆயவென்றது - ஆனவென்றாய், ஸ்வருபாநுபுந்தி என்று மாம். (பெரும் புகழ்) k ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோ வொன்றே நிரவதி₂ கமாயிருக்கை. (எல்லையிலாதன) இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. l (பாடிப்) l₂ போய்க் காயங்கழித்து) m1. “पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया” (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்யாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று சக்ர வர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணர்த்தமாசு சுற்றும் பயணம் திரிந்து m₂ முத்தின் குடை நிழலிலே

அ—மாக என்று முத்தினது (பிறரை இத்யாதி) g கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தித்வம் ஹ்ருதி, நித்யாயார்த்தாந்தரமாஹ (அச்சேர்த்தியிலே இத்யாதி) h ‘‘தோளி’’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக ரஸோக்தி (இனி. கைகழிய இத்யாதி) h₂ கைப்புடை - ஹஸ்த பார்ஸ்வம். மத்யஸ்தலமென்றுத் தவநி. i ‘‘மணானை’’ என்கிற பத்யாதாபர்யம் (அவள் இத்யாதி) j ஆயப்பட்டு-ஸோதி₂ க்கப்பட்டு என்றபடி. k கீழையும் உட்கொண்டு தாத்பர்யம் (ரூபகுணத்தோடு இத்யாதி) l, m ‘‘பாடிப்போய்க் காயம் கழித்து’’ என்றதுக்கு வாஸனை (பாண்டரஸ்ய இத்யாதி) n₂ 1. ‘‘பாண்டரஸ்ய’’ என்றத்தைப் பற்ற (முத்தின் குடை என்றது) l₂ m₂ ‘‘போய்’’ என்கையாலே (இதுவே யாத்ரையாம்,

ஜீ— பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதுக்கு பூவாவத்வம் - ப்ராபகப்ராப்யதஸையில் புருஷகாரமாக என்னுதல், கவிக்கு விஷயமாக என்னுதல். f ப்ரதமம் பூவமாஹ (பிறரை இத்யாதி) g த்விதீயமாஹ (அச்சேர்த்தியிலே இத்யாதி) h ‘‘தோளி’’ என்றதுக்கு ரஸோக்தியாக பூவம் (இனி கைகழிய இத்யாதி) h₂ கைகழிய-கைவிட்டு; h₃ கைப்புடை-கைப்பக்கம். குடவறையென்றுத் தவநி. i ‘‘மணானை’’ என்றதுக்கு பூவம் (அவள் செவ்வி இத்யாதி) i₂ செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறக்கை - காந்திஸௌந்த்யாதி₂ களை அநுபூவிக்கைக்காகப் பிறக்கை; இட்டுப்பிறக்கை - தத்யர்த்தமாகப் பிறக்கை. j ஆயப்பட்டிருக்கை-ஸோதி₂ க்கப்பட்டிருக்கை. k கீழையும் உட்கொண்டு பூவம் (ரூபகுணத்தோடு இத்யாதி) ‘‘பின்னைக்கு மணானை’’ என்றதிலே - ரூபகுணமும் ஸித்தம். l m ‘‘பாடிப்போய்க் காயங்கழித்து’’ என்றதுக்கு வாஸதை (பாண்டரஸ்ய இத்யாதி) அயோத்யாகாண்டே பௌராந் ப்ரதி துஸரத:—1 ‘‘இதம் ஸரீரம் க்ருத்ஸஸ்ஸய லோகஸ்ய சரதா ஹிதம்’’ இதி பூர்வார்த்தம். n₂ 1. ‘‘பாண்டரஸ்ய’’ என்றதைப்பற்ற, (முத்தின் குடை) என்றது. l₂ m₂ ‘‘போய்’’ - இதுவே யாத்ரையாம், காதைகதத்ப்ரராய், யாவத்காலம் ஸஞ்சரித்து என்றபடி.

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (வேயின் மலிபுரைதோளி இத்யாதி) (காயங்கழித்து) m1. அயோத்யாகாண்டே(2), ராமாபிஷேகாய் பௌரான் ப்ரதி துஸரத:— ‘‘इदं शरीरं लोकस्य कृत्स्नस्य चरता हितम्। पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया॥७॥ प्राप्य वर्षसहस्राणि बहून्यायूषि जीवतः। जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये॥८॥’’

ஈ-ஸரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, புகுவத்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி
 m₂ இதுவே யாத்ரையாய் ஸரீரத்தை விட்டு. n (அவன் இத்யாதி) o இத்தைக் கழித்த
 அநந்தரம், ஸ்வாநுபுவம் பண்ணியிருத்தல். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுதல்
 செய்ய இராதே, அடிமைக்குப் பாங்கான ஸரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக்கீழே
 போய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்த்யப்ரஜைபோலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்குவேன் என்
 னும் அபிநிவேஸத்தையுடைய நான். p (மாய மனிசரை) உத்பத்தியோடே வ்யாப்த
 மான விநாஸத்தையுடையவர்களை. q அதாவது - பாடத்தொடங்கின கவி முடிவதற்கு
 முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. r (என் r₂ வாய்கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்)
 s கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் s₂ இசைகிறதில்லை. (என் வாய்கொண்டு)
 t வேறே சிலர்வாக்காலே பாடினால் பாடலாம். u 1. “मनः पूर्वं वागुत्तरः” (மந:
 பூர்வோ வாசுத்தர:). v அங்கே காதலைப் பண்ணி புறம்பே சிலரைக் கவிபாடப்
 போமோ? w ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமாயிருக்குமோ?
 x எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே; அதை அநுவர்த்திக்குமத்தனை

அ—என்றது. I₂ (போய்) க்ராதைகதத்பரராய் யாவத்காலம் ஸஞ்சரித்து இத்யர்த்த: “
 n o” காயம் கழித்து” என்ற அநந்தரம் “அவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகும் காதலன்” என்கிற பதும்-கேவ
 லரையும் ப்ரஹ்மாதி₂களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கிறார் (இத்தைக் கழித்த இத்யாதி) q கீழ்
 வாக்யத்தால் ப₂லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) p மாயமனிசரை-ஆய்சர்யமான
 மநுஷ்யரை. அதாவது - இருக்கிறப்போலேயிருந்து நஸிக்கை. யத்வா, மாய்தல் - விநாஸம்.
 r₂ s “வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்” என்கையாலே அஹ்ருத்யமாகவும் சொல்லவேண்டு
 கிறதில்லையென்று விவக்ஷித்து, ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (கழுத்துக்குமேலே
 இத்யாதி) r, s அத்வா “என்வாய்கொண்டு” என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? சொல்லுகிறது
 வாக்காலேயாயிராதோ? என்ன (கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி) அதாவது—A முடியானேயிற்
 கரணங்களாகையாலே இசைகிறதில்லை என்றபடி. r, t “என்வாய்” என்றதுக்கு அவதாரிகையில்
 தாத்பர்யமொழிய தாத்பர்யாந்தரம் (வேறே சிலர் இத்யாதி) u தம்முடைய வாய்கொண்டு
 சொல்லவொண்ணாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (மந: பூர்வ இத்யாதி) v (அங்கே காதலைப்
 பண்ணி) என்றது மநஸ்ஸு அங்கே ப்ரவணமாயிருக்க என்றபடி. w அங்கே மநஸ்ஸு
 ப்ரவணமானால் இவர்களையும் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஆசைப்படுவது இத்யாதி)
 x மநஸ்ஸு பூர்வமாய் வாக்கு உத்தரமாகைக்கு ஹேது (எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இத்யாதி)

ஜி-n.o காயம் கழித்து’ என்ற அநந்தரம், ‘அவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங்காதலன்’ என்கையாலே-
 கேவலரையும் ப்ரஹ்மாதி₂களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் (இத்தைக்கழித்த இத்யாதி) q கீழ்
 வாக்யத்தால் ப₂லிதம் (அதாவது இத்யாதி) p மாயமனிசரை-முடியும் மநுஷ்யரை. மாய்தல்-விநா
 ஸம். r₂ s சொல்லுகிறது வாயாலேயாயிருக்கச்செய்தே, ‘வாய்கொண்டு’ என்று விசேஷிக்கிறதற்குத்
 தாத்பர்யம் (கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி) இது - சாடு. கழுத்துக்கு மேலே - அஹ்ருத்யமாக.
 s₂ A முடியானே யிற்கரணங்கள் ஆகையாலே இசைகிறதில்லை என்றபடி. r, t ‘என் வாய்’ என்றதுக்கு
 அவதாரிகையில் தாத்பர்யமொழியத் தாத்பர்யாந்தரம் (வேறே சிலர் இத்யாதி) u தம்முடைய
 வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாமைக்கு ஹேது (மந: பூர்வ: இத்யாதி) v அங்கே காதலைப்
 பண்ணி - மநஸ் அங்கே ப்ரவணமாயிருக்க. w அங்கே மநஸ்ஸு ப்ரவணமானால் இவர்களையும்
 சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஆசைப்படுவது இத்யாதி) x மநஸ்ஸு பூர்வமாய், வாக்கு
 உத்தரமாகைக்கு அடியேது? என்ன (எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இத்யாதி) z இப்போது.

9. வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந் தகவி யேனல்லேன்
ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப் பிரான்னைக் கேயுள்ள
சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீகண்டு கொள்ளென்று வீடுந் தரும்நின்று நின்றே.

ஆ—9. வ்யா:— (வாய்கொண்டு) மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதி யாய்ப் பிறக்கப் பெற்றேன்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணோத்தியாய் மங்குசக்ரதரண யிருந்த எம்பெருமான், தன்னுடைய பரமௌத்யார்யத்தாலே என்னுடைய கவி களுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளப்பெற்றேன்; இன்னமும் இப்படி இஹலோகத் திலே தன்னை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தருளி, பின்னை 'ஸ்ரீவகாலமும் திருநாட் டையும் கைக்கொள்' என்று அத்திருநாட்டையும் எனக்குத் தந்தருளும் என்கிறார். 9.

ஒ—அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — 'பரமோத்யாரணயிருந்துள்ள எம்பெருமானாலே தன்னைக் கவிபாடுகையே ஸ்வபுவமாகப் பண்ணப்பட்டேனான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரங்களில் அதிகாரமில்லை' என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆய் கொண்ட என்று தொடங்கி) ஸமஸ்தகல்யாணகுணோத்தமக ணயத் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையுடையவன் பரமௌத்யார்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்கே தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளினான். (சாய் கொண்ட

ஈ—யிறே y அல்லாத கரணங்கள். z இப்போது z₂ இப்படி சொல்லுகைக்கு z₃ ப்ரஸங்கு மென்? என்னில், z₄ ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கை யாலே, 'நான் முந்துற முன்னம் இதில் நின்றுத் தப்பப்பெற்றேன்' என்கிறார். 8.

அ—y அல்லாதகரணங்கள் அவிஷயங்களென்றது மநஸ்ஸஹகாரமில்லாதபோது அங்கே விஷய க்ரஹகங்களன்று என்றபடி. "அவிஷயங்கள்" என்கிற பாடாந்தரே, z இப்போது - தமக்கு அப்ரஸக்தமான ஸமயத்திலே, z₃ (ப்ரஸங்குமென் என்னில்) "மநுஷ்யஸ்தவம் பண்ணும்" என்று சொன்னருண்டோ? என்றபடி. பரரை நிஷேதிக்கிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டே₂பதே₃ஸத் துக்குச் சேர்த்தியுண்டோ? என்றபடி. z₄ பரிஹாரம் (ப்ராப்தி இத்தயாதி₃) (ப்ராப்தியொத்திருக்க) அப்ராப்தமாகிலும் கார்த்தார்த்தயாநுஸந்தாநத்துக்குக் குறையிலையிறே என்று தாத்பர்யம். r "என்வாய்கொண்டு" என்கிறவிடத்திலும் பூர்வகாரதாபி₄ஹித ஸ்லோகம் (பக்கம் 630-1) அநு ஸந்தே₄யம். "வேயி என்று தொடங்கி மாயமனிசரை என்வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்" என்று அந்வயம். 8.

ஜீ—பரரை நிஷேதிக்கிற ப்ரகரணத்திலே, z₂ இப்படி சொல்லுகைக்கு- 'நான் பிறரை ஸ்துதியேன்' என்று சொல்லுகைக்கு, z₃ ப்ரஸங்குமென்? என்னில்— 'நீர் பிறரைக் கவிப்பாடும்' என்று சொன்ன ருண்டோ? என்னில்; பிறரை நிஷேதிக்கிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டே₂பதே₃ஸத்துக்குச் சேர்த்தியுண்டோ? என்றபடி. z₄ பரிஹாரம் (ப்ராப்தி இத்தயாதி₃) கார்த்தார்த்தயாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார் என்றபடி. ப்ராப்தி - ஸம்பந்தம். காதலன் - ஆசையையுடைய நான். காதல்- ஆசை. "வேயின்" இத்தயாரப்ய மாயமனிசரை - என வாய்கொண்டு - என் சொல்லவல்லேன் 8.

இத்தயந்வயம்.

ஒ—என்று தொடங்கி) மோக்ஷஸூக்யத்திலும் நன்றும்படி இஹலோகத்திலே ஸ்வாநுபுவத்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்து 'ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நீ கண்டுகொள்' என்று கொண்டு அந்த மோக்ஷத்தையும் தரும்; பின்னையும் 'ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்' என்று மிறுக்குப்படாநிற்கும். (நின்று நின்றே) கீழ்ச்சொன்னவை தருமிடத்து அடைவடைவே தரும் என்றுமாம். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், பரமபுருஷார்த்தபுரத்யுனவன் தானே விஷயமா யிருக்க, இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு நான் அதிக்ருதனல்லேன் என்கிறார்.

வாய்கொண்டு — (ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரகரணமான) வாக்விந்த்ரியத்தைக் கொண்டு, மானிடம்—(அப்ராப்தவிஷயமான) மநுஷ்யரை, பாட—பாடுகைக்கு, வந்த—வந்த, கவியேன் அல்லேன்—கவியானவன் அல்லேன்; ஆய்—(வேத்யாந் தங்களிலே) மீமாம்ஸிக்கப்பட்ட, சீர் — ஆநந்த்யாதி குணங்களை, கொண்ட— உடைய, வள்ளல் — மஹோத்யாரனும், ஆழி — (கவிபாடுவார் நெஞ்சு தன் வசத் திலேயாம்படி நியமித்துக்கொடுக்கும்) திருவாழியையுடைய, பிரான்—மஹோப காரகன், எனக்கே உளன்—எனக்கே அஸாத்யாரணவிஷயமாயுளன்; (அவன் தான்) சாய்கொண்ட — அதிசயிதௌஜ்வல்யத்தையுடைத்தான, இம்மையும் — ஐஹிக மான அர்ச்சாவதாராநுபுவத்தையும், சாதித்து — உண்டாக்கித்தந்து, வானவர் தூட்டையும்—நித்யஸூரிகளதான பரவிபூதியையும், (ஸேனைமுதலியாரைப்போலே) நீ கண்டுகொள் என்று — நீ ஆராய்ந்து நிர்வஹியென்று, வீடும் — (ஸ்வகைங் க்ஷயஜநிதமான) மோக்ஷாநந்தத்தையும், நின்றுநின்று — க்ரமத்திலே நின்று நின்று, தரும் — கொடுக்கும்.

சாய்கொண்ட என்று தொடங்கி — 'உஜ்ஜ்வலமான ஐஹிகைஸ்வர்யத்தை யும் ஸ்வர்க்க்யாதி, ஸூக்யத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தரும்' என்பாரும் உளர். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — பரமோத்யாரண அவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதரஸ்தோத்ரங்களுக்கு 'அதிகாரியல்லேன்' என்கிறார்.

வ்யா:— (வாய்கொண்டு இத்யாதி,) 1. "सुखं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வநவாஸாய) என்கிறபடியே அவன் தன்னை ஏத்துகைக்குத் தந்த வாக்கைக்கொண்டு கூடூரரைக் கவிபாடப் பிறந்தேனல்லேன். 2. 'यतो वाचो निर्वर्त्तते' (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்கிற விஷயத்தைக் கவிபாடப்போமோ? என்னில், தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கித்தந்தால் கவிபாடக் குறை என்? என்கிறார். (ஆய்கொண்ட சீர்) ஆயப்பட்ட சீர்; ஹேயப்ரத்யநீககல்யாண குணங்கள். (வள்ளல்) பரமோத்யாரன். (ஆழிப்பிரான்) இக்குணங்களைக் காத் தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். (எனக்கே உளன்) என் கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். (சாய்கொண்ட இத்யாதி) ஒளியையுடைத்தான ஐஹிக

இ—ஸுகுத்தையும் தந்து சாய் - ஓரி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகுத்திலும் நன்றும்படி ஐஹிசத்தில் ஸ்வாநுபுவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித் தருகை. (வானவர் நாட்டையும்) அத்தேசம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்கா யிருக்கை; குடியிருப்பாரோபாட்சயாயிற்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு. (நீ கண்டு கொள் என்று) 1. “கத் த்ரஸுந் மயா” (க்குதம் த்ரஸுநம் மயா) என்று பண்டாரததை வளர்த்து வைத்துப் பெருமாள் மீண்டு எழுந்தருளினபோது ஸ்ரீபுரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே. நித்யஸூரிகளோபாதி இவர் கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை. அபூர்வலாபமன்றிக்கே இழந்தது கண்டானாயிருக்கை என்றுமாம். (வீடும் தரும்) கைங்கர்யஸுகுத்தையும் தரும். 2. “சுகுமீஸி மஹாநத:” (முத்திரமோக்ஷா மஹாநத:). (நின்று நின்றே) “இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும் ‘இவனுக்கு என்செய்தோம்?’ என்று குறைப்பட்டிருக்கும்” என்று கம்முடைய பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். ஒரு தமிழன் ‘அடைவடைவே’ என்றான்; முந்துற ஐஹிகத்திலே அநுபவிப்பித்துப் பின்பு ஒரு தேசஸுவிசேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்துப் பின்பு கைங்கர்யஸுகுத்தைக் கொடுக்கும். இவை தருமிடத்தில் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தரும் என்றுமாம். 9.

ஈ— அவா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a பரமோதாரணவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதர ஸ்தோத்தரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

வ்யா:— b(வாய்கொண்டு இத்யாதி) c வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரே யிறே. d3. “सृष्टस्त्वं वनवासाय” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) e ‘ஐயரையும், ஆய்ச்சி

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (வாய்கொண்டித்யாதி) a ‘ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரான் எனக்கே உளன்; ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்’ என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (பரமோதாரன் இத்யாதி) b,c பாடுவது வாய்கொண்டன்றே பாடுவது, “வாய்கொண்டு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜனமென்ன; ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (வாய்வந்தபடி என்று தொடங்கி) b (வாய்கொண்டு) 4. “விசித்ரா தேஹஸம் பத்திரீஸ்வராய நிவேத்யம் / பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மம் ஹஸ்தபாதாதி, ஸம்யதா||” என்கிற படியே அவனை ஸ்துதிக்கக் கண்ட வாயைக்கொண்டு என்றபடி. 5. “தச்சுரோ யத்ப்ரணமதி

ஜீ — ஒன்பதாம் பாட்டு - (வாய்கொண்டு இத்யாதி) a ‘ஆய்கொண்ட சீர் வள்ளலாழிப்பிரான் எனக்கேயுளன். ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்’ என்று விவக்ஷித்து அவதாரிகை (பரமோதாரன் இத்யாதி) b,c பாடுவது வாய்கொண்டேயாயிருக்க, ‘வாய்கொண்டு’ என்று விசேஷித்ததுக்கு ரஸோக்தியாக பாவம் (வாய்வந்தபடி இத்யாதி) ஏத்துகைக்கு உறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமானபடியே என்று ஸ்வபூலார்த்தம்; வாய்க்குவந்தபடியென்று சாடு. 4. “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:” இத்யாதிப்படியே அவனை ஸ்துதிக்கக் கடவ

பர—ஒன்பதாம் பாட்டு (வாய்கொண்டு இத்யாதி) d 3. अयोध्याकाण्डे (४०) वनगमनाथं खनियोगमपेक्ष्य वन्दमानं लक्ष्मणं प्रति सुमित्रा—“सृष्टस्त्वं वनवासाय खनुरक्तसुहृजने। रामे प्रसादं माकाशीः पुत्र आतरि गच्छति ॥ ५ ॥”

ஈ - அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். 1 “ராமே” (ராமே) - j நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனேயிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகையுடையவர். 1. “ராமே மமாத் மாகாரீ:” (ராமே ப்ரமாதம் மாகாரீ:) j 2. “வால்யாஹுதி ஸுஸிவ:” (பூல்யாத் ப்ரபுருதி ஸுஸ்நிக்குத:) என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் த்ருதித்து வ்யதிரேகத்தில் த்ருதியாதவர்க்கு இன்றாக ஒரு ப்ரமாதம் புகுருகைக்கு ஸங்கையிலையிறே; ஸம்பூவிதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறானாக வேணுமே. 1. “அதரீ ரகஜதி” (பூராதரி கச்சுதி) அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடர்; அவ்வழகிலே கண்ணைவத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் k சோர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். 13. “அதர: ப்ரயயி” (அக்ரத: ப்ரயயெள) n நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாம்படி. nA “ஆடல் பாடல்” இத்யாதி, o (வாய்கொண்டு இத்யாதி) p அவன்

அ - பத்தியைப்பற்ற (நடக்கை இத்யாதி) j இளையபெருமானைச் சொல்லுகிற இடத்தில் 1. ‘ப்ரமாதம் மாகாரீ:’ என்றதுக்கு ‘ஹிம்ஸைபண்ணாதே கொள்ளும்’ என்று பொருள் சொல்ல ஒண்ணது ‘அநவதூநத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளும்’ என்று பொருள் சொல்லவேணும் என்கிறார் (பூல்யாத் ப்ரபுருதி இத்யாதி) 1. “கச்சுதி ப்ரமாதம் மாகாரீ:” இத்யந்வய. 4. ‘ப்ரமாதேதூநவதூநதா’ k சோர்வு - ப்ரச்யுதி. / கிம் தத்க்மநம் ஸுஸுந்த்ரம் புவதீத்யத்ராஹ (அக்ரத இதி) n “ப்ர” இதுபுபஸர்க்குஸ்ய பூவமாவஹ (நடைச்சக்ரவத்து இதி) நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கையாவது - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தானென்று விருது பிடிக்கவேண்டும்படி இருக்கை என்றபடி, n ஸம்வாதூந்தரம் (ஆடல்பாடல் இத்யாதி) பெரியாழ்வார் திருமொழி. A உலாவி உலாவினிலே நோக்கு. o p கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்தத்தால் ப்ருதித்ததை ‘வாய்கொண்டு’ என்றதுக்கு ஸப்ததூர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தன்னை இத்யாதி.)

ஜீ - ராம: என்கிற வ்யுத்தியைப்பற்ற (நடக்கை மிகை இத்யாதி) j ‘ப்ரமாதம் என்றதுக்கு ஹிம்ஸையாகவன்றிக்கே, அநவதூநமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பூல்யாத் இத்யாதி) 1. “கச்சுதி - ப்ரமாதம் மாகாரீ: இத்யந்வய:” 4. “ப்ரமாதேதூநவதூநதா” k சோர்வு - ப்ரச்யுதி. | அப்படி நடை ஆகர்ஷகமாயிருக்குமோ? என்ன, (அக்ரத: இத்யாதி) n ப்ர’ என்கிற உபஸர்க்கூர்த்தம் (நடைச்சக்ரவத்து இத்யாதி) ப்ரகர்ஷணையெள என்றபடி. நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கையாவது - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தானென்று விருதுபிடிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. n ஸம்வாதூந்தரம் (ஆடல்பாடல் - இத்யாதி) A உலாவி யுலாவி’ என்றதிலே நோக்கு ஆடல்பாடலை மாற்றினர்தாமே - ஆடலும் பாடலுமாகிற அவற்றைத் தவிர்த்தார்கள் இத்யர்த்த: - பெரியாழ்வார்திருமொழி - மூன்றும்பத்து, ஆருந்திருமொழி. நாலாம் பாட்டு. A (‘தேனுகன்’ இத்யாதி) o, p கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்தத்தால் ப்ருதித்ததை ‘வாய்கொண்டு’ இத்யாதிக்கு ஸப்ததூர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தன்னை இத்யாதி) q ஏத்துகைக்கு

பர - j2. बालकाण्डे ॥ १८ ॥ “बाल्यात्प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः। रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः॥ २७॥”

13. आरण्यकाण्डे एकादशे—“अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा। पृष्ठस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह॥ १७॥”

ஈ - தன்னையேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு கூறுதூரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். q நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் அவன் பெற்றுளும்படியென்? r1. "स्वमुद्दिश्य" (ஸ்வமுத், தி, ஸ்ய)விறே ஸ்ருஷ்டி. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி) s நீர் 'அவனைக் கவிபாடக்கடவேன்' என்றிருந்தாலும். வேதுங்க ளும் 2. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகிற விஷய மன்றோ? s₂ கவிபாடப் போமோ? என்ன, t அவன் t₃ 3. "भक्तानां" (பக்தானாம்) என் கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென்? என்கிறார் (ஆய் கொண்ட சீர்) ஆயப்பட்ட சீர், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங் கள். (வள்ளல்) பரமோதூரன், (ஆழிப்பிரான்) u இக்குணங்களைக் u₂ காத்தூட்ட வல்ல பரிகரத்தையுடையவன், (எனக்கே உளன்) என் கவிக்கே தன்னை

அ—q ஏத்துகைக்குஸ்ருஷ்டமான வாயைக்கொண்டு கூறுதூரைக் கவிபாடினாலோ என்ன (நான் பிறரை இத்யாதி) r ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் கிம் ப₄ க, வல்லப₄ இத்யத்ராஹ (ஸ்வமுத், தி, ஸ்யேத்) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. "ஸ்வமுத், தி, ஸ்ய ஸ்ரீமாரிதி வததி வாகெ, ஸபநிஷதி" இத்யாதி s (நீர் அவனை இத்யாதி) இப்படி பரையுக்கொண்டிருக்கிறவன் நம்முடைய வாக்காலே ப்ரீதனும்படி ஸுல ப₄னோ என்று தாத்பர்யம். t 'எனக்கே உளன்' என்ற இதைக் கடாஷித்து இப்ரஸ்தத்துக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பக்தாநாம் இத்யாதி) p 'ஆய்கொண்ட சீர் வள்ளல் - ஆழிப் பிரான் எனக்கே உளன்' என்று கீழே கூட்டித் தாத்பர்யம் (இக்குணங்களை இத்யாதி) u₂ காத்தூட்டுகை-காத்தநுப₄விப்பிக்கை. இக்குணங்களை அநுப₄விக்கும் இடத்தில் விதோத்யை

ஹீ—ஸ்ருஷ்டமான வாயைக்கொண்டு கூறுதூரைக் கவிபாடினாலோ? என்ன (நான் பிறரை இத்யாதி) r ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் ப₄ க, வல்லப₄மோ? என்ன (ஸ்வம் உத், தி, ஸ்ய இத்யாதி) 1. "ஸ்வமுத், தி, ஸ்ய ஸ்ரீமாரிதி வததி வாகெ, ஸபநிஷதி" இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. 4. "அக்ரத: ப்ரயயௌ ராமஸ்ஸீதா மத்யே ஸுமத்தயமா / ப்ருஷ்ட₂தஸ்து த₄நுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோ ஹு₂ஜகாம ஹ||" இத்யாரண்ய காண்டே. 5. "புரால்யாத் ப்ரப₄ருதி ஸுஸ்ஸங்க்யதே₄ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்த₄ந:" இதி ப₄ரஸ்காண்டே. s₂ (கவிபாடப்போமோ? என்ன இதி) கவி பாடலாப்படி ஸுலப₄னாயிருக்குமோ? இதி ப₄ரஸ: t 'எனக்கே உளன்' என்றத்தைக் கடாஷித்து உத்தரம்-(அவன் பக்தாநாம் இத்யாதி) ஜிதந்தாயாம். 3. 'ந தே ருபம்' இத்யாதி. p 'ஆழிப்பிரான்' என்றத்தை "ஆய்கொண்டசீர்" என்றத்தோடே கூட்டி ப₄ரவம்-(இக்குணங்களை இத்யாதி) u₂ காத்தூட்டுகை-காத்தநுப₄விப்பிக்கை. இக்குணங்களை அநுப₄விக்கும் இடத்தில்

ப்ர—r1. श्रीरङ्गराजस्तवे (2) "उपादत्ते सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चिदचितौ स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी। उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणावतस्त्वां श्रीरङ्गेशय शरणमव्याजममजम्॥ ८७॥"

(ஆய்கொண்ட இத்யாதி) 2. तैत्तिरीयोपनिषदि (आ) "यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न विभेति कुतश्चन" इति.

t₃ 3. जितन्तायाम्—“न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्। तथापि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे॥”

ஈ—விஷயமாக்கினான். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி) v தானும் தன் பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிபாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான் w A “வலக்கையாழி” இத்யாதி, x (சாய்கொண்ட x₂ இம்மையும் சாதித்து) y ஒளியையுடைத்தான y, ஐஹிக ஸுகுத்தையும் தந்து, சாய்—ஒளி, கொள்கை—உடைத்தாகை. z மோக்ஷஸுகுத்திலும் நன்றும்படி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுப, வமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. (சாதித்து) a ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ளவற்றோடு வாசியற அவனே ஸாத, நமாகக் காணும் இவர் பெறுவது. (வானவர் நாட்டையும்) b குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு; ப்ராப்திதே, ஸம் நித்யஸூரிகள் c இட்ட வழக்காயிருக்கும். d1. “भवद्विषयवासिनः” (ப, வத், விஷயவாஸிந:) என்னுமதுவும் தன்

அ—வாராமல் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தை உடையவன் என்றபடி. v “ஆழிப்பிரான் எனக்கே உளன்” என்று மேலே கூட்டித் தாத்தர்யம் (தானும் இத்யாதி) w கையும் திருவாழியுமான அழகுக்குக் கவி பாடுவதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (வலக்கையாழி இத்யாதி) A “மலக்குநா” என்றதிலே நோக்கு. x y சாய்-சூராயை; அதாவது-ஒளி. z ஐஹிகஸுகுத்துக்கு ஒளியேதென்ன; இங்கே இருந்ததுபடிவிக்கும் அநுப, வத்துக்கு, பரமபதத்திலநுப, வமும் ஸத், ருஸமல்லவென்னும்படி இருக்கை என்கிறார் (மோக்ஷஸுகுத்திலும் இத்யாதி) a வானவர் நாட்டைத் தருகிறான் வேணுமாகில், ஐஹிகஸுகுதும் கர்மாநுகுணமாக உண்டாகாதோவென்ன; அப்படி ஒரு கர்மத்தைப் பற்றியிருக்கையன்றிக்கே அவனையே பற்றியிருப்பாரோருவராகையாலே சொல்லுகிறார் என்கிறார் (ஐஹிகங்களோடு இத்யாதி) b நாடு நித்யஸூரிகளதானால் அவனுக்கு ஸத், ருநமேதென்ன (குடியிருப்பாரோபாதி இத்யாதி) c குடியிருப்பார்-கூட்டுக்குடியிருப்பார். c (இட்டவழக்காயிருக்கும்) நித்யவிபூதி தே: ஸூரிவிதே, யத்வே 2 “தே, வானம் பூரயோத்யா” இதிலிருந்திம் வத, த்தி. d ஸர்வேஸ்வரனைக் குறித்து ஸேஷபூதர் சொல்லும் பாசுரம் ஸேஷிக்குமுண்டாயிருக்கிறதென்கிறார் (ப, வத், விஷய வாஸிந இத்யாதி) 1. “ப, வத், விஷயவாஸிந:” இத்யாதிக்கு-ஸூரிகளுடைய தே, ஸவாஸித்வமும் தத், ரக்ஷயத்வமும் விவக்ஷிதம். c வானவர் நாட்டையும் தந்தென்னுதே “கண்டு கொள்” என்

ஜீ—விரோதியை வாராமல் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன் என்றபடி. v “ஆழிப்பிரான் எனக்கேயுளன்” என்று மேலே கூட்டி பூரவம் (தானும் இத்யாதி). w அப்படிப் பாடினாரோ? என்ன (வலக்கையாழி இத்யாதி) A “மலக்குநாவுடையேற்கு” என்றதிலேநோக்கு. x, y சாய்-சூராயை; ஒளி. x₂ y₂ இம்மை-ஐஹிகஸுகுதும், z ஐஹிகஸுகுத்துக்கு ஒளியேது என்ன (மோக்ஷஸுகுத்திலும் இத்யாதி) a ப, வதம் (ஐஹிகங்களோடு இத்யாதி) b நாடு ஸூரிகளதானால் இவனுக்கு ஸத், ருநமேது? என்ன (குடியிருப்பார் இத்யாதி) c குடியிருப்பார் - கூட்டுக்குடியிருப்பார். “நித்யவிபூதி ஸூரிகளது” என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம்—2. “தே, வானம் பூரயோத்யா” இதிலிருந்திம் வத, த்தி: என்று அருளிச்செய்வார். d ஸர்வேஸ்வரனைக் குறித்து ஸேஷபூதர் சொல்லும் பாசுரம் ஸேஷிக்கு முண்டாயிருக்கிறது என்கிறார் (ப, வத், விஷயவாஸிந: இத்யாதி) 1. “தே வயம் ப, வதா ரக்ஷயா ப, வத், விஷயவாஸிந: | நக, ரஸ்தே, ர வஸ்தே, ர வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஸ்வர: ||” இத்யாரண்யகாண்டே, ராமம் ப்ரதி முநய: 1. “ப, வத், விஷயவாஸிந:” இத்யாதிக்கு ஸூரிகளுடைய தே, ஸவாஸித்வமும் தத், ரக்ஷயத்வமும் விவக்ஷிதம். c “கொடுத்து” என்னுதே

ப்ர—(வானவர் நாட்டையும்) d1. आरण्यकाण्डे प्रथमे रामं प्रति तत्रत्या मुनयः — “ते वयं भवता रक्षया भवद्विषयवासिनः । नगरस्थो वनस्थो वा त्वन्नो राजा जनेश्वरः ॥ २० ॥”

ஈ—பக்கவிலையாயிருக்கிறது. (நீ கண்டுகொள் என்று) e1. “கृतं दशगुणं मया” (க்ருதம் தசகுணம் மயா) என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்து. பெருமான் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே. f வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே உளரான நித்ய ஸூரிகளோடு இன்று புக்கவனோடு f₂ வாசியற்றிருக்கை. g அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்தலயத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக்கொள்ளும் ஸூரபியைப் போலே. h2. “त्वयि किञ्चित्समापन्ने” (த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே) இத்யாதி,வத். (என்று)

அ—கையாலே - இவனானத்தையே இவனுக்குக் கொடுத்தாற்போலே இருக்கையாலே, அத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதம் தசகுணம் இத்யாதி) இவ்விடத்திலே 3 ந தே ருபம்” இத்யாதி. f “வானவர் நாடு” என்று வைத்து “நீ கண்டுகொள்” என்று இந்தச் சேதனனுக்கு முன்பே உண்டானத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் இத்யாதி) “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்” என்கையாலே, நித்யஸூரிகளெல்லாரும் ஒரு தட்டும் இவன் ஒரு தட்டும் என்று விவகிதம். இத்தால், இன்று ப்ரவேசிக்கிறவனிடத்திலே ஸூரிகளெல்லாரிலுங்காட்டில் வாத்தலயம் விஞ்சியிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. g பழையவர்கள் பக்கவிலே உண்டான வ்யாமோஹம், இன்று வந்தவன் பக்கவிலே உண்டாகக்கூடுமோவென்ன (அன்றிற்ற இத்யாதி) யத்,வா தாத் பர்யாந்தரம் (அன்றிற்ற இத்யாதி) “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்” என்கையாலே உடையவனான நீ வருமளவுமேறே அவர்கள் நாடாயிருந்ததென்று தோன்றுகிறதினே. h அதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி). | விடு-ப்ரக்ருதிவிமோகம். | இது ஸ்வகார்யத்தை லக்ஷிக்

ஜீ—“கண்டுகொள்ளென்று” என்றதுக்கு பூராவம் - இவனானத்தையே இவனுக்குக்கொடுத்தாற் போலே இருக்கிறதென்று; இத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதம் தசகுணம் இத்யாதி). 1. அவேஷதாம் பூவாந் கோஸம் கோஷ்டாகாரம் புரம் ப₂லம் | ப₂வதஸ்தேஜஸா ஸர்வம் க்ருதம் தசகுணம் மயா ||” இதி யுத்₂த₄காண்டே, ராமம் ப்ரதி ப₄ரத: . f “வானவர் நாடு” என்று வைத்து “நீ கண்டுகொள்” என்று இந்தச் சேதனனுக்கு முன்பே உண்டானத் தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன (வானவர் நாட்டையும் இத்யாதி) f₂ (வாசியற்றிருக்கை இதி) வாசியற்றிருக்கைக்கு அடி. ஸூரிகளிற்காட்டில் இவன்பக்கலுண் டான வாத்தலயாதிஸயம் என்று கருத்து. g பழையவர்களிற்காட்டில் இன்று வந்தவன் பக்கவிலே வ்யாமோஹமுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன (அன்று ஈன்ற இத்யாதி) h இதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி) 2. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” இதி யுத்₂த₄காண்டே, ராவணமகுடப₄ங்க₂ரந்த்ரே ஸுத்₃ரீ₂த்₄ ப்ர₂த₄ ராம: . |,| விடு’ என்று-மோக்ஷ

ப்ர—(கண்டுகொள்ளென்று)e1. युद्धकाण्डे सप्तविंशतितमे — “अब्रवीच्च तदा रामं भरतस्स कृताञ्जलिः॥ ५३॥ अद्य जन्म कृतार्थं मे संवृत्तश्च मनोरथः। यत्त्वां पश्यामि राजानं अयोध्यां पुनरागतम्॥ ५४॥ अवेक्षतां भवान् कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम्। भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया॥ ५५॥”

h2. तत्र एकचवारिंशो गवणस्य सकुटुम्बानन्तरे सुग्रीवं प्रति रामः— “इदानीं माकृथा चीर एवंविधमचिन्वितम्। त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम॥ ४॥

ஈ-இப்படியே ஆதரத்தோடே சொல்லி. i(வீடும் தரும்) jகைங்கர்யஸுகுத்தைத் தரும் k1. “मोक्षो महानन्दः” (மோக்ஷோ மஹாநந்த:). l (நின்று நின்றே) m “இப்படி மழுமுக்கக் கொடுத்தாலும் ‘இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்’ என்று 2. ‘ऋग् प्रवृद्धमिव मे’ (ருணம் ப்ரவ்ருத், தமிவ மே) என்று திருவுள்ளத்தாலே n மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்” என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. o ஒருதமிழன் ‘o, அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை’ என்றான்.—p முதல் ஐஹிகத்தில் அநுப, விப்பித்து, பின்பு ஒரு தே, ஸவிஸேஷத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, பின்பு கைங்கர்ய ஸுகுத்தைக் கொடுக்கும்— என்று. q அத, வா. “சாய்கொண்ட” இத்யாதிக்கு ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுப, வஸம்ருத், தி, யையும், தே, ஸவிஸேஷப்ராப்தியையும், கைங்கர்யஸுகுத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்தமிக்க ஸாத்தமிக்கத் தருமென்றுமாம். 9.

அ—கிறது; அத்தைச் சொல்லுகிறார் (கைங்கர்யேத்யாதி,) k மோக்ஷம் ஸுகுருபமோவென்ன (மோக்ஷ இத்யாதி,) j யத், வா டௌநருத்தயத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (கைங்கர்யஸுகுத்தைத் தருமென்று) kவிடு என்றால் ஸுகுத்தைக் காட்டுமோவென்ன (மோக்ஷோ மஹாநந்த:;) என்னுதல். l “நின்றுநின்று” என்றதுக்கு மூன்று பொருள். n மழுமுக்க-கார்த்தஸ்யேந, n மிறுக்குப்பட்டு—க்லேஸப்பட்டு. o, அடைவடைவே - க்ரமக்ரமத்தாலே. p பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (முதல் ஐஹிகேதி) ஐஹிகஸுகு, மாவது உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிற எம்பெருமான்களை அநுப, விக்கை. q. ஸ்வமதோபந்யாஸம் (அதுவேதி) ஓரொன்றே ஸாத்தமிக்க ஸாத்தமிக்கத்தரும் என்றபடி. “ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப்பிரான் எனக்கேயுளனென்று தொடங்கி, வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள் என்று—நின்றுநின்று - வீடுந்தரும்; ஆனபின்பு வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்” இத்யந்வய: 9.

ஜீ—மாய். கைங்கர்ய ஸுகுத்தைச் சொல்லுகிறது kவிடு என்றால் ஸுகுத்தைக் காட்டுமோ? என்ன, (மோக்ஷ இத்யாதி,) 1. “முக்தர் மோக்ஷோ மஹாநந்த:” இதி திக, ண்டு: . l நின்றுநின்று” என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம். n முத்தினது (இப்படி மழுக்க இத்யாதி,) n மிறுக்குப்பட்டு—க்லேஸப்பட்டு. மோக்ஷாதி, 2. கைக் கொடுத்த அநந்தம் ‘நின்றுநின்று’ என்கையாலே - திருவுள்ளத்தில் குறையோடே நின்றமை தோன்றுகிறது என்றபடி. 2 “கே, ரவிந்தே, தி யத், ரக்ரந்த, த் க்ருஷ்ண மாம் து, ரவாளிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத், த, மிவ மே ஹ்ருத், யாந்நாப, ஸர்ப்பதி ||” இதி உத், யோக, பர்வண்யேகோநபஞ்சாஸே த், ருத், ரக்ரந்த, ப்ரதி ஸஞ்ஜயோகத்தக்ருஷ்ண வசநம். o இரண்டாமர்த்தம் (ஒருதமிழன் இத்யாதி,) o, அடைவடைவே-க்ரமேண க்ரமேண. p பூர்வவாக்ய விவரணம் (முதல் ஐஹிகத்தல் இத்யாதி,) ஐஹிகஸுகு, மாவது - இங்கேயிருந்து அநுப, விக்கிற ப, க, வத், நுப, வஸுகு, ம். q மூன்றாமர்த்தம் (அதுவா இத்யாதி,) மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன் - மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்த கவியானவனல்லேன். எனக்கேயுளன் - கவிபாடுகைக்கு எனக்கே அஸாத, ரண விஷயமாயுள்ளவன். சாதித்து - தந்து. “ஆய்கொண்ட சிரித்யாரப, ய, நீ கண்டு கொள்ளென்று—நின்றுநின்று - வீடும் தரும்; ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்” இத்யந்வய: 9.

k1 (வீடும் தரும்) “मुक्तिर्மोक्षो महानन्दः” इति नैघण्टुका:.

2. (நின்று நின்றே) उद्योगपर्वण्येकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयेनोक्तं कृष्णवचनम्—
“गोविन्देति यदाक्रन्दत्कृष्णः मां दूरावासिनम् । ऋग् प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति ॥”

10. நின்றுநின் றுபல நாளாய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச்
சென்றுசென் றுகிலுங் கண்டுசன் மங்கழிப் பாடுபெண்ணி
ஒன்றியொன் றிஉல கம்படைத் தான்கவி யாயினேற்கு
என்றுமென் றும்இனி மற்றொரு வர்கவி யேற்குமே?

ஆ— 10. வ்யா:— (நின்று) என்றேனுமாக ஒருகாலம் நம்மையறிந்து, நின்றுநின்று பலநாள் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாத்மாக்களைப் ப்ரவேசிப்பிக்கும் இவ்வுடலத்தை நீங்கிப்போய் இவ்வாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்தைக் கழிக்கவேனுமென்று பார்த்தருளி, ததர்த்தமாக அவஹிதனாய்க்கொண்டு ஐக,த்ஸ்ருஷ்டிபண்ணியருளின பரமகாருணிக னுடைய கவியான எனக்கு மற்றொருவரைக் கவிபாடப் போருமோ? என்கிறார். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரகரணமானது அநுருபமன்று என்கிறார்.

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டெல்லாவற்றுக்கும் — நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் நின்றுநின்று பலநாளும் ஆத்மாவுக்குப் பாதகமான ஸரீரத்தை விட்டுப்போய் இனிப் பிறவாதபடி இவ்வாத்மாக்களைப் பண்ணவேனுமென்று எண்ணி, அதிலே மிகவும் ஒருப்பட்டு, லோகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கினவனுடைய கவியான எனக்குக் காலமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுதியன்று. (சென்று சென்ற கிலும் கண்டு) நெடுநாள் கூடவாகிலும் தன்னைக்கண்டு என்றுமாம் 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம். ஸ்துத்யர்த்தமான கரணகளேப,ரப்ரத்யுண அவ னுக்குக் கவியான எனக்கு வேறொருவரைக் கவிபாடுகை அநுருபமன்று என்கிறார்.

பலநாள்—காலமுள்ளதனையும், நின்றுநின்று—இடைவிடாதேநின்று, உய்க்கும்—(தன் வஸத்திலே சேதநனை) ஆக்கும், இவ்வுடல்—இஸ்ஸரீரத்தை, நீங்கிப் போய்—விட்டுப்போய், சென்றுசென்றகிலும்—நெடுங்காலங் கழித்துச் சென்றகிலும், கண்டு—(இச்சேதநன் தன்னை) அபரோக்ஷித்து, சன்மம் கழிப்பான்—ஜந்மத்தைக் கழிக்கக்கூக, எண்ணி—திருவுள்ளம்பற்றி, ஒன்றியொன்றி—ஸ்ருஷ்டிதோறும் நெஞ்சு பொருந்திப் பொருந்தி, உலகம் படைத்தான்—லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவ னுடைய, கவியாயினேற்கு—கவியான எனக்கு, இனி—இனி, என்றுமென்றும்—காலமுள்ளதனையும், மற்றொருவர் கவி—மற்றொருவரைக் கவிபாடுகை, ஏற்குமே—தகுதியோ? 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரகரணம் அநுருபமன்று என்கிறார்.

வ்யா:— (நின்று நின்று இத்தயத்தி) பலநாள் நின்றுநின்று அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. (உய்க்கும்) அநுபுவிப்பிக்கும்; பாதிக்கும். (இவ்வுடல்)

இ-த்ருஷ்டி விஷம்போலே புயஸ்தாநமாயிருக்கிறபடி. (நீங்கிப்போய்) விட்டுப்போய். (சென்று சென்றாகிலும்) நெடுங்காலம் கூடவாகிலும், (கண்டு) நம்மை இவன் கண்டு. (சன்மம் கழிப்பான்) ஜந்மஸம்பந்தம் அறும்படி பண்ணவேண்டுமென்று. (எண்ணி) மனோரதித்து. (ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான்) ஸ்ருஷ்டிகள் ப்லித்ததிஸ்யென்று கைவாங்காதே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகங்களை உண்டாக்கினான். (கவியாயினேற்கு) கவியாயினேனுக்கு; அவன் ஸ்ருஷ்டி ப்லித்து அநந்யார்ஹனான எனக்கு. (என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே) காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறுசிலருடைய கவியில் எனக்கு அந்வயமுண்டாகை தகுமோ? வேறு சிலர்க்குக் கவியாக நான் தகுவனோ? என்றுமாம். இப்போது புகுவத்குணங்களைப் பாடி, மேலும் 1. “अहमञ्जमहमञ्जमहमञ्जम्, एतस्मात् मायनास्ते” (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம், ஏதத் ஸாம க்யந்நாஸ்தே) என்று பாடப்புகுகிற நான் வேறு சிலர்க்குத் தகுவனோ? “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளாய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் சன்மம் கழிப்பான் எண்ணி ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே?”

10.

ஈ— அவா— பத்தாம் பாட்டு. ஃஸர்வேஸ்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ர கரணம் அநுருபமன்று என்கிறார்.

வ்யா:— b (நின்றுநின்று இத்யாதி,) c அநாதி,காலம் இடைவிடாதே, d (உய்க்கும்) செலுத்தும். e இவ்வாத்மாவுக்கு புரத,கத்வேந நடத்தும். f (இவ்வுடல்) g கூற்றம் கண்டாற்போலே புயாவஹமாயிருக்கிறபடி. g (இவ்வுடல்) h வர்த்தமாந ஸரீரத்தையும். அத்தோடு ஸஜாதீயமான h, முன்புள்ள h, ஸரீரங்களையும். i முன்புள்ளவையும்.

அ—பத்தாம் பாட்டு (நின்றுநின்று இத்யாதி,) a ‘உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு’ என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி,) b, c, d பலநாள் - நின்றுநின்று - உய்க்கும் என்று அந்வயித்து (அநாதி,காலம் இத்யாதி,) ‘‘பல’’ என்ற பன்மையாலும், உத்தராவதி, சொல்லுகையாலும். அநாதி,காலத்வம் ஸித்தி,திக்கிறது. b நின்று-ஒருபடிப்பட. வீப்ஸையாலே - ப்ரத்திதி,வளம் ஒருஷுணமும் விச்சேத்யமிஸ்யென்று தோன்றுகிறது. e உக்தத்தை விஸதி, கரிககிறார் (இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி,) f, g, h ‘‘இவ்வுடல்’’ என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் (கூற்றங்கண்டாற்போலே இத்யாதி,) வாக்யத்யவயமும். g கூற்றம் - ம்ருத்யு. i முன்புள்ளவற்றை ‘‘இவ்வுடல்’’ என்னலாமோவென்ன (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி,) g, h, யத்யவா ‘‘இவ்வுடல்’’ என்று சொல்லப்படுகிற வர்த்துமானஸரீரம் முன்புள்ளவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருதி அருளிச்

ஐ—பத்தாம் பாட்டு - (நின்றுநின்று இத்யாதி,) a ‘உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு - மற்றொருவர் கவியேற்குமே’ என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி,) b, c, d ‘பலநாள் - நின்றுநின்று - உய்க்கும்’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (அநாதி,காலம் இத்யாதி,) வீப்ஸையாலே - ப்ரத்திதி,வளம் ஒருஷுணம் விச்சேத்யமிஸ்யென்று தோன்றுகிறது. e விவரணம் (இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி,) f g இ’ என்றதுக்கு புரதம் (கூற்றம் இத்யாதி,) g, h கூற்றம் - ம்ருத்யு. g, h ‘இவ்வுடல்’ என்று ஏகசந்மாகச் சொன்ன வர்த்தமாநஸரீரம்

ஈ—i, வர்த்தமானம்போலே i, ஒருபோகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. (நீங்கிப் போய்) விட்டுப்போய். j (சென்று சென்றாகிலும்) k ஒன்றல்லா ஒரு ஜந்மத்தினையாகிலும், l (கண்டு) நம்மை இவன் கண்டு. m (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) ஜந்ம ஸம்பந்தமுறும்படி பண்ணவேண்டுமென்று மனோரதித்து. அன்றியே, n சென்றது சென்றாகிலும் கண்டென்று ஒரு சொல்லாய், o நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் டம்மை

அ—செய்கிறார் (வர்த்தமான இத்யாதி) h, “இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்” என்று—வர்த்தமான ஸரீரம் நீங்கிப்போய் என்று இவ்வளவே கொள்ளலாயிருக்க (முன்புள்ள ஸரீரங்களையும்) என்றநிர்ச செய்கிற வ்யக்த்யாதாவுக்குக் கருத்து—ஈஸ்வரன் லோகத்தைப் படைக்கும்போதெல்லாம் இவ்வுடலைக்கொண்டு ஒரு ஸாத்யநாநுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டு இவ்வுடலைக் கழிப்பானாக என்றயிற்று; அதைப்பற்ற இவர்க்கிப்படிக்க கருத்தென்றறிந்து (முன்புள்ள ஸரீரங்களையும்) என்றநிர்செய்கிறார் என்று. யத்வா, மேலேயும் ‘சன்மம் கழிப்பானெண்ணி’ என்றிருக்கையாலே, அத்தோடு ‘இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்’ என்றதுக்குப் புதருத்தி வாராமைக்காக ‘சன்மம் கழிப்பான்’ என்கிறது—இனிமேல் உண்டாகக்கூடவ ஸரீரம் கழிப்பான் என்றாகவேணும், ஆகையாலே ‘இவ்வுடல்’ என்று சொல்லுகிறது முன்புள்ள ஸரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்றமாம். இத்தால் சொல்லிற்றயிற்று - முன்புள்ள ஸரீரங்கள், வர்த்தமான ஸரீரம், மேலுண்டாகக்கூடவ ஸரீரம் இவற்றையெல்லாம் கழிப்பான் இச்சேதனன் என்று ஈஸ்வரன் இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்றபடி. யத்வா “சென்று சென்றாகிலும் நம்மைக்கண்டு - இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்—இவ்வுடலோடு ஸஜாதீயமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துப் பூதாகமான முன்புள்ள ஸரீரங்களோடு ஸத்தருமமான மேல்வரக்கூடவ ஜந்மங்களையும் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான்” என்றன்வய தாத்தாயம். இப்போது, “இவ்வுடல்” என்று—“நீங்கி” என்றதிலும், “சன்மம்” என்றதிலும் அதுவுங்கித்துக்கொள்வது h, (ஸரீரங்களையும்) சொல்லுகிறதென்று கூட்டுவது. இப்படிக் கொள்ளாதபோது ஒரு ஜந்மத்தில் ஸமஸ்யணத்தாலே பூர்வஜந்மாதிக நிவ்ருத்தி சொல்லக்கூடாது, ஸ்வத ஏவ நிவ்ருத்தத்தினால்; இப்படி வர்த்தமான தேஹ நிவ்ருத்தியும் உத்தரஜந்மந்வயாபூரவமும்நே ஸமஸ்யண காரியம். i இத்தால், ஜ்ஞாநவைஸ்த்யமும் தோற்றுகிறதென்கிறார் (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி) i, ஒருபோகி-ஏகபேராகும். j k o “சென்று சென்றாகிலும்” என்று — (ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும்) என்னுதல் (நெடுங்காலங்கூடவாகிலும்)

ஜீ—முன்புள்ளவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் (வர்த்தமான இத்யாதி) h, ஸரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்று கூட்டுவது. g h “இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்” என்றதற்கு - வர்த்தமான ஸரீரம் நீங்கிப்போயென்று இவ்வளவே கொள்ளலாயிருக்க, முன்புள்ள ஸரீரங்களையும் எச்சிடுத்து - ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோதெல்லாம் ‘இவ்வுடலைக்கொண்டு ஸ்வசரண கமலஸமஸ்யணத்தைப்பண்ணி இவ்வுடலைக் கழிப்பானாகவேணும்’ என்று ஸங்கல்பித்திறே கரண களேபரங்களாகக் கொடுப்பது; ஆகையாலே ‘இவ்வுடல்’ என்று - முன்புள்ள ஸரீரங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக வேண்டுமென்னுமத்தைப்பற்ற. g n யத்வா மேலேயும் ‘சன்மம் கழிப்பானெண்ணி’ என்றிருக்கையாலே, அத்தோடு ‘இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்’ என்றது புதருத்தமாகாமைக்காக, ‘சன்மம் கழிப்பான்’ என்கிறது - இனிமேலுண்டாகக்கூடவ ஸரீரம் கழிப்பானென்றாகவேணும்; ஆகையாலே, ‘இவ்வுடல்’ என்று முன்புள்ள ஸரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்றமாம். இத்தால் - முன்புள்ள ஸரீரங்கள், வர்த்தமான ஸரீரம், மேலுண்டாகக்கூடவ ஸரீரம் இவற்றையெல்லாம் கழிப்பான் இச்சேதனனென்று ஈஸ்வரன் ஸங்கல்பித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றபடி. n சன்மங்கழிப்பானெண்ணி-ஜந்மத்தைக் கழிக்கக்காக மனோரதித்து. g i முன்புள்ள ஸரீரங்களையும் ‘இவ்வுடல்’ என்று சொல்லும்படியென்? என்ன, (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி).

ஈ—p அறிந்து இவை ஜந்மங்களிற் புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்று மாம். q(ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்) rA“சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா” என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்துப் ப,வியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, s ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவ னுடைய; t கர்ஷகன் ஒருகால் பயிர்செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர்தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் ‘ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலுமாம்’ என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; u Bபத்தியுழவன் பழம் u,புனமிறே இதுதான். v ஒருநாளல்லாவொரு நாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பலநாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்தமாவுக்கு ப,தாதக மாய்க்கொண்டு நடத்துகிற இஸ்ஸாரீரத்தை விட்டுப்போய் இனி இவ்வாத்தமாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மனோரதி,த்து ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தா னாயிற்று. w (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) x அவன் C எதிர்குழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருஷி ப,லித்து, அவனுக்குக் கவியாகப்பெற்ற எனக்கு, (என்றும் என்றும் இத்’பாதி,) காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடத்

அ—என்னுதல் l,pகண்டு-அறிந்து nகழிப்பான்-நிவர்த்தயிதும். n(சென்று சென்றாகிலும் கண்டென் றொரு சொல்லாய்) “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு” என்கிறதில் “சென்று சென்று” என்று ஒரு சொல்லாய் என்றபடி. q,s ஒன்றி-(ஒருப்பட்டு) r உத்தரோத்தரம் லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (சோம்பாது இத்தாதி,) பெரியதிருவந்தாதி. t உத்தார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ஸமர்த்தி,க்கிறார் (கர்ஷகன் இத்தாதி,) uஅவனைக் கர்ஷகனாகவும் லீலா விபூ,தியை ஷேத்ரமாகவும் சொல்லலாமோ என்ன (பத்தியுழவன் இத்தாதி,) (நான்முகன் திரு வந்தாதி) u, புனம்-நிலம் v “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு—நின்று நின்று பலநாளய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்-சம்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் இக்யந்வயம் க்ருத்வா அர்த்தமாஹ” ஒருநாளல்லா இத்தாதி,) w xஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, இவனுடைய

ஜீ—ஜ்ஞாநவஸத்தியத்தாலே என்றபடி. l, ஒருபோகியாக ஏகபோக,மாக. j k oசென்று சென்றாகி லும் ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்தலேயாகிலும் என்னுதல். அன்றிக்கே, “சென்று சென்றாகிலும்” என்று முழுச்சொல்லாய், நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் என்னுதல், l,pகண்டு-அறிந்து, nசென்றுசென்றாகிலும் கண்டு என்று ஒரு சொல்லா யென்றுது - சென்று சென்றாகிலுமென்று ஒரு சொல்லா யென்றபடி. q s ஒன்றி - ஒருப்பட்டு. r உத்தரோத்தரம் லோகஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (சோம்பாது இத்தாதி,) ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் ப,லிக்கிறதென்று ஸ்ருஷ்டிக்கிற வொன்றபடி. “சோம்பிக் கைவாங்காதே இத்’ப படைத்த ஸம்ஸாரிசேதநரையெல்லா னையும் விஸ்த்ருதராக்கின காரணபூ,தனே” இதி பாசுரார்த்த:, பெரியதிருவந்தாதி-பதினெட் டாம்பட்டு (A“தாம்பால்” இத்தாதி,) t உத்தார்த்த, த்ருஷ்டாந்தேத ஸமர்த்த,யதி (கர்ஷகன் இத்தாதி,) u அவனைக் கர்ஷகனாகவும் லீலாவிபூ,தியை ஷேத்ரமாகவும் சொல்லலாமோ? என்ன, (பத்தியுழவன் இத்தாதி,) ப,கத் கர்ஷகனை க்ருஷ்ணனுடைய அநாதியாய்ப்போருகிற ஸம் ஸாரமாகிற விளைநிலம்” இதி பாசுரார்த்த:, uபத்தி-ப,க்தி. u,புனம்-விளைநிலம். நான்முகன் திருவந்தாதி இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு B வித்துரிட” இத்தாதி, v “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு நின்று நின்று பலநாளய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய் சம்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தான்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (ஒருநாளல்லா இத்தாதி,) w,xஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி ‘இவனுடைய கவியாயினேற்கு’ எய,பது-பு,பாவம் (அவன் எதிர் இத் A பெரியதிருவ 18. B நான்-திருவ 23. C 2-7-6.

11. ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவ ரீசன்கண் ணன்தனக்கு
ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத் துள்ளிவையு மோர்ப்பத்து
ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல் வார்க்கில்லை சன்மமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (ஏற்கும்) ஸ்வோசிதமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லான தன்மைக்கு ஸத்ருமான அரித்துவத்தவமது, ரத்வாதி, குணங்களை யுடைய வான ஆயிரத்துள் ஏற்கும் பெரும்புகழையுடைய இப்பத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு. இக்லை சன்மம் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ—தகுமோ? y அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி ப,லித்தது. பின்னை எல்லார்க்கும் ப,லிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,— z அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்று சென்றாகிலுமென்றிறே; ஒருநாளில் ப,லிக்குமதன்றிறே, ஆகையால், ப,லிக்கப் ப,லிக்கக் காணுமித்தனை. a (என்றும் என்றும் இத்யாதி,) b இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இஸ்ஸரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து. மேல் 1. “एतत् साम गद्यज्ञास्ते” (ஏதத் ஸாம க்யாயந்தாஸ்தே) என்றும், 1. “अहमज्ञमहमज्ञ-महमज्ञम्” (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்) என்றும் பாடப்புகிற எனக்கு. (மற்றொருவர் c கவியேற்குமே) d இப்படியிருந்த பின்பு ப,க,வத்,வ்யதிரித்தர்க்குக் கவி பாடுகை போருமோ? e வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத் தகுமோ? என்னுதல். f வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல். 10.

அ—கவியாயினேற்கு என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவன் இத்யாதி,) y தடஸ்த,ஸங்கை (அவன் ஸௌ ஹார்த்தம் இத்யாதி,) z பரிஹாரம் (அவனுடைய இத்யாதி,) a b ‘என்றுமென்றும்’ என்றத்தை “உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு” என்றத்தோடே கூட்டி, காலத்தவமுள்ளதனையும் இவ னுக்குக் கவியாகப்பெற்ற எனக்கென்று பொருளாய், பரமபதத்திலேபோனால் கவிபாடவில்லையே. என்ன (இனிமேல் இத்யாதி,) c, d, e ‘கவி’ என்று—ஆழ்வாரைச் சொல்லுதல். ப்ரப,ந்தத்தைச் சொல்லுதல், f, வேறுசிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ) என்றது—வேறொருவர் கவிதை களைக் கேட்டு ஸம்பூரணிக்கத்தகுமோ என்றபடி. “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளாய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய், சன்மம் கழிப்பானெண்ணி. ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றுமென்றுமனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே” என்றன்வயம். 10.

ஜீ—யாதி,) y தடஸ்த,ஸங்கை (அவன் ஸௌஹார்த்தம் இத்யாதி,) z பரிஹாரம் (அவனுடைய இத்யாதி,) a, b ‘என்றுமென்றும் உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு’ என்றுகூட்டித் தாத்பர்யந்தரம் (இனி மேல் அநேகமாயுள்ள இத்யாதி,) c d e கவியென்று—ஆழ்வாரைச் சொல்லுதல். ப்ரப,ந்தத்தைச் சொல்லுதல். e, d அதாவது - வேறுசிலரைக் கவிபாடுவனாகை தகுமோ? என்னுதல், வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுமோ? என்னுதல் லென்றபடி. f (வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத் தகுமோ?) என்றது - வேறொருவர் கவிகளைக்கேட்டு ஸம்பூரணிக்கத் தகுமோ? என்றபடி. சென்று சென் றாகிலும் கண்டு - நின்றுநின்று பலநாளாய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய் - சன்மம் கழிப்பா னெண்ணி ஒன்றியொன்றி இத்யாரப்ய அந்வயம். 10.

ஓ— அவ:— நிகழத்தில். இத்திருவாய்மொழியைப் பாட, மாத்ரத்தைச் சொல்ல வல்லார்க்கு, 'வேறு சிலரைக் கவிபாடவேண்டா' என்று கற்பிக்க வேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (ஏற்கும்) இப்பாட்டுக்குத் தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணன் தனக்கு ஏற்றிருந்துள்ள பெரும்புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய், சொன்ன புகழெல்லாம் தக்கிருந் துள்ள ஆயிரத்துள்ளே ஏற்கும் பெரும்புகழான இத்திருவாய்மொழி சொல்ல வல்லார்க்கு

11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம். இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லார்க்கு ஜந்மமில்லை யென்று ப,லத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஏற்கும்—(பரத்வஸௌலப்,யங்களுக்குத்) தகுதியான, பெரும்புகழ் — குண ப்ரதையையுடையனாய், வானவர் ஈசன் — நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையோடே, கண்ணன் தனக்கு—(ஸுலப,னாய் அவதரித்த) க்ருஷ்ணனுக்கு, ஏற்கும்—(ஸ்தோதாக்களாகைக்கு) அநுரூபமான, பெரும்புகழ்—ஜ்ஞாநாத்,குண ப்ரதையையுடையராய், வண்குருகூர் சடகோபன் — அழகிய திருநகரிக்கு நிர் வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் — அருளிச்செய்த, ஏற்கும் — (புக,வத்,குணதி, ப்ரதிபாத்,நத்துக்கு) அநுரூபமான, பெரும்புகழ் — லக்ஷணப்ரதையையுடைத்தா யிருக்கிற ஆயிரத்துள் — ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, ஏற்கும் — (இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்த்து புக,வத்ஸ்தோத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாகிற) ஸ்வரூபாநுரூபமான, பெரும்புகழ் — குணப்ரதையையுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஓர்—அத்,விதீயமான, இவை பத்தும்—இவை பத்தையும், சொல்ல வல்லார்க்கு— சொல்ல வல்லார்க்கு, சன்மம்—(இதர ஸ்துதிஹேதுவான) ஜந்மம், இல்லை— இல்லை. இது கலித்துறை.

11.

வாஜ்,கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் இயலமாத்ரத்தைச் சொல்ல வல்லார்க்குப் பிறரைக் கவிபாட யோக்,யமான நீசஜந்மமில்லை என்கிறார்.

வ்யா— (ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி,) தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அமமேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவனாகு. (ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி,) 'உப,ய விபூ,தியுத்தன்' என்றால் அவனுக்குத் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேஸ்வரன்கவி' என்றால் அதுக்குப் போருமபடியிருக்கிற ஆழ்வார். (சொல் ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரம்) 1. "यतो वाचो निर्वर्त्तते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்கிற விஷயத்தை ப—82

இ—விளாக்குகைகொண்ட ப்ரபுந்த,மென்றால் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம், (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) ஆயிரத்திலும் இப்பத்து தகுதியான புகழையுடைத்து; ஸ்வரூபாநுசூனமாக அப்ராப்தவிஷயத்தைத் தவிர்ந்து ப்ரபுந்தவிஷயத்திலே கவிபாடச் சொல்லிற்றுகையாலே, ஏறிட்ட நன்மையெல்லாம் பொறுக்கை. (இல்லை சன்மமே) 'பிறரைக் கவிபாடவேண்டா' என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது, இஸ்ஸம்ஸாரத்திற் பிறப்பிதே; அந்த ஜந்மஸம்பந்தம் அறும் என்கிறார்.

11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவா— aநிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் a,இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு. பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான ஜந்மம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யா:— b (ஏற்கும் இத்யாதி,) c தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், dஅம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து d,மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன்தனக்கு; e ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைப் பரக்கப்பேசாநின்றதிதே. f (ஏற்கும் இத்யாதி,) 'அவன் உப்யவிபூதி ஷுத்தன்' என்றால் தக்கிருக்குமாயோலே. 'ஸர்வேஸ்வரன் கவிகள் இவர்' என்றால் அதுக்குப் g போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) 1. "यतो वाचो निर्वर्त्तते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்ற விஷயத்தை h விளாக்குகைகொண்ட ப்ரபுந்தம் என்றால் அதுக்குப் போரும்படியான ஆயிரம். (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. தகுதியான பெரும் புகழையுடைத்து i அதாவது - 'இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுருபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோன்' என்றும். 'ஸ்வரூபப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோன்' என்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே சொன்ன

ஐ— நிகமம். (ஏற்கும் இத்யாதி,) a "இவை - பத்தும் - சொல்லவல்லார்க்கு - சன்மம் இல்லை" என்ற பத்யங்களைக் கொடுத்தது அவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்யாதி,) a, இயல்-ஸப், தம். b, c ஏற்கும் (தகுதியான) d 'வானவரீசனாய்க் கொண்டே கண்ணனானான்' என்று விவக்ஷித்து (அம்மேன்மையோடே இத்யாதி,) d, "கண்ணன்தனக்கு" என்றவுறைப்பைப்பற்ற (மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என் கிறார், e க்ருஷ்ணஸ்ய மநுஷ்யத்வே பரத்வம் குத்ரோக்தமித்யந்த்ராஹ (ஒன்பதாமோத்திலே இதி) ஸ்ரீ கீ,தையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் என்றபடி. f ஆழ்வாருக்குப் புகழாவது-ஜ்ஞாநாதி, கு, ணப்ரதே, g போரும்படி - தரும்படி. h விளாக்குகைகொண்ட-அந்தர்ப்யஸிப்பித்துக்கொண்ட. i உத்தரத்த, விஸதி, கரணம் (அதாவது இத்யாதி,) j "சன்மம் - இலை" என்று கேவலனுக்குச் சொல்லுமாயோலே சொல்லுகிறதேது, பரமபுருஷர்த்த, லக்ஷணமோஷ்த்தைப் பெறுவதென்று

ஐ— நிகமம். (ஏற்கும் இத்யாதி,) a 'இவையுமோர்பத்தும் - சொல்லவல்லார்க்கு - சன்மம் - இல்லை' என்ற பத்யங்களைக் கொடுத்தது அவதாரிகை. a, இயல்-ஸப், தம். e மநுஷ்யத்வே பரத்வம் என்கே சொல்லிற்று? என்ன (ஒன்பதாம் இத்யாதி,) ஒன்பதாம் ஒத்து - கீ,தையில் ஒன்பதாம் அப்யாயம். f ஆழ்வார்க்குப் புகழாவது - ஜ்ஞாநாதி, கு, ணப்ரதே, g போரும்படி - தரும்படி. h விளாக்குகைகொண்ட - வ்யாபித்த. i விவரணம் (அதாவது இத்யாதி,) j கேவலரைப்போலே

ஈ—சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தரும்படி இருக்குமாயிற்று. (இல்லை சன்மமே) j நித்யஸூரிகளை 'பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டுகிறதில்லையிறே, பிறக்கை சுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாட வேண்டுகிறது. 'பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டும்படியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள்.

11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—சொல்லாதே? என்ன; ஜன்மத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பற்றி, தந்திவருத்தியே ப,லமாகச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (நித்யஸூரிகளை இத்யாதி,) பரஸ்தோத்ரத்துக்கடியான ஜன்மமறுகையும் மஹாப,லமென்று கருத்து.

11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—ஜந்மநிவ்ருத்தியைப் ப,லமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (நித்யஸூரிகளை இத்யாதி,) பரஸ்தோத்ரத்துக்கு அடியான ஜந்மம் அறுகையும் மஹாப,லமென்று கருத்து. க்ரமேண அந்வயம்.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் ஸங்குதி - சொன்னால்

1. अन्यस्तवेन विषयानधिगन्तुमिच्छन् आलोक्य विस्मृतजनिव्यसनो दयाकुः ।
तस्मान्निवार्य मनुजान्विफलस्य शौरैरन्येष्वनर्हकरणं नवमे स्वमाख्यत् ॥ २९ ॥

1. அந்யஸ்தவேந விஷயாநதி,க,ந்துமிச்சு,ந்
ஆலோக்ய விஸ்மருதஜநிவ்யஸநோ த,யாநு: ।
தஸ்மாந்நிவார்ய மநுஜாந் விப,லஸ்ஸ ஸௌரே:
அந்யேஷ்வநர்ஹகரணம் நவமே ஸ்வமாக்ய,த ॥ 29 ॥

வாதி,கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் தாத்தபர்யாத்நாவளி - சொன்னால்

2. रम्यस्थानादियोगादमितविभवतस्तत्प्रापकत्वात्
सम्यक्सायुज्यदानादनघवितरणात्सर्वशेषित्वविहात् ।
प्रख्याताख्यासहस्रैरवतरणरसैर्भुक्तिमुक्त्याभिमुख्यात्
लैलोक्योत्पादनाच्च स्तुतिविषयतनुं व्याहरन्निन्दिताभ्यः ॥ ३-९ ॥

2. ரம்யஸ்த,நாநாதி,யோக,த,மிதவிப,வதஸ்ஸத்பத,ப்ராபகத்வாத்
ஸம்யக்ஸாயுஜ்யத,நாநாத,நக,விதரணாத் ஸர்வஸௌஷித்வசிஹ்நாத் ।
ப்ரக்ய,தாதாக்ய,ஸஹஸ்ரரைவதரணரஸைர்பு,க்திமுக்த்யாபி,முக்,யாத்
த்ரைலோக்யோத்பாத,நாச்ச ஸ்துதிவிஷயதநும் வ்யாஹரந் நிந்தி,தாந்ய: ॥ 3-9 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

29. சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்! சோறுகூ ஹைக்காக
மன்னுத மானிடரை வாழ்த்துதலா—லென்னுகும் ?
என்னுடனே மாதவனை யேதது மெனும்குருகூர்
மன்னருளால் மாறும்சன் மம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

அவ:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (சொன்னாவில்) இதில்—அஸேவ்ய ஸேவை அநர்த்தம் என்றும், புகுவத்ஸேவை ப்ராப்தம் என்றும் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; A முடியானே யில் முடியாத ஆசையையுடையராய்க் கூப்பிட்டவர், “தம் கூப்பிட்டுக்குத் துணை யாவாருண்டோ?” என்று லௌகிகரைப் பார்த்தவிடத்தில் அவர்கள் புகுவ துர்ஹ கரணங்களைக்கொண்டு கூடித் துரமநுஷ்டர்களைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக்

வ்யா:—(1) (ரம்யஸ்தாநாதியோக்யாத்) [தென்னுதெனவென்று வண்டுமுரல் திருவேங் கடத்தென்னுனை என்னப்பன்] ரமணியமான திருமலையிலே புவ்யனுக்கொண்டு நின்றருளுகையாலும்; (2) (அம்தவிபுவத:)[குளனார் கழனிக்குழ் இத்தாதி] ஸ்ரமஹரமான திருக்குறுங்குடியிலே ஸமக்ரகல்யாண ஸம்பத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலும்; (3) (ஸத்பதப்ராபகத்வாத்) [ஒழி வொன்றில்லாத பல்லாழிதோறாழி நிலாவப் போம் வழியைத்தரும்] நித்யமாக வர்த்திக்கும்படியாக அர்ச்சிராதி மாரக்கப்ராபகனாகையாலும்; (4) (ஸம்யக்ஸாயுஜ்யத்யாநாத்) [தன்னுகவேகொண்டு சன்மம்செய்யாமையும் கொள்ளுமே] தன்னோடே பரமஸாம்யத்தைத் தருமவனாகையாலும்; (5) [அநக விக்ரஹத்] [கொள்ளக் குறைவினை வேண்டிற்றெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல்] அர்த்திக் கைக்கு யோக்யமான பௌஷ்கல்யத்தை உடையனும், அபேகூதங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து ஒன்றும் கொடுத்ததாக என்னுத பரமோத்யாரணமாகையாலும்; (6) (ஸர்வஸேஷித்வ சிஹ்நாத்) [செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்கு] ஸர்வஸ்வமீத்வ ஸுலசகமான திருவபிஷேகத்தையும் ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் உடையனாகையாலும்; (7) (ப்ரக்யாதாக்யாஸஹஸ்ரை:) [ஓராயிரம் பேரு முடைய பிரானை] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கிடாக குணசேஷிதாதி, ப்ரக்யாதாக்யாஸஹஸ்ராய் அஸங்க்யாதங்களான திருநாமங்களை உடையனாகையாலும்; (8) (அவதரணரஸை:) [வேயின் மலிபுரையோளி பின்னைக்கு மணாளனை] க்ருஷ்ணனும் அவதரித்தருளி அனேக விஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலும்; (9) [புக்திமுத்த்யாபிபுக்யாத்] [சாய்கொண்ட இயமையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும்] இங்கிருந்த நான் ஸரீரத்யாரணத்யுபயுக்த மான ஐஹிகபேதாபக்யத்தையும், பின்பு பரமபத்யத்தையும் தருமவனாகையாலும்; (10) (த்ரை லோக்யோத்பாத்யநாச்ச) [சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி உலகம் படைத்தான்] சேதநர் ஒரு ஜன்மமல்லா ஒரு ஜன்மத்திலேயாகிலும் உத்தீர்ண ராகவேணுமென்றெண்ணி லோகங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தருளுகையாலும் எம்பெருமான் ஒருவனுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குயோக்யமென்றும், தத்வ்யதிரித்தர்களெல்லாரும் அயோக்யர்களென்றும் ‘சொன்னால் விசோத’மென்கிற த்ருகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

32.

வேத்யாந்தாசார்பர் திருவடிகளே ஸரணம்.

கண்டு, அது பொறுக்கமாட்டாமல் “இப்படி வகுத்த விஷயத்தைவிட்டு அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகை ஈடல்ல” என்று அவர்களுக்கு ஹிதமருளிச்செய்ய, மீளவும் அவர்கள் பழைய நிலைகளிலே நிற்க, அவர்களைவிட்டு ஸ்வலாபுத்தைச் சொல்லி ப்ரீதராகிற A சொன்னால் விரோதத்தின் அர்த்தத்தை (தொடுத்து) (சொன்னாவில்) இத்யாதி, யாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்) புகுவதஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குப் பரிசுரமான நாக்கைக்கொண்டு உபஜீவிக்க வேணும் என்கிற புலவீர்காள்! நீங்கள் விஸேஷஜ்ஞரல்லிகோளோ? (சோறு கூறைக்காக மன்னுத மானிடரை வாழ்த்து தலாலென்னாகும்) அஸநாச்சூத்யநாதி, களாயுள்ள கூகுத்ர ப்ரயோஜநத்துக்காக கூடியிஷ்ணுக்களான கூகுத்ரமனுஷ்யரைக் கவிபாடி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையால் என்ன ப்ரயோஜம் ஸித்தி, திக்கும்? த்யுஷ்டாத்யுஷ்ட புலங்களிலொன்றும் ஸித்தி, தியாது, அநர்த்தமே ஸித்தி, திக்கும் என்றபடி. “என்னுவதெத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள் மன்னு மனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும் பொருள்” [4] என்றருளிச்செய்ததை நினைக்கிறது. 1. “கோஸஹஸ்ரப்ரத்யாதாரம்” 2. “ஸ ஸர்வநாத்நி, நோ த்யுஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச” என்னும் விஷய மன்றே. (என்னுடனே மாதவனையேத்துமெனும்) “திருவேங்கடத்து என்னுனை என்னப்பன் எம்பெருமானுளானாகவே - என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” [1] என்றும், “ஓராயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று யான்கிலேன்” [7] என்றும், “பாடிப்போய்க் காமம் கழித்தவன் தாளினைக் கீழ்ப்புகுங்காதலன் மாய மனிசரை என்சொல்லவல்லேனென் வாய்கொண்டே” [8] என்றும், “வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்” [9] என்றும், “உலகம் படைத்தான் கவி” [10] என்றும், தம்முடைய அந்யவிஷடவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும், ஸ்வவ்ருத்தியான புகுவதஸ்தோத்ர ப்ரவ்ருத்தியையும் முன்னிட்டு, B திருமாலவன் கவியானவென்னோடே கூட C என் திருமாலான ஸ்ரிய:பதியை “கவிசொல்லவம்மின்” [5] என்று பரோபதேஸம்பண்ணி, பரோபதேஸ நிரபேக்ஷமாகத் திருந்தின் தம்படியையும் பேசினவராய். (குருகூரித்யாதி) திருநகரிக்கு நாதூரான ஆழ்வாரருளாலே அந்யஸேஷத்வத்துக்கு அடியான ஜந்மம் கழியும், கண்டு சன்மம் கழிக்கவேண்டிற்று ஆழ்வார்க்கு. இவர்களுக்கு D “சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே” என்ற ஆழ்வாரருளாலே E பிறவிப்பெருங்கடல் சுவறிற்று. மாறுகையாவது - ஸவாஸந மாகப்போகை. “இவையுமோர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே” [11] என்றிஃற இத்திருவாய்மொழிக்குப் புலஸ்ருதியும். 29.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று

- A 3-9. B திருவிருத்தம் 48. C 3-9-6. D திருவிருத்தம் 45.
E திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து பத்தாந்திருவாய்மொழி “சன்மம்பலபல” ப்ரவேசம்

ஆ— (சன்மம் பலபல) எம்பெருமானையொழிய மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு, ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்துச் சென்ற ப்ரீதி-கீழ்; இனி மேல் எம்பெருமானைக் கவிபாடப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்துச் செல்லுகிற ப்ரீதி.

ஒ— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளைப்போலன்றியே எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்களையும், திவ்யகுணங்களையும் பல வகையாய் ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாகவுள்ள சேஷத்தங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போது போக்கப் பெற்றேனுக்கு இதிற்காட்டில் வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ? என்று தாம் புகுவதார்ஹகரணராய் க்ருதார்த்தரானபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப— பத்தாந்திருவாய்மொழியில் கீழ்-இதர ஸ்தோத்ரத்தினுடைய ஹேயத்வாதி, களையும் புகுவதஸ்தோத்ரத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் உபதேஸித்து, ‘இப்படி விலக்ஷணமான புகுவத்விஷயத்தை நாம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபுவிக்கப் பெறுவதே!’ என்று அதிப்ரீதராய், அநுபுரவ்யான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரபுலமான விரோதி நிரஸநத்தையும், அவதாரத்துக்கு மூலமான சக்ஷீகாரணவஸாயித்தவத்தையும், அவதி, காதிரஸயையான ஸர்வவிதபேடாக்யபதையையும், பேடாக்யப்ரதிஸம்பூந்தி, ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அர்த்திகளுக்கு அர்த்திதார்த்தகாரித்தவத்தையும், அவதாரதூஸையிலும் அதிமாநுஷசேஷத்தத்தையும், அவதார நிர்வாஹமான லக்ஷமீபதித்தவத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவமவிதான ஸர்வேஸ்வரனை ஸர்வப்ரகாராநுபூவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஒரு வைகல்யம் விச்சேதும் மந:பீடை மிறுக்குக் கேஸம் அப்ரீதி அலமாப்பு து:க்கம் அவஸாதும் விநாஸம் என்று சொல்லப் பட்ட ஸமஸ்ததுரிதங்களும் இல்லையென்று அதிப்ரீதராய், இப்பத்துக்குத் தாத்பர்யமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ததேகாநுபுவத்வத்தையும் உபபாதித்து முடிக்கிறார்.

இ— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், ‘கீழ் உபதேஸித்த ஹிதம் நெஞ்சில்படாத ஹேயரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே இருந்துவைத்து புகுவத்விஷயத்துக்கு அர்ஹமான கரணங்களையுடையேனாகப் பெற்றேன். அதுதன்னிலும் ஆழிதார்த்தமாகக் கர்மவஸ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷத்தங்களையும் அநுஸந்தித்து, இதவே போதுபோக்காகப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுவது உண்டோ?’ என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார். A “முடியானே”யில் தம்முடைய ஆற்றமையையும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுபுவத்தையும் அநுஸந்தித்தவாறே இழவாய்த் தோற்றிற்று; B “சொன்னால் விரோத”த்தில் ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாறே அவ்விழவுதானே பேருகத் தோற்றிற்று.

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை புகுவத்விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, 'இவர்களைப்போலையாகாதே, நான் முந்துற முன்னம் இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்' என்றார்; 'இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ண அநர்ஹகரணனான மாத்ரமேயோ? புகுவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனாகவும் பெற்றேன்' என்கிறார்—இத்திருவாய்மொழியில்; b A "முடியானே"யில்-தாம் அவனை அநுபுவிக்கக் கோலி, அது பெருமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதரவிஷயங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களநர்த்தத்தைக் கண்டவாறே தமக்கு A "முடியானே"யில் பிறந்த இழவுதானே பேரூய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவஸ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த b₂ திவ்யாவதாரங்களையும், அவதாரஸித்தமான b₃ திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், b₄ வடிவழகையும், c பூஷணங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், c₂ திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், c₃ அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபுவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்.

அ— சன்மம் பலபல ப்ரவேசம். a (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி புகுவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனாகவும் பெற்றேன் என்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில் என்னுமளவும்) ஸங்க்ரஹம். b c இத்திருவாய்மொழியிலே இப்படி நிரதியயப்ரீதி உண்டாகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டாநிற்கச்செய்தே விஸ்தரமாயிருக்கிறது (முடியானேயில் என்று தொடங்கி) அன்றிக்கே "இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்" என்றாரிறே. அப்படி இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனான இதுதானே பல்மாயிருக்குமோவென்ன; இதுக்குப் பரிஹாரமுமாய் விஸ்தரமுமாயிருக்கிறதாகவுமாம் (முடியானேயில் என்று தொடங்கி) B "குரவையாய்ச்சி"போலே இத்திருவாய்மொழி நிரவதி,கப்ரீதியாய்ச் செல்லுகிறது; ஈஸ்வரன் முகங்காட்டினோவென்ன (முடியானேயில் இத்யாதி) என்னுதல், a யத்வா, கீழில் திருவாய்மொழியிலே - ஸம்ஸாரிகளனர்த்தமும் தாம் அதுக்கு பூஹிப்ரூதராகையுமாகிற இரண்டர்த்தமிறே பூர்வோத்தர கண்டங்களால் ப்ரதிபாதித்தது; அதில் முந்துற உத்தரகண்டத்தோடே ஸங்க்ரஹி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியில் என்று) b, c பூர்வகண்டத்தோடே ஸங்க்ரஹி அருளிச்செய்கிறார் (முடியானே என்று) b₂ "சன்மம் பலபலசெய்து" (1) என்கையாலே (திவ்யாவதாரங்களையும் என்றது) b₃ "அக்ரரைமாளப்படைபொருத" (1) இத்யாதியைப்பற்ற (திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் என்றது) b₄ "எங்குமழகம் குழொளியன்" (8) என்றத்தைப்பற்ற (வடிவழகையும் என்றது) c "மட்டவிழ் தண்ணந்தழாய்" (3) என்றத்தைப்பற்ற (பூஷணங்கள் என்றது) c₂ "சங்கொடு சக்கரம்வில்" (1) என்றத்தைப்பற்ற (திவ்யாயுதங்கள் என்றது) c₃ "துக்கமில் ஞானம்" (9) என்கிற பாட்டிலே (அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்).

ஜீ—சன்மம்பலபல ப்ரவேசம். a ஸங்க்ரஹஸங்க்ரஹி - (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) b, c இத்திருவாய்மொழியிலே இப்படி நிரதியயப்ரீதியுண்டாகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டாநின்று கொண்டு விஸ்தரஸங்க்ரஹி-(முடியானேயில் இத்யாதி) b₂ "சன்மம்பலபலசெய்து" (1) என்றத்தைப்பற்ற (திவ்யாவதாரங்களையும் என்றது) b₃ "அக்ரரை மாளப்படைபொருத" (1) என்றத்தைப்பற்ற (திவ்யசேஷ்டிதங்கள்) என்றது. b₄ "எங்குமழகம்" (8) இத்யாதியைப்பற்ற (வடிவழகையும்) என்றது. c "மட்டவிழ்தண்ணந்தழாய்முடியான்" (3) என்றத்தைப்பற்ற, (பூஷணங்கள்) என்றது. c₂ "சங்கொடு சக்கரம்வில்" (1) இத்யாதியைப்பற்ற (திவ்யாயுதங்கள் என்றது) c₃ "துக்கமில் ஞானம்" (9) என்கிற பாட்டிலே (அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்).

I. சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம்வில்
ஒண்மை யுடைய உலக்கையொள் வான்தண்டு கொண்டுள் றூர்ந்து(உ)லகில்
வன்மை யுடைய அரக்கர் அசுரரை மாள்ப் படைபொருத
நன்மை யுடையவன்சீர்பர வப்பெற்ற நானோர் குறைவிலனே.

ஆ— 1. வ்யா:— அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகலமநுஜநயந விஷய தாங்க்யதனாய் ஸங்க்யசக்ர ஸார்ங்க்ய முஸல கட்டிக்ரதி திவ்யாயுசுக்ரனாய்க்கொண்டு இந்த லோகத்தில் அதிபுலபராக்ரமரான அஸுரராக்ஷஸரை ஸஸைந்யமாக நிரஸித்த மஹாகுணத்தையுடையனாவனுடைய அந்த குணங்களை இப்படி வாழ்த்தப்பெற்ற எனக்கு இனி என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில், ஆழிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பலகாலும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி. அவர்கள் ஸத்ருக்களை நிரஸியாதின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை பரீதிபூர்வமாக அநுபூவிக்கப்பெற்றேன் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற பொருளை ஸங்க்யரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு) அஸங்க்யாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவரால் காணமுடியாத தான் தோற்றி. (வன்மை) தன் அழகு கண்டால் ஸித்திலராகாமை. படை - ஆயுதம். (நன்மை) ப்ரதிசூலவிஷயத்தில் ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பண்ணுமை. (சீர்பரவப் பெற்ற நான்) கல்யாணகுணங்களை ஸித்திலகரணனாய் அநுஸந்திக்கப்பெற்ற நான்.

1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில்— அநேகாவதாரமுகத்தாலே ஆழிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினவன்குணங்களை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு குறையுடையே னல்லேன் என்கிறார்.

(1. "அஜாயமான" என்கிறபடியே அசர்மவஸம்பனாய் வைத்து), பல — தேவாதிஜாதிபேதத்தையும், பல — ஓரொன்றில் அவாந்தரபேதத்தையும் முடைத்தான, சன்மம் — ஜந்மவிஸேஷங்களை, செய்து—(ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலன்றியே இதர ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு) பண்ணி, வெளிப்பட்டு—(அதீந்தூரியமான விக்ரஹம் ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி) ப்ராதுர்பூவித்து, (அவதார ப்ரயோஜனமான ஸாதூபரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாஸத்துக்கு உறுப்பாயுள்ள), சங்கொடு சக்கரம்—(தன்னில் தான் பிரியாத) ஸங்க்யசக்ரங்கள், வில்— ஸூஸார்ங்க்யம், ஒண்மையுடைய உலக்கை—விரோதிகளை புக்யநராக்கும் முஸலாயுதம், ஓள் வாள் — எதிரிகளைடழிக்குமிடத்தில் கைவிடாத நந்தகம், தண்டு — கதை (ஆகிய இவற்றை), கொண்டு — உபகரணமாகக்கொண்டு, புள்—பெரிய திருவடியை, ஊர்ந்து—நடத்தி, உலகில்—(தனக்கு ரக்ஷணீயமான) லோகத்தில், வன்மை உடைய—(இவ்வழகு கண்டு ஈடுபடாத) வன்மையையுடையரான, அரக்கரை—ராக்ஷஸரையும், அசுரரை—அஸுரர்களையும், மாள்—மாண்டு-

ப—போம்படியாக, படை பொருத—எதிரெதிரே படைவகுத்துப் பொருத, நன்மை—செவ்வையாகிற நன்மையை, உடையவன்—உடையவனுடைய, சீர்—சொல்பவன், வீர்ய பராக்ரமங்களையும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களையும், பரவப்பெற்ற—பரக்கப்பேசி ஸ்துதிக்கப்பெற்று, நான்—நான், ஓர் குறைவு இலன்—(தேவாந்தரத்திலும் காலாந்தரத்திலும் தேவாந்தரத்திலும் புகுவதவிஷயத்திலும் இன்ன அம்சம் அநுபூவிக்கப்பெற்றிலோமென்று) ஒரு குறையுடையேனல்லேன், குறைவு—வைகல்யம். 1.

இ—அவ:—முதற்பாட்டில்—இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(சன்மம் இத்யாதி,) ஐந்மஹேது இன்றிக்கேயிருக்க ஸம்ஸாரி ஸஜாதீயனாய்ப் பிறக்கிற இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரவத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. 1. “तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्” (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்னக்கடவதிறே. வேதபுருஷனும் 2. “बहुधा विजायते” (புஹுதா விஜாயதே) என்னுமித்தனையிறே. 3. “जन्म कर्म च मे दिव्यं” (ஐந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்) என்றும், 4. “बहूनि मे” (புஹூநி மே) என்றும், அவன்தானும் நெஞ்சு உளுக்கியிறே இருப்பது. A “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும், B “பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்” என்றும், C “பிறந்தவாறும்” என்றும், தீமதாமக், ரேஸரரான இவரும் வித்ததாராயிருப்பர். ஆக, ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்தோடு ப்ரமேயபூதனான ஈஸ்வரனோடு ப்ரமாதாக்களான இவரோடு வாசியறப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே வித்ததாராயயிற்று இருப்பது. (பல) ஓர் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் D “எத்திறம்!” என்று வித்ததாரமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. (பலபல) தேவாதி, யோநிபேதங்களும், அவாந்தரபேதங்களும். (செய்து) தன் தரம் குலையாமே ஆவிர்புவித்துத்தான் கார்யம் செய்யப்பெற்றோமோ? 5. “ततश्च द्वादशे मासे” (ததஸ்ச த்வாத்ஸே மாஸே) என்றும், B “பன்னிருதிங்கள்” என்றும் நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்புவாஸம்பண்ணில் தான் பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்புவாஸம் பண்ணியிறே அவதரித்தது. 6. “पिता पुत्रेण पितृमात्रं योनियो नौ नावेदविन्मनुते तं ब्रह्मन्” (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேதவிந்-மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்) என்கிறபடியே ஸர்வகாரணனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே அவதரித்தது. (வெளிப்பட்டோ) 7. “न चक्षुषा गृह्यते” (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. ஸதா ஸஞ்சரிக்கிற இடத்தே நிதி, கண்டு எடுக்குமாபோலையாயிற்று, கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினபடி. (சங்கு இத்யாதி,) அவதரிக்கும்போதும் திவ்யபாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. தன்னை வெளியிடிலும் திவ்யபாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தி மறைக்கவேண்டியிறே இருப்பது. 8. “उपसंहार

இ—सर्वान् रूपमेतच्चतुर्भुजम् । जानातु मावतारं ते कसोऽयं दितिजन्मजः॥” (உபஸம்ஹா ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்ப்புஜம் ஜானாது மாவதாரம் தே கம்ஸோதயம் திதிஜந்மஜஃ॥) என்னக்கடவதினே. (சங்கொடு சக்கரம்) தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்பராத்ரம்.

1. ‘गच्छता मातुलकुलम्’ (கச்சதா மாதூலகூலம்) இத்தபாதி. ‘வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வாள்’ என்று இவர்க்கு எல்லாம் ஆபரணமாயிருக்கிறபடி. ஒரு கல்பகதரு பணைத்துப் பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று, வடிவழகும் தோளும் திவ்யாயுதச்சேர்த்தியும் இருப்பது. (புள்ளூர்ந்து) இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு. ஒரு மேருவைக் கினிய ஒருமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று, பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டால் இருப்பது, ‘அம்ஞசுயர்பொன்மலைமேல்’. ஆழிதர் இருந்த இடங்களிலே சென்று காட்சிகொடுக்கை. (உலகில்) நித்யஸூரிகளுக்குத் தகுதியாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி. (வன்மையுடைய) இவ்வழகைக் கண்டும் நெஞ்சநெகிழாதவர்கள். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்று இருக்கிறார். திருவடிதிருத்தோளிலே காணவே வணங்கிப்போகலாயிருக்க, எதிரிடுவதே பையல்கள்! அழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்து போகலாயிருக்க, அம்புக்கு இலக்காவதே! (மாளப் படை பொருத) படை - ஆயுதம். 2. ‘देवानां दानवानां च’ (தேவாநாம் தூநவாநாம் ச) என்று ஸம்பூந்தும் ஒத்திருக்க, ஆழிதவிரோதிகள் என்னுமத்தைப் பார்த்து அழிபச்செய்யும். (படைபொருத நன்மை) அவர்கள்பால் ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பண்ணு தொழிகை. ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டு சார்பங்கொள்ளுகை தீமையென்கை (சீர்) வீரகுணம், அதுக்கு அடியான ஆழிதவாத்ஸ்யம், அதுக்கு அடியான ஸ்வாமித்வம் இவை முதலான கல்யாணகுணங்கள். (பரவப்பெற்ற நான்) இக் குணங்களை அடைவுகெட ஏத்தப்பெற்ற நான். (ஓர் குறைவிலனே) முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறிவாதொழிதல், அவதரித்துக் சண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப்பேச நிலமன்றிக்கே இருத்தல், ஸரிஸூபாலாதிக்களைப்போலே ‘நம் மலே ஒருத்தன்’ என்று பரிபுவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிஸ்வரூபத்தில் அர்ஜுனனைப்போலே நீச்சரீராயிருததலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையும் இல்லை என்கிறார். 3. ‘सोऽनुते सर्वान् कामान्’ (ஸோதஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்று ஒரு தேஸுவிஸேஷத்திலே அநுபுவிக்கக்கடவ குணநுபுவத்தை இங்கே அநுபுவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ‘பரமபதத்தில் போகப் பெற்றிலேன்’ என்கிற குறையுண்டோ? என்கிறார்.

1.

ஈ — அவ: — முதற்பாட்டில் — a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; b திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்க

அ — முதற்பாட்டு. (சன்மம் பலபல இத்தபாதி) a...d நடுவேநடுவே எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காக அன்பமல்பம் விசேஷங்களுடனே நாலுயகை அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்

ஜ — முதற்பாட்டு. (சன்மம் இத்தபாதி) a...d திவ்யாயுதங்களோடே சொல்லுகிற அர்த்தத்தை என்றது - புகுவதஸ்தோத்தரத்துக்கு அர்ஹகரணராகப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டராகையாகிற

A பெரியதரு 9-2-8.

ஈ—கும்பபிபை அநுஸந்தி,க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; b, ஆஸ்திராஷாணர்த்த,மாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைவில்லை என்கிறார் (சன்மம் பலபல இத்யாதி,) c அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபிபையை அநுஸந்தி,க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்; d ஸர்வேஸ்வரனாய் மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே இருக்கையன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத் தானும் ஒக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபிபையை அநுஸந்தி,க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(சன்மம் பலபல செய்து) அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிற்றொமாயிற்று. e இவ்வவதாரத்தை e₂ அடியறியுமவர்கள் e₂ அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்தி

அ—(இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி,) யத்யவா, இப்பாட்டில் அவதாரிகை மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று விவரணமாகக் கண்டுகொள்வது; அந்வயபேதே, ந பேத, தமாகக் கண்டுகொள்ளவுமாம் அதாவது. a ப, க, வத், விஷயத்திலே அர்ஹக்ஷணராகப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டராகையிறே இத்திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம்; அத்தை ஸங்க், ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் என்று முந்தினது; b “சங்கொடுசக்கரம்” என்று தொடங்கி “தண்டுகொண்டு சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டவன் - சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவில்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தி, வ்யாயுத, ங்களோடே இத்யாதி,) c “சன்மம் இத்யாதி—புள்ளூர்ந்துலகில் வன்மையுடைய அரக்கரகரரை மாளப் படை பொருத நன்மையுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவில்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மவஸ்யனான இத்யாதி,) d இப்பக்ஷத்தில் (ஸர்வேஸ்வரனாய்) இத்யாதி, நாலாம் அவதாரிகைக்குப் பாட, மில்லை என்று கண்டுகொள்வது; பாட, பக்ஷத்திலே “புள்ளூர்ந்து வந்து - உலகில் வன்மையுடைய அரக்கரகரரை மாளப்படைபொருத நன்மையுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவில்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி,) e (அகர்மவஸ்யனான) “பலபல” என்கிற விபஸாதாத்தர்யம். d “வெளிப்பட்டு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி,) என்னுதல். e அதியயத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை பரத்வத்திலேயன்றே; “சன்மம்பலபலசெய்து” என்று, ஹேயமான ஜன்மத்தைச் செய்யும் என்று அதிலே ஈடுபட்டுச்சொல்லுகிறப்போலே சொல்லுகிறதென்? என்ன (இவ்வவதாரத்தை இத்யாதி,) e₂ (அடியறியுமவர்கள்) “அடி - நிர்ஹேதுக க்ருபை” என்று அறியுமவர்கள், இவ்வவதாரம் கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக், ரஹமே ஹேதுவாக வந்ததென்று

ஜீ—அர்த்தத்தை என்றபடி. a...d தி, வ்யாயுத, ங்களோடே இத்யாத், யவதாரிகா சதுஷ்டயத்துக்கும்—அந்வயபேதே, ந பேத, தமாகக்கொள்வது. b “சங்கொடுசக்கரம்” என்று தொடங்கி, “தண்டுகொண்டு - சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டவன் - சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவில்” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தி, வ்யாயுத, ங்களோடே இத்யாதி,) b, ஏதத், விவரணம் (ஆஸ்திர இத்யாதி,) இதுக்கு - “அசுரரை மாளப்படைபொருத” இத்யாதியிலே நோக்கு. c “சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு - புள்ளூர்ந்து” இத்யாதி, மேலெல்லாம் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மவஸ்யனான இத்யாதி,) d ஏதத், விவரணம் (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி,) இந்த அவதாரிகைக்கு - சில ஸூகோஸங்களிலே பாட, மில்லை. இந்த அவதாரிகா சதுஷ்டயமும் - ஓரோ பத, ங்களிலே நோக்காக உத்தரோத்தர விவரணமாதல். e ஜன்மம் த்யாஜ்யமாயிருக்க ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வவதாரத்தை இத்யாதி,) e₂ அடியறியுமவர்கள் - “அடி - நிர்

ஈ—ஹம் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; f 1. “तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्” (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்னக்கடவதிறே; g 2. “जन्म कर्म च मे दिव्यम्” (ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்) என்று தானும் g, நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, hA “பிறந்த வாறும்” என்று தீ,மதாமக்,ரேஸரரான இவரும் வித்,த,ராயிருப்பார். i ஜ்ஞாநாதி, க்யமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு ஹேது. j இனியது விஞ்சின இடங்களிலே மிகவும் j, ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாமித்தனையிறே. k (பல) l ஓரவதாரத்தை அநு ஸந்தித்தால் B “எத்திறம்!” என்று வித்,த,ராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. m (பலபல) n கர்மவஸ்யன் பிறவிக்கு n, எல்லைகாணாநின்றோம், o அகர்மவஸ்யன் பிறவிக்கு எல்லைகாண்கிறிலோம் என்றதாயிற்று. p கர்மத்துக்கு

அ—அறியுமவர்கள் என்றபடி. e, (அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு) “செய்து” என்கிற வர்த்தமாந நிர் தே,ஸம் தத,துஸந்த,நாநுவுருத்திபரமென்று கருத்து. e, f (அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு) என்கிற வாக்யத்தாலே-அவதாரத்திலே ஆழங்காற்பட்டிருப்பதென்று ப,ஸிப்பித்து. அதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய தீ,ரா இத்யாதி,) “தீ,ரா:” என்றது - ஜ்ஞாநாதி,கராயிருப்பார் என்றபடி. பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தி என்றும் இத்தை உள்ளபடி அறியமாட்டாதே, சுற்றிச் சுற்றிப் பார்ப்பார்கள் என்ற படி. g, h “ஜ்ஞாநாதி,க்யம், ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் C மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்க்கும் உண்டாகை யாலே இருவரும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள்” என்னுமத்தை அவர்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலே த,ரீஸிப் பிக்கிரர் (ஜந்ம கர்ம சேத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) g, நெஞ்சுளுக்கி - வித்,த,ராய். l அறிவுடை யார் அல்லாதாரிற்காட்டில் ஆறுமாஸம் மோஹிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய் கிறார் (ஜ்ஞாநாதி,க்யமாயிருந்ததிறேயென்று தொடங்கி) j இப்படி ஊற்றுமாருமலநுஸந்தி,க் கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, தீ,ரபத,விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாநாதி,க்யம் என்றபி,ப்ராயித்துக் கொண்டு, ஜ்ஞாநாதி,களில் தலையானவனையும், அவன் C மயர்வறமதிநலமருளினவரையும் உத,ர ஹரித்து, ஆகையாலே ஜ்ஞாநாதி,க்யமே ஹேதுவேன்று உபஸம்ஹரித்தார்; ஆழ்வார் வேணுமாகில் ஆழங்காற்படுகிறார்; ஈஸ்வரன் ஆழங்காற்படக்கூடுமோ? என்ன (இனியது இத்யாதி,) j, ஆழங்கால்- மக்,நதை, k, l “பிறந்தவாறும்” என்றத்தை உபஜீவித்து “பல” என்றதுக்கு வாஸனை (ஓரவ தாரத்தை இத்யாதி,) m, n o “பலபல” என்கிற விபஸையாலே-கர்மவஸ்யனாய் அனேகம் பிறவிபிறக்கும் ஜீவனை வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கிறார், (கர்மவஸ்யன் பிறவிக்கித்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) n, (எல்லை காணாநின்றோம்) என்றது-பரமபத,த்திலேபோனால் பிறவியில்லாமையைப்பற்ற, p q சேதான் பிற

ஜீ—ஹேதுகக்ருபை’ என்றறியுமவர்கள் என்றபடி. f, அவதாரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பார்கள்’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி,) தீ,ரா:-ஜ்ஞாநாதி,கா: பரிஜாநந்தி-பரிதோ ஜாநந்தி என்றும், சுற்றிச்சுற்றிப் பார்ப்பார்கள் என்றபடி. g, h ப்ரமாணம் காட்டி அநுஷ்ட,நாமும் காட்டுகிறார் (ஜந்ம கர்ம ச இத்யாதி,) வாக்யத்,வயேந; 2. “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்” 3. ‘ப,ஹூநி மே வ்யதிதாநி’ இத்யாதி, கீ,தாயாம் விகி,தம். l தீ,மதாமக்,ரேஸரர்க்கு வித்,த,ராகக்கூடுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி,க்யம் இத்யாதி,) j, ஆழங்காற் -டுகை - மக்,நமாகை. ன, q சேதன் பிறவிக்கு எல்லையுண்டாகைக்கும், அவன் பிறவிக்கு எல்லையில்லாமையும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கு இத்யாதி,) வாக்யத்,வயேந. r பிறவிக்கு எல்லையில்லை’ என்ற

பா—f 1. (சன்மம் பலபல செய்து) उत्तरनाशये (२.) “अजायमानो बहुधा विजायते, तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्”

A 5-10-1. B 1-3-1. C 1-1-1.

ஈ-அவதியுண்டு q அநுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை.r தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப்படுக்காலும். r₂1. “बहूनि” (புஹுநி) என்னும்படியாயிறே இருப்பது. s (பல பல) t தேவாதியோநி பேதங்களும். அவாந்தர பேதங்களும். u (செய்து) v ஆவிர பாவமாத்ரமன்றிக்கே, கர்மவஸ்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுமாகில். 2. “ततश्च द्वादशे मासे” (ததஸ்ச த்வாத்ஸே மாஸே) என்று v₂ பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி வந்து அவதரிக்கை. wA “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் w₂பாங்கினால்” என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். x 3. “पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ । नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्” (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ)

அ-விக்கு எல்லையுண்டாகைக்கும். அவன் பிறவிக்கு எல்லையில்லாமைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்யாதி,வாக்யத்துவயத்தாலே) o r “பிறவிக்கெல்லையில்லை” என்றதுக்குத் தத்துத்தியையும் அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய இத்த்யாதி₂)யத்வா இவரறியாவிட்டாலும் அவனறிவனோவென்ன (தன்னுடைய இத்த்யாதி₃) s,t ‘பலபல’ என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (தேவாதீத்யாதி₃) u “செய்து” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - பத்துமாஸமன்றிக்கே பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணி என்னுதல், தன்னுடைய கார்யத்துக்குத் தான் கார்யமாய்ப் பிறந்தென்னுதல் v முத்தினத் தைக்காட்டுகிறார் (ஆவிர்பாவமாத்ரம் இத்த்யாதி₂) v₂ w “பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி” என்னுதுக்கு ப்ரமாணம் (பன்னிருதிங்கள் இத்த்யாதி₃) பெரியாழ்வார் திருமொழி. x இரண்டாம் தாத்பர்யத்தைக் காட்டுகிறார் (புத்தேத்யாதி₃) (யோநியோநௌ) யோநௌ யோநௌ என்றபடி. நாவேத,வித் 4 “अजायमानो बहुधा विजायते तस्य त्रिधाः परीक्षावन्ति योनिम्” 3 “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ” இத்த்யாதி, ம்ருகிகளை அறியாதவர்கள் “பரப்,ரஹ்மத்துக்கு

ஹீ—துக்கு ப₂க₂வதுத்தியுங் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய இத்த்யாதி₃) s,t பலபல’ என்ற மீம்சைக்கு-அஸங்க்யேயமென்று கீழேசொல்லி. தேவாதீ,பேதேந பேத₂ஞ்சொல்லுகிறதென்று அர்த்த த்ராத்ரய (தேவாதீ, இத்த்யாதி₃) u செய்து’ என்றதுக்கு அர்த்த₂ த்₂வயம்-பத்துமாஸமன்றிக்கே பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி என்னுதல், ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாய்ப் பிறந்து என்னுதல். v முத்தின அர்த்த₂ம் (ஆவிர்பாவமாத்ரம் இத்த்யாதி₂) ய₂வகாண்டே. 2 ‘ततश्च द्वादशे मासे मासे सैव नावमिके तिथौ । नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चस्थेषु पंचसु । ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह ॥ ९ ॥ प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् । कौसल्याऽजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम् ॥” இத்யாரப்ய, 2. ‘கௌஸல்யாஜநயத்யராமம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதம்” v₂, w ‘பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணி’ என்னுதுக்கு ப்ரமாணத்தரம் (பன்னிருதிங்கள் இத்த்யாதி₃) பன்னிரண்டு மாஸம் வயிற்றிலே பேணிவைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த நன்மையாலே இதி பாகுரார்த்த₂:-

ப்ர—r₂1. भगवद्गीतासु चतुर्थे— “बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन । तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ॥”

2. (பிசய்து) बालकाण्डे (१८) “ततश्च द्वादशे मासे चैव नावमिके तिथौ । नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चस्थेषु पंचसु । ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह ॥ ९ ॥ प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् । कौसल्याऽजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम् ॥”

x₂. यजुषि (काठ. प्र. ३-अ-९) “हिष्मयश्शकुनिर्ब्रह्मनाम । पिता पुत्रेण पितृमान्योनियोनौ । नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्”

A பெரியாழ் 3-2-8.

ஈ—நாவேதுவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் || என்கிறபடியே x_2 ஸர்வகாரணபூதனுத் தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. y (வெளிப்பட்டு) z 1. 'न चक्षुषा गृह्यते' (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. a எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதி, கண்டெடுப்பாரைப் a_2 போலே, b அப்ராக்குததி, வ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்து அவதரிக்கை. அப்ராக்குதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா த்ரஸநம் பண்ணக்கடவ வடிவை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து காட்டுகை. cA "என்றேனும் கட்கண்ணுற்காணாத அவ்வுருவை"யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்கு

அ—ஜந்மமுண்டோ" என்று விசிகித்தை பண்ணுவர்கள் என்றபடி. $v_2 x$ (பன்னிரண்டுமாஸம் க்ரஃப்யவாஸம்பண்ணி) என்னுமிடத்தில். பிஜபரதனுன பிதா ஒருத்தனுண்டாகவேனுமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் (பிதா புத்ரேணே இத்யாதி) என்னுதல். x_2 2. 'பிதா புத்ரேண பித்ருமார்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸர்வகாரணபூதனை இத்யாதி) y, z "வெளிப்பட்டு" என்ற துக்கு - வெளிப்படாத தான் வெளிப்பட்டு என்று தோற்றுகையாலே அதை அருளிச்செய் கிறார் (ந சக்ஷுஷேத்யாதி) a கண்ணுக்கு விஷயமாகாத தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷய மாக்குகையாலே சேதனுக்கு அலப்யலாப்யமாயிருந்ததென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந் தபூர்வகமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமல்லாத தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கும் ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (எப்போதும் போகிறவிடத்திலே இத்யாதி) a_2 (போலே) என்ற அதந்தரம் - காணுப்படி என்று ஸேஷம். z b 1. "न चक्षुषा क्द्रुह्यते" என்கிற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அப்ராக்குதமான இத்யாதி) c "கண்ணுக்கு விஷயமன்று" என்கிறதுக்கு, பின்னையும் ஒரு ப்ரமாணம் (என்றேனும் இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி.

ஜீ— w_2 பாங்கு-நன்மை, கேஷம் என்றபடி பெரியாழ்வார் திருமொழிமூன்றாம் பத்து, இரண்டாந் திருமொழி - எட்டாம் பாட்டு, x ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாகப் பிறந்து என்று இரண்டாமர்த்தம் (பிதாபுத்ரேண இத்யாதி) 2. "யோரி யோநௌ" யோநௌ-யோநௌ, யோநிகள்தோறும்; அவதாரங்கள்தோறும் என்றபடி. பிதா - ஜகத்பிதா; ஸர்வகாரண பூதன் என்றபடி. "புத்ரேண பித்ருமார்" புத்ரனைப் பிதாவாகவுடையவன்; ஸ்வகார்யங் களுக்குக் கார்யமாயிருப்பவன் என்றபடி. (நாவேதுவித் இத்யாதி) 3. "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்ய தீராக: பரிஜாநந்தி யோநிம்" 2. "பிதாபுத்ரேண பித்ருமார்" இத்யாதி, ஸ்ருதிகளை அறியாதவன் இந்த அவதாரமாஹாத்மயத்தை அறியாதே, 'பரப், ரஹ்மத்துக்கு ஜந்ம முண்டோ?' என்று விசிகித்தைபண்ணுவன் என்றபடி. x_2 2. 'பிதா புத்ரேண' என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸர்வகாரணபூதனை இத்யாதி) y, z "வெளிப்பட்டு" என்றதுக்கு ஸப்தகார்த்தம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி) a வெளிப்பட்டு' என்ற பத்யஸாமர்த்த்யத்துக்கு பூரவம் (எப்போதும் இத்யாதி) a_2 போலே' என்ற அதந்தரம்-காணுப்படியென்று ஸேஷம். z, b "न चक्षुषा क्द्रुह्यते" இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (அப்ராக்குதமான இத்யாதி) c 'கண்ணுக்கு அவ்விஷயம்' என்கிறதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (என்றேனும் இத்யாதி) ஒருநாளும் காண்கைக்குப் பரிகரமல்லாத புறக்கண்ணாலே காணவொண்ணாத அந்தத்திருமேனியை இதி பாசுரார்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி- இருபத்தெட்டாம் பாட்டு, d, e சங்கொடுசக்கரம்' என்கிற த்ருதியைக்கு பூரவம் (தன்னிற்பிரியாத

பர— z 1. (வெளிப்பட்டு) मुण्डकोपनिषदि [३-४] "न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा नान्यैर्देवैर्म- नसा कर्मणा वा। ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसच्चत्तस्तत् तं पश्यते निष्कलं ध्यायमानः॥"

A பெரியதிருவ 28.

ff - கிறது. d (சங்கொடு இத்யாதி,) e தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்,ராத்ரம்; f 1. 'गच्छता मातुलकुलं भरतेन' (க,ச்ச,தா மாதுலகுலம் பரதேந் இத்யாதி,வத். g அவதரிக்கும் போது தி,வ்யாயுத,ங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. h இங்குநின்றும் போவார்க்கு h, ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. i கண்டநுப,வித்த அநந்தரம் A 'அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ' என்று ப்ரார்த்தி,க்கவேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக் i,காட்சிகொடுக்கை. j (சங்கொடு சக்கரம்) k ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே. (விட) l ஒருகொத்துக்கு ஒருவரைக் கொண்டு வருகையன்றிக்கே. m (ஒண்மையுடைய உலக்கை) ஒண்மை-அறிவு.

அ—d,e 'சங்கொடு சக்கரம்' என்கிற த்ருதீயைக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னில் பிரியாத இத்யாதி) f 'சங்கொடே கூடின இவைகளை ஏந்தி' என்றுமாம் என்கிறார் (க,ச்ச,தேத்யாதி) அன்றிக்கே, ஸ்ரீபுரதாழ்வானும் ஸத்ருக்,நாழ்வானும் திருவாழியாழ்வானுடையவும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யாழ்வானுடையவும் அவதாரமென்று உண்டாகையாலே, கீழோடே சேரவுமாம். g 'சங்கொடு சக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை யொள்வான் தண்டுகொண்டு - சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (அவதரிக்கும்போதென்று தொடங்கி) h அவற்றோடே கூட அவதரிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமென்ன (இங்குநின்றும் போவார்க்கு இத்யாதி) h,2 'ஸாத்தியா:' என்கையாலே ப்ராப்யபூ,தரிதே. i அநுபூவ்யனான தான் வந்து அவதரித்தால் போராதோ, தி,வ்யாயுத,ங்களோடே வந்து அவதரிக்கவேணுமோ? என்ன (கண்டநுப,வித்த இத்யாதி,) i,காட்சி-த,ர்ஸநம். j,k 'ஒடு' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்ரம் (ஒன்றேயமைந்திருக்கச் செய்தே என்றது) ஸௌந்த,ர்யத்துக்கு ஒன்றேயமையுமென்று கருத்து. l (ஒரு கொத்துக்கு) ஸௌந்த,ர்யாநுபூவ முக,த்தாலே ஸாது,பரித்ராணம் பண்ணு கைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே அமைந்ததேயாகிலும், து,ஷ்க்ருத்,விநாஸத்துக்கு தி,வ்யாயுத,ம் வேண்டியிருந்ததேயாகிலும், ஆயுத,வர்க்க,த்துத்திலே ஒருவரமையுமே என்றபடி. ஸங்கல்பமாத்ரமே அமைந்திருக்கவும் ரக்ஷணத்திலுண்டான வ்யாமோஹாதிஸயத்தாலே அவதரிக்க வேண்டினாப்போலே, அதேகாயுத,பரி,ரஹமும் வ்யாமோஹாதிஸயத்தாலே வேண்டிற்றென்று வித்த,த,ராகிரூர் என்று திருவுள்ளம். k,l அத,வா (ஒன்றே அமைந்திருக்க) விரோதி,நிரஸநத்துக்கொன்றேயமையும், இருந்தவிடத்திலேயிருந்து நிரஸக்கும்த்தனையிறே பாஞ்சஜந்யம், விரோதி,களிருந்தவிடம் தேடி நிரஸிக்கவேண்டாவோவென்ன (ஒரு கொத் துக்கு இத்யாதி,) n ஒண்மை - அறிவும், அழகும், ஒண்மை பஞ்சாயுத,ங்களுக்கும் விரேஷண

ஜீ—இத்யாதி) f இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (க,ச்ச,தா இத்யாதி) g சங்கொடு' என்று தொடங்கி, 'தண்டுகொண்டு சன்மம் பலபல செய்து' என்று அந்வயித்து பூ,ாவம் (அவதரிக்கும்போது இத்யாதி,) h அவற்றோடே அவதரிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன (இங்குநின்றும் இத்யாதி,) i அநுபூவ்யனான தான் வந்து அவதரித்தால் போராதோ? தி,வ்யாயுத,ங்களோடே வந்து அவதரிக்கவேணுமோ? என்ன, (கண்டநுப,வித்த இத்யாதி,) j,k 'ஒடு' என்றதுக்குத் தாத்பர் யாத்ரம் ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே என்று; ஸௌந்த,ர்யாநுபூவாதி, முக,த்தாலே ஸாது,பரித்ராண து,ஷ்க்ருத்,விநாஸாத,களுக்கு ஒன்றே அமைந்திருக்கச்செய்தே என்றபடி. l (ஒருகொத்துக்கு ஒருவரை) என்றது - ஆயுத,வர்க்க,த்துக்குத் திருவாழியைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே என்றபடி. m ஒண்மை - அறிவும், அழகும் ஒண்மை-பூயுத,ங்களுக்கென்றால் விரேஷண

ப்ர— f अयोध्याकाण्डे प्रथमे—“गच्छता मातुलकुलं भरतेन नदाऽद्वयः ; विदुः सचिन्तुषो नीतः मीलितुरसकृत् ॥ १ ॥”

ஈ-n A கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. o (ஒன்வான் தண்டு கொண்டு) p கையிலே திவ்யாயுதங்களைக் கண்டால் 'இவை p, வினைக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் 'அழகுக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பார்கள்; q இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது. r ஒரு கற்பகத்தரு பனைத்துக் r, கணுத்தோறும் r, அரும்பினுற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. புன் ஊர்ந்து; இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; B பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலேயிறே இருப்பது. (உலகில்) இவ்வழகுதான் ஒரு தேசுவிசேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமதிறே; அங்ஙனையிருக்கச்செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான். s (வன்மை இத்யாதி) t இவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சு நெகிழாதவர்களான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும். u இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய u, மென்மைபோலே எல்லார்க்கு

அ-மாகக் கண்டுகொள்வது. n திவ்யாயுதங்களினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விதியோகத்தை அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை உபபாதிக்கிறார். (கருதுமிடம் இத்யாதி); o p வாளுக்கு விசேஷணமான ஒண்மையை எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி, அத்தால்-ப்ராப்யமென்று விவக்ஷித்து திவ்யாயுதங்கள் ப்ராப்யமாகக்கூடுமோ என்ன அருளிச் செய்கிறார் (கையிலே திவ்யாயுதங்கள் இத்யாதி); இந்த ஒண்மை-அழகு. ஆக, ஜ்ஞாநாதிகருமாய் அழகியராயிருப்பார்கள் என்றபடி. 1. 'தேஜோபுலீஸ்வர்யமஹாவபேரத, ஸுவீர்ய ஸக்த்யாதி, குணைகராஸி:' என்றது - ஒன்றின் விசேஷணம் எல்லாவற்றுக்குமானதுக்குத் துருஷ்டாந்தம். p, வினை-யுத்தம், q நித்யஸூரிகள் அப்படியிருந்தால் இவருக்கேது? என்ன (இவரும் இத்யாதி); o யத்துவா "ஒண்மை" என்று-அழகாய் "ஒள்" என்று தேஜஸ்ஸாய். இந்த இரண்டு விசேஷணமும்-பஞ்சாயுதங்களுக்குமாய்; அறிவுடையராய் அழகியரான திவ்யாயுதங்கள் என்று பொருள். r திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்குடலாகாரத்தை ரூபகமிட்டு ரஸிப்பிக்கிறார் (ஒருகற்பகத்தரு இத்யாதி); r, கணுத்தோறும்-ப்ரதிபர்வம், r, அரும்புகை குடும்பரிதமாகை. t (இவ்வழகை இத்யாதி); s வன்மையாவது-அவர்களுடைய மீடுக்கன்றே, ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்து அதில்லையே; இனி நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாமையாமத்தனை என்று விவக்ஷிதம். u அரக்கரானால் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாமை ஸித்தம், தம்மன்றே. அதைச் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென்னென்ன (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி); u, மென்மை-மார்த்தம், v இவருக்கு மென்மையுண்டென்னுமதுக்கு.

ஈ-மாகக் கண்டுகொள்வது. n உபபாதிதம் (கருதுமிடம் இத்யாதி); o p வாளுக்கு விசேஷணமான ஒண்மையையும் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி, அத்தால்-ப்ராப்யமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கையிலே இத்யாதி); இந்த ஒண்மை-அழகு. ஆக, ஜ்ஞாநாதிகருமாய், அழகியருமாயிருப்பார்கள் என்றபடி. 1. "தேஜோபுலீஸ்வர்யமஹாவபேரத, ஸுவீர்ய ஸக்த்யாதி, குணைகராஸி:" என்றது - ஒன்றின் விசேஷணம் எல்லாவற்றுக்குமானதுக்குத் துருஷ்டாந்தமாகக் கண்டுகொள்வது. p, வினை-யுத்தம், q நித்யஸூரிகள் அப்படியிருந்தால் இவர்க்கு ஏது? என்ன (இவரும் இத்யாதி); r திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்கு உடலாக ஆகாரத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கற்பகத்தரு இத்யாதி); r, கணுத்தோறும் - கணுக்கள் தோறும். s வன்மை-காடிந்யம், u அவர்களுக்கு நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியில்லாமை ஸித்தம், தம்மாயிருக்க, அதைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி); u, மென்மை-மார்த்தம், v

ஈ-கும் இருக்குமோ? என்றிருக்கிறார். v நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்
சிடிந்துகுமே தமக்கு. w அவனைக் காணாதபோது “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருக்கலாம்;
x திவ்யாயுதங்களுடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால்,
‘ஸ்ரணம்’ என்னுதல், எழுத்துவாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே எதிரிடுவதே
x₂பையல்கள்! என்கிறார். y அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே. அம்புக்கு இலக்
காய் முடிந்துபோவதே! என்கிறார். z (மாளபட்டிபடைபொருத) a அவர்கள் முடியும்படி
a₂ ஆயுதத்தாலே பொருத. b யுத்தத்திலே புகுநின்று b₂ ஆரோதமடித்தல். ‘ஸ்வகீய
ஜந்துக்கள்’ என்று ஆந்ருஸம்ஸ்யங்கொண்டாடுதல் செய்யாதே. ‘ஆஸ்ரித
விரோதிகள்’ என்று அழியச் செய்த நன்மையுடையவன். c அன்றியே, ஸங்கல்பத்
தாலே செய்யாதே. அவதரித்து c₂ யுத்தம்பண்ணிமுடித்த நன்மையாகவுமாம்.
d ‘மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால்,
உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே’ என்றாரிறே இவர்தாம். e அக்ஷீஷாமீயஹிம்ஸை
களில் கைகூசினாகில் ப்ராயாஸித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. (நன்மை

அ)-ப்ரமாணம் (நினைதொறும் இத்யாதி) w x,y அவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சநெகிழாத ப்ரகாரத்தை
ஆஸ்சரீயப்படுகிறார் (அவனைக் காணாதபோதித்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) x₂ பையல்-ஷூத்ரன்,
y (அழகுக் கிலக்காய்) என்கிற வாக்யம்-விவரணமாதல், மேலுக்கவதாரிகையாதல். o, z, a “தண்டு
கொண்டு” என்றத்தை மேலேகூட்டித்தாத்தர்யாந்தரம் (அவர்கள் முடியும்படியித்யாதி) z₂, a₂ c₂
படை-ஆயுதமும், யுத்தமும். b மாளும்படி பொருதால் நன்மையாவதேது. பரஹிம்ஸை நன்மையா
மோவென்ன, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகையாலே நன்மை என்கிறார் (யுத்தத்திலேயித்யாதி) b₂ (ஆரோதமி
த்யாதி) அர்ஜுனனைப்போலே 1. “அஸ்தாஸஸேஹகாருண்யதூர்மாதூர்மதிட்யாகுலம்” என்கிற
படியே ஆரோதமடித்தல், ஆந்ருஸம்ஸ்யம் கொண்டாடுதல் செய்யாதே என்றபடி; (ஆரோதமடித்த
லென்றது) ஆரோதமென்று தூர்மமாய் 2. “அஹிம்ஸா பரமோ தூர்மம்” என்று பரஹிம்ஸை பண்ணு
திருத்தலென்றபடி. c, d, ஸங்கல்பத்தாலே செய்தால் அது நிறமாகாதே; குணத்துக்கு அவத்ய
மாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மழுங்காத இத்யாதி) e “ஆஸ்ரிதவிரோதிகள்” என்றழித்
தாலும் ஹிம்ஸை தே,ராஷமன்றோவென்ன (அக்ஷீஷாமீய ஹிம்ஸைகளிலித்யாதி) 2. “அஹிம்ஸா
பரமோ தூர்மம்” இத்யாதிக்கு இவர்கள் விஷயமல்ல; 3. “பஸுமாலபேத” என்னுமபோலே

ஜீ-u₂, v இவர்க்கு மென்மையுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நினைதொறும் இத்யாதி) w அவ்
வழகைக்கண்டு நெஞ்சநெகிழாத ப்ரகாரத்தை ஆஸ்சரீயப்படுகிறார் (அவனை இத்யாதி) x₂
x₂ பையல்கள் - ஷூத்ரர்கள். y (அழகுக்கு இலக்காய் இத்யாதி) விவரணமாதல், மேலுக்கு
அவதாரிகையாதல். a “தண்டுகொண்டு” என்றத்தை மேலே கூட்டி பூவாந்தரம் (அவர்கள்
முடியும்படி இத்யாதி) z₂, a₂ c₂ படை-ஆயுதமும், யுத்தமும், b மாளும்படிபொருதால் அது
நன்மையோ? பரஹிம்ஸை நன்மையாமோ? என்ன, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகையாலே நன்மை யென்
கிறார் (யுத்தத்திலே இத்யாதி) b₂ (ஆரோதமித்யாதி) அர்ஜுனனைப்போலே ஆரோதமடித்தல்.
ஆந்ருஸம்ஸ்யம் கொண்டாடுதலென்றபடி. ஆரோதம் - நிவ்ருத்திவ்ரதம். 2. “அஹிம்ஸா
பரமோ தூர்மம்” என்று பரஹிம்ஸை பண்ணவொண்ணதென்றிருத்தலென்றபடி. d ஸங்கல்
பத்தாலே செய்தால் அது நிறமாகாதே; குணத்துக்கு அவத்யமாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்
(மழுங்காத இத்யாதி) e ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் என்று அழித்தாலும் ஹிம்ஸை தே,ராஷமன்றோ
என்ன (அக்ஷீஷாமீய இத்யாதி) இத்தால் 2. “அஹிம்ஸா பரமோ தூர்மம்” இத்யாதிக்கு

2. குறைவில் தடங்கடல் கோளர வேறித்தன் கோலச்செத் தாமரைக்கண் உறைபவன் போலவோர் யோரு புணர்ந்த ஒளிமணி வண்ணன்கண்ணன் கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக் காய்த்தவம்மாள் நிறைபுகழேத்தியும் பாடியு மாடியும் யானோரு முட்டினே.

ஆ- 2. அவா:-(குறைவில்,) இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்வப்பாவதார திவ்வ சேஷ்டி தங்களைத் திரள அநுபவித்து, பின்னை அவற்றைத் தனித்தனியே அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:-தன்னுள்ளே எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே குறைவற்று அவாப்தகாமமான தடங்கடலிலே பண்ணுமணி வராத மயூக, மண்டல ப்ரகாஸமானோதர திவ்வதாமனாயிருந்த திருவந்தாழ்வான்மேலே ஏறியருளித் தத்ஸம்ஸ்பரிஸஜந்த

ஈ-யுடையவன் சீர் பரவப்பெற்ற நான்) அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப்பெற்ற நான். f (ஓர் குறைவிலனே) g முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப் போலே அறியாதொழிதல். அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப் பேச நிலமன்றிக்கே யிருத்தல். ஸிஸுபாலாதிகளைப்போலே, 'நம்மிலேயொருத்தன்' என்று பரிபுவித்து முடிந்துபோதல். ஸீவிஸ்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே g, நீச்சநீராதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார். h 1. "सोऽनुते सर्वान् कामान्" (ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்று ஒரு தே,ஸவிஸேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்தில் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ?

1.

அ-என்றபடி. f, g. "ஓர் குறைவிலன்" என்கையாலே ஸம்பூவிதமான குறைகளைக்காட்டுகிறார், (முதலிலே இத்தயாதி,) g, நீச்சநீராவது - தரைகாணவொண்ணுமை, h "நானோர் குறைவிலன்" என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யம் (ஸோஸ்நுதே இத்தயாதி,) g அன்றிக்கே "ஓர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (முதலிலே ஸம்ஸாரிகளிட்யாதி,) h "குறைவிலன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸோஸ்நுதே இத்தயாதி,) என்னுமாம், 'சீர்பரவப் பெற்ற நான்' என்கையாலே குறையில்தலை என்றபடி. "சங்கொடு சக்கரம் வில்" என்று தொடங்கி, "தண்டுகொண்டு-சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு, மீளவும் சங்கொண்டு தொடங்கி ஓர் குறைவிலன்" என்று அங்வயம். 1,

ஜி-இவர்கள் விஷயமன்றென்றபடி. f g 'ஓர் குறைவிலன்' என்கையாலே ஸம்பூவிதமான குறைகளைக்காட்டுகிறார் (முதலிலே இத்தயாதி,) g, நீச்சநீராவது - தரைகாணவொண்ணுமை. h 'குறைவிலன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸோஸ்நுதே இத்தயாதி,) யத்வா, 'குறைவிலன்' என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யமாதல். "உலகில் - சங்கொடு சக்கரம் வில், இத்தயார்ப்ய தண்டுகொண்டு - சன்மம் பலபலசெய்து வெளிப்பட்டு மீளவும் சங்கொடுசக்கரம் இத்தயார்ப்ய, க்ரமேண அங்வய: 1.

ப்ர-(சீரித்தயாதி.)h1 उपनिषदि (तै-आ-१) "यो वेद निहितं ... एवमे व्योमन् सोऽनुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति"

ஆ.—நிரதிரயஸுகூறுபவ நிரதனாயிருந்து, ஆஸ்ரித பரித்ராணர்த்தமாக வஸுதேவ க்ருஷே அவதீர்ணனாய், ஹேயப்ரத்யகேனாய், கறையலி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக் காய்ந்த அம்மான் நிறைபுகழ்களை நிரஸ்த ஸைஸ்த ப்ரதிபந்த, அனாய்க்கொண்டு ஏத்தியும் பாடியும் ஆடியும் அநுபுவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். 2

ஒ—அவ:-இரண்டாம் பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளுகைக்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி ஸ்ரீவஸுதேவார் திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆஸிதவிரோதி, நிரஸநம்பண்ணுநின்றிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய கீர்த்தியை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பலபடியும் அநுபுவிக்கப்பெறுகையாலே எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

வ்யா:- (குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி) - தன்னுடைய ஸந்தித, ரந்த தாலே குறைவற்றுக் கண்வளர்ந்தருளப் போரும்படியான பெரிய கடலிலே நிரவதி, க தீ, ப்தியுத்தன திருவநந்தாழ்வான்மேலேயேறி; கோளாகிறது மிடுக்கு என்றும் சொல்லுவர். கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. (ஓர் யோகு புணர்ந்த என்று தொடங்கி) - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலும் ஸ்வகு, னுஸந்த, ரந்த தாலும் உஜ்ஜ்வலமான திருநிறத்தையுடையனாய், ஆஸிதாபந்நிவாரணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ப்ரதிசூலருடைய ருதி, ரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபு, ரணமான திருமூக்குடைய பெரிபதிருவடியை நடத்தி அஸுர நிரஸநம் பண்ணின ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிபூர்ணமான புகழை ஹ்ருஷ்டனாய்க் கொண்டு மிகவும் அநுபுவிக்கப்பெறுகையாலே நான் ஒன்றும் ப்ரதிஹதபே, க, னல்லேன். 2

ப—2. அவ:-அநந்தரம், இவ்விரோதி, நிரஸநர்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமான சுக்ரரார்ணவஸாயியினுடைய ரக்ஷணர்த்த, ப்ரவ்ருத்தியால் வந்த புகழை ப்ரீதிபூர்வமாக அநுபுவிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு விச்சே, துமுடையேன்ல்லேன் என்கிறார்.

குறைவு இல்-தன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே பரிபூர்ணமாய், தடம் கடல்- (கண்வளருகைக்கு) இடமுடைத்தான கடலிலே, கோள் அரவு - பெருமிடுக்கன திருவநந்தாழ்வான் மேல், ஏறி - ஏறி, தன் கோலம் - தன் ஈஸ்வரத்வ ஸைசகமான அழகையுடைத்தாய், செந்தாமரைக் கண்ணுறைபவன்போல - சிவந்த தாமரை போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் மலரும்படி உறங்குவான்போலே, ஓர் யோகு புணர்ந்த - அத், விதீயமான தி, வ்யாத்மஸ்வருபா நுஸந்த, ரந்திலும் ஜகத், ரக்ஷண சிந்தையிலும் பொருந்தி, மணி - தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலே, ஒளி - பேரொளியையுடைத்தான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், கண்ணன் - [அக் கிடையைவிட்டு 1. “आगतो मधुरां पुरीम” (ஆக, தோ மது, ராம் புரீம்) என்று] க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, கறை அணி - [அண்டம், பக்வமாவதற்கு முன்னே

உடைக்கைபாலே அக்ரத்திலே) கருகுதலாகிற அடையாளத்தை ஆபுரணமாகவுடைத்தான, மூக்குடை - திருமூக்கையுடைய, புள்ளை - பெரிய திருவடியை, கடாவி - நடத்தி, அசுரரைக் காய்ந்த - அஸுரரை ஸ்வப்ரதாபத்தாலே நஸிப்பித்த, அம்மான் - ஸர்வாதிகனுடைய, நிறைபுகழ் - பரிபூர்ணமான விஜயப்ரதையை, ஏத்தியும் - (ப்ரீதியுக்கனாய்க்கொண்டு) ஸ்தோத்ரம் பண்ணியும்; பாடியும் — இசையிலே வைத்துப் பாடியும், ஆடியும் - (ஹர்ஷத்தாலே) ந்ருத்தம் பண்ணியும் வர்த்திக்கிற, யான் — நான், ஒரு முட்டு இலன் — ஒரு விச்சேதும் உடையேனல்லேன், முட்டு - விலக்கு; கறையணி மூக்கு என்று - விரோதிகளைத் துண்டிக்கையாலே கறையேறின மூக்கென்றுமாம், கோள் - மிடுக்கு; ஒளியுமாம். 2

இ - அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்; இதில் “திருவவதாரகந்தமாசுத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து அவதரித்து ஆஸீத விரோதிகளை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:—(குறைவில் தடங்கடல்) நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றார் உண்டு. A “திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று மாலுங்கருங்கடலே என்னோற்றாய்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கப் பெற்ற இதுவும் ஒன்றே! (தடங்கடல்) B “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே அஸ்ங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான இதுவும் ஒரு பூக்யமே! (கோளரவேறி) கோள் என்று ஒளியாய், ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலேயுண்டான ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோள் என்று தேஜ:பதூர்த்த,ங்களான க்ரஹங்களாய், அவ்வழியாலே ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று மிடுக்காய், 1. ப்ரக்யவிக்ரமபலேக்யமணி (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந பூலகதாமநி) என்கிறபடியே தூரணஸாமர்த்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். (அரவு) மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கை. (ஏறி) சுழலவந்து ஸாதூரமாக நோக்கியேறுகை. (தன்கோலம் இத்யாதி) வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் படியாய், ஐஸ்வர்ய ஸைசகமான சிவப்பையுடைத்தாயிருக்கை. (சண்ணுறைகை) கண்வளர்கை. கண்வளரல் என்று பேராய், ஜகதூரக்ஷணசிந்தாயுத்தானகை. ரக்ஷயவர்க்கும் கரைமரம் சேரும்படியையாதல், 2. “ஆத்மான் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயத்” (ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயத்) என்கிறபடியே ரக்ஷகனான தன்னை யாதல் அநுஸந்திக்கை. (ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்) ரக்ஷயவர்க்கு,த்தைத் தன் வடிவழகாலே துவக்கிக் கரைமரம் சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன்: ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், (கறையணி இத்யாதி) ராஜாக்கள் கறுப்பு உடுத்து நகரஸோதனைப் படைப்பதால் பாக்கரமும் முகம் தோற்றமும் ஸேவிக்கக் கடவதினே, ப்ரதிகூலருடை... தாலே கறை

இ-யேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; முட்டையைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே உடைத்தத்தாற் பிறந்த தழும்பாய், அது ஸ்ரீவத்ஸம்போலே இவனுக்கு ஆபரணமாயிருக்குமென்னுதல். (கடாவி) நடத்தி. (அசுரரைக் காய்ந்த) ஆழிதருடைய பேராக, பரிகரமே ஆழிதவிரோதி, நிரஸநத்துக்கும் பரிகரமென்கை. (காய்ந்த) நஸிப்பித்த. (அம்மான்) இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது தின்னாதபடி நோக்கும் நிருபாதி, கஸோஷி. (நிறை புகழ் இந்த லக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழைப் பீர்திப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும், பாடியும், ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே இருந்த விடத்தில் இராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் புகுவத், பேராக, துக்கு ஒரு ப்ரதி ஹதியையுடையனல்லேன் என்கிறார். 2

ஈ-அவ-இரண்டாம் பாட்டு. a முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார், இதில் திருவவதார கந்த, மாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து. அங்கு நின்று ம் ஸ்ரீவஸுதேவ குமாரனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை அழியச் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

வ்யா :- (குறைவில் தடங்கடல்) b நானேயன்று, b, என்னிலும் குறைவற்றருண்டு. b, 'தடங்கடல்' என்னுந்நிற்கச்செய்தே, குறைவில் தடங்கடலென்றது—c-A 'திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய்' என்னுமாபோலே அவ னோட்டை ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே c, குறைவற்றிருக்கை. d யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன்மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரனைத் தன் னுள்ளேயிட்டிக்கொண்டு அத்தாலே உகந்து குறைவற்றிருக்கை. (தடங்கடல்)

அ-இரண்டாம் பாட்டு (குறைவிலித்யாதி) a வ்ருத்தாநுவாத, பூர்வகமாகப் பாட்டெல்லாம் கடாஷி த்து அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலித்யாதி) b b, (நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றார் உண்டு) என்றது — அவன் குணங்களைப் புகழப்பெற்றுக் குறைவற்ற என்னிலும், அவன் திருமேனி, தீண்டப்பெற்றுக் குறைவற்றார் உண்டென்றபடி; தமக்கு பூரஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷமில்லையிறே; தாம் குறைவற்றது-கீழிற்பாட்டிலே. b, 'குறைவில்' என்றதுக்கு-விஸ்தாரத்தைச் சொல்லுமளவில் புநருக்த மாகையால் புகுவத்ஸ்பர்ஸத்தால் வந்த ஆநந்தத்தாலே குறைவற்றிருக்கும் என்னுமதுவே அர்த் த, மாகவேனுமென்கிறார் (தடங்கடலித்யாதி) c (திருமேனி யித்யாதி) முதல் திருவந்தாதி. c, குறைவற்றிருக்கை-குறைவற்றிருக்கையை என்றபடி, d த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம்

ஜீ-இரண்டாம் பாட்டு (குறைவில் இத்யாதி) a வ்ருத்தாநுவாத, பூர்வகமாகப் பாட்டெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை (முதற்பாட்டில் இத்யாதி) b, (என்னிலும் குறைவற்றருண்டு) என்றது—அவன் சீர்பரவிக் குறைவற்ற என்னிலும், திருமேனி தீண்டப்பெற்றுக் குறைவற்றரு முண்டு என்றபடி, தமக்கு பூரஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷமில்லையிறே; தாம் குறைவற்றது-கீழிற்பாட்டிலே 'சீர்பரவப்பெற்ற நானோர்குறைவில்' என்றத்தைப்பற்ற. b, கடலுக்குக்குறைவறுதி-பரப்பாலேயோ? என்ன (தடங்கடல் இத்யாதி) c (திருமேனி இத்யாதி) முதல் திருவந்தாதி, பத்தொன்பதாம் பாட்டு, A 'மாலும்கருங்கடலே' இத்யாதி, ஸர்வகாலமும் அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்ஸிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஸஸுகத்தாலே மயங்காநிற்கிற கறுத்த கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாத, நாநுஷ்டாநம்பண்ணினாய்? இதயர்த்த, d த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக விவரணம் (யசோதை

ff-அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான கடல். e (கோளரவு ஏறி) கோளென்று - ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸபர்ஸத்தாலே நிரவதி, தேஜஸ்ஸையுடையனான திருவந்தாழ்வான்மேலே ஏறி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, கோளென்று - மிடுக்காய், e, 1. "प्रकृष्टविज्ञानवैक्यामनि" (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபுலைகத்யாமநி) என்கிற படியே ஸர்வேஸ்வரனும் ஸர்வேஸ்வரியுங் கூடித் துகையாநின்றால் பொறுக்கைக்கு ஈடான தூரணஸாமர்த்த்யத்தையுடையனுயிருக்குமென்னுதல். (அரவு) மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனுயிருக்கை. f (தன இத்த்யாதி) g வெறும்புறத்திலே g, ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய், g, ஸர்வைஸ்வர்யஸுலசகமாய், g, பெரிய பிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்த, ஸுலசகமாய் அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரையை ஒருபமை சொல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள். * (உறைகை - உறங்குகை. கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. h கண்வளருகையென்று h, பேராய் ஜகத், ரக்ஷண சிந்தாயுத்தனாகை. (i ஓர் i, யோகு புணர்ந்த) j 'ஸகலப்ராணிகளும் நம்மைக் கிட்டிக் கரைமரஞ்சேர்ந்ததாம் விரகேதோ?' என்று இவற்றினுடைய j, ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணினால் j, அவ்வநுஸந்த்யாநம் பொருமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது கர்ப்பூரநிகரம்

அ- (யசோதைப் பிராட்டியித்த்யாதி) விவரணமாதல், e கோள்-தேஜஸ்ஸும், மிடுக்கும் f g (வெறும்புறத்திலே) "தன்கோலம்"-தன்னதானகோலம்; இதரநிரபேக்ஷம். ஸ்வாபுரணிகமான ஸௌந்தர்யத்தை உடைத்தென்றபடி. g, (ஸர்வைஸ்வர்ய ஸுலசகமாய்) செம்மின் தாத்தர்யம். g, (பெரிய பிராட்டியாரோட்டை) அதுவுமப்படியே, f கோலம்-அழகு. h "போலவோர்யோகு புணர்ந்த" என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (கண்வளருகை இத்த்யாதி) h, "உறைபவன் போல" என்கையாலே (பேராய் என்றது) i, j 2. "யோக, ஸ்ஸந்ஹநோபாய த்யான ஸங்க்ஷி யுக்திஷு" என்றதுக்குள்ளே, உபாயத்தையும் த்யானத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் (ஸகலப்ராணிகளும் இத்த்யாதி) j, ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணினால் என்னுமளவும்- ஓரர்த்தம். j, அவ்வநுஸந்த்யாநமென்று

ஜீ-இத்த்யாதி, e கோள்-தேஜஸ்ஸும், மிடுக்கும் e, ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந-இத்த்யாதி, ஸ்தோத்ரே. ("தயாஸஹாரீம்" இத்த்யாதி) f (தன்கோலம்) தன்னதான கோலத்தையுடைய இதி ஸப்த்யார்த்தம். கோலம்-அழகு. g ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க; த்ருஷ்டி பரிஹாரம் பண்ண என்றபடி. g (வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க) என்றது - ஒரு ஒப்பனையால் வந்த அழகுக் கன்றிக்கே ஸ்வத: உண்டான அழகுக்கு ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாய் என்றபடி. இத்தால்-இதரநிரபேக்ஷ ஸ்வாபுரணிக ஸௌந்தர்யத்தையுடைய திருக்கண்கள் என்றபடி. g, g, 'செம்' என்றதுக்கு பூரவம் - ஸர்வைஸ்வர்ய இத்த்யாதி, விசேஷணங்கள். h 'போல' இத்த்யாதிக்கு பூரவம் (கண்வளருகையென்று. இத்த்யாதி) h, 'போல' என்கையாலே (பேராய்) என்றது. i, j / 2. "யோக, ஸ்ஸந்ஹநோபாய த்யான ஸங்க்ஷி யுக்திஷு" என்றதில் உபாயத்தையும் த்யானத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் (ஸகல இத்த்யாதி) j, ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணினால்

ப்ர- (குறைவில் இத்த்யாதி) (கோளரவு) e, 1 स्तोत्रे-तया सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञान-वैक्यामनि । ऋणामणित्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ॥

* ( ) இவ்வடைப்பிணுள் உள்ளது ப்ரக்ஷிப்த மென்பர்.

ஈ-யாயிலேயிடுவாரைப்போலே j, l. “आत्मानं वासुदेवाय चिन्तयन्” ஆத்மாநம் வாஸு தே,வாக்யம் சிந்தயந் என்று தன்னைத் தானே அநுஸந்தி,யாநிற்கும். k இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே ரக்ஷணோபாயம் k, தோற்றுமே: (ஒளி மணிவண்ணன் கண்ணன்) ரக்ஷயவர்க்க,த்தைத் தன்வடிவழகாலே l சரைமரஞ் சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். m A “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ” இதே n ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேபிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். (கறையணி இத்யாதி,) ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொண்டு கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கையாலே கறையேறி அதுவே ஆப,ரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் ‘புத்ரமுக்யம் காணவேணும்’ என்னும் அபி,நிவேஸத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒரு உத்யோகத்தைப் பண்ணினாலாய், அத்தால் ஓரடையாளம் பிறந்து. அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸீவத்ஸத்தோபாதியாய், அத்தை ஆப,ரணமாகவுடைய புள் என்றுமாம். o (கடாவி) p ரத,ாதி,களை நடத்துமாபோலே, திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே p, திமிர்ந்து, p, வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்த

அ-தொடங்கி இரண்டாமர்த்தம், l ஓர்-அத், விதீயம், யத்,வா, ஓர்ந்து-சிந்தித்து. l, j, (ஆத்மாநம்) ‘யோகுஸப், த, விவக்ஷிதம்’ என்றிங்ஙனே சிந்தித்து ஸ்வாத்ம த்யாநம் பண்ணின என்று ஏகார்த்த, மாகவுமாம். k “உபாயசிந்தை பண்ணி” என்றதுக்கருகுணமாக மேலில் பதத்துக்கு அவ தாரிகை (இப்படி இத்யாதி,) இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே-ஆத்மத்யாநம் பண்ணினவாறே. k, (தோற்றுமே) அவதாரமே உபாயமென்று என்றபடி. 2. “தத,ா த்மாநமேவாவைத் அஹம் ப்ரஹ்மா ஸ்மீதி தஸ்மாந் தத் ஸர்வமப,வத்” என்கிற வைதிக திர்தேஸம் பின்னாடினபடி-என்றருளிச்செய்வர். j, m (கரைமரம் சேர்க்கைக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தான்) என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆட் கொள்ள இத்யாதி,) பெரியாழ்வார்திருமொழி. n ஸப்,த,ார்த்தம், (ஒளியை இத்யாதி,) o, p, “கடாவி” என்கிற ஸப்,த,த்துக்கு ஸ்வாரஸ்யம் (ரத,ாதி,களை இத்யாதி,) p, திமிர்ந்து-ஸ்த ப்,த,மாய். p, q வடிம்பிட்டுத்தாக்கினது ப,ஹமாகச்சொல்லலாமோவென்ன, அது வாஹநத்துக்கு

ஜீ—என்னுமளவுர்-ஓர்த்தம். j, அவ்வநுஸந்த,ாநமென்று தொடங்கி-இரண்டாமர்த்தம், l ஓர்-அத், விதீயம். l, யோகுபுணர்த்த-ரக்ஷணோபாயசிந்தைபண்ணுகிற என்றும், ஸ்வாத்மத்யாநம் பண்ணுகிற என்றும் அர்த்த,த்யயம். j, “ஆத்மமாயாமயீம் தி,வ்யாம் யோக,நித,ராம் ஸமாஸ் தி,த: / ஆத்மாநம் வாஸுதே,வாக்யம் சிந்தயந் மது,ஸ-உத,ந:” இதி ஷஷ்டே,டம்ஸே. k உபாயசிந்தை பண்ணி” என்றதுக்கு அநுகு,ணமாக மேலிற் பதத்துக்கு அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி,) இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே-ஆத்மத்யாநம் பண்ணினவாறேயென்றபடி. k, தோற்றுமே-அவதாரமே உபாயமென்று என்றபடி j, m (கரைமரம் சேர்க்கைக்கு க்ருஷ்ண னாய் வந்து அவதரித்தான்) என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆட்கொள்ள இத்யாதி,) எல்லாரையும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து அவதரித்த கே,ரபதிர்,பாஹகளை இத்தர்த்த, பெரியாழ்வார் திருமொழி, முதற்பத்து, ஆறும் திருமொழி,சாற்றுப்பாட்டு n ஸப்,த,ார்த்தம் (ஒளியை இத் த்யாதி,) o, p “கடாவி” என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் (ரத,ாதி,களை இத்யாதி,) p, திமிர்ந்து-

ப்ர-(ஓர் யோகுபுணர்ந்து) j, l. षष्ठे (५. ४) “आत्ममायामयीं दिव्यां योगनिद्रां समा-स्थितः । आत्मानं वासुदेवाय चिन्तयन्मधुसूदनः ॥ ६ ॥

3. முட்டில்பல் போகத் தொகுநீ: நாயகன் புவல குக்குரிய
கட்டியைத் தேனை யமுதைநன் பாடிக் களிவைக் கரும்புதன்னை
மட்டவிந் தன்னத் துழாய்முடி யானை வணங்கி அவன்திறத்துப்
பட்டபின் னைஇறை யாகிலும் யானென் மனத்துப் பரிவிலனே.

ஆ—8 வ்யா:— (முட்டில்) நித்தளித்த, தாஸங்க்யேயபேராக்யனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதி,
கனாய், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, மநுஷ்யலோகத்திலே மநுஷ்யஸஜாதியதயா
வஸுதேவச்சுருஹே அவதிர்ணனாய், ஸர்வலோகத்துக்கும் பொதுவாய், பரமபேராக்ய
பூதனான எம்பெருமானை வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை என் மனஸ்ஸில்
து:க்க,மெல்லாம் போயிற்று. 3

ஒ—அவ:— மூன்றும் பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பேராக்யதாநுஸந்தாநப்ரீதி
புலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு ஒரு
மனோது:க்க,மில்லை என்கிறார். 3

ஈ—வேண்டியிருக்கிறபடி. q 1. “त्वद्भ्रिंसमर्दकिणाङ्गशोभिना” (த்வத,ங்க்,ரிஸம்மர்த்த,
கிணங்கசோபி,நா) என்னக்கடவதிறே. r (அசுரரைக் காய்ந்த) இப்படி பெரிய
திருவடியை நடத்தாநின்றனுகொண்டு ஆஸுரவர்க்க,த்தை நஸிப்பித்த. s ஆஸ்ரித
ருடைய பேராக்யோபகரணமே ஆஸ்ரிதவிரோதி,நிரஸந பரிகரமுமென்கை. (அம்மான்)
இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதி,கசேஷி. (நிறைபுகழ்
இத்யாதி,) இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும்,
பாடியும், ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான்.
ப,க,வத்,பேராக்யத்துக்கு ஒரு t ப்ரதிஹதியுடையேனல்லேன் என்கிறார். (முட்டு)
விலக்கு. 2.

அ—பேராக்யமாயிருக்குமென்கிறார் (த்வத,ங்க்,ரி இத்யாதி,) 2. “துங்க,பீரகடி,நஸ்தநாந்தரே காந்த,
த,த்தமப,லா நக,கூதம் I ஆவ்ருணேதி விவ்ருணேதி வீக்ஷதே க்ருச்ச,ரலப,த,மிவ நிர்த
த,நோ த,நம்/I” இத்யாதி, o, r, s “புள்ளைக்கடாவியசுரரைக்காய்ந்த” என்றதுக்கு (ஆஸ்ரி
தருடைய இத்யாதி,) ஆஸ்ரிதனானவன் ஈஸ்வரனை அனுப,விக்கும் நேரத்தில் அதுக்கு வர்த
த,கத்வேந உபகரணமாயிருக்கும் என்றபடி. t ப்ரதிஹதி-ப்ரதிப,ந்த,கம். 2

ஜீ—ஸ்தப,த,மாய். p, q வடிம்பிட்டுத் தாக்கிலுல் து:க்க,ருபமாயிராதோ? என்ன, பேராக்யமா
யிருக்குமென்கிறார் (த்வத,ங்க்,ரி இத்யாதி,) ஸ்தோத்தரே. p, வடிம்பிட்டுத்தாக்கி-தநிபோட்டுக்
கிளப்பி, o, r, s “புள்ளைக்கடாவியசுரரைக்காய்ந்த” என்றதுக்கு ப,ாவம் (ஆஸ்ரிதருடைய
இத்யாதி,) ஆஸ்ரிதனானவன் ஈஸ்வரனை அனுப,விக்கும்டத்தில் அதுக்கு வர்த்த,கத்வேந
உபகரணமாயிருக்குமென்றபடி. t ப்ரதிஹதி-ப்ரதிப,ந்த,கம். 2

ப்ர-q1 (स्तोत्रे) दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः । उपस्थितं
चैन पुरो गरुत्मता त्वद्भ्रिंसमर्दकिणाङ्गशोभिना ॥

ஒ— வ்யா:—(முட்டிப்பல்போகத்து என்று தொடங்கி) அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய பேராக்யனாய். நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸமாதிகளு ஸர்வஸ்வரனாய். (மூவுலகுக்குரிய கட்டி என்று தொடங்கி) எல்லாருக்கும் ஒக்க ப்ராப்தமான ஜகதில் ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் போலேயுமாய், இவ்வளவென்று பரிச்சேத்யுக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஸ்யபேராக்யமாயிருந்துள்ள அவன் திருவடிகளிலே அடிமையிலே அந்வயித்த பின்பு. “மூவுலகுக்குரிய ஒரு தனி நாயகன்” என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். 3

ப.—3. அநந்தரம், “நிரவதிக ஸர்வப்ரகாரபேராக்யதையை அநுபுவித்த நான் ஒரு மக:பீடையையுடையேனல்லேன்” என்கிறார்.

மூவுலகுக்கு உரிய—தரிவித்யசேதநாசேதநங்களுக்கு அஸாதாரணபூதனாய். முட்டு இல்—அவிச்சிந்நமாய், பல் போகம்—பூஹுவித்யமான பேராக்யஸம்ருத்தியையுடைய, ஒரு—அத்விதீயனான, தனிநாயகன்—ப்ரத்யாகநாயகனாய், நல் கட்டியை—அந்தர்பூஹிஸ்ச ரஸகநமான கருப்புக்கட்டி, நல் தேனை—ஸர்வரஸஸமவாயமான தேன், நல் அமுதை—நித்யபேராக்யமான அம்ருதம், நல் பாலை—ஸ்வாபூரூப ரஸமான நன்மையையுடைய பால், நல் கனியை—அப்போதே நுகரவேண்டும் பக்வமான கனி, நல்கரும்பு தன்னை—கணுத்தோறுமினிதான கரும்பு (என்னலாம் படி ஸர்வவித்யபேராக்யதையையுடையனாய்), மட்டு—(இந்த பேராக்யதாஸூசகமாய்) மதுஸ்யந்தியாய். அவிழ்—விக்ஸிதமாய்க்கொண்டு, தண்—குளிர்ந்து, அம்—அழகியதான, துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடியாளை—திருவபிஷேகத்தையுடையவளை, வணங்கி—(இந்த பேராக்யத்வஸேஷித்வங்களுக்குத்தோற்று) வணங்கி, அவன்திறத்து—அவன் விஷயத்திலே, பட்டபின்னை—(அநந்யார்ஹமாய்ப்படி) உட்பட்டபின், யான்—(பரிபூர்ணவிஷயாவகூரஹிபான) நான், இறையாகிலும்—ஏகதேஸமாகிலும், பரிவு—(இதரவிஷய ஸம்பூரிதமான அலாபுவைகல்யவிச்சேத்யுக்கேதாத்ரத்வாதிநிபுந்தநமான) பரிப்பானது, என்மனத்து—என்மனஸ்ஸில், இலன்—உடையேனல்லேன். பரிவு—பரிப்பாய், மக:பீடையென்கிறபடி. மூவுலகுக்குரிய கட்டி என்று—ஸேஷித்வத்தோபாதி பேராக்யதையும் ஸாதாரண மென்றுமாம். 3

இ-அவ:-மூன்றாம் பாட்டில், “ஈஸ்வரனுடைய பேராக்யதாநுஸந்தநத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தான எனக்குக் கூடத்ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் மனோது:க்கூமில்லே” என்கிறார்.

வ்யா:—(முட்டிப் இத்யாதி) சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே; பலவகைப்பட்ட பேராக்யங்களை உடையனாயிருக்கை. அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய - பேராக்யனாயிருக்கை. (ஒரு தனிநாயகன்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது; அங்ஙனன்றியிலே அத்விதீயனான தனிநாயகன்; நிரஸ்த ஸமாப்யதிகளாயிருக்கை. “மூவுலகுக்குரிய தனி ஒரு நாயகன்” என்று கீழே

இ-கூட்டுதல். 1. “त्रैलोक्यमपि नायेन येन स्यात्तथवत्तरम्” (தரைலோக்யமபி நாதே, ந யேந ஸ்யாந்நாத, வத்தரம்) என்கிறபடியே ஸர்வலோக ஸாதாரணனான. 2. ‘सर्वलोकशरण्याय’ (ஸர்வலோகஸரண்யாய) என்று என்னைப்பாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. மூவுலகுக்குரிய கட்டியை என்று மேலோடே கூட்டுதல். பேராக்யதையும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கை. (கட்டியை) உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஏகரஸமாய் ரஸகநமாயிருக்கை; “3. रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:). (தேனை) அதில் காடிநீடம் தவிர்ந்திருக்கை. (அமுதை) விலக்ஷண பேராக்யமாயிருக்கை. (நன்பாலை) அவி லக்ஷணர்க்கும் பேராக்யமாயிருக்கை. ‘நன்மை’ எங்கும் கூட்டக்கடவது. (கனியை) கண்டபோதே நுகரலாம்படியிருக்கை. (கரும்புதன்னை) கைதொட்டு ரஸிப்பிக்க வேண்டாதிருக்கை, ஆக, 4. “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடி. இவையெல்லாம் உபமானமாகப் போராமையாலே, அதுதன்னையே சொல்லுகிறது—(மட்டு அவிழ் இத்யாதி) தேன்விரிகிற திருத்தழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை, ஆக, ஆஸ்ரமணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (வணங்கி) அவன் தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளைக் கிட்டுகை ஸேஷபூத னுக்கு ஸ்வரூபம். (அவன்திறத்துப் பட்டபின்னை) அவனிடையாட்டத்திலே பட்ட பின்பு (இறையாகிலும்) அத்யல்பமும், (யான்) விஷயாந்தரவிமுகுனான நான். (என் மனத்துப் பரிவிலன்) என்மநஸ்ஸில் து:க்கமுடையேனல்லேன். 3

ஈ -அவ-மூன்றும் பாட்டு, a ஸர்வேஸ்வரனுடைய பேராக்யதாநுஸந்தாந பரீதிபுலாத் காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, a, கஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருத,யது:க்கம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யா-‘முட்டில் இத்யாதி’) சிலநாள் சென்றவாறே b முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அளங்க்யேயமான பேராக்யங்களையுடையனாய், அத்,விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது - c தன்னை ‘நாயகன்’ என்றால், பின்னை c, இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில் லாதபடி இருக்கை. d ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக d, அத்,விதீயனான தனிநாயகன் என்கிறார்.

அ-மூன்றும்பாட்டு (முட்டில் இத்யாதி) a “மூவுலகுக்குரிய கட்டியை” என்று தொடங்கி “என்மனத்துப் பரிவிலன்” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி) b முட்டுப்பட-ப்ரதிஹதிப்பட; அநித்யமாக, c “ஓருதனி” என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் (தன்னை நாயகனென்றால் இத்யாதி) c, d இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில் லாதபடி என்றதுக்கு ஸப்த,தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி) d, (அத்,விதீயனான தனிநாயகன்) அத்,விதீயனாகையாலே “தனிநாயகன்” என்று ப்ரஸித்த,தன். ‘மஹாவ்ருக்ஷம்’

ஜீ-மூன்றும் பாட்டு—(முட்டில் இத்யாதி) a ‘மூவுலகுக்குரிய கட்டியை’ இத்யாரப்ய ‘என் மனத்துப்பரிவிலன்’ என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி) b முட்டுப்பட-தட்டுப்பட; அநித்யமென்றபடி, c “ஓரு தனி” என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் (தன்னை நாயகனென்றால் இத்யாதி) d, தனிநாயகன் என்றால் போராதோ? ‘ஓரு’ என்று விஸேஷிக்கிறதென்? என்ன (ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி) d, (அத்,விதீயனான தனிநாயகன்) அத்,விதீயனாகையாலே தனிநாயகனென்று ப்ரஸித்த,தன். ‘மஹாவ்ருக்ஷம்’ ‘பாலுண்ணி’, என்.

ஈ-‘மூவுலகுக்கு உரிய - ஒரு d₂ தனிநாயகன்’ என்று கீழே கூட்டுவது. *[(முட்டில் பல்போகம்) ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது] e 1, “त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम्” (த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாத,வத்தரம்) என்கிற படியே. e₂ 2. *** “सर्वलोकशरणाय” (ஸர்வலோக ஸரண்யாய) என்று, f என்னோபாதி

அ. ‘பாலுண்ணி’ என்றற்போலேயன்று என்றபடி. e e₂ ‘மூவுலகுக்குரிய’ என்றத்தைக் கீழே கூட்டினதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி₂), e₂ f ‘மூவுலகுக்குரிய’ என்கிற இது-இவன் குற்றத்தைக்காட்டி ஈஸ்வரன் தன்ஸ்வாதந்தரியத்தாலே கைவிட நினைத்தால், வழக்குப்பேசிப்பற் றலாமென்னும் ஆகாரம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை உதாஹரணபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வலோக ஸரண்யாய இத்யாதி₂) f “ஸர்வலோக ஸரண்யாய” என்றதுக்கு அர்த்தம் (என்றோ பாதி இத்யாதி₂) அதாவது, ஒபாத்யென்று அம்ஸமாய் ஸர்வஸப்த,தத்திலே தானும் அந்தர்பூதனாகையாலே எனக்கு ஸரண்யரான அம்ஸத்தில் பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ? என்றபடி- அன்றிக்கே, என்னைப்போலே என்றும், ‘ராவணனுஜன், அதே ஸகாலத்தில் வந்தான்’ என்று எனக்கு தேவதாஷம் சொன்னாற்போலே பெருமானை ஸர்வலோகஸரண்யரன்று என்று உங்களால் குறைசொல்லலாவதுண்டோ? என்றுமாம். அதாவது, ஸர்வலோகத்தில் எனக்கு அந்தர்பூவமில்லை என்றதல், பெருமாள் ஸர்வலோக ஸரண்யரன்று என்றதல் உங்களால் சொல்லப்போமோ? என்று கருத்து. ஸர்வலோகஸரண்யாய

ஜீ-ருற்போலேயன்று என்றபடி. e, e₂ ‘மூவுலகுக்குரிய’ என்றத்தைக் கீழே கூட்டினபோதைக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி₂) 1. “अणुरूपस्स वै नाथो लक्ष्मीवान् लक्ष्मि-मणुक्, २: ॥ त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥” இதி அயோத்யாகாண்டே பெளராத்ந்ரதி து.ஸரத: 2. “ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகுவாய மஹாத்மநே / நிவேதயத மாம் ஸ்ரீபரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்,” இதி யுத்தகாண்டே ஸுகீரீவப்ரமுக,ந வாநராந் ப்ரதி விபீஷண: , e₂ f ‘மூவுலகுக்குரிய’ என்ற இத்தால். இவன் குற்றத்தைக் காட்டி ஈஸ்வரன் தன்ஸ்வாதந்தரியத்தாலே கைவிடநினைத்தால் வழக்குப்பேசிப் பற்றலாமென்னும் ஆகாரம் தோற்றுகிற தென்னுமத்தை உதாஹரணபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் — (ஸர்வலோக இத்யாதி₂) f “ஸர்வலோக ஸரண்யாய” என்றதுக்கு அர்த்தம் (என்னோபாதி இத்யாதி₂) அதாவது ஒபாதி யென்று-அம்ஸமாய், ஸர்வஸப்த,தத்திலே தானும் அந்தர்பூதனாகையாலே எனக்கு ஸரண்ய

ப்ர-(முன்றும்பாட்டு) (முட்டில் இத்யாதி₂) (மூவுலகுக்குரிய) e1. अथोद्याकाण्डे रामाभिषे-कार्थं पौरान् प्रति दशरथः “अनुरूपस्स वै नाथो लक्ष्मीवान् लक्ष्मणाग्रजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥ १३ ॥ अनेन श्रेयसा सद्यस्संयोजयैवमिमां महीम् । गतक्लेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥ १४ ॥”

e. 2. युद्धकाण्डे (१६) सुग्रीवप्रमुखान्वानरान् प्रति विभीषणः - “ सोहं परुषिास्तेन दासवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥ १४ ॥ सर्वलोकशरणाय राघवाय महात्मने । निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १५ ॥ ”

* [ ] இவ்வடைப்பிணுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளில் எடுக்கப்படவில்லை.

** (பா) “ஸர்வலோகஸரண்யாய” என்று எனக்கும் கூறுகொள்ளலாம்படியான பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ?

ஈ-பெருமானுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. f, அன்றிக்கே, “மூவுலகுக்குரிய-கட்டியைத்தேனை” என்று - பேராக்யதையும் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கை. (கட்டியை) g உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற g, ரஸக, ந மாயிருக்கை; h 1. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:). (தேனை) - கட்டியின் காடி, நயம் தவிர்ந்திருக்கை. (அமுதை) சாவாமல் காப்பதுமாய் i விலக்ஷணபேராக்யமுமாயிருக்கை. (நன்பாலை) அவிலக்ஷணர்க்கும் பேராக்யமாயிருக்கை. ‘நன்மை’ j எங்கும் கூடக்கடவது. (கனியை) k கண்டபோதே k, நுகரலாம்படி பக்வப, லமாயிருக்கை. (கரும்புதன்னை) l கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டும் குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை. m ஆக, 2. “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே m, அதுதன்னையே சொல்லுகிறது;

அ-என்று-எனக்கும் கூறுகொள்ளலாம்படியான பெருமானுக்கு உங்களால் சொல்லலாவதுண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது. ஸர்வலோகஸரண்யராகையாலே “இன்னான் வந்தான்” என்று திருமுன்பே அறிக்கைபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவதென்றபடி. (ஸர்வலோக ஸரண்யாய என்று என்னோபாதி பெருமானுக்கு உங்களால் சொல்லலாவதுண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது) என்று பாட, நந்தம். அப்போது-எனக்கு வேணுமாகில் ‘ஸத்ருக், நுஹத்தினின்றும் வந்தான்’ என்றும், ‘அதே, ஸகாலே ஸம்பராப்தன்,’ என்றும் ‘ராக்ஷஸஜாதீயன்’ என்றும் இது முதலான குற்றங்களைச் சொல்லலாயிருக்கிறது; இப்படியிருந்த குற்றங்களை விசாரிக்கும் குற்றம் அவர் பக்கலில்லை என்றபடி-என்றும் சொல்லுவார்கள். g (உள்ளோடு) 3. “‘க்ருத்ஸ்நோ ரஸக, ந ஏவ’” என்கிற ஸ்ருதியோடே ஸமாநார்த்த, மென்றபடி. h உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ரஸோ வை ஸ: என்றது) i விலக்ஷணபேராக்யம்-விலக்ஷணர்க்கு பேராக்யம். j எங்கும்-கட்டி முதலானவைகளில். k கண்டபோதே-ஸம்ஸ்காரநிரபேக்ஷமாக என்றபடி. l கனியில் வ்யாவ்ருத்தி (கைதொட்டு இத்யாதி,) யத், வா. கைதொடுதையாவது—அபி, ஷுவபாகாதி, களும் உண்டொழிகை முதலான வ்யாபாரங்களும், இது கட்டியிலும் தேனிலும் வ்யாவ்ருத்தி. m ‘கட்டி’ இத்யாதி, விசேஷணங்களுக்கு-தத்தத், கு, ணயோக, த்திலே தாத்பர்யமருளிச்செய்து

ஐ-ரான அம்ஸத்தையுடைய பெருமானுக்கு உங்களால் சொல்லலாம் கண்ணழிவு உண்டோ? என்றபடி. அன்றிக்கே, என்னோபாதி-என்னைப்போலே என்றும், ‘ராவணநுஜன், அதே, ஸ காலத்திலே வந்தான்’ என்று எனக்கு தே, ராஷம் சொன்னாற்போலே, பெருமானை ‘ஸர்வலோக ஸரண்யரன்று’ என்னப்போமோ? என்னை இந்த லோகத்திலே அந்தர்பூ, தனன்று என்னப் போமோ? என்றபடி என்னுதல். “ஸர்வலோகஸரண்யாய என்று எனக்கும் கூறு கொள்ள லாம்படியான பெருமானுக்கு” என்று பாட, நந்தம் உண்டு. அப்போதையும் அர்த்தம் இதுவே. g, (ரஸக, நமாயிருக்கை) 3. “‘க்ருத்ஸ்நோ ரஸக, ந ஏவ’” என்கிற ஸ்ருதியோடே ஸமாநார்த்த, மென்றபடி. h உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்—1. “‘ரஸோ வை ஸ:’” என்றது. j எங்கும்-கட்டி முதலானவற்றிலும். k கண்டபோதே-பாகாதி, நிரபேக்ஷமாக என்றபடி. k, நுகருகை-பு, லிக் கை. l கனியில் வ்யாவ்ருத்தி (கைதொட்டு இத்யாதி,) m ‘கட்டியை’ இத்யாதி, க்குத் தொகுத்து பூ, அவம் (ஆக இத்யாதி,) m, (அதுதன்னையே)-த, ரர்ஷ்டாந்திகமான வஸ்துதன்னையே.

பர-(கட்டியை) h l. & r l. तैत्तिरीयोपनिषदि (७) “यदैतत्सुकृतं रसो वै सः; रसं ह्येवायं लब्धवान्दी भवति । को ह्येवान्यात्कः प्राप्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् ॥ ”

4. பரிவின்றி வாணனைக் காத்துமேன் (று)அன்று படையோடும் வந்தெதிர்த்த திரிபுரத் செற்றவ னும்மக னும்பின்னும் அங்கீயும் போந்தோலையப் பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிய மாயனை ஆயனைப் பொற்சக்கரத்(து) அரியனை அச்சுத னைப்பற்றி யான்இறை யேனும் இடரிலனே.

ஆ—4 (பரிவின்றி) ஓர் அரிஷ்டக் கந்தம் வாராதபடி வாணனை ரக்ஷிக்கவென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு ஸைஸந்யனாய்வந்து ப்ரத்யவஸ்திதான த்ரிபுரத், ஹநஜித நிரவதி, ச

ஈ-n இவருடைய ஷட், ரஸம் இருக்கிறபடி-(மட்டவீழ் இத்யாதி) மது, ஸ்யந்தியாநிற் கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபி, ஷேகத்தையுடையவனை, ஆக, ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. o (வணங்கி o, அவன்திறத்துப் பட்டபின்னை) வணங்கிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே கிட்டுகை ஸேஷபூ, த னுக்கு ஸ்வரூபம். p காலயவநஜராஸந்த்யாதி, களைப்போலே படைவீட்டை p₂ அடைமதிட் படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே p₃ முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. (இறையாகிலும்) அத்யல்பமாகிலும். (யான்) விஷயாந்தரவிமுக, னுன நான். q (என் மனத்துப் q, பரிவிலனே) r 1. 'ரஸீ ஹவ்ய ஸ்வயாந்நி ஸவதி' (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த், வாநந்தீ, ப, வதி) என்று ஒரு தே, ஸவிஸேஷத்திலே போனால் பூர்ணபுவம் பண்ணலாவது. r₂ இங்கேயிருந்து குறைய அநுப, வியாநின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மனோது, க்குமுண்டோ எனக்கு? என்கிறார். 3

அ—தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஆகவென்று) ஆக-'கட்டியை' இத்யாதி, விஸேஷணங் கள் சொல்லுகையால் என்றபடி. m, அதுதன்னையே, த்யாஷ்டாந்திகமான வஸ்துதன்னையே என்றபடி. n இவனுடைய பேராக்யதையை ஆருகச் சொன்னதிலே ரஸோக்தி (இவருடைய இத்யாதி) o, p 'அவன் திறத்துப்பட்டபின்னை' என்னவமையதோ? 'வணங்கி' என்று விஸே ஷிப்பானென்? என்ன (காலயவந இத்யாதி) p₂ அடைமதிட்படுத்தி, முற்றுகைபோட்டு. p₃ முறையிலே-ப்ராப்தியிலே. q₂ பரிவு-து, க்கும். r 'பரிவு' என்றதுக்கு அவதாரிகையில் சொன்ன அர்த்த, மொழிய அர்த்த, ாந்தரம் (ரஸம் ஹ்யேவாயம் த்யாதி) a₂ அவதாரிகையிலே, (க்ஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருத்ய து, க்குமிடீ) என்றார். r₂ இவ்விடத்திலே (இங்கே இருந்து குறைய அநுப, வியாநின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மனோது, க்குமுண்டோ எனக்கு) என்கிறார்; ஆகையால் இதுவுமொரு தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. 3

ஹீ-n அவனுடைய பேராக்யதையை ஆருகச் சொன்னதிலே ரஸோக்தி (இவருடைய இத்யாதி) o, p. 'அவன் திறத்துப் பட்ட பின்னை' என்ன அமையதோ? 'வணங்கி' என்று விஸேஷிக்கிற தென்? என்ன (காலயவந இத்யாதி) p₂ (அடைமதிட்படுத்தி) முற்றுகைபோட்டு. p₃ (முறையிலே) ஸேஷத்வப்ராப்தியிலே. o₂ அவன் திறத்துப்பட்டபின்னை- அவன் பக்கலிலே அந்வயித்தபின்பு. பரிவு-து, க்கும் q₂, a₂, r₂ பரிவிலன்' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே 'க்ஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத் தால் வரும் ஹ்ருத்ய து, க்குமிடீ' என்று அருளிச்செய்து 'இங்கேயிருந்து குறைய அநுப, வியாநின்றேனென்னுமத்தால் வரும் மனோது, க்குமுண்டோ? என்று அர்த்த, ாந்தரம் இவ்விடத் திலே அருளிச்செய்கிறார். 'ரஸோ வை ஸ; — ரஸம் ஹ்யேவாயம்' இத்யாதி. தனிநாயகன்-ப்ர த, ாத நாயகன். உரிய-தகுதியான, மட்டு-தேன், அவிழ்கை-ப்ரவஹிக்கை. க்ரமேண அந்வய: 3.

அந்நொளர்யகூர்வாதிருடனான ருத்ரனும், அவனிலும் அதிகுரனாயிருந்த அவன் மகனும், பின்னையும் அதிபுலபராக்ரமனான அக்நியும் யுத்தத்திலே நிரஸ்தரம்படி அஸுரரகேஷா விநாசகமான திருச்சிறகையுடையனான பெரியதிருவடியைக் கடாவிப ஆஸ்சர்பபூதனை, வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தருளுகைக்காகத் திருவாழியைச் சுழற்றியருளின போதைத் திருவாழியும் கையும் இருந்த அழகாலே ஸகலஜநமநோநயநஹாரியாய், ஆஸ்ரிதஜநங்களோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனாய், நிரதிரய ஸௌஸீல்ய விரிஷ்டனாயிருந்தவனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலேன் என்கிறார். 4

ஒ - அவ - நாலாம் பாட்டில் "தேவதாந்தரங்கள் ஆஸ்ரயித்தாருடைய ஆபத்துக்குத் துணையல்லரென்னுமிடத்தைக் காட்டின எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து உந்முலித ஸமஸ்த து:க்களுனேன்" என்கிறார்.

வ்யா:—(பரிவின்றி) வருத்தமின்றி, படை - ஸேதை. (திரிபுரம் செற்றவன்) த்ரிபுரதஹநாபத, ந ஸஞ்ஜாதாபி, மாநனான ருத்ரன். (மகன்) ஸுப்ரஹ்மண்யன். (அங்கி) அக்நி. (போர்தொலைய என்று தொடங்கி) பூலஹீநரம்படி பொருகிற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை அத்யாஸ்சர்யமாம்படி கடவி, ரமணீய தர்ஸநமான திருவாழியை தூரிக்கையாலே ஸத்ருக்களுக்கு அப்ரத், ருஷ்யனாய், திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒரு சோர்வு வாராதபடி பண்ணும் ஸ்வபாவனான ஆயனைப் பற்றுகையாலே. 4

ப— அவ: — அநந்தரம், "பேராகூப்ரதிப, ந்துகஸமஸ்தவிரோதி, நிவர்த்தகனாய், ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாத அவனைப்பற்றின நான் ஒரு மிறுக்குடையேனல்லேன்" என்கிறார்.

அன்று - (அநிருத்த, துணுக்காகத் தானேயெழுந்தருளின) அன்று. 'வாணனை' வாணனை, பரிவு இன்றி - மிறுக்கு அற, காத்தும் - காக்கக்கடவோம்' என்று - என்று பூஹுமானோக்திபண்ணி, படையொடும் - ஆயுதங்களோடே. வந்து எதிர்ந்த - வந்து எதிரேறின, திரிபுரம்செற்றவனும் - த்ரிபுரதஹநஸக்த்யபி, மாநியான ருத்ரனும், மகனும் - அவன்மகனாய் தேவஸௌநாதிபதியான ஏற்றத்தையுடைய ஸுப்ரஹ்மண்யனும், பின்னும் - அதுக்குமேலே, அங்கியும் - ('ருத்ரன்தான்' என்னலாம்படி க்ரௌர்யத்தையுடைய) அக்நியும், போர்தொலைய - 'இனி ஒரு யுத்தம் என்று வாரோம்' என்று நிவ்ருத்தராய்ப் போம்படி, பொரு - பொருகிற, சிறை - திருச்சிறகையுடைய, புள்ளி - பெரிய திருவடியை, கடாவிய-நடத்தின, மாயனை - ஆஸ்சர்யபூதனாய், ஆயனை - அவதாரமுகத்தாலே தன்னைத் தாழவிட்டு நிற்குமவனாய், பொன் - தர்ஸநீயமான, சக்கரத்து - திருவாழியையுடையனாய்க் கொண்டு, அரிபினை - விரோதிகளை அழியச்செய்து, அச்சுதனை - ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாதவனை, பற்றி - ப்ராபித்து, யான் - (அநுபவிக்கிற) நான், இறையேனும் - ஏகதேஸமும், இடர் இலன் - மிறுக்கையுடையேனல்லேன். இடர் - இடைஞ்சலாய், மிறுக்கு என்றபடி. 4

இ— அவ:— நாலாம்பாட்டில், “தேவதூதரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினாரைத் தான் கைவிட்டுக்கொடா நென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கம்மில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:— (பரிவின்றி இத்யாதி:) அநிருத்ததூழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட து:ஸயிலே ருத்ரன் புண்ணுக்குப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை; வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோம்’ என்று தன் ஓலக்கத்திலே சொன்னான். காக்கக்கடவேனல்லேன் என்னாவிட்டது — தன்னைக் குவாலாக நினைத்திருக்கை.

(அன்று) அநிருத்ததூழ்வானைச் சிறைவைத்த அன்று. (படையொடும் வந்தெ திர்ந்த) தனிவீரம் செய்யக்கடவதாக நினைத்துத் தன்வெற்றி காண்கைக்குப் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்தபடி: A “முண்டனீறன்”. படை - ஆயுதமென்றுமாம்.

1. “पारवश्यं समायातः शूनी जृम्भणवेजसः” (பாரவஸ்யம் ஸமாயாத: ஸூனீ ஜ்ரூம்புண தேஜஸா) என்று கையில் ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன்வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக்கொண்டு வரும் விஷயத்தை எதிர்க்கைக்கு ஹேது வென்? என்னில், - (திரிபுரம்செற்றவனும்) திரிபுரதூஹநமாகிற அபதநாதத் தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனாகையாலே; த்ரிபுரதூஹநமயத்தில் வில்லுக்கு மிடுக் காய், நாணிக்குத் திண்மையாய், அம்புக்குக் கூர்மையாய், தனக்கு அந்தராத்மாவாய், எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணினபடியை மறந்து தானே செய்தானாக ப்ரமித்தவனென்கை. (மகனும்) தன்னிலும் மிடுக்கனாய், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (பின்னும் அங்கியும்) அதுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்ஷரியும். (போர் தொலைய) ‘இனி ஒரு யுத்தத்திலும் புக்கடவோமல்லோம்’ என்னும்படி போரிலே மாள என்றுமாம். (பொருசிறை) இப்படி தொலைத்தார் ஆர்? என்னில் — பெரியதிருவடியின் சிறகு. (கடாவிய மாயனை) அவன் கருத் தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஸ்சர்யபூதனை. (ஆயனை) அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றது தன்னைத் தாழ்விட்ட இடத்திலே. (பொற்சக்கரத்திரியினை) அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை தூரித்து ஸத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. 2. ‘कृण कृण महाबाहो ज्ञाने त्वै पुरुषोत्तमम्’ (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்). தோள்வலி கண்டபின்பாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனென்று அறிந்தது. (அச்சதனை) ஆழிதரை நழுவவிடாதவனை. அநிருத்ததூழ்வானுக்காக மார்பிலே அம்பேற்கை யாலே, ஆழிதர்க்குத் தஞ்சமென்று விஸ்வஸிக்கத் தட்டில்லையிறே. (பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனை) - இவனைப்பற்றின எனக்கு அஸ்பது:க்கமும் இல்லை. பேரனென்றிருக்கையாலே, எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை. 4

ஈ. — நாலாம்பாட்டு. a தே,வதாந்தரங்களைப்பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்ல ரென்னுமிடத்தையும். தண்ணைப்பற்றினார்களைத் தான் விட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து,க்க,மில்லை யென்கிறார்,

b(பரிவின்றி இத்யாதி) c அநிருத்த,தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்து விட்டவளவிலே வாணன் ருத்,ரன் பக்கலிலே சென்று, 'க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரி யாய் வாராநின்றான்' என்று சொன்னவாறே, "தலையில்வைத்த பூ வாடாமல் c,வருத்தமற வாணனைக் c,காக்கக்கடவோம் என்று சொன்னாளுயிற்று. c,ருவாத துக்குள்ளேயிருந்து தந்தாம் c,சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே; d இச்சக்ரவர்த்தித் திருமகன் 1. "एतद्भूतं मम" (ஏதத்,வ்ரதம் மம) என் கிறு னே ? (அன்று) -அநிருத்த,தாழ்வானைச் சிறையில்வைத்த அன்று. e (படையொடும் வந்தெழிர்ந்த) f 'தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்தி,தம்' என்று அது காண்கைக்கு ஸேநையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்த g. A "முண்டனீறன்" இத்யாதி. படை - ஆயுத, மென்றுமாம்- h 2. "पारवश्यं समायातश्चूली" (பாரவஸ்யம் ஸமாயாதஸ் ஸூலி)

அ- நாலாம்பாட்டு (பரிவின்றி இத்யாதி) a "பின்னுமங்கியும் போர்தொலையுபுள்ளைக் கடாவிய அச்சதனை" இத்யாதியைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (தே,வதாந்தரங்களை இத்யாதி) c d வாணன் "எனக்கெதிரிகள் வாராமல் காக்கவேணும்" என்றபோது ருத்,ரன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் துச்சீ,கரிக்கிறார் (அநிருத்த,தாழ்வான் இத்யாதி, வாக்யத,வயத்தாலே) c (அந் ருத்த,தாழ்வானைப் பற்ற)அநிருத்த,தாழ்வான் நிமித்தமாக. b, c, "பரிவின்றி" - (வருத்தமற) - c, "காத்துமென்று" - (காக்கக்கடவோமென்று). c, சேவகம்-பெளருஷம் c, d சேவகம்சொல்லுகிற மாத்ரமேயோ, ஸாமர்த்த்யமில்லையோவென்ன (இச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி) e, f தான் ப்ரப,லனாக அபி,மானித்திருக்கையாலே ஸேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு வருகிறது தனக்கு ஸஹாயத்வேநவன்றே; தன் ஸௌர்யம் பார்க்கைக்காகவிறே என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கென்று தொடங்கி) g ஸேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு வந்தானே? என்ன (முண்டன்நீறன் இத்யாதி,)

ஜீ- நாலாம்பாட்டு (பரிவின்றி இத்யாதி) a "பின்னுமங்கியும் போர்தொலையு, புள்ளைக் கடாவிய அச்சதனை" இத்யாதிகளைத் கடைக்கித்து அவதாரிகை (தே,வதாந்தரங்களை இத்யாதி) c, d வாணன் 'என்னைக் காக்கவேணும்' என்றபோது ருத்,ரன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் துச்சீ,கரிக்கிறார் (அநிருத்த,தாழ்வான் இத்யாதி, வாக்யத,வயத்தாலே) c அநிருத்த,தாழ்வானைப் பற்ற-அநிருத்த,தாழ்வான் நிமித்தமாக. b, c, "பரிவின்றி" - (வருத்தமற) c, "காத்துமென்று" - (காக்கக் கடவோமென்று) c, சேவகம்-பெளருஷம். c, d சேவகம் சொல்லுகிற மாத்ரமேயோ? ஸாமர்த்த்யமில் லையோ? என்ன (இச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி) e, f தான் ப,லவானாக அபி,மாநித் திருக்கையாலே. தனக்கு ஸஹாயத்வேநவன்று ஸேநையைக்கூட்டிக்கொண்டு வருகிறது; தன் ஸௌர்யம் பார்க்கைக்காகவிறே என்கிறார் (தனக்கு விஜயம் இத்யாதி) g ஸேநையோடே வந் ததுக்கு ப்ரமாணம் (முண்டன்நீறன் இத்யாதி) முண்டி,தனய் ப,ஸம்ச்ச,ந்நனா ருத்,ரன், மக்கள்-ஸுப்,ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், வெப்பு-ஜ்வரம், மோடி-பிடாரி, அங்கி-நாற்பத் தொன்பது அக்,நிக்கும் கூடஸ்த,னா அக்,நி, ஓடி-ஓடிப்போக இதிபாசுரார்த்த, திருச்சந்த விருத்தம்-எழுபத்தோராம் பாட்டு. A "வண்ணலாவு கோதை" இத்யாதி, h ஆயுத,த்தோடே

ப்ர-(நாலாம்பாட்டு) (பரிவின்றி இத்யாதி) (படையொடும்) h2 " पारवश्यं समायातश्चूली
जुम्भतेजसा । पाञ्चजन्यस्य घोषेण शङ्खविस्फूर्जितेन च ॥ "

h-என்று ஆயுதத்தோடே h, மோஹித்தபடி. i, தன் i, வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக் கொண்டுவந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுத்யனாய் எதிரிடுகைக்கு ஹேதுவென்? என்ன. j [திரிபுரம் செற்றவனும்] k த்ரிபுரதஹநமாகிற அபத, நந்தாலே ஸஞ்ஜாதாபி, மாநனாகையாலே. l கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவுகொண்டு நின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுரதஹந ஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாணிக்குத் தின்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்த ராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படிபண்ணி த்ரிபுரத்தை அழித்துக்கொடுத்தான்; அதை அறியாதே அஜ்ஞரானவர்கள் இத்தை அவன் தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு 'மெய்யிறே' என்று ப்ரமித்து, 'அதுசெய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்?' என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று. m இத்தால் சொல்லிற்று யிற்று - ருத்ரன் தன்னை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக் கொடுத்து ஓடுமென்னுமிடமும், ஸர்வோஸ்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லா வளவிலும் ரக்ஷிக்கு மென்னுமிடமும். [மகனும்] - பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்தவற்றைப் n பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து n, இளமறியாய்ப் பெரு மிடுக்கனாய் தேவஸேநாதிபதியான ஸப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்] - அவனுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்ஷிகளும். [போர்தொலைய] - போரிலே

அதிருச்சந்த விருத்தம். h ஆயுதத்தோடே வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் (பாரவஸ்யம் ஸமாயாதஸ்ஸூலீ என்று) h, (மோஹித்தபடி) சொல்லுகிறதென்றபடி h, i மோஹமாவது-ஸாஞ்ஜலி ஹஸ்தனாய் வந்து கிட்டும் விஷயத்தை ஸாயுத்யபாணியாய் வந்து கிட்டுகைக்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநம். இது பாரவஸ்ய ஸப்ரதார்த்தமன்று; 'ஸூலீ' என்கிற பதத்தில் ஆர்த்திகார்த்தம். i, வெறுமை-ஆகிஞ்சந்யம். f, j 'த்ரிபுரம் செற்றவன்' என்றத்தைப்பற்ற (தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்திதமென்று என்றது) k, l த்ரிபுரம் செற்றது ஈஸ்வரன் அந்தராத்மாவாகையாலேயன்றே; அது அபிமானஹேதுவானபடி என்? என்ன (கடல்கடைகிற இத்யாதி.) m (இத்தால் சொல்லிற்று) இத்யாதி, வாக்யம்-பாட்டு வ்யாக்யாநத்தின் முடிவிலேயானால் நல்லது. இத்தால் என்றது-இப்பாட்டால் என்றபடி. n (பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே) செய்தது-க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை எய்கை, ருத்ரன் ப்ரௌட்யனாய் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணிற்று.

ஜீ-வந்தானோ? என்ன, ப்ரமாணம் (பாரவஸ்யம் இத்யாதி.) 1. பாரவஸ்யம் ஸமாயாதஸ்ஸூலீ ஜ்ஞம்புணதேஜஸா l பாஞ்சஜந்யஸ்ய கேடாஷேண ஸார்ங்க்யவிஸ்பூர்ஜிதேந ச ||' - ஸூலீ என்று மோஹித்தபடி சொல்லுகிறதென்றபடி, h, i, மோஹமாவது - ஸாஞ்ஜலிஹஸ்தனாய் வந்து கிட்டும் விஷயத்தைஸாயுத்யபாணியாய் வந்துகிட்டுகைக்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநம். இது பாரவஸ்ய ஸப்ரதார்த்தமன்று. 'ஸூலீ' என்கிற பதத்தில் ஆர்த்திகமான அர்த்தம். i, வெறுமை - ஆகிஞ்சந்யம். f, j 'த்ரிபுரம்செற்றவன்' என்றத்தைப்பற்ற (தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்திதம்) என்றது. k, l த்ரிபுரம் செற்றது ஈஸ்வரன் அந்தராத்மாவாகையாலேயன்றே? அது அபிமானஹேதுவானபடி எப்படி? என்ன (கடல் கடைகிற இத்யாதி.) m இத்தால்-இப்பாட்டால்; (இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று) இத்யாத்வாக்யம்-பாட்டின் வ்யாக்யாநத்தின் முடிவிலேயானால் நல்லது. n பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்தது-க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை எய்கை, ருத்ரன் ப்ரௌட்யனாய் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணிற்று. n, இளமறி-இளங்குட்டி, o கரம்-பூவி: கப்பமுர், ஹஸ்த

ஈ-மாள். [பொருசிறைப்புள் இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பொருகிற பக்ஷத்தை யுடைய பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஸ்சர்யபூ,தனை. இங்கு ஆஸ்சர்யமாவது - வாணனுடைய o கரத்தைக் கழித்து அவனை p இறையிலிசெய்து, நாட்டுக்குத் தானே q நின்றிறையான ஆஸ்சர்யம். rA “வாணனாயிரம் கரங்கழித்த ஆதிமால்” இறே. s [ஆயனை] t அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே, இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. [பொற்சக்கரத்து u அரியினை] - அநுகூலர்க்கு ஸப்ருஹணீயமான திருவாழியை த,ரித்து ஸத்ருக் களுக்கு v அப்ரத்ருஷ்யனுனவனை. w 1 “கூண கூண महाबाहो जाने त्वां पुरुषोत्तमम्” (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்). x தோள்வலி கண்ட பின் பாயிற்று ஸர்வேஸ்வரன் என்றறிந்தது. y [அச்சுதனை] - ஆபரிதரை நழுவவிடா தவனை. z ருத்ரன் தன்னை ஆஸ்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு z, ஓடினானிறே. aB “சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்ததலைவன்” இறே இவன்.

அ. n, இளமறி-புரால்ருக, :- புரால்ஸ்வோ வா. o கரம்-ப,லி; ஹஸ்தமும். p இறை-ப,லி; ஸ்வாமி யாக அவன் ப்ரமித்த கூடத்ர தேவதையும். q நின்றிறை-ஸ்திரமான ஸ்வாமி. r அவன் கரத்தைக்கழித்து, தான் ஸ்வாமியானான் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (வாணனாயிரம் கரங்கழித்த இத்யாதி.) திருச்சந்தவிருத்தம். s, t “திரிபுரம் செற்றவனும்” என்று அவனைச்சொல்லி, இவனை “ஆயன்” என்று சொல்லுகையாலே ப,லித்ததொரு தாத்பர்யம் (அவன் தோற்றது இத் யாதி.) u அரி-ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட, :- u, v அத்தால்-அப்ரத்ருஷ்யத்வம். யத்,வா, “ஹரதீ- ஹரி:” என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (அப்ரத்ருஷ்யனுனவனை என்றது) v, w ஸத்ருணமப்ரத்ருஷ்யத்வே ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண இத்யாதி.) w, x “மஹாபாஹோ. த்வாம் புருஷோத் தமம் ஜானே” என்றதுக்கு (தோள்வலி இத்யாதி.) y, z “அச்சுதனை” என்றதின் வ்யதிரேக ஸேத்,த,மான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருத்ரன் தன்னை இத்யாதி.) z, a ஓடினமைக்கு

ஜீ-மும். p இறையிலிசெய்து-கப்பம்ல்லாதவனுக்கி யென்றும், கூடத்ரதேவதையாகிற ஸ்வாமி யில்லாதவனுக்கப்பண்ணி என்றும். q நின்றிறை-ஸ்திரமான ஸ்வாமி. r அவன் கரத்தைக் கழித்துத் தான் ஸ்வாமியானதுக்கு ப்ரமாணம் (வாணனாயிரம் இத்யாதி.) வாணனுடைய ஆயிரம் கரத்தையும் கழித்த காரணபூ,தனை ஸர்வேஸ்வரனிதி பாசுரார்த்த, :- திருச்சந்த விருத்தம்-ஐப்பத்து மூன்றாம் பாட்டு, A “மோடியோடு” இத்யாதி. s t ‘திரிபுரம்செற்றவன்’ என்று அவனைச்சொல்லி, ‘ஆயனை’ என்று இவனைச் சொல்லுகையாலே ப,லித்த ப,ராவம்- (அவன் தோற்றது இத்யாதி.) u அரி-ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட, :- u, v அத்தாலே-அப்ரத்ருஷ்யத்வம். v, w அப்ரத்ருஷ்யத்வே ப்ரமாணம் 1. “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண” இத்யாதி. 1, “பரேஸம் பர மாத்மாநமநாதி, நித,நம் பரம்” இத்யுத்தரார்த்த, :- பஞ்சமேடும்ஸே ருத்ர: w, x 1. “மஹா ப,ரஹோ-புருஷோத்தமம் ஜானே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தோள்வலி இத்யாதி.) y, z “அச்சுதன்” என்றதின் வ்யதிரேகஸித்,த,மான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருத்ரன் தன்னை இத்யாதி.) z, a ஓடினமைக்கு ப்ரமாணம் (சடையான்-இத்யாதி.) ருத்ரனோட, மடுக்

ப்ர-(பொற்சக்கரத்திரியினை) w1 पञ्चमे अंशे त्रयस्त्रिंशे रुद्र:- “कूण कूण महाबाहो जाने त्वांपुरुषोत्तमम् । परं परमात्मनमनादिनिघ्नं परम् ॥ ४ ॥”

A திருச்சந்த 53. B பெரியதிரு 5-1-7.

5. இடரின்றி யேஒரு நானொரு போழ்தில் எல்லாவும் குங்கழியப்
பட்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிக னும்உட னேறத்தின் தேர்கடவிச்
கடரோளி யாய்நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகள் பிள்ளைகளை
உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவ னைப்பற்றி ஒன்றுந் துயரிலனே.

ஆ—(இடரின்றியே) ஸ்வசரணர ன்ந்த, ரோஷதைகரதித்வமாகிறப்ரதி, தமானதேஜஸ்ஸை
யுடையான பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏற, ஒருநாள் ஒருபோதில், எல்லா
வுக்கும் கழிய அநாயாஸேந திண்தோர்கடவி, நிரவதிகதேஜோவிஸிஷ்டமான தன்னு
டைய ஸ்ரீவைகுண்ட, த்திலேயிருந்த வைதிகன்பிள்ளைகளை அவ்வுடலொடுங்கொண்டு
கொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றுந் துயரிலேன் என்கிறார், 5.

ஓ—அவ—அஞ்சாம் பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயந மஹாபத, நந்தை அநுஸந்த
தி, த்துத் துஷ்டராகிறார்.

வ்யா:—(இடரின்றியே என்று தொடங்கி)—ஒருநாளிலே ஒரு முஹூர்த்தத்
திலே ஒருவருத்தமின்றிக்கே அண்டத்துக்குப் புறம்பான ஆவரணலோகங்களும்
கழியும்படி தன்னையே நாத, தனாகவும் தோழனாகவும் தூ, தனாகவும் ஸாரதியாகவும்
மற்றும் எல்லாப்பரிஜநமாகவும் உடையான பெரும்புகழையுடைய அர்ஜுநனும்
வைதிகனும் உடனே ஏற, கார்யருபமாய்வைத்துத் தன் ஆகாரம் அழியாதிருக்கச்
செய்தே கார்யங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகப்போம்படி

ff-b தலைமையாவது - வாணனைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை.
c அநிருத்த, தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே 'ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்'
என்று விஸ்வஸிக்கத் தட்டில்லை. d [பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே] -
இவனைப்பற்றின e எனக்கு அல்பது, :க்க, முமில்லை, f 'பேரன்' என்றிருக்கையாலே
அநிருத்த, தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று. g 'அடியேன்' என்று
பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை. (4)

அ—ப்ரமாணம் (சடையான் இத்யாதி,) b தலைமை-ஸ்ரேஷ்ட, யம். c இவனையாகில் நம்பலாமோ
வென்ன (அநிருத்த, தாழ்வானுக்கு இத்யாதி,) d பற்றி-ஸ்வாமித்வேந ஸமாஸ்ரித்ய. e f, g எனக்கு
அல்பது, :க்க, முமில்லை என்கையாலே-அநிருத்த, தாழ்வானுக்கு அல்பது, :க்க, முண்டென்று திரு
வுள்ளம்பற்றி அவனுக்கு து, :க்க, முண்டாகைக்கு ஹேதுவையும் தமக்கு து, :க்க, மில்லாமைக்கு
ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார். (பேரனித்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே.) (4)

ஜீ—ருடைய வாணனுடைய பெரிய தோள்களைத் துணித்த ஸ்ரேஷ்ட, ன் இதி பாசுரார்த்த, ஃ
திருமொழி ஐந்தாம்பத்து முதல்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. b தலைமை-ஸ்ரேஷ்ட, யம். c இவனை
ஆனால் நம்பலாமோ? என்ன (அநிருத்த, இத்யாதி,) d பற்றி-ஆஸ்ரயித்து, e f g, 'எனக்கு,
அல்பது, :க்க, முமில்லை' என்கையாலே அநிருத்த, தாழ்வானுக்கு அல்பது, :க்க, முண்டென்று
திருவுள்ளம்பற்றி, அவனுக்கு து, :க்க, முண்டாகைக்கும் தமக்கு இல்லாமைக்கும் ஹேதுவை
அருளிச்செய்கிறார் (பேரன் இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) க்ரமேண அந்வய: (4)

ஒ-திருத்தேரை நடத்தி. (சுடரொளியாய் என்று மேலுக்கு) அப்ராக்குத தேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாதாரணமான திருநாட்டிலே புக்கருளி வைதிகபுத்ரர்களை அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே நிர்த்து, க்க, னானேன். 5

ப—அநந்தரம், அர்த்தியான வைதிகனுடைய அர்த்தி, தார்த்த, காரியானவனைப் பற்றின நான் ஒரு க்லேஸ முடையேனல்லேன் என்கிறார்.

இடர் இன்றியே - மிறுக்கு இன்றிக்கே, ஒருநாள் - ஒருதிவஸத்திலே, ஒரு போழ்தில் - (ஒரு கர்மம் சமைந்து கர்மாந்தராநுஷ்ட, நானத்துக்கு இடையாயிருப்பது) ஒரு காலத்திலே, எல்லாவுலகும் . ஸர்வலோகத்துக்கும், கழிய - அவ்வருகே கழித்துபோம்படியாக, படர்புகழ் - (க்ருஷ்ணஸ்ரயத்வாதி, யாலே) விஸ்தீர்ண யஸாவான, பார்த்தனும் - அர்ஜுனனும், வைதிகனும் - ப்ராஹ்மணனும், உடன்ஏற - கூட ஏறிப்போம்படி, திண் தேர் - (காரணதத்த்வாந்வயத்திலும் கார்யரூப ஸைதி, ஸ்யம் பிறவாதபடி) திண்மையுடைத்தான தேரை, கடவி - கடவி, கடர் ஒளியாய் நின்ற - அத்யஜ்ஜ்வல தேஜோமயமாய், பரிணமாதிரஹிதமாய் நின்ற, தன்னுடைச் சோதியில் - தன்னதான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப், த்வாச்யமான தே, ஸுத்திலே, வைதிகள் பிள்ளைகளை - அந்த வைதிகபுத்ரர்கள் நால்வரையும், உடலொடும் - (காலக்ருதபரிணமமில்லாத தே, ஸமாகையாலே) அந்த ஸரீரக்சோடே யும், கொண்டு கொடுத்தவனை - கொண்டுவந்து அவனுக்குக் கொடுத்தவனை, பற்றி - கிட்டி அநுபூவித்து (அத்தாலே) ஒன்றும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், துயர் இலன் - ஸமஸாரக்லேஸம் இன்றியிலே யொழிந்தேன். 5

இ—அவ:- அஞ்சாம் பாட்டில், வைதிகபுத்ரநயநத்தை அநுஸந்தித்து “இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து, க்க, மில்லை” என்கிறார்.

வ்பா:—(இடரின்றியே) வருத்தமின்றியே, (ஒருநாள்) ஏகாஹதீ, க்ஷயான க்ரதுவிலே, (ஒருபோழ்தில்) - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்தி, ஸவநத்துக்கு முன்னே, (எல்லாவுலகும் கழிய) ஆவரணஸப்தகத்துக்கும் அவ்வருகுபடுத்தி, (படர்புகழ்) 1. “यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृदैश्च जनार्दनः” (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:) என்கிறபடியே ஸர்வவித, பூந்து, வுமாகப் பற்றினபுகழையுடைய அர்ஜுனனும், (வைதிகனும்) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும், (உடன்ஏற) தன்னோடே கூட ஏற, (திண் தேர் தடவி) கார்யாகாரம் குலையாமே மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி. (சுடரொளியாய் நின்ற) நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. (தன்னுடைச் சோதியில்) தனக்கு அஸாதாரணமான தே, ஸம். 2. “काकपक्षधरो धन्वि शिखि कनकमालया [शोभयन् दण्डकारण्यं शिपेन स्वेन तेजसा॥” (காகபக்ஷத, ரோ த, ஸ்வி ஸிக், கநகமாலயா) ஸோபயந்த, தண்ட, காரணயம் தீ, ப்நேந ஸ்வேந தேஜஸா”) என்கிறபடியே தன்னுடைய காந்தி

இ வெள்ளமிட்டாற்போலேயிருக்கை. 1. 'अत्यर्कानलशिशं तस्यानं विष्णोर्महामनः' (அத்யர்க் காநலதீப்தம் தத் ஸத்யநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:; (வைதிகன் இத்யாதி,) ஸரீர ஸம்பூத்தம் அற்றால் போகக்கடவதாயிருக்க, இஸ்ஸரீரத்தோடேயாயிற்று இவர் களைக் கொண்டுபோயிற்று. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தே, ஸமாகையாலே அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகை யாலே ஒரு து:க்கமுமில்லை என்கிறார். புத்ராத்தியான அளவனறியே ஸ்வரு பத்தை அறிந்துபற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமுமில்லை என்கிறார். 5.

ஈ - அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு a வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து, இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமுமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(இடரின்றியே)-ஒரு வகுத்தமுமின்றியே, (ஒருநாள்)-ஏகாஹதீகைஷ யான் க்ரதுவிலே. (ஒரு போழ்தில்) - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்தி, நஸவநத் துக்கு முன்னே, (எல்லாவலகும் கழிய) - ஆவரண ஸப்தகங்களுக்கும் அவ்வருகுபட. b (படர்புகழ்ப் பார்த்தனும்) 2. 'यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः' (யஸ்ய மந்தரீ ச கேர்ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:; என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வ வித்ய, ந்து, வுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜுநனும், c (வைதிகனும்) d க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மண னும், (உடன் ஏற) - தன்னோடே கூட ஏற. e (திண்தேர்கடவி) f இவர்களைத் தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே, மூலகாரணமான ப்ரக்ருதி பர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி; g பிண்டூாவஸ்த்தை,

அ—அஞ்சாம் பாட்டு (இடர் இத்யாதி,) a 'உடலொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றும் துயரில்லை' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வைதிகபுத்ரேத்யாதி,) b, c, d படர்புகழை- வைதிகனோடேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே இத்யாதி,) b படர்புகழ் உபயாந்வயி என்று கருத்து. e f தேருக்குத்திண்மையெதென்ன (இவர்களைத் தேரிலே இத் யாதி,) g ப்ரக்ருதியிலே போயும் தேருக்குத்திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தின அதுக்கு அஸம்பூர விதமான த்ருஷ்டாந்தம் (பிண்டூாவஸ்த்தையிலும் இத்யாதி,) பிண்டூாவஸ்த்தையில், கட்டம்

ஜீ—அஞ்சாம் பாட்டு - (இடரின்றியே இத்யாதி,) a 'வைதிகன் பிள்ளைகளை' இத்யாதி, மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வைதிகபுத்ர இத்யாதி,) b, c, d 'படர்புகழ்-வைதி கன்' என்று கூட்டி அர்த்தம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி,) b படர்புகழ்-உபயாந்வயியென்று பூவா. படர்-பரத்த. e, f தேருக்குத் திண்மையேது? என்ன (இவர்களைத் தேரிலே இத்யாதி,) g ப்ர க்ருதியிலேபோயும் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தினதுக்கு அஸம்பூர வித மான த்ருஷ்டாந்தம்-(பிண்டூாவஸ்த்தையிலும் இத்யாதி,) இது அகடிதம் என்றபடி.

ப்ர-(அஞ்சாம் பாட்டு) (இடரின்றியே இத்யாதி,) (படர் புகழ்ப்பார்த்தனும்) 2. राजसूयं घृत-
राष्ट्रः—“यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः। हरिस्त्रैलोक्यनाथः सः किन्तु
तस्य न निजितम्।”

ff-யிலும் க,டம் அநுவர்த்திக்குமாபோலே. h ஒளி - அழகு i (சுடரொளியாய் i, நின்ற
j நிரவதி,கதேஜோருபமாய், j, ஏகரூபமாய் நின்ற, k (தன்னுடைச் சோதியில்)
l தனக்கு அஸாதாரணமான தே,ஸம், m தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற்
போலேயிருக்கை, n 1. “अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः” (அத்யர்க்காநலதீப
தம் தத் ஸ்த,நம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:) என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்,ந்
யாதி,த்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஓடவைத்து ஒரு தே,ஸமாக வகுத்தாற்போலே
யிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண்கொண்டுபார்க்கவொண்ணாது. o ஆகையாலே
தமஸ்ஸளவிலே இவர்களை நிறுத்தி, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கான்;
p ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தே,ஸிகரே புகவேண்டும்நிலமிறே. q (வைதி
கன் பிள்ளைகளை) ப்,ராஹ்மண புத்ரர்களை. q, (உடலொடும் இத்யாதி,) r கொண்டு
போகிறபோதைப் படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தா

அ-அநுவர்த்தியாதே. இது அக,டிதமென்றபடி i / மீம்சையாக்கி அர்த்த,ந்நரம் (நிரவதி,கதே
ஜோருபமாய் இத்யாதி,) h முந்தின அர்த்த,ம்-தேஜிஷ்ட,மாய் அழகியதாயிருக்கிறதென்றபடி.
i, j (ஏகரூபமாய், ‘நின்ற’வின் தாத்த,ம். இது-வைதி,கபுத்ரர்களுடைய ஐகரூப்யத்
துக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடி, k, l, m தன்னுடைச் சோதி என்றத்துக்கு அடைவே; அர்த்த,
த்,வயம் (தனக்கு அஸாதாரணமான இத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) n தே,ஸத்தை ‘சோதி’
என்று நிர்தே,ஸித்ததின் தாத்த,யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையஎன்று) என்று ஏகார்த்த,
மாகவுமாம். n, o பரமபத,த்தினுடைய தீப்த்யதிஸ்யம் சொல்லுகிறத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்
செய்கிறார் (அத்யர்க்க இத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) p தன்னிலமானால் வேறொருவரைக்
கூட்டிக்கொண்டு போகவொண்ணாதோ? என்ன (ஜலத்திலே இத்யாதி,) q இருகால் மட்டுப்
பிறந்தபிள்ளையெப்பற்ற முதற்பிறந்தபிள்ளைக்கு வத்ஸராதீ,க்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்
எப்படிக்கொண்டுபோனானோ அப்படியே கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று தாத்த,யம். r அத்தை
அருளிச்செய்கிறார் (கொண்டுபோகிற போதையித்யாதி,) s “சிலகாலம் சென்றிருக்க ஒன்றும்
குறையாதே இருக்குமோவென்ன (காலக்குத இத்யாதி,) q, r “உடலொடும்” என்றதுக்கு. இங்
கிருந்த வடிவோடே கொடுத்தான் என்று முந்தின பொருள்; q, t இரண்டாவதுக்கு உட
லென்று ஆப,ரணமாய் இட்ட ஆப,ரணங்களோடேகொடுத்தானென்றபடி. q, “உடல்” என்று

ஜீ—i, j மீம்சையாக்கி அர்த்த,ந்நரம் (நிரவதி,க இத்யாதி,) h முந்தின அர்த்த,ம்-தேஜிஷ்ட,மாய்
அழகியதாயிருக்கிற என்றபடி, i, j, ஏகரூபமாய் என்றது-‘நின்ற’ என்றதின் அர்த்த,ம். இது-
வைதி,கபுத்ரர்களுடைய ஐகரூப்யத்துக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடி, k, l, m தன்னுடைச்
சோதி என்றத்துக்கு அடைவே அர்த்த,த்,வயம் (தனக்கு அஸாதாரண இத்யாதி, வாக்ய
த்,வயத்தாலே) n, o பரமபத,த்தினுடைய தீப்த்யதிஸ்யம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநம் (அத்யர்க்க
இத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே) p தன்னிலமானால் இவர்களுக்கு அந் கே போகப்போகாதோ? என்ன
(ஜலத்திலே இத்யாதி,) s சிலகாலம் சென்றிருக்க ஒன்றும் குறையாதேயிருக்குமோ? என்ன
(காலக்குத இத்யாதி,) q, r “உடலொடும்” என்றத்துக்கு- இங்கிருந்த ப,ராலஸீரத்தோடுமென்று
முந்தின அர்த்த,ம். q, t இட்ட ஆப,ரணங்களோடே யென்று த்,விதீயார்த்த,ம். q, உடல்-

ப்ர-(சுடரொளியாய் நின்ற) n1 आरण्यपर्वणि (१६-३) आर्षिषेणवचनम् “अत्यर्कानलदीप्तं
तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः। स्वयैव प्रमया राजन् दुष्येधं देवदानवैः॥ १९॥”

ஈ-னாயிற்று. s காலக்குத பரிணாமமில்லாத தேயுமமாகையாலே t உடலொடும் இத்
யாதி.) t, பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட t, சவடிப்பூணூலும், இட்ட
காதுபணிகளுமான ஒப்பணையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்த
வனை என்றுமாம். u 'பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனார்களாகில் இப்போது
இவையெல்லாம் உண்டோ?' என்று புட்டரைக் கேட்க, 'ருஷிபுத்ரர்களாகையாலே
பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார். (பற்றி
இத்யாதி.) v ஸமுத்ரத்தில் நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது,
w ஸஹ்யத்தில் நீரை ஸமுத்ரத்திலே கொண்டுவருமன்று ஒரு வருத்தமில்லையே,
x அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு

அ-புரணமாதல். உத்பத்தியாதல். உத்பத்தியானபோது அலங்காரங்களான ஆபரணங்
களைச் சொல்லுகிறது. t, சவடிப்பூணூல்-பொன் யஜ்ஞோபவீதமென்னுதல். இடைநூலும் பூணூலு
மென்னுதல். அப்போது சவடியும் பூணூலுமென்றபடி u ப்ராஸங்கிகம் (பிறக்கப்பிறக்க
இத்யாதி.) ருஷிபுத்ரர்கள் தபோபயுத்தராகையாலே ஸ்வாஸாதாரணகாரத்தோடே பிறப்பர்
கள் என்று கருத்து. v, w, x, y இவருக்குத் துயராவது- அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத

ஐ-ஸரீரமாதல் ஆபரணமாதல். t, சவடிப்பூணூல்-பொன்யஜ்ஞோபவீதமென்னுதல். சவடியும்
பூணூலுமென்னுதல். சவடி-உடைநாண். u ப்ராஸங்கிகம் (பிறக்கப்பிறக்க இத்யாதி.) v, w,
x, y இவருக்குத் துயராவது- அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயலை ஆசைப்படுகை

புர-(ஊனுடைச்சோதியில் வைதீகன் பிள்ளைகளை இத்யாதி.) k, q, t श्रीहरिवंशे अ-
शततमे अध्याये वैदिकपुत्रानयनवृत्तान्तकथनानन्तरे युधिष्ठिरं प्रत्यर्जुनः--“ततः कृष्णो भोजयित्वा
शतानि सुवहूनि च । विप्राणां ऋषिकल्पानां कृतकृत्योऽभवत्तदा ॥ ततस्सह मया युक्त्वा
वृष्णिभोजैश्च सर्वशः । विचित्राश्च कथा दिव्याः कथयामास भारत! ॥ २ ॥ ततः कथान्ते
तत्राहमभिगम्य जनार्दनम् । अपृच्छं तद्यथावृत्तं कृष्णं यद्दृष्टवानहम् ॥ ३ ॥ कथं समुद्रस्तब्धोदः
कृतस्ते कमलेश्वर । पर्वतानां च विषरं कथं ते कृतमच्युत ॥ ४ ॥ तत्तमश्च धनं धोरं कथं
चक्रेण पाटितम् । तच्च यत्परमं तेजः प्रविष्टोऽसि कथं च तत् ॥ ५ ॥ किमर्थं तेन ते बालाः तदा
चापहृताः प्रभो! । योऽयं दीर्घो महानध्वा संक्षिप्तः केन हेतुना ॥ ६ ॥ कथञ्चाल्येन कालेन कृतं
नस्तद्वक्तव्यम् । एतन्मम यथावृत्तमाचक्ष्व मम केन ॥ ७ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ मददर्शनार्थं
ते बालाः हतास्तेन महात्मना । विप्रार्थमागते कृष्णे मा गच्छेदन्यथेति ह ॥ ८ ॥ ब्रह्मनेजो-
मयं दिव्यं महद्यद्दृष्टवानसि । अहं स भरतश्रेष्ठ! भत्तेजस्तत्सनातनम् ॥ ९ ॥ प्रकृतिस्सा मम
यग व्यक्ताव्यक्ता सनातनी । तां प्रविश्य भवन्तीह मुक्ता योगविदुत्तमाः ॥ १० ॥ मामांखयानां
गतिः पार्थ योगिनां च तपस्विनाम् । तत्पदं परमं ब्रह्म सर्वं विभजते जगत् ॥ ११ ॥ मामेव
तत्परं तेजः ज्ञातुमर्हसि भारत ! ॥

ஈ-சேராது, y இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டுபோகையாயிற்று அவன் திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது — z புத்ரார்த்தியானவளவன்றியே ஸவருபானுருபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒரு து:க்க, முண்டோ? என்கிறார். a கர்மஸம்பந்தமற்றுப் பொகாமையாலேயாயிற்று இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. b கர்மஸம்பந்தமற்றார் போகக்கடவ தே:ஸத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில் c நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே அழைப்பித்தார்களாயிற்று. d அங்ஙனன்றிக்கே,

அ—செயலை ஆசைப்படுகை என்று விவகித்து அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயல் எது, அத்தைச் செய்யவேண்டுவானே? என்கிற ஸங்கையிலே; திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதது இன்னது. பொருந்துவது இன்னது என்னும்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸமுத்ரத்தில் நிரை என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே, z ஏவட்டி தமானதை அவன் செய்தது ப்ராஹ்மணனுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காக என்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு இப்படிக்கொத்த து:க்கும் தமக்கில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் (புத்ரார்த்தியானவளவன்றியேயியாத்,) a, b, c, d வைதிகபுத்ரர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி வருகைக்கு ஹேது-கர்மஸம்பந்தமற்றுப்போகாமையென்றும், இவர்கள் அங்கே ப்ரவேஸிக்கைக்கு ஹேது இன்னதென்றும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, தாம் நிர்வேதத்தோடே “அவனைப்பெற வேணும்” என்று ஆசைப்படுகையாலே அவர்களுக்குள்ள புநராவ்ருத்தி ரூபமான து:க்கும் ஆழ்வார்க்கில்லை என்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கர்ம ஸம்பந்தமற்று என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) இவர்கள் ருசி முன்னகப்போகவில்லை; நாச்சிமார் “க்ருஷ்ணனைக்காண வேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களையழைப்பிக்கப்போனார்களித்தனை; நான் அங்ஙனன்றிக்கே ருசிமுன்னகப்பற்றினவனாகையாலே து:க்கத்தால்லை என்கிறார் என்றபடி ஆகையால் இது-“ஸமுத்ரத்தில் நிரை” (v) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்தத்துக்குவேஷம். அப்போது வைதிகரில் வ்யாவ்ருத்தி முந்தினது, தத்புத்ரர்களில் வ்யாவ்ருத்தி-இரண்டாவது, d அங்ஙனன்றிக்கே

ஜீ—யென்று விவகித்து, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயல் எது? என்கிற ஸங்கையிலே, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதது இன்னது. பொருந்துவது இன்னது என்னும்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸமுத்ரத்தில் இத்யாதி, நாலு வாக்யத்தாலே) z இப்படி திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதத்தை அவன் செய்தது ப்ராஹ்மணனுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காக என்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படிக்கொத்த து:க்கும் தமக்கில்லை என்கிறார் (புத்ரார்த்தி, இத்யாதி) a, b, c, d வைதிக புத்ரர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி வருகைக்கு ஹேது கர்மஸம்பந்தமற்றுப்போகாமை என்றும், இவர்கள் அங்கே போகைக்கு ஹேது இன்னதென்றும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, நிர்வேதத்தோடே, “அவனைப்பெறவேணும்” என்று ஆசைப்படுகையாலே தமக்குப் புநராவ்ருத்திரூபமான து:க்கமில்லை என்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கர்மஸம்பந்தம் இத்யாதி, நாலு வாக்யத்தாலே) அவர்கள் ருசி முன்னகப்போகவில்லை, நாச்சிமார் “க்ருஷ்ணனைக்காண வேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு அழைப்பிக்கப் போனார்களித்தனை; நான் அங்ஙனன்றிக்கே ருசிமுன்னகப்பற்றினவனாகையாலே து:க்கத்தால்லை என்கிறாரென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தில்-வைதிகரில் வ்யாவ்ருத்தி; த்வித்யார்த்தத்தில் தத்புத்ரர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. d அங்ஙனன்றிக்கே என்றது. ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியூர்வகமாக ஸ்வரனை ஆஸ்ரயியாமையாலே கர்ம ஸம்

6. துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவன் னம்நிற்கவே
துயரின் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்கண் காணவந்து
துயரங்கள் செய்துதன் தேய்வ நிலையுல கீழ்புக வுய்க்குமம்மாள்
துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யான்ஓர் துன்பமில்லே.

ஆ.—(துயரில்) ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீக நிரதிரய தேஜோவிரிஷ்ட ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடேகூட, ஸமஸ்தஹேயாஸ்பத, மநுஷ்ய ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஸகலமநுஜநயந விஷயதாங்குதனாய், அஸௌஷ்டஜநமநோநபநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநி குர்வாணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஐஸ்வரமான ஸ்வபூவத்தை இந்த லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்தருளும் ஸ்வபூவனாய், ஆஸ்சர்யபூதனாய், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுண விரிஷ்டனான கண்ணன் புகழ்துற்ற யான் ஓர் துன்பமில்லேன் என்கிறார். 6

ஓ.—ஆறும்பாட்டில். “க்ருஷ்ணனுடைய நிரவதிகமான அழகை அநுபவித்த எனக்கு ஒரு து:க்க,க,ந்த,மில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:—(துயரில் என்று தொடங்கி) ஹேயப்ரத்யநீகமாய் தேஜோரூபமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திவ்யரூபத்தைக் கூடக்கொண்டே து:க்க,ஸாக,ரமக்,நரான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே அவர்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அவர்களுடைய சக்ஷர்விஷயமாய் வந்து தன் ஸௌந்தர்யாதிக ளாலே அவர்களை மிகவும் ஈடுபடுத்தி. (தன் தெய்வநிலை என்று தொடங்கி மேலுக்கு) தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபூவத்தை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து அத்தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டு அச்செயலாலே அத்யாஸ்சர்யபூதனாய் ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணகனான க்ருஷ்ணனுடைய புகழை. 6

e A “இந்நின்றநீர்மை இனியாமுருமை” என்று தொடங்கி, f B “மங்கவொட்டு” என்று மடிபிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபிறந்தும், g C “காதல்கடலின் மிகப் பெரிதால்” என்றும், h D “மண்திணிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்புங் h, கழியப் பெரிதால்” என்றும், i E “அதனிற் பெரிய என்னவா” என்றும் இப்படி ப,க,வத், விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற ப,க்தி வினைந்து போக ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒரு து:க்க,மில்லையென்கிறார். 5.

அ.—என்றது-ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபூர்வமாக ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயியாமையாலே கர்மஸம்பந்தம் அருமற்போகையன்றிக்கே என்றபடி. (5)

ஜீ-ப,ந்த,ம் அருமற்போகையன்றிக்கேயென்றபடி. e (இந்நின்ற இத்யாதி) இவற்றின் நிலைநின்ற ஸ்வபூவத்தை இனி நான் அடையாதபடி. f மங்கவொட்டு - நலிக்க ஸம்மதி. g காதல்-அபி, நிவேஸம். h மண் திணிஞாலம்-மண்சேர்ந்த பூ,மி. h, கழிய-தனக்குக் கீழேயாப்படி. 1. “யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: / ஹரிஸ்தரைலோக்யநாத,ஸஸ கிந்ரு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம் ||” இதிராஜஸூயே த்ருதராஷ்டிர: 2. “அத்யர்க்காநலதி,ப்தம் தத் ஸ்தநாம விஷ், ணோர் மஹாத்மந: / ஸ்வயைவ ப்ரப,யா ராஜந்! துஷ்ப்ரேக்யம் தேவத,நாவை: ||” இத்யாரண்ய பர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேணவசநம். (5)

A திருவிருத்தம்—1- B 10—7—10 C 7—3—6 D 7—3—8 E 10—10—10.

ப.- அநந்தரம், “இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து நிற்கிற நிலையிலே அதிமா நுஷ்வயா பாரங்களைப் பண்ணும் க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபுவிக்கப் பெற்ற நான் ஒரு அப்ரீதியையுடையேனல்லேன்” என்கிறார்.

துயர்இல் - (அப்ராக்ருதமாகையாலே) து:க்க, தி, ப்ரதிப, டமாய், சுடர் ஒளி. (ஸுத், த, ஸத்வாத்மகமாகையாலே) அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோருபமான, தன்னுடைச் சோதி - ஸ்வாஸாதாரணமான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப்த, வாச்யமான விக்ரஹமானது, **நின்றவண்ணமே** - யத, பூர்வாவஸ்தாயியாயே, **நிற்க** - நிற்க, (தீ, பாத்தீ, ப்ரவ்ருததிபோலே தத்ஸஜாதீயமான அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு) **துயரில்** - து:க்க, த்திலே, **மலியும்** - வர்த்தி, ததுவரக்கடவதான, **மனிசர் பிறவியில்** - மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே, **தோன்றி** - ஆவிர்ப், வித்து, **கண் காணவந்து** - (அதீந்த், ரியவிக்ரஹத்தை) மாநுஷ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து ஸந்ரிஹிதனாய், **துயரங்கள்செய்து** - (ருபௌதார்ய குணங்களாலும்) ஸௌர்ய வீர்யாதிகுணங்களாலும் ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாக, மற) ஈடுபடுத்தி, (தூ, த்ய ஸாரத்யபாதிகளைப் பண்ணித் தாழ்நிற்கிற நிலையிலே), **தன்** - தனக்கு அஸாதாரணமாய், **தெய்வம் நிலை** - தி, வ்யமான பரத்வஸ்தி, தியை. (வைஸ்வரூப்யாத்யா விஷ்காரத்தாலே), **உலகில்** - (தன்வாசியறியாத) லோகத்திலே, **புக உய்க்கும்** - நிலைநிறுத்தக்கடவனா. **அம்மான்** - ஸர்வாதிகளாய், **துயரமில்சீர்** - ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாண குணாத்மகனா, **கண்ணன்** - க்ருஷ்ணனாகிற, **மாயன்** - ஆஸசர்யவானுடைய, **புகழ்** - குணசேஷ்டிதாதி, ப்ரதேயை, **துற்ற** - நெருங்க அநுபுவிக்கப்பெற்ற, **யான்** - நான், **ஓர் துன்பம்** - ஒரு அப்ரீதியை, **இலன்** - உடையேனல்லேன். **துன்பம்** - இன்பத்தக்கு எதிர்த்தட்டான அப்ரீதி. 6

இ - அவ:—ஆரும்பாட்டில், “தன்னுடைய அப்ராக்ருத தி, வ்யவிக்ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை அநுபுவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்க, மில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:—(துயரில் இத்யாதி) - ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸுத், த, ஸத்வமயமாகையாலே நிரவதிக தேஜோருபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்று அன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது, (நின்றவண்ணம் நிற்கவே) அவ்விருப்பில் ஒன்றும் குறையாமே விளக்கிலே கொளுத்தின விளக்குப்போலே அங்குநின்றவண்ணம் இங்கு நிற்க, (துயரில் இத்யாதி) து:க்கே, தாத்ரமான மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே வந்து ஆவிர்ப், வித்து மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதூ தர்ஸநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸத், ருஷ்டிக்கு விஷயமாகி, (துயரங்கள் செய்து) அநுகூலரை அழகாலே ஈடுபடுத்தி, ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்து, 1. ‘**कृत्वा भगवतरं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्सर्वं स्थानमुत्तमम् ॥**’ (க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதி, வ்யா: ப்ருது, லோசந: 1 மோஹயித்வாஜக, த்ஸர்வம் க, தஸ்ஸ்வம் ஸத, ாந முத்தமம்॥)”. ப்ரதிகூலரை

இ—முட்கோலாலே சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி, (தன் தெய்வநிலை) தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை, (உலகில்) இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே, (புக உய்க்கும்) ப்ரவேசிப்பிக்கும்; பரம பதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன், தூதுபோயும் ஸாரத்யம்பண்ணியும் தன்படியைத் தெரிவித்தவன் என்றுமாம், (உய்க்கும்) செலுத்தும், (அம்மான்) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக இவர்களுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். (துயரம் இத்யாதி,) ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஆஸார்யமான சேஷ்டிதங்களையும் முடைய க்ருஷ்ணனுடைய புகழை நெருங்க புலிககப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்க, மில்லை யென்கிறார்.

6

ஈ—அவ:—ஆரும்பாட்டு. a தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதர ஸஜாதீய மாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபுவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்க,ந்த,மில்லை யென்கிறார்.

வ்யா:—b (துயரில் இத்யாதி,) c ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸுத்த, ஸத்த்வமயமாகையாலே நிரவதிகதேஜோருபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்றன்றிக்கே தனக்கு, அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது. d (கின்ற d, வண்ணம் நிற்கவே) e அங்கிருக்கும்படியில் ஒன்றுங்குறையாமே f விளக்கிற் கொளுத்திய விளக்குப்போலே அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க. g 1. “स्वां प्रकृतिमधिष्ठाय” (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதி மதி, ஷ்டாய) இறே. h (துயரில் இத்யாதி,) து:க்க,ஸாக,ரத்திலே h, அழுந்தாநின்றுள்ள

அ—ஆரும்பாட்டு (துயரில் இத்யாதி,) a “தன்னுடைச்சோதி, கண்காணவந்து புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமில்ன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தன்னுடைய இத்யாதி,) b, c ஸப்த,தார்த்தம் (ஹேயப்ரத்யநீகமாய் இத்யாதி,) d, e அங்கிருக்கும்படி என்றது பரமபதத்தில் இருக்கும்படி என்றபடி, d, f “நின்றவண்ணம்நிற்க” என்றத்தால் ப,லிதம் (விளக்கில் கொளுத்திய இத்யாதி,) d நின்றவண்ணம்-பரமபதத்திலே நின்றவண்ணம், நிற்க-இங்கு நிற்கும்படியாக. g அஜஹத்ஸ்வபாவதயா அவதாரே ப்ரமாணம் (ஸ்வாம்ப்ரக்ருதிம் இத்யாதி,)

ஜீ—ஆரும்பாட்டு-(துயரில் இத்யாதி,) a ‘தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே. கண்காணவந்து புகழ்துற்ற யான்’ இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தன்னுடைய இத்யாதி,) b, c ஸப்த,தார்த்தம்(ஹேயப்ரத்யநீகமாய் இத்யாதி,) d,e(அங்கு இருக்கும்படி)-பரமபதத்திலிருக்கும்படி. d, f ப,லிதம் (விளக்கில் இத்யாதி,) அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்கச் செய்தே என்றபடி. d, வண்ணம்-ப்ரகாரம், g அஜஹத்ஸ்வபாவதைக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்வாம்ப்ரக்ருதிம் இத்யாதி,) கீ,தாயாம்; பூர்வமேவ விகி,தம், h, h, மலிதல்-மிகுதியாய். அழுந்து

ப்ர-(நின்றவண்ணம்நிற்க) g 1 भगवद्गीतासु चतुर्थे “अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामी-
श्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥”

ஈ-மநுஷ்யருடைய ஜன்மங்களிலே ஆவிர்ப்புவித்து. i 1. “**देवकीपूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतम्**” (தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூ,தம்) என்கிறபடியே வந்து தோற்றி (கண்காண வந்து) மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்ஸநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி. (துயரங்கள்செய்து) j அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும் ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே நோவுபடுத்தியும். k 2. “**कृत्वा भारवतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्त्वं स्थानमुत्तमम्॥**” (க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: | மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம்) | ப்ரதிகூலரை l, முட்கோலாலே l, சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே l, சாடியும் போனபடி. m A “இணைக்கூற்றங் கொலோ” என்னும்படியிறே m, கண்ணற்று நலியும்படி. (தன் n தெய்வநிலை)

அ-h, h₂ (அழுந்தாதின்றுள்ள) மலிதல்-மிகுதியாய் அழுந்துகையைச் சொல்லுகிறது. து:க்கத்திலே மக், நரான என்றபடி. i “தோன்றி” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (தேவகீத்யாதி) j, k வக்ஷ்யமாண ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரை இத்யாதி) k. l “ப்ருதிவ்யா: பாராவதரணம் க்ருத்வா” என்கையாலேயும் l “ப்ருதுலோசந:-ஸர்வம் ஜகத் மோஹயித்வா” என்கையாலேயும் ப₂லித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலரை இத்யாதி) l₂ முட்கோல்-அப்பும். உழவுகோலும்; l₃ சாடுகை-கொல்லுகையும், நலிகையும். m கண்ணழகு ப்ராத₄கமோ வென்ன (இணைக்கூற்றம் இத்யாதி) m₂ கண்ணற்று-த₂யையில்லாதே என்றபடி; கண்ணு எனது, அற்று-ப₃ாதி₄க்கையிலே துணிந்து என்னவுமாம். n “தெய்வநிலை” என்றதுக்கு முந்தின பொருள்-திருமேனியைச்சொல்லி. இரண்டாவது-தூத்ய ஸாரத்யாதி₂களைச் சொல்லுகிறது. n o, அன்றிக்கே (அப்ராக்குதமான ஸ்வபாவத்தை) என்றிருக்கையாலே, இரண்டர்த்தத்திலும்

ஜீ-கையைச் சொல்லுகிறது. i “தோன்றி” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (தேவகீ இத்யாதி) இத₂மபீ பூர்வமேவ விகிதம். j k வக்ஷ்யமாண ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரை இத்யாதி) 2. “க்ருத்வா பாராவதரணம்” இத்யாதி₂, மௌஸலபர்வணி; k, l ஸ்லோகார்த்தம் (ப்ரதிகூலரை இத்யாதி) “ப்ருதிவ்யா: பாராவதரணம் க்ருத்வா ப்ருதுலோசந:-ஜகத் ஸர்வம் மோஹயித்வா” என்றதால் ப₂லித்த அர்த்தம் இது. l₂ முட்கோல்-அப்பும், தாற்றுக்கோலும் l₃ சாடுகை-கொல்லுகையும். நலிகையும், m கண்ணழகு ப்ராத₄கமோ? என்ன (இணைக்கூற்றம் இத்யாதி) இரண்டு ம்ருத்யுக்களோ? இத்யர்த்தம்; m, கண்ணற்று-த₂யை

ப்ர-(தோன்றி) i l. पञ्चमेशे तृतीये पराशरः-“एवं संस्तूयमाना सा देवैर्देवमधारयत् । गर्भेण पुण्डरीकाक्षं जगत्स्वाणकारणम् ॥ १ ॥ ततोऽखिलजगत्पद्मबोधायाच्युतभानुना । देवकी-पूर्वसन्ध्यायामाविर्भूत महात्मना ॥ २ ॥”

(துயரங்கள் ளியது) k2 मौसलपूर्वाणि “कृत्वा भारवतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा-जगत्सर्वं गतस्त्वं स्थानमुत्तमम् ॥ ”

ஈ-0 தன்னுடைய o_3 அப்ராக்ருதமான o_3 ஸ்வபூவத்தை, (உலகில்) இதுக்கிட்டுப் பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே (புகழ் உய்க்கும்) ப்ரவேஸிப்பிக்கும் p_3 (அம்மான்) அபேஷா நிரபேஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் q ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. r பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபூவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது — அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே, s தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணித் s_3 தன்படியைத் தெரிவித்து s_3 இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். t (துயரில் சீர்க்கண்ணன்) u ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (மாயன்) ஆஸ்ரீத்யமான குணசேஷத்தங்களையுடையவன். (புகழ் v துற்ற யான்) அவனுடைய கல்யாண குணங்களை w நெருங்க புஜிக்கப்பெற்ற நான். x (ஓர் துன்பமில்லே) அவன் தன் அப்ராக்ருத திவ்ய மங்குளவிக்ஷுரவத்தைக்கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டுவானாயிற்ற பின்பு நான் இம்ஸாரத்தை விட்டு அங்கேபோய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன் என்றால் எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ? (6)

அ-1 “தெய்வநிலை” என்றது- அப்ராக்ருதசேஷத்தங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இரண்டாமர்த்தம் “தெய்வநிலை” என்று ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயமாய், தன்னுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரீயத்தைக்காட்டினான் என்றபடி, q ப்ராப்தி-ஸ்வாமித்வம், o_3 , p_3 , r “அப்ராக்ருதமான ஸ்வபூவத்தை” என்று தொடங்கி “அம்மான்” என்னுமளவும் சொன்ன அர்த்தத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (பரமபதத்திலே இத்யாதி,) r பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபூவமாவது—அங்கே வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருத விக்ஷுரஹம். n p_3 , s “அம்மான்” என்றத்தை-அபரபூவியாக்கி “தெய்வநிலை” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (தூத்யஸாரத்யங்களை இத்யாதி,) s_3 சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே (இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம்) என்று விஸத்யமாகத்திருந்துண்டு. “தூத்ய ஸாரத்யாதி,களைப் பண்ணித் தாழ்நிற்கிற நிலையிலே தனக்கு அஸாதாரணமாய் திவ்யமான பரதவஸ்தீதியை வைஸ்வரூப்யாத்யாவிஷ்காரத்தாலே தன் வாசியறியாத லோகத்திலே நிலைநிறுத்தக்கடவானு” என்று உரை. t , u “துயரம்” என்று து:க்கத்தைச் சொல்லி அது ஹேயமாகையாலே (ஹேயமென்று) v , w துற்றுகை-(நெருங்க புஜிக்கை) x “ஓர் துன்பமில்லன்”-ஒரு அபிரீதியை உடையேனல்லேன். “துன்பம்-இன்பத்துக்கெதிர்த்தட்டான அபிரீதி” என்று உரை. (6)

ஜீ-யில்லாதே. q ப்ராப்தி ஸ்வாமித்வம்- o_3 , p_3 , r “அப்ராக்ருதமான ஸ்வபூவத்தை” என்று தொடங்கி “அம்மான்” என்னுமளவும் சொன்ன அர்த்தத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (பரமபதத்திலே இத்யாதி,) o_3 ஸ்வபூவத்தை-பரமபதத்திலே வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருத விக்ஷுரஹத்தை. n , p_3 , s கீழே-அம்மான்” என்றத்தைப் பூர்வபூவியாக்கி அருளிச்செய்து, இங்கே-அபரபூவியாக்கி “தெய்வநிலை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (தூத்ய இத்யாதி,) n o_3 , s “தெய்வநிலை” என்றதுக்கு-அப்ராக்ருதமான விக்ஷுரஹமென்று முந்தின அர்த்தம். ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயமென்று இரண்டாமர்த்தம். s_3 தன்படியை-தன்னுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயமாகிற ஸ்வபூவத்தை. p “உய்க்கும்” செலுத்தும், s_3 சிலஸ்ரீகோஸங்களில் (இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்று மாம்) என்று விஸத்யமாகத் திருந்து உண்டு. “தனக்கு அஸாதாரணமாய் திவ்யமான பரதவஸ்தீதியை லோகத்திலே நிலைநிறுத்தக்கடவானு” என்று உரை. t , u “துயரம்” என்று-து:க்கமாய், அது ஹேயமாகையாலே (ஹேயம்) என்றது. v , w துற்றுகை-நெருங்க புஜிக்கை க்ரமேண அந்வய: (6)

7. துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாய்உல கங்களுமாய்
இன்பமில் வெந்நர காகி இனியநல் வான்கவர்க் கங்களுமாய்
மன்பல் ஹயிர்களு மாகிப் பலபல மாய மயக்குக்களால்
இன்புறு மிவ்வினை யாட்டுடை யானைப்பெற்று ஏதுமல் லல்லினை.

ஆ-7 (துன்பமும்) புண்யபாபருப கர்மங்களுக்கும் புலபேடாகப்பூமியான லோகங்களுக்
கும் கர்மபுலபூதமான ஸ்வர்க்க, நரகங்களுக்கும் ஸ்வர்க்கநரகாதி, புலபேடாத்தாக்களான
ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனாய், நிகிஷ்டாக, துத்ய விபவலயாதி, லீலனாயிருந்
தவனைப் பெற்று ஏதும் அல்லலிலேன் என்கிறார். 7

ஓ-அவ:-ஏழாம் பாட்டில், "லீலோபகரணத்தாலே எம்பெருமானுக்கு உண்டான
ரஸத்தை அநுபவித்து நிர்த்து:க்க, னானேன்" என்கிறார்.

வ்யா:-(துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்) ஸுக, து:க்க, ங்களை வினைக்கக்
கடவ புண்யபாபருப கர்மங்களுக்கு நிபாமகனாய். (உலகங்களுமாய்) அவை ஆர்
ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய்; புலாநுபவபூமி என்றுமாம். (இன்பமில்
வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) ஸுக, க்ருந்த, மில்லாத து:க்க, மே
அநுபவிக்கக்கடவதான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸுத்த, ஸுக, மே அநுப
விக்கக்கடவதான ஸ்வர்க்க, துக்கு நிர்வாஹகனாய். நரகென்றும் சுவர்க்கமென்றும்
ஸுக, து:க்க, ங்களாகவுமாம். (மன்பல்லுயிர்களுமாகி) ஸ்வர்க்க, நரகாதி, களை என்றும
பு, ஜிக்கக்கடவதான ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். (பலபல மாயமயக்கு என்று
மேலுக்கு) இப்படியுள்ள அஸங்க், யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமு, த்தாலுண்டான
சேதநருடைய மதிவிப், ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலையுடையவனைப்
பெற்று. பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்குப் பிறருடைய து:க்க, நுஸந்த, நாம்
ப்ரீதிஹேதுவானபடி எங்ஙனையென்னில், தன்னுடைய கருணையாலே அவற்றை
ரக்ஷிக்க நினைத்தால், அந்த ரக்ஷணம் அவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு
அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாத, நமாய்விட்டன. 7

பு-7. அநந்தரம். கர்மாநுருபமாக லீலாவிபூதியை நிர்வஹிக்கிறவனைப் பெற்று:
ஏகதே, ஸமும் அல்லலிலேன் என்கிறார்.

துன்பமும்-(அப்ரீதிருபமான) து:க்க, மும், இன்பமும்-ப்ரீதிருபமான ஸுக,
மும், ஆகிய-உண்டாமபடி. செய்-(சேதனனான) செய்யப்பட்ட. வினை-(பாபருபமா
யும் புண்யருபமாயுமுள்ள) கர்மங்களுக்கு, ஆய்-நிர்வாஹகனாய், உலகங்களும்-
இவற்றையநுஷ்டி, க்கைக்கீடான) பூலோகப்ரதே, ஸங்களுக்கு ஆய்-நிர்வாஹக
னாய், (இக்கர்மபுலங்களாய்) இன்பம் இல் வெம் நரகு-ஸுக, க்ருந்த, ரஹிதமான நரகத்
துக்கும், ஆகி-நிர்வாஹகனாய், இனிய-ப்ரீதிகரமான பேட, க்ருயவஸதுக்களாலே நல்-
நன்றாய், வான்-சீரியதான, சுவர்க்கங்களும்-ஸ்வர்க்க, ப்ரதே, ஸங்களுக்கும், ஆய்-

11-நிர்வாஹகனாய், மன்-(கர்மாநுஷ்டாநத்யஸையோடு பல்பேதாநத்யஸையோடு வாசியற அநுஸ்ருத்தராகையாலே) நித்யராய், பல் உயிர்களும்- அஸங்க்யாதரான ப்ராணிகளுக்கும், ஆகி-நிர்வாஹகனாய். பலபல-(சுணபேதத்தாலும் மதிபேதத்தாலும் ருசிபேதத்தாலும்) அஸங்க்யேயமாய், மாயம் மயக்குக்களால்-ப்ரக்ருதி கார்யமான சேதநனுடைய மோஹவிகாரங்களாலே, இன்பமும் - ரஸாவஹமான, இவ்வினையாட்டுடையான-இவ்விபூதியில் லீலையையுடையவனை. பெற்று-உள்ளபடி கிட்டப்பெற்று, ஏதும்-ஏகதேயமுமில், அல்லல்-(இக்கர்மவஸ்யமான ஸம்ஸாரத்தில்) அலமாப்பு, இலன்-உடையேனல்லேன், அல்லல் - அலமாப்பு, 7

இ-அவ:- ஏழாம்பாட்டில், “அகர்மவஸ்யனாகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு இவ்விபூதியில் உள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே அதை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்ம வஸ்யதையிலே; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்ப்ரவிக்கவும் வேண்டா” என்கிறார்.

வ்யா:- (துன்பம் இத்யாதி.) ஸுக, து:க்கங்களை விளைக்கக்கடவதான புண்ய பாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். (உலகங்களுமாய்)- அவற்றை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல். பேதாநத்யுமிகளான ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல். (இன்பம் இத்யாதி.) ஸுக, நத்யமின்றி க்கே கொடிதான து:க்க, நுபுவமேயான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸூத்த, ஸுக, நுபுவமேயான ஸ்வர்க்க, துக்கு நிர்வாஹகனாமாய். ‘உலகங்களுமாய்’ என்ற இடம-கர்மபூமியானபோது ஸ்வர்க்க, நரகங்களைச் சொல்லுகிறது அங்கு பேதாநத்யுமியைச் சொன்னபோது ஸுக, து:க்கங்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. (மன்பல் உயிர்களமாகி) கர்மகர்த்தாக்களும் தத்புல பேதாக்களுமாய், நித்யராய், அஸங்க்யாதரான சேதநர்க்கு நிர்வாஹகனாய், (பலபல இத்யாதி.) இப்படி பலபலவான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தாலே சேதநர்க்குப் பிறக்கும் மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவ ஹமான லீலையையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனானவனுக்குப் பர து:க்க, நுஸந்த, ராம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவானபடி என்? என்னில்,—இவற்றைத் தன் த்யையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாத்யமாய் விட்டன; (ஏதும் அல்லலிலனே) அவனுடைய அகர்மவஸ்யதையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்குக் கர்மவஸ்யனாகையும் தத்புலமான லீலாவிபூத்யந்வயமுமாகிற து:க்க, மில்லை என்கிறார். 1. “न मां कर्माणि लिप्नन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । इति मां योऽ-
‘मिजानाति कर्मसिः न स बध्यते ॥’ (நமாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபுலே ஸ்ப்ருஹா |
இதி மாம் யோ஽பிஜாநாதி கர்மபிர்ந ஸப்த்யதே ||) “मम माया दुरत्यया । मामेव मे
‘प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥’ (மம மாயா துரத்யயா | மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே
மாயாமேதாம் கரந்தி தே ||) என்னக் கடவதிதே.

ஈ.—அவ:—ஏழாம்பாட்டு. a அகர்மவஸ்யனாகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு இவ்விபூதியி லுள்ளது லீலாரசலமாத்ரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவஸ யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்பூவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

வ்யா:- b (துன்பம் இத்யாதி,) c ஸுக,து:க்க,ங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூப c, கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். d (உலகங்களுமாய்) e இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூ,மி யைச் சொல்லுதல், f பே,ாக, பூ,மியைச் சொல்லுதல் g (இன்பமில் வெந்நரகா கி) ஸுக,லேஸமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். h (இனிப நஸ்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) நரகத்திற்காட்டில் i அல்பஸுக,த்தைபுடைத்தான ஸவர்க் காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். j 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் ஆர்ஜநபூ,மியைச் சொல்லிற்றுகில், இவை பே,ாக,பூ,மிகளாகிறன; அன்றிக்கே, அங்கே பே,ாக, பூ,மி

அ-ஏழாம்பாட்டு-(துன்பமும் இத்யாதி,) a "இவ்வினையாட்டுடையானைப் பெற்றேதுமன்விலைன்" என்கிறதிலே நோக்காக அவதாரிகை (அகர்மவஸ்யனித்யாதி,) b, c "துன்பமுமின்பமுமாகிய" என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம்-கார்யகாரணபூவநிப,ந்த,நமென்கிறார் (ஸுக, து:க்க,ங்களுக்கு ஹேதுவான இத்யாதி,) அபீதிருபமான து:க்க,மும் பீதிருபமான ஸுக,முமுண்டாம்படி சேதனனாலே பண்ணப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய் என்று ஸப், தூர்த்தம். c, "வினையாய்" என்கிறது. நியாய நியாமகபூவநிப,ந்த,நமென்கிறார் (கர் மங்களுக்கு நியாமகனாய் என்று) மேலும்படி கண்டுகொள்வது. d e, f 'வினையாய்' என்றத் தோடே "உலகங்களுமாய்" என்றதுக்கு இரண்டு வகையாக ஸங்க,தி அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) h, i ஸூத்,த, ஸுக,நூப,வமேயான ஸவர்க் காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் என்று ஸப்,தூர்த்த,மாயிருக்க, (அல்ப ஸுக,த்தை உடைத்தான) என்றது-விதராக,ரான முமுக்ஷுக்களுக்கு அவற்றிலே ஸ்ரத்த,த, பிறவாமைக்காக. g, i (அல்ப ஸுக,த்தை உடைத்தான) "இன்பமில் வெந்நரக" என்போதே-இது இன்பமுடைய வெந்நரகமென்று தோற்றிற்றிறே" என்றும் சொல்லுவர். d, f j கீழே "உலகங்களுமாய்" என்ற

ஜீ-ஏழாம்பாட்டு-(துன்பம் இத்யாதி,) a 'இவ்வினையாட்டுடையானைப் பெற்று' இத்யாதி,யிலே நோக்காக அவதாரிகை (அகர்மவஸ்யன் இத்யாதி,) b, c 'துன்பமுமின்பமுமாகிய' என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம்-கார்யகாரணபூவநிப,ந்த,நமென்கிறார். (ஸுக,து:க்க,ங்களுக்கு ஹேதுவான இத்யாதி,) அபீதிருபமான து:க்க,மும், பீதிருபமான ஸுக,மும் உண்டாம்படி சேதனனாலே பண்ணப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாயென்று ஸப்,தூர்த்தம். 'வினையாய்' என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம்-நியாயநியாமகபூவநிப,ந்த,நமென்கிறார். மேலும் இப் படியே கண்டுகொள்வது. d, e, f 'வினையாய்' என்றத்தோடே 'உலகங்களுமாய்' என்றதுக்கு இரண்டு வகையாக ஸங்க,தி (இவற்றை இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) d, e ஆர்ஜந பூ,மியைச் சொன்ன பகூத்தல், 'உலகங்கள்' என்கிற ப,ஹுவசநம்-தே,ஸபே,தூத்தைப் பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. g வெந்நரக — க்ருரமான நரகம். h (இனியநல்வாசுவர்க்கங்களு மாய்) பீதிருபமான பே,ாக,யவஸ்துக்களாலே நன்றும், சீரியதான ஸவர்க்க,ப்ரதே,ஸங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். h, i ஸுக,நூப,வமேயான ஸவர்க்க,மென்னவேண்டியிருக்க, (அல்பஸுக,த்தை புடையதான) என்றது. முமுக்ஷுக்களுக்கு அவற்றிலே ஸ்ரத்த,த, பிறவாமைக்காக j புநருத்தியைப்

H-யைச் சொல்லிற்றுகில், k இங்கு - ஸுக, து, க்கு, மாத்ரங்களிலேயாகிறது. l (மன்பல் உயிர்சொமாகி, m கர்ம கர்த்தாக்களும் தத்ப, லபே, டாக்தாக்களுமாய் n, நித்யராய் அஸங்க்யாதரான ஆத்மவர்க்குத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். n (பலபல இத்தயாதி) o அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதி விகாரமுகுத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதி விப், ரமங்கனாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகையுடையவனைப்பெற்று. p ஸர்வ ஸுஹ்ருத்யாய் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தன்னையகன்று சேதநர் து, க்குப் படுகிற இது ப்ரீதிஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; q இவற்றைத் தன் தயையாலே ரஸதிக் நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலாரசஸாத, நமாய்விட்டது; r இதுக்கு நேர் கொடு நேரே தூத்பர்யம் இது. s கொடுத்த சைதந்யந்தான் s, பொதுவாய், ருசி பே, த், த்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை வினைத்துக்கொண்டிருக்கிற

அ-விடத்திலும் பே, டாக, பூ, மியான ஸ்வர்க்க, ரதி, களைச் சொல்லிற்றே மீளவும் "இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களும்" என்றபோது புநருக்தமன்றோ என்று மங்கித்து. விஷயவிப, டாக, ம பண்ணுகிறார் (உலகங்களமாய் என்றவிடம் இத்யாதி) d, e ஆர்ஜதபூ, மியைக் கொண்ட பகஷத்தில் "உலகங்கள்" என்கிற ப, ஹுவசநம்-தே, ஸபே, த, த்தைப்பற்றவென்று கண்டுகொள்வது. "இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களும்-ப்ரீதிகரமான பே, டாக, யவஸ்துக்களாலே நன்றாய் சீரியதான ப்ரதே, ஸங்கள்" என்று உரை. g, h, k நரகு-நரகது, க்கும், சுவர்க்கம்-ஸ்வர்க்க, ஸுக, மிதி த், விதியை, l, m "மன்பல்லுயிர்" என்றதுக்கு, நித்யராய்ப்பலராய் என்றே அர்த்த, மாயிருக்க, கர்மகர்த்தாக்களும் தத்ப, லபே, டாக்தாக்களுமாய் என்றதுக்குக்கருத்து-கீழ் கர்மங்களை யும் கர்மப, லங்களையும் சொல்லி, தத, நந்தரத்திலே "மன்பல்லுயிர்" என்று சொல்லுகையாலே என்றபடி, n கர்மகர்த்தாக்களும், தத்ப, லபே, டாக்தாக்களுமென்றது கர்மத்தைப் பண்ணி அநந்தரம் கர்மப, லத்தை அநுப, டிக்குமவர்களுமாய் என்றபடி. n, ஸப, த, தார்த்தம் நித்யராயித்தயாதி) n, o (மாயமபக்குக்களால்) மாயங்கள்-ப்ரக்ருதிவிகாரங்கள்; மயக்குக்கள் - அவைகளாலுண்டான மதிவிப், ரமங்கள். p தடஸ்த, ஸங்கை (ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயித்தயாதி) q பரிஹாரம் (இவற்றையித்தயாதி) r இதுக்கு-லீலைக்கு. q, s "இவற்றை" இத்யாதிக்கு விவரணம் (கொடுத்த சைதந்யமீத்தயாதி) s, பொதுவாய்-ப, ந்த, மோஷங்களுக்குப் பொதுவாய் என்றபடி.

ஜீ-பரிஹரிக்கிறார் (உலகங்களமாய் என்றவிடம் இத்யாதி) g, k நரகு-நரகமென்னுதல், து, க்கு, மென்னுதல் h, k சுவர்க்கம்-ஸ்வர்க்க, மென்னுதல், ஸுக, மென்னுதல், l, m கீழே-கர்மங்களையும் தத்ப, லங்களையும் சொல்லுகையாலே தத, நருகு, ணமான அர்த்தம் (கர்மகர்த்தாக்களும் இத்யாதி) கர்மத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் கர்மப, லத்தை அநுப, டிக்குமவர்களுமாய் என்றபடி. n, ஸப, த, தார்த்தம் (நித்யராய் இத்யாதி) n, o (மாயங்களாலுண்டான மயக்குக்கள்) ப்ரக்ருதி விகாரங்களாலுண்டான மதிவிப், ரமங்கள்; (இன்புறம் வ்விஜாயாட்டுடையான) சேதநருடைய மதிவிப், ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான இவ்விபூ, தியில் லீலையையுடையவனை. p, q தடஸ்த, ஸங்கையை அநுவதி, த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸுஹ்ருத்தாய் இத்யாதி) r இதுக்கு-லீலைக்கு. q, s (இவற்றைத் தன் தயையாலே) இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (கொடுத்த சைதந்யம் இத்யாதி) s, பொதுவாய்-ப, ந்த, மோஷங்களுக்குப் பொதுவாய் என்றபடி. s, கோல்விழுக்காட்டாலே-பர்ய

ஈ-படியைக் கண்டு, 'நாம் ஒன்றை நினைத்துச் செய்ய, இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே' என்று பிராட்டி முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ண, அது s, கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும். t (ஏதும் அல்ல விலவே) u அவனுடைய அகர்மவஸ்யதையை u, அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவஸ்யதை இல்லை; v ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற து:க்க,யில்லை என்கிறார். w 1. "न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । इति मां योऽभिजानाति कर्मभिः न स बध्यते" (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மப,லே ஸ்ப்ருஹா) (இதி மாம் யோ:பி,ஜாநாதி கர்மபி,ர் நஸப,த்,யதே) x 2. "मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते" (மம மாயா துரத்யயயா | மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே) என்றும் y இப்படி நம்மை அறிந்தவன் கர்மங்களால் ப,ந்தி,க்கப்படமாட்டானென்றும்; z நான் ப,ந்தி,த்த ப,ந்தி,த்தை யாவனெருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான். அவன் இதனைக் கடக்கு மென்றும் அவன் சொல்லிவைத்தபடியே, அவன்தன்னையே பற்றி விடுவித்துக்கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேஸமில்லை யென்கிறார். (7)

அ s, கோல்விழுக்காட்டாலே,தத,வக,த்யா, t,u,v "ஏதுமல்லவின்" என்கையாலே இரண்டல்ல லுண்டென்று தோற்றுகிறதென்று விவகித்து அவ்விரண்டும் இன்னதென்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி, ஸ்க்யத்யவயத்தாலே) u, (அநுஸந்தி,த்த) 'துன்பமுட்படும்' இத்யாதி,யாலே. u, w அவனுடைய அகர்மவஸ்யதையை அநுஸந்தி,த்தால் கர்மவஸ்யதையிலே என்றும் துக்கு ப்ரமாணம் (ந மாம் கர்மாணி இத்யாதி,) v, x ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் தல்லிலே என்று அநுஸந்தி,த்தால் லீலாவிபூத்யந்வயமில்லை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மம மாயேத்யாதி,) y, z இந்த ஸ்லோகத்துவயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த,மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நம்மையறிந்தவனிட்யாதி,) x "क्षीणप्रवृत्तं तेन-தே,வேந நிர்மிதா கத,வி" என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் லீலையா யிருக்கமென்றபடி, 3. "क्षीण-क्षीण-விஜிஜி,ஜா வ்யவஹார த்ய,யுதிஸ்துதி மோத, மத, ஸ்வபந் காந்த க,திஷு" இதி த,த,து:.

(7)

ஜி-வஸாநக,த்யா, u, w அவனுடைய அகர்மவஸ்யதையை அநுஸந்தி,த்தவனுக்குக் கர்மவஸ்யதையிலேயென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி இத்யாதி,) v, x ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை அநுஸந்து லீலையாக அநுஸந்தி,த்தால் லீலாவிபூத்யந்வயமில்லை என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (மம மாயே இத்யாதி,) ஏதப்ப்ரமாணத்,வயமபி,க,த்யாடம் y z இந்த ஸ்லோகத்துவயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த,ம்-(இப்படி நம்மை இத்யாதி,) x "क्षीण-प्रवृत्तं तेन-தே,வேந நிர்மிதா,தத,வி" என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் லீலையாயிருக்கு மென்றபடி, 3. "क्षीण-क्षीण" இத்யாதி,த,த,து:-க்ரமேணா அந்வய:.

(7)

பா- (ஏதுமல்லவிலவே) w1. गीतासु चतुर्थे "न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते !"

x2. तत्र सप्तमे "दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।"

8. அல்லலி லின்ப மாவிறத்(து) எங்கு மழகம் துழைவியன்
அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குக்க னாகியும் நிற்குமம்மான்
எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானம் தேகொண்டு எல் லாக்கரு மங்களுஞ்செய்
எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தான்பற்றி யாவோந்துக் கமினே.

ஆ.—8 (அல் லல்) து:க்காஸப் பிந்ந நிரவதி.காநந்த, விரிஷ்டனாய், கல்யாணதம நிரதிஸ
மௌஜ்ஜ்வல்ய விரிஷ்டனாய், நிரதிஸயஸௌகுமாரியஸௌந்தரீயாதி, கல்யாணகுண
பரீபூர்ணையாபிரந்த பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள அநவரதஸம்ஸ்லேஷ ஜந்த ப்ரீதி
யாலே அட்ரக்ருதிங்க,தனாய், தக்ஸம்ஸ்லேஷாநுதுண நிரதிஸய திவ்யஜ்ஞானாய், அந்த
ஜ்ஞானத்தையே கொண்டு பிராட்டியுடைய ப்ரீத்யரீத்தமாக ஜகத்ச்ருஷ்ட்யாதி, ஸ்லீலை
களைப் பண்ணியருளுகிற ஆஸ்சர்யபூ,தனான வண்துவரைப் பெருமானுடைய திருவடி
களைப்பற்றி நான் நிரஸ்தஸமஸ்தது:க்கனானேன் என்கிறார். 8

ஒ.—அவ:—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் நித்ய விபூ,த்யநுப,வம் பண்ணும்
படியைப் பேசி அநுப,விக்கிறார்.

வ்யா:—(அல்லலில் என்று தொடங்கி) து:க்க,க,ந்த,மின்றிக்கே நிரவதி,க
மான ஆநந்த,த்தையுடையனாய் நிரதிஸய ஸௌந்த,ர்யத்தையுடையனாய்.
போக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த நிரதிஸய ஆநந்
த,ங்களையுடையனாயிருக்கையாகிற ஐஸ்வர்யத்தையுடையனான. (அல்லையில் ஞானத்
தன்) அக்கலவிக்கு ஈடான பேரளவையுடையான். (ஞானம் தேகொண்டு என்று
மேலுக்கு) ஸஹாசராத்நர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்பருபஜ்ஞாந்தத்தாலே பெரிய
பிராட்டியார்க்கும் ப்ரியமாகக் கார்யபூ,தஜக,த்தையெல்லாம் உண்டாக் குடும்
ஸ்வபாவனாய் இப்படிப்பட்ட முடிவில்லாத ஆஸ்சர்யங்களையுடையனான க்ருஷ்ண
னுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து. 8

ப—8. அநாதரம், “ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனாய் ஸ்ரிய:பதியாய்க்கொண்டு ஸங்கல்பமாத்ரத்
தாலே ஸகலநிர்வாஹகனானவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த நான் ஒரு து:க்க,த்தை
யுடையேனஸ்லேன்” என்கிறார்.

அல்லல் இல் - க்லேஸப்ரஸங்க்ரஹிதமான, இன்பம் - ஆநந்த,குணத்துக்கு,
அளவு இறந்து - அவதி,யின்றியே, எங்கும் அமர் - ஸர்வப்ரதே,ஸங்களிலும் பரம்பின,
அழகு - அவயவ ஸௌந்த,ர்யத்தோடு, சூழ் - சேர்ந்த, ஒளியன் - ஸமுத,ாயருப
லாவண்யப்ரபையையுடையனாய் (இவ்வாநந்த,த்தோடும் வடிவழகோடும்), அல்லி
மலர் மகள் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்த்த,நாமாக உடையளாகையாலே நிரதிஸய
போக்யபூ,தையாய் நாரீணமுத்தமையான பிராட்டியோட்டை, போகம்-கலவி
யாலே, மயக்குக்களாகியும் - 1 ‘अप्योऽप्यज्ञैतनिशायनरसगहनान् - அந்யோந்யாதுவைத்
நிஷ்ட,நக,நரஸக,ஹநாத்” என்று ஸவரஸ்ப்ராக்,ப்ரதிபத்தி மயங்கும்படியான
போக,நந்த,ருபனாய்க்கொண்டும், நிற்கும் - நிற்கிற, அம்மான் - ஸர்வாதி,கனாய்,

II-எல்லை இல் - (கீழுக்குத்தமான ஆனந்தமும் அழகும் பேராகும்போலே) என்? யிறந்திருக்கக்கடவதான, **ஞானத்தன்** - ஜ்ஞான வைபவத்தையுடையவனாய், **அஃது** - நிரபேக்ஷமான அந்த, **ஞானமே** - ஜ்ஞானத்தையே, **கொண்டு** - கொண்டு, **எல்லாக்கருமங்களும்** - கார்யபூத ஸமஸ்தஜகத்தையும், **செய்** - (ஸங்கல்பமாதரத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவனாய், **எல்லை இல்** - அபர்டந்தமான, **மாயனை** - ஆஸ்சர்யசேஷ்டி தங்கையுடையனான, **கண்ணனை** - க்ருஷ்ணனை, **தாள்பற்றி** - திருவடிகளைச் சிக்ஷைப்பிடித்து, **யான்** - நான், **ஓர் துக்கம்** - ஒரு து:க்கத்ததை, **இலன்** - உடையேனல் லேன். **து:க்கமாவது** - அநிஷ்டாநுபவம். (8)

இ—அவ:—எட்டாம் பாட்டில், “நித்ய விபூதியை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்யரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்தி:க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை” என்கிறார். பிராட்டி புருஷகாரமாக 1. “**मायैकम्**” (மா:மேகம்) என்ற க்ருஷ்ணனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:—(அல்லல் இல் இத்யாதி) ஸ்வர்க்காதி:சனைப்போலே து:க்கமிஸ்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமான ஸுக்யமன்றிக்கே து:க்ககந்தரஹிதமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். (எங்கும் அழகு அமர்) த்ரிபாத்விபூதியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். (சூழொளியன்) அழகென்று அவயவஸோபையாய், சூழொளியென்று ஸமுதூயஸோபையைச் சொல்லுகிறது. (அல்லி மலர் இத்யாதி) இவ்வழகு காட்டில் எரித்த நிலாவாகாதபடி அநுபவிப்பார் உண்டு என்கிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டியோட்டைக் கலவியாலே பிறந்த. (மயக்குக்கள்) ஆநந்தங்கள். (ஆகியும் நிற்கும்) தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்குமேலே ஸி:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனாயிருக்கும். (அம்மான்) ஆநந்தமயனாய் ஸ்ரீ:பதியானவனிறே ஸர்வேஸ்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) 2. “**मनसि** - (மநஸ்ஸி) என்னுமாபோலே ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞானாதி:க்யத்தையுடையவன். (ஞானம:தேகொண்டு) அவளடியாகப் பிறந்த ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தாலே கார்யபூதமான ஜகத்தையெல்லாம் அவளுக்கு ப்ரியமாக உண்டாக்கினவன். 3. “**यस्या वीक्ष्य मुखं तद्विज्ञितपराधीनो विघ्नोऽखिलम्**” (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததி:ங்கி:தபராதி:நோ வித:த்தே:கி:லம்) என்றுணிறே. (எல்லை இல் மாயனை) ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தாலே ஸருஷ்ட்யாதி:களைப் பண்ணவல்ல ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தனை. இப்படியிருக்கிறார் ஆர்? என்னில் (கண்ணனை) க்ருஷ்ணனை. 4. “**कृष्ण एव हि लोकानाम्**” (க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்), (கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்லனே) - பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் கார்யம் செய்யுமவனாய், 5. “**एव ह्येवानन्दयति** (ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை என்கிறார்.

ஈ-அப:—எட்டாம் பாட்டு. a நித்யவிபூதியை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் a, நீர்மையை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—b (அல்லல் இத்யாதி) c ஸவர்க்குராதிகளிற்போலே து:க்கமில்மாய்ப் பரிச்சி, நநமாயிராதே. து:க்க, கந்தரஹிதமாய், ஸுகை, கதாநமாய், அபரிச்சி, நந மான ஆநந்த, த்தையுடையவன். d (எங்கும் அழகமர்) e த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். d, (குழொளியன்) f அழகென்று - அவயவ ஸோபையாய், குழொளியென்று - ஸமுதாய ஸோபையைச் சொல்லுகிறது.

அ-எட்டாம்பாட்டு (அல்லலி இத்யாதி) a "அல்லலின்பம்" இத்யாதி, யாலே (நித்யவிபூ, தியை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கை) a, "கண்ணன்" என்கையாலே (நீர்மை) b, c "அல்லலில்- அளவிறந்த இன்பம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வர்க்குராதிகளிற்போலே இத்யாதி) b "அல்லலின்பமளவிறந்து" "து:க்க, ரஹிதமாய் அளவிறந்த இன்பத்தையுடையவன்" என்று ஸப், தார்த்தம். d (எங்குமித்யாதி) 'எங்கும் அழகமர், எங்கும் குழொளியன்' என்றபடி. இதுக்கு மூன்று நிர்வாஹம்; முந்தினது அழகென்று-தேஜஸ்ஸாய், த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை உடையவன், குழொளியன்-திருமேனியை எங் கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஒளியை உடையவனென்றபடி; அதாவது ஸமுதாயஸோபை. e இத்தை அருளிச் செய்கிறார் (த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாமித்யாதி) d. f இந்த அர்த்தத்துக்கு மேலே ஸுகைச் செய்த ஸாவண்யமானது எங்கு கொக்க வ்யாபித்து அலையெறியுப்படியாயிருக்கை) என்ற வாக்யம். இங்கே குழொளியன் என்றதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம். d த், வித்யார்த்தம் "அழகு" என்று ஸௌந்தர்யமாய் அவயவங்களிங்கும் தனித்தனியே பூர்ணமான அழகை உடையவனாய், "ஒளி" என்று ஸமுதாயஸோபையாய், திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஸமுதாயஸோபையை உடையவனென்று. f இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அழகென்று அவயவ ஸோபையாயித்யாதி) d. g த்ருதியார்த்தம் "அழகு" என்று ஸௌந்தர்யமாய், "ஒளி" என்று தேஜஸ்ஸாய். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (பாதாதி, கேஸம் அவயவங்களையித்யாதி) d ஆக, அழ கென்று-தேஜஸ்ஸாதல், ஸௌந்தர்யமாதல்; ஒளி-ஸாவண்யமாதல், தேஜஸ்ஸாதல்; ஸௌந்தர் யம். அவயவஸோபை, ஸாவண்யம்-ஸமுதாயஸோபை. விக்ரஹத்துக்குக் காந்தியும் தனியே ஒரு குணம். d. e யத், வா (த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாம்) "அழகு" என்கிற மூலஸ்வரஸ்யத்தாலே காந்தி என்றது அழகையே சொல்லுகிறது; த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாம் வெள்ளமிடுகையாவது, அங்குள்ளார் எல்லார்க்கும் அநுபூஷ்வமாயிருக்கை; ஒளியென்றும் ஸோபை என்றும் அழகு தன்மையை சொல்விறது. d. h (த்ரிபாத், விபூ, தியடங்கலும்) இப்போது, "ஒளி" என்று தேஜஸ்ஸாத் சொல்லுகிறது, ஸ்வாவயவங்களிலும் அழகு பரிபூர்ணமாய், தேஜஸ்ஸு ஸர்வ

ஈ-எட்டாம்பாட்டு - (அல்லலில் இத்யாதி) a 'அல்லலின்பம்' இத்யாதி, யைப்பற்ற (நித்ய விபூ, தியை இத்யாதி) a, 'கண்ணன்' என்றதைப்பற்ற நீர்மையை என்றது. b, c, 'அல்லலில்- அளவிறந்த - இன்பம்' என்றதற்கு வ்யாவர்த்த பூர்வமாக அர்த்தம் (ஸ்வர்க்குராதிகளிற்போலே இத்யாதி) து:க்க, ரஹிதமாய் அளவிறந்த ஆநந்தத்தையுடையவனிட்யார்த்தம். d, d, 'எங்கும் அழகமர், எங்கும் குழொளியன்' என்றபடி. இதுக்கு மூன்றர்த்தம்; முந்தினது; 'அழகு' என்று தேஜஸ்ஸாய் 'குழொளியன்' என்று திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்த ஒளியையுடையவனென்றபடி; அதாவது ஸமுதாய ஸோபை. e இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபாத், விபூ, தியெல்லாம்

ff-அன்றிக்கே. (ஈவகுபழசம்) டுபாத், ரதி, கேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப் பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடிகொண்டது இங்கே அழகு குடிகொண்டது' என்னும்படி பாத், ரதி, கேசம் பழிப்பற்று. (குழொளி) ன் h த்ரிபாத், விபூ, தியடங்கலும் காந்தியூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. i லாவண்யமானது i, எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியாயிருக்கை. j (அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி) k இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலா வாகாதபடி k, நெஞ்சோடே அநுபுவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. l புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண்டிருக்கிறப்போலே நிரதிரயபோக்யையான பெரியபிரட்டியா ரோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆஸ்சர்யமான மயக்கத்தையுடையன ஸர்வேஸ்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள். மயங்கல் - கூடலுயர், கலகதலும். m ஆகியும் (நிந்தம்) - n தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்குமேலே ஸ்ரியபதித்வத்தால் வந்த

அ தே, ஸ வ்யாபியாயிருக்கும். d i அழகம் என்கிற பதத்தில், த், விதீய யோஜனையில் ஸௌந்த், ர்ய லாவண்யங்களின் சேர்த்தியாலே "குழொளி" என்று விஃரஹ வ்யாபியான லாவண்யத்தைச் சொல்லுவதாம் என்கிறார் (லாவண்யமானது என்று) i, 'எங்கும்' திருமேனியெங்குமென்னவாமும். j, k இத்தைத்தளமாக்கிக்கொண்டு மேலில் பதத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகித்யாதி) k, (நெஞ்சோடே அநுபுவிப்பார்) என்றது சாடு, ஸஹ்ருத்யமாக என்றும் வக்ஷஸ்ஸிலேயிருந்து எனறும் இரண்டர்த்தமும்ங்கே உபயுக்தம் /, ப், த், ர்த்தம் (புஷ்பத்திலித்யாதி) m, n 'ஆகியும்' என்ற சஸ்ப்த், ர்த்தம் (தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு இத்யாதி) 'இன்பமளவிறந்து' என்று ஸ்வாபுரணிகநந்தம் சொல்லிற்றிறே. b, j, o 'அல்லிவின்பமளவிறந்து அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியுட றிற்கும் அம்மா' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஆனந்தமயனயித்யாதி) p 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்-பிரணயதூரையில் வித்யுத்தனென்னுதல். ஸ்ருஷ்டிஹேதுவான ஸ்கல்பரூபஜ்ஞான முடையவன் என்னுதல். j, p q பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி சொன்னவனந்தரம் 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்கையாலே, பேராகுப்ரகாரங்களை அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாகியாயததை இதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்வீத்யாதி) q, (ஆனைக்குக்கு திரைவைக்கவல்ல)

ஜி-இத்யாதி) e, i இந்த அர்த்தத்துக்கு மேலேயிருக்கிற (லாவண்யமானது) இத்யாதி, வாக்யம் இங்கே 'குழொளியன்' என்றதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் d f இரண்டாமர்த்தம் (அழகென்று அவயவஸோபையாய் இத்யாதி) அதாவது - அவயவங்களெங்கும் தனித்தனியே பூர்ணமான அழகையுடையனும், ஒளி என்று - ஸமுத்யாயஸோபையாய், திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஸமுத்யாய ஸோபையை உடையனென்றபடி. d மூன்றாமர்த்தம் - அழகென்று - ஸௌந்த், ர்யம், ஒளியென்று - தேஜஸ்ஸு; g இத்தை அருளிச் செய்கிறார் (பாத், ரதிகேசம் இத்யாதி) d ஆக, 'அழகு' என்று-தேஜஸ்ஸாதல்; ஸௌந்த், ர்யமாதல், ஒளி - லாவண்யமாதல் தேஜஸ்ஸாதல், ஸௌந்த், ர்யம் - அவயவஸோபை, லாவண்யம் - ஸமுத்யாயஸோபை, காந்தியும் தனியே ஒரு விஃரஹகுணம். j, k இத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு மேலில் பதத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தம்-(இவ்வழகு இத்யாதி) k, (நெஞ்சோடே அநுபுவிப்பார்) என்றது-சாடு, ஸஹ்ருத்யமாக என்றும், வக்ஷஸ்ஸில்த்விருந்தென்றும், இரண்டர்த்தமும், இங்கே உபயுக்தம் /, ப், த், ர்த்தம் (புஷ்பத்தில் இத்யாதி) m, n 'ஆகியும்' என்ற சஸ்ப்த், ர்த்தம் (தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு இத்யாதி) 'இன்பமளவிறந்து' என்று - ஸ்வாபுரணிகமான ஆனந்தம் சொல்லிற்றிறே b, j, o 'அல்லிவின்பம்' இத்யாதியையும் 'அல்லிமலர்மகள்' இத்யாதியையும் கூட்டி பூரவம்

ஈ-ஆநந்தம், ததையுடையனாயிருக்கும். (அம்மான்) - o ஆநந்தம்மயனாய் ஸ்ய:பதியா மவனிதே ஸர்வேஸ்வரன். p (எல்லையில் ஞானத்தன்) q1 "மனஸ்வி" (மநஸ்வீ) என்னுமா போலே, ப்ரணயத்யாரையில் அவளுக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதி, க்யததையுடையவன். r (ஞானமஃகித கொண்டு இத்யாதி,) s தானும் அவளுடைய சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாத்நமாகக் கொண்டு. t இக்கார்யஜாதததையெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று.

அ-என்றது-ஆனைக்குக்குதிரை ஸரியாகாதாப்போலே அவளுடைய ஜ்ஞானத்திலும் விஞ்சினவன் என்றபடி. r, s எல்லையில் ஞானத்தன் என்றதுக்கு-பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே விவாத, மாகப்பிறந்த ஸங்கல்பருஜ்ஞாநத்தை உடையவனென்றத்தொந்தரம் விவகித்து 'ஞானமஃகிதகொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (தானுமவனுமான இத்யாதி,) t கரியாக இதிகர்ம என்று விவகித்து (இக்கார்யஜாதத்தையெல்லாம் என்றது) u பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே பித்தேறினபடியைச் சொன்ன அனந்தரம், அவள் இங்கிதம் காட்ட அத் தரலே ஜகத்காலம் உண்டாக்கினான் என்றுபிட்டுத்தோன்ற, ஜகத்க்ஸ்ருஷ்டியை அருளிச்செய்கிறார் என்று விவகித்து, அவனிங்கிதமடியாக ஜகத்க்ஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான் என்னுமத்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா வீக்ஷ்யத்யாதி,) அதாவது-ஸர்வேஷஸமயத்தில் ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவான போது இவ்வேஷகார்யம் நம்மை நியமிப்பதுகாண் என்ற அவஸ்தையிலே ஜகத்க்ஷிப்தகார்த்தமாக அவள் நியமிக்க அத்தாலே த்யமாநமநாவாய்க்கொண்டு 2. 'புஹுஸ்யாம்' என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி,களிலே ப்ரவர்த்திக்கும் என்று கருத்து. இத்தால் 3. 'அதி,வித்' விதான ஜகத்யாதி,யின் சொன்ன தயையுக்கும் அடி அவள் கடாஷு மென்றபடி. 4 2. 'புஹுஸ்யாம்' என்று தான் ஸங்கல்பித்தன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதென்ன (இம்முகத்தாலே இத்யாதி,) இதுசாடு முகம்-ப்ரகாரம், இத்தால் தாத்தர்யம்-அவன் ஸங்கல்பிக்கிறதும் இவன்

ஜீ-(ஆநந்தம்மயனாய் இத்யாதி,) p 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்று-ப்ரணயத்யாரையில் வித்யக்த, நென்னுதல் ஸ்ருஷ்டிசேதுவான ஸங்கல்பருஜ்ஞாநத்தை உடையவனென்னுதல். p, q பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்ன அனந்தரம். 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்கையாலே. போக, ப்ரகாரங்களை அநிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி, க்யத்தை இதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்வீ இத்யாதி,) 1. மநஸ்வீ தத்குத ஸ்தஸ்யா: இத்யாதி, பாலகாண்டே, பூர்வமேவ கிதி, கம் q2, ஆனைக்குக் குதிரையைக்க வல்ல என்றது) - ஆனைக்குக் குதிரை சரியாகாதாப் போலே, அவளுடைய ஜ்ஞாநத்திலும் விஞ்சின என்றபடி p, r, s 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே விவகிப்பிற்றத ஸங்கல்பருஜ்ஞாநத்தையுடையென்று அர்த்ததந்தரம் விவகித்து 'ஞானமஃகிதகொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்தம், 'தானும் அவளுமான இத்யாதி,) t கரியாக இதிகர்ம என்று விவகித்து (இக்கார்யஜாதத்தையெல்லாம் என்றது) u சேர்த்தியிற் பிறந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி எங்கனே? என்ன (யஸ்யா வீக்ஷ்ய இத்யாதி,) அதாவது - ஸர்வேஷ ஸமயத்தில் ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவான போது 'இவள் ஒரு கார்யம் நம்மை ஏவுவதுகாண்' என்றிருக்கும்மனவிலே ஜகத்க்ஷிப்தத்தை அவள் நியமிக்க அத்தாலே த்யமாநமநாவாய்க்கொண்டு 2. 'புஹுஸ்யாம்' என்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி,

ப்ர எட்டாமபாட்டு (அல்லலிலின்பம் இத்யாதி,)(எல்லையில் ஞானத்தன்) q1 வாக்யாண்டே [39]
"रामस्तु सीतया सार्धं विजयार बहुशक्तून् । मनस्वी तदवस्तस्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥ २५ ॥"

ஈ-பு 1. ‘यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलम्’ (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீ, நோ வித, ததேகி, லம்) என்றானிறே. v இம்முகத்தாலேயிறே, 2. ‘बहुस्याम्’ (பஹுஸ்யாம்) என்பது, w அல்லாதார்க்கடைய விஷயங்களோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாந ஹாநியையும், பஹாநியையும் ரூபஹாநியையும் பண்ணுவிக்கும்; w, இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும். (எல்லையில் மாயனை) ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தனை இப்படிப்பட்டவன்

அ-நியமிக்கையாலே என்றபடி. j, r, w ‘‘அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும டிற்கும் எல்லாக் கருவங்களும் செய்’’ என்று, ‘அல்லிமலர்மகள் பே கமயக்குக்களாகியும டிற்கும் எங்கு மழகமர் குழொளியன்’ என்றும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதா இத்தயாதி) யத்யவா ஸ்தீஸம்பர்க்கம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேதுவன்றோ? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்தயாதி) w, (இவ் விஷயம்) ‘ஞாநமஃதே’, ‘எல்லையில் மாயனை’ ‘அழகமர் குழொளியன்’ என்று ஜ்ஞாநஸக்தி ரூபங்களைச் சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்குமென் கிறார். இந்த அதியங்களைல்லாம் அவள்சேர்த்தியாலே என்றபடி x, y (கண்ணனை) 3. ‘कुरुष्विर्ब्रूवा स कम्पित्तुः णर्त्तु निर्वृति वा सः | विष्णुस्ततत्प्रावयो कृा स कुरुष्विण

ஜீ-களிலே ஓரூப்படு மென்றபடி. 1. ‘ஸவஸதி ஸ்ரீ தி,ஸதாத,ரேஷஜக,தாம் ஸர்ககே,பபஸர்கக, ஸதி,தி: ஸவர்கக,ம், அ,ர்கக,திமாபவாகி,கபத,ம ஸர்வஞ்ச ஞாவந் ஹரி | யஸ்யாவீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கி,தபராதீ,நோ வித,ததேகி,லம் கரீடே,யம க,லு நான்யத,ாஸ்ய ரஸத,ா ஸயா தை,கரஸயாததயா||’ இதி ஸ்ரீஸ்துதெள. v, 2. ‘ப,ஹுஸ்யாம்’ என்று தான் ஸங்கல்பித்தன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதென்ன (இம்முகத்தாலே இத்தயாதி) சாடு. இம்முகத்தாலே - இவள் முகத்தாலே, இப்ரகாரத்தாலே யென்றும், இத்தால் - அவன் ஸங்கல்பிக்கிறதும் அவள் நியமிக்கையாலே என்று கருத்து. w ஸ்தீகளோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேதுவன்றோ? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்தயாதி) w, (இவ்விஷயம்தி) ‘எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டு, எல்லையில் மாயனை, அழகமர் குழொளியன்’ என்று - ஜ்ஞாந ஸக்தி ஸௌந்தர்யங்களைச் சொல்லுகையாலே. இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்குமென்றபடி. இந்த அதியங்க ளெல்லாம் அவள் சேர்த்தியாலே என்று கருத்து. x, y (கண்ணனை) 3. க்ருஷிர்,பூ,வாசகம் ஸப்தே,ா ணர்ச ிநிர்வருதி வாசக: | விஷ்ணுஸ்தத,ப,ாவயோக,ாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி,தி,யதே||’’

ப்ர(ஞானம:தேகிகாண்டித்யாதி) uI.श्रीस्तुतौ “खस्ति श्रीदिशतादशैषजगतां सर्गोपसर्गस्थितिः स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वं च कुर्वन् हरिः । यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्ते-
खिलम् क्रीड्यं खलु नान्यथाऽस्य रसदा सदैकस्यात्तया ।।”

v,2. उपनिषदि (तै-आ ६) “सोऽकामयत बहुसां प्रजायेयेति ”

9. துக்கமில் ஞானச் சுடரொளி மூர்த்தி துழாயலங் கல்பெருமான்
மிக்கப் பாயங்க ளால்விகிர் தஞ்செய்து வேண்டு முருவுகொண்டு
நக்கபி ராவோ டயன்முத லாகால் லாகுமே வையுத்தன்னுள்
ஒக்க வொடுங்க விழுங்கவல் லனைப்பெற் றுஒன்றுந் தளர்விலனே.

II-ஆரெண்ணில் x (கண்ணனை) y, 1. “கृண एव हि लोकानां” (க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்). (கண்ணனைத் தாள பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்னே) z பிராட்டி ஸந்திதியும் உண்டாய். z₂ அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய் z₃ 2. “एष ह्येवानन्दयाति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே z₄ ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார். (8)

அ-இத்யபி₄தி₄யதே II” என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனென்றபடி. y, க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமுண்டோவென்ன (க்ருஷ்ண ஏவஹித்யாதி) z பிராட்டி ஸந்திதியைச் சொன்னவதந்தரம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பூர்வமநுரிச்செய்கிறார் (பிராட்டி ஸந்திதியுமுண்டாய் இத்யாதி) z₂ ஞானமஃதேகொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய் என்றத்தைப்பற்ற (அவள் புருஷகாரமாக இத்யாதி) z₄ ‘கண்ணன்’ என்றதுக்கு (ஆநந்தாவஹனென்றது). ‘அல்லிமலர்மகள்’ என்று தொடங்கி ‘அம்மான்’ ‘அல்லலினின்பம்’ என்று தொடங்கி, ‘எல்லையில் ஞானத்தன்’ என்று தொடங்கி ‘யானோர் துக்கமில்ன்’ என்று அந்வயம். ‘‘அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தானமாக உடையளாகையாலே நிரதியபே₄க்யூ₄பூ₄தையாய் நாரீணமுத்தமையான பிராட்டியோட்டைக்கலவியாலே. 3. ‘அந் யோந்யாத், வைது₄திஷ்ட₄க₄நரஸக₄ஹநாந்’ என்று ஸ்வபரவிபூக₄ ப்ரீதிபத்தி மயங்கும்படியான பே₄ரத₄நந்த₄ரூபனய்க்கொண்டு நிற்கிற ஸ்ரஷ்டிதனும். துக்கமாவது - அநிஷ்டாநுபூ₄வம்” என்று உரையிலே. (8)

ஜீ-என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனென்றபடி. y, க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமுண்டோ? என்ன (க்ருஷ்ண ஏவ ஹித்யாதி). “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ₄தமித₄ம் விஷ்வம் சராசரம் ||” இதி ராஜஸ்₄யே. z பிராட்டி ஸந்திதியைச் சொன்ன அநந்தரம். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பூர்வம் (பிராட்டி ஸந்திதியுமுண்டாய் இத்யாதி) z₂ ஞானமஃதேகொண்டு எல்லாக் கருமங்களும செய் என்றத்தைப்பற்ற- (அவள் புருஷகாரமாக இத்யாதி) z₄ ‘கண்ணன்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆநந்தாவஹன் என்றது) ‘அல்லிமலர்மகள்’ என்று தொடங்கி, ‘அம்மான்-அல்லலினின்பம்’ என்று தொடங்கி, ‘எல்லையில் ஞானத்தன்’ என்று தொடங்கி ‘யானோர் துக்கமில்ன்’ இத்யந்வயம். (8)

பர- (கண்ணனை) y, 1. राजसूये शीमे: - “यथा बुद्बुद उत्थाय तत्रैव च विलीयते । चराचरणि भूतानि तथा नारायणे सदा ॥ कृण एवहि लोकानामुत्तरिणि चाप्ययः । कृणस्य हि कृते भूतमिदं विस्व चराचरम् ॥”

(யானோர்துக்கமில்னே) z, 2. उपनिषदि (तै. आ.७) “को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात् यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्, एष ह्येवा नन्दयाति ॥”

ஆ—9. (துக்கமில்) ஸமஸ்தஹேயரஹிதனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிரதிசயதேஜோமய திவ்யரூபனாய், திருத்தழாயாலே அலங்க்ருதனாய், தன்னுடைய விசித்ர ஸக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்யரூபங்களைக்கொண்டு ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்து, ப்ரஹ்மாதி, ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே ஒடுங்கவிழுங்க வல்லாளைப் பெற்று ஒன்றும் தளர்விலேன் என்கிறார். 9

ஓ—அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸர்வாஸ்சர்ய பூமியான வடதுளஸாயியை அநுபுவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:—(துக்கமில்ஞானம் என்று தொடங்கி) ஹேயரஹிதமான ஜ்ஞாந்தையும் நிரதிசயதேஜோமயமான திவ்ய ரூபத்தையுமுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருத்தழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், (மிக்கபன்மாயங்களால் என்று தொடங்கி) அபரிச்சேத்யமான அநேக ஆஸ்சர்ய ஸக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்ய தேஹங்களைக்கொண்டு ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணிப் ப்ரதாநரான ருத்ரன் ப்ரஹ்மா என்கிற இவர்கள் தொடக்கமாகச் சேதநாசேதநங்கனையடையத் தன் திருவயிற்றிலே ஒருகாலே சென்று சேரும்படி விழுங்கவல்லவனை. 9.

ப—9. அகந்தரம், 'ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனான ஆபத்ஸக, கைப்பற்றி நான் ஒரு தளர்த்தியை யுடையேனல்லேன்' என்கிறார்.

வ்யா:—துக்கம் இல் - து:க்க, ஸ்பர்ஸம் இல்லாத, ஞானம் - ஜ்ஞாந்தையுடையனாய், சுடரொளி - அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோமயரூபமான, மூர்த்தி - விக்ரஹத்தை யுடையனாய், துழாய் அலங்கல் - திருத்தழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, மிக்க - (पराय शक्तिर्विशिष्ट - பராய ஸக்திர்விவிசித, வ என்கிறபடியே) அநவதிகாதிஸயையாய், பல் மாயங்களால் - பூஹுவிதைகளான ஆஸ்சர்யஸக்திகளாலே, வேண்டும் உருவு - (இச்ச, சாக்ருஹீதமான) அபிமத விக்ரஹங்களை, கொண்டு - பரிக்ரஹித்து, விகிருதம் செய்து - (இதரஸஜாதீயப்ரதிபத்தி பண்ணலாம்படியான) சேஷ்டா விகாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், (அவ்வளவன்றியே), நக்கபிரானோடு - திகும்பரனாய் ஈஸ்வராபிமானியான ருத்ரனும், அயன் - (அவனுக்கு உத்பாதகனாய்) அஜனென்று ப்ரஸித்தான ப்ரஹ்மாவும், முதலாக - முதலாக, எல்லாரும் - எல்லாச் சேதநரையும், எவையும் - அசேதநங்களையும், ஒக்க - தாரதம்யமில்லாதபடி, தன்னுள் ஒடுங்க - அகவாயில் ஏகதேஸத்திலே ஒதுங்கும்படியாக, விழுங்கவல்லாளை - விழுங்கவல்ல ரக்ஷணஸக்தியுத்தளை, பெற்று - லபித்து. ஒன்றும் தளர்வு - ஒரு தளர்த்தியை, இலன் - உடையேனல்லேன்; தளர்வு - பூலஹாநி. 9.

இ—அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டில் 'அகடிதகூடநா ஸமர்த்தனான வடதுளஸாயியை அநுபுவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'ஒரு தளர்விலலை' என்கிறார்; மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

இ-வ்யா:—(துக்கமில் இத்யாதி) அஜ்ஞாநம கலசாத ஜ்ஞாநத்தையும், நிரதிஸ்ய தேஜோமய தீவ்ய விக்ரஹத்தையும் உடையனாய், அதுக்கு ஒப்பனையான திருத் துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேஸ்வரன். (மிக்க பன்மாயங்களால்) அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஸ்ரீய ஸக்தியோகத்தாலே. (வேண்டும் உருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து) இச்சூக்யருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து, இப்படி சேராச்சேர்த்தி யான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி. (நக்கபிரான் இத்யாதி) ஸ்வகோஷ்டியிலே உபகாரகனாகப் ப்ரஸித்தான ருத்வரன், அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மா தொடக்க மான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே ஏககாலத்திலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணாதபடி வைத்து ரக்ஷிக்க வல்லவன்; நைமித்திக ப்ரளயமானபோது அவர்களுக்கு ரக்ஷயமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகன் என்கை. (பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே) ஸர்வ ஸக்தியாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ரக்ஷகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் ஆஸ்ரீயித்த எனக்கு ஒரு து:க்கமுண்டோ? என்கிறார். 9

ஈ—அவ: — ஒன்பதாம்பாட்டு a அகடிதக்டநாஸமர்த்தனான வடதௌஸாயியை அநுபுவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். b மஹாப்ரளய வருத்தாந் தத்தை அநுஸந்தி,க்கிறுரென்னவுமாம்.

வ்யா:—(துக்கமில் இத்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞானத்தையும், c நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுமுடையனாய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாகப் போரும்படியான திருத்துழாய்மாலையை உடையனான ஸர்வேஸ்வரன். அலங்க லென்பது - மலை. (மிக்க இத்யாதி) அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஸ்ரீயஸக்தியோகத்தாலே. d (வேண்டுமுருவுகொண்டு d, விகிருதஞ்செய்து)

அ—ஒன்பதாம் பாட்டு (துக்கமில் இத்யாதி) a, d, "விகிருதம் செய்து" என்கையாலே (அகடிதக்ட நேத்யாதி) b, fயத், வா "விழுங்க" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றிப் ப்ரத்யமாவதாரிகை. "நக்கபிரான்" இத்யாதி, ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றித் த்,விதீயாவதாரிகை, அப்போது 1. "அத்தா சரா சரக்,ரஹனாத்" என்கிற ஸுதித்ரகடாஷுத்தாலே "விழுங்க" என்கிறது. விழுங்குகையாவது- தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களாலே ஸத்தையை நோக்குகை; d, "விகிருதம் செய்து" என்று ஸ்தூலா காரத்தை ஸம்ஹரித்து ஸுலக்ஷ்மாகாரத்திலே நிறுத்துகை, dயத், வா, "வேண்டுமுருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து" என்றது ஸங்கர்ஷணரூப ஸேஷரூபியாய்க்கொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் ஸம்ஹரிக்கை என்று கண்டு கொள்வது. c (நிரவதிகேதி) "சுடரொளி" என்கிற மீமிசையின் தாத்பர்யம், d விகிருதம் - விருத்தையான க்ருதி. d, e "விக்குதங்கள்" என்

ஜி—ஒன்பதாம்பாட்டு (துக்கம் இத்யாதி) a d, "விழுங்க" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றிமுந் தின அவதாரிகை. b, f "நக்கபிரான்" இத்யாதியாலே ப்ரஹ்மாதிகளையும் விழுங்கினதாகக் சொல்லுகையாலே, (மஹாப்ரளய வருத்தாந் தம் என்றது) d, அப்போது, விகிருதஞ்செய்கை யாவது-ஸ்தூலாகாரத்தை ஸம்ஹரித்து ஸுலக்ஷ்மாகாரத்திலே நிறுத்துகை. 'விழுங்க' என்றதுக்கு - 1. "அத்தா சராசரக்,ரஹனாத்" என்னக்கடவதிநே. விழுங்குகையாவது-தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பாதிகளாலே ஸத்தையை நோக்குகை. c 'சுடரொளி' என்கிற மீமிசைக்கு அர்த்தம் (நிரவதிக இத்யாதி) d, விகிருதம்-விருத்தையான க்ருதி இத்யர்த்தம்; d, e 'விக்குதங்கள்' என்

ஈ-இச்சு, ஈக்ருவீர்தமான விக்ரஹங்களைப் பரிசு, ரஹித்து d, விக்ரஹங்களைப் பண்ணு
 நிற்கும். e அதாவது - சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே
 வைத்து e, ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற அகடிதகடிநா
 ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. f (நககபிரான் இத்யாதி) g ஸ்வகே, ஷ்டிக்கு
 உபகாரகனாக ப்ரஸித்த, னுயிருக்கிற ருத்ராஜேடேகூட அவனுக்கும் ஜநகனான
 ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தொடக்கமான எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும்
 ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடினும் காணவொண்ணாதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்க
 வல்ல ஸர்வரக்ஷகனை. h ஒடுங்க விழுங்குகையாவது - 1A 'ஏழுலகுமுண்டுமிட
 முடைத்து' என்கிறபடியே சிறுவயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைத்தால் ஈர்க்கில்
 ஜ் அத்திக்காய் கோத்தாற்போலே k விசைத்து வேறுபிராதே அடங்கித் தகுதியா
 யிருக்கை, இப்படிப்பட்டவனை, - (பெற்ற ஈ ஒன்றும் l தளர்விலனே) m ஸர்வஸக்தியாய்,
 ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரக்ஷகனானவனை அநநயப்ரயாஜநனாய் ஆஸ்ரயித்த எனக்கு
 ஒரு து:க்கமுண்டோ? என்கிறார். n நைமித்திகப்ரளயமானபோது, அவர்களுக்கு
 ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை. 9.

அ-நத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) e, ஒருபவனான-முகிழ் விரியாத f நக்கன்-நக், நன்.
 g அவன் இவருக்கு உபகாரகனோ? என்ன (ஸ்வகே, ஷ்டிக்கு இத்யாதி) h ஒடுங்குகை-அடங்குகை.
 i 4 'ஏழுலகும்த்யாதி' திருமொழி j அத்திக்காய்-உதுப்ப, ரபு, லம். k விசைத்து-மிருத்து.
 l தளர்வு-ஸைத்தியம்; அதாவது-து:க்கம். m (ஸர்வஸக்தியாய்) "வேண்டுமுருவுகொண்டு
 விகிருதம் செய்து" என்கையாலே-ஸர்வஸக்தித்வம்; n நைமித்திகப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்
 சலநம் சொல்லலாமோ வென்ன (நைமித்திகேத்யாதி) "த்ரைலோக்யத்தையுமளக்கப்புக பாரிப்
 பாலே ப்ரஹ்மலோகத்தளவுளந்தாற்போலே இவர்களையும் ரக்ஷகனான தன் பாரிப்பாலே
 வயிற்றில் வைத்தானென்றால் விரோதமில்லை" என்றருளிச்செய்வர். B "எச்சில் தேவரல்லாதார்
 தாழாரே" என்னக்கடவதினே. n (நைமித்திகப்ரளயமானபோது) என்றது-சொன்னயோஜனை
 யில் என்றபடி. அதாவது-நைமித்திகப்ரளயத்தில் லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து வடதுள
 ஸாயியாயிருந்தபோது ப்ரஹ்ம ருத்ராதி, களை வயிற்றிலேவைத்ததில்லையென; ஆகையாலே
 அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை
 ரக்ஷிக்கை என்றபடி. மஹாப்ரளயமானபோது லயஸ்த, நமாகையாலே "தன்னுள்" என்கிறது. (9)

இ-நத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) e, பவனான-முகிழ் விரியாத, f, நக்கன்-நக், நன்.
 g அவன் இவருக்கு உபகாரகனோ? என்ன (ஸ்வகே, ஷ்டிக்கு இத்யாதி) h ஒடுங்குகை-அடங்
 குகை. 1A 'ஏழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து' இதி, ஸ்பஷ்டேர்த்தம். திருமொழி. பதினேராம்
 பத்து ஐந்தாநதிருமொழி-மூன்றும்பாட்டு A "ஆழ்கடல்கூழ்" இத்யாதி. k விசைத்து-மிருத்து.
 l தளர்வு-ஸைத்தியம். அதாவது-து:க்கம். m (ஸர்வஸக்தியாய் இதி) "வேண்டுமுருவுகொண்டு
 விகிருதம் செய்து" என்கையாலே-ஸர்வஸக்தித்வம். n நைமித்திகப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மாதிக
 ளுக்குச் சலநம் சொல்லலாமோ? என்ன (நைமித்திக இத்யாதி) த்ரைலோக்யத்தையும்
 அளக்கப்புக பாரிப்பாலே ப்ரஹ்மலோகத்தளவுள அனந்தாற்போலே, இவர்களையும் ரக்ஷகனான
 பாரிப்பாலே வயிற்றிலே வைத்தானென்றால் விரோதமில்லை யென்றபடி. B "எச்சில்
 தேவரல்லாதார்தாழாரே" என்னக்கடவதினே. n (நைமித்திகப்ரளயமானபோது என்றது)
 சொன்ன யோஜனையில் என்றபடி. அதாவது-நைமித்திகப்ரளயத்தில் லோகங்களை வயிற்றிலே
 வைத்து வடதுளஸாயியாயிருந்தபோது ப்ரஹ்ம ருத்ராதி, களை வயிற்றிலே வைத்ததில்லை
 யென; ஆகையாலே அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான
 த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கை என்றபடி. மஹாப்ரளயமானபோது, லயஸ்த, நமாகையாலே-
 "தன்னுள்" என்கிறது க்ரமேண அந்நய: (9)

A பெரிய திரு 11-5-3 B பெரிய திரு 11-6-2.

10. தளர்வின்றி யேயென்று மெங்கும் பரந்த தனிமுதல் ஞானமொன்று
அளவுடை யைம்புலன் களி யாவகை யால்அரு வாகிநிற்கும்
வளரொளி யீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்க ளைந்தை யிருசுடரைத்
தளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தான்பற்றி யானென்றுங் கேடிலனே.

ஆ—10. (தளர்வின்றியே) அநாயானே ஸர்வதா ஸர்வத்ர நியந்த்ருதயா வ்யாப்தனாய், ஜகத்காரண பூதனாய், ஜ்ஞாநரூபனாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்தவிஷ்ணுதியனாய் வ்யாப்ய பூதரான ஆத்மாக்களுடைய பரிச்சித்தநவஸ்து க்ரஹகமான இந்த்ரியங்களுக்கு அபூமி யாய், வ்யாப்யவஸ்துத்தேஜாலைஷ: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூப விஸிஷ்டனாய், ப்ருதிவ்யாஷி பூத சந்த்ரா ஸூரியாதி, ஜகச்சூரீரனாய், தன்னுடைய நிரவதிக தேஜோவிஸிஷ்ட ரூபத்தோடே கூட வந்து வஸுதேவ க்ருஹே அவ தீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றி இனி ஒருநாளும் கேடிலேன் என்கிறார்.

10.

ஒ-அவ: - பததாம் பாட்டில். ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய், அவர்க ளுடைய இந்த்ரியங்களுக்கும் கேடாசரமன்றிக்கே ஜகச்சூரீரனான க்ருஷ்ணனை வணங்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

வ்யா: - (தளர்வ் என்று சொடங்கி) ஏகரூபமாக என்றும் எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபிப்பதும் செய்து ஜகத்துக்கு ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான காரணமாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய். பரிச்சித்தநவஸ்துக்ரஹகமான இந்த்ரியங்களால் அறியவொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு அவிஷயமாய் நிற்கும். (வளரொளியீசனை என்று சொடங்கி) வ்யாப்யவஸ்துத்தேஜாலைஷ: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவற்றுக்கு நியாமக னாய், மிக்கிருந்துள்ள ஒளஜ்ஜ்வல்யதஸ்தபுனடய திவ்யதேஹயுக்தனாய், பூதபௌதிக மான ஜகத்தை ஸரீரமாகவுடையனாய், நிரவதிக தேஜோவிஸிஷ்ட திவ்யரூபத்தோடே வந்து வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை.

10.

II-10. அநாயானே 'ஸர்வாத்ராத்ர பூதனான' க்ருஷ்ணனைப் பற்றின நான் ஒரு ஆழிவையுடையேனல்லேன்' என்கிறார்.

என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், எங்கும் - ஸர்வதேசாத்திலும், தளர்வு இன்றியே - (தன்னுடைய நியந்த்ருத்வமாகக்க்குத்) தளர்த்தியில்லாத பூர்த்தியோடே, பரந்த - வ்யாபித்திருக்கும்வனாய், தனி - அத்விதீயமாய், முதல் - ஸமஸ்தகாரண மான, ஞானம் ஒன்றாய் - ஜ்ஞாநைக நிரூபணீயனாய், அளவுடை - விஷய பரிச்சேத, கங்களான, ஜம்புலன்கள் - இந்த்ரியங்களைந்துக்கும், அறியாவகை - 'அறியவொண் ணாதபடி, அருவாகி - நிரவயவஸ்வரூபனாய், நிற்கும் - வர்த்திக்குமவனாய், வளர் - (இப்படி வ்யாப்தியால் வந்த நியந்த்ருத்வத்தாலே, அபிவ்ருத்தமான, ஒளி - ஒளஜ் ஜ்வல்யத் ரூபனடைய, ஈசனை - ஸ்வாமியாய் மூர்த்தியை - அஸாதாரண திவ்யவஸ்து ரஹ யுக்தனாய், பூதங்களைந்தை - ஸமஷ்டிரூப பூதங்களையும், இருசுடரை-வ்யஷ்டிரூப

II-சந்த்,ராதி,த்டர்க்களையும் (ஸரீரமாகவுடையனாகையாலே அவைவதானென்று சொல்லலாம்படியாய்), கிளர் - அவதாரப்ரயுக்தமான அபி,வ்ருத்,தியையுடைய வாய், ஒளி - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, மாயனை - ஆஸ்சர்ய குணங்களையுடைய, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, தாள்பற்றி - திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற, யான் - நான், என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், கேடு இலன்-ஒரு அழிவை உடையேனலவேன்.

இ-அவ:-பத்தாம் பாட்டில், “ஐக,ச்ச,ரீரியாய், ஸர்வத்தையும் நோக்கி ஆபி,முக்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்,ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்கு மவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:- (தளர்வின்றியே இத்யாதி,) ஒரு பத்யார்த்தத்திலும் குறையாதபடி என்று மொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக காலத்திலும் வ்யாபித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கு மிடத்தில த்ரிவித,காரணமும் தானேயாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸவரூபனாய். (அளவுடையம்புலன்கள்) அளவுபட்ட இந்த்,ரியங்கள் பரிச்சி,ந்ந விஷய க்,ராஹ கங்களிறே. அவற்றுக்கு அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாய் நிற்கும். (வள ரொளி யீசனை) வ்யாப்யக,ததே,ரஹ தட்டாதே 1. “अनन्यस्यो अमिवाकशीति” (அநஸ் நந்நயோ அபி,சாகஸீதி) என்று நியநத்ருத்வததாலே வந்த ஒளஜ்ஜ்வலயத்தை யுடையவனை. (மூர்த்தியை) இப்படி ஐக,த்வதத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையனா யிருக்கச் செய்தே அஸாதாரண விக்,ரஹத்தையுடையனாயிருக்கும். (பூதங்களைந்நத இருசுடரை) வ்யாபிக்குமிடத்தில கார்யத்தோடு காரணத்தோடு வாசியற வ்யாபித் திருக்கும். ‘பூதங்கள்’ என்று காரணததுக்கு உபலக்ஷணம்; ‘இருசுடர்’ என்று கார் யத்துக்கு உபலக்ஷணம். (கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை) நிரவதிகதேஜோரூப மான விக்,ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாககிக்கொண்டு வஸுதே,வக்,ருஹே அவ தீர்ணனானவனை. (தாள்பற்றி யான் என்றும் கேடிலனை) இவன் விமுக்யனான அன்றும் வ்யாப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி இவன் ஆபி,முக்யம் பண்ணின அன்றும் கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் ஓர் அநர்த்த,மில்லை.

10.

II-அவ:-பத்தாம் பாட்டு. a ஐக,ச்ச,ரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய் b, ஆபி,முக்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்,ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

வ்யா:-b (தளர்வின்றியே இத்யாதி,) c என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியாநின்றால் ஒரு c, தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்,விதீய

அ-பத்தாம்பாட்டு (தளர்வின்றியேயித்யாதி,) a ‘எங்கும்பரந்த’ என்கையாலே (ஐக,ச்ச,ரீரி யாய் ஸத்தையையும் - நோக்குமவனென்றது.) a, ‘கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை’ என்கை யாலே (ஆபி,முக்யம் பண்ணினாரை இத்யாதி,) b, c முந்தின அர்த்தத்துக்கு ‘ஒன்றாய்’

ஜீ-பத்தாம்பாட்டு-(தளர்வின்றியே இத்யாதி,) a ‘எங்கும்பரந்த’ இத்யாதி,யைப்பற்ற (ஐக,ச் ச,ரீரியாய் இத்யாதி,) a, ‘கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனை’ இத்யாதி,யைப்பற்ற (ஆபி,முக்யம் பண்ணினாரை இத்யாதி,) b, c என்றும் நித்யமாயிருப்பதாய், எங்கும்-தளர்வின்றியே-பரந்த-

ஈ-காரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை உடையனாய்; d அன்றியே தளர்வு. இத்யாதிக்கு-ஒரு பதார்த்தத்திலும்—d, குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக்காலத்திலும் வ்யாபித்து. இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் d, த்ரிவிதிகாரணமும் தானேயாய், விலக்ஷணஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், e (அளவுடை இத்யாதி,) f உழக்காலே முக்கவொண்ணாநாப்போலே, பரிச்சிந்தவஸ்து க்ரஹகமான இந்த, ரியங்களாலே அபரிச்சேத்ய வஸ்துவை க்ரஹிக்கவொண்ணாதிதே g (அருவாகிநிற்கும்) அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும், h (வளரொளியீசனை) i இப்படி சேதநா சேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்றால் தத்வத்தே, த்ரஷங்கன் அவனுக்கு ஸ்பர்ஸியாதோ? என்னில்:— j 1. “अनन्तस्य अविचाकरोति” (அநந்நந்தந்யோ அபிச்சாகரீதி) என்கிறபடியே தத்வத்தே, த்ரஷங்கன் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனாயிருக்கும். k (மூர்த்தியை)

அ என்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்விதீயத்வமாவது ஸ்வாபத்யஸையிலும் ஷயியாதிருக்கை, என்றும் நித்யமாயிருப்பதாய். எங்குமுள்ளவற்றையும் தளர்வின்றிப்பரந்திருப்பதாய். தனிமுதல்-அத்விதீயகாரணமாயிருந்துள்ள ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய் என்றும் நிர்வாஹம். c, தளர்த்தியின்றிக்கே - ஸங்கோசமின்றிக்கே, b, d, இரண்டாமர்த்தத்திலே தளர்வின்றியே - (குறைவுபடாதபடி) d, (த்ரிவிதிகாரணமும்) ‘தனி’ என்று அத்விதீய ஸ்பத்யார்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே கர்த்தருத்வமும், ‘முதல்’ என்று உபாத்யாநத்வமும், ‘ஒன்று’ என்று ஸஹகாரிதரபேக்ஷ்யமும் சொல்லுகிறது. ஆக, நிமித்த ஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான உபாத்யாநகாரணமென்றபடி. e, f ஐஃபுலன்சளறியாவகை நிற்கும்படி எப்படியென்ன, அளவுடையம்புலன்களாகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உழக்காலே இத்யாதி,) f உழக்கு-பாத்யப்ரஸ்து:; “அளவுடை” என்றத்தைப்பற்ற (உழக்காலே என்றது) g அரு-ஸுலக்ஷம். g, h, i அருவாகிநிற்கும் என்ற அளந்தரம் “வளரொளி” என்றதுக்கு பூரவம் (இப்படியித்யாதி,) j ஸம்வாதம் (அநந்நந்தித்யாதி,) h ஈசனாகையாலே “வளரொளி”யாயிருக்கும். k j மூர்த்தி-விச்ஃரஹமாய், அஸாத்யாரணவிக்ரஹவிரிஷ்டன் என்றபடி. k m, n

ஜீ-எங்குமொக்க ஸங்கோசமின்றிக்கே பரந்திருப்பதாய். தனிமுதல்-அத்விதீயகாரணமாய், ஞானமொன்றாய் - அத்விதீயமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய் என்று முந்தின அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தில், ‘ஞானமொன்றாய்’ என்று ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்விதீயத்வமாவது-ஸ்வாபத்யஸையிலும் ஷயியாதிருக்கை. b, c, தளர்த்த-ஸங்கோசம்- b, d, இரண்டாமர்த்தத்திலே, தளர்வின்றியே-குறைவுபடாதபடி என்று அர்த்தம். d, (த்ரிவிதிகாரணமும்) ‘தனி’ என்று - நிமித்தத்வமும், ‘முதல்’ என்று - உபாத்யாநத்வமும், ‘ஒன்று’ என்று - ஸஹகார்யந்தர தைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லுகிறது. ஆக, நிமித்தஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான உபாத்யாநகாரணம் என்றபடி. ‘ஞானம்’ என்று - த்ரமபூசஜ்ஞாநமாதல், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாதல், e, f அளவுடையம்புலன்களாகையாலே அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி நிற்குமென்கிறார் (உழக்காலே இத்யாதி,) ‘அளவுடை’ என்றத்தைப்பற்ற, உழக்காலே என்றது; விஷயபரிச்சேத்யங்களான பஞ்சேந்த்ரியங்களால் அறியவொண்ணாதபடி ஸுலக்ஷமரூபனாயிருக்குமென்று ஸ்பத்யார்த்தம். g அரு-ஸுலக்ஷம். e அறியாவகையால், ஆல்-அசை; அறியாவகை - அறியவொண்ணாதபடி. g, h, i ‘அருவாகிநிற்கும்’ என்ற அநந்தரம், ‘வளரொளி’ என்றதுக்கு பூரவம் (இப்படி இத்யாதி,) h ஈசனாகையாலே, வளரொளியாயிருக்கு மென்றபடி k, l ‘மூர்த்தி’ என்று-விச்ஃரஹமாய், அஸா

உர- (வளரொளி ஈசனை) j 1. [சூ-3-5-1] “दा सुपर्णं सयुजा” इत्यादि ॥

ஈ-1 இப்படி ஐ, ச்ச, ரீநியாயிருக்கச்செய்தே அப்ராக்குத திவ்யவிக், ரஹயுக்களாய்க் கொண்டு நிதயவிபூ, தியிலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. m (பூதங்களை நதை இருசுடரை) n அஸாதாரண விக், ரஹததோபாதி ஐ, ச்ச, ரீநியாய்நிறகிற அதுவும் இவர்க்கு அநுபூவ்யமாமபடியிறே அததோடொக்க (பூதங்களை நதை இருசுடரை என்றது: o காரணமான ப்ருதி, வ்யாதி, பூ, தபஞ்சகங்களையும் கார்யவர்க்கு, த்தில் தலையான சந்த, ர ஸுரீயர்க்கையுமுடையனாய் லீலா விபூ, திக்கு நிர்வாஹகஸ்யிரிக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. p (கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனை) இவ்விபூ, திகளுளே அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸதத, ர நததை இதரஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு வ ந து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. q (கண்ணனைத் தாள்பற்றி) l 'மாமேக் ஶரண் வஜ' (மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ) என்றவன் திருவடிகளைப்பற்றி. r (யான் என்றும் கேடி லனே) s இவன் விமுக, னுன அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபி, முக், யம பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரகதிசுமவன் திரு வடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்த, மில்லை. t மூர்த்தியை - தளர்வின்றியே - அளவுடையம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும் வள ரொளியிசனை - கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுமகேடிலன் இத்யந்வய:.

10

அ- "மூர்த்தியை" என்று அஸாதாரண விக், ரஹத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் 'பூதங்களை நதை இருசுடரை' என்றதுக்கு பூ, அவம் (அஸாதாரணேத்யாதி, o பூ, தபஞ்சகத்தையும் இரு சுடரையும் சொன்னால் ஐ, ச்ச, ரீரகதவம் சொன்னதாமோவென்ன (காரணமான இத்யாதி,) n o 'பூதங்களை நதை' என்று ஸாமாந்யமாகையாலே கார்யருபமான பூ, தங்களைச் சொல்லலா மிருந்ததேயாகிலும் "இருசுடர்" என்று கார்யவர்க்கு, த்துக்கெல்லாப் க்ரோடி, காரமுண்டாகை யாலே காரணபூ, தங்களைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே (காரணபூ, தபஞ்சகங்களையும் என்கிற) b g q r, s "அருவாகி-எங்கும் பரந்த-கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றுப் கேடிலன்" என்று கூட்டித்தாத்தப்யமருவிச் செய்கிறார் (இவன் விமுக, னுவன்றுமியத்யாதி,) t - தளர்வின ந்யே" இத்யாதி, கு 'ஞானம்' என்றதுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிஷயமாகச் சொன்ன இரண் டாமர்த்த, ததைக் கடாக்ஷித்து அந்வயமருளிச்செய்கிறார் (மூர்த்தியை இத்யாதி,).

(10)

ஈ-தாரண விக், ரஹவிரிஷ்ட னென்றபடி, k, m n 'மூர்த்தியை' என்ற அநந்தரம் 'பூதங்க ளை நதை இருசுடரை' என்றதுக்கு பூ, அவம் (அஸாதாரண இத்யாதி, o பூ, தபஞ்சகத்தையும் இருசுடரையும் சொன்னால்-ஐ, ச்ச, ரீரித்வம் சொன்னதாமோ? என்ன (காரணமான இத் யாதி,) n, o 'இருசுடரை' என்று-காரயவர்க்கு, த்தைச் சொல்லுகையாலே 'பூதங்களை நதை' என்றது- காரணமான பூ, தபஞ்சகப்ரம், p கிளரொளிமாயனை-அபி, வ்ருத், த, மாய் அத்யஜ்ஜ்வலமான ஆம்சர்யகுணங்களையுடையவனை இதி ஸப், தார்த்த, b, g q, r, s 'அருவாகி-எங்கும்பரந்த-கண் ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும் கேடிலன்' என்று கூட்டி பூ, அவம் (இவன்விமுக, னுன இத்யாதி,) t 'ஞானம்' என்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகச் சொன்ன இரண்டாமர்த்த, ததைக் கடாக்ஷித்து அந் தில், க்ரமேண அந்வய:.

(10)

பு- (கண்ணனைத்தாள்பற்றி) 1 (மகவதீதா. 1௮) "सर्वधर्मां परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥"

11. கேடில் விழுப்புதழ்க் கேசவ னைக்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
படலோ ராயிரத் துளியையு மொருபத்தும் பயிற்றவல் லார்க்கு அவன்
நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிலை யூர்திபண்ணி
வீடும் பெறுத்தித்தன் மூவுல குக்குந் தரும்ஒரு நாயகமே.

ஆ—11. (கேடில்) நித்தளித்த, கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனான கேசவனைக் குருகூர்ச்
சடகோபன் சொன்ன பாடல் ஓராயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு
அவன் நாடும் நகரமும் நன்கு உடன்காண நல்ல ஸம்பத்துக்களை இந்த லோகத்திலே
அறுபுவிப்பித்து, அவர்களை நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாட்சாரிக துக்கரங்கி, சுகங்களுக்குத்
தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும் தருமென்கிறார். 11

இ—அவா:—நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்குமவர்களை இந்த
லோகத்திலே எல்லாரும் அறியும்படி வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பின்னைத் திரு
நாட்டில் கொண்டுபோவதும் செய்து தன்னுடைய ஐஸ்வர்யமெல்லாம் இவர்கள்
இட்ட வழக்காக்கும்” என்கிறார்.

வ்யா:—(கேடில் என்று தொடங்கி) நித்யஸித்த, கல்யாண குணங்களை
யுடையனான கேஸிஹந்தாவை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. (நாடு நகரமும்); விசேஷஜ்ஞ
ருகும். அவிசேஷஜ்ஞருகும். 11

ப—11.—அநந்தரம். இத்திருவாய்மொழிக்குப் புலமாக ஸ்வாராஜ்யப்ராப்தியை
அருளிச்செய்கிறார்.

கேடு இல் - (ஹேயப்ரத்யநீகமாகையாலே) அழிவற்று, விழு - (கல்யாண
மாகையாலே) விழுப்பத்தையுடைத்தான, புகழ் - குணப்ரதையையுடைய,
கேசவனை - கேஸிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனை, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான,
சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, பாடல் - கீதரூபமாய், ஓர் -
அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு - புகுவதுபுவப்ரதிபாதக
மான, இவை பத்தும் - இவைபத்தையும், பயிற்ற வல்லார்கட்கு - ஸப்தூர்த்தங்
களிற் செறிவுதோன்றும்படி சொல்லவல்லார்களுக்கு, அவன் - அந்த க்ருஷ்ணன்.
நாடும் - (அவிசேஷஜ்ஞப்ரசரமான) நாடும், நகரமும் - (விசேஷஜ்ஞப்ரசரமான)
நகரமும், நன்குடன் - ஸ்லாகாரூபமான நன்மையோடேகூட, காண - காணும்படி
யாக, நலனிலை - புகுவத்புகுவத விஷயத்திலே ஸேஷத்வஸம்பத்தோடே,
ஊர்திபண்ணி - நடக்கும்படி பண்ணி, வீடும் - மோக்ஷநந்தத்தையும், பெறுத்தி -
கொடுத்து, தன் மூவுலகுக்கும் - தன்னோபாதி சேதநாசேதநங்களையும் தத்ஸம்பந்த
தூறுஸந்தானத்தாலே - ஸ்வபேதாயத்வேந அபிமானிக்கும்படி (அவற்றுக்கு).
ப—90

ப-ஒருநாயகம் - அத்விதீயநாயகத்வத்தை, **தரும்** - தரும். இவனுக்கு அத்விதீயநாயகத்வம் - புகுவத்ஸ்வரூபாந்தர்பூவத்தால் வந்த ததூதமகத்வத்தாலென்று கருத்து. 'பயிற்றவல்லார்' என்று - பயிலுவிக்கவல்லார் என்றமாம். இது - அறுசீரா சிரியவிருத்தம். 11.

இ-அவ:- நிக்மத்தில், "இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐஸ்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கும்" என்கிறார்.

வ்யா:- (கேடில் இத்யாதி,) கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான. (புகழ்). நித்யஸித்த, கல்யாண குணங்களையுடைய கேசிஹந்தாவையாயிற்று இவர் கவி பாடிற்று. (குருகூர் இத்யாதி,) 1. "रघुवरचरितं मुनिप्रणीतम्" (ரகு, வரசரிதம் முநிப்ரணீதம்) என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்ருகுபோகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவி பாடினார். (பாடல் ஓராயிரம்) புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடேயாயிற்றுப் பிறந்தது. (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) பயிலவல்லார்கட்கு என்னுதல், ப்ரவர்த்திப்பிக்க வல்லார்களுக்கு என்னுதல்; அவன் தரும் என்று அந்வயம். (நாடு) அவிசேஷஜ்ஞரும் த்ரவ்ய விசேஷங்களறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞரும். (தன்னுடன் காண) நன்மையோடே காண; 'இவனும் ஒருவனே' என்று கொண்டாட. (நலனிடையூர்திபண்ணி) நன்மையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ; ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைப் பண்ணி. (விடும்பெறுத்தி) இங்கேயிருந்த நாள் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நடக்கும் படிபண்ணி. பின்பு நிரதிரய புருஷார்த்த, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். (தன்மூலகுக்கும் தரும்) தன்னுடையதான த்ரிவிதூதமவர்க்குத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். அவன்தன்னதான ஐஸ்வர்யத்தை இவன் என்னது என்னும்படி பண்ணும். 11.

ஈ-அவ:- a நிக்மத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை a, ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி a, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நடத்தி. மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐஸ்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கு மென்கிறார்.

வ்யா:- (கேடுஇல் இத்யாதி,) கேடின்றிக்கே b விழுப்பத்தையுடைத்தான. c (புகழ்) d நித்யஸித்த, கல்யாணகுணங்களையுடைய கேசிஹந்தாவையாயிற்றுக் கவி

அ-நிக்மம் (கேடினியாதி) a "இவைபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு" என்று தொடங்கி "மூவுககுக்கும் தருமொரு நாயகம்" என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரினை (நிக்மத்தினியாதி) a, "நாடு நகரமும்" இத்யாதி, யைப் பற்ற (ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படியென்று) a, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயாவது - அசிந்த்யாத், தாக்விஷ்டஜ்ஞாநவராக்ய அக்யாத், புகுவத், புகுத்திகள், b விழுப்பம்-நன்மை. c, d அநந்தரபதார்த்தத்தையும் காட்டிக்கொண்டு இதை அருளிச்செய்கிறார்

ஈ-நிக்மம் (கேடில் இத்யாதி) a 'இவைபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு' என்று தொடங்கி, 'தருமொரு நாயகம்' என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரினை (இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை இத்யாதி) a, 'நாடும் நகரமும்' இத்யாதி, யைப் பற்ற (ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படியென்று) a, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயாவது-ஜ்ஞாந புகுக் விவராக்யங்கள், b விழுப்பமாக்யமான, c, d மேனிப்பதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு இதுக்கு அர்த்தம் (நித்யஸித்த, இத்யாதி)

f1-பாடிற்று. e (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) f 1. “रघुवरचरितं मुनिप्रणीतम्” (ரகு,வரசரிதம் முநிப்ரணீதம்) என்கிறபடியே f₂ அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போக மாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். g (பாடல் ஓராயிரம்) 2. ‘पाठ्ये गेये च मधुरम्’ (பாட்,யே கே,யே ச மது,ரம்) என்னுமாபோலே இசையோடேயாயிற்றுப் பிறந்தது. h (இவையும் ஒருபத்தும்) h₂ முத்து முகமறிந்துகோத்துச் சேர்வை பார்க்குமாபோலே, ‘இவையும் ஒருபத்து’ என்கிறார். i (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) சொல்ல வல்லார்க்கு. j ‘பயிற்ற’ என்கிற இத்தை - பயில என்றாக்கி, அப்யஸிக்க வல்லார்கட்கு என்னுதல்; அவன் தருமென்று அந்வயம். (நாடு) அவிசேஷஜ்ஞர். (நகரம், த்,ரவ்ய விசேஷமறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞர். k (நன் கு ட ன் கா ண்) நன்மையோடே காண. l “இவனுமொருவனே!” என்று கொண்டாட. (நலனிடைய ஊர்திபண்ணி) நன்மைக்கு நடுவே நடக்கும்படி பண்ணி, நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. (வீடும்பெறுததி) பரமபுருஷார்த்தமோக்ஷத்தையும் கொடுத்து

அ1-(நித்யஸித்தே,த்யாதி, e, f “கேசவனை-குருகூர்ச்சடகோபன்|சொன்ன” என்றதுக்கு த்,ருஷ்டாந்தம் (ரகு,வரசரிதமித்யாதி, f₂ வால்மீகி எப்படிராமாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான், அப்படியே இவரும் “கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன்” என்கையாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாரென்கை. g பாடலோராயிரம்-பாடலானவோராயிரம் h “இவையுமொருபத்தும்” என்றதுக்கு-விஸ்மயத்திலே நோக்கு. i பயிலுகை-அப்யஸிக்கை; பயிற்றுகை-அப்யஸிப்பிக்கை; l, j ‘பயிற்றவல்லார்’ என்றால் சொல்லவல்லார் என்று காட்டுமோ? என்ன (பயிற்ற என்கிற இத்யாதி, k, l காட்சிக்கு நன்மையேதென்ன (இவனுமித்யாதி, m ஊர்தி - நடக்கை.

ஜீ—e, f ‘கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன’ என்றதுக்கு த்,ருஷ்டாந்தம் (ரகு,வரசரிதம் இத்யாதி, 1. “தது,பக,தஸமாஸ” இத்யாதி, 2. “பாட்,யே கே,யே ச மது,ரம்” இத்யாதி, ச, ப,ராலகாண்டே, பூர்வமேவ லிகி,தம், f₂ அவதாரத்துக்கு-க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு, வால்மீகி ராமாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதாப்போலே, இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டார் என்றபடி, g பாடலோராயிரம் - க்ரூபநருபமான அத்,விதீயமான ஆயிரம். h, h₂ ‘இவையுமொருபத்து’ என்றதுக்கு - விஸ்மயத்திலே நோக்கென்று அருளிச்செய்கிறார் (முத்து இத்யாதி, i பயிலுகை-அப்யஸிக்கை; பயிற்றுகை-அப்யஸிப்பிக்கை. l, j ‘பயிற்ற’ என்றால் சொல்ல வென்று காட்டுமோ? என்ன (பயிற்ற வென்கிற இத்தை இத்யாதி, k, l காட்சிக்கு நன்மையேது? என்ன (இவனும் இத்யாதி, m ஊர்தி-நடக்கை, n, o ‘மூவுலகு’ என்று (த்ரிவித,ாதம்

ப்ர-(குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன) f1. बालकाण्डे (२) “तदुपगतसमाससन्धियोगं सम-मधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् । रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशमयध्वम् ॥”

(பாடலோராயிரம்) 2. [रा-बा-४] “पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिमिरन्वितम् । जातिभिः सप्तभिर्बद्धं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥ ८ ॥ हास्य - शृङ्गार - कारुण्य - वीर-रौद्र - भयानकैः । वीभत्सादिरसैर्युक्तं काव्यमेतदगायताम् ॥ ९ ॥”

ச-(தன் n மூவுலகுக்குத் தரும் n, ஒருநாயகம்) தன்னதான o த்ரிவித்யாத்மவர்க்க,த் துக்கும் இவன்தான் o, அத்,விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். p அவன்தன்ன தான ஐஸ்வர்யத்தை இவன் 'என்னது' என்னும்படி பண்ணும். q அதாகிறது - இவ னுக்கு ஐஸ்வர்யம் கொடாநிற்கச்செய்தே, இது தனக்குப் புறம்பாம்படி யிருக்கையன் றிக்கே தன் ஐஸ்வர்யத்திலே அந்தர்பூ,தமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். 11.

அ-n. o (த்ரிவித்யாத்மவர்க்க,த்துக்கும்) 1. "லோகஸ்து பு,வநே ஜநே" என்று த்ரிவித்யாத்ம வர்க் க,த்தையும் "மூவுலகு" என்றது சொல்லுகிறதென்றபடி. p ஈஸ்வரனோபாதி இவனும் ஒரு ராஜாவோ வென்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி,) q இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிறது இத்யாதி,) p யத்,வா, ஈஸ்வரனன்றோ அத்,விதீயநாயகன்; ஆனபின்பு இவனும்படியானால் அவனுடைய நாயகத்வத் துக்குக் குறையாமே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தன்னதான என்று தொடங்கி) இவனுக்கு அத்,விதீய நாயகத்வம் - ப,க,வத்ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூ,வத்தாலே வந்த தத்யாத்மகத்வத்தாலே என்று கருத்து. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஜீ-வர்க்கம்) 1. "லோகஸ்து பு,வநே ஜநே" என்று லோகஸ்ப்ய,தும்-ஜநவாசி. p ஈஸ்வரனோபாதி இவனும் ஒரு ராஜாவோ? என்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி,) q விவரணம் (அதாகிறது இத்யாதி,) p யத்,வா, ஈஸ்வரனன்றோ அத்,விதீயநாயகன்? ஆனபின்பு இவனும் அப்படியானால் அவனுடைய நாயகத்வத்துக்குக் குறையாமே யென்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி,) என்னுதல், இவனுக்கு அத்,விதீய நாயகத்வம்-ப,க,வத்ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூ,வத்தாலே வந்த தத்யாத்மகத்வத் தாலே என்று கருத்து. n, o, ஒருநாயகம் - அத்,விதீயநாயகத்வம், 'கேடில்' இத்யாரப்ய, 'வல்லாரகட்டு நாடுநகரமும்' இத்யாரப்ய 'ஒருநாயகம்-அவன்-தரும்' இத்யந்வயா. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

த்,ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி - சன்மம் பலபல.

1. भूयोऽतीर्थं भुवि दिव्यवपुः स्वकीयं प्रत्यक्ष्यन्तमखिलांश्च गुणाननन्तम् ।
स्तुत्वा मुनिः स्वचरितार्थतया न किञ्चिद्दुःखं ममेत्यतितरां दशमे तुतोष ॥ ३० ॥

1. பூ,யோ஽வதீர்ய பு,வி தி,வ்யவபு; ஸ்வகீயம்
ப்ரத்யக்ஷயந்தமகி,லாம்ஸ்ச ரு,ணநந்தம் |
ஸ்துத்வா முநி: ஸ்வசரிதார்த்த,தயா ந கிஞ்சித்
து,ர்க்கம் மமேத்யதிதராம் த,ஸமே துதோஷ ॥ 30 ॥

வாதி,கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி-சன்மம் பலபல்.

1. प्रादुर्भावानुभावात्परिजनविभवात् पावनालंक्रियत्वात्
जैत्रव्यापारयोगादघटितघटनाद्देवभावप्रसिद्धेः ।
आश्चर्यक्रीडनत्वात्सरसिजनिलयानन्दनाञ्छन्दवृत्तेः
ऐश्वर्यव्यक्तिमत्त्वादघशमनतनुं केशवं व्याजहार ॥ ३-१० ॥

1. ப்ராதுர்பாவாநுபாவாத் பரிஜநவிபவாத் பாவநாலங்க்ரியத்வாத்
ஜைத்ரவ்யாபாரயோகாத்,க,டிதக,டநாத் தே,வப,ாவப்ரஸித்,தே; : ।
ஆஸ்சர்ய க்ரீட,நத்வாத் ஸரஸிஜ்நிலயாநந்த,நாச்ச,ந்த,வ்ருத்தே:
ஐஸ்வர்ய வ்யக்திமத்த்வாத,க,ஸ,மநதநும் கேஸவம் வ்யாஜஹா|| 3-10||

வ்யா—(ப்ராதுர்பாவாநுபாவாத்) [சன்மம் பலபல் செய்து வெளிப்பட்டு] ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷ
ணர்த்தமா க அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அநவதி,க ப்ரபாவத்தை உடையனாகையாலும்;
(பரிஜநவிபவாத்) [குறையில் தடங்கடல் கோளரவேறி-கறையணி மூக்குடைப்புள்ளிக் கடாவி]
மிகவும் மிடுக்கையுடைய திருவநந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாகவும் விரோதி,நிரஸந ஸீலனான
பெரிய திருவடியை வாழ்நமாகவும் உடையனாகையாலும்; (பாவநாலங்க்ரியத்வாத்) [மட்டவீழ்
தண்ணந்தழாய் முடியானை] மது,ஸ்யந்தி,யாய், ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையாலே
அலங்க்ருதனாகையாலும்; (ஜைத்ரவ்யாபாரயோகாத்) [வாணனைக்காத்துமித்யாதி,] ப,ராண
ஸுரரக்ஷணர்த்தமா க ஸேனையோடேகூட வந்தெதிர்த்த, த்ரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணின த்ரிநேத்
ரனும், அவன் மகனான ஷண்முக,னும், அக்,னியும் யுத்,த,த்திலே பராஜிதராய் ஓடுப்படி
பெரிய திருவடியை நடத்தவல்லனாகையாலும்; (அக,டிதக,டநாத்) [ஒருநாளொருபோழ்திலீத்
யாதி,] ஒருநாளிலே ஒருமுறைவிர்த்தத்திலே ஒருவருத்தமின்றியே எல்லா லோகங்களும் கழியும்
படியாக, தன்னை நாத,னாகவும் தூ,தனாகவும் படைத்த புகழையுடைய அர்ஜுநனும் வைதி,
கனும் உடனே ஏறத் தேரை நடப்பித்து அப்ராக்ருத தேஜோருபமான திருநாட்டிலே புக்கு,
வைதி,க புத்ரர்களை அவ்வுடம்போடு அபபருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்த அக,டிதக,ட
நாஸாமர்த,யத்தை உடையனாகையாலும்; (தே,வப,ாவப்ரஸித்,தே;) [தன் தெய்வநிலை
யுலகிற்புகவுய்க்கும்மான்] தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபாவத்தை லோகத்திலே
ஆவிஷ்கரிக்கையாலும்; (ஆஸ்சர்யக்ரீட,நத்வாத்) [மாயமயக்குக்களால் இன்புறுமிவ்
வினையாட்டுடையானை] ஆஸ்சர்யமான ஜக,த்,வ்யாபாரரூப லீலையை உடையனாகையாலும்;
(ஸரஸிஜ்நிலயாநந்த,நாத்) [அஸ்மிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்-
மான்] பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியால் வந்த நிரதிலயாநந்த,த்தை உடையனாகை
யாலும்; (ச,ந்த,வ்ருத்தே;) [வேண்டுமுருவுகொண்டு] யதே,ஷ்டமான வ்யாபாரத்தையுடைய
னாகையாலும்; (ஐஸ்வர்யவ்யக்திமத்த்வாத்) [தளர்வின்றியே இத்யாதி,] ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும்

ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய், அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாய், தத்துவத்தோடொன்றாகிய அந்நிவ்யயோகாத்மாவாய், நிரதிஸ்யௌஜ்வல்யனுமாயிருக்கையாலும் எம்பெருமான் ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனென்று 'சன்மம் பலபல' என்கிற துஸகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

33

१. एवं सौन्दर्यभूम्ना तनुविहितजगत्कृत्यसौभाग्ययोगात्
स्वेच्छासेव्याकृतिवात् निखिलतनुतयोन्माददानार्हकान्त्या ।
लभ्यार्चावैभवत्वात् गुणरसिकगुणोत्कर्षगात् अक्षकुण्टया
स्तुत्यत्वात् पापभङ्गात् शुभसुभगतनुं प्राह नाथं तृतीये ॥ ३.११ ॥

१. ஏவம் ஸௌந்தர்ய பூம்நா தநுவிஹிதஜகத் க்ருத்யஸௌபயாக்யயோகாத்
ஸ்வேச்ச்சாஸேவ்யாக்ருதித்வாத் நிகி,லதநுதயோந்மாத்,தநாநார்ஹகாந்த்யா ।
லப்யார்ச்சாவைபவத்வாத் குணரஸிககுணோத்கர்ஷணாத்,அக்ருஷ்ட்யா
ஸதுத்யத்வாத் பாபபங்காத் ஸுபஸுபக,தநும் ப்ராஹநாத்,ம் த்ருதீயே ॥

3—11.

இப்படி த்ருதீய ஸகத்திலே பத்து துஸகங்களாலும் ப்ரதிபாதி,தங்களான அர்த்தங்
களை ஸங்க்ரஹித்து ப்ரதர்ஸிப்பித்தருளுகிறார்.

(1) நிரதிஸய ஸௌந்தர்யத்தையுடையதாகையாலும், (2) தன் திருமேனியினின்றும்
ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணுகையாலும், (3) தான் நினைத்தபடியே ஸேவ்யனாய்த் திரு
மலையிலே நின்றருளுகையாலும், (4) ஸர்வஸரீரணுகையாலும், (5) ஆஸ்ரிதரைப் பிச்சேற்றவல்ல
திருமேனி காந்தியையுடையனுகையாலும், (6) அர்ச்சாவதாரம் பண்ணி எல்லார்க்கும் ஸுலப
னுகையாலும் (7) தன்னுடைய குணவிக்ரஹாதிகளிலே ஈடுபட்டவர்களை ஸர்வோத்க்ருஷ்
டராகப் பண்ணுகையாலும், (8) மநஸ்ஸு முதலான ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்கு
மவனுகையாலும். (9) தானொருவனே ஸ்தோத்ரவிஷயமாகையாலும், (10) ஸர்வபாபங்களையும்
தர்ய ஸௌக்யநத்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதி, தி,வ்யரூபன்
என்று த்ருதீயஸகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

34

வேதாந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

30. சன்மம் பலசெய்து தானின் வுலகிக்கும்
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம் பெற்றே னெனுமாற னாயுலகீர்
நாத்தரும்ப வேத்துமொரு நாள்.

அவ:—முப்பதாம்பாட்டு. (சன்மம் பலசெய்து) இதில் - புகுவதூர்ஹகர்ண னான எனக்கொரு குறைகளுமில்லை யென்ற பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய் கிறார். அதெங்ஙனையென்னிள்; 'இதரரைக் கவிபாடுகைக்கு அநர்ஹகர்ண னான மாத்ரமன்றிக்கே, புகுவதூர்விஷயத்தைக் கவிபாடுகைக்கு அர்ஹகர்ண னாகவும் பெற் றேன்; எனக்கினி வேண்டுவதுண்டோ?' என்று ஹ்ருஷ்டராகிற *சன்மம் பலபலவின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார் — “சன்மம்பலசெய்து” இத்யாதியாலேயென்கை.

வ்யா:—A “சன்மம் பலபல செய்து” என்கிற பாட்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சன்மம்பல செய்தென்று) A “சன்மம் பலபலசெய்து” என்றும் 1. ‘बहूनि मे व्यतीतानि’ (பஹூநி மே வ்பதீதாநி) 2. ‘बहुधा विजयते’ (பஹூதா விஜாயதே) என்றும் சொல்லுகிற படியே அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களைப் பண்ணி. (சன்மம்பல செய்துதான்) அகர்மவஸ்யான தான். 3. ‘कौस्तुभ्योऽनयत्’ (கௌஸல்யாஹநயத்) 4. ‘जातोऽहं यत्तवोदरात्’ (ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்) என்னும்படி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களைப்பண்ணி. (இவ்வுலகளிக்கும்) தன்வாசியறியாத இஸ்ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கும்; ரக்ஷணந்தான் - விரோதிநிரஸந பூர்வகமாயிறே யிருப்பது. 5. ‘गुणवान् कश्च वीर्यवान्’ (குணவாந் கஸ்ச வீர்யவாந்) இறே. விரோதி களைப்போக்கி ஈர்க்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும் நன்மையுள்ளது ஸர்வேஸ்வரனுக் கிறே 6. ‘नहि परासामर्थ्यम्ने सर्व्वं हरिम्’ (நஹி பாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்). A ‘உலகில் வன்மையுடைய அரக்கரசுரரை மாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன்சீர்’ என்றத்தைச் சொல்லுகிறது—(இவ்வுலகளிக்கும் நன்மையுடையமால் குணமென்று). A ‘சீர்பரவப் பெற்றநான்’ என்றத்தை (மால் குணத்தை நாடோறும் இம்மையிலே ஏத்துமின்பம் பெற்றேன) என்கிறது. ஒரு தேஸ்ரவிஸேஷத்திலே 7. ‘विपश्यवः’ (விபந்யவ:) B ‘विண்ணोर्ब्रह्म’ என்று ஸ்துதித்து, 8. ‘सोऽहं सर्व्वं कर्मात् सह ब्रह्मा’ (ஸோஹம்ருதே ஸர்வாந் காமாந்

ஸஹ ப்ரஹ்மண) என்று அநுபுவிக்கும் குணங்களை இவ்விபூதியிலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலுண்டான ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன். A “குறைவு முட்டுப் பரிவு இடர் துயர் துன்பம் அல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அமருதாநந்தமக்யந ரானவர்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலுமருளிச்செய்தது.

(ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனுமாறனை உலகீர் நாத்தமும்ப ஏத்துமொரு நாள்) இப்படி அவன் கல்யாணகுணங்களை ஸ்துதிக்கப்பெற்றேனென்று அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை, லௌகிகராயுளளவர்களே! நாத்தமும்பேறும்படி ஸ்துதியுங்கோள்; அதுதான் பலநாள் வேண்டா, ஒருநாளமையும்; B “வீவில்காலமிசை மாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே” C “பகலிராப்பரவம் பெற்றேன்” என்கிற நிர்ப்பந்தும் வேண்டா. ஒருநாள் - ஸக்ருத் ஸேவிக்கவமையும்; ஸர்வதூ ஸரஸமாயிருக்கும். D “நாவினாஸ் நவிற்றின்பமெய்தினேன்” என்னும் விஷயமிதே. (30)

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

A- ஆசார்ய ஹ்ருத்யம் 4-3

B. 4-5-3

C. 6-4-6

D. கண்ணி-2,

வேதாந்ததேசிகர் அருவிச்செய்த

த்ரமிடே ரபநிஷத் ஸாரம்.

1. अनिद्वयसौन्दर्यं तनुविहितसर्गादिसुमगम्
स्वसेवार्थाकारं प्रगुणवपुषं मोहनतनुम् ।
अपश्यल्लभ्यार्चाविभवमतिदास्यावहतनुम्
दादृश्यं स्तुत्याकृतिमघविरुद्धाकृतिमिह ॥ ८ ॥

1. அநீத்ருக்ஞெளந்தர்யம் தநுவிஹித ஸர்க்கூதி, ஸுபுகம்
ஸ்வஸேவார்த்தாகாரம் ப்ரகுணவபுஷம் மோஹநதநும் ।
அபஸ்யல்லப், யார்ச்சாவிபுவமதித, ஸயாவஹதநும்
ஸத, அத்ருக்ஞம் வதுத்யாக்ருதிமக, விருத்த, அக்ருதிமிஹ ॥ 8 ॥

ஸாராவளிய்யாக்யானம்

8. இம்மேலாகத்தில் உபாயத்வோபேயத்வோபயுக்த ஸுபு, ஸர்ய தி, வ்யமங்க, ள விக், ரஹ வத்த்வஸ்தூபகங்களாக மூன்றும்பத்தில் பத்து திருவாய்மொழிகளாலும் ப்ரதிபாதி, தங்களான பத்து குணங்களையும் அடையே ஸங்க், ரஹித்தருளிச்செய்கிறார் (அநீத்ருக்ஞெளந்தர்ய-மிதி) முதல் திருவாய்மொழியில் A "கட்டுரைக்கில் தாமரைதின கண்பாதம் கையொவ்வா, சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன் திருமேனி ஒளியொவ்வாது" என்று அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஒருபமை சொல்லவற்றூய்ல்லாமெகொண்டு எம்பெருமான் அத்யாஸ்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தன் என்று அருளிச்செய்தார் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் திருமேனியினின்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி, களைப்பண்ணுமவனாகையாலே, "தநுவிஹித ஜகத்நுத்யஸௌபுக்யவான்" என்று அருளிச்செய்தார். மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் அவதாரத்தில் பிற்பட்டாரும் இழக்கவேண்டாதபடி ஆஸ்திரத்தினைத்தவகையெல்லாம் கிட்டி அனுபவிக்கலாமபடி அர்ச்சாரூபனாய் திருமேனியிலே நின்றருளும்வனாகையாலே, ஸ்வேச்ச, ராஸேவ்யாகாரன்" என்று அருளிச்செய்தார். நாலாம் திருவாய்மொழியில் "எம்பெருமான் பூ, தபெ, ள திகாதி, ரூபஸர்வ 'சித, சிச்சு, ரகனாகையாலே ஸர்வஸாரீரன்" என்று அருளிச்செய்தார். ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன்னுடைய குணசேஷி, தாதி, களை அனுபவிப்பாரைத்தன்னுடைய திருமேனிகாந்தியால் பிச்சேற்றிப்பாடுவது ஆடுவதாக அக்ரமமாக ஹர்ஷசேஷிதங்களை உடையராம்படி பண்ணுமவன் என்று கொண்டு "மோஹந விக், ரஹவான்" என்று அருளிச்செய்தார். ஆறாம் திருவாய்மொழியில் B "தமருகந்ததெவ்வு நவம்வ்வு நவம் தானே, தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர். தமருகந்ததெவ்வண்ணம் சிந்தித்திமையாதிருப்பரே அவ்வண்ணமாழியானும்" என்கிறபடியே எப்பெருமான ஆஸ்திர ஏதேனுமொருத்ரவ்யத்தைத் தனக்குத், திருவுடம்பாகக்கொலினால் அதையே திருவுடம்பாகக் கொள்ளுகை முதலாக ஆஸ்திரிட்ட வழக்காய்படி அத்யந்த ஸுபுக்யுயிருக்குமென்றுகொண்டு அர்ச்சாவதார வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். ஏழாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் திருமேனி ஸோபைக்குத் தோற்று அடிமை செய்யும ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸர்வோத்த்ருஷ்டராகப்பண்ணுமவனாகையாலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தூஸர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்றுகொண்டு "அதித, ஸயாவஹ விக், ரஹன்" என்று அருளிச்செய்தார். எட்டாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் கல்யாண குணங்களாலே மநஸ்ஸு முதலான ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்குமவனென்றுகொண்டு "நித்ய:

A 3-1-2. B முதல்-திருவு 44.

1. श्रियः कान्तोऽनन्तशुभतनुविशिष्टः कलमसौ
 कलावाप्तेर्हेतुः स्वयमिति च निर्धारि शतकैः।
 इदानीं बुद्धिस्थक्रमन इह युक्तया मुनिवरः
 कलत्वं तस्यैव द्रढयति तदन्येषु विमुखः ॥ ९ ॥

1. ஸ்ரிய: காந்தோ:நந்தஸ்ஸுப,தநுவிஸிஷ்ட: ப,லமஸௌ
 ப,லாவாப்தேர்ஹேது: ஸ்வயமிதி ச நிர்ந்த,ார்ய ஸதகை: |
 இதுநீம் பு,த்,தி,ஸத,க்ரமத இஹ யுத்த்யா முநிவர்:
 ப,லத்வம் தஸ்யைவ த்ரட,யதி தத,ந்யேஷு விமுக: || 9 ||

ஸ்ரீமதே வேத,ாந்தகு,ரவே நம:

த்யூஸ்யாங்க,ன்' என்று அருளிச்செய்தார். ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானொருவனுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமென்றும், அல்லாதார் அயோக்யர்களென்றும் அருளிச் செய்கையாலே 'ஸ்துத்ய விக்ரஹவான்' என்று அருளிச் செய்தார்; பத்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன்னை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஸர்வபாபக்ஷையும் போக்குமவென்றுகொண்டு 'அக, ஸநவிக்ரஹன்' என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி சித்ர ஸௌந்த,ர்யவத்தலாஜீ,களாலே ஸுப, ஸுப,க,விக்,ரஹனாக எம்பெருமானை அனுப,வித்துத்தலைக்கட்டுகையாலே உபாயத்வப்ராப்ய த்வங்களிரண்டும் ஏதாத்த,ருஸஸுப,ார்ய தி,வ்யரூப விலிஷ்டனுக்கே என்று ப்ரதிபாதி,த்தருளி னாராயிற்று என்கிறார்.

8.

9. இல்லோகத்தில் கீழ்ப்படுத்துக்களோடே மேல் பத்துக்கு ஸங்க,தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய: இதி) 2. "யமேவஹ:" இத்யாதி,ப்படியே அகி,ல ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகு,ண க,ணனான ஸ்ரிய,பதி ஸ்வப்ராப்தோ ஸ்வயமேவ ஸாத,னபூ,தனென்கிற அர்த்த,த்தை அக,ண்ட,மான இத்கி நூலாய்மொழியால் உபபாதி,ப்பதாகக்கோலி அதில் முடிபத்தில் அவனுடைய உபாயத்வோபயுத்தமான ஸேவ்யத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்தில் உபேயத்வோப யுகதமான பே,ாக்யத்வத்தையும், மூன்றாம்பத்தில் இவ்வுபாயத்வ ப்ராப்யத்வங்களிரண்டும் தி,வ்ய விக்,ரஹயுத்தனுக்கே உள்ளதென்றுகொண்டு அவனுடைய ஸுப,ஸுப,க, விக்,ரஹவத்த்வத்தை யும் உபபாதி,த்தருளி, மேல், இரண்டாம்பத்தில் சொன்ன பே,ாக்யத்வம் பு,த்,தி,ஸ்த,மானது கொண்டு ப,லத்வாபரபர்யமமான நிரதியபே,ாக்யத்வத்தை தத,ந்யவைமுக்யபூர்வமாக த்ருடி,கித்தருளுகிறார் என்கிறார்.

முதற்பத்தில் சொன்ன உபாயத்வத்தை த்ருடி,கரியாமே இரண்டாம்பத்தில் சொன்ன ப,லத்வத்தை த்ருடி,கரிக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்: ப்ரத,மஸதகப்ரதிபாத்ய உபாயத்வா பேஷ்யா இரண்டாம்பத்து ஸ்த,நிஹிதமாய், ததப்ரதிபாத்ய ப,லத்வமே பு,த்,தி,ஸ்த,மா கையால் முந்துற ப,லத்வத்தை ஸ்த,ரீகரித்து, ஐந்தாம்பத்துமுதலாக மேல் உபாயத்வத்தை ஸ்த,ரீகரித்தருளுகையாலே விரோத,க,ந்த,ம்ல்லை என்று திருவுள்ளம்.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீகால ஸ்ரீநிவாஸார்ய மஹாதே,ஸிகாய நம:

அழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து, வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றது.

187
 RESEARCH
 ACADEMY
 187

ஸுதர்சனம் காரியாலயத்தில் கிடைக்கும் புத்தகங்கள் :-

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசாயர்களின் வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

கூற்றத்துங்கள்

விலை தபரல்

1. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	2-50	.50
2. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	1-50	.40
3. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	37-00	5-00
ஷட II பாகம் (முதற்பத்து 3-10)	42-00	6-00
ஷட III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	52-00	7-00

II ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை

விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசாயர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	4-50	.75
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	7-50	1-50
3. மூலத் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	18-00	1-50
4. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
5. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
6. நான்காம் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	7-50	1-00
7. திருவேழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1-50	.40
8. திருமால் வ்யாக்யானம்	16-00	2-00

III அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. கிருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	3-00	.60
2. சங்கத் தமிழ்மால் முப்பது—திருப்பாவை விளக்கவுரை	1-50	.40

IV நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நசதுஸ்ஸோகீஜிதந்தேவ்யாக்யானங்கள்	12-00	1-00
2. சதுஸ்ஸோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சாரியரின்]	3-75	.75
3. உத்ய வ்யாக்யானங்கள்	6-75	1-25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிஸ்ஸோகம் [விவரணத்துடன்] I Part இல்லை	19-50	2-00
ஷட இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]		
5. பாசரப்படி ராமாயணம் (இல்லை)		
6. முமுஷுப்படி வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
7. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம் முதலியவை	18-00	2-50
8. பூதவச க்ருஷண வ்யாக்யானம்		
4-அருமபதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	9-00	1-50
9. சாரீரகாரிகாவளி [முதல் பாகம்]	10-00	1-00
10. சாரீரகாரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்]	7-50	1-50
11. கைசிகபுராணம்	2-00	0-50
12. ஆறுவார்த்தை	0-50	
13. உபாயவேதாந்த ஸ்கண்டம்	2-00	.60
14. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1-50	.40
15. திருக்குறள் ஸம்ஸ்கருதஸ்ஸோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10-00	2-00
16. [போத்யம்] ஸமத்வஸ்தந்தம் பதவுரைபுடன்	1-00	.30
17. [போத்யம்] உபாகர்மவிதி (இல்லை)		
18. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசாரியஸ்வாமி தேவருத்த க்ருஷணத்துடன்]	3-75	.75
19. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-25	.40
20. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
21. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
22. பூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	2-50	.50
23. தேஹஸீஸ ஸுப்பரபாதம்	0-50	.25
24. சாத்மத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	6-00	1-00

25. ஸ்ரீகைம் நிருஸிம்ஹஸ்தவம்	0.75	-25
26. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	7.50	1-25
ஷெ [இரண்டாம் பாகம்]	10.00	1-50
ஷெ [மூன்றாம் பாகம்]	16.00	2-00
27. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	1.25	-40
28. ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	4.50	-75
29. மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலைந்தாதி	2.25	-50
30. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1.25	-40
31. அறுபதுக்கு அறுபது (ஸுதர்சனர் வைபவம்)	1.25	-40
32. வித்வதோபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4.50	-75
33. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம்மட்டும்	0.75	-25
34. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம்மட்டும்	0.50	-25
35. கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15.00	5-00
ஷெ இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	12.00	2-00
ஷெ மூன்றாவது பாகம் (9 முதல் 12 அத்தியாயங்கள்)	20.00	3-00
36. அக்ஷிதோத்தரியும் வைணவமும்	3.75	-75
37. சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5.25	1-00
38. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடும்ஸர்	1.50	-40
39. ஸுதர்சனர்பதில் (எட்டு ஸ்தகங்கள்)	30.50	3-50
40. What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1.50	-45
41. பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம்	4.50	-75
42. இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை	0.75	-25
43. ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3.00	-60
44. யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்தமதகாரிகாவளி விவரணம்	10.00	1-50
45. சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	1.50	-40
46. ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்தரம்	1.50	-40
47. சரமகுருநிர்ணயம் [பரமசிவன் தீர்த்துடன்கூடியது]	1.50	-40
48. மோஷோபாய ப்ரதிஷ்டை—		
வைகாநஸ லித்த, தாந்த ஸாரம்	10.00	1-50
49. நித்யாநுசந்தானம்—சாதா ரூ. 6.00	பைண்டு 7.00	-75
50. வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20.00	2-50
51. ப்ரபந்தாந்ருத தர்ப்பணம்	25.00	3-00
52. கோதையும் சங்கத்தமிழம்	0.75	-25
53. பரப்பிரம விவேகம்	5.00	-75
54. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P.B.A. ஸ்வாமி இயற்றியது]	8.00	1-50
55. சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்	8.00	1-00
56. ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1.50	-30
57. விஜயத்வய ஜயத்வஜம்	1.00	-30
58. புருஷகாரம்—சிறையிருத்தவள் ஏற்றம்	1.50	-30
59. மணிவிழா மலர் (மலிவுப் பதிப்பு ரூ. 10.00)		
உயர்தரப் பதிப்பு	20.00	2-00
60. கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1.00	-25
61. கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம்)	2.00	-40
62. திருவாய்மொழிக்கலம்பகம்	8.00	1-50
63. முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசனாபூஷணம்,		
ஆசார்யஹருதயம் (மூலம் மட்டும்)	4.00	-75
64. அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்	30.00	2-50

இடைக்குமிடம்: — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வரமி ஐயங்கார், அட்வகேட்.
 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
 3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
 MELLOTTE LIBRARY
 Acc. No. 83 59
 Date 21.9.93

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-671 431

